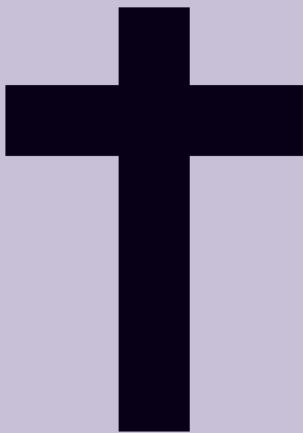

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King
James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020
c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a

Contents

หนังสือปฐมกาล	1
หนังสืออพยพ	66
หนังสือเลวีนิติ	117
กันดารวิถี	154
หนังสือพระราชบัญญัติ	203
โยชูวา	251
ผู้วินิจฉัย	281
นางรูธ	310
1 ซามูเอล	315
2 ซามูเอล	356
1 พงศกษัตริย์	391
2 พงศกษัตริย์	434
1 พงศาวดาร	476
2 พงศาวดาร	516
เอสรา	564
เนหะมีย์	578
เอสเธอร์	597
โยบ	607
เพลงสดุดี	639
สุภาพิต	735
หนังสือปัญญาจารย์	761
เพลงซาโลมอน	772
หนังสืออิสยาห์	778
เยเรมีย์	843
เพลงคร่ำครวญ	915
เอเสเคียล	922
ดาเนียล	986
โฮเซยา	1007
โยเอล	1017
อาโมส	1022
โอบาดีห์	1030
โยนาห์	1032
มีคาห์	1035
นาอูม	1041
ฮานาบุก	1044
เศฟิเนยาห์	1047
ฮักกัย	1051
เศคาริยา	1054
มาลาคี	1066
มัทธีว	1071

มาระโก	1117
ลูกา	1146
ยอห์น	1194
หนังสือกิจการ	1230
หนังสือโรม	1275
1 โครินธ์	1297
2 โครินธ์	1317
กาลาเทีย	1330
เอเฟซัส	1338
ฟิลิปปี	1345
โคโลสี	1351
1 เรสะโลนิกา	1356
2 เรสะโลนิกา	1361
1 ทิโมธี	1364
2 ทิโมธี	1370
ทิตัส	1375
ฟีเลโมน	1378
ฮีบรู	1380
ยากอบ	1397
1 เปโตร	1403
2 เปโตร	1410
1 ยอห์น	1414
2 ยอห์น	1420
3 ยอห์น	1421
ยูดาส	1422
หนังสือวิวรณ์	1424

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปฐมกาล

หนังสือปฐมกาล เป็นหนังสือเล่มแรกในห้าเล่มที่โมเสสเขียน ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นตะทูก (อพย 24:4; กดว 32:2; พพย 31:9)

คนต่างๆที่เขียนพระคัมภีร์ใหม่บอกว่าโมเสสเป็นผู้เขียนหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม (มก 12:20; ลก 2:22; 5:14; 24:27, 44; ยน 1:17, 45; 7:19) หนังสือปฐมกาลเริ่มต้นก่อนมีมนุษย์ที่สามารถเป็นพยานหรือบันทึกประวัติศาสตร์นั้น ได้ คือเริ่มต้นเมื่อพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน เพราะฉะนั้นหนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่อัศจรรย์ที่ได้รับจากพระเจ้า และที่ถูกต้องในทุกประการ พระคัมภีร์ประเสริฐยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นๆทุกเล่ม แม้ว่าหนังสือเกี่ยวกับศาสนาหรือประวัติศาสตร์ก็ตาม พระคัมภีร์นั้นคล้องจองกัน อัศจรรย์ไม่มีความผิด และจะอยู่เป็นนิรันดร์

พระเยซูคริสต์ทรงอ้างถึงหนังสือปฐมกาล (มธ 19:4-6; 24:37-39; มก 10:4-9; ลก 11:49-51; 17:26-29, 32; ยน 1:5; 7:21-23; 8:44-56) และพระเยซูตรัสว่าโมเสสเป็นผู้ที่เขียนหนังสือปฐมกาล (มธ 19:8; มก 10:3; ยน 7:21)

ในหนังสือปฐมกาลนี้เราพบรากฐานสำหรับความจริงทุกอย่าง ซึ่งอยู่ในพระคัมภีร์ใหม่ เช่นการที่มนุษย์ทำบาป การไถ่บาปด้วยโลหิต ความรอดโดย ความเชื่อ พระเจ้าที่ทรงตอบคำอธิษฐาน การเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และ ☐เชื่อสาย☐ ของหญิง (ซึ่งเล็งถึงการบังเกิดของพระเยซูคริสต์โดยสาวพรหมจารี☐)

เรารับว่าการลำดับวัน เดือน ปีที่อยู่ในหนังสือปฐมกาลนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า หนังสือเล่มแรกในพระคัมภีร์นั้นบันทึก เรื่องน้ำท่วมโลกที่ทำให้ลายทุกคนในโลกนั้นนอกจากครอบครัวเดียว น้ำท่วมนั้นได้ล้างเมืองทั้งหลาย และการพัฒนาของเมืองเหล่านั้น ไปจากพื้นแผ่นดิน น้ำท่วมโลกนั้นเป็นเหตุที่มีกระดูกสัตว์ (fossil) และถ่านหินเป็นชั้นๆอยู่ใต้ดิน และน้ำท่วมนั้นทำให้แผ่นดินโลกมีการเปลี่ยนแปลงทั่วไป

ทฤษฎีแกรฟเวลเฮาเวอ์สัน อ้างว่าหนังสือปฐมกาล (และทั้งห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิมด้วย☐ มาจากธรรมชาติต่างๆและแหล่งอื่นๆ แต่ทฤษฎีนี้ถูกปฏิเสธโดยความจริงที่อยู่ในหนังสือปฐมกาล ทฤษฎีนี้ถูกสาแดงว่าเป็นความคิดอย่างโง่เขลาของคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ซึ่งพวกนี้ ☐แกงลิ้ม☐ (2 ปด 3:3-7) เรื่องของการเนรมิตสร้างโลกของพระเจ้า และเรื่องน้ำท่วมโลกที่ได้สอนไว้ในพระวจนะเล่มนี้ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

การทรงสร้าง

1 ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก 2 แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

วันที่หนึ่งปรากฏภูมิความสว่างเกิดขึ้น

3 พระเจ้าตรัสว่า ☐จงให้ความสว่าง☐ แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น 4 พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด 5 พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง

วันที่สองมีเมฆปรากฏอยู่เหนือผิวน้ำนั้น

6 พระเจ้าตรัสว่า □จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ 7 พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น 8 พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง

วันที่สามปรากฏว่ามีทะเล แผ่นดินและพืชพันธุ์ต่างๆ

9 พระเจ้าตรัสว่า □จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น□ ก็เป็นดังนั้น 10 พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี 11 พระเจ้าตรัสว่า □จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน□ ก็เป็นดังนั้น 12 แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี 13 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม

วันที่สี่ปรากฏมีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวต่างๆ

14 พระเจ้าตรัสว่า □จงให้มีดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ 15 และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก□ ก็เป็นดังนั้น 16 พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวงให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน 17 พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก 18 เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี 19 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่

วันที่ห้าปรากฏมีนกชนิดต่างๆและสัตว์ทะเลนานาชนิด

20 พระเจ้าตรัสว่า □จงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้มีนกบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก□ 21 พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาพาฬใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี 22 พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า □จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน□ 23 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

วันที่หกปรากฏมีสัตว์บกและแมลงนานาชนิด

24 พระเจ้าตรัสว่า □จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคาน และสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน□ ก็เป็นดังนั้น 25 พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ใช้งานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

วันที่หกปรากฏมีชายหญิงคู่แรก

26 และพระเจ้าตรัสว่า □จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพวกเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลี้ยงคานที่คานไปมาบนแผ่นดินโลก□ 27 ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง 28 พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า □จงมีลูกดกและทวีมาก

ขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จะมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก²⁹ พระเจ้าตรัสว่า □เกิด เราให้บรรดาดันผักที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาดันไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า³⁰ สำหรับบรรดาสัตว์ป่านบนแผ่นดินโลก บรรดาดนในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาคอกพืชเขียวสดเป็นอาหาร□ ก็เป็นดังนั้น³¹ พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสัตว์ที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเกิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

2

วันที่เจ็ดพระเจ้าทรงหยุดพักการทรงสร้าง

1 ตั้งที่ฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ² ในวันที่เจ็ดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น³ พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น

สรุปการทรงสร้าง

4 เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า⁵ บรรดาดันไม้ตามท้องทุ่งยังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาคอกตามท้องทุ่งยังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียุคนุษย์ที่จะทำอะไรไถนา⁶ แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป⁷ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่⁸ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น⁹ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาดันไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว¹⁰ มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนรดสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย¹¹ ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิโซน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินฮาวีลาห์ ที่นั่นมีแร่ทองคำ¹² ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำขาว¹³ ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือโกฮอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอริโอเปีย¹⁴ ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ดูแลและรักษาสวน¹⁶ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า บรรดาดันไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด¹⁷ แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น□

การทรงสร้างผู้หญิง

18 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า □ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา□¹⁹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในท้องทุ่ง และบรรดาดนในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น²⁰ อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ไว้ชาน บรรดาดนใน

อากาศ และบรรดาสัตว์ในห้องทุ่ง แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์²¹ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้อาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขามาก และทรงกระทำให้น้ำที่ซี่โครงติดกัน²² กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น²³ อัดัมจึงว่า □บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื่องจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย²⁴ เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□²⁵ เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

3

เอวาถูกทดลอง

1 งูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในห้องทุ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า □จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า □เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้□² หญิงนั้นจึงกล่าวแก่งูว่า □ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆ ในสวนนี้เรากินได้³ แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า □เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย□□⁴ งูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า □เจ้าจะไม่ตายแน่⁵ เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบ ว่า เจ้ากินผลไม้ในวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว□

การล้มลงในความบาปของมนุษย์

6 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้ต้นนั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้แล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน⁷ ตาของเขาสองข้างก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาสองข้างก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้

อาดัมและเอวาไม่กล้าพบพระเจ้า

8 ในเวลาเย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆ ในสวนนั้น⁹ พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า □เจ้าอยู่ที่ไหน□¹⁰ เขาทูลว่า □ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย□¹¹ พระองค์ตรัสว่า □ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ฉันนั้น ซึ่งเราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ□¹² ชายนั้นทูลว่า □หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่กับข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน□¹³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า □เจ้าทำอะไรลงไป□ หญิงนั้นทูลว่า □งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน□

การสาปแช่ง

14 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่งูนั้นว่า □เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ในช่างาน และบรรดาสัตว์ในห้องทุ่ง เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงคลีดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า¹⁵ เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ□¹⁶ พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า □เราจะเพิ่มความทุกข์

ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครุฑของเจ้า เจ้าจะคลอบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า□ 17 พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า □ เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า 18 แผ่นดินจะงอกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในท้องทุ่ง 19 เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหล ไช้มน้ำจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน□ 20 ออดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต 21 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่อาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง

พระเจ้าทรงไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนเอเดน

22 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า □ ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่า เขาจะยื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป□ 23 เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่ดินที่เขากำเนิดมานั้น 24 ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเครูบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้า ไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

4

คาอินและอาเบล

1 ออดัมได้สมสู่กับเอวามภรรยาของเขา นางได้ตั้งครุฑ และคลอบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าว ว่า □ ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์□ 2 นางได้คลอบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเธอชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา 3 อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่ไถนามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์ 4 เช่นกัน อาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา 5 แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป 6 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า □ ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป 7 ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่เป็นที่ยอมรับหรือหาก หรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี บาบก็ซุ่มอยู่ที่ประตู มนัปรารภนาในตัวของเจ้า และเจ้าจะครอบครองมัน□

การฆ่าอาเบล

8 คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา 9 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า □ อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน□ เขาทูลว่า □ ข้าพพระองค์ไม่ทราบ ข้าพพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ□

การสาปแช่งคาอิน

10 พระองค์ตรัสว่า □ เจ้าทำอะไรมันไป เสียชื่อเสียงของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา 11 บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้ฮ้ำปากกับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า 12 เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก□ 13 คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า □ โทษของข้าพพระองค์หนักเหลือที่ข้าพพระองค์จะแบกรับได้ 14 ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้น

ทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย 15 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า ใดเหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า 16 แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน

เชื้อสายของคาอินและความเจริญทางด้านอารยธรรม

16 คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือ 17 คาอินได้สมรสกับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค 18 เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหยาเอล เมหยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามเอค 19 ลามเอคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาด์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าคิลลาห์ 20 นางอาดาด์คลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อยู่บนแผ่นดินและคนที่เลี้ยงสัตว์ 21 น้องชายของเขามีน้องสาวชื่อฮาดามะ บุตรสาวของอาดาด์และคิลลาห์ 22 นางคิลลาห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าทูบัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทูบัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามะ 23 ลามเอคพบกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า ใดอาดาด์และคิลลาห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลามเอค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา 24 ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลามเอคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่ 16

การกำเนิดของเสท

25 อาดัมได้สมรสกับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสท นางพูดว่า ใดเพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย 26 ฝ่ายเสทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

5

ลำดับวงศ์วานจากอาดัมถึงโนอาห์

1 นี่เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า 2 พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น 3 และอาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเสท 4 ตั้งแต่อัดัมให้กำเนิดเสทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 5 รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก้าร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต 6 เสทอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช 7 ตั้งแต่นั้นเสทให้กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 8 รวมอายุของเสทได้เก้าร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต 9 เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน 10 ตั้งแต่อโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 11 รวมอายุของเอโนชได้เก้าร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต 12 เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล 13 ตั้งแต่นั้นให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตร

ชายและบุตรสาวหลายคน 14 รวมอายุของเคนันได้เก้าร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต 15 มาหะลาเลลูยมา ได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด 16 ตั้งแต่มาหะลาเลลูให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 17 รวมอายุของมาหะลาเลลูได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต 18 ยาเรดอยู่มาได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค 19 ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 20 รวมอายุของยาเรดได้เก้าร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต 21 เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูเสลาห์ 22 ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 23 รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี 24 เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป 25 เมธูเสลาห์อยู่ได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเมค 26 ตั้งแต่เมธูเสลาห์ให้กำเนิดยาเมคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 27 รวมอายุของเมธูเสลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต 28 ยาเมคอยู่ได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง 29 เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า โคนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่ 'พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น' 30 ตั้งแต่ยาเมคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกหกร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 31 รวมอายุของยาเมคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต 32 โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเชม ฮาม และยาเฟท

6

ความชั่วของมนุษยชาติ

1 ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน 2 บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา

คำเตือนของพระเจ้าถึงการพิพากษา

3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ฤทธิญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่อ้อยี่สิบปี 4 ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ชั่วบนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนที่มีความงาม ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนมีชื่อเสียง 5 และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป 6 พระเยโฮวาห์ทรงโสมมในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา

โนอาห์ตอนาวา

8 แต่โนอาห์เป็นทีโปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์⁹ ต่อไปนี้คือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า¹⁰ โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อเซม ฮาม และยาเฟท¹¹ ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอ้ำหืด¹² พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเกิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก¹³ พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า ๐ ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอ้ำหืดเพราะพวกเขา และดูเกิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก¹⁴ เจ้าจงต่อนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆ ในนาวา และยาห์ซังข้างในข้างนอกด้วยชั้น¹⁵ เจ้าจงต่อนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก¹⁶ เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม¹⁷ ดูเกิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้าที่มีลมปรายแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น¹⁸ แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า¹⁹ เจ้าจงนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต²⁰ นกตามชนิดของมัน และสัตว์สี่ขาตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้²¹ เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง²² โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

7

โนอาห์ ครอบครัวยุคของเขา และบรรดาสัตว์เข้าไปในนาวา

1 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า ๐ เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้² เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่³ นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก⁴ เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก⁵ โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน⁶ เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลก โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี⁷ โนอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุน้ำท่วม⁸ สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลก⁹ ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์¹⁰ ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก¹¹ เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันที่เดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้ลิ้งใต้บาดาลก็พลุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก¹² ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน¹³ ในวันที่เดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเซม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ทั้งสาม ได้เข้าไปในนาวา¹⁴ เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์สี่ขาทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน¹⁵ สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปรายแห่งชีวิต ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่

๗ 16 สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้น ได้เข้าไปในตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูให้ท่าน

น้ำท่วม

17 น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก 18 น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ 19 น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วใต้ฟ้า 20 น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบห้าศอก 21 บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น 22 มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น 23 สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา 24 น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

8

น้ำลดลงและนาวาค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต

1 พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง 2 น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด 3 น้ำก็ค่อยๆ ลดลงจากแผ่นดินโลก และล่วงไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง 4 ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต 5 น้ำก็ค่อยๆ ลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆ โผล่ขึ้นมา 6 ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้ นั้น 7 ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ซึ่งมันบิน ไปมาจนกระทั่งน้ำลดแห้งจากแผ่นดินโลก 8 ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง 9 แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา 10 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง 11 ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว 12 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย 13 ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว 14 ในเดือนที่สองวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท 15 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า 16 □จงออกไปจากนาวาทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า 17 จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก □ 18 โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน 19 สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา

โนอาห์ถวายเครื่องบูชา

20 โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดางูที่สะอาดกลายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น 21 พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า □เราจะ ไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาส่วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะ ไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น 22 ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหว่านฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป□

9

คุณค่าของชีวิต

1 พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า □จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน 2 สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดางูในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้า และหวาดกลัวต่อพวกเจ้า พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า 3 สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า 4 แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย

ผู้ที่ฆ่าคนมีโทษถึงประหารชีวิต

5 โลหิตเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน 6 ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้นั้นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ 7 เจ้าจงมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น□ 8 พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า

พระเจ้าทรงกระทำพันธสัญญากับโนอาห์

9 □ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป 10 และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากรานา รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก 11 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป□ 12 พระเจ้าตรัสว่า □นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์ 13 เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก 14 และต่อมาเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น 15 และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป 16 จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานี้รันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก□ 17 และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า □นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก□ 18 บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากรานา คือเชม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานานัน 19 นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

โนอาห์เมาเหล้าองุ่น

20 โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น 21 ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน 22 ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก 23 เขมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดบ่าของเขาทั้งสองคนเดินเห็นหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้เห็นหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น 24 โนอาห์สร้างเมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน

คานาอันถูกสาปแช่ง

25 ท่านพูดว่า □คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา□ 26 ท่านพูดว่า □สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา 27 พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา□ 28 หลังจากน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี 29 รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

10

1 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเขม ฮาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม

เชื้อสายของยาเฟท

2 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทิวาส 3 บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัชเคนส์ รีฟาท และโทการมาห์ 4 บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลีซาห์ ทารซิช คิทธิม และโดดานิม 5 จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของฮาม

6 บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มีสรายิม พุด และคานาอัน 7 บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเสบิา ฮาวิล่าห์ สับทาห์ รามามาห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของรามามาห์ชื่อเชบา และเดดาน 8 คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก 9 เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า □เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์□ 10 การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัด และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์ 11 ฝ่ายอัชชูรจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนี้เนเวห์ เมืองเรโหโบทและเมืองคาลาห์ 12 และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนี้เนเวห์กับเมืองคาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่ 13 มีสรายิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม เลหะบิม นัฟพูยิม 14 ปีทรูสิม คัสลูยิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย□ และศัพโทริม 15 คานาอันให้กำเนิดบุตรห้าปีชื่อไฮดอนและเฮท 16 และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาช 17 คนฮีไวต์ คนอาร์คี คนสินี 18 คนอาร์วัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป 19 เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองไฮดอน ไปทางเมืองเกบราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองฮัดมาห์ และเมืองเศโบยิมจนถึงเมืองลาซา 20 นี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา

เชื้อสายของเซม

21 เช่นเดียวกัน เซมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นที่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย 22 บุตรของเซมชื่อเอลาม ฮัสซूर อารฟักซาด ลุด และอารัม 23 บุตรอารัมชื่ออุส ฮุล เกเธอร์ และมัช 24 อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 25 เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน 26 โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัด เซเลฟ ฮาซาร์ปมาเวท และเยราห์ 27 ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์ 28 โอบาล อาบีมาเอล เขา 29 โอฟีร์ ฮาวิล่าห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน 30 ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเสฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก 31 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเซม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา 32 นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังน้ำท่วม

11

หอบาเบล

1 ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน 2 และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออก ก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น 3 แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า □มาเกิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง□ พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ 4 เขาทั้งหลายพูดว่า □มาเกิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยยอดของมัน ไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก□

พระเจ้าทรงทำให้เกิดภาษาต่างๆ

5 และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น 6 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ 7 มาเกิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขารุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกัน ได้□ 8 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาจึงเลิกสร้างเมืองนั้น 9 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาบเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก

เชื้อสายของอับราม

10 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเซม เซมมีอายุได้ร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชื่ออารฟักซาด หลังน้ำท่วมสองปี 11 หลังจากเซมให้กำเนิดอารฟักซาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 12 อารฟักซาดมีอายุได้สามสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ 13 หลังจากอารฟักซาดให้กำเนิดเชลาห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 14 เชลาห์มีอายุได้สามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 15 หลังจากเชลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิด

บุตรชายและบุตรสาวหลายคน 16 เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก 17 หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 18 เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู 19 หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 20 เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุก 21 หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 22 เสรุกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์ 23 หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 24 นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์ 25 หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน 26 เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน 27 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท 28 ฮาราน ได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย 29 อับราม และนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาห์ 30 แต่นางซารายได้เป็นหมั้น นางหามิบูตรไม่

อับรามในเมืองฮาราน

31 เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขากับ โลกบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซาราย บุตรสะใภ้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮาราน แล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น 32 รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

12

พันธสัญญาต่ออับราม

1 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า □เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น 2 เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร 3 เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า□

อับรามในดินแดนปาเลสไตน์

4 ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลกก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะที่ท่านออกจากเมืองฮาราน 5 อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลกบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน 6 อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเชม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น 7 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า □เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า□ อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน 8 ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาอุกหนึ่งทางทิศตะวันออก

ของเมืองเบรเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบรเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั้นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์⁹ และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้

การกั้นดารอาหารทำให้อับรามไปยังประเทศอียิปต์

¹⁰ เกิดการกั้นดารอาหารที่แผ่นดิน อับราม ได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกั้นดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งขึ้น ¹¹ ต่อมาเมื่อท่าน ใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซาราห์ภรรยาของท่านว่า □ ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่า เจ้าเป็นหญิงรูปงามน่าดู ¹² เพราะฉะนั้นต่อมาเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า □ นี่เป็นภรรยาของเจ้า□ และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะไว้ชีวิตเจ้า ¹³ กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า□ ¹⁴ ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้เป็นรูปงามยิ่งนัก ¹⁵ พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์ ¹⁶ ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่ นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก ¹⁷ และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุ นางซาราห์ภรรยาของอับราม ¹⁸ ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า □ ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า ¹⁹ ทำไมเจ้าว่า □ เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์□ ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา ฉะนั้นบัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า□ ²⁰ ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

13

อับรามกลับไปเมืองเบรเอล

¹ อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้ ² อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก ³ ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบรเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบรเอลกับเมืองอัย ⁴ จนถึงสถานที่ที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น

อับรามแยกจากโลท

⁵ โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน ⁶ แผ่นดิน ไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สิ่งของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้ ⁷ เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปรีซซียอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น ⁸ อับรามจึงพูดกับโลทว่า □ กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน ⁹ แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ โปรดจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ□

โลทเข้าไปเมืองโสโดม

10 โลทเหนยหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโสอาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์¹¹ ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ศตะวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป¹² อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม¹³ แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก

ทรงย้ายพันธสัญญาต่ออับรามที่มัมเร

14 ภายหลังจากที่โลทแยกจากท่าน ไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า จงเงยหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก¹⁵ เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไป เป็นนิตย์¹⁶ เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างผงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน¹⁷ จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า¹⁸ ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในแฮโบรนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

14

เมืองโสโดมถูกทำลายโดยกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์

1 และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ² กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัทมาห์ เช่นเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโสอาร์³ บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิตติมซึ่งคือทะเลเกลือ⁴ กษัตริย์เหล่านี้ขอมขึ้นแก่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ⁵ และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองฮัททาโรท คารนาอิม คนคูซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมีที่เมืองซาเวห์ คิริยาธาอิม⁶ ชาวโฮริที่ภูเขาเสอร์ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร⁷ กษัตริย์เหล่านี้ก็กลับมาถึงเมืองเอนมิสปีทซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสี่ของคอนอามาเลข และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองซาซาซันทามาร์ด้วย⁸ และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัทมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบลาคือเมืองโสอาร์⁹ ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิตติม⁹ กับเคโดร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อหัวองค์¹⁰ ที่หุบเขาสิตติมมีบอยางมะตอยเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และสวนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเข¹¹ กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สิ่งของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป¹² และได้จับโลทบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สิ่งของของเขาแล้วจากไป

อับรามช่วยชีวิตโลท

13 แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมานั้น ได้บอกให้อับรามชาวฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนเอาโมไรต์ พี่น้องของเอชโคสและพี่น้องของอาเนอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม 14 เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันทีที่เมืองดาน 15 ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆ ในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายเมืองดามัสกัส 16 และท่านนำบรรดาทรัพย์สินของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลทหลานชายของท่าน ทรัพย์สินสิ่งของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย

เมลคีเซเดคผู้เป็นปุโรหิตเมืองซาเล็มอวยพรอับราม

17 หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมก็ออกมาจับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์ 18 เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด 19 ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก โปรดให้อับราม ได้รับพรเถิด 20 และจงสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน

อับรามคืนของที่ถูกลักและเชลยแก่กษัตริย์เมืองโสโดม

21 กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สินของนั้นเจ้าจงเอาไปเถิด 22 อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 23 ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี 24 เว้นแต่สิ่งที่คุณหนุ่มได้กินและส่วนของคนทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอชโคส และมัมเร ให้พวกเขาได้รับส่วนของพวกเขาเถิด

15

พระเยโฮวาห์ทรงมีพระสัญญาจะประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่อับราม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระดาร์สของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า อับรามอยากแล้วเลย เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นมาเหน็จยิ่งใหญ่ของเจ้า 2 อับรามทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มียุติ และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนี้แหละคือเอลีเซเชอร์ชาวเมืองดามัสกัส 3 อับรามทูลว่า ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์ 4 ดูเถิด พระดาร์สของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่จะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า 5 พระองค์จึงนำท่านออกมาจากแฉ่งและตรัสว่า จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้ และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น 6 ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน 7 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า 8 ท่านทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก 9 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า จงเอาวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสาม

ปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา¹⁰ ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านั้นมาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ผ่าไม่¹¹ เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็โลมมัน ไปเสีย¹² เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหุดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน

ชนชาติอิสราเอลจะเป็นทาส

¹³ พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า □จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเราและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเราสิโรยปี¹⁴ เช่นกัน เราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก¹⁵ เจ้าจะไม่ตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้¹⁶ แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมามีที่นี้อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคานาโมไรต์ ยังไม่ครบถ้วน□¹⁷ ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดูเถิด เต่าที่ควีนพลุ่งอยู่และคอบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น

เขตแดนของแผ่นดินชาวอิสราเอล

¹⁸ ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า □เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอีปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส¹⁹ ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคเนสี คนชัดโมไนต์²⁰ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนเรฟออิม²¹ คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเกออร์กัซ และคนเยนสุ□

16

ซารายยกสาวใช้ให้เป็นภรรยาของอับราม

¹ นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์² นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า □ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง□ และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย³ ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีมองนาง⁴ ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ⁵ นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า □ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน□⁶ แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า □ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร□ เมื่อนางซารายเดี่ยวเชิญหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนี ไปให้พื้นหน้าของนาง⁷ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์⁸ ทูตนั้นจึงพูดว่า □ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน□ นางจึงทูลว่า □ข้าพพระองค์หนีมาให้พื้นหน้าจากนางซารายนายผู้หญิงของข้าพพระองค์□⁹ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่นางว่า □จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของเขาค□¹⁰ แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่หญิงนั้นว่า □เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน□¹¹ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่นางว่า □ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาว่า อิซมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า

12 เขาจะเป็นคนเป่า มีอของเขาคงต่อสู้อคนทั้งปวงและมีอคนทั้งปวงจะต่อสู้อเขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา 13 นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า ๑พระองค์พระเจ้ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ ๑ เพราะนางพูดว่า ๑ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี้ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ ๑ 14 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อของนางว่า เบเออลาไฮรอย ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรด

การกำเนิดของอิซมาเอล

15 นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิซมาเอล 16 เมื่อนางฮาการ์คลอดอิซมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

17

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่ออับรามเป็นชื่ออับราฮัม

1 เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสแก่ท่านว่า ๑เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ 2 เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น ๑ อับรามก็ขบหน้าลงถึงดิน และพระเจ้าทรงมีพระราชบัญญัติสนธิสัญญากับท่านว่า ๑ สำหรับเรา ดูเถิด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย 5 ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย 6 เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกตกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า 7 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าให้เป็นพันธสัญญารัตนบัตร เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า 8 เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นี้รัตนบัตร และเราจะเป้นพระเจ้าของพวกเขา ๑

พิธีสundheitเป็นพันธสัญญาต่อชนชาติอิสราเอล

9 พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า ๑ เหตุฉะนั้นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาจะรักษาพันธสัญญาของเรา 10 นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษา ระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเขาจะเข้าสู่สundheit 11 เจ้าจะเข้าสู่สundheitตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาติของเจ้า และมันจะเป้นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับเจ้า 12 ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสู่สundheit ในท่ามกลางพวกเขา เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเขา ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างด้าวใดๆซึ่งมิใช่เชื้อสายของเจ้า 13 ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาจากจำเป็นต้องเข้าสู่สundheit และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญารัตนบัตร 14 เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสู่สundheit คือผู้ที่มีได้เข้าสู่สundheitตัดหนึ่งหุ้มปลายองคชาติของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา ๑

พระเจ้าทรงเปลี่ยนชื่อซารายเป็นชื่อซาราห์

15 และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า ๑ สำหรับซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาราห์ 16 เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่

เจ้ากับนางด้วย ไซ้ เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง□ 17 ดังนั้นอับราฮัมจึงขบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า □ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ชาราห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ□ 18 อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า □โอ ขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์□ 19 พระเจ้าตรัสว่า □ชาราห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานี้รันดร์

อิซมาเอลจะเป็นบิดาของชนชาติใหญ่ชาติหนึ่ง

20 สำหรับอิซมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอันอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง 21 แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งชาราห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลานี้□ 22 พระองค์มีพระราชปณิธานกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม 23 อับราฮัมจึงเอาอิซมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่นัดตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน 24 เมื่อท่านเข้าสู่นัดตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี 25 และอิซมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่นัดตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของเขา 26 อับราฮัมและอิซมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสู่นัดในวันเดียวกันนั้น 27 บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างด้าวก็เข้าสู่นัดพร้อมกับท่าน

18

พระเจ้าและทูตสวรรค์สององค์เยี่ยมอับราฮัม

1 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน 2 เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน 3 และพูดว่า □เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้ายัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย 4 ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้อาหาน้ำดื่มหน่อย มาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักใต้ต้นไม้เกิด 5 ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารหน้อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว□ ท่านเหล่านั้นจึงว่า □จงทำตามที่เจ้ากล่าวเถิด□ 6 อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หาหนางชาราห์และพูดว่า □จงรีบเอาแป้งละเอียดสามถึงมานวดแล้วทำขนมบนเตา□ 7 อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีตัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร 8 เขาเอาเนย น้านมและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้น ใต้ต้นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน 9 ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า □ชาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน□ และเขาพูดว่า □ดูเถิด อยู่ในเต็นท์□

พันธสัญญาถึงการกำเนิดอิสอัค

10 ท่านจึงกล่าวว่า □เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ชาราคี ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง □ ชาราห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน 11 อับราฮัมและชาราห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางชาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว 12 ฉะนั้นนางชาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า □ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ □ 13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า □ทำไมนางชาราห์หัวเราะพูดว่า □ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงๆหรือ □ 14 มีสิ่งใดที่ยากเกิน ไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และชาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง □ 15 ดังนั้นนางชาราห์ปฏิเสธว่า □ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ □ เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า □ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ □

แผนการทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

16 บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้น เพื่อตามไปส่ง 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ 18 ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา 19 เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะส่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรม เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา □ 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน 21 เราจะลงไปดูด้วยใจว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสิ้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้ □ 22 บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่น ไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

อับราฮัมวิงวอนเพื่อคนชอบธรรม

23 อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า □พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ 24 บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้น เพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ 25 ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนั้นเลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ □ 26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา □ 27 อับราฮัมทูลตอบว่า □ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและซีเถ้า 28 บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ □ พระองค์ตรัสว่า □ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น □ 29 เขายังทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า □บางทีจะพบสี่สิบคนที่นั่น □ และพระองค์ตรัสว่า □เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน □ 30 เขาทูลต่อพระองค์ว่า □โอ ขอทรงโปรดอย่าให้อ้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนที่นั่น □ และพระองค์ตรัสว่า □เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นั่น □ 31 เขาทูลว่า □ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นั่น □ และพระองค์ตรัสว่า □เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน □ 32 เขาทูลว่า □โอ ขอทรงโปรดอย่าให้อ้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้ครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนที่นั่น □ และพระองค์ตรัสว่า □เราจะ ไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน □ 33 เมื่อพระองค์ทรงมี

พระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปอยู่ของตน

19

ทูตสวรรค์สององค์มาเยี่ยมโลท

1 ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน 2 แล้วเขากล่าวว่า □ ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน โปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป □ ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า □ อย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้ □ 3 เขาได้รับเร้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไร้เชื้อ และทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน

โลทเรียกพวกภามาวิปริตว่า □ พี่น้อง □

4 แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้ 5 พวกเขาเรียกโลทและพูดกับเขาว่า □ ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคืนนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเราเพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา □ 6 โลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว 7 และกล่าวว่า □ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้าเช่นนี้เลย 8 ดูเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า □ 9 พวกเขาพูดว่า □ ถอยไป □ และพวกเขาพูดอีกว่า □ คนนี้เข้ามาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น □ พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อพึงประตุ 10 แต่ทูตเหล่านั้นจึงยื่นมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู 11 ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้ใหญ่ผู้น้อย ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย

ทูตสวรรค์บอกให้โลทและครอบครัวรีบออกจากเมือง

12 ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า □ ที่นี่ไม่มีใครอีกใหม่ จงพาบุตรชาย บุตรสาว บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่ 13 เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเราดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย □ 14 โลทจึงออกไปพูดกับบุตรชายของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า □ ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้ □ แต่บุตรชายของเขากลับดูเหมือนว่าเขาพูดล้อเล่น 15 เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า □ จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นั่นไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้ □ 16 ขณะที่เขาขังรีรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง 17 ต่อมาเมื่อทูต

เหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า □จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เหลียวหลัง มาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขาเกรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย□

โลทหิวอนขอเมืองเล็กๆคือเมืองโซดาร์

18 โลทจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า □โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย 19 ดูก่อน ผู้รับใช้ของท่าน ได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่าน ได้สำแดงต่อข้าพเจ้า ในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ไม่สามารถหนีไปยังภูเขาได้ เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย 20 ดูก่อน กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ ใกล้ที่จะหนีไปถึง ได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่ หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด□ 21 ทูตกล่าวแก่เขาว่า □ดูก่อน เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับ เรื่องนี้ได้ว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง 22 เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเรา ไม่สามารถทำอะไรได้จนกว่าเจ้า ไปถึงที่นั่น เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโซดาร์ 23 เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโซดาร์ ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว

เมืองโซโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัดมาห์และเมืองเศโบอิมถูกทำลาย

24 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ก่ามะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ลงมา บนเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์ 25 พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดา ที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวงและสิ่งที่ยกขึ้นมาบนแผ่นดิน

ภรรยาของโลทกลายเป็นเสาเกลือ

26 แต่ภรรยาของเขาผู้ตามข้างหลังเขาเหลียวกลับไปมองดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ 27 อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เขาคู่ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยื่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 28 ท่าน มองไปทางเมืองโซโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควัน จากแผ่นดินนั้นพลุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่ 29 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลาง การทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่

โลทอาศัยอยู่ในถ้ำ บุตรสาวของโลททำการผิดประเวณี

30 โลทขึ้นไปจากเมือง โซดาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขาพร้อมกับ บุตรสาว สองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัย ใน เมือง โซดาร์ เขาจึง ไปอาศัยอยู่ใน ถ้ำ ทั้ง เขากับ บุตรสาว สองคน ของเขา 31 บุตรสาวหวัปีพุดกับน้องสาวว่า □บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีชายใดในแผ่นดิน โลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก 32 มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของพวกเรา ดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา□ 33 ในคืนวันนั้นพวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาวหวัปีเข้าไปนอนกับบิดา ของเธอ และเขา ไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร 34 ต่อมาวันรุ่ง ขึ้นบุตรสาวหวัปีพุดกับน้องสาวว่า □ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจง ให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้ อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสาย ของบิดาพวกเรา□ 35 พวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น ในคืนวันนั้นด้วย น้องสาว ก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขา ไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร 36 ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลทก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ 37 บุตรสาวหวัปีคลอดบุตร ชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาวว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้

38 ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

20

อับราฮัมหลอกลงอาบีเมเลค

1 อับราฮัมเดินทางจากที่นั่น ไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเกอราห์ 2 อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ภรรยาของตนว่า □นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า□ อาบีเมเลคษัตริย์แห่งเมืองเกอราห์จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป 3 แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า □ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว□ 4 แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าไปใกล้นาง ท่านจึงทูลว่า □ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ชอบธรรมด้วยหรือ 5 เขาบอกแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือ ว่า □นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า□ และแม้แต่นางเองก็ว่า □เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า□ ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์□ 6 พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า □แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงจับยังเจ้าไม่ให้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้องนางนั้น 7 ฉะนั้นบัดนี้จึงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจรรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า□ 8 เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก

อาบีเมเลคคืนภรรยาแก่อับราฮัม

9 ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า □เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา□ 10 อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า □เจ้าคิดอะไรเจ้าจึงได้กระทำสิ่งนี้□ 11 อับราฮัมทูลว่า □เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์□ 12 ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์□ 13 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า □นี่เป็นความกรุณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ทุกแห่งที่เราจะไปในั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน□ 14 อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาราห์ภรรยาของอับราฮัมให้ท่านไป 15 แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า □ดูเถิด แผ่นดินของเรา ก็อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ□ 16 พระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า □ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง□ นางก็ถูกตีเตียนด้วยถ้อยคำเหล่านั้น 17 เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร 18 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชอาณาจักรของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาราห์ภรรยาอับราฮัม

21

การกำเนิดของอิสอัค

1 พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้ 2 เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน 3 อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค 4 แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสุหนัตให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน 5 อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี เมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน 6 นางซาราห์กล่าวว่า พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า 7 นางกล่าวอีกว่า ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว 8 เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม

นางฮาการ์กับอิซมาเอลถูกไล่ออก

9 แต่ซาราห์เห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่ 10 นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า ไ้ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนาง ไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้ 11 อับราฮัมก็ลุ่มใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน 12 แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้าเพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ซาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค 13 ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า 14 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ชนมปิงและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ 15 แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย 16 นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้ 17 พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เธออยู่นั้นแล้ว 18 ลูกชั้นอัมเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง 19 แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม 20 พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู 21 เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาภิหารรายคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา

อับราฮัมอาศัยอยู่ที่เบเออร์เชบา อับราฮัมทำพันธสัญญากับกษัตริย์อามีเมเลค

22 และต่อมาในคราวนั้น อามีเมเลคและฟีโคสผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พูดกับอับราฮัมว่า พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ 23 เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติการคดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ดังที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นี้ 24 อับราฮัมก็ทูลว่า ข้าพเจ้าขอมปฏิญาณ 25 อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออามีเม

เลค เรื่องบ่อน้ำที่ซาราซการอาบีเมเลคยึดเอาไป ²⁶ อาบีเมเลคตรัสว่า □เราไม่รู้ว่ามีใครทำ
 อย่างนี้ ทั้งท่านก็มีได้บอกเรา เราก็งงไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้□ ²⁷ อับราฮัมจึงนำแกะและวัว
 มาถวายแก่อาบีเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน ²⁸ อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจาก
 ฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว ²⁹ อาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า □ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยก
 ไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร□ ³⁰ ท่านทูลว่า □ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้
 จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้□ ³¹ เหตุ
 ฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั่นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้ ³² ทั้งสองกระทำ
 พันธสัญญากันที่เบเออร์เซบาตั้งนี้แหละ แล้วอาบีเมเลคและฟีโคลผู้บัญชาการทหารของ
 พระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย ³³ อับราฮัมปลูกต้นแทมริสก์
 ไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าในดินแดนที่นั่น ³⁴ อับราฮัม
 อาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

22

การถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินโมริยาห์

¹ และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า □
 อับราฮัม□ ท่านทูลว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า□ ² พระองค์ตรัสว่า □จงพาบุตร
 ชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เจ้ารัก ไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวาย
 เขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า□ ³ อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่
 เช้ามืด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน
 ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทาง ไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน
⁴ พอถึงวันที่สามอับราฮัมเงยหน้าขึ้นแลเห็นที่นั่นแต่ไกล ⁵ อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของ
 ท่านว่า □อยู่กับลาที่นี้เถิด เรากับเด็กชายจะเดิน ไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า□
⁶ อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมัดแล้วพอลูก
 ไปด้วยกัน ⁷ อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า □บิดาเจ้าข้า□ และท่านตอบว่า □ลูกเอ๋ย พ่ออยู่
 ที่นี้□ ลูกจึงว่า □นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน□ ⁸ อับราฮัมตอบว่า
 □ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา□ พอลูกทั้งสอง
 ก็เดินต่อไปด้วยกัน ⁹ เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชา
 ที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน ¹⁰ แล้วอับราฮัม
 ก็ยื่นมือจับมัดจะฆ่าบุตรชาย ¹¹ แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า □
 อับราฮัม อับราฮัม□ และท่านตอบว่า □ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า□ ¹² และพระองค์ตรัสว่า
 □อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า
 ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา□

อับราฮัมถวายแกะตัวผู้แทนอิสอัค

¹³ อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ใน
 หนามไม้ทึบ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน
¹⁴ อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั่นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า □ที่ภูเขาของ
 พระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร□

พระเจ้าทรงย้ำพันธสัญญาต่ออับราฮัม

15 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์¹⁶ และตรัสว่า '☐พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าเพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า¹⁷ เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดั่งดวงดาวในท้องฟ้า และดั่งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองศัตรีของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์¹⁸ ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา☐¹⁹ อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา²⁰ และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า ☐ดูเถิด มิลคาห์บังเกิดบุตรให้แก่กาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว²¹ คือยูสุบุตรหับีป บุสน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอารัม²² เคเสต ฮาโซ ปิลดาช ยิดลาฟ และเบรูเอล☐²³ เบรูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเมคาห์ ทั้งแปดนี้มิลคาห์บังเกิดให้กาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม²⁴ และภรรยาของอับราฮัมที่ชื่อเรอูมาห์ก็ได้บังเกิดเดบาร่า กายัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

23

นางซาราห์สิ้นชีวิตที่เฮโบรน แล้วถูกฝังไว้ในถ้ำมัคเปโอลาห์

1 ซาราห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาราห์มีชีวิตถึงอายุนี้นี้² แล้วซาราห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองคีริยาทอราบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาราห์และร้องไห้คิดถึงนาง³ อับราฮัมยืนขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลานของเขาว่า⁴ ☐ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าว และเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป☐⁵ ลูกหลานของเขตอบอับราฮัมว่า⁶ ☐นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของเขาไว้ไม่ให้ท่านหรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน☐⁷ อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเขทชาวแผ่นดินนั้น⁸ และพูดกับพวกเขาว่า ☐ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฝังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโพรนบุตรชายโคหารเพื่อข้าพเจ้า⁹ ขอให้เขาให้ถ้ำมัคเปโอลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานท่ามกลางหมู่พวกท่าน☐¹⁰ ฝ่ายเอโพรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเข เอโพรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเขผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า¹¹ ☐อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานั้นแก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในนั้นแก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด☐¹² อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น¹³ และท่านพูดกับเอโพรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า ☐แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฝังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานั้น ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น☐¹⁴ เอโพรนตอบอับราฮัมว่า¹⁵ ☐นายเจ้าข้า ขอฝังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด☐¹⁶ อับราฮัมก็ฟังคำของเอโพรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโพรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเขฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กันในเวลานั้น¹⁷ นาของเอโพรนในถ้ำมัคเปโอลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนากับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย¹⁸ ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อ

หน้าลูกหลานของเฮท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปประดูเมืองของเขา ¹⁹ ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาราห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามัคเปโปลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน ²⁰ นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเฮทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

24

อับราฮัมส่งเอลียาเซอร์ไปหาเจ้าสาวสำหรับอิสอัค

¹ ฝ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ ² อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติทุกอย่างของท่านว่า โอเอมือเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา ³ แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขา ⁴ แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา ⁵ คนใช้ก็เรียนท่านว่า โอหากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจมากับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ ⁶ อับราฮัมพูดกับเขาว่า พระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่อีก ⁷ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า โอเราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า ⁸ พระองค์จะทรงใช้บุตรสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น ⁹ ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมากับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรานี้ แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่ก็แล้วกัน ¹⁰ คนใช้จึงเอามือของเขาวางใต้ขาอ่อนของอับราฮัม นายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้ ¹¹ คนใช้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไป ด้วยว่าข่าวของทั้งสี่ของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์ ¹² เขาให้อูฐผูกเข่าลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ ¹³ เขาอธิษฐานว่า โอโย ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม นายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัม นายของข้าพระองค์ ¹⁴ ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ ¹⁵ ขอให้อูฐสาวคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า โอโปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ ¹⁶ และนางนั้นจะว่า โอเชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย ¹⁷ ให้คนนั้นเป็นคนทีพระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์

พระเจ้าทรงนำเอลียาเซอร์ให้พบกับเรเบคkah

¹⁵ และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูเถิด เรเบคkah ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา ¹⁶ หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารียังไม่มีการแต่งงาน นางก็ลงไปที่บ่อน้ำเติมน้ำเต็มไหแล้วก็ขึ้นมา ¹⁷ คนใช้นั้นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า โอขอน้ำจากไหน้ำของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย ¹⁸ นางตอบว่า โอนายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด ¹⁹ แล้วนางก็รีบลดไหน้ำของนางลงมาถือไว้แล้วให้เขาดื่ม ²⁰ เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า โอข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐ

ของท่านกินจนอิ่มด้วย□ 20 นางรีบเทน้ำในไหหน้าของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา 21 ชายนั้นเพิ่งดูนางเงิบๆเพื่อตริกรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่ 22 และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวนทองคำหนักครึ่งเซเซล และกำไลสำหรับข้อมือนางคู่หนึ่งทองหนักสิบเซเซล 23 และพูดว่า □ขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม□ 24 นางตอบเขาว่า □ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮร์□ 25 นางพูดเสริมว่า □เรามีพี่ฟางและเสียบึงพอ และมีที่ให้พักด้วย□ 26 ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ 27 และอธิษฐานว่า □สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำมาตามทางจนถึงบ้านหมูญาติของนายข้าพระองค์□ 28 แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้ 29 เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบั้น ลาบั้นวิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ 30 และต่อมาเมื่อท่านเห็นแหวนและกำไลที่ข้อมือของนาง และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาห์น้องสาวว่า □ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้□ ท่านก็ไปหาชายนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ 31 ท่านพูดว่า □ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว□ 32 ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบั้นก็แก้อูฐของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้น้ำล้างเท้าเขาและคนที่มากับเขา 33 แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า □ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงฐานะที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน□ ลาบั้นก็ว่า □เชิญพูดเถิด□

เอลีเยเซอร์เล่าถึงฐานะของเขาให้ลาบั้นฟัง

34 เขาจึงพูดว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม 35 พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่กายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงิน และทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา 36 และนางซาราห์ภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ชายเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร 37 นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า □เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอันซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้ 38 แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมูญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา□ 39 ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า □หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า□ 40 แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า □พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมูญาติของเรา และจากบ้านบิดาของเรา 41 แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมูญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา□ 42 วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล 43 ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า □ขอให้น้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากไหหน้าของนางสักหน่อย□ 44 และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า □เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย□ ให้ผู้หนึ่งเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์□ 45 เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูเถิด นางเรเบคาห์แบกไหน้ำ

ของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า □ขอให้น้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย□ 46 นางก็รีบลดไห้จากบ่าน้ำของนางและว่า □เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้ น้ำแก่อูฐของท่านด้วย□ ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย 47 แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า □นางเป็นบุตรสาวของใคร□ นางตอบว่า □เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโฮร์ ซึ่งนางมีลูกห้าคนให้แก่อูฐ□ ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่จมูกของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง 48 แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูกต้อง เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย 49 บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณานอบข้าพเจ้า ถ้ามีละนั้นก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย□

นางเรเบคาห์ไปจากลาบันกับเบธูเอล

50 ลาบันและเบธูเอลจึงตอบว่า □สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้□ 51 ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว□ 52 และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยื่นถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์ 53 แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย 54 แล้วพวกเขาก็รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มากับเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่า □ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด□ 55 พี่ชายและมารดาของนางว่า □ขอให้หญิงสาวอยู่กับเรารู้สึกเหนื่อยก่อนอย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปก็ได้□ 56 แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า □อย่าหน่วงข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า□ 57 พวกเขาว่า □เราจะเรียกหญิงสาวมาถามดู□ 58 พวกเขา ก็เรียกเรเบคาห์มาหา และพูดกับนางว่า □เจ้าจะไปกับชายคนนั้นหรือไม่□ นางตอบว่า □ข้าพเจ้าจะไป□ 59 พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม และคนของเขา 60 พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวว่า □น้องสาวเอ๋ย ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประดุเมืองของคนที่ถูกเกลียดชังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์□

อิสอัคพบและแต่งงานกับเรเบคาห์

61 แล้วเรเบคาห์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบคาห์ไป 62 ฝ่ายอิสอัคมาจากบ่อน้ำลาโฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้ 63 เวลาเย็นอิสอัคออกโปรดปรานที่ทุ่งนาและท่านก็เงยหน้าขึ้นมองไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา 64 เรเบคาห์เงยหน้าขึ้นเมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอูฐ 65 เพราะนางได้พูดกับคนใช้นั้นว่า □ชายคนโน้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร□ คนใช้นั้นตอบว่า □นายของข้าพเจ้าเอง□ นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม 66 คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป 67 อิสอัคก็พานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาราห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่านและท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

1 อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์² นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อคิมราน โยกซาน เมดาน มีเดียน อิซบากและซูอาห์³ โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออัสซูริม เลหุซิมและเลอุมมิม⁴ บุตรชายของมีเดียนคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์⁵ อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค⁶ แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของภรรยาที่น้อยกว่าท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

อับราฮัมสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 175 ปี อับราฮัมถูกฝังไว้กับนางซาราห์

7 อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี⁸ อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชราที่มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน⁹ อิสอัคและอิซมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมัคเปลาห์ในนาของเอโฟรีนบุตรชายของโคหาร์คนฮิตไตต์ซึ่งอยู่หน้ามัมเร¹⁰ เป็นวันที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาราห์ภรรยาของท่าน¹¹ และต่อมากหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำลาไฮรอย

เชื้อสายของอิซมาเอล

12 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิซมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาราห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม¹³ ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิซมาเอลตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของอิซมาเอล เคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม¹⁴ มิขมา ดูมาห์ มัสสา¹⁵ ฮาดาร์ เทมา เยทูร์ นาฟิซและเคเดมาห์¹⁶ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามเมือง และตามค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา¹⁷ อายุแห่งชีวิตของอิซมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน¹⁸ พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวีลาห์จนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย และเขาสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา

การกำเนิดของยาโคบกับเอซาว

19 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค²⁰ อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภรรยาชื่อ เรเบคาห์บุตรสาวของเบธูเอลคนซีเรียชาวเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย²¹ อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมั้น พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์²² เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี□ นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า □คนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากนั้นแอมของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง ที่จะปรนนิบัติห้อง□²⁴ เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเกิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง²⁵ คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว²⁶ ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาจับสันเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี

ยาโคบซื้อสิทธิบุตรหัวปีจากเอซาว

27 เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเรียบง่ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ 28 อิสอักรักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ 29 และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง 30 เอซาวพูดกับยาโคบว่า □ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง□ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม 31 ยาโคบว่า □ชายสิทธิบัตรหัวปีของที่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้□ 32 เอซาวว่า □ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบัตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า□ 33 ยาโคบว่า □ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้□ เอซาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และชายสิทธิบัตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ 34 ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนั้นเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบัตรหัวปีของตน

26

อิสอัคได้รับพันธสัญญาเช่นเดียวกับอับราฮัม

1 เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัค ไปหาอามีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเกอราห์ 2 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า □อย่าลงไปอียิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเถิด 3 จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ 4 เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า 5 เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา□

อิสอัคพุดมสาเรื่องภรรยาของตน

6 อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเกอราห์ 7 คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า □เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า□ เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า □เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า□ คิดไปว่า □มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์□ เพราะนางมีรูปร่าง 8 และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อามีเมเลคกษัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเถิด เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน 9 อามีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า □ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า □เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์□ อิสอัคทูลพระองค์ว่า □เพราะข้าพระองค์คิดว่า □มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง□ □ 10 อามีเมเลคตรัสว่า □ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนั้นประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่าย ๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา□ 11 อามีเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า □ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่□ 12 อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่าน 13 อิสอัคก็จำเรื่องมีกำไรที่ร่ำรวยขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก 14 ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟิลิสเตียจึงอิจฉาท่าน 15 ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้อุดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน 16 อามีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า □ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา□

อิสอัคขุดบ่อน้ำที่เกอร์าร์ อิสอัคย้ายไปอยู่ที่เบเออร์เซบา

17 อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเกปรัร์และอาศัยอยู่ที่นั่น 18 อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้ว ชาวฟิลิสเตียได้ขุดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้ 19 และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา 20 คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเกปรัร์ก็มาทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า □น้ำนั้นเป็นของเรา□ ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน 21 แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า สิตนาห์ 22 ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มีทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำ ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เรโหโบท ท่านกล่าวว่า □เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้□ 23 และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา

อิสอัคสร้างแท่นบูชา

24 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า □เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า ออกายแล้ว ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา□ 25 ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

อิสอัคทำพันธสัญญากับอาบีเมเลค

26 ฝ่ายอาบีเมเลคออกจากเมืองเกปรัร์พร้อมกับอาฮูซซัทสหายคนหนึ่งของพระองค์ กับฟีโคลผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน 27 อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า □ไหนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน□ 28 พวกเขาตอบว่า □เราเห็นชัดแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า ขอให้กระทำปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน 29 เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้จะต้องท่านและไม่ได้กระทำสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระ□ 30 ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม 31 ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามืด กระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขา ก็จากท่านไปอย่างสันติ 32 และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า □เราพบน้ำแล้ว□ 33 ท่านเรียกบ่อน้ำว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้ 34 เขามีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิธบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์และบาเสมีบุตรสาวของเอโลนคนฮิตไทต์เป็นภรรยา 35 หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาหมีใจโศกเศร้า

27

อุบายของยาโคบกับเรเบคาห์เพื่อจะได้รับพร

1 และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอชาวบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า □ดูเถิด□ เขาตอบว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้□ 2 ท่านว่า □ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้ 3 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้า คือแสลงธนูและคันธนูออกไปที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ 4 และจัดอาหารร่อยอย่างที่ท่านชอบนั้น และนำมาให้พ่อกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้อวยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย□ 5 เมื่ออิสอัคพูดกับเอชาว

บุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยื่น เอชวาก็ออกไปท่องเที่ยวเพื่อล่าเนื้อมา⁶ นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า □ดูเถิด แม่ได้ยื่นบิดาของเจ้าพูดกับเอชวาท่าขยของเจ้าว่า⁷ □จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารอร่อยให้พอกิน และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระפקตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย□⁸ เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า⁹ บัดนี้ ไปที่ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดึกลงตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารอร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ¹⁰ และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่าท่านจะอวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต□¹¹ ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า □ดูเถิด เอชวาท่าขยของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา¹² บิดาของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช่่นาพราไม่□¹³ มารดาของเขาพูดกับเขาว่า □ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด□¹⁴ เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารอร่อยอย่างที่มีบิดาของเขาชอบนั้น¹⁵ แล้วนางเรเบคาห์นำเสื่ออย่างดีที่สุดของเอชวา บุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง¹⁶ นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา¹⁷ แล้วนางก็มอบอาหารอร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำนั้น ไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง¹⁸ เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า □บิดาเจ้าข้า□ และท่านว่า □พ่ออยู่ที่ไหน ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร□¹⁹ ยาโคบตอบบิดาของตนว่า □ลูกเป็นเอชวาบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลุกขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรแก่ลูก□²⁰ แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า □ลูกเอ๋ย เจ้าทำอย่างไรจึงพบมันเร็วนัก□ บุตรจึงตอบว่า □เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก□²¹ แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า □ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอชวาบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่□²² ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า □เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอชวา□²³ ท่านก็ไม่ได้สังเกต เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอชวาท่าขยของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา²⁴ ท่านถามว่า □เจ้าเป็นเอชวาบุตรชายของพ่อจริงหรือ□ เขาตอบว่า □ใช่ครับ□²⁵ ท่านจึงว่า □นำแกงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อหามา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า□ ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำน้าองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

อิสอัคอวยพรยาโคบ

²⁶ แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า □ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจับพ่อ□²⁷ เขาจึงเข้ามาใกล้และจับท่าน และท่านก็ดมกลิ่นที่เสื้อของเขา และอวยพรเขาว่า □ดูซิ กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นท่องเที่ยว ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพร²⁸ ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า²⁹ ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นผู้เป็นเจ้านายเหนือที่หนึ่ง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร□³⁰ และต่อมามีออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบฟังออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอชวาท่าขยก็กลับจากการล่าเนื้อ³¹ และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า □ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรลูก□³² อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า □เจ้าคือใคร□ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าคือเอชวาบุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน□³³ อิสอัคก็

ตัวสั้นมากพูดว่า □ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วกิน 'อนเข้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ว่าผู้นั้นจะได้รับพร□

เอชวาเป็นทุกซ์และมีความโกรธ

34 เมื่อเอชวาได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า □โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด□ 35 แต่ท่านพูดว่า □น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว□ 36 เอชวาพูดว่า □เขามิชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าเขาแกล้งให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหับปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้า ไปอีกด้วย□ แล้วเขาพูดว่า □ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ□ 37 อิสอัคตอบเอชวาว่า □ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาที่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้ำองุ่นพอกก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า□ 38 เอชวาพูดกับบิดาว่า □บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ โอ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด□ แล้วเอชวาก็ตะเบ็งเสียงร้องให้ 39 อิสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า □ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้ำลงมาจกฟ้า 40 แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน□

ยาโคบหนีไปจากเอชวา

41 ฝ่ายเอชวาก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขา นั้น เอชวาร่ำพิงในใจว่า □วัน ไร่ทุกซ์พ่อใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย□ 42 แต่คำของเอชวาบุตรชายคนโต ไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า □ดูเถิด เอชวาพี่ชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า 43 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนี ไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน 44 และอยู่กับเขาชั่วคราวจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง 45 จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาลืมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คน ไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไมเล่า□ 46 นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า □ข้าพเจ้าเบื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮท ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮท ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า□

28

ยาโคบหนีไปยังปิตดานอาร์ม

1 แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า □เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน 2 แต่ลุกขึ้น ไปเมืองปิตดานอาร์ม ไปยังบ้านเบธูเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า 3 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จน ได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย 4 ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างดาว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว□ 5 อิสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปิตดานอาร์มไปหาลาบัน บุตรชายของเบธูเอลคนซีเรียพี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอชวา 6 ฝ่ายเอชวาเมื่อเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปิตดานอาร์มเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออิสอัคอวยพรเขา

นั้นท่านกำชับเขาว่า □เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคนาอันเลข□ 7 และเห็นว่ายาโคบเชื่อฟังบิดามารดา และไปยังปัดดานอารัม 8 เมื่อเอซาวเห็นว่าหญิงคนาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน 9 เอซาวจึงไปหาอิซมาเอลและรับมาหะลัทบุตรสาวของอิซมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบะโยทมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว

ความฝันเกี่ยวกับบันไดที่ทอดจากฟ้าสวรรค์ พระเจ้าทรงให้พันธสัญญาอีก

10 ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน 11 เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่น ในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น 12 เขาฝัน และดูเกิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ขอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเกิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น 13 และดูเกิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า □เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้า และเชื้อสายของเจ้า 14 เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนผงคลิบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้า และเพราะเชื้อสายของเจ้า 15 ดูเกิด เรออยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้า ไว้แล้ว□ 16 ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า □พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้□ 17 เขากลับและพูดว่า □สถานที่ที่นั่นนับถือ สถานที่ที่ไม่มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์□

คำปฏิญาณของยาโคบ

18 ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด เอาก้อนหินที่ทำหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น 19 เขาเรียกสถานที่ที่นั่นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลุส 20 แล้วยาโคบปฏิญาณว่า □ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม 21 จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ 22 และก้อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์□

29

ยาโคบอยู่กับลาบัน ราเชลกับยาโคบ

1 ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก 2 เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเกิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อนั้น ให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น 3 และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม 4 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า □พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน□ เขาตอบว่า □เรามารจากเมืองฮาราน□ 5 ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า □ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโฮร์หรือ□ เขาตอบว่า □รู้จัก□ 6 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า □ลาบันสบายดีหรือ□ เขาตอบว่า □สบายดี ดูเกิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ□ 7 ยาโคบจึงว่า □ดูเกิด เวลาที่ยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแกะมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก□ 8 แต่เขา

ทั้งหลายตอบว่า □เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกๆฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลิ่งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน□ 9 เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน 10 และต่อมาครั้งยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลิ่งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน 11 ยาโคบจูราเชลแล้วร้องให้ด้วยเสียงดัง 12 ยาโคบบอกราเชลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง 13 ต่อมาครั้งลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูบยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง 14 ลาบันจึงพูดกับเขาว่า □เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ□ ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง

ยาโคบทำงานเจ็ดปีเพื่อจะได้นางสาวราเชลที่เขารัก

15 แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า □เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด□ 16 ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล 17 นางสาวเลอาห์นั้นตาขีบขี้ แต่นางสาวราเชลนั้นสละสลวยและงามน่าดู 18 ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า □ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน□ 19 ลาบันจึงว่า □ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้า นั่นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด□ 20 ยาโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล เห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามิได้นาง 21 ยาโคบบอกลาบันว่า □เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ□ 22 ลาบันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง

ลาบันหลอกหลวงยาโคบ ยาโคบแต่งงานกับเลอาห์

23 และต่อมาครั้งเวลาค่ำ ลาบันก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง 24 ลาบันยกคิลปาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์ 25 และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเถิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบันว่า □ลุงทำอะไรรักข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงเพื่อได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมลุงจึงส่งสาวใช้มาให้ข้าพเจ้าเล่า□ 26 ลาบันจึงตอบว่า □ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี 27 ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลูกอีกเจ็ดปี□

ยาโคบทำงานอีกเจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล

28 ยาโคบก็ยอม และรอจนครบเจ็ดวันของนางแล้วลาบันก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นที่ภรรยาด้วย 29 ลาบันยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล 30 ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบันต่อไปอีกเจ็ดปี 31 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบชังเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน 32 นางเลอาห์ที่ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า □เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า□ 33 นางเลอาห์ที่ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า □เหตุพระเยโฮวาห์ทรงได้ยिनว่าข้าพเจ้าเป็นที่ชัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย□ นางตั้งชื่อเขาว่าสิเมโอน 34 นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า □ครั้งนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว□ เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขา

ว่า เลวี³⁵ นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า □ ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์□ เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยดมีบุตร

30

เลอาห์กับราเชลแข่งกันเพื่อมีบุตรให้ยาโคบ

1 เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า □ ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หากไม่ข้าพเจ้าจะตาย□ 2 ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า □ เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ□ 3 นางจึงบอกว่า □ อดูเถิด บิลฮาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้□ 4 นางจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง 5 บิลฮาห์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ 6 นางราเชลว่า □ พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า□ เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน 7 บิลฮาห์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ 8 นางราเชลจึงว่า □ ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว□ นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี 9 เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยดคลอดบุตร นางจึงยกศิลาพี่สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ 10 ศิลาพี่สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ 11 นางเลอาห์ว่า □ กองทหารกำลังมา□ จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด 12 แล้วศิลาพี่สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ 13 นางเลอาห์ก็ว่า □ ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข□ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์ 14 ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพมมะเช็ดดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า □ ขอมะเช็ดดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ฉันบ้าง□ 15 นางเลอาห์ตอบนางว่า □ ที่น้องแย่งสามีของฉันไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเช็ดดูดาอิมของบุตรชายฉันด้วย□ ราเชลตอบว่า □ ฉะนั้นถ้าให้มะเช็ดดูดาอิมของบุตรชายแก่ฉัน คืนวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่□ 16 และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า □ จงเข้ามาหาฉันเถิด เพราะฉันให้มะเช็ดดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว□ คืนวันนี้ยาโคบก็นอนกับนาง 17 พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ 18 ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า □ พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี□ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาการ์ 19 นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ 20 แล้วนางเลอาห์จึงว่า □ พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาหกคนแล้ว□ นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศบูลุน 21 ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดีนาห์ 22 พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง 23 นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า □ พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย□ 24 นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า □ พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า□

25 และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบับว่า ข้าพเจ้าขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า 26 ขอมอบภรรยากับบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเกิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว 27 แต่ลาบับตอบเขาว่า ข้าพเจ้าลงเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเกิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า 28 และเขาพูดว่า ข้าพเจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรก็บอกมาเกิด ลุงจะให้ 29 ยาโคบตอบเขาว่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว 30 เพราะมาก่อนข้าพเจ้ามานั้นลุงมีแต่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า 31 ลาบับจึงถามว่า ลุงควรจะให้อะไรเจ้า ยาโคบตอบว่า ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะทำการนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวางสัตว์ของลุงต่อไป 32 คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะต่างกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า 33 ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นค่าตอบแทนของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวไม่มีจุดและที่ไม่ต่างอยู่ในฝูงแพะและตัวที่ไม่มีตำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา 34 ลาบับจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเกิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้น 35 วันนั้นเขาก็คัดแพะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แพะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา 36 เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบับที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้

พระเจ้าทรงช่วยยาโคบเจริญ

37 ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเกาส์ มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็น ไม้สีขาว 38 เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในร่องน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง 39 ฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องตรงหน้าไม้นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและต่าง 40 ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบับ แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบับ 41 อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม่วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น 42 และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ใส่ไม้นั้นไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบับ แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ 43 ยาโคบก็ยังมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

31

ยาโคบต้องไปจากลาบับ

1 ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบับพูดว่า ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา 2 ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบับ และดูดี เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน 3 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเกิด และเราจะอยู่กับเจ้า 4 ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์ 5 แล้วบอกนางทั้งสองว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือน

แต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า⁶ เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง⁷ บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า⁸ ถ้าบิดาบอกว่า □สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า□ สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า □สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า□ สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด⁹ ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า¹⁰ ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบเรเอล

11 ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า □ยาโคบเอ๋ย□ ข้าพเจ้าตอบว่า □ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า□ 12 พระองค์ตรัสว่า □เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่لابันทำกับเจ้า¹³ เราเป็นพระเจ้าแห่งเบเรเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า□ □

ราเชลกับเลอาห์เห็นด้วย ยาโคบหนีไป

14 นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า □เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่¹⁵ บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด¹⁶ ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด□ 17 ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นขี่อูฐ¹⁸ แล้วเขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขาหามาได้ในเมืองปัดดานอารัม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน¹⁹ และลาบับออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย²⁰ ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบับชาวซีเรียให้รู้ว่าจะหนีไป²¹ ยาโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบายหัน่าไปยังถิ่นเทือกเขากิเลอาด

พระเจ้าทรงเตือนลาบับ

22 ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบับว่ายาโคบหนีไปแล้ว²³ ลาบับก็พยานูตพี่น้องออกติดตาม ไปเจ็ดวันก็เห็นยาโคบในถิ่นเทือกเขากิเลอาด²⁴ แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบับคนซีเรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า □จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย□ 25 แล้วลาบับตามมาทันยาโคบ ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นเทือกเขา ส่วนลาบับกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ถิ่นเทือกเขากิเลอาด²⁶ ลาบับกล่าวกับยาโคบว่า □เจ้าทำอะไรเล่า หนีพานบุตรสาวของเราไป ไม่บอกให้เรารู้ ทำเหมือนเชลยที่จับได้ด้วยดาบ²⁷ เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆและแอบมาโดยไม่บอกให้เรารู้ ถ้าเรารู้เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความรำเริงยินดี โดยให้มีการขับร้องด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่²⁸ ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราจับลาบับตรขายและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างไรเล่าแหๆ²⁹ เรามิกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนวานนี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า □จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย□

นางราเชลลักรูปเคารพของลาบับ ยาโคบต่อว่าลาบับ

30 บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไม่จึงลักพระของเรามาด้วยเล่า 31 ยาโคบจึงตอบลาบั้นว่า เพราะข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า บางทีท่านจะรับบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย 32 ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย ค้นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา 33 ลาบั้นจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล 34 ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในกบอฐและน้ทับไว้ ลาบั้น ได้ค้นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ 35 นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า ขอนายอโยโรธเรยที่ข้าพเจ้าลักขึ้นต้อนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคมีก็มีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า ลาบั้นก็ค้นดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย 36 ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลาบั้น ยาโคบกล่าวกับลาบั้นว่า ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงรีบติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้ 37 ท่านค้นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นี้ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง 38 ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แห่งลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็ได้กินเลย 39 ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็ได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้ ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น 40 ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน แดดก็เผาข้าพเจ้า เวลากลางคืนน้ำค้างแข็งก็ผลาญข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้านอนไม่หลับ 41 ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง 42 ถ้าแม้พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัคยาเกรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว คราวนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการงานตรากตรำที่มีของข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้

พันธสัญญาระหว่างยาโคบกับลาบั้น

43 แล้วลาบั้นตอบยาโคบว่า บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กๆที่เกิดมาจากเขา 44 ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า 45 ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ 46 แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า เก็บก้อนหินมา 3 เขาก็ยกก้อนหินมากองสูงไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น 47 ลาบั้นจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เขการ์สดูธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเออด 48 ลาบั้นกล่าวว่า วันนี้กองหินนี้จะพยานระหว่างเรากับเจ้า เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาลเออด 49 และมีสภาห์ เพราะเขากล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป 50 ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้ภรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า 51 ลาบั้นบอกยาโคบว่า จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า 52 หินกองนี้เป็นพยาน และเสาหินนี้เป็นพยานว่า เราจะไม่ข่มเหงหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข่มเหงหินนี้และเสาหินมาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน 53 ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยาเกรง 54 แล้วยาโคบ

ถวายเครื่องบูชาบนถ้ำที่เทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขา
รับประทานขนมปังและอยู่บนถ้ำที่เทือกเขาตลอดคืนวันนั้น 55 ลานับต้นขึ้นแต่เช้ามืด จวบ
หลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลานับก็ออกเดินทางกลับกลับบ้าน

32

ยาโคบเผชิญหน้ากับเอซาว

1 ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา 2 เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์
เหล่านั้นเขาจึงว่า □นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า□ เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาหะนาอิม 3 ยา
โคบส่งผู้สื่อข่าวหลายคนล่วงหน้าไปหาเอซาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเฮอีร์ที่เมืองเอโดม
ตั้งอยู่ 4 และสั่งเขาว่า □จงไปบอกเอซาวนายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้
□ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลานับจนบัดนี้ 5 ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชาย
หญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียน นายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตา
ของท่าน□ □ 6 ผู้สื่อข่าวนั้นก็กลับมาบอกยาโคบว่า □ข้าพเจ้าไปพบเอซาวพี่ชายของท่านแล้ว
เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ขายมากับเขาสี่ร้อยคน□ 7 ยาโคบมีความกลัวและเป็น
ทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสอง
พวก 8 คิดว่า □ถ้าเอซาวมาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้□

ยาโคบถ่อมใจลงขอพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้น

9 ยาโคบอธิษฐานว่า □โอ พระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดา
ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า □กลับ ไปยังแผ่นดินและยัง
ญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้านั้น□ 10 ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดา
พระกรุณา และความจริง แม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของ
พระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คน
เป็นสองพวก 11 ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือที่ขายข้าพระองค์
คือจากเงื้อมมือของเอซาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ ทั้งมาร
ดากับลูกด้วย 12 แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า □เราจะกระทำการดีแก่เจ้า และทำให้เชื้อสาย
ของเจ้าอุดมเฟื่องฟูที่ทะเล ซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน□ □

ยาโคบส่งฝูงสัตว์ให้เอซาว

13 คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคิดเอาของที่มีอยู่นั้น ให้เป็นของกำนัลแก่เอซาวพี่
ชายของตน 14 คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ
15 อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ 16 ยาโค
บมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า □ล่วงหน้า
ไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้วันละระยะห่างกันหน่อย□ 17 ยาโคบสั่งหมู่ที่ขึ้นหน้าว่า □เมื่อ
เอซาวพี่ชายของเรามาพบเจ้าและถามเจ้าว่า □เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่
ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร□ 18 เจ้าจงตอบว่า □ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน
เป็นของกำนัลส่งมาให้เอซาวนายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง□ □ 19 ยา
โคบสั่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมู่เหล่านั้นทำนองเดียวกันว่า □เมื่อเจ้า
พบเอซาว จงกล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน 20 และเสริมว่า □ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลัง
ตามมาข้างหลังพวกเรา□ □ เพราะยาโคบคิดว่า □ข้าจะระงับความโกรธของเอซาวได้ด้วย

ของก้านัลที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า²¹ ดังนั้นของก้านัลต่างๆจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาคืนนั้นยังคงอยู่ในค่าย

ยาโคบปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ของพระเจ้าและชนะ

²² กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พากรรยาทั้งสอง สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารชื่อยับบอกไป ²³ ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย ²⁴ ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง ²⁵ เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น ²⁶ บุรุษนั้นจึงว่า ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว²⁷ แต่ยาโคบตอบว่า ปล่อยเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า²⁷ บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า ปล่อยชื่ออะไร ยาโคบตอบว่า ปล่อยเจ้าชื่อยาโคบ

ทรงเปลี่ยนชื่อ ยาโคบ มาเป็น อิสราเอล

²⁸ บุรุษนั้นจึงว่า ปล่อยจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ²⁹ ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า ปล่อยท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร³⁰ แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า ปล่อยไหนเจ้าจึงถามชื่อเรา³¹ แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น ³⁰ ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบนีเอล กล่าวว่า ปล่อยเพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่³¹ เมื่อยาโคบผ่านเบเนเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโยยกเขยกไป ³² เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

33

เอซาวคืนดีกับยาโคบ

¹ ยาโคบยกหน้าขึ้นดู และดูเถิด เอซาวกำลังมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆ ให้นางเลอาห์ นางราเชล และสาวใช้ทั้งสอง ² เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด ³ ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา ⁴ แต่เอซาววิ่งออกไปต้อนรับเขา กอดและชนหน้าลงที่คอจุมเขา ต่างก็ร้องไห้ ⁵ เอซาวก็ยกหน้าขึ้นแลเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆ จึงถามว่า าคบคืออยู่กับเจ้านี้คือใคร ยาโคบตอบว่า าคบคือลูกๆที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน⁶ แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามา ใกล้และกราบลง ⁷ นางเลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามา ใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามา ใกล้และกราบลง ⁸ เอซาวถามว่า าคบวนผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร ยาโคบตอบว่า าคบเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า⁹ เอซาวพูดว่า าคบเอ๋ย ข้ามีพ่อยอยู่แล้ว เก็บของเจ้าไว้เองเถิด¹⁰ ยาโคบตอบว่า าคบได้ ข้าพเจ้าขอร้องทูลให้เกิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของก้านัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว ¹¹ ข้าพเจ้าอ่อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพ่อยิ่งแล้ว¹² เขาอ่อนวอนและเอซาวจึงรับไว้ ¹² เอซาวพูดว่า าคบให้เราเดินทางไปกันเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า¹³ แต่ยาโคบตอบเขาว่า าคบนายท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆนั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้า

ยังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะด้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด ¹⁴ ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่าน ไปก่อนเกิด ข้าพเจ้าจะตามไปช้าๆ ตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่เด็กๆทนได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอีร์ ¹⁵ เอชวาลิงกล่าวว่า บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง ยาโคบตอบว่า มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเกิด ¹⁶ ในวันนั้น เอชวาลิงกลับ ไปทางเสอีร์ ¹⁷ ส่วนยาโคบเดินทาง ไปถึงสุคคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นั่นว่า สุคคท

ยาโคบซื้อที่ดินและสร้างแท่นบูชา

¹⁸ เมื่อยาโคบเดินทางจากปัดดานอารัมก็มาถึงเมืองเชลมซึ่งเมืองของเชเคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น ¹⁹ ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่ นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเชเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ ²⁰ ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอลเฮอิสรเอล

34

ดินาห์บุตรสาวคนเดียวของยาโคบถูกข่มขืน

¹ ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น ² เมื่อเชเคมบุตรชายฮาโมร์คนฮีไตต์ผู้เป็นเจ้าของเมืองเห็นนางสาวดินาห์ เขาก็เอานางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง ³ จิตใจของเชเคมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดินาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง ⁴ เชเคมจึงพูดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเกิด ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนั่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมานบ้าน ⁶ ฮาโมร์บิดาของเชเคมก็ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน ⁷ เมื่อพวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โสกเศร้าและโกรธยิ่งนักเพราะเชเคมได้กระทำความโง่เขลาในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร ⁸ ยาโมร์ก็ปรึกษากับพวกเขาว่า จิตใจเชเคมบุตรชายของเรานี้ผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเกิด ⁹ และเชิญพวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน ¹⁰ ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจงได้สมรมดีมากในแผ่นดินนี้ ¹¹ เชเคมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเกิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้ ¹² ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอยกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า

บุตรชายของยาโคบทำการแก้แค้น

¹³ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เชเคมและฮาโมร์บิดาของเชเคมเป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่นางสาวดินาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า ¹⁴ โดยบอกเขาว่า เราทำสิ่งนี้ไม่ได้ คอยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้น เพราะจะเป็นที่อัปยศขายหน้าแก่เรา ¹⁵ แต่เราจะยอมตั้งนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสู่หนัด ¹⁶ เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะรับบุตรสาว

ของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน 17 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสู่หนัด เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย 18 ถ้อยคำของเขาเป็นที่พอใจยาโมร์ และเซเคมนบุตรชายของยาโมร์ 19 หนุมคนนั้น ไม่วีรที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ เขาเป็นคนนำเครพนับถือมากกว่าใครๆในครอบครัวของบิดา 20 ยาโมร์กับเซเคมนบุตรชายจึงออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า 21 □คนเหล่านี้เป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะคูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเราและยกบุตรสาวของเราให้เขา 22 เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หนัดเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดังนั้นพวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา 23 ฟุงส์ตว์เลี้ยงและทรัพย์สินสมบัติของเขา กับฟุงส์ตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำดังนั้นเขาจะยอมอยู่กับเรา 24 บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เหินชอบด้วยยาโมร์และเซเคมนบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หนัด 25 ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเจ็บอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวดีนาห์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น 26 เขาฆ่ายาโมร์และเซเคมนบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวดีนาห์ออกจากบ้านเซเคมไปเสีย 27 พวกบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา 28 เขาจับเอาฟุงแกะ ฟุงวัวร์ ฟุงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป 29 เอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้น ไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น

ยาโคบลำบากใจ

30 ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า □เจ้าทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเปริสซี เรามิผู้คนน้อยนัก เขาทั้งหลายจะรวมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น □ แต่เขาตอบว่า □มันจะทำกับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ □

35

พระเจ้าทรงเรียกยาโคบให้กลับไปยังเบธเอล

1 พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า □จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สร้างพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอซาวพี่ชายของเจ้า □ 2 ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า □จงตั้งพระแท่นที่อยู่ที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม 3 และให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล ที่นั่นข้าจะกำหนดบูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น □ 4 คนทั้งหลายเอาพระแท่นที่มียอู กับตุ้มหูที่หูของเขามาให้ยาโคบ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเซเคม 5 พวกเขา ก็ยกเต็นไปเมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ 6 ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบธเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา 7 ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบธเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพี่ชาย 8 ฝ่ายที่

เลี้ยงของนางเรเบคาห์ ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบธเอล เขาเรียกต้นไม้ที่ว่า อัลโลนบาคุท

พระเจ้าทรงอวยพรยาโคบและดรัสถึงพันธสัญญากับอับราฮัมอีก

9 เมื่อยาโคบออกจากปัดดานอารัมพระเจ้ก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา 10 พระเจ้าดรัสแก่เขาว่า □เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล□ ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล 11 พระเจ้าดรัสแก่เขาว่า □เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจึงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากนั้นแวงของเจ้า 12 แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า□ 13 พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ดรัสแก่เขา 14 ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ดรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องตีฆวนบูชาเทลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น 15 ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าดรัสแก่ตนว่า เบธเอล

นางราเชลเสียชีวิตตอนคลอดเบนยามิน

16 เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอฟราธาห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์นัก 17 ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์นัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า □อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ได้ด้วย□ 18 อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่าเบนโอัน แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน 19 นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาห์ซึ่งคือเบธเลเฮม 20 ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้ 21 อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร์ 22 อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบน ไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน

บุตรชายสิบสองคนของยาโคบ

23 บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน 24 บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน 25 บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี 26 บุตรชายของนางศิลปาห์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเชอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่ปัดดานอารัม

อิสอัคเสียชีวิต

27 ฝ่ายยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน 28 อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี 29 อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอซาวและยาโคบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

36

พงศ์พันธุ์ของเอซาว (คือเอโดม□)

1 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอซาวคือเอโดม 2 เอซาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาน์บุตรสาวเอโลนคนฮิตไทต์ และโฮลีสิบามาห์ บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอนคนฮิไตต์ 3 กับบาเสมีท บุตรสาวอิซมาเอลเป็นน้องสาวของเนบาโยท 4 ฝ่ายนางอาดาน์คลอดบุตรให้เอซาวชื่อเอลีฟัส นางบาเสมีทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล 5 และนางโฮลีสิบามาห์คลอดบุตรชื่อเยอูซ ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวที่เกิดในแผ่นดิน

คานาอัน⁶ เอชวาพากรยาบุตรชายหญิง และคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สินของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หันจากหน้ายาโคบ น้องชายไปที่เมืองอื่น⁷ เพราะทรัพย์สินมรดกของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันมิได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้น ไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์⁸ เอชวาจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอชวาคือเอโดม⁹ ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชวา บิดาคนเอโดม ชาวเมืองเทือกเขาเสอีร์¹⁰ ชื่อบุตรชายของเอชวา คือเอลีฟัสบุตรชายนางอาดาท ภรรยาเอชวา เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมีท ภรรยาเอชวา¹¹ ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศโฟ กาทาม และเคนส์¹² ทิมนาเป็นภรรยาของเอลีฟัสบุตรชายเอชวา นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาเลข คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาทภรรยาเอชวา¹³ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือนาหัท เศปราชร์ ชัมมาห์ และมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมีทภรรยาของเอชวา¹⁴ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอชวา คือนางโอโฮลีบามาห์ บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอน นางคลอดบุตรให้เอชวาชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์¹⁵ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอชวา บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอชวา คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนส์¹⁶ เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม เจ้านายอามาเลข คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาท¹⁷ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอชวา คือเจ้านายนาหัท เจ้านายเศปราชร์ เจ้านายชัมมาห์และเจ้านายมิสซาห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมีทภรรยาของเอชวา¹⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโอโฮลีบามาห์ภรรยาของเอชวา คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโอโฮลีบามาห์บุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอชวา¹⁹ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอชวาคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

เชื้อสายของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม

²⁰ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โขบาล ศิเบโอน อานาห์²¹ ดีโซน เอเซอร์และติชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม²² บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา²³ ต่อไปนี้เป็นบุตรของโขบาล คืออัลวาน มานาฮาท เอบาล เซโฟ และโอนัม²⁴ ต่อไปนี้เป็นบุตรของศิเบโอนคืออัยยาห์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงสัตว์ในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอนบิดาของเขา²⁵ ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโซน และโอโฮลีบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์²⁶ ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโซน คือเฮมदान เอชบาน อิธราน และเคราน²⁷ ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลชาน ศาวาน และอาชาน²⁸ ต่อไปนี้เป็นบุตรของติชาน คืออูคและอารัน²⁹ ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโขบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายอานาห์³⁰ เจ้านายดีโซน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายติชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์

กษัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม

³¹ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง³² เมลาบุตรชายเบโอรครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาห์³³ เมื่อเมลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศปราชร์ชาวเมืองโบสร่าห์ขึ้นครอบครองแทน³⁴ เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน³⁵ เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบตต์ผู้รับชนะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครอง

แทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท 36 เมื่อฮาดัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคราห์ ขึ้นครอบครองแทน 37 เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโโบทออยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน 38 เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัครโบริขึ้นครอบครองแทน 39 เมื่อบาอัลฮานันบุตรชายอัครโบริสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดาร์ขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอู และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ธิดาของมัทเรด ธิดาของเมซาหับ 40 ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอชวา ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาท เจ้านายเยเรท 41 เจ้านายโอโฮลิบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน 42 เจ้านายเคนส์ เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์ 43 เจ้านายมักดีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอชวาบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

37

เรื่องของโยเซฟ ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้

1 ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าว นั่นคือ แผ่นดินคานาอัน 2 ต่อไปนี้เป็นประวัติพิเศษพันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มน้อยอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลปาห์ ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง 3 ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเสื้อยาวหลากสีให้แก่โยเซฟ 4 เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชิงโยเซฟ และพูดดีกับเขาไม่ได้ 5 คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยังชิงโยเซฟมากขึ้น 6 โยเซฟเล่าว่า □ ฝันความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นซี 7 ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา หันโด่นั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่มาแวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า □ 8 พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า □ เจ้าจะปกครองเราก่อนหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ □ พวกพี่ชายก็ยังชิงโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา 9 ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า □ ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า □ 10 เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็มักกล่าวโยเซฟว่า □ ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาขบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ □ 11 พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ

พวกพี่ชายอิจฉาชายโยเซฟให้เป็นทาส

12 ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคม 13 อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า □ พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคมมิใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย □ โยเซฟตอบว่า □ ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว □ 14 บิดาจึงพูดกับเขาว่า □ เราขอร้องเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและฝูงสัตว์ไว้ว่า สบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ □ บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเฮโบรน เขาก็มายังเมืองเชเคม 15 ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดิน ไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า □ เจ้าหาอะไร □ 16 โยเซฟตอบว่า □ ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่หาเขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน □ 17 คนนั้นตอบว่า □ เขาไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพูดกันว่า □ ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด □ □ โยเซฟตาม ไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน 18 เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังมาไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย 19 เขาพูดกันว่า □ ดูเถิด เจ้าช่างฝันมาดีแล้ว 20 ฉะนั้น มาเถิด บัดนี้ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อขี้หนึ่ง เราจะ

ว่า □สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย□ แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร□ 21 ฝ่ายรูเบน พอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า □เราอย่าฆ่ามันเลย□ 22 รูเบนเตือนเขาว่า □อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย□ ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะ □ได้ส่งกลับไปยังบิดา 23 ต่อมา ครั้นโยเซฟ มาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟลอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากสีที่สวมอยู่ 24 แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นวางเปล่าไม่มีน้ำ 25 ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเกิด เห็นหมุ่คนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกขางไม้ พิมเสนและมดยอบ เอาเดินทางลงไปยังอียิปต์ 26 ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า □หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะ มีประโยชน์อันใดเล่า 27 มาเกิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิซมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะ เขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน□ พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ

โยเซฟถูกนำไปยังอียิปต์

28 ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียนกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ชายให้ แก่คนอิซมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิซมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์ 29 ฝ่ายรูเบนเมื่อ กลับมาถึงบ่อนั้น และดูเกิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน 30 แล้วกลับ ไปหาพวกน้องบอกว่า □เด็กนั้นหาย ไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า□ 31 พวกเขาก็เอา เสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด 32 แล้วก็ส่งเสื้อ ยาวหลากสีนั้น ไปยังบิดา บอกว่า □พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ ขอพองพิจารณาดูว่าใช่เสื้อลูก ของพ่อหรือไม่□ 33 บิดารู้จักแล้วร้องว่า □นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่□ 34 ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้บุตร ชายหลายวัน 35 ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการ ปลอบโยนกล่าวว่า □เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ□ บิดา ของเขาร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้ 36 แล้วคนมีเดียนก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับโศกพิพัรซาราช สำนักของฟาโรห์ ผู้มีบัญชาการทหารรักษาพระองค์

38

ความบาปของยูดาห์ นางทามาร์จึงเข้าราชวงศ์ของพระเยชู

1 ต่อมา ครั้นนั้นยูดาห์หลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอดุลลามคนหนึ่งชื่อฮิราห์ 2 ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งทีนั้น บิดาหญิงนั้นชื่อชวา จึงแต่งงานกับหญิงนั้น และเข้าไปหานาง 3 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์ 4 หญิงนั้นก็ตั้ง ครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน 5 นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เชปลาห์ นางอยู่ที่เคซิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา 6 ยูดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยาเอร์ บุตรหับีของตน 7 เอร์บุตรหับีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระ เยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย 8 ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า □เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้า เกิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้□ 9 โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้สืบเป็น ของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะ สืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย 10 สิ่งทีโอนันกระทำนั้นไม่เป็นทิพพระหทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์ จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย 11 ยูดาห์จึงบอกทามาร์บุตรสะไภ้ว่า □กลับไปเป็นหญิงม่ายที่ บ้านบิดาจนกว่าเชปลาห์บุตรชายของเราจะโต□ ยูดาห์ก็กลัวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามาร์จึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา 12 อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชวาก็ตาย

เมื่อยูดาห์ค่อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่อฮิราห์ เป็นคนอูดุลลาม ¹³ มีคนมาบอกนางทามารว่า □ ดูเถิด พ่อสามีของเจ้า ไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ □ ¹⁴ นางจึงผลัดเสื้อสำหรับหญิงมาย่ออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซปลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมีได้เป็นภรรยาของเขา ¹⁵ เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าเป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ¹⁶ ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า □ มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย □ (เพราะไม่ทราบว่านางเป็นสะใภ้ของตน □ นางจึงว่า □ ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่เข้าหาข้าพเจ้า □ ¹⁷ ยูดาห์ตอบว่า □ เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง □ นางก็ถามว่า □ ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม □ ¹⁸ ยูดาห์ถามว่า □ เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ □ นางจึงตอบว่า □ จะขอแหวนตรากับเชือก ทั้งไม้พลองที่มีของท่านด้วย □ ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา ¹⁹ นางจึงลุกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงมาย่ออีก ²⁰ ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมากับเพื่อนคนอูดุลลามให้ไถ่ของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ ²¹ เขาจึงถามคนที่อยู่ต่าบลนั้นว่า □ หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน □ เขาตอบว่า □ หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี □ ²² เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า □ ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวต่าบลนั้นก็ว่า □ หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี □ ²³ ยูดาห์จึงว่า □ ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ □ ²⁴ อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า □ ทามารับตรสะใภ้ของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะการแพศยาแล้ว □ ยูดาห์จึงสั่งว่า □ พานางออกมาจับคลอกไฟเสีย □ ²⁵ เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อสามีบอกว่า □ ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่ เป็นเจ้าของสิ่งนี้ □ และนางว่า □ ขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เชือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด □ ²⁶ ยูดาห์รับไปพิจารณาดูรู้แล้วว่า □ หญิงคนนั้นชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเรามาได้ยกเขาให้แก่เซปลาห์บุตรชายของเรา □ ฝ่ายยูดาห์ก็มีไม้ส่งสุกับนางต่อไปอีก ²⁷ อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ ²⁸ ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อนหญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า □ คนนี้คลอดก่อน □ ²⁹ ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหัดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า □ เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา □ เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ ³⁰ ภายหลังน้องชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เซปราห์

39

โยเซฟเจริญในเรือนของโปทิฟาร์

¹ โยเซฟถูกพาลงไปยังอียิปต์แล้วไปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ ชื่อโยเซฟไว้จากมือคนอิซมาเอลผู้พาเขาลงมาที่นั่น ² พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา ³ นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ ⁴ โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลกิจการในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น ⁵ ต่อมาตั้งแต่โปทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการ

งานในบ้าน และทรัพย์สินของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนวยการให้แกครอบครัวของคนอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามืออยู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น⁶ นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรุกรามและเป็นทิโปรดปราน

ภรรยาของโปทิฟาร์ใส่ร้ายโยเซฟ

⁷ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า มานอนกับเราเถิด ⁸ แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า คิดดูเถิด นายก็มีได้ห้วงสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า⁹ ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้ห้วงสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้ ¹⁰ ต่อมาแม้นางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน¹¹ อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนโดยอยู่นั้น¹² นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนียวรังไว้ แล้วพูดว่า มานอนอยู่กับเราเถิด  แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้างนอก¹³ ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนางหนีไปข้างนอกแล้ว¹⁴ นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอกว่า ดูซิ นายเอาคนชาติฮิบรูมาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง¹⁵ อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก ¹⁶ แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมาบ้าน¹⁷ แล้วนางก็บอกกับนายตั้งนี้ว่า อ้ายบ่าวชาติฮิบรูที่ท่านนำมาไว้ นั้นเข้ามาหาจะทำความหยาบคายแก่ข้าพเจ้า¹⁸ ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก ¹⁹ ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าตั้งนั้น  ก็โกรธนัก²⁰ จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ขังนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น

พระเจ้าทรงอวยพรโยเซฟในคุก

²¹ แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ²² ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ²³ ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

40

พระเจ้าทรงช่วยโยเซฟแค้น

¹ ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานนำองุ่นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์² ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานนำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม³ จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น⁴ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง⁵ คินหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานนำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน

6 ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า 7 จึงถาม
 ข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า □ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า□
 8 เขาตอบว่า □เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้□ โยเซฟบอกเขาว่า □พระเจ้าเท่านั้น
 แก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด□ 9 หัวหน้าพนักงานนำองุ่นก็เล่าความฝัน
 ของตนให้โยเซฟฟังว่า □ดูเถิด เราฝันเห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า 10 เถาองุ่นนั้นมีสามกิ่ง พอง
 ออกใบอ่อนดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และช่อองุ่นก็สุก 11 ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล
 12 เราเก็บลูกองุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์□
 13 โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า □ขอแก้ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้น ได้แก่สามวัน 13 ภายในสาม
 วันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่าน
 จะได้ถวายถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานนำองุ่น 14 เมื่อ
 ท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปราณีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูล
 ฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้ 15 เพราะอันที่จริงเขาสักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮิบรู และ
 16 ที่นี้ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกได้ดังนี้□ 16 เมื่อหัวหน้าพนักงาน
 ขนมนเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า □เราฝันด้วย ดูเถิด เห็นมีกระจาด
 ขนมห้าสามใบ ตั้งอยู่บนศีรษะเรา 17 ในกระจาด โยบนั้น มีขนมหาสพัดสำหรับฟาโรห์
 แล้วมีนกกามกินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา□ 18 โยเซฟตอบว่า □ขอแก้ฝันดังนี้ คือ
 19 กระจาดสาม โยบนั้น ได้แก่สามวัน 19 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น ให้
 พันธุ์ และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ผึ้งนกจะมากินเนื้อท่าน□ 20 ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิม
 พระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล
 21 ทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานนำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนมห้าสามเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวก
 ข้าราชการ 21 ฝ่ายหัวหน้าพนักงานนำองุ่นนั้น ได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็กวาง
 ถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน 22 ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สม
 23 จจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้ 23 แต่หัวหน้าพนักงานนำองุ่นนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมนึก
 เสีย

41

ความฝันประหลาดของกษัตริย์ฟาโรห์

1 ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงฝันอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ 2 ดู
 3 เกิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนาดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง 3 แล้วดู
 4 เกิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซบพอนาเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มายืนอยู่กับวัวอื่นๆที่ริมฝั่งแม่
 5 น้ำ 4 วัวที่ซบพอนาเกลียดก็กินวัวอ้วนพีงามนาดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม
 5 พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็น
 6 ข้าวเมล็ดเต่งงามดี 6 แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียม
 7 เพราะลมตะวันออก 7 รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้น
 8 เสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน 8 ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์
 9 มีพระทัยวุ่นวาย จึงรับสั่งให้เรียกโหราและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรง
 10 เล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก่พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้ 9 ครั้งนั้นหัวหน้า
 11 พนักงานนำองุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า □วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลาดของข้าพระองค์
 12 ได้ 10 คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่
 13 บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานขนม 11 ข้าพระองค์

ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน 12 มีชายหนุ่มชาติฮีบรูคนหนึ่งเป็นป่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกันกับเขาและข้าพระองค์ทั้งสอง เล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แต่ละคนตามความฝันของตน 13 และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย□

พระเจ้าทรงแก้พระสุบินของฟาโรห์

14 ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเบิกตัวโยเซฟออกมาจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์ 15 ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า □เราฝันไป และหาмиผู้ใดแก้ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ฝันนั้นได้□ 16 โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า □การแก้ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์□ 17 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า □ในความฝันของเรานั้น ดูเถิด เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ 18 และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำ กินหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง 19 แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่งาม นำเกลียดมากและซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย 20 วัวที่ซูบผอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด 21 เมื่อกินหมดแล้วหาใครรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังพอมองอยู่เหมือนแต่ก่อนแล้วเราก็ตื่นขึ้น 22 เราเห็นในความฝันของเรา ดูเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดโตและงามดี 23 และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันออก 24 รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้โรห์ฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้□ 25 โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า □พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ 26 วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็นความฝันอันเดียวกัน 27 วัวเจ็ดตัวซูบผอมนำเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเจ็ดรวงลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออกนั้น คือเจ็ดปีที่กันดารอาหาร 28 นี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ 29 ดูเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี 30 หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะลึมความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะสร้างผลาญแผ่นดิน 31 ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก 32 ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายความว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็วๆนี้

โยเซฟดูแลทั่วประเทศอียิปต์

33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์ 34 ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น 35 ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมีถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ 36 อาหารนั้นจะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร□ 37 ขอเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบ ในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ 38 ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า □เราจะหาคนที่มีพระวิญญูญาณของพระเจ้า

อยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ 39 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า ๐ เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้ 40 ท่านจะดูแลราชอาณาจักรของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่นั่งเท่านั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน ๐ 41 ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า ๐ ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว ๐ 42 ฟาโรห์ทรงถอดอัครราชทูตออกจากพระหัตถ์ของพระองค์สามทีที่มีโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าปานเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ 43 ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า ๐ คุณเขาลงเถิด ๐ ดังนี้แหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์ 44 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า ๐ เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้ เว้นแต่ท่านจะอนุญาต ๐ 45 ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และประทานอาเสนาห์บุตรสาวไปทีเฟรา นุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์ 46 เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ที่นครอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์ 47 ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย 48 โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในนารอบเมืองใดก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ 49 โยเซฟสะสมข้าวไว้จนเม็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน 50 ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาเสนาห์บุตรสาวไปทีเฟรา นุโรหิตเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน 51 โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวไว้ว่า ๐ เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าลืมความยากลำบากทั้งปวง และวงศวานทั้งสิ้นของบิดาเสีย ๐ 52 บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม ๐ เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ ๐ 53 เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

การกันดารอาหาร

54 จึงเกิดกันดารอาหารเจ็ดปี ตั้งที่โยเซฟกล่าวไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่ 55 เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า ๐ ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม ๐ 56 การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดคลังออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก 57 และประเทศทั้งปวงก็มาพึ่งประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกันดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

42

พี่ชายโยเซฟไปอียิปต์เพื่อซื้อข้าว

1 เมื่อยาโคบรู้ว่ามิมีข้าวในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า ๐ มา นั่งมองดูกันอยู่ท่าไม้เสา ๐ 2 ท่านพูดว่า ๐ ดูเถิด เราได้ยินว่ามีข้าวในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมา ให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย ๐ 3 พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์ 4 แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า ๐ เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา ๐ 5 บรรดานุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกันดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน 6 ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มากราบไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน 7 โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขา

แต่ทำเป็นไม่รู้จักเขา และพูดจาตื้นกับเขา ท่านถามเขาว่า □พวกเจ้ามาจากไหน□ เขาตอบว่า □มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร□ 8 โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม

โยเซฟหาโอกาสให้พวกพี่ชายกลับใจเสียใหม่

9 โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า □พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง□ 10 พวกเขาจึงตอบท่านว่า □นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร 11 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม□ 12 โยเซฟบอกเขาอีกว่า □มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง□ 13 พวกพี่จึงตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นที่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิดวันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว□ 14 โยเซฟตอบเขาว่า □ที่เราว่า □พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม□ นั้นจริงแน่ๆ 15 พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่ 16 พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คนหนึ่งในพวกเจ้าไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่□ 17 แล้วโยเซฟก็ชิงพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน 18 ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า □ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า 19 ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่ง ในพวกเจ้าถูกจำอยู่ที่ห้องเล็ก ในคุก คนอื่นนำข้าว ไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า 20 แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย□ พวกพี่ชายก็ทำดังนั้น 21 พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า □ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนแอแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา□ 22 ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า □ข้าห้ามเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า □อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น□ แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเถิด การพิพากษาเรื่องโลภของน้องจึงมาถึง□ 23 พวกพี่ชายไม่รู้ว่โยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ล่าม 24 โยเซฟก็หัน ไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาอีก และเอาสิเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา 25 แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสบียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้ 26 พวกเขาบรรทุกข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป 27 ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ณ ที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น 28 ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า □เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า□ พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า □ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ□

พวกพี่น้องแจ้งแก่ยาโคบว่า เขาต้องพาเบนยามินไปอีอีปต์

29 เขาก็กลับ ไปหายาโคบบิดาของเขา ในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า 30 □ท่านผู้เป็นที่เจ้านายของประเทศพูดจาตื้นกับพวกข้าพเจ้า เหมาเอาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง 31 พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หากได้เป็นคนสอดแนมไม่ 32 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน□ 33 แล้วท่านผู้เป็นที่เจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า □เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็น

คนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งเ็นพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปได้ 34 แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้ 35 และต่อมารั้งพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขาภิธนาเห็นห่อเงินตั้งนั้นก็กลัว 36 ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์ 37 รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก 38 ยาโคบบอกว่า ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหรงอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์

43

พวกพี่น้องของโยเซฟกลับไปอียิปต์ ยูดาห์ปฏิญาณว่าจะรับประกันเบนยามิน

1 การกันดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง 2 และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกกับบุตรชายว่า ไปซื้อข้าวมาอีกหน่อย 3 แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก 4 ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้อข้าวมาให้พ่อ 5 แต่ถ้าแม่พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก 6 อิสราเอลจึงว่า เหตุไฉนเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนั้น 7 เขาจึงตอบว่า เจ้านายท่านซักไซ้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า 8 พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะลวงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า พาน้องชายของเจ้ามา 9 ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลุกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย 10 ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบก็ได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบตลอดไปเป็นนิตย์ 11 ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ซื่ออยู่เช่นนี้ ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่ 12 ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาก็บอกบุตรชายทั้งหลายว่า ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลผลิตอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพิมเสนบ้าง น้ำมันบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนัท และลูกอัลมอนด์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน 13 เอาเงินติดมือเอาไปสองเท่า คือเงินที่ติดตามในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางที่เขาเปลืองไป 14 จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลุกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก 15 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด 16 คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลุกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ

โยเซฟพบเบนยามินน้องชาย

16 เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง 17 คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ 18 คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า □ เพราะเหตุเงินที่ติดตามในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่ร้ายจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาลาด้วย 19 พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน 20 และกล่าวว่า □ โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร 21 และต่อมาร้านข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบถ้วน ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา 22 ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย 23 คนต้นเรือนจึงตอบว่า □ จงเป็นสุขเถิดอย่ากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบันดาลให้มีทรัพย์อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว □ คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา 24 คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน 25 พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไว้คอยทำโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยินว่าเขาจะรับประทานอาหารกินที่นั่น 26 เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือขึ้นมาให้โยเซฟในบ้าน แล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน 27 โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า □ บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ 28 เขาตอบว่า □ บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่ □ แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก 29 โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า □ คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ □ โยเซฟกล่าวว่า □ ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า □ 30 แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น 31 โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า □ ยกอาหารมาเถิด □ 32 พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์ 33 พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ 34 แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขา ก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

44

พวกพี่ชายโยเซฟถูกจับ

1 โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า □ จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน 2 ใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย □ คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง 3 ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดิน ไปพร้อมกับลาของเขา 4 เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่ใส่โคลนที่โยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า □ ลูกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า □ ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีแล้ว 5 ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ท่านายมิใช่หรือ เจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก □ 6 คน

ต้นเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก 7 คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า □เหตุใดเง้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนั้นเลย 8 ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสักเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า 9 หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย□ 10 คนต้นเรือนจึงว่า □บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่□ 11 พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก 12 คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้าย ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน 13 พวกเขาจึงถือเสื้อผ้าของตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง 14 ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน 15 โยเซฟจึงถามเขาว่า □พวกเจ้าทำอะไรนี้ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราทำนายได้□ 16 ยูดาห์ตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถ้วยอยู่นั้นด้วย□ 17 แต่โยเซฟตอบว่า □พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือฉันจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด□

ยูดาห์ยอมเป็นทาสแทนเบนยามิน

18 ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียกว่า □โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์ 19 นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า □เขายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ□ 20 พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนเดียวและบิดารักเด็กคนนี้มาก□ 21 แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า □พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู□ 22 ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า □เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย□ 23 ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า □ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย□ 24 และต่อมาครั้งข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง 25 และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า □จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย□ 26 ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า □เราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา□ 27 บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า □เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราคอลอดบุตรชายให้เราสองคน 28 บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า □สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่□ เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้ 29 ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอันตรายขึ้น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์□ 30 เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมีไต่กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก 31 และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของ

ท่านผู้มีผมทองกลองสุหลมฝั่งศพด้วยความทุกข์³² เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า □ ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบบิดาตลอดไป□³³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้น้องกลับไปกับพวกพี่ของท่านเถิด³⁴ ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ น่ากลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า□

45

โยเซฟแสดงตนกับพี่น้อง

1 โยเซฟอดกลั้นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า □ ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด□ จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน² แล้วโยเซฟร้องให้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ไต่ย็น³ โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า □ เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ□ ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ว่า จะตอบประการใดเพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ⁴ โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า □ ชีญเข้ามาใกล้เถิด□ เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า □ เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมายังอียิปต์⁵ ฉะนั้นบัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ชายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต⁶ เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย⁷ พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกพี่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง⁸ ฉะนั้นบัดนี้มิใช่พี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด

โยเซฟส่งข่าวไปถึงยาโคบบิดาของตน

9 เจ้าจรีบขึ้นไปหาบิดาเรบอกท่านว่า □ โยเซฟบุตรชายของท่านพูดดังนี้ว่า □ พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า¹⁰ พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ¹¹ ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ้อมืออยู่จะยากจนไป□ □ 12 ดูเถิด นัยเนดาที่และนัยเนดาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่¹³ พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรีบพาบิดาเราลงมาที่นี่เถิด□ 14 โยเซฟทอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน¹⁵ ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนิทสนมกับโยเซฟ

โยเซฟส่งรถถึงคานาอันไปรับยาโคบ

16 ชาวว่า □ พี่น้องของโยเซฟมา□ ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี¹⁷ ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า □ พูดกับพี่น้องของท่านว่า □ ทาตั้งนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน¹⁸ พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้□ 19 เราส่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอรถบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไปรับเด็กเล็กๆ และภรรยาของเจ้ากับนำบิดาของเจ้ามา²⁰ อย่าเสียตายทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดี

ที่สุดทั่วประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว 21 บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์ กับ ให้เสบียงรับประทานตามทาง 22 โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าสำหรับ 23 โยเซฟฝากของตอไปนี้ให้บิดา คือลาสิบตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง 24 ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า ๐จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง ๐ 25 พวกพี่น้องก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ไปหายาโคบบิดาของตน 26 บอกบิดาว่า ๐โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด ๐ แต่จิตใจยาโคบงงงันเพราะยังไม่เชื่อเขา 27 เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟส่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็ฟื้นชุ่มชื้นขึ้น 28 อิสราเอลจึงว่า ๐เราเริ่มใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย ๐

46

ยาโคบลงไปยังอียิปต์

1 อิสราเอลเดินทางไปพร้อมกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสอัคบิดาของตน 2 พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า ๐ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย ๐ ยาโคบทูลว่า ๐ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า ๐ 3 พระองค์จึงตรัสว่า ๐เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อียากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น 4 เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า ๐ 5 ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พายาโคบบิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็กและภรรยาของเขา 6 เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มา ในแผ่นดินคานาอันนั้น ไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน 7 คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์ 8 ตอไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ 9 และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค ปีลลุ เฮสโรน และคารมี 10 บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมุเอล ยามีน โอหาด ยาซิน และโคหาร กับชอาลู บุตรชายของหญิงคนคานาอัน 11 บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมราริ 12 บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์ โอนัน เซปลาห์ เปเรศ เศปธาห์ แต่เออร์และโอนัน ได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และชามูล 13 บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน 14 บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล 15 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปัดดานอารัม กับบุตรสาวชื่อ ดินาห์ บุตรชายหญิงหมดตัวก็มีสามสิบสามคน 16 บุตรชายของกาต คือ ศิฟี โอน ฮักกี ชูนิ เอสโบน เอรี อาโรติ และอารลีย์ 17 บุตรชายของอาเซอร์ คือ ยิมนาร์ อิซอฮาห์ อิซอโอ และเบรีอาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรีอาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล 18 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางสิลาห์ ผู้ที่ลาบันยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ 19 บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน 20 มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวของไปทีเฟรา ปุโรหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน 21 บุตรชายของเบนยามินคือ เมลา เบเคอร์ อัสเบล เกร-รา นาอามา เอโฮ โรซ มุปีม มุปีม และอาร์ด 22 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน 23 บุตรชายของดานคือ ฮูมิ 24 บุตรชายของนัฟทาลี

คือ ยาเซเอล กุณี เยเซอร์ และซิลเลม ²⁵ พวกเขานี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบั้น
 ยกให้แก่กษัตริย์ชาวอียิปต์ และบุตรเจ็ดคนนั้นนางคลอดให้ยาโคบ ²⁶ บรรดาคนของ
 ยาโคบซึ่งออกมาจากบั้นเอวของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ
 มีหกสิบหกคนด้วยกัน ²⁷ บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวง
 ในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน

ญาติพี่น้องของโยเซฟไปอาศัยในเมืองโกเชน

²⁸ ยาโคบให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขาก็มา
 ถึงแผ่นดินโกเชน ²⁹ โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน
 พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน ³⁰ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า □เดียว
 นี้พ่อจะตายก็ตามเถิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้วและรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ □ โยเซฟจึง
 บอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า □เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า □
 พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว ³² คน
 เหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขา
 ทั้งสิ้นมาด้วย □ ³³ และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า □พวกเจ้าเคย
 ทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร □ ³⁴ ท่านทั้งหลายจงทูลว่า □การทำมาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของ
 พระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลาย
 และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย □ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุ
 ว่าคนเลี้ยงแพะแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์ □

47

ยาโคบเข้าเฝ้าฟาโรห์

¹ โยเซฟเข้าไปทูลฟาโรห์ว่า □บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและ
 ทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสินมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูเถิด พวกเขาอยู่ในแผ่นดิน โก
 เชน □ ² โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์ ³ ฟาโรห์ตรัสถามพี่
 น้องของโยเซฟว่า □พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร □ เขาทูลฟาโรห์ว่า □ผู้รับใช้ของ
 พระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ □ ⁴ เขา
 ทูลฟาโรห์อีกว่า □พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะ ไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์
 ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกษัตริย์อาหารนัก
 เหตุจะเน่บัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด □ ⁵
 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า □บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว ⁶ ท่านมีประเทศอียิปต์
 อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่น
 ดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็น
 หัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา □ ⁷ โยเซฟก็พา ยาโคบบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็
 ถวายพระพรแก่ฟาโรห์ ⁸ ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า □อายุท่านได้เท่าไร □ ⁹ ยาโคบทูลตอบ
 ฟาโรห์ว่า □ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสังขารอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและ
 มีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ยังดำรงชีวิตสังขารอยู่นั้น □ ¹⁰ ยา
 โคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์ ¹¹ ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้อง
 ของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินราม

เสส ตามรับสั่งของฟาโรห์¹² โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว

โยเซฟขายอาหารให้แก่ประชาชนและซื้อที่ดินสำหรับฟาโรห์

¹³ และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกั้นดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหยเพราะการกั้นดารอาหาร ¹⁴ โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้น ไปไว้ในราชวังฟาโรห์¹⁵ เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมาราบเรียนโยเซฟว่า □ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า□ ¹⁶ โยเซฟจึงบอกว่า □ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์□ ¹⁷ เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัวและลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเขา ¹⁸ เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า □พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น ¹⁹ เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายที่ดินจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และ ไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่รกร้างไป□ ²⁰ โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกั้นดารอาหารรุนแรงต่อเขายิ่งนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์²¹ ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์²² เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะปุโรหิตได้รับรับส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา ²³ โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า □ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด ²⁴ และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง□ ²⁵ คนทั้งหลายก็กล่าวว่า □ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์□ ²⁶ โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราบทว่าทุกวันนี้อันนี้ ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้น ไม่ตกเป็นของฟาโรห์

ยาโคบต้องการถูกฝังไว้ในเฮโบรน

²⁷ พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย ²⁸ ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี ²⁹ เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า □ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตากรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังศพเราไว้ในอียิปต์เลย ³⁰ แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด□ โยเซฟก็สัญญาว่า □ข้าพเจ้าจะกระทำ

ตามที่ท่านสั่ง□ 31 อิสราเอลจึงบอกวา □จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย□ โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

48

บุตรชายโยเซฟเยิมเยียนยาโคบ

1 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า □ดูเถิด บิดาของท่านป่วย□ โยเซฟก็พามนัสเสห์และเอฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป 2 มีคนบอกยาโคบว่า □ดูเถิด โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน□ อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน 3 ยาโคบจึงพูดกับโยเซฟว่า □พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ 4 และตรัสแก่พ่อว่า □ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์□ 5 ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อกาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน 6 ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะ ได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา 7 และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากบิดาดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กับพ่อก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอเฟราธาแล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอเฟราธาที่คือเบธเอลเฮม□ 8 อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า □นี่ใคร□ 9 โยเซฟตอบบิดาของตนว่า □นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้□ อิสราเอลจึงว่า □ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา□ 10 คราวนั้นตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จับกอดเขา 11 อิสราเอลบอกโยเซฟว่า □แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะ ไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย□ 12 โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

เอฟราอิมกับมนัสเสห์จะเป็นหัวหน้าตระกูลสองตระกูลของอิสราเอล

13 โยเซฟจึงบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมนัสเสห์ให้อยู่ข้างขวาอิสราเอล 14 ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี 15 แล้วอิสราเอลกล่าวคำอวยพรแก่โยเซฟว่า □ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้ 16 ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้า และชื่อของอับราฮัม และชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเกิด□ 17 ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวาวบนศีรษะของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟราอิมวางบนศีรษะมนัสเสห์ 18 โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า □ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวาวบนศีรษะคนนี้เถิด□ 19 บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า □พอรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พอรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน□ 20 วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า □พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า □ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด□ □อิสราเอลจึงให้เอ

ฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามันเสส²¹ อิสราเอลบอกโยเซฟว่า ๒๑ เกิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้า จะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับ ไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า ²² ยิ่ง กว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อได้ได้จากมือคนอาโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อนั้น ให้แก่ เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า ๒

49

ศาสดาพยากรณ์ยาโคบกล่าวคำอวยพรแก่ทุกตระกูล

1 ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า ๑ พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุ ที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย ² บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำ อิสราเอลบิดาของเจ้า ³ รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่ง เรี่ยวแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง ⁴ เจ้าไม่มั่นคงเหมือน ดั่งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็น มลทิน เขาล่วงเข้าไปถึงที่นอนของเรา ⁵ สิเมโอนกับเลวีเป็นที่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจ อยู่ในที่อาศัยของเขา ⁶ โอ จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่ลึกลับของเขา ยศบร รดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมในที่ประชุมของเขาเลย เหตุว่าเขาฆ่าคนด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา ⁷ ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความ โทโสร้ายของเขาเป็นที่สาปเกิด เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขา พลัดพรากไปในพวกอิสราเอล ⁸ ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอ ของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า ⁹ ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก้มลง เขาหมอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะ แหย่เขาให้ลุกขึ้น ¹⁰ ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าชิลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้ นั้น ¹¹ เขาผูกกลางของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกกลางของเขาไว้ที่เถาองุ่นที่ดีที่สุด เขาชักผ้า ของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น ¹² ตาเขาจะแดงด้วยน้ำ องุ่น และพื้นเขาขาวด้วยน้ำนม ¹³ เสนุลูกจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อกัน ไปถึงเมืองไซดอน ¹⁴ ฝ่ายอิสราเอลเป็นตัวลามีกำลังมากหมอบ ลงกลางสัมภาระของมัน ¹⁵ เขาเห็นว่าที่พักติและแผ่นดินสบาย จึงย่อป่าของตนลงรับไว้ ย่อมเป็นทาสรับใช้การงาน ¹⁶ ส่วนदानจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่ง ในอิสราเอล ¹⁷ ดานจะเป็นงูอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่เหนทางที่กัดสันเท้าม้า ให้คนช็อค หงายลง ¹⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอดรอดจากความรอดจากพระองค์ ¹⁹ ฝ่ายกาด นั้นจะมีกองทัพมาย้ายีเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น ²⁰ อาหารบริบูรณ์ จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์ ²¹ นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ พลดปล่อย เขากล่าวคำอันไพเราะ ²² โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริม บ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง ²³ พวกฟรานธู ได้ทำให้เขาทุกขี้ศึก ทั้งยิงและเกลียดชังเขา ²⁴ แต่ธนูของเขาเองยื่นหยัดต่อสู้ สำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรง เติชานภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น) ²⁵ โดยพระเจ้า ของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดานภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่ เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนุมนและครรร^ก ²⁶ ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนิน เขาเนื่องนิตย์ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศีรษะของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศีรษะแห่งผู้

ที่ต้องพรากจากพี่น้อง 27 ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้ 28 ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน

สถานที่ฝังศพของยาโคบ

29 ยาโคบกำชับเขาและกล่าวแก่เขาว่า ๓ เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเรา ในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ 30 ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัดเปโกลาห์ หน้ามัมเรในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อถ้ำกับนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน 31 ณ ที่นั้น เขาฝังศพอับราฮัม และซาราห์ภรรยาของเขา ที่นั้นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของเขา และที่นั้นเราฝังศพเลอาห์ 32 นากับถ้ำที่อยู่ในนานั้นเราซื้อจากลูกหลานของเฮท 33 เมื่อยาโคบสั่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

50

การฝังศพของยาโคบ

1 โยเซฟพบหน้าลงที่หน้าบิดาแล้วร้องไห้และจูบท่าน 2 โยเซฟบัญชาพวกหม่อที่เป็นข้าราชการของตน ให้อบยารักษาศพบิดาไว้ พวกหม่อก็อบยารักษาศพอิสราเอล 3 เขาทำการอบยารักษาศพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอบยารักษาศพ ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน 4 เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า ๓ ถ้ายัดเข้าศพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปทูลที่พระกรรณของฟาโรห์ว่า 5 บิดาให้เราปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า ๓ ดูก่อนพ่อจะตายแล้ว จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอโฌมส์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน ๓ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปฝังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมามาก 6 ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า ๓ จงขึ้นไปฝังศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านปฏิญาณไว้ นั่นเถิด ๓ โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพบิดา พวกข้าราชการของฟาโรห์ ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้นก็ตามไปด้วย 8 กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน เว้นแต่เด็กเล็กๆ และฝูงแพะแกะฝูงวัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินโกเชน 9 มีขบวนราชรถ ขบวนม้าไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก 10 เขาก็พากันมาถึงลานนวดข้าวแห่งอาทาด ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ที่นั้นเขาร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน 11 เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอัน ได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอาทาด เขาจึงพูดกันว่า ๓ นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์ ๓ เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสรายิม ตำบลนั้นอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 12 บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้ 13 คือบรรดานุตรชายเขยศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัดเปโกลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจากเอโฟรนคนฮิตไทต์เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หน้ามัมเร 14 เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน

โยเซฟปลอบประโลมพวกพี่น้อง

15 เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า ๓ บางทีโยเซฟจะชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา ๓

16 พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟว่า □บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า 17 □พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน □ บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลาย ผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน □ โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้ 18 พี่ชายก็พากันมากกราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน □ 19 โยเซฟจึงบอกเขาว่า □อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ 20 สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเรากิจริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก 21 ฉะนั้นบัดนี้พี่อย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงพี่ทั้งบุตรด้วย □ โยเซฟพูดปลอบโยนพวกพี่น้องและพูดอย่างกรุณาต่อเขา

โยเซฟให้ลูกหลานอิสราเอลปฏิญาณไว้

22 โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอายุยืนได้ร้อยสิบปี 23 โยเซฟได้เห็นลูกหลานหลานของเอฟราอิม บุตรของมาศร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ 24 โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า □เราจวนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ □ 25 โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า □พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่ □ 26 โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อามยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

ประวัติความเป็นมาของ หนังสืออพยพ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้นห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นเททอค คำว่า ๐อพยพ๐ หมายความว่า ๐ออกไป๐ ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 12-50 เราพบเรื่องเกี่ยวกับอับราฮัมพร้อมกับบุตร หลาน กับหลานของตน พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า โดยเชื้อสายของอับราฮัม (ซึ่งคือพระเยซูคริสต์) ทุกประเทศในโลกนี้จะได้รับพระพร หนังสืออพยพนี้บันทึกเรื่องราวที่ชนชาติอิสราเอลถูกปล่อยจากประเทศอียิปต์ การพ้นจากการเป็นทาสของเขา และการรวบรวมชนชาตินี้ให้เป็นประเทศ คือประเทศอิสราเอล พระเจ้าทรงรับประเทศนี้เป็นประเทศพิเศษ และทรงประทานพิธีต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ ซึ่งจารึกไว้ในชีวิตของทุกคนในประเทศนี้ พิธีต่างๆเหล่านี้เล็งถึงพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อ พิธีต่างๆเหล่านี้ (รวมทั้งเครื่องบูชา พวกปุโรหิต และคำพยากรณ์) ได้เล็งถึงพระเยซู

หนังสือโรม 9:4-5 ได้กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลที่ว่า ๐พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิตย์ เอเมน ๐

การลำดับวัน เดือน ปี ของอาจารย์เจมส์ ฮัสซัวร์ ว่าพวกอิสราเอลอพยพจากประเทศอียิปต์ในปีก่อน ค.ศ. ๑491 พิธีต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ (เช่น เครื่องบูชา เทศกาล วันสะบาโต และพิธีสวดนั้) ที่พูดถึงในหนังสืออพยพนี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งสำหรับพวกเราในสมัยนี้ ๐แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดท้ายของแผ่นดินโลก ๐ (1 คร 10:11)

ครอบครัวของยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์

1 นี่แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มากับยาโคบ 2 คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์ 3 อิศาการ์ เศบูลุน และ เบนยามิน 4 ดาน และนั้ฟทาลี กาดและอาเซอร์ 5 คนทั้งปวงที่ออกมาจากบ้านแอมของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว 6 แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด

การทวีเป็นประเทศ

7 และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นจนมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากที่เดียว และแพร่หลาย ไปจนเต็มแผ่นดินนั้น 8 บัดนี้มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ 9 และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า ๐ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก 10 มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร ๐ 11 เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือเมืองปิธม และเมืองรามเสส 12 แต่จึง

เบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยังแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกข์ใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล¹³ ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก¹⁴ และทำให้ชีวิตของเขาขมขื่นเพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่นทำปูนสอ ทำอิฐ และทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด¹⁵ และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู ซึ่งคนหนึ่งชื่อชิวราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปูอาห์¹⁶ และพระองค์ตรัสว่า □เมื่อเข้าไปทำการคลอดให้แก่หญิงฮีบรู และเห็นเขาอยู่บนแผ่นดิน ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต□¹⁷ แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต¹⁸ กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า □เหตุใดนางจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต□¹⁹ นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟาโรห์ว่า □เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขามีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน□²⁰ เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดปรานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก²¹ และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว²² ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่บ่าวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า □บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้□

2

กำเนิดของโมเสส ริดาฟาโรห์รับโมเสสไว้เป็นบุตรเลี้ยง

1 ยังมีชายงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา² หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปร่าง นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน³ ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยาด้วยยางมะตอย และชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรือริมแม่น้ำ⁴ ส่วนที่สาวฮีบรูอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่น้อง⁵ และพระราชธิดาของฟาโรห์หลงไปสรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปรือ จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำมา⁶ และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึงทรงกรุณาต่อทารกนั้น และตรัสว่า □นี่เป็นลูกชาวฮีบรู□⁷ ที่สาวทารกจึงทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า □จะให้หม่อมฉันไปหานางมชชาวฮีบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม□⁸ พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า □ไปหาเถิด□ หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา⁹ ฝ่ายพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า □รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า□ นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้¹⁰ แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามาถวายพระราชธิดาของฟาโรห์ และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า □เพราะเราได้ดูดเขาขึ้นมาจากน้ำ□

โมเสสป้องกันชาวฮีบรูที่ถูกกดขี่

11 และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนฮีบรู ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน¹² ท่านก็มองดูชายชราและเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย¹³ และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮีบรูสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า □ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม□¹⁴ และเขา

ตอบว่า □ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนเอียิปต์คนนั้นหรือ□ โมเสสจึงกลัว และนึกว่า □เรื่องนั้น ได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่□ 15 เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาของที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดีย ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง

โมเสสอยู่ที่แผ่นดินมีเดียเป็นเวลาสี่สิบปี

16 ฝ่ายบุโรหิตของคณมีเดียมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาตักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน 17 และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของเธอกินน้ำ 18 และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดาถามว่า □วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว□ 19 และเธอตอบว่า □มีคนเอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังตักน้ำให้พวกข้าพเจ้าและให้ฝูงแพะแกะกินด้วย□ 20 บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า □แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ละไปเชิญเขามาเพื่อจะรับประทานอาหารซี□ 21 โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกศิปโพราห์บุตรสาวให้แก่โมเสส 22 นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่าเกอร์โซม เพราะท่านกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ□ 23 และต่อมาครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์เอียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ชนชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร่ำร้องของเขาตั้งขึ้น ไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้ 24 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ 25 พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

3

พุ่มไม้ที่ไฟลุกโชนอยู่ พระเจ้าทรงเรียกโมเสส

1 ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโรฟอตาของเขา ผู้เป็นบุโรหิตของคณมีเดีย และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ 2 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป 3 โมเสสจึงกล่าวว่า □ข้าจะแวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้□ 4 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมากจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า □โมเสส โมเสส□ และโมเสสทูลตอบว่า □ข้าพระองค์อยู่ที่นี้□ 5 พระองค์จึงตรัสว่า □อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ□ 6 แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า □เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ□ และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัว ไม่กล้ามองดูพระเจ้า 7 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศเอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวคนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา 8 และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวเอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปรีสิช คนฮิวไตต์ และคนเยบุส 9 เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร่ำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้ง

เราได้เห็นการชมเชยซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว¹⁰ เพราะฉะนั้น จึงมาเกิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์¹¹ ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์¹² พระองค์จึงตรัสว่า ข้าพระองค์อยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพาลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้านบนภูเขา¹³ และโมเสสทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า ข้าพระองค์ทรงพระนามว่าอะไร ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร¹⁴ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น แล้วพระเจ้าจึงตรัสว่า ข้าเจ้าจะไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า เราเป็น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย

ทรงเรียกโมเสสให้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์

¹⁵ พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า ข้าเจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่าดังนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลอดทุกชั่วอายุ¹⁶ จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า ข้าเจ้าจึงเรลลงมายังที่นี่ทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์¹⁷ และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในประเทศอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเบรียสซี คนฮีไวต์และคนเยบูนัส ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์¹⁸ และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเจ้า ทั้งเจ้ากับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล จงพากันไปเฝ้ากษัตริย์ของอียิปต์ และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนฮีบรู ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้ข้าพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา¹⁹ เรารู้แน่แล้วว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้พวกเจ้าไป แม้กระทั้งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์²⁰ และเราจะเหยียดมือของเราออกประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป²¹ และเราจะให้พาลไพร่นี้เป็นที่โปรดปราน ในสายตาของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่ต้องไปมือเปล่า²² แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์

4

การอัศจรรย์สำหรับคนที่ไม่เชื่อ

¹ โมเสสจึงทูลตอบว่า ข้าแต่ ข้าพระองค์ จะจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์ เพราะเขาจะว่า ข้าพระองค์ไม่ได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย² พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ข้าพระองค์อยู่ในมือของเจ้า และท่านทูลว่า ข้าไม่ทำ³ และพระองค์ตรัสว่า ข้าเองที่พื้นดินเกิด ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ข้าเอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้ ท่านก็เอื้อมมือ

ของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน 5 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า 7 ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อน ชาวเหมือนหิมะ 7 พระองค์จึงตรัสว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง 8 โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นก็กลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน 8 และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง 9 และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห้งนั้น 10

อาโรนจะเป็นผู้พูดแทนโมเสส

10 แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดซ้ำ 11 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบหูนก ตาดี หรือตาบอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำให้หรือ 12 เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะพูด 13 แต่ท่านทูลว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดใช้ผู้อื่นไปเถิด 14 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ เรารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้าเขาก็จะดีใจ 15 เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด 16 และเขาจะเป็นผู้พูดแก่พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่เขา 17 เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ 10

โมเสสกลับไปยังอียิปต์

18 โมเสสจึงกลับไปหาเยโรธ ฟอดาของตน และบอกกับเขาว่า ข้าพเจ้าขอลากลับไปหาพี่น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ 19 ฝ่ายเยโรธตอบโมเสสว่า ไปโดยสันติภาพเถิด 19 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียนว่า อกลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาของประหารชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว 20 โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายของตนขึ้นลากลับ ไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือของท่านไปด้วย 21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เมื่อเจ้ากลับไปถึงอียิปต์ จงกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป 22 และเจ้าจะทูลฟาโรห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา 23 เราจึงบอกแก่เจ้าว่า จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา 24 และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย 24 และต่อมา ณ ที่พักระหว่างทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย 25 ครั้งนั้นนางศิปปีราหญิงเอาหินคมตัดหนึ่งที่ปลายของคชานุบุตรชายของตนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า ๐จริงนะ ท่านเป็นสามิผู้ทำให้โลหิตตก 26 พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า ๐ท่านเป็นสามิผู้ทำให้โลหิตตก ๐ เนื่องจากพิธีเข้าสู่หนัด

อาโรนและคนอิสราเอลเชื้อโมเสส

27 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า □จงไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร□ เขาก็ไปพบกันที่ภูเขาสองของพระเจ้าและจับท่าน 28 โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน 29 โมเสสกับอาโรน ไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน 30 แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่างๆนั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่ 31 ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขา ได้ยินว่าพระเยโฮวาห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขาก็ก้มศีรษะลงและนมัสการ

5

โมเสสเข้าเฝ้าฟาโรห์ ความทุกข์ยากของอิสราเอลทวีขึ้น

1 ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้าเฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า □จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยงนมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร□ □ ฟาโรห์จึงตรัสว่า □พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป□ 3 เขาทั้งสองจึงทูลว่า □พระเจ้าของคนฮีบรู ได้ทรงปรากฏกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ□ 4 แล้วษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับเขาว่า □เจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่ละทิ้งการงานของเขาเสียทำไม เจ้าจงกลับไปรับภาระงานของเจ้า□ 5 และฟาโรห์ตรัสว่า □ดูเถิด พวกไพร่ในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขาหยุดการงานของเขาเสีย□ 6 ในวันนี้เองฟาโรห์มีพระบัญชาสั่งนางานและนายกองของพลไพร่ว่า 7 □ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเที่ยวหาฟางเอาเอง 8 ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุฉะนั้นเขาจึงร้องว่า □ขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์□ 9 จงจัดหางานให้เขาทำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล□ 10 ฝ่ายนางานและนายกองของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่ว่า □ฟาโรห์รับสั่งตั้งนี้ว่า □เราจะไม่ยอมให้ฟางแก่พวกเจ้าเลย 11 เจ้าจงไปหาฟางมาเอง ตามแต่จะหามาได้เถิด แต่งานของเจ้าที่เกณฑ์นั้นก็ไม่ลดหย่อนให้เลย□ □ 12 พลไพร่เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง 13 นางานก็เกรงรัดว่า □จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่□ 14 นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนางานของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกโบยตีและถูกถามว่า □ทำไมหมูนี้อิฐไม่ได้อิฐที่เกณฑ์ไว้เพิ่มเติมจำนวน ทั้งวานนี้และวันนี้ เหมือนแต่ก่อน□ 15 นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาโรห์ว่า □เหตุไฉนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาสของพระองค์□ 16 พวกเขา กล่าวกับพวกเขาว่า □ทำอิฐซิ□ แต่มิได้ให้ฟางแก่พวกทาสของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของพระองค์ถูกโบยตี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด□ 17 แต่ฟาโรห์ตรัสว่า □พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า □ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์□ 18 เหตุฉะนั้นเจ้าจงไปทำงานเดี๋ยวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้วันนั้น พวกเจ้าจะต้องทำมาให้ครบจำนวน□ 19 นายกองชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่า

ตนมีปัญหาแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า □ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกๆ วันลง□ 20 ครั้งนี้ออกมาจากเฝ้าฟาโรห์ เขาพบโมเสสกับอาโรนยืนอยู่กลางทาง 21 เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและพิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย□ 22 โมเสสจึงกลับ ไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา 23 เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเฝ้าฟาโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็ได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย□

6

พระเจ้าทรงกล่าวถึงพันธสัญญากับอิสราเอล

1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับ โมเสสว่า □บัดนี้เจ้าจะ ได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เราจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เราจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา□ 2 พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า □เราคือพระเยโฮวาห์³ เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เรามิได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนามพระเยโฮวาห์⁴ และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว⁵ และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์กักไว้ให้เป็นทาส และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา⁶ เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้า ไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้า ให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง⁷ เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้า ไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ⁸ เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้น ให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์□ □ 9 โมเสสจึงนำความนั้น ไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสสเพราะระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹¹ □จงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอล ไปจากแผ่นดินของเขา□¹² และโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า □ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง□¹³ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

ต้นตระกูลของอิสราเอล

14 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อฮาโนค บิลลู เฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของรูเบน¹⁵ บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมูเอล ยามิน โธอาด ยาซิน โศทาร์ และชาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน¹⁶ และคนเหล่านี้เป็นเชื้อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขาชื่อ เกอร์โชน โคยาทและเมรารี เลวีนนั้นมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี¹⁷ บุตรชายของเกอร์โชนชื่อ ลิบนี และชิมวี ตามครอบครัวของเขา¹⁸

บุตรชายของโคยาห์ชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคยาห์มีอายุได้ร้อยสามสิบสามปี¹⁹ บุตรชายของเมรารีชื่อ มายาสิ และมุซึ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา²⁰ ฝ่ายอัมราม ได้นำโยเคเบตน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี²¹ บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โคราห์ เนเฟก และคีรี²² บุตรชายของอุสซีเอลชื่อ มิชาเอล เอลซาฟาน และสิริ²³ ฝ่ายอาโรน ได้นำเอลีเซบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชนเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาดับ อาบียู เอลเออาซาร์และอิธามาร์²⁴ บุตรชายของโคราห์ชื่อ ฮัสสิร์ เอลคานาห์ และอาบียาซาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโคราห์²⁵ ฝ่ายเอลเออาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปูทีเอลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ פיเนหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา²⁶ อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า □จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหมุดตามองของเขา□²⁷ สองคนนี้แหละเป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ²⁸ และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า□³⁰ ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์□

7

พระเจ้าจะทรงทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป

1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □ดูซิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า² เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา³ เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำหมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์⁴ แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาพลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง⁵ และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา□⁶ โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา⁷ เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี และอาโรนมีอายุแปดสิบสามปี⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า⁹ □เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า □จงแสดงอัศจรรย์ที่สูงส่งงานของเจ้า□ เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า □เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์□ และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู□

ไม้เท้าของอาโรนกลายเป็นงู

10 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขากกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู¹¹ ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยาศาสตร์มาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเสกกลของเขา¹² ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด¹³ และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หายอมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

น้ำกลายเป็นเลือด

14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป
 15 เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเส้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจงยืน
 คอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ 16 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาวา □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮีบรู
 ตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเส้าโดยมีพระดำรัสว่า □จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรน
 นิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด จนบัดนี้เจ้าก็ยังหาได้เชื่อฟังไม่ □ 17 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
 ว่า □ท่านจะทราบวว่า เราคือพระเยโฮวาห์ด้วยอาศัยการกระทำดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่
 ถือไว้ขึ้นฟาดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด 18 ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำ
 จะเหม็น ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้ □ □ 19 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า □จงบอก
 อาโรนว่า □เอาไม้เท้าของท่านขึ้นไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือสาครลง แม่น้ำ บึง
 และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือดและจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ใน
 ภาชนะไม้และภาชนะหิน □ □ 20 โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่าน
 ได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของฟาโรห์ และท่ามกลางสายตาของพวก
 ข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น 21 ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย
 แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้น ไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ 22 แต่พวก
 นักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำ ได้เหมือนกันอาศัยเสน่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์
 ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ 23 ฟาโรห์
 เสด็จกลับเข้าในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน 24 ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็
 พากันขุดหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้ 25 ครบกำหนดเจ็ดวัน
 นับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

8

ภัยพิบัติจากฝูงกบ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ไปหาฟาโรห์บอกเขาวา □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □จง
 ปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา 2 ถ้าท่าน ไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะ
 ให้ฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วเขตแดนของท่าน 3 ฝูงกบจะเต็ม ไปทั้งแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง
 ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมือง ในเตาบั้ง
 ขนมห และในอ่างขยาเบ็งของท่านด้วย 4 ฝูงกบนั้นจะขึ้นมาที่ตัวฟาโรห์ ที่ตัวพลเมืองและ
 ที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่าน □ □ 5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงบอกอาโร
 นว่า □ให้เหยียดมือที่ถือไม้เท้าออกเหนือสาครลง เหนือแม่น้ำ และเหนือบึง ให้ฝูงกบขึ้นมา
 บนแผ่นดินอียิปต์ □ □ 6 อาโรนก็เหยียดมือออกเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ฝูงกบก็ขึ้น
 มาเต็มแผ่นดินอียิปต์ 7 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเสน่ห์กลของเขา ให้มีฝูงกบขึ้นมาบน
 แผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน 8 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า □จงกราบทูลวิงวอนขอ
 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ฝูงกบไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอม
 ปล่อยให้บ่าวไพร่เหล่านั้น ไปเพื่อเขาจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ □ 9 โมเสสจึงทูล
 ฟาโรห์ว่า □ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้า
 ราชบริพาร และพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายฝูงกบไปเสียจากพระองค์และราช
 สำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น □ 10 ฟาโรห์ตรัสตอบว่า □พรุ่งนี้ □ โมเสสจึงทูลว่า □ให้เป็นไปตาม
 คำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่ามีมิผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
 ข้าพระองค์ทั้งหลาย 11 ฝูงกบจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากข้าราชการและพลเมือง
 ของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น □

ฝูงกบตายในแผ่นดินอียิปต์

12 โมเสสกับอาโรนทูลลา ไปจากฟาโรห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงกบที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรมานฟาโรห์ 13 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ฝูงกบเหล่านั้นก็ตายเคลื่อนบ้านเรือน เคลื่อนหมูบ้านและทุ่งนา 14 เขาก็เก็บซากกบไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหมือนตลไป 15 แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว 16 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า บอกลาฟาโรห์ว่า บังเอิญอย่าให้ทำเอาอกและตีแผ่นดินให้กลายเป็นรืนทั่วประเทศอียิปต์ 17 เขาทั้งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกยกไม้เท้าและตีแผ่นดิน ก็กลายเป็นรืนมาตอมมนุษย์และสัตว์ ผืนดินทั้งหมดกลายเป็นรืนทั่วประเทศอียิปต์ 18 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายาม ใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อทำให้เกิดรืน แต่ก็ทำไม่ได้ รืนพากันมาตอมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง 19 พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า บัณฑิตเป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า ฝ้ายฟาโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากฝูงเหลือบ

20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า บลุกขึ้นแต่เข้าไปคอยเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า บังเอิญอย่าให้ปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา 21 ถ้าแม่ไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงเหลือบมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขาอยู่นั้นจะเต็มไปด้วยฝูงเหลือบ 22 ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเชน ที่พลไพร่ของเราอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงเหลือบที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก 23 เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรา กับชนชาติของเจ้า หมายสำคัญนี้จะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ 24 แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนั้น ฝูงเหลือบใหญ่ยิ่งนักเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหายเพราะเหตุฝูงเหลือบนั้น 25 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า บังเอิญอย่าให้ปล่อยเครื่องบูชาแต่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้ 26 โมเสสทูลว่า บังเอิญอย่าทำเช่นนั้นหาควร ไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก่อนเห็นขวางข้าพระองค์ทั้งหลายหรือ 27 ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดาร สักสามวันถวายเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์

ฝูงเหลือบไปจากอียิปต์

28 ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า บังเอิญอย่าปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่พวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนัก จงวิ่งวนเพื่อเราด้วย 29 โมเสสจึงทูลว่า บังเอิญอย่าปล่อยพลไพร่ของเราไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ ขอให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพรุ่งนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลับกลอกอีกโดย ไม่ยอมปล่อยพลไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์ 30 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 31 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์จาก

ข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว ³² ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมิพระทัยแข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

9

ภัยพิบัติจากโรคระบาดต่อฝูงสัตว์

¹ ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์บอกฟาโรห์ว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า □จงปล่อยให้พลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา ² ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้ ³ ดุเดือด หัดถ์ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น ⁴ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคนอิสราเอลจะไม่ต้องตายเลย□□□ ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า □พรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน□ ⁶ รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว ⁷ ฟาโรห์ทรงใช้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของคนอิสราเอล ไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป

ภัยพิบัติจากฝีต่อคนและสัตว์

⁸ พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า □เจ้าจงกำขี้เถ้าจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสชดขึ้นไป ในอากาศในสายตาของฟาโรห์ ⁹ และมันจะกลายเป็นฝุ่นปลิวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นฝีแตกกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์□ ¹⁰ เขาทั้งสองจึงนำขี้เถ้าจากเตา ไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ชดขี้เถ้าขึ้นไปในห้องฟ้า ขี้เถ้านั้นก็กลายเป็นฝีแตกกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์ ¹¹ ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุฝีนั้น เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์หึ่งปวง ก็เป็นฝีด้วยเหมือนกัน ¹² แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

ภัยพิบัติจากลูกเห็บที่ฆ่าคนและสัตว์

¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า □จงตื่นแต่เช้า ไปยืนต่อหน้าฟาโรห์บอกเขาว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสดังนี้ว่า □จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา ¹⁴ ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้แน่ว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้ ¹⁵ เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะพาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก ¹⁶ และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก ¹⁷ เจ้ายังถือทิฐิต่อสุพลไพร่ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ ¹⁸ ดุเดือด พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนัก อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้ ¹⁹ เหตุฉะนั้น บัดนี้จงต้อนฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่มีเจ้ามีอยู่ในทุ่งนา ให้เข้าที่กำบัง เพราะคนทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนาที่มีได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูกลูกเห็บตายหมด□□□ ²⁰ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน ²¹ แต่ผู้ที่ไม่นับถือพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังปล่อยให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา ²² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงชูมือขึ้นยังห้องฟ้า เพื่อลูกเห็บ

จะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์²³ โมเสสก็ขู่มิให้หาของตบขึ้นยังท้องฟ้าแล้วพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์²⁴ มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศมา²⁵ สิ่งหึ่งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้อีกทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโคเนล²⁶ เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเชน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่ ณ นั้น หามีลูกเห็บตกไม่

ฟาโรห์อนุญาตให้อิสราเอลไปจากอียิปต์ แต่กลับใจแข็งกระด้างไป

²⁷ ฟาโรห์จึงทรงใช้คน ไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า ²⁸ คราวนี้เราทำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม เราและชนชาติของเรานั้นก็ชั่ว ²⁹ ขอลูกวีนอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักต้อไปอีก³⁰ โมเสสทูลฟาโรห์ว่า ³¹ หนี่ที่ที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้ว ข้าพระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเงียบ และจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าเป็นของพระเยโฮวาห์³² แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์ทราบ ว่า พระองค์จะยังไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า³³ ต้นป่านและต้นข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายเสีย เพราะต้นข้าวบาร์เลย์ก็กำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว³⁴ ส่วนข้าวสาลีและข้าวไร่นั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่งอกขึ้น³⁵ โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปจากกรุง และยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มิได้ตกบนแผ่นดิน³⁶ เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บและฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำผิดบาปต่อไปอีก พระทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และข้าราชการ³⁷ พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอล ไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

10

โมเสสเตือนว่าจะมีภัยพิบัติจากตึกแดน

¹ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ² จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้ใจของฟาโรห์และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพวกเขา ³ เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์⁴ โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า ⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนฮีบรูตรัสตั้งนี้ว่า ⁶ เจ้าจะขัดขืน ไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา ⁷ มิฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด พรุ่งนี้เราจะให้ตึกแดนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า ⁸ ผุงตึกแดนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้อีกทุกต้นซึ่งงอกขึ้นให้เจ้าในทุ่งนา มันจะกินเสียหมด ⁹ มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บิดาและปู่ทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย¹⁰ แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์¹¹ บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า ¹² คนนี้จะเป็นบ่วงแร้วตักเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว¹³

ฟาโรห์ยอมให้พวกผู้ชายไปปรนนิบัติเท่านั้น

8 โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้ามาเฝ้าฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เข่าว่า □ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง□ 9 โมเสสทูลว่า □ข้าพระองค์จะต้องพากันไป ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์□ 10 ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า □ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว 11 อนุญาตไม่ได้ จึงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนี้เท่านั้น□ แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์

ภัยพิบัติจากตึกแดน

12 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ฝูงตึกแดนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย□ 13 โมเสสจึงยืนไม่ทำออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันตกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลมตะวันตกก็พัดหอบฝูงตึกแดนมา 14 ฝูงตึกแดนลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ที่เขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตึกแดนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาเป็นอย่างนั้นอีกไม่ 15 เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมิดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชใบเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือผักในทุ่ง ทั่วแผ่นดินอียิปต์ 16 ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้ามาเฝ้า แล้วฟาโรห์ตรัสว่า □เราได้ทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย 17 เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปให้เราครั้งนี้สักครั้งเถิด และวิงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงโปรดให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา□ 18 โมเสสก็ไปจากฟาโรห์ และทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ 19 พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้ลมพายุพัดกลับมาจากทิศตะวันตกหอบฝูงตึกแดนไปตกในทะเลแดง จนไม่มีตึกแดนเหลือเลยสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์ 20 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป

ภัยพิบัติจากความมืด

21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงชูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้□ 22 โมเสสจึงชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดความมืดทึบทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน 23 เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา 24 ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้ามา ตรัสว่า □พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย□ 25 ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า □พระองค์ต้องให้เรา มีเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์□ 26 ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ข้าคนไม่ได้สักกับเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์คงไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น□ 27 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป

ฟาโรห์เสียโอกาสสุดท้ายของตน

28 ฟาโรห์รีบสั่งแกโมเสสว่า ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลย เพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น 29 โมเสสจึงทูลว่า พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย

11

ทรงพยากรณ์ถึงความตายของบุตรหัวปี

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้า ไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว 2 บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน 3 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนี้บุรุษผู้นั้นคือ โมเสสก็ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาโรห์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง 4 โมเสสประกาศว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนิว่า เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์ 5 และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลังหินโม่แป้ง ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียรัจฉานด้วยจะต้องตาย 6 แล้วจะมีการพิลาปร้องไห้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะไม่มีอีกเลย 7 ฝายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัข เพื่อให้ทราบ ว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติอิสราเอล 8 ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากราบลงต่อหน้าเราแล้วว่า ขอท่านกับพรรคพวกไปเสียจากที่นี่เถิด 9 หลังจากนั้นเราก็จะออกไป 10 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก 11 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์ 12 โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำบรรดามหัศจรรย์เหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

12

ลูกแกะแห่งพิธีปีศาจ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสและอาโรน ในประเทศอียิปต์ว่า 2 ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า 3 จงสั่งชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคน เตรียมลูกแกะ ครอบครัว ละตัวตามเรือนบรรพบุรุษของตน 4 ถ้าครอบครัวใดมีคนน้อยกินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้รวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งตามจำนวนคนตามที่เขาจะกิน ได้ก็มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่จะกินลูกแกะนั้น 5 ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ 6 จงเก็บไว้ให้ดีถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้วในเย็นวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา 7 แล้วเอาเลือดทาที่ไม้งักบประตูทั้งสองข้าง และไม้ข้างบน ณ เรือนที่เขาเลี้ยงกันนั้นด้วย 8 ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปัง กับขนมปังไร้เชื้อและผักสด 9 เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่ากินเลย แต่จงปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย 10 จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย 11 เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาคาเดว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปีศาจของพระเยโฮวาห์

เลือดที่ทาไว้รอบประตู

12 เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระหิ้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์¹³ แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์

การเลี้ยงแห่งขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

14 วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแด่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร¹⁵ เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล¹⁶ ในวันแรกนั้นให้มีการประชุมบริสุทธิ และในวันที่เจ็ดนั้นจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่ท่าน ในวันเหล่านั้นอย่าให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน¹⁷ เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนั้น เจ้าจงฉลองวันนั้นและถือเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า¹⁸ ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนั้น¹⁹ ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวกิติหรือคนเกิดในเมืองกิติ ชินกินสิ่งใดที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล²⁰ อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น²¹ แล้วโมเสสเรียกบรรดาพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาฆ่าเป็นลูกแกะปีศา²² เอาต้นหุสบกำหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบน และไม้วงกบประตูทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง อยาให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า²³ เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม่ประดูข้างบนและที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านเว้นประตูนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน²⁴ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎถาวรของท่านและของลูกหลานท่าน²⁵ ต่อมาครั้งท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ²⁶ ครั้นสิบไปภายหน้าเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า พิธีนี้หมายความว่ากระไร²⁷ ท่านทั้งหลายจงตอบว่า เป็นการถวายสัตวบูชาปีศาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านเว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย²⁸ พลไพร่ทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ²⁸ แล้วชนชาติอิสราเอลก็ไปทำตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกประการ

บุตรหัวปีแห่งอียิปต์เสียชีวิต

29 ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว³⁰ ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องให้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วย ไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มี

คนตาย 31 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า □เจ้าทั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว 32 เอาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอวยพรให้เราด้วย□ 33 ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่นั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูดว่า □พวกเราตายกันหมดแล้ว□ 34 พลไพร่นั้นเฝ้าก่อนแบ่งดินที่ยังมิได้ใส่เชือกบ่วงขยำแบ่ง ห่อผ้าใส่บาแกลไป 35 ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์ 36 และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย

การเดินทางออกจากอียิปต์

37 ชนชาติอิสราเอลยกเดินออกจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคท นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก 38 มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วยพร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือฝูงแพะแกะ และวัวจำนวนมากมาย 39 เขาเฝ้าก่อนแบ่งไร่เชื้อซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ไร่เป็นขนมไร่เชื้อ เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึงไม่ทันเตรียมเสบียง 40 ชนชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี 41 ครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเองพลโยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์ 42 คืนวันนั้นเป็นคืนที่ควรจดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คืนวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขา

คำสั่งเรื่องพิธีปีสกา

43 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ระเบียบพิธีปีสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย 44 ส่วนทาสซึ่งนายเอาเงินซื้อมา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หนัดแล้วจึงให้เขากินได้ 45 ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย 46 ให้กินปีสกาแต่ในบ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย 47 ให้หมนมคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้ 48 เมื่อมีคนอื่นต่างตัวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และใครจะถือปีสกาถวายพระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หนัดเสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้ เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หนัด อย่าให้เข้าร่วมกินเลี้ยงในพิธีปีสกา นั้นเลย 49 พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างตัวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน□ 50 คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสและอาโรนอย่างไร พวกเขาก็กระทำอย่างนั้น 51 วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนพลโยธา

13

บุตรหัวปีถูกแยกตั้งไว้เฉพาะพระเจ้า

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □จงถวายเป็นลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของของเรา□ 3 โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า □จงระลึกถึงวันที่ท่านทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จากเรือนทาส เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย 4 ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนั้นในเดือนอาบีบ 5 ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวกท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนฮีไวต์ และคนเยบูน ที่พระองค์

ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น⁶ จงกินขนมปังไร้เชื่อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจงมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์⁷ จงกินขนมปังไร้เชื่อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อขนมปังในเขตของพวกท่าน⁸ ในวันนั้นจงบอกบุตรของท่านว่า □ที่ได้ทำดังนี้ก็เพราะเหตุการณ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา ขณะเมื่อเราออกจากอียิปต์□⁹ สำหรับท่านพิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และตั้งเครื่องระลึกระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์¹⁰ เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกๆปีไป¹¹ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน¹² ทุกอย่างที่เกิดครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์ และลูกสัตว์หิวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์¹³ จงเอาลูกแกะ 1 ลูกกลาหับปี ถ้าไม่ไถ่จงบักค่อมันเสีย จงไถ่บุตรหิวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด¹⁴ ต่อไปภายหลัง เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า □ทำไมจึงทำอย่างนี้□ จงเล่าให้เขาฟังว่า □พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์¹⁵ ต่อมาครั้งพระทัยของฟาโรห์ดื้อ ไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหิวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้งลูกหิวปีของมนุษย์และลูกหิวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาสัตว์หิวปีตัวผู้ที่เกิดครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหิวปีทั้งหลายของเรา เราก็กไถ่ไว้□¹⁶ พิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มีมือของท่าน และตั้งเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์□

การเดินทางหลีกเลี้ยงชาวฟีลิสเตีย

¹⁷ ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า □เกรงว่าเมื่อพลไพร่ไปเผชิญสงคราม เขาจะเปลี่ยนใจและกลับ ไปยังอียิปต์เสีย□¹⁸ พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ประชาชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาธูรพร้อมที่จะทำสงคราม¹⁹ โมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า □พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอากระดูกของเราไปจากที่นี่ด้วย□²⁰ คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอามบรีเวณชายถิ่นทุรกันดาร

เสาเมฆกับเสาเพลิงนำและป้องกันพวกอิสราเอล

²¹ พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน²² เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย

14

ฟาโรห์ตามพวกอิสราเอลไปแล้วถูกทำลาย

¹ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสว่า ² □จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ย้อนกลับ ไปยังค่ายหน้าตำบลพีหะโรท ระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล³ ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า □พวกเขาติดอยู่บนบก ถิ่นทุรกันดารนั้นกัน

เขาไว้แล้ว□ 4 เราจะบันดาลให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขา แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์□ เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น 5 เมื่อภคัตริย์อียิปต์ทราบความว่าบ่าวไพร่เหล่านั้นหนีไปแล้ว พระตำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อบ่าวไพร่นั้น เขาจึงว่า □ทำไมเราจึงทำเช่นนั้น โฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า□ 6 ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดราชรถ และนำพลโยธาไปด้วย 7 ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน 8 พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์ภคัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอล ซึ่งเดินทางไปโดยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง 9 ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปีหะหิโรท หน้าตำบลบาอัลเซเฟน 10 เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ 11 เขาบอกโมเสสว่า □หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์ 12 พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า □ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด□ เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร□ 13 โมเสสจึงเตือนพลไพร่ว่า □อย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายได้เห็นในวันนี้ แต่นี้ไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย 14 พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด□

ทะเลแดงก็แยกออก

15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า □เหตุใดเจ้าจึงมา ร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด 16 ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้ 17 ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา 18 เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบและพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานั้นแหละคือพระเยโฮวาห์□ 19 ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปยังข้างหลัง และเสาเมซซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังเขา 20 คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน 21 โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมที่พัดตะวันออกพัดโหมไล่หน้าทะเลตลอดคืน ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง นำแยกออกจากกัน 22 ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย

ทหารอียิปต์ถูกทำลาย

23 คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์ 24 ครั้นในเวลาอรุณ พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมซทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล 25 พระองค์ทรงกระทำให้ล้อรถฝุดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า □ให้เราหนีไปจากหน้าคนอิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเรา□ 26 ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงยื่นมือออกไปเหนือทะเล เพื่อให้น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขา□ 27 โมเสสจึงยื่นมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คน

อียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสลัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล ²⁸ น้ำก็กลับท่วมพอรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว ²⁹ ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย ³⁰ ดังนั้นในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล ³¹ อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่ในนั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

15

การร้องเพลงแห่งชัยชนะของโมเสส

¹ ขณะนั้น โมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ภายพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล ² พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นั้นแหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์ ³ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์ ⁴ พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลแดง ⁵ น้ำท่วมเขา เขางมลงในทะเลที่ลึกประจกก่อนหิน ⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงอำนาจยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ฟาดศัตรูแหลกเป็นชิ้น ⁷ ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำปฏิภันของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างต่อเนื่อง ⁸ โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้น น้ำก็ท่วมทันสูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้นในท้องทะเล ⁹ พวกข้าศึกกล่าวว่า ข้าเราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะริบสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชกดาบออก มือเราจะทำลายเขาเสีย ¹⁰ พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามืด เขางมลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว ¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระทั้งปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และนำเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ¹² พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย ¹³ พระองค์ทรงนำชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ ¹⁴ ชนชาติทั้งหลายจะได้ชื่น แล้วจะพากันหวาดกลัวชาวประเทศฟีลิสเตียจะรู้สึกเสียวสยอง ¹⁵ ครั้งนั้นพวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็จะพากันหวาดกลัว และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทสะทันทัน ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็จะระส่ำระสายไป ¹⁶ ความรู้สึกเสียวสยอง และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จนพลไพร่ของพระองค์ผ่านพ้นไป จนชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วผ่านพ้น ¹⁷ พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สถาปนาไว้ ¹⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิตย์นิรันดร์ ¹⁹ เพราะเมื่อกองม้าของฟาโรห์กับรถรบ และพลม้าของท่านลงไป ในทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลกลับมามีน้ำท่วมเสีย แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น ²⁰ ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และ

หญิงทั้งปวงก็ถือรำมะนาเดินตาม พร้อมเต้นรำไปด้วย 21 มิเรียมจึงร้องน่านว่า ๒ จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล

พวกอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เมื่อกระหายน้ำพระเจ้าทรงประทานให้

22 ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารซุร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มีได้พบน้ำเลย 23 ครั้นมาถึงตำบลมาราห์ เขาก็กินน้ำที่ตำบลมาราห์นั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อวามาราห์ 24 และพลไพร่นั้นก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า ๒ พวกเราจะเอาอะไรดี ๒ 25 โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ชิ้นลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์และกฎไว้ และทรงลงใจเขาที่นั่น 26 พระองค์ตรัสว่า ๒ ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างขมขื่น และกระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เจียหุฟังพระบัญญัติของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าผู้รักษาเจ้าให้หาย ๒ 27 พวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำพลิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

16

ได้รับอาหารโดยการอัศจรรย์

1 พวกเขากลับมาจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่เวลาแยกออกจากแผ่นดินอียิปต์ ชุมชนคนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาซีนาย 2 ชุมชนคนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร 3 คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า ๒ พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะเมื่อเนืองอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิมหน่าจะดีกว่า นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาในถิ่นทุรกันดารอย่างนี้ เพื่อจะให้ชุมชนทั้งหมดหิวตายเท่านั้น ๒ 4 แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า ๒ ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดจฝนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะดำเนินตามราชบัญญัติของเราหรือไม่ 5 ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะเป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน ๒ 6 โมเสสกับอาโรนจึงบอกคนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า ๒ ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์ 7 ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำบ่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้วเราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา ๒ 8 โมเสสกล่าวว่า ๒ ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกท่านจะมีอาหารรับประทานจนอิม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์ ๒ 9 โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า ๒ จงบอกชุมชนคนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า ๒ เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว ๒ 10 ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมชนคนอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมองไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ 11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 ๒ เราได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่

เขาว่า □ ในเวลาเย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า □ □ 13 ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคุ้มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตรอบค้ำยที่ปัก

มานาเปรียบเทียบกับพระเยซู ซึ่งเป็นอาหารทิพย์มาจากสวรรค์

14 เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดิน ในถิ่นทุรกันดารนั้น 15 เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า □ นี่คือมานา □ เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า □ นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน 16 นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า □ ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิ่ม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน □ □ 17 ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย 18 แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตรวจคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี 19 โมเสสจึงสั่งว่า □ อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า □ 20 แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น 21 เขาเก็บกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป 22 อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส

อธิบายเรื่องวันสะบาโต

23 โมเสสบอกเขาว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า □ พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะปิ้งอะไรก็ปิ้ง จะต้มอะไรก็ต้มเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น □ □ 24 เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย 25 โมเสสจึงบอกว่ □ วันนี้จงกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย 26 จงเก็บหกรวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีการเก็บ □ 27 อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ 28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ พวกเจ้าจะขัดขืนบัญญัติและราชบัญญัติของเรานานสักเท่าไร 29 ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่ปักในวันที่เจ็ดนั้นเลย □ 30 เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด 31 เหล่าวงศ์วานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดฝักขี้ มีรสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง 32 โมเสสกล่าวว่ □ พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า □ จงตรวจมานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ □ □ 33 โมเสสบอกอาโรนว่า □ เอาหม้อลูกหนึ่ง ดวงมานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน □ 34 อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าหีบพระโอวาท เพื่อรักษาไว้ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส 35 ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน 36 หนึ่งโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

1 ชุมชนมชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั่น ไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม 2 เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า □ให้น้ำพวกข้าดื่มซิ□ โมเสสจึงบอกเขาว่า □พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลงดีกับพระเยโฮวาห์□ 3 พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า □ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย□ 4 โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าพระองค์จะทำอย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว□ 5 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □จงเดินล่วงหน้าพลไพร่ไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย 6 ดุเถิด เราจะยื่นมือต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาไซเรบเจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม□ โมเสสก็ทำดังนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล 7 โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสสาห์ และเมรบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั่น และลงดีกับพระเยโฮวาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ□

การสู้รบกับคนอามาเลซ

8 ครั้งนั้น คนอามาเลซยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟีดิม 9 โมเสสส่งโยชูวาว่า □จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลซ พรุ่งนี้เราจะยื่นมือไม่เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา□ 10 โยชูวาก็ทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลซ ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอรั ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขานั้น 11 ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลดม็อลงเมื่อไร พวกอามาเลซก็เป็นต่อเมื่อนั้น 12 แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านนั่ง อาโรนกับเฮอรัก็ช่วยยกมือท่านขึ้น คนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน 13 ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลซกับพลไพร่ของเขาพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ 14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงไว้ในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้โยชูวาฟังคือว่าเราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลซไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพร่ภายใต้ฟ้านี้เลย□ 15 โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นัสสิ 16 กล่าววว่า □เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเลซต่อไปทุกชั่วอายุ□

18

พ่อดาของโมเสสมาเยี่ยมชนชาติอิสราเอล

1 เมื่อเยโธโร บุรีหิตแห่งมีเดียน พ่อดาของโมเสส ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์ 2 เยโธโรพ่อดาของโมเสสจึงพาติบปโรราห์ภรรยาของโมเสสซึ่งโมเสสได้ส่งกลับไปแต่คราวก่อนนั้น 3 พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของนาง คนหนึ่งชื่อเกอรัซิม เพราะโมเสสกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ□ 4 อีกคนหนึ่งชื่อเอลิเยเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า □พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟาโรห์□ 5 เยโธโรพ่อดาของโมเสส พาภรรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า 6 ท่านบอกโมเสสว่า □เราคือเยโธโรพ่อดาของท่านพาภรรยากับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน□ 7 โมเสสออกไปต้อนรับพ่อดากราบลงและจูบท่าน ท่านทั้งสองได้ถากถึงทุกข์ซึ่งกันและกันแล้วพากัน

เข้าไปในเต็นท์⁸ โมเสสเล่าให้พ่อดาฟังถึงเหตุการณ์ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์ และแก่ชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัยอย่างไร⁹ เยโฮโรก็มีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์¹⁰ เยโฮโรจึงกล่าวว่า □สารุการ์แต่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ และจากหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยพลไพร่ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์¹¹ บัดนี้เราทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่างทะนง □¹² เยโฮโรพ่อดาของโมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสดบูชาถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายอาโรนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพ่อดาของโมเสส เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า¹³ ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความ ให้พลไพร่ พลไพร่ก็ยืนห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น¹⁴ เมื่อพ่อดาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าวว่า □นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยืนล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น □¹⁵ โมเสสจึงตอบพ่อดาว่า □เพราะพลไพร่มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้ลูกถามพระเจ้า¹⁶ เมื่อเขามีการโต้เถียงกันก็มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขากับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์ □¹⁷ ฝ่ายพ่อดาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า □ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี¹⁸ ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนี้เหลือกำลังของท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้¹⁹ ฟังเสียงของเราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า²⁰ ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จักและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ²¹ ยิ่งกว่านั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่ คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ไว้ใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²² ให้เขาพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กๆน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน²³ ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข □²⁴ โมเสสก็ฟังเสียงของพ่อดา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ²⁵ โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่ เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง²⁶ คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กๆน้อยๆเขาตัดสินเอง²⁷ โมเสสส่งพ่อดาของตนกลับไป พ่อดาก็กลับไปยังเมืองของเขา

19

คนอิสราเอลมาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย

1 ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย² เมื่อยกออกจากตำบลเรฟีดีม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาที่ตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น³ โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า □บอภกวงศวานยาโคบและชนชาติอิสราเอลตั้งนิ้ว⁴ บอภกเจ้าได้เห็

นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเกิดชูเจ้าขึ้น ดุจดั่งด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา ⁵ เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา ⁶ เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งบุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา□ นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง□ ⁷ โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วกล่าวข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ ⁸ บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า □สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม□ โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์

พลไพร่จงเตรียมตัวที่จะฟังคำสั่งจากพระเจ้า

⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้อินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป□ โมเสสนำคำของพลไพร่ที่กราบทูลพระเยโฮวาห์ ¹⁰ พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า □ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด ¹¹ เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ทั้งปวง ¹² จงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่ออบภูเขา แล้วกำชับเขาว่า □เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดถูกเขาต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ¹³ อย่าใช้มือฆ่าผู้อื่นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต□ เมื่อได้อินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขานั้น□ ¹⁴ โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร่แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด ¹⁵ แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า □ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าใกล้ภรรยาของท่านเลย□ ¹⁶ อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น ¹⁷ โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขามายืนอยู่ที่เชิงภูเขา ¹⁸ ภูเขาซีนายมีควันกลุ่มหุ้มอยู่ทั่วไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขาก็สะท้อนหวั่นไหวไปหมด ¹⁹ เมื่อเสียงแตรยิ่งดังขึ้น โมเสสก็กราบทูลพระเจ้าก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง ²⁰ พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □เจ้าจงลงไปกำชับพลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่วงล้ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพิณาศเสียเป็นจำนวนมาก ²² อีกประการหนึ่ง พวกบุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา□ ²³ ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □พลไพร่ขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า □จงกันเขตรอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นทีบริสุทธิ์□ □ ²⁴ พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า □ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรนขึ้นมาด้วย แต่อย่าให้พวกบุโรหิตและพลไพร่ล่วงล้ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา□ ²⁵ โมเสสก็ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

1 พระเจ้าตรัสพระวจนะทั้งสิ้นต่อไปนี้ว่า 2 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส 3 อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา 4 อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน 5 อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่หึงแค้น ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน 6 แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน 7 อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ 8 จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ 9 จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าทุกวัน 10 แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำกรณงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า 11 เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์ 12 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า 13 อย่าฆ่าคน 14 อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา 15 อย่าลักทรัพย์ 16 อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน 17 อย่าโลภครวญเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเข หรือสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน 18 คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พลุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล 19 เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า ท่านจงนำความมาเล่าเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย 20 โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อล่องใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป 21 พลไพร่ยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น 22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า บอกรชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า 23 เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียบเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว 24 จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า 25 ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน 26 และเจ้าอย่าเดินตามชนชั้นใดขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น ๐ ๐

21

ความยุติธรรมระหว่างนายกับทาส

1 ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้เขาทั้งหลายทราบไว้ 2 ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮีบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้อิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่ 3 ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย 4 ถ้านายหาภรรยาให้เขา และภรรยานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกัน ภรรยา กับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว 5 ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นทิว

“ใจชัดเจนว่า ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ยอมออกไปเป็นไทย” 6
ให้นายพาทาสนั้น ไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกเขาไปที่ประตูหรือไว้วงกบประตู แล้วให้นายเจาะ
หูเขาด้วยเหล็กหมาด เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตใหม่ 7 ถ้าคนใดขายบุตรสาว
เป็นทาส หญิงนั้นจะมีได้เป็นอิสระเหมือนทาส 8 ถ้าหญิงนั้น ไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเธอ
ไว้เป็นภรรยา ต้องยอมให้คนอื่นไถ่เธอไป แต่ไม่มีสิทธิ์จะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ
เพราะมิได้สัสดีซื้อต่อหญิงนั้นแล้ว 9 ถ้านายยกหญิงนั้น ให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน ก็ให้
เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน 10 ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่าให้เขา
ลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผู้เมียกับคนเก่า 11 ถ้าเขามิได้กระทำตามประการใด
ในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน

ความยุติธรรมเกี่ยวกับความเจ็บป่วยและการกระทำผิดต่อคนอื่น

12 ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเป็นแน่ 13 ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา
แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะต้องตำลหนึ่งไว้ให้เขา
หนีไปที่นั่น 14 แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเรา
เพื่อลงโทษให้ถึงตาย 15 ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็นแน่
16 ผู้ใดลักคนไปขายกิติ หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นกิติ ผู้ลักนั้นจะต้องถูก
ปรับโทษถึงตายเป็นแน่ 17 ผู้ใดตาแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตายเป็น
แน่ 18 ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือชก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย
เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก 19 ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บบั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็
พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ 20 ถ้าผู้ใดทุบตี
ทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จันทน์ตายคามือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษเป็นแน่ 21 หากว่าทาสนั้นมี
ชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดั่งเงิน
ของนาย 22 ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอิญ ไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้น ไม่เป็น
อันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีมองหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสีย
ตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน 23 ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัย
ดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต 24 ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า 25 รอยไหม้แทน
รอยไหม้ แผลแทนแผล รอยข้ำแทนรอยข้ำ

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสัตว์

26 ถ้าผู้ใดตีเนยเนดาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่อง
ด้วยเนยเนดาของเขา 27 ถ้าผู้ใดทำให้พันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็น
ไทยเนื่องด้วยพันของเขา 28 ถ้าวัวชวิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวันนั้นให้ตายเป็น
แน่ และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้น ไม่มีโทษ 29 แต่ถ้าวัวนั้นเคยชวิดคนมา
ก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ชวิดชายหรือ
หญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างวันนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย 30 ถ้าจะเรียก
ร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ได้เรียกร้อง 31 หากวัวนั้นช
วิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามคำตัดสินข้อนี้ดุจกัน 32 ถ้าวัวนั้นชวิดทาสชาย
หญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้าง
วันนั้นให้ตายเสียด้วย 33 ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลง ไปตาย
ในบ่อนั้น 34 เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ชากสัตว์ที่

ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ 35 ถ้าวัวของผู้ใดขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย 36 หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัวเอง

22

สิทธิอำนาจของเจ้าของสัตว์และสิ่งของ

1 ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะ ไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้น ใช้วัวห้าตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง 2 ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังชดชองเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตาย ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น 3 ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะชดใช้ ให้ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลัก ไปนั้น 4 ถ้าจับของที่ลัก ไปนั้น ได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวัวก็ดี หรือลาก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า 5 ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินในนา หรือในสวนองุ่น เสียไป หรือปล่อยให้สัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดในนาของตน และของที่ดีที่สุดในสวนองุ่นของตนเป็นค่าเสียหาย 6 ถ้าจุดไฟที่กองหมาม และไฟลาม ไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าวซึ่งมิได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน 7 ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า 8 ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามือของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่ 9 ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆ ที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคู่ความนั้น ไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องใช้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า 10 ถ้าผู้ใดฝากลาหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆ ไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น 11 ต้องให้ผู้รับฝากนั้นไปปฏิญาณตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้ 12 แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะเมื่อผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ 13 ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตว์นั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าชดใช้แทนสัตว์ที่ถูกกัดฉีกนั้น 14 ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆ ไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้ค่าชดใช้เต็มตามจำนวนเป็นแน่ 15 แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น

การล่วงประเวณี การให้รูปรูปร่าง ความภรรยา

16 ถ้าผู้ใดล่อลวงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่หมั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน 17 ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้น ให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสุขขหญิงพรหมจารีนั้นดจกัน 18 สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย 19 ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ 20 ผู้ใดถวายบูชาแด่พระต่างๆ เว้นแต่พระเยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น 21 เจ้าอย่าบีบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ 22 อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย 23 ถ้า

เจ้าชมเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขาแน่ๆ 24 ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพอ 25 ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคคนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้าขิมเงินไป อย่าถือวาทนเป็นเจ้าหนี้ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา 26 ถ้าเจ้าได้รับเสื่อคลุมของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน 27 เพราะเขามีสื่อคลุมตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา 28 อย่าตำผู้เป็นพระ หรือสาปแช่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย 29 อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและน้ำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา 30 สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำตังนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา 31 เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อิฐที่ศแก่เรา เหตุฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่ถูกกัศตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย□

23

กฎศีลธรรม

1 อย่าฆ่าเนื้อเรื่องเท็จไปเล่าต่อๆกัน อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับคนชั่ว 2 อย่าทำชั่วตามอย่างคนจำนวนมากที่เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานล้าเอียงเข้าข้างหมู่มาก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป 3 ห้ามอย่าล้าเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา 4 ถ้าเจ้าพบวัวหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้ 5 ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้เมินเฉยเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น 6 เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา 7 เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนชั่ว 8 อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้ 9 เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

ปีแห่งการหยุดพัก

10 จงหว่านพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดหกปี 11 แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสีย ปล่อยให้หนานั้นว่างอยู่ เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือนอกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน 12 จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อวัว ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสิของเจ้า กับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย 13 สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้ในวันจรรยาถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย อย่าให้ได้ยินชื่อของพระเหล่านั้นนอกจากปากของเจ้า

เทศกาลประจำปี

14 จงถือเทศกาลถวายแก่เราปีละสามครั้ง 15 จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบิม อันเป็นเดือนซึ่งเราบัญญัติไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปลาเลย□ 16 จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า 17 ให้ผู้ชายหึ่งปวงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าปีละสาม

ครั้ง 18 อย่างวายเป็นเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปล่อยให้มิใช่ขนมปัง ในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า 19 พิษผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไรนาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันของแม่มันเลย

ระเบียบในการชนะแผ่นดินคานาอัน

20 คุณเกิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้ 21 จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา 22 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเขาจริงๆ และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป้นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฎิปักษ์ต่อปฎิปักษ์ของพวกเจ้า 23 ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนคานาอัน คนฮิวไตต์ และคนเยบส แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย 24 อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่างที่เขากระทำ แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด 25 จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆหายไประยะห่างจากท่ามกลางพวกเจ้า 26 จะไม่มีการแห้งแล้ง หรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน 27 เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า 28 เราจะใช้ให้ฝูงต่อล่วงหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนฮิวไตต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า 29 เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยะปีเดียว เกรงว่าแผ่นดินจะรกร้างไป และสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อสู้กับพวกเจ้า 30 แต่เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าทีละเล็กละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมรดกดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ 31 เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนถึงแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า 32 พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย 33 เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะเป้นบ่วงแร้วดักเจ้าเป็นแน่□

24

พระเจ้าทรงประทานคำสัญญาแก่โมเสส

1 พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า □เจ้ากับอาโรน นาดีบ และอาบิฮู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วนมัสการอยู่แต่ไกล 2 ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่นอย่าขอให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย□ 3 โมเสสจึงนำพระวาจนะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสิ้นมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า □พระวาจนะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม□ 4 โมเสสจึงจารึกพระวาจนะของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ แล้วตีขึ้นตั้งแต่เช้าจึงตั้งแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา ปักเสาหินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล 5 ท่านใช้ให้หนุ่มๆชนชาติอิสราเอลถวายเครื่องเผาบูชาและถวายวัวเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 6 โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในชาม อีกครึ่งหนึ่งประพรมที่แท่นบูชานั้น 7 ท่านถือหนังสือพันธสัญญาด่านให้ประชาชนฟัง พวกเขา กล่าวว่า

▣บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ที่นั่นพวกเราจะทำตาม และเราจะเชื้อฟังก▣ 8 โมเสสก็เอาเลือดพรหมประชาชนและกล่าวว่า ▣ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวจนะทั้งหมดนี้▣

โมเสสอุยบนภูเขาซีนายสี่สิบวัน

9 ครั้งนั้นโมเสสกับอาโรน นาถับและอาบียู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลขึ้นไปอีก 10 เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นที่รองพระบาทเป็นดวงพลอยไพฑูรย์สูงใสเหมือนทองคำทีเดียว 11 พระองค์มิได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม 12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ▣ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเรจารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา▣ 13 โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า 14 และกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า ▣คอยเราอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮอร้อยู่กับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด▣ 15 แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขา เมฆก็คลุมภูเขาไว้ 16 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหม่อมเมฆ 17 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟหรืออยู่บนยอดภูเขา 18 โมเสสเข้าไปในหม่อมเมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอุยบนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

25

อิสราเอลช่วยกันถวายเพื่อสร้างพลับพลา

1 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ▣จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เราของนั้นให้รับมาจากทุกคนที่เต็มใจถวาย 3 ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ 4 ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียดและขนแพะ 5 หนึ่งแฉะตัวผู้ย้อมสีแดง หนึ่งของตัวแบดเจอร์ และไม้กระถินเทศ 6 น้ำมันเติมประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอม 7 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับฝังในเอโพดและทับทรวง 8 แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา 9 แบบอย่างพลับพลาและเครื่องทั้งปวงของพลับพลานั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ

หีบพันธสัญญา

10 ให้เขาทำหีบใบหนึ่งด้วยไม้กระถินเทศ ขาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ 11 หีบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำกระจังคาดรอบหีบนั้นด้วยทองคำ 12 ให้หล่อห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้น ติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วงและด้านนั้นสองห่วง 13 ให้ทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ 14 แล้วสอดคานหามเข้าที่ห่วงข้างหีบสำหรับไขยกหามหีบนั้น 15 ไม้คานหามให้สอดไว้ในห่วงของหีบ อย่าถอดออกเลย 16 พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น 17 แล้วจงทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ขาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ 18 จงทำเศวตทองคำสองรูป โดยใช้ฝักอ่อนทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง 19 ทำเศวตไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป ทำเศวตนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา 20 ให้เศวตกางปีกออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้เศวตหันหน้ามา

ตรงพระที่นั่งกรุณา 21 แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรณานั้น ไว้บนหิน จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหินนั้น 22 ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรณาระหว่างกลางเศรฐทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหินพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

23 แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอก คืบ 24 เจ้าจงหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย 25 ประกับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจงทองคำประกอบให้รอบประกับนั้น 26 จงทำหวงทองคำสีหว่างติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสอง 27 หวงนั้นให้ติดชิดกับประกับ เพื่อเอาไว้สอดคานหาม 28 เจ้าจงทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโต๊ะด้วยไม้ 29 เจ้าจงทำจานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ 30 และเจ้าจงวางขนมปังหน้าพระพักตร์ไว้บนโต๊ะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์

คันประทีปทองคำ

31 เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จงใช้ฝักอ่อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น 32 ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง 33 กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป 34 สำหรับลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกสีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ 35 ได้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป 36 ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ค้อนทำ 37 จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันประทีป 38 ตะเกียงติดไส้ตะเกียง และภาดใส่ตะเกียงให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ 39 คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะสันต์ 40 จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา

26

ม่านสำหรับพลับพลา

1 นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลับพลาด้วยม่านสีบดิน ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และผ้าทอด้วยด้ายข้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเศรฐฝีมือช่างออกแบบไว้ 2 ม่านผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน 3 ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย 4 จงทำหูกม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง จงติดหูไว้เหมือนกัน 5 ม่านผืนหนึ่งให้ทำหูกห้าสิบลูก และตามขอบม่านชุดที่สอง ให้ทำหูกห้าสิบลูกให้ตรงกัน 6 จงทำขอทองคำห้าสิบลูกสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน 7 จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเดินหุ้มคลุมพลับพลาชั้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน 8 ม่านผืนหนึ่งให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน 9 ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านผืนที่หกนั้นจงให้ห้อยซ้อนลงมาข้างหน้าพลับพลา 10 ทำหูกห้าสิบลูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่หนึ่ง และหูกห้าสิบลูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดชุดที่สอง 11 แล้ว

ทำขอทองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอ เกี่ยวขอเข้าที่หู เกี่ยวให้ติดเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน¹² ม่านเต็นท์ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จึงให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา¹³ ส่วนม่านคลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกิน ไปข้างละหนึ่งศอกนั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆพลับพลาทั้งข้างนี้และข้างโน้น สำหรับใช้กำบัง¹⁴ เครื่องดาดเต็นท์ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังของตัวแบดเจอร์อีกชั้นหนึ่ง

ไม้กรอบสำหรับพลับพลา

¹⁵ ไม้กรอบสำหรับทำฝาพลับพลา นั้น ให้ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น¹⁶ ไม้กรอบนั้นให้ยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคืบ¹⁷ ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้¹⁸ เจ้าจงทำไม้กรอบพลับพลาดังนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่สิบแผ่น¹⁹ จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสวมเดือยสองอัน²⁰ ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือ นั้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแผ่น²¹ และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐานแผ่นละสองฐาน²² ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแผ่น²³ และทำอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง²⁴ ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสองแห่ง ให้กระทำได้นี้ก็จงทำให้เกิดมุมสองมุม²⁵ คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้กรอบไม่ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน

ไม้กรอบหุ้มด้วยทองคำ

²⁶ เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอัน สำหรับไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง²⁷ และกลอนอีกห้าอันสำหรับขีด ไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขีด ไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก²⁸ กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขีดฝาร้อยให้ติดกัน²⁹ จงหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำหุ้มไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ³⁰ พลับพลา นั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา

ม่านที่อยู่ระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด

³¹ จงทำม่านผืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ให้มีภาพเคลือบฝีมือช่างออกแบบไว้³² ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยขอทองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน³³ ม่านนั้นให้เขาแขวนไว้กับขอสำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาทียบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพลับพลา ระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด³⁴ พระที่นั่งกรณานั้น ให้ตั้งไว้บนทียบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด³⁵ จงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพลับพลาตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ

ม่านสำหรับประตูพลับพลา

³⁶ เจ้าจงทำบังตาที่ประตูเต็นท์นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี³⁷ จงทำเสาห้าต้นด้วยไม้กระถินเทศสำหรับติดบังตาที่ประตูแล้วหุ้มเสานั้นด้วยทองคำ ขอแขวนเสาจงทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้น□

27

แทนบูชาหุ้มด้วยทองเหลือง

1 ใ้เจ้าจงทำแทนบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแทนสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก 2 จงทำเชิงงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแทน ให้เป็นชิ้นเดียวกันกับแทน และจงหุ้มแทนด้วยทองสัมฤทธิ์ 3 เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว ขาม ขอบเกี่ยวเนื้อและภาครอบไฟ คือเครื่องใช้สำหรับแทนทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองสัมฤทธิ์ 4 แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำตาข่ายประดับแทนนั้น กับทำหึ่งทองสัมฤทธิ์ติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่าย 5 ตาข่ายนั้นให้อยู่ใต้กระจิงของแทน และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแทนลงมา 6 ไม้คานหามแทนให้ทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์ 7 ไม้คานนั้นให้สอดไว้ในหึ่ง ในเวลาหามไม้คานจะอยู่ข้างแทนข้างละอัน 8 แทนนั้นทำด้วยไม้กระดาน แต่ข้างในแทนกลวงตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงให้เขาทำอย่างนั้น

ลานพลับพลา

9 เจ้าจงสร้างลานพลับพลา ให้รั้วด้านใต้มีผ้าบังลานนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก 10 ให้มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน 11 ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสายี่สิบต้น และฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน 12 ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสาสิบต้น และฐานรองรับเสาสิบฐาน 13 ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก 14 ผ้าบังด้านริมประคูดข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน 15 อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน 16 ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลาน ยาวยี่สิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝีมือของช่างด้ายสี กับเสาสีต้นและฐานรองรับเสาสีฐาน

เสาแห่งพลับพลา

17 เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวสำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำขอด้วยเงิน ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ 18 ด้านยาวของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กั้นด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมีฐานทองสัมฤทธิ์ 19 เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์

น้ำมันสำหรับประทีป

20 เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้ นั้นมาสำหรับเติมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ 21 ในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้เอาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้นอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในนิตย์ที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา

28

1 ให้นำเอาโรนที่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอล ให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตรชายของอาโรน คือนาถับ อาบีฮู เอลเออาซาร์ กับอิธามาร์² แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิสำหรับอาโรนที่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม³ ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามิจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา นั้น ให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต

เครื่องยศของพวกปุโรหิต

4 ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือทับทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสมุก ผ้ามาลาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิสำหรับอาโรนที่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต⁵ ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด⁶ ให้เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่างออกแบบ⁷ แฉกที่ผูกข้างของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองขึ้น เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน⁸ รัดประคดทออย่างประณีต สำหรับคาดทับเอโฟด ให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้วัสดุอย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด⁹ แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อบุตรของอิสราเอลไว้¹⁰ ที่พลอยแผ่นหนึ่ง ให้จารึกชื่อหกชื่อ และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้อีกหกชื่อที่เหลืออยู่ตามกำเนิด¹¹ ให้ช่างแกะจารึกชื่อเหล่านั้นบุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด¹² พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสอง เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก¹³ เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด¹⁴ กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น

ทับทรวงสำหรับพวกปุโรหิต

15 จงทำทับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือเหมือนทำเอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด¹⁶ ให้ทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง¹⁷ จงฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม มุขราศัมและพลอยสีแดงเข้ม¹⁸ แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์ และเพชร¹⁹ แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง²⁰ แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ²¹ พลอยเหล่านั้นให้มิชื่อเหล่านั้นบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล²² และเจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิสำหรับทับทรวง²³ และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับทรวง²⁴ ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห่วงที่มุมทับทรวง²⁵ และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า²⁶ จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในที่ติดเอโฟด²⁷ จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดเบื้องหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด²⁸ ให้ผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดที่ทำด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด²⁹ อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่านั้นบุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่ทับทรวงแห่งการพิพากษาดังไว้ที่หัวใจของตน

ให้เป็นทีระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไปในทีบรีสุทธีนั้น 30 จงใส่อุริม และทุมมีมไว้ในพื้นที่ทรงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอ เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

เสื้อคลุมสีฟ้า

31 เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอโฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน 32 ให้ทำช่องคอกกลางผืนเสื้อ แล้วขลิบรอบคอด้วยผ้าทอง เช่นเดียวกับคอเสื้ออาหาร เพื่อจะมีให้ขาด 33 ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวนทองคำสลักกับผลทับทิม 34 ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม 35 อาโรนจะสวมเสื้อตัวนั้นเมื่อทำงานปรนนิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ในทีบรีสุทธี และเมื่อเดินออกมา ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย

แผ่นทองคำกับมาลา

36 เจ้าจงทำแผ่นทองคำบรีสุทธีจารึกคำว่า บรีสุทธีแด่พระเยโฮวาห์ไว้เหมือนอย่างแกะตรา 37 และเจ้าจงเอาด้ายถักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลาให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า 38 แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผากของอาโรน และอาโรนจะรับความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลเนื่องจากของถวายอันบรีสุทธี ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบรีสุทธี และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

รัดประคด มาลา และกางเกง

39 จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้อละเอียด ส่วนผ้ามาลานั้น จงทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่างด้ายสี 40 จงทำเสื้อ รัดประคดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สมเกียรติและงดงาม 41 จงแต่งอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ แล้วเจิมและสถาปนาและชำระเขาให้บรีสุทธี เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 42 จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วยผ้าป่านเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา 43 ให้อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเข้าไปใกล้แท่นจะปรนนิบัติ ณ ทีบรีสุทธี เกลือกว่าเขาจะก่อความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในตย์ที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาจะต้องปฏิบัติตาม

29

การสถาปนาพวกปุโรหิต

1 ต่อไปนี่เป็นการซึ่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้บรีสุทธี เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ 2 ขนมปิ้งไร้เชื้อ ขนมไร้เชื้อคอกน้ำมันและขนมแผ่นบางไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมเหล่านี้จงทำด้วยยอดแป้งข้าวสาลี 3 แล้วจงใส่ขนมปิ้งต่างๆเหล่านั้นไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว 4 จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ 5 จงสวมเครื่องยศ

ให้อาโรน คือเสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟดและทับทรวง และเอารัดประคดที่ทอด้วยฝีมือนีโม ประณีต สำหรับ ใช้กับเอโฟดนั้นคาดเอวไว้ 6 จงสวมมาลาที่ศีรษะของอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ทับมาลา 7 จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้ 8 จงนำบุตรชายทั้งหลายของเขามาและสวมเสื้อให้ 9 แล้วจงเอารัดประคดคาดเอวเขาไว้ ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และคาดมาลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตามกฎหมายนี้เนื่องในดัย ดังนี้แหละ เจ้าจงสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไว้

เครื่องบูชาสำหรับพวกปุโรหิต

10 เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้ 11 แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 12 จงเอาน้ำมันจืดสดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิงงอนริมแท่นบั้ง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา 13 เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน ฟังผัดที่ติดอยู่กับตับและไต ทั้งสองกับไขมันที่ติดไต้นั้นมาเผาบนแท่น 14 แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชา โสบบาป 15 เจ้าจงนำแกะผู้ตัวหนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 16 แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดพรมรอบๆแท่น 17 จงฆ่าห่านและแกะตัวนั้นออกเป็นท่อนๆและเครื่องในกับข้างล่างน้ำวางไว้กับเนื้อและหัว 18 แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 19 เจ้าจงนำแกะตัวผู้ อีกตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น 20 แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรมรอบๆแท่นบูชา 21 จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรมาอาโรนและเครื่องยศของเขา จงพรบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขาจะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย 22 เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และฟังผัดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา 23 กับขนมปังก้อนหนึ่งและขนมปังคลุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของเขา ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 25 แล้วจงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

อาหารสำหรับพวกปุโรหิต

26 จงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรน แล้วให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า 27 และจงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแกว่งไปแกว่งมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา 28 นั่นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎหมายเนื่องในดัย เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอล

จะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์²⁹ เครื่องยศบริสุทธิของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง³⁰ จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์³¹ จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์³² แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้น และขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประคุดพลับพลาแห่งชุมนุม³³ ให้เขากินของซึ่งนำมาบูชาลมมลิน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์³⁴ และถ้าแม่เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสีย อย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธิ์

เจ็ดวันแห่งพิธีสถาปนา

³⁵ ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก้อาโรน และบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน³⁶ จงนำวัวผู้ตัวหนึ่งมาถวายทุกๆวัน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยทำการลบมลทินของแท่นนั้น จงเจิมแท่นนั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์³⁷ จงทำการลบมลทินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แล้วแท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแท่นนั้นก็จะมีบริสุทธิ์ด้วย

เครื่องบูชาประจำวัน

³⁸ ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ³⁹ จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเย็น⁴⁰ พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายขอดแบ่งหนึ่งในสิบเอพาท์คลุกกับน้ำมันที่คั้นไว้วันหนึ่งในสีอิน และน้ำองุ่นหนึ่งในสีอินคู่กัน เป็นเครื่องดื่มบูชา⁴¹ จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์⁴² นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประคุดพลับพลาแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น⁴³ ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลาแห่งนั้นจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา⁴⁴ เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้ในที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต⁴⁵ เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา⁴⁶ เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา□

30

แท่นสำหรับเผาเครื่องหอม

¹□เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ² ให้อยาวคอกหนึ่ง กว้างคอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองคอก เชิงอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น³ และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงอนด้วย และจงทำกระจงทองคำล้อมรอบแท่น⁴ จงทำห้วงทองคำสองห้วง ติดไว้ใต้กระ

จึงด้านละห้วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม⁵ ไม้คานหามนั้นจงทำด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ⁶ จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาท ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท ที่ที่เราจะพบกับเจ้า⁷ จงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปก็จงเผาเครื่องหอมด้วย⁸ และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า⁹ แต่เครื่องหอมอย่างที่ทำห้าม อย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเทเครื่องดื่มบูชาบนนั้น¹⁰ ให้อาโรนทำการบูชาไถ่บาปที่เชิงงอนเปลือยด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทิน ให้เขาทำการลบมลทินแท่นนั้นเปลือยตลอดชั่วอายุของเจ้า แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแต่พระเยโฮวาห์□

เงินเครื่องเซเชลเป็นค่าไถ่ชีวิต

11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹² □เมื่อเจ้าจะจัดสำมะโนคนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาดำนำทรัพย์สินมาถวายพระเยโฮวาห์ เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะมีได้แก่ดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขาเมื่อเจ้านับเขา¹³ ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้ คือเงินเครื่องเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ (เซเชลหนึ่งมีอีสิบเก๑ราห๑ค๑ ครีเซเชลเป็นเงินถวายแต่พระเยโฮวาห์¹⁴ ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ให้นำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์¹⁵ เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมีก็มีก็อย่าถวายเกินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเซเชล¹⁶ จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย□

ขันทองเหลืองสำหรับล้างชำระมือและเท้าของพวกบ๑โรหิต

17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า¹⁸ □เจ้าจงทำขันทอง สัมฤทธิ์ และพานรองขันทอง สัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งขันนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น¹⁹ ให้อาโรนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า²⁰ เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แท่นทำการปรนนิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์²¹ จงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะมีได้ตาย และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ประจำตัวเขา คืออาโรนกับเชื้อสายของเขาตลอดชั่วอายุของเขา□

น้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์

22 ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับ โมเสสว่า²³ □จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบ น้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเซเชล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเซเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเซเชล²⁴ และการบูรห้าร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งอิน²⁵ เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงน้ำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์²⁶ แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย²⁷ โตะและเครื่องใช้ประจำโตะ คันประทีปกับเครื่องใช้ประจำคันประทีป และแท่นเผาเครื่องหอม²⁸ แท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่นทั้งขันและพานรองขันนั้น²⁹ จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านี้ก็บริสุทธิ์ด้วย³⁰ อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติ

เราในตำแหน่งปุโรหิต 31 ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □นี้แหละ เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า 32 น้ำมันนี้อ่าให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์ 33 ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้โลมคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา □

เครื่องหอมสำหรับแท่นเผาเครื่องหอม

34 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงเอาเครื่องเทศคือยางไม้ ชะมด และมหาทิงค์ ผสมกับกายนบริสุทธิ์ ให้เท่าๆกันทุกอย่าง 35 จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงเจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ 36 จงเอาส่วนหนึ่งมาตำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนั้นเจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด 37 เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำใช้เอง ให้ถือว่าเป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ 38 ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดดม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา □

31

ช่างที่สร้างพลับพลาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □ดูซี เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอุรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ 3 และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง 4 จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ 5 เจียรระไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง 6 และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโอบีลัยัน บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนทั้งปวงผู้เลี้ยวฉลาด เราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้ นั่น 7 คือพลับพลาแห่งชุมนุม หีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา 8 โตะกับเครื่องใช้สำหรับโตะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป และแท่นเครื่องหอม 9 แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ชันกับพานรองชันนั้น 10 เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือนีมือประณีต คือเสื้อยศอันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต 11 และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เราบัญชาเจ้านั้น ให้เขากระทำตามทุกประการ □

วันสะบาโตเป็นหมายสำคัญระหว่างพระเจ้านับอิสราเอล

12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 13 □จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า □เจ้าทั้งหลายจงรักษารวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์ 14 เหตุฉะนี้ เจ้าทั้งหลายจงรักษารวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำให้วันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตายเป็นแน่ เพราะผู้ใดก็ตามทำการงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา 15 จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักผ่อน เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตายเป็นแน่ 16 เหตุฉะนี้ ชนชาติอิสราเอลจงรักษารวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโต

ตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิศย์¹⁷ เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวโรกาสนั้น□□¹⁸ เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

32

รูปเคารพวัวทองคำ

1 เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียกว่า □ลูกขึ้น ขอร้องสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไร ไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ□□² ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า □จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูรรรยา และหูบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด□³ พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน⁴ เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า □โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์□⁵ เมื่ออาโรนได้ยินดังนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า □พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์□⁶ ครั้นรุ่งขึ้นเขาเดินขึ้นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไพร่ก็นั่งลงกินและดื่มแล้ววก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน

โมเสสอ้อนวอนเพื่ออิสราเอล

7 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □เจ้าลงไปเถิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว⁸ เขาได้เห็นเทือกจากทางซึ่งเราส่งเขา ไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปปั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า □โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์□□⁹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □เราเห็นพลไพร่นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคดองแข็ง¹⁰ ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะผลาญทำลายเขาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่□¹¹ ฝ่ายโมเสสก็วิ่งวอนกราบทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์จึงทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไพร่ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า¹² เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า □พระองค์ทรงนำเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก□ ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไพร่ของพระองค์เอง¹³ ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า □เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดุจดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป□□¹⁴ แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำแก่พลไพร่ของพระองค์

อิสราเอลเปลือยกายและไหว้รูปเคารพ โมเสสทำลายรูปเคารพ

15 ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น 16 แผ่นศิลาเหล่านั้นเป็นงานจากฝีพระหัตถ์ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น 17 เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลไพร่อื้ออึงอยู่เขาจึงเรียนโมเสสว่า □ที่ค่ายมีเสียงเหมือนเกิดสงคราม□ 18 ฝ่ายโมเสสตอบว่า □ที่เราได้ยินมิใช่เสียงอื้ออึงของคนที่มีชัยชนะ และมีใช้เสียงคนที่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน□ 19 ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปวัวหนุ่มและคนเต็นรำ โทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทั้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง 20 แล้วท่านเอารูปวัวหนุ่มที่พลไพร่ทำไว้ในวันเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่มน้ำนั้น 21 โมเสสจึงถามอาโรนว่า □พลไพร่นี้กระทำอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปอันใหญ่นี้มาสู่พวกเขา□ 22 ฝ่ายอาโรนตอบว่า □อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลไพร่พวกนี้แล้วว่า เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว 23 เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า □ขอจงทำพระให้พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้ นำพวกข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเขา ข้าพเจ้าไม่ทราบ□ 24 แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า □ผู้ใดมีทองคำให้ปลดทองคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปในไฟแล้ววันนี้ก็ออกมา□ 25 เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลือยเปล่าเสียแล้ว (เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขาเปลือยเปล่าจนน่าละอายท่ามกลางพวกศัตรู)

สามพันคนที่ไหวรูปเคารพถูกประหารชีวิต

26 แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายร้องว่า □ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้ผู้นั้นมาหาเราเถิด□ ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหาโมเสสพร้อมกัน 27 โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งตั้งวันนี้ □จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปมาตามประตูต่างๆทั่วค่าย ทุกคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง□ □ 28 ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลไพร่ประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น 29 ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า □ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้อำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย□ 30 ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า □ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเผ่าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้□ 31 โมเสสจึงกลับไปเผ่าพระเยโฮวาห์ทูลว่า □โอ พระเจ้าข้า พลไพร่นี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง 32 แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้□ 33 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา 34 ฉะนั้นบัดนี้จงไปเถอะ นำพลไพร่ไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ว่าในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา□ 35 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไพร่ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวหนุ่มซึ่งอาโรนทำนั้น

33

พระเจ้าต้องการทำลายอิสราเอล โมเสสยกชัยพลับพลา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ไปเถิด จงยกไปจากที่นี้ เจ้ากับพลไพร่ซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า □แผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า□ 2 เราจะใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่

คนคานาอัน คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ คนเยนุส ออกเสียจากที่นั่น³ จึงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง□⁴ เมื่อพล โพรได้ยินข่าวร้ายนั้นเขามิมีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครู่เดียว เรากิจจะทำลายล้างเจ้าเสีย ฉะนั้นบัดนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำอย่างไรกับเจ้า□□⁶ ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขาไซเรบ⁷ ฝ่ายโมเสสดั่งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย⁸ และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลับพลา นั้น พล โพรทั้งปวงก็ลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา⁹ ครั้นโมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส¹⁰ เวลาพล โพรทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน¹¹ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลับพลา

โมเสสอ้อนวอนพระเจ้าให้พระองค์อยู่กับอิสราเอล

12 โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า □จงนำพล โพรนี้ขึ้นไป แต่พระองค์มิได้แจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่าจะให้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า □เรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย□¹³ ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอทรงโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์แล้ว จะรับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพล โพรของพระองค์□¹⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า □เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก□¹⁵ ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลพระองค์ว่า □ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขออย่านำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย¹⁶ ทว่าอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้าพระองค์และพล โพรของพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วยมิใช่หรือ ดังนั้น เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพล โพรของพระองค์จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก□¹⁷ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □เราจะกระทำสิ่งที่เจ้ากล่าวถึงนี้ด้วยเพราะเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว และเรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า□¹⁸ โมเสสจึงกราบทูลว่า □ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด□¹⁹ พระองค์จึงตรัสตอบว่า □เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เรากิจจะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เรากิจจะเมตตาผู้นั้น□²⁰ พระองค์จึงตรัสว่า □เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้□²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า □ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนบนศิลาลานนั้น²² แล้วขณะที่เมื่อสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเรากว่าเราจะผ่านไป²³ เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมีได้เห็น□

34

โมเสสจะทำแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ จงสกัดศิลาอีกสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกนั้นให้ 2 จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมานบนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าารานยอดภูเขา นั้น 3 อย่าให้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้เลย ๔ ๕ ฝ่ายโมเสสจึงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วท่านก็ตื่นแต่เช้าขึ้น ไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ถือศิลาไปสองแผ่น 5 ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์ 6 พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ดูรู้ว่า ๗ พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระองค์ ทรงกริ้วซ้ำ และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง 7 ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระหึ่ม พันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาทกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน ๘ ๙ ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินนมัสการ 9 แล้วทูลว่า ๑๐ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกข้าพระองค์ เพราะเป็นชนชาติคอแข็งดื้อดึง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย ๑

ทรงห้ามไม่ให้อิสราเอลร่วมกับคนต่างชาติในคานาอัน

10 ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า ๑๑ ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการมหัศจรรย์ต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขา นั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราจะทำต่อเจ้า นั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก 11 จงถือตามคำซึ่งเราบัญชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปรีซซี คนฮีไวต์ และคนเยบส ไปให้พ้นหน้าเจ้า 12 จงระวังตัวให้ดี อย่ากระทำพันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะเป็บบ่วงแร้วตักพวกเจ้า 13 แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาและทบเสาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขา ให้แหลกละเอียดและโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย 14 เจ้าอย่านมัสการพระอื่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่า หวงแหวนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหวน 15 เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นซู้กับพระของเขา และถวายสัตวนบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขากวายนูชา นั้น 16 เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นซู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นซู้กับพระนั้นด้วย 17 เจ้าอย่าหลอรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย

คำบัญชาซ้ำเรื่องเครื่องบูชา

18 เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบิบตามที่เรารับบัญชาเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบิบ 19 ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรภ์ครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวัวและของแกะ 20 ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูกแกะมาไถ่ไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถ่ก็จงหักคอมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเจ้า นั้นจะต้องไถ่ไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปลาเลย 21 เจ้า

จงทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก
 22 จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยง
 ฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี 23 บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเขาจะต้องมาประชุมกันต่อ
 พระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง 24 เพราะเราจะขับ
 ไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเขา และจะขยายเขตแดนเมืองของเจ้าให้กว้าง
 ออกไป เมื่อพวกเขาจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใคร
 อยากรได้แผ่นดินของเจ้าเลย 25 อย่าถวายเลือดบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชา
 อันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปีสัปดาห์นั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น 26 จงคิดพิชผลแรกจากผล
 รุ่นแรกในไร่นามาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วย
 น้ำมันเมฆของมันเลย 27 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำ
 พันธสัญญาไว้กับเจ้าและพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว

โมเสสกลับมาด้วยแผ่นศิลาใหม่สำหรับพันธสัญญา

28 ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย
 และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ 29 อยู่ต่อมาโมเสสได้
 ลงมาจากภูเขาซีนาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็
 ไม่ทราบว่ามีผิวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน 30 เมื่ออาโรนและ
 คนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเกิด ผิวหน้าของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้า
 มาใกล้ท่าน 31 ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา แล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหา
 โมเสสและท่านสนทนากับเขา 32 แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสสจึงให้
 บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาซีนาย 33 เมื่อท่านพูดจบแล้ว
 วิกิใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ 34 แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลด
 ผ้านั้นออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับ
 พระบัญชามาแล้วนั้น 35 และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหน้าของโมเสสทอแสง
 ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้อีกทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

35

ทรงห้ามไม่ให้ก่อไฟในวันสะบาโต

1 ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า ๓ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่ง
 พระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ 2 จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่าน
 ถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้อง
 ถูกลงโทษถึงตาย 3 ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย หัวตลอดที่อาศัยของท่าน

ขอให้พลไพร่ถวายแด่พระเจ้า

4 โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า ๓ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรง
 บัญชาว่า 5 ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้าง
 ขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ 6 ผ้าสีฟ้า สีม่วง
 สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียด และขนแพะ 7 หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังของตัวเบดเจอร์
 และไม้กระถินเทศ 8 น้ำมันเดมตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันมัจฉิม และปรุงเครื่องหอม
 สำหรับการเผาถวาย 9 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างสำหรับฝังทำเอาโฟดและทับทรวง 10 จง
 ให้ทุกคนที่เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พวกเขามาทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้

ทำแล้ว 11 คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ของเกี้ยวและไม้กรอบ กลอน เส้า และฐานรองรับเส้าของพลับพลา นั้น 12 ทีบและไม้คานหามทีบ พระที่นั่งกรุณาภิรมย์มานบังดา 13 โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ 14 คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปกรณ์ และตะเกียง และน้ำมันเดิมตะเกียง 15 แทนเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแท่นนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และมานบังดาสำหรับประตุที่ประตุพลับพลา 16 แทนเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งปวงของแท่น ชันกับพานรองชั้นนั้น 17 ผ้ามานสำหรับกันลานพลับพลา กับเส้า และฐานรองรับเส้า และผ้ามานสำหรับประตุลาน 18 หลักหมุดสำหรับพลับพลา และหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก 19 เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือนิรันดร์สำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ คือเสื้อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนบุโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งบุโรหิต 20 แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป 21 ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์ 22 เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ตุ่มหู แหวนตราและกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมาแกว่งไปแกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์ 23 ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ หนึ่งแเกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนึ่งของตัวแบดเจอร์ก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย 24 ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่มีไม้กระถินเทศใช้การได้ก็นำไม้แก่นมาถวาย 25 ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชานาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตน แล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานเป็นอย่างดี 26 ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปั่นขนแพะด้วยความชานาญ 27 บรรดาประมุขก็นำพลอยสีน้ำข้าว และพลอยต่างๆ มาสำหรับฝังทำเอโฟด และทับทรวง 28 กับเครื่องเทศและน้ำมันเดิมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา 29 คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการทำงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์

เบซาเลลและโอโฮลีอับเป็นช่างและผู้สอน

30 โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ๐ดูก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบซาเลล บุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอรตระกูลยูดาห์ 31 และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า ให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ในการช่างฝีมือนทั้งปวง 32 เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์ 33 และเจียรระไนพลอยต่างๆ สำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง 34 อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่น ได้ด้วย พร้อมด้วยโอโฮลีอับ บุตรชายอาหิสะมัดตระกูลดาน 35 คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขา ให้มีความสามารถในการที่จะกระทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือน การช่างออกแบบ และการช่างด้ายสี คือสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและเส้นปานเป็นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือนได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย ๐

1 ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮลิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ 2 โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮลิอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้เกิดจิตใจของเขา และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน 3 คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไพร่ยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกเวลาเช้า 4 ฝ่ายคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน 5 พวกเขามาเรียนโมเสสว่า พลไพร่ของมาถวายมากเกินไปจนต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ 6 โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า อย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย 7 เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก 8 บรรดาช่างผู้เฉลียวฉลาดได้ทำพลับพลาด้วยม่านสีบดิน ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม มีรูปเศรุบฟีมือข้างออกแบบไว้ 9 ม่านผืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนเท่ากัน 10 ม่านห้าผืนเขาทำให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นเกี่ยวติดกันด้วย 11 เขาทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สองก็ทำหูไว้เหมือนกัน 12 ม่านผืนหนึ่งเขาทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านซุดที่สองเขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน 13 และเขาทำขอทองคำห้าสิบขอสำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้พลับพลาเป็นชิ้นเดียวกัน 14 เขาทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดผืน 15 ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน 16 เขาเกี่ยวม่านห้าผืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวติดกันอีกต่างหาก 17 และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง 18 เขาทำขอทองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอเกี่ยวขอเข้าที่หูให้ติดต่อกันเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน 19 เขาทำเครื่องคาดเต็นท์ด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชิ้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังของตัวเบดเจอร็อกชิ้นหนึ่ง 20 เขาทำไม้กรอบสำหรับพลับพลาด้วยไม้กระถินเทศยกตั้งขึ้นตรงๆ 21 ไม้กรอบนั้นยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคืบ 22 มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง เขาได้ทำไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดอย่างนี้ 23 เขาทำไม้กรอบพลับพลาตั้งนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแผ่น 24 เขาทำฐานด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน 25 ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือนั้นเขาทำไม้กรอบยี่สิบแผ่น 26 เขาทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน 27 ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลาเขาทำไม้กรอบหกแผ่น 28 เขาทำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง 29 ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่ห่วงแรก เขาทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม 30 คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน 31 เขาทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับซัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง 32 และกลอนอีกห้าอันสำหรับซัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับซัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านตะวันตก 33 เขาทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับซัดฝาดั้งเดิมหนึ่ง ไปจดอีกมุมหนึ่ง 34 เขาหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน 35 เขาทำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด มีภาพเศรุบฟีมือข้างออกแบบไว้ 36 เขาทำเสาไม้กระถินเทศสี่เสาหุ้มด้วย

ทองคำ ขอดิดเสานั้นก็เป็นทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น³⁷ และเขาทำบังตาที่ประตูพลับพลาด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างปัก³⁸ และทำเสาห้าต้นสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำและราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองคำสัมฤทธิ์

37

หีบพันธสัญญาและพระที่นั่งกรุณา

1 เขาเลลทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ² หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจิงรอบหีบนั้นด้วยทองคำ³ เขาหล่อห้วงทองคำสี่ห้วงติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสองห้วง⁴ เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ⁵ เขาสอดคานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับไขยกหีบนั้น⁶ แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ⁷ เขาทำเศรูปทองคำสองรูป โดยใช้ค้อนทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง⁸ เขาทำเศรูปไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป เขาทำเศรูปนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา⁹ ให้เศรูปกางปีกออกเบื่องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เศรูปหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

โต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์และคันประทีป

10 เขาเอาไม้กระถินเทศทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ¹¹ เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจิงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย¹² เขาทำประกับขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจิงทองคำประกอบรอบประกับนั้น¹³ เขาหล่อห้วงทองคำสี่อันติดไว้ที่มุมโต๊ะทั้งสี่ตรงขาโต๊ะ¹⁴ ห้วงนั้นติดชิดกับกระจิง สำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น¹⁵ เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น¹⁶ และเขาทำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น¹⁷ เขาทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝีค้อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น¹⁸ มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง¹⁹ แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมันต์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป²⁰ สำหรับลำคันประทีปนั้นมีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมันต์ ทั้งดอกตูมและกลีบ²¹ ได้กิ่งทุกๆกิ่งทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป²² ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ค้อนทำ²³ เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถาดใส่ตะไกรด้วยทองคำบริสุทธิ์²⁴ คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมและน้ำมันเจิม

25 เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระถินเทศ ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ท่อนเดียวกันกับแท่น²⁶ เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงอนด้วยและเขาทำกระจิงทองคำรอบแท่นนั้น²⁷ เขาทำห้วงทองคำสองห้วงติดไว้ใต้กระจิงทั้งสอง

ด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม²⁸ เขาทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ²⁹ เขาปรุรงน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และปรุรงเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลปะของช่างปรุรง

38

แท่นเครื่องเผาบูชาและชั้นทองเหลือง

¹ เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก ² เขาทำเชิงนอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงนอนนั้นเป็นไม้ชินเดียวกันกับแท่นบูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์³ เขาทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่างคือหม้อ พลั่ว ชาม ขอกเกี้ยวเนื้อ และภาตรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์⁴ และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำเป็นดาชายประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กระจงของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา⁵ เขาหล่อห้วงสี่ห้วงติดที่มุมทั้งสี่ของดาชายทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คานหาม⁶ เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์⁷ เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในห้วงที่ข้างแท่นสำหรับหาม เขาทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง⁸ เขาทำชั้นทองสัมฤทธิ์และพานรองชั้นทองสัมฤทธิ์จากกระจงเงาของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติผจญพลแห่งชุมนุม

ลานและประตู

⁹ และเขาทำลานไว้ด้วย ไม้รวักด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก¹⁰ มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹¹ ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับเสายี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹² ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน¹³ ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก¹⁴ ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสสามต้นและฐานรองรับเสาสสามฐาน¹⁵ และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสสามต้นและฐานรองรับเสาสสามฐาน¹⁶ ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด¹⁷ ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาและราวยึดเสาเป็นเงิน และบัวคว่ำของเสานั้นหุ้มด้วยเงิน และเสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสาทำด้วยเงิน¹⁸ ม่านบังตาที่ประตูลานนั้นปักด้วยฝีมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน¹⁹ มีเสาสี่ต้นกับฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับราวยึดเสาเป็นเงิน²⁰ หลักรวมดทุกหลักของพลับพลาและของลานรอบพลับพลานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์²¹ นี้แหละเป็นบัญญัติซึ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่งเขาทั้งหลายนับตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวีจัดทำตามบัญญัติของอิธามารันุตรชายอาโรนปุโรหิต²² ส่วนเบซาเลลบุตรชายอิริผู้เป็นบุตรชายของเฮอริแห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสแล้ว²³ ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอโฮลิอับ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้ายสีใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด²⁴ ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้นคือทองคำที่เขานำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเชเชล ตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์²⁵ เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้ รวมเป็นหนึ่งในร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชล ตามเชเชลแห่งสถานบริสุทธิ์²⁶ คนละเบคา คือครึ่งเชเชลตามเชเชล

ของสถานบริสุทธิ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปรวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ²⁷ เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานบริสุทธิและฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์ ²⁸ แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น และทำราวยึดเสาดด้วย ²⁹ ทองสัมฤทธิ์เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์กับสองพันสี่ร้อยเชเชล ³⁰ ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประดูพลับพลาแห่งชุมนุมและทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และตาชายทองสัมฤทธิ์ประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น ³¹ ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประดูลาน หลักหมุดทั้งหมดของพลับพลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

39

เครื่องยศบริสุทธิสำหรับอาโรน

¹ ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื้อยศด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิสำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส ² เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ³ เขาตีทองใบแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆ แล้วตัดเป็นเส้นๆ เพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นป่านอย่างดีด้วยฝีมือช่างชำนาญ ⁴ เขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเพื่อโยงเอโฟด ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชั้น ⁵ รัตประคุดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดนั้น เขาทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันและฝีมืออย่างเดียวกันกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส ⁶ เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวผึ้งไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นช็อบตรอิสราเอล ⁷ แล้วเขาติดไว้กับเอโฟดบนแถบป่านนั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส ⁸ เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทำเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ⁹ เขาทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน ¹⁰ เขาฝังพลอยสีแถวนบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม ¹¹ แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์และเพชร ¹² แถวที่สามฝังนิล โมราและพลอยสีม่วง ¹³ แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ ¹⁴ พลอยเหล่านั้นมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล ¹⁵ เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิสำหรับทับทรวง ¹⁶ และเขาทำหลายทำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ปลายทั้งสองของทับทรวง ¹⁷ เขาทำหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ในห่วงที่ปลายทับทรวง ¹⁸ และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทำหลายทำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าทีแถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า ¹⁹ เขาทำหลายทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่ขอบด้านล่างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโฟด ²⁰ และเขาทำหลายทำห่วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอโฟดด้านหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัตประคุดที่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด ²¹ และเขาทำหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วงให้ทับทรวงทับรัตประคุดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส ²² เขาทำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือทอ ²³ และช่องกลางผืนเสื้อนั้น เขาทำเป็นคอเสื้อเช่นเดียวกับคอเสื้ออาหาร

และมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด ²⁴ ที่ชายเสื้อคลุม เขาทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด ²⁵ เขาทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์ แล้วติดลูกพรวนระหว่างผลทิมรอบชายเสื้อคลุมนั้น ²⁶ คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทิมหิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง ผลทิมอีกผลหนึ่งสลักกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ²⁷ เขาทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดของช่างทอผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน ²⁸ และทำมาลาด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และมาลางามด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และทำกางเกงด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ²⁹ และทำรัดประคดด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ³⁰ เขาทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า ๒บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ³¹ ไว้เหมือนอย่างแฉัตร ³¹ แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้น ไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส ³² ดังนั้นแหละเขาทำงานสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมนุม ให้สำเร็จทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ ³³ เขาจึงได้นำพลับพลามามอบไว้กับโมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ขอบไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา ³⁴ เครื่องดาดพลับพลาข้างบนทำด้วยหนังแกะตัวผู้ ย้อมสีแดง และหนังของตัวแบดเจอร์ และม่านสำหรับบังตา ³⁵ หีบพระโอวาทกับไม้คานหามของหีบนั้น และพระที่นั่งกรุณา ³⁶ โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และขนมปังหน้าพระพักตร์ ³⁷ คันประทีปบริสุทธิ์กับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทีปนั้นและน้ำมันสำหรับเติมตะเกียง ³⁸ แทนทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับประดูพลับพลา ³⁹ แทนบูชาทองสัมฤทธิ์ กับดาชายทองสัมฤทธิ์สำหรับแทนนั้น ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแทน ชันกับพานรองชัน ⁴⁰ ม่านบังลาน เสา กับฐานรองรับ ผ้าบังตาประดูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม ⁴¹ เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับสวมในเวลาปรนนิบัติในเท็นบริสุทธิ์ เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรน สำหรับใช้สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปโรหิต ⁴² สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสแล้ว ประชาตอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ ⁴³ โมเสสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และดูเกิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง โมเสสจึงอวยพรแก่เขา

40

การตั้งพลับพลา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² ๒ ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม ³ จงตั้งหีบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกันม่านบังหีบนั้นไว้ ⁴ จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ของมัน แล้วจงนำคันประทีปนั้นเข้ามาและจุดไฟที่ตะเกียงนั้น ⁵ จงตั้งแทนบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประดูพลับพลา ⁶ จงตั้งแทนสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประดูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม ⁷ จงตั้งชันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแทนบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชันนั้น ⁸ จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น ⁹ จงเอาน้ำมันเจิม เจิมพลับพลา กับสิ่งสารพัดซึ่งอยู่ในพลับพลา นั้น และชำระพลับพลา กับเครื่องใช้

ทั้งหมดให้บริสุทธิ แล้วพลับพลานั้นจะบริสุทธิ 10 จงเจิมแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น และชำระแท่นนั้น ให้บริสุทธิ แท่นนั้นจะบริสุทธิที่สุด 11 จงเจิมชั้นทั้งพานรองชั้นด้วย และชำระให้บริสุทธิ 12 แล้วจงนำอาโรน และบุตรชายของท่านมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ใช้น้ำล้างชำระตัวเขาเสีย 13 จงนำเสื้อฝ้ายศบริสุทธิสวมให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต 14 แล้วจงนำบุตรชายอาโรนมาด้วยและสวมเสื้อยศให้ 15 จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเขาไว้เป็นปุโรหิตเนื่องนิยต์ตลอดชั่วอายุของเขา 16 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสสให้กระทำสิ่งใด ท่านก็กระทำสิ่งนั้นทุกประการ 17 ต่อมาในวันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่สองท่านติดตั้งพลับพลา 18 โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สอดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น 19 ท่านกางผ้าเดินที่หีบบนพลับพลา แล้วเอาเครื่องดาดคลุมบนเต็นท์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส 20 ท่านเก็บพระโอวาทไว้ในหีบนั้นและสอดไม้คานหามไว้ในหีบนั้น และตั้งพระที่นั่งกรุณาไว้บนหีบ 21 แล้วท่านนำหีบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกั้นม่านบังตาบังหีบพระโอวาทนั้นไว้ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส 22 ท่านตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของพลับพลาออกมานั้น 23 แล้วจัดขนมปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 24 และท่านตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะนั้น 25 แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส 26 ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมตรงหน้าม่าน 27 และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส 28 ท่านกั้นม่านบังตาที่ประตูพลับพลา 29 ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงประตูพลับพลาแห่งเดินที่ของชุมนุม แล้วถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาหารบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส 30 ท่านตั้งชั้นไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในชั้นสำหรับชำระล้าง 31 โมเสสกับอาโรน และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ชั้นนั้น 32 เวลาเขาทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสส 33 ท่านกั้นบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น แล้วกั้นม่านบังตาที่ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ

เมฆของพระเจ้าแสดงว่าพระเจ้าทรงพอพระทัย

34 ในขณะที่นั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลานั้น 35 โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลานั้น 36 ตลอดการเดินทางของเขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด คนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง 37 แต่หากว่าเมฆนั้นมีได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็ไม่ออกเดินทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป 38 เพราะตลอดทางที่เขายกเดินไปนั้น ในกลางวันเมฆของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และในตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือพลับพลานั้นประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอลทั้งปวง

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือเลวีนิตี

คำว่า เลวีนิตี หมายความว่า □ สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเลวี □ เล่มนี้เป็นเล่มที่สามในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น โดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้มีการอธิบายถึงหน้าที่ พิธี การรับใช้ และเทศกาลต่างๆของพวกฮีบรู สิ่งเหล่านี้เป็นการเปรียบเทียบถึงความจริงซึ่งปรากฏชัด ในพระคัมภีร์ใหม่ เวลาเราศึกษาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เราจะเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ ได้เปรียบเทียบกับพระเยซูคริสต์ มีแต่พระเจ้าองค์เดียวที่สามารถตั้งการเปรียบเทียบแบบนี้ขึ้นมา ซึ่งเปรียบเทียบอย่างสวยงามถึงพระเยซูเจ้า

ในหนังสือ อพยพ พระเจ้าตรัสกับโมเสส □ จากภูเขา □ พระเจ้าทรงปรากฏในลักษณะเป็นเปลวไฟ พระสุรเสียงของพระเจ้านี้ลักษณะเป็นฟ้าร้อง และประชาชนกลัวพระองค์ แต่ในหนังสือเลวีนิตีนี้ พระเจ้าปรากฏอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุด และตรัสกับประชาชนจากพลับพลา คือจากพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดแห่งพลับพลานั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ

ทั้ง ในสมัยนี้ และ ในสมัยนั้น คือ สมัย 2000 ปี ก่อนพระเยซูประสูติ ในโลกนี้ พระเจ้าทรงเปิดเผยถึงพระเมตตากรุณาของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ และก่อนนั้นด้วย โดยใช้เครื่องหมายและแบบต่างๆซึ่งเปรียบเทียบถึงพระเยซูนั้น

พวกเลวีมาจากตระกูลเลวี ซึ่งพวกนี้ได้ใช้ชีวิตเป็นปุโรหิตและนั้สการพระเจ้า หนังสือเลวีนิตีนี้ได้เปิดเผยถึงพระราชบัญญัติต่างๆเกี่ยวกับการรับใช้นี้ ในเล่มนี้ คำที่สำคัญคือ □ ความบริสุทธิ์ □ ซึ่งเราเจอ 87 ครั้ง คำนี้ถึงถึงการแยกตั้งไว้ฝ่ายพิซึ่งเปรียบเทียบกับการแยกตั้งไว้ฝ่ายจิตวิญญาณ

เครื่องบูชาด้วยไฟเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์

1 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสกับท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมว่า 2 □ จงพูดกับคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชามาจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ 3 ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงวัว ก็ให้เขานำสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ให้เขานำเครื่องบูชาขึ้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมด้วยความเต็มใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 4 ให้เขาเอามือวางบนหัวสัตว์ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา นั้น และเครื่องเผาบูชา นั้นจะเป็นที่ทรงโปรดปรานเพื่อทำการลบลมพิษของผู้นั้น 5 แล้วให้เขามาไว้ตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะถวายเลือด และเอาเลือดมาประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา ซึ่งอยู่ตรงประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 6 และให้เขาถลกหนังเครื่องเผาบูชา นั้นออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆ 7 และบุตรชายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ 8 และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อนเนื้อ หัว และไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา 9 แต่ให้เขาเอาน้ำล้างเครื่องในและขาสัตว์เสีย แล้วปุโรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์ 10 ถ้าของถวายที่ผู้ใดจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงแกะหรือฝูงแพะ ให้ผู้

นั้นเลือกเอาสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ 11 ให้เขาฆ่าสัตว์นั้นเสียที่แท่นบูชาข้างด้านเหนือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา 12 ให้เขาฟันสัตว์นั้นเป็นท่อนๆทั้งหัวและไขมั้นด้วย และปุโรหิตจะวางเครื่องเหล่านี้ตามลำดับไว้บนพื้นบนไฟที่แท่นบูชา 13 แต่เครื่องในกับขานนั้นผู้ถวายบูชาจะล้างเสียด้วยน้ำ และให้ปุโรหิตเอาเครื่องทั้งหมดเหล่านี้เผาบูชาด้วยกันบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 14 ถ้าผู้ใดจะนำนมกมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำของบูชาที่เป็นนมเขาหรือนมกพิราบหนุ่มมาถวาย 15 จงให้ปุโรหิตนำนมกนั้นมาที่แท่น บิดหัวเสียแล้วเผาบูชาบนแท่น ให้เลือดไหลออกมาข้างๆแท่น 16 และให้ฉีกกระเพาะข้าวและถอนขนนกออกเสีย ทั้งลงริมแท่นด้านตะวันออกในที่ที่ทิ้งมูลเถ่า 17 และให้เขาฉีกปีกออกอย่าให้ขาดจากตัว และปุโรหิตจะเผานมกนั้นบนแท่นที่กองไฟบนไฟ เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์□

2

ธัญญาบูชา

1 □เมื่อผู้ใดนำธัญญาบูชามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำขอดแบ่งมาถวาย ให้เขาเทน้ำมันลงที่แบ่งและใส่กำยานด้วย 2 แล้วนำมาให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน ผู้ถวายบูชาจะหยิบขอดแบ่งคลุกน้ำมันกำมือหนึ่งกับกำยานทั้งหมดออก และปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 3 ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา เป็นส่วนบริสุทธಿಯ่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 4 เมื่อท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชา ให้เป็นขนมไร่หรือทำด้วยขอดแบ่งคลุกน้ำมัน หรือขนมแผ่นไร่หรือทาน้ำมัน 5 และถ้าท่านนำธัญญาบูชาเป็นขนมปังบนกระทะ ก็ให้เป็นขนมทำด้วยขอดแบ่งไร่หรือคลุกน้ำมัน 6 ท่านจงหักขนมนั้นเป็นชิ้นๆเทน้ำมันราด เป็นธัญญาบูชา 7 ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็นธัญญาบูชาทอดด้วยกระทะ ให้ทำด้วยขอดแบ่งคลุกน้ำมัน 8 ท่านจงนำธัญญาบูชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้วปุโรหิตจะนำมาถึงแท่นบูชา 9 และปุโรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญาบูชา และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 10 ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรนและของบุตรชายท่าน เป็นส่วนบริสุทธಿಯ่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 11 บรรดาธัญญาบูชาซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อเจ้าอย่าเผาเชื้อหรือน้ำผึ้งเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 12 ถ้าเจ้าจะนำสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ได้ แต่อย่าเผาถวายบนแท่นให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย 13 เจ้าจงปรุงบรรดาธัญญาบูชาด้วยใส่เกลือ เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญาแก่พระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญาบูชาของเจ้า เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า 14 ถ้าเจ้าถวายธัญญาบูชาเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเยโฮวาห์ ธัญญาบูชาอันเป็นผลรุ่นแรกนั้นเจ้าจงถวายรวงใหม่ๆข้างไฟให้แห้ง บดเมล็ดให้ละเอียด 15 เจ้าจงใส่น้ำมันและวางเครื่องกำยานไว้บนนั้น เป็นธัญญาบูชา 16 ปุโรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บด น้ำมันและเครื่องกำยานเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์□

3

สันติบูชา

1 □ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดถวายเครื่องบูชาเป็นสันติบูชา ถ้าเขาถวายวัวผู้หรือวัวเมียจากฝูง ให้เขาถวายสัตว์ตัวที่ไม่มีตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์² ให้เขาเอามีอวางบนหัวของสัตว์ตัวที่จะถวาย และจงฆ่าเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา³ จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ถวายจะนำไขมันที่ติดกับเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด⁴ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต⁵ บุตรชายอาโรนจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพื้นบนไฟ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์⁶ ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากฝูงแพะแกะ ก็อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิ⁷ ถ้าเขาจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา ก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁸ ให้เขาเอามีอวางบนหัวของสัตว์ที่จะถวายนั้นและให้ฆ่าเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น⁹ จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เขาถวายไขมัน ทางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดชิดกระดูกสันหลังและไขมันที่หุ้มเครื่องใน กับไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด¹⁰ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต¹¹ และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่นเป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์¹² ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹³ ให้เขาเอามีอวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายของอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา¹⁴ แล้วให้เขาเอาสิ่งเหล่านี้จากแพะตัวนั้นเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันที่อยู่ในเครื่องใน¹⁵ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต¹⁶ และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์¹⁷ ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในวัยตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทุกๆ ไปว่า เจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด□

4

เครื่องบูชาไถ่บาป

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □ จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติให้กระทำ โดยเขามิได้เจตนากระทำสิ่งเหล่านั้นประการหนึ่งประการใด³ ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้เป็นผู้กระทำความผิด เป็นเหตุให้พลไพร่หลงทำบาปไปด้วย เหตุด้วยบาปที่เขาได้กระทำไป ก็ให้เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป⁴ ให้เขานำวัวนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้เขาเอามีอวางบนหัววัวตัวนั้นและให้ฆ่ามันเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁵ และปุโรหิตที่ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดวัวนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง⁶ ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือด และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁷ และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นเผาเครื่อง

หอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดวัวที่เหลืออยู่นั้นเขาจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม⁸ และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนี้ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด⁹ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต¹⁰ ให้เอาออกเช่นเดียวกับเอาออกจากวัวที่กลายเป็นสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่นเครื่องเผาบูชา¹¹ แต่หนังของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องในและมูลของมัน¹² คือวัวทั้งตัวนี้ ให้เอาออกไปเสียจากค่ายถึงที่สะอาดที่ทิ้งมูลเถาและให้สูมไฟเผาเสีย ที่ทิ้งมูลเถาอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น¹³ ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำความผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏแจ้งแก่ที่ประชุม และเขาได้กระทำให้สิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชามิให้กระทำ เขาก็มีความผิด¹⁴ เมื่อความผิดที่เขาได้กระทำนั้นเป็นที่ประจักษ์ขึ้น ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้นำวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม¹⁵ และผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะเอามือวางบนหัวของวัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้ฆ่าวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁶ แล้วปุโรหิตผู้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง¹⁷ และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือดและประพรมที่หน้ามานเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁸ และปุโรหิตจะเอาเลือดสักหน่อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น เขาจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม¹⁹ และเขาจะเอาไขมันออกจากวัวนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น²⁰ เขาจะกระทำดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขาได้กระทำกับวัวตัวที่กลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากระทำแก่วัวตัวนี้เช่นนั้น ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของชุมนุมชนแล้วเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย²¹ แล้วเขาจะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเผาวัวตัวก่อน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม²² ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญชามิให้กระทำโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด²³ เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดตั้งนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่มีมีตาหนึ่งตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา²⁴ ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²⁵ ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปบ้าง นำไปเจิมที่เชิงนอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา²⁶ และเขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเผาไขมันเครื่องสันติบูชา ดังนี้และปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้กระทำความผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย²⁷ ถ้าพลไพร่สามัญคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยมิได้เจตนาคือกระทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชามิให้เขากระทำ เขาก็มีความผิด²⁸ เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำความผิดตั้งนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขาได้กระทำไปนั้น²⁹ และเขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา³⁰ ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดแพะนั้น ไปได้เจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น³¹ และเขาจะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เขาเอาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่น เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาและเขาจะได้รับการอภัย³² ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียไม่มีตำหนิมา³³ เขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและ

ฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชา³⁴ และปุโรหิตจะเอาน้ำมันจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นบ้าง นำไปเจิมที่เชิงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือนั้นลงที่ฐานของแท่น³⁵ และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เขาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำผิด และเขาจะได้รับการอภัย□

5

เครื่องบูชาไถ่การละเมิด

1□ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้ยินเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา² หรือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทินหรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขาจึงเป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด³ หรือถ้าเขาแตะต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่รู้ตัว เมื่อเขารู้แล้ว เขาก็มีความผิด⁴ หรือถ้าคนหนึ่งคนใดเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำชั่วหรือดี หรือเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณใดๆ และเขากระทำโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด⁵ เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ⁶ และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำนั้น เครื่องบูชานั้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะก็เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปได้ ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น⁷ ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องถวายพระเยโฮวาห์ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา⁸ ให้เขานำนกทั้งสองนี้มาให้ปุโรหิต ปุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน ให้เขาบิดหัวนกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด⁹ และปุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสียบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรดให้ไหลออกที่ฐานแท่นนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹⁰ แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำไปและเขาจะได้รับการอภัย¹¹ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์เอามาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อย่าใส่น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแป้ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹² ให้เขานำแป้งมาให้ปุโรหิตและปุโรหิตจะเอาแป้งก้อนหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป¹³ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำ ในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญญาบูชา□¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁵ □ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้าตีราคาเป็นเงินเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด¹⁶ และให้ผู้นั้นชดใช้ของบริสุทธิ์ที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสິงที่

ขาดไปนั้น นำมอมให้แก่ปุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่ถวาย เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย ¹⁷ ถ้าผู้ใดกระทำผิด คือกระทำการที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชามิให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการณ์ เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา ¹⁸ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำด้วยมิได้เจตนา นั้น และเขาจะได้รับการอภัย ¹⁹ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์□

6

เครื่องบูชาไถ่การละเมิดและการคืนดีกัน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ด้วยการมสาต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาไว้หรือในเรื่องมิตรภาพหรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกหลวงเพื่อนบ้านของเขา ³ หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ ปฏิญาณตนเป็นความเท็จ ในข้อเหล่านี้ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด ⁴ ก็ให้ผู้ที่กระทำผิดมีโทษเพราะความผิดของเขา ให้ผู้นั้นคืนของที่ไดมาจากกรชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มาด้วยการหลอกหลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เขาได้พบเข้า ⁵ หรือสิ่งใดๆที่ได้ปฏิญาณเท็จไว้ เขาต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอมให้แก่เจ้าของในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ⁶ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิมาจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์มอมมอบให้ปุโรหิต ให้เจ้าตีราคาเอง เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด ⁷ และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาจะได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไปซึ่งเป็นการละเมิด□

ปุโรหิตกับเครื่องเผาบูชา

⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁹ จงบัญชาแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชานั้นจะต้องเผาอยู่บนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาลุกอยู่เรื่อยไป ¹⁰ ให้ปุโรหิตสวมเสื้อผ้าป่านและสวมกางเกงผ้าป่านและให้ตัดมูลเส้าออกจากไฟที่ไหม้เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น ¹¹ ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกตัวหนึ่ง นำมูลเส้าออกไปนอกค่ายยังที่สะอาด ¹² ให้รักษาไฟที่บนแท่นให้ลุกอยู่อย่าให้ดับเลยที่เดียว ให้ปุโรหิตใส่ฟันทุกเช้าและให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนนั้น ¹³ ต้องรักษาให้ไฟติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด

พระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา

¹⁴ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา ให้บุตรชายอาโรนถวายเครื่องบูชานี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่หน้าแท่นบูชา ¹⁵ ให้ปุโรหิตคนหนึ่งหยิบยอดแบ่งกำมือหนึ่งมาจากธัญญาบูชา คลุกน้ำมันและเครื่องกำยานทั้งหมดซึ่งอยู่บนธัญญาบูชา และเผาส่วนนั้นบนแท่นเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ¹⁶ ส่วนที่เหลืออยู่ให้อาโรนและบุตรชายของเขาจับประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไร้เชื้อในที่บริสุทธิ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁷ อย่าใส่เชื้อในขนมปังนั้นแล้วปิ้ง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่อง

บูชาด้วยไฟของเราอันตกแก่เขาเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด¹⁸ ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนรับประทานสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์□

ธัญญาบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด

19 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า²⁰ □ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันที่เขารับการเจิม คือขอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟ่าเป็นธัญญาบูชาประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง ตอนเย็นครึ่งหนึ่ง²¹ ให้คลุกกับน้ำมันให้เข้ากันดีแล้วทอดบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนธัญญาบูชาแล้วถวายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์²² ให้ปุโรหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรนผู้รับการเจิมตั้งแทนเขาถวายสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์สืบไปเนื่องนี้แต่พระเยโฮวาห์ ให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย²³ ธัญญาบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด อย่าให้รับประทาน□

เครื่องบูชาไถ่บาปก็บริสุทธิ์

24 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า²⁵ □จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ให้ฆ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด²⁶ ให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขารับประทานในที่บริสุทธิ์ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม²⁷ อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธิ์ และเมื่อประพรมมีเลือดติดเสื้อ ก็ให้ซักเสื้อส่วนที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธิ์²⁸ จงทำลายภาชนะดินที่ใช้น้ำนั้นเสีย ถ้าต้มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ก็ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ²⁹ ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด³⁰ แต่เครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งปุโรหิตนำเลือดเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อทำการลบมลทินในที่บริสุทธิ์นั้น อย่ารับประทานเลย ต้องเผาไฟเสีย□

7

วิธีถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

1 □เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด² ให้ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา และให้เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น³ และให้เอาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย หางที่เป็นไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน⁴ และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต⁵ ให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด⁶ ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ ให้รับประทานในสถานบริสุทธิ์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด⁷ เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน ปุโรหิตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินจะได้เครื่องบูชานั้น⁸ ปุโรหิตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด ปุโรหิตผู้นั้นยอมได้หนังของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย⁹ เครื่องธัญญาบูชาทุกอย่างที่บึงในเดาอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะหรือที่เหล็ก ให้ตกเป็นของปุโรหิตผู้

ถวายของเหล่านั้น 10 รัญญูบูชาทุกอย่างที่เคล้าน้ำมันหรือไม่เคล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนด้วยกัน

วิธีถวายเครื่องสันติบูชา

11 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชาซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 12 ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องโมทนาพระคุณ ก็ให้เขาถวายขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมยอดแบ่งคลุกน้ำมัน ให้ดีพร้อมกับเครื่องบูชาโมทนา 13 นอกจากขนมเหล่านี้ ให้เขานำขนมปังใส่เชื้อมาถวายเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการโมทนาพระคุณ 14 ให้เขาถวายของบูชาเหล่านี้ส่วนหนึ่งจากทั้งหมดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตผู้เอาเลือดสันติบูชาประพรม 15 ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อโมทนาพระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย 16 แต่ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขายังรับประทานส่วนที่เหลือได้ 17 ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สาม ให้เผาเสียด้วยไฟ 18 ถ้าเอาเนื้อสัตว์อันเป็นเครื่องสันติบูชามารับประทานในวันที่สาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่นำสะอิดสะเอียน และผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา 19 เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินใดๆ อย่ารับประทานจงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานเนื้อได้ 20 แต่ผู้ใดรับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน 21 ยิ่งกว่านั้นอีกถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่นำสะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน 22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 23 □จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะหรือของแพะ 24 ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้เป็นอย่างอื่นก็ได้ แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอันขาด 25 ด้วยผู้ใดก็ตามรับประทาน ไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน 26 ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าอย่ารับประทานเลือดเลยทีเดียว ไม่ว่าเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในใดๆที่เจ้าอาศัยอยู่ 27 ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน□

ส่วนสำหรับพวกปุโรหิต

28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 29 □จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระเยโฮวาห์จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขา 30 ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์หมาดด้วยมือของตนเอง ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้อออกนั้น เพื่อเอาเนื้อออกนั้นแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 31 ให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา แต่เนื้อออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา 32 แต่โคนขาข้างขวาของสัตว์นั้นเจ้าจงให้ปุโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา 33 บุตรชายอาโรนผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับโคนขาข้างขวาเป็นส่วนของเขา 34 เพราะว่าเนื้อออกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายนั้นเราได้เอาจากคนอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชา

ของเขา และเราได้มอบให้แก่อาโรนปุโรหิตและบุตรชายของเขาเป็นกฎเกณฑ์อันถาวรจากคนอิสราเอล³⁵ นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายของเขา ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบหมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เขาทั้งหลายถูกถวายให้ประณิบัตพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต³⁶ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เขาทั้งหลาย ในวันที่เขาทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต เป็นกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขา³⁷ ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาหาร เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา³⁸ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสนบถเขาซินาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้นำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารซินาย

8

การเจิมตั้งพวกปุโรหิต

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงนำอาโรนและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสี้อยคนนั้นเจิม วัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แกะผู้สองตัว กระบุงขมมปังไร้เชื้อ³ และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม⁴ และโมเสสก็กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม⁵ โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า ⁶ ต่อไปนี้ เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ⁶ โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ⁷ แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวมเอโปกต์ให้เขา เอารัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโปกต์คาดเอวให้ ผูกเอโปกต์ให้ติดเขาไว้

การสวมเครื่องยศและการเจิมมหาปุโรหิต

⁸ และโมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน และใส่อูริมกับทุมมิมไว้ในทับทรวงนั้น⁹ และสวมผ้ามาลาไว้บนศีรษะ และติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธิที่ผ้ามาลาด้านหน้า ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้¹⁰ แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ในนั้น ชำระให้เป็นของบริสุทธิ¹¹ และท่านเอาน้ำมันเจิมประพรมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่นทั้งหมด เจิมชั้นและพานรองชั้นเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธิ¹² และท่านเทน้ำมันเจิมลงบนศีรษะของอาโรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้เพื่อชำระให้บริสุทธิ¹³ และโมเสสก็นำบุตรชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคดให้ และสวมมาลาให้ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

เครื่องถวายสำหรับการเจิมพวกปุโรหิต

¹⁴ แล้วท่านจึงนำวัวตัวผู้อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเข้ามา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น¹⁵ โมเสสก็ฆ่าวัวตัวนั้นเสีย เอาน้ำจุ่มเลือดไปเจิมที่เชิงงอนรอบแท่น ชำระแท่นให้บริสุทธิแล้วเทเลือดที่ฐานของแท่นถวายแท่นไว้เป็นสิ่งบริสุทธิ เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น¹⁶ และท่านนำไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังพืดเหนือตับ และไตสองลูกพร้อมกับไขมันแล้วโมเสสก็เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น¹⁷ แต่วัวและหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้¹⁸ แล้วท่านก็นำแกะผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรน

นกับบุตรชายทั้งหลายของเขา ก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้หนึ่ง 19 โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น 20 เมื่อท่านฟันแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็เผาหัวและแกะท่อนๆ กับไขมันเสีย 21 เมื่อเอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส 22 ท่านจึงนำแกะผู้อีกตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และเอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขา ก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้หนึ่ง 23 โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา 24 แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือเท้าข้างขวาของเขา และโมเสสเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น 25 แล้วท่านจึงนำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน และพังผืดเหนือตับและไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และโคนขาข้างขวา 26 และท่านหยิบขนมไร้เชื้อหนึ่งก้อนจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหยิบขนมคอกุน้ำมันก้อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคนขาข้างขวา 27 ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรน และมือของบุตรชายทั้งหลายของเขา และให้แกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชา แกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 28 แล้วโมเสสก็รับของเหล่านั้นมาจากมือของเขาทั้งหลาย และเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 29 และโมเสสเอาเนื้อออกแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนาส่วนของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส 30 แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมและเลือดซึ่งอยู่บนแท่น ประพรมบนอาโรน และเครื่องยศของเขา และบนบุตรชายทั้งหลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา ดังนี้แหละท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศของเขา ให้บริสุทธิ์ บุตรชายทั้งหลายของเขา กับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย 31 โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า จงต้มเนื้อเสียที่ประดูปลับปลาแห่งชุมนุม และรับประทานเสียที่นั่นกับขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะรับประทาน 32 เนื้อและขนมปังที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ 33 และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประดูปลับปลาแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่จะสถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน 34 สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบลมทินของท่าน 35 ท่านจงอยู่ที่ประดูปลับปลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เกลือกว่าท่านจะต้องถึงตาย เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชามา 36 อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขา ได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

9

การเริ่มต้นแห่งการปรนนิบัติของพวกปุโรหิต

1 ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล 2 และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 3 และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป และลูกวัวตัว

หนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา ⁴ และเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเอาธัญญาบูชาคูลูกน้ำมันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้ ⁵ เขาทั้งหลายก็นำสิ่งที่โมเสสบัญชาให้นำมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และชุมนุมชนทั้งหมดก็เขามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ⁶ โมเสสกล่าวว่า นี่เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย ⁷ แล้วโมเสสจึงสั่งอาโรนว่า จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบมลทินบาปของตัวท่านกับพลไพร่ทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไพร่มา และทำการลบมลทินบาปของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา ⁸ อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน ⁹ และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาน้ำมันจุ่มเลือดไปเจิมเชิงนอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น ¹⁰ ส่วนไขมันและไต กับพังพืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส ¹¹ เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย ¹² เขาฆ่าสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาจึงเอาเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น ¹³ และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละท่อนกับหัวมาให้อาโรน อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่น ¹⁴ อาโรนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา ¹⁵ แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไพร่มาถวาย คือนำแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไพร่มาฆ่าเสียบูชาไถ่บาป ตั้งเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อนนั้น ¹⁶ และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ ¹⁷ และเขาก็ถวายธัญญาบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า ¹⁸ เขาฆ่าวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไพร่ และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น ¹⁹ และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไตกับพังพืดเหนือตับมาให้ ²⁰ และเขาทั้งหลายวางไขมันไว้บนเนื้อออก และอาโรนก็เผาไขมันเสียบนแท่น ²¹ ส่วนเนื้อออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น อาโรนแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่โมเสสบัญชาไว้ ²² แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไพร่ และอาโรนก็ลงมาจากถาดเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา ²³ โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขาทั้งสองออกมา เขาก็อวยพรพลไพร่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไพร่ทั้งหมด ²⁴ เปลวเพลิงพุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่น เมื่อพลไพร่ทั้งหลายเห็นก็โห่ร้องและชนหน้าลง

10

นาดับกับอามิฮูถูกฆ่าเสียเนื่องด้วยไฟที่ต้องห้าม

¹ ฝ่ายนาดับกับอามิฮูบุตรชายของอาโรน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่ในนั้นแล้วใส่เครื่องหอมลง เอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น ² ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ไหม้เขาทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ³ โมเสสจึงบอกอาโรนว่า พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งนี้ว่า เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เขาจะถวายสง่าราศี

แก่เราต่อหน้าพลไพร่ทั้งปวง□□ และอาโรนก็นิ่งอยู่ 4 โมเสสเรียกมิซาเอลและเอลซาฟาน บุตรชายของอุสซีเอล อาของอาโรน บอกเขาว่า □จงเข้ามาใกล้ ห้ามเอาที่นั่งของเจ้าออกไปเสียนอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์□ 5 เขาก็เข้ามาใกล้ห้ามศพทั้งสี่ออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง 6 และโมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์และอิธามาร์ บุตรชายอาโรนว่า □ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผมห้อย หรือผูกเสื้อผ้าของท่าน เกลือกว่าท่านจะต้องตายและเกลือกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมนุมชนทั้งหมด แต่ที่นั่งของท่านคือวงศิวานอิสราเอลทั้งหมด จะไว้ทุกข์เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้บังเกิดการเผาไหม้ก็ได้ 7 และอย่าออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เกลือกว่าท่านต้องตาย เพราะน้ำมันเจิมแห่งพระเยโฮวาห์อยู่นเหนือท่านทั้งหลาย□ และเขาทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส

ข้อปฏิบัติแห่งบรรดาปุโรหิต

8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า 9 □เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรอยู่ตลอดชั่วอายุของเจ้า 10 เจ้าจงแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน 11 และเจ้าจะต้องสอนพลไพร่อิสราเอลให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทั้งมวลซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายทางโมเสส□ 12 โมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์ และอิธามาร์ บุตรชายของเขาผู้ที่เหลืออยู่ว่า □จงเอาธัญญาบูชาซึ่งเหลือจากการบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มารับประทานที่ริมแท่นบูชาไม้ไผ่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด 13 ท่านจงรับประทานในที่บริสุทธิ์เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่าน จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาดังนี้ 14 แต่เนื้ออกที่แหว่งถวายและเนื้อโคนขาที่ถวายแล้วนั้น ท่านจงรับประทานในที่สะอาด ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่านก็รับประทานได้ เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชาของคนอิสราเอล อันตกอยู่กับท่านทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย 15 เนื้อโคนขาที่ถวายและเนื้ออกที่แหว่งถวายเขาจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟ เพื่อแหว่งเป็นเครื่องบูชาแหว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้□ 16 ฝ่ายโมเสสได้พยายามไต่ถามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และดูเถิด แพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึงโรกรอเอลาซาร์และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนที่เหลืออยู่ ท่านว่าเขาว่า 17 □เหตุไฉนท่านจึงมิได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาปในที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด และพระเจ้าได้ประทานของเหล่านั้นให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้รับความชั่วช้าของชุมนุมชน เพื่อทำการลบมลทินบาปของเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 18 ดูเถิด เลือดสัตว์นั้นก็มีได้นำเข้ามายังที่บริสุทธิ์ที่ห้องชั้นใน ท่านควรจะได้รับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแล้วนั้น□ 19 อาโรนจึงกล่าวแก่โมเสสว่า □ดูเถิด วันนี้เขาได้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว และเหตุการณ์เหล่านี้ก็ตกที่ข้าพเจ้าแล้ว ถ้าวันนี้ข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาป จะเป็นที่ยำเริญสรรเสริญในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์หรือ□ 20 เมื่อโมเสสได้ฟังดังนั้น ท่านก็พอใจ

11

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องอาหาร

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่มีชีวิตในบรรดาสัตว์ในโลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้ 3 บรรดาสัตว์ที่แยกกีบและมีกีบผ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้ 4 อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกีบ เจ้าก็อย่ารับประทาน อูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า 5 ตัวกระจะงา เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า 6 กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า 7 หมู เพราะมันเป็นสัตว์แยกกีบและมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า 8 อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าแตะต้องซากของมัน มันเป็นของมลทินแก่เจ้า 9 สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้ เจ้ารับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้ 10 แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่างที่เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใดๆซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า 11 สัตว์เหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมัน แต่ให้เจ้าถือวาทษากของมันเป็นที่พึงรังเกียจ 12 อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า 13 ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือวาทษากว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้รับประทานไม่ได้มันเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจคือนกอินทรี นกแร้ง นกออก 14 นกเหยี่ยวทางยาว เหยี่ยวดำตามชนิดของมัน 15 นกเงกตามชนิดของมัน 16 นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน 17 นกเค้าแมวเล็ก นกฮ้วยจิ้ง นกที่ดื้อ 18 นกอีโถง นกกระทุง นกแร้ง 19 นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว 20 แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า 21 แต่ในบรรดามแมลงมีปีกที่คลานสี่ขานี้ เจ้าจะรับประทานในจำพวกที่มีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้ 22 ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า 23 ตั๊กแตน รมยบินตามชนิดของมัน จึงหืดโกร่งตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตั๊กแตนตามชนิดของมัน 23 แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า 24 สิ่งเหล่านั้นจะกระทำให้เจ้ามลทินได้ คือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องซากของมันจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น 25 ผู้ใดถือซากสัตว์ส่วนใดๆไปต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 26 ซากของสัตว์หึ่งปวงที่แยกกีบและไม่มกีบผ่า ไม่เคี้ยวเอื้องเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องสัตว์เหล่านี้จะมลทิน 27 ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยขยุ้มเท้าเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องซากสัตว์นี้จะต้องมลทิน ไปถึงเวลาเย็น 28 ผู้ใดนำซากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า 29 ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า คือ อีเห็น หนู เที้ยตามชนิดของมัน 30 จิ้งจก ตะกวด แขนงิงเหลนและกิ้งก่า 31 ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องเมื่อมันตายแล้ว ผู้นั้นจะมลทิน ไปถึงเวลาเย็น 32 และเมื่อมันตายตกทับสิ่งใด สิ่งนั้นก็ปนมลทิน ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่เป็ไม้ หรือเสื้อผ้า หรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใดๆที่ใช้เพื่อประโยชน์อย่างใด จะต้องแช่น้ำ และจะมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น ต่อไปก็นับว่าสะอาดได้ 33 และถ้ามันตกลงไปในภาชนะดิน สิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะมลทิน จงทบทวนภาชนะนั้นเสีย 34 อาหารในภาชนะนั้นที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำปนอยู่ก็เป็นมลทิน และน้ำดื่มทั้งสิ้นซึ่งจะดื่ม ได้จากภาชนะอย่างนี้จะมลทิน 35 ถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใดๆ สิ่งนั้นก็ปนมลทิน ไม่ว่าจะเป็เดาอบหรือเตา ต้องทุบเสีย เป็นมลทิน และเป็นของมลทินแก่เจ้า 36 อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือน้ำในแอ่งเก็บน้ำเป็นของสะอาด แต่สิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน 37 ถ้าส่วนใดของซากตกใส่เมล็ดพืชที่ใช้หว่าน พืชนั้นนับว่าสะอาด 38 แต่ถ้าเอาเมล็ดพืชนั้นแช่น้ำไว้ และซากสัตว์ส่วนใดตกใส่ น้ำนั้นก็ปนมลทินแก่เจ้า 39 ถ้าสัตว์ซึ่งเจ้าจะรับประทานได้นั้นตายเอง ผู้ที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 40 และผู้ใดที่

รับประทานซากนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาเสียและเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่จับถือซากนั้น ไปก็ต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 41 บรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่ไปบนแผ่นดินเป็นสิ่งพึงรังเกียจ อย่ารับประทาน 42 สิ่งใดที่เลื้อยไปด้วยท้อง หรือสิ่งที่เดินสี่ขา หรือสิ่งที่มีหลายขา ทุกสิ่งที่คลานไปบนแผ่นดิน เจ้าอย่ารับประทาน เพราะเป็นสิ่งพึงรังเกียจ 43 เจ้าอย่ากระทำให้ตัวเองเป็นที่พึงรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใดๆ อย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์เหล่านี้เลย เกรงว่าเจ้าจะเป็นมลทินไปด้วย 44 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน 45 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ 46 เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน 47 เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

12

การกำหนดบุตรและความเป็นมลทิน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลาที่นางมีประจำเดือน 3 ในวันที่แปดให้ตัดหนังปลายองคชาตของเด็กนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่หนัด 4 ให้นางคอยอยู่อีกสามสิบสามวันด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง อย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันชำระของนาง 5 แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องคอยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง 6 และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าเป็นกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปุโรหิตที่ประดุปลับปลาแห่งชุมนุม นำลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเขาดัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 7 ให้นปุโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนางตก นี่เป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าเป็นชายหรือหญิง 8 และถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด 9

13

โรคเรื้อน แบบอย่างของความบาป

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุหรือต่างซึ้นที่ผิวหนัง แล้วผิวหนังของเขาเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอาโรนปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายคนหนึ่งคนใดของเขาที่เป็นปุโรหิต 3 ให้ปุโรหิตตรวจผิวหนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังลงไป นับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิตตรวจเขาเสร็จแล้วให้ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน 4 ถ้าผิวหนังตรงที่ต่างซึ้นนั้นขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตกัก

ตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน ⁵ และให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกในวันที่เจ็ด ดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตกักตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน ⁶ พอถึงวันที่เจ็ดให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกครั้งหนึ่ง ดูเถิด ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลง และโรคมิได้ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาดแล้ว เขาเป็นโรคพุเท่านั้น ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้ ⁷ แต่ถ้าหากว่าภายหลังจากที่เขาสำแดงตัวแก่ปุโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่า บริเวณที่พุดลามออกไปในผิวหนัง เขาต้องกลับไปหาปุโรหิตอีก ⁸ ให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าบริเวณพุดนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ⁹ ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต ¹⁰ และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนที่นั่นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่บวมนั้น ¹¹ แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน อย่ากักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทิน ¹² ถ้าโรคเรื้อนนั้นลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ปรากฏว่าลามไปตามผิวหนังทั่วตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนเท้า ¹³ ปุโรหิตต้องตรวจดู และดูเถิด ถ้าเรื้อนนั้นแผ่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้วตัวของเขาเผือก เขาสะอาด ¹⁴ ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็เป็นมลทิน ¹⁵ ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ¹⁶ หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต ¹⁷ และให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคนั้นกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่า คนที่เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด ¹⁸ ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลฝีซึ่งหายแล้ว ¹⁹ ถ้าที่แผลเป็นนั้นมีสีขาวบวมขึ้นมาหรือมีที่ต่างขึ้นสีแดงหรือปรากฏก็ให้ผู้นั้นไปสำแดงตัวต่อปุโรหิต ²⁰ และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และขนที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นเป็นโรคเรื้อน มันพุดขึ้นมาที่แผลฝี ²¹ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเถิด ขนที่นั่นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็น ไม่ลึกกว่าผิวหนังแต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน ²² ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว ²³ แต่ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ ไม่ลามออกไป ก็เป็นแต่เพียงแผลเป็นของฝี ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ²⁴ หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือผิวหนังถูกไฟลวกและเนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ต่างขึ้นสีแดงหรือสีขาว ²⁵ ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ถ้าขนในบริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและปรากฏว่าเป็นลึกกว่าผิวหนังก็เป็นโรคเรื้อน มันพุดขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ²⁶ แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ขนในที่ต่างขึ้นนั้น ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็น ไม่ลึกกว่าผิวหนัง แต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน ²⁷ พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เป็นนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน ²⁸ ถ้าที่ต่างขึ้นนั้นคงที่อยู่ ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่จางบวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก ²⁹ ถ้าชายหรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา ³⁰ ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น และดูเถิด ถ้าเป็นลึกกว่าผิวหนัง และผมตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา ³¹ และถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคันนั้น และดูเถิด เป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง และ ไม่มีผมต่าอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน ³² พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น ดูเถิด ถ้าอาการคันนั้นไม่ลามออก

ไป และไม่มิชนเหลืองในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไม่ลึกกว่าผิวหนัง³³ ก็ให้คนนั้น โกงผมเสีย แต่อย่าโกนตรงบริเวณที่คัน ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคนนั้นไว้อีกเจ็ดวัน³⁴ พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตรงที่คัน ดูเถิด ถ้าที่คันนั้น ไม่ลามออกไปในผิวหนัง และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้า แล้วจะสะอาด³⁵ แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้ว ยังปรากฏว่าโรคคนนั้นลามออกไปในผิวหนัง³⁶ ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคคนนั้นลามออกไปในผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว³⁷ แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคนนั้นระงับแล้ว และมีผมต่งงอกอยู่ในบริเวณนั้น โรคคนนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด³⁸ เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงมีที่ต่างขึ้นที่ผิวหนัง คือที่ต่างขึ้นสีขาว³⁹ ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเถิด ถ้าที่ต่างขึ้นที่ผิวหน้านั้นเป็นสีขาวหม่น นั่นเป็นเกลื้อนที่พุขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด⁴⁰ ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด⁴¹ ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขาสะอาด⁴² แต่ถ้าตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน มีบริเวณเป็นโรคสีแดงเรื่อๆ เขาเป็นเรื้อนพุขึ้นที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านนั้น⁴³ ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเถิด ถ้าโรคบวมนั้นสีแดงเรื่อๆอยู่ที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนัง⁴⁴ ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่า เขาเป็นมลทิน โรคของเขาอยู่ที่ศีรษะ⁴⁵ ให้บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนสวมเสื้อผ้าที่ขาด และให้ปล่อยผม และให้เขาปิดริมฝีปากจนไว้ แล้วร้องไปว่า มลทิน มลทิน!⁴⁶ เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขาจะต้องอยู่แต่ล้างภายนอกค่าย⁴⁷ เมื่อในเครื่องแต่งกายมีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็เครื่องแต่งกายขนสัตว์หรือผ้าป่าน⁴⁸ อยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ หรืออยู่ในหนังหรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง⁴⁹ ถ้าโรคนั้นทำให้เครื่องแต่งกายมีสีเขียวๆหรือแดงๆที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่งที่หนังหรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง นั่นเป็นโรคเรื้อน จะต้องนำไปแสดงต่อปุโรหิต⁵⁰ และให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็นโรคนั้นไว้เจ็ดวัน⁵¹ พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ตรวจดูโรคนั้นอีก ถ้าโรคนั้นลามไปในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่หนังสัตว์ หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้าย นับว่าเป็นมลทิน⁵² ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกายนั้นเสีย ไม่ว่าจะเป็โรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียในไฟ⁵³ และถ้าปุโรหิตนั้นตรวจดู และดูเถิด โรคนั้นมิได้ลามไปในเสื้อผ้า ทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์⁵⁴ ก็ให้ปุโรหิตบัญชาให้เขาซักตัวที่เป็นโรคนั้นเสีย และให้กักไว้อีกเจ็ดวัน⁵⁵ เมื่อซักแล้วก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตัวที่เป็นโรคนั้นอีก ดูเถิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคไม่เปลี่ยนแปลง แม้ว่าจะโรคนั้น ไม่ลามไป ก็เป็นมลทิน เจ้าจงเอาใส่ในไฟเผาเสีย ไม่ว่าจะบริเวณที่เป็นโรคเรื้อนนั่นจะอยู่ข้างในหรือข้างนอก⁵⁶ ถ้าปุโรหิตตรวจดูเมื่อซักแล้ว และดูเถิด โรคนั้นจาง ก็ให้ฉีกบริเวณนั้นออกเสียจากเสื้อหรือหนังสัตว์ หรือเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง⁵⁷ ถ้าปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นลามไปแล้ว เจ้าจงเผาสิ่งที่เป็นโรคนั้นด้วยไฟ⁵⁸ ถ้าเสื้อหึ่งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเมื่อซักแล้วโรคนั้นหมดไป ก็ให้ซักอีกเป็นครั้งที่สอง สะอาดได้แล้ว!⁵⁹ นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรคเรื้อนในเสื้อผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่ว่าจะเป็ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่าอย่างใดสะอาด อย่างใดเป็นมลทิน

14

การชำระคนที่เคยเป็นโรคเรื้อน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ต่อไปนี่จะเป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา ให้เขาเข้ามาหาปุโรหิต 3 และให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว 4 ก็ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม้สนสีดาร์ กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ 5 ให้ปุโรหิตบัญชาให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล 6 สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่กับ ไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล 7 และให้ปุโรหิตประพรมคนที่ จะรับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง 8 และให้ผู้ที่รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน และให้โกนผมกับขนทั้งหมดเสีย และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เขาเข้าค่ายได้ แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน 9 พอวันที่เจ็ด ให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาให้หมด ให้เขาโกนเคราและโกนขนคิ้ว คือโกนให้หมด แล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด 10 ในวันที่แปด ให้เขาเอาลูกแกะผู้สองตัวปราศจากตำหนิ และลูกแกะเมียอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งปราศจากตำหนิ และยอดแป้งคลุกน้ำมันสาม ในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชา กับน้ำมันลกหนึ่ง 11 ให้ปุโรหิตผู้ทำการชำระนำผู้ที่รับการชำระกับสิ่งของเหล่านี้มาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 12 ให้ปุโรหิตนำลูกแกะผู้หนึ่งตัวหนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชา ไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลกหนึ่ง ให้แกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 13 ให้ปุโรหิตฆ่าลูกแกะนั้นในที่ที่เขาฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาปและสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาในที่บริสุทธิ์ เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป เป็นของที่ตกแก่ปุโรหิต เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด 14 ปุโรหิตจะนำเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง และปุโรหิตจะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้ที่รับการชำระ และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา 15 และปุโรหิตจะนำน้ำมันหนึ่งลกนั้นมาบ้าง เทใส่ฝ่ามือซ้ายของตน 16 และเอานิ้วมือขวาจุ่มน้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรมน้ำมันด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 17 ส่วนน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือ นั้น ปุโรหิตจะเอามาบ้าง เจิมที่ปลายหูขวาของผู้ที่รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา ทับบนเลือดเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 18 ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 19 ปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชา ไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินของผู้รับการชำระ ให้พ้นจากมลทินของเขา ภายหลังปุโรหิตจะฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา 20 และปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาแทน ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาตั้งนี้ และเขาก็จะสะอาดได้ 21 ถ้าผู้นั้นเป็นคนยากจนและไม่สามารถจะหามาได้เท่านั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพื่อแกลงไปแกลงมา กระทำการลบมลทินของเขา และนำยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมัน เป็นธัญญาบูชา กับน้ำมันลกหนึ่ง 22 พร้อมกับนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เขาสามารถหามาได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา 23 ในวันที่แปด ให้เขานำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อการชำระของตนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 24 และปุโรหิตจะนำลูกแกะที่

เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและน้ำมันลกหนึ่งนั้น และปุโรหิตจะแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²⁵ และเขาจะฆ่าลูกแกะเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง เติมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา²⁶ แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง²⁷ และเอาน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรมด้วยน้ำมันขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²⁸ และปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือเติมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวากับนิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา ตรงที่ที่เติมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิด²⁹ น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ ทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³⁰ และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่เขาสามารถหามาได้³¹ คือตามที่เขาสามารถหามาได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา พร้อมกับธัญญาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³² นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่เป็โรคเรื้อน ไม่สามารถหาเครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้³³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า³⁴ □เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อนเข้าที่เรือนหลังหนึ่งหลังใดในแผ่นดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น³⁵ ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้นจะต้องมาบอกแก่ปุโรหิตว่า □ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของข้าพเจ้า□³⁶ แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เขาขนของออกจากเรือนให้หมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจโรค เกรงว่าของทุกอย่างที่อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า มลทิน ต่อจากนั้นปุโรหิตจึงจะเข้าไปตรวจดูเรือน³⁷ และปุโรหิตจะตรวจดูโรค ดูเถิด ถ้าโรคนั้นอยู่ที่ผนังของเรือนเป็นรอยสีเขียวแดงและปรากฏว่าอยู่ลึกกว่าผิว³⁸ แล้วปุโรหิตจะออกจากเรือน ไปอยู่ที่ประตูเรือนแล้วปิดเรือนเสียเจ็ดวัน³⁹ พอถึงวันที่เจ็ดปุโรหิตจะกลับมามองดูอีก ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในผนังเรือน⁴⁰ แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เอาหินก้อนที่ติดโรคนั้นออกเสียนำไปโยนทิ้งในที่มลทินภายนอกเมือง⁴¹ และสั่งให้ขุดข้างในเรือนทั่วๆ ไป ผงปูนที่ขุดออกมานั้นให้นำไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง⁴² แล้วให้หาหินอันมาแทนหินก้อนที่นำออกไป และเอาปูนอันมาโบกผนังเรือนนั้น⁴³ เมื่อเขาเอาหินออก ขุดเรือนและโบกปูนใหม่แล้ว ยังเกิดโรคขึ้นในเรือนนั้นอีก⁴⁴ แล้วปุโรหิตจะไปตรวจดู ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในเรือน เป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายในเรือน เรือนนั้นก็เป็มลทิน⁴⁵ ให้เขาพังเรือนนั้นลง หิน ไม้และปูนที่ทาเรือนนั้นให้ขนไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง⁴⁶ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น⁴⁷ ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย⁴⁸ แต่ปุโรหิตมาทำการตรวจ ดูเถิด เมื่อโบกปูนใหม่แล้ว โรคนั้นมิได้ลามไปในเรือนแล้ว ปุโรหิตจะประกาศว่าเรือนนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว⁴⁹ และเพื่อจะชำระเรือนนั้นให้เขาขนากสองตัวกับไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ⁵⁰ ให้ชานกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำที่ไหล⁵¹ เอาไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบและด้ายสีแดง พร้อมกับนกตัวที่ยังมีชีวิตอยู่จุ่มลงในเลือดนกที่ได้ฆ่าและในน้ำที่ไหลนั้น แล้วประพรมเรือนนั้นเจ็ดครั้ง⁵² ดังนี้เขาจะชำระเรือนด้วยเลือดนก ด้วยน้ำไหลและด้วยนกที่มีชีวิต ด้วยไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง⁵³ ให้เขาปล่อยนกที่มีชีวิตออกไปจากเมืองยังท้องทุ่ง ดังนี้แหละเขาจะไ้ทำการลบมลทินของเรือน และเรือนนั้นก็สะอาด□⁵⁴ นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อนต่างๆ โรคคัน⁵⁵ โรคเรื้อนในเครื่องแต่งกายหรือในเรือน⁵⁶ ที่บวมหรือพุ หรือที่ต่าง⁵⁷ เพื่อจะแสดงว่า

เมื่อไรจึงเรียกว่ามลทิน เมื่อไรเรียกว่าสะอาด นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อน

15

เรื่องอื่นๆเกี่ยวกับการเป็นมลทินและการชำระ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 ¶จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ไหลออกนั้น เขาเป็นมลทิน 3 ต่อไปนี้เป็นกฎเกี่ยวกับเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งที่ไหลออก ร่างกายของเขาจะมีสิ่งไหลออกหรือสิ่งที่ไหลออกคงอยู่ในร่างกายของเขาก็ดี เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา 4 เพียงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เพียงนั้นก็เป็มลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนั่งก็เป็นมลทิน 5 ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า และจะเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 6 ผู้ใด ไปนั่งบนสิ่งที่ผู้มีสิ่งไหลออกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น 7 ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบนํ้า และเป็มลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 8 และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้นถ่มนํ้าลายรดผู้ที่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกนํ้าลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 9 และอาบนํ้าใดๆซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกนั่งอยู่ อาบนํ้านั้นก็เป็มลทิน 10 ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่รองเขาอยู่ นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 11 ผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดด้วยมือที่มีได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 12 ภาชนะดินซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกแตะต้องให้ทุบเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยนํ้า 13 เมื่อผู้มีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้าที่ไหล เขาจึงจะสะอาด 14 ในวันที่เปิดให้เขานํานกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้น ให้แก่ปุโรหิต 15 ให้ปุโรหิตถวายบูชา คือถายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา 16 ชายคนใดมีนํ้ากามไหลออก ให้เขาอาบนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 17 เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผิวหนังทุกส่วนที่นํ้ากามไหลรดต้องชำระเสียในนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 18 ชายคนใดสมสู่กับหญิงคนใด และมีนํ้ากามไหลออกทั้งสองจะต้องอาบนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 19 เมื่อสตรีมีสิ่งไหลออกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอ จะต้องเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 20 และทุกสิ่งที่เธอนอนทับ ในเวลาที่เธอต้องแยกออกนั้นก็เป็นมลทิน สิ่งใดที่เธอไปนั่งทับสิ่งนั้นก็เป็มลทิน 21 ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 22 และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดๆที่เธอนั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบนํ้า และเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 23 สิ่งที่เธอนั่งทับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ดี เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทิน ไปจนถึงเวลาเย็น 24 ถ้าชายใด ไปสมสู่กับเธอและมลทินของเธอมาติดที่ชายนั้นชายนั้น จะเป็นมลทิน ไปเจ็ดวัน เขาไปนอนที่เตียงใด เพียงนั้นก็เป็มลทิน 25 ถ้าสตรีใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอมีโลหิตไหลออกเลยกำหนดที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกเธอจะเป็นมลทิน เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น 26 ที่นอนทุกหลังที่เธอนอนเมื่อวันเธอ

มีสิ่งไหลออก ที่นอนนั้นเป็นดังที่นอนในเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งของเธอที่นอนจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น ²⁷ ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ²⁸ แต่ถ้าเธอชำระสิ่งไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด ²⁹ และในวันที่แปดให้เธอนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ³⁰ และปุโรหิตจะถายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้เธอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของเธอ ³¹ ดังนี้แหละพวกเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเขาทั้งหลาย เกลือกว่าเขาจะต้องตายด้วยมลทินของเขา เมื่อเขาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเขาเป็นมลทินไป ³² นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้มีสิ่งไหลออกและชายที่มีน้ำกามไหลออก ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน ³³ และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้ที่มีสิ่งไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายผู้สมสู่กับหญิงผู้มีมลทิน

16

วันทำการลบมลทิน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต คือเมื่อเขากระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และถึงแก่ความตาย ² และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ³ เจ้าจงบอกอาโรนพี่ชายว่า อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้าพระที่นั่งพระกรุณาซึ่งอยู่บนหลังหีบ ตลอดทุกเวลา เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา ³ แต่อาโรนจะเข้ามาในที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ⁴ ให้เขาสวมเสื้อป่านบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าป่าน คาดรัดประคดผ้าป่าน และสวมผ้ามาลาป่าน นี่เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม ⁵ และให้เขานำแพะผู้สองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากชุมนุมชนอิสราเอล ⁶ และอาโรนจะถายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปตนเองและครอบครัวของตน ⁷ แล้วเขาจะนำแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ⁸ และอาโรนจะจับสลากแพะสองตัวนั้น สลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกสลากหนึ่งเพื่อแพะรับบาป ⁹ แพะตัวที่สลากตกเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ¹⁰ แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งสลากตกเพื่อเป็นแพะรับบาปนั้น จะนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นสัตว์เป็น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้ตกที่มัน แล้วจะได้อาמןไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป ¹¹ อาโรนจะถายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปตนเอง กับครอบครัวของตน เขาจะฆ่าวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเขาเอง ¹² และอาโรนจะเอากระถางไฟที่มีถ่านลุกอยู่เต็มมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเครื่องหอมทุบละเอียดสองกำมือนำเข้าไปภายใน ¹³ แล้วเอาเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้ควันเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย ¹⁴ เขาจะเอาเลือดวัวมาประพรมด้วยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก แล้วจะประพรมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของเขา ¹⁵ แล้วอาโรนจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชน และนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระทำเลือดวัว คือประพรม

บนพระที่นั่งกรุณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น ¹⁶ ดังนี้แหละเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้นเพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิด เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน ¹⁷ อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมเมื่ออาโรนเข้าไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น จนกว่าเขาจะออกมาและทำการลบมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของเขาและสำหรับบรรดาชุมนุมชนอิสราเอล ¹⁸ และอาโรนจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินแท่นนั้น เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะเจิมที่เชิงนอนของแท่นโดยรอบ ¹⁹ และเอานิ้วจุ่มเลือดประพรมบนแท่นนั้นเจ็ดครั้งและชำระกระทำให้แท่นบริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล ²⁰ เมื่ออาโรนเสร็จการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาแล้ว เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออกมา ²¹ และอาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด และบาปทั้งสิ้นให้ตกลงบนหัวแพะนั้น และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมานำแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร ²² แพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ²³ แล้วอาโรนจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะเปลื้องเครื่องแต่งกายผ้าป่านชุดที่แต่งเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ออกเสียเก็บไว้ที่นั่น ²⁴ และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้วสวมเครื่องแต่งกายของตน และเดินออกมาถวายเครื่องเผาบูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชาชน และทำการลบมลทินของตนเองกับประชาชนทั้งหลาย ²⁵ เขาจะเอาไขมันของเครื่องบูชาไถ่บาปไปเผาเสียบนแท่น ²⁶ ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องชักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ แล้วต่อมาจึงจะเข้าไปในค่ายได้ ²⁷ เขาจะเอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น ไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ ²⁸ ผู้ที่ทำการเผาก็ต้องชักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ ภายหลังเขาจึงจะกลับเข้าค่ายได้ ²⁹ ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าต้องถ่อมใจลง ไม่กระทำการงานสิ่งใดทั้งตัวชาวเมืองเองหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ³⁰ เพราะว่าเป็นวันนั้นปุโรหิตจะกระทำการลบมลทินบาปของเจ้า และชำระเจ้า เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พ้นจากบาปทั้งสิ้นของเจ้า ³¹ เป็นวันสะบาโตให้เจ้าทั้งหลายหยุดพักสงบ และเจ้าต้องถ่อมใจลง ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไป ³² ปุโรหิตผู้ที่ถูกเจิม และถูกสถาปนาให้ปรณันัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน จะต้องทำการลบมลทินโดยสวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์ ³³ ให้เขาทำการลบมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมนุม และให้แก่แท่น และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดในชุมนุมชนนั้น ³⁴ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการลบมลทินบาปเพื่อคนอิสราเอลปีละครั้ง เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และเขาก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสไว้

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ¶จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า 3 ถ้าคนใดในวงศ์วานอิสราเอลฆ่าวัวหรือลูกแกะ หรือแพะในค่าย หรือฆ่าภายนอกค่าย 4 และมีได้นำมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายเป็นของบูชาแต่พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องมีโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 5 ทั้งนี้เพื่อประสงคิให้คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขาฆ่าที่พื้นทุ่งมาถวายแต่พระเยโฮวาห์มายังปูโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเอาสัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์ 6 และปูโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมบนแท่นบูชาพระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเผาไขมัน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแต่พระเยโฮวาห์ 7 เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปีศาจอีกต่อไปซึ่งเขาทั้งหลายเล่นชู้กัน ให้เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาดลอดชั่วอายุของเขา 8 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา 9 และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายแต่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 10 ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้รับประทานเลือดนั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน 11 เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนึ่งอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ 12 เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานเลือดเลยหรือคนต่างด้าวผู้อาศัยท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานเลือด 13 คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฝุ่นกลบ 14 เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนึ่งทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนึ่งใดเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนึ่งทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย 15 และทุกคน ไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้ 16 แต่ถ้าเขาไม่ซักเสื้อผ้าหรืออาบน้ำ เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา ¶

18

ทรงห้ามความผิดฝ่ายศีลธรรมทุกอย่าง

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ¶จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 3 เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำให้ดังที่เขากะทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำให้ดังที่เขากะทำกันในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าดำเนินตามกฎของเขา 4 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเรา และดำเนินตาม เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 5 เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำตามนั้นแหละ มนุษยจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาห์ 6 อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าไปใกล้ญาติสนิทของตนเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์ 7 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกาย

ที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของนาง
 เลข 8 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่า
 ของบิดาเจ้า 9 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาว
 ของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม 10
 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตร
 สาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาก็คือเป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้า
 เอง 11 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดา
 เจ้าเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า 12 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของ
 พี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า 13 เจ้าอย่า
 เปิดเผยที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่
 ใกล้ชิดของมารดาเจ้า 14 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดา
 เจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นป้าของเจ้า 15 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือย
 เปล่าของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของ
 เธอเลย 16 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะ
 เป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องผู้ชายของเจ้า 17 เจ้าอย่าเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของผู้หญิง
 คนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือ
 บุตรสาวของบุตรสาวของนาง ไปเปิดเผยที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเธอเป็นญาติผู้หญิง
 ที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก 18 และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของ
 นางเพื่อจะก่อกวนและเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของเธอ ขณะเมื่อภร่ายยังมีชีวิตอยู่ 19 และ
 เจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิดเผยที่เปลือยเปล่าของนาง ตรีบาทใดที่นางยัง
 ถูกแยกไว้ต่างหากเพราะมลทินของนาง 20 เจ้าอย่าสมสู่กับภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า
 กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง 21 เจ้าอย่าถวายเชือสายของเจ้าให้พระโมเลคด้วยให้
 ลุยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์ 22 เจ้า
 อย่าสมสู่กับผู้ชายใช้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน 23 เจ้าอย่าสมสู่กับสัตว์เดียรฉาน
 กระทำตนให้ลามกอนาจาร หรืออย่าให้หญิงคนใดยอมตัวสมสู่กับสัตว์เดียรฉาน ดังนี้เป็น
 เรื่องกามวิปลาส 24 เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำตัวให้ลามกอนาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย เพราะ
 ว่าบรรดาประชาชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดาลามกอนาจารอย่างนี้
 เอง 25 และแผ่นดินนั้นก็ลามก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็
 ส่ารอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย 26 เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของ
 เราและคำตัดสินของเรา และอย่ากระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดใน
 ชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า 27 (ประชาชนในแผ่นดินผู้อยู่
 ก่อนเจ้า ได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน) 28 เกล
 อกว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็จะส่ารอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดิน
 ได้ส่ารอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น 29 เพราะผู้ใดก็ตามกระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะ
 เอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำให้สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 30 เหตุฉะนั้นเจ้า
 ทั้งหลายจงรักษากฎของเรา เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่ง
 เขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮ
 วาห์พระเจ้าของเจ้า□

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ¶จงกล่าวแก่บรรดาชนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลาย
 จงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์ 3 เจ้าทุกคนต้อง
 เคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษาบรรดาสะบาโตของเรา เราคือพระเยโฮ
 วาห์พระเจ้าของเจ้า 4 อย่าให้ผู้ใดกลับเนื้อรูปเคารพ หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับ
 ตน เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 5 เมื่อเจ้าถวายสัตวนิบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวาย
 ด้วยความเต็มใจ 6 เจ้าจงรับประทานเครื่องบูชานั้นเสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่ง
 ขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จนวันที่สาม จงเผาไฟเสีย 7 ถ้าเอาเครื่องบูชานั้นมารับประทานในวัน
 ที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่เป็นที่โปรดปรานเลย 8 เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทาน
 เครื่องบูชานั้นต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของพระเยโฮ
 วาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน 9 เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในอา อย่าเกี่ยว
 เก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก 10 อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด
 เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือ
 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 11 เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโกงหรือมุสาต่อกัน 12 อย่าบัญญัติ
 ออกนามของเราเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม
 เราคือพระเยโฮวาห์ 13 เจ้าอย่าถ่อไถเพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้คำจ้างของลูกจ้างค้าง
 อยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า 14 เจ้าอย่าแข่งคนหุนหวก หรือวางของให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจง
 ยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ 15 เจ้าอย่าพิพากษาด้วยความอยุติธรรม เจ้า
 อย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้า
 ด้วยความชอบธรรม 16 อย่าเที่ยวขึ้นเที่ยวลงคอยสอเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และ
 อย่าปองร้ายต่อเลือดของเพื่อนบ้าน เราคือพระเยโฮวาห์ 17 อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่
 ในใจ แต่เจ้าจงตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา 18 เจ้าอย่าแก้
 แค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
 เราคือพระเยโฮวาห์ 19 เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์
 ประเภทอื่น เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วย
 ขนสัตว์ปนด้วยป่าน 20 ถ้าผู้ใดเข้าอนกับผู้หญิงที่เป็นทาสี ที่ขายอีกคนหนึ่งสู่ชู้ไปแล้วแต่
 ยังมีได้ไถถอนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้องลงโทษเธอ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทาสีนั้นยัง
 ไม่เป็นอิสระ 21 แต่ให้ผู้ให้นำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์
 ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 22 และปุโรหิตจะ
 ทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยถายแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์
 พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำไป และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำ
 ไปนั้นเสีย 23 เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้น
 ต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเลย 24 และปีที่สี่
 ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิ์เพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ 25 แต่ในปีที่ห้าเจ้า
 จงรับประทานผล ไม่นั้นได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
 เจ้า 26 เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอผีหรือเป็นหมอดู 27
 เจ้าอย่ากินผมที่จอนหูหรือกำริมเคราของเจ้า 28 เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราะเหตุมีคน
 ตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใดลงอยู่ที่ตัวเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ 29 อย่าทำบุตรสาวของตน
 ให้เป็นคนลามกด้วยให้เป็นหญิงโสเภณี เกลือกว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นการโสเภณี และแผ่น
 ดินจะเต็มด้วยความลามก 30 เจ้าจงรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และเคารพต่อสถานบริ
 สุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ 31 อย่าไปหาคนทรงหรือพอมดแม่มด อย่าเที่ยวค้นหา ให้

ดนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ³² เจ้าจงลุกขึ้นคำนับคนผมหงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ ³³ เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้า ในแผ่นดินของเจ้า อย่าข่มเหงเขา ³⁴ คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าว ในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ³⁵ เจ้าอย่ากระทำผิดในการพิพากษา ในการวัดยาว หรือชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน ³⁶ เจ้าจงใช้ตาซึ่งเที่ยงตรง ลูกตมซึ่งเที่ยงตรง เอฟาห์ซึ่งเที่ยงตรง และอินซึ่งเที่ยงตรง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ³⁷ ดังนั้นแหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์

20

โทษสำหรับการผิดศีลธรรม

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอมเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเลค ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเอาหินขว้างเขาเสียให้ตาย ³ และเราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอมเชื้อสายของเขาแก่พระโมเลค กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ⁴ และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้น ไม่เอาใจใส่ที่จะฆ่าคนนั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเลค ⁵ เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้นั้น และต่อสู้กับครอบครัวของเขา และจะตัดเขาและผู้ใดที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเลคออกเสียจากชนชาติของตน ⁶ ผู้ที่หันไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพอมดมอผี เล่นชู้กับเขา เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน ⁷ เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ⁸ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์ ⁹ เพราะว่าทุกคนที่แข่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ เขาได้แข่งบิดาหรือมารดาของเขา ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง ¹⁰ ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ ¹¹ ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาตนก็ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง ¹² ถ้าผู้ใดเข้านอนกับลูกสะใภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ เพราะเขาได้กระทำความวิปลาส ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง ¹³ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้ชายด้วยกันเหมือนอย่างที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง ¹⁴ และถ้าชายใดได้ภรรยาและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก ให้เขาทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีใครมีความชั่วร้ายในหมู่พวกเจ้า ¹⁵ ถ้าชายใดสมสู่กับสัตว์เดียรฉาน ต้องให้ชายคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ และเจ้าจงฆ่าสัตว์เดียรฉานนั้นเสียให้ตาย ¹⁶ ถ้าหญิงคนใดเข้าใกล้สัตว์เดียรฉาน และเข้านอนกับมัน เจ้าจงฆ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียรฉานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง ¹⁷ ถ้าชายใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูการเปลือย

กายของเธอและเธอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก เขาจะต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของเขา เพราะเขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของเขา เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา¹⁸ ถ้าชายใดเข้านอนกับหญิงผู้มีประจำเดือนและเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ เขาได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ เขาทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา¹⁹ เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมารดาเจ้า หรือพี่สาวน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะผู้ที่ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา²⁰ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง ทั้งสองจะต้องรับโทษบาปของเขา เขาจะต้องตายโดยไม่มีบุตร²¹ ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมลทิน เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร²² เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้งสิ้นของเราและกระทำตาม เพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำมาเจ้าให้มาอยู่นั้นจะมีได้สารอกเจ้าให้ออกไปเสีย²³ และเจ้าอย่าดำเนินตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเข่าทั้งหลายได้ประพฤติผิดในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดชังเขา

แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้ง ไหลบริบูรณ์

²⁴ แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้ง ไหลบริบูรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย²⁵ เหตุฉะนั้นเจ้าจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทิน ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่า เป็นสิ่งมลทิน²⁶ เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ์ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา²⁷ ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือพอมดมแม่มด จะต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ จงเอาหินขว้างให้ตาย ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง□

21

พฤติกรรมและคุณสมบัติของพวกปุโรหิต

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ปวงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต คือลูกหลานของอาโรนและสั่งเขาว่า อย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้มลทินด้วยเรื่องศพในหมู่ประชาชน² เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือ มารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่ชายน้องชาย³ หรือพี่สาวน้องสาวพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเธอยังไม่มีสามี เขาจึงยอมตัวเป็นมลทินเพราะเธอได้⁴ อย่าให้เขามีมลทินคือกระทำไ้หัดตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขา⁵ ห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะ หรือกันริมเครา หรือเชือดเนื้อตัวเอง⁶ พวกปุโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เพราะเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงต้องบริสุทธิ์⁷ ปุโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้ หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีก็ได้ เพราะปุโรหิตจะต้องบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเขา⁸ เจ้าจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์

เราบริสุทธิ์ 9 บุตรสาวของปุโรหิตคนใด ถ้าเธอกระทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณี ก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน จะต้องเผาเธอเสียด้วยไฟ 10 และผู้ที่เปื้อนมหาปุโรหิตในหมู่พวกพี่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อยศ ย่าบปล่อยผม หรือฉีกเสื้อผ้าของตน 11 อย่าให้เขาเข้าไปถูกต้องศพหรือกระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขา 12 อย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เปื้อนมลทิน เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์ 13 เขาจะต้องมีภรรยาเป็นหญิงพรหมจารี 14 อย่าให้เขาแต่งงานกับหญิงม่าย แม่ม่าย หญิงที่มีมลทิน หรือหญิงโสเภณี เขาจะต้องหาหญิงพรหมจารีในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา 15 เพื่อเขาจะมีได้กระทำให้เชื้อสายของเขาในหมู่ชนชาติของเขาเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ 16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 17 จงกล่าวแก่อาโรนว่า ผู้ใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุที่มีตำหนิพิการใดๆ อย่าให้ผู้นั้นเข้าไปถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา 18 เพราะว่าผู้ใดที่มีตำหนิจะเข้าไปใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนตาบอดหรือเป็นคนง่อย หรือที่หน้ามีแผลเป็น หรือแขนขายาวเกิน 19 หรืออัมพาตหรือมือพิการ 20 คนหลังค่อม คนแคะ คนเสียดา คนเป็นขี้กลากหรือหิด หรือคนมีลูกอั้นทะเยอ 21 ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตที่มีตำหนิ อย่าให้เขามารับเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าเขาเป็นคนมีตำหนิ อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา 22 เขาจะรับประทานพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ์ 23 แต่อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ม่านหรือใกล้แท่น เพราะเขามิตำหนิ เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ 24 โมเสสจึงบอกอาโรนและลูกหลานของอาโรนและบรรดาคคนอิสราเอลตั้งนั้น

22

ข้อจำกัดสำหรับปุโรหิตและครอบครัว

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 จงบอกอาโรนกับลูกหลานของเขาให้ห่างไกลเสียจากสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เขาทั้งหลายถวายแก่เรา เราคือพระเยโฮวาห์ 3 จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าไปใกล้ของบริสุทธิ์ ซึ่งคนอิสราเอลถวายแด่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขามิมลทินอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา เราคือพระเยโฮวาห์ 4 อย่าให้เชื้อสายอาโรนคนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมารับประทานของบริสุทธิ์ ให้รอกจนกว่าเขาสะอาดแล้วก่อน ผู้ใดแตะต้องสิ่งที่มีมลทินโดยแตะต้องศพหรือผู้ที่มีน้ำกามไหลออก 5 หรือผู้ใดที่แตะต้องสิ่งเลื้อยคลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือแตะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน ไม่ว่าจะเปื้อนมลทินชนิดใด 6 บุคคลผู้แตะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน 7 เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็กินสะอาด ภายหลังเขาจึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหารของเขา 8 สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย ย่าบรับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์ 9 เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายต้องรักษากฎของเรา เกลือกว่า เขาจะต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้นและจะต้องตาย เมื่อเขากระทำสิ่งนั้นให้เป็นมลทิน เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ที่ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์ 10 อย่าให้คนภายนอกมารับประทานสิ่งบริสุทธิ์ ผู้ที่

มาอาศัยอยู่กับโรหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น ¹¹ แต่ถ้าปโรหิตคนหนึ่งซื้อทาสมาด้วยเงินเป็นทรัพย์สินของตน ทาสนั้นจะรับประทานก็ได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปโรหิตรับประทานอาหารนั้นได้ ¹² ถ้าบุตรสาวของปโรหิต ไปแต่งงานกับคนภายนอก เธอก็รับประทานของถวายแห่งสิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้ ¹³ แต่ถ้าบุตรสาวของปโรหิตเป็นแม่ม่ายหรือแม่ร้างและไม่มีบุตร และกลับมาอยู่ที่เรือนของบิดาอย่างเมื่อเธอยังสาว เธอรับประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอกรับประทานไม่ได้ ¹⁴ ถ้าคนได้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา เขาจะต้องเพิ่มค่าของนั้นหนึ่งในห้า และมอบแก่ปโรหิตพร้อมกับสิ่งบริสุทธิ์นั้น ¹⁵ อย่าให้ปโรหิตกระทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแต่พระเยโฮวาห์ให้เป็นมลทิน ¹⁶ ซึ่งจะทำให้เขาได้รับโทษความชั่วช้าด้วยมีการละเมิดที่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์□

เครื่องบูชาต้องปราศจากตำหนิ

¹⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁸ □จงกล่าวแก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน และแก่คนอิสราเอลทั้งหมดว่า เมื่อคนในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลผู้ใดถวายเครื่องบูชาสำหรับบรรดาเครื่องปฏิญาณ และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของตน ซึ่งถวายบูชาแต่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁹ เจ้าจงถวายด้วยความเต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ คือโค หรือแกะ หรือแพะ ²⁰ เจ้าอย่าถวายสิ่งใดๆที่มีตำหนิ เพราะจะไม่มีเป็นที่โปรดปราน ²¹ เมื่อคนใดถวายเครื่องสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อทำตามคำปฏิญาณหรือถวายด้วยใจสมัคร เป็นสัตว์ที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิ จึงจะเป็นที่โปรดปราน อย่าให้สัตว์นั้นมีที่ติเลย ²² สัตว์ที่ตาบอดหรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่งไหลออกหรือเป็นซีกเล็กหรือเป็นหิด เจ้าอย่านำมาถวายแต่พระเยโฮวาห์ หรือนำมาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่บนแท่นถวายแต่พระเยโฮวาห์ ²³ วัวหรือลูกแกะที่มีอวัยวะยาวเกินไปหรือสั้นเกิน ไปสักส่วนหนึ่ง ท่านจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครก็ได้ แต่ถ้าเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณก็ไม่มีที่โปรดปราน ²⁴ สัตว์ตัวใดที่ชำหรือถูกทุบหรือฉีกขาดหรือมีรอยตัด เจ้าอย่านำมาถวายแต่พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินของเจ้า ²⁵ เจ้าอย่าฆ่าสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เพราะสัตว์นั้นมีตำหนิด้วยถูกทำให้พิการจึงไม่มีที่โปรดปราน□ ²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ²⁷ □เมื่อวัวหรือแกะหรือแพะเกิดมา ให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปจะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแต่พระเยโฮวาห์ก็เป็นที่โปรดปราน ²⁸ แม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่าฆ่ามันพร้อมกับลูกของมัน ในวันเดียวกัน ²⁹ เมื่อเจ้าถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาโมทนาพระคุณแต่พระเยโฮวาห์ เจ้าจงถวายเครื่องสัตวบูชานั้นด้วยความเต็มใจ ³⁰ จงรับประทานเครื่องบูชานั้นในวันถวายเครื่องบูชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย เราคือพระเยโฮวาห์ ³¹ เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ ³² เจ้าอย่าลบลบลูนามบริสุทธิ์ของเรา แต่ให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหมู่มนุษย์อิสราเอล เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์ ³³ ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์□

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ¶จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด แต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมบริสุทธิ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้ 3 จงทำการงานในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำการงานใดๆ เป็นสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ตามที่อยู่ทั่วไปของเจ้า

เทศกาลปีสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

4 ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแต่พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมบริสุทธิ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศตามเวลากำหนดให้เขาทราบ 5 ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่งเป็นวันเทศกาลปีสกาของพระเยโฮวาห์ 6 และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแต่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้ารับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน 7 ในวันที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก 8 แต่เจ้าจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นวันประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก ¶

ผลรุ่นแรก

9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 10 ¶จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวข้องในรุ่นแรกนำไปให้ปุโรหิต 11 และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้น แกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตปุโรหิตจะแกว่งถวาย 12 ในวันที่เจ้าแกว่งถวายฟ่อนข้าว เจ้าจงถวายลูกแกะผู้อายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์ 13 และเครื่องธัญญาหารที่คู่กันนั้น คือยอดแบ่งสองในสิบเอฟาที่คลุกกับน้ำมัน เเผาด้วยไฟถวายแต่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นพอพระหทัย และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันคือน้ำองุ่นหนึ่งในสี่ฮิน 14 เจ้าอย่ารับประทานขนมปังหรือข้าวคั่วข้าวสาคั่วจนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือกว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแต่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้า ในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป

เครื่องบูชาแกว่ง เทศกาลเพ็นเทคอสต์

15 เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟ่อนข้าวแกว่งถวายครบเจ็ดวันสะบาโต 16 นับไปให้ได้ห้าสิบวัน จนถึงวันถัดวันสะบาโตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจงถวายธัญญาหารใหม่แต่พระเยโฮวาห์ 17 จงนำขนมปังสองก้อนทำด้วยแบ่งสองในสิบเอฟาจากที่อาศัยของเจ้ามาแกว่งถวาย ให้ทำด้วยยอดแบ่งใส่เชื้อปัง เป็นผลรุ่นแรกถวายแต่พระเยโฮวาห์ 18 พร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าจงนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิ วัหนมตัวหนึ่ง แกะผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาอันเป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นพอพระหทัยถวายแต่พระเยโฮวาห์ 19 เจ้าจงถวายลูกแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวเป็นเครื่องสันติบูชา 20 ให้ปุโรหิตแกว่งไปแกว่งมาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรกเป็นเครื่องแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์สำหรับปุโรหิต 21 และในวันเดียวกันนั้น เจ้าจงประกาศว่าเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าอย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การทั่วไปในที่อยู่ของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า 22 และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวข้อง เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ¶

เทศกาลเสียงแตร

23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 24 □จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นวันประชุมบริสุทธื้ประกาศเป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร 25 เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์□

วันทำการลบลมทิน

26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 27 □ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบลมทินจะเป็นวันประชุมบริสุทธื้แก่เจ้า และเจ้าต้องถ่อมใจลง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ 28 ในวันที่เดียวกันนั้นเจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันทำการลบลมทิน ที่จะทำการลบลมทินของเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 29 ในวันที่เดียวกันนั้นผู้ใดก็ตามไม่ถ่อมใจลง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน 30 และในวันที่เดียวกันนี้ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา 31 เจ้าอย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า 32 จะเป็นวันสะบาโตสำหรับหยุดพักสงบแก่เจ้า และเจ้าจงถ่อมใจลง เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวันสะบาโตจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น□

เทศกาลอยู่เพิง

33 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 34 □จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเยโฮวาห์สิ้นเจ็ดวัน 35 จะมีการประชุมบริสุทธื้ในวันแรก เจ้าอย่าทำงานหนัก 36 ในเจ็ดวันเจ้าจงถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าจงถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก 37 นี้แหละเป็นเทศกาลเลี้ยงของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าต้องประกาศเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อให้ นำถวายแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา ทั้งเครื่องสดบูชาและเครื่องดื่มบูชาตามวันกำหนดนั้นๆ 38 นอกเหนือวันสะบาโตแห่งพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือของถวายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 39 แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจงมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต 40 ในวันที่แรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะม่วง ใบบินทผล้ม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นหลิวแห่งธารน้ำ และเจ้าจงปดียินตืออยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 41 เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด 42 เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง 43 เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบ ว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า□ 44 ดังนี้แหละโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์

24

การเตรียมน้ำมันอย่างบริสุทธิ์เพื่อเติมประทีป

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □เจ้าจงบัญชาแก่คนอิสราเอลให้นำน้ำมันอย่างบริสุทธิ์สกัดจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อให้ตะเกียงลุกอยู่เสมอ 3 ภายในพลับพลาแห่งชุมนุม

มช่างนอกมานหีบพระโอวาทนั้น ให้เอาโรนจัดประทับให้เป็นระเบียบตั้งแต่เวลาเย็นจนเวลาเช้าเสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า ⁴ ให้เอาโรนจัดประทับให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทับบริสุทธิ์เสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ขนมปังหน้าพระพักตร์สิบสองก้อน

⁵ และเจ้าจงเอาขมปัง แป้งขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบบเอฟาห์ ⁶ เจ้าจงจัดขนมปังนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวๆละหกก้อน ⁷ และเจ้าจงเอาเครื่องกำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁸ ทุกวันสะบาโตให้อาโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิത്യ ⁹ ขนมปังนี้ตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ

โทษสำหรับการหมิ่นประมาทและอาชญากรรมอื่นๆ

¹⁰ ครั้งนั้นมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอลทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่ง ในค่าย ¹¹ และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้น ได้เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์และได้แช่งด่า เขาจึงนำตัวมาให้โมเสส (มารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรสาวของดิวรีคนตระกูลดาน) ¹² เขาจึงจงจำชายคนนั้นไว้จนกว่าน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่กระจางต่อเขาทั้งหลาย ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁴ จงนำผู้ที่แช่งด่านั้นออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้ยินคำแช่งด่าเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย ¹⁵ และจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแช่งด่าพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป ¹⁶ ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองกิติ เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย ¹⁷ ผู้ที่ฆ่าคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ¹⁸ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สิ่งนั้น สัตว์แทนสัตว์ ¹⁹ ถ้าผู้ใดกระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น ²⁰ กระดูกหักแทนกระดูกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น ²¹ ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องเสียค่าชดใช้ และผู้ใดที่ฆ่าคนให้ผู้นั้นถูกโทษถึงตาย ²² เจ้าจงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ²³ โมเสสก็บอกแก่คนอิสราเอลให้เขาพวกคนที่แช่งด่านั้นออกมาจากค่าย และเอาหินขว้างเขา คนอิสราเอลกระทำดังนี้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

25

ปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อน

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ ³ เจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้าทุกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลทุกปี ⁴ แต่ในปีที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อนสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่า

หว่านพืชในนา หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า⁵ สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว อยู่นั้นเกิดอยู่ที่เถาอันเจ้ามิได้ตกแต่งก็อย่าเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ⁶ แผ่นดินในปีสะบาโตนั้นจะยังพืชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า⁷ พืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า

ทุกปีที่ห้าสิบคือปีเสียงแตร

⁸ เจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดปีคือเจ็ดคุณเจ็ดปี เวลาปีสะบาโตเจ็ดปีจึงเป็นสี่สิบเก้าปีแก่เจ้า⁹ เจ้าจงให้เป่าแตรดังสนั่น ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าจงให้เป่าแตรทั่วแผ่นดินในวันทำการลมมลทิน¹⁰ เจ้าจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ที่แผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน¹¹ ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปีเสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าหว่านพืชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเก็บองุ่นจากเถาที่มิได้ตกแต่ง¹² เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าจงรับประทานพืชผลที่งอกมาจากนาในปีนั้น¹³ ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน¹⁴ ถ้าเจ้าขายนาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน¹⁵ ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร เจ้าจงช้อนานจากเพื่อนบ้านของเจ้าและให้เขาขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้¹⁶ ถ้ามากก็ไม่ต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจงลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่เขาขายนั้นเขาก็ขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช¹⁷ เจ้าอย่าโกงกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า¹⁸ เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัยได้¹⁹ แผ่นดินจะอำนวยผลให้เจ้าได้รับประทานอย่างอิมหน้า และอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย²⁰ ถ้าเจ้าจะพูดว่า อดูเถิด ถ้าเราทั้งหลายหว่านหรือเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้ ในปีที่เจ็ดเราจะเอาอะไรรับประทาน²¹ เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าในปีที่หก เพื่อจะมีพืชผลพอสำหรับสามปี²² เมื่อเจ้าหว่านในปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้าจนปีที่เก้า เมื่อเจ้าได้พืชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยังรับประทานพืชผลเก่าของเจ้าอยู่²³ เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา²⁴ ทั่วไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่ เจ้าจงให้มีการไถ่ถอนที่ดินคืน

การไถ่ถอนที่ดิน

²⁵ ถ้าพี่น้องของเจ้าขายจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา หากว่ามีผู้ใดในพื้นที่ของเขามาไถ่ถอนที่นั้น ก็จงให้เขาไถ่ถอนที่ซึ่งพี่น้องของเขาขายไปนั้น²⁶ ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนให้ และตัวเขาสามารถจะไถ่ถอนเอง²⁷ ก็จงให้คนที่เขาไถ่ถอนปีทั้งหลายที่เขาขายไป และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขาขายให้และคนไถ่ถอนก็เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้²⁸ แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถ่ถอนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงแตร และในปีเสียงแตรนี้ ที่ดินจะออกไปและเขาจะได้ที่ดินของเขากลับคืน²⁹ ถ้าผู้ใดขายเรือนซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เขาไถ่ถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก ให้เขามีสิทธิในการไถ่ถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม³⁰ ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ทำการไถ่ถอน ก็ให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า ผู้ที่ซื้อไปมีสิทธิเหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิขาดแล้ว ตลอดชั่วอายุของเขา ในปีเสียงแตรเขาก็ไม่ต้องคืนให้³¹ แต่เรือนในชนบทที่ไม่มี

กำแพงล้อมให้นับเข้าเป็นพวกเดียวกับท่อนาในประเทศนั้น คือ ไถ่ถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียงแตร³² แต่อย่างไรก็ตามเมืองของคนเลวี หรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ทุกเวลา³³ ถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี เรือนซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ต้องกลับคืนในปีเสียงแตร เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของพวกเลวีก็เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกอิสราเอล³⁴ แต่ทุ่งนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกเขาจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของเขาทั้งหลาย

ข้อยกเว้นต่างๆเรื่องการไถ่ถอนที่ดิน

³⁵ ถ้าพี่น้องของเจ้าขายจากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องชูกำลังเขา ถึงเขาเป็นคนต่างด้าวหรือคนอาศัย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า³⁶ อย่าเอาดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรจากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้า เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้³⁷ เจ้าอย่าให้เขาขมใจด้วยคิดดอกเบี้ย หรืออย่าให้อาหารเพื่อเอากำไรจากเขา³⁸ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และที่จะเป็นพระเจ้าของเจ้า³⁹ ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เขาทำงานเหมือนทาส⁴⁰ ให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เขาปรนนิบัติเจ้า ไปถึงปีเสียงแตร⁴¹ แล้วเขาและลูกหลานของเขาจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเขา และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของเขา⁴² เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้⁴³ เจ้าอย่าข่มขู่เขาให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า⁴⁴ ส่วนทาสชายหญิงซึ่งจะมีได้นั้น เจ้าจะซื้อทาสชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างเคียงเจ้าก็ได้⁴⁵ ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งครอบครัวของเขาซึ่งเป็นคนเกิดในแผ่นดินของเจ้า และเขาจะตกเป็นทรัพย์สินของเจ้าก็ได้⁴⁶ เจ้าจะทำพินัยกรรมยกเขาให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เขาเป็นกรรมสิทธิ์ เจ้าใช้เขาได้อย่างทาสเป็นนิตย์ก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปกครองพี่น้องคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง

การไถ่ถอนคนอิสราเอลที่เป็นทาส

⁴⁷ ถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีงมขึ้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขายากจนลง และขายตัวให้แก่คนต่างด้าวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น⁴⁸ เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มี การไถ่ถอน คือ พี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้⁴⁹ หรือลุงหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือญาติสนิทของครอบครัวของเขาจะไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้⁵⁰ จงให้ผู้พี่ชายตัวนับปีทั้งหลายที่ขายตัวกับผู้ที่ซื้อตัวเขาไป ว่าเขาได้ขายตัวกี่ปีจนถึงปีเสียงแตร ค่าตัวของเขาเป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัวเขานั้นคิดตามเวลาของลูกจ้าง⁵¹ ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมา นับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเขา⁵² ถ้ายังเหลือน้อยปีจะถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ขายตัวคิดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถ่ของเขานั้น และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว⁵³ ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวตั้งลูกจ้างที่จ้างเป็นปี อย่าให้นายปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า⁵⁴ ถ้าเขาไม่ไถ่ถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงแตร ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา⁵⁵ สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นทาสของเรา เขาเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

26

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องวันสะบาโตและรูปเคารพ

1 1) เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัญลักษณ์สิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 2) เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และคารวะต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์

พระพรสำหรับคนที่ประพฤติชอบธรรม

3) ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษารับบัญญัติของเราและกระทำตาม 4) เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล 5) และเวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลองุ่น และฤดูเก็บผลองุ่นจะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอímหนา และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย 6) เราจะให้มีความสงบสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะกำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย 7) เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเขาทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ 8) พวกเจ้าห้าคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคน และพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคน ให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า 9) เพราะเราจงคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า 10) เจ้าจะได้รับการประทานของที่สะสมไว้ นาน และเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่ นั้น 11) และเราจงตั้งผลของเรามาไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเรางจะไม่เกลียดเจ้า 12) เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลไพร่ของเรา 13) เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้

โทษต่างๆที่เป็นผลแห่งความบาป

14) แต่ถ้าเจ้ามิได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้ 15) ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา 16) เราก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความฟ่ายผอม และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้นัยเนตาทรุดโทรม และกระทำให้จิตใจเศร้าหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไร่เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากิน 17) เราจะตั้งหน้าของเรามาต่อสู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปในที่ที่ไม่มีใครไล่ติดตาม 18) ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของเจ้า 19) เราจะทำลายความเห่อเหิมในกำลั้งอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองสัมฤทธิ์ 20) เจ้าทั้งหลายจะเปลืองกำลั้งเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล 21) ถ้าเจ้ายังดำเนินขัดแย้งเราอยู่และไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า 22) เราจะปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วยมันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป 23) และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยัง

ดำเนินการขัดแย้งเราอยู่²⁴ แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทิวีกีเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า²⁵ เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในเมือง เราจะนำโรคภัยมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู²⁶ เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะบึ้งขนมของเจ้าด้วยดาบอันเดียว แล้วเอาขนมมาขังให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม²⁷ แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ดำเนินการขัดแย้งเรา²⁸ เราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทิวีกีเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า²⁹ เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า³⁰ เราจะทำลายปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า³¹ เราจะให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้ารกร้างไป และเราจะไม่ดมกลิ่นอันหอมหวานของเจ้า

คำพยากรณ์ถึงการเป็นเชลยและการกระจัดกระจายไป

³² และเราจะนำแผ่นดินนั้น ไปสู่การรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดินนั้น³³ และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และเราจะชักดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ³⁴ แผ่นดินจะขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันตราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมัน³⁵ トラบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ มันก็จะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเจ้าขณะเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น³⁶ ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียงโวยไห้อะไรจะไล่ตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม³⁷ และเขาทั้งหลายจะล้มลงทับกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่มีการติดต่อด้านศัตรูของเจ้า³⁸ เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย³⁹ ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้านั้นเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

พระเจ้าจะทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์ต่ออับราฮัม

⁴⁰ แต่ถ้าเขาทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ดำเนินการขัดแย้งเราด้วย⁴¹ และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันนอกจิตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว⁴² เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น⁴³ แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้ขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎเกณฑ์ของเรา⁴⁴ ถึงเพียงนั้นก็ดี เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ให้ทั้งเขาเราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับ

เขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ⁴⁵ เพราะเห็นแก่เขาเราจะรำลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์ ⁴⁶ สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนายโดยมือโมเสส

27

พระราชบัญญัติต่างๆเรื่องการปฏิญาณ

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดปฏิญาณเป็นพิเศษไว้ บุคคลผู้ที่ถูกปฏิญาณไว้ นั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ตามราคาของท่าน ³ ให้เจ้ากำหนดราคาดังนี้ ผู้ชายอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงหกสิบปีจะเป็นค่าเงินห้าสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ⁴ ถ้าผู้นั้นเป็นผู้หญิง ให้เจ้ากำหนดราคาเป็นค่าเงินสามสิบเชเชล ⁵ ถ้าผู้นั้นอายุห้าขวบถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินยี่สิบเชเชล และผู้หญิงสิบเชเชล ⁶ ถ้าผู้นั้นอายุหนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินห้าเชเชล ให้เจ้ากำหนดราคาผู้หญิงเป็นเงินสามเชเชล ⁷ ถ้าเป็นบุคคลอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินสิบห้าเชเชลและผู้หญิงเป็นสิบเชเชล ⁸ แต่ถ้าผู้นั้นเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัวก็ให้เขาไปหาปุโรหิต ให้ปุโรหิตกำหนดราคาตามกำลังของผู้ที่ปฏิญาณ ปุโรหิตจะกำหนดราคาของคนนั้น ⁹ ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มีขนขนนามาถวายพระเยโฮวาห์ สิ่งใดๆที่มีขนขนถวายแด่พระเยโฮวาห์ถือว่าเป็นของบริสุทธิ์ ¹⁰ อย่าให้เขาทำอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอาดีมาเปลี่ยน ไม่ดีหรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้าเขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ์ ¹¹ ถ้าเป็นสัตว์มลทินซึ่ง ไม่พียงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำสัตว์ตัวนั้นไปหาปุโรหิต ¹² แล้วปุโรหิตจะดีค่าว่าเป็นของดีของไม่ดี ท่านผู้เป็นปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น ¹³ แต่ถ้าเขาจะนำไถ่สัตว์นั้นก็ให้เขาเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ดีไว้ ¹⁴ เมื่อคนใดถวายเรือนของตนไว้เป็นของบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ปุโรหิตต้องกำหนดราคาตามดีไม่ดี ปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น ¹⁵ ถ้าผู้ที่ถวายเรือนไว้ประสงค์จะไถ่เรือนของเขา ก็ให้ผู้นั้นเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคาเรือนที่ดีไว้ แล้วเรือนนั้นจึงตกเป็นของเขาได้ ¹⁶ ถ้าผู้ใดถวายที่ดินส่วนหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เขา ให้เจ้ากำหนดราคาของที่ดินตามจำนวนเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินนั้น ถ้าท่านใช้เมล็ดข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ ให้กำหนดราคาเป็นเงินห้าสิบเชเชล ¹⁷ ถ้าเขาถวายนาในปีเสียงแดร ก็ให้คงเดิมราคาที่เขาที่กำหนด ¹⁸ แต่ถ้าเขาถวายที่นาภายหลังปีเสียงแดร ก็ให้ปุโรหิตคำนวณค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่กว่าจะถึงปีเสียงแดร ให้หักเสียจากราคาที่เขาที่กำหนด ¹⁹ ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะไถ่หน้านั้นก็ให้เขาเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ดีไว้ แล้วหน้านั้นจะเป็นของเขา ²⁰ แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์ที่จะไถ่หน้าหรือเขาได้ขายหน้านั้นให้แก่อีกคนหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ไถ่อีกเลย ²¹ แต่นั่นเมื่อออกไปในปีเสียงแดรก็เป็นของบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ดินนาที่ตั้งถวายจึงเป็นของปุโรหิต ²² ถ้าคนใดซื้อนามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วนมรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ²³ ปุโรหิตจะคำนวณค่านานับจนถึงปีเสียงแดร ในวันนั้น เจ้าของนาต้องถวายเงินเท่ากำหนดค่านาที่ดีไว้ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ²⁴ พอถึงปีเสียงแดรหน้านั้นต้องกลับไปตกแก่ผู้ที่ขายให้เขาซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ตกมาเป็น

ของเขา 25 การกำหนดราคาทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามค่าเงินเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ยีสิเบกราห์เป็นหนึ่งในเชเชล

อย่าให้ใครขายลูกสัตว์หิวปีหรือสิ่งที่ถายแล้ว

26 แต่ลูกสัตว์หิวปีนั้นอย่าให้ใครนำมาถาย เพราะที่เป็นสัตว์หิวปีก็ตกเป็นของพระเยโฮวาห์แล้ว วัวก็ดี แกะก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ 27 ถ้าเป็นสัตว์มลทินจงให้เขาซื้อคืนตามกำหนดราคาของเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ตีไว้ ถ้าเขาไม่ไถ่ก็ให้ขายเสียตามกำหนดราคาที่ตีไว้ 28 แต่สิ่งใดที่ถายแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่เขามืออยู่ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่นำอันเป็นมรดกตกแก่เขาจะขายหรือไถ่ไม่ได้เลย เพราะสิ่งที่ถายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดแต่พระเยโฮวาห์ 29 ทุกสิ่งที่ถูกถายแล้ว คือสิ่งที่ต้องทำลายเสียจากมนุษย์อย่าให้ไถ่ถอน แต่ต้องถูกฆ่าเสียแน่นอน

สิบชักหนึ่งหึ่งสิ้นเป็นของพระเยโฮวาห์

30 สิบชักหนึ่งหึ่งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ 31 ถ้าคนใดประสงค์จะไถ่สิบชักหนึ่งส่วนใดของเขา เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบชักหนึ่งนั้น 32 และสิบชักหนึ่งที่ได้อมาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตว์หนึ่งในสิบตัวที่ลอดได้ไม่เท้าของผู้เลี้ยง จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ 33 อย่าให้พิจารณาว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เขาสับเปลี่ยน ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูกเปลี่ยนเป็นของบริสุทธิ์ ไถ่ไม่ได้ 34 เหล่านี้เป็นบทบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กัณดารวิถี

เล่มนี้เป็นเล่มที่สี่ในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้เรียกว่า กัณดารวิถี เพราะว่าการนับจำนวนคนของอิสราเอลได้บันทึกไว้ในเล่มนี้ อีกชื่อหนึ่งสำหรับเล่มนี้ก็คือ กัณหนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง เพราะเล่มนี้เริ่มต้นเมื่อประชาชนอิสราเอลอยู่ที่ภูเขาซีนาย แล้วสิ้นสุดลงเมื่อพวกเขาตั้งค่ายที่เขตแดนฝ่ายเหนือของประเทศโมอับที่แม่น้ำจอร์แดน และตอนนั้นชาวอิสราเอลกำลังวางแผนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้วเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ตามประวัติศาสตร์เล่มนี้ต่อจากหนังสืออพยพ แล้วหนังสือเลวินีติซึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า อยู่ระหว่างสองเล่มนี้

มีอยู่สองบทที่บันทึกจำนวนคนของอิสราเอล คือบทที่ 1 และ 26 ที่เหลือนับบันทึกการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากภูเขาซีนายไปถึงแม่น้ำจอร์แดน

การนับบรรดาผู้ชายที่สามารถเข้าสงครามได้

1 ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในพลับพลาแห่งชุมนุม ณ ถิ่นทูลกัณดารซีนายว่า 2 กัณจึงนับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน 3 ตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนที่ออกรบได้ในกองทัพพวกอิสราเอล เจ้ากับอาโรนจึงจัดตั้งเขาทั้งหลายไว้เป็นกองๆ 4 และจึงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคนนั้นให้เป็นหัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา 5 และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลีซูร์บุตรชายเชเดเออร์ จากตระกูลรูเบน 6 เชลูมิเอลบุตรชายศูริชัดดัย จากตระกูลสิเมโอน 7 นาโชนบุตรชายอัมมีนาดับ จากตระกูลยูดาห์ 8 เนธันเอลบุตรชายศูอาร์ จากตระกูลอิสสาคาร์ 9 เอลีอับบุตรชายเฮโลน จากตระกูลเศบูลุน 10 จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลีชามบุตรชายอัมมีชูด จากตระกูลเอฟราอิม และกามาลีเอลบุตรชายเปดาซูร์ จากตระกูลมนัสเสห์ 11 อาบีตันบุตรชายกิเดโอน จากตระกูลเบนยามิน 12 อาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีชัดดัย จากตระกูลดาน 13 ปากีเอลบุตรชายโอคราน จากตระกูลอาเซอร์ 14 เอลียาสาบุตรชายเดอเอล จากตระกูลกาต 15 อาหิราบุตรชายเอเนน จากตระกูลนัฟทาลี 16 คนเหล่านี้เป็นคนที่ชุมนุมชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ 17 โมเสสและอาโรนได้นับคนเหล่านี้ที่ระบือชื่อมาแล้ว 18 และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทั้งหมด เข้ามาขึ้นทะเบียนตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวคนทั้งปวงที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป 19 ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถิ่นทูลกัณดารซีนายดังนี้ 20 คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทั้งหมด 21 จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน 22 คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษทุกคนที่เขา นับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทั้งหมด 23 จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน 24 คนกาต โดยพงศ์

พันธูของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 25 จำนวนคนในตระกูลกาตเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน 26 คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 27 จำนวนคนในตระกูลยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน 28 คนอิสสาการ์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 29 จำนวนคนในตระกูลอิสสาการ์เป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน 30 คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 31 จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน 32 จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 33 จำนวนคนตระกูลเอฟราอิมเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน 34 คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 35 จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน 36 คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 37 จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน 38 คนดาน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 39 จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน 40 คนอาเซอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 41 จำนวนคนในตระกูลอาเซอร์เป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน 42 คนเนฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่ออกรบ ได้ทั้งหมด 43 จำนวนคนในตระกูลเนฟทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน 44 จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประมุขทั้งสิบสองคนของอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของตนได้นับไว้ 45 ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทุกคนในอิสราเอลซึ่งออกรบ ได้ 46 จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน 47 แต่มิได้นับคนเลวีตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย 48 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

คนเลวีไม่ต้องเข้าสงคราม

49 เฉพาะตระกูลเลวีเจ้าอายันับและอย่าทำสามะโนครวไว้ ในคนอิสราเอล 50 แต่เจ้าจงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาท สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขาขนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัตงานพลับพลานั้นและตั้งเต็นท์อยู่รอบพลับพลา 51 เมื่อจะยกพลับพลาไปคนเลวีจะต้องรื้อพลับพลาลง และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้นั้นเข้ามาใกล้พลับพลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย 52 ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน 53 แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบพลับพลาพระโอวาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัตงานพลับพลาพระโอวาท 54 คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

2

การจัดค่ายและผู้นำให้แต่ละตระกูล

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 □ ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์ที่หันหน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน 3 พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของธงค่ายยูดาห์ตามกองของเขา นาโชนบุตรชายอัมมีนาตับจะเป็นนายกองของคนยูดาห์ 4 พลโยธาที่นับไว้นี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน 5 ให้ตระกูลอิสสาการ์ตั้งค่ายเรียงถัดมา เนธันเอลบุตรชายศุอาร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาการ์ 6 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน 7 ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเฮโลนจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน 8 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน 9 จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน 10 ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูร์บุตรชายเซเดเออร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน 11 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน 12 ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เชลูมิเอลบุตรชายศูริซัดดีจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน 13 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน 14 ให้ตระกูลกาตเรียงถัดรูเบนไป เอลียาสาฟบุตรชายเรอูเอลจะเป็นนายกองของคนกาต 15 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน 16 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สอง 17 แล้วให้ยกพลับพลาแห่งชุมนุมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย เขาตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน 18 ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา เอลีชามาบุตรชายอัมมีฮูดจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม 19 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าร้อยคน 20 ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาลีเอลบุตรชายเปดาซูร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์ 21 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน 22 ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดเอฟราอิมไป อาบีตันบุตรชายกิเดโอนจะเป็นนายกองของคนเบนยามิน 23 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน 24 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม 25 ให้ธงค่ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา อาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีซัดดีจะเป็นนายกองของคนดาน 26 พลโยธาที่นับไว้นี้มีหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน 27 ให้ตระกูลอาเชอร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายโอครานจะเป็นนายกองของคนอาเชอร์ 28 พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน 29 ให้ตระกูลเนฟทาลีเรียงถัดดานไป อาหิราบุตรชายเอเน็นจะเป็นนายกองของคนเนฟทาลี 30 พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน 31 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน □ 32 คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน 33 แต่มิได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส 34 คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ตามธง และยกออกเดินไปทุกคนตามครอบครัวของตนตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

3

พวกปุโรหิตและคนเลวีถูกแยกตั้งไว้

1 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสสครั้งเมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสนบนภูเขาซีนาย 2 ชื่อบุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาดับบุตรหาวี อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ 3 นี้แหละเป็นชื่อบุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นปุโรหิต เป็นผู้ที่ทำนุสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต 4 แต่นาดับและอาบิฮูตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรนบิดาของเขา 5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 6 □จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต ให้เขาปรนนิบัติอาโรน 7 เขาจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมดหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ขณะเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา 8 เขาจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล เมื่อเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา 9 จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว 10 เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย □ 11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 12 □ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหาวีท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มารดา ก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา 13 เพราะบรรดาบุตรหาวีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรหาวีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดาบุตรหาวีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์เดียรั้งจมานไว้เป็นของเราทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์ □

แต่ละครอบครัวของคนเลวี คือเกอร์โซน โคยาท และเมรารี

14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า 15 □จงนับคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือท่านจงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป □ 16 โมเสสจึงได้นับเขาทั้งหลายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ดังที่พระองค์ตรัสสั่งไว้ 17 ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวี คือเกอร์โซน โคยาท และเมรารี 18 ชื่อบุตรชายของเกอร์โซนตามครอบครัว คือลิบนิ และชิมเอี 19 บุตรชายของโคยาทตามครอบครัว คืออัมราม อิสซาร์ เฮโรน และอุสซิวเอล 20 และบุตรชายของเมรารีตามครอบครัว คือมาลี และมุซึ นี่เป็นครอบครัวคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา 21 วงศ์เกอร์โซนมีครอบครัวลิบนิและครอบครัวชิมเอี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โซน 22 จำนวนคนทั้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน 23 ครอบครัวเกอร์โซนนั้นจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังพลับพลาด้านตะวันตก 24 มีเอลียาซาบุตรชายลาเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โซน

การจัดค่ายและการแบ่งงานต่างๆของครอบครัวเลวี

25 งานที่วงศ์เกอร์โซนปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุมมีงานพลับพลา งานเดินทัพพร้อมกัน เครื่องคลุมเต็นท์ และม่านประดูพลับพลาแห่งชุมนุม 26 ม่านบังลานและม่านประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยงทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ 27 วงศ์โคยาทมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสซาร์ ครอบครัวเฮโรน ครอบครัวอุสซิวเอล เหล่านี้เป็นครอบครัวโคยาท 28 ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปด

พันหรือยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ²⁹ บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคซาท จะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับพลา³⁰ มีเอลีซาฟานบุตรชายอุสซีเอลเป็นหัวหน้าเรือน บรรพบุรุษของครอบครัวโคซาท³¹ คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลหีบพระโอวาท โตะ คันประทับ แทนบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ ซึ่งปุโรหิตใช้ปฏิบัติงานและม่าน ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้³² เอลืออาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือ หัวหน้าของคนเลวีและตรวจตราผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ³³ วงศ์เมรารีมีครอบครัว มาลี และครอบครัวมุซึ เหล่านี้เป็นครอบครัวเมรารี³⁴ จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชาย ทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นหกพันสองร้อยคน³⁵ และศรีเอลบุตรชายอาบีฮาย อิลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวเมรารี คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของ พลับพลา³⁶ งานที่กำหนดให้แก่ลูกหลานเมรารีคืองานดูแลไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสา ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้³⁷ และ เสารอบลาน พร้อมกับฐานรอง หลังหมดและเชือกโยง³⁸ และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้า พลับพลาด้านตะวันออกหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มิโมเสสและอาโรน กับลูกหลานของท่าน มีหน้าที่ดูแลการปรนนิบัติภายในสถานบริสุทธิและบรรดากิจการที่ พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย³⁹ บรรดาคน ที่นับเข้าในคนเลวี ซึ่งโมเสสและอาโรน ได้นับตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เป็นบรรดา ผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน

การไถ่ถอนบุตรหัวปี

⁴⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงนับบุตรชายหัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล ที่ มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดจำนวนรายชื่อไว้⁴¹ เจ้าจงกันพวกเลวีไว้ให้เรา (เราคือ พระเยโฮวาห์) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล และให้สัตว์ทั้งปวงของ คนเลวีแทนสัตว์หัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล□⁴² ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหัวปี ท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน⁴³ บุตรชายหัวปีทั้งหลายตามจำนวน ชื่อที่นับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน⁴⁴ และ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁴⁵ □จงเอาคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล และ เอาสัตว์ทั้งหลายของคนเลวีแทนสัตว์ของคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์⁴⁶ สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกิน จำนวนผู้ชายคนเลวีนั้น⁴⁷ เจ้าจงเก็บคนละห้าเชเชล คือจงเก็บตามเชเชลของสถานบริสุทธิ (เชเชลหนึ่งมีอีสิบเกอราห์□⁴⁸ และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคนที่ยกเหล่านั้นให้ ไว้แก่อาโรนและลูกหลานของท่าน□⁴⁹ โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่ของคนเหล่านั้นที่ยกกว่า จำนวนคนที่คนเลวีไถ่ไว้⁵⁰ คือท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล เป็นเงินจำนวน หนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเชล นับตามเชเชลของสถานบริสุทธิ⁵¹ และโมเสสได้นำเอาเงิน ค่าไถ่ให้แก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮ วาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

4

คนโคซาทรับผิดชอบต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 จงทำสามะโนคร้วลูกหลานโคฮาท จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ 3 จากคนที่มียายสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เขาปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 4 นี่เป็นงานที่ลูกหลานโคฮาทจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด 5 เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระโอวาทไว้ 6 แล้วเอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุม และเอาผ้าสีฟ้าส่วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม 7 และเอาผ้าสีฟ้าปลงบนโต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา และขนมปังหน้าพระพักตร์เป็นนิตย์ก็ให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้านั้นด้วย 8 แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนี้เอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุมอีก แล้วสอดคานหาม 9 แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุมคันประทีปที่ใช้จุด คลุมตะเกียง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ถาดใส่ตะไกร และบรรดาภาชนะใส่น้ำมันเต็มตะเกียง 10 เอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์ห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม 11 ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามาคลุมแทนทองคำ เอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุมไว้ แล้วสอดคานหาม 12 และให้เขาเอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนังของตัวแบดเจอร์ และใส่ไว้บนโครงหาม 13 ให้เอาชี้นำออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแท่นเสีย 14 เอาภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระถางไฟ ขอกีวเนื้อ พลั่ว ชาม และภาชนะประจำแท่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนึ่งของตัวแบดเจอร์คลุม และสอดคานหาม 15 เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคฮาทจึงจะเข้ามาหาม แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้นเกลือกว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคฮาทจะต้องหาม 16 แล้วเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาบูชาประจำวัน และน้ำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลา นั้น คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย 17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 18 อย่าตัดตระกูลครอบครัวคนโคฮาทออกเสียจากคนเลวี 19 แต่จงกระทำแก่เขาเพื่อจะให้เขามีชีวิตและไม่ตาย เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาระของเขาทุกคน 20 แต่อย่าให้คนโคฮาทเข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่จิตใจเดียวเกลือกว่าเขาจะต้องตาย

หน้าที่ต่างๆของคนเกอร์โชน

21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 22 จงทำสามะโนคร้วลูกหลานเกอร์โชน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย 23 เจ้าจงนับคนที่มียายตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 24 ต่อไปนี้เป็นภาระงานของครอบครัวเกอร์โชน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ 25 ให้เขาทั้งหลายขนม่านพลับพลาและขนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุมและหนังของตัวแบดเจอร์ที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 26 และม่านบังลาน และม่านทางเข้าประตูลานซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เขาจะต้องกระทำงานที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ 27 ให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนเรื่องทุกสิ่งที่เขาจะต้องขน และงานทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องขน 28 นี่เป็นการงานของ

ครอบครัวคนเกอร์โซน ในพลับพลาแห่งชุมนุม และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น

หน้าที่ต่างๆของคนเมรารี

29 ฝ่ายคนเมรารีนั้น เจ้าจางนับเขาตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ³⁰ เจ้าจางนับคนที่มียายสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม³¹ และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาชน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสาและฐานรอง³² เสารอบลานพร้อมกับฐานรองหลักหมุดและเชือกโยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้าจางกำหนดชื่อสิ่งของที่เขาต้องหามา³³ นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเมรารี เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม ในบังคับบัญชาของอิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต□

การสำรวจสำมะโนครัวของคนโคยาท คนเกอร์โซน และคนเมรารี

34 โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน ได้นับคนโคยาท ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ³⁵ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม³⁶ และจำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน³⁷ นี่แหละเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโคยาท บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรน ได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส³⁸ จำนวนคนในลูกหลานเกอร์โซน ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ³⁹ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม⁴⁰ จำนวนคนตามครอบครัวตาม เรือนบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกร้อยสามสิบคน⁴¹ นี่เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์โซน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรน ได้นับไว้ตามที่พระดำรัสของพระเยโฮวาห์⁴² จำนวนคนในครอบครัวคนเมรารี ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ⁴³ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม⁴⁴ จำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสามพันสองร้อยคน⁴⁵ นี่แหละเป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมรารี ซึ่งโมเสสและอาโรน ได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส⁴⁶ บรรดาคนเลวีที่นับได้ ผู้ที่โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของคนอิสราเอล ได้นับไว้ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ⁴⁷ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานและทำงานขนภาระได้ในพลับพลาแห่งชุมนุม⁴⁸ จำนวนคนที่นับได้นั้นเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน⁴⁹ เขาทั้งหลายได้ถูกนับตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส ให้ทุกคนทำงานปรนนิบัติหรืองานขนของเขา ดังนี้แหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

5

คนโรคเรื้อนต้องไปนอกค่าย

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า² □จงบัญชาคนอิสราเอลให้ส่งบรรดาคนโรคเรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และคนใดที่มลทินเพราะการถูกขาศกศพให้ไปนอกค่าย³ เจ้าจางสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอกค่าย เพื่อมิให้เขากระทำให้ค่ายของเขาซึ่งเราสถิตอยู่ท่ามกลางนั้นเป็นมลทิน□⁴ และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และส่งคนเหล่านั้นให้ไปนอกค่าย พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า⁶ □จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ดีหรือผู้หญิงก็ดีก็กระทำบาปอย่างที่มนุษย์

กระทำ คือประพาดการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ และผู้นั้นก็มีความผิดแล้ว ⁷ ก็ให้ผู้นั้นสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่ละเมิดซึ่งเขา ได้มานั้นเต็มตามเดิม ทั้งเพิ่มอีกหนึ่ง ในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขา ได้กระทำการละเมิดต่อนั้น ⁸ แต่ถ้านั้น ไม่มีพี่น้องที่จะรับของคืนก็ ให้ถวายของที่คืนนั้นแด่พระเยโฮวาห์ทางปุโรหิตรวมทั้งแกะสำหรับผู้บูชาลบลมทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชาลบลมทินบาปของเขา ⁹ และของบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันนำมาให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต ¹⁰ สิ่งบริสุทธิ์ของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขานำไปถวายปุโรหิตก็ต้องตกเป็นของปุโรหิต ¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

การทดสอบผู้หญิงที่อาจเป็นซู้

¹² ¶จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของผู้ชายคนใดหลงประพาดนอใจสามี ¹³ มิชายอื่นมานอนร่วมกับนางพันดาสามีของนาง แม้นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีใครรู้เห็นและยัง ไม่มีพยาน เพราะจับ ไม่ได้คำที่ ¹⁴ จิตหึงหวงก็มาสิ่งสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา และภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน หรือจิตหึงหวงมาสิ่งสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา แม้ว่าภรรยามิได้กระทำตัวให้มลทิน ¹⁵ ก็ให้ชายผู้นั้นพาภรรยาของตนไปหาปุโรหิต นำเครื่องบูชาสำหรับภรรยาไป มีแป้งข้าวบาร์เลย์หนึ่งในสิบเอเฟฟา อย่าให้เขาเท่านั้นหรือใส่กำยานในแป้งนั้น เพราะเป็นธัญญาหารเรื่องความหึงหวง เป็นธัญญาหารแห่งความรำลึกพื้น ให้ระลึกถึงความชั่วช้า ¹⁶ และปุโรหิตจะนำนางมาใกล้ให้เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ¹⁷ และปุโรหิตจะเอาน้ำบริสุทธิ์ที่ใส่ภาชนะดิน ปุโรหิตจะเอาผงคลีที่พื้นพลับพลาใส่ในน้ำนั้น ¹⁸ และปุโรหิตจะให้นางเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และแก้มวยผมของนางออก และส่งธัญญาหารแห่งความรำลึกให้นางถือไว้ อันเป็นธัญญาหารแห่งความหึงหวง แล้วปุโรหิตจะถือน้ำแห่งความขมขื่นที่นการสาปแช่งนั้นไว้เอง ¹⁹ แล้วปุโรหิตจะให้นางปฏิญาณตัวว่า ¶ถ้าไม่มีชายใดมานอนกับเจ้า หรือเจ้าไม่เห็นเห ไปกระทำมลทิน เมื่อเจ้ายังอยู่ในอำนาจของสามี ก็ให้เจ้าพ้นเสียจากน้ำแห่งความขมขื่นที่นการสาปแช่งนี้ ²⁰ แต่ถ้าเจ้าได้หลงไปแม้เจ้าอยู่ในอำนาจของสามีและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามีได้เข้านอนด้วยแล้ว ¶ ก็ให้ปุโรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำปฏิญาณสาปแช่ง และปุโรหิตจะกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า ¶ขอให้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำปฏิญาณท่ามกลางชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยโฮวาห์กระทำให้โคเนซาเจ้าสืบและกระทำท้องเจ้าให้ป่องแล้ว ²² ขอให้น้ำแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าในตัวเจ้ากระทำให้ท้องเจ้าป่อง และกระทำให้โคเนซาเจ้าสืบไป ¶ และนางนั้นจะต้องกล่าวว่า ¶เอเมน เอเมน ¶ ²³ แล้วปุโรหิตจะเขียนคำสาปนี้ลงในหนังสือ และลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความขมขื่น ²⁴ แล้วให้หญิงนั้นดื่มน้ำแห่งความขมขื่นที่นการสาปแช่ง แล้วน้ำที่นการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนผาด ²⁵ และปุโรหิตจะเอาธัญญาหารแห่งความหึงหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายธัญญาหารนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา ²⁶ และปุโรหิตจะหยิบธัญญาหารกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นดื่มน้ำนั้น ²⁷ เมื่อให้หญิงนั้นดื่มแล้ว ต่อมา ถ้านางกระทำตัวให้มลทินและประพาดนอใจสามี น้ำที่นการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนผาด ท้องจะป่องและโคเนซาจะสืบไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง ²⁸ ถ้าหญิงนั้นมิได้มีมลทิน แต่บริสุทธิ์ นางจะพ้นความผิดและตั้งครุภ ²⁹ นี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความหึงหวงเมื่อภรรยาแม้จะอยู่ในอำนาจของสามีได้หลงไปกระทำตนให้มีมลทิน ³⁰ หรือเมื่อจิตหึงหวงสิ่งผู้

ชาย และเขาทิ้งหวงภรรยาของเขา แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัติในทุกประการ ³¹ ผู้ชายจึงจะพ้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง□

6

คนที่ปฏิญาณเป็นนาศิร

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ² จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ดี ผู้หญิงก็ดี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณ คือปฏิญาณเป็นนาศิร คือปลีกตัวออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ ³ ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล้าองุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเหล้าองุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือรับประทานองุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง ⁴ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา นั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นองุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ดี ⁵ ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณปลีกตัวออกมา นั้น อย่าให้มีดีโกนศีรษะของเขา เขาต้องบริสุทธินกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้ผมยาว ⁶ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ ⁷ อย่าทำตัวให้มีมลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเจ้า นั้นเป็นพันธะของเขา ⁸ ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ⁹ และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปัจจุบันทันด่วน ศีรษะของเขาที่ชำระให้บริสุทธิ์ไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโกนศีรษะของเขาในวันชำระตัวคือในวันที่เจ็ดนั้นเขาต้องโกนศีรษะ ¹⁰ ในวันที่แปดเขาต้องน่านกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ¹¹ และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป อีกตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ลบมลทินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศีรษะให้บริสุทธิ์ในวันนั้นอีก ¹² และให้เขาปลีกตัวออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ ตลอดเวลาการปลีกตัวของเขา และนำลูกแกะอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องบูชา ไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นนับไม่ได้ เพราะการปฏิญาณปลีกตัวของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว ¹³ เมื่อเวลาปลีกตัวของเขาคืบแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาศิรมิดังนี้ ให้เขาเข้ามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ¹⁴ ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะผู้อายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะเมียอายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา ¹⁵ และขนมปังไร้เชื้อกระจาดหนึ่ง ขนมทำด้วยยอดแป้งคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทำน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน ¹⁶ และปุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชา ไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา ¹⁷ และปุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อกระจาดหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย ¹⁸ และผู้เป็นนาศิรจะโกนศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย ¹⁹ เมื่อผู้เป็นนาศิรโกนผมแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันเขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมปังไร้เชื้อก้อนหนึ่งจากกระจาด และขนมแผ่นไร้เชื้อแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาศิรนั้น ²⁰ แล้วปุโรหิตจะนำของเหล่านั้นแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบริสุทธิ์ที่กินไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่แกลงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้เป็นนาศิรก็ดื่มน้ำองุ่นได้ ²¹ นี้

เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาศิรผู้ปฏิบัติงาน และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในการปลีกตัว นอกจากนี้สิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกตัวออกไปเป็นนาศิร ตามที่เขาได้ปฏิบัติงานไว้□ 22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 23 □จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงถวายพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า 24 ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน 25 ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพิภพของพระองค์คือแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน 26 ขอพระเยโฮวาห์ทรงมีสีพระพิภพที่ชุ่มชื้นต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน 27 ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย□

7

การถวายสิ่งของของบรรดาประมุขคนอิสราเอล

1 เมื่อวันที่โมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระพลับพลา กับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลา ให้บริสุทธิ์ และได้เจิมและชำระแท่นบูชา กับภาชนะประจำทั้งหมด ให้บริสุทธิ์แล้ว 2 บรรดาประมุขของคนอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ ได้เข้ามาถวายของ 3 และได้นำของนุขามาถวายต่อพระพิภพพระเยโฮวาห์ มีเกวียนประทุนหกเล่มกับวัวหกดคู่ ประมุขสองคนนำเกวียนเล่มหนึ่งและวัวคนละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา 4 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 5 □จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขาเพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จงมอบไว้กับคนเลวีแก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา□ 6 โมเสสจึงนำเกวียนและวัวไปมอบให้แก่คนเลวี 7 ท่านให้เกวียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนตามงานปรนนิบัติของเขา 8 ท่านมอบเกวียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมาริธตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิธามารบุตรชายอาโรนบุโรหิต 9 แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคฮาท เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องห้ามสิ่งของบริสุทธิ์บนป่า 10 และบรรดาประมุขก็นำของนุขามาเพื่อแก่งานมอบถวายแทนนุขาในวันที่ทำพิธีเจิมแท่นนุขานั้น และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแท่นนุขา 11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวันละคน ในงานมอบถวายแทนนุขา □ 12 ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคือนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับแห่งตระกูลยูดาห์ 13 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มีขอดแป้งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 14 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเติม 15 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 16 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 17 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมีนาดับ 18 วันที่สองเนธันเอลบุตรชายศุอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาคาร์ถวายของ 19 เขาถวายของถวายของเขาเป็นจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มีขอดแป้งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 20 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเติม 21 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 22 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 23 และวัวผู้สอง

59 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของกามาลิเอลบุตรชายของเปตาซัวร์ 60 วันที่เก้าอาบิดันบุตรชายกิเดโอนีประมุขของคนเบนยามินถวายของ 61 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 62 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 63 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 64 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป 65 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาบิดันบุตรชายของกิเดโอนี 66 วันที่สิบอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีซัดตัยประมุขของคนดานถวายของ 67 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 68 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 69 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 70 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป 71 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิเยเซอร์บุตรชายของอัมมีซัดตัย 72 วันที่สิบเอ็ดปากิเอลบุตรชายโอครานประมุขของคนอาเซอร์ถวายของ 73 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 74 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 75 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 76 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป 77 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของปากิเอลบุตรชายของโอคราน 78 วันที่สิบสองอาหิราบุตรชายเอนันประมุขของคนเนฟทาลีถวายของ 79 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา 80 ซ่อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม 81 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา 82 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป 83 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิราบุตรชายของเอนัน 84 ต่อไปนี้เป็นของถวายในงานมอบถวายแท่นบูชาจากประมุขของคนอิสราเอล ในวันที่มีพิธีเจิมแท่นบูชาอันคือจางเงินสิบสองลูก ขามเงินสิบสองลูก ซ่อนทองคำสิบสองลูก 85 จางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และขามลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชล เงินที่ท่าภาชนะทั้งหมดหนักสองพันสี่ร้อยเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ 86 ซ่อนทองคำสิบสองลูกมีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม หนักกลละสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ทองคำที่ทำซ่อนทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่สิบเชเชล 87 สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มีวัวผู้สิบสองตัว แกะผู้สิบสอง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสอง พร้อมกับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชา ไถ่บาป 88 สัตว์ทั้งหมดที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา มีวัวผู้ยี่สิบสี่ แกะผู้หกสิบ แพะผู้หกสิบ และลูกแกะอายุหนึ่งขวบหกสิบ นี่แหละเป็นของถวายในงานมอบถวายแท่นบูชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว 89 เมื่อโมเสสได้เข้าไปในโพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูลพระองค์ ท่าน ได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่ามกลางเศรุบบ์ทั้งสอง

และพระสุรเสียงนั้น ได้สนทนากับท่าน

8

การตั้งตะเกียงให้สองแสง

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ฝูงงกล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคัมภีร์ที่ป 3 และอาโรน ได้กระทำดังนั้น ท่าน ได้ตั้งตะเกียงให้สองแสงออกด้านหน้าคัมภีร์ที่ป ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกับโมเสส 4 ฝีมือที่ท่านทำคัมภีร์ที่ปเป็นดังนี้ เป็นทองคำใช้ค้อนทุบ ตั้งแต่ฐานขึ้นไปถึงดอกเป็นฝักค้อน ตามแบบอย่างที่พระเยโฮวาห์สำแดงแก่โมเสส เขาจึงทำคัมภีร์ที่ปดังนั้น

การสถาปนาคณเลวี

5 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 6 ฝูงงยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอลและชำระเขาทั้งหลายเสีย 7 เจ้าจงชำระเขาตั้งนี้ จงเอาน้ำชำระมาประพรมเขา ให้เขาโกนตลอดทั้งตัว ให้ซักเสื้อผ้าและชำระตัวให้สะอาด 8 แล้วให้เขาทั้งหลายนำวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน คือขอดแป้งคอกน้ำมัน และเจ้าจงนำวัวหนุ่มอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 9 แล้วจงพาคณเลวีมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และให้คนอิสราเอลมาชุมนุมพร้อมกันหมด 10 เมื่อเจ้านำคณเลวีมากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี 11 และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้เป็นคนเครื่องบูชาแกว่งถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ 12 แล้วคนเลวีจะเอามือของตนวางบนหัวผู้ทั้งสอง เจ้าจงเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี 13 เจ้าจงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเขาทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายแต่พระเยโฮวาห์ 14 ฉะนั้นแหละเจ้าจงแยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของเรา 15 ตั้งแต่นั้น ไปคนเลวีจะเข้าปฏิบัติงานที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขาและกระทำเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายเขาไว้แล้ว 16 เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจากคนอิสราเอล และมอบไว้แก่เรา เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนทุกคนที่เกิดจากครรภ์มารดาก่อนคือ แทนบุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด 17 เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้ส่งहारบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้เป็นของเรา 18 และเราได้เลือกคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล 19 และเราได้ให้คนเลวีจากคนอิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานแทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคนอิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์ 20 โมเสสและอาโรนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวีดังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น 21 คนเลวีได้ชำระตนให้สิ้นบาป และซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา 22 แต่นั้นมาคนเลวีก็เข้าไปปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 24 ฝูงงเรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวี ให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข 25 ไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม 25 พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงาน

ต่อไป 26 แต่ให้เขาช่วยพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลการงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจงกระทำเช่นนี้แก่คนเลวีเมื่อกำหนดงานให้เขา

9

คำสั่งสอนเรื่องเทศกาลปีสกา

1 ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า 2 ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปีสกาตามเวลาที่กำหนดไว้ 3 คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปีสกาตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์และพิธีต่างๆที่สั่งของเทศกาลนั้น 4 โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปีสกา 5 เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปีสกาในเดือนที่หนึ่งวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็นที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น 6 และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปีสกาในวันนั้นไม่ได้ เขาก็มาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น 7 เขาเหล่านั้นกล่าวว่า 8 เราจะมีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล 8 และโมเสสบอกเขาว่า 9 จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่าพระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน 9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 10 จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปีสกาแต่พระเยโฮวาห์ 11 ให้ถือปีสกาในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไร้เชื้อและผักสด 12 เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแกะปีสกา ให้กระทำตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปีสกาทุกประการ 13 แต่คนทีสะอาดและมีไต่อยู่ในระหว่างการเดินทางแต่งตั้งไม่ถือเทศกาลปีสกา ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขามีไต่ นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง 14 ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย ใครจะถือเทศกาลปีสกาแต่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปีสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจึงมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง

เมฆของพระเจ้าจะนำทางคนอิสราเอล

15 ในวันที่จัดตั้งพลับพลานั้นมีเมฆมาปกคลุมพลับพลาไว้ คือเต็นท์พระโออาท เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับพลาปรากฏเหมือนเพลิงจรรุ่งเช้า 16 เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง 17 เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับพลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น 18 คนอิสราเอลออกเดินตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขาตั้งค่ายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ครั้นใดที่เมฆพักอยู่เหนือพลับพลา เขาก็ยังตั้งค่ายอยู่ 19 แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลานั้นหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป 20 เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหนึ่งวัน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่าย แล้วตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์เขาก็ยกออกเดินทาง 21 เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้นเมฆลอยขึ้นในตอนเช้าเขาก็ยกออกเดิน ไม่ว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเขาก็ยกออกเดิน 22 ไม่ว่าเมฆจะคงอยู่เหนือพลับพลาสองวัน หรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่า่นั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใด เขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น 23 เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดินตามพ

ระดาร์สของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติงานของพระเยโฮวาห์ ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

10

แดรเงินสองคัน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า 2 จงทำแดรเงินสองคันด้วยใช้ค้อนทุบ เจ้างงใช้แดรนั้นเรียกชุมนุม และใช้รื้อย้ายค่าย 3 เมื่อเป่าแดรทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 4 ถ้าเป่าแดรคันเดียวให้พวกประมุขผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆมาประชุมกับเจ้า 5 เมื่อเป่าแดรปลุกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน 6 เมื่อเป่าแดรปลุกคนที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกเดิน เมื่อใดจะให้ยกออกเดินก็ให้เป่าแดรปลุก 7 แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกันจงเป่าแดร แต่อย่าทำเสียงปลุก 8 ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเป่าแดร แดรนี้จะเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า 9 และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าผู้ศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า ก็ให้เป่าแดรทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า 10 ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดีและในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้างงเป่าแดรเหนือเครื่องเผาบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

การเดินทางจากถิ่นทุรกันดารซินายไปถึงถิ่นทุรกันดารปาราน

11 ต่อมาวันที่ยี่สิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท 12 คนอิสราเอลก็ยกเดินทาง ไปจากถิ่นทุรกันดารซินาย และเมฆนั้นมายังอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน 13 เขาทั้งหลายได้ยกออกเดิน ไปเป็นครั้งแรกตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส 14 รั้งค่ายของคนยูดาห์ออกเดินไปเป็นกองๆก่อน มีนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับเป็นผู้นำพลโยธา 15 เนธันเอลบุตรชายศอรานาพลโยธาตระกูลคนอิสราเอล 16 และเอลีอับบุตรชายเฮโลนนำพลโยธาตระกูลคนเศบูลุน 17 เมื่อรื้อพลับพลาแล้ว บรรดาบุตรชายของเกอร์โชนและบุตรชายของเมราริผู้แบกหามพลับพลานั้นก็ยกเดิน ไป 18 รั้งค่ายของคนรูเบนออกเดิน ไปเป็นกองๆ เอลีชูร์บุตรชายเซเดเออร์เป็นผู้นำพลโยธา 19 เชลูมิเอลบุตรชายศรัชดัด้ยนำพลโยธาตระกูลคนสิเมโอน 20 เอลียาสาบุตรชายเดอูเอลนำพลโยธาตระกูลคนกาต 21 แล้วคนโคซาทก็ยกออกเดินแบกหามสถานบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว 22 รั้งค่ายคนเอฟราอิมออกเดิน ไปเป็นกองๆ มีเอลีขามบุตรชายอัมมีฮูดนำพลโยธา 23 กามเล็เอลบุตรชายเปตาซุร์นำพลโยธาตระกูลคนมนัสเสห์ 24 อาบีตันบุตรชายกิเดโอนินำพลโยธาตระกูลคนเบนยามิน 25 แล้วรั้งค่ายคนดานเป็นพวกกระวังท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกเดิน ไปเป็นกองๆ มีอาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีชดัด้ยนำพลโยธา 26 ปากีเอลบุตรชายโอครานนำพลโยธาตระกูลคนอาเซอร์ 27 อาหิราบุตรชายเอณันนำพลโยธาตระกูลคนนัฟทาลี 28 นี้เป็นอันดับการเดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดิน ไป 29 โมเสสพูดกับโยฮันบุตรชายเรอูเอลคนมีเดียนพ่อตาของโมเสสว่า เราทั้งหลายออกเดิน ไปสู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย เชิญไปกับเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล 30 แต่เขาตอบโมเสสว่า เราจะไม่มีไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังวงศ์ญาติ

ของเรา 31 และโมเสสว่า ข้าพช่ายาพรากจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้เป็นดั่งนัยน์ตาของเรา 32 ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำคืออะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน 33 เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาสองพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา 34 เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาในกลางวันเมื่อนั้น 35 ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ซังพระองค์หลีกหนีพระองค์ไป 36 เมื่อหีบขยับยังท่านกราบทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆเถิด

11

พระเจ้าทรงพระพิโรธประชาชนขึ้น

1 เมื่อประชาชนบน พระเยโฮวาห์ทรงไม่พอ พระทัย พระเยโฮวาห์ทรงสดับ แล้วทรงพระพิโรธ มีไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาค่ายรอบนอกเสียบ้าง 2 แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ 3 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าทาเบธาห์ เพราะไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย 4 คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นคนโลภมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องให้คร่ำครวญอีกว่า ข้าแต่พระเจ้า เราจะให้เนื้อเรากิน 5 เราเร่ร่อนถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแดงขาว แดงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม 6 บัดนี้จิตใจของเราก็กเหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลย นอกจากมานา 7 มานานั้นเหมือนเมล็ดผักชี สีเหมือนขมิ้นไม่หอม 8 ประชาชนก็เที่ยวออกไปเก็บมาไม้หรือตำในครกและใส่หม้อต้มทำขนม รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด 9 กลางคืนเมื่อน้ำค้างตกมาเหนือค่าย มานาก็ตกมาด้วย

โมเสสนับเรื่องภาระของท่าน

10 โมเสสได้ยินประชาชนร้องไห้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย 11 โมเสสจึงกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเจ้าจงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากลำบากเช่นนี้ เหตุใดข้าพระองค์ก็ไม่ใช่ที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์ 12 ข้าพระองค์ตั้งครกคนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์ยังคนเหล่านี้ให้เกิดมาหรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า จงอุ้มเขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพ่อบุญธรรมผู้มลุกแดงนำมาสู่แผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า 13 ข้าพระองค์จะได้เนื้อมาจากไหนให้คนทั้งหมดนี้ เพราะเขาร้องให้ต่อข้าพระองค์ว่า ข้าแต่พระเจ้าให้เรากิน 14 ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์ 15 ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงประหารข้าพระองค์เสียทันทีเถิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความทุกข์ของข้าพระองค์เลย

ผู้ใหญ่เจ็ดสิบคน

16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือเขาทั้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น 17 เราจะลงมาสทนากับเจ้าที่นั่น

และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นเสียบ้าง ให้เขาทั้งหลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้ทนแบกอยู่แต่ลำพัง ¹⁸ และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า □ท่านทั้งหลายจงชำระตัว ให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ เพราะท่านร้องให้ต่อพระกรรมของพระเยโฮวาห์ว่า □ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เมื่อเราอยู่ในอียิปต์เราก็น่าสุขสบาย□ เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน ¹⁹ ท่านจะมีได้รับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน ²⁰ แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนเนื้อจะสิ้นออกมาทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอือม เพราะท่านได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ผู้อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องให้ต่อพระองค์กล่าวว่า □ไหนเราจึงได้ออกมาจากอียิปต์□ □ □ ²¹ แต่โมเสสกราบทูลว่า □คนที่เข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้นเป็นทหารราบหกแสนคน และพระองค์ตรัสว่า □เราจะให้เนื้อเขาทั้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง□ ²² จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาฆ่าให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เขาให้พอเขากินหรือ□ ²³ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สิ้น ไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่□ ²⁴ โมเสสก็ออกไปนอกแคว้นทั้งปวงถึงพระตำารของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา ²⁵ แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสสและเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ทำอีก ²⁶ ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลาดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ไต่ลงทะเลทรายไว้ แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย ²⁷ มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า □เอลาดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย□ ²⁸ และโยชูวานุตรชายหนุ่มเป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า □โมเสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย□ ²⁹ แต่โมเสสบอกเขาว่า □ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น□ ³⁰ โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กลับไปค่าย

ฝูงนกคุ้มและภัยพิบัติมาสู่ประชาชนขึ้น

³¹ มีลมพัดมาจากพระเยโฮวาห์พาฝูงนกคุ้มมาจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศทางออกไปเป็นหนทางเดินวันหนึ่ง สูงพื้นพื้นดินประมาณสองศอก ³² วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกคุ้มทั้งวันและกินและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบโซเมอร์ แล้วเขาเอามาวางตากทั่วค่าย ³³ เมื่อเนื้อยังติดพื้นเขาทั้งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมด พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง ³⁴ เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า ชิบโรทหัทธาอาวาห์ เพราะที่นั่นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลกมาก ³⁵ ประชาชนได้ยกเดินจากชิบโรทหัทธาอาวาห์ถึงฮาเซโรทและยับยั้งที่ฮาเซโรท

12

อาโรนและมิเรียมอิจลาโมเสส

¹ มิเรียมและอาโรน ได้พูดติโมเสส เหตุหญิงคนเอริโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอริโอเปียคนหนึ่ง ² เขาทั้งสองกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ□ พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน ³ (โมเสสเป็นคนถ่อมใจมากยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน□ ⁴ หันโดนั้นพระเยโฮวาห์ตรัส

กับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า □เจ้าทั้งสามจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม□ เจ้าทั้งสามก็ออกมา 5 พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสาเมฆ ประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เจ้าทั้งสองก็มาข้างหน้า 6 พระองค์ตรัสว่า □จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้นั้นเป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน 7 สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราไม่เป็นเช่นนั้น ในวงศ์วานทั้งหมดของเรา เขาสดยข้อ 8 เราพูดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขาเห็นสัญญาณของพระเยโฮวาห์ □ไหนเจ้าไม่กลัวที่จะพูดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา□ 9 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย 10 เมื่อเมฆลอยพันพลับพลาไป ดูเถิด มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ชาวดุจหิมะ อาโรนเห็นไปดูมิเรียมและดูเถิด นางเป็นโรคเรื้อน 11 และอาโรนพูดกับโมเสสว่า □ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า อนิจจาเอ๋ย ขออย่าลนโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเขลาและบาปเช่นนั้น 12 ขออย่าให้มีเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดูจคนทีลออกจากครรภ์มารดามีเนือกดไปครั้งหนึ่ง□ 13 และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า □โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์□ 14 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า □ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง นางจะละลายอยู่เจ็ดวันมิให้หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจึงให้กลับเข้ามาได้□ 15 ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มีไต่ยกเดิน ไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก 16 แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลฮาไซโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

13

สิบสองคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอัน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น□ 3 โมเสสจึงใช้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล 4 ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ชัมมูบุตรชายศักเกอร์ เป็นตระกูลรูเบน 5 ซาฟัทบุตรชายไฮรีเป็นตระกูลสิเมโอน 6 คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นตระกูลยูดาห์ 7 อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาคาร์ 8 โยเซยานบุตรชายนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม 9 บิลทบุตรชายราฟูเป็นตระกูลเบนยามิน 10 กัดเดียบบุตรชายโสตีเป็นตระกูลเศบูลุน 11 ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสห์มีกัดดีบุตรชายสูลี 12 อัมมีเอลบุตรชายเกมัลลี เป็นตระกูลดาน 13 เสธูร์บุตรชายมีคาเอลเป็นตระกูลอาเซอร์ 14 นาบีบุตรชายโวฟสีเป็นตระกูลนัฟทาลี 15 เกอเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาด 16 ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโยเซยานบุตรชายนูนว่า โยชวา 17 โมเสสใช้เขาทั้งหลายไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และส่งเขาทั้งหลายว่า □จงขึ้นไปทางใต้แล้วขึ้นไปตามภูเขา 18 ตรวจสอบแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนทีอยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก 19 ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นเนินที่หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง 20 ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย□ เวลานั้นเป็นฤดูผลออกงุ่นสุกรุ่นแรก 21 คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารสิน จนถึงเรโหบ ที่ทางเข้าเมืองฮามัท 22 เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาทิมาน เชซัย และทัลมัย คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมือง

เยโรบอบัน เขาสร้างมาก่อนเมืองโคอัน ในอียิปต์ได้เจ็ดปี²³ เขาทั้งหลายมาถึงลำธารเอชโคลส์ ที่นั่นเขาตัดต่อนกหนึ่งมีงอนพวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คานหามา เขาเก็บผลทับทิมและมะเดื่อมาบ้าง²⁴ เขาเรียกที่นั่นว่าห้วยเอชโคลส์เพราะพวงผลงอนซึ่งคนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น²⁵ ล่วงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น²⁶ เขาทั้งหลายกลับมาถึง โมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคคนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น²⁷ เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น²⁸ แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย²⁹ คนอามาเลชอยู่ในแผ่นดินทางใต้ คนฮิตไทต์ คนเยบส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน³⁰ แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเงียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปเห็นที่และยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรามีกำลังสามารถที่จะเอาชนะเขาได้³¹ ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา³² และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังว่า ข้าพเจ้าได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต³³ ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคนอานาคซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนต๊กแตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน

14

ประชาชนไม่กล้าเข้าไปแผ่นดินคานาอัน

¹ แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องให้ในคืนวันนั้น² บรรดาคคนอิสราเอลได้บ่นว่า โมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า ข้าพเจ้าตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า³ พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไมเล่า ลูกเมียของเราต้องตกเป็นเหยื่อที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ⁴ เขาพูดแก่กันและกันว่า ข้าพเจ้าตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปอียิปต์เถิด⁵ โมเสสกับอาโรน ได้ชบหน้าลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล⁶ และโยชูวาบุตรชายนูนกับคาเลบบุตรชายเยฟเนเนห์ เป็นผู้ที่ได้ร่วมไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้จับเสื้อผ้าของตน⁷ และกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า ข้าพเจ้าได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน⁸ ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์⁹ ขอแต่อย่าให้พวกเราถูกต่อพระเยโฮวาห์เท่านั้น อย่ากลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นชนของเราแล้ว ฤทธิ์ของเขาก็สูญไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่ากลัวเขาเลย¹⁰ แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่า ให้เอาก่อนหินขว้างเขาเสีย ขณะนั้นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งชุมนุมต่อหน้าบรรดาคคนอิสราเอล

โมเสสอ้อนวอนต่อพระเจ้า

¹¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ประชาชนนี้จะสบประมาทเรานานสักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำหมายสำคัญต่างๆท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเรานานเท่าใด¹² เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคภัยและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก เราจะกระทำให้เจ้า

เป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาอีก□ 13 แต่โมเสสได้กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพาดพิงชาตินี้) ออกมาจากท่ามกลางเขาด้วยฤทธิ์านุภาพของพระองค์□ 14 ชาวอียิปต์จะเล้าความนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายได้ยินว่าพระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงนำเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง 15 บัดนี้ถ้าพระองค์จะทรงประหารชนชาตินี้ด้วยคนๆเดียว ประเทศทั้งหลายที่ได้ยินกิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า 16 □เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาดพิงชนชาตินี้ ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขานั้น ไม่ได้ พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียทีในถิ่นทุรกันดาร□ 17 บัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอน ขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า 18 □พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธข้า ทรงอุดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหามิได้ ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ□ 19 ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อียิปต์จนบัดนี้□

ทรงพยากรณ์ถึงการพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี

20 แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า □เราให้อภัยตามคำของเจ้า 21 แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่นั้นใด และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสงสาราศิของพระเยโฮวาห์นั้นใด 22 คนทั้งหลายที่ได้เห็นสงสาราศิของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา 23 คนเหล่านั้นจะมิได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับปวงดาวยายของเขาเหล่านั้น คนทั้งปวงที่สบประมาทเราจะมิได้เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว 24 แต่สวนคาเลบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเราอย่างเต็มที่ เรากิจจะได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเขาจะได้รับการสิทธิเมื่อนั้น 25 (พวกอามาลเอชและพวกคานาอันอยู่ที่หว่างเขา□ พรุ่งนี้เจ้าจงกลับไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง□ 26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 27 □เราจะทนขมขมขมชั่วร้ายนี้บนต่อเรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา 28 เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เรามีชีวิตอยู่นั้นใด เราจะกระทำสิ่งที่เจ้าทั้งหลายบ่นให้เราได้ยินแก่เจ้าฉันนั้น 29 ชากศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา 30 จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ และโยชูวาบุตรชายนูน 31 แต่ลูกเล็กที่เจ้าทั้งหลายว่าจะเป็นเหยื่อนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป และเขาจะรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้สบประมาท 32 ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ 33 ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เขาจะทนโทษการเล่นซู้ของเจ้า จนกว่าจำนวนชากศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ 34 ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้นซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสั่งสัญญาของเรา 35 เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว เราจะกระทำดังนั้นแก่บรรดาขมขมขมที่ชั่วร้ายซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา เขาจะสิ้นสุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขาจะตายอยู่ที่นั่น□ 36 คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความใส่ร้ายแผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาขมขมขมบ่นว่าโมเสส 37 คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้น ได้ตายเสียด้วย

โรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์³⁸ แต่โยชูวาบุตรชายนูน และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่³⁹ และโมเสสเล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอล ทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องไห้โศกเศร้ายิ่งนัก⁴⁰ และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่ สูงบนภูเขาบอกว่า ๐ดูเถิด เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี้แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรง สัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว⁴¹ แต่โมเสสกล่าวว่า ๐เหตุไฉนท่านขัดขืนพระดำรัส ของพระเยโฮวาห์ การนี้จะไม่สำเร็จ⁴² อย่าขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์มิได้อยู่ท่ามกลาง ท่าน เกือบกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู⁴³ เพราะคนอามาลิและคนคานา อันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย⁴⁴ แต่เขาทั้งหลายยังบังอาจขึ้นไปที่ยังที่ สูงบนเนินเขา แต่ทิวป็นธัญญาแห่งพระเยโฮวาห์และโมเสสมิได้ออกจากค่าย⁴⁵ แล้วคน อามาลิและคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขานั้น ได้ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้จนไปถึงตำบลโยธ มาห์

15

คำสั่งสอนเรื่องการถวายเครื่องบูชา

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ๒ ๐จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าไป ในแผ่นดินที่เจ้าจะเข้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้แก่นั้น ³ ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือ จากฝูงแพะแกะ ไปถวายพระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่อง สัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์⁴ ก็ให้ผู้ที่นำเครื่องบูชานั้นนำธัญญาบูชาถวาย แต่พระเยโฮวาห์ คือยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาที่คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่ฮิน⁵ และเจ้าจงจัด น้ำมันหนึ่งในสี่ฮินสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องต้มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่อง สัตวบูชา⁶ หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงจัดธัญญาบูชาด้วยยอดแบ่งสองในสิบเอฟาที่คลุก น้ำมันหนึ่งในสามฮิน⁷ และสำหรับเป็นเครื่องต้มบูชา เจ้าจงถวายน้ำมันหนึ่งในสามฮิน ให้ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์⁸ เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่อง สัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์⁹ ก็ให้ธัญญาบูชา มี ยอดแบ่งสามในสิบเอฟาที่คลุกน้ำมันครึ่งฮินมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น¹⁰ และให้นำเครื่องต้ม บูชาที่มีน้ำมันครึ่งฮิน ให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์¹¹ จง กระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว¹² ตาม จำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกๆตัว¹³ บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำ อย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์¹⁴ ถ้า คนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าใคร จะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำ เหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น¹⁵ จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมชนและสำหรับ คนต่างด้าวผู้มาอาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎารตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คน ต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁶ จะต้องมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน และลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า¹⁷ พระเย โฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁸ ๐จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เรา จะพาเจ้าไป¹⁹ และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่

พระเยโฮวาห์²⁰ จึงเอาแป้งเปียกผลแรกทำขนมก้อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนวดข้าว เจ้าจึงถวายเช่นนั้น²¹ จึงเอาแป้งเปียกผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า²² ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติผิดมิได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส²³ ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อๆไปตลอดชั่วอายุของเจ้า²⁴ แล้วถ้าประชาชนได้กระทำผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็น ชุมชนชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย แต่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับ ธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²⁵ และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาทั้งหลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาจะนำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องบูชาไถ่บาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา²⁶ และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับคนต่างดาวที่อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะว่าพลเมืองทั้งหมดเกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา²⁷ ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุขวบหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป²⁸ และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำผิดเมื่อเขากระทำบาปโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย และเขาจะได้รับอภัยโทษ²⁹ ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับผู้กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นคนต่างดาวที่อยู่ท่ามกลางเขา³⁰ แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆโดยพลการ ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างดาวก็ดี ผู้นั้นเหยียดหยามพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน³¹ เพราะเขาได้สบประมาทพระดำรัสของพระเยโฮวาห์และละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขารับโทษความชั่วช้าของตน□

พระเจ้าทรงพิพากษาคคนที่ไม่รักษาวันสะบาโต

³² ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่ง ไปเก็บฟืนในวันสะบาโต³³ ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด³⁴ เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา³⁵ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ชายผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่ ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย□³⁶ และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามาออกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

ด้ายสีฟ้า

³⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า³⁸ □จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำฟู่ที่มุมชายเสื้อตลอดชั่วอายุของเขา ให้เอาด้ายสีฟ้าติดฟู่ที่มุมทุกมุม³⁹ เพื่อเจ้าจะมองดูฟู่ นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไรตามความพอใจพวดาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น⁴⁰ เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของเจ้า⁴¹ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า□

16

การกบฏของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม

1 โคราห์ บุตรชายอิสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคยาท ผู้เป็นบุตรชายเลวี กับดาธานและอาบีรัม บุตรชายเอลีอับ กับโอนบุตรชายเปเลท บุตรชายรูเบน พวกคน ไป² และไปยืนต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ³ และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า □ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดกับบริสุทธิทุกคน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์□⁴ ครั้นโมเสสได้ยินก็ขบหน้าลงถึงดิน⁵ ท่านจึงพูดกับโคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า □พรุ่งนี้เช้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เขาไปใกล้พระองค์⁶ จงกระทำอย่างนี้ ให้โคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขานำกระถางไฟมา⁷ จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำเกินเหตุไป□⁸ และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า □พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง⁹ เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมนุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อปรนนิบัติเขา¹⁰ และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ¹¹ เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่าน ได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา□¹² โมเสสใช้ให้ไปเรียกดาธานและอาบีรัมบุตรชายเอลีอับ เขาทั้งสองว่า □เราจะไม่ขึ้นไป¹³ เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเราจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะฆ่าพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย¹⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มิได้ให้พวกเรารับที่นาหรือสวนอันเป็นมรดก ท่านจะครวญตาคนเหล่านี้ออกเสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป□¹⁵ โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ขออย่าทรงโปรดปรานเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้เวลาของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว□¹⁶ และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า □ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพรุ่งนี้ ทั้งตัวท่าน พรรคพวกของท่านและอาโรน¹⁷ ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไป ใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถางไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรน ต่างจงเอากระถางไฟของตนไป□¹⁸ ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเขาต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรน¹⁹ โคราห์ก็รัวชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเขาทั้งสองและสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า²¹ □จงแยกตัวออกเสียจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะพินาศเขาเสียในพริบตาเดียว□²² เขาทั้งสองขบหน้าลงถึงดินกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธแก่ชุมนุมชนทั้งหมดหรือ□

แผนธรณีกี้อ้าปากออกกลิ่นพวกกบฏ

23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 24 ¶จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม 25 แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานและอาบีรัมและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป 26 โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า ¶ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าแตะต้องอะไรของเขาเลย เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย 27 ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม และดาธานกับอาบีรัมออกมายืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็ก ๆ ของเขา 28 และโมเสสพูดว่า ¶ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้ามากระทำการทั้งสิ้นนี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจข้าเอง 29 ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดามาเยี่ยมเยียนเขา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ข้ามา 30 แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผนธรณีกี้อ้าปากกลิ่นคนเหล่านี้เข้าไปด้วยพร้อมข้าวของทั้งหลายของเขา และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สบประมาทพระเยโฮวาห์ 31 ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาค่าเหล่านี้จบแผ่นดินใต้ที่เขานี้เหล่านั้นยืนอยู่ก็แยกออก 32 และแผนธรณีกี้อ้าปากออกกลิ่นเขาทั้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโคราห์และข้าวของทั้งหมดของเขา 33 ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็รับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม 34 อิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบเขาได้ยินเสียงร้องของเขาก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า ¶เกลือกว่าธรณีจะกลิ่นเราเสีย 35 และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์ เผาผลาญคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้นเสีย 36 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 37 ¶จงบอกเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากเปลวเพลิง และเจ้าจงกระจายก้อนไฟออกห่างๆกัน เพราะกระถางไฟเหล่านั้นบริสุทธิ์ 38 คือกระถางไฟของคนเหล่านี้ที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่ทำเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา เพราะได้ถวายกระถางเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญแก่คนอิสราเอล 39 ดังนั้นเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเอาไปบูชา มาตีแผ่ออกเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา 40 ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้ที่มีใจเป็นเชื้อสายของอาโรน จะมีได้เข้าไปเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกลือกว่าจะเป็นอย่างโคราห์และพรรคพวกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอเลอาซาร์ทางโมเสส 41 พอรุ่งขึ้นบรรดาชุมนุมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า ¶ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย 42 ต่อมาเมื่อชุมนุมชนมาประชุมประจัญหน้าโมเสสและอาโรน เขาเห็นหนามสุ์พลับพลาแห่งชุมนุม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลา นั้น และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ 43 โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม

การอ้อนวอนของโมเสสช่วยคนอิสราเอลให้รอด

44 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 45 ¶จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาทั้งหลายเสียในพริบตาเดียว ¶ และท่านทั้งสองก็ขยันท้นาลงถึงดิน 46 โมเสสพูดกับอาโรนว่า ¶จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแท่นบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมริบนาไปที่ชุมนุมชน ทำการลบมลทินบาปของชุมนุมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้น 47 อาโรนจึงนำกระถางไฟตั้งที่โมเสสบอกวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม และดูเถิด ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว และท่านได้ใส่เครื่อง

หอมและทำการลบลมลทินบาปของประชาชน 48 ท่าน ได้ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และภัยพิบัตินั้นก็ถูกระงับแล้ว 49 บรรดาคนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโคราห์ 50 เมื่อภัยพิบัติถูกระงับแล้ว อาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

17

ไม้เท้าของอาโรน ใต้ออก มีดอกตูมและดอกบาน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 □จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้ามาจากเขา เรือนบรรพบุรุษละอันจากประมุขทุกคนตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้ไว้บนไม้เท้าทุกอัน 3 เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนเลวี เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษหนึ่ง 4 จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าพระโอวาทที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย 5 และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะงอก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียงบ่นของคนอิสราเอล ซึ่งเขาบ่นต่อเจ้าสงบลงเสียจากเรา□ 6 โมเสสจึงส่งคนอิสราเอล และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ใน ไม้เท้าเหล่านั้นด้วย 7 และโมเสสวาง ไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในพลับพลาพระโอวาท 8 อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศวานเลวี ใต้ออก มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์สุกบ้าง 9 แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็นำไม้เท้าของตนไป 10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเดือนพวกกบฏ เพื่อเจ้าจะให้เราทั้งหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเขาจะไม่ต้องตาย□ 11 โมเสสก็กระทำเช่นนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำอย่างนั้น 12 และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า □ดูเถิด เราพิณาศเราถึงหายนะ เรากิ่งหายนะหมดแล้ว 13 ผู้ใดที่มาใกล้พลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ□

18

คำสั่งสอนและคำบัญชาสำหรับอาโรนและคนเลวี

1 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า □เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศ์วานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยสถานบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปุโรหิตของเจ้า 2 และจงนำพี่น้องของเจ้ามาใกล้เจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเขาจะสมทบกับเจ้า และปรนนิบัติเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโอวาท 3 เขาทั้งหลายจะคอยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เข้าใกล้เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เกลือกว่าเขาทั้งหลายและเจ้าจะต้องตาย 4 เขาทั้งหลายจะสมทบกับพวกเจ้า และคอยรับใช้อยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในงานปรนนิบัติทั้งสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้อื่นใดมาใกล้เจ้า 5 พวกเจ้าต้องคอยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก 6 และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีพี่น้องของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของ

พลับพลาแห่งชุมนุม 7 ทั้งเจ้าและบุตรชายจึงคอยรับใช้ในหน้าที่ปุโรหิต เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในม่าน เจ้าต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้ต้องให้ถึงแก่ความตาย 8 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า 9 ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของคนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎถาวรเพราะเหตุพวกเจ้าได้รับการเจิมแล้ว 9 ในบรรดาของบริสุทธิที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจ้ามีดังนี้ บรรดาของถวายของเขา บรรดาธัญญาบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่บาปของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขา ซึ่งเขาถวายแก่เรา จะเป็นของบริสุทธิที่สุดแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า 10 เจ้าจงรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิที่สุด ผู้ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิแก่เจ้า 11 สิ่งต่อไปนี้ก็เป็นของเจ้าด้วย คือของให้ที่เขาถวาย บรรดาเครื่องบูชาแกว่งถวายของคนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎถาวรแก่ถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 12 น้ำมันที่ดีที่สุดในหม้อ และน้ำมันที่ดีที่สุดในเหยือก และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้า 13 ผลสุกแรกสุดของของทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 14 บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า 15 บรรดาเนื้อหนังที่เบิกครรรค์ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตรหัวปีของมนุษย์เจ้าจะต้องไถ่ไว้ เจ้าต้องไถ่ลูกหัวปีของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่มลทินด้วย 16 และค่าไถ่พออายุได้หนึ่งเดือนเจ้าก็จะต้องไถ่ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นยี่สิบเกปราห์ 17 แต่ลูกหัวปีของวัว หรือลูกหัวปีของแกะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าไม่ต้องไถ่เพราะเป็นของบริสุทธิ์ เจ้าจงเอาเลือดของมันพรมบนแท่นบูชา และเอาไขมันของมันเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 18 แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกที่แกว่งถวายหรือเนื้อโคนขาขวาเป็นของเจ้า 19 บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นกฎถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าด้วย 20 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า 21 เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล 21 ดูเถิด เราให้บรรดาสิทธิหนึ่งภายในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดก เป็นคำตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม 22 ตั้งแต่นั้นต่อไปคนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมนุม เกลือกว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย 23 แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา จะเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล 24 เพราะว่าส่วนสิทธิหนึ่งของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกเขาว่า 25 เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล 25 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 26 ยิ่งกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า 26 เมื่อพวกเจ้ารับสิทธิหนึ่งจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขาเป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำสิทธิหนึ่งของคุณสิทธิหนึ่งที่เราได้มาจากลานนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เต็มเปี่ยมจากบ่อย่ำองุ่น 28 เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากสิทธิหนึ่งทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือสิทธิหนึ่งที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น

จากสวนได้นี้พวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาห์แต่อาโรนปุโรหิต²⁹ จากบรรดาของ
ที่พวกเจ้าได้รับ เจ้าจงนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากบรรดาของดีที่
สุดนั้นคือส่วนของบิริสุทธิ์³⁰ ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า □เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว
ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าวและเป็นผลได้จาก
บ่อข่อย³¹ และเจ้าจงรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า
เพราะว่าเป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งชุมนุม³² เมื่อเจ้าได้ถวาย
ส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะหามิโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่าทำสิ่งบิริสุทธิ์ของคน
อิสราเอลให้มลทินเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย □ □

19

วัวตัวเมียสีแดงกับขี้เถ้า

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 □ต่อไปนี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระ
เยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติว่า จงบอกคนอิสราเอลให้นำวัวตัวเมียสีแดงไม่พิการซึ่งไม่มีตำหนิ
และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก³ และเจ้าจงให้วัวนั้นแก่เอลาซาร์ปุโรหิต และให้เอาวัวนั้น ไป
นอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา⁴ และเอลาซาร์ปุโรหิตจะเอาน้ำมูจุมเลือดวัวพรมที่ข้างหน้า
พลับพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง⁵ และให้มีคนเผาวัวตัวเมียนั้นเสียในสายตาของเขา คือเขาจะ
ต้องเผาหนัง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด⁶ และปุโรหิตจะเอาไม้สนสีดาร์ไม้หุ
สบกับด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาวัวตัวเมียนั้น⁷ แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และ
ชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลา
เย็น⁸ ผู้ใดที่ทำการเผาวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขา
จะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น⁹ ให้ชายคนที่สะอาดเก็บขี้เถ้าวัวตัวเมียนั้น นำไปไว้นอกค่าย
ในที่สะอาด และให้เก็บขี้เถ้าที่นั้นไว้ทำเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมชนอิสราเอล
เพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย¹⁰ และคนที่เก็บขี้เถ้าของวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าของตน
และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่คนอิสราเอล และแก่คนต่างด้าวผู้
อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร¹¹ ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทิน
อยู่เจ็ดวัน¹² ในวันที่สามเขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขา
ไม่ชำระตัวในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้¹³ ผู้ใดก็ตามแตะต้องคนตาย คือ
ร่างกายของคนตายแล้ว และมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็กระทำให้พลับพลาของพระ
เยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้
พรมถูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังคงอยู่ที่เขา¹⁴ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่อง
คนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้ามาในเต็นท์ และสารพัดที่อยู่ในเต็นท์ จะเป็นมลทิน ไปเจ็ดวัน¹⁵
ภาษาชนทุกลูกที่ไม่มีฝาปิดต้องเป็นมลทิน¹⁶ คนใดที่อยู่ในพื้นทุ่งไปแตะต้องคนที่ถูกดาบ
ตาย หรือแตะต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมลทิน ไปเจ็ดวัน¹⁷ สำหรับคนที่
เป็นมลทินนี้ จงเอาขี้เถ้าจากการเผาวัวตัวเมียในการบูชาไถ่บาป และเอาน้ำที่ไหลเติมเข้าไป
ปนในภาษาชน¹⁸ ให้คนสะอาดเอากิ่งหุสบจุ่มน้ำนั้นประพรมที่เต็นท์และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น
และบนตัวคนที่อยู่ที่นั่นและบนตัวคนที่แตะต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือหลุม
ศพ¹⁹ ให้คนสะอาดประพรมคนที่เป็มลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขา
จะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอถึงเวลาเย็นเขาจะสะอาด²⁰
แต่คนที่เป็มลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม

เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน คือว่าน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรหมถูกตัวเขา เขาจึงเป็นมลทิน ²¹ และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่นิรันดร์ ผู้ที่ประพรหมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แตะต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น ²² และสิ่งใดที่ผู้เป็นมลทินแตะต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น□

20

มิเรียมสิ้นชีวิต ประชาชนกระหายน้ำ

¹ ชุมชนทุกคนของอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารคินโนเดอในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดช มิเรียมก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น ² ครั้งนั้นชุมชนมิมีน้ำ เขาประชุมกันว่าโมเสสและอาโรน ³ ประชาชนตัดพ้อต่อว่าโมเสสว่า □เมื่อพี่น้องเราตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น เราตายเสียด้วยก็ดี ⁴ ท่านพาชุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม ⁵ และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรมายังที่เลวทรามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม และไม่มีน้ำดื่ม□ ⁶ แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประตูลัทธิพลแห่งชุมชนและชนหน้าลง และสงสาราคีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่เขา

น้ำไหลออกจากหิน โมเสสทำบาป

⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁸ □จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินเหล่านั้น ดังนั้นเจ้าจงเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดังนั้นแหละเจ้าจะให้ น้ำแก่ชุมชนและสัตว์ดื่ม□ ⁹ โมเสสก็นำไม้เท้าไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา ¹⁰ โมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาว่า □เจ้าผู้บงกชองฟัง ณ บัดนี้จะให้เราเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ□ ¹¹ และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่มน้ำ ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า □เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิ์ในสายตาของอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจะมีได้นำชุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา□ ¹³ น้ำนั้นคือน้ำเมรีบาห์ เพราะว่าอิสราเอลได้ต่อว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางเขา

คนเอโดมไม่ให้นำอิสราเอลผ่านประเทศของเขา

¹⁴ โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดชไปถึงกษัตริย์แห่งเอโดมว่า □พี่น้องซึ่งเป็นอิสราเอลกล่าวตั้งนี้ว่า ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว ¹⁵ ว่าบรรพบุรุษของเราลงไปยังอียิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและบรรพบุรุษของเรา ¹⁶ และเมื่อเราร้องทูล พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูแลเรา เราอยู่ในคาเดชเป็นเมืองที่อยู่ชิดพรมแดนของท่าน ¹⁷ ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนองุ่นของท่าน เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่เห็นไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ จนกว่าเราจะผ่านพื้นเขตแดนของท่าน□ ¹⁸ แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่า □ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้เกลือกกว่าเราจะยกออกมาสู่ท่านด้วยดาบ□ ¹⁹ และอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดมว่า □เราจะขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราดื่มน้ำของท่านไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เรา

จะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป เราไม่ต้องการอะไรอีก²⁰ แต่ท่านตอบว่า □เจ้าจะยกผ่านไปไม่ได้□ แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู้เขาทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง²¹ เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน²² และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาเดซมาถึงภูเขาโฮร์

อาโรนสิ้นชีวิต

²³ที่ภูเขาโฮร์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนริมเขตแดนแผ่นดินเอโดมว่า²⁴ □อาโรนจะต้องถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกบฏต่อคำสั่งของเราที่น้ำเมรีบาห์²⁵ จึงนำอาโรนและเอลืออาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมานบนภูเขาโฮร์²⁶ จึงถอดเสื้อของอาโรนสวมให้แก่เอลืออาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนจะถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น□²⁷ โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมด²⁸ และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอลืออาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสและเอลืออาซาร์ลงมาจากภูเขา²⁹ เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ว วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสิบวัน

21

กษัตริย์เมืองอาราดกับชาวคานาอันถูกทำลาย

¹เมื่อกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอันผู้อยู่ทางภาคใต้ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกสอดแนมใช้ั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลยได้บ้าง² และคนอิสราเอลปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า □ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น□³ และพระเยโฮวาห์ทรงดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขาก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขาเสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมาห์⁴ เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาโฮร์ตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนท้อใจมากเพราะเหตุหนทาง

งูแมวเซากับงูทองเหลือง

⁵และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า □ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเบียดอาหารอันไร้ค่านี้□⁶ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้งูแมวเซามาในหมู่ประชาชน งูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก⁷ และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า □เราทั้งหลายได้กระทำบาปเพราะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน ขอทูลแด่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำงูไปจากเราเสีย□ ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงทำงูแมวเซาตัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมาทุกคนที่ถูกงูกัดเมื่อเขามองดู เขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้□⁹ ดังนั้นโมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมาถ้างูกัดคนใด ถ้าเขามองดูงูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้¹⁰ และคนอิสราเอลก็ยกออกเดินไปตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท¹¹ และเขาออกเดินจากโอโบทไปตั้งค่ายอยู่ที่เียอาบาริม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับ ทางทิศตะวันออกขึ้น¹² เขายกออกจากที่นั้นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด¹³ เขายกออกจากที่นั้น ไปตั้งค่ายพักแรมที่อารโนนข้างโน้น ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ขีตมาจากพรมแดนของคนอาโม

โรดท์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคนอาโมโรดท์¹⁴ ดังนั้นในหนังสือสงครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า □พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน¹⁵ และที่เชิงลาดของที่ลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร์ และพาดพิงไปถึงพรมแดนโมอับ□¹⁶ จากที่นั่นเขาออกเดินต่อไปถึงเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา□¹⁷ แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า □โอ บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพุ่งขึ้นมา ให้เรามาร้องเพลงกัน¹⁸ เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อที่ขุนนางของประชาชนเจาะไว้ ด้วยคทาและไม้เท้าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ□ และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมัทธานาห์¹⁹ และจากมัทธานาห์ถึงตำบลนาหะสีเอล และจากนาหะสีเอลถึงตำบลบาโมท²⁰ และจากบาโมทถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องถื่นโมอับข้างยอดเขาปีสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเฮซีโมน

คนอาโมโรดท์ไม่ให้คนอิสราเอลผ่านประเทศของเขา อิสราเอลจึงยึดเอาแผ่นดินของเขา

²¹ แล้วอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมโรดท์กล่าวว่า ²²ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เสียวเข้าไปในนาหรือในสวนองุ่น เราจะไม่ได้มีน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรมแดนเมืองของท่าน□²³ แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน สิโหนรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และท่านมาถึงยาฮาสรบกับอิสราเอลที่นั่น²⁴ และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำอารโนนจนถึงแกวยับบอกลไกลไปจนถึงแดนคนอัมโมน เพราะว่าพรมแดนของคนอัมโมนเข้มแข็ง²⁵ และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอาโมโรดท์ในเฮซโบน และตามชนบททั้งหมด²⁶ เพราะว่าเฮซโบนเป็นเมืองหลวงของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมโรดท์ ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้นไกลไปถึงแม่น้ำอารโนน²⁷ เพราะฉะนั้นก็ร้องบทสุภาชิตจึงร้องว่า □มาที่เฮซโบน ให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโหนขึ้น²⁸ เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮซโบน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโหน ได้ทำลายเมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งปฐมนิยสถานสูงของแม่น้ำอารโนน²⁹ โมอับเอ๋ย วิตถกแก่เจ้า โอ ชนชาติแห่งพระเคโมชเอ๋ย เจ้าต้องพินาศ พระเคโมชได้มอบทั้งบุตรชายของคนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นเชลยของสิโหนกษัตริย์คนอาโมโรดท์³⁰ เราทั้งหลายได้ยิงเขาทั้งปวง เฮซโบนพินาศจนถึงดีบอน เราได้กวาดล้างถึงโนฟาห์เสียคือถึงเมเดบา□³¹ ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมโรดท์

อิสราเอลยึดแผ่นดินของเมืองบาชาน

³² และโมเสสไช้คนไปสอดแนมเมืองยาเซอร์ และเขาทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และขับไล่คนอาโมโรดท์ที่อยู่ที่นั่นเสีย³³ แล้วเขาก็เสียวยกเดินไปตามทางเมืองบาชาน และโอกษัตริย์เมืองบาชานก็ออกมา ทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรีย³⁴ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร่ของเขา และแผ่นดินของเขา และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์คนอาโมโรดท์ผู้อยู่ที่เฮซโบน□³⁵ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

1 แล้วคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ใกล้เมืองเยรีโค 2 ฝ่ายบาลาคบุตรชายศิปโปร์ได้เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์ 3 ทั้งโมอับก็ครั้นคร้ามต่อชนชาตินั้นนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลแล่นทีเดียว 4 โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนว่า ๐คนเหล่านี้จะมาเลี้ยกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมด เหมือนวัวเลี้ยกินหญ้าในนา ๐ บาลาคบุตรชายศิปโปร์เป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น 5 ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลาคบุตรชายเบโอร์ที่เบโอร์ใกล้แม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า ๐ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด เขาทั้งหลายเข้าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพักอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า 6 ฉะนั้น ขอเชิญมาเถิด บัดนี้ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง ๐ 7 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือคำการทำอาถรรพณ์นั้นออกไป ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงบาลาค ก็บอกคำของบาลาคแก่เขา 8 บาลาคก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ๐คิดนี้จึงค้ำที่นี้ก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าแล้ว ข้าจึงจะนำค่านั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย ๐ ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยังอยู่กับบาลาค 9 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาคตรัสว่า ๐คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด ๐ บาลาคก็ทูลพระเจ้าว่า ๐บาลาคบุตรชายศิปโปร์กษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้เขาทั้งหลายมาแจ้งแก่ข้าพระองค์ว่า 11 ๐ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกจากอียิปต์มาแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเถิด ขอสาปแช่งเขาทั้งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปได้ ๐ 12 พระเจ้าตรัสกับบาลาคว่า ๐เจ้าอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าอย่าแช่งชนชาตินั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่ได้รับพร 13 รุ่งเช้าบาลาคก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลาคว่า ๐จงกลับไปแผ่นดินของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน ๐ 14 เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาคกล่าวว่า ๐บาลาคมีปฏิเสธไม่ยอมมากับเรา ๐ 15 บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครึ่งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน 16 เขาทั้งหลายมาถึงบาลาคแล้วแก่ท่านว่า ๐บาลาคบุตรชายศิปโปร์กล่าวดังนี้ว่า ๐ขออย่าให้มีอะไรขัดขวางท่านที่จะไปหาข้าพเจ้าเลย 17 เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า ๐ 18 แต่บาลาคมิได้ตอบคนใช้ของบาลาคว่า ๐แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและของเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ 19 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านยังอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งก่อนด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง ๐ 20 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาคในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า ๐ถ้ามีผู้ชายมาเรียกเจ้าจงลุกขึ้นไปกับเขา แต่เจ้าจงกระทำตามที่เราสั่งเจ้าเท่านั้น ๐ 21 ดังนั้นรุ่งเช้าบาลาคก็ลุกขึ้นผูกอานลา ไปกับเจ้านายแห่งโมอับ 22 แต่พระเจ้าทรงกริ้วต่อบาลาคเพราะเขาไป ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนเป็นผู้สกัดทางบาลาคไว้ ฝ่ายบาลาคมีคนใช้สองคนไปกับเขา 23 เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง ลาก็เลี้ยวออกนอกทาง เข้าไปในทุ่งนา บาลาคจึงตีลาให้กลับไปทางเดิม 24 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนอยู่ในทางแคบระหว่างสวนองุ่น มีกำแพงทั้งสองข้างทาง 25 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็ตื่นไปติดกำแพง หนีบเท้าของบาลาคเข้ากับกำแพง บาลาคก็ตีลาอีก 26 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปข้าง

หน้ายืนอยู่ในที่แคบ ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปข้างขวาหรือข้างซ้าย²⁷ เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์หมั้นก็หมอบลง บาลาอัมยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาลาอัมก็โกรธ จึงเอาไม้เท้าของเขาตีลา²⁸ แล้วพระเยโฮวาห์เปิดปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า □ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง□²⁹ บาลาอัมพูดกับลาว่า □เพราะเจ้าได้แกล้งเรา เราอยากจะมีดาบอยู่ในมือเดี๋ยวนี้ เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย□³⁰ ลาก็พูดกับบาลาอัมว่า □ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านขับช้อยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนี้แก่ท่านหรือ□ บาลาอัมก็บอกว่า □ไม่เคย□³¹ แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาลาอัมก็ก้มศีรษะชบหน้าลงกราบ³² และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า □ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด เรามาห้ามเจ้า เพราะการประพฤติของเจ้าขัดชินเรา³³ ลาได้เห็นเราและหลีกเลี่ยงไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกเลี่ยงจากเรา เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่ และให้ลารอดตายไป□³⁴ แล้วบาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าพเจ้าได้กระทำการไป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านยืนอยู่ในหนทางกับข้าพเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย□³⁵ แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า □จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจงพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด□ ดังนั้นบาลาอัมก็ไปกับเจ้านายของบาลาคต่อไป³⁶ เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับบาลาอัมที่เมืองโมอับที่ สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน³⁷ บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า □เราได้อุตสาหใจคนไปเชิญท่านมามิใช่หรือ เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ□³⁸ บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว□³⁹ แล้วบาลาอัมไปกับบาลาคถึงตำบลศิรียาห์โซท⁴⁰ ณ ที่นั้นบาลาคเอารัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง⁴¹ ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังปูชนียสถานสูงของพระบาอัล จากที่นั่นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

23

พระเจ้าทรงดลใจบาลาอัมให้ช่วยพรรคอิสราเอล

1 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า □ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี่เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้า□² บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม บาลาคและบาลาอัมเอารัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น³ แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า □จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน□ แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง⁴ พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า □ข้าพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น□⁵ พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัมและตรัสว่า □จงกลับไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น□⁶ บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด บาลาคกับบรรดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน⁷ บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า □บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอารัม ท่านกษัตริย์ของโมอับ ได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขาทางตะวันออก กล่าวว่า □มาเถิด มาแข่งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล□⁸ ข้าพเจ้าจะแข่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแข่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร⁹ เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาแน่ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งอยู่ลำพัง

และมิได้นับเข้าในหมู่ประชาชาติ 10 ใครจะนับพงศ์ดินของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขา 11 แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแข่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เขานอกจากอวยพรเขา 12 เขาจึงตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปากข้าพเจ้า หรือ 13 บาลาคพูดกับเขาว่า เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเถิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั่นได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด จากที่นั่นท่านจงแข่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเถิด 14 แล้วบาลาคก็พาบาลาอัมมาถึงนาของโคฟิม ขึ้นถึงยอดเขาปัสกาห์สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น 15 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเถิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ตรัสโน้น 16 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบบาลาอัมและทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขาดังที่กล่าวไว้ 17 บาลาอัมก็กลับมาหาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถามเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่ากระไร 18 บาลาอัมก็ได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า บาลาค ลูกขึ้นเถิดและคอยฟัง บุตรชายของคิปีโร จงฟังข้าพเจ้าเถิด 19 พระเจ้ามิใช่มนุษย์จึงมิได้มุสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะมีทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงสั่งวานาแล้ว จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ 20 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระองค์ได้ทรงอำนวยการ และข้าพเจ้าจะเรียกกลับไม่ได้ 21 พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่า ไม่มีความชั่วช้าในยาโคบ และทรงเห็นว่า ไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา และเสียงให้ร้องถวายพรพระมหากษัตริย์อยู่ท่ามกลางเขา 22 พระเจ้าทรงนำพวกเขาออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งม้ายูนิคอน 23 ไม่มีการถือเอาต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายนต่อต้านอิสราเอล ถึงเวลาแล้วยาโคบและอิสราเอลก็จะได้รับค่าบอกว่า พระเจ้าจะทรงกระทำอะไร 24 ดูเถิด ชนชาติหนึ่งซึ่งลุกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่างสิงโตหนุ่ม ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อเสีย และดื่มเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย 25 แล้วบาลาคจึงพูดกับบาลาอัม โออย่าแข่งเขาเลย ทั้งอย่าอวยพรแก่เขา 26 แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า ทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส ข้าพเจ้าจะต้องกระทำตาม 27 บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า มาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง ชะรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแข่งเขาเพื่อข้าพเจ้าจากที่นั่น 28 บาลาคก็พาบาลาอัมไปถึงยอดเขาเปโอร์ ซึ่งมองลงมาเห็นเยซีโมน 29 แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า จงสร้างแท่นบูชาที่นี่เจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้า จัดวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้าที่นี่ 30 บาลาคจึงกระทำตามที่บาลาอัมได้บอก และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบนแท่นทุกแท่น

24

บาลาอัมพยากรณ์ถึงอนาคตของอิสราเอลและการเสด็จมาของพระเยซู

1 เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะให้อวยพรแก่อิสราเอล บาลาอัมก็หาได้ไปแสวงหาทางอย่างครั่งกอนาไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่นทุรกันดาร 2 บาลาอัมยกหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตระกูล แล้วพระวิญญูญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา 3 เขาจึงกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า โอคำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายที่หูดแดง 4 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวจาของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรง

มหิทริฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง⁵ โอ ยาโคบเอ๋ย เดินเท้าของท่านข้างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านกิ่งาม⁶ เหมือนหุบเขาที่ยึดไปไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ⁷ น้ำจะไหลออกจากถังของเขา และเชื้อสายของเขาย่อมอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์อากั๊ก ราชอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง⁸ พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนพลังแห่งม้ายูนิคอน เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสีย และหักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น และแทงเขาทั้งหลายทะลุด้วยลูกศร⁹ เขาหมอบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแช่ง¹⁰ บาลาคก็โกรธบาลาอัม จึงตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า เราเชิญท่านมาให้แช่งศัตรูของเรา และดูเถิดท่านได้อวยพรแก่เราถึงสามครั้ง¹¹ ฉะนั้นบัดนี้ จงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้กล่าววาระจะให้เกิดภัยแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ¹² แต่บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้สื่อสารซึ่งท่านใช้ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า¹³ แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของเขาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ที่จะทำตามใจข้าพเจ้าไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรัสประการใด ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น¹⁴ ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่ ชนชาตินี้จะกระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า¹⁵ เขาก็กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายผู้ที่หูดำแฉ่ง¹⁶ คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และทราบถึงพระปัญญาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทริฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนงง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง¹⁷ ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างไกลๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมาจากยาโคบ และธารพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเซท¹⁸ ฝ่ายเอโดมจะตกเป็นของคนอื่น เสรีวีจะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวิรกรรมแล้ว¹⁹ ผู้หนึ่งซึ่งออกมาจากยาโคบจะครอบครองและชาวเมืองที่รอตตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย²⁰ แล้วบาลาอัมมองดูคนอามาเลซ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า อามาเลซเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงซึ่งการทำลายอันถาวร²¹ และเขามองดูคนเคไนต์ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก และรังของท่านก็วางอยู่ในศิลา²² แต่อย่างไรก็ตามคนเคไนต์ก็ต้องถูกกวาดล้างอีกนานเท่าใดเล่า พวกอัศจรรย์จะมากกว่าเข้าไปเป็นเขลย²³ และบาลาอัมกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า อนิจจาเอ๋ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ ใครจะมีชีวิตอยู่ได้²⁴ แต่กำปั่นจะมาจากเขตแดนเมื่อคิทธิมทำลายอัศจรรย์และเอเบอร์ และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย²⁵ แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบาลาคก็ไปตามทางของตนด้วย

25

อิสราเอลไหว้รูปเคารพและเล่นชู้กับหญิงชาวโมอับ

1 เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองชิทิม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นชู้กับหญิงชาวโมอับ² หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง³ ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบาอัลแห่งเปโอร์ และพระเยโฮวาห์ทรง

พระพิโรธต่ออิสราเอล⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า □จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนแชนนาคาแดไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย□⁵ และโมเสสบอกพวกผู้วินิจฉัยของอิสราเอลว่า □ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบารัลแห่งเปโลไรเสียบ□⁶ และดูเถิด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียนคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสสและท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอล ซึ่งกำลังร้องให้อยู่หน้าประตูพลับพลาแห่งที่ชุมนุม⁷ ครั้นพินให้บุตรชายเอลเออาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเห็นดังนั้น ก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน มือถือทวน⁸ ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงทะลุเขาทั้งคู่ ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ท้องของนางก็ทะลุ แล้วภัยพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ⁹ แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีสองหมื่นสี่พันคน¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹¹ □พินให้ส บุตรชายเอลเออาซาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต ได้ยับยั้งความกริ้วของเราต่อคนอิสราเอล ในการที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญคนอิสราเอลเสียด้วยความหึงหวงของเรา¹² ดังนั้นจงกล่าวว่ □ดูเถิด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา¹³ พันธสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล□□¹⁴ ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าพร้อมกับหญิงชาวมีเดียนคนนั้น ชื่อคิมรี บุตรชายของสาอู เจ้าชายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน¹⁵ และชื่อของหญิงชาวมีเดียนผู้ถูกฆ่า คือคสปี บุตรสาวของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดียน¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า¹⁷ □จงรบกวนคนมีเดียน และสู้รบกับเขา¹⁸ เพราะเขารบกวนเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาล่อเจ้าในเรื่องเปโลไร และในเรื่องนางคสปี บุตรสาวเจ้านายแห่งมีเดียน ผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่ยังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเปโลไร□

26

การทำสำมะโนครัวคนอิสราเอลเป็นครั้งที่สอง

¹ ต่อมาภายหลังภัยพิบัตินั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสและเอลเออาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิตว่า² □จงทำสำมะโนครัวชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหมด ในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้□³ โมเสสกับเอลเออาซาร์ปุโรหิต ปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดน ใกล้เมืองเยรีโคว่า⁴ □จงทำสำมะโนครัวประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป□ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์คือ⁵ รูเบน บุตรชายหับีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือฮาโนค คนครอบครัวฮาโนค บิลลู คนครอบครัวบิลลู⁶ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน คารมี คนครอบครัวคารมี⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน⁸ และบุตรชายของบิลลู คือเอลีอับ⁹ บุตรชายของเอลีอับคือ เนมุเอล ดาธาน และอาบีรัม นี่คือนาธานและอาบีรัมที่เลือกจากชุมนุมชน เป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโรนในพระคพวกโคราห์ เมื่อเขาขัดขวางพระเยโฮวาห์¹⁰ และแผ่นดินได้เอาปากออกกลืนเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพรรคพวกนั้นถึงตาย เมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ¹¹ แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่¹² บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือเนมุเอล คนครอบครัวเนมุเอล ยามีน คนครอบครัวยามีน ยาคีน คนครอบครัวยาคีน¹³ เศปราห์ คนครอบครัวเศปราห์ ชาอูล คนครอบครัวชาอูล¹⁴ เหล่า

นี่เป็นครอบครัวของคอนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน ¹⁵ บุตรของกาด ตามครอบครัวของเขา คือเศโพน คนครอบครัวเศโพน ยักกิ คนครอบครัวยักกิ ชูนิ คนครอบครัวชูนิ ¹⁶ โอสนี คนครอบครัวโอสนี เอร์ คนครอบครัวเอร์ ¹⁷ อาโรต คนครอบครัวอาโรต อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี ¹⁸ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาด ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน ¹⁹ บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์และโอนัน เอร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานาอัน ²⁰ และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเขา คือเซปลาห์ คนครอบครัวเซปลาห์ เปเรศ คนครอบครัวเปเรศ เศปราห์ คนครอบครัวเศปราห์ ²¹ และบุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ฮามูล คนครอบครัวฮามูล ²² เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน ²³ บุตรชายของอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา คือโทลา คนครอบครัวโทลา ปูวาห์ คนครอบครัวปูวาห์ ²⁴ ยาซุบ คนครอบครัวยาซุบ ซิมโรน คนครอบครัวซิมโรน ²⁵ เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาการ์ ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน ²⁶ บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือเสเรต คนครอบครัวเสเรต เอโลน คนครอบครัวเอโลน ยาเลเอล คนครอบครัวยาเลเอล ²⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเศบูลุน ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน ²⁸ บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา คือมนัสเสห์และเอฟราอิม ²⁹ บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด ³⁰ บุตรชายของกิเลอาด คืออียเซอร์ คนครอบครัวอียเซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค ³¹ และฮัสริเอล คนครอบครัวฮัสริเอล เซเคม คนครอบครัวเซเคม ³² และเชมิดา คนครอบครัวเชมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์ ³³ ส่วนเศโลเฟห์บุตรชายเฮเฟอร์ ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟห์คือ มาลาห์ โนอาห์ โยกลาห์ มิลคาห์และทีราฮา ³⁴ เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน ³⁵ ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาคือ ชูเธลาห์ คนครอบครัวชูเธลาห์ เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน ³⁶ บุตรชายของชูเธลาห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน ³⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิม ตามจำนวนของเขา มีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา ³⁸ บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือ เบลาค คนครอบครัวเบลาค ฮัซเบล คนครอบครัวฮัซเบล อาหิรม คนครอบครัวอาหิรม ³⁹ เซฟูฟาม คนครอบครัวเซฟูฟาม หูฟาม คนครอบครัวหูฟาม ⁴⁰ และบุตรชายของเบลาค คืออาร์ดและนาอามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นาอามาน คนครอบครัวนาอามาน ⁴¹ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา และจำนวนของเขาเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน ⁴² ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือชูฮัม คนครอบครัวชูฮัม นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา ⁴³ ครอบครัวทั้งหมดของคนซูอิมตามจำนวนของเขา มีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน ⁴⁴ บุตรของอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา คืออิมนาห์ คนครอบครัวอิมนาห์ อิชวี คนครอบครัวอิชวี เมรียาห์ คนครอบครัวเมรียาห์ ⁴⁵ บุตรชายของเมรียาห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มัลคีเอล คนครอบครัวมัลคีเอล ⁴⁶ บุตรสาวของอาเซอร์ คือเสราห์ ⁴⁷ เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเซอร์ตามจำนวนของเขา มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน ⁴⁸ บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล ภูนิ คนครอบครัวภูนิ ⁴⁹ เยเซอร์ คนครอบครัวเยเซอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม ⁵⁰ เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน ⁵¹ จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน ⁵² พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ⁵³ □ ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ ⁵⁴ มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อย ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน ⁵⁵ แต่ให้จับสลาก

แบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา 56 ให้จับสลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อย 57 ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โซน คนครอบครัวเกอร์โซน โคยาห์ คนครอบครัวโคยาห์ เมรารี คนครอบครัวเมรารี 58 ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบนี คนครอบครัวเฮโบรน คนครอบครัวมาลี คนครอบครัวมุซึ คนครอบครัวโคราห์ และโคยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออัมราม 59 ภรรยาของอัมรามคือโยเคเบตบุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์ และนางคลอดบุตรให้อัมรามชื่อ อาโรนและโมเสส และมีริเอมพี่สาวของเขาทั้งสอง 60 และอาโรนให้กำเนิดบุตรชื่อนาถับ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ 61 แต่นาถับและอาบิฮูนั้นได้เสียชีวิตเมื่อเขาบูชาด้วยไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 62 และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามิได้นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกให้แก่เขาท่ามกลางคนอิสราเอล 63 จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค 64 แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอาโรนปุโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย 65 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านั้นว่า □เขาจะต้องตายในถิ่นทุรกันดาร □ ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชวานบุตรชายฮูน

27

พระราชบัญญัติเรื่องการได้รับมรดก

1 ครั้งนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟหัดบุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ชื่อบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โยกลาห์ มิลคาห์ และทึรซาห์ 2 และเขาทั้งหลายมาขึ้นอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประจวบปลื้มพลแห่งชุมนุม กล่าวว่ 3 □บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่สอสมกันต่อสุ์พระเยโฮวาห์ในพรรคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย 4 เหตุใดจึงลบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเราด้วย 5 โมเสสได้นำเรื่องของเขากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 7 บุตรสาวของเศโลเฟหัดบุตรสาวของเศโลเฟหัด ถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกท่ามกลางพี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดกบิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา 8 เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มืบุตรชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา 9 และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องของเขา 10 และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา 11 และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของเขา ให้ผู้นั้นถือกรรมสิทธิ์ได้ ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ □ □

โมเสสจะสิ้นชีวิต

12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □จงขึ้น ไปบนภูเขาอาบาริมนี้ และมองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล 13 และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบไปอยู่กับประชาชนของเจ้า

อย่างอาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรบไปนั้น ¹⁴ เพราะว่าเจ้าทั้งสองภรรยาของเรามีในถิ่นทุรกันดารดินระหว่างที่ชุมนุมชน ได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเราต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลายที่นั่นนี่ คือน้ำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารดิน

โยชูวาจะเป็นผู้นำคนอิสราเอลแทนโมเสส

¹⁵ โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ¹⁶ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้ ¹⁷ ผู้ซึ่งจะเข้าออกนอกออกในต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะได้เหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง ¹⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ¹⁹ จงนำโยชูวาบุตรชายหนุ่มผู้มีพระวิญญาณอยู่ภายในเขามา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา ¹⁹ ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุมชน ²⁰ เจ้าจงให้เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา ²¹ และเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะทูลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอุริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั้นคือชุมนุมชนทั้งหมด ²² และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มายืนต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด ²³ และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

28

คำสั่งสอนเรื่องเครื่องบูชาต่างๆ

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า ² จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เจ้าทั้งหลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด ³ และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิสองตัว เป็นเครื่องบูชาเนื่องนิตย์ทุกวัน ⁴ เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น ⁵ และยออดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชาคลุกกับน้ำมันสกัดหนึ่งในสี่ฮิน ⁶ เป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซีนายเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁷ ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น ให้ถวายหนึ่งในสี่ฮินกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ⁸ ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาบูชาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ⁹ ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยออดแบ่งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันให้เป็นธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ¹⁰ นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ¹¹ เวลาต้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิเจ็ดตัว ¹² สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายออดแบ่งสามในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญาบูชา และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอายออดแบ่งสองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ¹³ สำหรับลูกแกะทุกตัวจงเอายออดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่อง

บูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁴ ส่วนเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นครึ่งยิบ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสามยิบ สำหรับลูกแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสี่ยิบ นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี¹⁵ และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้นำมาบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ และเครื่องต้มบูชาคู่กัน¹⁶ เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นเป็สกาของพระเยโฮวาห์¹⁷ และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน¹⁸ ในวันต้นให้มีการประชุมบริสุทธิ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานหนักในวันนั้น¹⁹ แต่จงถวายบูชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอาวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว ดูให้ตีว่าไม่มีตำหนิ²⁰ และเอายอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟาห์ และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟาห์²¹ สำหรับลูกแกะผู้ตัวหนึ่งในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอาแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์²² และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของเจ้า²³ เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิตย์นั้น²⁴ ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ และเครื่องต้มบูชาคู่กัน²⁵ และในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น²⁶ ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น²⁷ แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว²⁸ และถวายยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้หนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์²⁹ สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์³⁰ พร้อมกับลูกแกะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบมลทินของเจ้า³¹ นอกจากเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์และธัญญาบูชาคู่กันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ และเครื่องต้มบูชาคู่กันด้วย (ดูให้ตีว่าให้ปราศจากตำหนิ)□

29

เทศกาลเป่าแตรและการประชุมบริสุทธิ

1 □ ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก เป็นวันให้เจ้าทั้งหลายเป่าแตร² เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบ ไม่มีตำหนิเจ็ดตัว³ และถวายยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวผู้นั้นจงถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์⁴ ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์⁵ และถวายลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อลบมลทินบาปของเจ้า⁶ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาในวันข้างขึ้นและธัญญาบูชาคู่กันและเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กันธัญญาบูชา และเครื่องต้มบูชาคู่กัน ตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์⁷ ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าต้องถ่อมใจลง อย่าทำการงานสิ่งใด⁸ แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว เจ้าอย่าให้มี

ตำหนิ 9 และขอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญบูชา สำหรับวัวตัวนั้นถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นสองในสิบเอฟาห์ 10 สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้น ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์ 11 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทินและเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ซึ่งคู่กับธัญญบูชา และเครื่องต้มบูชาคู่กัน 12 ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจึงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอโยทำงานหนัก และเจ้าจึงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแต่พระเยโฮวาห์ 13 เจ้าจึงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นทิพอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสิบสามตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้ย่ำให้มีตำหนิ 14 และถวายขอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญบูชาคู่กัน สำหรับวัวสิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบเอฟาห์ 15 สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์ 16 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 17 ในวันที่สองจถวายวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว 18 กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้นสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ 19 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 20 ในวันที่สามจถวายวัวสิบเอ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว 21 กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 22 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 23 ในวันที่สี่จถวายวัวสิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว 24 กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 25 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 26 ในวันที่ห้าจถวายวัวเก้าตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว 27 กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 28 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 29 ในวันที่หกจถวายวัวแปดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว 30 กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 31 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 32 ในวันที่เจ็ดเจ้าจถวายวัวเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว 33 กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 34 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 35 ในวันที่แปดเจ้าจมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอโยทำงานหนัก 36 แต่เจ้าจถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นทิพอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว 37 และถวายธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ 38 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญบูชาและเครื่องต้มบูชาคู่กัน 39 สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจึงถวายแต่พระเยโฮวาห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า เพิ่มเข้ากับการถวายตามคำ

ปฏิกิริยาของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญา
ญบูชาของเจ้า เครื่องดื่มบูชาของเจ้า และเครื่องสันติบูชาของเจ้า 40 และโมเสสได้บอกคน
อิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ

30

พระราชบัญญัติเรื่องการปฏิญาณไว้กับพระเจ้า

1 โมเสสได้พูดกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า 2 นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรง
บัญชา 2 เมื่อชายผู้ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์ปฏิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำ
สัญญาวิรัดอย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียวจา เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากปากของ
เขาทั้งสิ้น 3 หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้แด่พระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วย
คำสัญญาวิรัด เมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา 4 และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอปฏิญาณ
ไว้ และคำสัญญาวิรัดที่เธอผูกมัดตัวเอง แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณไว้
ทั้งสิ้นคงอยู่ และให้คำสัญญาวิรัดที่ผูกมัดเธอไว้นั้นทุกอย่างคงอยู่ 5 แต่ถ้าบิดาของเธอคัด
ค้านในวันที่เขาได้ยินนั้น การที่เธอปฏิญาณไว้ก็ดี คำสัญญาวิรัดที่ผูกมัดเธอไว้ก็ดี ย่อมไม่
คงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค้านเธอไว้ 6 และ
ถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่งที่นางปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัด
นาง 7 ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับนาง สิ่งที่นางปฏิญาณ
ไว้และคำสัญญาวิรัดที่ผูกมัดนางย่อมคงอยู่ด้วย 8 แต่ถ้าในวันนั้นที่สามีมาได้ยินนาง
และเขาคัดค้าน ก็ทำให้คำที่นางปฏิญาณไว้เป็นโมฆะ ทั้งคำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทัน
คิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง 9 แต่
คำปฏิญาณที่แม่มายหรือแม่ร้างกระทำไว้หรือคำใดที่นางพูดผูกมัดตนเอง คำพูดนั้นย่อม
คงอยู่ 10 และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง หรือให้สัญญาวิรัดด้วยสัตย์ปฏิญาณ
ผูกมัดตนเองไว้ 11 และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค้านนาง คำ
ปฏิญาณของนางทั้งสิ้นย่อมคงอยู่ และคำสัญญาวิรัดทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมคง
อยู่ 12 แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินแล้ว สิ่งใด
ที่ออกจากริมฝีปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือเกี่ยวกับคำสัญญาวิรัดของนางย่อม
ไม่คงอยู่ สามีของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง 13 คำ
ปฏิญาณหรือคำสัตย์ปฏิญาณทั้งสิ้นที่หาให้นางถ่อมใจเอง สามีของนางยอมให้คงอยู่หรือให้
เป็นโมฆะได้ 14 แต่ถ้าสามีของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อมกระทำให้คำ
ปฏิญาณและคำสัญญาวิรัดทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใด
ในวันที่เขาได้ยิน เขาจึงกระทำให้คงอยู่ 15 แต่ถ้าภายหลังที่เขาได้ยินแล้วมากระทำให้ไม่คง
อยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อมต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง 16 ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์
ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ เป็นเรื่องระหว่างชายกับภรรยาของเขา เรื่องระหว่างบิ
ดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่ ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

31

การแก้แค้นคนมีเดียน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 2 จงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลัง
เจ้าจะถูกรวบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า 3 และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า 4 จงเตรียม

คนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้ววกไปสู่พวกมีเดียนเพื่อกระทำ การแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมีเดียน 4 เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมด ตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม 5 ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันๆนั้นตระกูลละ พันคน เป็นคนหมื่นสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม 6 และโมเสสส่งคนตระกูลละพัน คนออกไปทำสงคราม ทั้งคนเหล่านั้นกับพีเนห์สบุตรชายเอเลอาซาร์บิโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีแต่รูปลกอยู่ในมือ 7 เขาทำสงครามต่อสู้คนมีเดียนตั้งที่ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน 8 เขาได้ประหารชีวิตบรรดาภักษัตริ ย์คนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขาฆ่าเสีย มิเอวี เรเคม สุร์ เฮอร์ และเรบา ภักษัตริย์ทั้งห้าแห่ง คนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบาลอัมบุตรชายเบโอร์เสียด้วยดาบ 9 และคนอิสราเอลได้ จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย และกวาดเอาฝูงวัว ฝูงแพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิ้น เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้ 10 และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่ อาศัยของเขา และเผาค่ายทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย 11 แล้วเก็บบรรดาของที่ริบได้และทรัพย์ ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิ้น 12 แล้วเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้กับของที่ริบ ได้ทั้งหมดมายังโมเสส และเอเลอาซาร์บิโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโม อับ รีมแม่น้ำจอร์แดน ใกล้เมืองเยรีโค 13 โมเสสและเอเลอาซาร์บิโรหิตและบรรดาประมุข แห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย 14 และโมเสสโกรธพวกนายทหาร คือนายพันและ นายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม 15 โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า 16 ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิต พวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ 16 ดูเถิด โดยคำปรึกษาของบาลอัม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้ คนอิสราเอลหลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบโอร์ และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้น ท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ 17 ฉะนั้นบัดนี้จึงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเล็กเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน 18 แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยัง ไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง 19 จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต้องผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัวในวันที่สามและ วันที่เจ็ด 20 ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขนแพะ ทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น 21 และเอเลอาซาร์บิโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไป ทำสงครามว่า 22 นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส 22 เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว 23 ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงลงเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไรก็จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ และทุกสิ่ง ที่ทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น 24 ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่าน ในวันที่เจ็ด และท่าน จะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้ 25 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 26 27 และเอเลอาซาร์บิโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ได้มาทั้งคนและสัตว์ 27 และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง และให้ บรรดาชุมนุมชนอีกส่วนหนึ่ง 28 และจงชักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของ ภายแต่พระเยโฮวาห์ ห้าร้อยชักหนึ่ง ทั้งคนและวัว และลาและฝูงแพะแกะ 29 จงเอาจาก ครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอเลอาซาร์บิโรหิตเป็นเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์ 30 และจาก ครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบชักหนึ่งจากคน ฝูงวัว ฝูงลา และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลับพลาของพระเยโฮวาห์ 31 และโมเสสกับเอ เลอาซาร์บิโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส 32 บรรดาทรัพย์ที่ปล้น ได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้ นั้น คือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว 33 วัวเจ็ดหมื่นสอง

พันตัว 34 ลากหมื่นหนึ่งพันตัว 35 และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน 36 และในครึ่งส่วน ได้ของคนทีออกไปทำสงคราม มีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว 37 และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มีหกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว 38 มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว 39 มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกสิบเอ็ดตัว 40 ส่วนคนนั้นมีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน 41 โมเสส ได้มอบส่วนที่ชักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอลาซาร์ปุโรหิตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส 42 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้มานั้น 43 (ครึ่งส่วนของชุมชนคน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว 44 วัวสามหมื่นหกพันตัว 45 ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว 46 และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน) 47 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น โมเสส ได้เอาส่วนห้าสิบชักหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลับพลาของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 48 แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันนายร้อย ได้เข้ามาใกล้โมเสส 49 และกล่าวแก่โมเสสว่า ๐คนใช้ของท่านได้ตรวจนับทหารผู้อยู่ได้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้ว ไม่มีคนหายไปสักคนเดียว 50 และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้มา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขาและสร้อยคอ แหวนตรา ตุ่มหู และกำไล เพื่อทำการลบลมพิษบาปของพวกเราทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 51 โมเสสและเอลาซาร์ปุโรหิตก็รับบรรดาสິงของที่ทำด้วยทองคำจากเขา 52 และทองคำทั้งสิ้นจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนายพันและนายร้อย มีน้ำหนักหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเชเชล 53 (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา) 54 โมเสสและเอลาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุม เป็นที่ระลึกแก่คนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

32

ตระกูลรูเบน ตระกูลกาตและครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์จะได้รับแผ่นดินด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

1 คนรูเบนและคนกาตมีฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดุเถิด ที่นั่นเป็นที่เหมาะแก่ฝูงสัตว์ 2 ดังนั้นคนกาตและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอลาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า 3 ๐อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮซโบน เอลาเลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน 4 เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะแก่ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมีฝูงวัว 5 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า ๐ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาทข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปเลย 6 แต่โมเสสพูดกับคนกาตและคนรูเบนว่า ๐ควรให้พี่น้องของท่าน ไปทำสงคราม ฝ่ายพวกท่านจะยังยืนอยู่ที่นั่นหรือ 7 ทำไมท่านทั้งหลายกระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลห่อถอกที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา 8 บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เขาไปจากคาเดชบารเนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น 9 เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอชโคล และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลห่อถอกที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา 10 ในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขานัก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า 11 ๐คนที่เสียชีวิตทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะมิได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง 12 เว้นแต่

คาเลบบุตรชายเยเฟเนห์คนเคนัสและโยชูวาบุตรชายนูน เพราะว่าเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง¹³ และความกร้าวโกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนช่วยอยู่ที่กระทำซัวในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น¹⁴ และดูเถิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทิวพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น¹⁵ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายหนีจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย¹⁶ แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กทั้งหลาย¹⁷ แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเขาไปถึงที่ของเขา เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้¹⁸ เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเขาทุกคน¹⁹ เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะวามรดกที่ตกทอดมาถึงเราอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออกนี้²⁰ โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนั้น คือหยิบอาวุธขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพิกตรพระเยโฮวาห์²¹ และคนของท่านที่ถืออาวุธทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อพระพิกตรพระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นพระองค์²² และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพิกตรพระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับและพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพิกตรพระเยโฮวาห์²³ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนั้น ดูเถิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน²⁴ จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำตามคำที่ออกจากปากของท่าน²⁵ และคนกาดกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า ๐คนใช้ของท่านจะกระทำสิ่งที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา²⁶ เด็กเล็กทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ฝูงสัตว์และสัตว์ใช้ทั้งหมดของเราจะอยู่ที่นี้ในเมืองกิเลอาด²⁷ แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวุธทำสงครามจะข้ามไปเพื่อสู้รบต่อพระพิกตรพระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง²⁸ เกี่ยวกับเรื่องเขาทั้งหลายนี้ โมเสสจึงออกคำสั่งแก่เอลอาซาร์ปุโรหิตและแกโยชูวาบุตรชายนูน และแกหัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล²⁹ และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า ถ้าคนกาดและคนรูเบน ทุกคนผู้มีอาวุธที่จะทำสงครามต่อพระพิกตรพระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา³⁰ แต่ถ้าเขาไม่ถืออาวุธข้ามไปกับท่าน เขาจะต้อง ได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์³¹ คนกาดกับคนรูเบนตอบว่า ๐พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น³² เราจะถืออาวุธข้ามไปต่อพระพิกตรพระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้³³ โมเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนกาด และแก่คนรูเบน และแก่ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาซัน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดน คือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ³⁴ และคนกาดก็สร้างเมืองดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์³⁵ อัทโรท โขพาน ยาเซอร์ โยกเบซาห์³⁶ เบธนิมราห์ และเบธฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างคอกให้แกะ³⁷ และคนรูเบนก็สร้างเมืองเซชโบน เอลาอาเลห์ คีริยาอาอิม³⁸ เนโบ และบาอัลเมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิบมาห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้นนั้น³⁹ และคนมรศิรัน

ตรชาขามนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และจับไล่พวกอาโมไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น 40 และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่มาคีร์บุตรชาขามนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น 41 และยาอีร์บุตรชาขามนัสเสห์ยกไปยึดเมืองเล็ก ๆ ของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่าฮาโวทยาอีร์ 42 และโนบาห์ไปยึดเคนาห์และชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาห์ตามชื่อของเขา

33

การทบทวนการเดินทางจากอียิปต์

1 ต่อไปนี้เป็นเรื่องระยะทางเดินของคนอิสราเอล เมื่อเขาออกเดินจากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน 2 โมเสสได้จดสถานที่ที่เขาออกเดินทีละระยะๆ ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดิน 3 เขาทั้งหลายพากันเดินจากรามเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปีสกาไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินด้วยชูมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น 4 ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารชีวิตท่ามกลางพวกเขา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย 5 ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินจากรามเสส และตั้งค่ายที่สุคคท 6 และเขาทั้งหลายยกเดินจากสุคคท และตั้งค่ายที่เอธามซึ่งอยู่ชายฝั่งนอร์ทกันดาร 7 และเขาทั้งหลายยกเดินจากเอธาม หันกลับไปยังบิหิโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบาอัลเซโฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล 8 และเขาทั้งหลายยกเดินจากหน้าบิหิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และเขาทั้งหลายเดินในถิ่นทุรกันดารเอธามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์ 9 และเขายกเดินจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น 10 เขายกเดินจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง 11 และเขายกเดินจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารสิน 12 และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารสินมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์ 13 และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูซ 14 และเขายกเดินจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั่น ไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม 15 และเขายกเดินจากเรฟีดิมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซิงาย 16 และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารซิงายมาตั้งค่ายที่ซิบโรทหัทธาอวาท 17 และเขาออกเดินจากซิบโรทหัทธาอวาทมาตั้งค่ายที่ฮาเซโรท 18 และเขายกเดินจากฮาเซโรทและตั้งค่ายที่ริทมาห์ 19 และเขายกเดินจากริทมาห์และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ 20 และเขายกเดินจากริมโมนเปเรศและตั้งค่ายที่ลิบนาห์ 21 และเขายกเดินจากลิบนาห์และตั้งค่ายที่ริสสาห์ 22 และเขายกเดินจากริสสาห์และตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์ 23 และเขายกเดินจากเคเฮลาธาห์และตั้งค่ายที่ภูเขาเซเฟอร์ 24 และเขายกเดินจากภูเขาเซเฟอร์และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์ 25 และเขายกเดินจากฮาราดาห์และตั้งค่ายที่มักเฮโลท 26 และเขายกเดินจากมักเฮโลทและตั้งค่ายที่ทาหัท 27 และเขายกเดินจากทาหัทและตั้งค่ายที่เทราห์ 28 และเขายกเดินจากเทราห์และตั้งค่ายที่มิทคาห์ 29 และเขายกเดินจากมิทคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซโมเนาห์ 30 และเขายกเดินจากฮัซโมเนาห์และตั้งค่ายที่โมเสโรท 31 และเขายกเดินจากโมเสโรทและตั้งค่ายที่เบนยาอะคัน 32 และเขายกเดินจากเบนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาต 33 และเขายกเดินจากโฮร์ฮักกิดกาตและตั้งค่ายที่โยทบาธาห์ 34 และเขายกเดินจากโยทบาธาห์และตั้งค่ายที่อับโรนาห์ 35 และเขายกเดินจากอับโรนาห์และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์ 36 และเขายกเดินจากเอซีโอนเกเบอร์และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารคิน คือคาเดช 37 และยกเดินจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ริมแผ่นดินเอโดม 38 และอาโรนโรหิตได้ขึ้นบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น ในวันที่หนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์ 39 เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์นั้น มีอายุหนึ่งร้อยสิบ

สามปี⁴⁰ และกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอัน ผู้ที่อยู่ทางภาคใต้ในแผ่นดินคานาอัน ได้ยื่นข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา⁴¹ และเขายกเดินจากภูเขายโฮร์และตั้งค่ายที่ศัลโมนาห์⁴² และเขายกเดินจากศัลโมนาห์ และตั้งค่ายที่ปูโนน⁴³ และเขายกเดินจากปูโนน และตั้งค่ายที่โอโบท⁴⁴ และเขายกเดินจากโอโบท มาตั้งค่ายที่อียเออาบาริม ในดินแดนโมอับ⁴⁵ และเขาออกเดินจากโออิม และตั้งค่ายที่ติโบนกาต⁴⁶ และเขายกเดินจากติโบนกาต และตั้งค่ายที่อัลโมนดิบลลาธาอิม⁴⁷ และเขายกเดินจากอัลโมนดิบลลาธาอิม และตั้งค่ายในภูเขาอาบาริมหน้าเนโบ⁴⁸ และเขายกเดินจากภูเขาอาบาริม และตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค⁴⁹ เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบรเยซิโมท ไกลไปจนถึงอาเบลชิทิม ณ ที่ราบโมอับ⁵⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า⁵¹ ๐จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน⁵² เจ้าจงขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และทำลายศิลารูปและสลักของเขาเสียให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่หล่อของเขาเสียให้สิ้น และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย⁵³ และเจ้าจงขับชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้าไปตั้งอยู่ในนั้น เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้เจ้าถือกรรมสิทธิ์⁵⁴ เจ้าทั้งหลายจงจับสลากมรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย ดินผืนใดที่สลากตกแก่คนใดก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า⁵⁵ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสี้ยนในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนามอยู่ที่สี่ข้างของเจ้า และเขาทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น⁵⁶ และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น๐

34

การเตรียมที่จะแบ่งแผ่นดินคานาอัน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 ๐จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเขตพรมแดนทั้งหมด๐ นั้น 3 เขตด้านใต้ของเจ้านับจากถิ่นทุรกันดารสินตามด้านเอโดม และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านั้นนับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก 4 และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้เนินสูงอาคริบิม ข้ามไปยังสิน ไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารเนีย เรือยไปถึงฮายาธาตดารฟานเรื่อยไปถึงฮัสโมน 5 และอาณาเขตจะเลี้ยวจากฮัสโมนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล 6 อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น นี่จะเป็นเขตด้านตะวันตกของเจ้า 7 ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาโฮร์ 8 จากภูเขาโฮร์เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศตต์ 9 แล้วอาณาเขตจะขึ้นไปถึงคีไฟรอนไปสิ้นสุดที่ฮายาเรนัน นี่เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า 10 เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากฮายาเรนันถึงเซฟาม 11 และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟามถึงริบล่าห์ข้างตะวันออกของเมืองอาอิม และอาณาเขตจะลงมาถึงไหลทะเลคินเนเรททางด้านตะวันออก 12 และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ๐ 13 โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า ๐นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครั้งตระกูล 14 เพราะว่าตระกูลคนรูเบนตามเรือนบรรพบุรุษ และตระกูลคนกาตตาม

เรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้ว ด้วย 15 ทั้งสองตระกูลและครึ่งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโคด้านตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ขึ้น 16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 17 ๐ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอลเอซาร์บิโรทิต และโยชูวาบุตรชายนูน 18 ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก 19 ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์ 20 เชมูเอลบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลคนสิเมโอน 21 เอลีดาบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน 22 จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อคนคิบุตรชายโยกลี 23 จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่อฮันนีเอลบุตรชายเอโฟด 24 และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมุเอลบุตรชายชิฟทาน 25 จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีซาฟานบุตรชายปารานาค 26 จากตระกูลคนอิสสาการ์ มีประมุขคนหนึ่งชื่อปัลที่เอลบุตรชายฮัสซาน 27 และจากตระกูลคนอาเซอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิฮูดบุตรชายเซโลมี 28 จากตระกูลคนนัฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปดาเฮลบุตรชายอัมมีฮูด 29 บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้แบ่งมรดกให้คนอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

35

เมืองลี้ภัย

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมน้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า 2 ๐จงบัญชาคนอิสราเอล ให้เขายกเมืองให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คนเลวีด้วย 3 ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ให้ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และทรัพย์สินของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา 4 ทุ่งหญ้าของเมืองที่เจ้ายกให้แก่คนเลวีนั้นให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอกโดยรอบ 5 และเจ้าจงวัดภายนอกเมืองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้ สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลาง นี่เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น 6 เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่คนเลวี คือ เมืองลี้ภัยหกเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คนฆ่าคนหนีไปอยู่ และเจ้าจงเพิ่มให้เขากสิสิบสองเมือง 7 เมืองทั้งหมดที่เจ้ายกให้คนเลวีเป็นสิสิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย 8 และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เขาจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จากตระกูลย่อมเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย ทุกตระกูลตามส่วนของมรดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่คนเลวี 9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 10 ๐จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าในแผ่นดินคานาอัน 11 เจ้าจงเลือกเมืองให้เป็นเมืองลี้ภัยสำหรับเจ้า เพื่อคนที่ได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ 12 ให้เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองลี้ภัยจากผู้ที่อาฆาต เพื่อมิให้คนฆ่าคนจะต้องตายก่อนที่เขาจะยื่นต่อหน้าชุมชนเพื่อรับการพิพากษา 13 และเมืองที่เจ้ายกไว้ นั้นให้เป็นเมืองลี้ภัยหกเมือง 14 เจ้าจงให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน ให้เป็นเมืองลี้ภัย 15 ทั้งหกเมืองนี้ให้เป็นเมืองลี้ภัยของคนอิสราเอล และสำหรับคนต่างดาว และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เพื่อคนหนึ่งคนใดที่ได้ฆ่าเขาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น 16 ถ้าผู้ใดตีเขาด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ 17 ผู้ใดทุบเขาให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆ่าคนได้ และเขาถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็น

แน่ 18 หรือผู้ใดใช้อาวุธไม้ที่อยู่ในมือขนาดฆ่าคน ได้ตีเขาล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นฆาตกร ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียเป็นแน่ 19 ให้ผู้อฆาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตฆาตกรนั้น ถ้าผู้อฆาตพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย 20 แต่ถ้าผู้ใดแทงเขาด้วยความเกลียดชัง หรือชும்คอยขว้างเขาจนเขาตาย 21 หรือเพราะเป็นศัตรูกันชกเขาล้มลง จนเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ชกเขาเสียเป็นแน่ ด้วยว่าเขาเป็นฆาตกร เมื่อผู้อฆาตโลหิตพบเขาเมื่อใด ก็ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสีย 22 แต่ถ้าผู้ใดโดยมิได้เป็นศัตรูกันแทงเขาทันที หรือเอาอะไรขว้างเขาโดยมิได้ชும்คอยชกอยู่ 23 หรือใช้ก้อนหินขนาดฆ่าคนได้ขว้างถูกเขาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาถึงตาย และเขามิได้เป็นศัตรู และมีได้มุ่งทำร้ายเขา 24 ก็ให้ฆมนุมชนตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้อฆาตโลหิตตามคำตัดสินนี้ 25 ให้ฆมนุมชนชายผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อฆาตโลหิต ให้ฆมนุมชนพาตัวเขากลับ ไปถึงเมืองลี้ภัยซึ่งเขาได้หนีไปอยู่นั้น ให้เขาอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตผู้ได้ถูกเจิมไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย 26 แต่ถ้าผู้ฆ่าคนออกไปพ้นเขตเมืองลี้ภัย ซึ่งเขาหนีเข้าไปอยู่ในเวลาใด 27 และผู้อฆาตโลหิตพบเขานอกเขตเมืองลี้ภัย และผู้อฆาตโลหิตได้ฆ่าผู้ฆ่าคนนั้นเสีย ผู้อฆาตโลหิตจะไม่มี ความผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา 28 เพราะว่าชายผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมืองลี้ภัยจนมหาปุโรหิตถึงแก่ความตาย ภายหลังเมื่อมหาปุโรหิตถึงแก่ความตายแล้ว ผู้ฆ่าคนนั้นจะกลับไปยังแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็ได้ 29 สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า 30 ผู้ใดฆ่าเขาตาย ให้ประหารชีวิตฆาตกรนั้นเสียตาม ปากของพยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว 31 ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถ่ชีวิตของฆาตกรผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่ 32 และเจ้าอย่ารับค่าไถ่คนที่หลบหนีไปยังเมืองลี้ภัยเพื่อให้กลับมาอยู่ในแผ่นดินของเขา ก่อนที่มหาปุโรหิตสิ้นชีวิต 33 ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำให้แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะว่าโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำให้โลหิตตก 34 เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เราอยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล□

36

กฎต่างๆเรื่องมรดก

1 หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมาศิร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ครอบครัวต่างๆของบุตรชายโยเซฟ เข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าประมุข คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล 2 เขาพูดว่า □พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้จับสลากยกแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล และเจ้านายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ ให้ยกมรดกของเศโลเฟห์ที่พี่น้องของเราแก่บุตรสาวของเขา 3 ถ้าเธอทั้งหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอลตระกูลอื่นแล้ว ส่วนมรดกของบรรพบุรุษของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่นำมรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา 4 และเมื่อถึงปีเสียงแตรของคนอิสราเอล มรดกที่เป็นส่วนของเธอก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย จึงเป็นการที่นำส่วนมรดกของเธอไปจากส่วนมรดกของคนบิดาของเรา□ 5 และไม่เสสบัญญัติของคนอิสราเอลตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า □บุตรกุลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว 6 นี่คือสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศโลเฟห์ ซึ่งว่า □จงให้เธอแต่งงานกับใครที่เธอพอใจ แต่เธอต้องแต่งงานกับคน

ภายในครอบครัวตระกูลบิดาของเธอ ⁷ ดังนั้นแต่ละส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรพบุรุษของตน ⁸ และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่งในครอบครัวในตระกูลบิดาของตน เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขา ⁹ ดังนั้นจะไม่มีมรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลควรคงอยู่ในที่มรดกของตน □ □ ¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสอย่างไร บุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟหัดก็กระทำอย่างนั้น ¹¹ เพราะว่ามาลาห์ ทิธซาลี โยกลาห์ มิลคาห์ และโนอาห์ บุตรสาวของเศโลเฟหัด ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพี่น้องแห่งบิดาของตน ¹² เธอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และส่วนมรดกของเธอก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเธอ ¹³ ข้อความเหล่านี้เป็นบทบัญญัติและคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสส แก่คนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเฮรีโค

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือพระราชบัญญัติ

เล่มนี้เป็นเล่มที่ห้าในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นเททอก เล่มนี้ได้บันทึกพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้าไว้เป็นครั้งที่สอง คือครั้งแรกอยู่ในหนังสืออพยพ บทที่ 20 และครั้งที่สองอยู่ในหนังสือพระราชบัญญัติ บทที่ 5 หนังสือพระราชบัญญัติส่วนใหญ่ได้บันทึกและอธิบายช่อกกล่าวจากหนังสืออพยพ หนังสือเลวีนิติ และหนังสือกันดารวิถีซ้ำ

เล่มนี้บันทึกการปรึกษาของโมเสส และวิจารณ์ถึงการเดินทางของชาวอิสราเอลและคำสั่งของพระเจ้าต่ออิสราเอล หนังสือพระราชบัญญัติกล่าวถึงตอนที่พระเจ้าทรงทำสัญญาโมตรีไว้กับอิสราเอลเป็นครั้งที่สองที่ราบของ โมอับซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่อิสราเอลจะเข้าแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ โมเสส ซึ่งตอนนี้อายุ 120 ปี ได้กล่าวคำอำลาแก่ประชาชน ชีวิตของโมเสสได้ประสบความสำเร็จอย่างดี เขาอาศัยอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์ฟาโรห์เป็นเวลา 40 ปี แล้วเขาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียนเป็นเวลา 40 ปี และอีก 40 ปีเขานำพวกอิสราเอลในป่าซิมาย คือเขาได้นำสามล้านคนให้ย้ายจากประเทศอียิปต์ไปยังแผ่นดินอิสราเอล

พระคัมภีร์ใหม่อ้างถึงหนังสือพระราชบัญญัติมากกว่า 80 ครั้ง

▢บางข้อในหนังสือพระราชบัญญัติแสดงความหมายอย่างลึกซึ้งดีกว่าคำเขียนของเดมอสแตนิส ซีซีโร พิท หรือเวบเสเตอร์ (จาก Halley's Bible Handbook, หน้า 150)

โมเสสทบทวนเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดารกับคนอิสราเอล

1 ข้อความต่อไปนี้ เป็น คำที่ โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดงระหว่างปารานและโทเฟล ลาบาน ฮาเซโรท และดีซาหับ 2 (หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน) 3 อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบ โมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอลตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติให้แก่เขาทั้งหลาย 4 หลังจากที่ท่าน ได้มาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ที่อยู่เมืองเฮชโบน และโอกกษัตริย์เมืองบาซาน ผู้ซึ่งอยู่ในอัททาโรท ณ ตำบลเอเดรอนั้นแล้ว 5 โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ที่ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า 6 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า ▢เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขาที่นานพอแล้ว 7 เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนเทือกเขา และในหุบเขา ในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคนคานาอัน และที่เลบานอนจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส 8 ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่เจ้าทั้งหลายและแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเขาด้วย ▢ 9 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า ▢ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวกท่านทั้งหลายไม่ไหว 10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิดทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดวงดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า 11 (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่าและทรง

อำนาจพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น □ 12 ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบากและการทรมานของ ท่านทั้งหลายอย่างไรได้ □ 13 จึงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจและมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย □ 14 ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า □ สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว คราวที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ □ 15 ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและมีชื่อ ตั้งไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน □ 16 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวกำชับพวกตุลาการของท่านทั้งหลายว่า □ จึงพิจารณาคดีของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างดาวที่อาศัยอยู่กับท่าน □ 17 ท่านทั้งหลายอย่าล่าเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคดีใดที่ยากเกิน ไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง □ 18 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ □ 19 เราได้ออกไปจากโฮเรบเดินทะเลลึกลับทรกัณดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น เดินไปตามแดนเทือกเขาของคานาไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้ และเรามาถึงคาเดชบารเนีย □ 20 และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า □ ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคานาไรต์แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย □ 21 ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้นไปยึดแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ อย่างกล้าหรืออย่าตกใจไปเลย □ 22 แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า □ ให้เราทั้งหลายใช้คนไปก่อนเราและสอดแนมดูแผ่นดินนั้นแทนเรา นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะ ไปนั้นมาให้เรา □ 23 เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน □ 24 แล้วคนเหล่านั้น ได้ขึ้นไปขึ้นแดนเทือกเขา มาถึงหุบเขาเอชโคส และสอดแนมดูที่นั่น □ 25 เขาทั้งหลายได้เก็บผลไม้เมืองนั้นติดมือมาให้เราทั้งหลายและนำข่าวมาให้เราว่า □ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรานั้นเป็นแผ่นดินที่ดี □ 26 แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ ไม่ยอมขึ้นไป กลับขัดขืนพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย □ 27 และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ในเต็นท์ของตน และว่า □ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงชังพวกเรา พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราไว้ในมือคานาไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย □ 28 เราทั้งหลายจะขึ้นไปทีไหนเล่า พวกพี่น้องของเราได้ทำอกใจของเราให้ผ้อทอดลอยไปโดยที่ว่า □ คนเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า และยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนอานาคอยูที่นั่นด้วย □ □ 29 แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า □ อย่าครั่นคร้ามหรือกลัวเขาเลย □ 30 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำหน้าท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย □ 31 และในถิ่นทรกัณดาร ซึ่งในที่นั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอุ้มชูพวกท่าน ดังพ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่าน ได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่ □ 32 แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย □ 33 ผู้ได้ทรงนำทางข้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ ให้ท่านทั้งหลายตั้งเต็นท์ของท่าน เป็นไฟในกลางคืน เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆ ในกลางวัน □ 34 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฏิญาณว่า □ 35 □ แต่จริงจะไม่มี

ผู้ใดในยุคที่ข้านี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินดินนั้น ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย 36 เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ 37 เพราะเหตุท่านทั้งหลายพระเยโฮวาห์ก็ทรงพิโรธเราด้วย ตรัสว่า ๐เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในที่นั้นด้วยเหมือนกัน 38 แต่โยชูวานบุตรชายหนุ่มผู้อยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไปจงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น 39 ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าที่ในวันนี้ยังไม่รู้จักผิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั้น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขา และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั้น 40 แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงเถิด 41 ครั้นนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า ๐เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู้รบตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ตรัสสั่งนั้น ๐ และท่านทั้งหลายได้คาดอาวุธเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็นเรื่องง่าย 42 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ๐จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู้รบเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามีได้อยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย ๐ 43 ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านตั้งนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขัดชินพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ มีใจงอแง และได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น 44 และคนอาโมไรต์ที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และไล่ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงผึ้งไล่ และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเฮอีร์จนถึงโฮรมาห์ 45 และท่านทั้งหลายกลับมาร้องให้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเงี้ยพระกรรณสดับท่านทั้งหลาย 46 ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คาเดชหลายวัน ตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่ที่นั่น ๐

2

โมเสสทบทวนต่อไปเรื่องการเดินทางในถิ่นทุรกันดาร

1 ๐ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่พระเยโฮวาห์สั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาเฮอีร์หลายวัน 2 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 3 ๐เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนเทือกเขานั้นนานพอแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเถิด 4 และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า คือลูกหลานของเอซาวที่อยู่ตำบลเฮอีร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกลัวพวกเจ้า ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงระวังตัว 5 อย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม่เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่าภูเขาเฮอีร์นั้นเราได้ให้เอซาวยึดครองแล้ว 6 เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม 7 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่มีของพวกเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบปีนี้มาแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย ๐ 8 แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราพวกลูกหลานเอซาวผู้อยู่ที่เฮอีร์ ไปจากทางที่ราบจากเอลัท และจากเอซีโอนเกเบอร์ และเราได้เสี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ 9 และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐เจ้าทั้งหลายอย่าร้าวใจพวกโมอับหรือสู้รบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเพื่อยึดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ตำบลอารันแก่ลูกหลานของโลทให้ปกครองแล้ว ๐ 10 แต่ก่อนคนเอมีมอยู่ที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค

11 คนเหล่านี้ได้นับว่าเป็นพวกมนุษยยักรัศ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับเรียกชื่อพวกนี้ว่าเอมิม 12 เมื่อก่อนพวกโฮรีได้อยู่ที่เสอีร์ด้วย แต่ลูกหลานเอชวาได้มาอยู่แทนเขา และได้ทำลายเขาเสียให้พินาศ และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอล ได้กระทำแก่เมืองที่พระเยโฮวาห์ประทานให้เขายึดครองนั้น 13 ข้าพเจ้ากล่าวว่ □บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารเศเรด□ เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเศเรด 14 และนับตั้งแต่เรามาจากคาเดซบาร์เนีย จนถึงได้ข้ามลำธารเศเรดนั้น ได้สามสิบแปดปีจนสิ้นยุคนั้น คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้นตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาไว้ 15 แท้จริงพระหัตถ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงต่อสู้อาณาจักร เพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายสูญเสียมืด 16 ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว 17 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 18 □วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามตราบลอารเชตแดนของคนโมอับ 19 และเมื่อเข้าใกล้แนวหน้าของคณอัมโมนอารวีหรือรบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าให้ยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั้นแก่ลูกหลานของโลกเป็นผู้ยึดครองแล้ว□ 20 (ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษยยักรัศ แต่ก่อนมนุษยยักรัศได้อยู่ในนั้น แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของเขาว่ ศัมซุมมิม 21 คนเหล่านั้นใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายเขาเสียให้พินาศ และพวกอัมโมนได้เข้ายึดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน 22 เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่พวกลูกหลานเอชวาผู้อยู่ที่เสอีร์ เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้พินาศ และเขาได้ยึดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้ 23 ส่วนชาวอิฟวาทที่อยู่เ็นเฮเชริมจนถึงกาซา คนคัฟโตรีซึ่งมาจากตำบลคัฟโตรี ก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน 24 □พวกเจ้าจงลุกเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอารโนน ดูเถิด เราได้มอบสิโหนชาวอามโรไตต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเฮชบอน และเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงตั้งตนยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา 25 ตั้งแต่นั้นนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วไต้ฟ้าครั้นคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนประเทศผู้จะไต้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสันและมีวามระทมเพราะเจ้า□ 26 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเฝ้าสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชบอนนั้น ทูลถ้อยคำอันสันติว่า 27 □ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย 28 ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเท้าข้ามประเทศของท่านเท่านั้น 29 (ดูพวกลูกหลานเอชวาที่อยู่ตำบลเสอีร์ และพวกโมอับที่อยู่ตำบลอาร ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าฉัน□ จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า□ 30 แต่สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชบอน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระด้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ตั้งเป็นอยู่ทุกวันนี้ 31 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโหนและเมืองของเขาไว้กับเจ้า จงตั้งตนเข้ายึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์□ 32 แล้วสิโหนยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลยาซาส 33 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย 34 ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่ให้มีเหลือเลย 35 แต่ฝูงสัตว์เราได้อึดมาเป็นของเรา ทั้งของริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา 36 ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมแม่น้ำอารโนนและตั้งแต่มืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้

แก่เรา ³⁷ แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าไปใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองที่อยู่บนภูเขา และที่ใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตราไว้

3

อิสราเอลยึดแผ่นดินของโอกกษัตริย์เมืองบาซาน

1 □เราทั้งหลายจึงได้หันไปขึ้นทางสู่เมืองบาซาน แล้วโอกกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมาสู้รบกับเรา ตัวโอกเองและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเดรีย ² แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าอย่ากลัวเขาเลย เพราะเราจะมอบเขากับพลโยธาทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเฮซโบนนั้น □ ³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกกษัตริย์เมืองบาซาน และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลายได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ ⁴ ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาจนไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมหกลิบเมือง ดินแดนอารโบททั้งหมดซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอกกษัตริย์เมืองบาซาน ⁵ บรรดาเมืองเหล่านั้นเป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีดालประตู และยังมีเมืองอีกมากที่ไม่มีกำแพง ⁶ เราได้ตีทำลายสินได้ทำลายทุกๆเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เหมือนเราได้กระทำกับสิโหนกษัตริย์เมืองเฮซโบนนั้น ⁷ แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมด และของริบได้ในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา ⁸ ครั้งนั้นเราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน ⁹ (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกว่าสิริออน และชาวอาโมไรต์เรียกว่าเสนีร์) ¹⁰ คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาซานทั้งหมด จนถึงสาเลคาห์และเอเดรีย ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโอกในเมืองบาซาน ¹¹ ด้วยยังเหลืออยู่แต่โอกกษัตริย์เมืองบาซาน ซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ดุเถิด เดียงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก เดียงนอนนั้น ไม่อยู่ที่เมืองรับบาคแห่งคนอัมโมนดอกหรือ ยาวตั้งเก้าศอก กว้างสี่ศอกขนาดศอกคนเรา ¹² แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้น คือตั้งแต่เอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และแดนเทือกเขากิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราก็ดำเนินให้แก่นครูเบนและคนกาด ¹³ ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซานทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอก คือดินแดนอารโบททั้งหมด เราก็ดำเนินไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ ทั้งหมดเมืองบาซานนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกมนุษย์ยักษ์ ¹⁴ ยาอีร์คนมนัสเสห์ก็ตีได้ดินแดนอารโบททั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกซูร์ และเมืองมาอาคาห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่าบาซานฮาโวทยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้ ¹⁵ เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์ ¹⁶ แก่นครูเบนและคนกาดนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำอารโนน ถือเอากลางลุ่มน้ำเป็นแดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยับบอกอันเป็นแดนของคนอัมโมน ¹⁷ ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลคินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็ม ที่อัสโดดปีสกาห์ ซึ่งอยู่ที่ศตวันออก ¹⁸ ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแก่ส่วทหารทั้งสิ้นของท่าน จึงถืออาวุธยกข้ามไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน ¹⁹ แต่ภรรยาของท่าน บุตรเล็กๆทั้งหลายของท่าน กับฝูงสัตว์ของท่าน (เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีฝูงสัตว์เป็นอันมาก) จงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้ท่านก่อน ²⁰ กว่าพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่าน ได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขาทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของท่านประทานแก่เขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมายังที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย□ 21 ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้ส่งโยชูวาว่า □ นัยนาดาของท่าน ได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้ทรงกระทำแก่ษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะข้าม ไปอยู่เช่นเดียวกัน 22 ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน□ 23 ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า 24 □ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์เพิ่งทรงสำแดงอาณาภาพและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่า ในสวรรค์หรือในแผ่นดิน โลกซึ่งสามารถกระทำตามการสำคัญ และการอิทธิฤทธิ์ตั้งพระองค์ได้ 25 ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้าม ไปดูแผ่นดินอันดีที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ดูแดนเทือกเขาดงมและเลบานอนด้วย□ 26 แต่พระเยโฮวาห์ได้พระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ พอแล้ว เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย 27 เจ้าจงขึ้นไปถึงยอดเขาปีสกาห์ และเฟงดาของเจ้าดูทิศตะวันตกทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยนาดาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย 28 แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสนับสนุนและชูใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้าม ไป และจะให้เขาทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น□ 29 ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงยังยืนอยู่ในหุบเขาตรงหน้าเยรีโม□

4

คำสั่งสอนและคำตักเตือน

1 □ ฉะนั้นบัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตักเตือนซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน 2 ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน ไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน 3 นัยนาดาของท่านทั้งหลาย ได้เห็นการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบาอัลเปโอโรแล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโอโรจากท่ามกลางท่าน

ชื่อของเมืองลี้ภัยต่างๆ

4 แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ 5 ดูเถิด ข้าพเจ้า ได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตักเตือนแก่ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตาม ในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น 6 จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะนี่เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของท่านทั้งหลายท่ามกลางสายดาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้วเขาจะกล่าวว่า □ แน่ทีเดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ□ 7 เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์ 8 และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตักเตือนอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้า ได้ตั้ง ไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลาย ในวันนี้ 9 แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลืมนสิ่งซึ่งนัยนาดาได้

เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหัน ไปเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกเขา ท่าน จงสอนเรื่องเหล่านี้ให้แก่ลูกของพวกเขาและหลานของพวกเขาว่า ¹⁰ ในวันนั้นที่พวกเขา ได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาที่โฮเรบ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐จงรวบรวมประชาชนให้เข้ามาต่อหน้าเรา เพื่อเราจะให้เขา ได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย ๐ ¹¹ ท่านทั้งหลายได้เข้ามา ใกล้ยินอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุมอยู่ ¹² แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจากท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลาย ได้ยินสำเนียงพระวจนะ แต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น ¹³ และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้น ไว้บนศิลาสองแผ่น ¹⁴ ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตาม ในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะข้าม ไปยึดครองนั้น ¹⁵ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนั้นพวกท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่โฮเรบจากท่ามกลางเพลิง ¹⁶ เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพแกะสลักสำหรับตัวท่านทั้งหลายเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย ¹⁷ เหมือนสัตว์เดียรฉานอย่างใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ ¹⁸ เหมือนสิ่งใดที่คลานอยู่บนดิน เหมือนปลาอย่างใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก ¹⁹ เกรงว่าพวกท่านจะยกหน้าขึ้นดูท้องฟ้า และเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว คือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหนี่ยวรั้ง ให้มีนัสการ และปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่ว โลกทั้งสิ้น ²⁰ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลาย และนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือจากอียิปต์ ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ ²¹ ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า และทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน ให้เป็นมรดก ²² แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ข้ามไป และถือแผ่นดินดีนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ ²³ จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้ ²⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน ²⁵ เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลานและได้อยู่ในแผ่นดินนั้นมาช้านาน และท่านกระทำตัว ให้เสื่อมทราม โดยการทำรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งใด และกระทำชั่ว ในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้ว โกรธ ²⁶ ข้าพเจ้าขออภัยเชิญฟ้า และดิน มาเป็นพยานกล่าวโทษท่าน ในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพิณาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง ²⁷ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำ ให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจาย ไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนวนน้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น ²⁸ ณ ที่นั้นท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระที่ท่าด้วย ไม้และศิลา เป็นงานที่มอดมั่วไว้ซึ่งไม่ดู ไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น ²⁹ แต่ ณ ที่นั้นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเย

โยฮาน์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์³⁰ เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์³¹ (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงลงทัณฑ์หรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือลิมพันเสรีญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ³² เพราะบัดนี้จึงถามดูเถาะว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ³³ มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้³⁴ หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลงใจ ด้วยการทำหมายสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุหนักล้ายิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน³⁵ ที่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนี้ นึกเพื่อท่านจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย³⁶ พระองค์ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวจนะของพระองค์จากกองเพลิง³⁷ และเพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของชาติที่มาจากหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์³⁸ ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเขาให้แก่ท่านเป็นมรดกตั้งทุกวันนี้³⁹ เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้และตริกรตรองอยู่ในใจว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า ในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง หามิพระเจ้าอื่นใดอีก ไม่เลย⁴⁰ เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิตย์นั้น⁴¹ แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามหัวเมือง⁴² เพื่อผู้ใดที่ฆ่าคนจะได้หลบหนี ไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนี ไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต⁴³ หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเชอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรูเบน และเมืองราโมทที่กิเลอาดสำหรับคนกาด และเมืองโกลานในบาซันสำหรับคนมนัสเสห์⁴⁴ ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล⁴⁵ เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว⁴⁶ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรงข้ามเบรเปโอร์ ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เฮซโบนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีพ่ายไปครั้งเมื่อออกมาจากอียิปต์แล้ว⁴⁷ คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอกษัตริย์เมืองบาซัน เป็นกษัตริย์ขององค์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่อยู่ทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้⁴⁸ ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสิออน คือเฮอร์โมน⁴⁹ รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่น้ำพุแห่งปีศาจ

5

พันธสัญญาที่โฮเซบ

1 โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า โอ้อ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม 2 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงกระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเซบ 3 มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำพันธสัญญานี้กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นี้ในวันนี้ 4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขาเนินจากท่ามกลางเพลิงหน้าต่อหน้า 5 (ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวจนะของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า 6 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส

การกล่าวซ้ำถึงพระบัญญัติสิบประการ

7 อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา 8 อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน 9 อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นพระเจ้าที่ทรงแห่น ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอด ไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน 10 แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษากฎบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน 11 อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้ 12 จงถือวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาไว้แก่เจ้า 13 จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน 14 แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า 15 จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวันสะบาโต 16 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปมาตีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานให้แก่เจ้า 17 อย่าฆ่าคน 18 อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา 19 อย่าลักทรัพย์ 20 อย่าเป็นพยานเท็จ ใส่ร้ายเพื่อนบ้าน 21 อย่าอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าโลภครวญเรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นาของเขา หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน 22 พระวจนะเหล่านี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชุมนุมชนทั้งปวงของท่านที่ภูเขา ออกมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความมืดคลุมหนาทึบ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทานแก่ข้าพเจ้า 23 ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (ขณะเมื่อภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน 24 และท่านทั้งหลายกล่าวว่า โอผู้เถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสง่าราศีและความใหญ่ยังของพระองค์ และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันที่เราได้เห็นพระ

เจ้าตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังคงชีวิตอยู่ได้²⁵ ฉะนั้นบัดนี้เราทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิงใหญ่นี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้อินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอีก เราก็จะต้องตาย²⁶ เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้อินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้อินและยังมีชีวิตอยู่ได้²⁷ ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระวจนะทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม□²⁸ เมื่อท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ เราได้อินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขาพูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้าเช่นนั้นก็ได้อยู่²⁹ โออยากให้มีจิตใจเช่นนี้อยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เขาทั้งหลายก็จะสุขเจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิตย์³⁰ จงกลับไปบอกแก่ข้าว่า □ เจ้าจงกลับไปเดินเท้าของเจ้าทุกคนเถิด□³¹ แต่ตัวเจ้าจงยืนอยู่ที่นี้ใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสิ้นแก่เจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครองนั้น□³² เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ นั้น ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย³³ ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น□

6

พระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุด

1 □ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น² เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่า วันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว³ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นจงฟัง และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากยิ่งขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญากับท่าน⁴ โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว⁵ พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

จงอุตส่าห์สอนพระวจนะของพระเจ้าแก่ลูกหลานของตน

6 และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้ อยู่ในใจของท่าน⁷ และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้⁸ จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยนิตาของท่าน⁹ และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน¹⁰ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

ว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง 11 และเรือนที่มีของดีเต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนา 12 แล้วจงระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาสนั้น 13 พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และปฎิญาณ โดยออกพระนามของพระองค์ 14 ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลาย ที่อยู่ล้อมรอบท่าน 15 (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าทรงแห่งหนึ่ง) 16 กล่าวไว้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก 16 อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มีสสาร 17 ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ 18 พวกท่านจงกระทำสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฎิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 19 โดยซบใส่ศัตรูทั้งสิ้นของท่านออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ 20 เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า พระโอวาท กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้ นั้นมีความหมายว่าอะไร 21 แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ 22 และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงหมายสำคัญและกรรมที่ศจรรยทั้งที่ใหญ่โตและที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาโรห์ ตลอดจนถึงราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย 23 แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฎิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา 24 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้ 25 ถ้าเราทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย □ □

7

ห้ามแต่งงานหรือมีสการกับคนต่างความเชื่อ

1 □ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไตต์ คนเกอร์กาซิช คนอามไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซิช คนฮีไวต์ และคนเยนุส เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน 2 และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย 3 พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขาไปให้แก่บุตรชายของท่าน 4 เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่นๆ พระเยโฮวาห์จะทรงพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว 5 แต่งงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่าน

ทั้งหลายจึงทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จึงโค่นเสารูปเคารพของเขาลงเสีย และเผารูปเคารพแกะสลักของเขาเสียด้วยไฟ⁶ เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิสำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์⁷ ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชนชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด⁸ แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไถ่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์⁹ เหตุฉะนั้นจึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน¹⁰ และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเขาเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเขาเอง¹¹ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้

ผลของการเชื่อฟังพระเจ้าคือจะมีชัยและรับพระพร

¹² ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตากับท่าน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน¹³ พระองค์จะทรงรักท่าน อยยพระพรแก่ท่าน ให้จำเริญยิ่งขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรผู้บังเกิดจากกรรมของพวกท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ทั้งข้าว น้ำมัน และน้ำมันของท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัวและลูกแพะแกะของท่านเพิ่มขึ้นในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน¹⁴ ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมั้นท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย¹⁵ และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกท่าน¹⁶ พวกท่านจงทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้นัยน์ตาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย¹⁷ ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า ประชาชาติเหล่านี้ใดดีกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้¹⁸ ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่จงระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์และต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น¹⁹ การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งนัยน์ตาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหละ²⁰ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ฝูงต่อมาท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น²¹ พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่น่ากลัว²² พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่านที่ละเล็กที่ละน้อย ท่านอย่ากำจัดเขาเสียทันที กลัวว่าสัตว์ฝูงจะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป²³ แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขาเกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ²⁴ และพระองค์จะทรงมอบภักดิ์ริษย์ของเขาไว้ในมือของท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของเขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย²⁵ ท่านทั้งหลายจงเผารูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ในนั้นเอง เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน²⁶ พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กล่าวที่ท่านจะเป็นที่ตอ้งห้ามเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ตอ้งห้าม□

8

คำตักเตือนและคำเตือนใจ

1 卍บัญญัติทั้งสี่ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ นั้น ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน² ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองให้ทราบว่าจะจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่³ พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวกันก็หาไม่ได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์⁴ ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดวัน และเท้าของท่านก็ไม่บวม⁵ ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถอะว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงติสอนท่าน เหมือนกับบิดาติสอนบุตรของตนเช่นกัน⁶ เหตุฉะนั้นท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์⁷ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธรรมา น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกมากลางหุบเขาและเนินเขา⁸ แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ ถั่วองุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง⁹ เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา¹⁰ เมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำแล้ว ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น¹¹ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตักเตือนและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้¹² เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำ ได้สร้างบ้านเรือนดีๆ และได้อาศัยอยู่ในนั้น¹³ และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น¹⁴ จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส¹⁵ ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่ นำกล้วซึ่งมีงูแมวเซาและแมลงป่อง และดินแห้งแล้ง ไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน¹⁶ ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทราบเพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองท่าน เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์

แก่ท่านในบั้นปลาย 17 เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ๐กำลังและเรี่ยวแรงของข้าंनाทรมยมีค่านีมาให๑ 18 ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรมยสมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ตั้งวันนี้ 19 และถ้าท่านลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไปดำเนินตามพระอื่นและปฏิบัตินัสมการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆ ในวันนี้ว่าท่านจะต้องพินาศเป็นแน่ 20 อย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พินาศไปต่อหน้าท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ๐

9

รูปไว้ทองคำและแผ่นศิลาที่แตก

1 ๐โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปในวันนี้ เพื่อจะเข้าไปยึดครองประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า 2 ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคนอานาค ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูดว่า ๐ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้ ๐ 3 วันนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ผู้ที่ไปข้างหน้าท่านนั้นคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะทรงทำลายเขาตั้งเพลิงเผาผลาญและทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไป กระทำให้เขาพินาศโดยเร็ว ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้วนั้น 4 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจว่า ๐เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์จึงทรงนำข้ามาให๑ยึดครองแผ่นดินนี้ ๐ แต่เพราะความชั่วของประชาชาติเหล่านั้น พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน 5 ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนี้ นั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ 6 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินนี้ให้ท่านยึดครองนั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติคอกแข็ง 7 จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่าพวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธที่ในถิ่นทุรกันดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั้งท่านมาถึงที่นี่ ท่านมักบงกชต่อพระเยโฮวาห์อยู่ 8 แม้ว่าที่โฮเรบท่านก็กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมากถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย 9 เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นศิลา เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ 10 และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า บนศิลานั้นมีพระวจนะทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิง ในวันที่ประชุมกันอยู่ 11 ต่อมาเมื่อสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นศิลาสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญา 12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐จงลุกขึ้นลงไปจากที่นี่โดยเร็วเถิด เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด เขาได้หันเสียจากทางซึ่งเรามาบัญชาเขาไว้ นั้นอย่างรวดเร็ว เขาได้หลอรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย ๐ 13 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยังตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด เขาทั้งหลายเป็นชนชาติคอกแข็ง

14 ขอย่ำทักท้วงเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากได้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา 15 ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มิเพลึงลุกอยู่ และศิลาพันธสัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า 16 ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลายกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายได้หลอรูปลูกวัวไว้สำหรับท่าน ท่านได้เห็นจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว 17 ข้าพเจ้าจึงยกศิลาทั้งสองแผ่นเหรียญเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตกต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย 18 แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อย่างครั่งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสิ้นที่ท่านทั้งหลายได้กระทำ คือได้ประพฤติดังชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ 19 เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย 20 พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลายเขาอยู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเผื่ออาโรนด้วย 21 แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่บาปหนานั้น คือรูปลูกวัวซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้นเผาเสียด้วยไฟ แล้วทาบแล้วบดให้เป็นผงละเอียดอย่างกับฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงนั้นลงไปในธารซึ่งไหลลงมาจากภูเขา 22 ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่ทาเบราห์ และที่มัสสาห์ และที่ชิบโรทหิธาอาวาห์ 23 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบารเนีย ดัรสะวา 24 จึงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า 25 และท่านก็กบฏต่อพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ยอมเชื่อพระองค์ หรือเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 24 ท่านทั้งหลายได้กบฏต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย 25 ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย 26 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า โอเอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอย่ำทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่เขาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ 27 ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขอย่ำทรงใส่พระทัยในความเดือดร้อน ความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้ 28 กล่าวหาว่าชาวแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมานั้นจะว่า เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพาเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาแก่เขาไว้ และเพราะว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึงทรงพาเขาออกมาฆ่าเสียในถิ่นทุรกันดาร 29 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเขาออกมาด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ 30

10

ไม่มีพระอันใดเหมือนพระเยโฮวาห์

1 30 ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 31 องค์ศักดิ์ศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขาและทำหินไม้ไว้ด้วย 2 และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสียนั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้ 3 ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศและศักดิ์ศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า 4 แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็น

พระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า⁵ แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้⁶ คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรทของคณยาอาคัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนกินชีวิตและฝังไว้ที่นั่น และเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาจึงปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา⁷ เขาทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกุดโกดาห์ และจากกุดโกดาห์ถึงโยทบารัทเป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก⁸ ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้แยกตระกูลเลวี ให้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ให้เฝ้าพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อ่านวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้⁹ เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงหามีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญากับเขานั้น¹⁰ ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยโฮวาห์ไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเกิดเพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขา □¹² และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยาเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมรรคาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย¹³ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ในวันที่เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย¹⁴ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงสุด และโลกกับบรรดาสีสารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน¹⁵ แต่พระเยโฮวาห์ทรงฝังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาคือ ท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้¹⁶ เพราะฉะนั้นจงตัดหนิงปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าคอแข็งอีกต่อไป¹⁷ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิชสินบน¹⁸ พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา¹⁹ เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์²⁰ ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยออกพระนามของพระองค์²¹ พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งนัยนดาของท่าน ได้เห็นนี้²² บรรพบุรุษของท่านลงไป ในอียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า □

11

บทเรียนต่างๆจากการอพยพและภัยพิบัติทั้งหลาย

1 □ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระดำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป² ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้ไม่ได้รับรู้เรื่องหรือเห็นถึงวินัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่

เหยียดออกของพระองค์³ ถึงการอัศจรรย์และถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ต่อฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน⁴ และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อกองทัพอียิปต์ ต่อม้าของเขา และต่อรถรบของเขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้⁵ และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลาย ในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่⁶ และที่ทรงกระทำต่อดาธาน และอาบีรัมบุตรชายของเอลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อำปากลืนเขาเข้าไป ทั้งครัวเรือน เติห์ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเขาไป ในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง⁷ เพราะนัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักขานบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์⁹ และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์¹⁰ เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จากมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาเก๋ารดน้ำเหมือนเป็นสวนผัก¹¹ แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่¹² เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี¹³ ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน¹⁴ เราจะได้ฝนตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้ำองุ่น และน้ำมัน¹⁵ และเราจะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหน่า¹⁶ จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันเหไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น¹⁷ และพระเยโฮวาห์จึงทรงกริ้วต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว¹⁸ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจในใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มีมือของท่านเป็นหมายสำคัญ จงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน¹⁹ และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น²⁰ ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน²¹ เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนาน ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ทรายเท่าบรรดาวันที่ 'ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือโลก²² เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว²³ พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่า และมีกำลังมากกว่าท่าน²⁴ ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลายจะเหยียบลงที่ใด ที่นั้นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดาร ไปจนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก²⁵ จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นที่เกรงขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่

'ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่ำไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน 26 ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำค้ำอวยพรและคำสาปแห่งมาไว้ตรงหน้าท่านทั้งหลาย 27 ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น 28 ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ไม่ติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแห่งนั้น 29 และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้งค้ำอวยพรไว้บนภูเขาเกริชิม และตั้งคำสาปแห่งไว้บนภูเขาเอบาล 30 ภูเขาเหล่านี้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในที่ราบตรงหน้ากิลาลข้างที่ราบโมเรทมิไซห์หรือ 31 เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น 32 ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้□

12

กฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆสำหรับอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

1 □ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก 2 ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้น ใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเขา ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น 3 ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสา รูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น 4 ท่านทั้งหลายอย่ากระทำดังนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 5 ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น 6 และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ได้จากฝูงวัวและฝูงแพะแกะ 7 ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจงปิติรำเริงในบรรดากิจการซึ่งมีของท่าน ได้กระทำนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย 8 ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากล่าวอยู่ที่นี้ทุกวันนี้ คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง 9 เพราะว่าท่านทั้งหลายยังไม่ถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 10 แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักฟื้นศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย 11 แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆ ไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ 12 และท่านทั้งหลายจงปิติรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชาย

หญิงของท่านและคนเลวี่ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน ¹³ ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดีอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น ¹⁴ แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ¹⁵ อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอำนาจพระพรประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มลทินก็รับประทานได้ อย่างที่รับประทานเนื้อละมั่งและเนื้อกวาง ¹⁶ แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจงเทลงบนพื้นดินเหมือนเทน้ำ ¹⁷ ส่วนสิบชักหนึ่งของพืช หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรือลูกคอกกรุ่นแรกจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมาขึ้นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตูเมืองของท่าน ¹⁸ แต่ท่านจงรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวี่ผู้อยู่ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงปรีดாரังต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมีท่านได้กระทำนั้น ¹⁹ ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวี่ตราบเท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก ²⁰ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า เราจะกินเนื้อสัตว์ เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้ ²¹ ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านเถอะ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปรารถนาเถิด ²² ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละมั่งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยกันก็รับประทานได้ ²³ แต่พึงแน่ใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ ²⁴ ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดลงบนดินอย่างเทน้ำ ²⁵ ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ²⁶ แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ²⁷ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตว์บูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้ ²⁸ จงระวังที่จะฟังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำริญเป็นนิตย์ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ²⁹ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะจัดประชาชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ³⁰ จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากที่เขาถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะไม่ไต่ถามเรื่องพระของเขาโดยกล่าวว่า ประชาชาตินี้มีสการพระของเขาอย่างไร เพื่อเราจะกระทำด้วย ³¹ ท่านอย่ากระทำอย่างนั้น แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขากระทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเขา แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็เผาด้วย

ไฟนุชาแต่พระของเขา 32 ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านั้น

13

คำตักเตือนเรื่องผู้พยากรณ์เท็จ

1 ถ้าในหมู่พวกท่านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน 2 และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า ๐ ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด ๐ ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก ๐ และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น ๐ 3 ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบ ว่า ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่ 4 ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์ 5 แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไล่ท่านออกจากเรือนทาส เขากะทำให้ท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วชื่อนี้จากท่ามกลางท่าน 6 ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆว่า ๐ ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด ๐ ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก 7 เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ว่าใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่ สุดปลายโลกข้างโน้น 8 ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้นิรันด้าของท่านเมตตาปราณีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าชอนเขาไว้เลย 9 ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย 10 ท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาของที่จะพาท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส 11 และคนอิสราเอลทั้งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่กระทำความชั่วชื่อนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย 12 ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น 13 มีบางคนที่เป็นคนอันธพาล ได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า ๐ ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด ๐ ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก 14 ท่านทั้งหลายจงสอบถามและอุตสาหค้นหาและถามดูอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันอยู่ในหมู่พวกท่าน 15 ท่านจงฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทั้งคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและฝูงสัตว์ด้วย 16 ท่านจงเก็บข้าวของทั้งสินในเมืองนั้น ไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิตย์ อย่าสร้างขึ้นมาใหม่อีกเลย 17 อย่าให้ของต้องห้ามนั้นมาติดพื้นมือของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเห็นจากพระพิโรธของพระองค์ และทรงสำแดงพระกรณาคุณต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น 18 เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮ

วาทพระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน□

14

คำสอนเรื่องอาหาร

1□ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าเชื่อตนเองหรือกระทำหน้าผากให้โล้นเพื่อคนตาย 2 เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ 3 ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย 4 สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ แพะ 5 กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน โคป่า และแกะป่า 6 ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกีบและกีบผ่าออกเป็นสองและเคี้ยวเอื้องนั้น ได้ 7 อย่างไรก็ตามในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบผ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจงผา เพราะว่าสัตว์เหล่านี้เคี้ยวเอื้องแต่กีบไม่ผ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน 8 และหมูด้วยเพราะหมูมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมัน และซากของมันท่านก็อย่าแตะต้อง 9 ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดๆที่มีครีบและเกล็ด ท่านรับประทานได้ 10 แต่สัตว์ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน 11 นกสะอาดทุกชนิดที่ท่านรับประทานได้ 12 แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกแร้ง หนวดแพะ นกออก 13 นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้งตามชนิดของมัน 14 บรรดานกแก่ตามชนิดของมัน 15 นกเค้าแมว นกเค้าโมง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน 16 นกเค้าแมวเล็ก นกทืดทือ นกอีโก้ง 17 นกกระทง แร้ง และนกย้ายหัว 18 นกกระสาต่า นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว 19 แมลงมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย 20 สัตว์มีปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้ 21 ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้แก่คนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์ แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ท่านอย่าต้มลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย 22 ผลได้เป็นปิจจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง 23 ท่านจงรับประทานสิบชักหนึ่งที่ได้จากข้าวหรือธัญพืชของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และผลรุ่นแรกจากฝูงวัว และฝูงแพะแกะของท่าน ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ 24 ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำสิบชักหนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพรแก่ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ห่างไกลจากท่านเกินไป 25 ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ 26 และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนาจะเป็นวัว แกะ หรือนาถุนหรือสุราและสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา และท่านจงรับประทานนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และจงปีติรำเริงทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย 27 ท่านทั้งหลายอย่าทอดทิ้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน 28 พอครบสามปีทุกที่ท่านทั้งหลายจงนำสิบชักหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น มาสะสมไว้ภายในประตูเมืองของท่าน 29 คนเลวี (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือ

มรดกกับท่าน□ และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าพ่อและแม่ฝ่าย ผู้ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน จะได้มารับประทานอย่างอิมหนา เพื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดากิจการซึ่งมือของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น□

15

การปลดปล่อยทาสเจ็ดปี

1 □ทุกๆสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย 2 ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหนั้นทุกคนจะต้องยกสิ่งที่ดิน ให้เพื่อนบ้านยิม ไปนั้นเสีย อย่าทวงสิ่งนั้นคืนจากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเลย เพราะว่าได้ประกาศการปลดปล่อยของพระเยโฮวาห์แล้ว 3 ท่านทั้งหลายจะทวงจากคนต่างประเทศคืนได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องก็ให้มือของท่านปล่อยไป 4 ยกเว้นเมื่อ ไม่มีคนชกจากในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครองนั้น 5 ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ฟังระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ 6 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชาติหลายชาติยิมของของท่าน แต่ท่านอย่ายิมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน 7 ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่านอยู่ภายในประตูเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งทรมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น 8 แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เขา และให้เขายิมข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าเป็นข้าวของสิ่งใดๆ 9 จงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีความคิดในจิตใจชั่วของท่านว่า ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว□ และตาท่านก็ริษยาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จะตกแก่ท่าน 10 ท่านจงให้เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตใจคิดเสียตาย เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าท่านจะลงมือกระทำการสิ่งใด 11 เพราะท่านจะจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า □ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนชกจากคนชดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน□ 12 ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็นคนฮีบรู ไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้แก่ท่าน จงให้ปรนนิบัติท่านหกปีเมื่อถึงปีที่เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระพ้นไปจากท่าน 13 และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปเมื่อเปล่า 14 ท่านจงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขา เป็นของจากฝูงแกะและของของท่าน จากลานนวดข้าวของท่าน และจากบ่อย่ำองุ่นของท่าน ท่านจงให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน 15 ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้ 16 แต่ถ้าท่านนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า □ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน□ เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี 17 จงเอาเหล็กแท่งใหญ่ของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนี้เขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย 18 เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเขาได้รับใช้ท่านมาหกปีด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในการหั่งรวงที่ท่านได้กระทำนั้น 19 สัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียซึ่งเกิดในฝูงวัวหรือฝูงแกะนั้น ท่านทั้ง

หลายจงถวายไว้แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวหับปีทำงาน หรือตัดขนจากแกะหับปี²⁰ ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์หับปีนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทุกๆปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้²¹ แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำหนิใดๆคือขาเกหรือตาบอด หรือมีตำหนิเลวร้ายอย่างใด ท่านอย่าถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน²² ท่านจงรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มีมลทินและผู้ที่จะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง²³ เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนเทน้ำ

16

เทศกาลปีสกาและขนมปังไร้เชื้อ

¹ ท่านจงถือเดือนอาบีบ ท่านทั้งหลายจงถือปีสกาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบีบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน² และท่านจงถวายปีสกา เป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น³ อย่านับประทานขนมปังมีเชื้อกับปีสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านรีบหนีออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน⁴ ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่าน หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลาเย็นวันแรก เหลืออยู่ตลอดคืนจนเช้าวันรุ่งขึ้น⁵ ท่านทั้งหลายอย่าถวายปีสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน⁶ แต่ท่านจงถวายปีสกา ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกันที่ท่านออกจากอียิปต์⁷ ท่านจงทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่เต็นท์ของท่าน⁸ ท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ

เทศกาลสัปดาห์

⁹ ท่านทั้งหลายจงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเคียวเกี่ยวข้าว¹⁰ ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยการแก่ท่าน¹¹ ท่านจงปีติรำลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าวเด็กกำพร้าพ่อและแม่กำพร้าซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น¹² ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระวังที่จะปฏิบัติตามกฎหมายเหล่านี้

เทศกาลอยู่เพิง

¹³ ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนวดข้าวและจากบ่อข่อยงุ่นของท่านแล้ว¹⁴ ในการเลี้ยงนั้นท่านจงปีติรำลึก ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่กำพร้าซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน¹⁵ ท่านจงถือเทศกาลนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มีมือท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิติยินดี

บรรดาผู้ชายจะต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าปีละสามครั้ง

16 บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาห์มือเปล่าๆ¹⁷ ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน

ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ต่างๆ

18 ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตูเมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม¹⁹ ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าล่าเอียง อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญามืดมัวไป และกลับคดีของคนชอบธรรมเสีย²⁰ ท่านจงติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน²¹ ท่านทั้งหลายอย่าปลุกต้นไม้ใดๆใช้เป็นเสารูปเคารพข้างแท่นบูชาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านซึ่งท่านจะสร้างไว้²² และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ

17

จงถวายเฉพาะสิ่งที่ดีที่สุดแด่พระเจ้า

1 □ท่านทั้งหลายอย่านำวัวผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

จงเอาหินขว้างคนโหดร้ายให้ตาย

2 ภายในประตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่าในท่ามกลางพวกท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์³ และไปปรนนิบัติพระอื่น และนมัสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารห้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้⁴ มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และได้สอบถามอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันในอิสราเอล⁵ ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำการที่ชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย⁶ ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว⁷ ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนที่ทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน

จงให้คนเลวซึ่งเป็นบุโรหิตพิพากษาเรื่องต่างๆ

8 ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่า เป็นคดีฆาตคนตายโดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับการเกี่ยวกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในประตูเมืองของท่าน ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ท่านทรงเลือกไว้ 9 จึงไปหาคนเลวี่ซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน¹⁰ แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น และท่านจงระวังกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน¹¹ ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันเหไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ¹² ผู้ใดที่บังอาจมิได้กระทำตาม คือ ไม่ได้เชื่อฟังปุโรหิตผู้ที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น หรือเชื่อฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล¹³ และประชาชนทั้งหลายจะได้ยินและยำเกรง และมีได้ชัดเจนต่อไปอีก

การเลือกษัตริย์สำหรับคนอิสราเอล

¹⁴ เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าวว่า □เราจะตั้งษัตริย์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา□¹⁵ ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นษัตริย์เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้องของท่านให้เป็นษัตริย์เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างดาวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน¹⁶ แต่อย่าให้ผู้นั้นมีม้าของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีม้ามากๆ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า □เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย□¹⁷ และอย่าให้ผู้นั้นมีเกรงามาก เกรงว่าจิตใจของเขาจะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนเองอย่างมากมาย¹⁸ เมื่อผู้นั้นนั่งบัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้นั้นคัดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี่¹⁹ ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้นั้น และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้และกระทำตาม²⁰ เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมีได้เห็นผลจากพระบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล□

18

มรดกสำหรับคนเลวี่และพวกปุโรหิต

¹ □คนเลวี่ ซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวี่ทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์² ฉะนั้นเขาจะไม่มรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมรดกของเขา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น³ ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้ อันตกจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตว์บูชา ไม่ว่าจะป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันขาหน้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต⁴ ผลรุ่นแรกของท่านคือผลข้าว ผลน้ำองุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จงมอบให้แก่ปุโรหิต⁵ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสิ้นของท่าน ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาสืบต่อไปเป็นนิตย์⁶ ถ้าคนเลวี่คนใดมาจากประตูเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเขา จะมายังสถานที่ซึ่งพระ

เยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา ⁷ แล้วเขาจะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวีพี่น้องของเขา ผู้ยื่นปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น ⁸ ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง

คำตักเตือนเรื่องการให้รูปร่าง การเป็นคนทรง การเป็นพอมดแม่มดและการเป็นหมอดู

⁹ เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น ¹⁰ อย่าให้มีคนหนึ่งคนใด ในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทำนาย เป็นหมอดู เป็นหมอจับยามดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักวิทายาคม ¹¹ เป็นหมอผี เป็นคนทรง เป็นพอมดแม่มด หรือเป็นหมอพราย ¹² เพราะทุกคนที่กระทำการเหล่านี้ย่อมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากเมืองหน้าท่าน ¹³ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁴ เพราะประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื่อฟังหมอดูและพวกโหร แต่ส่วนตัวท่านนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น

คำพยากรณ์ถึงพระเยชูคริสตผู้เป็นผู้พยากรณ์ยิ่งใหญ่

¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเขา ¹⁶ อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โฮเรบ ในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า โออย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเพลิงมหิมานี้ อีกเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย ¹⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้นก็ดีอยู่ ¹⁸ เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ นั่นแก่ประชาชนทั้งหลาย ¹⁹ ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น

คำตักเตือนเรื่องผู้พยากรณ์เท็จ (มธ 7:15-16)

²⁰ แต่ผู้พยากรณ์คนใดบังอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามีได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้นั้นกล่าวในนามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย □ ²¹ และถ้าท่านนึกในใจว่า □ทำอย่างไรเราจึงจะรู้พระวจนะที่พระเยโฮวาห์ยังมีได้ตรัสนั้นได้ □ ²² เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามิได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบังอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย □

19

เมืองลี้ภัย

¹ □เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงจัดบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาแก่ท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น ² ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับ

พวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นกรรมสิทธิ์นั้น³ ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้⁴ ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนผู้ที่หนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยมิได้เจตนาโดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน⁵ อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะตัดไม้ เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคนนั้นก็ถึงตาย ก็ให้เขาหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้⁶ ด้วยเกรงว่าผู้อฆาตโลหิตกำลังโกรธจัดจะไล่ตามชายผู้ฆาตคนนั้นทัน เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามิได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน⁷ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง⁸ และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และประทานแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน⁹ ถ้าท่านได้ระวังที่จะรักษาบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสามหัวเมืองเหล่านั้น¹⁰ ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น¹¹ แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และซุ่มคอยดักเขาอยู่และได้ลอบตีเขาถึงแก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง¹² แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปรับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั่น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อฆาตโลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย¹³ อย่าให้หยันดาของท่านเมตตาสงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องมาจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปติมาติ

จงรักษาเสาะเขตของเพื่อนบ้านของตน

14 ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาะเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้

การพิพากษาพยานเท็จ

15 อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้¹⁶ ถ้ามีพยานที่จงกล่าวปรักปรำความผิดของคนหนึ่งคนใด¹⁷ ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบารโหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในกาลนั้นๆ¹⁸ พวกผู้พิพากษาจะตัดสินให้สัตยาบัน และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จ กล่าวปรักปรำพี่น้องของตนเป็นความเท็จ¹⁹ ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของตน ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย²⁰ คนอื่นๆจะได้ยินได้ฟังและยำเกรงไม่กระทำผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่านทั้งหลายอีก²¹ อย่าให้หยันดาของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า□

20

กฎต่างๆเรื่องสงคราม

1 เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นม้า รถมรบ และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์² และเมื่อใกล้จะรบกัน บุโรหิตจะออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน³ และจะกล่าวว่า □ โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัวหรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย⁴ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน □⁵ แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า □ ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถวายเป็นบ้านนั้น⁶ ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมีได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลองุ่นนั้น⁷ ผู้ใดที่หมั้นหญิงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย □⁸ และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า □ ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มีจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจพี่น้องของเขาจะละลายไป เหมือนกับจิตใจของเขา □⁹ เมื่อนายทหารพูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชากองต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน¹⁰ เมื่อพวกท่านเข้าไปใกล้เมืองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้น จงเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน¹¹ ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบอยู่ในเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน¹² ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับออกมารบ ก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้¹³ เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ¹⁴ แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่รีบไว้ทั้งหมด ท่านจงยึดเอาเป็นของตัว ท่านจงอึดใจในของที่รีบมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน¹⁵ ท่านทั้งหลายจงกระทำเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชาติใกล้ๆนี้¹⁶ แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่หยาใจได้เลย¹⁷ แต่จงทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนฮิตไตต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีโวด์ และคนเยบส ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้¹⁸ เพราะว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน¹⁹ เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ในทุ่งนาเป็นชีวิตมนุษย์)²⁰ เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าจะใช้เป็นอาหาร ท่านจะทำลายและโค่นลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก □

21

1 □ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่าที่อยู่กลางแจ้ง ไม่ทราบว่ามีผู้ใดฆ่าเขาตาย 2 ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมาวัดดูระยะทางถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบๆศพผู้ตายนั้น 3 แล้วเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดกับศพผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งาน และยังไม่เคยเทียมแอก 4 และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวนั้น ไปที่หุบเขาซึ่งมีน้ำไหลซึ่งไม่มีใครไถหรือหว่านเลย และให้ห้ห้คควัวตัวเมียที่หุบเขานั้น 5 และปุโรหิตผู้เป็นลูกหลานของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้อวยพรในพระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาทและการทำร้ายทุกอย่างสิ้นสุดลงด้วยคำของปุโรหิตเหล่านี้ 6 และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้นจะล้างมือของเขาทั้งหลายเหนือวัวตัวเมียซึ่งถูกห้คคควัวตัวเมียที่ในหุบเขานั้น 7 และเขาจะเป็นพยานว่า □มือของเราทั้งหลายมิได้กระทำให้โลหิตของชายผู้นี้ตก และตาของเราทั้งหลายก็มิได้แลเห็นโลหิตของเขาตก 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลงมลทินบาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์นี้เองด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด□ และจะทรงอภัยโทษอันนี้เนื่องจากโลหิตนี้ให้แก่เขา 9 ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความผิดอันนี้เนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งซึ่งถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

การแต่งงานกับเชลย จงรักษาสิทธิบุตรหัวปีไว้

10 เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงมอบเขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย 11 และท่านเห็นหญิงงามคนหนึ่ง ในหมู่เชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็นภรรยาของท่าน 12 ท่านจึงพาหญิงมาไว้ที่เรือนของท่าน ให้นางโกนศีรษะและตัดเล็บมือเสีย 13 และให้นางเปลื้องเครื่องแต่งกายอย่างเชลยออก และให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้ไว้ทุกขสิ่งบิดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยาของท่าน 14 ภายหลังจากที่ท่านไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่นางจะพอใจไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน อย่ากระทำให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หยามเกียรตินางแล้ว 15 ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน รักคนหนึ่ง ซึ่งอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสองคือทั้งคนที่รักและคนที่ซังกักกำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชายหัวปีเป็นบุตรของภรรยาคนที่ตนซัง 16 เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สิน ให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตรชายของภรรยาคนที่ตนรักนั้นอย่างกับเป็นบุตรหัวปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนซัง ซึ่งเป็นบุตรหัวปี 17 แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรชายของภรรยาคนที่ตนซัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่าคนนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

บุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท

18 ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้อธิษฐาน เขาก็ไม่ยอมฟัง 19 ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูนีเมืองที่เขาอาศัยอยู่ 20 และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า □บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนดื้อดั่งและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและซี้เมา□ 21 แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง 22 ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมีโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และเขาวน

เขาไว้ที่ต้นไม้ 23 อย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ไม่ต้องถูกสลายแฉ่งโดยพระเจ้า□ ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน□

22

ความรับผิดชอบช่วยเพื่อนบ้าน

1 □เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงมาอย่างนี้เลยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไปให้พี่น้องของท่าน 2 ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่านไม่รู้จักตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป 3 ลาของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป และที่ท่านพบเข้าท่านจงคืนให้เหมือนกัน ท่านอย่านิ่งเฉยเสีย 4 ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องลุ่มอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก

วิธีแต่งตัวที่ถูกต้องสำหรับชายและหญิง

5 อย่าให้ผู้หญิงสวมใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นทีสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 6 ถ้าท่านเผชิญไปพบรังเกอยตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่และแม่กกกอยอยู่บนลูกนกหรือไข่ นั้น ท่านอย่าเอาแม่กกกับลูกนกไป 7 ท่านจงปล่อยแม่กกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปติมาติ และท่านจะมีอายุยืนนาน 8 เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกัน ไว้ที่ดาดฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย

พระราชบัญญัติของโมเสสสอนเรื่องการแยกออกจากความชั่ว

9 อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิดหว่านลงในสวนองุ่นของท่าน เกรงว่าพืชผลที่ท่านหว่านและผลองุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน 10 ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน 11 ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน 12 ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว

จงลงโทษผู้ชายที่กล่าวร้ายเรื่องภรรยาที่ไร้ความผิด

13 ถ้าชายคนใดได้ภรรยา และได้สมสู่อยู่กับนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง 14 และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาชว กระทบทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า □ข้ารับหญิงคนนี้เป็นภรรยา ครั้นข้าเข้าสู่สมสู่กับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี□ 15 บิดาของหญิงสาวคนนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง 16 และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า □ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นภรรยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง 17 ดูเถิด ชายผู้นี้หาเหตุกล่าวติเตียนว่า □ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจารีเลย□ นี่แหละเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี□ แล้วเขาจะคลี่ผ้า นั้นออกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ให้เป็นพยาน 18 ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาเขียน 19 และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้น ให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาทำให้หญิง

พรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต

จงเอาหินขว้างคนผิดประเวณีให้ตายเสีย

20 แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหาของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้น ไม่ได้ 21 เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตูเรือนบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน 22 ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคนอื่น ทั้งสองคน คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล 23 ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ 24 ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องโวยวายขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน 25 แต่ถ้าชายคนหนึ่ง ไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เฉพาะผู้ชายคนที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย 26 แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้น ไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าต่อสู้และฆ่าเพื่อนบ้านของตน 27 เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เข่าหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้ 28 ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารียังไม่มีคนหมั้น เขาจึงจับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอ มิผู้รู้เห็น 29 แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอนั้นจะต้องมอบเงินห้าสิบเชเชลให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้หยามเกียรติเธอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา 30 ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน และห้ามมิให้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา□

23

บางคนเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ไม่ได้

1 □ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ลูกอัมตะหรืออวัยวะสืบพันธุ์ถูกตัดออก อย่าให้เข้าไปที่ชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ 2 ห้ามลูกนอกกฎหมายเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จนถึงสืบชั่วอายุคน 3 อย่าให้คนอัมโหมนหรือคนโง่เข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ห้ามเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสืบชั่วอายุคน 4 เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเพราะว่าเขาได้จ้างบalaอัมบุตรชายเบโธร์มาจากเบโธร์แห่งเมโสโปเตเมียให้สาปแช่งท่านทั้งหลาย 5 อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังบalaอัม แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน 6 ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์ 7 ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์ เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างดาวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น 8 เด็กๆชั่วอายุที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าไปชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้

การชำระตัว

9 เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง 10 ถ้าคนใดในพวกท่าน ไม่สะอาดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในเวลากลางคืน เขาต้อง ไปอยู่นอกค่าย อย่าให้เขาเข้ามาในค่าย 11 แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอาบน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามา ในค่ายก็ได้ 12 ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปล้างได้ 13 และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจงใช้ไม้ซัดหลุมไว้ และหัน ไปกลบสิ่งปฏิญญาของท่านเสีย 14 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน

เรื่องทาสที่หนีไป ห้ามเป็นหญิงโสเภณี กะเทยหรือเอาดอกเบีย

15 ถ้ามีทาสหนีจากนายของเขามาอยู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้น ไปส่งนายของเขา 16 จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้อยู่ในที่ซึ่งเขาจะเลือกในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความพอใจของเขา อย่ากดขี่ข่มเหงเขาเลย 17 ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้น อย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเภณี อย่าให้บุตรชายอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นกะเทย 18 ท่านอย่านำค่าจ้างของหญิงโสเภณี หรือค่าซื้อชายสนัษ มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อกระทำตามคำสั่งบัญญัติใดๆ เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 19 ท่านอย่าให้พี่น้องของท่านยืมเงินเพื่อเอาดอกเบีย ไม่ว่าจะดอกเบียเงินกู้ หรือดอกเบียเครื่องบริโภค หรือดอกเบียของสิ่งใดๆที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบีย 20 ท่านจะให้คนต่างด้าวยืมเพื่อเอาดอกเบียก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน ท่านอย่าให้ยืมเพื่อเอาดอกเบีย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการแก่ท่าน ในทุกสิ่งซึ่งมีของท่านกระทำในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น 21 เมื่อท่านปฏิญญาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลย ไม่ทำตามคำปฏิญญานั้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่าน เป็นแน่ และท่านจะมีบาป 22 แต่ถ้าท่านงดไม่ปฏิญญา ท่านก็จะไม่มีบาป 23 ท่านจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่าน ได้สมัครใจปฏิญญาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว 24 เมื่อท่านเข้าไปในสวนองุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลองุ่น ให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่าน ไป 25 เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอามือเด็ดรวงข้าวมาก็ได้ แต่ท่านจะใช้เคียวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้

24

พระราชบัญญัติของโมเสสอนุญาตให้หย่ากัน

1 1]เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กับกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นทีชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใส่มีอนางแล้วไล่ออกจากเรือน ไป 2 และนางก็ออกจากเรือน ไปเสีย และถ้านาง ไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง 3 และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าใส่มีอนางแล้วไล่ออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ที่ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย 4 สามีคนเดิมที่ได้ไล่ออกไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีก ไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่า

สะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมีบาป

กฎต่างๆเรื่องชีวิตประจำวัน การเป็นเพื่อนบ้านที่ดีและการช่วยเหลือคนอื่น

5 เมื่อชายคนใดมีภรรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้หนึ่งต้องไปทัพ หรือทำราชการอย่างใด ให้เขาอยู่บ้านป็นหนึ่งเพื่อเขาจะให้ภรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข 6 อย่าให้ผู้ใดยัดโมหรือหินไม่ลูกปฏิญาณไว้เป็นประกัน เพราะสิ่งที่ยัดเป็นประกันนั้นเขาใช้เลี้ยงชีพของเขา 7 ถ้าชายคนใดถูกเขาจับได้ว่าได้ลักพี่น้องคนอิสราเอลคนหนึ่งคนใดไปใช้เป็นที่ทาสมือหรือขายเสีย ขโมยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน 8 ท่านทั้งหลายจงระวังเรื่องโรคเรื้อน จงระวังที่จะกระทำตามคำชี้แจงของปุโรหิตคนเลวี ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ท่านจงระวังที่จะทำตามอย่างนั้น 9 จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่มิเรียมตามทาง เมื่อท่านทั้งหลายออกจากอียิปต์แล้ว 10 เมื่อท่านทั้งหลายให้พี่น้องขอยืมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน 11 ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืมนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง 12 ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน 13 เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้นมาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลานอน และอวยพรแก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 14 ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประตูเมืองของท่าน 15 ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจดจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน 16 อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง 17 ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าวหรือควรรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่ารับเสื้อผ้าของแม่ม่ายไว้เป็นประกัน 18 แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไถ่ท่านออกจากที่นั่น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้ 19 เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลิมฟ่อนข้าวไว้ในนาฟ่อนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย ให้เป็นของคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพรพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน 20 เมื่อท่านพาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย 21 เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย 22 ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้□

25

กฎต่างๆเรื่องความสัมพันธ์กับคนอื่น

1 □ ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโรงศาล เมื่อพวกผู้พิพากษาพิจารณาความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูก และกล่าวโทษฝ่ายผิด 2 ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโทษก็ให้ผู้พิพากษาให้เขาอนลง แล้วกำหนดให้โทษต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น 3 ให้โทษเขาสืบที่ก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโทษเขาเกินนั้น พี่น้องของท่านก็เป็นที่ดูถูกของท่าน 4 อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ 5 ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน

และคนหนึ่งตายเสียหามิบุตรไม ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง ⁶ บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้น ให้สืบชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้ลบไปจากอิสราเอล ⁷ ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับภรรยาของพี่น้องของเขา ก็ให้ภรรยาของพี่น้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและกล่าวว่า □พี่น้องของสามีดิฉัน ไม่ยอมสืบชื่อของพี่น้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน□ ⁸ แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายังยืนยันโดยกล่าวว่า □ข้าพเจ้า ไม่ประสงค์จะรับนาง□ ⁹ แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ ดึงเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าวว่า □ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องของตน□ ¹⁰ ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า □วงศวานที่รองเท้าถูกดึงออก□ ¹¹ ถ้าชายสองคนวิวาททบทดิกัน และภรรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ตี และนางยืนมือออกเค้นของลับของผู้ชายคนนั้น ¹² ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสีย อย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย ¹³ ท่านอย่ามีลูกตุ้มสำหรับตาซึ่งต่างกันไว้ในถุง อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา ¹⁴ ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องตวงสองชนิด ใหญ่อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง ¹⁵ ท่านจงมีลูกตุ้มอันสมบูรณ์ และที่ยั่งตรงและมีถั่งตวงอันสมบูรณ์และที่ยั่งตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ¹⁶ เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านั้น และทุกคนที่กระทำสิ่งต่างๆอย่าง ไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

การทำลายคนอามาลेข

¹⁷ จงระลึกถึงการที่คนอามาลेขกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์ ¹⁸ เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่รั้งท้าย คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่รั้งท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อย่ำ ข้ามมิได้ยาเกรงพระเจ้า ¹⁹ เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้งหลายจงทำลายล้างคนอามาลेขเสียจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ท่านทั้งหลายอย่าลืมเสีย□

26

การถวายผลรุ่นแรก

¹ □เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว ² ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ³ ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า □ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้า ได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย□ ⁴ แล้วปุโรหิตจะรับกระจาด ไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ⁵ และท่านจงตอบสนองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า □บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวซีเรียที่กำลังพินาศอยู่ ท่านลงไปในอียิปต์ และอาศัยอยู่ที่นั่นมีแต่จำนวนน้อย ที่นั่นท่านก็กลายเป็นประชาชาติหนึ่งใหญ่โตแข็งแรง

และมีพลเมืองมาก 6 และชาวอียิปต์ทำแก่เราอย่างเลวทราม และชมใจเรา และทำให้เราทำงานหนัก 7 แล้วเมื่อเราร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของเรา ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การลำบากของเรา การถูกบีบคั้นของเรา 8 และพระเยโฮวาห์ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยความน่ากลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่าง ๆ 9 พระองค์ทรงนำเราที่นี่และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ 10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ดูเถิด บัดนี้ข้าพระองค์นำผลรุ่นแรกมาจากแผ่นดินนั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์[□] และท่านจงวางสิ่งของนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และกราบนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 11 ท่านจงปีติว่า เรืองด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี่ และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน 12 เมื่อท่านถวายสิบชักหนึ่งทั้งหลายจากผล ไม้ของท่านเสร็จแล้ว ในปีที่สามอันเป็นปีสิบชักหนึ่ง คือให้สิบชักหนึ่งนั้นแก่คนเลวี่และคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่ายเพื่อเขาจะได้รับประทานให้อิ่มหนำภายในประตูเมืองของท่าน 13 แล้วท่านจงทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า [□]ข้าพระองค์ยกส่วนศักดิ์สิทธิ์ออกจากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยิ่งกว่านั้นข้าพระองค์ได้ให้แก่คนเลวี่และคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้แก่ข้าพระองค์ทุกประการ ข้าพระองค์มิได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพระองค์มิได้ลืมเลย 14 ข้าพระองค์มิได้รับประทานสิบชักหนึ่งเมื่อข้าพระองค์ไว้ทุกข์หรือยกส่วนใดออกไปเมื่อข้าพระองค์เป็นมลทิน หรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ตาย แต่ข้าพระองค์ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ 15 ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสถานประทับบริสุทธิของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงอำนวยการแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์[□] 16 วันนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่านให้กระทำตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจงระวังที่จะกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน 17 ในวันนี้ท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 18 และในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ 19 และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว[□]

27

จงจารึกพระราชบัญญัติบนศิลาก้อนใหญ่และตั้งไว้บนภูเขาเอบาล

1 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า □จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ 2 ในวันที่ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ๆขึ้น เอา

ปูนโบกเสีย ³ แล้วท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านเข้าไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน ⁴ ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว บนภูเขาเอบาลท่านจงตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วจงโบกเสียด้วยปูน ⁵ และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสกัดศิลานั้น ⁶ ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ⁷ และท่านจงถวายสันติบูชาและรับประทานเสียที่นั่น และท่านจงปิติราใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ⁸ และท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้บนศิลานั้นอย่างชัดเจน□

การกล่าวถึงพระพรและคำสาปแช่งต่าง ๆ บนภูเขาเกริซิมและภูเขาเอบาล

⁹ โมเสสและบุโรหิตคนเลวี ได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า □โอ อิสราเอล จงเงยและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ¹⁰ เพราะฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้□ ¹¹ ในวันนี้เดียวกันนั้น โมเสสได้กำชับประชาชนว่า ¹² □เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไปนี้ขึ้นบนภูเขาเกริซิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร โยเซฟ และเบนยามิน ¹³ และให้คนต่อไปนี้ขึ้นแข่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเซอร์ เศบูลุน ดาน และเนฟทาลี ¹⁴ และให้คนเลวีกล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า ¹⁵ □ผู้ที่กระทำรูปเคารพเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก้นให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า □เอเมน□ ¹⁶ □ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ¹⁷ □ผู้ใดที่ชกย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ¹⁸ □ผู้ใดทำให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ¹⁹ □ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควร ได้แก่คนต่างดาว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ²⁰ □ผู้ใดสมสู่กับภรรยาของบิดาตน เพราะเขาได้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ²¹ □ผู้ใดสมสู่กับสัตว์เดรัจฉานชนิดใด ๆ ก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ²² □ผู้ใดที่สมสู่กับพี่สาวหรือน้องสาว จะเป็นบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดาของตน ก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ²³ □ผู้ใดสมสู่กับแม่ยายของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ²⁴ □ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ²⁵ □ผู้ใดรับสินบนให้ฆ่าบุคคลที่มีได้กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ ²⁶ □ผู้ใดไม่ดำรงบรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง□ ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ □

1 ๐ ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก 2 บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 3 ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนา 4 ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่านและผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มลูกขึ้น 5 กระจาดของท่าน และรวงนวดแบ่งของท่านจะรับพระพร 6 ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป 7 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้อันตรายทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง 8 พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่กลางของท่าน และบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยการแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 9 พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์ 10 และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน 11 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน 12 พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยการแก่กิจการน้ำมือของท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติขอยืม แต่ท่านจะไม่ขอยืมเขา 13 ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง 14 และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรนนิบัติพระอื่น

ชนชาติที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าจะถูกสาปแช่งและภัยพิบัติต่างๆ

15 แต่ต่อมาถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน 16 ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา 17 กระจาดของท่านและรวงนวดแบ่งของท่านจะรับคำสาปแช่ง 18 ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง 19 ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป 20 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความวุ่นวาย และการตำหนิมีขึ้นแก่บรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่านได้กระทำเพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย 21 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคร้ายติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น 22 พระเยโฮวาห์จะทรงเสียดีท่านด้วยความซุบซอม และด้วยความไข ความอึกเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยราชัน และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ 23 และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก 24 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนใน

แผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง ลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลายจนกว่าท่านจะถูกทำลาย 25 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู้อย่างเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไป อยู่ตามบรรดาราชอาณาจักรทั่วโลก 26 ชاکศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดขับไล่ฝูงสัตว์เหล่านั้นไป 27 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฟิอิปต์ ด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ด้วยโรคคักปิดลักเปิด และด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษาไม่ได้ 28 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยโรควิกัลจริต โรคตาบอด และให้จิตใจยุ่งเหยิง 29 ท่านจะต้องคลำไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคลำไปในความมืด และท่านจะไม่มีความสำเร็จในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย 30 ท่านจะหมั่นหนีภัยคนหนึ่งไว้เป็นภรรยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือน แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นนั้นเข้ามา 31 คนจะฆ่าวัวของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมิได้รับประทานเนื้อวัวนั้น เขาจะมาแย่งชิงลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ฝูงแพะแกะของท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย 32 เขาจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมิดมัวลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา อำนาจน้ำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้ 33 ขนชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาก่อนจะมาจับประจานพิชผลแห่งแผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะบีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป 34 ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านباكหลังไป 35 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยไฟร้ายที่หัวเข่า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้ เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระดูกหมอมของท่าน 36 พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่าน และกษัตริย์ผู้ที่ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่าน ไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นที่ท่านทำด้วยไม้และด้วยหิน 37 ท่านจะเป็นที่นินทาตะลึง เป็นคำสาปแช่ง เป็นที่คำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่าน ไปนั้น 38 ท่านจะต้องเอาพืชไปหว่านไว้ในนามกและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะตักแตนจะกัดกินเสีย 39 ท่านจะปลูกและแต่งต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ต้มน้ำองุ่นหรือเก็บผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย 40 ท่านจะมีต้นมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้นำมันมาขโลมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย 41 ท่านจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย 42 ต้นไม้ทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น ตักแตนจะถือกรรมสิทธิ์ 43 คนต่างดาวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้น หนีเหนือท่านทุกที่ๆ และท่านจะต่ำลงทุกที่ๆ 44 เขาจะให้ท่านทั้งหลายยืมของของเขาได้ และท่านจะไม่มีให้เขายืม เขาจะเป็นหัว และท่านจะเป็นหาง 45 ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าท่าน ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้ 46 สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อยู่เหนือท่าน และเหนือเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ 47 เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความรำแริงและใจยินดี เพราะเหตุมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์ 48 เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้อัน ด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น 49 พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้อีกกับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก

เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา⁵⁰ เป็นประชาชาติที่มีหน้าตาคล้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว⁵¹ และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือข้าว น้ำมันหรือน้ำมัน ลูกวัว หรือลูกแกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ⁵² เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองจนกำแพงสูงและเข้มแข็งซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน⁵³ ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น⁵⁴ ผู้ชายสำราญและสาวงามเหลือเกินในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ตาเขาจะชั่วร้ายต่อพี่น้องของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกๆคนสุดท้ายที่เหลืออยู่กับตน⁵⁵ จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง⁵⁶ ผู้หญิงสำราญและสาวงามเหลือเกินในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสาวงามและสำราญอย่างนั้น ตาเขาจะชั่วร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ⁵⁷ ต่อรถซึ่งเพิ่งออกมาจากหว่างขาของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะกินเป็นอาหารเจี๊ยบๆเพราะขัดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง⁵⁸ ถ้าท่านทั้งหลายไม่ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้ยาเกรงพระนามที่ทรงส่งราศีและที่นาสะพริงกัสนี้ คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน⁵⁹ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมาสู่ท่านและเชื้อสายของท่าน ด้วยภัยพิบัติอย่างผิดธรรมดา ภัยพิบัติร้ายแรงและช้านาน และความเจ็บไข้ต่างๆที่ร้ายแรงและช้านาน⁶⁰ ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคทั้งหลายแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกล้านั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่⁶¹ เช่นเดียวกันโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมีได้ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรงนำมาซึ่งท่าน จนกว่าท่านทั้งหลายจะถูกทำลาย⁶² ซึ่งพวกท่านทั้งหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้า นั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

คำพยากรณ์ถึงการกระจัดกระจายไปทั่วโลก

⁶³ และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำติดต่อกับท่านและอำนาจพระพรให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยโฮวาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกเด็ดทิ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น⁶⁴ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งทำด้วยไม้และศิลา⁶⁵ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่างๆนั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย ฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีที่หยุดพัก เพราะพระเยโฮวาห์จะประทานให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่มีมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆวอดลง⁶⁶ และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย⁶⁷ ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จะดี□ และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะดี□ เพราะความครั่น

นครามซึ่งมีอยู่ในจิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น 68 และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวชายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน□

29

คำเตือนใจเรื่องพันธสัญญาเกี่ยวกับคานาอัน

1 ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสให้กระทำกับคนอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ 2 โมเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและกล่าวแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริพารของท่าน และต่อประเทศของท่านทั้งสิ้น 3 ทั้งการทดลองใหญ่ซึ่งนัยนิตาของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น 4 แต่จนกระทั่งวันนี้พระเยโฮวาห์มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยืนได้ให้แก่ท่าน 5 □เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เสื้อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวันไปจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า 6 เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำองุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า□ 7 และเมื่อท่านมาถึงที่นี้ สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชบอน และโอกษัตริย์เมืองบาชาน ออกมาท่าสงครามกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป 8 เราริบแผ่นดินของเขาและมอบให้เป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาด และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ 9 เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำเริญในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ 10 ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือบรรดาผู้หัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน บรรดาผู้ชายของอิสราเอล 11 เด็กๆของท่าน ภรรยาของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทั้งคนที่ตัดฟันให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน 12 เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้ 13 เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยาโคบ 14 ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับค้ำปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น 15 แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลายในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ที่นี้กับเราในวันนี้ 16 (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชาติซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร 17 ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ ด้วยหิน และด้วยเงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย□ 18 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นดีหมีและบอระเพ็ด 19 และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปแช่งนี้ จะนึกอวยพรตัวเองในใจว่า □ผมข้าจะเดินด้วยความดีดั่งตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข ไม่ว่าจะเอาการเมาเหล้าช้อนความกระหายน้ำ□ 20 พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้อภัยแก่คนนั้น แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความ

หวงแหงของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และคำสาปแช่งทั้งสิ้นซึ่งเขียนไว้ในหนังสือ
 อมวั้นนี้จะตกอยู่เหนือเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า ²¹ แล้วพระ
 เยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอลทั้งปวง ให้ประสบหายนะตามคำสาป
 แช่งทั้งสิ้นของพันธสัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ ²² และคนชั่วอายุต่อมา
 คือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน และชนต่างดาวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าว
 เมื่อเขาเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้น และโรคภัยซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น
²³ คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหว่าน และไม่มี
 ไร่โรงออกขึ้น เป็นที่ที่หญ้าไม่งอก เป็นการที่ถูกคว่ำอย่างโสโดมและโกโมราห์ เมืองฮัดมาห์
 เมืองเศโบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้วและพระพิโรธ ²⁴ เออ ประชาชาติทั้ง
 หลายจะกล่าวว่า ฟ้าไม่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโรธมากมายเช่น
 นี้หมายความว่ากระไร ²⁵ แล้วคนจะพูดกันว่า ฟ้าเพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮ
 วาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเขาเมื่อพระองค์ทรงพาเขา
 ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ²⁶ ไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่ง
 พระองค์มิได้ประทานแก่เขา ²⁷ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่น
 ดินนี้ นำเอาบรรดาคำสาปแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง ²⁸ และพระเยโฮวาห์จึงทรงถอน
 รากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขา
 ไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้ ²⁹ สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
 เราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์
 เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้

30

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมคนอิสราเอลเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา

1 ฟ้าต่อมา เมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือ พระพร และคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้
 ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่
 ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น ² และ
 ท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และ
 เชื้อฟิงพระสุรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญญัติท่าน ในวันนี้ด้วย
 สุดจิตสุดใจของท่าน ³ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพ
 เดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่ง
 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น ⁴ ถ้ามีคนของท่านที่ถูก
 ขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่าน
 ให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ ⁵ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่าน
 เข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะ
 ทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน ⁶ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้า
 ของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์
 พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ ⁷ และพระเยโฮ
 วาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับท่าน คือ
 ผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย ⁸ และท่านทั้งหลายจะเชื้อฟิงพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และ
 กระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญญัติท่านทั้งหลายในวันนี้ ⁹ พระเย

โยฮาน์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเรียงมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดากิจการที่มีของท่าน กระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปล้ำมปีติที่จะให้ท่านจำเรียงมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ทรงปล้ำมปีติ ในบรรดาบุตรของท่าน ¹⁰ ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

คำตักเตือนว่าจงเลือกชีวิตหรือความตาย

¹¹ เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน และ ไม่ห่างเหินเกินไปด้วย ¹² มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าวว่า □ใครจะแทนเรา ขึ้นไปบนสวรรค์และนำมาให้เรา และกระทำให้เรา ได้ฟังและประพฤติตาม□ ¹³ มิใช่อยู่พ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า □ใครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา และกระทำให้เรา ได้ฟังและประพฤติตาม□ ¹⁴ แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้ ¹⁵ จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน ¹⁶ คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตักเตือนของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอำนวยการพระพรแก่ท่าน ในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น ¹⁷ แต่ถ้าใจของท่านหันเหไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปนั้สการพระอื่นและปรนนิบัติพระนั้น ¹⁸ ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพิพากษาเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น ¹⁹ ข้าพเจ้าขออภัยเชิญสวรรค์และโลก ให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ ²⁰ ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน เพื่อท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่บรรดาบุตรของท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานแก่ท่านเหล่านั้น□

31

คำปรึกษาครั้งสุดท้ายของโมเสสต่อคนอิสราเอลและโยชูวา

¹ โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน ² และท่านกล่าวแก่เขาว่า □วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีก ไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าจะไม่ได้อ่านแม่น้ำจอร์แดนนี้□ ³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้าม ไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พินาศให้ท่าน เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขานั้น โยชูวาจะข้าม ไปนำหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว ⁴ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่างที่ได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอกษัตรีษย์ของคนอาโมไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว ⁵ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามบัญญัติทั้งสี่ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว ⁶ จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่าน

ให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย□ 7 แล้วโมเสสเรียกโยชูวาเข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคคนอิสราเอลว่า □จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่ท่าน ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก 8 ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่างกลัวและอย่างขาดเลย□ 9 โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่บาริเธตุลหลานของเลวี ผู้ซึ่งห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล 10 และโมเสสบัญชาเขาว่า □เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลาที่กำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง 11 เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ นั้น ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง 12 จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทั้งคนต่างตัวภายในประตูเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระงับที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้ 13 และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตราบเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น□

โมเสสจะสิ้นชีวิต โยชูวาได้รับพระบัญชา บทเพลงของโมเสส

14 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับ โมเสสว่า □ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวามา และเจ้าทั้งสองจงมาเฝ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้กำชับเขา□ โมเสสและโยชูวก็นำเข้าไปและเข้าเฝ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม 15 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสามเสข ในพลับพลาแห่งชุมนุม และเสามเสขนั้นอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 16 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า □ดูเถิด ตัวเจ้าจวนจะต้องหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะลุกขึ้นและเล่นซุกกับพระของคนต่างตัวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขาทั้งหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา 17 แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เขาทั้งหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าวว่า □สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช้หรือ□ 18 ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น 19 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเราไว้กับปากคนอิสราเอล 20 เพราะว่าเมื่อเราจะได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้ง ไหลบริบูรณ์ ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขา และเขาได้รับประทานอิมหน้าและอ้วนพี เขาจะหัน ไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และคิดพันธสัญญาของเรา 21 และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว เพลงบทนี้จะเผชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขา ไม่มีวันลืม เพราะแม้แต่เวลานี้เองเรารู้ถึงความมุ่งหมายที่เขากำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้□ 22 โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล 23 พระองค์ตรัสสั่งโยชูวาบุตรชายนูนว่า □จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราจะอยู่กับเจ้า□

โมเสสเขียนหนังสือจบแล้ว อิสราเอลจะประพฤติหลงผิดไป

24 ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ลงในหนังสือจบแล้ว 25 โมเสส ก็บัญชาคนเลวีผู้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า 26 "จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยาน ประກปร่าท่าน 27 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็ง ดุเดือด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด 28 ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยาน ประກปร่าเขา 29 เพราะข้าพเจ้าทราบว่เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพฤติตัวเสื่อมทรามอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำการชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มีท่านกระทำ 30 โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เขาหุประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

32

บทเพลงของโมเสส

1 โอ ฟ้าสวรรค์ จงเงี้ยวฟูฟ่อง ข้าพเจ้าจะพูด โอ พิภพโลก ขอจงสดับถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า 2 ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยดลงอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือหญ้าอ่อน อย่างท่าฝนตกลงเหนือผักสด 3 เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา 4 พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง 5 เขาทั้งหลายประพฤติชั่วช้าแล้ว ต่าหนิของเขาทั้งหลายหาใช่เป็นต่าหนิของบุตรของพระองค์ เขาเป็นยุควิปลาสมและคดโกง 6 โอ ชนชาติโฉดเขลาและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างนี้ละหรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรค์ท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว 7 จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมายชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน 8 เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชนชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาดัม พระองค์ทรงกันเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล 9 เพราะว่ส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง 10 พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินตุรกีกันดาร ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมืดแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเขาไปทั่ว และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ตั้งแก้วพระเนตรของพระองค์ 11 เหมือนนกอินทรีที่กว้งรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต ทางปีกออกรองรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก 12 พระเยโฮวาห์องค์เดียวก็ทรงนำเขามา ไม่มีพระต่างตัวองค์ใดอยู่กับเขา 13 พระองค์ทรงโปรดเขาให้ขึ้นไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เขาตูดน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำนมจากหินแข็งกล้า 14 ให้ได้นมเบรียจจากวัว และให้ได้น้ำนมจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ และแกะผู้พันรู่บาชาน และฝูงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่าน ได้ดื่มเลือดขององุ่น คือน้ำองุ่น 15 แต่เยชูรูนอ้วนที่ขึ้นแล้วก็มีพศศ พอเจ้าอ้วนใหญ่ เนื้อหนานุ่มนิ่ม เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขา

มา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเขา ¹⁶ เขายั่วยุให้พระองค์ทรงอิงฉานด้วยพระต่างด้าว ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายเขาก็ยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้ว ¹⁷ เขาบูชาพวกปีศาจแทนพระเจ้า บูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จักมาก่อน บูชาพระใหม่ซึ่งเกิดมาเร็วนี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทรงกลัว ¹⁸ ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้แก่บิดาของท่าน ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงปั้นท่าน ¹⁹ พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงชังเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั่วพระองค์ ²⁰ และพระองค์ตรัสว่า เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เราจะคอยดูว่าปลายทางของเขาจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ดื้อรั้น เป็นลูกเด่าที่ไม่มีความเชื่อ ²¹ เขาทำให้เราอิงฉานด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยั่วโทสะเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิงฉานผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั่วโทสะเขาด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง ²² เพราะมีไฟก่อขึ้นด้วยความกริ้วของเรา นั้น ไฟก็ไหม้ลูกหลานไปจนถึงกันลึงก์ของนรก เผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากภูเขา ²³ เราจะสมสิ่งร้ายไว้บนเขาทั้งหลาย และปล่อยลุกธนูของเรามายิงเขา ²⁴ เขาจะซุบพอมไปเพราะความหิว ความร้อนอันแรงกล้าและการทำลายอันคมขึ้นจะเผาผลาญเขาเสีย เราจะส่งฟันสัตว์ร้ายให้มาขบกับพืชของสัตว์เลื้อยคลาน ในพงคลี ²⁵ ภายนอกจะมีดาบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหนุ่มและหญิงพรหมจารี ทั้งเด็กที่ยังดูดนมและคนที่ผมทอง ²⁶ เราพูดแล้วว่า เราจะให้เขากระจัดกระจาย ไปถึงมุมต่างๆ เราจะให้ชื่อของเขาสูญไปจากความทรงจำของมนุษย์ ²⁷ ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้วโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพฤติดิถีไป กล่าวคือศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า ถ้าพลังมือของเราจะมีชัย พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่ ²⁸ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ ²⁹ โอ ถ้าเขาลดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ ³⁰ คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย ³¹ เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราก็ตัดสินใจอย่างนั้น ³² เพราะว่าถาอ่งุ่นของเขามาจากถาเมืองไฮโดม มาจากไร่เมืองโกโมราห์ ผลอ่งุ่นของเขาเป็นดีหมี และอ่งุ่นที่เป็นพวงก็ขมขึ้น ³³ น้ำอ่งุ่นของเขาเป็นพืชของมังกร เป็นพืชอำมหิตของงูเห่า ³⁴ เรื่องนี้มิได้สะสมไว้กับเรดอกหรือ ประทับตราไว้ในคลังของเรา ³⁵ การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา เท้าของเขาจะลื่นไถลไปตามกำหนดเวลา เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขาอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะมาโดยพลัน ³⁶ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ และทรงเมตตาปราณีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขา สิ้นลง ไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ ³⁷ แล้วพระองค์จะตรัสว่า พระของเขายู่ที่ไหน ศิลาที่เขาพึ่งพานั้นอยู่ที่ไหนเล่า ³⁸ คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสัตวบูชาของเขา และดื่มน้ำอ่งุ่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของเขา ให้บรรดาพระเหล่านั้นลุกขึ้นช่วย ให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้า ³⁹ จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเรา ไม่มีพระเจ้าอื่นใดเราทำให้ตาย และเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้ ⁴⁰ เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่นี้บัดนี้ ⁴¹ ถ้าเราลับดาบอันวาววับของเรา และมือของเรายึดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา ⁴² เราจะให้ลูกธนูของเรามาโลहित และดาบของเราจะกินเนื้อหนึ่ง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเขลย ตั้งแต่เริ่มแก้แค้นต่อศัตรู ⁴³ โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะ

ทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์⁴⁴ โมเสสได้มาเล่าบรรดาถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับโยชูวาบุตรชายนูน

โมเสสจะสิ้นชีวิตบนยอดเขาเนโบ

⁴⁵ และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดาคนอิสราเอลจบแล้ว ⁴⁶ ท่านก็กล่าวแก่เขาว่า □จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น ⁴⁷ เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปยึดครองนั้น□ ⁴⁸ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในวันนั้นเองว่า ⁴⁹ □จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริม ถึงยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเยรีโค และดูแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ ⁵⁰ และสิ้นชีวิตเสียบนภูเขาซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น และถูกรวมไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า ดังอาโรนพี่ชายของเจ้าได้สิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์ และถูกรวมไปอยู่กับประชาชนของเขา ⁵¹ เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเราท่ามกลางคนอิสราเอลที่นำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารคิน เพราะเจ้ามิได้เคารพเราว่าบริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล ⁵² เพราะเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล□

33

พระพรสำหรับตระกูลต่างๆ

¹ ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสบรมุขของพระเจ้า ได้วยพรแก่คนอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต ² ท่านกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีรามยังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เอื้องขวามิไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา ³ แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ก็อยู่ใน พระหัตถ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระดำรัสของพระองค์ ⁴ โมเสสบัญชาพระราชบัญญัติไว้แก่เรา เป็นกรรมสิทธิ์ของชุมนุมชนยาโคบ ⁵ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยชูรูน เมื่อหัวหน้าชนชาติชุมนุมกับคนอิสราเอลทุกตระกูล ⁶ ขอให้รูเบนดำรงชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย อย่าให้ผู้คนของเขามีน้อย□ ⁷ ท่านกล่าวถึงพรสำหรับยูดาห์ดังนี้ว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเสียงของยูดาห์ ขอทรงนำเขาเข้ากับชนชาติของเขา มือของเขาได้ต่อสู้เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากปรีภยของเขา□ ⁸ ท่านกล่าวถึงเลวีว่า □ขอให้หุ้มห่มและอูริมของพระองค์อยู่กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทดลองแล้วที่ตำบลมัสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่นำเมรีบาห์ ⁹ ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า □ข้าพเจ้ามิได้เห็นเขา□ เขาไม่จำพี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตนเอง เพราะว่าเขาปฏิบัติตามพระวจนะของพระองค์ และรักษาพันธสัญญาของพระองค์¹⁰ เขาทั้งหลายจะสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอล เขาจะวางเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของพระองค์¹¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงอำนวยการงานที่มือเขาทำ ขอทรงดีทำลายบันเอวแห่งศัตรูของเขา คือผู้ที่เกลียดชังเขา อย่าให้ลุกขึ้นอีกได้□ ¹² ท่านกล่าวเรื่องเบนยามินว่า □คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย พระเยโฮวาห์จะทรง

ปกเขาไว้วันยังค่ำ และจะทรงประทับอยู่ระหว่างป่าของเขา¹³ และท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า
 □ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้า
 สวรรค์ ทั้งน้ำค้างและจากบาดาลซึ่งหมอบอยู่ข้างล่าง¹⁴ ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของดวง
 อาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด¹⁵ พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจาก
 ภูเขาดีกดาบราร์พ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขาที่อยู่ตลอดกาล¹⁶ และผลประเสริฐที่สุด
 ของพิภพและสิ่งที่อยู่ในั้น และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พร
 เหล่านี้ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากที่นอนของตน
¹⁷ สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวปีของเขา เขาของเขาเหมือนเขาม้ายูนีคอน และด้วยเขา
 นั้นเขาจะดันชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอเฟราอิมนับหมื่นเป็นเช่นนั้น คน
 มนัสเสห์นับพันก็เหมือนกัน¹⁸ ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า □เศบูลุนเอ๋ย จงปีติรำเริงเมื่อท่าน
 ออกไป และอิสสาคารเอ๋ย จงปีติรำเริงในเต็นท์ของท่าน¹⁹ เขาจะเรียกชนชาติทั้งหลายมา
 ที่ภูเขา และถวายเครื่องสดวนบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั่น เพราะเขาจะดูความอุดมจาก
 ทะเลและได้ขุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย²⁰ ท่านกล่าวถึงกาตว่า □สาธุการแด่พระองค์ผู้ทรง
 ขยายกาด กาดหมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เขาทั้งแขนและกระหม่อมบนศีรษะ²¹ เขาเลือก
 แผ่นดินสวนดีที่สุดเป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว
 และเขามาถึงหัวหน้าของชนชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และ
 ตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล²² และท่านกล่าวถึงดานว่า □ดานเป็นลูกสิงโตที่กระโดด
 มาจากเมืองบาซาน²³ และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า □โอ นัฟทาลี ผู้มีด้วยพระคุณและ
 หนาด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้²⁴ และท่านกล่าว
 ถึงอาเซอร์ว่า □ขอให้อาเซอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของ
 ที่นอนของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงในน้ำมัน²⁵ รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทอง
 สัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลังของท่านเป็นเช่นนั้น²⁶ ไม่มีผู้ใดเหมือน
 พระเจ้าของเยซรูน พระองค์เสด็จมาทางฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเยี่ยมด้วยความ
 โอบอ้อมถนอมของพระองค์ตามท้องฟ้า²⁷ พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิตย์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และ
 พระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงปลุกศัตรูให้ออกไปพ้นหน้าท่าน และจะดริสว
 'า □ทำลายเสียเถอะ²⁸ ดังนั้นแหละ อิสราเอลจึงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว น้ำพุแห่ง
 ยงยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เออ ท้องฟ้าของพระองค์จะโปรยน้ำค้างลงมา
²⁹ โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วยพระ
 เยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศ
 ัตรูเป็นผู้ฆ่าทั้งสิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปูชนียสถานสูงของเขา□

34

โมเสสได้เห็นแผ่นดินคานาอัน แล้วสิ้นชีวิตบนภูเขาเนโบ

¹ และโมเสสก็ขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดเขาศิโกลาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเย
 ริโค และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิเลอาดจนถึงดาน² ทั้ง
 นัฟทาลีทั้งหมด เห็นแผ่นดินเอเฟราอิม และมนัสเสห์ ทั่วแผ่นดินยูดาห์ โกล ไปถึงทะเลที่อยู่
 โกลออกไป³ ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเยริโค เมืองต้นอินทผลัม โกลไปจนถึง
 โคอาร์⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิ
 สอัค และต่อยาโคบ ว่า □เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า□ เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้

เข้าไปในแผ่นดินนั้น⁵ เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์⁶ และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบธเปโอร จนถึงทุกวันนี้หาผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่⁷ เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนี้ ท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านมิได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย⁸ และคนอิสราเอลร้องไห้ถึงโมเสสที่ราบโมอับสามสิบวัน แล้ววันที่ร้องไห้ไว้ทุกขถึงโมเสสก็สิ้นสุดลง

โยชูวา ผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณ จะนำคนอิสราเอลแทนโมเสส

⁹โยชูวาบุตรชายนูนมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพราะโมเสสได้เอามือของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้¹⁰ ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า¹¹ ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่านในเรื่องหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และตอบบรรดาข้าราชการบริวารของฟาโรห์ และต่อแผ่นดินของท่านทั้งสิ้น¹² และในเรื่องอำนาจยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทั้งสิ้นซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยชวา

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากผู้นำของอิสราเอล คือโยชวา บุตรนูน โยชวาเป็นผู้นำของชาวอิสราเอลหลังจากที่โมเสสได้เสียชีวิต เล่มนี้เกี่ยวกับการที่ชนชาติอิสราเอลได้ชนะแผ่นดินที่ 'พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่เขา เพื่อพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือชาวอิสราเอล พระองค์ต้องการสองสิ่งจากพวกเขา คือเขาต้องมีความเชื่อในพระเจ้า และเขาต้องเชื่อฟังพระเจ้า แล้วพระเยโฮวาห์ได้ต่อสู้เพื่อเขา และโดยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ พวกเขาได้ชนะแผ่นดินนั้น

ตามลำดับวัน เดือน ปี ของอาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ ระยะเวลาที่โยชวาเป็นผู้นำของประเทศอิสราเอลนั้น คือ 26 ปี โยชวาเป็นผู้นำตั้งแต่ปีก่อน คคค 1451 ตอนนั้นโยชวากับคาเลบเป็นคนมีอายุมากที่สุดในชาวอิสราเอล ทั้งสองคนนี้มีอายุประมาณ 80 ปี

โยชวาได้รับหน้าที่ใหม่

1 อยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของโมเสสว่า 2 โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมด ไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่เขาทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล 3 ทุกๆตำบลถิ่นที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่เราได้ตรัสไว้กับโมเสส 4 ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและภูเขาเลบานอนนี้ ไกลไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนฮิตไตต์ ถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า 5 ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดต่อหน้าเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เธออยู่กับโมเสสมาแล้วฉันใด เราจะอยู่กับเจ้าฉันนั้น เราจะไมละเลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย 6 จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะยกให้เขา 7 เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งเถิด ระวังที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้วันนั้น อย่าหลีกเลียงจากพระราชบัญญัตินั้น ไปทางขวามือหรือทางซ้าย เพื่อว่าเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี 8 อย่าให้หนังสือพระราชบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึกตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ในทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี 9 เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า

โยชวาเตรียมประชาชนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดน

10 แล้วโยชวาบัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของประชาชนว่า 11 จงไปในค่ายส่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันท่านทั้งหลายจะต้องยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้ยึดครอง 12 แล้วโยชวาพูดกับคนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งว่า 13 จงจำคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้ง

หลายจัดที่พักให้ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน ¹⁴ จงให้ภรรยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และฝูงสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ แต่ผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งหลายในพวกท่านต้องถืออาวุธข้าม ไปเป็นทัพหน้า เพื่อช่วยพี่น้องของตน ¹⁵ จนกว่าพระเยโฮวาห์จะประทานที่พักให้แก่พี่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ท่าน ทั้งให้เขา ได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขา แล้วท่านจึงจะกลับ ไปยังแผ่นดินที่ท่านยึดครองและถือไว้เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดินซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้แก่พวกท่านปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางดวงอาทิตย์ขึ้น ¹⁶ เขาทั้งหลายจึงตอบโยชูวาว่า □สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเรา เราจะกระทำตาม ท่านจะให้เราพวกเราไปในที่ใด เราจะไป ¹⁷ เราเชื่อฟังโมเสสในเรื่องทั้งปวงอย่างไร เราจะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สถิตกับโมเสสแล้วกัน ¹⁸ ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเขาอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเถิด□

2

นางราหับช่วยผู้สอดแนม

¹ ต่อมาโยชูวาบุตรชายนูน ได้ใช้ชายสองคนจากเมืองชิติมเป็นการลับให้ไปสอดแนมกล่าวว่า □จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเยรีโคด้วย□ คนทั้งสองก็ไป เข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราหับ และพักอยู่ที่นั่น ² มีคนทูลกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า □ดูเถิด มีชายอิสราเอลบางคนเข้ามาคืบนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน□ ³ ฝ่ายกษัตริย์เมืองเยรีโคจึงใช้คนไปส่งราหับว่า □จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา□ ⁴ แต่หญิงนั้น ได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้วจึงกล่าวว่า □มีผู้ชายมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ ⁵ ต่อมาเมื่อจะปิดประตูเมืองในเวลาพลบค่ำ คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เขาไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบตามเขาไปเถิด คงทันเขา□ ⁶ แต่หญิงนั้น ได้พาคนทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้วซ่อนตัวเขา ไว้ใต้ต้นป่านซึ่งวางลำดับตากไว้ที่ดาดฟ้าบนหลังคานั้น ⁷ เขาทั้งหลายก็ไล่ตามคนทั้งสองไปทางแม่น้ำจอร์แดนจนถึงท่าข้าม พอคนที่ไล่ตามนั้นออกไปแล้วเขาก็ปิดประตูเมือง ⁸ เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่นอนหญิงนั้นก็ขึ้น ไปหาเขabenหลังคา ⁹ กล่าวแก่ชายนั้นว่า □ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน ความครามกลัวต่อท่าน ได้ตกอยู่บนเราทั้งหลายและบรรดาชาวแผ่นดินก็ครั่นคร้ามต่อท่าน ¹⁰ เพราะเราทั้งหลายได้ยินเรื่องที่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเรื่องการทำท่านได้กระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกษัตริย์สิโหนและโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทำลายเสียสิ้น ¹¹ เพราะเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสักคนหนึ่งเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสวรรค์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง ¹² ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านปฏิญาณให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรือนบิดาของดิฉันและให้มีหมายสำคัญอันแน่นอนต่อกัน ¹³ และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศ์ญาตินี้ ให้ชีวิตเรารอดจากตาย□ ¹⁴ ชายนั้นจึงตอบนางว่า □ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้านั้นหรือ ถ้าเจ้าไม่พร่ำงพรายธุรกินนี้แก่ผู้ใด เราจะมีความเมตตาและจริงใจต่อเจ้า เมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา□ ¹⁵ แล้วนางจึงเอาเชือกหยอนเขาทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้ง

อยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง 16 นางจึงบอกเขาว่า □จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไล่ตามจะพบเข้า จงซ่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไล่ตามจะกลับ แล้วจึงค่อยออกเดินต่อไป □ 17 ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า □ฝ่ายเราจะไม่ให้ผิดคำปฏิญาณซึ่งเจ้าได้ให้เราปฏิญาณนั้น 18 ดูเถิด เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้าหยอนเรลงไปนั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และควัวเรือนของบิดาทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน 19 ถ้ามีผู้ใดออกไปที่ถนนนอกประตูบ้าน ให้โลहितของผู้นั้นตกบนศีรษะของผู้นั้นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนใดยกมือขึ้นทำร้ายผู้ใดที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลहितของผู้นั้นตกบนศีรษะของเราเถิด 20 แต่ถ้าเจ้าแพร่งพรายธุรกิจของเราแก่ผู้ใด เราก็กินจากคำปฏิญาณซึ่งเจ้าให้เราปฏิญาณไว้ นั่น □ 21 นางจึงกล่าวว่า □ให้เป็นไปตามคำของท่านเถิด □ แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง 22 คนทั้งสองออกไปแล้วปีนขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหาอยู่ตลอดทางก็ไม่พบ 23 ชายทั้งสองก็ลงจากภูเขาอีก และข้ามไปหาโยชูวาบุตรชายนูน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง 24 และเขากล่าวแก่โยชูวาว่า □พระเยโฮวาห์ทรงมอบแผ่นดินนั้นทั้งหมด ไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มีใจครั่นคร้ามไป เพราะเราเป็นเหตุ □

3

คนอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดน

1 ฝ่ายโยชูวาก็ตื่นแต่เช้า เขาทั้งหลายยกออกจากชิทธิมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เขาพักอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป 2 ครั้นสว่างมาได้สามวัน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย 3 แล้วบัญชาประชาชนว่า □เมื่อท่านเห็นหินพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตหามไป ก็ให้ยกออกจากที่ของท่านตามหินนั้นไป 4 ทั้งระยะของท่านไว้ให้ห่างจากหีบประมาณสองพันศอก อย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยมาทางนี้ก่อน □ 5 ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า □จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางท่าน □ 6 โยชูวาสั่งพวกปุโรหิตว่า □จงยกหีบพันธสัญญาข้ามไปข้างหน้าประชาชนทั้งปวง □ เขาก็ยกหีบพันธสัญญาเดินไปข้างหน้าประชาชน 7 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า □วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบ ว่า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราจะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น 8 และเจ้าจงสั่งปุโรหิตหามหีบพันธสัญญาว่า □เมื่อท่านทั้งหลายมาริมแม่น้ำจอร์แดนจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน □ □ 9 และโยชูวากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □จงมาที่นี่เถิด และฟังพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน □ 10 และโยชูวากล่าวว่า □โดยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และว่าพระองค์จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไตต์ คนฮีบไตต์ คนเริสซี คนเกอร์กาซี คนอโมไรต์ และคนเยบซุสให้พ้นหน้าท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน 11 ดูเถิด หีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสากพิภพจะข้ามไปข้างหน้าท่านลงไป ในแม่น้ำจอร์แดน 12 ฉะนั้นบัดนี้จงเลือกคนสิบสองคนออกจากตระกูลอิสราเอลตระกูลละคน 13 และต่อมาทันทีที่เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตหามหีบแห่งพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะถูกตัดขาดจากน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้นจะหยุดตั้งขึ้นเป็นกองเดียว □ 14 ดัง

นั้นเมื่อประชาชนยกจากเต็นท์ของเขาทั้งหลาย เพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกับปุโรหิตหามหีบพันธสัญญา ไปข้างหน้าประชาชน ¹⁵ เมื่อคนหามหีบมาถึงแม่น้ำจอร์แดนและเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบก้าวลงในริมน้ำแล้ว (แม่น้ำจอร์แดนขึ้นท่วมฝั่งตลอดฤดูเกี่ยวข้าวเสมอ) ¹⁶ น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดตั้งขึ้นและหนุนขึ้นเป็นกองไกลออกไปยังนิกตั้งแต่เมืองอาดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆเมืองศาเรธาน และน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลแห้งที่ราบ คือทะเลเค็มนั้นก็ขาดกันสิ้น แล้วประชาชนก็ข้ามไปที่ฝั่งตรงข้ามเมืองเยรีโค ¹⁷ และปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ยืนมั่นอยู่บนดินแดนแห่งกลางแม่น้ำจอร์แดน คนอิสราเอลทั้งหมดก็เดินข้ามไปบนดินแห่ง จนประชาชนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมด

4

ที่ระลึกที่ทำได้ด้วยศิลาสองแห่ง

¹ ต่อมาเมื่อประชาชนนั้น ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเสร็จหมดแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวาว่า ² จงเลือกชายสิบสองคนจากประชาชนตระกูลละคน ³ และบัญชาเขาว่า จงไปเอาศิลาสิบสองก้อนจากที่นี้ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ซึ่งเท้าของปุโรหิตยืนมั่นอยู่นั้น ขนมาวางไว้ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายจะนอนในคืนวันนี้ ⁴ แล้วโยชวาก็เลือกชายสิบสองคน ซึ่งท่านจัดตั้งจากประชาชนอิสราเอลตระกูลละคน ⁵ โยชวาจึงสั่งเขาว่า จงผ่านไปข้างหน้าหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงไปกลางแม่น้ำจอร์แดน แล้วแบกศิลามาคนละก้อนตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ⁶ เพื่อว่าสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เมื่อลูกหลานของท่านจะถามบิดาในเวลาต่อไปว่า ⁷ ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร ⁷ แล้วท่านจงตอบพวกเขาว่า ⁸ น้ำที่จอร์แดนขาดจากกันต่อหน้าหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่อหีบนั้นข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ขาดจากกัน ศิลาเหล่านี้จะเป็นที่รำลึกแก่ลูกหลานอิสราเอลเป็นนิตย์ ⁸ คนอิสราเอลเหล่านั้นก็กระทำตามที่โยชวามีบัญชา และชนสิบสองก้อนมาจากกลางจอร์แดน ตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวา และเขาก็แบกมาอยู่ที่ซึ่งเขาพักอยู่ วางไว้ที่นั่น ⁹ และโยชวาได้ตั้งศิลาสิบสองก้อนไว้กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ที่เท้าของปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญายืนอยู่ และศิลาเหล่านั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ¹⁰ เพราะว่าปุโรหิตผู้หามหีบนั้น ได้ยืนอยู่ที่กลางจอร์แดนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาโยชวาให้บอกประชาชน ตามซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้กับโยชวาทุกประการ แล้วประชาชนก็รีบข้ามไป ¹¹ ต่อมาเมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบแห่งพระเยโฮวาห์และปุโรหิตก็ข้ามไปต่อหน้าประชาชน ¹² คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลถืออาวุธนำหน้าคนอิสราเอลข้าม ไปตามที่โมเสสได้สั่งเขาไว้ ¹³ มีคนถืออาวุธไว้พร้อมที่จะเข้าสงครามประมาณสี่หมื่นคน ได้ข้าม ไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อทำศึก ไปถึงที่ราบเขตเมืองเยรีโค ¹⁴ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงยกของโยชวาท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง เขาทั้งหลายก็ยกเกรงท่าน ดังที่เขาเคยยกเกรงโมเสสตลอดชีวิตของท่าน ¹⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า ¹⁶ จงบัญชาปุโรหิตผู้หามหีบพระโอวาทให้ขึ้นมาจากจอร์แดน ¹⁷ โยชวาจึงบัญชาแก่ปุโรหิตว่า จงขึ้นมาจากจอร์แดนเถิด ¹⁸ ต่อมาเมื่อปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากกลางจอร์แดนเมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตยกขึ้นเหยียบแผ่นดินแห่ง น้ำในจอร์แดนก็กลับมายังที่เก่าไหลท่วมฝั่งอย่างเดิม

กิลกาลคือค่ายแห่งแรกในคานาอัน

19 ประชาชน ได้ขึ้นจากจอร์แดน ในวันทีสิบเดือนที่หนึ่ง ไปตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล ริมเขตเมืองเยรีโคข้างทิศตะวันออก 20 และศิลาสิบสองก้อนซึ่งเขานำออกมาจากจอร์แดนนั้น โยชวาก็ได้ตั้งไว้ที่กิลกาล 21 ท่านจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □เวลาภายหลังเมื่อลูกหลานจะถามบิดาของเขาว่า □ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร□ 22 แล้วท่านจึงตอบแก่ลูกหลานให้ทราบ ว่า □อิสราเอลได้ข้ามจอร์แดนนี้บนดินแห้ง□ 23 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกระทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้ง ไปเพื่อท่าน จนท่านข้ามไปได้หมด ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่ทะเลแดง ทรงกระทำให้แห้งเพื่อเราทั้งหลาย จนเราข้ามไปหมด 24 เพื่อชนชาติทั้งหลายทั่วพิภพจะได้ทราบว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์นั้นทรงฤทธิ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์□

5

1 ต่อมาเมื่อบรรดาภคษัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ปากจอร์แดนข้างตะวันตก และบรรดาภคษัตริย์ของคนคานาอัน ซึ่งอยู่ใกล้ทะเล ได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้น้ำในจอร์แดนแห้งไปต่อหน้าคนอิสราเอล ให้เราข้ามปากไปได้หมดแล้ว จิตใจของเขาก็ละลายไป ไม่มีกำลังใจในตัวอีกต่อไปเหตุเพราะคนอิสราเอล

คนอิสราเอลรุ่นใหม่เข้าสู่หนัด

2 คราวนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า □จงทำมิตด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดเป็นครั้งที่สอง□ 3 โยชวาจึงทำมิตด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายของคชาติ 4 นี่แหละเป็นเหตุซึ่งโยชวาให้เขาเข้าสู่หนัด ในบรรดาประชาชนผู้ออกมาจากอียิปต์พวกผู้ชาย คือทหารทั้งหมดสิ้นชีวิตเสียตามทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์ 5 แม้ว่าประชาชนผู้ออกมาเหล่านั้น ได้เข้าสู่หนัดหมดทุกคนแล้ว แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดมาใหม่ตามทางที่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกมาจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสู่หนัด 6 เพราะว่าคนอิสราเอลเดินทางสี่สิบปีอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น คือทหารที่ออกมาจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขามิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เขาเห็นแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ 7 แต่บุตรของเขาซึ่งพระองค์ทรงให้แทนเขา นั้น โยชวาก็ได้ให้เข้าสู่หนัด เพราะว่าเขายังไม่เข้าสู่หนัด เพราะว่าเขาไม่เคยได้เข้าสู่หนัดเมื่อมาตามทาง 8 ต่อมาเมื่อได้ให้ประชาชนเข้าสู่หนัดเสร็จหมดแล้ว เขาก็พักอยู่ในที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ 9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า □วันนี้เราได้กลิ้งความมอดสุเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว□ จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากิลกาลจนทุกวันนี้ 10 ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิลกาล เขาก็ถือเทศกาลปัสกาในวันทีสิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่ราบเมืองเยรีโค

มานาขาดไป

11 วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาลปัสกา วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผ่นดิน คือขนมไร้เชื้อและข้าว 12 ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมานากิขาดไป คือเมื่อเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดิน คนอิสราเอลไม่มีมานาอีกเลย ในปีนั้นเขารับประทานผลจากแผ่นดินคานาอัน

จอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่โยชวา

13 ต่อมาเมื่อโยชูวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ชักดาบออกมาถือยืนอยู่ตรงหน้าท่าน โยชูวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า □ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู□ 14 ผู้นั้นจึงตอบว่า □มิใช่ ที่เรามาที่นี่มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์□ ฝ่ายโยชูวาก็กราบลงถึงดินนมัสการแล้วถามว่า □เจ้านายของข้าพเจ้าท่านจะให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำอะไร□ 15 และจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์จึงสั่งโยชูวาว่า □จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ□ โยชูวาก็กระทำตาม

6

พระเจ้าทรงชนะเมืองเยรีโค

1 เพราะเหตุคนอิสราเอลเมืองเยรีโคต้องถูกปิดไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย 2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า □ดูนะ เราได้มอบเมืองเยรีโค ไว้ในมือเจ้าแล้ว ทั้งกษัตริย์และทแกล้วทหาร 3 เจ้าทั้งหลายจงเดินขบวนรอบเมือง คือให้บรรดาทหารไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจงทำเช่นนี้ทุกวัน 4 ให้บุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนนำหน้าหีบ และในวันที่เจ็ดนั้นเจ้าทั้งหลายจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้บุโรหิตเป่าแตรไปด้วย 5 และต่อมาเมื่อเขาเป่าเขาแกะตัวผู้เป็นเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงโห่ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็จะพังลงราบ และประชาชนจะขึ้นไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน□ 6 ฝ่ายโยชูวาบุตรชายนูนจึงเรียกบุโรหิตมาสั่งว่า □จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นหามไป ให้บุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์□ 7 และท่านสั่งประชาชนว่า □จงออกเดินรอบเมืองนั้น ให้ทหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์□ 8 ต่อมาเมื่อโยชูวাবัญชาแก่ประชาชนแล้ว บุโรหิตเจ็ดคนที่ถือเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนก็เดินผ่านไปข้างหน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และเป่าแตรไปด้วย และมีหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ตามเขามา 9 และทหารถืออาวุธเดินอยู่หน้าบุโรหิตผู้เป่าแตร และกองระวังหลังก็เดินตามหีบ ฝ่ายบุโรหิตนั้นก็เดินเรื่อยไปเป่าแตรอยู่ 10 แต่โยชูวาบัญชาประชาชนว่า □ท่านอย่าโห่ร้องอย่าให้ใครได้ยินเสียงของท่าน อย่าให้ถ้อยคำหลุดจากปากของท่านทั้งหลายเลย จนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าบอกให้ท่านโห่ร้อง ท่านจึงโห่ร้องกัน□ 11 หีบแห่งพระเยโฮวาห์จึงเวียนรอบเมืองตั้งนี้แหละ คือเวียนรอบหนึ่งเที่ยว เขาก็กลับเข้าค่ายนอนค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น 12 โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าและบุโรหิตก็ยกหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นหาม 13 และบุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เรื่อยไปและเป่าแตรไปด้วย และทหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าเขา และกองหลังก็เดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ฝ่ายบุโรหิตนั้นก็เดินเป่าแตรไปเรื่อยๆ 14 และในวันที่สองเขาก็เดินรอบเมืองนั้นครั้งหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายอีก เขาทำเช่นนี้อยู่ทุกวัน 15 ต่อมาในวันที่เจ็ดเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เดินกระบวนรอบเมืองอย่างเคยเจ็ดครั้ง เฉพาะวันเดียวนั้นเขาได้เดินกระบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง 16 อยู่มาในครั้งที่เจ็ด เมื่อบุโรหิตเป่าแตร โยชูวาบอกแก่ประชาชนว่า □จงโห่ร้องขึ้นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว 17 เมืองนั้นและสารพัดในเมืองนั้นจะถูกสาปแช่งต่อพระเยโฮวาห์ เว้นแต่ราหับหญิงโสเภณีกับคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือนของนางจะรอดชีวิต เพราะนางได้ซ่อนผู้สื่อสารที่พวกเราใช้ไป 18 แต่ส่วนท่านทั้งหลาย จงห่างไกลจากของที่ถูกลูกสาปแช่งนั้น เกรงว่าเมื่อท่านทั้งหลายจะเก็บสิ่งที่ถูกลูกสาปแช่งแล้วนั้นไว้บ้าง ท่านเองจะต้องถูกลูกสาปแช่ง ทั้งจะทำให้ค่ายของคนอิสราเอลเป็นสิ่งที่ถูกลูกสาปแช่ง และนำความทุกข์ลำบากมา

สู่ 19 แต่บรรดาเงินและทอง และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้นำเข้าไปไว้ในคลังของพระเยโฮวาห์ 20 เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อบุโรหิตเปาแตร ดังนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร เขาก็ให้ร้องดังและกำแพงก็พลงราบ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น 21 แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยคมดาบ ทั้งชายและหญิง หนุ่มและแก่ ทั้งวัว แกะ และลา 22 แต่โยชูวาได้สั่งชายสองคนผู้ที่ไม่สอดแนมแผ่นดินนั้นว่า ๒จงเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณี และนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นเมื่ออยู่ออกมาตั้งที่ท่านได้ปฏิญาณแก่นางไว้ ๒3 ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนาราห์หรือออกมา กับบิดามารดาและพี่น้อง และสารพัดซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล 24 ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และด้วยเหล็กนั้น เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 25 ส่วนราห์หรือหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชูวาได้ไว้ชีวิต และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะนางซ่อนผู้สื่อสาร ซึ่งโยชูวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค 26 ในคราวนั้นโยชูวาให้คนทั้งหลายปฏิญาณว่า ๒ผู้ใดที่ลุกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรีโค ก็ให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ผู้ใดวางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียนครห้าปี ผู้ใดตั้งประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียนครสุดท้อง ๒7 ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยชูวา และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

7

อาคานถูกประหารชีวิตเพราะบาปของเขา

1 แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น เพราะอาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตรชายเศปราห์ ตระกูลยูดาห์ ได้นำของที่ถูกลูกสาปแช่งบางส่วนไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล 2 ฝ่ายโยชูวาให้คนออกจากเยรีโคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธาเวน ข้างทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล บอกเขาว่า ๒จงขึ้นไปและสอดแนมดูเมืองนั้น ๒ คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแนมดูที่เมืองอัย 3 และเขากลับมารายงานแก่โยชูวาว่า ๒ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป ให้สักสองสามพันคนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดลำบากที่นั่นเลย เพราะเรามีคนน้อย ๒ 4 เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั่นเพียงสามพันคน แต่ต้องแตกหนีให้พันท่านชาวเมืองอัย 5 ฝ่ายชาวเมืองอัยก็ฆ่าฟันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน โดยขับไล่คนเหล่านั้นจากตรงหน้าประตูเมืองไปยังเขาริมพันเขาตามทางลง และจิตใจของประชาชนก็ละลายไปอย่างน่า 6 ฝ่ายโยชูวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนชนหน้าลงถึงดินหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น ทั้งทำนกับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล ต่างก็เอาผงคลีดินใส่ศีรษะของตน 7 โยชูวากราบทูลว่า ๒โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อธิจงเอาภัย เป็นโฉนพระองค์ จึ่งทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของคนอาโมไรต์ ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์มีความเสียดายที่ไม่พอใจอยู่เพียงปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 8 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะทูลประการใดได้เล่าเมื่ออิสราเอลหันหลังหนีให้พันท่านศัตรูเสียแล้ว 9 เพราะว่าคนคานาอันกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน แล้วคงจะยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดชื่อของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดิน

ดินโลก และพระองค์จะทรงกระทำประการใดต่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁰ ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า □จงลุกขึ้นเถิด โฉนเจ้าจึงซบหน้าลงตั้งนี้เล่า¹¹ คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ เขาได้ขยักยกของที่ถูกสาปแช่ง เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าวของของตน¹² เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อสุ่ศัตรูของตน ไม่ได้ ได้เห็นหลังหันต่อหน้าศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง เราจะ ไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า¹³ จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า □จงชำระตัวเสียเพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนที่อิสราเอลกล่าวเช่นนี้ว่า □โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งของที่ถูกสาปแช่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสุ่ศัตรูของเจ้า ไม่ได้จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของที่ถูกสาปแช่งนั้นออกเสียจากหมู่พวกเจ้า□ □ 14 พอรุ่งเช้าเจ้าทั้งหลายจงเข้ามาที่ละครภูล ละครภูลใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็จะต้องเข้ามาที่ละครอบครว้ ครอบครว้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาที่ละครว้ เรือน ครว้เรือนใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ ก็ให้เข้ามาที่ละครคน¹⁵ ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกสาปแช่งนั้น ก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและสารพัดที่เป็นของเขา เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพราะเขาได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล□ 16 โยชวาจึงลุกขึ้นแต่เช้า ตูร์ และนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ละครภูล และละครภูลยูดาห์ถูกทรงเลือก¹⁷ จึงนำครอบครว้ของยูดาห์เข้ามา และทรงเลือกครอบครว้เศปราช และนำครอบครว้เศปราห์มาที่ละครคน และศับดี ถูกทรงเลือก¹⁸ และนำครว้เรือนของท่านเข้ามาที่ละครคน และคนที่ถูกทรงเลือกคือ อาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตรชายเศปราช ละครภูลยูดาห์¹⁹ ฝ่ายโยชวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า □ลูกเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้ามาว่าเจ้าได้กระทำอะไร ไป ย่ำปิดบังไว้จากข้าเลย□ 20 และอาคานตอบโยชวาว่า □เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ข้าพเจ้าได้กระทำดังนี้²¹ ในหมู่ของที่รีบมาข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเซเชล และทองคำแท่งหนึ่งหนักห้าสิบเซเชล ข้าพเจ้าก็โลภอยาก ได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูเถิด ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ใต้ดินในเต็นท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง□ 22 ฝ่ายโยชวาก็ให้ผู้สื่อข่าวออกไปและเขาทั้งหลายก็วิ่งไปที่เต็นท์ ดูเถิด ของนั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา มีเงินอยู่ข้างล่าง²³ เขาก็เอาออกมาจากกลางเต็นท์นำไปให้โยชวาและคนอิสราเอลทั้งปวง แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²⁴ และโยชวากับบรรดาคนอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรชายเศปราช พร้อมกับเงิน เสื้อคลุมตัวนั้น และทองคำแท่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเขา ทั้งวัว ลา แพะแกะ และเต็นท์ของเขา ทุกสิ่งที่เขา มีอยู่ และนำคนกับของทั้งหมด ไปยังหุบเขาอาโคร²⁵ และโยชวา กล่าวว่า □ทำไมเจ้าจึงนำความยากร้ายมาให้เรา พระเยโฮวาห์จะทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้□ และบรรดาคนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เผาเขาทั้งหลายด้วยไฟ เมื่อขว้างเขาด้วยก้อนหินแล้ว²⁶ แล้วเอาหินถมกองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้เขายังเรียกที่นั่นว่าหุบเขาอาโคร

8

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า □อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลูก
 กขึ้น ไปยังเมืองอัยเถิด ดูเถิด เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยไว้ในมือเจ้าแล้ว พร้อมทั้งประชาชน
 ของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของเขาด้วย 2 เจ้าจงกระทำแก่เมืองอัยและกษัตริย์ของ
 เมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น แต่ข้าวของและ
 สัตว์ที่บริบมานั้น ตกเป็นของเจ้าได้ จงตั้งขุมไว้ที่ข้างหลังเมือง□ 3 โยชวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับ
 บรรดาทหารไปยังเมืองอัย และโยชวาได้ตัดทแกล้วทหารสามหมื่นคนให้ยกไปในเวลากลาง
 คืน 4 และท่านบัญชาเขาว่า □ดูเถิด ท่านจงขุมอยู่ข้างหลังเมือง อย่าให้ห่างไกลจากเมืองนัก
 และให้เตรียมตัวไว้พร้อมทุกคน 5 ส่วนตัวเราและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราจะเข้าไปถึง
 ตัวเมือง และต่อมาเมื่อเขาออกมาต่อสู้เราอย่างคราวก่อน เราก็จะถอยหนีให้พ้นหน้าเขา
 6 (เขาจะตามเราออกมา□ จนเราจะได้ลวงเขาให้ออกมาห่างจากตัวเมือง เพราะเขาจะพูดว่า
 □เขาทั้งหลายกำลังหนีจากเราอย่างคราวก่อน□ ฉะนั้นเราจะหนีให้พ้นหน้าเขาเรื่อยมา 7 แล
 วน่าทั้งหลายจงลุกจากที่ขุมซ่อนเข้ายึดเมืองนั้นไว้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
 จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน 8 และเมื่อท่านทั้งหลายเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจงจุดไฟ
 เผาเมืองเสีย จงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง ดูเถิด ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว□ 9 แล
 วนโยชวาก็ให้เขาไป เขาก็ออกไปยังที่ขุมอยู่ระหว่างเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของ
 เมืองอัย แต่คืนวันนั้นโยชวานอนค้างอยู่กับประชาชน 10 โยชวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกตรวจ
 ประชาชน แล้วขึ้นไปพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลนำหน้าประชาชนไปเมืองอัย 11 และ
 บรรดาประชาชน คือทหารที่อยู่กับท่านทุกคน ก็ขึ้นไปแล้วรุกไล่ตรงหน้าตัวเมืองเข้าไป
 และตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่างเขากับเมืองอัย 12 และท่านจัดคน
 ประมาณห้าพันคน ให้เขาแอบขุมอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของ
 ตัวเมือง 13 ดังนั้นเขาทั้งหลายก็วางกำลังรบให้กองหลวงอยู่ด้านเหนือของเมือง และกอง
 ระวังหลังอยู่ด้านตะวันตกของเมือง ในคืนวันนั้นโยชวานอนอยู่ในหุบเขา 14 ต่อมาเมื่อกษัตริย์
 เมืองอัยเห็นดังนั้น ชาวเมืองก็รีบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ออกไปสู้รบกับอิสราเอล ณ ที่ปะทะกัน
 หน้าที่ราบ ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดของท่าน แต่ท่านไม่ทราบว่ามีกองขุมคอยอยู่ต่อสู่
 ท่านข้างหลังเมือง 15 โยชวากับอิสราเอลทั้งปวงจึงแสวงหาเป็นแพไฟมือต่อหน้าเขาแล้ว หนี
 ตรงไปยังทางถิ่นทุรกันดาร 16 คนในเมืองอัยทั้งหมดก็ถูกเรียกให้ตามออกไป เมื่อเขาไล่ตาม
 โยชวาไปนั้น เขาก็ออกห่างจากเมืองไปทุกที่ 17 ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัย
 หรือเมืองเบธเอล ที่มีไต่ออกไปไล่ตามอิสราเอล เขาปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไล่ตามอิสราเอล
 ไป 18 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวาว่า □จงยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าออกตรงไปยังเมือง
 อัย เพราะเราจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า□ แล้วโยชวาก็ยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือออกไปยัง
 เมืองนั้น 19 ทหารที่ขุมอยู่ก็ลุกออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอโยชวายื่นมือของท่านออก
 ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง 20 เมื่อชาวเมืองอัย
 เหลือวหลังมาดู ดูเถิด ครันไฟที่ไหม้เมืองพลุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า เขาก็หมดกำลังใจหนีไป
 ทางนี้หรือทางนั้น เพราะว่าประชาชนที่หนีไปทางถิ่นทุรกันดารหันกลับมาต่อสู้กับผู้ที่ไล่ตาม
 21 และเมื่อโยชวากับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ากองขุมยึดเมืองได้แล้ว และครันไฟที่ไหม้เมือง
 พลุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมาโจมตีชาวเมืองอัย 22 คนอื่นๆก็ออกมาจากเมืองสู้รบกับเขา กระทำ
 ให้เขาอยู่ระหว่างกลางอิสราเอล ผู้อยู่ข้างนี้บ้างข้างโน้นบ้าง และคนอิสราเอลก็โจมตีเขาจน
 ไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้ 23 แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ ได้ถูกจับและคุมตัว
 มาหาโยชวา 24 ต่อมาเมื่ออิสราเอลไล่ฆ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุ่งในถิ่นทุรกันดารที่เขา

ไล่ตามไปนั้น และคนเหล่านั้นล้มตายหมดด้วยคมดาบจนคนสุดท้าย บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยโฆมตีคนในเมืองด้วยคมดาบ 25 คนที่ล้มตายทั้งหมดวันนั้นทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมืองอัยโฆมตีทั้งหมด 26 เพราะโยชูวามีได้หุดมือที่ถือหอกยื่นอยู่นั้น จนกว่าจะได้ผลาญชาวเมืองอัยโฆมตีคนสิ้น 27 แต่คนอิสราเอลได้รับเอาฝูงสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเป็นของตน ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงบัญชาไว้กับโยชูวา 28 ดังนี้แหละโยชูวาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิตย์ คือเป็นที่รกร้างอยู่จนถึงทุกวันนี้ 29 และท่านชาวกันซัตริย์เมืองอัยโฆมตีตั้งไม้จวนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชูวาจึงบัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้มาไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมืองแล้วเอาหินถมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนถึงทุกวันนี้

การกล่าวซ้ำถึงพระพรและการสาปแช่งต่างๆ

30 แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขาเอบาลถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 31 ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาประชาชนอิสราเอล ตามที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสว่า □ แท่นบูชาทำด้วยหินมิได้ตกแต่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดใช้เครื่องมือเหล็กถูกต้องเลย □ แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา 32 ณ ที่นั้นท่านคัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสบนหิน ซึ่งท่านได้เขียนไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล 33 คนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งคนต่างดาวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่ เจ้านาที่ และผู้พิพากษา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของหีบต่อหน้าคนเลวีที่เป็นปุโรหิต ผู้ที่ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกริชิม อีกครึ่งหนึ่งข้างหน้าภูเขาเอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ในครั้งแรกให้เขาทั้งหลายอวยพรแก่คนอิสราเอล 34 ภายหลังท่านจึงอ่านบรรดากถ้อยคำในพระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่มีจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติทุกประการ 35 ไม่มีคำซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้สักคำเดียวที่โยชูวามี ได้อ่านต่อหน้าบรรดาชุมชนอิสราเอล พร้อมกับผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างดาวซึ่งอยู่ในหมู่พวกเขา

9

ชาวกิเบโอนหลอกหลวงคนอิสราเอล

1 ต่อมาเมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือที่อยู่ในแดนเทือกเขา และในหุบเขา และตามฝั่งทะเลใหญ่ไปทั่วจนถึงภูเขาเลบานอน เป็นคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบูนส์ ได้ยินข่าวนี้ 2 จึงพร้อมใจรวมกำลังกันจะต่อสู้โยชูวาและอิสราเอล 3 แต่เมื่อชาวกิเบโอนได้ยินข่าวการซึ่งโยชูวากระทำแก่เมืองเยรีโคและเมืองอัยโฆมตี 4 ฝ่ายเขาจึงทำอย่างฉลาด ทำเป็นทูต เอากระสอบที่เก่าบรรทุกบนลาของเขา กับถุงหนังที่เก่าขาดและปะไว้บรรจุน้ำองุ่น 5 สวมรองเท้าเก่าและปะไว้ และสวมเสื้อผ้าเก่า ส่วนเสบียงอาหารทั้งสิ้นก็แห้งมีราขึ้น 6 เขาเดินทางมาหาโยชูวาที่ค่าย ณ เมืองกิลกาล กล่าวแก่ท่านและคนอิสราเอลว่า □ พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล ฉะนั้นบัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด □ 7 แต่คนอิสราเอลกล่าวแก่คนฮีไวต์เหล่านั้นว่า □ ชะรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา เราจะทำพันธสัญญากับเจ้าได้อย่างไร □ 8 เขากล่าวแก่โยชูวาว่า □ ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน □ และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า □ พวกเจ้าเป็นใครกัน และมาจากที่ไหน □ 9 เขาตอบท่านว่า □ บิดองด้วยพระนามอุโมษแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก เราได้ยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์¹⁰ และได้ทราบถึงบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำต่ออัคริซัยคนอาโมไรต์ทั้งสองพระองค์ผู้อยู่ทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชบอน และโอกกษัตริย์เมืองบาชานผู้อยู่ที่อัชทาโรท¹¹ เหตุฉะนี้ พวกผู้ใหญ่และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้า ได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้าว่า บังเอิญเราเสียดายสำหรับเดินทาง ไปหาพวกเขาเรียนเขาว่า บังเอิญข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน ฉะนั้นบัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด¹² ขนบ秉ของพวกข้าพเจ้านี้ ในวันที่ข้าพเจ้าออกมาหาท่าน ข้าพเจ้าเอาออกจากบ้านเมื่อยังร้อนๆ อยู่เพื่อใช้เป็นอาหารรับประทานตามทาง แต่บัดนี้ ดูเถิด แห้งและราขึ้นแล้ว¹³ ถุนนี้เมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำองุ่นก็ยังไม่ค่อยอยู่ แต่ดูเถิด มันขาดออก เสื้อผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหนทางไกลมาก¹⁴ ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสียดายของเขาบ้าง แต่หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ไม่¹⁵ และโยชูวาก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเขา และทำพันธสัญญากับเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา และพวกประมุขของชุมนุมชนก็ปฏิญาณต่อเขา¹⁶ ต่อมาเมื่อได้กระทำพันธสัญญากับเขาล่วงมาได้สามวัน ก็ได้ยินว่าพวกเขาเหล่านั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พวกตน¹⁷ และคนอิสราเอลก็ออกเดิน ไปถึงเมืองของเขาในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคฟิธาห์ เบเอโรท และคีริยาทเยอาริม¹⁸ แต่คนอิสราเอลไม่ได้ฆ่าเขา เพราะว่าพวกประมุขของชุมนุมชนได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมนุมชนก็บันไดว่าพวกประมุข¹⁹ แต่บรรดาประมุขได้กล่าวแก่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า บังเอิญเราได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้เราจะแต่ต้องเขาไม่ได้²⁰ เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโรธจะตกลงเหนือเราตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่เขา²¹ และพวกประมุขก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า บังเอิญให้เขามีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เขาเป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำให้บรรดาชุมนุมชน บังเอิญที่พวกประมุขได้สัญญาไว้กับเขาแล้ว²² โยชูวาจึงเรียกคนเหล่านั้นมาและท่านกล่าวแก่เขาว่า บังเอิญเหตุไฉนเจ้าทั้งหลายจึงหลอกลวงเรา โดยกล่าวว่า บังเอิญข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก บังเอิญเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางเรา²³ ฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งหลายต้องรับคำสาปแช่งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ต้องเป็นทาสอยู่ เป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา²⁴ เขาทั้งหลายตอบโยชูวาว่า บังเอิญเพราะเราได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นอนันว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้บัญชาไม่เสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาวแผ่นดินให้พินาศท่าน เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายก็วิตกกังวลท่านทั้งหลายจะทำอันตรายแก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำอย่างนี้²⁵ ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในกำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด²⁶ โยชูวาจึงกระทำเช่นนั้น คือให้เขารอดจากมือคนอิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาเสีย²⁷ ในวันที่นั้นโยชูวาได้ตั้งเขาให้เป็นคนตัดฟืน และคนตักน้ำสำหรับชุมนุมชน และสำหรับแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์สืบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

1 ต่อมาเมื่ออาโดเนซเดกกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มได้ยินว่า โยชวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างเดียวกับที่ได้กระทำต่อเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น และทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอนได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว 2 ท่านก็คร่ำครวญเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเมืองหลวงและใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมืองนั้นก็ล้วนแต่คนจริง³ เหตุฉะนั้นอาโดเนซเดกกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มจึงให้ไปหาโยฮัมกษัตริย์เมืองเฮโบรนและปรัมกษัตริย์เมืองยารมูท และยาเฟียกษัตริย์เมืองลาคีซ และเดบิรกษัตริย์เมืองเอกลอน เรียกว่า 4 ๗ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเถิด เพราะว่าเมืองนั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชวาและคนอิสราเอล 5 ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาคีซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน ได้รวบรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกันกองทัพทั้งหลาย ตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบโอน 6 ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงใช้คนไปหาโยชวาที่ค่ายในกิลกาล กล่าวว่า ๗ขอท่านอย่าได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่งขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดและช่วยข้าพเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าบรรดากษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลังกันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย 7 ฝ่ายโยชวาจึงขึ้นไปจากกิลกาล ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย และทแกล้วทหารทั้งหมด 8 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่โยชวาว่า ๙อย่ากลัวเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้ ๑๐ เหตุฉะนั้นโยชวาก็เข้าไปโจมตีพวกนั้นทันที โดยขึ้นไปตลอดคีนจากกิลกาล 11 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาสะดุ้งแตกตื่นต่อหน้าพวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงฆ่าเขาเสียมากมายที่กิเบโอน และไล่ติดตามเขาไปในทางที่ขึ้นไปถึงเบธโฮโรน และตามฆ่าเขาจนถึงเมืองอาเซคาห์ และเมืองมัทเคดาห์

ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง

11 ต่อมาขณะเมื่อเขาหนีไปข้างหน้าพวกอิสราเอลลงไปตามทางเบธโฮโรนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงโยนลูกหินใหญ่ๆลงมาจากฟ้า ตลอดถึงเมืองอาเซคาห์ เขาทั้งหลายก็ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกหินนั้นก็มากกว่าผู้ที่คนอิสราเอลฆ่าเสียด้วยดาบ 12 แล้วโยชวาก็กราบทูลพระเยโฮวาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบคนอาโมไรต์ต่อหน้าคนอิสราเอลนั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลว่า ๑๓ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง เจ้าจงหยุดนิ่งตรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์หยุดนิ่ง เจ้าจงหยุดนิ่งตรงหุบเขาอัยยาโลน 14 ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉยอยู่จนประชาชนได้แก่แค้นศัตรูของเขาเสร็จ เรื่องนี้มีได้จารึกไว้ในหนังสือยาคอบหรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า หาได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันหนึ่ง ไม่ 15 วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังเสียงของมนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือในสมัยต่อมา ไม่มีอีกแล้ว เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล 16 แล้วโยชวากับบรรดาคคนอิสราเอลก็กลับมาสู่ค่ายที่กิลกาล 17 กษัตริย์ทั้งห้าหนีหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมัทเคดาห์ 18 มีคนไปบอกโยชวาว่า ๑๙มีคนพบกษัตริย์ทั้งห้าซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มัทเคดาห์ ๒๐ โยชวาจึงกล่าวว่า ๒๑จงปล้ำก้อนหินใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามให้เฝ้ารักษาไว้ 19 แต่ท่านทั้งหลายอย่าคอบอยู่เลย จงติดตามศัตรูของท่านเถิด จงเข้าไปโจมตีกองระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าในเมืองของเขาได้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้มอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านแล้ว 20 ต่อมาเมื่อโยชวากับคนอิสราเอลฆ่าพวกเหล่านั้นเสียเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อม 21 ประชาชนทั้งปวงก็กลับมาหาโยช

ว่า ณ ค่ายที่มีกเคดาห์โดยสันติภาพทุกคน หามิผู้ใดกล้ากระดิกลิ้นถึงคนอิสราเอลต่อไปไม่ 22 แล้วโยชูวาจึงว่า ๒จงเปิดปากถ้าคุณกษัตริย์ทั้งห้านั้นออกจากถ้ำมาหาเรา ๒3 เขาก็กระทำตาม จึงคุณกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ำมาหาท่าน มีกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาคีซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน 24 ต่อมาเมื่อเขาพากษัตริย์เหล่านั้นมายังโยชูวา โยชูวาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและสั่งหัวหน้าของทหารผู้ที้ออกไปรบพร้อมกันว่า ๒จงเข้ามาใกล้เถิด เอาเท้าเหยียบคอกกษัตริย์เหล่านี้ ๒ แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และเอาเท้าเหยียบที่คอ 25 และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า ๒อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่บรรดาศัตรูของท่านซึ่งท่านสู้รบอย่างนี้แหละ ๒ 26 ภายหลังโยชูวาก็ได้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วแขวนไว้ที่ต้นไม้ห้าต้น และแขวนอยู่บนต้นไม้ไม่เช่นนั้นจนเวลาเย็น 27 ต่อมาเมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก โยชูวาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้ และทิ้งไว้ในถ้ำซึ่งกษัตริย์เหล่านั้น ได้ซ่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ๆปิดปากถ้ำนั้นไว้ ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้

การสู้รบอีกต่อไป

28 ในวันนั้นโยชูวายึดเมืองมกเคดาห์ได้ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่มีเหลือสักคนเดียว และท่านได้กระทำแก่กษัตริย์มกเคดาห์อย่างที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์เมืองเยรีโค 29 แล้วโยชูวาและบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกองทัพจากเมืองมกเคดาห์มาถึงลิบนาห์ และเข้าสู้รบกับเมืองลิบนาห์ 30 พระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวในเมืองนั้น และท่านได้กระทำต่อกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างที่ท่านได้กระทำต่อกษัตริย์เมืองเยรีโค 31 และโยชูวาออกจากเมืองลิบนาห์พร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดไปยังลาคีซ แล้วล้อมเมืองไว้และเข้าโจมตีเมืองนั้น 32 และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองลาคีซไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านก็ได้ยึดเมืองนั้นในวันที่สอง และประหารเสียด้วยคมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลิบนาห์ 33 ครั้งนั้นโฮรามกษัตริย์เมืองเกเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาคีซ และโยชูวาได้ประหารเขาและคนของเขาเสีย จนไม่เหลือให้เขาสักคนเดียว 34 โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกออกจากลาคีซไปยังเมืองเอกลอน ได้เข้ล้อมและโจมตีเมืองนั้น 35 และเขาก็ตีได้ในวันนี้เองและฆ่าฟันทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขาเสียสิ้นในวันนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลาคีซ 36 โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นจากเมืองเอกลอนไปยังเมืองเฮโบรน เข้าโจมตีเมืองนั้น 37 ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหารกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น กับทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ดังที่ท่านได้กระทำต่อเมืองเอกลอน และได้ทำลายเมืองนั้น และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น 38 แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงกลับมายังเมืองเดบิร เข้าโจมตีเมืองนั้น 39 ท่านได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมือง และได้ไปประหารเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบ และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ท่านได้กระทำแก่เมืองเฮโบรนอย่างไร ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดบิรและแก่กษัตริย์ของเมืองอย่างนั้น ดังทำแก่เมืองลิบนาห์และแก่กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน 40 โยชูวาก็ตีแผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดนเทือกเขา ในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด ทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว แต่ได้ทำลายทุกสิ่งที่หายใจเสีย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้ 41 โยชูวาได้กระทำให้เขา

พ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาเดซบารเนียจนถึงเมืองกาซา และทั่วประเทศโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน 42 โยชูวาก็ยึดตัวกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมทั้งพื้นดินของเขาทั้งหมดในคราวเดียวกัน เพราะว่าพระองค์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล 43 แล้วโยชูวาพร้อมกับบรรดาคณาอิสราเอลก็ยกกลับมายังค่ายที่กิลกาล

11

การชนะแผ่นดินคานาอันครั้งสุดท้าย

1 ต่อมาเมื่อยามินกษัตริย์เมืองฮาโซร์ได้ยินข่าวนี้ จึงใช้คนไปหาโยบับกษัตริย์เมืองมาโดน และไปหากษัตริย์เมืองซิมโรน และกษัตริย์เมืองอัคซาฟ 2 และกษัตริย์ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาตอนเหนือ และที่อยู่ในที่ราบใต้เมืองคินเนเรท และในหุบเขา และในบริเวณชายแดนของโดร์ทางทิศตะวันตก 3 และไปหาคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี และคนเยบสในแดนเทือกเขา และคนฮีไวต์อยู่เชิงเขาเฮอร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์ 4 กษัตริย์เหล่านี้ก็ยกออกมากับบรรดาพลโยธาเป็นกองทัพมหา มีจำนวนตั้งเม็ดทรายที่ชายทะเล มีม้าและรถรบมากมายด้วย 5 กษัตริย์เหล่านี้ได้ร่วมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลำห้วยเมโรม เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า โออย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบเขาไว้หมดต่อหน้าอิสราเอลให้ถูกประหาร เอ็นน้องม้าของเขาให้เจ้าตัดเสีย และรถรบของเขา เจ้าจงเผาไฟเสีย 7 ฝ่ายโยชูวาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเขาทันทีที่ห้วยน้ำเมโรม 8 และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอล ผู้ประหารเขาและไล่ตามเขาไปจนถึงมหาซีโดนและถึงมหาสิโรฟโทมาอิม และถึงหุบเขามิสปาห์ด้านตะวันออก ได้ประหารเขาเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว 9 โยชูวาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้ คือได้ตัดเอ็นน้องม้าและเผารถรบเสียด้วยไฟ 10 ขณะนั้นโยชูวากลับมายึดเมืองฮาโซร์ และประหารกษัตริย์เมืองนั้นเสียด้วยดาบ เพราะว่าแต่ก่อนนี้ฮาโซร์เป็นหัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด 11 เขาได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ และทำลายเสียสิ้น สิ่งที่น่าใจได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผาเมืองฮาโซร์เสียด้วยไฟ 12 โยชูวายึดบรรดาหัวเมืองของกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับกษัตริย์ทั้งหมด และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเขาสิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ 13 แต่เมืองต่างๆที่อยู่บนเนินเขา อิสราเอลมิได้เผา วันแต่เมืองฮาโซร์เมืองเดียวที่โยชูวาเผาเสีย 14 สิ่งของต่างๆที่ริบได้จากเมืองเหล่านี้ ทั้งฝูงสัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของของตน แต่เขาได้ประหารมนุษย์ทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น สิ่งที่น่าใจได้เขาไม่ให้เหลืออยู่เลย 15 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็กระทำตาม ท่านไม่ได้วันที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 16 โยชูวายึดแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแดนเทือกเขาและภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเชนทั้งหมด และในหุบเขา ในที่ราบ และแดนเทือกเขาของอิสราเอล และในหุบเขาของมัน 17 ตั้งแต่ภูเขาฮาลักที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเฮอีร์ไกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนเชิงภูเขาเฮอร์โมน ท่านได้จับบรรดากษัตริย์แห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย 18 โยชูวาทำศึกสงครามกับบรรดากษัตริย์เหล่านี้้อยู่เป็นเวลานาน 19 ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่กระทำสันติภาพกับคนอิสราเอล นอกจากคนฮีไวต์ ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เขาต้องทำศึกสงครามติดมาทั้งนั้น 20 เพราะเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ที่ทรงให้เขามีใจแข็งกระด้างเข้าต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์

โยชูวา ไว้กับโมเสส ²¹ คราวนั้นโยชูวาได้มาจัดคนอานาคออกจากแดนเทือกเขา จากเฮโบรน จากเดบีร์ จากอานาบ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งอิสราเอล โยชูวา ได้ทำลายคนเหล่านี้เสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาด้วย ²² ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัทและอัชโอด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง ²³ ดังนั้นแหละ โยชูวา ได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส และโยชูวาให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล และแผ่นดินนั้นก็สงบจากการศึกสงคราม

12

กษัตริย์แผ่นดินคานาอันฝ่ายแพ้

1 ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้แพ้ไป และได้ยึดครองแผ่นดินฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทางดวงอาทิตย์ขึ้น จากที่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน และที่ราบซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด ² คือสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชบอน และปกครองจากอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ ณ ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และจากกลางที่ลุ่มไกลไปจนถึงแม่น้ำยับบอก เขตแดนคนอัมโมน คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด ³ และแถบที่ราบถึงทะเลคินเนเรทข้างตะวันออก และตรงทาง ไปยังเบรเยซีโมท ไปถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็มข้างตะวันออก จากด้านใต้มาจนถึงที่อัชโอดปีสกาห์ ⁴ และเขตแดนของโอกกษัตริย์เมืองบาซัน เป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ อยู่ที่อัชทาโรท และเอเดรอี ⁵ และปกครองที่ภูเขาเฮอร์โมน และสาเลคาห์ และทั่วบาซัน ถึงเขตแดนคนเกซูร์และคนมาอาคาห์ และปกครองครึ่งหนึ่งของแดนกิเลอาด ถึงเขตแดนของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชบอน ⁶ โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป และโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนี้ให้แก่คนรูเบน คนกาต และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ ⁷ ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินซึ่งโยชูวากับคนอิสราเอลได้ทำให้พ่ายแพ้อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางทิศตะวันตก ตั้งแต่บาอัลกาตในหุบเขาเลบานอน ถึงภูเขาซาลัก ที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเฮอีร์ ซึ่งโยชูวามอบให้แก่ตระกูลคนอิสราเอลให้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ตามส่วนแบ่งของเขา ⁸ คือที่ดินในแดนเทือกเขา ในหุบเขา ในที่ราบ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้ เป็นแผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์และคนเยบุส ⁹ คือกษัตริย์เมืองเยรีโคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัยที่อยู่ข้างเบธเอลองค์หนึ่ง ¹⁰ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮโบรนองค์หนึ่ง ¹¹ กษัตริย์เมืองยารมูทองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาคีซองค์หนึ่ง ¹² กษัตริย์เมืองเอกลอนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเซอร์องค์หนึ่ง ¹³ กษัตริย์เมืองเดบีร์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเดอร้องค์หนึ่ง ¹⁴ กษัตริย์เมืองโฮรมาองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอาราดองค์หนึ่ง ¹⁵ กษัตริย์เมืองลิบนาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอดุลลัมองค์หนึ่ง ¹⁶ กษัตริย์เมืองมักเคดาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเบธเอลองค์หนึ่ง ¹⁷ กษัตริย์เมืองที่ปัววาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์องค์หนึ่ง ¹⁸ กษัตริย์เมืองอาเฟกองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาซาโรนองค์หนึ่ง ¹⁹ กษัตริย์เมืองมาโดนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองฮาโซร์องค์หนึ่ง ²⁰ กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัชชาฟองค์หนึ่ง ²¹ กษัตริย์เมืองทอานาคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเมกิดโดองค์หนึ่ง ²² กษัตริย์เมืองเคเดซองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองโยกเนอัมในคารเมลองค์หนึ่ง ²³ กษัตริย์เมืองโดร์ในบริเวณชายแดนของโดร์องค์หนึ่ง กษัตริย์ของประชาชนชาติต่างๆ ในกิเลอาดองค์หนึ่ง ²⁴ กษัตริย์เมืองที่รชาห์องค์หนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นกษัตริย์สามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

13

แผ่นดินส่วนที่ยังไม่ชนะ

1 เมื่อโยชูวาชราลงมีอายุมากแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับท่านว่า □เจ้าชราลงมีอายุมากแล้ว แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก 2 ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ท้องถิ่นฟิลิสเตียทั้งหมด และท้องถิ่นของคนเกชูร์ทั้งหมด 3 ตั้งแต่ซิโหรซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนเอโครน นับกันว่าเป็นของคนคานาอัน ผู้ครอบครองฟิลิสเตียมีอยู่ห้าคนด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาซา เมืองอัสโดด เมืองอัสเคโลน เมืองกัท และเมืองเอโครน และเมืองของคนอิฟวาทด้วย 4 ซึ่งอยู่ที่ศใต้คือแผ่นดินทั้งสี่ของคนคานาอัน และเขตเมออาราห์ ซึ่งเป็นของชาวไซดอนถึงเมืองอาเฟก ถึงเขตแดนของคนอามไรต์ 5 และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากบาอัลกาดที่อยู่เชิงภูเขาเฮอร์โมน ถึงทางเข้าเมืองฮามัท 6 ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสเรโฟทมาอิม และคนไซดอนทั้งหมด เราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าคนอิสราเอลเอง เพียงแต่เจ้าจงจับสลากแบ่งดินแดนเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เราบัญญัติเอาไว้

การแบ่งมรดก

7 ฉะนั้นบัดนี้จึงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนเก้าตระกูลรวมกับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลด้วย □ 8 ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งตระกูล คนรูเบน และคนกาต ได้รับส่วนมรดกของเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์มอบให้เขา คือ 9 ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้ และที่ราบเมเดบาตลอดจนถึงดีบอน 10 และหัวเมืองทั้งสี่ของสิโหนกษัตริย์คนอามไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮซโบน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน 11 กับเขตกิเลอาดและท้องถิ่นของคนเกชูร์และคนมาอาคาห์ และภูเขาเฮอร์โมนทั้งหมด และเมืองบาชานทั้งสี่จนถึงเมืองสาเลคาห์ 12 ตลอดราชอาณาจักรของโอกในบาชาน ผู้ครอบครองอยู่ในอัททาโรทและในเอเดรอี ท่านเป็นพวกมนุษยยักษที่เหลือนอยู่ เมืองเหล่านี้โมเสสรบชนะและได้ขับไล่ให้ออกไป 13 แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกชูร์หรือคนมาอาคาห์ให้ออกไปไม่ แต่คนเกชูร์กับคนมาอาคาห์ยังอาศัยอยู่ในหมู่คนอิสราเอลจนทุกวันนี้ 14 เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียว โมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่ ของนุซาด้วยไฟที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว 15 และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเขา 16 ดังนั้นเขตแดนของเขาจึงตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองซึ่งอยู่กลางลุ่มแม่น้ำนั้นและที่ราบเมเดบาทั้งสิ้น 17 หัวเมืองเฮซโบน รวมกับหัวเมืองทั้งสี่ซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือดีบอน และบาโมทบาอัล และเบรบาอัลเมโอน 18 กับยาฮาส และเคเดโมท และเมฟาอาท 19 และคีริยาธาอิม และสิบมาห์และเศเรทซาหารซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา 20 กับเบรเปโออร์ และที่อัสโดดปีสกาห์ และเมืองเบรเชยิมท 21 คือหัวเมืองทั้งสี่ซึ่งอยู่บนที่ราบ และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์คนอามไรต์ผู้ครอบครองอยู่ในเฮซโบน ซึ่งโมเสสได้กระทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับผู้ช่วยของมิเดียน คือ เอวี เรเคม สุร์ และเฮอร์ กับเรบา เป็นเจ้านายซึ่งขึ้นแก่กษัตริย์สิโหนผู้พำนักอยู่ในแผ่นดินนั้น 22 อนึ่งคนอิสราเอลได้ฆ่าบาลาอัมบุตรชายเบโออร์ผู้เป็นคนทำนายเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่เขาได้ฆ่ามัน 23 อาณาเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย 24 โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาต คือคนกาตตามครอบครัวของเขา

ด้วย 25 อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และหัวเมืองกิเลอาดทั้งหมด และครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่หน้าเมืองรับบาห์ 26 ตั้งแต่เมืองเฮชโบน จนถึงเมืองรามัททิม สเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มหาหะนาอิมจนถึงเขตแดนเดบิร 27 ในหว่างเขา มีเมืองเบธฮารัม เบธนิมราห์ สุกคทและซาโฟน ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน นั้น มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน จดทะเลดินเนเรทตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 28 นี้เป็นมรดกของคนกาดตามครอบครัวของเขา รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย 29 อนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตามครอบครัวของเขา 30 อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มหาหะนาอิมตลอดบาขานทั้งสิ้น คือราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโอกษัตริย์เมืองบาขาน และหัวเมืองทั้งหมดของยาอีร์ มีหกสิบหัวเมืองด้วยกันอยู่ในบาขาน 31 และกิเลอาดครึ่งหนึ่ง และเมืองฮัททาโรทกับเมืองเอเดรือ หัวเมืองของราชอาณาจักรโอกในบาขาน หัวเมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์ ตามครอบครัวของเขา 32 เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบโมอับ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค 33 แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้กับเขา

14

แผ่นดินส่วนที่สัญญาไว้แก่คาเลบ

1 ต่อไปนี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งประชาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา 2 มรดกนี้เขาจับสลากแบ่งกัน ในระหว่างคนเก้าตระกูลครึ่ง ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส 3 เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลครึ่งทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกเลวีไม่ 4 เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมนัสเสห์และเอฟราอิม และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ได้ แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่ กับลานทุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น 5 คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน 6 ขณะนั้นคนยูดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกาล และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคนส์ได้กล่าวแก่ท่านว่า ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบุรุษของพระเจ้าที่คาเดชบารเนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว 7 เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้าพเจ้าไปจากคาเดชบารเนีย เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้นำข่าวมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า 8 แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้จิตใจของประชาชนละลายไป แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ 9 ในวันนั้นโมเสสได้ปฏิญาณว่า ปู่แท้จริงแผ่นดินซึ่งเท้าของท่านได้เหยียบย่ำไปนั้นจะตกเป็นมรดกของท่าน และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ 10 และบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสขึ้นแก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว 11 วันนี้ข้าพเจ้ายังมีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันที่โมเสสใช้ให้ข้าพเจ้าไป กำลังของข้าพเจ้า ในการทำศึกสงครามหรือออกไป

และเข้ามาเตี้ยวนี้ก็เป็นเหมือนครั้งนั้น¹² ฉะนั้นบัดนี้ขอมอบแดนเทือกเขานี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะท่านได้ยื่นในวันนั้นแล้วว่าคนอานาคอยู่ที่นั่น มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว□¹³ แล้วโยชูวาก็อวยพรแก่ท่านและยกเมืองเฮโบรนให้คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก¹⁴ เฮโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนีสนั้นทุกวันนี้ เพราะว่าท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ¹⁵ เมืองเฮโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าคีริยาทอราบา อาราบาคนนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอานาค แผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

15

แผ่นดินส่วนของตระกูลยูดาห์

1 ที่ดินส่วนของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขานั้น ดันได้ถึงพรมแดนเมืองเอโดม คือถึงถิ่นทุรกันดารคินเป็นที่สุดปลายเขตด้านใต้² พรมแดนทางทิศใต้นั้นตั้งแต่ต้นจากปลายทะเลเค็ม คือตั้งแต่อ่าวซึ่งไปทางทิศใต้³ ยื่นไปทางด้านใต้ของมาอาเลอักรับบิม ผ่านเรื่อยไปถึงคิน แล้วขึ้นไปทางด้านใต้เมืองคาเดซบารเนีย ตามทางเมืองเฮซโรน ขึ้นไปถึงเมืองอัดดาร์เลียไปถึงคารคา⁴ ผ่านเรื่อยไปถึงฮัสโมนยื่นออกไปถึงแม่น้ำอียิปต์มาสิ้นสุดลงที่ทะเล ที่กล่าวนี้จะเป็นพรมแดนด้านใต้ของท่าน⁵ พรมแดนด้านตะวันออกคือทะเลเค็มขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนด้านเหนือตั้งแต่อ่าวที่ทะเลตรงปากแม่น้ำจอร์แดน⁶ และพรมแดนนั้นยื่นไปถึงเบรชกลาห์ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบธอาราบาห์ และพรมแดนยื่นต่อไปถึงก้อนหินโบฮันบุตรชายรูเบน⁷ และพรมแดนยื่นไปถึงเดบิรจากหุบเขาอาโคร์ ตรงไปทางทิศเหนือแล้วไปหาเมืองกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้ามเขาที่ชื่ออาดุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ และพรมแดนก็ผ่านไปถึงน้ำพุเอนเซเมซ ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล⁸ แล้วพรมแดนก็ยื่นไปตามหุบเขาบุตรชายของอินโนมถึงไหล่เขาด้านใต้ของเมืองคนเยบส คือเยรูซาเล็ม แล้วพรมแดนก็ยื่นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาอินโนมทางด้านตะวันตก ที่หุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ด้านเหนือสุด⁹ แล้วพรมแดนก็ยื่นไปจากยอดภูเขาถึงน้ำพุแห่งลำห้วยเนฟโทอาห์ จากที่นั้นก็มาถึงหัวเมืองแห่งภูเขาเอโฟรน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งไปหาเมืองบาอาลาห์ คือเมืองคีริยาทเยอาริม¹⁰ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งจากบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเสอีร์ ผ่านไปตามไหล่เขาเยอาริมด้านเหนือ คือเคสะโลน ลงไปถึงเมืองเบรเซเมซผ่านเมืองทิมนาห์ไป¹¹ แล้วพรมแดนก็ยื่นออกไปจากทางไหล่เนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกเคโรนผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ ออกไปถึงเมืองฮับเนเอล และพรมแดนก็มาสิ้นสุดลงที่ทะเล¹² พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเล นี้เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา¹³ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ คือเมืองอารบาห์เรียกเมืองเฮโบรน อาราบาเป็นบิดาของอานาค¹⁴ และคาเลบได้ขับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น คือเซซัย อาหิมานและหัลมัย ผู้เป็นบุตรของอานาค¹⁵ และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบิร เมืองเดบิรเดิมมีชื่อว่า คีริยาทเซเฟอร์¹⁶ และคาเลบกล่าวว่า □ผู้ใดโจมตีเมืองคีริยาทเซเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาว์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา□¹⁷ และโธนี่เอลบุตรชายเคนีสน้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาว์บุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา¹⁸ อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอทีนาตอปีดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า □เจ้า

ต้องการอะไร 19 นางตอบว่า ๒ ของของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเกิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอห้าฟุตด้วย ๒ คาแลบก็ยกน้ำพูนและน้ำพูล้างให้แก่นาง 20 ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา 21 หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนยูดาห์ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรมแดนแอโดม คือเมืองซับเซเอล เอเดอร์ และยากรู 22 คินาห์ ดีโมนาห์ อาดาดาห์ 23 เคเดช ฮาโซร์ อิทนาน 24 ศิฟ เทลเม เบอาโลท 25 ฮาโซร์ ฮาดัททาห์ เครีโอท เฮสโรน คือเมืองฮาโซร์ 26 อามัม เซมา โมลาดาห์ 27 ฮาซารกัตตาห์ เฮซโมน เบธเปเลท 28 ฮาซารซูอัล เบเออร์เซบา บิซอีริยาห์ 29 บากาลาห์ อียิม เอเซม 30 เอลโทลด์ เคสซิล โยรมาห์ 31 ศิกลาก มัดมันนาห์ สันสันนาห์ 32 เลบาโอท ซิลอิม อายินและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 33 ในหุบเขามีเมืองเอชทาโอล โคราห์ อัทนาห์ 34 ศาโนอาห์ เอนกันนิม ทับปวาร์ เอนาม 35 ยารมูท อุดลัม โสโคห์ อาเซคาห์ 36 ซาอาราอิม อติธาอิม เกเดราห์ เกเดโรธาอิม รวมเป็นยี่สิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 37 เมืองเศนัน ฮาดัสสาห์ มิกดัลกาด 38 ดิเลอัน มิสเปห์ โยกเธเอล 39 ลาคีซ โบสคาท เอกโลน 40 คับบอน ลามัม คิทธิซ 41 เกดูโรท เบธดาโกน นาอามาห์และเมืองมักเคดาห์ รวมเป็นยี่สิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 42 ลิบนาห์ เอเธอร์ อาซัน 43 ยีฟทาห์ อัทนาห์ เนซิบ 44 เคอิลาห์ อักซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 45 เอโครนกับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น 46 จากกรุงเอโครนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอัชโดดกับชนบทของเมืองนั้นๆ 47 อัชโดด กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น กายา กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นจนถึงแม่น้ำอียิปต์ และทะเลใหญ่พร้อมทั้งฝั่งชายทะเล 48 และในแดนเทือกเขา คือ ซามิรั ยาททีร์ โสโคห์ 49 ดานนาห์ ศิริยาทสันนาห์ คือเมืองเดบีร์ 50 อาบูบ เอชเทโมห์ อานิม 51 โกเชน โฮโลน กิลโหล่ รวมเป็นยี่สิบเอ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 52 อาหรับ ดูมาห์ เอชาน 53 ยานิม เบธทับปวาร์ อาเฟคาห์ 54 ฮุมทาห์ ศิริยาทอารบา คือเมืองเฮโบรน และเมืองศิโยร์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 55 มาโอน คารเมล ศิฟ ยูทราห์ 56 ยิสเรเอล โยกเดอัม ศาโนอาห์ 57 คาอิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมเป็นยี่สิบหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 58 ฮัลฮูล เบธซูร์ เกโดร์ 59 มาอาราท เบธาโนท และเมืองเอลเทโคน รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 60 ศิริยาทบาอัล คือเมืองศิริยาทเออาริม และรับบาห์ รวมเป็นสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 61 เมืองที่ในถิ่นทุรกันดาร คือเบธอาราบาห์ มิดดิน เสคะคาห์ 62 นิบซาน เมืองเกลือ และเอนเกดี รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 63 แต่คนเบนุสซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น ประชาชนยูดาห์หาได้จับไล่ไปไม่ ดังนั้นแหละคนเบนุสจึงอาศัยอยู่กับประชาชนยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

16

แผ่นดินส่วนของตระกูลมนัสเสห์และตระกูลเอฟราอิม

1 ที่ดินตามสลากของลูกหลานโยเซฟนั้นเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้ๆเมืองเยรีโค ทิศตะวันออกของน้ำแห่งเยรีโคเข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบธเอล 2 จากเมืองเบธเอลไปยังเมืองลูส ผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาทาโรท ยังเขตของคนอารคี 3 แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคนยาฟเลห์ ไกลไปจนเขตเมืองเบธโฮโรนล่างถึงเมืองเกเชอร์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล 4 ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมนัสเสห์และคนเอฟราอิม ได้รับมรดกของเขา 5 เขตของคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาเป็นดังนี้ พรมแดนมรดกของเขาด้านตะวันออก เริ่มแต่เมืองอาทาโรทฮัตตาห์ ไกลไปจนถึงเบธโฮโรนบน 6 และพรมแดน

ขึ้นไปถึงทะเลทางทิศเหนือคือเมืองมิกเมรัท ทางด้านตะวันออกพรมแดนโค้งมาหาเมืองทาอาห์ทิลห์ แล้วผ่านพ้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์⁷ แล้วลงไปจากยาโนอาห์ ถึงเมืองอาทาโรทและเมืองนาอาราห์ ไปจดเมืองเยรีโคเส้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน⁸ จากที่ปฎิวาห์พรมแดนลงไปทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล นี่เป็นดินแดนมรดกของตระกูลคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขา⁹ รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิม ในดินแดนมรดกของคนมนัสเสห์ คือบรรดาหัวเมืองเหล่านั้นกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย¹⁰ ถึงอย่างไรก็ตามเขาหาได้ขับไล่คนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไปไม่ได้ ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้ แต่ก็ตกเป็นทาสถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

17

แผ่นดินส่วนของตระกูลคนมนัสเสห์ที่อยู่ปากทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน

1 ที่ดินตามสลากเป็นอย่างไรที่ตกแก่ตระกูลมนัสเสห์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ บิดาของกิเลอาด ได้รับเมืองกิเลอาดและเมืองบาขานเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเขาเป็นทหาร² และที่ดินตามสลากตกแก่คนมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ตามครอบครัวคือคนอาบีเยเซอร์ คนเฮเลค คนฮัสริเอล คนเซเคม คนเยเฟอร์ และคนเซมิดา บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ตามครอบครัวของเขา³ ฝ่ายเศโลเฟหัดบุตรชายของเยเฟอร์ บุตรชายของกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ บุตรชายของมนัสเสห์ ไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรสาว และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรสาวของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ ฮกลาห์ มิลคาห์ และทิสราห์⁴ เขาเข้ามาหาเอลาอาซาร์ปุโรหิตและโยชวาบุตรชายนูนและต่อหน้าบรรดาประมุขแล้วกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้ว่า ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายรับส่วนมรดกในหมู่ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไป ดังนั้นท่านจึงให้มรดกแก่คนเหล่านี้ในหมู่พี่น้องของบิดาของเขา ตามพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์⁵ ดังนั้นแหละส่วนที่ตกแก่คนมนัสเสห์จึงมีสิบส่วน นอกเหนือดินแดนกิเลอาดและบาขานซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น⁶ เพราะว่าบุตรสาวของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของท่านด้วย แผ่นดินกิเลอาดนั้นได้ตกเป็นส่วนของบุตรชายมนัสเสห์ที่เหลืออยู่⁷ เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากอาเซอร์จนถึงมิกเมรัท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคมแล้ว พรมแดนก็ขึ้นไปทางมือขวาถึงที่ของชาวเมืองเอนที่ปฎิวาห์⁸ แผ่นดินเมืองที่ปฎิวาห์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองที่ปฎิวาห์ซึ่งอยู่ที่พรมแดนของมนัสเสห์นั้นเป็นของคนเอฟราอิม⁹ แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงแม่น้ำคานาห์ หัวเมืองเหล่านี้ซึ่งอยู่ทางทิศใต้แม่น้ำในท่ามกลางหัวเมืองของมนัสเสห์นั้นเป็นของเอฟราอิม แล้วพรมแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปทางด้านเหนือของแม่น้ำไปสิ้นสุดลงที่ทะเล¹⁰ แผ่นดินทางด้านใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ มีทะเลเป็นพรมแดน ทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสราคาร¹¹ ในเขตอิสราคารและในอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังมีเมืองเบรชานกับชนบทของเมืองนั้น และเมืองอิบเลอัมกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเอนโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองทาอานาคกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับชนบทของเมืองนั้น คือภูเขาทั้งสามยอด¹² แต่คนมนัสเสห์ยังขับไล่ชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ ด้วยคนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น¹³ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว ก็ได้เกณฑ์คนคานาอันให้ทำงานโยธา และมีได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียทีเดียว¹⁴ คนโยเซฟได้พูดกับโยชวาว่า โอเหตุไฉนท่านจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามีแต่ส่วนเดียวเป็น

มรดก แม้ว่าข้าพเจ้ามีคนมากมาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่พวกข้าพเจ้า
มาจนบัดนี้แล้ว 15 ฝ่ายโยชูวาตอบเขาว่า ถ้าเจ้ามีคนมากมาย และถ้าแดนเทือกเขาของ
คนเอฟราอิมเป็นที่แคบไปสำหรับเจ้า พวกเจ้าจงเข้าไปในป่าแผ้วถางเอาเอง ที่ในแผ่นดิน
ของคนเปรีสซีและพวกมนุษย์ยักษั 16 คนโยเซฟพูดว่า แดนเทือกเขานี้ไม่พอสำหรับพวก
เรา บรรดาคนคานาอันซึ่งอยู่ในบริเวณหุบเขามิถรพบทำด้วยเหล็ก ทั้งที่อยู่ในเบรชานกับ
ชนบทของเมืองนั้น กับที่อยู่ในหุบเขายิสเรเอล 17 แล้วโยชูวาจึงกล่าวแก่วงศ์วานโยเซฟ
คือเอฟราอิมและมนัสเสหว่า ท่านทั้งหลายเป็นพวกที่มีคนมากและมีกำลังมหาศาล ท่านจะ
มีส่วนแบ่งแต่ส่วนเดียวก็หาไม่ได้ 18 แดนเทือกเขาเหล่านั้นจะเป็นของพวกท่าน ถึงแม้ว่าเป็น
ป่าดอนท่านจงแผ้วถางและยึดครองไปจนสุดเขตเถิด แม้ว่าคนคานาอันจะมีถรพบทำด้วย
เหล็กและเป็นคนเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายก็จะขับไล่เขาออกไปได้ 19

18

พลับพลาที่ซีโลห์

1 ฝ่ายชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมนุมขึ้นที่
นั้น แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในครอบครองของเขา

แผ่นดินส่วนของเจ็ดตระกูลที่เหลือ

2 ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังมิได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่ง 3 ดังนั้นโยชูวาจึง
กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ท่านทั้งหลายจะรอช้าอยู่อีกเท่าใด จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินซึ่ง
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย 4 จงเลือกคนตระกูล
ละสามคน แล้วข้าพเจ้าจะใช้คนเหล่านั้น ไปท่องเที่ยวขึ้นล่องอยู่ที่แผ่นดินนั้น ให้เขียนแนว
เขตที่ดินที่จะมอบเป็นมรดก และกลับมาหาข้าพเจ้า 5 ให้เขาแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนยู
ดาห์คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคใต้ และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเขาทาง
ภาคเหนือ 6 ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมา
ให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
7 แต่คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ด้วยตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เป็น
มรดกของเขาแล้ว คนกาต และคนรูเบน กับตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้รับมรดกของเขา
ทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบ
ให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว 8 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นออกไปเดินทาง และโยชูวากำชับพวกที่จะ
เขียนแนวเขตที่ดินว่า จงเที่ยวขึ้นเที่ยวล่องในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้นแล้วกลับ
มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ 9 ดังนั้นคนเหล
่านั้นก็ท่องเที่ยวไปมาที่แผ่นดิน แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆแบ่งเป็นเจ็ดส่วน
แล้วกลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่ซีโลห์ 10 แล้วโยชูวาก็จับสลากให้เขาที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์ โยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นั้นตามส่วนแบ่งของแต่ละ
ตระกูล 11 จับได้สลากของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขาขึ้นมา และอาณาเขต
ที่เป็นส่วนของเขาอยู่ระหว่างคนยูดาห์ และคนโยเซฟ 12 ทางด้านเหนือพรมแดนของเขา
เริ่มต้นที่แม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนก็ยื่นขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเมืองเยรีโค แล
วขึ้นไปทางแดนเทือกเขาทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธาเวน 13 จากที่
นั้นพรมแดนก็ยื่นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลูส ไปยังไหล่เขาที่เมืองลูส คือเมืองเบรเอล แล
วพรมแดนก็ลงไปถึงอาทาโรทฮัตดารับนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบรโฮโรนล่าง 14

แล้วพรมแดนก็ยื่นไปอีกทิศหนึ่งโค้งไปทางทิศใต้ด้านทะเล จากภูเขาซึ่งอยู่ทิศใต้ตรงข้ามเมืองเบธโฮโรน และไปสิ้นสุดลงที่ศิรียาธาอัล คือศิรียาธาเอาริม เป็นเมืองที่เป็นของคนยูดาห์ นี่แหละเป็นพรมแดนด้านตะวันตก¹⁵ และด้านใต้นั้นเริ่มต้นที่ขานเมืองศิรียาธาเอาริม และพรมแดนก็ยื่นจากที่นั่น ไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเนฟโทอาห์¹⁶ แล้วพรมแดนก็ยื่นลงไปสุดเขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ แล้วก็ลงไปหุบเขาอินโนมใต้ไหล่เขาของคนเยบสแล้วลงไปถึงเมืองเอนโรเกล¹⁷ แล้วโค้งไปทางทิศเหนือตรงไปถึงเอนเชเมช จากที่นั่นก็ตรงไปยังเกลีโลท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาชื่ออดุมมิม แล้วลงไปยังก้อนหินโฮฮันบุตรชายของรูเบน¹⁸ แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาตรงข้ามอาราบาห์แล้วลงไปสู่อาราบาห์¹⁹ แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาที่เบรชกลาห์ และพรมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเค็มที่ปลายใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรมแดนด้านใต้²⁰ แม่น้ำจอร์แดนก็เป็นพรมแดนทางตะวันออก นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา มีพรมแดนตั้งที่ล้อมรอบ²¹ ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือเมืองเยรีโค เบรชกลาห์ หุบเขาเคซิส²² เบธอาราบาห์ เตมาราอิม เบธเอล²³ อัฟวิม ปาร่าห์ โอฟราห์²⁴ เคฟารัมโมน โอฟนั เกบา รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย²⁵ กิเบโอน รามาห์ เบเอโรท²⁶ มิสเปห์ เคฟีราห์ โมซาห์²⁷ เรคม อีรเปเอล ทาระลาห์²⁸ เกลา เอลเฟ เยบส คือเยรูซาเล็ม กิเบอาห์และศิรียา รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา

19

1 สลากที่สองออกมาเป็นของสิเมโอน เพื่อคนตระกูลสิเมโอนตามครอบครัวของเขา มรดกของเขายู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์² มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือเบเออร์เซบา เซบา โมลาดาห์³ ฮาซารซูลา บาลาห์ เอเชม⁴ เอลโธลัส เบธูล โสรมาห์⁵ คีกลาก เบรมารคาโบท ฮาซารสุสาร์⁶ เบรเลบาโอท และเมืองซารูเฮน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย⁷ อายิน รีมโมน เอเธอร์ อาซาน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย⁸ รวมทั้งบรรดาชนบทที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ ไกลออกไปจนถึงเมืองบาวาสัทเบเออร์ เมืองรามาห์ที่ภาคใต้ เหล่านี้เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตามครอบครัวของเขา⁹ มรดกของคนสิเมโอนเป็นดินแดนในส่วนแบ่งของคนยูดาห์ เพราะว่าส่วนของคนยูดาห์นั้นใหญ่เกินไป คนสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์¹⁰ สลากที่สามขึ้นมาเป็นของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขาก็ยื่นออกไปถึงสาริด¹¹ แล้วพรมแดนของเขายื่นออกไปทางด้านทะเล เรื่อยไปจนถึงมาราลาห์ และมาจดเมืองดับเบเซท แล้วมาถึงแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าโยกเนอัม¹² จากสาริดพรมแดนยื่นไปอีกทิศหนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น ถึงพรมแดนเมืองคิสโลททาโบร์ แล้วยื่นไปถึงเมืองดาเบรัท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย¹³ จากที่นั่นพรมแดนผ่านไปทางตะวันออกถึงเมืองกัรเยเฟอร์ และถึงเมืองเอทคาซิน เรื่อยไปจนถึงริมโมน พรมแดนก็โค้งเข้าหาเมืองเนออาห์¹⁴ และทางทิศเหนือพรมแดนโค้งเข้ามาถึงเมืองฮันนาโรน และสิ้นสุดลงที่หุบเขาพิพทาห์เอล¹⁵ และเมืองชัทดาท นาหะลาล ซิมโรน อิดาลาห์ และเมืองเบรลเฮม รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย¹⁶ นี่เป็นมรดกของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือหัวเมืองต่างๆกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย¹⁷ สลากที่สี่ออกมาเป็นของอิสสาการ์ เพื่อคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา¹⁸ อาณาเขตของเขารวมเมืองยิสเรเอล เคสุลโลท ชูแนม

19 ยาฟารามิ ชิโยน อานาหะราท 20 รับพิท คิชิโอน เอเบส 21 เรเมท เอนกันนิม เอนหัดดาห์ เบรปัสเชส 22 และพรมแดนยังจดเมืองทาโบร์ ซาหะซุม่าห์ เบรเซเมซ และพรมแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 23 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอิสราเอลตามครอบครัวของเขา คือทั้งหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 24 สลากที่ห้าออกมาเป็นของตระกูลคนอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา 25 อาณาเขตของเขา รวมเมืองเฮลซัท ฮาลี เบเทน อัคซาฟ 26 อาลัมเมเลค อามาต มิซฮาล ทางทิศตะวันออกจดคารเมล และเมืองซีโหลิบนาท 27 แล้วเลี้ยวไปทางดวงอาทิตย์ขึ้น ไปยังเบรดาโกนจดเขตเศบูลนและหุบเขาอิฟทาห์เอล ไปทางด้านเหนือถึงเมืองเบรเอเมคและเนอีเอลเรื่อยไปทางด้านซ้ายถึงเมืองคาบูล 28 เฮโบรน เรโหบ ฮัมโมน คานาห์ ไกลไปถึงมหาไซดอน 29 แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงรามาห์ ไปถึงเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบชื่อโทระ แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงเมืองโยสาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล จากฝั่งทะเลไปถึงอัคซิบ 30 อุมมาห์ อาเฟก และเรโหบ รวมเป็นยี่สิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 31 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 32 สลากที่หกออกมาเป็นของคนเนฟทาลี เพื่อคนเนฟทาลีตามครอบครัวของเขา 33 อาณาเขตของเขาเริ่มจากเฮเลฟ จากอาโลน ไปถึงศานันนิม และอาดามิ เนเชบ และซันเนเอล ไกลไปจนถึงเมืองลัคคุม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน 34 แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปทางด้านตะวันตกถึงเมืองฮัสโนทาโบร์ จากที่นั่น ไปถึงหูกกอกจดเขตเศบูลนทางทิศใต้ และเขตอาเซอร์ทางทิศตะวันตก และเขตยูดาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้นที่แม่น้ำจอร์แดน 35 เมืองที่มีกำแพงล้อมคือเมืองคีตติม เศอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท 36 อาดามาห์ รามาห์ ฮาโซร์ 37 คาเดช เอเดรอี เอนฮาโซร์ 38 ยีโรน มิกดัลเอล โยเรม เบรานาท และเบรเซเมซ รวมเป็นสิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 39 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนเนฟทาลีตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 40 สลากที่เจ็ดก็ออกมาเป็นของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา 41 และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขา รวมเมืองโศราห์ เอซทาโอล อิรเซเมซ 42 ซาอาลับบิน ฮัยยาโลน ยิทลาห์ 43 เอโลน ทิมนาห์ เอโครน 44 เอลเทเคห์ กิบเบโรน และบาอาลัท 45 เยฮุด เบเนเบราค กัทริมโมน 46 เมยารโคน และรัคโคนและพรมแดนตรงเมืองฮัฟฟา 47 อาณาเขตคนดานน้อยไปสำหรับพวกเขา คนดานจึงขึ้นไปสู้รบกับเมืองเลเชม เมื่อยึดได้ก็ประหารเสียด้วยคมดาบ จึงยึดครองที่ดินและตั้งอยู่ที่นั่น เรียกเมืองเลเชมว่าดาน ตามชื่อของดานบรรพบุรุษของตน 48 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย 49 เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายนูน 50 ตามบัญชาของพระเยโฮวาห์ เขาก็ได้ยกเมืองที่ทานขอไว้ให้แก่ท่าน คือเมืองทิมนาทเสราห์ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ท่านก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่และเข้าอยู่ที่นั่น 51 ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์ปุโรหิตกับโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับสลากแบ่งให้เป็นมรดกที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ ประตูลับพลานแห่งชุนนัม ดังนั้นแหละเขาทั้งหลายก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

20

การแต่งตั้งเมืองลี้ภัย

1 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า 2 จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า จงกำหนดตั้งเมืองลี้ภัย ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น 3 เพราะว่าผู้ฆ่าคนที่ได้ฆ่าคนใดด้วยมิได้เจตนาหรือไม่จงใจจะ ได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยของเจ้าเพื่อให้พ้นจาก

ผู้อาฆาตโลหิต 4 ให้ผู้นั้นหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น และอธิบายเรื่องของตนให้แก่พวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้น ให้ทราบ แล้วเขาทั้งหลายจะนำผู้นั้นเข้าไปในเมือง กำหนดที่ให้อยู่แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขาทั้งหลาย 5 และถ้าผู้อาฆาตโลหิตไล่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้ฆาตคนนั้นไว้ในมือของผู้อาฆาตโลหิต เพราะว่าผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนด้วยไม่มีเจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน 6 และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะยินต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรอรับการพิพากษา จนกว่ามหาปุโรหิตในเวลานั้นสิ้นชีวิต ผู้ฆาตคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของตน ไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาจากมานั้น ได้□ □ 7 ดังนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดซในกาลิลีในแดนเทือกเขานัฟทาลี และเมืองเชเคมในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม และศิรียาทอราบา คือเฮโบรน ในแดนเทือกเขายูดาห์ 8 และทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างฝั่งตรงเมืองเยรีคอนนั้น เขาได้กำหนดเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากที่ดินคนตระกูลรูเบน และเมืองราโมทในกิเลอาดจากที่ดินคนตระกูลกาดี และเมืองโกลานในบาซานจากที่ดินคนตระกูลมนัสเสห์ 9 หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด และให้คนต่างตัวผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าถ้าผู้ใดได้ฆาตคนด้วยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้ เพื่อว่าเขาจะไม่ต้องตายด้วยมือของผู้อาฆาตโลหิต จนกว่าเขาจะได้ยินต่อหน้าชุมนุมชน

21

เมืองต่างๆสำหรับคนตระกูลเลวี

1 ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีมาหาเอลาซาร์ปุโรหิตและโยชวาบุตรชายชูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล 2 และเขาได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองซีโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย□ 3 ดังนั้นแหละตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากมรดกของเขาให้แก่คนเลวี 4 สลากออกมาเป็นของครอบครัวคนโคซาท ดังนั้นแหละ คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน 5 ส่วนคนโคซาทที่เหลือน้อยๆ ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลเอฟราอิม จากตระกูลดาน และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ 6 คนเกอร์โซนได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาคาร์ จากตระกูลอาเซอร์ จากตระกูลนัฟทาลี และจากครึ่งตระกูลมนัสเสห์ในบาซาน 7 คนเมรารีตามครอบครัวของเขา ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาดี และตระกูลเศบูลุน 8 หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านี้คนอิสราเอลได้จับสลากให้แก่คนเลวีตั้งที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดยทางโมเสส 9 เขาให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้ 10 เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคนอาโรน คือ ครอบครัวโคซาทครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวีเพราะสลากตกเป็นของเขา ก่อน 11 เขาทั้งหลายให้เมืองอารบาแก่เขา อารบาเป็นบิดาของอานาค คือเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย 12 แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์ 13 เขาได้ให้เมืองเฮโบรนแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต อันเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆาตพร้อมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้า 14 เมืองยาทัทร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า 15 เมืองโฮโลนพร้อมทุ่ง

หญา เมืองเดบิรพร้อมทุ่งหญ้า¹⁶ เมืองอาอินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูธาธาพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบรเซเมซพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้¹⁷ จากตระกูลเบนยามิน มีเมืองกิโยโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า¹⁸ เมืองอานาโธทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง¹⁹ หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรนปุโรหิต รวมกันสิบสามหัวเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง²⁰ ส่วนคนโคซาทที่เหลือน้อยซึ่งเป็นครอบครัวคนโคซาทของคนเลวีนั้น หัวเมืองที่เขาได้รับโดยสลากมาจากตระกูลเอฟราอิม²¹ เมืองที่เขาให้ คือเมืองเซเคม เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคนพร้อมทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า²² เมืองชิบซาอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสี่หัวเมือง²³ และจากตระกูลดาน มีเมืองเอลเทเคพร้อมทุ่งหญ้า กิบเบโฮนพร้อมทุ่งหญ้า²⁴ อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้า กัทธิมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง²⁵ และจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีเมืองทาอานาคพร้อมทุ่งหญ้า และกัทธิมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง²⁶ หัวเมืองซึ่งเป็นของครอบครัวคนโคซาทที่เหลือน้อยนั้น มีสิบหัวเมืองด้วยกัน พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง²⁷ เขาให้เมืองจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลแก่คนเกอร์โชน ครอบครัวหนึ่งของคนเลวี คือเมืองโกลานโนบาซัน เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเบเอซเทปราห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง²⁸ และจากตระกูลอิสสาคาร์ มีเมืองคิซิโอนพร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรทพร้อมทุ่งหญ้า²⁹ เมืองยารมูทพร้อมทุ่งหญ้า เอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง³⁰ และจากตระกูลอาเซอร์ มีเมืองมิซฮาลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า³¹ เมืองเฮลซัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโอบพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง³² และจากตระกูลเนฟทาลี เมืองคาเดซในกาลิลี เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมทโดร์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองคารทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมสามหัวเมือง³³ หัวเมืองที่เป็นของคนเกอร์โชนตามครอบครัวนั้น รวมกันมีสิบสามหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง³⁴ เขาให้หัวเมืองจากตระกูลเศบูลุนแก่ครอบครัวคนเมราริ คือคนเลวีที่เหลือน้อย มีเมืองโยกเนอัมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองคราทาห์พร้อมทุ่งหญ้า³⁵ เมืองติมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองนาหะลาลพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง³⁶ และจากตระกูลรูเบน มีเมืองเบเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาฮาสพร้อมทุ่งหญ้า³⁷ เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเมฟาอัทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง³⁸ และจากตระกูลกาต มีเมืองราโมทในกิเลอาด เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า³⁹ เมืองเฮซโบนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่หัวเมือง⁴⁰ เมืองซึ่งเป็นของคนเมราริตามครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวคนเลวีที่เหลือน้อยนั้น เมืองที่เป็นส่วนแบ่งของเขาทั้งหมดมีสิบสองหัวเมือง⁴¹ หัวเมืองของคนเลวี ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้นรวมทั้งหมดมีสิบแปดหัวเมืองพร้อมทุ่งหญ้าประจำเมือง⁴² เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็มิอย่างนี้⁴³ ดังนี้แหละพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นแก่คนอิสราเอลดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา เมื่อเขาทั้งหลายยึดแล้วก็เข้าไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น⁴⁴ และพระเยโฮวาห์ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียดยิวินหัดต่อสู้เขาได้ พระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งสิ้นแล้ว⁴⁵ สรรพสิ่งอันดีทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสกับวงศ์วานอิสราเอลนั้นก็ไม่มีขาดสักสิ่งเดียว สำเร็จทั้งสิ้น

ตระกูลต่างๆที่อยู่ปากทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ได้สร้างแท่นบูชาเป็นที่ระลึก

1 คราวนั้นโยชูวาได้เรียกคนรูเบน คนกาต คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมา 2 และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัดซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน 3 นานวันแล้วจนบัดนี้ท่านมิได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของท่าน แต่ได้ระมัดระวังที่จะกระทำตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 4 บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเขา ฉะนั้นบัดนี้ท่านจงกลับไปสู่เดิหน้ของท่านเกิดไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นนั้น 5 แต่จงระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาทั้งสี่ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน□ 6 โยชูวาจึงได้วยพรเขาและส่งเขากลับไปยังเดิหน้ของเขาทุกคน 7 ส่วนคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในเมืองบาชาน แต่อีกครึ่งตระกูลนั้นโยชูวามอบให้เขามีกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างด้านตะวันตกนี้ และเมื่อโยชูวาส่งเขากลับไปยังเดิหน้ของตน ท่านได้วยพรเขา 8 กล่าวแก่เขาว่า □จงกลับไปยังเดิหน้ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สมบัติมั่งคั่งมีฝูงสัตว์มากมาย มีเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก จงแบ่งของที่รับมาจากศัตรูของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน□ 9 คนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้แยกจากคนอิสราเอลที่ซีโลห์ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันกลับไปอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด เป็นแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์ซึ่งเขาได้เข้าตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส 10 และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท้องถิ่นที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งทีใกล้แม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นขนาดมทิมา 11 และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน □ดูเถิด คนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาที่พรมแดนแผ่นดินคานาอัน ในท้องถิ่นใกล้แม่น้ำจอร์แดน ในด้านที่เป็นของคนอิสราเอล□ 12 และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมชนคนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับเขา 13 แล้วคนอิสราเอลจึงใช้พี่น้องบุตรชายเอเลอาซาร์บุตรโรทิตไปยังคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด 14 พร้อมกับประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลในอิสราเอล ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษในคนอิสราเอลที่นับเป็นพี่น้อง 15 เมื่อเขามาถึงคนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด เขาก็กล่าวแก่พวกเขาเหล่านั้นว่า 16 □ชุมชนชนทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์กล่าวดังนี้ว่า □ท่านทั้งหลายได้กระทำการละเมิดอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอลหนอ ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้หันกลับจากติดตามพระเยโฮวาห์โดยท่านได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัว เป็นการกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้ 17 ความชั่วช้าซึ่งเราทำที่เมืองเปโลรันนั้นยังไม่พอเพียงหรือ ซึ่งจนกระทั่งวันนี้เรายังชำระตัวของเราให้สะอาด ไม่หมดเลย และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติแก่ชุมชนชนของพระเยโฮวาห์ 18 ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์หรือ ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้ ในวันนี้พระองค์จะทรงกริ้วต่อชุมชนคนอิสราเอลทั้งหมด 19 แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่สะอาด จงข้ามไปในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และมาถือ

กรรมสิทธิ์อยู่ท่ามกลางพวกเราเกิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระเยโฮวาห์ หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่านทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว นอกจากแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย 20 อากานบุตรชายเศโรร่าห์ได้กระทำการละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น ไม่ใช่หรือ พระพิโรธก็ตกเหนือชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้น เขามิได้พิณาศแต่คนเดียวในเรื่องความชั่วช้าของเขา 21 ขณะนั้นคนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ก็ร้องตรึงกระดูกได้ตอบผู้หัวหน้าของคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆว่า 22 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสียด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ (ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลย) 23 ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชาขึ้นเพื่อหนีจากติดตามพระเยโฮวาห์ หรือพวกเราได้สร้างไว้เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือธัญญบูชาหรือถวายสันติบูชาบนแท่นนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษเถิด 24 เปล่าเลย แต่พวกเราได้สร้างไว้ด้วยเกรงว่า ในเวลาต่อไปภายหน้าลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของเราว่า 25 เจ้ามีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลายนะ คนรูเบนและคนกาตเอ๋ย พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์ 26 ดังนั้นแหละลูกหลานของท่านอาจจะทำให้ลูกหลานของเราทั้งหลายหยุดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ 27 เพราะฉะนั้นเราจึงว่า 28 ให้เราสร้างแท่นบัดนี้ มิใช่สำหรับถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาใดๆ 29 แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากเราว่า เราทั้งหลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา และเครื่องสันติบูชา ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูกหลานของเราในเวลาต่อไปว่า 30 เจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์ 31 และเราคิดไว้ว่า ถ้ามีใครพูดเช่นนั้นกับเราหรือกับเชื้อสายของเราในเวลาข้างหน้า เราก็จะกล่าวไว้ว่า 32 ดูเถิด นั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระเยโฮวาห์ บรรพบุรุษของเรากระทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่าน 33 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เรากบฏต่อพระเยโฮวาห์เลย และหนีจากติดตามพระเยโฮวาห์เสียในวันนี้ โดยสร้างแท่นอื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา ธัญญบูชา เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลพลาของพระองค์ 34 เมื่อฟิเนหัสบุตรชายของเอลาซารั้บโรหิตและประมุขของชุมนุมชน และผู้หัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆที่อยู่ด้วยกันนั้น ได้ยินถ้อยคำที่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์กล่าว ก็รู้สึกเป็นที่พอใจมาก 35 ฟิเนหัสบุตรชายของเอลาซารั้บโรหิตจึงกล่าวแก่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ว่า 36 วันนี้เราทราบแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ท่านได้ช่วยให้ชนอิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ 37 แล้วฟิเนหัสบุตรชายเอลาซารั้บโรหิต และประมุขทั้งหลายก็กลับจากคนรูเบน และคนกาต จากแผ่นดินกิเลอาด ไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหาคนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขาทราบ 38 รายงานนั้นเป็นที่พอใจคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้า และไม่พูดสิ่งเรื่องที่จะกระทำสงครามกับเขา เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งคนรูเบนและคนกาตได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย 39 คนรูเบนและคนกาตเรียกแท่นนั้นว่า แอด เพราะว่าแท่นนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้า

1 ต่อมาอีกนานเมื่อพระเยโฮวาห์โปรดให้อิสราเอลสงบจากการศึกศัตรูทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชูวามีอายุชราลงมาก 2 โยชูวาก็เรียกบรรดาคนอิสราเอล ทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าแก่และมีอายุมากแล้ว 3 ท่านทั้งหลาย ได้เห็นสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้กระทำต่อบรรดาประชาชาติเหล่านี้เพื่อเห็นแก่ท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้ทรงสู้รบเพื่อท่าน 4 ดุเถิด ประชาชาติที่เหลืออยู่นั้น ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่าน ร่วมกับประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้ขจัดออกเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก 5 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงผลักดินเขาออกไปให้พ้นหน้าท่าน และทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นสายตาของท่าน และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสัญญาไว้ต่อท่าน 6 เพราะฉะนั้นจงมีความกล้าในการที่จะรักษา และกระทำตามสิ่งสารพัดซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อจะไม่ได้หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ 7 เพื่อว่าท่านจะมีได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งเหลืออยู่ท่ามกลางท่าน หรือออกชื่อพระของเขา หรือปฏิญาณในนามพระของเขา หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลงนมัสการพระนั้น 8 แต่ท่านจงติดพันอยู่กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านดังที่กระทำอยู่จนทุกวันนี้ 9 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและแข็งแรงออกไปให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังไม่มีส่วนติดพันท่านได้ถึงวันนี้ 10 พวกท่านคนเดียวจะขับไล่หนึ่งพันคนให้หนีไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต่อสู้เพื่อท่านดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ 11 เพราะฉะนั้นจงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 12 เพราะว่าถ้าท่านหันกลับและเข้าร่วมกับประชาชาติเหล่านี้ที่เหลืออยู่ในหมู่พวกท่านโดยแต่งงานกับเขา คือท่านแต่งงานกับหญิงของเขา และเขาแต่งงานกับหญิงของท่าน 13 ท่านจงทราบเป็นแน่เถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้าท่าน แต่เขาจะเป็นบ่วงและเป็นกบฏต่อท่าน เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามยอกตา จนกว่าท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 14 ดุเถิด วันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่างสุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสักสิ่งเดียวซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว 15 สิ่งสารพัดที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสัญญาเกี่ยวกับท่าน ได้สำเร็จเพื่อท่าน ฉะนั้นไฉนพระเยโฮวาห์ก็จะทรงนำสิ่งสารพัดที่ร้ายมาถึงท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน 16 ถ้าท่านทั้งหลายละเมิดพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ และไปปรนนิบัติพระอื่น และกราบลงนมัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดี ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน□

24

โยชูวา พวกผู้ใหญ่และบรรดาคนอิสราเอลปฏิญาณว่าจะปรนนิบัติพระเจ้า

1 แล้วโยชูวาก็รวบรวมบรรดาตระกูลคนอิสราเอลมาที่เชคม แล้วเรียกพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ของอิสราเอล แล้วเขาก็มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า 2 แล้วโยชูวากล่าวกับประชาชนทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า □ในกาลดึกดำบรรพ์บรรพบุรุษของเจ้าอยู่ปากแม่น้ำข้างโน้น คือเทราห์ บิดาของอับราฮัม

และของนาโฮร์ และเขาปรนนิบัติพระอื่น³ แล้วเราได้นำบิดาของเจ้าคืออับราฮัมมาจากฟากแม่น้ำขางโน้น และนำเขามาตลอดแผ่นดินคานาอัน กระทำให้เชื้อสายของเขามีมากมาย เราให้อิสอัคแก่เขา⁴ เราให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค และเราได้ให้แดนเทือกเขาเสอีร์แก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไปในอียิปต์⁵ และเราได้ใช้โมเสสกับอาโรนมา และเราได้ให้ภัยพิบัติเกิดแก่อียิปต์ด้วยสิ่งที่เรากระทำท่ามกลางเขานั้น และภายหลังเราได้นำเจ้าทั้งหลายออกมา⁶ แล้วเราก็นำบรรพบุรุษของเจ้าออกจากอียิปต์และเจ้าทั้งหลายมาถึงทะเล และชาวอียิปต์ได้ไล่ตามบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายด้วยรถรบและพลม้ามาถึงทะเลแดง⁷ และเมื่อเขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็บันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างเจ้าทั้งหลายและชาวอียิปต์ และกระทำให้ทะเลท่วมมืดเขา นัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่เรากระทำในอียิปต์ และเจ้าทั้งหลายอยู่ในถิ่นทุรกันดารช้านาน⁸ และเราก็นำเจ้าทั้งหลายมาที่แผ่นดินของคานาอันโมไรด์ซึ่งอยู่ที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนขางโน้น เขาสู้รบกับเจ้าทั้งหลาย และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้า และเจ้าทั้งหลายยึดครองแผ่นดินของเขาและเราก็นำเขาให้พ้นหน้าเจ้า⁹ คราวนั้นบาลาคบุตรชายศิปโพรกษัตริย์เมืองโมอับ ได้ลุกขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล เขาใช้ให้ไปตามบาลาอัมบุตรชายเมโอรมา ให้แข่งเจ้าทั้งหลาย¹⁰ แต่เราไม่ฟังบาลาอัม เพราะฉะนั้นเขาจึงอวยพรเจ้าทั้งหลายเรื่อยไป ดังนั้นเราจึงช่วยเจ้าให้พ้นมือของเขา¹¹ และเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาที่เมืองเยรีโค และชาวเมืองเยรีโคต่อสู้กับเจ้า และคานาอันโมไรด์ คนเบริสซี คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนฮีไวต์ และคนเยบส และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าทั้งหลาย¹² และเราได้ใช้ตัวตอไปข้างหน้าเจ้าทั้งหลาย ซึ่งขับไล่กษัตริย์ทั้งสองของชาวอโมไรต์ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ไม่ใช่ด้วยดาบหรือด้วยธนูของเจ้า¹³ เราได้ยกแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่ได้เห็นอยู่กายบนนั้น และยกเมืองซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่ต้องสร้างให้แก่เจ้าและเจ้าทั้งหลายได้เข้าอยู่ เจ้าได้กินผลของสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศซึ่งเจ้าไม่ต้องปลูก¹⁴ เหตุฉะนั้น บัดนี้จงยำเกรงพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงใจและด้วยความจริง จงทิ้งพระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติที่ฟากแม่น้ำขางโน้น และในอียิปต์เสีย และท่านทั้งหลายจงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์¹⁵ และถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด จะปรนนิบัติพระซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำขางโน้นที่บรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติ หรือพระของคานาอันโมไรด์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์¹⁶ ฝ่ายประชาชนทั้งหลายจึงตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่นเลย¹⁷ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์นั้นทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และออกจากเรือนทาสนั้น และเป็นผู้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ทั้งหลายท่ามกลางสายตาของพวกข้าพเจ้า และทรงคุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ตลอดทางที่ข้าพเจ้าได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกข้าพเจ้าผ่านไป¹⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าข้าพเจ้า คือคานาอันโมไรด์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย¹⁹ แต่โยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทรงแค้น พระองค์จะไม่ทรงอภัยการละเมิดหรือความบาปของท่าน²⁰ ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่าน และพลาญท่านเสีย หลังจากที่พระองค์ทรงกระทำติดต่อกับท่านแล้ว²¹ และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า ข้าพเจ้าได้ แต่ข้าพเจ้า

ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์²² แล้วโยชวากล่าวแก่ประชาชนว่า ท่านทั้งหลายเป็นพยานปรักปรำตนเองว่า ท่านได้เลือกพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์²³ และเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยาน²³ ท่านจึงกล่าวว่า เพราะฉะนั้น บัดนี้จงทิ้งพระอื่นซึ่งอยู่ในหมู่พวกท่านนั้นเสีย และโน้มจิตใจของท่านเข้าหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล²⁴ และประชาชนกล่าวแก่โยชวาว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์²⁵ ดังนั้นโยชวาก็ได้กระทำพันธสัญญากับประชาชน และวางกฎเกณฑ์และกฎให้แก่เขาในวันนั้นที่เมืองเซเคม²⁶ และโยชวาก็จารึกถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า และท่านได้เอาก่อนหินใหญ่ตั้งไว้ที่ได้ต้นโอ๊กที่ในสถานบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์²⁷ และโยชวากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ท่านเกิด ศิลาก่อนนี้จะเป็นพยานปรักปรำเรา เพราะศิลานี้ ได้ยืนพระวจนะทั้งสิ้นแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสแก่เรา จึงจะเป็นพยานปรักปรำท่าน เกสิอกว่าท่านจะปฏิเสธพระเจ้าของท่าน²⁸ แล้วโยชวาก็ปล่อยให้ประชาชนกลับไปยังที่มรดกของตนทุกคน

ความตายและการฝังศพของโยชวา

²⁹ อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้โยชวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ก็สิ้นชีวิต มีอายุหนึ่งร้อยสิบปี³⁰ และเขาก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาอัทซ³¹ คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชวา ผู้ซึ่งได้ทราบถึงบรรดาพระราชกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล³² กระดูกของโยเซฟซึ่งชนอิสราเอลนำมาจากอียิปต์นั้น เขาฝังไว้ที่เมืองเซเคม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบซื้อไว้จากลูกหลานของฮาโมรบิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยแผ่น ที่นี้ตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ³³ และเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิต และเขาฝังศพท่านไว้ในเนินเขาซึ่งเป็นของฟีเนหัสบุตรชายของท่าน ซึ่งได้มอบไว้ให้เขาในแดนเทือกเขาเอฟราอิม

ประวัติความเป็นมาของ ผู้วินิจฉัย

หลังจากโยชูวาเสียชีวิตไปแล้ว พระเจ้าทรงใช้พวกผู้วินิจฉัยให้นำประเทศอิสราเอลต่อไป คือทรงใช้ผู้ชายสิบสองคนกับผู้หญิงหนึ่งคน ซึ่งทั้งสิบสามคนนี้อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า พวกนี้ครอบครองเพื่อพระเจ้า และส่วนมากเขาสามารถช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายคือชามูเอล ซึ่งชามูเอลนั้นเป็นมหาปุโรหิตด้วย □ หนังสือเล่มนี้นับเป็นเท็กซิตครั้งที่อิสราเอลทิ้งพระเจ้า เจ็ดครั้งที่อิสราเอลอยู่ใต้อำนาจของประเทศเจ็ดประเทศที่ไม่รู้จักพระเจ้า และเจ็ดครั้งที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของประเทศเหล่านั้น □ (จากคำนำถึงหนังสือผู้วินิจฉัยของอ. โสภฟิลด์) □ เล่มนี้พรรณานาถึงสภาพของอิสราเอลว่า □ ในสมัยนั้น ไม่มีกษัตริย์ใน อิสราเอลทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง □ (21:25) สมัยนั้นประชาชน ไม่แสวงหาพระเจ้าและไร้ศีลธรรม

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 305 ปี

คนยูดาห์กับคนสิเมโอนชนกษัตริย์อาโดเนเบเชกและคนคานาอัน

1 อยู่มา เมื่อ โยชูวา สิ้นชีพ แล้ว คน อิสราเอลทูลถาม พระเยโฮวาห์ว่า □ ใคร ใน พวก ข้าราชการทั้งหลายจะขึ้น ไปก่อน เพื่อสู้รบกับคนคานาอัน □ 2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ยูดาห์ จะขึ้น ไป ดูก่อน เรา ได้มอบแผ่นดินนั้น ไว้ในมือเขาแล้ว □ 3 ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า □ จงขึ้น ไปกับฉัน ในเขตแดนที่กำหนดให้แก่นั้น เพื่อเราจะได้รับสู้รบกับคนคานาอัน และฉัน จะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่นั้นด้วย □ สิเมโอนก็ไปกับเขา 4 แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริสซีไว้ในมือของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเชกหนึ่งหมื่นคน 5 และเขาทั้งหลายพบอาโดเนเบเชกในเมืองเบเชก และสู้รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปริสซี 6 อาโดเนเบเชกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และได้ตัดนิ้วห้วแม่มือ และนิ้วห้วแม่เท้าของท่านออกเสีย 7 อาโดเนเบเชกกล่าวว่า □ มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่ห้วแม่มือและห้วแม่เท้าของเขาถูกตัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากะทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น □ เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น 8 และคนยูดาห์ได้เข้าโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย 9 ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา 10 และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทอวารบา) และเขาทั้งหลายได้ประหารเชซัย อาหิมาน และทัลมัย 11 เขาทั้งหลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบิร์ เมืองเดบิร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทเสเฟอร์ 12 และคาเลบกล่าวว่า □ ใครโจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา □ 13 และโอทนีเอลบุตรชายเคนีส์ น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้น ได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา 14 อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า □ เจ้าต้องการอะไร □ 15 นางจึงตอบท่านว่า □ ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย □ และคาเลบยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง 16 คนเคไนต์พ่อดาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมือง

ดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น ¹⁷ และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเศฟและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮรมาห์ ¹⁸ ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย ¹⁹ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงขับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีรถรบเหล็ก ²⁰ เมืองเฮโบรนนั้นเขายกให้คาเลบตั้งที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงขับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาคออกไปเสีย

คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเบนสอออกจากกรุงเยรูซาเล็ม

²¹ แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเบนสอผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเบนสอจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้ ²² อนึ่งวงศวานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบรเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา ²³ วงศวานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบรเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส ²⁴ และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า ข้าอ้อข้าทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า ²⁵ ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้และเขาประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป ²⁶ ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคนฮิตไทต์ และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้

คนมนัสเสห์กับตระกูลอื่น ๆ มิช่วยชนะในบางแห่ง

²⁷ มนัสเสห์มิได้ขับไล่ชาวเมืองเบรชานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทาอานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิบเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น ²⁸ อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง ²⁹ และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา ³⁰ เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิโรน หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³¹ อาเชอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัคลาบ หรือชาวเมืองอัคซิบ หรือชาวเมืองเฮลมาห์ หรือชาวเมืองอาฟัก หรือชาวเมืองเรโอบ ³² แต่คนอาเชอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย ³³ นัฟทาลีมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบรเซเมช หรือชาวเมืองเบรานาถ แต่อาศัยอยู่ในหุบคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบรเซเมช และชาวเมืองเบรานาถก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³⁴ คนอาโมไรต์ได้ขับดันคนแดนเทือกเขาให้กลับเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา ³⁵ คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาอัลบิม แต่มือของวงศวานโยเซฟเหนือกว่ามือเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา ³⁶ อาณาเขตของคนอาโมไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเขาอัคร์บิมตั้งแต่ศิลาเรื่อยขึ้นไป

2

ชนชาติต่างๆในแผ่นดินคานาอันที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าเป็นบ่วงแร้วต่อคนอิสราเอล

1 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเราบอกว่า เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย 2 และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนี้เล่า 3 ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า เราจะไม่ขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่ซี่ข้างของเจ้า และพระของเขจะเป็นบ่วงตักเจ้า 4 อยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้ 5 และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น 6 เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง 7 ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้เห็นบ่วงมหิกซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล 8 โยชูวานุตรชายหนุ่มผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี 9 และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเฮเรส ในแดนที่อกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาอัส 10 และยุคคุณั้นทั้งสิ้นก็ถูกรับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขาไม่รู้จักรพระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล 11 คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระบาอัล 12 เขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขากราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ 13 เขาทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอชทาโรท 14 ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้ 15 เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก

พระเจ้าทรงให้เกิดผู้วินิจฉัยเพื่อเตือนและช่วยคนอิสราเอลให้รอด

16 อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา 17 แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา เพราะเขาทั้งหลายเล่นชู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น ไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ แต่เขาทั้งหลายมิได้กระทำตาม 18 พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัยนั้นเมื่อนั้น และพระองค์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขา เนื่องด้วยผู้ข่มเหงและบีบบังคับ 19 แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขา หลงไปติดตามปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขามิได้เคยจดเว้นการกระทำของเขาหรือหายจากทางดื้อดึงของเขา

ชนชาติต่างๆที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าได้ทดสอบความสัตย์ซื่อของคนอิสราเอล

20 ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า ¶เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา 21 ดังนั้นตั้งแต่นั้นต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชาติใดในเบรดาประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้น ให้พ้นหน้า 22 เพื่อเราจะใช้ประชาชาติเหล่านั้นทั้งสิ้นทดสอบอิสราเอลว่า เขาจะรักษาพระมรดกของพระเยโฮวาห์และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่ 23 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงปล่อยประชาชาติเหล่านั้นไว้ ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา

3

1 ต่อไปนี้เป็นประชาชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน 2 แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสงคราม เพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน 3 คือเจ้านายทั้งห้าของคนที่ลิสเตีย คนคานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน และคนฮีบไตผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัลเฮอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท 4 เหลือคนเหล่านั้นอยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่ 5 ดังนั้นแหละคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเยริสซี คนฮีบไต และคนเบนุส 6 เขาไปสู่ขอบตราบชาวนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขาเหล่านั้น 7 คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ สิมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบาอัลและเสารูปเคารพ 8 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงชายเขาไว้ในมือคูซันริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูซันริชาธาอิมแปดปี

ผู้วินิจฉัยโอทนีเอลได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอด

9 แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือ โอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบ 10 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคูซันริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมือของท่านชนะคูซันริชาธาอิม 11 ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนัสก็สิ้นชีวิต

เอฮูดได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนโมอับ

12 และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 13 ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลฆมาสมทบยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้ 14 และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่สี่สิบแปดปี 15 แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอฮูด บุตรชายเกปธา คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ 16 เอฮูดได้ดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เหน็บไว้ใต้ผ้าที่ต้นขาขวา 17 เขาก็นำส่วยไป

มอบแก่เอกโลนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกโลนเป็นคนอ้วนมาก ¹⁸ และเมื่อเอฮุดมอบสวยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่หาหามสวยนั้น ¹⁹ แล้วตัวท่านกลับไปจากรูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้กิลาทูลว่า โอเอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า โอเจียบๆ บรรดาหาดเล็กที่เฝ้าอยู่ที่ทูลลาออกไปหมด ²⁰ และเอฮุดก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่สำฟังในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอฮุดทูลว่า ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าถวายพระองค์ไป ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ²¹ เอฮุดก็ยืนมือซ้ายชกดานนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในห้องของเอกโลน ²² ดาบจุมเข้าไปหมดทั้งตัว ไขมันหุ้มดาบไว้ ท่านก็ชกดาบออกจากห้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา ²³ แล้วเอฮุดออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย ²⁴ เมื่อเอฮุดไปแล้วมหาดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกขอยู่ที่ในห้องเย็นไป ²⁵ เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น ²⁶ เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเอฮุดก็หนีไปพันรูปเคารพหินสลักรอดมาได้ถึงเฮอีราห์ ²⁷ ต่อมาเมื่อท่านมาถึงแล้วจึงเป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกธงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา ²⁸ ท่านจึงสั่งเขาว่า โอจงตามเรามาเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของท่าน คือชนโมอับ ไว้ในมือของท่านแล้ว โอเขาทั้งหลายจึงลงตามท่านไป และยึดทำข้ามแม่น้ำจอร์แดนสกัดคนโมอับ ไว้ไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว ²⁹ ในคราวนั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนส่วนแต่คนจรรจงและล่าสัตว์ทั้งสิ้น ไม่พินไปได้สักคนเดียว ³⁰ โมอับจึงพ่ายแพ้อยู่ใต้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี

ผู้วินิจฉัยซัมการ์ได้ช่วยคนอิสราเอลให้รอดจากคนฟิลิสเตีย

³¹ ภายหลังเอฮุด มีซัมการ์บุตรชายอานาห์ผู้ใช้ประตักวัวผาคคนฟิลิสเตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

4

ยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันได้กดขี่คนอิสราเอล

¹ ครั้นเอฮุดสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ² พระเยโฮวาห์จึงทรงชายเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้ครอบครองอยู่ ณ กรุงฮาโซร์ แม่ทัพของท่านชื่อสิเสรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮาโรเชรของคนต่างชาติ ³ แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบินมีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี

ผู้พยากรณ์หญิงเดโบราห์ขอให้บาราคช่วยสู้รบกับสิเสราที่ภูเขาทาโบร์

⁴ คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลับปีโดท เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น ⁵ นางเคยนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามาน์และเบธเอลในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมาหานางที่นั่นเพื่อให้ชำระความ ⁶ นางใช้คนไปเรียกบาราคบุตรชายอามิโนอัม ให้มาจากเคเดซในเนฟธาสิและกล่าวแก่เขาว่า โอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมิได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า โอไปชิงรวบรวมพลไว้ที่ภูเขาทาโบร์ จงเกณฑ์จากคนเนฟธาสิและคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน ⁷ และเราจะชักนำสิเสราแม่ทัพของยาบินให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคีซอน พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขา

ไว้ในมือของเจ้า□ □ 8 บาราคจึงตอบนางว่า □ ถ้าแม้นางไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป แต่ถ้าแม้นางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป□ 9 นางจึงตอบว่า □ ดิฉันจะไปกับท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะขายสิเสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง□ แล้วนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดช 10 บาราคจึงเรียกแสนลูกกับเพทาสิให้ไปที่เคเดช มีคนหนึ่งหมีนเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย 11 มีชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์คนเคไนต์ คือจากลูกหลานของโฮบบับอตาของโมเสส ได้แยกออกจากคนเคไนต์ทั้งหลาย มาตั้งเต็นท์อยู่ไกลออกไปถึงที่ราบคานันิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดช 12 เมื่อมีคนไปแจ้งแก่สิเสราว่าบาราคบุตรชายอาบีโนอัมขึ้นไปทีภูเขาทาโบร์แล้ว 13 สิเสรา ก็เรียกภรรยาทั้งหมดของท่านออกมา เป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน รวมกับเหล่าทหารทั้งหมดที่ไปด้วย ยกไปจากเมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติ ไปถึงแม่น้ำคิไซน 14 นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า □ ลูกขึ้นเถิด เพราะวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบสิเสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำหน้าท่าน ไม่มีไซหรือ□ บาราคจึงลงไปจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมีนคนติดตามท่านไป 15 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สิเสราพร้อมกับภรรยาทั้งสิ้นของท่านและกองทัพทั้งหมดของท่าน ตกตื่นพ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วสิเสรากิ่งลงจากรถรบวิ่งหนีไป 16 และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงฮาโรเซทของคนต่างชาติ และกองทัพทั้งหมดของสิเสราก็ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว

ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์ฆ่าสิเสรา

17 ฝ่ายสิเสราวิ่งหนี ไปถึงเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบินกษัตริย์เมืองฮาโซร์เป็นไมตรีกับบวงศวานเฮเบอร์คนเคไนต์ 18 ยาเอลจึงออกไปต้อนรับสิเสรา เรียกว่า □ เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญแวะเข้ามา เชิญแวะเข้ามาพักกับดิฉัน อย่ากลัวอะไรเลย□ สิเสราจึงแวะเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้ 19 ท่านจึงพูดกับนางว่า □ ขอให้น้ำให้เรากินสักหน่อยเพราะเรากระหายน้ำ□ นางก็เปิดถุงน้ำนมให้ท่านดื่มและเอาผ้าคลุมท่านไว้ 20 สิเสราจึงบอกแก่นางอีกว่า □ ขอขยิบเฝ้าที่ประตูเต็นท์ ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า □ มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ□ จงบอกว่ □ ไม่มี□ □ 21 แต่ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หยิบหลักขึงเต็นท์ ถือก้อนดินย่องเข้ามา ตอกหลักเข้าที่ขมับของสิเสราทะลุติดดิน ขณะเมื่อสิเสรากำลังหลับสนิทยอยู่เพราะความเหน็ดเหนื่อย แล้วสิเสราก็ตื่นชีวิต 22 และดูเถิด บาราคไล่ติดตามสิเสรามมาถึง ยาเอลก็ออกไปต้อนรับเรียนท่านว่า □ เชิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านค้นหาอยู่นั้น□ พอบาราคก็เข้าไปในเต็นท์แล้ว ดูเถิด สิเสรานอนสิ้นชีวิตอยู่ มีหลักเต็นท์ในขมับ 23 ดังนั้นแหละในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยาบินกษัตริย์คานาอันนอนบ่อน้อมต่อหน้าคนอิสราเอล 24 และมีมือของคนอิสราเอลก็กระทำต่อยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันหนักขึ้นทุกที จนเขาทั้งหลายได้ทำลายยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันเสีย

5

บทเพลงของนางเดโบราห์กับบาราค

1 แล้วนางเดโบราห์กับบาราคบุตรชายอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า 2 □ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมัครใจช่วย 3 โอ บรรดา กษัตริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย ขอจงเงี่ยหูฟัง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากท้องถื่นเอโดม แผ่นดินก็หวาดหวั่นไหว ท้องฟ้าก็ปลอลงมา เออ เมฆก็ปลอลงฝนลงมา 5 ภูเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขาซินายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

6 ในสมัยซัมการ์บุตรชายอานาถ สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็หลบไปเดินตามทางซอย 7 ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอลก็หยุดยั้ง เขาหยุดยั้งจนดินแดนเดโบราห์ขึ้นมา จนดินแดนขึ้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล 8 เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมีโล่หรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่นคนหรือ 9 จิตใจของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาศรมักท่ามกลางประชาชน จงถวายสารการแด่พระเยโฮวาห์ 10 บรรดาท่านผู้ที่ขี้ลาเผือก จงบอกกล่าวให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ที่นั่งพิพากษาและท่านที่สัญจรไปมา 11 คนที่รอดพ้นจากเสียงนักรบ ฤๅ ที่ตักน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอันชอบธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง 12 ดินเกิด ดินเกิด เดโบราห์เอ๋ย ดินเกิด ดินมาร้องเพลง ลูกขึ้นเกิด บาราค บุตรชายอาบีโนอัมเอ๋ย พาพวกเชลยของท่านไป 13 ครั้งนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปกครองพวกชนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าปกครองผู้มีกำลัง 14 ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาเลข ได้ลงมาจากเอฟราอิม เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชนของท่าน ผู้บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาคิร์และผู้บังคับการงานของจอมพลออกมาจากเศบูลุน 15 เจ้านายทั้งหลายของอิสราศาร่วมกับเดโบราห์ และอิสราศาร่วมกับบาราคด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มีความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนรูเบน 16 ไฉนท่านจึงร้องอยู่ที่คอกแกะเพื่อจะฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้แก่แกะฟัง เพื่อกองพลคนรูเบนมีการพิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ 17 ก็เลอาดอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ส่วนदानอาศัยอยู่กับเรือก่าป็นทำไม่เล่า อาเซอร์นั่งเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้งบ้านเรือนอยู่ตามท่าจอดเรือของเขา 18 เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคนที่เสี่ยงชีวิตเข้าสู่ความตาย ฤๅ ที่สูงในสนามรบ 19 พอบรรดาภักษัตริย์มาถึงก็รบกัน บรรดาภักษัตริย์คานาอันก็รบที่ทาอานาคริมห้วยน้ำเมกิดโดโดยมิได้รับเงินเลย 20 ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน มันทั้งหลายรบกับสิเสรา 21 แม่น้ำคิโซนพัดกวาดเขาไปเสีย คือแม่น้ำคิโซน แม่น้ำโบราณนั้น โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เหยียบย่ำด้วยกำลังแข็งขัน 22 แล้วเสียงกิบมาก็กระทบแรงโดยผ้าของเขาริงควบไป ผ้าที่มีอำนาจใหญ่โตริงควบไป 23 พุทสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า จงสาปแช่งเมโรสเกิด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮวาห์สู้ผู้มีกำลังมาก 24 หญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดก็คือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เป็นหญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่เด่น 25 เขาขอให้นางก็ให้นาม นางเอานมขันทใส่ขามหลวงมาขึ้นไฟ 26 นางเอ้อมมือหยิบหลักเด็นท์ ข้างมือขวาของนางฉวยตะลุมพุก นางตอกสิเสราเข้าที่หนึ่ง นางบีศิระของสิเสรา นางตีทะเลขมับของเขา 27 เขาจมลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขาจมลง เขาล้ม เขาจมลงที่ไหน ที่นั่นเขาล้มลงตาย 28 มารดาของสิเสรามองออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า ข้าพเจ้าไม่หนอ ทรบของเขาจึงมาฆ่าเหลือเกิน ทำไมล้อทรบของเขาจึงเนินเข้าอยู่ 29 บรรดาสตรีผู้ฉลาดของนางจึงตอบนาง เปล่าดอก นางนึกตอบเอาเองว่า 30 ข้าพเจ้าทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่รับมาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย้อมสีที่รับมาเป็นของสิเสรา ของย้อมสีที่ปักกลดลาย ของย้อมสีที่ปักกลดลายสองหน้าสำหรับพื้นคอของข้าพเจ้าเป็นของที่รับ 31 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นตั้งนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์เมื่อโผล่ขึ้นด้วยอานภาพ 32 และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

คนมีเดียวกดขี่คนอิสราเอล

1 และคนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียจนเจ็ดปี² และมือของคนมีเดียก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดีย ประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบังที่เข้มแข็ง³ เพราะว่าคนอิสราเอลหว่านพืชเมื่อไร คนมีเดียและคนอามาลิขและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา⁴ เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย ไกลไปถึงเมืองกาซา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคเหลือในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา⁵ เพราะว่าคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเด็ทท์ เขามาเหมือนต๊กแตนเป็นฝูงๆ ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ⁶ พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดีย คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์⁷ ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดีย⁸ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า พระเจ้าได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส⁹ และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เขาให้ออกไปเสีย ให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเขาให้แก่เจ้า¹⁰ และเรารบอกกับเจ้าว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราคือพระเจ้าของเรา เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคนอามไรต์ ในแผ่นดินของเขาซึ่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่

ทรงเรียกกิเดโอนมาช่วยคนอิสราเอลให้รอด

11 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบิเยเซอร์ ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายของท่านกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ในบ่อย่ำองุ่นเพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดีย¹² ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า พระเจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า¹³ กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว โฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์มิใช่หรือ แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดีย¹⁴ และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขาตรัสว่า จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ¹⁵ กิเดโอนจึงกราบทูลว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในคนมนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะได้โจมตีคนมีเดียอย่างกับตีคนคนเดียว¹⁷ เขาก็ทูลพระองค์ว่า ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงโปรดสำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์¹⁸ ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี้จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์ และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่คอยอยู่นจนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก¹⁹ กิเดโอนก็กลับเข้าบ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับเบึงเอพาห์หนึ่งทำขนมไร้เชื้อ เขาเอาเนื้อใส่กระเจาด ส่วนน้ำแกลงใส่ในหม้อ นำสิ่งเหล่านั้นมาถวายพระองค์ที่ใต้ต้นโอ๊ก²⁰ และทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า จงเอาเนื้อและขนมไร้เชื้อวางไว้บนศิลานี้ เหนือแกมราดของเหล่านั้น²¹ กิเดโอนก็กระทำตาม แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เอาปลายไม้ที่ถืออยู่และต้อนเนื้อและขนมไร้เชื้อ และมีไฟลุกขึ้นมาจากศิลาใหม่เนื้อและขนมไร้เชื้อจนหมด และทูตสวรรค์ของพระ

เยโฮวาห์ก็หายไปพ้นสายตาของเขา 22 ก็เดโอนก็ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิเดโอนพูดว่า □โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตา อนิจจาเอ๋ย□ 23 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย□ 24 ฝ่ายกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชาแทนหนึ่งถวายพระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า พระเยโฮวาห์ชาโลม ทุกวันนี้แท่นนั้นก็ยังอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของคนอามิเยเซอร์ 25 อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกิเดโอนว่า □จงเอาวัวหนุ่มของบิดา คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแท่นพระบาอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลงเสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆ แท่นเสียด้วย 26 และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บนป้อมนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผาด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น□ 27 กิเดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะกิเดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จน ไม่กล้าทำกลางวัน จึงกระทำในเวลากลางคืน 28 เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ดูเกิด แท่นบูชาพระบาอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆ ก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น 29 เขาจึงพูดกันและกันว่า □ใครทำอย่างนั้น□ เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาทั้งหลายจึงกล่าวว่า □กิเดโอนบุตรชายของโยอาซได้กระทำสิ่งนี้□ 30 แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาซว่า □จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแท่นของพระบาอัล และโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแท่นนั้น□ 31 แต่โยอาซได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า □ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบาอัลหรือ จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบาอัลจะต้องถูกประหารชีวิตเข้านั้นแหละ ถ้าพระบาอัลเป็นพระแท้ก็ให้สู้คดีเองเถิด เพราะมีคนมาพังแท่นของท่านลง□ 32 วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรubaอัล ใจความว่า □ให้บาอัลสู้คดีเอง□ เพราะเขาพังแท่นของท่าน 33 ครั้งนั้นบรรดาคนมีเดียน และคนอามาเลข และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาอิสเรเอล 34 แต่พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียกคนอามิเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน 35 และท่านส่งผู้สื่อสาร ไปห้วงนัสเสสห์ เรียกให้เขายกติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านี้ก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย 36 กิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า □ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น 37 ดูเถิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบว่า พระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น□ 38 ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งขึ้นก็บีบกลุ่มชนแกะ เขายีบได้น้ำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็มชาม 39 แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า □ขออย่าให้พระพิโรธพุ่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้มีน้ำค้างโดยทั่วไป□ 40 ในคืนวันนั้นพระเจ้าก็ทรงกระทำตามที่ขอคือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

1 เยรูบาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุยาโรด ฝ่ายค่ายของพวกมีเดียอยู่นอกทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่ภูเขาโมเรห์
 2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □ คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินไปเราจะมอบคนมีเดียไว้ในมือของเขา เกรงว่าอิสราเอลจะทะเลาะต่อเรา โดยกล่าวว่า □ มือของเราเองได้ช่วยเราให้พ้น□
 3 เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงประกาศให้เข้าหุคนทั้งปวงว่า □ ผู้ใดที่กลัวและสันเทียมน้อย ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไปจากภูเขากิเลอาดโดยเร็ว□ □ และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังมีเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน
 4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □ ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า □ ให้คนนี้ไปกับเจ้า□ ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า □ คนนี้อย่าให้ไป□ ผู้นั้นไม่ต้องไป□
 5 ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □ ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำดื่มน้ำ จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดื่มน้ำ□
 6 จำนวนคนที่ใช้มือรวักน้ำขึ้นเลียมีสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคุกเข่าลงดื่มน้ำ

กิเดโอนได้รับกำลังใจเพิ่มขึ้น พระเจ้าทรงให้ความกล้าของคนมีเดียปรากฏ

7 พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า □ เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เลียน้ำนั้น และมอบคนมีเดียไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน□
 8 ประชาชนจึงถือเสบียงและแตรไว้ และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา
 9 อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □ จงลุกขึ้น ลงไปยังค่ายเกิด ด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว
 10 แต่ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น
 11 เจ้าจะได้ยินว่าเขาพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น□ ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย
 12 ฝ่ายคนมีเดียและคนอามาละซ กับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ฝูงอุฐูของเขาก็นับไม่ถ้วน มากดจเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล
 13 ครั้งกิเดโอนแอมมา ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า □ ดูเถิด เราฝันเรื่องหนึ่ง ดูเถิด มีขนมข้าวบาร์เลย์ก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมีเดีย มาถึงเต็นท์โดนเต็นท์ทำให้เต็นท์ล้มลง พลิกขึ้น แล้วก็ราบไป□
 14 เพื่อนของเขาจึงตอบว่า □ นี้ไม่ใช่อื่น ไกลเลย นอกจากดาบของกิเดโอนบุตรชายโยอาซบุรุษของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดีย และกองทัพทั้งสิ้น ไว้ในมือของเขาแล้ว□
 15 เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็แค้นใจ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า □ จงลุกขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว□

คนอิสราเอลชนะโดยใช้แตร หม้อเปเล่และคอบเพลิง

16 ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเปเล่ มีคอบเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น
 17 และท่านสั่งเขาว่า □ จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเถิดเมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เรากะทำอย่างไรก็จงกระทำอย่างนั้น
 18 ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า □ ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน□ □
 19 กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง ฟังพลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและตอຍหม้อซึ่งอยู่ในมือให้แตก
 20 ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและตอຍหม้อ มือซ้ายถือคอบเพลิง มือขวา

ถือแตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า □ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน□ 21 ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอ้ออิงวิ่งหนีไป 22 เมื่อเขาเป่าแตรทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาฆ่าฟันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบรชิตราห์ทางไปเมืองเศเรราห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่ตำบลทับบาท 23 คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนัฟทาลี และจากอาเซอร์ และจากทามัสนัสเสห์ และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียนไป 24 และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อข่าวออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ประกาศว่า □จงลงมารบพวกมีเดียน และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบรชาราห์และแม่น้ำจอร์แดนด้วย□ เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมา เขาทั้งหลายยึดแควถึงเบรชาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้ 25 จับโอเรบและเศอบเจ้านายสองคนของพวกมีเดียนได้ เขาฆ่าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ และฆ่าเศอบเสียที่บ่อย่างุ่นชื่อเศอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียนไป และเขานำเอาศีรษะโอเรบและเศอบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

8

กิเดโอนไล่ตาม จับและฆ่ากษัตริย์แห่งพวกมีเดียน

1 คนเอฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า □ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียนนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย□ และเขาทั้งหลายก็ต่อว่าท่านอย่างรุนแรง 2 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า □สิ่งที่เราทำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้วได้หรือ ผลองุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บเล็มก็ยังดีกว่าผลองุ่นที่อาบีเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิใช่หรือ 3 พระเจ้าประทานโอเรบและเศอบ เจ้านายมีเดียนไว้ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเทียบกับท่านได้เล่า□ เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาทั้งหลายก็หายโกรธ 4 กิเดโอนก็มาที่แม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังติดตามไป 5 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคคทว่า □ขอขนมปังให้คนติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรากำลังไล่ติดตามเศบาห์และศีลมนนากษัตริย์แห่งมีเดียน□ 6 เจ้านายของเมืองสุคคทจึงตอบว่า □มือของเศบาห์และของศีลมนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจึงจะเอาขนมปังมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า□ 7 กิเดโอนจึงกล่าวว่า □ถ้าอย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศบาห์และศีลมนนาไว้ในมือเราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนามย่อยมานวดเนื้อเจ้าทั้งหลาย□ 8 ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาวเมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคคทตอบ 9 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลด้วยว่า □เมื่อเรากลับมาด้วยสันติภาพ เราจะพังบ่อนี้ลงเสีย□ 10 ฝ่ายเศบาห์และศีลมนนาอาศัยอยู่ที่คารโครกับกองทัพทหารหนึ่งหมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน 11 กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในแดนที่ทิศตะวันออกของเมืองโนบาห์และเมืองโยกเบซาห์เข้าโจมตีกองทัพได้แล้ว เพราะว่ากองทัพคิดว่าพินภัย 12 เศบาห์และศีลมนนาก็หนีไป กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศบาห์กับศีลมนนากษัตริย์พวกมีเดียนทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพทั้งหมดให้แตกตื่น 13 ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น 14 จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคคทได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา ชายคนนี้ก็เขียนชื่อเจ้านายและพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคคทให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยกัน 15 กิเดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคคทกล่าวว่า □จงมาดูเศบาห์และศีลมนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยาะเย้ยเราว่า □มือของเศบาห์และของศีลมนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจะได้เลี้ยงทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้าด้วยขนมปัง□ □ 16 กิเดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนามย่อย

ด้วย มาสั่งสอนชาวเมืองสุคคท¹⁷ ท่านก็ฟังป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย¹⁸ ท่านจึงถามเศบาห์และศัลมนาน่าว่า □คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์เป็นคนแบบไหน □ เขาตอบว่า □ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชาบุตรทุกคน□¹⁹ กิเดโอนจึงกล่าวว่า □คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราก็จะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น□²⁰ แล้วท่านสั่งเยเธอร์บุตรหีบปีของท่านว่า □จงลุกขึ้นฆ่าเขาทั้งสองเสีย□ แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่²¹ ฝ่ายเศบาห์กับศัลมนาน่าจึงว่า □ท่านลุกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านี้□ กิเดโอนก็ลุกขึ้นฆ่าเศบาห์และศัลมนาน่าเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออูฐของเขาไว้²² ครั้งนั้นคนอิสราเอลก็เรียกกิเดโอนว่า □ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดียน□²³ กิเดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า □เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง□²⁴ กิเดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า □เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งริบมาได้ฉัน□ (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิซมาเอล□²⁵ เขาก็เรียนตอบท่านว่า □เราทั้งหลายเต็มใจจะให้□ เขาก็ปูผ้าลง วางตุ้มหูซึ่งริบมาได้ฉันไว้ที่นั่น²⁶ ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้ฉันมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเซเชลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉลององศ์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวกมีเดียนทรง ทั้งเครื่องผูกคออูฐด้วย²⁷ กิเดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปเอโฟดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือโอฟราห์ และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นซู้กับรูปนี้กระทำให้เป็นบ่วงตักกิเดโอนและวงศัวานของท่าน²⁸ ดังนี้แหละพวกมีเดียนก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี²⁹ ฝ่ายเยรูบาชัลบุตรชายของโยอาซก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน³⁰ กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากนั้นแหวะของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน³¹ เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเคมก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค³² กิเดโอนบุตรชายของโยอาซมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคนที่อาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาซบิดาของท่าน

คนอิสราเอลไหว้รูปเคารพ

³³ อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับอีก และเล่นซู้กับพระบาอัล ถือว่าบาอัลเบรีทเป็นพระของเขทั้งหลาย³⁴ คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน³⁵ เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบาชัล คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอน ได้กระทำแก่คนอิสราเอล

9

อาบีเมเลคฆ่าบุตรชายทั้งหลายของกิเดโอน

¹ ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบาชัลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคม แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของดอว่า² □ขอบอกความนี้ให้เจ้าบุตรดาชาชาวเมืองเซเคมเถิดว่า □จะให้บุตรชายเยรูบาชัลทั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี□ ขอระลึกไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย□³ ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เจ้าบุตรดาชาชาวเซเคม จิตใจของ

ชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า □เขาเป็นญาติของเรา□ 4 เขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบบนออกจากรวิหารพระบาอัลเบรีทอมอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน 5 เขาจึงไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์มาที่ห้องของตน คือบุตรชายเยรูบาอัลทั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบาอัล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย 6 ชาวเมืองเซเคมและชาววงศ์วานมิลโลห์ทั้งสี่นั้นก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคม 7 เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกริชิม แผลเสียงร้องให้เขาทั้งหลายฟังว่า □ชาวเมืองเซเคมเอ๋ย ขอจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน 8 ครั้งหนึ่งฉันไม่ต่างๆ ใต้ออกไปเจิมตั้งต้นไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาจึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า □เชิญท่านปกครองเราเถิด□ 9 แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า □จะให้เราทั้งน้ำมันของเรา ซึ่งเขาใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่นมนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ□ 10 แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า □เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด□ 11 แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า □จะให้เราทั้งรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ□ 12 ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเถาองุ่นว่า □เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด□ 13 แต่เถาองุ่นกล่าวแก่เขาว่า □จะให้เราทั้งน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ□ 14 บรรดาต้นไม้ก็ไปพูดกับต้นหนามว่า □เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด□ 15 ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า □ถ้า मैंท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสนสีดาร์เลบานอนเสีย□ 16 ฉะนั้นบัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มีต่อท่านได้กระทำไว้ 17 (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับพวงเพื่อเจ้าทั้งหลาย และเสียงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมิเดียน 18 แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลายได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบนศิลาแผ่นเดียว แล้วตั้งอาบีเมเลคบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซเคม เพราะว่าเขาเป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย□ 19 ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรมต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงชื่นชมในอาบีเมเลคเถิด และให้เขามีความชื่นชมยินดีในเจ้าทั้งหลายด้วย 20 แต่ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค เผาผลาญชาวเมืองเซเคมและวงศ์วานมิลโล และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเซเคมและจากวงศ์วานมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลคเสีย□ 21 โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อาศัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคพี่ชายของตน 22 เมื่ออาบีเมเลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปีแล้ว 23 พระเจ้าทรงใช้วิญญาณชั่วเข้าแทรกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม ชาวเมืองเซเคมก็ทรยศต่ออาบีเมเลค 24 เพื่อความทารุณที่เขาได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบาอัลจะสนอง และโลหิตของคนเหล่านั้นจะได้ตกแก่อาบีเมเลค ที่ห้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาวเมืองเซเคม ผู้เสริมกำลังมืออาบีเมเลคให้ฆ่าพี่น้องของตน 25 ชาวเมืองเซเคมได้วางคนชุ่มซ่อนไว้คอยดักอาบีเมเลคที่บนยอดภูเขา เขาก็ปล้นคนทั้งปวงที่ผ่านไปมาทางนั้น และมีคนบอกอาบีเมเลคให้ทราบ 26 ฝ่ายกาอัลบุตรชายเอเบดกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเซเคม ชาวเซเคมไว้เนื้อเชื่อใจกาอัล 27 จึงพากันออกไปในสวนองุ่นเก็บผลมาฆ่า ทำการเลี้ยงสมโภชในวิหารพระของเขา เขารับประทานและดื่ม และดำน้ำอาบีเมเลคด้วย 28 กาอัลบุตรชายเอเบดจึงกล่าว

ว่า ๐อาบีเมเลคคือใคร และเราชาวเซเคมเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติเขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบบาลมิใช่หรือ และเศนูลเป็นเจ้าหน้าที่ของเขามิใช่หรือ จงปรนนิบัติคนเฮา โมรีบิตาของเซเคมเกิด เราจะปรนนิบัติอาบีเมเลคทำไมเล่า 29 ถ้าคนเมืองนี้อยู่ใต้ปกครองเรานะ เราจะไม่ยอมอาบีเมเลคเสีย ๐ เขาจึงทำอาบีเมเลคว่า ๐จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้นแล้วออกมาเถิด ๐ พอเศนูลเจ้าเมืองได้ยินถ้อยคำของกาอัลบุตรชายเอเบดก็โกรธ 31 จึงส่งผู้สื่อข่าวไปยังอาบีเมเลคอย่างลับๆกล่าวว่า ๐ดูเถิด กาอัลบุตรชายเอเบดและญาติของเขามาที่เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขาขู่ว่าจะให้ต่อสู้กับท่าน 32 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปซุ่มคอยอยู่ในทุ่งนา 33 รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รีบรุกเข้าเมือง และดูเถิด เมื่อกาอัลกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย 34 ฝ่ายอาบีเมเลค และกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลากลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปซุ่มคอยสู้เมืองเซเคม 35 กาอัลบุตรชายเอเบดก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่าน ออกมาจากที่ซุ่มซ่อน 36 และเมื่อกาอัลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเศนูลว่า ๐ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจายอดภูเขา ๐ เศนูลตอบเขาว่า ๐ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นคนไปกระมัง 37 กาอัลพูดขึ้นอีกว่า ๐ดูซิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และกองทัพอีกกองหนึ่ง กำลังออกมาจากทางที่ราบเมโอเนนิม 38 เศนูลก็กล่าวแก่กาอัลว่า ๐ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า ๐อาบีเมเลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรนนิบัติ ๐ คนเหล่านี้เป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาทมิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด 39 กาอัลก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค 40 อาบีเมเลคก็ขับไล่กาอัลหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง 41 ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเศนูลก็ขับไล่กาอัลกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป 42 ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง 43 ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ซุ่มคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา 44 ส่วนอาบีเมเลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย 45 อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หว่านเกลือลงไป 46 เมื่อบรรดาชาวบ้านหออเซเคมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในป้อมในวิหารของพระเบริท 47 มีคนไปเรียนอาบีเมเลคว่า บรรดาชาวบ้านหออเซเคมไปมั่วสุมกันอยู่ 48 อาบีเมเลคก็ขึ้นไปบนภูเขาศีลโมน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อาบีเมเลคถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่ป่าแบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า ๐เจ้าเห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด 49 ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบีเมเลค ไปสุมไว้ ณ ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น ชาวบ้านหออเซเคมก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

อาบีเมเลคถูกทำลาย

50 อาบีเมเลคไปยังเมืองเธเบตตั้งค่ายประชิดเมืองเธเบตไว้ และยึดเมืองนั้นได้ 51 แต่ในเมืองมีหอรบแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอรบทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปิดประตูขังตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ 52 อาบีเมเลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กันจนเข้ามาใกล้ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา 53 มีหญิงคนหนึ่งเอาหินโมซิบนามทุ้มศีรษะอาบีเมเลค กระโหลกศีรษะของท่านแตก 54 ท่านจึงรีบร้องบอกคนคนหนึ่งที่อยู่อารูมาห์ว่า ๐เอา

ดาบฟันเราเสียเพื่อคนจะไม่กล่าวว่า □ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย□ □ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่ความตาย 55 เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน 56 ดังนี้แหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย 57 และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแช่งของโยธามบุตรชายเยรูบอาลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

10

โธลาภัยยาฮือร์เป็นผู้วินิจฉัยของอิสราเอล

1 ต่อจากอาบีเมเลคมีคนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พ้นชื่อโธลาบุตรชายของปุวาห์ผู้เป็นบุตรชายของโดโด คนอิสราเอล และเขาอยู่ที่เมืองขามีร์ในแดนเทือกเขาเอฟราอิม 2 ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองขามีร์ 3 ต่อมายาฮือร์คนกิเลอาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสองปี 4 ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ซึ่งลูกสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาโวทยาฮือร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด 5 ยาฮือร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน

พระเจ้าทรงพระพิโรธคนที่ไหวรูปเคารพ

6 คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองโมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟีลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย เขาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่ 7 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงชายเขาไว้ ในมือของคนฟีลิสเตียและในมือของคนอัมโมน 8 เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอล ในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ในแผ่นดินของคนอามไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี 9 ทั้งคนอัมโมน ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปต่อสู้กับยูดาห์และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับวงศ์วานเอฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง 10 และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล□ 11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า □รามได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอามไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟีลิสเตียหรือ 12 ทั้งคนไซดอน คนอามาเลข และชาวมาโอน ได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย 13 แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ฉะนั้นเราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป 14 จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกถือ ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้□ 15 และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด□ 16 ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล 17 ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์ 18 และประชาชนกับพวกประมุขของคนกิเลอาดพูดกันว่า □ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด□

11

เยเฟธาห์สู้รบกับคนอัมโมน

1 เยเฟธาห์คนกิเลอาดเป็นทแกล้วทหาร แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา กิเลอาดให้กำหนดบุตรชื่อเยเฟธาห์² ภรรยาแท้ของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว จึงพลักไสเยเฟธาห์ออกไปเสีย โดยกล่าวว่า □เราจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น□³ เยเฟธาห์จึงหนีจากพี่น้องของตน ไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พวกนักเลงก็มีว่สมกับเยเฟธาห์และติดตามเขาไป⁴ ต่อมาภายหลังคนอัมโมน ได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล⁵ และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาด ได้ไปเพื่อจะพาเยเฟธาห์มาจากแผ่นดินโทบ⁶ เขากล่าวแก่เยเฟธาห์ว่า □จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้อต่อสู้กับคนอัมโมน□⁷ แต่เยเฟธาห์กล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า □ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกซ่ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไมเล่า□⁸ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยเฟธาห์ว่า □เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วยต้องการให้ท่าน ไปกับเราสู้รบกับคนอัมโมน แล้วมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลอาดทั้งปวง□⁹ เยเฟธาห์จึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า □ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า□¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงตอบเยเฟธาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะกระทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ□¹¹ เยเฟธาห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเขา แล้วเยเฟธาห์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์¹² เยเฟธาห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า □ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า□¹³ กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยเฟธาห์ว่า □เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกมาจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอกและถึงแม่น้ำจอร์แดน ฉะนั้นบัดนี้ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี□¹⁴ และเยเฟธาห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหากษัตริย์คนอัมโมนอีก¹⁵ ให้กล่าวว่า □เยเฟธาห์กล่าวตั้งนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับ หรือแผ่นดินของคนอัมโมน¹⁶ แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์เขาได้เดินไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช¹⁷ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์เอโดมกล่าวว่า □ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป□ แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง และก็ได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยังกษัตริย์เมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลงตั้งนั้นอิสราเอลจึงยับยั้งอยู่ที่คาเดช¹⁸ แล้วเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ฟากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น แต่เขามิได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่ามีแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ¹⁹ อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ กษัตริย์กรุงเฮชบอน อิสราเอลเรียนท่านว่า □ขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า□²⁰ แต่สิโหนไม่วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน ฉะนั้นสิโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่าน ตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาส และสู้รบกับอิสราเอล²¹ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น²² และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโมไรต์ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอก และตั้งถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน²³ ตั้งนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

อิสราเอลจึงขับไล่คนอาโมไรต์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถึงเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ 24 ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระโคโมซพระของท่านมอบให้ท่านยึดครองดอกหรือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา เราก็ยึดครองที่ของผู้นั้น 25 ฝ่ายท่านจะดีกว่าบาลาคบุตรชายสิบโปรักษัตริย์เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ 26 เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮชบอนและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า 27 จะนี้ข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำความผิดต่อข้าพเจ้าในกรรที่ทำสงครามกับข้าพเจ้า ขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้ 28 แต่กษัตริย์ของคนอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำของเยเฟธาห์ซึ่งท่านส่งไปให้ 29 พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยเฟธาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาด ท่านยกผ่านต่อไปถึงที่คนอัมโมน

คำสาบานอันไร้ปัญญาของเยเฟธาห์

30 และเยเฟธาห์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า ๓ ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในมือของข้าพพระองค์แล้ว 31 ผู้ใดที่ออกมาจากประตูเรือนของข้าพพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพพระองค์เมื่อข้าพพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา 32 แล้วเยเฟธาห์จึงยกข้ามไปสู้รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน 33 และท่านได้ประหารเขาจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆเมืองมินิธรรมยัสสิบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล 34 แล้วเยเฟธาห์ก็กลับมามีบ้านที่มีสปาห์ ๓ เกิด บุตรสาวของท่านถือรัมมะนาเดินโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจากบุตรสาวคนนี้ท่าน ไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย 35 และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็นึกเลื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า ๓ อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแค้นแล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น เพราะพ่อได้เข้าปากปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนคำก็ไม่ได้ 36 เธอจึงพูดกับพ่อว่า ๓ คุณพ่อขา เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญากับพระเยโฮวาห์ไว้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตามคำที่ออกจากปากของคุณพ่อเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูเพื่อคุณพ่อแล้ว 37 และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า ๓ ขอให้ลูกอย่างนี้เกิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขา ร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของลูก ลูกกับเพื่อนๆของลูก 38 ท่านจึงตอบว่า ๓ ไปเถิด ๓ และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกเพื่อนของเธอแล้วร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอบนภูเขา 39 อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฏิญาณที่ได้ปฏิญาณไว้ เธอยังไม่เคยสมรสกับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล 40 คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ให้ทุกข์ให้บุตรสาวของเยเฟธาห์คนกิเลอาดปีละสี่วัน

12

เยเฟธาห์ชนะคนเอฟราอิม

1 ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยเฟธาห์ว่า ๓ เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนทับท่านเสีย ๒ เยเฟธาห์จึงตอบเขา

ว่า ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกษาใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา ³ เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสียชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนี้นั้นท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด ⁴ เยฟธาห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคนเอฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคนเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคนเอฟราอิมและมันัสสะห์ ⁵ ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอฟราอิมข้าม เมื่อคนเอฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอกว่า ข้าพเจ้า ⁶ ขอให้ข้ามไปที่เกิด ⁷ คนกิเลอาดจะถามเขาว่า เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ ⁸ เมื่อเขาตอบว่า ใช่แล้ว ⁹ เขาจะบอกว่า ¹⁰ จงว่าคำขวัญโบเลท ¹¹ คนนั้นจะว่า ¹² ข้าพเจ้าโบเลท ¹³ เพราะคนเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน ¹⁴ เยฟธาห์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี แล้วเยฟธาห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด

ผู้วินิจฉัยยิบซัน เอลอนและอับโดน

¹ ถัดเยฟธาห์มาคือยิบซันแห่งเบรเฮม ได้วินิจฉัยอิสราเอล ² ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี ³ แล้วยิบซันก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบรเฮม ⁴ ถัดท่านมา เอลอนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี ⁵ แล้วเอลอนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน ⁶ ถัดท่านมา อับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปารานวินิจฉัยอิสราเอล ⁷ ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ซึลาเจ็ดสิบตัว ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี ⁸ แล้วอับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปารานก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปารานในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลซ

13

ความบาปของคนอิสราเอล บิดามารดาของแซมสัน

¹ คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียสี่สิบปี ² มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโคราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมานาอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมัน ไม่มีบุตรเลย ³ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่นางนั้น กล่าวแก่นางว่า ⁴ อดุเกิด บัดนี้เจ้าเป็นหมัน ไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย ⁵ ฉะนั้นบัดนี้จงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน ⁶ เพราะอดุเกิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มีดีโงนถูกศึระของเขา เพราะเด็กคนนี้จะ เป็นพวกนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เขาจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิสเตีย ⁷ ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า ⁸ ข้าพเจ้ามีครรภ์แล้ว เพราะพระเจ้ามาหาดิฉัน โบหน้าของท่านเหมือนโบหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า ⁹ นางกลัวนัก ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน ¹⁰ แต่ท่านบอกดิฉันว่า ¹¹ อดุเกิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กนั้นจะเป็นพวกนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย ¹² ¹³ แล้วมานาอาห์ก็วิ่งวอนพระเยโฮวาห์ทุกเวลา ¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพรของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มานั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง ¹⁵ สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น ¹⁶ ¹⁷ และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมานาอาห์

และทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเมื่อนางนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้ไปด้วย ¹⁰ นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า □ ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้น ได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก □ ¹¹ มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยา ไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นเขาจึงว่า □ ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับผู้หญิงคนนี้หรือ □ ผู้นั้นตอบว่า □ เราเป็นผู้นั้นแหละ □ ¹² มาโนอาห์จึงกล่าวว่า □ บัดนี้ขอให้อภัยค่าของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร □ ¹³ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกแก่มาโนอาห์ว่า □ บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้น ให้นางระวังให้ดี ¹⁴ อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเถาองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เราบัญญัติมา นางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ □ ¹⁵ มาโนอาห์ก็กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า □ ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน □ ¹⁶ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า □ ถึงเจ้าจะให้เรารอ เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแต่พระเยโฮวาห์ □ เพราะว่ามาโนอาห์ไม่ทราบที่ท่านผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า □ ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน □ ¹⁸ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า □ ถิ่นชื่อเราท่านไม่ ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่ □ ¹⁹ มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญาบูชาถวายบูชาบนศิลาแด่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นก็กระทำกรรมที่ศรัทธา มาโนอาห์และภรรยาก็มอดดู ²⁰ และอยู่มาเมื่อเพลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเปลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขาทั้งสองก็ชบหน้าลงถึงดิน ²¹ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ ²² และมาโนอาห์พูดกับภรรยาของตนว่า □ เราจะตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า □ ²³ แต่ภรรยาบอกเขาว่า □ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา □ ²⁴ ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่เขา ²⁵ และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มเร้าใจเขาที่ค่ายดานระหว่างโคธาห์กับเอชทาโอล

14

แซมสันหลงรักหญิงสาวคนฟิลิสเตีย

¹ แซมสัน ได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟิลิสเตียคนหนึ่ง ที่เมืองทิมนาห์ ² แล้วท่านจึงขึ้นมากอบบิดามารดาของตนว่า □ ฉันเห็นผู้หญิงคนฟิลิสเตียคนหนึ่ง ที่เมืองทิมนาห์ ฉะนั้น ไปขอเขา ให้เป็นภรรยาฉันดี □ ³ แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า □ ไม่มีผู้หญิงสักคนหนึ่งในท่ามกลางบุตรสาวแห่งญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเราหรือ เจ้าจึงไปรับภรรยาจากคนฟิลิสเตียที่ไม่เข้าสุหนัด □ แต่แซมสันก็กล่าวแก่บิดาว่า □ ไปขอหญิงนั้นให้ฉันดี เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก □ ⁴ บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้อิสราเอล

แซมสันฆ่าสิงโตด้วยมือเปล่า

5 ฝ่ายแซมสันก็ลงไปที่เมืองทิมานาห์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมานาห์ ดูเถิด มีสิ่งโตหนุมตัวหนึ่งคารามเข้าใส่ท่าน 6 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงฉีกสิ่งโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มီးอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบที่ท่านได้ทำอะไรไป 7 แซมสันก็ลงไปพุดจากับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก

แซมสันทนายปริศนาคนฟีลิสเตีย

8 ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีผึ้งฝูงหนึ่งทำรังอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำผึ้งด้วย 9 แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงผึ้งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดาได้รับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่ามีน้ำผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต 10 ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆ เขากะทำกัน 11 และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย 12 แซมสันกล่าวแก่เขาว่า □ให้ข้าพเจ้าทนายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าทนายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อปานสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย 13 แต่ถ้าท่านทั้งหลายทนายไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อปานสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า□ เขาก็ตอบท่านว่า □ทนายมาเถิดเราจะฟัง□ 14 ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า □มีของกิน ได้ออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง□ ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนานี้ไม่ได้ 15 ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ้อนวอนภรรยาของแซมสันว่า □จงลงสามิของเจ้า ให้แก้ปริศนานี้ให้เราฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรามาหวังจะทำให้เรายากจนหรือ□ 16 ภรรยาของแซมสันไปร้องให้กับแซมสันว่า □เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอทนายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง□ แซมสันจึงบอกว่า □ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้□ 17 เธอร้องให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอทนายท่านมากนัก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง 18 พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า □มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต□ แซมสันจึงบอกเขาว่า □ถ้าเจ้าไม่เอาแม่วิธของเราช่วยไถ เจ้าคงจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้□

แซมสันแก้แค้นให้คนฟีลิสเตีย

19 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปที่ฮัซเคโลนเข้าหาชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน ริดเอาข้าวของและมอบเสื้อให้ผู้ที่แก้ปริศนา แล้วให้กลับ ไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก 20 ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย

15

1 ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยาพุดว่า □ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันทีในห้อง□ แต่พอดตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป 2 พอดตาจึงว่า □ข้าเข้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดซึ่งนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ของจรับน้องแทนพี่เถิด□

แซมสันเผาฟ่อนข้าวของคนฟีลิสเตีย

3 แซมสันจึงพุดเรื่องพวกเขาว่า □คราวนี้เราจะมิโทษน้อยกว่าคนฟีลิสเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย□ 4 แซมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่งหางทุกๆคู่ 5 พอจุดคบเพลิงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของ

คนฟิลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรางวัลอยู่ ไฟก็ไหม้ฟอนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรางวัลอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย 6 คนฟิลิสเตียจึงถามว่า □ใครทำอย่างนี้□ เขาตอบว่า □แซมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพ่อตาเอาภรรยาของแซมสันยกให้เพื่อนเสีย□ ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผา นางกับบิดาของนางเสียด้วยไฟ 7 แซมสันจึงบอกพวกเหล่านั้นว่า □เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก□ 8 แล้วแซมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสียแหลกทีเดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแซมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตตาม 9 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี 10 พวกคนยูดาห์จึงถามว่า □ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม□ พวกเหล่านั้นตอบว่า □เราขึ้นมามัดแซมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา□ 11 คนยูดาห์สามพันคนลงไปที่ยังช่องศิลาเอตตาม และกล่าวแก่แซมสันว่า □ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้□ แซมสันจึงตอบเขาว่า □เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น□ 12 คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า □เราจะลงมามัดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย□ แซมสันจึงบอกเขาว่า □ขอลิขิตฎีกาให้ข้าพเจ้าว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า□ 13 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า □เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย□ เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแซมสันไว้ และพาขึ้นมาจากศิลานั้น

แซมสันฆ่าคนฟิลิสเตียหนึ่งพันคน

14 เมื่อท่านมาถึงเลอีแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกทีก็มาพบท่าน และพระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประดงปานที่ไหม้ไฟ เครื่องจองจำนั้นก็หลุดออกจากมือ 15 ท่านมาพบกระดูกขากรรไกรลาสดๆอันหนึ่ง จึงยื่นมือหยิบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน 16 แซมสันกล่าวว่า □ด้วยขากรรไกรลาเป็นกองซ้อนกอง ด้วยขากรรไกรลา เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย□ 17 อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกขากรรไกรลาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาทเลอี 18 แซมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทูลถึงพระเยโฮวาห์ว่า □การช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสุหนัดมิใช่หรือพระเจ้าข้า□ 19 พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดูกขากรรไกรลาให้น้ำไหลออกมาจากที่นั่น ท่านก็ได้ดื่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนหักโคร์ อยู่ที่เลอีจนถึงทุกวันนี้ 20 และท่านวินิจฉัยยิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียยี่สิบปี

16

1 แซมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่งก็เข้าไปนอนด้วย 2 มีคนไปบอกชาวกาซาว่า □แซมสันมาที่นี่แล้ว□ เขาก็ล้อมที่นั่นไว้และคอยข่มขู่ที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาข่มขู่จับอยู่คืนยังรุ่งกล่าวว่า □ให้เราได้อยู่นรุ่งเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย□ 3 แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งดาลประตูใส่บ่าแบกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน

เดลีลาห์ล่อลวงและจับแซมสัน

4 อยู่มาภายหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่หุบเขาเมืองโสเรก ชื่อเดลีลาห์ 5 เจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า □จงลวงเขาเพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขายูอยู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้า

คนละพันหนึ่งร้อยแผ่น□ 6 เดลิล่าห์จึงพูดกับแซมสันว่า □ขอบอกดิฉันหน่อยเถอะว่า กำลิ่งมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน จะมัดเธอ ไร่อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์□ 7 แซมสันจึงบอกนางว่า □ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสุดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่น□ 8 แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็เอาสายธนูสุดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามัดท่านไว้ 9 นางจัดคนให้ชุมนุมอยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า □แซมสันจำ คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว□ แซมสันก็ถึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลิ่งของท่านจึงยังไม่แจ้ง 10 เดลิล่าห์พูดกับแซมสันว่า □ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอมาสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่□ 11 ท่านก็ตอบนางว่า □ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มามัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลิ่งเหมือนชายอื่น□ 12 เดลิล่าห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า □แซมสันจำ คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว□ และคนชุมนุมคอยอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ถึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย 13 เดลิล่าห์พูดกับแซมสันว่า □เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมาสาต่อฉัน บอกฉันเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่□ ท่านจึงบอกนางว่า □ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นยืน กระทกด้วยฟิมให้แน่น□ 14 เดลิล่าห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดแหม่มทอเข้ากับด้ายเส้นยืนกระทกด้วยฟิมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า □แซมสันจำ คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว□ ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟิม หูก และด้ายเส้นยืนไปหมด 15 นางจึงพูดกับแซมสันว่า □เธอพูดได้อย่างไรว่า □ฉันรักเธอ□ เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอมิได้บอกฉันจริงๆว่า กำลิ่งมหาศาลของเธออยู่ที่ไหน□ 16 อยู่มาเมื่อนางพูดคาดคั้นท่านวันแล้ววันเล่า และชักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เมื่อแทบจะตาย 17 จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า □มิดโกนยังไม่เคยถูกศิระชะของฉันทน เพราะฉันเป็นพวกนาศิระแต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าโกนผมฉันเสีย กำลิ่งก็จะหมด ไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเพลียเหมือนชายอื่น□ 18 เมื่อเดลิล่าห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้านายฟิลิสเตียว่า □ขอจงขึ้นมาอีกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว□ แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถือเงินมาด้วย 19 นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บนตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ดแหม่มออกจากศิระชะของท่าน นางก็ตั้งต้นรบกวนแซมสัน กำลิ่งของแซมสันก็หมดไป 20 นางจึงบอกว่า □แซมสันจำ คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว□ ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า □ฉันจะออกไปอย่างครึ่งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป□ ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว 21 คนฟิลิสเตียก็มาจับท่านทะเลงดาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กาซา เอาตราทองสัมฤทธิ์สามไว้ และให้ท่านไม่แบ่งอยู่ที่ในเรือนจำ 22 ตั้งแต่โกนผมแล้ว ผมที่ศิระชะของท่านก็ค่อยๆงอกขึ้นมา

แซมสันมีการชัยชนะตอนสิ้นชีวิต

23 ฝ่ายเจ้านายฟิลิสเตียประชุมกันเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชายิ่งใหญ่แก่พระดาโกนพระของเขาทั้งหลายและชื่นชมยินดี เพราะเขากล่าวว่า □พระของเราได้มอบแซมสันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว□ 24 เมื่อประชาชนเห็นแซมสันก็สรรเสริญพระของตนว่า □พระของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา และเขาฆ่าพวกเราเสียเป็นอันมาก□ 25 ต่อมาเมื่อจิตใจของเขารำเรงเต็มที่แล้ว เขาจึงพูดว่า □จงเรียกแซมสันมาเล่นตลกให้เราดู□ เขาจึงไปเรียกแซมสันออกมาจากเรือนจำ แซมสันก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา เขาพาท่านมาขี้อยู่ระหว่างเสา 26 แซมสันจึงบอกเด็กที่งุ่มมอดนมมาว่า □ขอพาฉันให้ไปคล่าเสาที่รองรับตึกนี้อยู่ ฉันจะได้ฟังเสานั้น□ 27 มีผู้ชายและผู้หญิงอยู่เต็มตึกนั้น เจ้านายฟิล

ลิสเตียก็อยู่ที่นั่นทั้งหมด นอกจากนั้นยังมีชายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูแชมสันเล่นตลก 28 ฝ่ายแชมสันก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า โอ้อ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว โอ ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลาข้าพระองค์จะได้แก่แค้นคนฟีลิสเตียเพื่อตาทิ้งสองข้างของข้าพระองค์ 29 แชมสันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และพักพิงที่เสานั้น มือขวายันเสาต้นหนึ่ง มือซ้ายยันเสาอีกต้นหนึ่ง 30 แชมสันกล่าวว่า ข้าขอให้ข้าตายกับคนฟีลิสเตียเถิด แล้วก็ไม่มัวตัวลงด้วยกำลังทั้งสิ้นของตน ตึกนั้นก็พังทับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนี้ก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ 31 แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฝังไว้ระหว่างโคราห์กับเอซทาโฮล ในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบปี

17

รูปเคารพในเรือนของมีคาห์

1 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์ 2 เขาพูดกับมารดาของเขาว่า เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งฉันคนลักไปจากแม่และแม่ก็ได้สาปแช่ง และพูดเข้าหูฉันนั้น ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง 3 มารดาของเขาจึงพูดว่า ข้าขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการให้ลูกของแม่เถิด 3 เขาจึงนำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพูดว่า เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า 4 เมื่อมีคาห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์ 5 มีคาห์คนนี้มีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปเอโฟด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต 6 ในสมัยนั้นยังไม่มิกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง 7 มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบรเลเฮมในยูดาห์ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น 8 ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบรเลเฮมในยูดาห์เที่ยวหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทางไปในนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์ 9 มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า ท่านมาจากไหน เขาคอบว่า ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบรเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเที่ยวหาที่เพื่อพักอาศัย 10 มีคาห์จึงกล่าวแก่เขาว่า จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย 11 เลวีคนนั้นจึงเข้าไป 12 มีคาห์ก็แต่งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นปุโรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์ 13 มีคาห์ก็กล่าวว่า บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นปุโรหิต

18

คนตระกูลดานเอาปุโรหิตของมีคาห์ไปโดยใช้กำลัง

1 ในสมัยนั้นยังไม่มิกษัตริย์ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเที่ยวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตนเพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยัง

ไม่ตกแก่เขา² ดังนั้นคนแดนจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายจกรรจในครอบครัวของตน มาจากโศร่าห์และจากเอชทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจดูแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายพูดแก่เขาว่า ๐จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น ๐ เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิม ย้งบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น³ เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็จำเสียงเลวีหนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า ๐ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรที่นี่ ๐⁴ เขาตอบคนเหล่านั้นว่า ๐มีคาห์ทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ อย่างนี้ เขาจ้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นปุโรหิตของเขา ๐⁵ คนเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า ๐ได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด เพื่อเราจะทราบว่าจะทางที่เราจะออกเดิน ไปนี้จะสำเร็จหรือไม่ ๐⁶ ปุโรหิตนั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า ๐จงไปเป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ๐⁷ ชายทั้งห้าคนก็จาก ไปถึงเมืองลาอิช เห็นประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไรก็กังวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบ ไม่หวาดระแวงอะไร และในแผ่นดินนั้น ไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขาอับอายในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย⁸ เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โศร่าห์และเอชทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า ๐เจ้าจะว่าอะไร ๐⁹ เขาตอบว่า ๐จงลุกขึ้น ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ อย่าชักช้าที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น¹⁰ เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หวาดระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก ๐¹¹ คนครอบครัวแดนหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากโศร่าห์และเอชทาโอล¹² เขาทั้งหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ศิรียาเทเอาริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั้นว่า มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังศิรียาเทเอาริม¹³ เขาก็ผ่านจากที่นั้น ไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์¹⁴ แล้วชายทั้งห้าคนก็ไปสอดแนมดูเมืองลาอิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า ๐ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นบัดนี้ขอใครครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด ๐¹⁵ เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกซ่ซของเข¹⁶ ฝ่ายคนแดนทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตู¹⁷ ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูร่วมกับทหารถืออาวุธทำสงครามหกร้อยคนนั้น¹⁸ เมื่อคนเหล่านี้เข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อนั้น ปุโรหิตถามเขาว่า ๐นั่นท่านทำอะไร ๐¹⁹ คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า ๐เสียๆ ไว้เอามือปิดปากเสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดาและปุโรหิตของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะเป็นปุโรหิตของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี ๐²⁰ ใจของปุโรหิตก็ยินดี เขาจึงเอารูปเอโฟด รูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน²¹ แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งฝูงสัตว์และข้าวของเดินไปข้างหน้า²² เมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็ร่วมติดตามไปทันคนแดนเข้า²³ จึงตะโกนเรียกคนแดน เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า ๐เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงยกคนมามากมายอย่างนี้ ๐²⁴ เขาตอบว่า ๐ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำปุโรหิตออกมาเสีย ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า ๐เป็นอะไรเล่า ๐²⁵ คนแดนจึงตอบเขาว่า ๐อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกลือกว่าคนซีโมโหจะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ ๐²⁶ ฝ่ายคนแดนก็เดินต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่าเขาเหล่านั้นมีกำลังมากกว่า จึงหันกลับเดินทางกลับบ้าน

ของตน 27 คนदानนำเอาสิ่งที่มีค่าสร้างขึ้น และนำไปโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลาอิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หวาดระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย 28 ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบเรโหบ คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้น และอาศัยอยู่ที่นั่น 29 เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดานบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช

คนตระกูลดานไหว้รูปเคารพ

30 คนดานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โชน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย 31 เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีค่าได้ทำให้วันขึ้นนานาตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซีโลห์

19

ภรรยาน้อยของคนเลวีคนหนึ่งถูกฆ่า

1 อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แยกที่ไกลออกไปโน้น เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบรเลเฮม ในยูดาห์มาเป็นภรรยา 2 ภรรยาผู้นั้นเล่นซู่จึงทั้งสามสี่เสียกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบรเลเฮม ในยูดาห์อยู่ที่นั่นสักสี่เดือน 3 สามีนางก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของผู้หญิงเห็นเข้าก็มีความยินดีต้อนรับเขา 4 พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงหนึ่งเห็นยิวเขา และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักนอนอยู่ที่นั่น 5 อยู่มาถึงวันที่สี่เขาทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของผู้หญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า □จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน□ 6 ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานอาหารและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า □จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจให้เบิกบาน□ 7 เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก 8 ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า □ขอให้ชื่นใจเถิด□ เขาทั้งสองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอาหารด้วยกันอีก 9 เมื่อชายคนนั้นและภรรยาผู้น้อยกับคนใช้ลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า □ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เช้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้ไปบ้าน□ 10 แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทาง ไปจนถึงตรงข้ามกับเมืองเยบส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยาผู้น้อยก็ไปด้วย 11 เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบสก็บ่นมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า □มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเยบสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ□ 12 นายของเขาตอบว่า □เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างด้าว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปจนถึงเมืองกิเบอาห์□ 13 เขาจึงบอกคนใช้ว่า □มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านั้นแห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามาห์□ 14 เขาจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว 15 เขาจึงแวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่ง

อยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน ¹⁶ ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน ¹⁷ เมื่อเขาเสยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า □ท่านจะไปไหนและมาจากไหน□ ¹⁸ ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า □เราเดินทางจากเบรเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิมแถบที่ไกลออกไปโน้นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบรเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน ¹⁹ ฟางและอาหารที่จะเลี้ยงลา พวกเราก็มีพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย□ ²⁰ ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า □ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น ขอแต่อย่าอนที่ถนนนี้เลย□ ²¹ เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตนและรับประทานอาหารและดื่ม ²² เมื่อเขากำลังทำให้จิตใจเบิกบาน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลมาล้อมเรือนไว้ ทูบประตูดุ ร้องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า □ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังวาส□ ²³ ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า □อย่าเลยพี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำกรรโชกภัยเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนั้นมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำสิ่งใดแก่เขาเลย ²⁴ ดูเถิด นี้ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ จึงกระทำหยาบเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกเขาตามชอบใจเถิด แต่ขออย่าทำลามกกับชายคนนี้เลย□ ²⁵ แต่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยาเมียน้อยของตนผลัดนางออกไปให้เขา เขาก็สมสู่ทำทารุณตลอดคืนจนรุ่งเช้าพอรุ่งสางๆ เขาทั้งหลายก็ปล่อยนางไป ²⁶ พอแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมาล้มลงที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างตี ²⁷ รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเถิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาเมียน้อยของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู ²⁸ เขาจึงบอกนางว่า □ลุกขึ้นไปกันเถิด□ แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาจึงเอานางขึ้นหลังลาชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางไปบ้านของตน ²⁹ เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามัดฟืนศพภรรยาเมียน้อยออกเป็นท่อนๆพร้อมกับกระดูก สิบสองท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล ³⁰ ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า □เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จึงตรึงครองปรึกษากันดู แล้วก็ไว้กันไปเถิด□

20

คนอิสราเอลทั้งหมดสู้รบกับคนตระกูลเบนยามิน

¹ คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแตดานถึงเบเออร์เซบา ทั้งแผ่นดินกิเลอาดก็ออกมา ชุมชนคนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์ ² หัวหน้าประชาชนทั้งสี่คนคือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน ³ (ครั้งนั้นคนเบนยามิน ได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปยังมิสปาห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า □ขอบอกเรามาว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน□ ⁴ คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นก็กล่าวตอบว่า □ข้าพเจ้าและภรรยาเมียน้อยของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น ⁵ เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขามข่มขืนภรรยาเมียน้อยของข้าพเจ้าจนตาย ⁶ ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยาเมียน้อยของข้าพเจ้ามาพินออกเป็นท่อนๆ

ส่งไปทั่วประเทศที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล 7 ทุเลิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เถิด 8 ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า 9 พวกเราจะไม่กลับไปดินทของเร เราจะไม่กลับไปเรือนของเรา 9 แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับสลากยกขึ้น ไปสู้รบกับเขา 10 เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลคัดเอาร้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความโง่เขลาซึ่งพวกกิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน 11 คนอิสราเอลทั้งปวงก็รวมยกไปสู่เมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน 12 ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอกว่า 13 ทำไมการชั่วช้านี้จึงเกิดขึ้นมาได้ใหญ่ พวกท่าน 13 เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาห์มาให้เราประหารชีวิต เสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล 14 แต่คนเบนยามิน ไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน 14 คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้า ไปสู่กิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล 15 คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน 16 ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถนัดมือซ้าย ทุกคนเอาสlingเหวี่ยงก้อนหินให้ถูกเส้นผมได้ไม่ผิดเลย 17 จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบไม่นับคนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน 18 คนอิสราเอลก็ลุกขึ้น ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า 19 ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 20 ให้ยูดาห์ขึ้น ไปก่อน 19 รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู่เมืองกิเบอาห์ 20 คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู่เขาที่เมืองกิเบอาห์ 21 ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอล สัมตายสองหมื่นสองพันคน 22 แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหุนหันองใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก 23 (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องให้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า 24 สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามินที่เมืองของข้าพระองค์อีกหรือไม่ 24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 24 ไปสู่เขาเถิด) 24 คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง 25 และในวันที่ สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอลสัมตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ 26 แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพทั้งหมดได้ขึ้นไปที่พระนิเวศของพระเจ้าและร้องให้คร่ำครวญ เขานิ่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 27 คนอิสราเอลจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น ทิบบันเสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น 28 และพินเนหัสบุตรชายเอลเออาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าทิบบันนั้นในสมัยนั้น) เขาทูลถามว่า 28 สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไปสู้รบกับเบนยามินที่เมืองของข้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย 28 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 29 จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว้าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า 29 ดังนั้น อิสราเอลจึงชุมนุมไว้รอบเมืองกิเบอาห์ 30 และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามิน ในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู่เมืองกิเบอาห์อย่างคราวก่อน 31 คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกวางให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มฆ่าฟันประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่ง ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่ง ไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลสัมตายประมาณสามสิบคน 32 คนเบนยามินกล่าวกันว่า 32 เขาแพ้เราอย่างคราวก่อน 32 แต่คนอิสราเอลว่า 33 ให้เรากอย นำเขาออกห่างจากเมืองไปถึงถนนหลวง 33 คนอิสราเอลทั้งหมด

ก็ลุกออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมก็ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์³⁴ จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบว่าจะร้ายกำลังมาใกล้ตนแล้ว³⁵ พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ³⁶ ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาวางใจคนที่เขาให้ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์³⁷ คนที่ชุมนุมอยู่ก็รีบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์ ทหารที่ชุมนุมอยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ³⁸ คนอิสราเอลและคนที่ชุมนุมอยู่นัดให้อาถนัติสัญญาว่า ถ้าเห็นคว้นกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นมาจากในเมือง³⁹ ก็ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารบ ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สักสามสิบคน ก็พูดว่า □เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว□⁴⁰ แต่อาถนัติสัญญาเป็นคว้นไฟลุกพลุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็เหลือवलงมาดู ดูเถิด ทั้งเมืองก็มีควันพลุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า⁴¹ คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็หือแท้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาใกล้เขาแล้ว⁴² เขาจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง⁴³ เขาทั้งหลายล้มคนเบนยามิน และขับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้น⁴⁴ คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทกล้วทหาร⁴⁵ เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงซิลาริมโมน คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิด ไปถึงกิโดม และฆ่าเขาตายสองพันคน⁴⁶ คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทกล้วทหาร⁴⁷ แต่มีทหารหกร้อยคนหันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงซิลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่ซิลาริมโมนสี่เดือน⁴⁸ คนอิสราเอลก็หันกลับ ไปสู้คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาสิ่งที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด

21

คนอิสราเอลหาภรรยาสำหรับคนเบนยามินที่เหลือ

1 ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ที่มีสวาห์ว่า □พวกเรา ไม่มีใครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน□² และประชาชนก็มาที่พระเนตรของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาทั้งหลายก็ร้องให้คร่ำครวญหนักหนา³ เขากล่าวว่า □โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง□⁴ อยู่มารุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ภายนอกเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา⁵ และคนอิสราเอลกล่าวว่า □คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์□ เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสวาห์ว่า □ผู้นั้นจะต้องถูกโทษถึงตายเป็นแน่□⁶ และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับเบนยามินน้องของตน กล่าวว่า □วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว⁷ เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไมยอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของเขา□⁸ เขาทั้งหลายถามขึ้นว่า □มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสวาห์□ ดูเถิด ไม่มีคนใดจากยาเบซกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลัยลิก

คนเดียว 9 เพราะว่าเมื่อเขาับจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบซกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย 10 ดังนั้นชุมนุมชนจึงส่งทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า ไปฆ่าชาวยาเบซกิเลอาดเสียด้วยคมดาบ ทั้งผู้หญิงและพวกเด็ก ๆ 11 เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้วจึงฆ่าเสียให้หมด 12 ในหมู่ชาวยาเบซกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรหมจารีสี่ร้อยคนผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดๆเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน 13 ชุมชนชนทั้งหมดก็ส่งชาวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่ศิลาริมโมเน ประกาศชาวสงบสุข 14 คนเบนยามินก็กลับมาในคราวนั้น แล้วเขาก็มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบซกิเลอาด แต่ก็ไม่พอแก่กัน 15 ประชาชนก็ส่งสารเบนยามิน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาจะขาดไปตระกูลหนึ่งจากตระกูลอิสราเอล 16 พวกผู้ใหญ่ของชุมนุมชนนั้นจึงกล่าวว่า ๐เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ 17 เขาทั้งหลายกล่าวว่า ๐ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้ลบล้างเสียจากอิสราเอล 18 แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้ ๐ เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า ๐ผู้ใดให้หญิงแก่เบนยามินเป็นภรรยาขอให้ถูกสาปแช่งเถิด 19 ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า ๐ดูเถิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ในสถานที่ซึ่งอยู่เหนือเบธเอล ทางทิศตะวันออกของถนนขึ้นจากเบธเอลถึงเชเคม และอยู่ใต้เลโบนาห์ 20 เขาจึงบัญชาสั่งคนเบนยามินว่า ๐จงไปชุมนุมอยู่ในสวนองุ่น 21 คอยเฝ้าอยู่ และดูเถิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรำในพิธีเดินรำ จงออกมาจากสวนองุ่นจุดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละคนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินเสีย 22 ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า ๐ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พอกแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เขา ถ้ามีจะนั้นบัดนี้พวกท่านก็จะมีโทษ ๐ 23 คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเดินรำที่เขาไปจุดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ติ่มรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น 24 ครั้งนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่น ไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน 25 ในสมัยนั้น ไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกต้องในสายตาของตนเอง

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ นางรูธ

หนังสือเล่มนี้ได้รับชื่อจากวีรสตรีของเรื่องนี้ คือนางรูธ หนังสือนางรูธเล่าเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งเรื่องนี้ เกิดขึ้นในสมัยของพวกผู้วินิจฉัย เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สวยงามและสำคัญ เพราะนางรูธ ซึ่งเป็นชาวโมอับ ได้เป็นแม่ของยายของกษัตริย์ดาวิด เพราะฉะนั้นเขาเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ เหมือนอย่างนางราห์บ (ซึ่งแต่ก่อนเป็นหญิงแพศยา) เป็นคนต่างชาติและเป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์เช่นกัน

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 10 ปี

ครอบครัวของนางนาโอมิเสียชีวิตในโมอับ นางรูธตัดสินใจตามพระเจ้าไป

1 อยู่มาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครองอยู่นั้นเกิดกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดิน มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ คือตัวเขาพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน 2 ชายคนนั้นชื่อเอลิเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมิ บุตรชายสองคนชื่อมารห์โลนและคิลีโอน เป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ เขาทั้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น 3 แต่เอลิเมเลคสามีของนางนาโอมิสิ้นชีวิตเสียทิ้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง 4 บุตรชายสองคนนี้ก็ให้หญิงชาวโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อโอราห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี 5 แล้วมารห์โลนและคิลีโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หญิงคนนั้นก็ต้องเปล่าเปลี่ยวเพราะเหตุสามีและบุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป 6 แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองก็ลุกขึ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโมอับนั้น นางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เขาทั้งหลาย 7 นางจึงออกจากตำบลที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินตามทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ 8 แต่นาโอมิกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองของนางว่า ไปเถิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ดังที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อแม่ 9 ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสุข ขอให้ต่างก็ได้เข้าอยู่ในเรือนของสามีเถิด 10 นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า อย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ไปถึงชนชาติของแม่เถิด 11 แต่นาโอมิตอบว่า ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงกลับไปเสียเถละ จะไปกับแม่ทำไมเล่า แม่ยังมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ 12 ลูกสาวของแม่เอ๋ย กลับไปเสียเถละ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม่ยังมีความหวังอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีคืนวันนั้นและให้กำเนิดบุตรชาย 13 แล้วเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่แต่งงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ๋ย แม่มีความขมขื่นมากเพราะเห็นแก่เจ้า ที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้ 14 แล้วต่างก็ส่งเสียงร้องไห้ อีก โอราห์ก็จูบลาแม่สามี แต่รูธยังเกาะแม่สามีอยู่

นางรูธไปอิสราเอลพร้อมกับนางนาโอมิ

15 นาโอมิจึงว่า โอเกิด พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด 16 แต่รูธตอบว่า ขอแม่อย่างวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือ

เล็กติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน 17 แม่ตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพรากฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉัน และให้หนักยิ่งกว่า 18 เมื่อนาโอมิเห็นว่ารูธตั้งใจจะไปด้วยจริงๆ แล้ว นางก็ไม่พูดอะไรอีก 19 ดังนั้นทั้งสองนางก็พากันไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม ต่อมาเมื่อนางทั้งสองมาถึงเบธเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสิ้นก็พากันแตกตื่นเพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดขึ้นว่า นี่แน่ะหรือ นางนาโอมิ 20 นาโอมิตอบเขาว่า ข้าพช้ายาเรียกฉันว่านาโอมิเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถอะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างขมขื่น 21 เมื่อฉันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาดพิงกลับมาตัวเปล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกสิ่งใจฉันนี้ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่านาโอมิทำไมเล่า 22 ดังนั้นนาโอมิจึงกลับมา และรูธลุกสะใภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาทั้งสองมายังเมืองเบธเลเฮมในต้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

2

นางรูธเก็บรวงข้าวตกในนาของโบอาส

1 ฝ่ายนาโอมินั้นมีญาติข้างสามีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมี ครอบครัวยุติเดียวกับเอลิเมเลค ชื่อโบอาส 2 และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมิว่า ข้าบัดนี้ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บรวงข้าวตกตามหลังผู้ที่มีสายตากฎณาต่อฉัน 3 นาโอมิตอบนางว่า ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงไปเถิด 3 นางก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลิเมเลค

นางรูธพบญาติคนหนึ่งชื่อโบอาส

4 ดูเถิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า ข้าพชยพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเถิด 5 เขาทั้งหลายตอบว่า ข้าพชยพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่านเถิด 6 โบอาสจึงถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนเกี่ยวข้าวว่า หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร 7 คนใช้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า นางเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมิ 8 นางพูดว่า ข้าพชยญาติให้ดิฉันเดินตามคนเกี่ยวคอยเก็บข้าวตกระหว่างพ่อนข้าวเถอะคะ 9 นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เวลาเช้าจนถึงบัดนี้ เว้นแต่ได้พักผ่อนหนึ่งที่เรือน 10 แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า ลูกสาวเอ๋ย ขอพักผ่อน ย่อไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือทิ้งนารีไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆสายน้ำซึ่งของฉัน 11 ตาของเจ้าจงมองดูตามนาที่เขากำลังเกี่ยวเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ฉันได้สั่งพวกหนุ่มๆมิให้รบกวนเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำซึ่งคนหนุ่มๆยกไว้ 12 รูธก็ขบหน้าน้อมตัวลงถึงดินและพูดว่า ข้าพชยดิฉันจึงได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ท่านจึงเอาใจใส่ดิฉัน ในเมื่อดิฉันเป็นแต่เพียงคนต่างด้าว 13 แต่โบอาสตอบนางว่า ข้าพชยอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามีมของเจ้าตั้งแต่สามีมของเจ้าสิ้นชีวิตแล้วนั้น มิคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขาบอกด้วยว่า เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน 14 ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้วนั้นเถิด และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าเข้ามาวางใจอยู่ได้พิทักษ์ของพระองค์นั้น จงทรงปูนบำเหน็จอันบริบูรณ์แก่เจ้า 15 รูธจึงกล่าวว่ ข้าพชยนายของดิฉัน ขอให้ดิฉันได้รับความกรุณาใน

สายตาของท่าน เพราะท่านได้ปลอบใจดิฉัน และเพราะท่านได้กล่าวคำที่แสดงความเมตตา กรุณาต่อหญิงคนใช้ของท่าน ถึงแม้ดิฉันไม่เป็นเหมือนคนหนึ่ง ในพวกหญิงคนใช้ของท่าน□
 14 โบอาสก็บอกนางว่า □พอถึงเวลารับประทานอาหารเชิญมานั่งเถิด มารับประทานขนมปังบ้าง และเอาอาหารมาจิ้มน้ำส้มเถิด□ นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวคั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังมีเหลือไว้บ้าง 15 เมื่อนางลุกขึ้นไปเกี่ยวข้าว โบอาสก็บัญชาชายหนุ่มของท่านว่า □จงยอมให้นางเกี่ยวข้าวตกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะ อย่าได้ตำหนิ นางเลย 16 จงดึงข้าวออกจากฟ่อนทิ้ง ไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่าว่านางเลย□ 17 นางก็เที่ยวเกี่ยวข้าวที่ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบาร์เลย์ประมาณเอฟาห์หนึ่ง 18 นางยกข้าวที่นั่นขึ้นและเข้าไปในเมือง แม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือเมื่อนางรับประทานอิ่มแล้วนั้น ให้แก่แม่สามีด้วย 19 แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า □วันนี้ลูกไปเกี่ยวข้าวตกระที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด□ นางจึงบอกแก่แม่สามีให้ทราบที่นางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า □ผู้ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้ นั่นชื่อ โบอาส□ 20 นาโอมีจึงพูดกับบุตรสะไว้ว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เขาเถิด พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว□ นาโอมีก็กล่าวแก่นางด้วยว่า □ชายคนนั้นเป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา□ 21 รูธชาวโมอับกล่าวว่า □นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า □เจ้าจงอยู่ใกล้ๆคนใช้หนุ่มของฉันจนกว่าเขาจะเกี่ยวข้าวของฉันเสร็จ□ □ 22 นาโอมีพูดกับรูธบุตรสะไว้ว่า □ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอ๋ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาวใช้ของเธอ เพื่อว่าเธอจะไม่พบเจ้าในนาอื่น□ 23 ดังนั้นนางจึงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของโบอาสที่เกี่ยวข้าวตกระจนสิ้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์ และข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่สามี

3

นางนาโอมีวางแผนให้นางรูธสมรสกับโบอาส

1 นาโอมีแม่สามีของนางพูดกับนางว่า □ลูกสาวของแม่เอ๋ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพักให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุขไม่ควรถือหรือ 2 โบอาสผู้ที่เจ้าไปกับพวกสาวใช้ของเขานั้น เป็นญาติของเรามีใช้หรือ ดูเถิด คินวันนี้เขาจะขัดข้าวบาร์เลย์ที่ลานนวดข้าว 3 จงอาบน้ำ ทาน้ำมันสวมเครื่องแต่งกายแล้วลงไปลานนวดข้าว แต่อย่าให้ท่านเห็นตัวจนกว่าท่านจะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว 4 เขาอนที่ไหนจงสังเกตไว้ให้ดีแล้วจงไปเปิดผ้าคลุมเท้าขึ้นและจงนอนที่นั่น ต่อไปท่านจะบอกตัวเองว่าเจ้าจะต้องทำการใด□ 5 นางตอบว่า □แม้ว่าอย่างไร ฉันจะกระทำตามทุกอย่าง□ 6 ดังนั้นนางจึงลงไปยังลานนวดข้าว และกระทำตามที่แม่สามีบอกทุกอย่าง 7 เมื่อโบอาสรับประทานและดื่มจนสำราญใจแล้ว ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าวแล้วนางก็ย่องเข้ามาเปิดผ้าคลุมเท้าของท่านขึ้น และนอนลงที่นั่น

นางรูธอ้างว่าโบอาสเป็นญาติสนิทถัดมา

8 ต่อมาพอถึงเที่ยงคืนชายคนนั้นก็ตกใจตื่นพลิกตัว ดูเถิด มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้าของท่าน 9 ท่านจึงถามว่า □เจ้าเป็นใคร□ นางตอบว่า □ดิฉันคือรูธหญิงคนใช้ของท่านค่ะ ขอให้ท่านกางชายเสื้อของท่านห่มหญิงคนใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิทถัดมา□ 10 ท่านจึงว่า □ลูกสาวเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เจ้าเถิด คุณของเจ้าครั้งหลังนี้ก็ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งก่อน ด้วยว่าเจ้ามิได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจะจนหรือมั่งมี 11 บัดนี้ ลูกสาวเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย สิ่งที่เราจะกระทำตามทุกอย่าง บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ของ

เมืองเราทราบดีอยู่ว่าเจ้าเป็นผู้หญิงที่ดี 12 และก็เป็นความจริงด้วยที่ฉันเป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติอีกคนหนึ่งที่ดีสนิทกว่าฉัน 13 คือนี่เจ้าจงดั่งที่นี้ก่อน พรุ่งนี้เช้า ถ้าเขาจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว ให้เขาทำหน้าที่ญาติสนิทเถอะ แต่ถ้าเขาไม่เต็มใจที่จะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ฉันจะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้าแน่ฉันนั้น จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า 14 ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของท่านจนรุ่งเช้า แต่นางลุกขึ้นก่อนคนจะจำหน้ากันได้ เพราะท่านคิดว่า โออย่าให้ใครทราบว่ามีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว 15 ท่านพูดว่า โอจงเอาผ้าคลุมที่เจ้าใช้อยู่นั้นคลี่ออก โอ นางก็คลี่ผ้าคลุมออก ท่านก็ตงข้าวบาร์เลย์หกทะนานให้นางแบกไป แล้วก็เข้าไปในเมือง 16 เมื่อนางมาถึง แม่สามีจึงถามว่า โอเป็นใครหนอ ลูกสาวของแม่เอ๋ย โอ แล้วนางก็เล่าตามที่ท่านได้กระทำต่อนางให้แม่สามีฟังทุกอย่าง 17 และนางว่า โอท่านให้ข้าวบาร์เลย์หกทะนานนี้แก่ฉัน ท่านว่า โอเจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่าเลย โอ 18 แม่สามีจึงว่า โอลูกสาวของแม่เอ๋ย จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าจะเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลยจนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้ โอ

4

โบอาสไถมรดกของท่าน

1 โบอาสก็ขึ้นไปทีประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ดูเกิด ญาติสนิทคนที่ถัดมาซึ่งโบอาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โบอาสจึงกล่าวว่า โอ คนเช่นนี้เอ๋ย แวะนั่งที่นี้ก่อนเถิด เขาก็แวะมานั่งลง 2 ท่านจึงไปเชิญพวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นมาสิบคนกล่าวว่า โอเชิญหนึ่งที่ดีเถิด เขาก็ทั้งหลายก็นั่งลง 3 ท่านจึงพูดกับญาติสนิทที่ถัดมานั้นว่า โอนาซึ่งเป็นส่วนของเอลีเมเลคญาติของเรา นั้น นาโอมีผู้ที่กลับมาจากแผ่นดินโมอับอยากจะขายเสีย 4 ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าควรบอกให้ท่านทราบ และขอบอกว่า ขอท่านซื้อไว้ต่อหน้าพลเมืองและต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองเรา ถ้าท่านอยากจะทำไรก็ดี โถเถิด แต่ถ้าท่านไม่ไถ่จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจากท่านแล้วไม่มีใครมีสิทธิ์ไถ่ได้ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ถัดท่านไป โอ ผู้นั้นจึงบอกโบอาสว่า โอข้าพเจ้าจะไถ่ 5 แล้วโบอาสบอกว่า โอในวันที่ท่านซื้อที่นาจากนาโอมีนั้น ท่านก็จะไถ่รูธชาวโมอับแม่มาชของผู้ตายด้วย เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา 6 ญาติสนิทที่ถัดมาคนนั้นตอบว่า โอข้าพเจ้าจะไถ่เพื่อตนเองอย่างนั้น ไม่ได้ จะทำให้มรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิ์ในการไถ่ของข้าพเจ้าไปจัดการเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไถ่ไม่ได้แล้ว 7 ต่อไปนี้เป็นธรรมเนียมในอิสราเอลสมัยก่อนเกี่ยวกับการไถ่และการแลกเปลี่ยนคือเพื่อจะรับรองการตกลงกัน คนหนึ่งจะถอดรองเท้าของเขาเองยื่นให้อีกคนหนึ่ง นี่เป็นธรรมเนียมของการแสดงสักขีพยานในอิสราเอล 8 ดังนั้นเมื่อญาติสนิทคนถัดมากล่าวแก่โบอาสว่า โอท่านจงซื้อเสียเถิด เขาก็ถอดรองเท้าออก 9 แล้วโบอาสจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า โอท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลีเมเลค และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลีโอนและมาห์โลนจากมือนาโอมีแล้ว 10 ยิ่งกว่านั้นรูธชาวโมอับแม่มาชของมาห์โลนข้าพเจ้าก็ได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา เพื่อนามของผู้ตายจะไม่ต้องถูกตัดออกจากพวกพี่น้องของเขา และจากประตูบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ท่านทั้งหลายเป็นพยานแล้วในวันนี้ โอ

โบอาสแต่งงานกับนางรูธ

11 ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ที่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า □เราทั้งหลายเป็นพยานแล้ว ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้หญิงนั้นที่กำลังจะเข้ามาในเรือนของท่านเหมือนนางราเชลและนางเลอาห์ ผู้ซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์วานอิสราเอล ขอให้ท่านจงจำเริญอยู่โนเอเฟราธาห์และมีชื่อเสียงในเบรเลเฮม 12 ขอให้วงศ์วานของท่านเหมือนวงศ์วานของเปเรศซึ่งทามาร์คลอดให้แก่ยูดาห์ เนื่องด้วยเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์จะประทานแก่ท่านโดยผู้หญิงคน นี้□ 13 ดังนั้น โบอาสก็รับรูธมาเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็เข้าหานางและพระเยโฮวาห์ประทานให้นางตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง 14 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็พูดกับนาโอมิว่า □สารการแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงละทิ้งเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติที่ถัดมา ขอให้ทารกนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปในอิสราเอล 15 ให้เด็กคนนี้เป็นผู้ชุบชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าเมื่อชรา เพราะว่าเด็กคนนี้เกิดมาจากลูกสะใภ้ที่รักเจ้า ผู้ประเสริฐกว่าบุตรชายเจ็ดคน□

นางรูธเป็นบรรพบุรุษของพระเมสสิยาห์

16 แล้วนาโอมิก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้แนบอก และรับเป็นผู้เลี้ยงดูแลเด็กคนนั้น 17 หญิงชาวบ้านข้างเคียงก็ให้ชื่อเด็กนั้น พูดกันว่า □มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาโอมิ□ เขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด 18 ต่อไปนี้เป็นพงศัพัตน์ฐ์ของเปเรศ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน 19 เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ 20 อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสลโมน 21 สลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด 22 โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี และเจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ได้บันทึกชีวิตของซามูเอล ซึ่งเป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้าย และได้บันทึกการเริ่มต้นของอาณาจักรอิสราเอลโดยกษัตริย์ซาอูลเป็นผู้นำ ซามูเอลเป็นศาสดาพยากรณ์คนแรก ที่เรียกกันว่า ศาสดาพยากรณ์เขียน แต่บทที่ 25 ของเล่มนี้กล่าวถึงความตายของซามูเอล หนังสือหัลมัดได้กล่าวว่าซามูเอลเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ซึ่งเขาอาจจะเขียนบทที่ 1 ถึง 24 เท่านั้น หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 พูดถึง □หนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย□ เพราะฉะนั้นซามูเอลได้เขียนบางส่วนของพระคัมภีร์ ซามูเอลเกิดในตระกูลเลวี (1 พศต 6:33-38) เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของชาวอิสราเอลตั้งแต่สมัยของผู้วินิจฉัยจนถึงการตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ ในเล่มนี้เราได้พบดาวิด ซึ่งพร้อมกับอับราฮัมกับโมเสส เป็นคนสำคัญมากในพระคัมภีร์เดิม

นางฮันนาห์ปรารถนาได้บุตรชาย

1 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาธามิซไฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีฮู ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศุฟ คนเอฟราอิม 2 ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปินินาห์ เปินินาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มีบุตร 3 ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชา แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองซีโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีและฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ 4 ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปินินาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง 5 ท่านแบ่งให้ฮันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักฮันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย 6 ปรบปีษของนางก็เข้ามานานอย่างรุนแรง เพื่อกะทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย 7 เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ปรบปีษของนางก็เคยเข้านาง เพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร 8 และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า □ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอก็ไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอนั้น ไม่ได้กว่าบุตรชายสิบคนหรือ□ 9 หลังจากที่ได้รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองซีโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์

นางฮันนาห์ปฏิญาณว่าจะถวายบุตรคนนั้นแด่พระเจ้า

10 นางเป็นทุกซัรอันใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ร้องไห้คร่ำครวญ 11 นางก็ปฏิญาณไว้ว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมิถนจะ ไม่แตะต้อง ศีรษะของเขาเลย□ 12 อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตเห็นปากของนาง 13 ฝ่ายฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมุบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมีนเมา 14 เอลีจึงพูดกับนางว่า □เอจจะเมาได้ไปนานสักเท่าใด

ทิ้งเหล้าองุ่นเสียเถิด□ 15 แต่ฮันนาห์ตอบว่า □มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 16 ขออย่าถือว่ามีหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทุกข์มาก□ 17 แล้วเอลีกีตอบว่า □จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้า ได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น□ 18 และนางก็กล่าวว่า □ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด□ แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป 19 เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามัท และเอลคานาก็สุมสูกับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง

การกำเนิดของซามูเอล

20 และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า □ดิฉันทูลขอมารจากพระเยโฮวาห์□ 21 ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฏิญาณของท่าน 22 แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า □ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้หย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป□ 23 เอลคานาห์สามีบอกนางว่า □จงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด รออยู่นานให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระดาร์สของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด□ นางนั้นก็คอยอยู่ และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาหย่านม

นางฮันนาห์มอบซามูเอลไว้กับพระเจ้า

24 และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้สามตัว แป้งหนึ่งเอฟาห์ และน้ำองุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่ 25 แล้วเขาทั้งหลายก็ฆ่าวัวผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี 26 นางก็กล่าวว่า □โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 27 ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน 28 เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ด้วย ทรายไคที่เขามิมีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์□ และเขาก็มีผลการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

2

การอธิษฐานอันชื่นชมยินดีของนางฮันนาห์

1 นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า □จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้า ถูกเชิดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าไปใส่ศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ 2 ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์ดังพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย 3 อย่าพูดโอหังอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ 4 คັນธนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเขาก็ได้กำลังมาจากเอว 5 บรรดาคนที่เคยกินอัมก็ต้อออกรับจ้างหากิน แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว คนที่เป็นหมั่นกำเนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เที่ยวแห่งไป

6 พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา 7 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น 8 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น 9 พระองค์จะทรงดูแลอย่างเท่าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะว่ามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่ 10 ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู้อาซา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประทานกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ 11 แล้วเอลคานาก็กลับไปบ้านที่รามัท และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีบุโรหิต

บุตรชายทั้งสองของเอลีไม่รู้จักพระเจ้า

12 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามิได้รู้จักพระเยโฮวาห์ 13 ธรรมเนียมของบุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างไร เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของบุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่ 14 เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแหว่งเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหุ หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา บุโรหิตก็เอาสิ่งนั้น ไปเป็นของตน ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น 15 ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของบุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า ขอเนื้อไปให้บุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ 16 และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามขอบใจเถิด 17 เขาจะตอบว่า ไม่ได้ เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช่กำลัง 17 ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแต่พระเยโฮวาห์

ซามูเอลปรนนิบัติพระเจ้าตั้งแต่เป็นเด็ก

18 แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอาด้วยเอโฟดผ้าป่าน 19 ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี 20 แล้วเอลีเคยวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แต่พระเยโฮวาห์ 21 แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน 22 และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ความชั่วร้ายของบุตรชายทั้งสองของเอลี

22 ฝ่ายเอลีชรามากแล้ว และท่าน ได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสิ้นที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่า เขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย 23 และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า ข้าพเจ้าไม่เจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ 24 ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ได้เลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด 25 ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะ

ทูลขอเพื่อเขาได้เล่า□ แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย 26 ฝ่ายกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

พระเจ้าทรงสาปแช่งวงศวานของเอลีตลอดไปเป็นนิตย์

27 ครั้งนั้นมีบุตรของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ใต้บังคับวงศวานของฟาโรห์ 28 และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นปุโรหิตของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฟดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นแก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า 29 เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขากวายนามัญชาของเราในที่อาศัยของเรา และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา□ 30 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า □เราพูดโดยความจริงว่าวงศวานของเจ้าและวงศวานบิดาของเจ้าจะดำเนินต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์□ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า □ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่ามีผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น 31 ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศวานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงศวานของเจ้า 32 แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มีคนชราในวงศวานของเจ้าเป็นนิตย์ 33 คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรานั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศวานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเขา 34 และสิ่งนี้จะเป็หมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีย์และฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว 35 และเราจะให้ปุโรหิตผู้สืบทอดชื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตในใจของเรา และเราจะสร้างวงศวานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์ 36 และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศวานของเจ้าจะมากราบไหวเขาสองเข้างหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า □ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งปุโรหิตสักที่หนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง□ □ □

3

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์และปุโรหิต

1 ฝ่ายกุมารซามูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดาร์สของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิตบอยนัก 2 อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมืดมัว มองอะไรไม่เห็น 3 ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น 4 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลและซามูเอลทูลตอบว่า □ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ 5 เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า □ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า□ แต่เอลีตอบว่า □เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก□ เขาก็ไปนอน 6 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า □ซามูเอลเอ๋ย□ และซามูเอลก็ลุกขึ้น ไปหาเอลีกล่าวว่า □ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า□ แต่เอลีตอบว่า □ลูกเอ๋ย เรามีได้เรียกเจ้า จงนอนอีก□ 7 ฝ่ายซา

มุเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา 8 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกกล่าวว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่น ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้าแล้ว เอลีจึงหยิ่งรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น 9 เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับซามูเอลว่า ไปจงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่ ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน 10 และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆ ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย และซามูเอลทูลตอบว่า ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่ 11 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า เกิดเหตุร้ายอะไรบางอย่างในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซำหึงสองข้าง 12 ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศ์วานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด 13 ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม 14 เพราะฉะนั้นเราจึงบัญญัติต่อวงศ์วานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์ 15 ซามูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และซามูเอลก็กลัว ไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี 16 เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า ซามูเอล บุตรของข้าเอ๋ย และซามูเอลตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่น 17 และเอลีถามว่า เรื่องอะไรที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและให้หนักยิ่งกว่า 18 ดังนั้นซามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด 19 และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้วาจาท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว 20 และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่दानถึงเบเออร์เชบาก็ทราบทั่วกันว่า ซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ 21 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่ซีโลห์ โดยพระดำรัสของพระเยโฮวาห์

4

คนฟีลิสเตียจับหีบพันธสัญญา

1 และถ้อยคำของซามูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟีลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอเบนเอเซอร์ และคนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟก 2 คนฟีลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ 3 และเมื่อกองทัพกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟีลิสเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา 4 เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเรูบ มาจากซีโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น 5 เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ให้ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น 6 และเมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินเสียงให้ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า เสียงให้ร้องอีกทีก็ครึกโครมในค่ายของ

คนฮีบรูนั้นหมายความว่าอะไรกัน□ และเขาทราบว่ายี่สิบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว 7 คนฟิลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า □พระเจ้า ได้เสด็จมาในค่ายแล้ว□ และเขากล่าวว่า □วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย 8 วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรกฤธานุภาพนี้ได้ พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร 9 โอ คนฟิลิสเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ใช่ทาสของคนฮีบรู ดังที่เขาเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ□ 10 เพราะฉะนั้นคนฟิลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนี ไปยังเต็นท์ของตน ครั้นนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน 11 และยี่สิบแห่งพระเจ้าก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟีและฟีเนห์สก็ถูกฆ่าตาย 12 ผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแฉวนมาถึงซีโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา 13 เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวั่นด้วยเรื่องยี่สิบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสั่นก็ร้องขึ้น 14 เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า □นั่นเสียงอะไรกันไกลาหล□ แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี 15 ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น 16 ชายคนนั้นบอกเอลีว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแฉวน ข้าพเจ้านี้มาจากแฉวนวันนี้□ เอลีก็ถามว่า □ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง□ 17 ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า □อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิสเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟีและฟีเนห์สก็ตาย และยี่สิบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย□ 18 ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงยี่สิบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชราวมกและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี 19 ฝ่ายบุตรสะไภ้ของท่าน คือภรรยาของฟีเนห์สมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดยี่สิบแห่งพระเจ้าไป และพ่อสามีและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็ไถ่ตัวเองและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง 20 เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า □อย่ากลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง□ แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง 21 นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโบด กล่าววว่า □สง่าราศีพราภไปจากอิสราเอลแล้ว□ เพราะเขายึดยี่สิบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อสามีและสามีของนาง 22 และนางกล่าวว่า □สง่าราศีได้พราภจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดยี่สิบแห่งพระเจ้าไป□

5

คนฟิลิสเตียถูกสาปแช่งเนื่องด้วยยี่สิบแห่งพระเยโฮวาห์

1 คนฟิลิสเตียยึดยี่สิบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบนเอเซอร์ถึงเมืองอัทโดต 2 เมื่อคนฟิลิสเตียยึดยี่สิบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขาพาเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน และวางไว้ข้างพระดาโกน 3 และเมื่อประชาชนชาวอัทโดตตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้ายี่สิบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม 4 แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้ายี่สิบแห่งพระเยโฮวาห์ เศียรของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน 5 เพราะเหตุนี้เองบุโรทิศของพระดาโกนและผู้ที่เข้าไปในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอัทโดตจนถึงทุกวันนี้ 6 พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัทโดตอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลายเขา

และทรงเขียนเขาด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอัสซัดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น 7 และเมื่อชาวเมืองอัสซัดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า โออย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเรอย่างหนัก 8 เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของฟิลิสเตีย และกล่าวว่า เราจะทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี 9 เขาทั้งหลายตอบว่า ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท 9 เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น 9 แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้อย่างนั้นกระทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรงเขียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้เกิดริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย 10 เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า เราได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย 11 เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย และกล่าวว่า เราจงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย 12 เพราะว่ามีการทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก 12 คนที่ไม่ตายก็เป็นริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

6

คนฟิลิสเตียส่งหีบพันธสัญญาไปยังโยชัวชาวเบรเซเมช

1 หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถิ่นคนฟิลิสเตียเจ็ดเดือน 2 คนฟิลิสเตียก็เชิญพวกปุโรหิตและพวกโหรา มาว่า เราจะทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี 3 เขาทั้งหลายตอบว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่างส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน 4 และเขากล่าวว่า จักทำอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์ 5 เขาทั้งหลายตอบว่า ปลูกริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำหาลูกกับหนูกทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตีย เพราะว่าโรคอย่างเดียวกันนั้นติดต่อท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย 5 เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายสังาราศีแด่พระเจ้าของอิสราเอลชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน 6 ทำไมท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างนี้ชาวอียิปต์และฟาโรห์ได้กระทำจิตใจของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์สู้เขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือ แล้วเขาทั้งหลายก็จากไป 7 ฉะนั้นบัดนี้จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่วัวคู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากรุกๆของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน 8 จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆแล้วก็ปล่อยให้มันไป 9 และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบรเซเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา แต่ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่า ไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง 10 คนเหล่านั้นก็กระทำตามนำเอาแม่วัวคู่หนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วชิงลูกๆของมันไว้ที่บ้าน 11 และเขาก็วางหีบแห่ง

พระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนุทองคำและรูปประดิษฐ์ดวงทวารชั้นรุนแรงของเขา¹² แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเซเมช ไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ตามมัน ไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเซเมช¹³ ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาโลอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น¹⁴ เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมช และหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้เกวียนเป็นฟืน และเอาแม่วัวเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์¹⁵ และคนเลวก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์หลัง และหีบที่อยู่ข้างๆ ซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบธเซเมชก็ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวนบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น¹⁶ และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟิลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น¹⁷ ต่อไปนี้เป็นรูปประดิษฐ์ดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำซึ่งคนฟิลิสเตียกลายเป็นเครื่องบูชาไถกรละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัชโดด เมืองกาซารูบหนึ่ง เมืองอัชเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง¹⁸ รูปหนุทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบลซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้วันนั้น หินนั้นก็ยังคงอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเซเมช¹⁹ พระองค์จึงทรงประหารชาวเบธเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้างในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก²⁰ แล้วชาวเบธเซเมชจึงกล่าวว่า ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบริสุทธิ์องค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี²¹ ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองศรียาทเยอาริมกล่าวว่า คนฟิลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด

7

ได้นำหีบพันธสัญญาไปยังเรือนของอาบีนาดับ

1 ชาวศรียาทเยอาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปยังเรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทั้งหลายก็ชำระเอาเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์² อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่ศรียาทเยอาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดาวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์³ แล้วซามูเอลพูดกับวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงตั้งพระต่างดาวและพระอชทาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์ท่านนั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย⁴ คนอิสราเอลจึงตั้งพระบาอัลและพระอชทาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น

การฟื้นฟูที่เมืองมิสเปห์

5 แล้วซามูเอลกล่าวว่า โอจงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ เมืองมิสเปห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน⁶ เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสเปห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวที่นั่นว่า เราทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระเยโฮวาห์⁷ และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสเปห์

7 เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ เจ้านายแห่งฟีลิสเตียก็ยกขึ้น ไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น เขาก็กลัวคนฟีลิสเตีย 8 และคนอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า □อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย□

พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลชนะคนฟีลิสเตีย

9 ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน 10 ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟีลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังยิ่งนัก ในวันนั้นสู้รบกับคนฟีลิสเตีย กระทำให้คนฟีลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล 11 คนอิสราเอลก็ออกจากมิสปาห์ติดตามคนฟีลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนไปถึงเมืองเบธคาร์ 12 แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์และเชน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้□ 13 ดังนั้นคนฟีลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟีลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล 14 หัวเมืองที่คนฟีลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านั้นคืนมาจากมือของคนฟีลิสเตีย ครั้งนั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอาโมไรต์ด้วย

ซามูเอลเป็นผู้พยากรณ์ ปุโรหิตและผู้วินิจฉัยคนอิสราเอล

15 ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน 16 และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น 17 แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามาห์ เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

8

คนอิสราเอลปรารถนามีกษัตริย์เหมือนชนชาติอื่นที่ไม่รู้จักพระเจ้า

1 อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล 2 บุตรหัวปีของท่านชื่อ โยเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา 3 แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลี้ยวไปหากำไร เขาจับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย 4 และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามาห์ 5 และเรียนท่านว่า □ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประจักษ์ชัดทั้งหลายเถิด□ 6 แต่เมื่อเขาพูดว่า □ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย□ ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

คำตักเตือนจากซามูเอล

7 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอลว่า □จงฟังเสียงประชาชน ในเรื่องทั้งสิ้นที่ เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเขามีได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา 8 ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย 9 เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่จงคอยทักท้วงเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการ

ของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย□ 10 ซามูเอลจึงเอาพระด้าร์สทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์ 11 ท่านกล่าวว่า □นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า และให้วังนักรบของพระองค์ 12 แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายห้าสิบของพระองค์ ให้นางคนโสที่ดินของพระองค์และเกี้ยวข้าว และทำคัสตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ 13 พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้า ไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครัวและบึงขนม 14 พระองค์จะเอานา สวนองุ่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้า ให้แก่ข้าราชการของพระองค์ 15 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลองุ่นของท่าน ให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์ 16 พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่าน ให้ไปทำงานของพระองค์ 17 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์ 18 ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น□ 19 แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทั้งหลายกล่าวว่า □เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา 20 เพื่อเราจะเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรบศึกให้เรา□ 21 และเมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ 22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า □จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา□ แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน□

9

พระเจ้าทรงนำซามูเอลให้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์

1 มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อคิซ บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์ บุตรชายของเบโครัท บุตรชายของอาหิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย 2 ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุด รูปร่าง ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บ่าขึ้นไป 3 ฝ่ายฝูงแมลงของคิซบิดาของซาอูลหายไป คิซจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า □ลุกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่ง ไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา□ 4 เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาอูลิซา เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาอูลิม แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาก็ผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ 5 เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศูฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ซึ่งอยู่กับท่านว่า □มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา□ 6 แต่คนใช้ตอบท่านว่า □ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน□ 7 แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า □แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในยามของเราก็หมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง□ 8 คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า □ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยว เซเซลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา□ 9 (ในอิสราเอลสมัยเดิมเมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า □มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน□ เพราะผู้ที่ในสมัยนั้นเราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย) 10 และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า □พูดดีนี่มาให้เราไปกันเถิด□ เขาทั้งสองขึ้นไปที่เมืองซึ่งคนของพระเจ้า

อยู่ 11 ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า □ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ□ 12 เธอทั้งหลายตอบว่า □อยู่ที่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบเข้าไปเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อก็นี้ เพราะว่าวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนนิยสถานสูง 13 พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชนนิยสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาถวายพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน ฉะนั้นบัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบทันที□ 14 เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนนิยสถานสูงนั้น 15 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้ว ในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า 16 □พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเชิญเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟิลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา□ 17 เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า □ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พบกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา□ 18 แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า □ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน□ 19 ซามูเอลตอบซาอูลว่า □ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปุชนนิยสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน 20 ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ□ 21 ซาอูลตอบว่า □ข้าพเจ้า ไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้า ไม่ใช่ครอบครัวที่ดีที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า□ 22 แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้หนึ่งในตอนต้นที่หนึ่งสำหรับผู้ที่ได้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน 23 และซามูเอลพูดกับคนครัวว่า □จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกไว้ต่างหาก□ นั้นมา□ 24 คนครัวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า □ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงหัวโหม่งที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า □ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว□ □ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น 25 และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปุชนนิยสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน 26 และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า □จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน□ ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล 27 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาที่ซานเมือง ซามูเอลจึงพูดกับซาอูลว่า □จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพันไป□ ท่านจงหยุดที่นี่ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ□

10

การเจิมซาอูลด้วยน้ำมันให้เป็นกษัตริย์ หมายสำคัญต่างๆจากพระเจ้า

1 แล้วซามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจับท่านแล้วกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ 2 เมื่อท่านจาก

ฉันไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝั่งศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลซาห์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า □ลาซึ่งท่านไปหาฉันพบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวว่า □เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี □ 3 และท่านจะเดินเลยที่นั่น ไปถึงที่ราบตาบลาทาโบร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนึ่งน้ำองุ่นหนึ่ง 4 เขาทั้งหลายจะค้ำน้ำหนักท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา 5 ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาศาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปูชนียสถานสูง ถู้อิถุนใหญ่ ไร่มะนา ปี ฟิลินเขาคุ นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา 6 แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน 7 เมื่อหมายสำคัญเหล่านั้นเกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรก็ตามแต่มีโอกาสเกิด เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน 8 และท่านจงลงไปทีกิลกาลก่อนนั้น และดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนฉันมาหาท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร □ 9 เมื่อซาอูลหันหลังไปจะจากซามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านั้นทั้งหมดเกิดขึ้น ในวันนั้น 10 เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา 11 และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่า ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า □อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของคิซ ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ □ 12 ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า □และบิดาของเขาทั้งหลายคือใคร □ ดังนั้นจึงเป็นคำภีษิตว่า □ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ □ 13 เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดลงแล้ว ท่านก็มายังปูชนียสถานสูง 14 ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า □เจ้าไปไหนมา □ และท่านตอบว่า □ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล □ 15 ลุงของซาอูลกล่าวว่า □ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง □ 16 และซาอูลตอบลุงของท่านว่า □เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว □ แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย 17 ฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสป้า 18 และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า □เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนที่เหล่านั้นที่บีบบังคับเจ้า □ 19 แต่วันนี้ท่านและกึ่งพระเจ้าของ ท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความกลัวและความทุกข์ชิวอน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า □เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา □ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพี่น้องของท่าน □ 20 แล้วซามูเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน 21 ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากได้ครอบครัวมีตรี และจับสลากได้ซาอูลบุตรชายคิซ แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็ไม่พบ 22 เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า □ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง □ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ □ 23 เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั่น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ่าขึ้นไป 24 ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า □ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชน ไม่มีใครเหมือนท่าน □ และประชาชน

จึงร้องเสียงดังว่า □ ขอทษัตริย์ทรงพระเจริญ □²⁵ แล้วซามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือ และวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน²⁶ ซาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงดลจิตใจ ไปกับท่านด้วย²⁷ แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า □ ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร □ และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

11

ซาอูลชนะคนอัมโมน

1 ฝ่ายนาหาซคนอัมโมน ได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายล้อมเมืองยาเบซกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาหาซว่า □ ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลาย จะยอมปรนนิบัติท่าน □² แต่นาหาซคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะเลงดาชาวของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นทาสที่อัยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง □³ ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวแก่ท่านว่า □ ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วเขตเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน □⁴ เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องให้เสียงดัง⁵ ดุเถิด ซาอูลตอนฝูงวัวกลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า □ ประชาชนเป็นอะไรไป เขาจึงร้องไห้ □ ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบซ⁶ เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้าก็สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง⁷ ท่านจึงเอาวัวมาคู่หนึ่งฟันออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสิ้นของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวว่า □ ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและซามูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่วัวของเขา □ และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน⁸ เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเชก นัคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาห์ได้สามหมื่นคน⁹ เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า □ ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า □ พรุ่งนี้เวลาแดดร้อน ท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น □ □ เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบซ เขาทั้งหลายก็มีความยินดี¹⁰ ดังนั้นชาวยาเบซจึงว่า □ พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง □¹¹ พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพ ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย¹² แล้วประชาชนจึงเรียนซามูเอลว่า □ คนที่พูดว่า □ ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ □ นั้น มีใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย □¹³ แต่ซาอูลกล่าวว่า □ ในวันนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น □¹⁴ แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า □ มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิเลอาด และรื้อฟื้นเรื่องราวอาณาจักรที่นั่นอีก □

ประชาชนทั้งปวงตั้งซาอูลให้เป็นกษัตริย์

15 ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิเลอาด และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเลอาด แล้วที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น

12

ซามูเอลประกาศเรื่องอาณาจักรอิสราเอล

1 ซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า □ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่อง ซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว 2 และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ขราผมหมอกแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนทุกวันนี้ 3 ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับไว้ของผู้ใดบ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้อ้อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน □ 4 เขาทั้งหลายกล่าวว่า □ ท่านมิได้อ้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด □ 5 ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า □ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า □ พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว □

ซามูเอลบอกประชาชนเรื่องเวลาที่พระเจ้าทรงช่วยอิสราเอลให้รอด

6 และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้ง โมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ 7 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย 8 เมื่อยาโคบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ได้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ที่นี้ 9 แต่เขาทั้งหลายลืมนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงชายเขาไว้ในมือของสิสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาซอร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้บรรพบุรุษของท่าน 10 และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า □ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัชทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพพระองค์ และข้าพพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์ □ 11 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย 12 และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหาซกษัตริย์คนอัมโมนมาต่อสู้ท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □ ไม่ได้ แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา □ ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน 13 ฉะนั้นบัดนี้จึงดู กษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว 14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป 15 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้ท่านทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้บรรพบุรุษของท่าน

ฟ้าร้องและฝนในฤดูเกี่ยวข้าวสาเลีพิสูจน์ว่าพระเจ้ายังทรงรับคนอิสราเอล

16 เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย 17 วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาเลีไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้มีกษัตริย์สำหรับท่าน 18 ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และซามูเอลยิ่งนัก 19 และประชาชนทั้งหลายเรียนซามูเอลว่า ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้มีกษัตริย์สำหรับเราทั้งหลาย 20 และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า ขออย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆแล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน 21 และอย่าหันเหไปติดตามสิ่งไม่มีสาระซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ 22 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์ 23 ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกให้ท่าน 24 จงอย่าเกรงพระเยโฮวาห์ที่ท่านนั้นปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมวกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้วนั้น 25 แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของท่านด้วย

13

ซาอูลทรงคัดเลือกกองทหาร ไปตีคนฟีลิสเตีย

1 ซาอูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี 2 ซาอูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่กับซาอูลที่มีคมาซและที่แดนเทือกเขาเบธเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนที่ของตนทุกคน 3 โยนาธานได้ตีกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาชายแพ่ไป คนฟีลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และซาอูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า ขอให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยิน 4 และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขาก็กล่าวว่า ซาอูลได้รบชนะกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นทีเกลียดชังของคนฟีลิสเตียเป็นอย่างยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับซาอูลที่กิลกาล 5 และคนฟีลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทหารนั้นก็มากมายนเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่คมาซ ทางตะวันออกของเบธาเนน 6 เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบในชอกหิน ในอุโมงค์ และในบ่อ 7 พวกฮีบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปยังดินแดนกาตและกิเลอาด แต่ฝ่ายซาอูลพระองค์ก็ยังประทับอยู่ที่กิลกาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัวสัน

ซาอูลทรงอดทนไม่ไหว จึงถวายเป็นเครื่องบูชา

8 พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ซามูเอลกำหนดไว้ แต่ซามูเอลมิได้มาที่กิลกาล ประชาชนก็แตกกระจาย ไปจากพระองค์⁹ ดังนั้นซาอูลจึงตรัสว่า "จงนำเครื่องเผาบูชา มาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย" และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา¹⁰ ต่อมาพอ พระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเถิด ซามูเอลก็มาถึง ซาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและ ทรงคำนับท่าน

พระเจ้าทรงปฏิเสธรักชัตรีย์ซาอูล

11 ซามูเอลถามว่า "ท่านได้กระทำอะไรไปแล้วนี้" และซาอูลตรัสตอบว่า "เมื่อข้าพเจ้า เห็นประชาชนแตกกระจาย ไปจากข้าพเจ้า และท่านก็มีได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคน ฟิლისเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มิคมาซ¹² ข้าพเจ้าจึงว่า "บัดนี้ คนฟิლისเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้า ที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังมิได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์" ข้าพเจ้าจึงชมตัวเอง และได้ถวายเครื่องเผาบูชา"¹³ และซามูเอลกล่าวแก่ซาอูลว่า "ท่านได้กระทำการที่โง่เขลาเสีย แล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชา ท่านไว้ เพราะพระเยโฮวาห์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็น นิตย์แล้ว¹⁴ แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืน พระเยโฮวาห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่ง ตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้น ให้เป็นเจ้านายเหนือ ชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้"¹⁵ และซา มูเอลก็ลุกขึ้น ไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน และซาอูลทรงนับพลซึ่งอยู่กับ พระองค์ได้ประมาณหกร้อยคน¹⁶ ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และพลที่อยู่ กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คนฟิლისเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ¹⁷ มีกอง ปล้นออกมาจากค่ายคนฟิლისเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรง ไปยังโอเฟราห์ซึ่งแผ่นดินซูลล์¹⁸ อีกกองหนึ่งหันตรง ไปยังเบรโฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรง ไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบ เขาเศโธมตรงถิ่นทุรกันดาร¹⁹ คราวนั้นจะหาช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะ คนฟิლისเตียกล่าวว่า "เราเกรงว่าพวกฮีบรูจะทำดาบหรือหอกใช้เอง"²⁰ แต่คนอิสราเอลทุกคน ลง ไปยังฟิლისเตียเพื่อลับเหล็ก โถ ฆาน และจอบของเขา²¹ แต่พวกเขาคิดคำลับสำหรับ ลับจอบ ฆาน สามง่าม ฆาน และติดประทัด²² เพราะฉะนั้นเมื่อถึง วันทำศึกจะหาดาบหรือ หอกในมือของพลที่อยู่กับซาอูลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของ พระองค์มี²³ และกองทหารรักษาการของคนฟิლისเตียยกไปถึงทางที่ข้าม ไปเมืองมิคมาซ

14

การชนะอันยิ่งใหญ่ของโยนาธาน

1 อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของซาอูลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่าน ว่า "มาเถิด ให้เราข้าม ไปยังกองทหารรักษาการของคนฟิლისเตียข้างโน้น" และเขาได้ทูลพระ บิดาของตนให้ทราบไม่² ซาอูลทรงพักอยู่ที่ชานเมืองกิเบอาห์ที่ใต้ต้นทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิ โกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน³ กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิหุบพี่ชายของอิกาโบด บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลิปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาถือ เอโฝดไป และพวกพลไม่ทราบว่ายอนาธานไปแล้ว⁴ ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่ จะข้าม ไปยังค่ายของฟิლისเตียนั้น มียอดหินแหลมอยู่ฟากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ ฟากทางข้างโน้น ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนเนห์⁵ หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์⁶ โยนาธานกล่าวกับ

คนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า □ มาเกิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่า ไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้น ไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย □

7 ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า □ จงกระทำทุกสิ่งที่จิตใจของท่านอยากกระทำ หัน ไปเกิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร □ 8 แล้วโยนาธานกล่าวว่า □ ดูเถิด เราจะข้าม ไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น 9 ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า □ จงคอยอยู่นกว่าเราจะมาหาเจ้า □ แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา 10 แต่ถ้าเขาว่า □ จงขึ้นมาหาเราเถิด □ แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา □ 11 ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟีลิสเตียเห็น และคนฟีลิสเตียกล่าวว่า □ ดูเถิด พวกฮีบรูออกมาจากกรูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว □ 12 และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า □ จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง □ และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า □ จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว □ 13 แล้วโยนาธานก็คลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป 14 การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่าน ได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระยะทางครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่ 15 และบังเกิดการสิ้นสะห้านในค่ายในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสิ้น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสิ้นสะห้านมากยิ่งขึ้น 16 ยามของชาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มอดอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป รุ่งตีกันไปมา 17 แล้วชาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า □ จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง □ และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเถิด โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่าน ไม่อยู่ที่นั่น 18 และชาอูลรับสั่งกับอาทิยาห์ว่า □ จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่ □ เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย 19 อยู่มาเมื่อชาอูลตรัสกับบุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟีลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ชาอูลจึงตรัสกับบุโรหิตว่า □ หดมือไว้ก่อน □ 20 ชาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และดูเถิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง 21 ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟีลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอลผู้อยู่ฝ่ายชาอูลและโยนาธาน 22 ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟีลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านั้นก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย 23 พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธาเนนเลยไป 24 และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะชาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า □ ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง □ เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย 25 และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง 26 เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ 27 แต่โยนาธาน ไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเออปลายไม้ที่ถืออยู่แหงที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ตาก็แจ่มใสขึ้น 28 มีชายคนหนึ่งเรียนว่า □ พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า □ ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง □ และพวกพลก็อ่อนเพลีย 29 แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า □ บิดาของข้ากระทำ

ให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าตาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย 30 ถ้าววันนี้พวกพลได้กินของที่รับมาจากศัตรูซึ่งเขามหามาได้ อย่างอ้วนหนาจะดีกว่านั้ สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟิลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ 31 ในวันนี้เขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจากมิคมาซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก 32 และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่รับได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาฆ่าเสีย ณ ที่นั้นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด 33 แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า ๐ดูเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด ๐ และซาอูลจึงรับสั่งว่า ๐พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาให้เรารวันนี้ ๐ 34 และซาอูลตรัสว่า ๐ท่านจงกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า ๐ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำให้บาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด ๐ คินนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น 35 และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์ 36 แล้วซาอูลรับสั่งว่า ๐ให้เราลงไปตามคนฟิลิสเตียทั้งกลางคืน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย ๐ และเขาทั้งหลายตอบว่า ๐จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด ๐ แต่โปรทิดกล่าวว่า ๐ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี้เถิด ๐ 37 และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า ๐สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟิลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือ ๐ แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน 38 และซาอูลจึงตรัสว่า ๐มาที่นี้เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลฟังทราบและเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้ 39 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น ๐ แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์ 40 แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า ๐พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง ๐ และประชาชนทูลซาอูลว่า ๐ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด ๐ 41 ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ๐ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก ๐ ข้างฝ่ายซาอูลและโยนาธานถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป 42 แล้วซาอูลรับสั่งว่า ๐จับสลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา ๐ และโยนาธานถูกสลาก 43 แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า ๐เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรา ๐ โยนาธานก็ทูลว่า ๐ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย ๐ 44 และซาอูลตรัสว่า ๐ขอพระเจ้าทรงลงโทษและให้หนักยิ่งกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่ ๐ 45 แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า ๐โยนาธานควรจะถึงตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้นำให้มีชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอภัยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ได้ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า ๐ ประชาชนไถโยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย 46 แล้วซาอูลก็เลิกทัพ ไม่ได้ติดตามคนฟิลิสเตีย และคนฟิลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน 47 เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้อรรดาศัตรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโซบัท และกับคนฟิลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป 48 พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา 49 ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิหวิ มัลคีชวา และชื่อธิดาทั้งสองของพระองค์คือ คนหัวปีชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาเอล 50 ชื่อเมียของซาอูลคืออาหิโนอัม บุตรสาวของอาหิมาอัส และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชาย

เนอร์ ลุงของซาอูล ⁵¹ คือเป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล ⁵² ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟีลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแกล้งกล้า ก็ทรงนำมาไว้ที่ใกล้พระองค์

15

ซาอูลไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างสุดใจเรื่องคนอามาเลซ

1 ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวณะของพระเยโฮวาห์ ² พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า □เราจะลงโทษอามาเลซ ในการที่สกัดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์ ³ บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลซ และทำลายบรรดาที่เขามีนั่นเสีย ให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูดนม ทั้งวัวแกะ อูฐและลา □ ⁴ ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน ⁵ ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลซ และตั้งซุ่มอยู่ในหุบเขา ⁶ และซาอูลตรัสแก่คนเคไนต์ว่า □ไปเกิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลซ เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่าน ไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขายกออกมาจากอียิปต์□ ดังนั้นคนเคไนต์ก็แยกออกไปจากคนอามาเลซ ⁷ และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลซพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองฮาริลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์ ⁸ ทรงจับอาภักกษัตริย์ของคนอามาเลซได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ ⁹ แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอากัก และที่ที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์วันพิกับลูกแกะ และสิ่งดีๆ ทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น ¹⁰ แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า ¹¹ □เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา□ และซามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนยังรุ่ง ¹² และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า □ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคารเมล และดูเถิดทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อง ไปจนลงไปถึงกิลกาล□ ¹³ และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า □ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว□ ¹⁴ และซามูเอลกล่าวว่า □ถ้าอย่างนั้นเสียแกะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร□ ¹⁵ ซาอูลตอบว่า □เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น□ ¹⁶ แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า □ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคืนนี้□ และซาอูลก็เรียนท่านว่า □จงกล่าวไปเถิด□ ¹⁷ และซามูเอลเรียนว่า □แม้ท่านเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ ¹⁸ และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า □จงไปทำลายคนอามาเลซคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด□ ¹⁹ เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปกลฉวยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์□ ²⁰ และซาอูลเรียนซามูเอลว่า □ข้าพเจ้าได้

เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากักกษัตริย์แห่งคนอามาเลซมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลซเสียอย่างสิ้นเชิง 21 แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เชลยรวมทั้งแกะและวัวส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวนบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกิลาท 22 และซามูเอลกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวนบูชามากกว่าการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวนบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้ 23 เพราะการกรบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความดีอวดก็เป็นเหมือนความชั่วและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวามะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์ 24 และซามูเอลเรียนซามูเอลว่า ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเข้างหลาย 25 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์ 26 และซามูเอลเรียนซามูเอลว่า ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวามะของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล 27 พอซามูเอลเห็นจะไป ซามูเอลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด 28 และซามูเอลเรียนท่านว่า ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้คนที่ดีกว่าท่าน 29 ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มสาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาไขมันุษย์ที่จะกลับใจไม่ 30 ฝ่ายซามูเอลจึงเรียนว่า ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 31 ซามูเอลจึงกลับตามซามูเอลไป และซามูเอลก็นมัสการพระเยโฮวาห์ 32 แล้วซามูเอลกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงนำอากักกษัตริย์ของคนอามาเลซมาให้ข้าพเจ้า และอากักก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อากักกล่าวว่า ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว 33 ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไร้บุตรฉันใด มารดาของท่านจะไร้บุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายฉันนั้น และซามูเอลก็ฟันอากักเสียเป็นท่อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิลาท 34 ฝ่ายซามูเอลก็ไปรามาห์ และซามูเอลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซามูเอล 35 และซามูเอลไม่มาพบซามูเอลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โสภเศร้างเพราะซามูเอล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซามูเอลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

16

พระเจ้าทรงเลือกดาวิดให้เป็นกษัตริย์

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า เจ้าจะเป็นทุกซ์เรื่องซามูเอลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเถาะ เราจะใช้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา 2 ซามูเอลก็กราบทูลว่า ข้าพพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซามูเอลได้ขึ้นเขาคงฆ่าข้าพระองค์เสีย และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า ข้าพเจ้ามาถวายสัตวนบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 3 จงเชิญเจสซีมาที่การถวายสัตวนบูชา นั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงเจิมให้

เราผู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า□ 4 ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั้นออกมาหาท่านกล่าวว่า □ท่านมาอย่างสันติหรือ□ 5 และซามูเอลตอบว่า □มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตวนบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวนบูชากับเรา□ และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวนบูชา 6 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า □ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว□ 7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า □อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ□ 8 แล้วเจสซีก็เรียกอาบีนาตบให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้□ 9 แล้วเจสซีให้ซัมมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า □พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้□ 10 แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า □พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้□ 11 แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า □บุตรชายของท่านอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ□ เจสซีตอบว่า □ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูเถิด เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่□ และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า □จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่□

ดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์

12 เจสซีก็ใช้คน ไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จงลุกขึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ□ 13 ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามาห์

เมื่อดาวิดติดพิณแล้วซาอูลก็ทรงข่มขื่นขื่นและหายดี

14 ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็พรากจากซาอูล และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรมาณซาอูล 15 และพวกมหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า □ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรมาณพระองค์อยู่ 16 ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่มิพิณในการติดพิณเขา□ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาติดพิณเขา□แล้วพระองค์จะหายดี□ 17 ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดีพิณได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรา□ 18 คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม เป็นผู้มิพิณในการติดพิณ เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาดในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา□ 19 เพราะฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซีกล่าวว่า □จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านผู้อยู่กับแกะนั้นมาหาเรา□ 20 และเจสซีก็จัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถุงหนึ่งใส่น้ำองุ่นหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ผ่ากไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล 21 ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล 22 และซาอูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า □เราขอรับรองให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมาขึ้นอยู่เบื้องหน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา□ 23 อยู่มาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาอูล

เมื่อไร ดาวิดก็หยิบพิณเขาคู่ใช้มือดีดถวาย ซาอูลก็ทรงข่มขื่นขื่นและหายดี และวิญญาณชั่วก็พราวจากพระองค์ไป

17

โกลิอัทมนุษย์ยักษ์ของคนฟีลิสเตียทำหายคนอิสราเอล

1 ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเซคาห์ที่เอเฟสดัมมิม 2 และซาอูลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย 3 คนฟีลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง 4 มีผู้หนึ่งชื่อโกลิอัทเป็นยอดทหาร ได้ออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ 5 เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะเสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชเชลเป็นทองสัมฤทธิ์ 6 และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์แขวนอยู่ที่บ่า 7 ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพ่นต่อฝ่า ตัวหอกหนักหกร้อยเชเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า 8 เขาออกมายืนตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า □เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟีลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาอูล ไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้ 9 ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา□ 10 และคนฟีลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า □วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด□ 11 เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟีลิสเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็ท้อใจและกลัวมาก 12 ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบรเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก 13 บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่เป็นที่ศึกษานั้นคือ บุตรหิวปีเอลีอับ คนถัดมาอับินาดับ และคนที่สามซัมมาห์ 14 ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว

ดาวิดไปยังค่ายทหารของซาอูล

15 แต่ดาวิดกลับจากซาอูล ไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบรเลเฮม 16 คนฟีลิสเตียคนนั้น ได้ออกมายืนอยู่ที่เข้าและเย็นตั้งสี่สิบวัน 17 เจสซีส่งดาวิดบุตรชายของตนว่า □ข้าวคั่วนี้เอฟาห์หนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็วๆ 18 และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง□ 19 ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟีลิสเตียอยู่ 20 ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลลานาเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก 21 คนอิสราเอลกับคนฟีลิสเตียก็ยกมาจะปะทะกันกองทัพปะทะกองทัพ 22 ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปทักทายพี่ชายของตน 23 เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟีลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโกลิอัทออกมาจากแนวรบฟีลิสเตีย กล่าวท้าทายแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน 24 เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไป กลัวเขามาก 25 คนอิสราเอลพูดว่า □เจ้าเคยเห็นคนที่ออกมาขึ้นหรือ เขาออกมาทำหายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้วงศ์

วานบิดาของเขาเป็นคนยกเว้นการเกณฑ์ในอิสราเอล□ 26 และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า □ เขาจะทำอะไรแก่คนที่ฆ่าคนฟิลิเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหยียดหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟิลิเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี่คือใครเล่า เขาจึงมาทำทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่□ 27 ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า □ ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับดังที่กล่าวมาแล้วนั้น□ 28 ฝ่ายเอลีอัชพี่ชายหับบีได้ยื่นคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอัชก็โกรธดาวิดกล่าวว่า □ เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะไม่ก็ตัวที่ถิ่นทุรกันดาร ไว้กับใคร ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะมาดูเขารบกัน□ 29 ดาวิดจึงตอบว่า □ ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ□

ดาวิดฆ่าไกลิัทด้วยหินก้อนหนึ่งและสายสลิง

30 เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคราวก่อน 31 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล่าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด 32 ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า □อย่าให้จิตใจของผู้ใดผ่องไปเพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟิลิเตียคนนี้□ 33 และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า □เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟิลิเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว□ 34 แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า □ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง 35 ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย 36 ผู้รับ ใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี่ก็เป็นเหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่ง ด้วยเขาได้ทำทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่□ 37 และดาวิดทูลต่อไปว่า □พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิเตียคนนี้□ และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า □จงไปเถาะ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า□ 38 แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา 39 และดาวิดก็คาดดาบทับเครื่องอาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า □ข้าพระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่ชิน□ ดาวิดจึงปลดออกเสีย 40 แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากสำธารได้ทำก้อน จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขาและมีถี้อสลิงอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟิลิเตียคนนั้น 41 คนฟิลิเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า 42 เมื่อคนฟิลิเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้างดงาม 43 คนฟิลิเตียจึงพูดกับดาวิดว่า □ข้าเป็นมหาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า□ และคนฟิลิเตียคนนั้นก็แข่งดำดาวิดออกนามพระของตน 44 คนฟิลิเตียพูดกับดาวิดว่า □มหาห่าข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้นกในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน□ 45 แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟิลิเตียคนนั้นว่า □ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำทายนั้น 46 ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนั้นข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟิลิเตียแก่คนในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล 47 และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่ามีพระเยโฮวาห์ผู้ได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮ

วาท์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย 48 อยู่มาเมื่อคนฟีลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟีลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว 49 และดาวิดเอามือสว้างเข้าไปในยามหิบบินทึนก่อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก่อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟีลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก่อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่พื้น 50 ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟีลิสเตียคนนั้นด้วยสลิงและก่อนหินก้อนหนึ่ง และคว้าคนฟีลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ 51 ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟีลิสเตียคนนั้น หิบบินดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟีลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป 52 คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นโห่ร้องไล่ติดตามคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟีลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอาราอิม ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน 53 และคนอิสราเอลก็กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟีลิสเตียและมาปล้นค่ายของเขา 54 ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว 55 เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า ๐อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร ๐และอับเนอร์ทูลว่า ๐โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ ๐ 56 กษัตริย์จึงรับสั่งว่า ๐ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร ๐ 57 เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้นไปด้วย 58 ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า ๐เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร ๐ และดาวิดทูลว่า ๐ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซีชาวเบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์ ๐

18

ความรักของโยนาธานกับดาวิด

1 อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมรักรักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง 2 และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ 3 แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง 4 โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมอบให้แก่ดาวิด พร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันทวน และเข็มขัดด้วย 5 และดาวิดก็ออกไปประพาดตัวอย่างเฉลียวณลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้ยู่เหนืออันกรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย 6 อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตียนั้นกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี 7 และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า ๐ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ๐

ซาอูลอิจฉาดาวิดจึงพยายามฆ่าดาวิดเสีย

8 ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า ๐เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเขาว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่านอกจากราชอาณาจักร ๐ 9 ซาอูลก็ทรงใช้สายตาดจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป 10 อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังตีพิณอย่างที่เขาเคยตีตถาวยทุกวันมา ซาอูลทรงถือหอกอยู่ 11 และ

ซาอูลก็ทรงพึงพอใจ ด้วยคิดว่า □ซาอูลจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย□ แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง 12 ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว 13 ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน 14 ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวฉลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ 15 เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด 16 แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย 17 ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า □ดูเถิด นี่คือนบตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบแม่มางให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจงเป็นคนกล้าหาญและสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น□ เพราะซาอูลทรงดำริว่า □อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือคนฟิลิสเตียแตะต้องเขาดีกว่า□ 18 ดาวิดทูลซาอูลว่า □ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์□ 19 แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่มางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดรีเอลชาวเมโหลห์

ดาวิดแต่งงานกับมีคาลราชธิดาของซาอูล

20 ฝ่ายมีคาลราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ 21 ซาอูลทรงดำริว่า □ให้เรายกแม่มางให้แก่เธอ แม่มางจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟิลิสเตียจะได้ต่อสู้อเธอ□ ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า □วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน□ 22 ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า □จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า □ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นบัดนี้จงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด□ 23 และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า □ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย□ 24 และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า □ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้□ 25 ซาอูลจึงรับสั่งว่า □เจ้าจงพูดเช่นนี้แก่ดาวิดว่า □กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาตของคนฟิลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์□ □ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟิลิสเตีย 26 และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป 27 ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายองคชาตของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด 28 ซาอูลทรงเห็นและทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของซาอูลรักเธอ 29 ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา 30 บรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเธอก็โด่งดังมาก

1 ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย 2 แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า □ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทหาของจะฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ของจระรังตัวให้ตัจจนพรงนี้เข้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้ 3 และฉันทจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันทจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันทรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ□ 4 โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟังทูลว่า □ขอชัษตรีอย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่ และการงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี 5 เพราะเธอเสี่ยงชีวิตของตน และประหารคนฟิลิสเตียนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ฉันทจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล□ 6 ซาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและซาอูลจึงปฏิญาณว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แนฉันใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยฉันทนั้น□ 7 และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน 8 สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ 9 แล้ววิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาสิงซาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็กำลังตีตีพิณถวาย 10 และซาอูลทรงฟังหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝ่าผนัง แต่เธอก็หลบหนีพระพักตร์ซาอูลไป ซาอูลจึงทรงฟังหอกติดผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น 11 ซาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลภรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า □ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น พรงนี้เธอจะถูกฆ่าตาย□ 12 มีคาลจึงหยอนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป 13 มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้ 14 เมื่อซาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า □เขาไม่สบาย□ 15 แล้วซาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า □จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย□ 16 เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ 17 ซาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า □ในเจ้าจึงหลอกหลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป□ และมีคาลทูลตอบซาอูลว่า □เธอพูดกับหมอมฉันทว่า □ปล่อยให้ฉันทไปเถิด จะให้ฉันทฆ่าเธอทำไมเล่า□□

ดาวิดหนีพ้นจากซาอูลอย่างอัศจรรย์

18 ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เธอมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท และเล่าทุกเรื่องที่ซาอูลได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นาโยท 19 มีคนไปทูลซาอูลว่า □ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท□ 20 ซาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซามูเอลยืนเป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของซาอูล และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย 21 เมื่อมีคนไปทูลซาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ซาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย 22 ซาอูลก็เสด็จไปที่รามัทเอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่ในเมืองเศคู และรับสั่งถามว่า □ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน□ มีคนทูลว่า □ดูเถิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท□ 23 พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามัท และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์

พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามาห์²⁴ พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล และบรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดกันว่า □ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ□

20

โยนาธานป้องกันดาวิด

¹ ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามาห์ และมาหาโยนาธานกล่าวว่า □ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงหาชีวิตของข้าพเจ้า□² และโยนาธานจึงตอบเธอว่า □ขอพระเจ้าอวยยามให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก คุณเกิด เสด็จพ่อจะมิได้ทรงกระทำการใหญ่่น้อยสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่□³ ดาวิดจึงปฏิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า □เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า □อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ□ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยังเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น□⁴ โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า □จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ□⁵ ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า □ดูเถิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม⁶ ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า □ดาวิดได้วิ่งวนขอลาฆ่าพระองค์รีบกลับ ไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นทั้งครอบครัวทำการถวายสัตวบูชาประจำปี□⁷ ถ้าพระองค์รับสั่งว่า □ดีแล้ว□ ผู้รับใช้ของท่านก็คิดไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้วก็ขอทราบดีเถิดว่า พระองค์ด่ากราดร้าย⁸ เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม□⁹ โยนาธานจึงกล่าวว่า □อย่าให้มีวิญวณอย่างนี้เลยนะ เพราะถ้าฉันทราบว่าเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ□¹⁰ แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า □ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างใดฉันใด ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้□¹¹ และโยนาธานบอกดาวิดว่า □มาเถิด ให้เราเข้าไปในทุ่งนา□ เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา¹² และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า □โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หยั่งดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูเถิด ถ้ามีอะไรติดต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช่คนไปบอกเธอทีเดียว¹³ ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและให้หนักยิ่งกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉันทน¹⁴ ถ้าฉันยังมีชีวิตต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย¹⁵ ขออย่าตัดความกรุณาของเธอก็มีต่อวงศ์วานของฉันทนเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว□¹⁶ โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศ์วานของดาวิดว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด□¹⁷ และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง¹⁸ แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า □พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่งของเธอจะว่างอยู่¹⁹ เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้

ซ่อนตัวอยู่ ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเซล ²⁰ ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า ²¹ และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปสั่งว่า ไปหาลูกธนู ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น ²² แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า ดูเถิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้า โน้น ดูเถิด เพราะพระเจ้าทรงพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว ²³ ส่วนเรื่องที่เธอและฉัน ได้พูดกันนั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์

โยนาธานทราบถึงเจตนาของชาอูลต่อดาวิด

²⁴ ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร ²⁵ กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างชาอูล แต่ที่ของดาวิดก็วางอยู่ ²⁶ อย่างไรก็ดี ในวันนั้นชาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมกลิน เขาคงมกลินแน่ ²⁷ อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็วางอยู่ และชาอูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า ทำไมบุตรเจสซิมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวานนี้และวันนี้ ²⁸ โยนาธานทูลตอบชาอูลว่า ดาวิดได้วิ่งวนขอลาเข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม ²⁹ เขาว่า ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้าด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์ ³⁰ แล "ความกริ้วของชาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้ว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซิมิให้ความอับอายแก่เจ้าเองและให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า ³¹ ตราบใดที่ลูกของเจสซิมิชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่ ³² แล้วโยนาธานจึงทูลตอบชาอูลพระราชบิดาของท่านว่า ข้าพเจ้าไม่เขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า ³³ แต่ชาอูลได้ทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่ พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย ³⁴ โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามนำหน้าดาวิด

โยนาธานกับดาวิดลาจากกัน

³⁵ ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง ³⁶ และท่านสั่งเด็กนั้นว่า ไปจงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป ³⁷ และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องสั่งเด็กนั้นว่า ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน้น ไม่ใช่หรือ ³⁸ และโยนาธานร้องสั่งเด็กนั้นว่า จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่ เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน ³⁹ แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ ⁴⁰ และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า ไปจงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง ⁴¹ เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ทิศใต้ ชบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน ⁴² โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า ขอจงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า พระเยโฮ

วาทะจะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอ
สืบไปเป็นนิตย์ □ □ ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

21

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาทิมเลค

1 แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบมาหาอาทิมเลคปุโรหิต และอาทิมเลคตัวสั้นอยู่เมื่อพบดา
วิดจึงพูดกับท่านว่า □ ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน □ 2 ดาวิดจึงพูดกับอา
ทิมเลคปุโรหิตว่า □ กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า □ อย่าบอก
เรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้า □
ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง 3 ฉะนั้นบัดนี้ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้าง
เล่า ขอมอบขนมปังไว้ในมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้ □ 4 ปุโรหิตนั้นตอบดา
วิดว่า □ ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธี ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่าง
จากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน □ 5 และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า □ ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติ
งาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมาณสามวัน และลักษณะของคนหนุ่มก็
บริสุทธี และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธีใน
ลักษณะแล้ว □ 6 ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธีให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่น ไม่มีขนมปังอื่น
นอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปัง
ใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป 7 ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของ
ซาอูล มีธุระต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเอดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของ
ซาอูล 8 และดาวิดกล่าวแก่อาทิมเลคว่า □ ท่านไม่มีหอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ
ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน □
9 ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า □ ดาบของโกลิอัทคนฟีลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดู
เถิด ยังห้อยอยู่ที่ข้างหลังเอโฟด ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้ว
ก็ไม่มีดาบอื่นอีก □ และดาวิดกล่าวว่า □ ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้า
เถิด □

ดาวิดหนีจากซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท

10 และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคิซกษัตริย์เมืองกัท 11 และ
มหาดเล็กของอาคิซทูลว่า □ ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามิได้
เด่นร่า และขับเพลิงรบกันหรือว่า □ ซาอูลฆ่าคน เป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคน เป็นหมื่นๆ □ □
12 และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกล่าวอาคิซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก 13 ท่านจึง
เปลี่ยนอากัปกิริยาต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตู
รั้ว และปล่อยให้น้ำลายไหลลงเประอะครา 14 อาคิซจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า □ ดูเถิด เจ้าเห็น
ว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม 15 ข้าขาดคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนั้นมาทำบ้าให้
ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในเณศของข้าหรือ □

22

ดาวิดอยู่ที่ถ้ำอวลิม

1 ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอวลลัม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศัวานบิดาของท่าน ทั้งสิ้น ได้ยินเรื่องเขา ก็ลงไปหาท่านที่นั่น 2 แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย มีคนมามาร่วมอยู่กับท่านประมาณสี่ร้อยคน 3 ดาวิดก็ออกจากที่นั่น ไปยังเมืองมิสปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า □ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าจะเจ้าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า□ 4 และท่านก็นำบิดามารดามาฝากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง 5 แล้วผู้พยากรณ์คาดกล่าวแก่ดาวิดว่า □ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด□ ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในป่าเฮเรท 6 ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามิผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ได้ตั้งไม้แห่งหนึ่งที่รามัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์) 7 และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า □เจ้าทั้งหลายพวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซีจะให้เราและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ 8 เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดคบงูต่อเรา ไม่มีใครแฉ่งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแฉ่งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยซุ่มดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้□

ซาอูลฆ่าพวกปุโรหิตของพระเจ้า

9 โดเอกคนเอโดมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า □ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโบมมาหาอาทิเมเลคนบุตรอาทิทูป 10 แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสบียงอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่ท่าน ไป□ 11 แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาทิเมเลคนปุโรหิต บุตรชายอาทิทูป และวงศัวานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นปุโรหิตเมืองโบม ทุกคนก็มาหากษัตริย์ 12 และซาอูลตรัสว่า □บุตรอาทิทูปเอ๋ย จงฟังเถิด□ เขาทูลตอบว่า □เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี้□ 13 และซาอูลตรัสแก่เขาว่า □ทำไมเจ้าจึงร่วมกับกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในกรณีที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยซุ่มดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้□ 14 และอาทิเมเลทูลตอบกษัตริย์ว่า □ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัดขี้ออย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารราชองครักษ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์ 15 แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเราจริงหรือเปล่าเลย ขอ กษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศัวานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่าจะมากหรือน้อย□ 16 กษัตริย์ตรัสว่า □อาทิเมเลคน เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศัวานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย□ 17 และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า □จงหันมาประหารปุโรหิตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายูอยู่กับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรารู้□ แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟันปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ 18 แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า □เจ้าจงหันไปฟันปุโรหิตเหล่านั้น□ โดเอกคนเอโดมก็หันไปฟันบรรดาปุโรหิต ในวันนั้นเขาฆ่าบุคคลที่สวมเอโฟดผ้าป่านเสียแปดสิบห้าคน 19 และเขาประหารโบมเมืองของปุโรหิต เสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดุดนม รั้ว ลา และแกะ 20 แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาทิเมเลคน บุตรชายอาทิทูป ชื่ออาบียาธา

ได้รอดพ้นและหนีตามดาวีดไป 21 อามิยาธาร์ก็บอกดาวีดว่าซาอูลได้ประหารบุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย 22 ดาวีดจึงพูดกับอามิยาธาร์ว่า □ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเอโดมอยู่ที่นั่น เรารู้แล้วว่า เขาจะต้องทูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้น ในวงศวานบิดาของท่าน 23 จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่างกลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงหาชีวิตของท่านก็แสวงหาชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะพ้นภัย□

23

การพนजरและการหลีกเลี่ยงหลบหนีของดาวีด

1 แล้วพวกเขาบอกดาวีดว่า □ดูเถิด คนฟีลิสเตียกำลังรบเมืองเคิลลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน□ 2 ดาวีดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า □ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตียเหล่านี้หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวีดว่า □จงไปต่อสู้คนฟีลิสเตียและช่วยเมืองเคิลลาห์ให้พ้น□ 3 แต่คนของดาวีดเรียนท่านว่า □ดูเถิด เราอยู่ในยูดาห์นี่ก็ยังคงกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคิลลาห์สู้รบกับกองทัพของฟีลิสเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด□ 4 แล้วดาวีดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า □จงลุกขึ้นลงไปยังเคิลลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้า□ 5 และดาวีดกับคนของท่านก็ไปยังเคิลลาห์ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวีดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคิลลาห์ให้พ้น 6 อยู่มาเมื่ออามิยาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวีดที่เมืองเคิลลาห์นั้น เขาก็เอโพลดลงมาด้วย 7 มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวีดมาที่เคิลลาห์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า □พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูและดาด เขาก็ซังตัวเองไว้□ 8 และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ไหลงไปยังเคิลลาห์เพื่อล้อมดาวีดกับคนของท่านไว้ 9 ดาวีดทราบว่ซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอามิยาธาร์บุโรหิตว่า □จงนำเอาเอโพลดมาที่นี่เถิด□ 10 ดาวีดกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคิลลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ 11 ประชาชนชาวเคิลลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาดั่งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันหรือ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด□ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เขาจะลงมา□ 12 แล้วดาวีดจึงกราบทูลว่า □ประชาชนชาวเคิลลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ□ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้□ 13 แล้วดาวีดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคิลลาห์ และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไป ได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวีดหนีไปจากเคิลลาห์แล้ว ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม 14 และดาวีดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารคิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงหาท่านทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล 15 และดาวีดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงหาชีวิตของเธอ ดาวีดอยู่ในถิ่นทุรกันดารคิฟที่ป่าไม้ 16 และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวีดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของเธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า 17 โยนาธานพูดกับเธอว่า □อย่างกลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพอของฉันจะหาเธอไม่พบ เธอจะได้เป็นภรรยาให้เหนืออิสราเอล และฉันจะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพอของฉันก็ทราบเรื่องนี้ด้วย□ 18 และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวีดยังค้างอยู่ที่ป่าไม้และโยนาธานก็กลับไปวัง 19 ฝ่ายชาวคิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า □ดาวีดได้ซ่อน

ตัวอยู่ที่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้นบนเนินเขาซาคีลาห์ ซึ่งอยู่ใต้เยชิโมนมิใช่หรือ 20 โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของกษัตริย์ 21 และซาอูลตรัสว่า ข้าขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปราณีเรา 22 จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก 23 เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ซุ่มว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคณูดาห์ที่นับเป็นพันๆ 24 เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้น ไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยชิโมน 25 ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงหาท่าน มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน 26 ซาอูลเสด็จไปฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รีบหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์ล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ 27 แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า ข้าอธิษฐานเสด็จกลับ เพราะคนฟีลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน 28 ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิด ไปรบกับฟีลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเสาอาฮามาเลคอก 29 ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่น ไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกติ

24

ดาวิดไว้ชีวิตของกษัตริย์ซาอูลที่เมืองเอนเกติ

1 อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า ๒๑ เกิด ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเอนเกติ 2 แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคณูอิสราเอลแล้วสามพันคน ไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หินเลียงผา 3 และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งทีนั้น และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกข์ ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ 4 คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า ๒๑ เกิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า ๒๑ เกิด เราจะมอบศัตว์ของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร ๕ แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ 6 ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล 6 ท่านว่า แก่คนของท่านว่า ข้าขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพเจ้ากระทำการนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ 7 ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์ 8 ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ๙ และเมื่อซาอูลทรงเหลือใจดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้ 9 และดาวิดทูลซาอูลว่า ๑๑ เสนอพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนทีกล่าว่า ๒๑ เกิด ดาวิดแสวงหาที่จะทำร้ายพระองค์ 10 ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ทีในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ได้ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า ๑๑ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ 11 ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ขอดูชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่

ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และมีได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำให้บาปต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์¹² ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์¹³ ดังสุภาษิตโบราณว่า □ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว□ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์¹⁴ กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใดไล่ตามสุนัขที่ตายแล้ว ไ้ตามตัวหมัด¹⁵ เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาและขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอดพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์□¹⁶ อยู่มาเมื่อดาวิดทูลคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า □ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ□ ซาอูลก็ทรงส่งเสียงกั้นแสง¹⁷ พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า □เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย¹⁸ เจ้าได้ประกาศในวันนั้นแล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว¹⁹ เพราะถ้าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือ ดังนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้²⁰ บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า²¹ เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า□²² ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับพระราชวังและดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

25

ความตายของซามูเอล

1 ฝ่ายซามูเอลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประหม่กันไว้ทุกข์ให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่าน ไว้ในบ้านของท่านที่รามัท และดาวิดก็ลุกขึ้นลง ไปยังถิ่นทุรกันดารปรา

ดาวิด นabalและนางอาบีกายิล

2 มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีคารงามอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมีนมมีมาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล³ ชื่อของชายคนนั้นคือนabal และชื่อภรรยาของท่านคืออาบีกายิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นเป็นคนสามัญและประพฤติดัวเลวทราม เป็นวงศ์วานของคาเลบ⁴ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ได้ยินว่านabalกำลังตัดขนแกะของท่านอยู่⁵ ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า □จงขึ้นไปที่คารเมล ไปหานabal และคำนับเขาในนามของเรา⁶ ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า □สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งที่ท่านมี⁷ ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เรามิได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล⁸ ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันนี้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน□□⁹ เมื่อพวกคนหนุ่ม

ของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และเขาทั้งหลายก็คอยอยู่ ¹⁰ และนาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า □ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซึคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน ¹¹ ครรหรือที่ข้าจะนำขมมึ้งของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขมแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้ □2 พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นแก่ดาวิด ¹³ และดาวิดส่งคนของท่านว่า □ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้ □ และทุกคนก็เอาดาบคาดเอาของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอาด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ ¹⁴ แต่มีคนหนึ่งไปบอกนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลว่า □ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะค้ำนายของเรา และนายกลับดูว่าคนเหล่านั้น ¹⁵ แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไรตราบใดที่เรา ไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา ¹⁶ เขาเป็นเหมือนกำแพงของเราทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เรากำลังแกละอยู่กับเขา ¹⁷ ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะกระทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อบรรดาคนของเรา และต่อคริวเรือนทั้งสิ้นของนายท่านนั้นเป็นคนอันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ได้ □ ¹⁸ แล้วนางอาบิกายิลก็รีบจัดขมมึ้งสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสององุ่นหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขมมึ้งแกะสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังลา ¹⁹ นางก็ส่งคนรับใช้ของนางว่า □จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป □ แต่นางมิได้บอกนาบาลสามีของนาง ²⁰ เมื่อนางขี่ลาลงมา มีสันเข้างฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า ²¹ ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า □ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งที่คุณมีมืออยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขาขาดไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี ²² ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปัสสาวะรดกำแพงได้ในบรรดาคนของเขานั้น ให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก □ ²³ เมื่อนางอาบิกายิลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ขบหน้าลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน ²⁴ นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า □เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน ²⁵ ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลยคือนาบาล เพราะเขาเป็นอย่างที่ชื่อของเขาบอก นาบาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลา ก็อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้นไม่ ²⁶ เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล ²⁷ สิंहเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน ²⁸ ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นนางสาวที่มั่นคงอย่างแน่นอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ トラบใดที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้เลย ²⁹ แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงหาชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจากวังสลัง ³⁰ และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงสั่งว่าเจ้าเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้ง

ท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล 31 เจ้านายของดินแดนจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระงำใจ เพราะได้กระทำให้โลหิตเขาดกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดินแดนทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความคิดแก่เจ้านายของดินแดนแล้ว ก็ขอร้องถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง 32 ดาวิดจึงกล่าวแก่อาบีกายิลว่า ๓ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้ 33 ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง 34 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระงับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนที่ยีสาวะระดก่าแพงได้เหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่ 35 แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งทีนางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า ๓ จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ยอมรับเจ้า 36 และอาบีกายิลก็กลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่าน อย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีนมามาก นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า 37 และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอุนสร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน 38 อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต

ดาวิดแต่งงานกับนางอาบีกายิลและนางอาหิโนัม

39 เมื่อดาวิด ได้ยินว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า ๓ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง ๓ แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสู่อาบีกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน 40 และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบีกายิลที่คารเมล เขาทั้งหลายก็พูดกับนางว่า ๓ ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมานำเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน ๓ 41 และนางก็ลุกขึ้นชนหน้าลงถึงดินกล่าวว่า ๓ ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดินแดน ๓ 42 อาบีกายิลก็รับลูกขึ้นขี่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด 43 ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนัมชาวอิสราเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน 44 ชาอูลได้ทรงยกมีคาลราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่บิธันบุตรชายลาอิชชาวกลิมแล้ว

26

อีกครั้งหนึ่งที่ดาวิดปฏิเสธไม่ยอมฆ่าชาอูล

1 ชาวศิฟมาหาชาอูลที่เมืองกิเบอาห์ลูลว่า ๓ ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาเฮศีลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยชิโมนมิใช่หรือ ๓ 2 ชาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปถึถิ่นทุรกันดารศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงหาดาวิดในถิ่นทุรกันดารศิฟ 3 และชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาเฮศีลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยชิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านเห็นว่าชาอูลเสด็จมาหาท่านที่ในถิ่นทุรกันดาร 4 เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบว่าชาอูลทรงยกมาแน่แล้ว 5 แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ชาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพ ชาอูลบรรทมอยู่

กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพก็ตั้งค่ายอยู่รอบพระองค์⁶ แล้วดาวิดก็พูดกับอาหิเมเลคคนฮิตไทต์ และกับอาบิซัยบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า □ผู้ใดจะลงไป ในค่ายของซาอูลกับเราบ้าง□ อาบิซัยตอบว่า □ข้าพเจ้าจะลง ไปกับท่าน□⁷ ดาวิดและอาบิซัยจึงลงไปที่กองทัพในเวลากลางคืน และดูเถิด ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่ดินตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกพลก๊อนล้อมพระองค์อยู่⁸ อาบิซัยพูดกับดาวิดว่า □ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว ฉะนั้นบัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง□⁹ แต่ดาวิดบอกอาบิซัยว่า □ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเจ้าเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีความผิด□¹⁰ และดาวิดกล่าวว่า □พระเจ้าเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและพินาศเสีย¹¹ ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้า ไม่ให้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเจ้าเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เรา ไปกันเถิด□¹² ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท¹³ และดาวิดก็ข้าม ไปอีกฟากหนึ่ง ไปยืนอยู่นยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย¹⁴ ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนอร์ว่า □อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ□ แล้วอับเนอร์ตอบว่า □ใครนั่นที่มาร้องเรียกกษัตริย์□¹⁵ และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า □ท่านไม่ใช่ผู้ชายแก่ล้าวก้าวดอกหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ทำไมท่าน ไม่เฝ้ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน¹⁶ ที่ท่านกระทำเช่นนี้ ไม่ได้แน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวดดูที่ว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน□¹⁷ ซาอูลทรงจำสำเนียงดาวิด ได้จึงตรัสว่า □ดาวิดบุตรของช่าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ□ และดาวิดทูลว่า □โอ ช่า แต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พะยะคะ□¹⁸ และท่านทูลต่อไปว่า □ไหนเจ้านายของข้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มีอหิซัยบุตรช่าทำอะไรเลย¹⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับ ใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย แต่ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขา ได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไป ในวันนั้นมีให้ส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า □จงไปปรนนิบัติพระอื่น□²⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอล ได้ออกมาหาชีวิตหมดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกระหาอยู่บนภูเขา□²¹ แล้วซาอูลตรัสว่า □ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับ ไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราก็ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพาศิตตัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย□²² และดาวิดทูลว่า □ข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับ ไปจากที่นี่²³ พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้²⁴ ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ใน

วันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย□ 25 แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า □ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำการที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่□ ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

27

ดาวิดลี้หนวังจึงหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย

1 ดาวิดนึกในใจว่า □ข้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้□ 2 ดาวิดจึงลุกขึ้นยกขามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอค กษัตริย์เมืองกัท 3 และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีควัวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาทิโนอัมชาวอิสราเอล และอาบิกายิลชาวคารเมลภรรยาของนาบาล 4 และเมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็ได้แสวงหาท่านอีกต่อไป 5 แล้วดาวิดจึงทูลอาคิซว่า □ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้เช้ามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น โฉนผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า□ 6 ในวันนั้นอาคิซทรงมอบเมืองศิกลาให้ ศิกลากจึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ 7 ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตียนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน 8 ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกชูร์ ไรต์และคนอามาเลซ เพราะประชาชนดีเหล่านี้เป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ โกลไปจนถึงเมืองซूरถึงแผ่นดินอียิปต์ 9 ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้นไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แต่ริบแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคิซ 10 อาคิซถามว่า □วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา□ ดาวิดก็ทูลว่า □ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนเคไนต์□ 11 ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำข่าวมาที่เมืองกัทโดยคิดว่า □เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า □ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตีย□ □ 12 อาคิซทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า □เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป□

28

คนของดาวิดจะเป็นทหารยามรักษาพระราชวังของกษัตริย์อาคิซ

1 อยู่มาในครั้งนั้นคนฟีลิสเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคิซตรัสกับดาวิดว่า □จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกทัพไปกับเรา□ 2 ดาวิดทูลอาคิซว่า □ดีทีเดียวพะยะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่าผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง□ และอาคิซรับสั่งกับดาวิดว่า □ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีพ□ 3 ฝ่ายซาอูลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามาห์ ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอูลทรงกำจัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียดจากแผ่นดิน 4 คนฟีลิสเตียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขา

ทั้งหลายตั้งค้ายอยู่ที่กิลโบอา ⁵ เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟีลิสเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก ⁶ และเมื่อซาอูลทูลถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุริม หรือด้วยผู้พยากรณ์

ซาอูลไปหาคนทรงที่บ้านเอนโดร์

⁷ ซาอูลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า ไปจงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะไปหาและถามเขาดู และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า ๐ ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์ ⁸ ซาอูลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคน ไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า ๐ ขอท่านายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ก็ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา ⁹ หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า ๐ ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไร ที่ได้จัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียดจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาวางกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อให้ข้าพเจ้าถูกประหาร ¹⁰ แต่ซาอูลทรงปฏิเสธกับหญิงนั้น ในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า ๐ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น ¹¹ หญิงนั้นจึงทูลถามว่า ๐ ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา ซาอูลตรัสว่า ๐ เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน ¹² และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า ๐ โฉนพระองค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล ¹³ กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า ๐ ยากกลัวเลยเจ้าได้เห็นอะไร และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า ๐ หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน ¹⁴ พระองค์ถามนางว่า ๐ รูปร่างของเขายังอย่างไร และนางตอบว่า ๐ เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่ ซาอูลก็ทรงทราบว่าเป็นซามูเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบไหว้ ¹⁵ แล้วซามูเอลพูดกับซาอูลว่า ๐ ท่านรบกวาเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม ซาอูลทรงตอบว่า ๐ ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟีลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี ¹⁶ และซามูเอลตอบว่า ๐ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะมาถามข้าพเจ้าทำไมเล่า ¹⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณาจักรนั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนใกล้เคียง คือดาวิด ¹⁸ เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามาลิซ จะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้ ¹⁹ ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกันบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟีลิสเตียด้วย ²⁰ แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดิน ในทันทีกลัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซามูเอล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว ²¹ หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า ๐ ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิต และยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ ²² เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์ ²³ พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า ๐ ไม่นึก แต่มหาดเล็ก

กกับหญิงนั้นอ่อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง ²⁴ หญิงนั้นมีลูกวัวธนูอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบฆ่าเสีย เอาแบ่งมาวางบั้งทำขนมปังไว้เชื้อ ²⁵ นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทานแล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

29

เจ้านายฟิลิสเตียคัดค้านเรื่องดาวิด

¹ ฝ่ายคนฟิลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสินอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองยิสเรเอล ² เจ้านายฟิลิสเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคิซ ³ แล้วเจ้านายของคนฟิลิสเตียกล่าวว่า □ พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่ □ และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟิลิสเตียว่า □ นี่คือดาวิดมหาดเล็กซาอูลกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขานี้มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย □ ⁴ แต่เจ้านายฟิลิสเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟิลิสเตียทูลท่านว่า □ ของสงฆ์คนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับ ไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาหลงไปรบพร้อมๆกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคืนดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศรัทธาของคนที่นี้ดอกหรือ ⁵ ดาวิดคนนี้มีไม้หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรำรับกันว่า □ ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ □ □

อาคิซสั่งให้ดาวิดกลับไป

⁶ อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับ ร่วมกับเราก็เป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน ⁷ ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขัดใจเจ้านายฟิลิสเตียทั้งหลาย □ ⁸ และดาวิดก็ทูลอาคิซว่า □ แต่ข้าพระองค์ได้กระทำให้สิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ □ ⁹ อาคิซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า □ เราทราบแล้วว่าในสายตาของท่านดีอย่างทุดสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า □ อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย □ ¹⁰ เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามีดพ้อมมีแสงก็จงออกเดิน □ ¹¹ ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มีดเพื่อออกเดินในตอนเช้ากลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

30

ดาวิดแก้แค้นการทำลายเมืองศิกลา

¹ อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองศิกลาปรากฏว่าคนอามาเลขได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นศิกลาแล้ว เขาชนะศิกลาและเผาเสียด้วยไฟ ² และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ therein ไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา ³ เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาที่ตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และ

ภรรยา กับบุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย ⁴ แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่
 กับท่านก็ร้องให้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก ⁵ อาทิ โนอัมชาวอิสราเอล และอาบี
 กายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย
⁶ และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่าจะฆ่าท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจ
 ของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังใจ
 ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ⁷ ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตบุตรชายของอาหิเม
 เลคว่า □ขอนำเอาโผดมาให้ข้าพเจ้า□ อาบียาธาร์ก็นำเอาโผดมาให้ดาวิด ⁸ และดาวิดทูลถาม
 พระเยโฮวาห์ว่า □สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะขับทันเขา
 หรือ□ พระองค์ตอบท่านว่า □จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับ
 คืนแก่□ ⁹ ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธาร
 เบโสร คนที่สำหลังก็พักอยู่ที่นั่น ¹⁰ แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อย สองร้อย
 ที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโสร ก็หยุดพักอยู่ ¹¹ เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่
 ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม ¹² และให้
 ขนมหมเดื่อแผ่นหนึ่งกับของงุ่นแห้งสองข้อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น
 เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว ¹³ และดาวิดถามเขาว่า
 □เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน□ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็น
 คนใช้ของคณามาเลขคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้
¹⁴ เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคเนเรี และปล้นที่สวนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาเลบ และ
 เราเผาเมืองศิกลาทเสียด้วยไฟ□ ¹⁵ ดาวิดถามเขาว่า □เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือ
 ไม่□ เขาตอบว่า □ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และ
 ท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น□
¹⁶ เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแผ่กันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่ม
 และเต้นรำเพราะเขาริบได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟิลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์
¹⁷ และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพลเพลจนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอด
 ไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งชื่ออุฐหนีไป ¹⁸ ดาวิด ได้สิ่งของต่างๆที่คนอามาเล
 ขรีบคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้ ¹⁹ ไม่มีอะไรขาดจากท่าน
 ไปเลย ไม่ว่าจะเป็นเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่รีบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป
 ดาวิด ได้คืนมาหมด ²⁰ ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้าง
 หน้าท่านกล่าวว่า □นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดรับมา□ ²¹ แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่
 อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลำธารเบโสร และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิด
 และต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็คำนับเขาทั้งหลาย
²² คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า □เพราะเขาไม่ไปกับ
 เรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เราริบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพาภรรยาและบุตรของเขา
 ไปก็แล้วกัน□ ²³ แต่ดาวิดกล่าวว่า □พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับ
 บัณฑิตซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่ง
 มาต่อสู้อันแก่เราไว้ในมือของเรา ²⁴ ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปรบได้
 ส่วนแบ่งของเขายังไง คนที่ฝักองสมภารจะอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลาย
 รับส่วนแบ่งเหมือนกัน□ ²⁵ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่
 อิสราเอลจนทุกวันนี้ ²⁶ เมื่อดาวิดมาถึงเมืองศิกลาทแล้ว ก็ส่งของที่รีบได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้
 เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า □ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วน

ของของริบจากศัตรูของพระเยโฮวาห์²⁷ คือแค้นที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยัททีร์²⁸ ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา²⁹ ในราคาล ในหัวเมืองของคนเยราเมเอล ในหัวเมืองของคนแคนไนต์³⁰ ในโฮรมาห์ ในโคราซาน ในอาธาค³¹ ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปๆมาๆ

31

ซาอูลสิ้นพระชนม์

1 ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟีลิสเตียล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา² และคนฟีลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟีลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบินาดับ และมัลคีชูวราชโอรสของซาอูลเสีย³ การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป นักรรนามาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักรร⁴ แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า □จงชักดาบออก แขนงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสวหนัดเหล่านี้จะเข้ามาแทงเราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา□ แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น⁵ และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย⁶ ดังนั้น ซาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราชโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิต ตลอดจนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน⁷ เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าซาอูลกับราชโอรสของพระองค์สิ้นชีพแล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสียหลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น⁸ อยู่มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟีลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพซาอูล และราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา⁹ พวกเขาตัดพระเศียรของซาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อสารออกไปทั่วแผ่นดินฟีลิสเตีย เพื่อประกาศนำเอาข่าวนี้ในเรือรูปเคารพ และในท่ามกลางประชาชนของเขา¹⁰ เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์บรรจุไว้ในวิหารของพระอัชทาโรท และมัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธซาน¹¹ แต่เมื่อชายยาเบชกิเลอาดได้ยินว่าคนฟีลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล¹² ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินคืบยังรุ่งไปปลดพระศพของซาอูล และศพราชโอรสทั้งสามลงเสียจากกำแพงเมืองเบธซาน และมาที่เมืองยาเบช ถวายพระเพลิงเสียที่นั่น¹³ เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ไธตันไม้แห่งหนึ่งในยาเบช และอดอาหารเจ็ดวัน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ต่อจากหนังสือ 1 ซามูเอล ทั้งสองเล่มนี้สามารถรวมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจากศาสดาพยากรณ์ซามูเอล หนังสือ 1 ซามูเอล 25:1 ได้บันทึกความตายของซามูเอล เพราะฉะนั้นเราคาดว่าซามูเอลไม่ได้เป็นคนเดียวที่เขียนทั้งสองเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 สอนว่าศาสดาพยากรณ์กาดและนาอันได้เขียนประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสองเล่มนั้นดูเหมือนว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่ากาดกับนาอันได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ 1 ซามูเอล 22:5 ได้กล่าวถึงกาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือศาสดาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ 2 ซามูเอล และหนังสือ 2 ซามูเอลได้พูดถึงนาอันหลายครั้ง

เล่มนี้อาจจะมีชื่ออีกว่า □หนังสือของกษัตริย์ดาวิด□ เพราะว่าส่วนมากได้กล่าวถึงการครอบครอง ความบาป และการลงโทษของดาวิด แต่สำคัญที่สุดคือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆคำได้บันทึกไว้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียน (2 ปด 1:21)

เล่มนี้กล่าวถึงการตั้งอาณาจักรของกษัตริย์ดาวิด ครั้งแรกที่เมืองเฮโบรนเพื่อปกครองเหนือยูดาห์ และครั้งที่สองที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อปกครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้งอาณาจักรตลอดไปเป็นนิรันดร์บนบัลลังก์ของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของดาวิดเกือบทั้งหมด

ดาวิดประหารชีวิตคนที่ฆ่าซาอูล

1 อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลซ ดาวิดพักอยู่ที่ศิกลากได้สองวัน 2 พอถึงวันที่สาม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีผงคัลดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ขบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ 3 ดาวิดถามเขาว่า □เจ้ามาจากไหน□ เขาตอบท่านว่า □ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล□ 4 ดาวิดถามเขาว่า □ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง□ และเขาตอบว่า □ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย□ 5 ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า □เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์□ 6 ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า □บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดูเถิด ซาอูลทรงยืนพิงหอกของพระองค์อยู่ และดูเถิด รถมรบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา 7 เมื่อพระองค์ทรงเสียวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า □ข้าพเจ้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ□ 8 พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า □เจ้าคือใคร□ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า □ข้าพเจ้าองค์เป็นคนอามาเลซ□ 9 พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า □จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเรายังอยู่□ 10 ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฏซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี้เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า□ 11 แล้วดาวิดฉีกเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่น

เดียวกัน 12 และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศวานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ 13 และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า □เจ้ามาจากไหน□ เขาตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลข□ 14 ดาวิดถามเขาว่า □ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยืนมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้□ 15 แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในหมู่ชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า □ไปซิ ชำเขาเสีย□ และเขาก็ชำชายคนนั้นตาย 16 ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า □ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า □ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้□ □

ดาวิดไว้ทุกข์เพื่อซาอูลและโยนาธาน

17 ดาวิดก็คร่ำครวญคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราชโอรส 18 (และท่านกล่าวว่า ครวญจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จัก ใช้คันทน ดูเถิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาศาร์ป ว่า 19 □ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ 20 อ่ยบายอกเรื่องนี้ในเมืองก็ท้อ อ่ยบายประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะร่ำเรง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสัณฑ์จะลึงโลด 21 เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูลเหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน 22 คันทนของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมันของผู้ที่มีกำลังและดาบของซาอูลก็มิได้กลับมามีเปล้า 23 ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ารักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต 24 บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อ่าด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า 25 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน 26 พี่โยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี 27 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโธปกรณ์ก็พิเนาศไป□

2

คนยูดาห์เจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน

1 ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า □สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่□ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า □จงขึ้นไปเถิด□ ดาวิดทูลว่า □ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปใด□ พระองค์ตรัสว่า □เมืองเฮโบรน□ 2 ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมชาวยิสเรเอลและอาบิยาอิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล 3 และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน 4 และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศวานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า □ชาวยาเบซกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้□

ดาวิดยกย่องคนที่ฝังพระศพซาอูลไว้

5 ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อข่าวไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น พูดกับเขาว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สำแดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้ 6 บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลายเพราะท่านได้กระทำการนี้ 7 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศวานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย□

ราชโอรสของซาอูลครอบครองเหนืออิสราเอล

8 ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูล ได้พาอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม 9 และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนอิสราเอล และคนแอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด 10 เมื่ออิซโบเซทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศวานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด 11 เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศวานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน

การสู้รบระหว่างคนของดาวิดกับคนของอิซโบเซท

12 อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารของอิซโบเซทราชโอรสของซาอูล ได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน 13 และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น 14 อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า □ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกัน ให้เราดูเถิด□ และโยอาบตอบว่า □ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี□ 15 เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นับไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน 16 ต่างก็จับศิระหูกต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของคู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลซัทฮัสซุริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน 17 การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด 18 บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบีชัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นฝีเท้าเร็วอย่างกับละมั่ง 19 และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์

อับเนอร์ฆ่าอาสาเฮล

20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า □นั้นอาสาเฮลหรือ□ เขาตอบว่า □เขาเอง□ 21 อับเนอร์จึงบอกเขาว่า □จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วกิริบเอาอาวุธของเขาไป□ แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์ 22 อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า □จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าพาดเจ้าให้ล้มลงดินท่าไม่เล่า แล้วข้าจะยกหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร□ 23 แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโค่นหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ที่นั่น 24 แต่โยอาบกับอาบีชัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกิชยาห์ตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน 25 และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง 26 แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า □จะให้ดาบกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ขม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะส่งคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่

น้องของเขา²⁷ และโยอาบจึงกล่าวว่า □พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ถ้าท่าน ไม่พูดขึ้น พวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพวกรุ่นนี้เข้า□²⁸ โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก²⁹ อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้น ในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดิน ไปตามหุบเขาบิทรอน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม³⁰ โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ชำราชากรทหารของดาวิดก็ขาด ไปสิบเก้าคน ไม่นับอาสาเฮล³¹ แต่ชำราชากรทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตาย ไปสามร้อยหกสิบคน³² และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน

3

¹ มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดที่เมืองเฮโบรน

² ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล³ คนที่สองชื่อ คิเลอบ บุตรนางอาบิกายิลภรรยาของนามาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาอาคาห์ราชธิดาของทลัมยักษัตริย์เมืองเกชูร์⁴ คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เชฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาบิตัล⁵ และคนที่หกชื่อ อิทเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน⁶ อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล

อับเนอร์ละทิ้งอิชโบเซทไปติดตามดาวิด

⁷ ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์ และอิชโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า □เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา□⁸ ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า □ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสำแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้⁹ ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และให้หนักยิ่งกว่า¹⁰ คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักรจากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนากษัตริย์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่แดนถึงเบเออร์เชบา□¹¹ และอิชโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีก ไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์¹² อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตน ไปยังดาวิดทูลว่า □แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด□ และทูลอีกว่า □ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนำอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์□¹³ ดาวิดตรัสว่า □ดีแล้ว เราจะทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีคาลบุตรสาวของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมิได้เห็นหน้าเรา□¹⁴ แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า □ขอมอบมีคาลภรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้หมั้นไว้ด้วยหญิงปลายของคชาติของคนฟิลิสเตียหนึ่งร้อยขึ้น□¹⁵ อิชโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีคาลมาจากสามีของเธอ คือปัลทีเอลบุตรชายของลาอิช¹⁶ แต่สามีของ

เรอิกเดินพลางร้องไห้พลางไปกับเรอจนถึงตำบลยาชูริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า  กลับไปเสียเถิด  และเขาก็กลับไป 17 อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า  เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใคร่ให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน 18 บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า  เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา  19 อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆ ที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ 20 อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน 21 และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า  ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามขอบพระทัยของพระองค์  ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ 22 ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกลับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ 23 เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า  อับเนอร์บุตรเนออร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ  24 แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า  พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ โฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว 25 พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนออร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ  26 เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชื่อสิราห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่

โยอาบฆ่าอับเนอร์

27 และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมือง เพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแก้แค้นโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน 28 ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า  ตัวเราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนออร์ 29 ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มิมีสิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดแขนมั่ง ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ  30 นี่แหละโยอาบกับอาบิชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน 31 แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า  จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ามากระสอบคาดเอาไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์  และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคร่หามศพอับเนอร์ไป 32 เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ 33 และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า  ใครหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย 34 มือของท่านก็มีไม้ได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีไม้ได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย  และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก 35 แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฎิญาณว่า  ถ้าเราลืมรสขมมั่งหรือสิ่งใดๆ ก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษ

เราและให้หนักยิ่งกว่า□ 36 ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งที่ยกษัตริย์ทรงกระทำ 37 ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนอร์เสีย 38 กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า □ ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญยั้งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล 39 แม้เราได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำความผิดตามความผิดของเขาเถิด□

4

อิชโบเซทถูกฆ่า

1 เมื่ออิชโบเซทราชโอรสของซาอูลทรงได้ยินว่า อับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์ 2 ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย 3 ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกิทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้□ 4 โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นง่อย เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลุกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเรอริบหนีไปนั้นเด็กนั้นก็ทลนลงและเป็นง่อย ท่านชื่อเมฟีโบเซท 5 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้น ได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิชโบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง 6 และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์พี่ชายก็หนีไป 7 และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน 8 และเขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า □ ดูเถิด ศีรษะของอิชโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล□ 9 แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใดคือพระองค์ผู้ทรงไล่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก 10 เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า □ ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว□ และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่คึกลาก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น 11 ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น จะนับบัดนี้เราจะไม่เรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ□ 12 และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขา ก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขนงศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

5

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (1 พศด 11:1-3)

1 และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า ๒ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุก และเนื้อของพระองค์ 2 ในอดีต เมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไป และเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า ๓ เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล ๓ ตั้งนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล 4 ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี 5 ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี

กรุงเยรูซาเล็มถูกยึดได้ กลายเป็นเมืองหลวงของประเทศ (1 พศต 11:4-9)

6 กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพ ไปยังเยรูซาเล็ม รมกับคนเยบซุส ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า ๗ อย่าเข้ามามีที่นี่ไม่ได้ดอก คนดาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้ ๗ ด้วยคิดว่า ๗ ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้ 7 แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้ คือเมืองของดาวิด 8 ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า ๘ ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบซุส คนง่อยและคนดาบอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร ๘ เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า ๘ อย่าให้คนดาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ ๘ ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั่นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มีลโลเข้าไปข้างใน 10 และดาวิดทรงเจริญยิ่งขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์ 11 ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้ถือสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด 12 และดาวิดทรงทราบข่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

ราชโอรสและราชธิดาของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม (2 ซมอ 3:2-5; 1 พศต 3:1-4)

13 ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก 14 ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โขบับ นาธัน ชาโลมอน 15 อิบฮาร์ เอลิชูอา เนเฟก ยาเฟีย 16 เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดสู้รบกับคนฟีลิสเตีย (1 พศต 14:8-17)

17 เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง 18 ฝ่ายคนฟีลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม 19 และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ๒๐ คราวที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่ ๒๐ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า ๒๑ จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่ ๒๐ ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า ๒๑ พระเยโฮวาห์ทรงทะเลาะล้างข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส่ ๒๑ เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราซิม 21 และคนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เฝ้าเสีย 22 คนฟีลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม 23 และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า ๒๒ เจ้าอย่า

ขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมุดันหมอน²⁴ และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมุดันหมอนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย²⁵ และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเกบามาถึงเกเซอร์

6

ดาวิดต้องการนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม

¹ ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่ง ได้สามหมื่นคน² และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอเลยูดาห์ เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ³ และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบินาตบซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาทับกับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาบินาตบก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น⁴ และนำออกมาจากเรือนของอาบินาตบซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาหิโยเดินนำหน้าหีบ⁵ ดาวิดก็บวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำเริกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ⁶ และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน อุสซาทาก็เหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะัวสะดุด⁷ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสซาห์ และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า⁸ และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัยเพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสซาห์ จนถึงทุกวันนี้⁹ ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า ีพหีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร¹⁰ ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอเบเดโอดมชาวกัท¹¹ หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบเดโอดมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่โอเบเดโอดมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น

ดาวิดนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม (1 พศต 15:25-29; 16:1)

¹² มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า ีพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบเดโอดม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า¹³ ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบเดโอดม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี¹⁴ และเมื่อผู้ที่หามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวัวกับลูกวัวอ้วน¹⁵ และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสดก่าลังของพระองค์ และดาวิดมีเอโฟดผ้าป่านคาดอยู่ที่พระองค์¹⁶ ดังนั้นแหละดาวิดและวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร¹⁷ และขณะเมื่อหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมิ่นประมาท¹⁸ เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁹ และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา²⁰ และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชน

อิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน²⁰ และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า □วันนี้กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ที่เดียวนะเพคะ ที่ทรงถอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ้อยแก้มืออย่าง □ไม่มีความละอาย□²¹ และดาวิดตรัสตอบมีคาลว่า □เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะรำลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์²² เราจะถ่อมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีก ให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากลัวว่ามีเกียรติ□²³ เพราะฉะนั้นมีคาลราชิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

7

ดาวิดปรารถนาสร้างพระวิหาร (1 พศต 17:1-3)

1 อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกรอบด้าน² กษัตริย์ตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า □ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน□³ และนาธันทูลกษัตริย์ว่า □ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์□

ราชอาณาจักรของดาวิดจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

4 แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาธันว่า⁵ □จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ⁶ เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ดำเนินท่ามกลางเต็นท์และพลับพลา⁷ ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า □ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา□⁸ เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁹ เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก¹⁰ และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวาดใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา¹¹ ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์¹² เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบันเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา¹³ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์¹⁴ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่ว เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการตีเขนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์¹⁵ แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า¹⁶ ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคง

เป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์□ □ 17 นานักรับทูลดาวิดตาม
ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

ดาวิดนมัสการและอธิษฐาน (1 พศด 17:16-27)

18 แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า □ โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เป็นผู้ไต่ล่า และวงศวานของข้าพระองค์เป็นผู้ไต่ล่าพระองค์
จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้ 19 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ แต่นี้ก็เป็นสิ่ง
เล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงสิ้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของผู้รับ
ใช้พระองค์ในอนาคตกาลไกลที่จะมาถึงนั้น โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และนี่เป็น
ธรรมดาของมนุษย์หรือ 20 ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ 21 ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่
โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวาทะของพระองค์ และตาม
ขอบพระทัยของพระองค์ 22 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มี
ผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้ง
หลายได้ยินมา 23 ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้า
เสด็จไปทรงไถ่มาให้ประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ
และทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสะพรึงกลัวเพื่อแผ่นดินของ
พระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อ
พระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเขា 24 ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนา
อิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระ
เยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย 25 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
บัดนี้พระวาทะซึ่งพระองค์ทรงสิ้นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์
ของเขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้น ให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงสิ้น
พระวาจาไว้ 26 ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า □ พระเยโฮวาห์จอม
โยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล□ และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่
ต่อพระพักตร์พระองค์ 27 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่า
พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □ เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า□ เพราะฉะนั้น
ผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ 28 โอ ข้าแต่องค์
พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาทะของพระองค์เป็น
ความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ 29 เพราะ
ฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีพอพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยการแก่ราชวงศ์ผู้รับ ใช้ของ
พระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์
พระองค์ทรงสิ้นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับ ใช้
ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์□

8

ดาวิดทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

1 อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเม
เรกซิมมาให้ได้จากมือคนฟีลิสเตีย 2 พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบัง
คับให้เรียงตัวเข้าแถวอันลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็ม
หนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย 3 ดาวิดทรงรบ

ชนะชาติเดเอเซอร์โอรสเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบาห์ เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำเฟรติส⁴ และดาวิดทรงยึดรถรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พ้อแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน⁵ และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยชาติเดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน⁶ แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใด⁷ และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของชาติเดเอเซอร์ถืออยู่นั้น ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁸ และกษัตริย์ดาวิดทรงรับทองสัมฤทธิ์เป็นอันมาก ไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรธัยหัวเมืองของชาติเดเอเซอร์⁹ เมื่อโทอิกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสี่ของชาติเดเอเซอร์¹⁰ โทอิกก็ส่งโยรัมโอรสของตน ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะชาติเดเอเซอร์ เพราะว่าชาติเดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิก และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย¹¹ สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมามอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมามอบถวาย¹² คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลซ และจากของที่รับมาจากชาติเดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบาห์¹³ เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลอิหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป¹⁴ และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด¹⁵ ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น¹⁶ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิหูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ¹⁷ ศาโดบุตรชายอาหิหูดและอาหิเมเลคนบุตรชายอาบิยาธาร์เป็นบรูโรหิต และเสโรอาห์เป็นราชเลขา¹⁸ และเมโนยาห์บุตรชายเยโฮชาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเครีและคนเปเลท และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

9

ดาวิดกับเมฟีโบเชท

¹ ดาวิดรับสั่งว่า ดวงศวันของชาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้นั้น โดยเห็นแก่โยนาธาน² มีมหาดเล็กในวงศวันชาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เจ้าคือศิบาหรือ เขาทูลตอบว่า ข้าพพระองค์คือศิบา พะยะคะ³ กษัตริย์จึงตรัสว่า ไม่มีใครในวงศวันชาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา⁴ ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง หัวของเขานั่งอยู่พะยะคะ⁴ กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า เขาอยู่ที่ไหน ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ฤดูเกิด เขาอยู่ในเรือนของมาศิรับบุตรอัมมีเอลในเอโดมบาร⁵ พะยะคะ⁵ แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาศิรับบุตรอัมมีเอลที่เอโดมบาร⁶ เมฟีโบเชทโอรสของโยนาธานราชโอรสของชาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า เมฟีโบเชทเอ๋ย เขาทูลตอบว่า ฤดูเกิด ผู้รับใช้ของพระองค์⁷ และดาวิดตรัสกับท่านว่า อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของชาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป⁸ และท่านก็

กราบถวายบังคมและทูลว่า ข้าพเจ้ารับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตร
 สุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้⁹ แล้วกษัตริย์ดรัสเรียกศิบามหาดเล็กของซาอูล และดรัสแก่
 เขาว่า บรรดาสิ่งที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่
 โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว¹⁰ ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้อง
 ทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับ
 ประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเรา
 เสมอไป¹¹ ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน¹² แล้วศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า
 ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะ
 กระทำ¹³ กษัตริย์ได้ตรัสว่า เมฟีโบเชทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรส
 ของกษัตริย์¹⁴ เมฟีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิ
 บาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท¹⁵ ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับ
 ประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

10

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (1 พศต 19:1-19)

1 อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานุนราชโอรสได้เสวยราช
 สมบัติแทน² ดาวิดจึงตรัสว่า เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานุนราชโอรสของนาบาช ดังที่
 บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา³ ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเล่าโลม
 ท่านเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคน
 อัมโมน⁴ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานุนเจ้านายของตนว่า พระองค์ดำริว่าดา
 วิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิ
 ได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอกหรือ⁵ ฮา
 นุนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขา
 ออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป⁶ เมื่อมีคน ไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ
 พระองค์ก็รีบสั่งให้คน ไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอาย
 มาก และกษัตริย์ดรัสว่า จึงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้ว
 จึงค่อยกลับมา⁷ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมน
 จึงส่งคน ไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธเรโอบ และคนซีเรียชาวเมืองโคบาห์ เป็นทหารราบ
 จำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิชโทบหนึ่งหมื่น
 สองพันคน⁸ เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรีบสั่งโยอาบและพลโยธาคนแก่ลวกสำหรัทั้งสิ้นให้
 ไป⁹ ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโค
 บาบาร์และชาวเมืองเรโอบ กับคนเมืองอิชโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่าง
 หาก¹⁰ เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกษาขึ้นเขาอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคน
 อิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย¹¹ ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของ
 งออาบิซัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน¹² ท่านกล่าวว่า
 ข้าพเจ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็ง
 เกินกำลังของเจ้า เราจะยกมาช่วยเจ้า¹³ จึงมีความกล้าหาญเกิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อ
 ชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตาม
 ที่พระองค์ทรงเห็นชอบเกิด¹⁴ ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้
 กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา¹⁵ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขา
 ทั้งหลายก็หนีอาบิซัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุง

เยรูซาเล็ม¹⁵ ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน¹⁶ ฝ่ายฮาดัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่ปากแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขายังตำบลเฮลามมีโซบักแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า¹⁷ เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาม และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์¹⁸ คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นการกริบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบักแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น¹⁹ และเมื่อบรรดาษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

11

ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด

¹ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม ² อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก ³ ดาวิดทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า □หญิงคนนั้นชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม ภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะคะ□ ⁴ ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอคืนนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน ⁵ ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า □หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว□ ⁶ ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า □จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา□ โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด ⁷ เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืนหน้าไปอย่างไร ⁸ แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า □จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย□ อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากษัตริย์ตามไปให้ ⁹ แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน ¹⁰ เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า □อุรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะคะ□ ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า □เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า□ ¹¹ อุรีอาห์ก็ทูลตอบดาวิดว่า □หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในที่บ่อน้ำขุ่นโยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะคะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย□ ¹² แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า □วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป□ อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น ¹³ ดาวิดทรงเชิญเขา มา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน ¹⁴ ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอภษรถึงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์¹⁵ ในสายพระหัตถ์นั้นว่า □จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู่รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย□ ¹⁶ อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก ¹⁷ คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตาย

บ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิด ได้ล้มตาย อูรีอาห์คนฮิตไตต์ก็ตายด้วย 18 โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด 19 ท่าน ได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า □เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว 20 ถ้ากษัตริย์กริ้วและดริ่สถามเจ้าว่า □ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข่ารับใกล้เมืองนั๊ก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง 21 ใครฆ่าอาบีเมเลคบุตรเยรูเบเชท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินโมทอนบนท่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเรเบศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง □ แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า □อูรีอาห์คนฮิตไตต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย □ 22 ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบส่งเขาให้มากราบทูล 23 ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า □ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง 24 แล้วทหารธนูก็ยิงข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไตต์ข้าราชการของพระองค์สิ้นชีวิตด้วย □ 25 ดาวิดก็รับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า □เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า □อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหาร ไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนั้น จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ □ ได้ □ เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย □ 26 เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอูรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของนาง 27 เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้น ไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

12

ดาวิดกลับใจเสียใหม่

1 พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้า และกราบทูลพระองค์ว่า □ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน 2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก 3 แต่คนจนนั้น ไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ชื่อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา 4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียตายนที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน □ 5 ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตายแน่ 6 และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขา ไม่มีเมตตาจิต □ 7 นาธันจึงทูลดาวิดว่า □พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า □เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล 8 และเราได้มอบวงศวานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศวานอิสราเอลและวงศวานยูดาห์ให้แก่เจ้าถ้าท่านยังน้อยไป เราจะเพิ่มให้อีกท่านนี้ 9 ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำชั่ว ในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไตต์เสียด้วยดาบ เอาภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน 10 เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาด ไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอาภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไตต์มาเป็นภรรยาของเจ้า □ 11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้า ไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับ

ภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย ¹² เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย □ □ ¹³ ดาวิดจึงรับสั่งกับนาอันว่า □ เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว □ และนาอันกราบทูลดาวิดว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม ¹⁴ อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยาม ได้ ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต □ ¹⁵ แล้วนาอันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่นบุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประจวบหนัก ¹⁶ ดาวิดก็ทรงอ่อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืนยิ่งรุ่ง ¹⁷ บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมาขึ้นเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่ ¹⁸ อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า □ ดูก่อน เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง □ ¹⁹ แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า □ เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ □ เขาทูลตอบว่า □ สิ้นชีวิตแล้วพะยะค่ะ □ ²⁰ แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ชโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย ²¹ ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า □ เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร □ ²² พระองค์รับสั่งว่า □ เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า □ ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่ □ ²³ แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เขาจะกลับมาหาเราหาได้ □

การกำเนิดของซาโลมอน

²⁴ ฝ่ายดาวิดทรงเสาะโลมใจบัทเชบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน ²⁵ และทรงใช้นาอันผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยดีดียาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

ดาวิดกับโยอาบขณะเมืองรับบาห์ (1 พศต 20:1-3)

²⁶ ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้ ²⁷ และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า □ ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาห์ และข้าพระองค์ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว ²⁸ ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตั้งเมืองนั้นให้ได้ เกลือกว่าถ้าข้าพระองค์ได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์ □ ²⁹ ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาห์ และต่อสู้อันยึดเมืองนั้นได้ ³⁰ ทรงริมมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรง

เก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้น ได้เป็นอันมาก ³¹ ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น ให้ทำงานด้วยเสื่อ คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เดาเหวอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

13

อัมโมนชมชื่นนางสาวทามาร์

¹ ต่อมาภายหลังฝ่ายอับซาโลมราชโอรสของดาวิดมีชนินธุของค้หนึ่งรูปโคมสะครายชื่อทามาร์ และอัมโมนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ ² ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโมนก็ถูกทรมานจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโมนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก ³ แต่อัมโมนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาตัมบุตรชายของซิเมอาห์เชษฐาของดาวิด โยนาตัมนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา ⁴ จึงทูลถามว่า ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ โฉนทูลกระหม่อมจึงชมเชยเธออยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล้าฯทราบบ้างหรือ ข้าอัมโมนตอบเขาว่า ข้าเรารักทามาร์น้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา ⁵ โยนาตัมจึงทูลท่านว่า ขอเชิญบรรทมบนพระแท่น แสร้งกระทำเป็นประจวบ และเมื่อเสด็จพามาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า ขอโปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ ⁶ อัมโมนจึงบรรทมแสร้งทำเป็นประจวบ เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโมนก็ทูลกษัตริย์ว่า ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ ⁷ ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า ขอจงไปที่บ้านของอัมโมนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน ⁸ ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโมน เชษฐาของเธอที่ที่เขาบรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมานวดทำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น ⁹ และเธอก็ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโมนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวหาว่า ข้าให้ทุกคนออกไปเสีย ให้พ้นเรา ทุกคนก็ออกไป ¹⁰ อัมโมนก็รับสั่งกับทามาร์ว่า จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง ทามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโมนเชษฐา ¹¹ แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด ¹² เธอจึงตอบท่านว่า ข้าไม่ได้ดอกพระเจ้าเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการโหดเขลาอย่างนี้เลย ¹³ ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความอายไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเขลาคนหนึ่ง ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะไม่ทรงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน ¹⁴ แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงชมชื่น และนอนร่วมกับเธอ ¹⁵ ต่อมาอัมโมนเกลียดชังเธอยิ่งนัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งกว่าความรักซึ่งท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโมนรับสั่งกับเธอว่า จงลุกขึ้นไป ¹⁶ แต่เธอตอบท่านว่า อย่าเลยพระเจ้าเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้ นั่นก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเจ้าเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว ¹⁷ แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่ ¹⁷ ท่านจึงเรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย ¹⁸ เธอสวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย ¹⁹ ทามาร์ก็เอาขี้เถ้าใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวหลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลาบร้องครวญไปพลาบ ²⁰ อับซาโลมเชษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอว่า อัมโมนเชษฐาได้อยู่กับน้อง

หรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจึงนั่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นที่ขายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย □ ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวตายในวังของอับซาโลมเชษฐา ²¹ เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก ²² แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลย ไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ชมชื่นทามาร์น้องหญิงของท่าน

อับซาโลมฆ่าอัมโนน

²³ ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮาโซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น ²⁴ อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า □ ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์ □ ²⁵ แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า □ ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้เราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ □ อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยการให้ ²⁶ อับซาโลมจึงกราบทูลว่า □ ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด □ และกษัตริย์ตรัสถามว่า □ ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย □ ²⁷ แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วย ²⁸ แล้วอับซาโลมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า □ จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเพลิดเพลินด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า □ จงตีอัมโนน □ เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่างลับๆ เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล่าวหาและเป็นคนแค้นแก่เขาเถิด ²⁹ และมหาดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล่อของแต่ละองค์หนีไปสิ้น ³⁰ ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีชาวไปถึงดาวิดว่า □ อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว □ ³¹ กษัตริย์ทรงลุกขึ้นนั่งฉลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าลินินขาดยืนเฝ้าอยู่ ³² แต่โยนาตัมบุตรชายซีเมอาห์เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า □ ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนชมชื่นทามาร์น้องหญิงของท่านแล้ว ³³ ฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว □ ³⁴ แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเงหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆ เขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา ³⁵ โยนาตัมจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า □ ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงตั้งนั้น □ ³⁶ อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องให้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กั้นแสงและบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย

อับซาโลมหนีไปยังเมืองเกชูร์

³⁷ อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าทลัมัย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า ³⁸ ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี ³⁹ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

14

โยอาบนำอับซาโลมให้กลับมาคืนดีกันกับดาวิด

1 ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรญาห์ทราบว่ กษัตริย์อัสลัยถึงอับซาโลม 2 โยอาบจึงใช้คนไปขึงเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า □ของจงแสรังทำเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อัยซาโลมน้ำมัน แต่แสรังทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว 3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์ □ แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น 4 เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ขยหน้าลงถึงดิน ถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่พึง □ 5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า □เจ้ามีเรื่องอะไร □ นางกราบทูลว่า □หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามีตายเสียแล้ว 6 สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย 7 ทุเกิด หมูญาติทั้งสิ้นรุมกันมหาสาวยใช้ของพระองค์บอกว่า □จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวเองมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย □ ดังว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย □ 8 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า □ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะส่งการเรื่องเจ้า □ 9 หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศาวันบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย □ 10 กษัตริย์ตรัสว่า □ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย □ 11 นางก็กราบทูลว่า □ข้าแต่พระองค์ ขอกษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลหิตจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน □ พระองค์ตรัสว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน □ 12 แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า □ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน □ พระองค์ตรัสว่า □พูดไป □ 13 หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า □เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก 14 คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง 15 ฉะนั้นบัดนี้ที่หม่อมฉันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนชู้หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า □หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ 16 ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า □ 17 และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า □ขอให้พระดำริชองกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก □ เพราะกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ในการที่ประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด □ 18 แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า □สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ □ ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า □ขอ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันจงตรัสเถิด □ 19 กษัตริย์จึงตรัสถามว่า □ในเรื่องทั้งสิ้นนี้มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า □ หญิงนั้นทูลตอบว่า □ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ทรง

พระชนม์มออยู่แนงันใด ไม่มีใครหลบหลีกพระตำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้หม่อมฉันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้ของพระองค์²⁰ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหม่อมฉันทรงมีพระสติปัญญาตั้งสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ

อับซาโลมได้รับการยกโทษ

²¹ กษัตริย์ดาร์สสั่งโยอาบว่า ๐เกิด เราอนุมัติตามคำขอนี้แล้ว จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา๐ ²² โยอาบก็ชนหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนาพระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า ๐โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบ ว่า ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในประการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุดตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์๐ ²³ โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอับซาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม ²⁴ และกษัตริย์รับสั่งว่า ๐ให้เขาไปอยู่วังของเขาเถิด อย่าให้เขาเฝ้าเรา๐ อับซาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

อับซาโลมเข้าเฝ้าดาวิด

²⁵ ในบรรดาอิสราเอลหามิผู้ใดรูปร่างน่าชมอย่างอับซาโลมไม่ ในตัวท่านตั้งแต่เฝ้าเท่าจนถึงกระหม่อม ไม่มีตำหนิเลย ²⁶ เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผมหนักแล้วท่านก็ตัดเสีย๐ ท่านก็ชิงผมของท่าน ได้หนักสองร้อยเชเชลตามพิภักดหลวง ²⁷ มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับซาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม ²⁸ อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมีได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์²⁹ แล้วอับซาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เขาไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน ³⁰ ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า ๐ดูซิ นายของโยอาบอยู่ัดนขาของเรา เขามิ่ข้าวารีย์ที่นั่น จงเอาไฟเผาเสีย๐ มหาดเล็กของอับซาโลมก็ไปเอาไฟเผา ³¹ โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า ๐ทำไม มหาดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผาของหม่อมฉัน๐ ³² อับซาโลมตอบโยอาบว่า ๐เกิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า ๐มานี้เกิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า ๐ให้ข้าพระองค์มาจากเกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า ฉะนั้นบัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์๐๐ ถ้าเรามีความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย๐ ³³ โยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในมกากลางชนหน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจับอับซาโลม

15

อับซาโลมจงใจประชาชนตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์

¹ อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหารวังหน้าห้าสิบคน ² อับซาโลมตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ไปประทับริมทางไปยังประดูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า ๐เจ้ามาจากเมืองไหน๐ และเมื่อเขาทูลตอบว่า ๐ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล๐ ³ อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า ๐ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า๐ ⁴ อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า ๐โอ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า

ข้าจะตัดสินใจให้ความยุติธรรมแก่เขา 5 เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยืนมือออกจับคนนั้นไว้และจับเขา 6 อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

อับซาโลมกบฏต่อดาวิด

7 ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์⁸ เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกชูร์ประเทศซีเรียว่า ข้าพระองค์จะยอมให้พระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ 9 กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า จงไปเป็นสุขเถิด ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน 10 แต่อับซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน 11 มีชายสองร้อยคน ไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันหลายๆ ทหารราบเรื่องอะไรไม่ 12 ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิโธเฟลชาวกิโยนที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขาคือกิโยน การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝึกฝอยอยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด

13 ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า ข้าใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว 14 แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า จงลุกขึ้นให้เรานี้ไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ 15 ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า อดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ 16 กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง 17 กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล 18 บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเคเรีและคนเปเลทกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป 19 กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิททัยคนกัทว่า ข้าพเจ้าจึงไปกับเรากับ จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์ เจ้าเป็นแต่คนต่างดาว และถูกนรทศมาด้วย 20 เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด 21 แต่อิททัยทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์จะยอมอยู่แน้นในใจ และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน้นในใจ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย 22 ดาวิดก็รับสั่งกับอิททัยว่า จงผ่านไปเถิด 23 อิททัยชาวเมืองกัทจึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก 24 เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องให้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารชิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทาง ไปถิ่นทุรกันดาร 24 และดูเถิด ศาโดกก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวีทั้งสิ้น ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็ขึ้นมาจากประชาชนออกจากเมืองไปหมด 25 แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า จงห้ามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเรา

เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และ
 สำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย ²⁶ แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า
 □เราไม่พอใจเจ้า□ ดูเถิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรด
 เห็นชอบเถิด□ ²⁷ กษัตริย์ดาร์สกับศาโดกบุตรโรหิตด้วยว่า □ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไป
 ในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสนุตรของท่าน และโย
 นานานบุตรของอาบิยาธาร์ ²⁸ ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีชาว
 มาจากท่านให้เราทราบ□ ²⁹ ฝ่ายศาโดกกับอาบิยาธาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุง
 เยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น ³⁰ ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลาง
 กันแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล้า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็
 คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง ³¹ มีคนมากราบทูลดาวิดว่า □อาทิโรเฟลอยู่ในพวก
 คิติกบฏของอับซาโลมด้วย□ ดาวิดกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำ
 ปรีกษาของอาทิโรเฟลโง่เง่าไป□ ³² อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นที่นมัสการพระเจ้า
 ดูเถิด หุซัยชาวอารคีได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะ ³³ ดาวิดตรัสกับเขา
 ว่า □ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภรรยาแก่เรา ³⁴ แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับ
 อับซาโลมว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้า
 พระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ขอเป็น
 ผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น□ แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรีกษาของอาทิโรเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อ
 เห็นแก่เรา ³⁵ ศาโดกกับอาบิยาธาร์บุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินใน
 พระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบิยาธาร์บุโรหิตทราบ ³⁶ ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขา
 ก็อยู่ด้วย คืออาหิมาอัสนุตรศาโดก และโยนานานบุตรอาบิยาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่อง
 อะไรจงใช้เขามาบอกเราทุกเรื่องเถิด□ ³⁷ หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และ
 อับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

16

ศิษยาภิบาลเล็กที่ไม่สัดขื่อของเมฟีโบเซท

¹ เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิษยาภิบาลเล็กของเมฟีโบเซทก็เข้ามา
 เฝ้าพระองค์ มีลาคู่นึ่งผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน ฝรั่งแห้งร้อยฟอง และ
 ผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง ² กษัตริย์ดาร์สกับศิษยาภิบาลเล็กว่า □เจ้านำสิ่งเหล่านี้
 มาทำไม□ ศิษยาภิบาลตอบว่า □ลาคู่นั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อนสำหรับ
 ชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม□ ³ กษัตริย์
 ดาร์สว่า □บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า□ ศิษยาภิบาลทูลกษัตริย์ว่า □ดูเถิด ท่านพักอยู่ใน
 เยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า □วันนี้วังศวันอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่
 เรา□ ⁴ แล้วกษัตริย์ดาร์สกับศิษยาภิบาลเล็กว่า □ดูเถิด ทรัพย์สมบัติของเมฟีโบเซทก็ตกเป็นของเจ้า
 ทั้งหมด□ และศิษยาภิบาลทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูล
 วังวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตร
 ของพระองค์□

ซิเมอีตำดาวิด

⁵ เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุริม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววังศวัน
 ชาอูลชื่อซิเมอีบุตรชายเกบรา เขาออกมาเดินพลางตำพาลาง ⁶ และเอาหินขว้างดาวิดและ

ขวางบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างชาวและข้างชายของพระองค์⁷ ซิเมอีร้องตามมาว่า ๐จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศวานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมือของบัลซาโลมนบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต⁹ อภิษัตริย์บุตรชายนางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ๐ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย¹⁰ แต่กษัตริย์ตรัสว่า ๐บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า ๐จงด่าดาวิด¹¹ แล้วใครจะพูดว่า ๐ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น¹² ๐ดาวิดตรัสกับอภิษัตริย์และข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า ๐ดูเถิด ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากนั้นแอมของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำเล่า ข้างเขาเถิด ให้เขาเข้าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว¹³ บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาด่าเราในวันนี้¹⁴ ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายซิเมอีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพาลงต่ำพาลง เขาก่อนหินเปาและเอาฝุ่นขัดใส่¹⁵ กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนียวอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

อับซาโลมนำพลของพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม

¹⁵ ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโธเฟลก็มาด้วย¹⁶ และอยู่มาเมื่อหุซัยชาวอารคิ สหายของดาวิด เข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า ๐ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ¹⁷ และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า ๐นี้หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า¹⁸ หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า ๐มิใช่พะยะคะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้้นั้น¹⁹ อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่ไอรสของท่านผู้้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพิศมัยของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพิศมัยพระองค์ฉันนั้น²⁰ อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า ๐เราจะทำอย่างไรดี จึงให้คำปรึกษาของท่าน²¹ อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า ๐จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยิวว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น²² เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลม ไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น²³ ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระด้ารัสของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนี้

17

อาหิโธเฟลกับหุซัยให้คำปรึกษาที่แตกต่างกัน

¹ และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า ๐ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่น สองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิด คืนวันนี้² ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อท่านยังเหนียวอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสิ้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์³ แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้นกลับมาเข้า

ฝ่ายพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมามีทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสก□ 4 คำพูดนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย 5 อับซาโลมตรัสว่า บังเรียกหุซัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน□ 6 เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า อาทิสโรเฟลว่าอย่างนี้แล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา□ 7 หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า □คำปรึกษาซึ่งอาทิสโรเฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี□ 8 หุซัยกราบทูลต่อไปว่า □พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งกล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมีที่ถูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล 9 คูเกิด ถึงขณะที่ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าว □ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน□ 10 แม่นกที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลาย ไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบ ว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งกล้า 11 แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายดั่งเม็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง 12 เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งที่ใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะ ไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง 13 ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลง ไปที่ลุ่มแม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่ให้เห็นที่นั่น□ 14 อับซาโลม และคนอิสราเอลทั้งปวงว่า □คำปรึกษาของหุซัยคนอารคีดีกว่าคำปรึกษาของอาทิสโรเฟล□ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาทิสโรเฟลฝ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม 15 แล้วหุซัยจึงบอกศาดอกและอาบียาธาโรโรหิตว่า □อาทิสโรเฟล ได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้า ได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้ 16 ฉะนั้นบัดนี้จึงรีบส่งคน ไปกราบทูลดาวิดว่า □คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่าวางใจให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด□ □ 17 ฝ่ายโยนาธานและอาหิมายัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขา ไม่กล้าเข้ากรุง ให้ใครเห็น 18 แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านยูริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อนั้น 19 หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย 20 เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า □อาหิมายัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน□ หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า □เขามาชำระน้ำไปแล้ว□ เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 21 อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้น ไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า □ขอทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาทิสโรเฟล ได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้□ 22 ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้า ก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน 23 เมื่ออาทิสโรเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอานลาขึ้นขี่กลับ ไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอบครัวเสียเสริงแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน 24 ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้ง

ปวง ²⁵ อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่ง ชื่ออิธราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบิกายิลบุตรสาวของนาหาช น้องสาวของนางเศรฺยาห์มารดาของโยอาบ ²⁶ ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด ²⁷ อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โขบินบุตรชายนาหาชชาวเมืองรับบาห์แห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลสัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม ²⁸ ได้ชนที่นอน อ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วฝัก และถั่วแดง ²⁹ น้ำผึ้ง เนย เกษ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า □พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร□

18

สงครามระหว่างทหารของดาวิดกับอับซาโลม

¹ ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม ² และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบิซัย น้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรฺยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า □เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย□ ³ แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า □ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ไยดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า□ ⁴ กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม□ กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน ⁵ กษัตริย์รีบสั่งโยอาบ อาบิซัย และอิททัยว่า □เบาๆ มือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม□ พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม ⁶ พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอฟราอิม ⁷ คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น ⁸ การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นป่ากินคนเสียมากกว่าดาบกิน

อับซาโลมถูกล่า

⁹ และอับซาโลม ไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้น ได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศิระชะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน ¹⁰ มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก□ ¹¹ โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า □ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียว เราก็จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า□ ¹² แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า □ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบิซัยกับอิททัยว่า □ของจงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น□ ¹³ มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย□ ¹⁴ โยอาบจึงว่า □เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้□ ท่านก็หยิบหลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

ที่ในต้นโอ๊ก¹⁵ ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอัชชาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย¹⁶ โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยังยั้งเขาทั้งหลายไว้¹⁷ เขาก็ยกศพอัชชาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่หมึมา คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปเดินที่ของตน¹⁸ เมื่ออัชชาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า □เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา □ ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอัชชาโลมจนทุกวันนี้

ดาวิดทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความตายของอัชชาโลม

¹⁹ อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า □ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว□²⁰ โยอาบก็ตอบเขาว่า □ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าไอธอสของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว□²¹ โยอาบก็สั่งคูชิว่า □จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น□ คูชีก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป²² อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า □จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชิไปด้วย□ โยอาบตอบว่า □ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป□²³ เขาตอบว่า □จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป□ โยอาบจึงบอกเขาว่า □วิ่งไปเถาะ□ และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ทราบ ขึ้นหน้าคูชิไป²⁴ ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาซุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล่ำฟั่ง²⁵ ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า □ถ้าเขามาล่ำฟั่งก็จงคาบข่าวมา□ ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้²⁶ ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า □ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล่ำฟั่ง□ กษัตริย์ตรัสว่า □เขาคงนำข่าวมาด้วย□²⁷ ทหารยามนั้นก็กราบทูลว่า □ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรชายศาโดก□ และกษัตริย์ตรัสว่า □เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี□²⁸ แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า □ทุกสิ่งสงบแล้ว พระยะคะ□ เขาก็กราบทูลกษัตริย์ซบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า □สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาคู่ต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าพระองค์แล้ว□²⁹ กษัตริย์ตรัสถามว่า □อัชชาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ□ อาหิมาอัสทูลตอบว่า □เมื่อโยอาบ ไซให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพเจ้าเห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ□³⁰ กษัตริย์ตรัสว่า □จงหลีกมาโดยตรงนี้□ เขาจึงหลีกไปยืนนิ่งอยู่³¹ ดูเถิด คูชีก็นำถึง และคูชีก็นำทูลว่า □มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์□³² กษัตริย์ตรัสถามคูชิว่า □อัชชาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ□ คูชิตูลตอบว่า □ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าและบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด□

ดาวิดทรงเศร้าโศกมาก

³³ กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้น ไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไป พระองค์ตรัสว่า □โอ อัชชาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อัชชาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากตายแทนเจ้า โอ อัชชาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย□

19

โยอาบตีเตียนดาวิด

1 เขาไปเรียนโยอาบว่า □ ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม □ 2 เพราะฉะนั้น ชัยชนะในวันนั้นก็กลายเป็นการไว้ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย เพราะในวันนั้นประชาชนได้ ยินว่า กษัตริย์ทรงโทมนัสเพราะพระราชบุตรของพระองค์ 3 ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามา ในเมืองอย่างกับคนหนีศึก แล้วอายนแอบเข้ามา 4 กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสียงดังว่า □ โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา □ 5 โยอาบก็เข้ามา ในพระราชวังทูลกษัตริย์ว่า □ วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำ ให้ข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของ ราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเฮสี และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ ให้ เขาได้รับความละอาย 6 เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหาย ของพระองค์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ยึดติดนาย ทหารและบรรดาข้าราชการทั้งหลาย ในวันนั้นข้าพระองค์ทราบว่ ถ้าในวันนี้อับซาโลมยังมีชี วิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย 7 ฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลุก ขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณ ในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มีชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืน นี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จน บัดนี้ □ 8 กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า □ ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง □ ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่าง คนต่างก็หนีไปยังถิ่นของตนหมดแล้ว

ดาวิดเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

9 ประชาชนทั้งสิ้นก็หวนใจกันไปท้ออิสราเอลทุกตระกูล กล่าวว่า □ กษัตริย์เคยทรงช่วย เราให้พ้นจากมือศัตรูของเราและทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรง หนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน 10 แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้ว ในสงคราม ฉะนั้นบัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ □ 11 กษัตริย์ดาวิดทรงใช้คนไปหาศาโดกและอาบียาธาธาโรหิต รับสั่งว่า □ ขอบอกพวกผู้ใหญ่ ของคนยูดาห์ว่า □ ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของ พระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มาจากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์ 12 ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ทำไมท่านจึงจะเป็นคน สุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ □ 13 และจงบอกอามาสว่า □ ท่านมิได้เป็นกระดูกและเนื้อหนัง ของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทน โยอาบสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรง ลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก □ □ 14 พระองค์ก็ได้ขังจงจิตใจของบรรดาคนยูดาห์ด้ ึ่งกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขายังส่งคน ไปทูลกษัตริย์ว่า □ ขอพระองค์เสด็จกลับ พร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย □ 15 กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน 16 ชิเมอี บุตรชายเกบรา คนเบนยามินผู้มาจากบาธูรัม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อ จะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด 17 มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และศิบา มหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รีบมายัง แม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์ 18 เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้าม ไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์

ย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ซิเมอี บุตรชายเกบรา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน 19 กราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันทีกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอ กษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย 20 ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่า ได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดูกษัตริย์ ในวันนี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ 21 อามีชัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ดำผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์ 22 แต่ดาวิดตรัสว่า ข้าพเจ้าทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามิรู้จะอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาปฏิบัติกับเรา ในวันนี้จะควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล 23 และกษัตริย์ตรัสกับซิเมอีว่า ข้าพเจ้าจะไม่ถึงตาย 24 แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา 24 เมฟีโบเซท โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์โดยมิได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ 25 อยู่มาเมื่อเมฟีโบเซทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า เมฟีโบเซท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา 26 ท่านทูลตอบว่า ข้าพเจ้า แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ข้าพเจ้าจะผูกอาณานิคมตัวหนึ่งเพื่อข้าพเจ้าได้เข้าไปตามเสด็จกษัตริย์ 27 เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนอกรีต ข้าพเจ้ากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะคะ 28 เพราะว่าว่าวงศ์วานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับ ใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ได้รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์ 29 กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า ข้าพเจ้าจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบบางแบงที่ติดกัน 30 เมฟีโบเซทกราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าเมื่อ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบบารับไปหมดเถิด พะยะคะ 31 ฝ่ายบารซิลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป 32 บารซิลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะที่พระองค์ประทับที่มาหะเนอิม เพราะท่านเป็นคนมีมามาก 33 กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลัยว่า ข้าพเจ้ามาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะขนเสวียนให้ อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม 34 แต่บารซิลัยทูลกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 35 วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลืมนสร้อยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับ ใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า 36 ผู้รับ ใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหนอยเท่านั้น โฉนดกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า 37 ขอให้ผู้รับ ใช้ของพระองค์กลับไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูกษัตริย์โปรดให้คิมฮามผู้รับ ใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร 38 กษัตริย์ตรัสตอบว่า คิมฮามจงข้ามไปกับเรา เราจะทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดี

กระทำตาม□ 39 แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจูบารซิลัย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน 40 กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และคิมฮามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

การแตกร้าวกักระหว่างคนอิสราเอลกับคนยูดาห์

41 แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลกษัตริย์ว่า □ โฉนคนยูดาห์ที่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย□ 42 ประชาชนยูดาห์ทั้งสิ้นจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า □ พระราชกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ□ 43 คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า □ เรามีส่วนในกษัตริย์สิบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอกหรือ□ แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

20

การกบฏของเซบา

1 เผอิญที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเซบานบุตรชายบิคริ คนเบนยามิน เขาได้เฝ้าแดรซขึ้นกล่าวว่า □ เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปเดินที่ของตนเถิด□ 2 ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเซบานบุตรชายบิคริ แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขอย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม 3 ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้น ไปรวมกักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชุบเลี้ยงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างม่ายจนวันตาย

โยอาบฆ่าอามาสา

4 กษัตริย์ดรัสสั่งอามาสาว่า □ จงระดมพลยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย□ 5 อามาสาก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้ 6 ดาวิดดรัสกับอาบิซัยว่า □ บัดนี้เซบานบุตรบิคริจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่าน ไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา□ 7 มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเคเรี กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งกล้าทั้งหมด และเขาทั้งหลายก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเซบานบุตรชายบิคริ 8 เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสาก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปดบก็ติดกลอง 9 โยอาบจึงถามอามาสาว่า □ พี่ชายเอ๋ย สบายดีหรือ□ และโยอาบก็เอามือขวาจับศราอามาสาจะจูบเขา 10 แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาสา ใส่เหล็กถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอาบิซัยน้องชายก็ไล่ตามเซบานบุตรชายบิคริไป 11 ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสาพูดว่า □ ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป□ 12 อามาสากินอนเกลือกโลหิตของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้น

เห็นประชาชนทั้งสิ้นมาหยุดอยู่ เขาก็นำศพออกมาสาจากทางหลวง ไปทิ้ง ในทุ่งนา และเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่

การกบฏของเขาพ่ายแพ้

13 เมื่อเอาศพออกมาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเขานูบุตรชายบิครี 14 เขาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคาห์ และบรรดาคนบิโรต คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย 15 พวกเขาไปถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาห์ เขาทำเชิงเทินขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะลวงกำแพงเพื่อจะให้ฟัง 16 มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า □ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะพูดด้วย□ 17 โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า □ท่านคือโยอาบหรือ□ เขาตอบว่า □ใช่แล้ว□ นางจึงเรียนท่านว่า □ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย□ ท่านก็ตอบว่า □ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว□ 18 นางก็พูดว่า □สมัยโบราณเขาพูดกันว่า □ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเถิด□ แล้วเขาก็ตกลงกันได้ 19 ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสตัยชื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย□ 20 โยอาบจึงตอบว่า □ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว 21 เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมชื่อเขานูบุตรบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อสุกษัตริย์ คือต่อสุดาวิด จึงมอบเขามาแด่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้□ หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า □ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน□ 22 แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเขานูบุตรชายบิครีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับ ไปยังเต็นท์ของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเฝ้ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 23 โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบเนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาคือเป็นผู้บังคับบัญชาองคนเครธีและคนเปเลท 24 และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูตเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 25 เขาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอามียาธาร์เป็นปุโรหิต 26 อีราคนยาฮีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

21

การกัณดารอาหารระยะเวลาสามปีเพราะเหตุซาอูลฆ่าคนกิโยน

1 ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะเหตุซาอูลและวงศัวานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาฆ่าคนกิโยน□ 2 กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิโยนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิโยนนั้น ไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความรื้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์) 3 ดาวิดตรัสถามคนกิโยนว่า □เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้อวยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้□ 4 คนกิโยนทูลตอบพระองค์ว่า □พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากซาอูลและวงศัวานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ก็ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด พระองค์จึงตรัสว่า □แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านแล้ว□ 5 เขากราบทูลกษัตริย์ว่า □ชายผู้ที่เราฝากฝังพวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล

6 ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบอาห์แห่งชาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ตรัสว่า ¶เราจะจัดเขามาให้ 7 แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของชาอูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของชาอูล 8 แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับชาอูล ชื่ออาร์โมนีกับเมฟีโบเชท กับบุตรชายห้าคนของมีคาเอลราชธิดาของชาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลลีย์ชาวเมโกลาห์ 9 พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอห้อยเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และห้อยเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันนั้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบารเลย์ 10 แล้วนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนถึงจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าหุงมา 11 มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสมนของชาอูลกระทำอย่างไร 12 ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่สลักลบเอาไปจากถนนเมืองเบรชาน ที่คนฟิลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟิลิสเตียประหารชาอูลบนเขากิลโบอา 13 พระองค์ทรงนำอัฐิของชาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั้น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น 14 และเขาก็ฝังอัฐิของชาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของศิษบิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น 15 คนฟิลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟิลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย 16 อิชบับเนอบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย 17 แต่อาวีชัยบุตรชายนางเศรฺยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟิลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า ¶ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ผู้ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย 18 อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟิลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบคัยคนหุซาห์ได้ฆ่าฟันบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ 19 และมีการรบกับคนฟิลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยาอาเรโอรเกมิชชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าน้องชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพั้นทอผ้า 20 มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย 21 เมื่อเขาทำทนายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของชิมเอิเชษฐาของดาวิดก็สังหารเขาเสีย 22 คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

22

ดาวิดแต่งบทเพลงแห่งการช่วยให้รอดพ้น

1 ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ ท่านและให้พ้นจากพระหัตถ์ของชาอูล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ 2 พระองค์ท่านตรัสว่า ¶พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพ้นของ

ข้าพเจ้า³ เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ยึดของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพเจ้าพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากความทารุณ⁴ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า⁵ เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว⁶ ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า⁷ ในยามทุกขใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์⁸ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว⁹ ครั้นออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเปลืองผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น¹⁰ พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความมืดที่บอญใต้พระบาทของพระองค์¹¹ พระองค์ทรงเครบนตนหนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม¹² พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นพลับพลาอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆที่บ่งฟ้า¹³ ถ่านลูกเป็นเพลิงจากความสูงไสยข้างหน้าพระองค์¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงคะนองกีกก็องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์¹⁵ และพระองค์ทรงใช้ลูกธนูของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระเจาไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาไกลหล¹⁶ แล้วก็เห็นห่องธาร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนานของพระเยโฮวาห์ ตามที่ลมพวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากหลาย¹⁸ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า¹⁹ เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พิงพิงของข้าพเจ้า²⁰ พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาซึ่งที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า²¹ พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า²² เพราะข้าพเจ้ารักษาบรรดาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรากรจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย²³ เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้หนีจากกฎเกณฑ์ของพระองค์²⁴ ต่อพระพิภดรพระองค์ข้าพเจ้าไร้อาหิ และข้าพเจ้ารักษาคำไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า²⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้า ในสายพระเนตรของพระองค์²⁶ พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็ม ไปด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไร้อาหิต่อผู้ที่ไร้อาหิ²⁷ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง²⁸ พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่โสเพื่อเอาเขาให้ต่ำลง²⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพเจ้าพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง³⁰ พะยะคะ ข้าพเจ้าองค์ตะลุมบอนทัพ ได้โดยพระองค์โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้³¹ ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระวจนะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์³² เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา นอกจากพระเจ้าของเรา³³ พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข็มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์³⁴ พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่าง

ดินกว้างตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า³⁵ พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโค้งคันธนูเหล็กกล้าได้³⁶ พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น³⁷ พระองค์ประทานที่กำบังขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลัด³⁸ ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสียและไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกผลาญเสียสิ้น³⁹ ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะยะค่ะ เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว⁴⁰ เพราะพระองค์ทรงคาดเอาข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์⁴¹ พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย⁴² เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา⁴³ ข้าพระองค์ทุบตีเขาแหลกละเอียดอย่างผงคลีดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจ่ายเขาออกไปทั่ว⁴⁴ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเกี่ยงแย่งประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษา ข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็ประณินบิดีข้าพระองค์⁴⁵ ชนต่างดาวจะมาจำนนต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์⁴⁶ ชนต่างดาวเสียกำลังใจ และตัวสันออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย⁴⁷ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง⁴⁸ พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์⁴⁹ ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะยะค่ะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทารุณ⁵⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์⁵¹ พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ไป

23

วาทะสุดท้ายของดาวิด

1ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่างไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า 2□โดยข้าพเจ้า พระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวจนะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า 3 พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงสิ้นพระวาจา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า 4 เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หญ้างอกออกจากดิน□ 5 ถึงแม้ว่าวงศวานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น 6 แต่คนอันธพาลก็เป็นเหมือนหนามที่ต้องผล็อยไป เพราะว่าจะเอามือหยิบก็ไม่ได้ 7 แต่คนที่ตะต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็กและมีตำมอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในที่เดียวกัน□

วีรบุรุษของดาวิด (1 พศต 11:10-47)

8 ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนหักโมนี่ผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาดีโนเคนเอสนีย์ ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว⁹ ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอเลอาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโฮไฮ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหามคนฟิลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ¹⁰ ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจนมือของท่านเมื่อข้อมือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เราได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของท่านนั้น¹¹ รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกซารฮาราร์ คนฟิลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟิลิสเตียไป¹² แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟิลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง¹³ ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอูดุลัมในถูดูเกียชัว มีคนฟิลิสเตียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม¹⁴ คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟิลิสเตียก็อยู่ที่เบรเลเฮม¹⁵ ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า โอโอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้□¹⁶ ทกแล้วทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟิลิสเตียเข้าไป ตักน้ำที่บ่อเบรเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทอกลงถวาย แต่พระเยโฮวาห์¹⁷ และตรัสว่า โอโอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นั่นคือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขามิใช่หรือ □ เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดื่มไม่ ทกแล้วทหารทั้งสาม ได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้¹⁸ ฝ่ายอาบิชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงตั้งวีรบุรุษสามคนนั้น¹⁹ ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมีใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น²⁰ เมในยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งกล้าแห่งเมืองซิบเซเอล เป็นคนประกอบมหรกิจ ท่านได้ฆ่าคนดูจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย²¹ ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เมในยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแยงเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง²² เมในยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้และได้ชื่อเสียงตั้งวีรบุรุษสามคนนั้น²³ ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์²⁴ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่ง ในสามสิบคนนั้น เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบรเลเฮม²⁵ ซัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาซาวเมืองฮาโรด²⁶ เฮเลศคนเปเลท อิราบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา²⁷ อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโรท เมนูนีเยคนหุซาร์²⁸ สัลโมนชาวอาโฮไฮ มาหะริยชาเวโทฟาห์²⁹ เฮเลนบุตรชายบาอานาห์ชาวเวโทฟาห์ อิทัยบุตรชายริบัยชาวกิเยอาห์แห่งคนเบนยามิน³⁰ เมในยาห์ชาวปรัอาโรน ฮิตดัยชาวล่าธารกาอัส³¹ อาบิฮัลโบนคนเอารบาห์ อัสมาเวทชาวบาสุริม³² เอลียาบาชาวชาอัลโบน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่ง ในบรรดาบุตรชายของยาเซน³³ ซัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิซิมบุตรชายของซาราร์คนฮาราร์³⁴ เอลีเฟเลทบุตรชายอาห์สับิมบุตรชายของชาวมาอาคาห์ เอลิอัมบุตรชายอาฮีโรเฟลชาวกิโกล³⁵ เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ³⁶ อิกาลบุตรชาย

นารันชาวโศบาห์บานาคอนกาด³⁷ เสเลคคนอัมโมน นานะรัชชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรฺยาห์³⁸ อีราคนอิทไรด์ กาเรบคนอิทไรด์³⁹ อูริอาห์คนยิวไตต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

24

ความหยิ่งนำดาวิดไปสู่ความบาป (1 พศต 21:1-6)

1 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงดลใจดาวิดตรัสว่า □จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์□ 2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า □จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน□ 3 แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า □ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น แต่ใน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัย ในเรื่องนี้□ 4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์ กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล 5 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน ไปและตั้งค่ายในเมืองฮาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดไปทางยาเซอร์ 6 แล้วเขาทั้งหลายก็มาอยู่ที่เลอาดและมาถึงแผ่นดินตะทิมโหดฉิ และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไซดอน 7 และมาถึงป้อมปราการเมืองไทระ และทั่วทุกหัวเมืองของคนฮีไวต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา 8 เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน 9 และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ กษัตริย์ ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน

ดาวิดทรงเลือกพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ (1 พศต 21:7-17)

10 เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โทมแนส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า □ข้าพระองค์ได้กระทำให้บาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้ภัยความชั่วร้ายของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก□ 11 และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวาจนะของพระเยโฮวาห์ก็มายังกาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า 12 □จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า□ □ 13 กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า □จงให้เกิดกัณดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์จะยอมหนีศัตรูสิ้นเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรึกตรอง และตัดสินใจในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์จะนำกลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา□ 14 ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า □เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย□ 15 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่นั้นเข้าจนสิ้นเวลากำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบามีเจ็ดหมื่นคน 16 และเมื่อทูตสวรรค์ขึ้นม^๗ ออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า □พอแล้ว ชัยยังมีของเจ้าได้□ ส่วนทูตสวรรค์

ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราานาห์คนเบนุส¹⁷ เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูลศรรคผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เราได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศัวานบิดาของข้าพระองค์เถิด□

ดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าว (1 พศต 21:18-30)

¹⁸ ในวันนั้นภาคก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า □ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราานาห์คนเบนุส□¹⁹ ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของภาคตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา²⁰ เมื่ออาราานาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อาราานาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ซบหน้าลงถึงดิน²¹ และอาราานาห์กราบทูลว่า □โฉน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์□ ดาวิดตรัสว่า □มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน□²² อาราานาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า □ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นเถียว ดูเถิด ที่นี่มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลื้อนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นฟืน□²³ ของทั้งสิ้นนี้อาราานาห์ดจกษัตริย์ขอถวายแด่กษัตริย์ และอาราานาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า □ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์□²⁴ แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราานาห์ว่า □ห้ามิได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้น ไม่ได้□ ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเซเชล²⁵ ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 พงศกษัตริย์

เราไม่รู้ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศกษัตริย์พูดถึงความตายของกษัตริย์ดาวิด การปกครองของกษัตริย์ซาโลมอน การที่ซาโลมอนน้อมสัการูปเคารพต่างประเทศ และการแบ่งอิสราเอลเป็นสองอาณาจักรในสมัยของกษัตริย์เรโหโบอัม เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์จนถึงกษัตริย์เยโฮรัม และประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ทั้งหลายของอิสราเอลจนถึงกษัตริย์อาหัสยาห์ เป้าหมายของหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ คือบันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลตั้งแต่สมัยที่อิสราเอลเจริญมากที่สุด จนถึงการสิ้นสุดลงของประเทศนั้น หัวเรื่องของสองเล่มนี้คือว่า พระเจ้าจะทรงอวยพระพรกษัตริย์และประชาชนเมื่อเขารักษาพันธสัญญาของพระองค์ไว้ และพระเจ้าจะทรงลงโทษผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ หนังสือ 1 พงศกษัตริย์บันทึกชีวิตของอาหับและเอลีซาห์ด้วย

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 118 ปี

ดาวิดทรงพระชรา

1 กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยังไม้อบอุ่น ² เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า ข้าขอเสาะหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เธออยู่งานเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ ให้เอนอนในพระทรงของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น ³ เขาจึงได้แสวงหานางสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล ได้พบนางสาวอาบิชาห์หญิงชาวซุนเนม จึงได้นำเธอมาเฝ้ากษัตริย์ ⁴ หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่

อาโดเนียฮาหวังแผนการให้ตนเองเป็นกษัตริย์

⁵ ฝ่ายอาโดเนียฮา โอรสของพระนางฮักกิท ได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า ข้าจะเป็นกษัตริย์ และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลวิ่งนำหน้าห้ำหั่นคนไว้เพื่อตนเอง ⁶ พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า ข้าทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถนัดขี่ซาโลม ⁷ ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์และกับอาบิยาราร์บุโรหิต เขาทั้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียฮา ⁸ แต่ศาโคบบุโรหิต และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และนาธันผู้พยากรณ์กับซิมเออีและเรอี และพวกทแกล้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียฮา ⁹ อาโดเนียฮาได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งไซเฮเลทซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรเกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือราชโอรสของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์ ¹⁰ แต่ท่านมิได้เชิญนาธันผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์ หรือพวกทแกล้วทหาร หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน

นาธันกับพระนางบัทเชบาวางแผนการ

¹¹ แล้วนาธันก็ทูลพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอนว่า ข้าพระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียฮา โอรสของพระนางฮักกิท ได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็มีมิได้ทรงทราบเรื่อง ¹² เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอข้าพระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของพระองค์ไว้ ¹³ ขอเสด็จเข้า

เฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า โอโ กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า ข้าโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา มิใช่หรือ ไนอาโอดินียาห์จึงทรงครองเล่าเพคะ¹⁴ ดูเถิด ขณะที่พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์¹⁵ แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามาก และอาบียาชาวซุนเนมก็กำลังอยู่ปรนนิบัติกษัตริย์¹⁶ เมื่อพระนางบัทเชบากราบถวายบังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า ข้าเจ้าประสงค์สิ่งใด¹⁷ พระนางทูลพระองค์ว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า ข้าโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา¹⁸ ดูเถิด บัดนี้ไอาโอดินียาห์ทรงราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่¹⁹ เธอได้ถวายวัว สัตว์อันพิถีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์กับอาบียาชาวโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่ข้าโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่²⁰ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอลทั้งสิ้นก็เพ่งดูพระองค์เพื่อพระองค์จะตรัสแก่เขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์²¹ มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและข้าโลมอนบุตรของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด²² ดูเถิด ขณะที่พระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นารันผู้พยากรณ์ก็เข้ามา²³ เขาทั้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด นารันผู้พยากรณ์²⁴ เมื่อนารันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ขบหน้าลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์²⁴ และนารันกราบทูลว่า โอโ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า โอโอาโอดินียาห์จะครองต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา²⁵ เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายวัว สัตว์อันพิถีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบียาชาวโรหิต และดูเถิด เขาทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอและกล่าวว่า ข้าอกษัตริย์ไอาโอดินียาห์ทรงพระเจริญ²⁶ แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดกบโรหิต กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และข้าโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่²⁷ เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์²⁸ แล้วกษัตริย์ดาวิดตรัสตอบว่า จงเรียกบัทเชบาให้มาหาเรา²⁸ พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์²⁹ แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงโลภชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก³⁰ เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ข้าโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา³⁰ เราก็จะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ³¹ แล้วพระนางบัทเชบาก็ขบพระพักตร์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า ข้าอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันจงทรงพระเจริญเป็นนิตย์³² กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า จงเรียกศาโดกบโรหิต และนารันผู้พยากรณ์ กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดามาหาเรา³² เขาทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์³³ และกษัตริย์ตรัสสั่งเขาทั้งหลายว่า จงพาข้าราชการของเจ้านายของเจ้าไปจัดให้ข้าโลมอนโอรสของเราขึ้นขี่ล่อของเรา และนำเขาลงไปที่ศิโยน³⁴ และให้ศาโดกบโรหิต และนารันผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วท่านทั้งหลายจงเป่าแตร และประกาศว่า ข้าอกษัตริย์ข้าโลมอนทรงพระเจริญ³⁵ แล้วท่านทั้งหลายจึงติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา

เพราะว่าเขาจะได้เป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้กำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์³⁶ และเบนโยอาหับบุตรชายเยโฮยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าเเมน ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสตั้งนั้นเทอญ³⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอทรงสถิตกับชาโลมอนฉันนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์³⁸ ตั้งนั้นศาโดกบโรหิต นาอันผู้พยากรณ์ และเบนโยอาหับบุตรชายเยโฮยาดา และคนเคเรีกับคนเปเลทได้ลงไปจัดให้ชาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดและได้นำท่านมาถึงกิโยน

การเจิมตั้งชาโลมอนไว้ที่กิโยน

³⁹ แล้วศาโดกบโรหิตได้นำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำมันมาจากพลับพลา และเจิมตั้งชาโลมอนไว้ และเขาทั้งหลายก็เป่าแตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ข้าของกษัตริย์ชาโลมอนทรงพระเจริญ⁴⁰ และประชาชนทั้งปวงก็ตามเสด็จไปเป่าปี่และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขาทั้งหลาย

แผนการของอาโดเนียห์พ่ายแพ้

⁴¹ อาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้วก็ได้ยินเสียงนั้น และเมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรก็พูดว่า เสียงอีกทีก็ครึกโครมนี้ที่ในกรุงหมายความว่าอะไร⁴² ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนาธานบุตรชายอาบิยาธาร์บโรหิตก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า ข้ามาเกิด เพราะเจ้าเป็นคนมีกำลังมากจึงนำข้ามาดู⁴³ โยนาธานกราบเรียนอาโดเนียห์ว่า ข้ามิได้ เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ชาโลมอนเป็นกษัตริย์⁴⁴ และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาโดกบโรหิต นาอันผู้พยากรณ์ และเบนโยอาหับบุตรชายเยโฮยาดา กับคนเคเรีและคนเปเลทตามชาโลมอนไป และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ชาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์⁴⁵ และศาโดกบโรหิต กับนาอันผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ครอบครอง ท่านก็โยน และเขาทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั้นด้วยความเปรมปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอีกทีก็ครึกโครม นี่เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน⁴⁶ ชาโลมอนได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วย⁴⁷ ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า ข้าขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของชาโลมอนนั้นสืบไปยิ่งกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของชาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์⁴⁸ แล้วกษัตริย์ก็ทรงโน้มพระกายลงบนแท่นที่บรรทม⁴⁸ และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ทรงประทานให้มีคนหนึ่งนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว⁴⁹ แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน⁵⁰ ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวชาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา⁵¹ มีคนไปกราบทูลชาโลมอนว่า ดูเถิด อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ชาโลมอน เพราะดูเถิด เธอจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า ข้าของกษัตริย์ชาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ⁵² และชาโลมอนตรัสว่า ถ้าแม่เขาสาแดงตัวได้ว่าเป็นคนที่สมควร ผมสีกเส้นเดียวของเขาคงไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความชั่วอยู่ในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย⁵³ กษัตริย์ชาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากราบลงต่อกษัตริย์ชาโลมอน และชาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า จงกลับไปวังของท่านเถิด

2

ดาวิดสั่งสอนซาโลมอน

1 เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า 2 □เราทั้งสองจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย 3 และจงรักษาพระบัญชาที่กำชับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า คือดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำริญในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในที่ใดๆที่เจ้าไป 4 เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รักษาพระวณะของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า □ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของเขา ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจของเขา (พระองค์ตรัสว่า □ราชวงศ์จะไม่ขาดสายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล □ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรยาห์ได้กระทำอะไรแก่เรา คือว่าเราได้กระทำประการใดแก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำแก่อับเนอร์บุตรเนอร์ และแก่อามาสาบุตรเยเธอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกในยามสงครามไหล ในยามสันติ และวางโลหิตที่ตกในยามสงครามลงบนรัดประคดที่เอวของเขา และลงบนรองเท้าของเขา 6 เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ 7 แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยคนกิเลอาด จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเราหนีจากอับซาโลมที่ชายของเจ้านั้น เขาทั้งหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตั้งนั้นแหละ 8 และดูเถิด มีซีเมอีบุตรเก□ราคนเบนยามินจากบ้านบาสุริมอยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ดำเราอย่างน่าสลดใจในวันที่เราเดินไปยังมาหะนาอิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า □เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ □ 9 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา เจ้าจะทราบว่าจะกระทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต □

ดาวิดสิ้นพระชนม์ ซาโลมอนขึ้นครองราชย์ (1 พศต 29:23-30)

10 แล้วดาวิดก็บรรทมหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด 11 และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี 12 ตั้งนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชาบิดาของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่

อาโตนียาห์ถูกประหารชีวิต

13 แล้วอาโตนียาห์โอรสของพระนางฮักกิทได้เข้าเฝ้าพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอน พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า □เจ้ามาอย่างสันติหรือ □ ท่านทูลว่า □อย่างสันติขอรับกระหม่อม □ 14 แล้วท่านทูลว่า □เกล้ากระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์ □ พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า □จงพูดไปเถิด □ 15 ท่านจึงทูลว่า □พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า กระหม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ตามก็ดี ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของเธอจากพระเยโฮวาห์ 16 บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่า

ได้ปฏิเสธเลย□ พระนางมีพระสาวนียต์ต่อเธอว่า □จงพูดไปเถิด□ 17 และท่านทูลว่า □ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ชาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์□ คือทูลขออาบิซากชาชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม□ 18 พระนางบัทเชนามมีพระสาวนียต์ว่า □ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า□ 19 พระนางบัทเชนามจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้เอาโดเนียห์ และกษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงคำนับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกำอ้อมมาถวายพระชนนี พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์ 20 แล้วพระนางทูลว่า □แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย□ และกษัตริย์ทูลพระนางว่า □ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธเสด็จแม่□ 21 พระนางทูลว่า □ขอยกอาบิซากชาชูเนมให้กับเอาโดเนียห์เชษฐาของเธอให้เป็นชายาเถิด□ 22 กษัตริย์ชาโลมอนตรัสตอบพระชนนีของพระองค์ว่า □ไหนเสด็จแม่จึงขออาบิซากชาชูเนมให้แก่เอาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย เพราะเขาเป็นพระเชษฐาของผม และฝ่ายเขามีอาบิยาธาร์บุโรหิตและโยอาบบุตรนางเศรยาห์□ 23 แล้วกษัตริย์ชาโลมอนทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า □ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและให้หนักยิ่งกว่า 24 เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นฉันใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้องตายในวันนั้นนั้น□ 25 ดังนั้นกษัตริย์ชาโลมอนจึงรับสั่งใช้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตเอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย

อาบิยาธาร์ถูกไล่ออกจากหน้าที่บุโรหิต

26 ส่วนอาบิยาธาร์บุโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า □จงไปอยู่ที่อานาโรท ไปสู่ไรนาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ในเวลาที่เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าหามิชอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา□ 27 ชาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิยาธาร์เสียจากหน้าที่บุโรหิตของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีที่เมืองซีโลห์

โยอาบถูกประหารชีวิตเพราะท่านฆ่าอับเนอร์

28 เมื่อชาวนั้นทราบไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับเนอร์ชาโลม ท่านได้สนับสนุนเอาโดเนียห์ โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงนอนแทนบูชาไว้ 29 เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ชาโลมอนว่า □โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์ และดูเถิด เขาอยู่ข้างแทนบูชานั้น□ ชาโลมอนรับสั่งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า □จงไปประหารชีวิตเขาเสีย□ 30 เบไนยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า □กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเถิด□ ท่านตอบว่า □ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่□ แล้วเบไนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า □โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้□ 31 กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า □จงกระทำตามที่เขบอก จงประหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้อาโลหิตไร้ความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหล่นั้น ไปเสียจากเรา และจากวงศ์วานบิดาของเรา 32 พระเยโฮวาห์ทรงทำให้ไหล่หิตของเขากลับมาคบนเศียรศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดราชบิดาของเราหาทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนออร์ผู้บัญชาการกองทัพของอิสราเอล และอามาสาบุตรเยเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพของยูดาห์ 33 ดังนั้นต้องให้ไหล่หิตของเขาทั้งสองคบนเศียรศีรษะของโยอาบและบนเศียรศีรษะของเขาคบนเศียรศีรษะของพระองค์ และ

ราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์³⁴ แล้วเบ โนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา ก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

เบ โนยาห์รับตำแหน่งเป็นแม่ทัพ ศาโดกรับตำแหน่งเป็นมหาโปรหิต

³⁵ กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบ โนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเห็นอกองทัพแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งศาโดกผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบียาธา

ซิเมอีถูกประหารชีวิต

³⁶ แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกซิเมอีให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า □ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปไหนเลย ³⁷ เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารชิดโรนนั้น ท่านจงรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตายแน่ แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง³⁸ และซิเมอีทูลกษัตริย์ว่า □ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น □ ซิเมอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน ³⁹ ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วทาสสองคนของซิเมอีได้หลบหนีไปยังอาคีซโอรสของมาอาคากษัตริย์เมืองกัท และเมื่อเขามายกซิเมอีว่า □ ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท □ ⁴⁰ ซิเมอีก็ลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปเฝ้าอาคีซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน ซิเมอีได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท ⁴¹ และเมื่อมีผู้กราบทูลซาโลมอนว่าซิเมอีได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว ⁴² กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกซิเมอีมาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า □เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตัดเดือนท่านแล้วว่า □ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป ไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตายแน่ □ และท่านก็ได้ตอบเราว่า □คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว □ ⁴³ ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น □ ⁴⁴ กษัตริย์ตรัสกับซิเมอีว่า □ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของเรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง ⁴⁵ แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพิภพตรัสพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์ □ ⁴⁶ แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบ โนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตซิเมอีเสีย ดังนั้นราชอาณาจักรก็ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

3

ซาโลมอนทรงแต่งงานกับราชธิดาของฟาโรห์

¹ ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ ² อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ ³ ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง

กษัตริย์ถวายเครื่องสัตวบูชาที่เมืองกิเบโอน (2 พศต 1:2-6)

4 และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นมหาบุรุษนิยสถานสูง ชาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชาที่นั่น

ชาโลมอนทูลขอสติปัญญา (2 พศต 1:7-13)

5 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ชาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า □เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด□ 6 และชาโลมอนตรัสว่า □พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าเสด็จพ่อดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจที่เที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตายิ่งใหญ่ไว้เพื่อเสด็จพ่อ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพ่อให้หนึ่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้ 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้าออกอย่างไรถูก 8 และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้ 9 เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแพะระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้□ 10 ที่ชาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า 11 พระเจ้าจึงตรัสกับชาโลมอนว่า □เพราะเจ้าได้ขอสั่งนี้และมีใจชอบชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย 12 ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า 13 เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้ 14 และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราจะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว□ 15 และชาโลมอนก็ตื่นบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์

การพิสูจน์สติปัญญาของชาโลมอน

16 แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 17 หญิงคนหนึ่งทูลว่า □โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน 18 ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนี้ก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น 19 แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ 20 พอเที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้นและเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์ 21 เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูเถิด เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์

คลอดมา □ 22 แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า □ ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เด็กที่ตาย เป็นบุตรชายของเจ้า □ หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า □ ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน □ เขาทั้งสองพูดกันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ 23 แล้วกษัตริย์ตรัสว่า □ คนหนึ่งพูดว่า □ คนนี้เป็นบุตรชายของฉัน คือเด็กที่เป็นอยู่ และบุตรชายของเจ้าตาย เสียแล้ว □ และอีกคนหนึ่งพูดว่า □ ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉันเป็นคนที่มีชีวิต □ 24 และกษัตริย์ตรัสว่า □ เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง □ เขาจึงเอาพระแสง ดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ 25 และกษัตริย์ตรัสว่า □ จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสอง ท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง □ 26 แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชี วิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาลัยในบุตรชายของเธอ เธอว่า □ โอ ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็อย่าทรงฆ่า เสีย □ แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า □ อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของฉัน ขอทรงแบ่งเถิดเพคะ □ 27 แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า □ จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดา ของเด็กนั้น □ 28 อิสราเอลทั้งปวง ได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษา นั้น และเขาทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายประจักษ์ว่า พระสติปัญญาของ พระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

4

ข้าราชการผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลในอาณาจักรของซาโลมอน

1 กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น 2 และคนต่อไปนี้เป็นข้าราชการผู้ ใหญ่ของพระองค์คือ อาซาริยาห์บุตรชายศาโดกเป็นปุโรหิต 3 เอลีโฮเฟลและอาหิยาห์บุ ตรชายซิบา เป็นราชเลขา เยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 4 เบไนยาห์บุ ตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ศาโดกและอาบียาธาห์เป็นปุโรหิต 5 อาซาริยาห์ บุตรชายนาอันเป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบดบุตรชายนาอันเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระ สหายของกษัตริย์ 6 อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนีสัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ ทำงานโยธา

ข้าหลวงสิบสองคนเป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์สำนัก

7 ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหา รสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือน หนึ่งในเดือนปี 8 ต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแดนเทือกเขาเอฟราอิม 9 เบน เดเคอร์ ประจำในมาคาสและในชาอัลบิม เบรเชเมซ และเอโลนเบธานัน 10 เบนเฮเสด ประจำในอารูบไบท โสโคห์และแผ่นดินเฮเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเขา 11 เบนอาบีนาตัม ประจำ ในบริเวณโดร์ทั้งหมด เขามีท่าพหิติดาของซาโลมอนเป็นชายา 12 บากานานบุตรชายอาหิลูด ประจำในทาอานาค เมกิดโดและเบธานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างศาธาณเชิงเมืองยิสเรเอล และ ตั้งแต่เบธานจนถึงอาเบลเมโฮลาห์ไปจนถึงผากข้างโน้นของโยกเนอัม 13 เบนเกเบอร์ ประจำ ในราโมทกิเลอาด เขามีเมืองทั้งหลายของยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามี ท้องถิ่นอารโกบ ซึ่งอยู่ในบาชาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และด่านทอง สัมฤทธิ์ขึ้นอยู่แก่เขา 14 อาหินาดัมบุตรชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม 15 อาหิมาอัส ประ จำในเนฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บำเหน็จพหิติดาของซาโลมอนเป็นชายา 16 บากานานบุตรชายหุ ซัย ประจำในอาเซอร์และเบอาโลท 17 เยโฮซาฟัทบุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสสาการ์ 18 ชิ เมอบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน 19 เกเบอร์บุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ใน

แผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาชาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น ²⁰ คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายตั้งเม็ดทรายชายทะเล เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน ²¹ และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟิลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดวันเวลาแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์ ²² เสบียงอาหารสำหรับซาโลมอน ในวันหนึ่งนั้น คือยอแด่งสามสิบ โคระ และแบ่งหกสิบ โคระ ²³ วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก้งและไก่อ้วน ²⁴ เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสิ้น ฟากแม่น้ำข้างนี้ตั้งแต่ทิฟซาห์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดาक्षัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์ ²⁵ ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เถาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระห์ถึงเมืองเบเออร์เชบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน ²⁶ ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวยกสี่หมื่นสำหรับบรรดาของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ²⁷ และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เขาทั้งหลายไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย ²⁸ ทั้งข้าวบาร์เลย์ และฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ได้รับสั่งแก่ทุกคน

สติปัญญาของซาโลมอนมาจากพระเจ้า

²⁹ และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจเม็ดทรายที่ชายทะเล ³⁰ และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์ ³¹ เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานคนเอสร่าห์ และเฮมาน คาลโคลส์และดาดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบ ³² พระองค์ตรัสสุภาษิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์ก็มีหนึ่งพันห้าบท ³³ พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสีดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดาคน สัตว์เลี้ยงคลาน และปลา ³⁴ และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน และมาจากบรรดาक्षัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ได้ยินถึงสติปัญญาของพระองค์

5

ซาโลมอนเตรียมสำหรับการสร้างพระวิหาร (2 พศต 2:1-16)

¹ ฝ่ายสิรามกษัตริย์เมืองไทระ ได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าซาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะสิรามรักดาวิดอยู่เสมอ ² และซาโลมอนได้ส่งพระดาร์สไปยังสิรามว่า ³ ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ⁴ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัติหรือเหตุร้ายก็ไม่มี ⁵ ฉะนี้ ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์

แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา 6 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สน สีดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเรานี้ ไม่มีผู้ใคร่จู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีโดน 7 และอยู่มาเมื่อฮิราม ได้ยินถ้อยคำของชาโลมอน ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า 8 ๓๒๓ การแต่พระเยโฮวาห์ในเวลานี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิด ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้ 8 และฮิราม ก็ใช้คนให้มายังชาโลมอนทูลว่า 9 ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำการสิ่งสารพัดตามที่ท่านปรารภในเรื่องไม้สนสีดาร์ และไม้สนสามใบ 9 ๓๒๓ ราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพลงมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้แก่แพที่นั้น ขอท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว 10 ฮิราม จึงได้จัดส่งไม้สนสีดาร์และไม้สนสามใบให้แก่ชาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ 11 ฝ่ายชาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักวังของฮิรามสองหมื่น โคระและน้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคระ ชาโลมอนทรงประทานแก่ฮิรามเป็นปีๆไปอย่างนี้แหละ 12 และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ชาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสติภาพระหว่างฮิรามและชาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน

พวกกรรมกรเพื่อสร้างพระวิหาร

13 กษัตริย์ชาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงนับได้สามหมื่นคน 14 และพระองค์ทรงใช้เขาไปยังเลบานอน เวนทะเลหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาโดนรีมเป็นผู้บังคับบัญชาพวกถูกเกณฑ์แรง 15 ชาโลมอนมีคนชนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นเทือกเขาแปดหมื่นคน 16 นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของชาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสามพันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลประชาชนผู้ดำเนินงาน 17 กษัตริย์ทรงบัญชาและเขาทั้งหลายสกัดก้อนหินใหญ่มีค่าออกมา เพื่อวางรากฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว 18 ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของชาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของฮิราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

6

การเริ่มสร้างพระวิหาร (2 พศต 3:1-2)

1 อยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีนี้สี่แห่งการที่ชาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนคิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การพรรณนาถึงพระวิหาร

2 พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงสามสิบศอก 3 มุขหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก 4 และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสอออกข้างนอก 5 พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ 6 ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหยักบัวไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม่รอดจะไม่ได้ทะลวงเข้าไปในผนังพระนิเวศ 7 เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจา

กบอศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง⁸ ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม⁹ พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีดาร์¹⁰ พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอกและติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์¹¹ และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า¹² □ เกี่ยวด้วยพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎหมายของเราและประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม เราก็จะกระทำถ้อยคำของเรากับเจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้า นั้นให้สำเร็จ¹³ และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย □¹⁴ ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ¹⁵ พระองค์ทรงกรุณนึ่งข้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุข้างในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูติดพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ¹⁶ พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศยี่สิบศอกด้วยกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน และพระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือที่บริสุทธิ์ที่สุด¹⁷ ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสี่สิบศอก¹⁸ มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย¹⁹ พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น²⁰ ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรงกรุแทนบูชาด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย²¹ และซาโลมอนทรงบุข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ²² และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แทนบูชาทั้งแทนที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ²³ ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเศวตสองรูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก²⁴ ปีกข้างหนึ่งของเศวตยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเศวตยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก²⁵ เศวตอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เศวตทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปร่างเหมือนกัน²⁶ ความสูงของเศวตรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเศวตอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน²⁷ พระองค์ทรงวางเศวตไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเศวตนั้นกางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเศวตอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ²⁸ และพระองค์ทรงบุเศวตด้วยทองคำ²⁹ พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเศวต และต้นอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก³⁰ พื้นของพระนิเวศนั้นพระองค์ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก³¹ สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูขึ้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่งในห้าของขนาดของผนัง³² พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเศวต ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแผ่ทองคำหุ้มเศวตและหุ้มต้นอินทผลัม³³ พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง³⁴ และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้³⁵ พระองค์ทรงแกะเศวต ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตูนั้น และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสามส่วนเสมอกันบนงานแกะสลักนั้น³⁶ พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สน

สิดาร์ชั้นหนึ่ง 37 ในปีทีสี่ก็ไดวางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเดือนคิฟ 38 และในปีทีสิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนทีแปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

7

การพรรณนาถึงพระวิหารและเครื่องตกแต่งต่างๆ

1 ชาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น 2 พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสิดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสิดาร์อยู่บนเสา 3 ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสิดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง 4 มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว 5 ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และหน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว 6 และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอกและกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า 7 และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือห้องพระโรงพิณศงัย ก็ทำทั้งห้องสำเร็จด้วยไม้สนสิดาร์ด้วย 8 พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในห้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน ชาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้สำหรับราชธิดาของฟาโรห์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นมเหสี 9 ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่ 10 ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมัทมา หินขนาดแปดและสิบศอก 11 ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัออกมาตามขนาด และไม้สนสิดาร์ 12 กำแพงลานใหญ่มีหินสกัสามชั้น โดยรอบ และไม้สนสิดาร์ชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย 13 กษัตริย์ชาโลมอนทรงใช้คนให้นำอิฐมาจากเมืองไทร 14 ท่านเป็นบุตรชายของหญิงมายตระกูลนัฟทาลี และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทร เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจและฝีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาเผ่ากษัตริย์ชาโลมอนและทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ 15 ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก วดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก 16 ท่านทำบัวคว่ำหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็ห้าศอก 17 แล้วมีดาข่ายเป็นดาหมากรุกด้วยมัลลัชไซสำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง 18 ท่านทำเสานั้นพร้อมด้วยลูกทับทิม มีสองแถวล้อมทับดาข่ายผืนหนึ่งเพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง 19 ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก 20 บัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทับทิมด้วย และอยู่เหนือคิ้วซึ่งอยู่ถัดดาข่าย มีลูกทับทิมสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบเป็นสองแถว บัวคว่ำอีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน 21 ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่ายาคิน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่าโบฮัส 22 และบนยอดเสานั้นเป็นลายดอกบัว งานของเสาก็สำเร็จดังนี้แหละ 23 แล้วท่านได้หล่อขึ้นสาครเป็นชั้นกลม วดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่ง ได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโยรอบได้สามสิบศอก 24 ได้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งศอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบขึ้นสาคร ดอกตูมอยู่สองแถวหล่อพร้อมกับเมื่อหล่อขึ้นสาคร 25 ขึ้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัว หันหน้า ไปทิศ

เหนือสามตัว หันหน้า ไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้า ไปทิศใต้สามตัว หันหน้า ไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางชั้นสาครออยู่บนหัว ส่วนหลังทั้งหมดของวัวอยู่ด้านใน 26 ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของชั้นทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สองพันบัท 27 ท่านทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก 28 ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแผง แผงนี้ฝังอยู่ในกรอบ 29 บนแผงที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และครุฑ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และได้สิงโตและวัวมีลวดลายเป็นมาลัยฝักอ่อน 30 แลวแท่นหนึ่งๆมีลวดทองสัมฤทธิ์สีล่อ และมีเพลาทองสัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน ชั้นที่หนุนอันหนึ่งหล่อมามีมาลัยห้อยข้างๆทุกข้าง 31 ช่องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่เขาคำแทน ลึกหนึ่งศอกคืบ ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแผงนั้นก็สีเหลี่ยมไม่กลม 32 ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แผง เพลาล้อนั้นเป็นชั้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกคืบ 33 ล้อนั้นเขาทำเหมือนล้อรถรบ ทั้งเพลา ขอบล้อ ชี และดุมก็หล่อ 34 แท่นหนึ่งๆมีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชั้นเดียวกับแท่น 35 ที่บนยอดแท่นมีแถบกลมยอดสูงคืบหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีกรอบและแผงติดเป็นอันเดียวกับแท่น 36 ที่พื้นกรอบและพื้นแผง ท่านสลักเป็นรูปครุฑ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมาลัยรอบ 37 ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน 38 ท่านทำชั้นทองสัมฤทธิ์สิบลูก ชั้นลูกหนึ่งจุสี่สิบบัท ขนาดชั้นลูกหนึ่งสี่ศอก มีชั้นแท่นและลูกทั้งสิบแท่น 39 ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางชั้นสาครวีที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ 40 ฮีรามได้ทำชั้น พลั่วและขามด้วย ดังนั้นฮีรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 41 เสาสองต้น คิวทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และดาชายสองผืน ซึ่งคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา 42 และลูกที่บทิศสี่ร้อยสำหรับดาชายสองผืน ดาชายผืนหนึ่งมีลูกที่บทิศสองแถว เพื่อคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสา 43 แท่นสิบแท่น และชั้นสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น 44 และชั้นสาครลูกหนึ่งและวัวสิบสองตัวที่อยู่ใต้ชั้นสาคร 45 หม้อ พลั่ว และขาม ภาชนะทั้งสิ้นเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งฮีรามได้ทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนเป็นของที่ทำได้ด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน 46 กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคทและศาราธาน 47 ซาโลมอนทรงหาได้ซึ่งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์ 48 ซาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ 49 เชิงประทับทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาหัวอัน อยู่ทางด้านซ้ายหัวอัน ข้างหน้าห้องหลัง ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียงทำด้วยทองคำ 50 อ่าง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ขาม ซ้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และเตียงสำหรับประคองของส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับประคองห้องโถงของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ 51 บรรดากิจการซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนกระทำเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนั้น และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

1 แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือ ประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำทิวพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน 2 และผู้ชายทั้ง สิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน ณ การเลี้ยงในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด 3 พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกทิว 4 และเขาทั้งหลายนำทิวของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่าบรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา 5 และกษัตริย์ซาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าทิว ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้ 6 แล้วปุโรหิตก็นำทิวพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของทิว ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้อีกเศรูป 7 เพราะว่าเศรูนั้นกางปีกออกเหนือที่ของทิว เศรูนจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือทิว และไม้คานของทิว 8 พวกเขาดึงคานหามของทิวนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ 9 ไม่มีสิ่งใดในทิวนอกจากศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โยเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 10 และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 11 ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

ซาโลมอนให้พรแก่ชุมนุมชน (2 พศต 6:1-11)

12 แล้วซาโลมอนตรัสว่า พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดทิว 13 ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์ จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์ 14 แล้วกษัตริย์ก็หันมา และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่) 15 พระองค์ตรัสว่า ข้าพเจ้าทรงกระทำสำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าว่า 16 ตั้งแต่วันที่เราได้นำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา 17 ดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล 18 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้วในเรื่องความตั้งใจของเจ้า 19 อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา 20 บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 21 ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับทิวที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

คำอธิษฐานเพื่อถวายพระวิหาร (2 พศต 6:12-42)

22 แล้วซาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมชนชนอิสราเอล ทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์²³ และทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา²⁴ พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสัญญาซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์²⁵ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิด ผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า ข้าเจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเราอย่างที่เราได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น²⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวาจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์²⁷ แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด²⁸ แต่ขอพระองค์สนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้²⁹ เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืออยู่เหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า ข้านามของเราจะอยู่ที่นั่น³⁰ เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้³⁰ และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย³¹ เมื่อชายคนใดกระทำการละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้³² ขอพระองค์ทรงสถับ ในฟ้าสวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกลับเศียรของเขาเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา³³ เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐาน และกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้³⁴ ก็ขอพระองค์ทรงสถับ ในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย³⁵ เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ³⁶ ก็ขอพระองค์ทรงสถับ ในฟ้าสวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดก

นั้น 37 ถ้ามีการกั้นดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวมัน รากินข้าว หรือตักแตน ้วยบิน หรือตักแตน ้วยคลาน หรือ ถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บ ไข้อย่างใด มิฉะนั้นก็ดี 38 ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้ 39 ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคน ซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติ ทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของ มนุษย์) 40 เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยใน แผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย 41 ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างดาว ผู้ซึ่ง ไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศ เมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ 42 (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนาม ใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียด ออกของพระองค์) เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ 43 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้า สวรรค์อันเป็นที่ประทับ ของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างดาว ได้ทูล ขอดต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และ เกรงกลัวพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขา ทั้งหลายจะทราบว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขา เรียกกันด้วยพระนามของ พระองค์ 44 ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็น โดยทางใดที่พระองค์ทรง ใช้ออกออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮ วาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้าง สำหรับพระนามของพระองค์ 45 ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของ เขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรง ให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ 46 ถ้าเขาทั้งหลายกระทำ บาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อ เขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับ ไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกล หรือใกล้ 47 แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับ ไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขา ไปเป็นเชลย ทูลว่า ข้าพระองค์ ทั้งหลาย ได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและ ได้กระทำความชั่ว) 48 ถ้าเขาทั้งหลาย กลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับ เขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทาน แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้า พระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ 49 ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานและคำ วิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรง ให้สิทธิอันชอบธรรม ของเขาคงอยู่ 50 และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อ พระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่ เมตตาของเขา 51 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็น มรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมา จากอียิปต์ จากท่ามกลางเดาเหล็ก 52 ขอ พระเนตรของพระองค์จงลี้มอยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับ ใช้อของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของ อิสราเอลประชาชน ของพระองค์ ขอทรงสถับบรรดาเรื่องที่เขาทั้งหลายร้องต่อพระองค์

53 เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์

ซาโลมอนตักเตียนและให้พรแก่ประชาชน

54 ครั้นซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์ 55 และพระองค์ทรงประทับยืน และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า 56 □สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ไม่ล้มเหลวสักคำเดียว 57 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย 58 เพื่อพระองค์ทรงโน้มจิตใจของเราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของเรา 59 ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทั้งวัน และคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของพระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่ ตามต้องการแต่ละวัน 60 เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก จะทราบว่าพระเยโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย 61 เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คือที่จะดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ดังในเวลานี้□

การถวายเครื่องสัตวบูชาและการฉลองเทศกาล (2 พศต 7:4-10)

62 แล้วกษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 63 และซาโลมอน ได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว กษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระเนเศแห่งพระเยโฮวาห์ 64 ในวันเดียวกันนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระเนเศของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าที่นั่นพระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้นเล็กเกินไป ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา 65 ซาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวงเป็นชุมนุมมโหฬาร มีคนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำแห่งอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน 66 ในวันซึ่งเปิดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขาทั้งหลายก็ถวายพระพรแต่กษัตริย์ และกลับไปสู่ถิ่นที่ของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

1 อยู่มาเมื่อซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังของกษัตริย์ และบรรดาสิ่งที่ซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว 2 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □ เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเรานั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์ และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป 4 และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้า ได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่ เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตักสินของเรา 5 แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ ดังที่เราได้สัญญาแก่ดาวิดบิดาของเจ้าว่า □ เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล □ 6 แต่ถ้าเจ้าหนีไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ดี และมีได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระนั้น 7 แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำภาษิตและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง 8 และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทันที ทุกคนที่ผ่านไป จะจงนสนเทห์ และเขาจะเขี่ยหินและกล่าวว่า □ เหตุไฉนพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้ และแก่พระนิเวศนี้ □ 9 แล้วเขาจะตอบว่า □ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระอื่น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย □ □

กิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเลื่องลือไปทั่ว (2 พศต 8:1-18)

10 อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์ 11 (ฮิรามกษัตริย์เมืองไทรส ได้ส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบ และทองคำ ให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ซาโลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่ฮิรามยี่สิบหัวเมือง 12 แต่เมื่อฮิรามเสด็จจากเมืองไทรสเพื่อชมหัวเมืองซึ่งซาโลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นทิพพอพระทัยท่าน 13 เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า □ พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้ □ เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคาบুলจนทุกวันนี้ 14 ฮิรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตันตให้แก่กษัตริย์ 15 นี่เป็นเรื่องแรงงานเกณฑ์ ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของพระองค์ และป้อมมิลโล และกำแพงกรุงเฮรูซาเล็ม และฮาโซร์ และเมกิดโด และเกเซอร์ 16 ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่บิดาของท่านเป็นสินสมรสคือ มเหสีของซาโลมอน 17 ซาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธโฮโรนล่าง 18 ทั้งเมืองบอาลัทและเมืองหัดโมร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน 19 ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับบรรดาของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างในกรุงเฮรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์ 20 ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอาโมไรต์ คนฮิตไตต์ คนเปริสซี คนฮิวไตต์ และคนเบนส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล 21 ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านี้ซาโลมอนทรง

เกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้²² แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ชาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการรถรบของพระองค์และเป็นพลม้าของพระองค์²³ เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหนือพระราชกิจของชาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน²⁴ แต่ธิดาของฟาโรห์ได้ขึ้นไปจากนครดาวิด ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งชาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างบ้อมมิลโล²⁵ ปีละสามครั้ง ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ²⁶ กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอซิโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอโหลท บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม²⁷ และฮิราม ได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของชาโลมอน²⁸ เขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอฟีร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ชาโลมอน

10

พระราชินีแห่งเชบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอน (2 พศต 9:1-12)

1 เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งชาโลมอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จมาทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ² พระนางเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมด้วยข้าราชการบริพารมากมาย มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงชาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ³ และชาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้นไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้⁴ และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของชาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง⁵ ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว⁶ พระนางทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าทราบดีซึ่งหม่อมฉัน ได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง⁷ แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากกว่าชาวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน⁸ บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์ และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข⁹ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิตย์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำนวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม¹⁰ แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก ดังที่พระราชินีแห่งเชบาถวายแด่กษัตริย์ชาโลมอน¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั่นของฮิรามซึ่งได้นำทองคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆจำนวนมากหลายมาจากโอฟีร์¹² และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสาพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำ

พินเขาคูและพินใหญ่สำหรับนักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือเห็นอย่างนี้อีก¹³ กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเซบา ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจากสิ่งที่พระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้ว สิ่งใดๆ ที่พระนางขอลขอ ซาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง

ทรัพย์สินสมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของซาโลมอน (2 พศต 9:13-28)

¹⁴ น้ำหนักของทองคำที่นำมาส่งซาโลมอน ในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์¹⁵ นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกพ่อค้า และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน¹⁶ กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโลใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทาบ โลอันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเซเชล¹⁷ และพระองค์ทรงสร้างโลสามร้อยอันด้วยทองคำทาบ โลอันหนึ่งใช้ทองคำสามมาเน และกษัตริย์ทรงเก็บโลไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน¹⁸ กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด¹⁹ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆ ที่วางพระหัตถ์²⁰ มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั้นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้²¹ ภาชนะทั้งสี่สำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสี่ของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน²² เพราะว่ากษัตริย์มีทองคำปั้นเมืองทาร์ซิช เดินทะเลพร้อมกับทองคำปั้นของฮีราม ทองคำปั้นเมืองทาร์ซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกกุมมาสามปีต่อครั้ง²³ ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา²⁴ และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน²⁵ ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี²⁶ ซาโลมอนทรงสะสมธรรพและพลม้า พระองค์ทรงมีธรรพหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองธรรพ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีสนธิสัญญามากมายเหมือนไม่มีมะเดื่อแห่งหุบเขา²⁸ ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา²⁹ จะนำธรรพคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเซเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของคนฮิตไตต์ และบรรดากษัตริย์ของซีเรีย

11

มเหสีทั้งหลายของซาโลมอนไหว้รูปเคารพ

¹ แต่กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างดาวหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโม่อับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคนฮิตไตต์² เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า □เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นแน่ □ ซาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก³ พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางหามสามร้อย และบรรดามเหสีของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย⁴ เพราะอยู่มาก

เมื่อซาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่⁵ เพราะซาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไฮดอน และตามพระมิลโคมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน⁶ ซาโลมอนจึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมิได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น⁷ แล้วซาโลมอน ได้ทรงสร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระเคโมซ สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของโมอับ ในภูเขาที่อยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน⁸ และพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้เพื่อมเหสีต่างตัวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เผาเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวนบูชาแก่บรรดาพระของเขา

พระเจ้าทรงพระพิโรธและลงโทษซาโลมอน

⁹ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อซาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว¹⁰ และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์¹¹ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า □เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า¹² กระนั้นก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า¹³ อย่างไรก็ตามก็ดี เราจะฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้¹⁴ พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสุชาโลมอน คือฮาดัดคนเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม¹⁵ เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย¹⁶ (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม)¹⁷ ฮาดัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้งนั้นฮาดัดยังเป็นเด็กเล็กๆอยู่¹⁸ เขาทั้งหลายยกออกจากมีเดียมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ เผ่าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสียบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย¹⁹ และฮาดัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของตัวเอง คือชนินษฐาของพระราชินีทาเฟเนสให้เป็นภรรยาเขา²⁰ และชนินษฐาของทาเฟเนสก็ประสูติเกนุบัทให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเฟเนสให้หย่าในวังของฟาโรห์ และเกนุบัทอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่มารโอรสของฟาโรห์²¹ แต่เมื่อฮาดัดอยู่ในอียิปต์ได้ยินว่าดาวิดได้ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาดัดจึงทูลฟาโรห์ว่า □ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง□²² แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า □ท่านอยู่กับเราชาติสิ่งใดหรือ ดูเถิด ท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน□ และท่านก็ทูลพระองค์ว่า □ไม่ชาติสิ่งใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเถิด□²³ พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิปักษ์เกิดขึ้นต่อสุท่านอีกคนหนึ่ง คือเรโซนบุตรชายของเอลิยาดา ผู้ที่หนีไปจากฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งโคบาห์เจ้านายของตน²⁴ เมื่อดาวิดเซนฆ่าชาวโคบาห์เขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองปล้น และเขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองดามัสกัส²⁵ ท่านเป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซา

โลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ขาดได้กระทำ และท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

การเลื่อนตำแหน่งของเยโรโบอัม

26 เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรดาห์ข้าราชการคนหนึ่งของชาโลมอน มารดาชื่อเศรวาห์เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อสหัสษัตริย์ด้วย 27 ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสหัสษัตริย์ คือชาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุตช่องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ 28 เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อชาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศ์วานโยเซฟ 29 และอยู่มาในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโลห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ลำพังในทุ่งนา 30 แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่นี้ออกเป็นสิบสองชิ้น 31 และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า อดูเถิด เราจักถืออาณาจักรจากมือของชาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล 32 (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล) 33 เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้มีสการพระอหังการ โทเทท พระแม่เจ้าของชาวไซดอน เคโมซพระของโมอับ และมีลโคมพระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเขา ได้กระทำนั้น 34 ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไมเอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา 35 แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล 36 เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีประทับดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูซาเล็มเสมอเป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น 37 เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กว้างขวางตามชอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล 38 และเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า 39 ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์ 40 ฉะนั้นชาโลมอนจึงทรงหาของจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซิชักกษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงชาโลมอนสิ้นพระชนม์

ชาโลมอนสิ้นพระชนม์ (2 พศต 9:29-31)

41 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของชาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสติปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของชาโลมอนหรือ 42 และเวลาที่ชาโลมอนทรงครอบครองในเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี 43 และชาโลมอนก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

12

ความใจเลาะของเรโโบอัมคนหนุ่ม (2 พศต 10:1-11)

1 เรโโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้ เป็นกษัตริย์² และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ใน อียิปต์ (ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาวโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์)³ เขา ทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโโบอัม ว่า⁴ □ พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนัก ของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติ พระองค์⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า □ จงกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเราอีก □ ประชาชน จึงกลับไป⁶ แล้วกษัตริย์เรโโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ชูงานประจำชาวโลมอน ราชบิดาของพระองค์ขณะที่ทรงพระชนม์อยู่ว่า □ ท่านทั้งหลายจะแนะนำเรา ให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร⁷ เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า □ ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำดีแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้ รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์⁸ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และ ไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่ชานประจำพระองค์⁹ และ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชน นี้ ผู้ที่ทูลเรว่า □ ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้ง หลายให้เบาลง □ □¹⁰ และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า □ พระองค์จึงตรัสตั้งนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า □ พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำ ให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง □ นั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า □ นึกว่ายของเราก็น่ากว่าเอาแอกพระราชบิดาของ เรา¹¹ ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายกิดแล้ว เราจะเพิ่มให้แก่แอกของ ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราติสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่าน ทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง □ □¹² เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโโบอัมในวัน ที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า □ จงมาหาเราอีกในวันที่สาม □¹³ และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชน อย่างดุเดือด ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย¹⁴ และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำ ปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า □ พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เรา จะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราติสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง □¹⁵ กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียงประชาชนเพราะ เหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระวณะของพระองค์ ได้สำเร็จ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาทิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

อาณาจักรอิสราเอลได้แยกกัน

16 และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า □ ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกใน บุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินเท้าของตบเกิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ ของพระองค์เองเถิด □ อิสราเอลจึงจาก ไปยังถิ่นที่ของเขาทั้งหลาย¹⁷ แต่เรโโบอัมทรง ปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโโบ อัมทรงใช้อาโดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างท่าน ถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

19 อิสราเอลกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้ 20 และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่า 'เยโรโบอัม ได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมาซึ่งที่ประชุม แล้วก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น 21 เมื่อเรโหโบอัมมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน 22 แต่พระวามะของพระเจ้ามายังเซโหมอาห์คนของพระเจ้าว่า 23 จง ไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า 24 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา □□ เหตุฉะนี้เขาจึงเชื่อฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปบ้านเสียตามพระวามะของพระเยโฮวาห์

เยโรโบอัมนำคนอิสราเอลให้ไหวรูปเคารพ

25 แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเปนูเอล 26 และเยโรโบอัมรำพึงในใจว่า □ครานี้ราชอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด 27 ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้น ไปถวายเครื่องสัตวบูชา ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้งหลาย คือหัน ไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะฆ่าเราเสีย และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์□ 28 ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า □ที่ ท่านทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์□ 29 และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐาน ไว้ในเมืองดาน 30 และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน 31 แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปุชนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งปุโรหิตจากหมู่ประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคนเลวี 32 และเยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันทีสิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้แหละ คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ นั้น และพระองค์ทรงสถาปนาศาสนาปุโรหิตในเบธเอลประจำที่ปุชนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ 33 พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบธเอลในวันทีสิบห้าเดือนที่แปดในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำริเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

13

คำพยากรณ์ได้กล่าวโทษแท่นบูชาของเยโรโบอัม

1 และดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่ง ได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวามะของพระเยโฮวาห์ ไปยังที่เบธเอล เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม 2 และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวามะของพระเยโฮวาห์ว่า □โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮ

วาทร์สตั้งนิ้ว □ ดูเถิด โอรสองค์หนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้เจ้าฆาปโรทิดแห่งปูนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า □ □ 3 และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่ □ นี้เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า □ ดูเถิด เขาจะพึงแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก □ □

พระเจ้าทรงทำให้พระหัตถ์กษัตริย์เยโรโบอัมเหี่ยวแห้งไป

4 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของคนของพระเจ้า ซึ่งร้องกล่าวโทษแท่นนั้นที่เบธเอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่ □ จงจับเขาไว้ □ และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อเขานั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกก็ไม่ได้ 5 แท่นบูชาก็พังลงด้วย และมูลเถ้าก็ร่วงลงมาจากแท่น ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ 6 และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่ □ จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพิศตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัว ได้อีก □ และคนของพระเจ้าก็วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม 7 และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่ □ เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน □ 8 และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่ □ ถ้าท่านจะให้สักครั้งราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำในที่นี้ 9 เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้ว่า □ เจ้าอย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำ หรือกลับ ไปตามทางที่เจ้ามานั้น □ □ 10 ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบธเอล 11 มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล และบุตรชายของเขาก็ได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสิ้น ซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำ ใน วันนั้นที่เบธเอล ถ้อยคำซึ่งท่าน ได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่า ให้บิดาของเขาฟังด้วย 12 และบิดาของเขา ได้ถามเขาว่ □ ท่านไปทางไหน □ เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขา ได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ ได้เดินไปนั้น

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าไม่เชื่อฟังจึงเสียชีวิต

13 เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขา ว่ □ จงผูกอานลาให้พ่อ □ เขาทั้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่ 14 เขา ได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ใต้ต้นไม้หนึ่ง เขาจึงพูดกับท่านว่ □ ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ □ ท่านก็ตอบว่ □ ใช่แล้ว □ 15 เขาจึงตอบท่านว่ □ เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง □ 16 ท่านพูดว่ □ ข้าพเจ้าจะกลับ ไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่าน ในที่นี้ 17 เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่ □ เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับ โดยทางที่เจ้าได้มา □ □ 18 และเขาจึงพูดกับท่านว่ □ ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มิหุดสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่ □ จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ □ □ แต่เขามุสาต่อท่าน 19 ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ 20 และต่อมาขณะที่พวกเขา นั่งอยู่ที่โต๊ะ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ 21 และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่ □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนิ้ว □ เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ และมิได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า 22 แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่ □ อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ □ ศพของเจ้าจะมี ได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของ

เจ้า□ □ 23 และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา 24 และเมื่อท่าน ไป สิงโตก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพด้วย 25 และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทั้งอยู่ในถนน และสิงโตยืนอยู่ข้างๆศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ที่ผู้พยากรณเฝ้าอยู่นั้น 26 และเมื่อผู้พยากรณผู้ซึ่งนำท่านกลับมาจากทางใต้ยินเรื่องนั้น เขาพูดว่า □นั้นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิงโต ซึ่งได้ฉีกท่านและฆ่าท่านเสียตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่าน□ 27 เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า □จงผูกอานลาให้พ่อ□ แล้วเขาก็ผูกอานลาให้ 28 เขาจึงไปและพบศพนั้นทิ้งอยู่ในถนน และลากับสิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตมิได้กินศพนั้นหรือฉีกลาที่นั้น 29 และผู้พยากรณก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลาน นากลับมายังเมืองของผู้พยากรณเฝ้า เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย 30 และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า □อนิจจา พี่น้องเอ๋ย□ 31 ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของตนว่า □เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้าไว้วันนั้น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน 32 เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์กล่าวโทษแทนบุขาในเบธเอล และต่อบรรดานิเวศแห่งปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่□

เยโรโบอัมได้รับคำตัดเตือนแล้ว แต่ไม่กลับจากความบาปของตน

33 ภายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางชั่วของพระองค์ แต่จากท่ามกลางประชาชน ได้สถาปนาบางคนให้เป็นปุโรหิตประจำปุชนียสถานสูงนั้นอีก ผู้ใดที่พอใจเป็นพระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิตประจำบรรดาปุชนียสถานสูง 34 และสิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

14

พระเจ้าทรงสาปแช่งราชวงศ์ของเยโรโบอัม

1 ครั้งนั้นอาบียาห์โอรสของเยโรโบอัมประหาร 2 และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า □จงลุกขึ้นปลอมตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของเยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาบียาห์ผู้พยากรณอยู่ที่นั่น ผู้ใดกล่าวเรื่องฉันว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้ 3 เธอจงเอาขนมปังสิบก้อน และขนมหวานบ้างและน้ำผึ้งโหลหนึ่ง ไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น□ 4 มเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำดังนี้ พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีโลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาบียาห์ ฝ่ายอาบียาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน 5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาบียาห์ว่า □ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึงเรื่องโอรสของเขา เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจงบอกเธออย่างนี้ๆ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็สร้างกระทำเป็นสตรีคนอื่น□ 6 แต่เมื่ออาบียาห์ได้ยินเสียงฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่านจึงพูดว่า □ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัมเสด็จเข้ามาข้างใน โฉนพระองค์จึงทรงสร้างกระทำเป็นคนอื่นแล้ว เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้ทูลข่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง 7 ขอเสด็จกลับ ไปทูลเยโรโบอัมว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้เช็ดหูเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา 8 และได้ฉีกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่เป็นเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รับกษัตริย์สมบัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของ

เขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นทีุ่ดต้องพอดาของเรา⁹ แต่เจ้าได้กระทำชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อและได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า¹⁰ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ขมมูลสัตว์ไปทิ้งจนหมด¹¹ ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุนัจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนกอในอากาศจะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสั่งพระวาจาไว้¹² เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็ถึงแก่กรรม¹³ และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะ ไปถึงหลุมศพ เพราะในตัวเธอ นั้น ยังเห็นบางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลในราชวงศ์ของเยโรโบอัม¹⁴ ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนั้น แต่นั่นอะไร ก็เป็นเวลา¹⁵ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีอิสราเอล ดงไม้้อสันอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปปากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ¹⁶ และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำบาปและกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย¹⁷ แล้วมเหสีของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองที่รชาห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธรณีทวาร กุมารก็ถึงแก่กรรม¹⁸ และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

เยโรโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศต 13:20)

¹⁹ ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรรั้น ดูเถิด ก็บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล²⁰ เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นยี่สิบสองปี และพระองค์ก็ล่วงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาดับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เรโหโบอัมนำคนยูดาห์ให้กระทำบาป (2 พศต 12:1)

²¹ ฝ่ายเรโหโบอัมราชโอรสของซาโลมอนทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อเรโหโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนม์ของกษัตริย์มีพระนามว่านามาหมาคันอัมโมน²² และยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ช่วยให้พระองค์หวงแหนด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก²³ เพราะเขาได้สร้างปุษนียสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆ ทุกเนิน และได้ตั้งไม้เขี้ยวทุกต้น²⁴ และมีกะเทยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

ซีซันบุกกรุงเยรูซาเล็ม (2 พศต 12:2-12)

25 ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชิซกษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม 26 ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโลหทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย 27 และกษัตริย์เรโหโบอัมได้กระทำโลหทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไว้เหนือมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง 28 เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออก แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม 29 ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่เขาได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 30 มีสงครามระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

เรโหโบอัมสิ้นพระชนม์ (2 พศต 12:13-16)

31 และเรโหโบอัมก็ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด พระนามของพระชนม์มิถุนของพระองค์คือนาอามาคคนอัมโมน และอาบียัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

15

อาบียัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ (2 พศต 13:1-2)

1 ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท อาบียัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ 2 พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนม์มิถุนของพระองค์คือนาอามาคหรือธิดาของอาบิชาโลม 3 พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ 4 อย่างไรก็ดีเพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานพระทัยแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม 5 เพราะดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงหันไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนมชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาคนยิดไทต์ 6 มีศึกระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนมชีพของพระองค์ 7 ราชกิจนอกนั้นของอาบียัมและสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการศึกระหว่างอาบียัมและเยโรโบอัม

อาบียัมสิ้นพระชนม์ อาสาขึ้นครอง (2 พศต 14:1)

8 และอาบียัมก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและเขาก็ฝังไว้หลายที่ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสาราชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทน 9 ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์ 10 และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเอ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือนาอามาคหรือธิดาของอาบิชาโลม 11 และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ได้ทรงกระทำนั้น 12 พระองค์ทรงกวาดล้างกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้ นั้นเสีย 13 และพระองค์ทรงถอดมาอาคาห์พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพหน้าเกลียดน่าชังสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงฟื้นฟูรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ฮาธาธาโรน 14 แต่มิได้ทรงรื้อป้อมปืนสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาก็บริสุทธ์ต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัช

สมัยของพระองค์¹⁵ พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นสัญญาถวายของ ราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาถวายของพระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การศึกระหว่างอาสาและบาอาซา (2 พศต 16:1-6)

¹⁶ มีการศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ ทั้งสอง ¹⁷ บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามาห์ เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ ¹⁸ แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงใช้เขาไปเฝ้าเบนฮาดัดโอรสของทับรมโมน ผู้เป็นโอรสของเฮซีโอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า ¹⁹ ภูมิพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์²⁰ แล้วเบนฮาดัดก็ทรงฟังกษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรบหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอิโยน ดาน อาเบลเบรมาอาคาคห์ และหมุดท้องถิ่นคินเนโรท และหมุดดินแดนเนฟทาลี ²¹ และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้อินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามาห์ และพระองค์ประทับที่เมืองทีรซาห์ ²² แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ไม่ว่าผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามาห์ และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสา ก็ทรงเอามาสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์

อาสาสิ้นพระชนม์ เยโฮซาฟัทก็ขึ้นครองแทน

²³ พระราชกิจ นอก นั้น ของอาสา ทั้ง ยุทธพล ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ และ บรรดา สิ่ง ซึ่ง พระองค์ ทรงกระทำ และ หัวเมือง ซึ่ง พระองค์ ทรงสร้าง มิได้บันทึก ไว้ ใน หนังสือ พงศาวดาร ของ กษัตริย์ ประเทศ ยูดาห์ หรือ แต่ เมื่อ ทรง พระ ชรา แล้ว ก็ เกิด พระ โรค ขึ้น ที่ พระ บาท ²⁴ และ อาสา ก็ ทรง ล่วง หลับ ไป อยู่ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ และ เขา ผัง ไว้ กับ บรรพบุรุษ ของ พระองค์ ที่ ใน นคร ดาวีด ราชบิดา ของ พระองค์ และ เยโฮซาฟัท ราชโอรส ของ พระองค์ ก็ ขึ้น ครอง แทน

นาดับได้ครองเหนืออิสราเอล

²⁵ นาดับราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี ²⁶ พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บาอาซาขบถและยึดเอาอาณาจักรอิสราเอล

²⁷ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์วงศ์วานของอิสราเอล คึดบฏต่อพระองค์ และบาอาซาทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบโอน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟิลิสเตีย เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบโอนอยู่ ²⁸ ดังนั้นบาอาซาจึงสำเร็จโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์และขึ้นครองแทน ²⁹ ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์³⁰ เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัม ได้ทรงกระทำ และ

ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ ³¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนาตบ และบรรดาสังซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ

การศึกระหว่างอาสาและบาอาซา

³² มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง ³³ ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซาบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทิรซาห์ และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี ³⁴ พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

16

บาอาซาถูกสาปแช่งแล้วจึงสิ้นพระชนม์

¹ พระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเยฮูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาอาซาว่า ² ปีในเมื่อเราได้เช็ดชูเจ้าขึ้นมาจากพงคลี และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาปด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเขาทั้งหลาย ³ ดุเถิด เราจะกวาดล้างผู้อยู่ภายหลังบาอาซาและผู้อยู่ภายหลังราชวงศ์ของเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท ⁴ ผู้ใดในราชวงศ์บาอาซาที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน ⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบาอาซา และบรรดาสังที่พระองค์ได้กระทำ และยุทธพลังของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ⁶ และบาอาซาก็ล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ที่เมืองทิรซาห์ และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์ ⁷ นอกจากนั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยฮูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาอาซาและเชื้อวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโรโบอัมด้วย

เอลาห์ได้ขึ้นครองเหนืออิสราเอล

⁸ ในปีที่ยี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โอรสบาอาซาทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทิรซาห์ และทรงครอบครองอยู่สองปี ⁹ แต่คิมรีซาร์การของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบของพระองค์ครั้งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทิรซาห์ พระองค์ทรงตีมัจฉาในเรือนของอารซาผู้ครอบครองราชสำนักในทิรซาห์ ¹⁰ คิมรีได้เข้ามาฟันพระองค์ล้มลง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสา กษัตริย์ของยูดาห์แล้วก็ขึ้นครองแทนพระองค์

คิมรีเสด็จประทับเหนือราชบัลลังก์ของอิสราเอล

¹¹ และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ หน้าที่ที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบาอาซาเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่ง ที่ปัสสะวะรดก้าแพงได้ ไม่ว่าจะป็นญาติหรือมิตรสหายของบาอาซา ¹² คิมรีทรงทำลายราชวงศ์ของบาอาซาทั้งหมดตั้งนี้แหละ ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัส

โดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าว โทษบาอาซา ¹³ เหตุด้วยบาปทั้งสิ้นของบาอาซา และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบาป และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำให้ชนอิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยเรื่องความหยิ่งยโสของพระองค์ทั้งสองนั้น ¹⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเอลาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ¹⁵ ในปีที่ยีสบเญ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ประเทศยูดาห์ ศิริมิทรทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ เมืองทริซซาห์ ฝ่ายพวกพลได้ตั้งค่ายรบเมืองกับเบโรน ซึ่งเป็นของคนฟิลิเตีย ¹⁶ และพวกพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้น ได้ยินเขากล่าวกันว่า □ศิริมิได้กบฏและท่านได้ปลงพระชนม์กษัตริย์เสียแล้ว□ เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมริ ผู้บัญชาการกองทัพให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย ¹⁷ อมริจึงเสด็จขึ้นไปจากกับเบโรน และอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย เขาทั้งหลายเข้าล้อมเมืองทริซซาห์ ¹⁸ และต่อมาเมื่อศิริมิทรเห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้วก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนักและทรงเผาราชสำนักคลอก พระองค์เองสิ้นพระชนม์เสียในกองไฟนั้น ¹⁹ เหตุด้วยบาปทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนินอยู่ในมรรคาของเยโรโบอัม และด้วยเหตุบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย ²⁰ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของศิริมิและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ

ทบนิกับอมริต่อสู้เพื่อ ได้ราชบัลลังก์ แล้วทบนิสิ้นชีวิต

²¹ แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งของประชาชนติดตามทบนิบุตรชายกีนัท เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมริ ²² แต่ประชาชนผู้ติดตามอมริได้รับชนะประชาชนผู้ติดตามทบนิบุตรชายกีนัท ทบนิจึงสิ้นชีวิตและอมริก็ขึ้นเป็นกษัตริย์

อมริตั้งเมืองหลวงไว้ที่สะมาเรีย

²³ ในปีที่สามสิบเอ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์ อมริได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทริซซาห์หกปี ²⁴ พระองค์ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น ²⁵ อมริได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์ ²⁶ เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งยโสของเขาทั้งหลาย ²⁷ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมริซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับขึ้นครองแทนอมริ

²⁸ และอมริก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และอาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทนพระองค์ ²⁹ ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของอมริได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอาหับราชโอรสของอมริได้ครองเหนืออิสราเอลในเมืองสะมาเรียยี่สิบสองปี ³⁰ และอาหับโอรสของอมริได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์

อาหับแต่งงานกับเยเซเบล

31 และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทนั้น เป็นสิ่งเล็กน้อย พระองค์ทรงรับเยเซเบลพระราชธิดาของเอ็ทบาอัลกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และไปปรนนิบัติพระบาอัล และนมัสการพระนั้น 32 พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย 33 และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ มากยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ 34 ในรัชกาลของพระองค์อีเอลชาวเบธเอล ได้สร้างเมืองเยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้น โดยต้องเสียอาบิรัมบุตรหับีของท่าน และตั้งประตูเมืองโดยต้องเสียเสกุนบุตรสดทองของท่าน ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชวานบุตรชายนูน

17

เอลิยาห์พยากรณ์ว่าจะมีการกันดารเป็นเวลาสามปี

1 ฝ่ายเอลิยาห์ชาวทิชบีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้ทูลอาหับว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนมอยู่แน้นั้นใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์□

นกกาเลี้ยงเอลิยาห์

2 แล้วพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า 3 □จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ 4 เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้กาเลี้ยงเจ้าที่นั่น□ 5 ท่านจึงไปและกระทำตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ 6 และกาภีนาขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มมาจากลำธาร 7 และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน

หญิงม่ายแห่งเมืองศาราเฟทเลี้ยงเอลิยาห์

8 และพระวอนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า 9 □ลุกขึ้น ไปยังเมืองศาราเฟทเกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ให้เลี้ยงเจ้า□ 10 ท่านจึงลุกขึ้น ไปยังเมืองศาราเฟท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ กำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า □ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่มน้ำ□ 11 และขณะที่นางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า □ขอน้ำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง□ 12 และนางตอบว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนมอยู่แน้นั้นใด ดิฉันไม่มีอะไรที่ปิ้งเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดูเถิด ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉันและบุตรชายของดิฉัน เพื่อเราจะได้กินแล้วก็จะตาย□ 13 และเอลิยาห์บอกนางว่า □อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เขาพูด แต่จงทำขนมก่อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉัน ภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า 14 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า □แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมด และน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาด จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน□ □ 15 นางก็ไปกระทำตามคำของเอลิยาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน 16 แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลิยาห์

บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นมาจากความตาย

17 และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว 18 นางจึงกล่าวแก่เอลียาห์ว่า โอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อฟื้นฟูพระสิริถึงความผิดของฉัน และกระทำให้บุตรชายของฉันตายหรือ 19 และท่านก็พูดกับนางว่า โอเอาบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเกิด ท่านก็นำเขา ไปจากอกของนางอุ้มขึ้น ไปที่ห้องชั้นบนที่ท่านอาศัยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง 20 และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจนกระทั่งหญิงม่ายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย 21 แล้วท่านก็เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนั้นมาเข้าในตัวเขานะ 22 และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าในตัวเขานะ และเขาก็ฟื้นขึ้น 23 และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์ก็บอกว่า โอ ดูสิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่ 24 และหญิงนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า โอ คราวนี้ดิฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวอนของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง

18

เอลียาห์จะไปเฝ้ากษัตริย์อาหับ

1 และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวอนของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า โอไปซิ และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน 2 เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกินคารอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย

โอบาดีห์ ผู้ที่เชื่อในพระเจ้า ได้รับใช้อาหับ

3 และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นเอธิบตีกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก 4 และเมื่อเยเซเบลขจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ก็ได้นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปังและน้ำ 5 และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาธารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกลำธาร ชะรอยเราจะพบหญ้าและรักษาชีวิตม้าและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียสัตว์ไปหมด 6 ดังนั้นพวกเขาภิเษกดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้นหาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ก็ไปอีกทางหนึ่ง 7 เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเถิด เอลียาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงซบหน้าลงพูดว่า โอเอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ 8 และท่านก็ตอบเขาว่า โอตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า โอ ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้ 9 และเขากล่าวว่า โอข้าพเจ้า ได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับ ให้ประหารข้าพเจ้าเสีย 10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประชาชาติหรือราชอาณาจักรใด ที่เจ้านายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า โอเขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า พระองค์ก็ให้ประชาชาติหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน 11 และคราวนี้ท่านกล่าวว่า จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า โอ ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้ 12 อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่าน ไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หนุ่มๆมา¹³ ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำความสิ่งใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำ¹⁴ และคราวนี้ท่านบอกว่าจะไปบอกเจ้านายของท่านว่า เกิด เอลิยาอยู่ที่นี้ แล้วพระองค์จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย¹⁵ และเอลิยาห์กล่าวว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนี้แน่¹⁶ โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลิยาห์

เอลิยาห์เข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับแล้วทำทนายพระองค์

¹⁷ และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลิยาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้านายผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล¹⁸ และท่านจึงทูลว่า ข้าพระองค์มิได้กระทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำ และราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล¹⁹ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล²⁰ อาหับจึงทรงส่ง ไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล²¹ และเอลิยาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจะขยักขยอนอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จงตามท่าน ไปเกิด และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว²² แล้วเอลิยาห์พูดกับประชาชนว่า ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน²³ ขอให้เขามอบวัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของเขาตัวหนึ่งฟันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และไม่ใส่ไฟ²⁴ และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า อย่างที่ท่านพูดก็ดีแล้ว

การพิสูจน์บนภูเขาคารเมล

²⁵ แล้วเอลิยาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า จงเลือกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับท่าน และเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ²⁶ เขาทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมาให้และเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนถึงเที่ยงกล่าวว่า โอ ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเกิด แต่ก็ ไม่มีเสียงและ ไม่มีใครตอบ และเขาก็โยกเขยกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น²⁷ ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอลิยาห์ก็เหย้าเขาทั้งหลายว่า ร้องให้ดังๆซี เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากับ หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลุก²⁸ เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเขียดเอนตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมีดและหว่าน จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว²⁹ และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวัน ไปแล้ว เขาก็ทำนายนจนถึงเวลาบ่ายขนาดอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครฟัง³⁰ แล้วเอลิยาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ข่มแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น³¹ เอลิยาห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่ง

พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงว่า □อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า□ 32 และท่าน ได้สร้างแท่นบูชาด้วยศิลานั้น ในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่าน ได้ขุดร่องรอบแท่นใหญ่พอจุเมล็ดพืชได้สองถัง 33 และท่านก็วางพินไว้เป็นระเบียบ และพินไว้ผู้นั้นเป็นท่อนๆ และวางไว้บนกองพิน และท่านกล่าวว่า □จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเทลงบนเครื่องเผาบูชา และบนกองพิน□ 34 และท่านกล่าวว่า □จงกระทำครั้งที่สอง□ และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า □จงกระทำครั้งที่สาม□ และเขาก็กระทำครั้งที่สาม 35 และน้ำ ไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่น้ำเต็มร่อง 36 และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอลียาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์ 37 ขอทรงฟังข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบ ว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงเห็นจิตใจของเข่าทั้งหลายกลับมากอีก□ 38 แล้ว ไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบูชา และพินและหิน และผงคลีและเสียน้ำซึ่งอยู่ในร่อง 39 และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ขบหน้างและร้องว่า □พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า□ 40 และเอลียาห์บอกเขาว่า □จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว□ และเขาทั้งหลายก็ไปจับเขามา และเอลียาห์ก็นำเขาลงไปที่ลำธารคีไซนและฆ่าเขาเสียที่นั่น 41 เอลียาห์ทูลอาหับว่า □ขอเชิญเสด็จขึ้น ไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนกระหึ่มมา□

เอลียาห์อธิษฐานขอให้ฝนตก

42 อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลียาห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็นำไม้ดวลลงถึงดิน ขบหน่าระหว่างเขา 43 และท่านสั่งคนใช้ของท่านว่า □จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล□ เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า □ไม่มีอะไรเลย□ และท่านบอกว่า □จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง□ 44 และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาบอกว่า □ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมาจากทะเล□ และท่านก็บอกว่า □จงไปทูลอาหับว่า □ขอทรงเตรียมราชรถและเสด็จลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน□ □ 45 และอยู่มาอีกครั้งหนึ่งท้องฟ้าก็มืดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองยิสเรเอล 46 และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก็คาดเอาของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองยิสเรเอล

19

เมื่อเอลียาห์หมดกำลัง ทูตสวรรค์มารับใช้ท่าน

1 อาหับจึงบอกเยเซเบลตาม การตั้ง สิ้นซึ่งเอลียาห์ได้กระทำ และเรื่องที่ท่าน ได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ 2 แล้วเยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลียาห์ว่า □ถ้าพຽงนี้เวลานี้ เรามิได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทั้งหลายลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า□ 3 เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนี ไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เชบาเขตประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ที่นั่น 4 แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปออร์ และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที่ ว่า □พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์□ 5 และท่านก็นอนลงหลับอยู่ใต้ต้นไม้จำพวกสนจุนิเปออร์ ดูเถิด มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกต้องท่าน และ

พูดกับท่านว่า □ ลูกขึ้นรับประทานซี□ 6 และท่านก็มองดู ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมดปิ้ง ที่ปิ้งบนก้อนหินร้อนและมีไอน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทานและดื่ม และนอนลงอีก 7 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า □ ลูกขึ้นรับประทานซี เพราะว่าทางเดินนั้นเกินกำลังของท่าน□

พระเจ้าทรงให้เอลียาห์ไปทำงานใหม่

8 และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดิน ไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า 9 ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเถิด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า □ เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้□ 10 ท่านทูลว่า □ ข้าพระองค์รื้อนเรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาอียิปต์ เพราะประชาชนอิสราเอล ได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ฟังแทนบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอา ไปเสีย□ 11 และพระองค์ตรัสว่า □ จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์□ และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้า ได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่ 12 ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ 13 และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูเถิด มีเสียงมาถึงท่านว่า □ เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้□ 14 ท่านทูลว่า □ ข้าพระองค์รื้อนเรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาอียิปต์ เพราะประชาชนอิสราเอล ได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ฟังแทนบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอา ไปเสีย□ 15 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า □ ไปเถอะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารตามัสกัส และเมื่อเจ้า ไปถึงแล้ว เจ้าจงเจิมยาซาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย 16 และเยชูบุตรนินซินั้น เจ้าจงเจิมไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีชาบุตรชาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าจงเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า 17 และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบของยาซาเอล เยชูจะฆ่าเสีย และผู้ที่รอดจากดาบของเยชู เอลีชาจะฆ่าเสีย 18 แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเข่าซึ่งมิได้คุกลงต่อพระบาอัล และทุกปากซึ่งมิได้จูปรูปนั้น□

เอลียาห์เจิมตั้งเอลีชา

19 ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีชาบุตรชายชาฟัท ผู้กำลัง โถนเอาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลียาห์ก็ผ่านไปทิ้งเสื้อคลุมลงบนท่าน 20 ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลียาห์ไปและกล่าวว่า □ ขอให้ข้าพเจ้าไปจูปลาบิตามารดาของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป□ เอลียาห์จึงกล่าวกับเอลีชาว่า □ กลับไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน□ 21 และเอลีชาก็กลับจากติดตามเอลียาห์จับวัวคู่หนึ่งฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อไว้ และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอลีชาก็ลุกขึ้นตามเอลียาห์ไปและปรนนิบัติท่าน

20

ครั้งแรกที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

1 เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประหมังกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น 2 และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหับกษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า ☐เบนฮาดัดว่าดังนี้ว่า 3 ☐เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็ก ๆ ที่ดีที่สุดในของท่านก็เป็นของเราด้วย ☐ 4 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า ☐โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ดังที่ท่านว่ามานั้นແหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย ☐ 5 บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมาอีกกล่าวว่า ☐เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า ☐ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า ☐จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยาและเด็กของท่าน ไปให้ข้าพเจ้า ☐ 6 แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของท่าน เขาจะหยิบเอาไป ☐ 7 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดินตรัสว่า ☐ขอตรองดูเถิด ดูว่าชายผู้เฝ้าช่องกوةความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับเมียและลูกของฉนั้น ทั้งเงินและทองคำของฉนั้น และฉนั้นก็ได้ปฏิเสธเขา ☐ 8 บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า ☐ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะยะค่ะ ☐ 9 พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัดว่า ☐จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้าว่า ☐บรรดาสิ่งที่ท่านเอาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่ฉนั้นข้าพเจ้าปฏิเสธตาม ไม่ได้ ☐ และผู้สื่อสารก็จาก ไปและกลับมารายงาน 10 เบนฮาดัดส่งข่าวกลับมาว่า ☐ถ้าผงคลีแห่งสะมาเรียจะพอลก่คนที่ติดตามข้าพเจ้ามาสักคนละหยิบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้า และให้หนักยิ่งกว่า ☐ 11 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า ☐ขอลูท่านว่า ☐ขอท่านผู้สวมเกราะ อย่าอวดอ้างอย่างผู้ที่ถอดเกราะแล้วเลย ☐ 12 ต่อมาเมื่อเบนฮาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่มีอยู่กัรบบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่ในทับอาศัย ท่านก็ส่งข้าราชการของท่านว่า ☐จงเข้าประจำที่ ☐ และเขาทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น

พระเจ้าทรงสัญญาว่าอิสราเอลจะชนะ

13 ดูเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า ☐พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นี้หรือ ดูเถิด เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ☐ 14 และอาหับตรัสว่า ☐ทรงใช้ใครทำ ☐ เขาทูลว่า ☐พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย ☐ แล้วพระองค์ตรัสว่า ☐ใครจะเริ่มรบ ☐ เขาทูลตอบว่า ☐พระองค์พะยะค่ะ ☐

อาหับชนะชาวซีเรีย

15 พระองค์จึงทรงจัดมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้นซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน 16 เขาทั้งหลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังดื่มเมาก็อยู่ในทับอาศัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน 17 พวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดัดก็ส่งออกไป เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า ☐มีคนยกออกมาจากสะมาเรีย ☐ 18 ท่านจึงว่า ☐ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงจับเขามาเป็นๆ ☐ 19 คนเหล่านั้นจึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดและกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านี้ 20 และต่างก็ฆ่าคู่รบของตน คนซีเรียเห็นและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า 21 กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารชนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต

อาหับได้รับคำตักเตือนให้เตรียมสำหรับการสู้รบอีกครั้ง

22 แล้วผู้พยากรณ์ผู้นั้นได้เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า ข้ามาเกิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรัสตรงต่อว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นปีนี้ กษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก

ครั้งที่สองที่อาหับสู้รบกับประเทศซีเรีย

23 ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า ข้าพระทั้งหลายของเขาคือพระแห่งภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งกว่าเรา แต่ขอให้เรารู้สู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว 24 ขอกระทำอย่างนี้ ขอปลดกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่ง และตั้งนายทหารขึ้นแทน 25 และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถมรบแทนรถรบ แล้วเราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว และท่านก็ฟังเสียงของเขาทั้งหลายและกระทำตาม 26 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดัดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล 27 และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด 28 และคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้และทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งวันนี้ เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า ข้าพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่ไว้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ 29 แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว 30 เหลือนอกนั้นก็หนีเขามาเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้อมทับคนที่เหลือนอกนั้นก็เสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในห้องชั้นในที่ในเมือง 31 และข้าราชการของท่านมาทูลว่า อดูเถิด เราได้เห็นว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วานอิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราเอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์ 32 เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์ส่งมาว่า ข้าได้โปรดเกิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่ และพระองค์ตรัสว่า ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเราก 33 ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า ข้าพระเจ้าข้า เบนฮาดัดอนุชาของพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ 34 และเบนฮาดัดทูลว่า ข้าพเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองดามัสกัสก็ได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสมมาเรีย แล้วอาหับตรัสว่า ข้าพระจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญาอันนี้ พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป

อาหับไว้ชีวิตของเบนฮาดัด

35 มีชายคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า ข้าได้โปรดเออ ขอคืนันที่ แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมคืนัน 36 แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า ข้าพระท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะสังหารท่าน ข้าพระเขาจากท่านไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย 37 แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า ข้าได้โปรดเออ ขอคืนันที่ ชายคนนั้นได้ตีท่านและทำให้ท่านฟกช้ำ 38 ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์

อยู่ที่หนทาง ใส่ซี้เถ้านหน้าปปลอมตัวเสีย 39 พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า □ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดูเกิด ทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่ง มาให้ข้าพระองค์ บอกว่า □จงระวังชายคนนีไว้เนะ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง□ 40 และเมื่อข้าพระองค์คิดตรูะอยู่ที่นั่น เขาก็หายไป □กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า □โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินแล้ว□ 41 แล้วท่านก็รีบเอาซี้เถ้าออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง 42 และท่านจึงทูลพระองค์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนนีอยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา□ 43 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณข์นั่มัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย

21

อาหับโลกสวนองุ่นของนาโบท

1 และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสเรเอลมีสวนองุ่นอยู่ในอิสเรเอลข้างพระราชวังของอาหับกษัตริย์แห่งสะมาเรีย 2 อาหับตรัสกับนาโบทว่า □จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น□ 3 แต่นาโบททูลอาหับว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์□ 4 อาหับก็เสด็จเข้าไปในวังด้วยอารมณข์นั่มัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องทีนาโบทชาวอิสเรเอลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า □ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์□ และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเหมือนพระพักตร์ไม่เสวยพระกระยาหาร 5 แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์ ทูลถามพระองค์ว่า □ไหนพระจิตของพระองค์จึงเสียพระทัย ไม่เสวยพระกระยาหาร□ 6 และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า □เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสเรเอลว่า □จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้นถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน□ และเขาตอบว่า □ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์□ 7 และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า □พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นเสวยพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์รำริงหอมฉั้นจะมอบสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสเรเอลให้แก่พระองค์เอง□ 8 พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท 9 พระนางทรงพระอักษรว่า □จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน 10 และตั้งคนอันธพาลสองคน ให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า □เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์□ แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย□ 11 และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลมีไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมีไปถึงเขาเหล่านั้น 12 เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน 13 และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า □นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์□ เขาทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน 14 แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า □นาโบท

ถูกขว้างด้วยหิน เขาตายแล้ว□ 15 อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า □ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบททวยอิสราเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสศไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะว่านาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว□ 16 และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบททวยอิสราเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์

เอลีอาห์พยากรณ์ถึงความตายของอาหับ

17 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลีอาห์ชาวทิซบิวา 18 □จงลุกขึ้นแล้วลง ไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์ 19 เจ้าจงพูดกับเขาว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ□ และเจ้าจงพูดกับเขาว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย□ □ 20 อาหับตรัสกับเอลีอาห์ว่า □โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย เจ้าพบข้าแล้วหรือ□ ท่านทูลตอบว่า □ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำการชั่ว ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 21 ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพง ได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล 22 และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาทียาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย 23 และส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสราเอล□ 24 ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้ใดในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน□ 25 ไม่มีผู้ใด ได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่ว ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลมเหสีได้ขยแหย่ 26 พระองค์ทรงประพาดอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ดังสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

อาหับกลับใจเสียใหม่ พระเจ้าจึงไม่ลงโทษอาหับทันที

27 และอยู่มาเมื่ออาหับทรงได้ยินพระวจนะเหล่านั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ 28 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเอลีอาห์ชาวทิซบิวา 29 □เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชายของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเขา□

22

ประเทศซีเรียและอิสราเอลมีสันติกันอยู่สามปี

1 ประเทศซีเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี

เยโฮซาฟทช่วยอาหับสู้รบกับซีเรีย

2 ต่อไปในปีที่สามเยโฮซาฟทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จลง ไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล 3 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า □ท่านทราบกันหรือไม่ว่าเราไม่ทักเลอาดเป็นของเราและเราได้นั่งอยู่มิได้เอาออกมาจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย□ 4 และพระองค์ตรัสกับเยโฮซาฟทว่า □ท่านจะยกไปทำศึกที่ราโมทกเลอาดกับข้าพเจ้าหรือ□

และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของท่าน⁵ และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เกิด

พวกผู้พยากรณ์ของอาหับพยากรณ์เท็จ

⁶ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า ข้าพเจ้าจะไปตราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป⁶ และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า ข้าขอเชิญเสด็จขึ้นไปเกิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์⁷ แต่เยโฮชาฟัททูลว่า ข้าพเจ้าไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ⁸ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า ข้าพเจ้ายังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้คือ มีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าชิงเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย⁹ และเยโฮชาฟัททูลว่า ข้าพเจ้าขอขัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย⁹ แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกหาเด็กคนหนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า ข้าพเจ้าไปพามิคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว¹⁰ ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ช่องว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสมะเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่¹¹ และเศเศคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์จึงเอาเหล็กทำเป็นเขาและพูดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะผลักคนซีเรียไปจนเจ้าพลาญเขาทั้งหลายเสียสิ้น¹² และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้นทูลว่า ข้าขอเชิญเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเกิด และมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์

มีคายาห์เป็นผู้พยากรณ์แท้

¹³ และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า ข้าพเจ้าเกิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี¹⁴ แต่มีคายาห์ตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น¹⁵ และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป¹⁶ และท่านทูลตอบพระองค์ว่า ข้าขอเชิญเสด็จขึ้นไปและมีชัยชนะ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์¹⁶ แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้ว ว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริง ในพระนามของพระเยโฮวาห์¹⁷ และท่านก็ทูลว่า ข้าพเจ้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเกิด¹⁸ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก¹⁹ และมีคายาห์ทูลว่า ข้าพเจ้านั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ขึ้นข้างๆพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย²⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ข้าพเจ้าจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด²¹ บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น²¹ แล้วมีวิญญูณดวงหนึ่งมาข้างหน้า เฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า ข้าพเจ้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง²² และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า ข้าพเจ้าจะทำอย่างไร²³ และเขาทูลว่า ข้าพเจ้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญูณมุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน²⁴ และพระองค์ตรัสว่า ข้าพเจ้าไปเกลี้ย

กล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำให้เกิด²³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมนุษย์ในปากของเหล่าผู้พยากรณ์นี้ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์²⁴ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอานาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคยาห์พูดว่า **พระเจ้าวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้า พูดยกับเจ้าได้อย่างไร**²⁵ และมีคยาห์ตอบว่า **ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า**²⁶ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า **จงจับมีคยาห์พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแก่โยอาซราชโอรสกษัตริย์**²⁷ และว่า **กษัตริย์ตรัสตั้งนิ้ว** **โอเอคนินี้จำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ**²⁸ และมีคยาห์พูดว่า **ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์** และท่านกล่าวว่า **โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของจงฟังเถิด**

การสู้รบที่ราโมทกิเลอาด อาหับสิ้นพระชนม์ (2 พศต 18:28-34)

²⁹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด³⁰ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า **ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน** และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์เข้าทำสงคราม³¹ ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาแม่ทัพกรรบททั้งสามสิบสองคนว่า **อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล**³² และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการกรรบทแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า **เป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว** เขาจึงหันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น³³ และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการกรรบทเห็นว่า ไม่ใช่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็หันกลับจากไล่ตามพระองค์³⁴ แต่มีชายคนหนึ่งโง่งมยิ่งเดาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับกรรบทว่า **หันกลับเถอะ พาเราออกจากกรรบท เพราะเราบาดเจ็บแล้ว**³⁵ วันนั้นการรบก็ยุติเกิดขึ้น เขาก็หนูนกษัตริย์ไว้ในราชรถให้ห็นพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรีย จนเวลาเย็นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนอกร่างกรรบท³⁶ ประมาณดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า **ทุกคนจงกลับไปเมืองของตน และทุกคนจงกลับไปภูมิลำเนาของตน**³⁷ ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็นำมายังกรุงสะมาเรีย และฝังพระศพกษัตริย์ไว้ในสะมาเรีย³⁸ เขาล้างกรรบทที่สระแห่งสะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวอนของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส³⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวังงาช้างซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

อาหับสร้างหีบขึ้นครองแทนอาหับ

⁴⁰ อาหับ ทรงลวง หลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหับสร้างหีบขึ้นครองแทนพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

เยโฮซาฟัทขึ้นครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 17:1; 20:31)

⁴¹ เยโฮซาฟัทราชโอรสของอาสาเริ่มขึ้นครองเหนือยูดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล⁴² เยโฮซาฟัทมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระชนนของพระองค์มีพระนามว่า อาชบาหิธดาของซิลห์⁴³ พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสาราชบิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ แต่ปุขนียสถานสูงนั้น

ยังมีได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงนั้น 44 เยโฮชาฟัททรงกระทำไมตรีกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย 45 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท และยุทธพลังที่พระองค์ทรงสำแดง และสงครามที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 46 และพวกกะเทยที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสाराชบิดานั้น พระองค์ก็ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน 47 ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์ 48 เยโฮชาฟัททรงต่อกำปั่นทหารซิชเพื่อจะไปชนทองคำจากโอฟีร์ แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึงเพราะไปแตกเสียที่เอซีโอนเกเบอร์ 49 แล้วอาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า ข้าขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั่นกับข้าราชการของท่าน แต่เยโฮชาฟัทไม่พอพระทัย

เยโฮรัมขึ้นครองแทนเยโฮชาฟัท

50 และเยโฮชาฟัททรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

การครอบครองอันชั่วร้ายของอาหัสยาห์

51 อาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลสองปี 52 พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาแห่งราชบิดาของพระองค์ และในมรรคาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในมรรคาของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย 53 พระองค์ทรงปรนนิบัติพระบาอัลและนมัสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยทุกวิธีที่ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 พงศกษัตริย์

หนังสือ 2 พงศกษัตริย์บันทึกประวัติศาสตร์ของยูดาห์และอิสราเอลต่อจากหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ จนถึงสมัยที่ทั้งสองอาณาจักรนี้สิ้นสุดลงและประชาชนเป็นเชลย เล่มนี้ได้บันทึกการที่เอลิยาห์ขึ้นสวรรค์โดยพายุ และการรับใช้กับการอัครราชย์ของเอลิชา ในสมัยนี้ศาสดาพยากรณ์สองคน คืออาโมสและโฮเซยา ได้พยากรณ์ในอิสราเอล และในยูดาห์ พระเจ้าทรงใช้ศาสดาพยากรณ์หลายคน คือโฮบาดีห์ โยเอล อิชยาห์ มีคาห์ นาฮูม ฮะบากุก เศฟันยาห์ และเยเรมีย์

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 308 ปี

กษัตริย์อาหัสยาห์แห่งอิสราเอลไปเยี่ยมบาอัลเชบู

1 หลังจากอาหับสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อโมอับก็กบฏต่อคนอิสราเอล 2 ฝ่ายอาหัสยาห์ทรงตกลงมาจากช่องพระแกลตาชายที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรียและทรงประชวร จึงทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไป รับสั่งว่า จงไปเยี่ยมบาอัลเชบู พระแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่

เอลิยาห์เตือนกษัตริย์แล้วได้รอดจากมือทหาร

3 แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลิยาห์ชาวทิซบิว่า จงลุกขึ้น ไปพบบรรดาผู้สื่อสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือ ท่านจึงไปเยี่ยมบาอัลเชบู พระแห่งเอโครน 4 เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนั้วว่า จงจะไม่ได้อลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่ ๆ แล้วเอลิยาห์ก็ไป 5 ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า ทำไมพวกเจ้าจึงพากันกลับมา 6 และเขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า มีชายคนหนึ่งมาพบกับพวกข้าพระองค์ และพูดกับพวกข้าพระองค์ว่า จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ใช้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนั้วว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงใช้คนไปเยี่ยมบาอัลเชบูพระแห่งเอโครน เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้อลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่ ๆ 7 พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า คนที่ได้มาพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นเป็นคนในลักษณะใด 8 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า ท่านมีขนมาก และมีหนวดคางของท่านไว้ 9 และพระองค์ตรัสว่า เป็นเอลิยาห์ชาวทิซบิ 9 แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาไปหาเอลิยาห์ เขาได้ขึ้นไปหาท่าน ดูเถิด ท่านนั่งอยู่บนยอดภูเขา และนายกองห้าสิบคนนั้นกล่าวว่า ท่านว่า ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนั้วว่า ลงมา 10 แต่เอลิยาห์ตบนายกองห้าสิบคนว่า ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย 11 พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาอีกพวกหนึ่งไป และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนั้วว่า ลงมาเร็ว ๆ 12 แต่เอลิยาห์ตอบว่า ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขา

กับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย ¹³ และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพวกที่สามไปพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขา และนายกองคนที่สามของทหารห้าสิบคนนั้นก็ขึ้นไป และมาคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ และวิงวอนท่านว่า โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนต่อท่าน ขอได้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน ¹⁴ ดูเถิด ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลาญนายกองห้าสิบทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อมทั้งทหารห้าสิบคนของเขาด้วย แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน ¹⁵ แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่เอลียาห์ว่า จงลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขาเลย ท่านก็ลุกขึ้นลงไปกับเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์ ¹⁶ และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งวันนี้ เพราะเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปยังบาชัลเชบูบพระแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลที่จะทูลถามพระวจนะของพระองค์อย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ไต่ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่ ¹⁷

อาหัสยาห์สิ้นชีวิต แล้วเยโฮรัมขึ้นครองแทน

¹⁷ พระองค์ก็สิ้นชีวิตตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งเอลียาห์กล่าวนั้น และเยโฮรัมก็ขึ้นครองแทน ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮรัมบุตรชายเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เพราะพระองค์หามีโอรสไม่ ¹⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัสยาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

2

เอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์

¹ และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเยโฮวาห์จะทรงรับเอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยลมหมุน เอลียาห์และเอลีชากำลังเดินทางจากหมู่บ้านกิกลาก ² และเอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบธเอล แต่เอลีชาว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น ตั้งนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบธเอล ³ และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ในเบธเอลได้ออกมาหาเอลีชาและบอกท่านว่า ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน ท่านตอบว่า ครั้น ข้าพเจ้าทราบแล้ว เสียขวัญไว้ ⁴ เอลียาห์พูดกับท่านว่า เอลีชา ขอท่านคอยอยู่ที่นี้เถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยรีโค แต่ท่านตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเยรีโค ⁵ และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลีชาและพูดกับท่านว่า ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน ท่านตอบว่า ครั้น ข้าพเจ้าทราบแล้ว เสียขวัญไว้ ⁶ แล้วเอลียาห์จึงพูดกับท่านว่า ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น แล้วท่านทั้งสองก็เดินต่อไป ⁷ คนห้าสิบคนของเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืนอยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง ฝ่ายท่านทั้งสองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน ⁸ เอลียาห์ก็เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วพาดลงที่นั่น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง ท่านทั้งสองจึงเดินข้ามไปได้บนดินแห้ง ⁹ และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลียาห์จึงพูดกับเอลีชาว่า จงขอสิ่งที่อยาก ให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกเรียกไปจากท่าน และเอลีชาตอบว่า ขอให้ฤทธิ์

เดชของท่านอยู่กับข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเดิม□ 10 และท่านตอบว่า □ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าถูกรับขึ้นไปจากท่าน ท่านก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่างนั้น□ 11 และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดินพูดกันต่อไป ดูเถิด รถเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิงได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลีซาห์ได้ขึ้นไปโดยลมหมุนเข้าสวรรค์

ฤทธิ์เดชของเอลีซาห์มาสามทับเอลีซา

12 เอลีซาก็เห็น และท่านได้ร้องว่า □คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า รถรบของอิสราเอลและพลม้าประจำ□ และท่านก็ไม่ได้เห็นเอลีซาห์อีกเลย แล้วท่านก็จับเสื้อของตน निकออกเป็นสองท่อน 13 แล้วท่านก็หยิบเสื้อคลุมของเอลีซาห์ที่ตกลงมาจากเอลีซาห์นั้น และกลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

เอลีซามีฤทธิ์เดชของเอลีซาห์

14 แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลีซาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงที่น้ำกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งเอลีซาห์ทรงสถิตที่ใด□ และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีซาก็เดินข้ามไป 15 เมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเยรีโค แลเห็นท่าน เขาทั้งหลายจึงว่า □ฤทธิ์เดชของเอลีซาห์อยู่กับเอลีซา□ และเขาทั้งหลายก็มาต้อนรับท่าน แล้วชบหน้าลงถึงดินต่อหน้าท่าน

เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ขาดความเชื่อ

16 เขาทั้งหลายกล่าวแก่ท่านว่า □ดูเถิด มีห้าสิบคนที่เป็นชายฉกรรจ์อยู่กับผู้รับใช้ของท่านของ ไปเที่ยวหาอาจารย์ของท่าน บางทีพระวิญญาณแห่งพระเยโฮวาห์ได้รับท่านไปแล้ว เหยี่ยวท่านลงมาที่ภูเขาหรือหุบเขาแห่งหนึ่งแห่งใดบ้าง□ และท่านว่า □อย่าใช้เขาไปเลย□ 17 แต่เมื่อเขาทั้งหลายชักชวนท่านจนท่านละอายแล้วท่านจึงว่า □ใช้ไปซี□ เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้ห้าสิบคนไป เขาทั้งหลายแสวงหาเอลีซาห์อยู่สามวันก็ไม่พบท่าน 18 เขาทั้งหลายก็กลับมาหาเอลีซา (ขณะเมื่อท่านพักอยู่ที่เมืองเยรีโค) และท่านพูดกับเขาว่า □ข้ามิได้บอกท่านทั้งหลายแล้วหรือว่า □อย่าไปเลย□ □

เอลีซารักษาน้ำพุให้หายที่เมืองเยรีโค

19 คนในเมืองพูดกับเอลีซาว่า □ดูเถิด ทำเลเมืองนี้ก็ร่ำเรงดี ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่ท่าน้ำไม่ดีและชาวแผ่นดินก็แห้งลูก□ 20 ท่านพูดว่า □จงเอาขามใหม่มาลูกหนึ่งใส่เกลือไว้ในนั้น□ แล้วเขาทั้งหลายก็หามาให้ 21 แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุ โยนเกลือลงในนั้นและกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้กระทำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีความตายหรือการแห้งลูกมาจากน้ำนี้อีก□ 22 ฉะนั้นน้ำจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ จริงตามถ้อยคำซึ่งเอลีซาได้กล่าวนั้น

หมีทำโทษคนล้อเลียน

23 ท่านได้ขึ้นไปจากที่นั่นถึงเมืองเบธเอล และขณะเมื่อท่านขึ้นไปตามทางมีเด็กชายเล็กๆ บางคนออกมาจากเมืองล้อเลียนท่านว่า □อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด□ 24 ท่านก็เหลียวดู แล้วจึงแช่งเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ และหมีตัวเมียสองตัวออกมาจากป่า นึกเด็กชายพวกนั้นเสียสี่สิบสองคน 25 จากที่นั่นท่านก็ขึ้นไปถึงภูเขาคารเมล และจากที่นั่นท่านก็หันกลับมายังสะมาเรีย

3

เยโฮรัมครอบครองเหนืออิสราเอล

1 ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮรัมโอรสของอาหับ ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล ณ กรุงสะมาเรีย และทรงครองอยู่สิบสองปี ² พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ไม่เหมือนราชาบิดาและราชมารดาของพระองค์ พระองค์ทรงทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล ซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงสร้างนั้นเสีย ³ แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงเกาะติดอยู่กับบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้ทรงพรากจากบาปนั้นไม่

โมอับกบฏต่ออิสราเอล

4 ฝ่ายเมฆากษัตริย์แห่งโมอับทรงเป็นผู้ดำเนินกิจการเลี้ยงแคะ และพระองค์ต้องถวายลูกแคะหนึ่งแสนตัว และแคะผู้หนึ่งแสนตัวพร้อมกับชนของมันให้แก่กษัตริย์อิสราเอล ⁵ แต่อยู่มาเมื่ออาหับสิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็กบฏต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล ⁶ กษัตริย์เยโฮรัมจึงกรีธาทัพออกจากสะมาเรียในครั้งนั้น และทรงเกณฑ์คนอิสราเอลทั้งสิ้น ⁷ พระองค์ทรงส่งสารไปยังเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า กษัตริย์แห่งโมอับ ได้กบฏต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับพร้อมกับข้าพเจ้าได้หรือไม่ และท่านว่า จะจะไป เราก็คงเป็นดังที่ท่านเป็น และประชาชนของเรา ก็เป็นดังประชาชนของท่าน บรรดาม้าของเรา ก็เป็นดังม้าของท่าน ⁸ แล้วท่านว่า จะไปทางไหน และท่านว่า จะไปทางไหน ท่านตอบไปว่า จะไปทางถิ่นทุรกันดารเมืองเอโดม ⁹ กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จไปพร้อมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ และกษัตริย์แห่งเอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จอ้อมไปได้เจ็ดวันแล้วก็หันเข้ากองทัพและให้สัตว์ที่ติดตามมานั้นไม่ได้

พระเจ้าทรงติเตียนพันธมิตรระหว่างเยโฮชาฟัทกับเยโฮรัม

10 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า โอโนใจอาเฮย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกสามกษัตริย์นี้มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับ ¹¹ และเยโฮชาฟัทตรัสว่า ข้าพเจ้าไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ เพื่อเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์หรือ แล้วข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลจึงทูลว่า เอลีซาบุตรชาฟัทอยู่ที่นั่นพระเจ้าข้า เป็นผู้ที่เทน้ำใส่มือเอลีซาห์ ¹² และเยโฮชาฟัทตรัสว่า พระวณะแห่งพระเยโฮวาห์อยู่กับท่าน กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทและกษัตริย์แห่งเอโดมจึงเสด็จลงไปที่ท่าน ¹³ และเอลีซาทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เสด็จไปหาผู้พยากรณ์ของเสด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเสด็จแม่ของพระองค์เถิด แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า ข้าพเจ้าได้ด้วยพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ ¹⁴ และเอลีซาทูลว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งข้าพระองค์ปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ถ้าข้าพระองค์มิได้เคารพคารวะต่อพระพักตร์เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย ¹⁵ ขอทรงนำผู้เล่นเครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง และต่อมาเมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือท่าน

พระเจ้าจะทรงประทานน้ำและการมีชัย

16 และท่านทูลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ข้าพหุบเขานี้ให้เป็นสระทั่วไปหมด ¹⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝน ถึงอย่างไรก็ดีทูบเขานั้นจะมีน้ำเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้า ผู้งสัตว์เลี้ยงและสัตว์ใช้ของเจ้า ¹⁸ เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบคนโมอับไว้

ในมือของเจ้าด้วย 19 เจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองเอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกน้ำพุทุกแห่งเสีย และทำไร่นาที่ดีทุกแปลงให้เสียด้วยหิน□ 20 และอยู่มาพอรุ่งเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องธัญญาบูชา ดูเถิด มีน้ำมาจากทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด

คนโมอับพ่ายแพ้

21 และเมื่อคนโมอับทั้งหลายได้ยินว่าบรรดา กษัตริย์ยกไปสู้รบกับตน คนที่มีอายุสามเกาะและสูงขึ้นไปถึงได้รวบรวมกันเข้า และยกไปตั้งที่พรมแดน 22 เมื่อเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า และดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนน้ำ คนโมอับเห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับตนแดงอย่างโลหิต 23 เขาทั้งหลายกล่าวว่า □นี่เป็นโลหิต บรรดา กษัตริย์ได้สู้รบกันเอง และฆ่ากันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้โมอับเอ๋ย มาริบเอาข้าวของของเขา□ 24 แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นต่อสู้กับคนโมอับจนเขาทั้งหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินฆ่าฟันคนโมอับ 25 เขาทั้งหลายได้ทำลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลงจนเต็ม เขาจุกน้ำพุเสียทุกแห่ง และโค่นต้นไม้ดีเสียหมด จนในศิรหะระเซทมิแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดานกสลิงได้ล้อมเมืองไว้และโจมตีได้ 26 เมื่อ กษัตริย์แห่งโมอับทรงเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ พระองค์ก็ทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยคนจะตีฝ่าออกมาทางด้าน กษัตริย์เมืองเอโดม แต่ออกมาไม่ได้ 27 แล้วพระองค์ทรงนำโอรสห้าปี ผู้ซึ่งควรจะขึ้นครองแทนนั้น ภายเป็นเครื่องเผาบูชาเสียที่บนกำแพง และมีพระพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เขาทั้งหลายก็ยกถอยไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

4

น้ำมันหนึ่งไหของหญิงม่ายคนหนึ่ง

1 ภรรยาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลีชาว่า □ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิฉันสิ้นชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่เจ้าหนี้ยี้ได้มาเพื่อนำเอาบุตรชายสองคนของดิฉันไปเป็นทาสของเขา□ 2 และเอลีชาตอบนางว่า □บอกฉันมาซิว่าจะให้ฉันทำอะไรให้ เจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง□ และนางตอบว่า □สาวใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมันหนึ่งไห□ 3 แล้วท่านกล่าวว่า □จงออกไปนอกบ้าน ขออิมภาษาชะจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภาษาชะเปล่า อย่าให้น้อย 4 แล้วจงเข้าไปในเรือน ปิดประตูซึ่งตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ และจงเทน้ำมันใส่ภาษาชะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆเต็มแล้วก็ตั้งไว้ต่างหาก□ 5 นางก็ลาไป และปิดประตูซึ่งนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรส่งภาษาชะมาให้ และนางก็เทน้ำมัน 6 และอยู่มาเมื่อภาษาชะเต็มหมดแล้ว นางจึงบอกบุตรชายว่า □เอาภาษาชะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง□ และเขาตอบนางว่า □ไม่มีอีกแล้ว□ แล้วน้ำมันก็หยุดไหล 7 นางก็ไปเรียนให้คนของพระเจ้าทราบและท่านบอกว่า □ไปซี ชายน้ำมันเสียเอาเงินชำระหนี้ของเจ้า ที่เหลือนอกนั้นเจ้าและบุตรของเจ้าจงใช้เลี้ยงชีวิต□

หญิงมั่งมีคนหนึ่งแห่งเมืองชูเนม

8 วันหนึ่งเอลีชาเดินต่อไปถึงเมืองชูเนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่ และนางได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร ฉะนั้นเมื่อท่านผ่านทางนั้นไปเมื่อไร ท่านก็แวะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น 9 และนางได้บอกสามีของนางว่า □ดูเถิด ดิฉันเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า เดินผ่านบ้านเราอยู่เนืองๆ 10 ขอให้เราทำห้องเล็กไว้บนกำแพง วางเตียง ใต้

เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น□ 11 วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และแวะเข้าไปในห้องนั้น พักอยู่ที่นั่น 12 ท่านจึงบอกเกหะซิดคนใช้ของท่านว่า □ไปเรียกหญิงชาวซุนเมคนั้นมา□ เมื่อเขาเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน 13 ท่านจึงบอกแก่เกหะซิดว่า □จงบอกนางว่า ดูเถิด เธอลำบากมากมายอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เราทำอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้ทูลกษัตริย์เผื่อเธอหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ□ นางตอบว่า □ดิฉันอยู่ในหมู่พวกพี่น้องของดิฉันค่ะ□ 14 และท่านกล่าวว่า □ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง□ เกหะซิดตอบว่า □แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว□ 15 ท่านจึงบอกว่า □ไปเรียกเธอมา□ และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู 16 ท่านกล่าวว่า □ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง□ และนางตอบว่า □ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน หามิได้ ย่ำมาสามแก่สาวใช้ของท่านเลย□ 17 แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ในฤดูนั้นเมื่อครบกำหนดอุ้มท้องจริงตามที่เอลีซาบอกแก่นางไว้

บุตรชายของหญิงชาวซุนเมฟื้นขึ้นอีก

18 เมื่อเด็กนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่คนแก่ชรา 19 เขาบอกบิดาของเขาว่า □โอยหัวของฉัน หัวของฉัน□ บิดาจึงสั่งคนใช้ของเขาว่า □อุ้มเขาไปหาแม่ไป□ 20 และเมื่อเขาอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต 21 นางจึงอุ้มขึ้น ไปวางไว้บนที่นอนของคนแห่งพระเจ้า และปิดประตูเสียแล้ว ไปข้างนอก 22 นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าวว่า □ขอของคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รีบไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมามาก□ 23 และเขาถามว่า □จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่วันขึ้นค่ำหรือวันสะบาโต□ นางตอบว่า □ก็ติดอยู่แล้ว□ 24 นางก็ผูกอานลาและส่งคนใช้ของนางว่า □จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้ผีเท้าหยอนลงได้นอกจากฉันส่ง□ 25 แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขาครเมล อยู่มาเมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พูดกับเกหะซิดคนใช้ของท่านว่า □ดูเถิด หญิงชาวซุนเมมาข้างโน้น 26 จงวิ่งไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า □นางสบายดีหรือ สามีสบายดีหรือ เด็กสบายดีหรือ□ และนางได้ตอบว่า □สบายดีค่ะ□ 27 และเมื่อนางมายังภูเขาถึงคนแห่งพระเจ้าแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน เกหะซิดจึงเข้ามาจะจับนางออกไป แต่คนแห่งพระเจ้าบอกว่า □ปล่อยเขาเถอะ เพราะนางมีใจทุกขหนัก และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนเรื่องนี้จากฉัน หาได้ตรัสสำแดงแก่นฉันไม่□ 28 แล้วนางจึงเรียนว่า □ดิฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือคะ ดิฉันไม่ได้เรียนหรือว่า อย่าลวงดิฉันเลย□ 29 ท่านจึงสั่งเกหะซิดว่า □คาดเอวของเจ้าเข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถอะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าสวัสดีกับเขา และถ้าใครสวัสดีกับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเรานบนหน้าของเด็กนั้น□ 30 แล้วมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า □พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ดิฉันจะไม่พรวดจากท่านไป□ ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป 31 เกหะซิดได้ลวงหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการเป็น เขาจึงกลับมาพบท่านและเรียนท่านว่า □เด็กนั้นยังไม่ตื่น□ 32 เมื่อเอลีซาเข้ามาในเรือน ดูเถิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน 33 ท่านจึงเข้าไปข้างใน ปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 34 แล้วท่านขึ้นไปนอนทับเด็ก ให้ปากทับปาก ตาทับตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา 35 แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดิน ไปเดินมาในเรือนนั้นครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเขา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลืมตาของตน 36 แล้วท่านก็เรียกเกหะซิดมาสั่งว่า □ไปเรียกหญิงชาวซุนเมคนั้นมา□ เขาจึงไปเรียกนาง และเมื่อนางมาถึงท่านแล้วท่าน

นว่า □จงอุ้มบุตรชายของเจ้าขึ้นเถิด□ 37 นางจึงเข้ามาชนหน้าลงที่เท้าของท่านกราบลงถึงดิน แล้วนางก็อุ้มบุตรชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก

เอลีซาชำระอาหารที่มีพิษ

38 เอลีซามาถึงกิลกาลอีก เมื่อแผ่นดินเกิดกันดารอาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็บอกกับคนใช้ของท่านว่า □จงตั้งหม้อลูกใหญ่และต้มข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์□ 39 คนหนึ่งในพรรคออกไปเก็บผักที่ในทุ่งนา และพบไม้เถาป่าเถาหนึ่ง เขาเก็บได้นำเต้าป้างจนเต็มตัก กลับมาหั่นใส่ในหม้อข้าวต้มโดยไม่ทราบว่าเป็นผลไม้ใด 40 เขาก็เทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน ต่อมาขณะที่เขากำลังรับประทานข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า □โอ ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนี้□ และเขาก็รับประทานกันไม่ได้ 41 ท่านก็ว่า □จงเอาแป้งมา□ ท่านก็ใส่แป้งลงในหม้อ และบอกว่า □จงเทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน□ และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

เอลีซาเลี้ยงหนึ่งร้อยคนอย่างอัศจรรย์

42 มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านบาอัลซาลิซาห์นำของมาให้คนแห่งพระเจ้า มีขนมปังเป็นผลแรกคือ ขนมข้าวบาร์เลย์ยีสบัก่อน และรวงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามาและเอลีซาว่า □จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน□ 43 แต่คนใช้คนนั้นตอบว่า □ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร□ ท่านจึงสั่งข้าว่า □จงให้คนเหล่านั้นรับประทานเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งตั้งนี้ว่า □เขาทั้งหลายจะได้รับประทานและยังเหลืออีก□ 44 เขาจึงตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็รับประทาน และยังเหลืออยู่จริงตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์

5

นาอามานชาวซีเรียได้รับการรักษาให้หาย

1 นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์ประเทศซีเรียเป็นคนสำคัญมากของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงนำชัยชนะมายังซีเรียโดยท่านนี้ ท่านเป็นวีรบุรุษด้วย แต่ท่านเป็นโรคเรื้อน 2 ฝ่ายคนซีเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่งนั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากแผ่นดินอิสราเอลมาเป็นเชลย และเธอมาปรนนิบัติภรรยาของนาอามาน 3 เธอได้เรียนนายผู้หญิงของเธอว่า □อยากให้เจ้านายของดิฉันไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะได้รับการโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้หาย□ 4 นาอามานจึงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของท่านว่า □สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอลพูดว่าอย่างนั้นๆ□ 5 กษัตริย์แห่งซีเรียตรัสว่า □จงไปเถิด เราจะส่งสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล□ แล้วท่านก็ไป นำเงินหนักสิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเชเชล และเสื้อิบชุดไปด้วย 6 และท่านก็นำสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลใจความว่า □เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งนาอามานข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน□ 7 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ตรัสว่า □เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือ ชายคนนั้นจึงส่งสารมาให้เรารักษาคนหนึ่งที่เป็นโรคเรื้อน ขอใคร่ครวญดูเถิดว่า เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร□ 8 แต่เมื่อเอลีซาคนแห่งพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงฉีกฉลองพระองค์ จึงใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า □ในพระองค์จึงทรงฉีกฉลองพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามาหาข้าพระองค์เถิด เพื่อเขาจะได้ทราบว่ามีผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ในอิสราเอล□ 9 นาอามานจึงมาพร้อมกับบรรดาม้าและรถรบของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีซา 10 เอลีซาก็ส่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า □ขอจงไปชำระตัว

ในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิม และท่านจะสะอาด□
 11 แต่นาอามานก็โกรธและไปเสีย บ่นว่า □ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าเป็นแน่ และ
 มายินอยู่และออกพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโยกมือเหนือที่นั่นให้โรค
 เรือนหาย 12 อาบานาและฟารปาร์แม่น้ำเมืองตามัสกัสไม่ดีกว่าบรรดาลำน้ำแห่งอิสราเอลด
 ออกหรือ ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นและจะสะอาดไม่ได้หรือ□ ท่านจึงหันตัวแล้วไปเสีย
 ด้วยความเดือดดาล 13 แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และเรียนท่านว่า □คุณพ่อของ
 ข้าพเจ้า ถ้าท่านผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำสิ่งใหญ่โตประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำ
 หรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า □จงไปล้างและสะอาดเถิด□ ควรท่าน
 จะทำยิ่งขึ้นเท่าใด□ 14 ท่านจึงลงไปจุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนตามถ้อยคำของคนแห่ง
 พระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อเด็กเล็กๆ และท่านก็สะอาด 15 แล้วท่านจึง
 กลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน และท่านมายินอยู่ข้างหน้าเอ
 ลีซาและท่านกล่าวว่า □ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าไม่มีพระเจ้าทั่วไปในโลกนอกจากที่
 ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านรับของกำนัลสักอย่างหนึ่งจากผู้รับใช้ของท่านเถิด□
 16 แต่ท่านตอบว่า □พระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะ
 ไม่รับสิ่งใดเลยฉันนั้น□ และท่านก็ได้ชักชวนให้รับไว้แต่เอลีซาได้ปฏิเสธ 17 แล้วนาอามาน
 จึงกล่าวว่า □มิฉะนั้นขอท่านได้โปรดให้ดินบรรทุกอสักสองตัวให้แก่ผู้รับใช้ของท่านเถิด
 เพราะตั้งแต่ฉันไปผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสดบูชาแต่พระอื่น
 แต่จะถวายแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น 18 ในเรื่องนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้อภัยแก่ผู้รับ
 ใช้ของท่าน ในเมื่อนายของข้าพเจ้าไปในนิเวศของพระริมโมนเพื่อจะนมัสการที่นั่น ทรงพึงอยู่
 ที่มีของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะต้องโน้มค่านับในนิเวศของพระริมโมน เมื่อข้าพเจ้าโน้มตัว
 ลงในนิเวศของพระริมโมนนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่านในกรณีนี้□
 19 เอลีซาจึงตอบท่านว่า □จงไปโดยสันติภาพเถิด□ แต่เมื่อนาอามานออกไปได้ไม่ไกลนัก

ความบาปและการทำโทษของเกหะซี

20 เกหะซีคนใช้ของเอลีซาคนแห่งพระเจ้าคิดว่า □ดูเถิด นายของข้าพเจ้า ไม่ยอมรับ
 จากมือของนาอามานคนซีเรียซึ่งของที่ท่านนำมา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
 ข้าพเจ้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาบ้าง□ 21 เกหะซีจึงตามนาอามานไป และเมื่อนาอามาน
 เลเห็นว่ามีคนวิ่งตามท่านมา ท่านก็ลงจากรถรถต้อนรับเขาพูดว่า □ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ
 □ 22 เขาตอบว่า □เรียบร้อยดี นายของข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามา กล่าวว่า □ดูเถิด มีชายหนุ่มสอง
 คนในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ มาจากแดนเทือกเขาเอฟราอิม ขอท่านโปรดให้เงินแก่เขา
 ทั้งหลายสักหนึ่งตะลันต์และเสื่อสักสองชุด□ □ 23 และนาอามานกล่าวว่า □ขอโปรดรับไป
 สองตะลันต์เถิด□ ท่านก็เชิญชวนเขา และเอาเงินสองตะลันต์ใส่กระสอบผูกไว้พร้อมกับเสื่อ
 สองตัว ให้คนใช้สองคนแบกไป เขาก็แบกเดินขึ้นหน้าเกหะซีมา 24 เมื่อเขามาถึงภูเขาก
 เกหะซีก็รับมาจากมือของเขาทั้งสอง เอาไปเก็บไว้ในเรือนและให้คนเหล่านั้นกลับ เขาทั้งสองก็
 จากไป 25 เกหะซีก็เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าชายของตน และเอลีซาถามเขาว่า □เกหะซี เจ้าไป
 ไหนมา□ เขาตอบว่า □ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน□ 26 แต่ท่านกล่าวแก่เขาว่า □เมื่อชายคน
 นั้นเห็นมาจากรถรถต้อนรับเจ้าฉัน จิตใจของเรามิได้ไปกับเจ้าดอกหรือ นั่นเป็นเวลาควรที่
 จะรับเงิน รับเสื่อผ้า สวนต้นมะกอกเทศ และสวนองุ่น แกะและวัว และคนใช้ชายหญิงหรือ
 27 ฉะนั้นโรคเรือนของนาอามานจะติดอยู่ที่เจ้าและที่เชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์□ เขาก็ออก
 ไปจากหน้าท่านเป็นโรคเรื้อนขาวอย่างหิมะ

6

เอลีซาเอาหัวขวานกลับคืน

1 ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวกับเอลีซาว่า ๐คุณเกิด สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ ได้ความดูแลของท่านนั้นก็เลิกกันไป ไม่พอแก่พวกเรา 2 ขอให้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ต่างคนต่างเอาไม้ท่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเราที่นั่น ๐ และท่านตอบว่า ๐ไปเถอะ ๐ 3 แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า ๐ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย ๐ และท่านก็ตอบว่า ๐ข้าจะไป ๐ 4 ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนเขาก็โค่นต้นไม้ 5 ขณะที่คนหนึ่งฟันไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า ๐อนิจจา นายครีบ ขวานนั้นผมขอยืมเขามา ๐ 6 แล้วคนแห่งพระเจ้าถามว่า ๐ขวานนั้นตกที่ไหน ๐ เมื่อเขาชี้ที่ให้ท่านแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปที่นั่น ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา 7 และท่านบอกว่ ๐หยิบขึ้นมาซิ ๐ เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา

เอลีซาให้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทราบถึงแผนการของเบนฮาดัด

8 ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรพบึงกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า ๐เราจะต้องค่ายของเราที่นั่น ๐ แต่คนแห่งพระเจ้าส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ๐ขอพระองค์ทรงระวังอย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคนซีเรียกำลังยกกองทัพไปที่นั่น ๐ 10 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคนแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์จึงทรงระวังตัวได้ทันมิใช่เพียงครั้งสองครั้ง 11 กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สบายพระทัยมากเพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการมาตรัสว่า ๐พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนใดในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล ๐ 12 ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า ๐โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้าข้า แต่เอลีซาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทูลบรรดาถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในหีบธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ๐

เอลีซาอยู่ในโดธาน

13 พระองค์จึงตรัสว่า ๐จงไปหาดูว่า เขาอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา ๐ มีคนทูลพระองค์ว่า ๐คุณเกิด เขาอยู่ในโดธาน ๐ 14 พระองค์จึงทรงส่งม้า รถม และกองทัพใหญ่เขาไปกันในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้ 15 เมื่อคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าตื่นขึ้นเวลาเช้าตรู่และออกไป ดูเกิด กองทัพพร้อมกับม้าและรถรบก็ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นบอกท่านว่า ๐อนิจจา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี ๐ 16 ท่านตอบว่า ๐อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา ๐ 17 แล้วเอลีซาก็อธิษฐานว่า ๐ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของเข เพื่อเขาจะได้เห็น ๐ และพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเกิด ที่ภูเขาก็เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอลีซา

เอลีซานำทหารซีเรียที่ตบอดไปยังกรุงสะมาเรีย

18 และเมื่อคนซีเรียลงมารบกับท่าน เอลีซาก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ๐ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ตบอดไปเสีย ๐ พระองค์จึงทรงให้เขาทั้งหลายตบอดไปตามคำของเอลีซา 19 และเอลีซาบอกคนเหล่านั้นว่า ๐ไม่ใช่ขณะนี้ และไม่ใช่เมื่อนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้นซึ่งเจ้าแสวงหา ๐ และท่านก็พาเขาไปกรุงสะมาเรีย 20 และอยู่มาพอเช้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีซาก็ทูลว่า ๐ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะได้เห็น ๐ พระเยโฮวาห์จึงทรงเบิกตาของเขาทั้งหลายและเขาทั้งหลายก็เห็น และดูเกิด เขามาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย 21 และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเขาเข้า จึงตรัสแก่เอลีซาว่า ๐บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ ๐ 22 ท่านก็ทูลตอบว่า ๐ขอพระองค์อย่าทรงประหารเขาเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นเชลยเสียด้วย

ดาบและด้วยธนูของพระองค์หรือ ขอทรงโปรดจัดอาหารและน้ำต่อหน้าเขา เพื่อให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เขาไปหาเจ้านายของเขาเถิด²³ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เขา และเมื่อเขาได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเขาไป และเขาทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพวกซีเรียมิได้มาปล้นในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

กองทัพซีเรียล้อมกรุงสะมาเรีย

²⁴ และอยู่มาภายหลังเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงจัดกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์แล้ว ได้เสด็จขึ้น ไปล้อมกรุงสะมาเรีย ²⁵ มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย และดูเกิดขณะเมื่อเขาล้อมอยู่จนหัวลาตัวหนึ่งเขาขายกันเป็นเงินแปดสิบบเชเซล และมูลนกเขาครั้งลิตรเป็นเงินห้าเชเซล ²⁶ ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่าน ไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทูลพระองค์ว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงช่วย²⁷ พระองค์ตรัสว่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลานนวดข้าวหรือจากบ่อข้างทุ่งหรือ²⁸ และกษัตริย์ทรงถามนางว่า เจ้าเป็นอะไร ไป²⁹ นางทูลตอบว่า หญิงคนนี้มีอกข้าพระองค์ว่า โอเอลูกชายของเจ้ามาให้เรากินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของฉันทันพรุ่งนี้²⁹ เราจึงต้มลูกชายของข้าพระองค์และกิน และรุ่งขึ้นข้าพระองค์ก็พุดกับนางว่า โอเอลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย³⁰ และนางก็ซ่อนลูกชายของนางเสีย³⁰ และต่อมาเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ถึงกมลของพระองค์ พระองค์กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก็มองดู ดูเถิด พระองค์ทรงฉลองพระองค์ผ้ากระสอบอยู่แนบเนื้อ³¹ และพระองค์ตรัสว่า ถ้าศิระษะของเอลีซาบุตรซาฟายยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและให้หนักยิ่งกว่า³²

เยโฮรมหาโอกาสฆ่าเอลีซา

³² แต่เอลีซานั่งอยู่ในบ้านของท่าน และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจากตอเบื้องพระพักตร์พระองค์ แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอลีซาก็พุดกับพวกผู้ใหญ่ว่า ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่เล่า ที่บุตรชายของฆาตกรคนนี้ใช้คนมาเอาศิระษะของข้าพเจ้า ดูเถิดเมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่นกันเขาไว้ เสียงเท้าของนายของเขาตามเขามามีใช่หรือ³³ ขณะที่ท่านยังพุดกับเขาทั้งหลายอยู่ ดูเถิด ผู้สื่อสารลงมาจากท่าน และบอกว่า โอดูเถิด เหตุร้ายนี้มาจากพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์อีกทำไม³⁴

7

เอลีซาพยากรณ์ว่าจะมีอาหารพอ

¹ แต่เอลีซาบอกว่า ข้าพเจ้าจะฟังพระจะนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งนี้ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้อยอดแปงถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเชเซล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเชเซล ที่ประตูเมืองสะมาเรีย² แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า โอดูเถิด ถ้าแม้พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ³ แต่ท่านบอกว่า โอดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน³ มีคนโรคเรื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง เขาพุดกันว่า เราจะนั่งที่นี้จนตายทำไมเล่า⁴ ถ้าเราว่า ให้เราเข้าไปในเมือง⁵ การกันดารอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเราในที่นี้เราก็ตายเหมือนกัน ฉะนั้นบัดนี้จงมาเถิด ให้เราเข้าไปในกองทัพของคนซีเรีย ถ้าเขาไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตายถ้าเขาฆ่าเรา ก็ได้แต่ตายเท่านั้นเอง⁶

พระเจ้าทรงทำให้คนซีเรียตกใจแล้วหนีไป

5 ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาโพล้เพล้เพื่อจะไปยังค่ายของคนซีเรีย แต่เมื่อเขามาถึงริมค่ายของคนซีเรียแล้ว ดูเถิด ไม่มีใครที่นั่นสักคน 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้กองทัพของคนซีเรียได้ยินเสียงรถรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่ เขาจึงพูดกันและกันว่า □ดูเถิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดากษัตริย์แห่งคนฮิต ไทต์ และบรรดากษัตริย์แห่งอียิปต์มารบเราแล้ว□ 7 เขาจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาโพล้เพล้ และทั้งเดินทัพม้าและลาของเขา ทั้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีไปเอาชีวิตรอด 8 และเมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านี้มาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไปในเต็นท์หนึ่งกินและดื่ม และขนเงิน ทองคำและเสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ 9 แล้วเขาพูดกันและกันว่า □เราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันชาติ ถ้าเรานิ่งอยู่และคอยจนแสงอรุณขึ้น โทษจะตกอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาเถิด ให้เราไปบอกยังสำนักพระราชวัง□ 10 เขาจึงมาเรียกนายประตุมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า □เรามายังค่ายของคนซีเรีย และดูเถิด เราไม่เห็นใครและไม่ได้ยินเสียงผู้ใดที่นั่น มีแต่ม้าผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเต็นท์ที่ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง□ 11 แล้วเขาบอกแก่เหล่านายประตุม และพวกเขาก็บอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง 12 กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรทมในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า □เราจะบอกให้ว่าคนซีเรียเตรียมสู้รบเราอย่างไร เขาทั้งหลายรู้ยู่ว่าเป็นเราหรือ เขาจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่ายที่กลางทุ่งคิดว่า □เมื่อเขาออกมาจากในเมืองเราจะจับเขาทั้งเป็น แล้วจะเข้าไปในเมือง□ 13 และข้าราชการคนหนึ่งทูลว่า □ขอรับสั่งให้คนเฝ้าที่เหลื่ออยู่ในเมืองสีกห้าตัว (ดูเถิด บางทีม้าเหล่านั้นจะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลื่ออยู่ในเมือง หรือดูเถิด จะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ได้พัฒนาแล้วก็ช่างเถิด) ขอให้เราส่งคนไปดู□ 14 เขาจึงเอาม้ากับรถรบสองคัน และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนซีเรีย ตรัสว่า □จงไปดู□ 15 เขาทั้งหลายจึงติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และดูเถิด ตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ ซึ่งคนซีเรียทิ้งเมื่อเขาริบนหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

คำพยากรณ์เรื่องอาหารสำเร็จ

16 แล้วประชาชนก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ทั้งหลายของคนซีเรีย ยอดแบ่งจึงขายกันถึงละเซเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงเซเชล ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 17 ฝ่ายกษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็นนายประตุม และประชาชนก็เหยียบไปบนเขาตรงประตุม เขาจึงสิ้นชีวิตตามซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้กล่าวไว้ในวันเมื่อกษัตริย์เสด็จลงมาหาท่าน 18 และเป็นไปตามที่คนแห่งพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า □ข้าวบาร์เลย์สองถึงชายหนึ่งเซเชล และยอดแบ่งหนึ่งถึงหนึ่งเซเชล ประมาณเวลานี้ในวันพรุ่งนี้ที่ประตุมืองสมมาเรีย□ 19 และนายทหารคนสนิทก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า □ดูเถิด ถ้าแม่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้น ได้หรือ□ และท่านได้ตอบว่า □ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะไม่ได้กิน□ 20 และอยู่มากก็บังเกิดเป็นดังนั้นแก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ประตุมือง และเขาก็ได้สิ้นชีวิต

8

เอลีซาพยากรณ์ถึงการก่นดารอาหารเจ็ดปี

1 ฝ่ายเอลีซาได้บอกหญิงคนที่ท่าน ได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า □จงลุกขึ้นและออกไปทั้งครัวเรือนของเจ้า ไปอาศัยอยู่ที่ใดซึ่งเจ้าจะอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเรียกให้เกิดการก่นดารอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้เจ็ดปี□ 2 หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้น

กระทำตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า นางยกออกไปทั้งครัวเรือนของนาง ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียเจ็ดปี³ และอยู่มาเมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วหญิงคนนั้นก็กลับมาจากแผ่นดินฟิลิสเตีย และได้ออกไปทูลอุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน⁴ ฝ่ายกษัตริย์กำลังตรัสกับเกหะซันซึ่งเป็นคนแห่งพระเจ้าอยู่ว่า ๐จงบอกเรากลึงบรรดามหิกที่เอลิซาได้กระทำ⁵ และอยู่มาเมื่อเขากำลังทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่เอลิซาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดูเถิด ผู้หญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายกลับคืนชีวิตมาได้อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน และเกหะซันทูลว่า ๐โอ ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์นี้เป็นนางคนนั้น และคนนี้แหละเป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลิซาได้ให้กลับคืนชีวิตมา⁶ และเมื่อกษัตริย์ตรัสถามหญิงคนนั้น นางก็ทูลเรื่องถวายพระองค์ กษัตริย์จึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้แก่นางรับสั่งว่า ๐จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งพืชผลของนางนั้น ตั้งแต่วันที่นางออกจากแผ่นดินมาจนถึงบัดนี้^๗

เอลิซาพยากรณ์ถึงการครอบครองของฮาซาเอลเหนือซีเรีย

⁷ ฝ่ายเอลิซามายังตามัสกัส เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงประชวร และเมื่อมีคนทูลว่า ๐คนแห่งพระเจ้ามาที่นี่⁸ กษัตริย์ตรัสกับฮาซาเอลว่า ๐จงนำของกำนัล ไปพบคนแห่งพระเจ้า ให้ทูลถามพระเยโฮวาห์โดยท่านว่า ๐ข้าพเจ้าจะหายป่วยไหม^๙ ๐ฮาซาเอลจึงไปพบท่านนำของกำนัลไปด้วย คือสินค้าย่างดีทุกอย่างของเมืองตามัสกัสจลุลต่างสี่สิบตัว เมื่อเขามาขึ้นอยู่ต่อหน้าท่าน เขากล่าวว่า ๐บุตรของท่านคือเบนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรียได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าวว่า ๐ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ^{๑๐} และเอลิซาตอบเขาว่า ๐จงไปทูลพระองค์ว่า ๐พระองค์จะทรงหายประชวรแน่^{๑๑} แต่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์แน่^{๑๒} และท่านก็เพ่งหน้าจ้องมองเขาเนิ่นจนเขาอายุและคนแห่งพระเจ้าก็ร้องไห้^{๑๓} และฮาซาเอลถามว่า ๐เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องไห้ ท่านตอบว่า ๐เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะกระทำต่อประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขาเสีย และท่านจะสังหารคนหนุ่มๆ เสียด้วยดาบ และจับเด็กๆ โยนลง และผ่าท้องหญิงที่มีครรภ์เสีย^{๑๔} และฮาซาเอลตอบว่า ๐ผู้รับใช้ของท่านผู้เป็นแต่เพียงสุนัขเป็นใครเล่า ซึ่งจะกระทำสิ่งใหญ่โตนี้^{๑๕} เอลิซาตอบว่า ๐พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครองประเทศซีเรีย^{๑๖} และเขาก็ไปจากเอลิซามาถึงนายของตน ผู้ซึ่งถามเขาว่า ๐เอลิซาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง^{๑๗} และเขาทูลตอบว่า ๐เขาบอกว่า พระองค์จะหายประชวรแน่^{๑๘} และอยู่มาในวันรุ่งขึ้นเขาก็เอาผ้าปูที่นอนจุ่มน้ำคลุมพระพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์สิ้นพระชนม์ และฮาซาเอลก็ขึ้นครองแทน

เยโฮรัมกับเยโฮชาฟัทครอบครองเหนือยูดาห์พร้อมกัน (2 พศต 21:5)

¹⁶ ในปีที่ทำแห่งโยรัม โอรสอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อเยโฮชาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์อยู่ เยโฮรัม โอรสเยโฮชาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง¹⁷ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมี พระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี¹⁸ และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างที่เราขวงคำอาหับกระทำ เพราะว่าธิดาของอาหับเป็นนมเสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำไว้ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์¹⁹ อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายยูดาห์ เพราะทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาว่า จะทรงประทานประทีปแก่ดาวิด และแก่ราชโอรสของพระองค์เป็นนิตย์²⁰ ในรัชกาลของพระองค์เอโดม ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน²¹ แล้วโยรัมก็เสด็จพร้อมกับบรรดาภรรยาของพระองค์ผ่านไปถึงศายีร์ พอกำลังคืนพระองค์

ก็ลุกขึ้นโจมตีคนเอโดมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อมกับผู้บัญชาการรถรบ แล้วกองทัพได้หนีกลับคืนที่เสีย 22 เอโดมจึงได้ขับภูออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ และ“วลิบนาหีกก็ได้กบฏในคราวเดียวกัน 23 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยรัม และบรรดาสั่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

เยโฮรัมสิ้นพระชนม์ (2 พศต 21:19-20)

24 โยรัมจึงทรงล่องหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอาหัสยาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน 25 ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัสยาห์โอรสเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง 26 เมื่ออาหัสยาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาราลียาห์ พระนางเป็นธิดาของอมริกษัตริย์แห่งอิสราเอล 27 พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาราชวงศ์ของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่ราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็นราชบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ

อาหัสยาห์รวมกับเยโฮรัมในการสู้รบที่ราโมทกิเลอาด (2 พศต 22:5)

28 พระองค์เสด็จกับโยรัมโอรสของอาหับเพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียที่ราโมทกิเลอาด และคนซีเรียกระทำให้โยรัมบาดเจ็บ

อาหัสยาห์เสด็จไปเยี่ยมเยโฮรัมที่อิสราเอล (2 พศต 22:6)

29 และกษัตริย์โยรัมได้กลับมารักษาพระองค์ที่อิสราเอลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ที่รามาห์ เมื่อพระองค์ทรงสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปหาโยรัมโอรสของอาหับในอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

9

เยชูได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

1 แล้วเอลีชาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูดกับเขาว่า □จงคาดเอาของเจ้าไว้ ถือน้ำมันขวดนี้ ไปที่ราโมทกิเลอาด 2 และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว จงมองดูเยซูบุตรเยโฮซาฟัทบุตรนิเมซี จงเข้าไปหาเขา ให้ลุกขึ้นจากหมู่พวกพี่น้อง และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน 3 แล้วจงเอาน้ำมันในขวดเทลงบนศีรษะของเขา และกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล□ แล้วจงเปิดประตูออกหนีไป อย่ารอช้าอยู่□ คนหนุ่มนั้นคือคนหนุ่มที่เป็นผู้พยากรณ์จึงไปยังราโมทกิเลอาด 5 และเมื่อเขามาถึง ดูเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และเขากล่าวว่า □โอ ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้ามีธุระด่วนมาถึงท่าน□ และเยชูพูดว่า □มาหากคนใดในพวกเรา□ และเขาว่า □โอ ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ มาหาท่าน□ 6 ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันบนศีรษะของท่าน กล่าวว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยโฮวาห์คือเหนืออิสราเอล 7 และเจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการสนองเยเซเบลเพราะโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา และเพราะโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ 8 เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปัสสาวรดก่าแพงได้ออกเสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล 9 และเราจะกระทำราชวงศ์ของอาหับให้เหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอา

หยิวาห์¹⁰ และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินสวนพระองค์ ฌ ยิสเรเอล และจะไม่มีผู้ใดฝังศพ พระนาง□ แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป

ทหารอิสราเอลยอมรับเยชูเป็นกษัตริย์

11 เมื่อเยชูออกมาสู่พวกข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า □ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ ทำไมคนบ้าคนนี้จึงมาหาท่าน□ ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายรู้จักชายคนนั้นและทราบเขาพูดอะไรแล้ว□¹² และเขาทั้งหลายว่า □นั่นไม่เป็นความจริง ขอบอกเรามาเถิด□ และท่านว่า □เขาพูดอย่างนี้กับข้าพเจ้าว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล□ □¹³ แล้วทุกคนก็รีบเปลื้องเสื้อผ้าของตนออกวางไว้รอรองท่านที่ชั้นบันไดซึ่งเปล้าอยู่ และเขาทั้งหลายเป่าแตร และป่าวร้องว่า □เยชูเป็นกษัตริย์□

เยชูฆ่าโยรัม

14 ดังนั้นแหละ เยชูบุตรชายเยโฮชาฟัทบุตรชายนิมิซีได้ร่วมกันคิดคบถูต่อโยรัม (ฝ่ายโยรัมพร้อมกับอิสราเอลทั้งปวงยังระวังป้องกันราโมทกิเลอาดอยู่เพราะเหตุยฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย¹⁵ แต่กษัตริย์โยรัมทรงกลับไปรักษาพระองค์ที่ยิสเรเอล เพราะบาดแผลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับยฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย□ เยชูจึงตรัสว่า □ถ้านี้เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเสด็จลอดออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวที่ยิสเรเอล□¹⁶ แล้วเยชูก็เสด็จทรงรถรบ และเสด็จไปยังยิสเรเอล เพราะโยรัมบรรทมที่นั่น และอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรัม¹⁷ ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล เขามองเห็นพวกของเยชูมาจึงว่า □ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง□ โยรัมตรัสว่า □จงใช้ให้พลม้าคนหนึ่ง ไปพบเขาให้ถามเขาว่า □มาอย่างสันติหรือ□□¹⁸ คนนั้นจึงขึ้นมาไปพบท่านและพูดว่า □กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า □มาอย่างสันติหรือ□ □ และเยชูตอบว่า □ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา□ และทหารยามก็รายงานว่า □ผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา□¹⁹ พระองค์จึงรับสั่งให้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้นั้นมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า □กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า □มาอย่างสันติหรือ□ □ และเยชูตอบว่า □ท่านเกี่ยวข้องกับอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา□²⁰ ทหารยามก็รายงานว่า □เขาไปถึงแล้วแต่เขาไม่กลับมา และการขับรถนั้นก็เหมือนกับการขับรถของเยชูบุตรนิมิซี เพราะเขาขับรวดเร็วนัก□²¹ โยรัมตรัสว่า □จงเตรียมพร้อม□ และเขาก็จัดรถรบของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลและอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จออกไป ต่างก็ทรงรถรบของพระองค์เอง ทรงออกไปปะทะกับเยชู มาพบกันเข้า ฌ ที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล²² และอยู่มาเมื่อโยรัมเห็นเยชูแล้วจึงตรัสว่า □เยชูมาอย่างสันติหรือ□ เยชูตอบว่า □จะสันติอย่างไรได้ เมื่อการเล่นซู้และวิชาคมของเยเซเบลมารดาของท่านยังมีอยู่มากเช่นนี้□²³ แล้วโยรัมทรงชักบังเหียนหันกลับหนี ไปพลางรับสั่งกับอาหัสยาห์ว่า □โอ ข้าแต่อาหัสยาห์ เขาร่วมกันคิดคบถู□²⁴ และเยชูก็โง่ธนูด้วยสุดกำลัง ยิ่งถูกเยโฮรัมระหว่างพระอังสาทั้งสอง ลูกธนูจึงแทงทะลุพระหทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถรบของพระองค์²⁵ เยชูตรัสกับบิดคารนายทหารของพระองค์ว่า □จงยกศพเขาขึ้นและโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล จำไว้เถอะ เมื่อฉันและท่านขึ้นมาเคียงกันมาตามอาหับบิดาของเขาไป พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวโทษเขาดังนี้²⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขาเมื่อวานนี้□ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □แน่ทีเดียวเราจะสนองเจ้าบนที่دينแปลงนี้แหละ□ ฉะนั้นบัดนี้จึงยกเขาขึ้นทิ้งไว้บนที่دينแปลงนี้แหละตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์□

อาหস্যากษัตริย์แห่งยูดาห์ถูกฆ่าเสีย (2 พศต 22:9)

27 เมื่ออาหস্যากษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน และเยชูก็ติดตามพระองค์ไปตรัสว่า โอจงยงท่านในรถรบด้วย และเขาทั้งหลายได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเขาตาบลกูร์ซึ่งอยู่ใกล้อิบเลอัม และพระองค์ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นพระชนม์ที่นั่น 28 ข้าราชการของพระองค์ก็บรรทุกพระศพใส่รถรบไปยังเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด 29 ในปีทีสี่ปีเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับ อาหস্যาก็เริ่มครอบครองเหนือยูดาห์

เยเชเบลสิ้นพระชนม์ตามคำพยากรณ์

30 เมื่อเยชูมาถึงเมืองอิสเรเอล เยเชเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนตาและแต่งพระเศียรและทรงมองออกไปทางพระแท่น 31 และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวังมา พระนางมีพระสาวกนิยว่า โอศิริมี่ผู้ชานายของเรามีสันติหรือ 32 แล้วเยชูเหวี่ยงพระพิศตรทอดพระเนตรที่พระแท่นตรัสว่า โอใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง มีชนที่สองสามคน ชะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์ 33 พระองค์ตรัสว่า โอโยนนางลงมา โอเขาจึงโยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดม้า และพระองค์ทรงม้าเข้าไปบนพระนาง 34 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไป เสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัสว่า โอจัดการกับหญิงที่ถูกสาปคนนี้นำไปฝังเสีย เพราะเธอเป็นธิดาของกษัตริย์ 35 แต่เมื่อเขาจะไปฝังศพพระนาง เขาก็พบแต่กะโหลกพระเศียร พระบาทและฝ่าพระหัตถ์ของพระนาง 36 เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า นี่เป็นไปตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลียาห์ชาวทิชบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า โอสุนัขจะกินเนื้อของเยเชเบลในเขตแดนอิสเรเอล 37 และศพของเยเชเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนอิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีใครกล่าวว่าเป็นคือเยเชเบล 38

10

การพิพากษาราชวงศ์ของอาหับ

1 ฝ่ายอาหับมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย เยชูจึงทรงพระอักษรส่งไปยังสะมาเรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองอิสเรเอลนั้น ถึงพวกผู้ใหญ่ และถึงบรรดาพี่เลี้ยงแห่งโอรสของอาหับว่า 2 เพราะบรรดาโอรสของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถรบและม้า และเมืองที่มีป้อมด้วยและอาวุธ พอจดหมายนี้มาถึงท่าน 3 จึงคัดเลือกโอรสนายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด จงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของพระชนกของท่าน และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของท่าน 4 แต่เขาทั้งหลายกลัวอย่างที่สุด และพูดว่า โอคุณเกิด กษัตริย์สององค์ยังต้านทานพระองค์ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้อะไรได้อย่างไร 5 ฉะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่และพวกพี่เลี้ยงของราชโอรส ก็ใช้คนให้ไปทูลเยชูว่า โอข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำทุกอย่างที่พระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด ขอทรงกระทำตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด 6 แล้วพระองค์ทรงมีลายพระหัตถ์ไปถึงเขานับที่สองว่า โอถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเชื่อฟังเสียงของเรา จงนำศีรษะของบรรดาโอรสนายของท่านมาหาเราที่อิสเรเอลพรุ่งนี้เวลานี้ 7 ฝ่ายโอรสของกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมือง ผู้ซึ่งได้ขับเลี้ยงท่านทั้งหลายมา 7 และอยู่มาเมื่อลายพระหัตถ์มาถึงเขาทั้งหลาย เขาก็จับโอรสขอ

กษัตริย์ฆ่าเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน เขาศิระไสตะกร้าสงไปยังพระองค์ที่ยิสเรเอล ⁸ เมื่อผู้สื่อสารมาทูลพระองค์ว่า □เขานาศิระไสของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้า□ พระองค์ตรัสว่า □จงกองไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า□ ⁹ อยู่มาพอรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับยืน ตรัสกับประชาชนทั้งปวงว่า □ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเถิด ส่วนเราได้กบฏต่อนายของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่าที่ฆ่าบรรดาคนเหล่านี้ ¹⁰ จงทราบเถิดว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับ จะไม่ตกดินแต่อย่างไรเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสโดยเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์□ ¹¹ เยชูทรงประหารราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในอิสเรเอลทั้งสิ้น คนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ ดังนี้แหละไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย ¹² แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังสะมาเรีย เมื่อพระองค์ประทับที่โรงตัดขนแกะตามทางที่เสด็จ ¹³ เยชูทรงพบพระญาติของอาหับสหายกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ตรัสถามว่า □ท่านทั้งหลายคือใคร□ และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาหับสหาย และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาเยี่ยมบรรดาโอรสของกษัตริย์และโอรสของราชมารดา□ ¹⁴ พระองค์รับสั่งว่า □จับเขาทั้งเป็น□ เขาทั้งหลายก็จับเขาทั้งเป็นและประหารเขาเสียที่บ่อโรงตัดขนแกะสี่สิบสองคนด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

เยชูไว้ชีวิตของเยโฮนาตัน

¹⁵ และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั่นก็ทรงพบเยโฮนาตันบุตรชายเรคาบมาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเขาและตรัสกับเขาว่า □จิตใจของท่านเชื่อตรงต่อจิตใจของฉัน อย่างจิตใจของฉันตรงต่อจิตใจของท่านหรือ□ และเยโฮนาตันทูลว่า □ตรง พระเจ้าข้า□ เยชูตรัสว่า □ถ้าตรงก็ยื่นมือมาให้เรา□ เขาจึงยื่นมือของเขา และเยชูก็จับเขาขึ้นมานบนรถ ¹⁶ พระองค์ตรัสว่า □มากับเราเถิด และดูความรื้อร้นของเราเพื่อพระเยโฮวาห์□ พระองค์จึงให้เขานั่งรถรบของพระองค์ไป ¹⁷ และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียเสีย จนพระองค์ทรงทำลายอาหับเสียสิ้นตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอลียาห์ ¹⁸ แล้วเยชูทรงประชุมบรรดาประชาชนทั้งสิ้น และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □อาหับปรนินิบัติพระบาอัลแต่เล็กน้อย แต่เยชูจะปรนินิบัติพระองค์มาก

เยชูทำลายการนับถือพระบาอัลในอิสราเอล

¹⁹ ฉะนั้นบัดนี้จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และปุโรหิตของท่าน อย่าให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเราจะมีสัตว์บูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบาอัล ผู้ใดขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้□ แต่เยชูทรงกระทำเป็นอุบายเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบาอัล ²⁰ และเยชูตรัสสั่งว่า □จงจัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระบาอัล□ เขาก็ป่าวร้องเรียกประชุมเช่นนั้น ²¹ และเยชูทรงใช้ให้ไปทั่วอิสราเอล และผู้นับถือพระบาอัลก็มาทั้งหมดจริง ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา และเขาทั้งหลายก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และนิเวศของพระบาอัลก็เต็มแน่น ²² พระองค์ตรัสสั่งผู้ที่ดูแลตู้เสื้อวว่า □จงเอาเสื้อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบาอัลออกมา□ เขาก็เอาเสื้อออกมาให้เขาทั้งหลาย ²³ แล้วเยชูเสด็จเข้าไปในนิเวศของพระบาอัล พร้อมกับเยโฮนาตันบุตรชายเรคาบ พระองค์ตรัสกับผู้นับถือพระบาอัลว่า □จงค้นดู ดูให้ดูว่าไม่มีผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้มีแต่ผู้นับถือพระบาอัลเท่านั้น□ ²⁴ แล้วเขาทั้งหลายเข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา เยชูทรงวางคน

แปดสิบคนไว้ภายนอก และตรัสว่า □ชายคนใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในมือ เจ้าหนีรอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน□ ²⁵ และอยู่มาเมื่อพระองค์เสด็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยชูรับสั่งแก่ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารว่า □จงเข้าไปฆ่าเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว□ เมื่อเขาฆ่าเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบแล้ว ทหารรักษาพระองค์ และพวกนายทหารก็โยนศพเขาทั้งหลายออกไปข้างนอก แล้วก็ไปที่เมืองแห่งนี้เวศของพระบาอัล ²⁶ เขานำเอาเสาศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ในนิเวศของพระบาอัลออกมาเผาเสีย ²⁷ และเขาทั้งหลายทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล และทำลายนิเวศของพระบาอัลและกระทำให้เป็นส้วมจนทุกวันนี้ ²⁸ เยชูทรงกวาดล้างพระบาอัลจากอิสราเอลดังนี้แหละ ²⁹ แต่เยชูมิได้ทรงหันจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย คือวัวทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน

พระสัญญาสำหรับชั่วอายุที่สี่ของเยชู

³⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยชูว่า □เพราะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาหับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าชั่วอายุที่สี่จะได้นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล□ ³¹ แต่เยชูมิได้ทรงระมัดระวังที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเห็นเสียจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย ³² ในสมัยนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเริ่มตัดส่วนของอิสราเอลออก ฮาซาเอลได้รับขณะตามบรรดาพรมแดนอิสราเอล ³³ ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนปากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาต คนเรูเบนและคนมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำออราโนน คือกิเลอาดและบาชาน

เยชูสิ้นพระชนม์ เยโฮอาหาสครอบครองแทน

³⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยชู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังทั้งสิ้นของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ ³⁵ เยชูจึงทรงล่องหนลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสโอรสของพระองค์ได้สวຍราชย์แทนพระองค์³⁶ เวลาที่เยชูทรงครอบครองเห็นอิสราเอลในสะมาเรียนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

11

เชื้อพระวงศ์ของยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้น เว้นแต่โยอาช (2 พศต 22:10-12)

¹ เมื่ออาธาเลียยาพระมารดาของอาหัสยาห์ทรงเห็นว่า โอรสของพระนางสิ้นพระชนม์ พระนางก็ลุกขึ้นทรงทำลายเชื้อพระวงศ์เสียสิ้น ² แต่เยโฮชาบิธาของกษัตริย์โยรัม พระน้องนางของอาหัสยาห์ ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์และลอบลึกเธอไปจากท่ามกลางโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต และพระนางเก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเธอเสียจากอาธาเลียห์ ดังนี้แหละ เธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต ³ และเธออยู่กับพระนางหกปีซ่อนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอาธาเลียห์ก็ครอบครองแผ่นดิน

โยอาชรับตำแหน่งเป็นกษัตริย์เห็นอยูดาห์ (2 พศต 23:1-11)

⁴ แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้ไซ้ให้บรรดานายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากองและพวกทหารรักษาพระองค์ ให้เขาทั้งหลายมาหาท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้

ทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และให้เขาปฏิญาณในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้นำโอรสของกษัตริย์มาให้เขาเห็น ⁵ และท่านบัญชาเขาทั้งหลายว่า □นี้เป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพึงกระทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่าน ผู้เข้าเวรวันสะบาโต ให้เฝ้าพระราชวัง ⁶ ฝ่ายอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูสุร และอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังทวารรักษาพระองค์ ให้เฝ้าพระราชวังเพื่อป้องกันไว้ ⁷ ส่วนท่านทั้งหลายอีกสองพวก คือผู้ที่ออกเวรวันสะบาโต ให้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์รอบกษัตริย์ ⁸ ท่านทั้งหลายจงล้อมกษัตริย์ไว้รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้แล้วให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเสด็จเข้า□ ⁹ นายทัพนายกองก็ได้กระทำตามที่ยะโฮยาดานูโรหิตสั่งทุกประการ ต่างก็นำคนของตนที่จะเข้าเวรวันสะบาโต พร้อมกับคนที่จะออกเวรวันสะบาโตนั้น มหาเยโฮยาดานูโรหิต ¹⁰ และปุโรหิตก็มอบหอกและโล่ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ อันเป็นของกษัตริย์ดาวิดแก่นายทัพนายกอง ¹¹ และทวารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่ตั้งแต่พระวิหารด้านขวา ไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารอยู่รอบกษัตริย์ ¹² แล้วท่านก็นำโอรสของกษัตริย์ออกมาสวมมงกุฎให้ และมอบพระโอวาทให้ และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ และได้เจิมท่าน และเขาทั้งหลายก็ตบมือพูดว่า □ของกษัตริย์ทรงพระเจริญ□

อาราลิยาห์ถูกประหารชีวิต (2 พศต 23:12-15)

¹³ เมื่ออาราลิยาห์ทรงสดับเสียงทวารรักษาพระองค์และเสียงประชาชน พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโฮวาห์ ¹⁴ และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเกิดกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มีนายทัพนายกองและพลแตรอยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นก็ร้อง และเป่าแตร พระนางอาราลิยาห์ก็นึกฉลองพระองค์ทรงร้องว่า □กบฏ กบฏ□ ¹⁵ แล้วเยโฮยาดานูโรหิตก็บัญชานายทัพนายกองทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพอัน□ จึงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดติดตามพระนาง ไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ□ เพราะปุโรหิตกล่าวว่า □อย่าให้พระนางถูกประหารในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์□ ¹⁶ เขาทั้งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่มีำเข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น

การฟื้นฟูมาโดยเยโฮยาดา (2 พศต 23:16-21)

¹⁷ และเยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างพระเยโฮวาห์และกษัตริย์และประชาชนว่า ให้เขาเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย ¹⁸ แล้วประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพังนิเวศเสีย เขาทำลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลเสียเป็นชิ้นๆ และได้ประหารชีวิตมีทาดานูโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา และปุโรหิตก็วางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁹ และท่านได้นำนายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากอง ทวารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน และเขาทั้งหลายได้นำกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปตามทางประตูทวารรักษาพระองค์ไปถึงพระราชวัง และพระองค์เสด็จประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์ ²⁰ ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงร้อง และบ้านเมืองก็สงบเงียบ และอาราลิยาห์ทรงถูกประหารด้วยดาบแล้วที่พระราชวัง ²¹ เมื่อเยโฮอาซได้เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา

12

การครอบครองของเยโฮอาช (2 พศต 24:2)

1 ในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลเยชู เยโฮอาชได้เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าศิเบียห์ชาวเบเออร์เชบา² และเยโฮอาชทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโฮอาดาบรูโรทิตได้สั่งสอนพระองค์³ ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีได้รื้อปูชนียสถานสูงเอาไปประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงเหล่านั้น

พวกปุโรทิตที่ไม่สัตย์ซื่อ (2 พศต 24:4-5)

4 เยโฮอาชตรัสกับพวกปุโรทิตว่า เงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁵ ให้ปุโรทิตรับเงินนั้นจากหมุ่คนที่รู้จักกัน ให้เขาซ่อมพระนิเวศตรงที่ที่เขาเห็นว่าต้องการซ่อมแซม⁶ แต่เมื่อถึงปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโฮอาชปรากฏว่า ปุโรทิตมิได้ทำการซ่อมแซมพระนิเวศ⁷ เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโฮอาชจึงตรัสเรียกเยโฮอาดาบรูโรทิต และปุโรทิตอื่นๆและตรัสกับเขาว่า เงินท่านจึงมิได้ซ่อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศ⁸ ปุโรทิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขาไม่ต้องทำการซ่อมแซมพระนิเวศ

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พศต 24:8-14)

9 แล้วเยโฮอาดาบรูโรทิตนำหีบมาใบหนึ่ง เจาะรูหนึ่งที่ฝาหีบนั้น และตั้งไว้ที่ข้างๆแท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพวกปุโรทิตผู้ที่เฝ้าอยู่ที่ธรณีประตูก็นำเงินทั้งหมดซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ใส่ไว้ในหีบนั้น¹⁰ และเมื่อเขาเห็นว่าเงินในหีบมากแล้ว ราชอาณาจักรกษัตริย์และมหาปุโรทิตมานับเงิน และเอาเงินที่เขาพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นใส่ถุงมัดไว้¹¹ แล้วเขาจะมอบเงินที่ชั่งออกแล้วนั้นใส่มือของคณงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แล้วเขาจะจ่ายต่อให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹² และให้แก่ช่างก่อ และช่างสกัดหิน ทั้งจ่ายซื้อตัวไม้ และหินสกัด ที่ใช้ในการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ่อมแซมพระนิเวศนั้น¹³ แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน ตะกราดใส่ตะเกียง ขาม แตร หรือภาชนะทองคำใดๆหรือภาชนะเงิน¹⁴ เพราะเงินนั้นเขาให้แก่คณงานซึ่งทำงานซ่อมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁵ และเขามิได้ขอบัญชีจากคนที่เขามอบเงินใส่ในมือให้เอาไปจ่ายแก่คณงาน เพราะว่าเขาปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ¹⁶ เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บาป มิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินนั้นเป็นของปุโรทิต

ทหารซีเรียได้ยึดเมืองกัท แต่เยโฮอาชทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มไว้

17 แล้วคราวนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกขึ้นไปสู้รบกับเมืองกัทและยึดเมืองนั้นได้ แต่เมื่อฮาซาเอลมุ่งพระพักตร์จะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม¹⁸ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงนำเอาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮอาชฟัท และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายไว้ นั้น และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่พบ

ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และของสำนักพระราชวัง และส่งสิ่งเหล่านี้ไปกำนัลยชาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย แล้วยชาเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม

โยอาชสิ้นพระชนม์ อามาซียาห์ครองนครองแทน (2 พศต 24:25-27)

19 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 20 ข้าราชการของพระองค์ลุกขึ้นกระทำการทรยศและประหารโยอาชเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยังซิลลา 21 คือโยชาคาร์บุตรชายซีเมอัท และเยโฮชาบาคบุตรชายโซเมอร์ ข้าราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

13

เยโฮอาหาสครอบครองเหนืออิสราเอล

1 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหาสโอรสของเยชูได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี 2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตามบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้พราวจากสิ่งเหล่านั้นไม่ 3 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของยชาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในมือของเบนฮาดัดโอรสของยชาเอลเนื่องๆ

เยโฮอาหาสแสวงหาพระเยโฮวาห์

4 แล้วเยโฮอาหาสได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการบีบบังคับอิสราเอล คือที่กษัตริย์แห่งซีเรียบีบบังคับเขาอย่างไร 5 (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่งแก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในเดินที่เขาอย่างเดิม 6 ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พราวจากบาปทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนินในบาปนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียด้วย) 7 เพราะมิได้เหลือกองทัพไว้ให้เยโฮอาหาสเกินกว่าทหารม้าหิวสับคน และรถรบสับคน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเขาทั้งหลายเสีย ทำให้เหมือนละอองเวลานวดข้าว

เยโฮอาหาสสิ้นพระชนม์

8 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาหาส และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ 9 และเยโฮอาหาสทรงสว่างกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และโยอาชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์ 10 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชโอรสเยโฮอาหาสได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี 11 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พราวจากบรรดาบาปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนินในบาปนั้น

เยโฮอาชสิ้นพระชนม์ (2 พกษ 14:15-16)

12 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังซึ่งพระองค์ทรงสู้รบกับอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ 13 โยอาชจึงทรงลางหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเขาฝังพระศพโยอาชไว้ในสระน้ำร่วมกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล 14 เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่ท่านจะต้องสิ้นชีวิต โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล ได้เสด็จลงไปหาท่าน และก้มแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า โอ บิดาของข้า บิดาของข้า ราชรถของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ 15 และเอลีชาทูลพระองค์ว่า โอขอทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา 16 พระองค์จึงทรงเอาคันธนูและลูกธนูมา 16 แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า โอขอทรงหยิบธนู 17 และพระองค์ทรงหยิบมา และเอลีชาเอามือของตนวางบนพระหัตถ์ของกษัตริย์ 17 และท่านทูลว่า โอขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก 18 และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีชาทูลว่า โอขอทรงยิง 18 และพระองค์ก็ทรงยิง และท่านทูลว่า โอลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากซีเรีย เพราะพระองค์จะทรงต่อสู้กับคนซีเรียที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป 19

โยอาชมีความเชื่อถ้อย

18 และท่านทูลว่า โอขอทรงหยิบลูกธนู 18 และพระองค์ทรงหยิบมัน และท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า โอเอาลูกธนูตีพื้นดิน 19 และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย 19 แล้วคนแห่งพระเจ้าก็ไกรทรวงพระองค์ และทูลว่า โอพระองค์ควรจะได้ดีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ดีซีเรียจนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะดีซีเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น 20

เอลีชาสิ้นชีวิต การอัศจรรย์ที่อุโมงค์ของเอลีชา

20 และเอลีชาสิ้นชีวิต เขาก็นั่งไว้ ฝ่ายหมู่คนโมอับเคยปล้นแผ่นดินนั้นในฤดูแล้ง 21 อยู่มาเมื่อเขากำลังส่งศพคนหนึ่งไป ดูเถิด เขาเห็นโจรหมู่หนึ่ง เขาจึงโยนศพขายคนนั้นลงไป ในอุโมงค์ของเอลีชา พอศพขายคนนั้นลงไปแต่ต้องกระดูกของเอลีชา เขาก็คืนชีวิตลุกขึ้นยืน 22 ฝ่ายยาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย ได้บีบบังคับคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส 23 แต่พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ทรงเห็นมาทางเขาเพราะพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาหรือทอดทิ้งเขาเสียให้พ้นพระพิศมัยบัดนี้ 24 เมื่อยาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์เบนยาตัดโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ 25 แล้วเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาส ได้ยึดนครดาหัวเมืองจากพระหัตถ์เบนยาตัดบุตรชายยาซาเอลกลับคืนมา เป็นหัวเมืองที่พระองค์ตีไปได้จากพระหัตถ์เยโฮอาหาสพระชนกของพระองค์เมื่อทำสงครามกัน โยอาชได้รบชนะพระองค์สามครั้ง และได้หัวเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

14

กษัตริย์อามาซิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศด 25:1)

1 ในปีสองแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซิยาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครองนั้น 2 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยโฮอัลดานชาวเยรูซาเล็ม 3 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้อง ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่โยอาชราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ 4 แต่

ว่าบุปผนิยสถานสูงนั้นยังมีได้ทรงเรือเสียบ ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนบุปผนิยสถานสูงเหล่านั้น⁵ และอยู่มาเมื่อราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ผู้ที่หากษัตริย์คือพระราชบิดาของพระองค์เสียบ⁶ แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเหล่าชาติกรนั้น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง⁷ พระองค์ทรงประหารชีวิตคนเอโดมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเสปลาด้วยการสงคราม และเรียกเมืองนั้นว่า โยเกเรเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้

สงครามระหว่างอิสราเอลกับยูดาห์ (2 พศต 25:17-24)

⁸ และอามาซียาห์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปหาเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสโอรสของเยชู กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า ฝ่าเกิด ขอให้เราเผชิญหน้ากัน⁹ และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงส่งข่าวไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ๐ต้นผักหนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาต้นสนสินดาธิบดีบนภูเขาเลบานอนว่า ๐จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา^๑ และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมา และฆ่าต้นผักหนามลงเสีย¹⁰ จริงอยู่ท่านได้โจมตีเอโดม และพระหทัยของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงพอใจในสง่าราศีของท่านเถิด และอยู่กับบ้าน เพราะ โฉนของท่านจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย¹¹ แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป และพระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เผชิญหน้ากันที่เบรเซเมซซึ่งเป็นของยูดาห์¹² และยูดาห์ก็พ่ายเพื่ออิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเห็นของตน¹³ และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของเยโฮอาชโอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบรเซเมซ และได้เสด็จมายังเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเยรูซาเล็มลงเสียสี่ร้อยคอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิมจนถึงประตูมูม¹⁴ และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระเนนิวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกัน และพระองค์กลับไปยังสะมาเรีย¹⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาช ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ทั้งยุทธพลของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์หรืออย่างไรนั้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ¹⁶ และเยโฮอาชทรงล่องหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรียกับบรรพดาษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อามาซียาห์สิ้นพระชนม์ (2 พศต 25:26-28)

¹⁷ อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹⁸ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ¹⁹ และเขาได้ร่วมกันกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยังลาคีซ แต่เขาใช้คนไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารชีวิตพระองค์เสียบที่นั่น²⁰ และเขานำพระศพบรรจุหมักลับมา และฝังไว้ในเยรูซาเล็มอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด²¹ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาชาริยาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์²² พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลัทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ถูกกษัตริย์ทรงล่องหลบไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

เยโรโบอัมที่สองครอบครองเหนืออิสราเอล

23 ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เริ่มครอบครองในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สี่สิบเอ็ดปี²⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁵ พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทไกลไปจนถึงทะเลแห่งที่ราบ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามิทัย ผู้พยากรณ์ผู้มาจากกัรเซเฟอร์²⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นเข้มขื่นนัก เพราะไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ และไม่มีผู้ใดช่วยอิสราเอล²⁷ พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากใต้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเขา โดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของโยอาช

เยโรโบอัมที่สองสิ้นพระชนม์ เศคาริยาห์ขึ้นครองแทน

28 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังของพระองค์ พระองค์สู้รบอย่างไร และเรื่องซึ่งพระองค์ทรงดีเอาตามัสกัสและฮามัทคืนแก่อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ²⁹ และเยโรโบอัมทรงล่องหนไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

15

อาซาริยาห์ (อุสซียาห์) ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 26:1-3)

1 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาซาริยาห์โอรสของอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง² เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดามีพระนามว่าเยโคเลียห์ชาวเยรูซาเล็ม³ พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ⁴ ถึงกระนั้นปุชนียสถานสูงก็ยังมีได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวนบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชนียสถานสูงเหล่านั้น⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงลงทัณฑ์กษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยธามโอรสของกษัตริย์ควบคุมสำนักพระราชวัง และทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน

อาซาริยาห์สิ้นพระชนม์ โยธามขึ้นครองแทนพระองค์

6 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาซาริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ⁷ และอาซาริยาห์ทรงล่องหนไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และโยธามโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์⁸ ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมขึ้นครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียหกเดือน⁹ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

เศคาริยาห์สิ้นพระชนม์ ซัลลูมขึ้นครองแทนพระองค์

10 ซัลลูมบุตรชายยาเบชร่วมกับกบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์¹¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเศคาริยาห์ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล¹² เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เยชูวา ๒บุตรชายของเงาะเง่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่^๑ และเป็นไปอย่างนั้นแหละ¹³ ซัลลูมบุตรชายยาเบชได้เริ่มครอบครองในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอุสซียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในสะมาเรียเวลาหนึ่งเดือนเต็ม¹⁴ แล้วเมนาเฮมบุตรชายกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทिरซาห์และมายังสะมาเรีย และท่านก็ล้มซัลลูมบุตรชายยาเบชเสียที่ในสะมาเรีย และประหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครอบครองแทนท่าน¹⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซัลลูม และการร่วมกันคิดกบฏที่ท่านได้กระทำ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เมนาเฮมครอบครองเหนืออิสราเอล

16 ในคราวนั้นเมนาเฮมเข้าปล้นทิฟสาห์และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทिरซาห์ไป เพราะเขามิได้เปิดให้แก่ท่าน ท่านจึงโจมตีเมืองนั้น และท่านได้ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองนั้นเสียทุกคน¹⁷ ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรชายกาดีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในสะมาเรียสิบปี¹⁸ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พลาจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทตลอดรัชสมัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป¹⁹ ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู่แผ่นดินนั้น และเมนาเฮมได้ถวายเงินหนึ่งพันตันต์แก่ปูล เพื่อจะให้ปูลช่วยให้พระองค์ยึดพระราชอาณัติกรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้²⁰ เมนาเฮมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมาจากอิสราเอล คือจากคนมีมทุกคน เงินคนละห้าสิบบเชเซล เพื่อถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และมีได้ทรงยับยั้งอยู่ในแผ่นดินนั้น

เมนาเฮมสิ้นพระชนม์ เปคาหิยาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

21 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเมนาเฮม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ²² และเมนาเฮมก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปคาหิยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

เปคาหิยาห์สิ้นพระชนม์ เปคาห์ขึ้นครองแทนพระองค์

23 ในปีที่ทำสิบแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์โอรสของเมนาเฮมได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสองปี²⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพลาจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁵ แต่เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ แม่ทัพของพระองค์ ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในสะมาเรีย ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอาร์โอบและอารีเอห์ และมีคนกิเลอาดห้าสิบคนร่วมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาหิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

เปคาห์ครอบครองเหนืออิสราเอล เปคาห์สิ้นพระชนม์

27 ในปีที่ทำให้สิบสองแห่งรัชกาลอาซิริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองยี่สิบปี²⁸ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป²⁹ ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทีกัสทึปิลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกมาและยึดเมืองอโยน อาเบลเบธมาอาคห์ ยาโนอาห์ คาเดซ ยาโซร์ กิเลอาด กาลิลี แผ่นดินนัฟทาลีทั้งหมด และกวาดต้อนประชาชนเป็นเชลย ไปยังอัสซีเรีย³⁰ แล้วโฮเซยาบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามโอรสของอุสซียาห์³¹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

โยธามครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 26:23)

32 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยธามโอรสของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง³³ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยรูซาบุตรสาวของศาโดก³⁴ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อุสซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ³⁵ ถึงกระนั้นปุขนียสถานสูงก็ยังมีได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวนุชาและเผาเครื่องหอมบนปุขนียสถานสูงนั้น พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์³⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ³⁷ ในกาลครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงใช้เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ให้มาสู้กับยูดาห์³⁸ โยธามได้ทรงลวงหลังไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนคราวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหัสโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทน

16

อาหัสครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 28:1)

1 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ อาหัสโอรสของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง² อาหัสมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี และพระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ตั้งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ³ แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าประชาชนอิสราเอล⁴ และพระองค์ทรงถวายสัตวนุชาและเผาเครื่องหอมบนปุขนียสถานสูง และในเนินสูง และได้ตั้งไม้สีเขี้ยวทุกต้น

ซีเรียกับอิสราเอลบุกรุกยูดาห์ (2 พศต 28:5-8)

5 แล้วเรซินกษัตริย์แห่งซีเรียและเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยกขึ้นมาทำสงครามกับกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ทั้งสองได้ล้อมอาหัสไว้ แต่ทรงเอาชัยชนะ

ยังไม่ได้⁶ คราวนั้นเรซึนกษัตริย์แห่งซีเรียได้เข้ายึดเมืองเอลัทกินให้ซีเรีย และทรงขับไล่พวกยิวเสียจากเอลัท และคนซีเรียมาที่เอลัท และอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้⁷ อาหัสจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปยังทีกัลทีปิลูเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของท่าน และเป็นบุตรของท่าน ขอเชิญขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า⁸ อาหัสทรงนำเอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง และส่งเป็นของกำนัลถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย⁹ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงฟังพระองค์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงยกทัพขึ้นไปยังดามัสกัสและยึดได้ จับประชาชนเมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองคิรี และทรงประหารเรซึนเสีย¹⁰ เมื่อกษัตริย์อาหัสเสด็จไปตามดามัสกัสเพื่อพบกับทีกัลทีปิลูเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส และกษัตริย์อาหัสทรงส่งทุนแท่นบูชาไปยังอูริยาห์ปุโรหิตพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง¹¹ และอูริยาห์ปุโรหิตก็ได้สร้างแท่นบูชาตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาหัสได้ส่งมาจากดามัสกัส อูริยาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นก่อนที่กษัตริย์อาหัสเสด็จจากดามัสกัสมาถึง¹² และเมื่อกษัตริย์เสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงเห็นแท่นบูชา แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาเสด็จขึ้นถวายบนนั้น¹³ และทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และธัญญาบูชาของพระองค์ และทรงเทเครื่องดื่มบูชาของพระองค์ และทรงพรมเลือดเครื่องสันติบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น¹⁴ และพระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ จากสถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือแห่งแท่นบูชานั้น¹⁵ และกษัตริย์อาหัสทรงบัญชากับอูริยาห์ปุโรหิตว่า บนแท่นใหญ่นี้ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้าและธัญญาบูชาตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องธัญญาบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และธัญญาบูชาของเขาทั้งหลาย และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย และจงพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาบนนั้น และเลือดทั้งหมดของเครื่องสัตว์บูชา แต่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ให้เป็นที่ที่ข้างจะทูลถามพระเจ้า¹⁶ อูริยาห์ปุโรหิตได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหัส¹⁷ และกษัตริย์อาหัสทรงตัดแผงแท่นนั้นออก และทรงยกขึ้นออกไปจากแท่นเสีย และพระองค์ทรงเอาชิ้นเสาครลงมาเสียจากหัวทองสัมฤทธิ์ที่รองอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก่อนหิน¹⁸ และศาลาวันสะบาโตซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ขึ้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสีย เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

อาหัสสิ้นพระชนม์ กษัตริย์เฮเซคียาห์ขึ้นครองครองแทน (2 พศต 28:26-27)

¹⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัส ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ²⁰ และอาหัสทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

17

โยเซฟครอบครองเหนืออิสราเอล

¹ ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ โยเซฟบุตรชายเอลาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองเก้าปี² และพระองค์ทรง

กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลที่อยู่มาก่อนพระองค์

อิสราเอล (คือตระกูลภาคเหนือ) ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังอัสซีเรีย

³ แชลมาเนเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมารบกับพระองค์ และโฮเซยาทรงยอมเป็นผู้รับใช้และถวายเครื่องบรรณาการ ⁴ แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรยศในโฮเซยา เพราะพระองค์ทรงใช้ผู้สื่อข่าวไปยังโสภษัตริย์แห่งอียิปต์ และไม่ถวายเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรียตามที่พระองค์ทรงเคยกระทำทุกปี เพราะฉะนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงชิงพระองค์ไว้ และจำพระองค์ไว้ในคุก ⁵ แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดินและมายังสะมาเรีย และพระองค์ทรงล้อมเมืองไว้สามปี ⁶ ในปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดได้เมืองสะมาเรีย และพระองค์ทรงนำชนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ให้เขาอยู่ที่ฮาลาห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์ แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองแห่งซามิเดีย ⁷ ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงนำเขาขึ้นออกจากแผ่นดินอียิปต์ จากพระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และได้เกรงกลัวพระองค์อื่น ๆ ⁸ และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล และตามกฎเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นมา ⁹ และประชาชนอิสราเอลได้กระทำสิ่งที่ไม่ชอบต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนอย่างลับๆ เขาได้สร้างปูชนียสถานสูงทั่วบ้านทั่วเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุ กระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม ¹⁰ เขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และเสารูปเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น ¹¹ ณ ที่นั้นเขาได้เผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงทั้งหมดนั้น ตามอย่างประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกวาดไปเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายได้กระทำสิ่งชั่วร้ายกระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ ¹² และเขาทั้งหลายปรนนิบัติรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า □ เจ้าอย่ากระทำอย่างนี้ □ ¹³ พระเยโฮวาห์ยังทรงตักเตือนอิสราเอลและยูดาห์โดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้ทำนายทุกคนว่า □ จึงหันกลับจากทางชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ตามราชบัญญัติทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้าโดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา □ ¹⁴ เขาไม่ฟังแต่ทำให้คอกของตนแข็ง ดั่งคอกของบรรพบุรุษของเขาได้เป็นมาแล้ว ผู้ซึ่งมิได้เชื่อถือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ¹⁵ เขาทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของพระองค์ และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา และพระโอวาทซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่เขา เขาทั้งหลายติดตามสิ่งที่ไร้สาระและกลายเป็นผู้ที่ไร้สาระไป และเขาติดตามประชาชาติที่อยู่รอบๆเขา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาเขามิให้เขากระทำตาม ¹⁶ และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน และได้หลอรรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสารูปเคารพ และนมัสการบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระบาอัล ¹⁷ และเขาทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้ลุยไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ¹⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากตระกูลยูดาห์เท่านั้น ¹⁹ ยูดาห์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาด้วย แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่งอิสราเอลทำขึ้นมา ²⁰ และพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธ ไม่รับเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอล และได้ให้เขาทั้ง

หลายทุกขใจ และทรงมอบเขาไว้ในมือของผู้ปล้น จนกว่าพระองค์ได้ทรงเหียงเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์²¹ เพราะพระองค์ทรงนึกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด และเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทให้เป็นกษัตริย์ และเยโรโบอัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตามพระเยโฮวาห์ และกระทำให้เขาทำบาปอย่างใหญ่หลวง²² ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในความบาปทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ เขาทั้งหลายไม่พรากจากบาปเหล่านั้นเลย²³ จนพระเยโฮวาห์ทรงให้อิสราเอลออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลจึงถูกกวาดไปเป็นเฉลยจากแผ่นดินของตนยังประเทศอัสซีเรียจนทุกวันนี้

คนต่างชาติมาอาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆของอิสราเอล

²⁴ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำประชาชนมาจากบาบิโลน คูอาร์ อีฟวาร์ ฮามัท เซฟาราวิม และบรรจเขาไว้ในหัวเมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล เขาทั้งหลายก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สะมาเรีย และอาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น²⁵ และตั้งแต่ต้นที่เขามาอาศัยอยู่ที่นั่น เขามิได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงใช้สิงโตมาท่ามกลางเขา ซึ่งได้ฆ่าเขาเสียบ้าง²⁶ เพราะฉะนั้นมีผู้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาเอาไปให้อยู่ในหัวเมืองสะมาเรียนั้น ไม่รู้ลักษณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงส่งสิงโตมาท่ามกลางเขา และถูกเค็ด สิงโตนั้นได้ฆ่าเขาเสีย เพราะเขาไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น²⁷ แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า จงส่งปุโรหิตสักคนหนึ่งไปที่นั่นจากรบรดาที่เจ้ากวาดเอามา จงให้เขาไปอยู่ที่นั่น และให้สั่งสอนพระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น²⁸ ฉะนั้นปุโรหิตผู้หนึ่งในบรรดาซึ่งเขากวาดมาจากสะมาเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่เบรเอลและสั่งสอนเขาทั้งหลายว่า เขาจะต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์อย่างไร²⁹ แต่ว่าทุกๆประชาชาติยังสร้างรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งชาวสะมาเรียได้สร้างไว้ ทุกๆประชาชาติในหัวเมืองที่เขาอาศัยอยู่³⁰ ชาวบาบิโลนสร้างพระสุคคเทมโนท ชาวคูทสร้างพระเนอร์กัล ชาวฮามัทสร้างพระอาซิม่า³¹ และชาวอีฟวาร์สร้างพระนิบหัสและพระทาร์ทัก และชาวเซฟาราวิมเผาลูกของตนในไฟถวายพระอัครมเเลคและพระอานัมเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเซฟาราวิม³² เขาทั้งหลายเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ด้วย และได้กำหนดประชาชนจากท่ามกลางเขาให้เป็นปุโรหิตของปูชนียสถานสูงนั้น ซึ่งถวายสัตวบูชาสำหรับพวกเขาในนิเวศแห่งปูชนียสถานสูงเหล่านั้น³³ เขาจึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่ปรนินิบัติพระของเขาเองด้วย ตามอย่างประชาชาติซึ่งเขาได้ถูกนำให้จากออกมาเสียนั้น³⁴ ทุกวันนี้เขาก็กระทำตามอย่างเดิม เขาทั้งหลายไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายไม่กระทำตามกฎเกณฑ์ หรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล³⁵ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายและบัญชาแก่เขาว่า โอเจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นๆ หรือกราบนมัสการพระนั้น หรือปรนินิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น³⁶ แต่เจ้าจงยำเกรงพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก เจ้าจงโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจงถวายสัตวบูชาต่อพระองค์³⁷ และกฎเกณฑ์ และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงจารึกไว้ให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำตามเสมอ เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นเลย³⁸ เจ้าทั้งหลายอย่าลืมนิพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ายำเกรงพระอื่นเลย³⁹ แต่เจ้าทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงช่วย

เจ้าให้พันทมิอศัตรูทั้งสี่ของเจ้า□ 40 ถึงอย่างนั้นเขาทั้งหลายก็มีมิได้ฟัง แต่เขายังกระทำตามอย่างเดิมของเขา 41 ประชาชาติเหล่านี้จึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติรูปเคารพสลักของเขาด้วย ลูกของเขาก็เช่นเดียวกัน หลานของเขาก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเขาทำอย่างไร เขาก็กระทำอย่างนั้นจนทุกวันนี้

18

เยเซคียาห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 29:1)

1 อยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเซยาบทรชาชเอลากษัตริย์แห่งอิสราเอล เยเซคียาห์โอรสของอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง 2 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาบิบตรสาวของเศคาริยาห์ 3 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

การฟื้นฟูในสมัยของเยเซคียาห์ (2 พศต 29:3-31:21)

4 พระองค์ทรงรื้อปูชนียสถานสูงขึ้นไป และทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย และพระองค์ทรงทุบทองสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่จนถึงวันเหล่านั้น เขาเรียกกันว่าเนหุซทาน 5 พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากพระองค์มาหรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ 6 เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แน่ พระองค์มิได้ทรงพรากจากการติดตามพระองค์เลย แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส 7 และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด พระองค์ก็ทรงกระทำความสำเร็จที่นั่น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติท่าน

เยเซคียาห์ทรงชนะคนฟีลิสเตีย

8 พระองค์ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนเมืองนั้น ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม 9 และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เยเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเซยาบทรชาชเอลากษัตริย์แห่งอิสราเอล แซลมานเนเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมารบสะมาเรียและล้อมเมืองไว้ 10 และเมื่อสิ้นสามปีเขาก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีที่หกแห่งรัชกาลเยเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเซยาบทรชาชแห่งอิสราเอลสะมาเรียก็ถูกยึดไป 11 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดเอาคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ไปไว้ที่ฮาลาห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองของคินมีเดีย 12 เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ และเขาทั้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำตาม

เซนนาเคอริบบุกกรยูดาห์

13 ในปีที่ยี่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เยเซคียาห์ เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสุบรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้ 14 และเยเซคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงไข่ไข่ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคีซว่า □ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอถอนทัพไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสีกเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอมทั้งสิ้น□ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้

เรียกตัวเองเอาเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์ จากเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์¹⁵ และเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนึกพระราชวัง¹⁶ ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ และจากเสาประตูซึ่งเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงบุทองคำไว้ และทรงมอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

การอวดอ้างอย่างหยิ่งโโสของเซนนาเคอริบ (2 พศต 32:9-19)

¹⁷ และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้ทารทาน รับสาริส และรับซาเคห์ไปพร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคิชถึงกรุงเยรูซาเล็มเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ เขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเขาขึ้นมาเขาก็มายืนอยู่ทางระบายน้ำสระบน ซึ่งอยู่ที่ถนนลานซั๊กฟอก¹⁸ และเมื่อเขาเรียกหากษัตริย์แล้ว เอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก พร่อมกับเซนนาหะราชเลขา และโยอาหับบุตรชายของอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ก็ออกไปหาพวกเขา¹⁹ และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า □จงทูลเฮเซคียาห์ว่า □พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร²⁰ ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) □เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ□ หรือ เดียวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา²¹ ดูเถิด เดียวนี้ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ไข้ไข้ไม้เท้านั้น ยัน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา²² แต่ถ้าท่านทั้งหลายจะบอกเราว่า □เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา□ ก็ปฐมนิยสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์หรือทิ้งเสียแล้ว พลางกล่าวกบฏดาห์และเยรูซาเล็มว่า □ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้ในเยรูซาเล็มเถิด□²³ ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้²⁴ แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่ นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อถรบและเพื่อพลม้า²⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้อาณาที่นี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า □จงขึ้น ไปต่อสู้อกับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย□ □ □

รับซาเคห์ดูหมิ่นพวกยิว

²⁶ แล้วเอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์และเซนนาหะและโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า □ขอทีเถาะขอพูดกับผู้รับ ใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่นก่าแพงนั้น ได้ยินเลย□²⁷ แต่รับซาเคห์พูดกับเขาทั้งหลายว่า □นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนก่าแพง ผู้ที่จะต้องกินซี่และกินเยี้ยวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ□²⁸ แล้วรับซาเคห์ได้ยินร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า □จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย²⁹ กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า □อย่าให้เฮเซคียาห์หลงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้า ให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์□³⁰ อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำ ให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย□ □³¹ อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า □จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ซึ่งน้ำของตน³² ฉะนั้นเรามาณาเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีขนมปังและสวนองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมึนมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เพื่อ

เจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเฮเซคียาห์เมื่อเขานำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า
 □ พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น□ ³³ มีพระแห่งประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดิน
 ของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้หรือ ³⁴ พระของเมืองฮามัทและ
 เมืองอารบัตอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟาราวิม เฮนาและอิฟวาห์อยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะ
 มาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ ³⁵ พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้
 ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้น
 จากมือของเราหรือ□ □ ³⁶ แต่ประชาชนหนึ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษ
 ตริย์มีว่า □อย่าตอบเขาเลย□ ³⁷ แล้วเอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และ
 เขมนาห์ราชเลขา และโยอาหับบุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วย
 เสื้อผ้าหนักขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

19

ข่าวสารจากเฮเซคียาห์ถึงอิสยาห์

¹ อยู่มาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงนึกถวิลพระองค์เสีย และทรงเอา
 ผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์² และพระองค์ทรง
 ใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเขมนาห์ราชเลขา และพวกบุโรหิตใหญ่ คลุมตัวด้วย
 ผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของามอส³ เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า □เฮเซ
 คียาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □วันนี้เป็นวันทุกขใจ วันถูกตีเตียนและหมีนประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด
 แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด⁴ ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับบรรดาถ้อยคำ
 ของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมายังของเขาคิดสั่งมาให้เขียนพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
 และจะทรงชานาถถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่าน
 ถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้□ □ ⁵ ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึง
 อิสยาห์⁶ อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า □จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้
 ว่า □อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าว
 หยาบช้าต่อเรา⁷ ดูเถิด เราจะบรรจวจิตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้นับข่าวลือ และกลับไป
 ไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง□ □

เขมนาเคอริบทำทนายพระเจ้า (2 พศต 32:17)

⁸ รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียสู้รบเมืองลิบนาห์ เพราะเขาได้ย
 ินว่าพระองค์ออกจากลาคิซแล้ว⁹ และเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องทีรหะคาห์กษัตริย์แห่ง
 เอธิโอเปียว่า □ดูเถิด เขาได้ยกออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว□ พระองค์จึงส่งผู้สื่อสาร ไปเฝ้า
 เฮเซคียาห์ทูลว่า ¹⁰ □เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตั้งนี้ว่า □อย่าให้พระเจ้า
 ของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า □เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่ง
 อัสซีเรีย□ ¹¹ ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรมิ
 ดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับกรช่วยเหลือให้พ้นหรือ ¹² บรรดา
 พระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเรา
 ได้ทำลาย คือโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์¹³ กษัตริย์
 ของฮามัท กษัตริย์ของอารบัต กษัตริย์ของเมืองเสฟาราวิม เฮนาและอิฟวาห์อยู่ที่ไหน□ □

เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐาน (2 พศต 32:20)

¹⁴ เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไป
 ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งจิตหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์

15 และเยเซเคียห์ทรงอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรูป พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชาอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับถ้อยคำของเซนานาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มาเยียพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชนชาติทั้งหลายและแผ่นดินของประชาชนชาตินั้นร้างเปล่า 18 และได้เหวี่ยงพระของประชาชนชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามิใช่พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย 19 ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแต่พระองค์เดียว

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานโดยทางอิสยาห์

20 แล้วอิสยาห์บุตรชายอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเยเซเคียห์ทูลว่า โอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าเรื่องเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียแล้ว 21 ต่อไปนี่เป็นพระวาทะที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า โอริดาพรมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ริดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาใส่เจ้า 22 เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบข้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด แล้วเบ็งดาของเจ้าอย่างเยอหยิ่งต่อผู้ใด ต้องศรัทธาแก่อิสราเอลนะซี 23 เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้สื่อสารของเจ้า และเจ้าได้ว่า โอด้วยกรรณเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสีดาร์ที่สูงที่สุดของม้นลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม้น ข้าจะเข้าไปในที่พำนักในชายแดนของม้น และที่ป่าไม้แห่งคารเมล 24 ข้าซุดบ่อและตีมน้ำต่างตัว ข้าเอาฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโอบตีให้แห้งไป 25 เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ติดต่อบรรพชน บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง 26 ส่วนชาวเมืองนั้นมิอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะออกงามอย่างนั้น 27 แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเที่ยวกวาดของเจ้าต่อเรา 28 เพราะเจ้าได้เที่ยวกวาดต่อเรา และความจงทรงของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้นเราจะเอาขอของเราเกี่ยวจมูกเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะเห็นเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น 29 และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่ออกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่านและเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน 30 ส่วนที่รูดและเหลือแห่งวงศวานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน 31 เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รูดมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้ 32 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า โอท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยิ่งลูกธนูไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน 33 ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 34 เพราะเราจะป้อมกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา 35 และอยู่มาในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัส

ซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด ดูเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น

เขานาเคอริบกลับบ้านและถูกประหารชีวิต

36 แล้วเขานาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ ได้ยกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนิเนเวห์
37 และอยู่มาเมื่อท่านนั้สการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน ฮัดรัมเมเลคและชาวเรเซอร์โอรสของท่านประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอารมีเนีย และเอซาร์ฮัดโตนโอรสของท่านขึ้นครองครองแทนท่าน

20

เฮเซคียาห์ทรงประหาร แล้วหายเป็นปกติ (2 พศต 32:24)

1 ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ทรงประหารใกล้จะสิ้นพระชนม์ และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ จงจัดการบ้านการเมืองของเจ้า ให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น □ □ 2 แล้วเฮเซคียาห์ทรงเห็นพระพิศมัยเข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า 3 □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพิศมัยพระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำการซึ่งประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร □ และเฮเซคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว 4 และอยู่มาก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลาน พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า 5 □ จงกลับไปบอกเฮเซคียาห์เจ้านายแห่งประชาชนของเราว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้า ตรัสตั้งนี้ว่า □ เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สามเจ้าจะขึ้น ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 6 และเราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา □ □ 7 และอิสยาห์บอกว่ □ อาชนมะเดือมาอันหนึ่ง □ เขาก็เอามาวางไว้บนพระยอดนั้น พระองค์จึงทรงหายเป็นปกติ 8 และเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า □ อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และว่าข้าพเจ้าจะได้อันนี้ □ ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในวันที่สาม □ 9 และอิสยาห์ทูลว่า □ ต่อไปนี้เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ คือว่า จะให้เงาคืบหน้า ไปสิบชั้น หรือย่อนกลับมาสิบชั้น □ 10 เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า □ เป็นการง่ายที่เงาจะยาวออกไปอีกสิบชั้น แต่ให้เงาย่อนกลับมาสิบชั้นต่างหาก □ 11 และอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนำเงาย่อนกลับมาสิบชั้น ซึ่งเงานั้น ได้เลยไปในนาฬิกาแดดของอาหัส

เฮเซคียาห์สำแดง คลัง ทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ให้คนจากบาบิโลนเห็น (2 พศต 32:27-31)

12 คราวนั้น เบโรตคบาลาดัน โอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรง ได้ยินว่า เฮเซคียาห์ทรงประหาร 13 และเฮเซคียาห์ได้ทรงต้อนรับเขา และพระองค์ทรงพาเขาชมคลัง ทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ ให้ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศ และน้ำมัน ประเสริฐ และคลัง พระแสงของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมี ในห้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือ ในราชอาณาจักรของพระองค์ทั้งสิ้นซึ่งเฮเซคียาห์มิได้สำแดงแก่เขา 14 แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ และทูลพระองค์ว่า □ คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาเฝ้าพระองค์แต่ไหน □

และเฮเซคียาห์ตรัสว่า □ เขาได้มาจากเมืองไกล จากบาบิโลน □ ¹⁵ ท่านทูลว่า □ เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง □ และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า □ เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามีได้สำแดงแก่เขา □ ¹⁶ แล้วอิชยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า □ ของทรงพึงพระวณะของพระเยโฮวาห์ ¹⁷ ดูเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁸ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นขันทีในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน □ ¹⁹ แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิชยาห์ว่า □ พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ติดอยู่ □ เพราะพระองค์ตรัสว่า □ กิติแล้วมิใช่หรือ ในเมื่อมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา □

เฮเซคียาห์สิ้นพระชนม์ (2 พศต 32:32-33)

²⁰ ส่วน พระราชกิจนอก นั้นของ เฮเซคียาห์ และ ยุทธพลัง ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ และที่ พระองค์ ทรง สร้าง สระ และ ราง ระบาย น้ำ นำ น้ำ เข้ามา ใน กรุง อย่างไร มิได้ บันทึก ไว้ ใน หนังสือพงศาวดาร แห่ง กษัตริย์ ประเทศยูดาห์หรือ ²¹ และเฮเซคียาห์ทรงลางหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมีนัสเสห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

21

มีนัสเสห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 33:1-9)

¹ มีนัสเสห์มีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเฮฟซึบาห์ ² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล ³ เพราะพระองค์ทรงสร้างปฎินัยสถานสูง ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงทำลายเสียสิ้นขึ้นใหม่ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัล และทรงสร้างเสารูปเคารพ ดังที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงกระทำ และทรงนมัสการบรรพบุรุษทั้งสิ้นของฟาสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น ⁴ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า □ เราจะบรรจนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม □ ⁵ และพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบรรพบุรุษแห่งฟาสวรรค์ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ⁶ และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ถือฤกษ์ยาม การใช้เวทมนตร์ ทรงเจ้าเข้าผี และพอมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการชั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ ⁷ ส่วนรูปเคารพสลักจากเสารูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ คือพระนิเวศที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดและซาโลมอน โอรสของพระองค์ว่า □ ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจนามของเราไว้เป็นนิตย์ ⁸ เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขไปอีก ถ้าเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะกระทำตามทุกอย่างซึ่งเราได้บัญญัติเขา และตามราชบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญญัติเขา □ ⁹ แต่เขามีได้ฟัง และมีนัสเสห์ได้ชักจูงเขาให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญญัติเขา □ แต่เขามีได้ฟัง และมีนัสเสห์ได้ชักจูงเขาให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญญัติเขา □ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก

พระเจ้าทรงเตือนเรื่องความชั่วร้ายของมนัสเสห์

10 และพระเยโฮวาห์ตรัสโดยเหล่าผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 11 □ เพราะมนัสเสห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ และได้ประพฤติชั่วร้ายยิ่งกว่า สิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์ ทำบาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย 12 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่ง อิสราเอลตรัสตั้งนิน่า □ เกิด เรากำลังนำเหตุร้ายมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์อย่างที่คุณได้ซึ่ง ได้ยินแล้วหูทั้งสองของเขาจะเข้าไป 13 และเราจะเอาเชือกอย่างที่วัดกรุงสะมาเรียซึ่งเหนือ กรุงเยรูซาเล็ม และใช้ลูกตั้งอย่างที่วัดราชวงศ์อาหับ และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเขาล้าง ขาม ล้างและพลิกคว่ำ 14 และเราจะทอดทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือ ศัตรูของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นเหยื่อ และเป็นของริบของศัตรูทั้งสิ้นของเขา 15 เพราะ เขาได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ช่วยให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของ เขาออกจากอียิปต์ กระทั่งถึงทุกวันนี้ □ □

มนัสเสห์ ผู้กระทำให้โลहितตก สิ้นพระชนม์ (2 พศต 33:18-20)

16 ยิ่งกว่านั้น มนัสเสห์ได้ทรงกระทำ ให้โลहितที่ ไร่ ความ ผิด ตก เป็นอัน มาก จน เต็ม เยรูซาเล็มจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่พระองค์ทรงกระทำ ให้ยูดาห์ทำด้วย โดยประพฤตีสั่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 17 ส่วนพระ ราชกิจนอกนั้น ของมนัสเสห์ และบรรดาสิ่ง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และบาป ซึ่งพระองค์ ทรงกระทำ มิได้บันทึก ไว้ในหนังสือพงศาวดาร แห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 18 และ มนัสเสห์ทรง ล่วง หลับ ไปอยู่ กับบรรพบุรุษของ พระองค์ และ เขาฝัง ไว้ใน พระอุทยานริม พระราชวังของพระองค์ในสวนของอุสซา และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครอง แทนพระองค์

อาโมนได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 33:20-23)

19 อาโมนมีพระชนมายุยี่สิบสอง พรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรง ครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเมซุลเลเมทบุตร สาวของฮารูสชาวโยทบาห์ 20 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระ เยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ 21 พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งสิ้น ซึ่งบิดาของพระองค์ทรงดำเนิน และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดาของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และนมัสการรูปเหล่านั้น 22 พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของ พระองค์ และมีได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์

อาโมนสิ้นพระชนม์ โยสิยาห์ได้ครอบครองแทนพระองค์ (2 พศต 33:24-25)

23 และข้าราชการ ของอาโมน ได้ร่วมกัน คิด กบฏ ต่อ พระองค์ และ ประหารกษัตริย์ใน พระราชวังของพระองค์เสีย 24 แต่ประชาชนแห่งแผ่นดิน ได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏ ต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดิน ได้ตั้งโยสิยาห์โอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ แทนพระองค์ 25 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 26 และเขาฝัง ไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ในสวนของอุสซา และโยสิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

22

โยสิยาห์ได้ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 34:1)

1 โยสิยาห์มีพระชนมายุแปดพรรษาเมื่อเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเจ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยดีตาห์บุตรสาวของอาดาياهوชาวโบสะทา 2 และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาทั้งสิ้นของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พศต 34:8-13)

3 และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาชาลียาห์ บุตรชายเมซูลามราชเลขา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับสั่งว่า 4 จงขึ้นไปหาฮิลคียาห์มหาปุโรหิต เพื่อให้ท่านรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งผู้รักษาธรณีประตูได้เก็บจากประชาชน 5 และให้มอบไว้ในมือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และให้เขาจ่ายแก่คนงานผู้ที่อยู่ ณ พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ่อมแซมพระนิเวศอยู่ 6 คือให้แก่ช่างไม้ และช่างก่อสร้าง และช่างปูน ทั้งสำหรับซื้อตัวไม้และหินสกัดเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ 7 แต่ไม่ได้ขอบัญชีจากเขาเรื่องเงินที่จ่ายใส่มือของเขา เพราะเขากระทำด้วยความสัตย์ซื่อ

พวกเขาได้พบพระราชบัญญัติของโมเสส (2 พศต 34:14-15)

8 และฮิลคียาห์มหาปุโรหิตพูดกับซาฟานราชเลขาว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 9 และซาฟานราชเลขาได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลรายงานต่อกษัตริย์อีกว่า 10 ผู้รับใช้ของพระองค์ได้เห็นที่พบในพระนิเวศออก และได้มอบไว้ในมือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 10 แล้วซาฟานราชเลขาได้ทูลกษัตริย์ว่า 11 ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์มีว่าหนึ่ง 12 และซาฟานก็อ่านถวายกษัตริย์ 11 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของหนังสือแห่งพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงนึกถวิลของพระองค์ 12 และกษัตริย์ทรงบัญชาฮิลคียาห์ปุโรหิต และอาหิเศบ บุตรชายซาฟาน และอัคโบร บุตรชายมีคายาห์ และซาฟานราชเลขา และอาสาياهوผู้รับใช้ของกษัตริย์ รับสั่งว่า 13 จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้เรา ให้ประชาชนและให้ยูดาห์ทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ที่ได้พบ เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเรามีได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้ กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย 14 ฮิลคียาห์ปุโรหิต และอาหิเศบ และอัคโบร และซาฟาน และอาสาياهو ได้ไปหาฮูลดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลูม บุตรชายของทิกวาห์บุตรชายฮารัสผู้ดูแลตู้เสื้อ (เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง) และเขาทั้งหลายได้สนทนากับนาง

คำพยากรณ์ของนางฮูลดาห์ (2 พศต 34:22-28)

15 และนางตอบพวกเขาว่า 16 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 17 จงบอกชายคนที่ใช้พวกเจ้ามาหาเรานั้นว่า 18 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ ตามบรรดาถ้อยคำในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น 17 เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะได้กระทำให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจึงจะพลุ่งขึ้น

ต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้¹⁸ แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาถามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่อง ถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน¹⁹ เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินแรกกล่าวต่อต้านสถานที่นี้และต่อต้านชาวเมืองนี้ว่าเขาจะต้องกลายเป็นที่รกร้างและที่ถูกสาป และเจ้าได้นึกเสียและร้องไห้ต่อหน้าเรา เราก็ได้ยินเจ้าแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ²⁰ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวมเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกรวบไปยังอุโมงค์ของเจ้าอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราจะนำมาเหนือที่นี้^{□ □} และเขาทั้งหลายก็ได้นำถ้อยคำเหล่านั้นมาทูลกษัตริย์อีก

23

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนฟัง (2 พศต 34:29-30)

¹ แล้วกษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็มได้มาชุมนุมกับพระองค์² และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนยูดาห์ทั้งสิ้น และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์ และปุโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งปวงทั้งเล็กและใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง³ และกษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสา และทรงกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า จะดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาท และกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญา⁴ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ และประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น

โยสียานำคนอิสราเอลในการปฏิรูปใหม่ (2 พศต 34:33)

⁴ และกษัตริย์ทรงบัญชาฮิลคียาห์มหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตรอง และผู้รักษาธรณีประตูลูกให้นำเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่หาขึ้นสำหรับพระบอัล สำหรับเสารูปเคารพ และสำหรับบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ออกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุ่งนาแห่งชิดโรน และขนมูลเถ้าของมัน ไปยังเบธเอล⁵ และพระองค์ทรงกำจัดปฏิมากรปุโรหิต ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สถาปนา ให้เผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยูดาห์ และรอบๆกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบอัล ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และหมู่ดาวประจำราศี และบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์⁶ และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพออกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ภายนอกเยรูซาเล็มถึงลำธารชิดโรน และเผาเสียที่ลำธารชิดโรน และทรงทุบให้เป็นผงคลี และเหวี่ยงผงคลีนั้นลงบนหลุมศพของคนสามัญ⁷ และพระองค์ทรงทำลายเรือนกะเทย ซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย เป็นที่ที่ผู้หญิงทอมานสำหรับเสารูปเคารพ⁸ และพระองค์ทรงให้ปุโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยูดาห์ และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์คือที่ที่ปุโรหิต ได้เผาเครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเกบาถึงเบเออร์เซบา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตูเมือง ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชวาผู้ว่าราชการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง⁹ ถึงอย่างไรก็ดีปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาทั้งหลายกินขนมปังไร้เชื้อท่ามกลางพวกพี่น้องของเขาเอง¹⁰ และทรงกระทำให้โทเฟทเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่หุบเขาบุตรแห่งอินโนม เพื่อจะไม่มีผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเลค¹¹ และพระองค์ทรงกำจัดม^๙ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่ตรงทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮ

วาท์ ข้างห้องนารันเมเลคข้าราชสำนัก ซึ่งอยู่ในบริเวณ และพระองค์ทรงเผารถรบของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ¹² และแทนบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหฺส ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้ และแทนมุขานซึ่งมนัสเสห์ได้สร้างไว้ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ทรงตั้งลงมาให้หักเสี้ยนที่นั่น และทรงเหวี่ยงผงคลีของมันลงไปในลำธารชิดโรน¹³ และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ทางมือขวาของภูเขาพินาศ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอิชโธเรทสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนไซดอน และสำหรับพระเคโมซสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนโมอับ และสำหรับพระมิลโคมสิ่งนำสะอิดสะเอียนของชนอัมโมน¹⁴ และพระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพลงเสีย และเอากระดูกมนุษย์ถมที่นั่น¹⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกแทนมุขานที่เบธเอล ปุชนียสถานสูงซึ่งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ตั้งไว้ ผู้ซึ่งกระทำให้อิสราเอลท่าบาปด้วย พระองค์ทรงรื้อแทนมุขานกับปุชนียสถานสูงนั้นลงและทรงเผาปุชนียสถานสูงนั้น บดให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพเสียด้วย¹⁶ และเมื่อโยสิยาห์ทรงเห็นพระพักตร์ พระองค์ทอดพระเนตรอุโมงค์ฝังศพอยู่บนภูเขา และพระองค์ทรงใช้ให้ไปเอากระดูกออกมาเสียจากอุโมงค์ และเผาเสียบนแทนมุขาน และทรงกระทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้ป่าวร้องไว้ ผู้ซึ่งป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้¹⁷ แล้วพระองค์ตรัสว่า โอคนสวารีย์ที่เรามองเห็นข้างโน้นคืออะไร? คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า □เป็นอุโมงค์ฝังศพของคนแห่งพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ และได้ป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแทนมุขานที่เบธเอล□¹⁸ และพระองค์ตรัสว่า □ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเขา□ เขาทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้อย่างนั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้ออกมาจากสะมาเรีย¹⁹ โยสิยาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสิ้นของปุชนียสถานสูงที่อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธเอล²⁰ และพระองค์ทรงประหารบุโรหิตทั้งปวงแห่งปุชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่นั่นเสียบนแทนมุขาน และเผากระดูกคนเสียบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม

การถือเทศกาลปีสกา (2 พศต 35:1-19)

²¹ และกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งปวงว่า □จงถือเทศกาลปีสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญา□²² เพราะว่าเทศกาลปีสกาอย่างนี้มีได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ที่ครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์²³ แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ได้ถือเทศกาลปีสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม²⁴ ยิ่งกว่านั้นอีกโยสิยาห์ได้กำจัดคนทรง และแม่มด และเทราฟิม และรูปเคารพ และบรรดาสี้นำสะอิดสะเอียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิลคียาห์บุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁵ ก่อนพระองค์หามีกษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาที่หลังพระองค์ ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์²⁶ ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้พลุ่งขึ้นต่อยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสิ้นของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์ทรงพระพิโรธ²⁷ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เรา

จะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกว่าเป็นนามของเราจะอยู่ที่นั่น □

กษัตริย์โยสิยาห์สิ้นพระชนม์ (2 พศต 35:20-27)

28 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ 29 ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโคกษัตริย์ของอียิปต์เสด็จขึ้น ไปยังกษัตริย์แห่งอัสซีเรียถึงแม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสิยาห์เสด็จไปปะทะพระองค์ และเมื่อฟาโรห์เนโคทรงเห็นพระองค์ก็ประหารพระองค์เสียที่เมืองเมกิดโด 30 ข้าราชการของพระองค์ก็นำพระศพใส่รถรบไปจากเมืองเมกิดโด และนำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอูโมงค์ของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็รับเยโฮอาหาสโอรสโยสิยาห์เจิมท่านไว้ และตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของท่าน

ฟาโรห์ปลดกษัตริย์เยโฮอาหาสออกจากราชสมบัติ (2 พศต 36:1-2)

31 เยโฮอาหาสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษา เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามู ทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์ 32 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้กระทำ 33 และฟาโรห์เนโคก็จับพระองค์ซึ่งไว้ที่ริบล่าห์ในแผ่นดินฮามัท เพื่อมิให้พระองค์ครอบครองในเยรูซาเล็ม และกำหนดบรรณาการจากแผ่นดินนั้นเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

เยโฮยาคิมครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 36:4-5)

34 และฟาโรห์เนโคทรงตั้งเอลียาคิมโอรสโยสิยาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสิยาห์บิดาของท่าน และเปลี่ยนชื่อของท่านเป็นเยโฮยาคิม แต่ได้พาเยโฮอาหาสไปเสีย และท่านมาถึงอียิปต์และสิ้นชีวิตเสียที่นั่น 35 และเยโฮยาคิมก็มอบเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ แต่พระองค์ทรงเก็บภาษีจากชาวแผ่นดินเพื่อมอบเงินตามบัญชาของฟาโรห์ พระองค์ทรงเร่งรัดเอาเงินและทองคำของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น จากทุกคนตามการประเมิน เพื่อมอบแก่ฟาโรห์เนโค 36 เยโฮยาคิมมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เศบูดาห์บุตรสาวเปดาياهوชาวรูมาห์ 37 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

24

เยโฮยาคิมรับใช้เนบูคัดเนสซาร์ (2 พศต 36:6-7)

1 ในรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมา และเยโฮยาคิมเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วท่านก็กลับกบฏต่อพระองค์ 2 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้พวกคนเคลเดีย และพวกคนซีเรีย และพวกคนโมอับ และพวกคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อยูดาห์เพื่อจะทำลายเสีย ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ 3 แต่จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์เพื่อจะให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบรรดาบาปของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ 4 และ

เพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้หลังนั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลหิตไร้ความผิดตกเต็มเยรูซาเล็ม และพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอภัย⁵ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

เยโฮยาคิมสิ้นพระชนม์ รัชสมัยของเยโฮยาคิม (2 พศต 36:8-9)

⁶ เยโฮยาคิมจึงทรงลวงหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮยาคิมโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์⁷ และกษัตริย์แห่งอียิปต์มิได้ทรงยกออกมาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยึดแดนทั้งสินซึ่งเป็นของกษัตริย์อียิปต์ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส⁸ เยโฮยาคิมมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุชทาบุตรสาวของเอลนาธันชาวเยรูซาเล็ม⁹ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ¹⁰ คราวนั้นข้าราชการของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้

เนบูคัดเนสซาร์ส่งชาวเยรูซาเล็มหลายคน ไปเป็นเชลย

¹¹ และเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่¹² และเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แก่กษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์¹³ ได้ขนเอาบรรดาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งขาลมอณกษัตริย์แห่งอัสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว¹⁴ พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทาสทาสีทั้งหมด เป็นเชลยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือ นอกจากประชาชนที่จนที่สุดแห่งแผ่นดิน¹⁵ และพระองค์นำเยโฮยาคิม ไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมะเหสี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้นหัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน¹⁶ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำเชลยมายังบาบิโลน คือทาสทาสีทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน คนแข็งแรง และเหมาะสำหรับกรารบ

เศเดคียห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พศต 36:10-18)

¹⁷ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมีทรานิยาห์ปีตุลาของเยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคียห์¹⁸ เศเดคียห์มีพระชนมายุยี่สิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์¹⁹ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ

เศเดคียห์กับภูตอบายีโลน

²⁰ เพราะว่าโดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์นั้นเหตุการณั้มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พ้นพระพักตร์พระองค์ และเศเดคียห์ได้กับภูตอบายีโลน

25

การล้อมกรุงเยรูซาเล็ม การนำคน ไปเป็นเชลยครั้งสุดท้าย (2 พศต 36:17-20; ยรม 39:8-10)

1 และอยู่มาเมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ยกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม และล้อมกรุงนั้น ไว้ และเขาทั้งหลายได้สร้างเครื่องล้อม ไว้รอบ 2 กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์ 3 เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกั้นดารอาหารในกรุงนั้นก็ร้ายกาจนัก ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนแห่งแผ่นดิน 4 แล้วกรุงนั้นก็แตก ทหารทั้งสิ้นหนีออกไปในกลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ซึ่งอยู่ริมราชอุทยาน (ทั้งๆที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง) และกษัตริย์ก็เสด็จตามทางไปที่ราบ 5 แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์ และมาทันพระองค์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจาย ไปจากพระองค์ 6 แล้วเขาจึงจับกษัตริย์นำขึ้นมายังกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบล่าห์ และพวกเขาได้พิพากษาพระองค์ 7 เขาได้ประหารชีวิตบรรดาโอรสของเศเดคียาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ แล้วทำพระเนตรเศเดคียาห์ให้บอดไป ได้ผูกมัดพระองค์ไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และพาพระองค์ไปยังบาบิโลน 8 เมื่อวันที่เจ็ดเดือนที่ห้าซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้มายังเยรูซาเล็ม 9 ท่านได้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย และเฝ้าพระราชวัง และเฝ้าบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม ท่านเฝ้าบ้านใหญ่ทุกหลังลงหมด 10 และทหารคนเคลเดียทั้งหมดผู้อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง 11 และประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมืองและคนหลบหนีซึ่งหลบหนีไปยังกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาด ไปเป็นเชลย 12 แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนองุ่นและเป็นคนทำไร่ไถนา 13 และเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงกับชั้นเสาครทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน 14 เขาขนหม้อ พลั่ว และตะกรोटัด ไม้ตะเกียง และช้อน และบรรดาเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ซึ่งใช้ในงานปรนนิบัติเอาไปเสีย 15 ทั้งถาดรองไฟด้วย กับขาม สิ่งใดที่ทำด้วยทองคำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ขนเอาไปเป็นทองคำ และสิ่งใดที่ทำด้วยเงินก็ขนเอาไปเป็นเงิน 16 ส่วนเสาสองต้น ชั้นเสาครหนึ่งลูก และเชิงซึ่งซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะทั้งหมดนี้ก็เหลือที่จะชั่ง ได้ 17 เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก และบัวคว่ำทองสัมฤทธิ์มีบนเสา บัวคว่ำนั้นสูงสามศอก มีดาข่ายกับลูกทับทิมล้วนทองสัมฤทธิ์อยู่บนบัวคว่ำโดยรอบ และเสาต้นที่สองก็เหมือนกันพร้อมดาข่าย 18 และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็จับเสโรอาหับโรหิตผู้ใหญ่และเศฟนียาหับโรหิตที่สอง กับผู้รักษารถนิประตุสามคนไปด้วย 19 และจากเมืองนั้นท่านได้จับข้าราชการสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ กับที่ปรึกษาของกษัตริย์อีกห้าคนที่พบในเมืองนั้น และเลขาริกการคือผู้บัญชาการกองทัพผู้เกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และอีกหกสิบคนจากประชาชนแห่งแผ่นดินซึ่งพบในเมือง 20 และเนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ไป พามาถึงกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบล่าห์ 21 และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงพิณเขา และ

ประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่ริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท ยูดาห์จึงถูกกวาดเป็นเชลยไปจากแผ่นดินของตน

เกดาลิยาห์ได้รับการตั้งให้เป็นเจ้าเมือง

22 พระองค์ทรงตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบบุตรชายซาฟานให้เป็นเจ้าเมืองเหนือประชาชนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหลือไว้

23 เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชาพลรบ ทั้งตัวเขาทั้งหลายและคนของเขา ได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ให้เป็นเจ้าเมือง เขาก็มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสภาห์ คืออิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์ และโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และเสโรอาห์บุตรชายทันหุเมทชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาห์บุตรชายคนมาอาคาห์ ทั้งเขาทั้งหลายและคนของเขา 24 และเกดาลิยาห์ก็กระทำสัตย์ปฎิญาณแก่เขาและคนของเขาว่า โออย่ากลัวที่จะเป็นผู้รับใช้ของคนเคลเดียเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข

25 แต่อยู่มาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานิยาห์บุตรชายเอลีชามาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีและฆ่าเกดาลิยาห์และพวกอิวกับคนเคลเดียผู้อยู่กับท่านที่มีสภาห์เสีย 26 แล้วประชาชนทั้งปวง ทั้งเล็กและใหญ่ และผู้บังคับบัญชาพลรบ ได้ลุกขึ้นและไปยังอียิปต์ เพราะเขากลัวคนเคลเดีย 27 และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น เอวิลเมโรตักษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์พ้นจากเรือนจำ 28 พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้ที่นั่งสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในบาบิโลนกับพระองค์ 29 เยโฮยาคินจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวันตลอดชีวิต 30 ส่วนบัพพระมาณที่ให้นั้นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวัน อยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 พงศาวดาร

เราไม่ว่าใครเขียนหนังสือเล่มนี้ แต่ตามธรรมเนียมของพวกยิว เอสราเป็นผู้เขียน หนังสือ 1 และ 2 พงศาวดารรวมเป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ของพวกยิว ทั้งสองเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลสมัยเดียวกันกับหนังสือ 1 และ 2 ซามูเอลและหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ คือตั้งแต่ความตายของซาอูล จนถึงเวลาที่อิสราเอลกับยูดาห์เป็นเชลย บางเรื่องที่อยู่ในหนังสือซามูเอลและพงศกษัตริย์ก็อยู่ในทั้งสองเล่มนี้ และบางเรื่องไม่อยู่ บทที่ 1 ถึง 9 ของเล่มนี้ส่วนใหญ่เป็นลำดับวงศ์ อาร์ซบิชอบ เจมส์ อาซซุรี บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 41 ปี

ตั้งแต่อาดัมถึงโนอาห์

1 อาดัม 2 เสท 3 เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด 4 เอโนค เมธูเสลาห์ ลามะค 5 โนอาห์ 6 เขม ยาม ยาเฟท

บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท

7 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท ชื่อ โกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทึราส 8 บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ ชื่อ ฮัซเคนส์ ริฟาท และโทการมาห์ 9 บุตรชายทั้งหลายของ ยาวาน ชื่อ เอลีซาห์ ทารซิช คิทธิม และโดदानิม

ผู้สืบสายโลหิตของฮาม

10 บุตรชายทั้งหลายของฮาม ชื่อ คูซ มิสราอิม พูต และคานาอัน 11 บุตรชายทั้งหลายของ คูซ ชื่อ เสปีบา ฮาวิล่าห์ สับทา ราอามา และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของราอามา ชื่อ เซบาและเดดาน 12 คูซให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก 13 มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม เลหะบิม นัฟทูอิม 14 ปีทรุสสิม คัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทริม 15 คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเฮท 16 และคนเขบรูส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี 17 คนฮิวไตต์ คนอารคี คนสินี 18 คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท

บุตรชายทั้งหลายของเซม

19 บุตรชายทั้งหลายของเซม ชื่อ เอลาม ฮัสซุร อารฟักซาด ลูต อารัม อูส ฮูล เกเธอร์ และ เมเชค 20 อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์ 21 เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพเลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน 22 โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เซเลฟ ฮาซารปามา เวท และเยราห์ 23 ฮาโดรัม อุซาล และดิลลาห์ 24 เอบาล อาบีมาเอล เซบา 25 โอฟีร์ ฮาวิล่าห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน

ตั้งแต่เซมถึงอับราฮัม

26 เซม 27 อารฟักซาด 28 เชลาห์ 29 เอเบอร์ 30 เปเลก 31 เรอู 32 เสรุก 33 นาโฮร์ 34 เทราห์ 35 อับราม 36 คีอ อับราฮัม 37 บุตรชายของอับราฮัม ชื่อ อิสอัค และอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของอิซมาเอล

29 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเขา บุตรหัวปีของอิซมาเอล คือ เนบาโยธ และเคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม³⁰ มิซมา คูมาห์ มีสสา ฮาตัด เทมา³¹ เยตุร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล

บุตรชายทั้งหลายของนางเคตุราห์

32 บุตรชายทั้งหลายของนางเคตุราห์ภรรยาหน้าของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อ คิมราน โยกขาน เมดาน มีเดียน อิซบาก และซุฮาห์ และบุตรชายของโยกขาน ชื่อ เขาและเดดาน³³ บุตรชายของมีเดียน ชื่อ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาน็อค อามิดา และเอลดาฮาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคตุราห์

บุตรชายทั้งหลายของอับราฮัมกับอิสอัค

34 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค บุตรชายของอิสอัค ชื่อ เอซาว และอิสราเอล

บุตรชายทั้งหลายของเอซาว

35 บุตรชายของเอซาว ชื่อ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูส ยาลาม และโคราห์³⁶ บุตรชายของเอลีฟัส ชื่อ เทมาน โอมาร์ เคฟี กาทาม เคนัส ทิมนาและอามาลูซ³⁷ บุตรชายของเรอูเอล ชื่อ นาหัท เศปราช ซัมมาห์ และมิสซาห์³⁸ บุตรชายของเสอีร์ ชื่อ โลทาน โซบาล คิบโอน อานาห์ ดีโซน เอเซอร์ และตีชาน³⁹ บุตรชายของโลทาน ชื่อ โยริ และโฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา⁴⁰ บุตรชายของโซบาล ชื่อ เอลีชัน มานาฮัท เอบาล เซฟี และโอนัม บุตรชายของคิบโอน ชื่อ อัยยาห์ และอานาห์⁴¹ บุตรชายของอานาห์ ชื่อ ดีโซน บุตรชายของดีโซน ชื่อ อัมราม เอชบาน อิธราน และเคราน⁴² บุตรชายของเอเซอร์ ชื่อ บิลฮาน ศาวาน และยาอาคัน บุตรชายของดีโซน ชื่อ อูศ และอารัน

บรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินเอโดม (ปฐม 36:1-43)

43 ต่อไปนี้เป็นภักษัตริย์ผู้ทรงครอบครองอยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีภักษัตริย์ครอบครองอยู่เหนือคนอิสราเอล คือ เบลาบบุตรชายเบโอร์ เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาร์⁴⁴ เมื่อเบลาลิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศปราชชาวเมืองโบสร่าห์ขึ้นครอบครองแทน⁴⁵ เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน⁴⁶ เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบตัดผู้รับชนะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออารีท⁴⁷ เมื่อฮาตัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน⁴⁸ เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ซาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน⁴⁹ เมื่อซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน⁵⁰ เมื่อบาอัลฮานันสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาลี และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ธิตาของมัทเรด ธิตาของเมซาห์

เจ้านายทั้งหลายของเอโดม

51 และฮาตัดภักษัตริย์ขึ้นพระชนม์ เจ้านายของเอโดมคือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอาลียาห์ เจ้านายเยเรท⁵² เจ้านายโอโฮลีบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายบีโนน⁵³ เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์⁵⁴ เจ้านายมัทดีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม

2

บุตรชายทั้งหลายของอิสราเอล

1 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิศสาคร เศบูลุน 2 ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี กาด และอาเชอร์

บุตรชายทั้งหลายของยูดาห์

3 บุตรชายของยูดาห์ชื่อ เออร์ โอนัน และเซปลาห์ ทั้งสามคนนี้เป็นบุตรสาวของชวาคนคานา อันให้กำเนิดแก่ท่าน ฝ่ายเออร์บุตรหัวปีของยูดาห์นั้นเป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสั่งหารเขาเสีย 4 ทามาร์บุตรสะไกของท่านก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศ และเศปราห์ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตรชายห้าคนด้วยกัน 5 บุตรชายของเปเรศชื่อเฮสโรน และฮามูล 6 บุตรชายของเศปราห์คือ สิมรี เอราน เสมาน คาลโคลส์ และดารา ห้าคนด้วยกัน 7 บุตรชายของคารมีชื่อ อากาน ผู้นำความเดือดร้อนให้แก่อิสราเอล ผู้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น 8 และบุตรชายของเอรานชื่อ อาซาริยาห์ 9 บุตรชายของเฮสโรนซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เยรามเอล ราม และเคลUBY 10 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมินาดีบ และอัมมินาดีบให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน เจ้านายในบุตรของยูดาห์ 11 นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลมา สัลมาให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาส 12 โอบาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอด โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี

ผู้สืบสายโลหิตของเจสซี

13 เจสซีให้กำเนิดเอลีอับบุตรหัวปีของท่าน อาบีนาดีบที่สอง ชิเมอาที่สาม 14 นาธันเอลที่ สี่ รัตดัยที่ห้า 15 โอเชมที่หก ดาวิดที่เจ็ด 16 และพี่สาวของเธอคือเศรยาห์ และอาบีกาอิล บุตรชายของนางเศรยาห์ชื่ออาบีซัย โยอาบและอาสาเฮล สามด้วยกัน 17 อาบีกาอิลให้กำเนิดบุตรชื่ออามาสา และบิดาของอามาสาชื่อเยเธอร์คนอิซมาเอล

ผู้สืบสายโลหิตของคาเลบ

18 คาเลบบุตรชายเฮสโรนให้กำเนิดบุตรกับอาซุบาห์ภรรยาของตน และกับเยรีโอท ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนาง คือ เยเซอร์ โยบับ และอารโดน 19 เมื่ออาซุบาห์สิ้นชีพแล้ว คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮอร์ให้แก่ท่าน 20 เฮอร์ให้กำเนิดบุตรชื่ออูร์ และอูร์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมซาเลล

ผู้สืบสายโลหิตคนอื่นของเฮสโรนโดยบุตรสาวของมาคีร์

21 ภายหลังเฮสโรนได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีร์บิดาของกิเลอาด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่านชื่อ เสกุก 22 และเสกุกให้กำเนิดบุตรชื่อยาอิร์ ผู้มีหัวเมืองยี่สิบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลอาด 23 แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เขาได้ยึดเกซุร์กับอาร์ม พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอิร์ และหัวเมืองเคนาห์ กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกสิบชนบทด้วยกัน ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีร์บิดาของกิเลอาด 24 ภายหลังเฮสโรนสิ้นชีพในคาเลบเอฟราธาห์ แล้วอาบียาห์ภรรยาของเฮสโรนก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่อ อัสซูร์ผู้เป็นบิดาของเทโคอา

ผู้สืบสายโลหิตของเยรามเอล

25 บุตรชายทั้งหลายของเยรามเอลบุตรหัวปีของเฮสโรน คือ ราม บุตรหัวปีของท่าน นูนาห์ โอเรน โอเชม และอาหิยาห์ 26 เยรามเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่ออาทาราห์ นาง

เป็นมารดาของโอนัม ²⁷ บุตรชายของรามบุตรหัวปีของเฮรามเอลชื่อ มาอัซ ยามีน และ
เอเคอร์ ²⁸ บุตรชายของโอนัมชื่อ ชัมมัยและยาตา บุตรชายของชัมมัยชื่อ นาตับและอาบิซूर ²⁹
ภรรยาของอาบิซूरชื่ออาบิยาฮิล และนางคลอดอัคบานและโมลิตให้ท่าน ³⁰ บุตรชายของ
นาตับชื่อ เสเลด และอัปปาอิม แต่เสเลดได้สิ้นชีพ ไม่มีบุตร ³¹ บุตรชายของอัปปาอิมชื่อ อิช
อี บุตรชายของอิชอีชื่อ เซซัน บุตรของเซซันชื่อ อัคลัย ³² บุตรชายของยาตาน้องชายของ
ชัมมัยชื่อ เยเธอร์ และโยนาธาน และเยเธอร์สิ้นชีพ ไม่มีบุตร ³³ บุตรชายของโยนาธานชื่อ
เปเลธ และศาดา เหล่านี้เป็นลูกหลานของเฮรามเอล

ผู้สืบสายโลหิตของเซซัน

³⁴ ฝ่ายเซซัน ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว แต่เซซันมีทาสชาวอียิปต์อยู่คนหนึ่งชื่อ ยารธา
³⁵ เซซันจึงยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาของยารธาทาสของตน และนางก็คลอดบุตร
ให้เขาชื่อ อัทหัย ³⁶ อัทหัยให้กำเนิดบุตรชื่อนาอัน และนาอันให้กำเนิดบุตรชื่อศาบาด ³⁷ ศา
บาดให้กำเนิดบุตรชื่อเอฟฟาล และเอฟฟาลให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบต ³⁸ โอเบตให้กำเนิดบุตร
ชื่อเยชู เยชูให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ ³⁹ อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเลส และเฮเลส
ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาอาสาห์ ⁴⁰ เอลาอาสาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อสิสะมัย และสิสะมัยให้กำเนิด
บุตรชื่อซัลลุม ⁴¹ ซัลลุมให้กำเนิดบุตรชื่อเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลิชา
มา

ผู้สืบสายโลหิตของเฮรามเอลและคาเลบ

⁴² บุตรชายของคาเลบน้องชายของเฮรามเอลชื่อ เมฆาบุตรหัวปีของท่าน ผู้เป็นบิดา
ของคิฟ และบุตรชายของมาเรซาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน ⁴³ บุตรชายของเฮโบรนชื่อ โค
ราห์ ทัปปูวาร์ เรเคม และเซมา ⁴⁴ เซมาให้กำเนิดบุตรชื่อราฮัม ผู้เป็นบิดาของโยเรเคอัม และ
เรเคมให้กำเนิดบุตรชื่อชัมมัย ⁴⁵ บุตรชายของชัมมัยคือ มาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบร
ซूर ⁴⁶ เอฟฟาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อฮาราน โมซาและกาเชส และฮารานให้
กำเนิดบุตรชื่อกาเชส ⁴⁷ บุตรชายของยาดัยชื่อ เรเกม โยธาม เกชาน เปเลท เอฟฟาห์ และซา
อัพ ⁴⁸ มาอาคาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อเซเบอร์และทีรหะนาห์ ⁴⁹ นางคลอด
บุตรชื่อซาอัพ ผู้เป็นบิดาของมัดมันนาห์ เขาผู้เป็นบิดาของมัดเบนนาห์ และบิดาของกิเบอา
ด้วย บุตรสาวของคาเลบชื่ออัคสาห์

ตั้งแต่คาเลบบุตรเฮออร์

⁵⁰ เหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบบุตรชายของเฮออร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ชื่อ โข
บาล บิดาของคิริยาทเยอาริม ⁵¹ สัสมาบิดาของเบเรเลเฮม และฮารเฟบิดาของเบรกาเดอร์
⁵² โขบาลบิดาของคิริยาทเยอาริมมีบุตรชายอีกชื่อ ฮาโรเอห์ และครั้งหนึ่งของคนเมนูโท
⁵³ และครอบครัวของคิริยาทเยอาริม คือครอบครัวอิไรต์ ครอบครัวบูไท ครอบครัวซุมัท
ครอบครัวมิชรา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโศราห์ และชาวเอชทาโอล ⁵⁴ บุตรชายของสัส
มาคือ เบเรเลเฮม ชาวเนโทฟาห์ อัทไรท วงศ์วานของโยอาบ และครั้งหนึ่งของคนเมนูโท
ผู้เป็นชาวโศราห์ ⁵⁵ ทั้งครอบครัวของอัสกษณซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบสคือ ครอบครัวทิราไรต์
ครอบครัวชิมอี และครอบครัวสุคา เหล่านี้เป็นคนเคนไนต์ผู้มาจากฮัมมัท ผู้เป็นบิดาวงศ์วาน
ของเรคาบ

3

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิด (2 ชมอ 3:2-5; 5:13-16)

1 ต่อไปนี้เป็นโอรสของดาวิดประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน อัมโนนโอรสหัวปี พระนางอาหิโนอัมชาวอิสเรเอลประสูติ องค์ที่สองคือดาเนียล พระนางอาบีกาบิลชาวคารเมลประสูติ 2 องค์ที่สามคืออับซาโลม โอรสของมาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัย กษัตริย์ของเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์ โอรสของฮักกิท 3 องค์ที่ห้าคือเซฟาเทียห์ พระนางอาบีทัลประสูติ องค์ที่หกคืออิทเรอัม เอกลาห์มเหสีของพระองค์ประสูติ 4 ทั้งหกองค์ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน ที่นั่นพระองค์ทรงครอบครองเจ็ดปีกับหกเดือน และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี 5 ต่อไปนี้เป็นโอรสที่ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม คือ ชิมเอา โชบับ นาธันและซาโลมอน สิ่งฉะนั้นพระนางบัทชวา บุตรสาวของอัมมีเอลประสูติ 6 แล้วก็มีอิบฮาร์ เอลีชามา เอลีเฟเลท 7 โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย 8 เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท เก้าองค์ด้วยกัน 9 ทั้งสิ้นนี้เป็นโอรสของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายของนางสนม และทามาร์เป็นชนิษฐาของโอรส

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดถึงเศเดคียาห์

10 โอรสของซาโลมอนคือเรโหโบอัม โอรสของเรโหโบอัมคืออาบียาห์ โอรสของอาบียาห์คืออาสา โอรสของอาสาคือเยโฮชาฟัท 11 โอรสของเยโฮชาฟัทคือโยรัม โอรสของโยรัมคืออาหิซยาห์ โอรสของอาหิซยาห์คือโยอาช 12 โอรสของโยอาชคืออามาซียาห์ โอรสของอามาซียาห์คืออาซารียาห์ โอรสของอาซารียาห์คือโยราม 13 โอรสของโยรามคืออาหิส โอรสของอาหิสคือเฮเซคียาห์ โอรสของเฮเซคียาห์คือมณัสเสส 14 โอรสของมณัสเสสคืออาโมน โอรสของอาโมนคือโยสิยาห์ 15 โอรสของโยสิยาห์คือโยชานัน โอรสหัวปี องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคียาห์ องค์ที่สี่คือซัลลูม 16 โอรสของเยโฮยาคิมคือเยโคนิยาห์ โอรสของเยโคนิยาห์คือเศเดคียาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเยโคนิยาห์

17 และโอรสของเยโคนิยาห์ชื่อฮัสสึร์ เซอัลทิเอลโอรสของพระองค์ 18 มัลคีราม เปดาياهو เชนาสซาร์ เยคามิยาห์ โยชามา เนดาบิยาห์ 19 และบุตรชายของเปดาياهوคือ เศรบบาเบล และชิมเอี และบุตรชายของเศรบบาเบลคือ เมซูลลาม ฮานันยาห์ และน้องสาวของเขาชื่อเซโลมิท 20 ฮาซุบาห์ โอเฮล เบเรคียาห์ ฮาซาดิยาห์ และยูซับเฮเลด ห้าคนด้วยกัน 21 บุตรชายของฮานันยาห์คือ เปปิลาทิยาห์และเยชยาห์ ลูกหลานของเรโหโบอัม ลูกหลานของอารัน ลูกหลานของโอบาดีห์ ลูกหลานของเซคานิยาห์ 22 บุตรชายของเซคานิยาห์คือ เซไมอาห์และบุตรชายของเซไมอาห์คือ ฮัทธัช อิกาล บาร์ริยาห์ เนอาริยาห์และซาฟัท หกคนด้วยกัน 23 บุตรชายของเนอาริยาห์คือ เอลีโอนัน เฮเซคียาห์ และฮัสรีคัม สามคนด้วยกัน 24 บุตรชายของเอลีโอนันคือ โยดาวิยาห์ เอลียาซิบ เปโลยาห์ ฮักซุบ โยชานัน เดไลยาห์ และอานัน เจ็ดคนด้วยกัน

4

ผู้สืบสายโลหิตของยูดาห์

1 บุตรชายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เฮอร์ และโซบาล 2 เรอาياهوบุตรชายโซบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหัท และยาหัทให้กำเนิดบุตรชื่อยาหุมัยและลาฮาด เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวโศราห์ 3 ต่อไปนี้มาจากบิดาของเอตตาม คืออิสเรเอล อิซมา และอิดบาซ

และน้องสาวของเขาชื่อฮัสเซลโลพิน⁴ และเปนูเอลผู้เป็นบิดาของเกโดร์ และเอเซอร์ผู้เป็นบิดาของหุซฮาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮอร์ บุตรห้วยปีของเอฟราธาห์ผู้เป็นบิดาของเบธเลเฮม

ผู้สืบสายโลหิตของฮัซซุร์

⁵ ฮัซซุร์บิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคนคือ เฮลาห์และนาอาราห์⁶ นาอาราห์คลอดอาหุซซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาอาห์ซาทาร์ให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์⁷ บุตรชายของเฮลาห์ คือ เศเรท ยาโศอาร์ และเอทานาน⁸ ฮักโซสให้กำเนิดบุตรชื่ออาานูบ โศเบบาห์และบรรดาครอบครัวของอาหารเฮลบุตรชายฮารุม

ยาเบสและคำอธิษฐานของตน

⁹ ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติกว่าพี่น้องทั้งหลายของเขา มารดาของเขาเรียกชื่อเขาว่า ยาเบส กล่าวว่ □เพราะเรากลอดเขาด้วยความเจ็บปวด□¹⁰ ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า □โอ ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บใจปวดกาย□ และพระเจ้าทรงประสาทตามที่เขาทูลขอ¹¹ เคลบพี่ชายของหุซฮาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมหิรี ผู้เป็นบิดาของเอชโทน¹² เอชโทนให้กำเนิดบุตรชื่อเบธราฟา ปาเสอาห์ และเทหินนาห์ ผู้เป็นบิดาของอิรนาทาส เหล่านี้เป็นคนของเรคาห์¹³ บุตรชายของเคนส์ คือโอทนีเอล และเสโรอาห์ และบุตรชายของโอทนีเอล คือฮาราธา¹⁴ เมโอโนธัยให้กำเนิดบุตรชื่อโอฟราห์ และเสโรอาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยอาบ ผู้เป็นบิดาของชาวหุบเขาเกษะราซิม เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ¹⁵ บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อิรู เอลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอลาห์คือเคนส์¹⁶ บุตรชายของเยฮาลเลเลลคือ ศิฟ ศิฟาห์ ทิริยา และอาสาเรล¹⁷ บุตรชายของเอสราห์คือเยเรอร์ เมเรด เอเฟอร์ และยาโลน และนางก็คลอดบุตรชื่อมิเรียม ซัมมัย และอิซบาห์ ผู้เป็นบิดาของเอชเทโมอา¹⁸ และภรรยาของท่านชื่อเยฮูไดยาห์คลอดเยเรดบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์บิดาของโสโค และเยคูอีเอลบิดาของศานาอาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิทยาห์บิดาของฟาโรห์ ผู้ที่เมเรดได้แต่งงานด้วย¹⁹ บุตรชายภรรยาของท่านชื่อโฮดียาห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเคอิลาห์ ผู้เป็นคนเกรม และเอชเทโมอาผู้เป็นคนมาอาคาคาห์²⁰ บุตรชายของซิโมนคือ อัมโนน รินนาห์ เบนฮานัน และทีโลน บุตรชายของอิซอคือ โศเทท และเบนไซเฮท

ผู้สืบสายโลหิตของเชปลาห์

²¹ บุตรชายของเชปลาห์ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ คือ เอร์ บิดาของเลคาห์ ลากาดาห์บิดาของมาเรซาห์ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานของผู้ทำผ้าป่านเนื้อละเอียดแห่งวงศ์วานฮัซเบอา²² และโยคิม และคนเมืองโคเซบา และโยอาซ และสาราฟผู้ปกครองในเมืองโมอับ และยาซุบิลเฮม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล²³ คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขาอยู่กับต้นไม้เล็กๆและรั้วต้นไม้ ที่นั่นเขาอาศัยอยู่กับกษัตริย์รับราชการ

ผู้สืบสายโลหิตและหัวเมืองต่างๆของสิเมโอน

²⁴ บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เนมูเอล ยามิน ยาริบ เศปราห์ และซาอูล²⁵ บุตรชายของซาอูลคือซัลลุม บุตรชายของซัลลุมคือมิบซัม บุตรชายของมิบซัมคือมิชมา²⁶ บุตรชายของมิชมาคือฮัมมูเอล บุตรชายของฮัมมูเอลคือศักเกอร์ บุตรชายของศักเกอร์คือซิมเออี²⁷ ซิมเออีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของซิมเออีหามีบุตรมากไม่ ครอบครัวของเขาก็ไม่ทวีมากขึ้นอย่างกับคนยูดาห์²⁸ เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เซบา โมลาดาห์

ยาซารซูล 29 และที่บิลฮาร์ เอเชม โทลัด 30 เบรูเอล โสรมาห์ คิกลาก 31 เบรมารคาโบท ยาซารสุสมิ เมธริ และที่ซาอารอิม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขาจนถึงดาวิดขึ้นครองครอง 32 และชนบทของเขาทั้งหลายคือเอตม อาอิน रिโมน โทเคน และอาซัน หัวหัวเมือง 33 รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขาซึ่งอยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ ไกล ไปจนถึงเมืองบาอัล เหล่านี้เป็น ภูมิสำเนาของเขา และสำมะโนครัวเชื้อสายของเขา 34 เมโซบับ ยัมเลค โยซาห์บุตรชายอามาซียาห์ 35 โยเอล เยฮูบุตรชายโยซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสิเอล 36 เอลีโอนัย ยาอาโคบาห์ เยโซซาياهو อาสาياهو อาดีเอล เยสิมิเอล เมโนยาห์ 37 ศิขานบุตรชายซิที ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเยดาياهو ผู้เป็นบุตรชายชิมริ ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ 38 ท่านที่กล่าวชื่อมานี้เป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของ เขาทั้งหลายก็เพิ่มขึ้นมากมาย

คนสิเมโอนชนะเกโดร์และคนอามาเลซที่ภูเขาเสอีร์

39 เขาทั้งหลายได้เดินทาง ไปถึงทางเข้าเมืองที่เกโดร์ ถึงข้างทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา 40 เขาทั้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็ กว้างขวางเขียวและสงบสันติ เพราะชาวเมืองที่อยู่ก่อนนั้นเป็นคนฮาม 41 แล้วคนเหล่านี้ซึ่ง มีชื่อในสำมะโนครัวได้เข้ามาในสมัยของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และโจมตีเต็นท์ของเขา และที่อยู่อาศัยทั้งหลายที่พบอยู่ที่นั่น และกวาดล้างเขาเสียจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็ตั้งภูมิ สำเนาอยู่ในที่ของเขา เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา 42 ส่วนหนึ่งของเขาเหล่านั้นคือส่วนคนสิเมโอนหาร้อยคนพากันไปที่ภูเขาเสอีร์ มีประมุขชื่อเปโปลาที่ยาห์ เนาอริยาห์ เรโฝยาห์และอูซซีเอลบุตรชายทั้งหลายของอิซอี 43 และเขาได้โจมตีคนอามาเลซส่วนที่ เหลืออยู่ซึ่งหนีรอดไป แล้วเขาทั้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

5

ผู้สืบสายโลหิตของรูเบนถึงสมัยการเป็นเชลย

1 บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหัวปีก็จริง แต่เพราะเขาได้ กระทำให้ที่นอนของบิดาของเขามีมลทิน สิทธิบุตรหัวปีของเขาจึงตกอยู่กับบุตรชายของโยเซฟผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล แต่โยเซฟมิได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายตามสิทธิบุ ตรหัวปี 2 แม้ว่ายูดาห์มีกำลังมากในพวกพี่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่ สิทธิบุตรหัวปีก็ยังเป็นของโยเซฟ 3 บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล คือ ฮาโนค บัลลู เฮสโรนและคารมี 4 บุตรชายของโยเอลคือเซโมอาห์ บุตรชายของเซโมอาห์คือโกก บุตรชายของโกกคือชิมเอี 5 บุตรชายของชิมเอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอياهو บุ ตรชายของเรอياهوคือบาอัล 6 บุตรชายของบาอัลคือเบเอราห์ ผู้ซึ่งทีกัลทึบเลเซอร์กษัตริย์ เมืองฮัสซิริยได้กวาดไปเป็นเชลย ท่านเป็นเจ้านายของคนรูเบน 7 และญาติของท่านตาม ครอบครัวเมื่อขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ นั่นคือ เจ้าเยอีเอล และเศคาริยาห์ 8 และเบ ลานบุตรชายอาซาส บุตรชายเซมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในเอาโรเออร์ ไกล ไปถึงเมืองเน โบและบาอัลเมโอน

คนรูเบนทวีมากขึ้นในทางทิศตะวันออก

9 ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดาร ซึ่งอยู่ฟากข้างนี้ ของแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลี้ยงของเขาทวีมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด 10 ในรัชกาล

ของซาอูลเขาทั้งหลายท่าสงครามกับคนฮาการ์ผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเขา เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขาตลอดแถบตะวันออกของกิเลอาด

ผู้สืบสายโลหิตของกาด

11 ลูกหลานของกาดอาศัยอยู่ตรงหน้าเขาในแผ่นดินบาชานไปจนถึงเมืองสาเลคาห์¹² โยเอลเป็นเจ้า ซาฟามเป็นที่สอง ยานัย และซาฟทในบาชาน¹³ และวงศัญชาติของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือมีคาเอล เมซูลลาม เซบา โยริช ยาคาน ตืออา และเอเบอร์ เจ็ดคนด้วยกัน¹⁴ คนเหล่านี้เป็นบุตรอาบิฮายิล ผู้เป็นบุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชิซัย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายนุส¹⁵ อาหิเป็นบุตรชายอับดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกุนี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเขา¹⁶ และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาชาน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าทั้งสิ้นของซาโรนจนสุดเขต¹⁷ คนเหล่านี้ทั้งสิ้นขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเฮโรโอบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล

คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งขณะชนชาติอื่น

18 คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีคนแก่งกล้า ผู้ถือตั้งและดาบ และโก่งธนู ชำนาญศึกสี่หมื่นสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมทั้งจะเข้ารบ¹⁹ เขาทำศึกกับคนฮาการ์ เยทุร์ นาฟิซ และโนดับ²⁰ และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนฮาการ์และพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเขา เพราะเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในการสงคราม และพระองค์ทรงประสาทตามคำทูลของเขา เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์²¹ เขาได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คืออูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน²² เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกษาครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในที่ของเขาจนถูกกวาดไปเป็นเชลย²³ คนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามีคนมากขึ้นด้วยกันตั้งแต่เมืองบาชานถึงเมืองบาอัลเฮอร์โมน เสนีร์ และภูเขาเฮอร์โมน²⁴ ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ เอเฟอร์ อิซอี เอลีเอล อัสรีเอล เยเรมีย โยดาเวียห์ และยาดีเอล เป็นทแกล้วทหาร คนมีชื่อเสียง เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา

คนมนัสเสห์ให้วีรบุรุษ

25 แต่เขาทั้งหลายละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเล่นชู้กับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย²⁶ พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจิตใจของทีกิลทัพิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเขาไปเสียคือ คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง และพาเขาทั้งหลายไปยังฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮารา และแม่น้ำเมืองโกชานจนถึงทุกวันนี้

6

ผู้สืบสายโลหิตของเลวี

1 บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคฮาท และเมรารี² บุตรชายของโคฮาทชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซิวเอล³ บุตรของอัมรามคือ อาโรน โมเสส และนางมิเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาตบ อาบิฮู เอลเออาซาร์ และอิธามาร์

ผู้สืบสายโลหิตของพวกบุโรหิตถึงสมัยการเป็นเชลย

4 เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีชวา 5 อาบีชวาให้กำเนิดบุตรชื่อบุคคี บุคคีให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซี 6 อูสซีให้กำเนิดบุตรชื่อเศปราทียาห์ เศปราทียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมราโยท 7 เมราโยทให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิทูป 8 อาหิทูปให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิมาอัส 9 อาหิมาอัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยฮานัน 10 และโยฮานันให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ (ท่านนี้แหละที่ท่าหน้าที่บุโรหิตอยู่ในพระวิหารซึ่งชาโลมอนทรงสร้างในเยรูซาเล็ม) 11 อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิทูป 12 อาหิทูปให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลูม 13 ซัลลูมให้กำเนิดบุตรชื่อฮิลคียาห์ ฮิลคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ 14 อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเสโรอาห์ เสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาตัก 15 และเยโฮชาตักถูกกวาดไปเป็นเชลยเมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ยูดาห์ และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วยหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์

แต่ละครอบครัวของบุตรชายสามคนของเลวี

16 บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคยาท และเมรารี 17 ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์โซมคือ ลิบนี และชิมเอี 18 บุตรชายของโคยาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอูสซีเอล 19 บุตรชายของเมรารีคือ มาห์ลี และมุซึ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเขา 20 บุตรชายของเกอร์โซมคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือยาหัท บุตรชายของยาหัทคือคิมมาห์ 21 บุตรชายของคิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คืออิดโด บุตรชายของอิดโดคือเศปราช บุตรชายของเศปราชคือเยอาเธรี 22 บุตรชายของโคยาทคือ อัมมีนาตัม บุตรชายของอัมมีนาตัมคือโคราห์ บุตรชายของโคราห์คือฮัสสึร์ 23 บุตรชายของฮัสสึร์คือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาห์คืออาบียาสาฟ บุตรชายของอาบียาสาฟคือฮัสสึร์ 24 บุตรชายของฮัสสึร์คือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคืออูรีเอล บุตรชายของอูรีเอลคืออูสซียาห์ บุตรชายของอูสซียาห์คือชาอูล 25 บุตรชายของเอลคานาห์คือ อามาสัย และอาหิโมท 26 สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาห์คือโสเฟีย บุตรชายของโสเฟียคืออนาห์ 27 บุตรชายของอนาห์คือเอลีอับ บุตรชายของเอลีอับคือเยโรฮัม บุตรชายของเยโรฮัมคือเอลคานาห์ 28 บุตรชายของซามูเอลคือ รัสเนบุตรหัวปีของเขา และอาบียาห์ 29 บุตรชายของเมรารีคือมาห์ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือชิมเอี บุตรชายของชิมเอีคืออูสซาร์ 30 บุตรชายของอูสซาร์คือชิมเอี บุตรชายของชิมเอีคือฮักกียาห์ บุตรชายของฮักกียาห์คืออาสายาห์ 31 เหล่านี้เป็นบุคคลที่ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ดูแลการร้องเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หลังจากที่สิบพันธัญญามาตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว 32 เขาทั้งหลายทำการปรนนิบัติด้วยเพลง ช่างหน้าที่พักอาศัยในพลับพลาแห่งขมนม จนชาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม และเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามตำแหน่ง 33 ต่อไปนี้เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับบุตรของเขา พวกบุตรชายของคนโคยาทคือ เฮมานนักร้อง ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายเชมูเอล 34 ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์ 35 ผู้เป็นบุตรชายศุฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมายาท ผู้เป็นบุตรชายอามาสัย 36 ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศฟันยาห์ 37 ผู้เป็นบุตรชายทาห์ท ผู้เป็นบุตรชายฮัสสึร์ ผู้เป็นบุตรชายอาบียาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ 38 ผู้เป็นบุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคยาท ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล 39 กับอา

สภาพที่น้องของเขา ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างขวามือของเขา คืออาสาฟบุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชิมเออา 40 ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายบาอาเสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ 41 ผู้เป็นบุตรชายเอเทิน ผู้เป็นบุตรชายเศปราห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์ 42 ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตรชายคิมมาห์ ผู้เป็นบุตรชายชิมเออี 43 ผู้เป็นบุตรชายยาหาท ผู้เป็นบุตรชายเกอริซิม ผู้เป็นบุตรชายเลวี 44 ที่ข้างซ้ายมือมีบุตรชายของเมราริ ที่น้องของเขาชื่อ เอธาน ผู้เป็นบุตรชายคิซีย์ ผู้เป็นบุตรชายอับดี ผู้เป็นบุตรชายมัลลูค 45 ผู้เป็นบุตรชายฮาซามิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคิยาห์ 46 ผู้เป็นบุตรชายอัมซีย์ ผู้เป็นบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายเซเมอร์ 47 ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายมุซีย์ ผู้เป็นบุตรชายเมราริ ผู้เป็นบุตรชายเลวี 48 และคนเลวีที่น้องของเขา ได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลาของพระนิเวศของพระเจ้า

ผู้สืบสายโลหิตของอาโรน

49 แต่อาโรนกับบุตรชายของท่านถวายเครื่องบูชาบนแท่น เครื่องเผาบูชา และบนแท่นเครื่องหอม และปฏิบัติงานทั้งสิ้น ในที่บริสุทธิ์ที่สุด และกระทำการลบมลทินบาปของอิสราเอล ตามทุกอย่างไม่เสสผู้รับใช้ของพระเจ้า ได้บัญชาไว้ 50 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอาโรนคือเอลาซาร์ บุตรชายของเอลาซาร์คือฟีเนหัส บุตรชายของฟีเนหัสคืออาบีชวา 51 บุตรชายอาบีชวาคือบุคคี บุตรชายของบุคคีคืออูซซีย์ บุตรชายของอูซซีย์คือเศปราหิยาห์ 52 บุตรชายของเศปราหิยาห์คือเมราโยท บุตรชายของเมราโยทคืออามาริยาห์ บุตรชายของอามาริยาห์คืออาหิทูป 53 บุตรชายของอาหิทูปคือศาโดค บุตรชายของศาโดคคืออาหิมาฮัส

บรรดาหัวเมืองของคนเลวี

54 ต่อไปนี้เป็นที่อาศัยของเขาตามค่ายในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรนครอบครัวคนโคฮาท เพราะสลากตกเป็นของเขา 55 เขาได้รับเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น 56 แต่ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ 57 เขาให้เมืองต่างๆแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของอาโรน คือเมืองเฮโบรนซึ่งเป็นเมืองลี้ภัย เมืองลิบนานห์กับทุ่งหญ้า เมืองยาททีร์ เมืองเอชเทโมอากับทุ่งหญ้า 58 ฮีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบิร์พร้อมกับทุ่งหญ้า 59 อาชานพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบรเซเมซพร้อมกับทุ่งหญ้า 60 และจากดินแดนตระกูลเบนยามินก็มอบเมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโททพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้งสิ้นของเขาทุกครอบครัวเป็นสิบสามหัวเมืองด้วยกัน 61 ส่วนคนโคฮาทที่เหลืออยู่นั้นได้รับส่วนมอบโดยสลากที่ได้จากครอบครัวของตระกูล จากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีสิบหัวเมือง 62 และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูลอิสสาคาร ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนัฟทาลี และจากตระกูลมนัสเสห์ในบาชานให้แก่คนเกอริซิมตามครอบครัวของเขา 63 และมอบโดยสลากสิบสองหัวเมืองจากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุนให้แก่คนเมราริตามครอบครัวของเขา 64 ดังนี้แหละประชาชนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี 65 และคนอิสราเอลได้จับสลากให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ตามที่กล่าวชื่อไว้ นั่นด้วย 66 และครอบครัวคนโคฮาทที่เหลืออยู่มีหัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเอฟราอิม 67 คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองลี้ภัย คือเมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเชอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า 68 เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า 69 เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า 70 และมอบเมืองจากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองอาเนร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิลเอ

มพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัวคนโคซาทที่เหลือนอยู่ 71 ดินแดนของมนัสเสห์ครึ่งตระกูลที่มอบให้แก่คนเกอร์โซมคือ โกลานในเมืองบาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัสทาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า 72 และจากตระกูลอิสสาการ์ คือเมืองเคเดชพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเบร์พร้อมกับทุ่งหญ้า 73 และเมืองราโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองอาเนมพร้อมกับทุ่งหญ้า 74 จากตระกูลอาเซอร์ คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้า 75 เมืองหูกอกพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโทบพร้อมกับทุ่งหญ้า 76 และจากตระกูลนัฟทาลี คือ เมืองเคเดชในกาลิลีพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองคีริยาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า 77 ส่วนคนเมรารีที่เหลือนอยู่นั้นได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองทาโบร์พร้อมกับทุ่งหญ้า 78 และฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่เยรีโค คือฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาฮาซพร้อมกับทุ่งหญ้า 79 เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมกับทุ่งหญ้า 80 และจากตระกูลกาต คือ เมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า 81 เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

7

บุตรชายของอิสสาการ์

1 บุตรชายของอิสสาการ์ คือ โทลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโรน สืบคนด้วยกัน 2 บุตรชายของโทลาคือ อูซซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบสัม และเชมูเอล หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา คือของโทลา เป็นทแกล้วทหารของพงศ์พันธุ์ของเขา และจำนวนของคนเหล่านี้ในรัชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน 3 บุตรชายของอูซซีคือ อิสราหิยาห์ และบุตรชายของอิสราหิยาห์คือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซือฮาห์ ห้าคนด้วยกัน ทุกคนเป็นคนชั้นหัวหน้า 4 และพร้อมกับคนเหล่านี้ตามพงศ์พันธุ์ของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีหน่วยทหารศึกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภรรยาและบุตรชายมาก 5 ญาติพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาการ์ มีหมดด้วยกันเป็นทแกล้วทหารแปดหมื่นเจ็ดพันคน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย

ผู้สืบสายโลหิตของเบนยามิน

6 บุตรชายของเบนยามินคือ เมลา เบเคอร์ และเยดียาเอล สามคนด้วยกัน 7 บุตรชายของเมลาคือ เอสโบน อูซซี อูซซีเอล เยรีโมท และอิรี ห้าคนด้วยกัน เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษ เป็นทแกล้วทหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายของเขาเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน 8 บุตรชายของเบเคอร์คือ เสมิราห์โยอาซ เอลิเยเซอร์ เอลีโอนัซ อมรี เยรีโมท อาบิยาห์ อานาโรท และอาเลเมท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเคอร์ 9 และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย ตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน 10 บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน และบุตรชายของบิลฮานคือ เยอูช เบนยามิน เอฮูด เคนาอะนาห์ เศราน ทาริช และอาหิซาฮาร์ 11 ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดียาเอล ตามหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคน พร้อมทั้งจะทำศึกสงคราม 12 และหุปีม และหุปีม เป็นบุตรอิระ และหุซิมบุตรชายอาเฮอร์

บุตรชายของนัฟทาลี

13 บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาซีเอล กุณี เยเซอร์ และซัลลุม ลูกหลานของนางบิลยาห์

ผู้สืบสายโลหิตของมนัสเสห์

14 บุตรชายของมนัสเสห์คือ ฮัสริเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาในวัยของท่านคือ ชาวอาร์มกำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาด 15 มาคีร์ก็รับพี่สาวของหุบปิมและซูปปิมมาเป็น ภรรยา พี่สาวของเขาชื่อมาอาคาห์¹⁶ และคนที่สองชื่อเศโลเฟห์ดี และเศโลเฟห์ดีมีบุตรสาว 16 และมาอาคาห์ภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า เปเรช และน้อง ชายของเขาชื่อเชเรช และบุตรชายของเขาชื่อ อุลาม และราเคม 17 บุตรชายของอุลามคือ เบदान เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์ 18 และฮัม โมเลเคทน้องสาวของเขาคลอดบุตรชื่ออิชโฮด อาบีเยเซอร์ และมาฮาลาห์ 19 บุตรชายของ เขมีดาคือ อาหิยัน เซเคม ลิกี และอาไน้ม

ผู้สืบสายโลหิตของเอฟราอิม

20 บุตรชายของเอฟราอิมคือซูเธลาห์ และบุตรชายของซูเธลาห์คือเบเรต บุตรชายของ เบเรตคือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคือเอลอาดาห์ บุตรชายของเอลอาดาห์คือทาห์ท 21 บุตร ชายของทาห์ทคือศบาต บุตรชายของศบาตคือซูเธลาห์ กับเยเซอร์และเอลัด ซึ่งคนของ กัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้น ได้ฆ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา 22 และเอฟ ราอิมบิดาของเขาไว้ทุกข์โศกเศร้าเป็นหลายวัน และพี่น้องของเขาก็กินโลมเขา 23 และ เอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่านเรียกชื่อเขา ว่า เบรียห์ เพราะเหตุชั่วร้ายตกอยู่กับเรือนของเขา 24 (บุตรสาวของท่านชื่อเซเอราห์ ผู้ ซึ่งสร้างเมืองเบธโฮโรนล่างและบน และเมืองอุสเซนเซเอราห์²⁵ เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อ เรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเชฟ บุตรชายของเรเชฟคือเทลาห์ บุตรชายของเทลาห์คือ ทาหาน 26 บุตรชายของทาหานคือลาดาน บุตรชายของลาดานคืออัมมีฮูด บุตรชายของอัม มีฮูดคือเอลีชามา 27 บุตรชายของเอลีชามาคือฮุน บุตรชายของฮุนคือโยชวา

กรรมสิทธิ์ของเอฟราอิม

28 ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิสำเนาของเขาคือ เบธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนาอา รันด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เซเคมพร้อมกับบรรดา หัวเมือง และกาซาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง 29 และตามพรมแดนของคานนัสเสห์ มีเมืองเบธ ขานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ทาอานาคพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดฟพร้อมกับบรรดา หัวเมือง โดร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟบุตรชายอิสราเอล ได้อาศัยอยู่ในที่ เหล่านี้

บุตรชายของอาเซอร์

30 บุตรชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิฆวห์ อิซวี เบรียห์ และเสราห์น้องสาวของเขา 31 บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคิเอล ผู้เป็นบิดาของบิธราวิธ 32 เฮเบอร์ให้กำเนิด บุตรชื่อยาเฟลัท โขเมอร์ โฮอร์ธามและซวาน้องสาวของเขา 33 บุตรชายของยาเฟลัทคือ ปาสัก บิมฮาล และอัสวาท เหล่านี้เป็นบุตรยาเฟลัท 34 บุตรชายของโขเมอร์คือ อาฮี โรกาห์ เยฮู บาบห์ และอาร์ม 35 บุตรชายของเฮเลมน้องชายของเขาคือ โศฟาห์ อิมนา เซเลช และอามัล 36 บุตรชายของโศฟาห์คือ สุฮาห์ ยารเนเฟอร์ ซูลัล เมรี อิมราห์ 37 เบเซอร์ โยด ซัมมา ซิล ขาห์ อิธราน และเบโอร่า 38 บุตรชายของเยเธอร์คือ เยฟันแนห์ ปัสปา และอารา 39 บุตรชาย ของอุลลาคือ อาราห์ ฮันนีเอล และริเซีย 40 ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นคนของอาเซอร์ หัวหน้าในเรือน

บรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหารที่คัดเลือกไว้ เป็นเจ้านายใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายเพื่อทำศึกสงครามเป็นสองหมื่นหกพันคน

8

บุตรชายและหัวหน้าตระกูลของเบนยามิน

1 เบนยามินให้กำเนิดเบลานบุตรหัวปีของเขา อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนที่สาม 2 โนฮาห์คนที่สี่ ราฟาคนที่ห้า 3 และบุตรชายของเบลาคือ อัลดาดห์ เก-รา อาบียูด 4 อาบียูวา นาอามาน อาโหอาห์ 5 เก-รา เซฟูฟาน และหุราม 6 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเฮซูด เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองเกบา และเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังเมืองมานาธาท 7 คือนาอามาน อาหิยาห์ และเกปรา เขาทั้งหลายถูกกวาดไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรชื่อบูสซาห์ และอาหิซูด 8 และซาหะราอิมให้กำเนิดบุตรในดินแดนโมอับ ภายหลังจากที่เขาได้ไล่หุซิมและบารารกรรยาของเขาไปแล้ว 9 เขาให้กำเนิดบุตรกับโฮเดซภรรยาของเขา คือ โยบับ คิเบีย เมซา มัลคัม 10 เยอูส สาเคีย และมิรมาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเขา เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา 11 เขาให้กำเนิดบุตรกับหุซิมด้วยคือ อาบียูบ และเอลปาอัล 12 บุตรชายของเอลปาอัลคือ เอเบอร์ มิซอัม และเซเมด ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับหัวเมือง 13 และเบริยาห์ และเซมา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองอัยยาโลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองกัทไปเสีย 14 และอาหิโย ซาซัก และเยริโมท 15 เศบาดียาห์ อาราด เอเดอร์ 16 มีคาเอล อิซปาห์ และโยยาเป็นบุตรชายของเบริยาห์ 17 เศบาดียาห์ เมซูลลาม ฮิสคี เฮเบอร์ 18 อิชเมรีย ฮิสลียาห์และโยบับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล 19 ยาคิม คิครี ศ์บตี 20 เอลิเยนัย คิลเลวีย เอลีเอล 21 อาดาชาห์ เบโรอาห์ และซิมราทเป็นบุตรชายของซิมเอี 22 อิซปาน เอเบอร์ เอลีเอล 23 ฮับโดน คิครี ฮานาน 24 ฮานันยาห์ เอลาม อันโรธริยาห์ 25 อีฟไดยาห์ และเปนูเอลเป็นบุตรชายของซาซัก 26 ซัมเซรีย เซหะริยาห์ อาราลิยาห์ 27 ยาอาเรชียาห์ เอลียาห์ และคิครี เป็นบุตรชายของเยโรธัม 28 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา ตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม 29 และในกิเบโอนก็มีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์ 30 บุตรชายหัวปีของท่านชื่อฮับโดนแล้วก็มี สุร์ คิช บาอัล นาดับ 31 เกโดร์ อาหิโย เศเคอร์ 32 และมิกลัทให้กำเนิดบุตรชื่อซิมเออาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย เขาอยู่กับญาติของเขา

ผู้สืบสายโลหิตของซาอูล

33 เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชวา อาบีนาดับ และเอชบาอัล 34 และบุตรชายของโยนาธานคือ เมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์ 35 บุตรชายของมีคาห์คือ ปีโรน เมเลค ทาเรีย และอาห์ส 36 และอาห์สให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮอัลดาดห์ และเยโฮอัลดาดห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัสมาวทและคิมรี คิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา 37 โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา บุตรชายของบิเนอาคือราฟาห์ บุตรชายของราฟาห์คือเอลเออาสาห์ บุตรชายของเอลเออาสาห์คืออาเซล 38 อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขา อัสรีคัม โบเครู อิซมาเอล เซอาริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเซล 39 บุตรชายของเอเชกน้องชายของเขาคือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยฮูซคนที่สอง และเอลีเฟเลทคนที่สาม 40 บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เป็นทแกล้วทหาร นักรบ มีลูกหลานมากหนึ่งร้อยห้าสิบคน คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยามิน

9

สามะโนคร้วเชื้อสายของอิสราเอลและยูดาห์

1 ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวง ได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสามะโนคร้วเชื้อสาย และดูเถิด ทะเบียนนี้ก็บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลน เพราะการละเมิดของเขา 2 ฝ่ายพวกแรกที่เข้ามาอาศัยในที่กรรมสิทธิ์ของเขอาีกในบรรดาหัวเมืองของเขานั้น คืออิสราเอล พวกบุโรฮิต พวกเลวี และพวกคนใช้ประจำพระวิหาร 3 และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกยูดาห์ พวกเบนยามิน พวกเอฟราอิม และพวกมนัสเสห์ ได้อาศัยอยู่ 4 คืออูัยเป็นบุตรชายอัมมีฮูด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายอิมรี ผู้เป็นบุตรชายบานี ในพวกบุตรเปเรศ ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ 5 และจากคนซีโลห์คือ อาสาياهو บุตรห้วย และบุตรชายของเขา 6 จากบุตรชายของเศปโรร่าคือ เยอูเอล กับญาติของเขาเป็นหกร้อยเก้าสิบคน 7 จากลูกหลานของเบนยามินคือ สัลลู ผู้เป็นบุตรชายเมซุลลาม ผู้เป็นบุตรชายโฮดาเวียห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์ 8 อิบเนยาห์บุตรชายเยโรธัม เอลาห์บุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายมิกรี และเมซุลลามบุตรชายเซฟาเทียห์ ผู้เป็นบุตรชายเรอูเอล ผู้เป็นบุตรชายอิบเนียห์ 9 และญาติของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นเก้าร้อยห้าสิบหกคน ทั้งสิ้นนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรือนบรรพบุรุษของเขา

พวกบุโรฮิตใหญ่

10 จากพวกบุโรฮิตมี เยดาياهو เยโฮยาริบ ยาคิน 11 และอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซุลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาหิหุบ เจ้าหน้าที่ปกครองของพระนิเวศแห่งพระเจ้า 12 และอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายปาซเฮอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ และมาอัสย ผู้เป็นบุตรชายอาดีเอล ผู้เป็นบุตรชายยาเซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซุลลาม ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลมัท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ 13 และญาติของเขา หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน เป็นคนสามารถมากที่จะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า

คนเลวีอาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

14 จากคนเลวีมี เชโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซุบ ผู้เป็นบุตรชายอัสริคัม ผู้เป็นบุตรชายฮาบาบิยาห์ ลูกหลานของเมราวี 15 กับบับบัคคาร์ เฮเรซ กาลาล และมีทธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายคีกรี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ 16 และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเชโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน และเบเรเคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโทฟาห์ 17 ผู้เฝ้าประตูคือ ซัลลุม อักซุบ ทัลโมน อาหิมาน และญาติของเขา ซัลลุมเป็นหัวหน้า 18 ประจำอยู่ณบันดั้นที่พระทวารของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก คนเหล่านี้เป็นผู้เฝ้าประตูชายของคนเลวี 19 ซัลลุมเป็นบุตรชายโคเร ผู้เป็นบุตรชายอาบิยาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ และญาติของเขาคือเรือนบรรพบุรุษของเขา คือคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลการงานปรนนิบัติ เป็นผู้เฝ้าธรณีประตูของพลับพลา ตั้งบรรพบุรุษของเขา เป็นผู้ดูแลค่ายของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้ดูแลทางเข้า 20 และพิเนห์สบุตรชายเอลเออาซาร์ เป็นผู้ดูแลครอบเหนื่อเขาในกาลก่อน พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา 21 เศคาริยาห์ บุตรชายเมเชเลมียาห์ เป็นผู้เฝ้าทางเข้าประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 22 ผู้ถูกเลือกเป็นผู้เฝ้าประตูที่ธรณีนั้นนั้นมีสองร้อยสิบสองคน เขาขึ้นทะเบียนสามะโนคร้วเชื้อสายไว้ในชนบทของเขา ดาวิดและซามูเอลผู้ทำนาย ได้สถาปนาเขาไว้ในตำแหน่งหน้าที่ 23 ดังนั้นเขาและลูกหลานของเขาจึงเป็นผู้ดูแลประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้เฝ้าประตูรั้วพระ

นิเวศแห่งพลับพลา ²⁴ ผู้ดูแลประตูรั้วอยู่ที่สี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้ ²⁵ และญาติของเขาซึ่งอยู่ในชนบทของเขาต้องเข้ามาทุกๆเจ็ดวัน ตามเวลากำหนดเพื่อจะอยู่กับคนเหล่านี้

หน้าที่สำคัญของคนเลวีบางคน

²⁶ เพราะนายประตูรั้วทั้งสองคน ผู้เป็นพวกเลวีนัน มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลห้องและคลังของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ²⁷ และเขาพักอาศัยอยู่รอบพระนิเวศของพระเจ้า เพราะหน้าที่เฝ้าตกอยู่กับเขา และเขามีหน้าที่เปิดทุกเช้า ²⁸ บางคนเป็นคนดูแลเครื่องใช้ในการปรนนิบัติ เพราะว่า จะเบิกออกไปหรือส่งเข้ามาต่องับทุกครั้ง ²⁹ และบางคนถูกแต่งตั้งให้ดูแลเครื่องใช้ และดูแลเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดูแลยอดแป้ง น้ำมัน กายาน และเครื่องเทศ ³⁰ และบางคนซึ่งเป็นลูกหลานของบุโรหิตก็เตรียมเครื่องเทศประสม ³¹ และมีทธีริยาห์คนเลวีคนหนึ่ง ผู้เป็นบุตรหัวปีของซัลลุม คนโคราห์ มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลสิ่งที่ปังในถาด ³² และญาติของเขาบางคน ซึ่งเป็นคนโคซาท เป็นผู้ดูแลขนมปังหน้าพระพักตร์ มีหน้าที่จัดเตรียมทุกวันสะบาโต ³³ ต่อไปนี้เป็นนักร้อง คือประมุขของบรรพบุรุษคนเลวี ผู้อาศัยอยู่ในห้องในพระวิหาร ไม่ต้องทำการปรนนิบัติอย่างอื่น เพราะเขาอยู่เวรทั้งกลางวันและกลางคืน ³⁴ คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของคนเลวี ตามพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม

สายตระกูลของซาอูล

³⁵ ในกิเบโอนนั้นเยฮีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์ ³⁶ และบุตรชายหัวปีของท่านชื่อ อับโดน แล้วก็มี สุร์ คิช บาอัล เนอร์ นาตับ ³⁷ เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลท ³⁸ และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่อชิมเอม และคนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย อยู่กับญาติของเขา ³⁹ เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชวา อาบีนาคับ และเอชบาอัล ⁴⁰ บุตรชายของโยนาธานชื่อเมริบบาอัล และเมริบบาอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์ ⁴¹ บุตรชายของมีคาห์คือ บีโรน เมเลค ทาเรีย และอาห์ส ⁴² และอาห์สให้กำเนิดบุตรชื่อยาราทห์ และยาราทห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท ฮัสมาเวท และคิมรี และคิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา ⁴³ โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา และบุตรชายของบิเนอาคือเรไฟยาห์ บุตรชายของเรไฟยาห์คือเอลเอสาห์ บุตรชายของเอลเอสาห์คืออาเซล ⁴⁴ อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาทั้งหลายคือ ฮัสรีคัม โบเครู อิซมาเอล เซออาริยาห์ โอบาดีห์ และชานัน เหล่านี้เป็นบุตรชายของอาเซล

10

ซาอูลพ่ายแพ้และถูกฆ่าเสีย

¹ คนฟิลิสเตียได้สู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตียล้มตายอยู่ที่บนภูเขาเกิลโบอา ² และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาคับ และมัลคีชวา ราชโอรสของซาอูลเสีย ³ การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป และนักรรณมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยมีมีของนักรรณ ⁴ แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า ใจจงชักดาบออก แทงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาทำลอบหลั่งแก่เราอ แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะ

เขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงซักถามของพระองค์ออก ทรงล้มทับดาบนั้น ⁵ และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาตายด้วย ⁶ ดังนั้นซาอูลก็สิ้นพระชนม์พร้อมกับราชโอรสทั้งสามของพระองค์ และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน ⁷ เมื่อบรรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพหนีไป และซาอูลกับโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาและหลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น

คนฟีลิสเตียฉลองการสิ้นพระชนม์ของซาอูล

⁸ อยู่มาวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟีลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า เขาพบพระศพซาอูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา ⁹ เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป และส่งผู้สื่อสารไปทั่วดินแดนฟีลิสเตีย ให้นำข่าวดีไปยังรูปเคารพและประชาชนของเขา ¹⁰ เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเขา และเอาพระเศียรของพระองค์มิดไว้ในวิหารของพระดาโกน ¹¹ แต่เมื่อชายเยซีกิเลอาดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่คนฟีลิสเตียได้กระทำแก่ซาอูล ¹² ทหารเก่งกล้าทั้งสิ้นก็ลุกขึ้น ไปเชิญพระศพของซาอูลและศพโอรสของพระองค์ นำมาที่ยาเบซ และเขาก็ฝังพระอัฐินั้นใต้ต้นโอ๊กในยาเบซ และได้อดอาหารเจ็ดวัน

ความบาปของซาอูลทำให้พระองค์เสียราชอาณาจักร

¹³ ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ ในเรื่องที่พระองค์มิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงแสวงหาการนำโดยทรงปรึกษาคนทรงด้วย ¹⁴ และมีได้ทรงแสวงหาการนำจากพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงสั่งหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายเจสซี

11

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล (2 ซมอ 5:1-3)

¹ แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกันเผ่าดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า ๐ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์ ² ในกาลก่อน แม้มือซาอูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า ๐ เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ³ ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของคนอิสราเอลก็มาเผ่ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์โดยซามูเอล

กรุงเยรูซาเล็มกลายเป็นเมืองหลวง (2 ซมอ 5:6-12)

⁴ ดาวิดและคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปยังเยรูซาเล็ม คือเยบซุส ที่นั่นคนเยบซุสอยู่ ซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น ⁵ ชาวเมืองเยบซุสทูลดาวิดว่า ๐ พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้ ๐ อย่างไม่ใครงักดี ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้ คือนครของดาวิด ⁶ ดาวิดรับสั่งว่า ๐ ผู้ใดที่โงมตีคนเยบซุสได้ก่อนจะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา ^๗ และโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า ^๗ และดาวิดทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด ⁸ และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบ ตั้งแต่มิลโลโดยรอบ และ

โยอาบก็ซ่อมสวนที่เหลือของเมืองนั้น⁹ และดาวิดทรงจำเริญยิ่งๆขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์

รายชื่อพวกวีรบุรุษของดาวิด

10 ต่อไปนี้เป็นคนที่เด่นในพวกวีรบุรุษของดาวิด ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราชอาณาจักรของพระองค์ ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสิ้น เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตามพระวาระของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล¹¹ ต่อไปนี้เป็นจำนวนวีรบุรุษของดาวิด คือ ยาโฮเบอัม คนฮักโมนี เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา เขายกหอกของเขาสู้คนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน¹² และในวีรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเขาไปคือเอลเออาซาร์ บุตรชายโดโด คนอาโหอาห์¹³ เขายกกับดาวิดที่บีสต์มิม เมื่อคนฟิลิสเตียชุมนุมกันทำสงครามที่นั่น มีที่ดินแปลงหนึ่งมีข้าวบาร์เลย์เต็มไปหมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย¹⁴ แต่พวกเขาหนีหยุดอยู่ท่ามกลางที่ดินแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสีย และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่¹⁵ สามคนในพวกทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้น ได้ลงไปถึงศิลาหาดาวิดที่ถ้ำอดุลลิม เมื่อกองทัพของคณฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟาอิม¹⁶ คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟิลิสเตียอยู่ที่เบรลเฮม¹⁷ ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า โอ ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบรลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้!¹⁸ แล้วคนทั้งสามก็แยกค่ายของคนฟิลิสเตียเข้าไป และตักน้ำมาจากบ่อเบรลเฮมที่ข้างประตูเมือง นำเอามาถวายดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแต่พระเยโฮวาห์¹⁹ ตรัสว่า โอขอพระเจ้าของข้าทรงห้ามข้าไม่ให้กระทำอย่างนี้ ควรหรือที่ข้าจะดื่มโลหิตของคนเหล่านี้ผู้ที่เสียชีวิตของเขา เพราะด้วยการเสียชีวิตของเขาเอง เขาได้อ่าน้ำนั้นมา เพราะฉะนั้นพระองค์จึงหาทรงดื่มไม่ ทถแล้วทหารสามคนนั้นได้กระทำสิ่งนี้²⁰ ฝ่ายอาบียัซน้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกของท่านสู้คนสามร้อย และฆ่าเสีย และได้รับชื่อเสียงตั้งวีรบุรุษสามคนนั้น²¹ ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น²² และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแก่กล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประจบมทกิจ เขาได้ฆ่าคนดองสิงโตของโมอับเสียสองคน เขาลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย²³ เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก คนอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพ่นทอผ้า แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขา และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าเขาเสียด้วยหอกของเขาเอง²⁴ สิ่งเหล่านี้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำ และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกทถแล้วทหารสามคนนั้น²⁵ ดุเถิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขาไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์²⁶ นอกนั้นมีพวกทถแล้วทหารของกองทัพคือ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบรลเฮม²⁷ ซัมโมทชาวเมืองฮาโรด เฮเลสคนเปโลน²⁸ อีรานบุตรชายอีกเชซชาวเมืองเทโคอา อามิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโรท²⁹ สิบเบยัค คนนุซาห์ อิลัย คนอาโหอาห์³⁰ มาหะรีย ชาวเนโทฟาห์ เฮเลด บุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์³¹ อีอัย บุตรชายริบัยแห่งเมืองกิเบอาของคนเบนยามิน เบไนยาห์ ชาวปรัอาโรน³² หุรีย ชาวสำธารกาอ์ช อามิเอล คนอารบาห์³³ ฮัสมาเวท คนมาสุริม เอลียาบา ชาวซาอัลบอน³⁴ ลูกหลานฮาเชมคนกิมโซ โยนาธาน บุตรชายซากิชาวฮาร่าห์³⁵ อาฮีอัม บุตรชายสาครร์ชาวฮาร่าห์ เอลีฟิล บุตรชายอูระ³⁶ เซเฟอร์ คนเมเคปราโฮต์ อาหิยาห์ คนเปโลน³⁷ เฮลโร ชาวคารเมล นา

อารัย บุตรชายเอสบัย 38 โยเอล น้องชายนาอัน มิบฮาร์ บุตรชายฮากรี 39 เศเลก คนอัมโมน นาคะรีย ชาวเบเอโรท ผู้ถืออาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรฺยูฮา 40 อิรา คนอิทไรต์ กาบเรบ คนอิทไรต์ 41 อูริยาห์ คนฮิตไทต์ ศาบาต บุตรชายอัคลัย 42 อาดีนา บุตรชายชิซาคนรูเบน หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน และสามสิบคนด้วยกันกับเขา 43 ฮานัน บุตรชายมาอาคาห์ และโยซาฟัท คนมิทเน 44 อุลซียา ชาวอัสมาเวท ซามาและเยฮีเอล บุตรชายโฮธามคนอาโรเออร์ 45 เยดียาเอล บุตรชายชิมรี และโยฮา น้องชายของเขา ชาวทิไซต์ 46 เอลีเอล คนมาหะไวต์ เยริบัยและโยซาริยาห์ บุตรชายเอลนาอัม และอิทมาห์ คนโมอับ 47 เอลีเอล โอบेत และยาอาซีเอล คนเมโซบัย

12

พวกต่างๆที่ร่วมกับดาวิดที่คิกลาก

1 ต่อไปนี้เป็นคนที่มาหาดาวิดที่คิกลาก ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวกเพราะเหตุชาอูลบุตรชายคิช เขาทั้งหลายเป็นคนในพวกทแกล้วทหาร ผู้ช่วยท่านในการรบ 2 เขาเป็นนักธนู เขาเหวี่ยงหินด้วยสลิงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือมือซ้าย เขาเป็นคนเบนยามิน ญาติของชาอูล 3 อาหิเยเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาช บุตรชายของเซมาอาห์ชาวเมืองกิเบอา และเยฮีเอลกับเปเลท บุตรชายของอัสมาเวท เบราคาห์และเยชูชาวอานาโรท 4 อิชมัยยาห์แห่งกิเบโอน ทแกล้วทหารในพวกสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าเหนือสามสิบคนนั้น เยเรมีย ยาฮาซีเอล โยฮานัน โยซาบาดชาวเมืองเกเดราห์ 5 เอลูซัย เยรีโมท เบอัลยาห์ เซมาริยาห์ เซฟาทิยาห์คนฮารูฟ 6 เอลคานาห์ อิสซืออาห์ อาซารเอล โยเอเซอร์ ยาโซแบม คนโคราห์ 7 และโยเอลาห์ กับ เศบาดียาห์ บุตรชายของเยโรธัมชาวเกโดร์ 8 มีทแกล้วทหารและผู้ชำนาญศึกจากคนกาดหนีเข้าไปหาดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร เขาชำนาญโล่และดั่ง ผู้ซึ่งหน้าของเขาเหมือนหน้าสิงโต และผู้ซึ่งรวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา 9 เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลีอับที่สาม 10 มิซมันนาห์ที่สี่ เยเรมียที่ห้า 11 อัททัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด 12 โยฮานันที่แปด เอลซาบาดที่เก้า 13 เยเรมียที่สิบ มักบันนัยที่สิบเอ็ด 14 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาด เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยก็เป็นนายร้อย ผู้ใหญ่ก็เป็นนายพัน 15 เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทั้งสิน และให้คนที่อยู่ ณ ลุ่มแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก 16 มีคนเบนยามินและยูดาห์มาเฝ้าดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง 17 ดาวิดทรงออกไปต้อนรับเขา และตรัสกับเขาว่า ถ้าท่านทั้งหลายมาฉันทัดมือเพื่อช่วยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะพันผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อขายข้าพเจ้า ให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายเถิด 18 แล้วพระวิญญูญาณ ได้มาเห็นอามาสัย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชาท่าน และเขาทูลว่า ข้าแต่ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสซัย สันติภาพ สันติภาพจงมีแก่พระองค์ และสันติภาพจงมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์ 19 แล้วดาวิดทรงรับเขาทั้งหลายไว้ และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์ 19 คนมนัสเสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง เมื่อพระองค์ยกมากับคนฟีลิสเตียเพื่อทำสงครามกับชาอูล แต่พวกฝ่ายดาวิดมิได้ช่วยคนฟีลิสเตีย เพราะผู้ครอบครองของคนฟีลิสเตียได้หารือกันและส่งพระองค์กลับ ไปเสีย บอกว่า ข้าพเจ้าจะหลบหนีไปคืนดีกับชาอูลนายของเขาดูโดยเอาหัวของเราไปด้วย 20 ขณะเมื่อพระองค์ไปยังคิกลาก คนมนัสเสห์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ ฮัดนาห์ โยซา

บาด เยธียาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลีชู และคิลเล็ย ฮั้วหน้าบรรดากองพันในคนมนัสเสห์²¹ เขาทั้งหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกปล้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นทแกล้วทหารทั้งสิ้น และเป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ²² ในสมัยนั้นทุกวันมีคนมาเข้าฝายดาวิด เพื่อจะช่วยเหลือพระองค์ จนเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า

กองทัพของตระกูลต่างๆตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์

²³ ต่อไปนี้เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม ผู้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรน เพื่อจะมอบราชอาณาจักรของซาอูลให้กับพระองค์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์²⁴ คนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม²⁵ จากคนสิเมโอน มีทแกล้วทหารชานาญศึกเจ็ดพันหนึ่งร้อย²⁶ จากคนเลวีสี่พันหกร้อย²⁷ เยโฮยาดา เป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากับท่านสามพันเจ็ดร้อย²⁸ ศาโดททแกล้วทหารหนุ่ม และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขาเองเป็นผู้บังคับบัญชายี่สิบสองคน²⁹ จากคนเบนยามินญาติของซาอูลสามพันคน ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจงรักภักดีต่อราชวงศ์ซาอูล³⁰ จากคนเอฟราอิม ทแกล้วทหารแกล้วกล้าสองหมื่นแปดร้อยคน เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขา³¹ จากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล หนึ่งหมื่นแปดพันคน ผู้ซึ่งเขาบ่งชื่อไว้ให้มาเชิญดาวิดไปเป็นกษัตริย์³² จากคนอิสสาการ์ มีผู้รู้กาลเทศะ ทราบว่าอิสราเอลควรทำประการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน และญาติของเขาทั้งสิ้นอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา³³ จากคนเศบูลุน มีห้าหมื่นคนที่ฝึกแล้วเตรียมพร้อมเข้าสู่รบ สรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือ มิใช่ด้วยสองจิตสองใจ³⁴ จากคนเนฟทาลี ผู้บังคับบัญชาหนึ่งพัน ซึ่งมีคนติดโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน³⁵ จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน³⁶ จากคนอาเซอร์ สี่หมื่นคนฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม³⁷ และจากปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น จากคนรูเบน และคนกาด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีหนึ่งแสนสองหมื่นคน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม³⁸ ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมทั้งจะทำศึก ได้มายังเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น ในท่านองเดียวกัน บรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์³⁹ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราะว่าพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา⁴⁰ ยิ่งกว่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายด้วยคือไกลออกไปถึงอิสสาการ์ และเศบูลุน และเนฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกลา อูฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นแบ่ง ขนมะเดื่อ ซอองุ่นแห้ง น้ำองุ่น น้ำมัน วัวและแกะ เพราะว่ามีความขึ้นบานในอิสราเอล

13

เขารบทุกหีบแห่งพระเจ้าโดยใช้วิธีที่ไม่ถูกต้อง

¹ ดาวิดได้ทรงหารือกับนายพันและนายร้อย กับหัวหน้าทุกๆคน² และดาวิดตรัสกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงว่า □ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาพี่น้องของเรา ผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบุโรทิศและคนเลวีด้วย ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เขาทั้งหลายมาหาพวกเราพร้อมกัน³ และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเราอีก เพราะเราทั้งหลายมิได้ไปตามถึงในสมัยของซาอูล□⁴ ขุนมนชนทั้งสิ้นนั้นก็พากันกล่าวว่า พวกเขาจะกระทำตาม เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น⁵ เพราะ

ฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแต่ซีโหร์แห่งอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากศิรียาห์เยออาริม ⁶ ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบาอาลาห์ คือศิรียาห์เยออาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจากที่นั่นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ อันเป็นหีบที่เรียกกันตามพระนาม ⁷ และเขาทั้งหลายก็บรรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกวียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบินาดีบ และอุสซาทห์กับอาหิโยเป็นคนขับเกวียน ⁸ และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็รำเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเขาทั้งหลาย ด้วยเพลง พิณเขาคู่ พิณใหญ่ รำมะนา ฉาบ และแตร

อุสซาทห์เสียชีวิต

⁹ และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลานนวดข้าวของคิโดน อุสซาทห์ก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้เพราะวิสะดุด ¹⁰ และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสซาทห์ และพระองค์ทรงประหารเขา เพราะเขาเหยียดมือออกยังหีบนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า ¹¹ และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาทห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรตอุสซาทห์ จนถึงทุกวันนี้ ¹² และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้าในวันนั้น และพระองค์ตรัสว่า □ เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้□ ¹³ ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่ทรงนำหีบแะไปไว้ที่บ้านโอเบเดโอดมคนกัถ ¹⁴ และหีบของพระเจ้าได้ค้างอยู่กับครัวเรือนของโอเบเดโอดมที่เรือนของเขาสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบเดโอดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขามีอยู่

14

กษัตริย์ดาวิดทรงมั่งคั่งบริบูรณ์

¹ ยีราหมกษัตริย์เมืองไทระ ได้ทรงส่งผู้สื่อสารมาเฝ้าดาวิด และทรงส่งไม้สนสีดาร์ ทั้งช่างก่อและช่างไม้เพื่อจะสร้างวังถวายพระองค์ ² และดาวิดทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เพราะพระราชอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ³ และดาวิดทรงรับมหัสีเพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และดาวิดทรงให้กำเนิดโอรสและธิดาอีก ⁴ ต่อไปนั้นเป็นชื่อราชบุตรซึ่งพระองค์ทรงมีในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โชนับ นารัน ซาโลมอน ⁵ อิบซาร์ เอลีชวา เอลเปเลท ⁶ โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย ⁷ เอลีชามา เบเอลยาตา เอลีเฟเลท ⁸ เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว คนฟิลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด ดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย ⁹ ฝ่ายคนฟิลิสเตียได้มาปล้นในหุบเขาเรฟาอิม ¹⁰ และดาวิดก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า □ใครที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้ฟิลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือ□ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบพระองค์ว่า □ขึ้นไปเถาะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า□ ¹¹ และพระองค์เสด็จไปยังบาสอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะเขาทั้งหลายที่นั่น และดาวิดตรัสว่า □พระเจ้าทรงทะลงงข้าศึกของข้าพเจ้าเหมือนดังกระแสน้ำที่พุ่งใส่□ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า บาสอัลเปราซิม ¹² เขาทั้งหลายก็ทิ้งรูปเคารพของเขาเสียที่นั่น และดาวิดก็ทรงมีพระบัญชา และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด ¹³ และคนฟิลิสเตียยังมาปล้นในหุบเขานั้นอีก ¹⁴ และเมื่อดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า □เจ้าอย่าขึ้นไปตามเขา จงอ้อมไปและโจมตีเขาที่ตรงข้ามกับหมุดันหมอน ¹⁵ และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพอยู่ที่ยอดหมุดันหมอนแล้ว จงออกไปทำศึก เพราะว่าพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้าเพื่อโจมตีกองทัพของคนฟิลิสเตีย□ ¹⁶ และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์ และเขา

ทั้งหลาย โฉมตึกกองทัพคนฟีลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์¹⁷ กิตติศัพท์ของดาวิดก็ลือไปสู่นครดาประเทศทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ทรงให้ประชาชนชาติทั้งปวงครั้นคร้ามดาวิด

15

คนเลวีห้ามหีบแห่งพระเจ้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

¹ ดาวิดทรงสร้างพระราชวังของพระองค์หลายหลังในนครดาวิด และพระองค์ทรงเตรียมไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้² แล้วดาวิดตรัสว่า ปนอกจากคนเลวีแล้ว ไม่ควรที่คนอื่นจะห้ามหีบของพระเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้ห้ามหีบของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์เป็นนิตย์³ และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่ของหีบนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้⁴ และดาวิดทรงรวบรวมลูกหลานของอาโรนและคนเลวี⁵ คือจากลูกหลานของโคซาท ได้อุรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยยี่สิบคน⁶ จากลูกหลานของเมราริ ได้อาสาياهوเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาสองร้อยยี่สิบคน⁷ จากลูกหลานของเกอร์โซม ได้โยเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสามสิบคน⁸ จากลูกหลานของเอลีซาฟาน ได้เซไมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาสองร้อยคน⁹ จากลูกหลานของเฮโบรน ได้เอลีเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน¹⁰ จากลูกหลานของอุสซียเอล ได้อัมมีนาตบเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสิบสองคน¹¹ แล้วดาวิดทรงเรียกศาโดกและอาบียาฮาร์ปุโรหิต และคนเลวีคือ อุรีเอล อาสาياهو โยเอล เซไมอาห์ เอลีเอล และอัมมีนาตบ¹² และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ปนั้เจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า เพื่อเจ้าจะนำหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้¹³ เพราะเจ้ามิได้ไปห้ามเสียแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงทรงทลายออกมาเหนือเรา เพราะเรามิได้แสวงหาตามระเบียบอันสมควร¹⁴ แล้วปุโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขาเพื่อจะเชิญหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา¹⁵ และคนเลวีได้ห้ามหีบของพระเจ้าบนบ่าด้วยคานหาม ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์¹⁶ ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขาให้เป็นนักร้องเล่นเครื่องดนตรี มีพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน¹⁷ คนเลวีจึงแต่งตั้งเฮมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาคือ อาสาฟบุตรชายเบเรคิยาห์ และจากลูกหลานเมราริพี่น้องของเขาคือ เอธานบุตรชายคูซาياهو¹⁸ และพร้อมกับเขาได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาในอันดับสองคือ เศคาริยาห์ เบน ยาอาซียเอล เชมิราโมท เยฮียเอล อุณี เอลีอับ เบน โนยาห์ มาอาเสอาห์ มัททิติยาห์ เอลีฟีล และมิกเนยาห์ และโอเบดเอโดม กับเยฮียเอล เป็นคนเฝ้าประตู¹⁹ นักร้องคือ เฮมาน อาสาฟ เอธาน เป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์²⁰ เศคาริยาห์ อาซียเอล เชมิราโมท เยฮียเอล อุณี เอลีอับ มาอาเสยาห์ และเบนโนยาห์ เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโมท²¹ แต่มัททิติยาห์ เอลีฟีล มิกเนยาห์ โอเบดเอโดม เยฮียเอล และอาซาซياهو เป็นผู้นำด้วยพิณเขาคู่ตามสำเนียงเชมินิท²² เคนานิยาห์หัวหน้าของคนเลวีในเรื่องเพลงเป็นผู้อำนวยการเพลง เพราะเขาเข้าใจดี²³ เบเรคิยาห์และเอลคานาห์ เป็นนายประตูเฝ้าหีบ²⁴ เซบานิยาห์ เยโฮซาฟัท เนอันเอล อามาสิย เศคาริยาห์ เบนโนยาห์ และเอลีเยเซอร์ปุโรหิตได้เฝ้าแดรหน้าหีบของพระเจ้า โอเบดเอโดม และเยฮิยาห์เป็นนายประตูเฝ้าหีบด้วย

ดาวิดได้นำหีบพันธสัญญาขึ้นมา

25 ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และผู้บัญชากองทัพ จึงได้ไปนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นจากเรือนของโอบเอดโอดมด้วยความเปรมปรีดี²⁶ อยู่มาเพราะพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว²⁷ ดาวิดทรงฉลองพระองค์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้หามหีบ และนักร้อง และเคนานียาห์ผู้อำนวยการเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอาโศดผ้าป่าน²⁸ ดังนั้นแหละคนอิสราเอลทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร และฉาบ และทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่

มีคาลมเหสีของกษัตริย์ดาวิดดูหมิ่นพระองค์

29 และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคาลราชธิดาของชาวอูลแลดูตามช่องพระแกลเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงเดินรำและทรงรำเริงอยู่ พระนางก็มีใจดูหมิ่นพระองค์

16

คนอิสราเอลถวายเครื่องบูชาและมิงงานเลี้ยงฉลองเพราะได้นำหีบแห่งพระเจ้าเข้ามา

1 และเขาทั้งหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเจ้า² และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนามพระเยโฮวาห์³ และทรงแจกขนมปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมองุ่นแห้งคนละอัน แก่บรรดาประชาชนอิสราเอลทั้งชายและหญิง⁴ และพระองค์ทรงตั้งคนเลวีบางคนให้เป็นผู้ปรนนิบัติหน้าหีบของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง ถวายโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล⁵ อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองท่านคือเศคาริยาห์ เยอีเอล เชมิราโมท เยฮีเอล มิททีริยาห์ เอลีอับ เบไนยาห์ โอบเอดโอดม และเยอีเอล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณใหญ่และพิณเขาคู่ อาสาฟเป็นคนตีฉาบ⁶ และเบไนยาห์กับยาซาซึเอลบุตรฮิตจะเป่าแตรเรื่อยไปหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า

เพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์

7 แล้วในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรก ให้มีการร้องเพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยอาสาฟและพี่น้องของท่าน⁸ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย⁹ จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์¹⁰ จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี¹¹ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป¹² จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์¹³ โอ เชื้อสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์¹⁴ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก¹⁵ จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวาจาที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ¹⁶ คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค¹⁷ ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร¹⁸ ว่า

□เราจะให้แผ่นดินคนอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย□ 19 เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น 20 พวกเราไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง 21 พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา 22 ว่า □อย่าแต่ต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา□ 23 แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน 24 จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย 25 เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง 26 เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ 27 เกียรติและความไ้อำตาดระการมียู่ต่อพระพักตร์พระองค์ กำลังและความขึ้นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์ 28 ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์ 29 จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ 30 ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิภพถูกสถาปนาแล้ว จะไม่หวั่นไหวเลย 31 จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เขาพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า □พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง□ 32 ให้ทะเลคารัน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในั้น ให้ทุ่งนาเรียงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในั้น 33 แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่า ไม่จะร้องเพลง เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก 34 โอ จงไมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ 35 และท่านจงกล่าวว่ □โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอจงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะไมทนาขอบพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสิงโลดในการสรรเสริญพระองค์□ 36 จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่ในรัชกาลจนถึงในรัชกาล□ แล้วประชาชนทั้งปวง ได้กล่าวว่ □เอเมน□ และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์

การตั้งผู้ปรนนิบัติ ผู้เฝ้าประตู บุโรหิตและนักเล่นดนตรีสำหรับหีบแห่งพระเจ้า

37 ดาวิดจึงทรงให้อาสาฟและพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ให้ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นเรื่อย ไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ 38 ทั้งโอเบดเอโดมและพี่น้องหกสิบแปดคนของท่านด้วย ฝ่ายโอเบดเอโดมบุตรชายเยดูธุนกับโยสาฟให้เป็นคนเฝ้าประตู 39 และพระองค์ทรงให้ศาโดกบุโรหิต กับพี่น้องของท่านผู้เป็นบุโรหิต อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในภูเขาสูงเมืองกิเบโอน 40 เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นเครื่องเผาบูชาในเวลาเช้าเวลาเย็นเสมอ ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติอิสราเอล 41 เฮมานและเยดูธุนอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกเลือก และบ่งชื่อไว้ให้ถวายไมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ 42 และพร้อมกับเขาเฮมานและเยดูธุนมีแตร์และฉาบเพื่อบรรเลง และเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูกหลานของเยดูธุนได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู 43 และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน และดาวิดเสด็จกลับเพื่ออวยพรแด่ราชวงศ์ของพระองค์

17

ดาวิดปรารถนาสร้างพระนิเวศของพระเจ้า (2 ซมอ 7:1-3)

1 อยู่มาเมื่อดาวิดประทับในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาอันผู้พยากรณ์ว่า ๒ ดูเถิด เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ภายใต้ม่าน ๓ และนาอันทูลดาวิดว่า ๒ ขอพระองค์ทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ ๓ แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเจ้ามาถึงนาอันว่า ๔ ๒ จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ๒ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เรายู่ ๕ เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เรापออิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์ในวันนี้ แต่เราได้ไปจากเต็นท์ถึงเต็นท์โน้น และจากพลับพลาแห่งนี้ถึงแห่งโน้น ๖ ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับผู้วินิจฉัยของอิสราเอลคนใด ผู้ที่เราได้บัญชาให้เขาเลี้ยงดูประชาชนของเราหรือว่า ๒ ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา ๒

พันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับดาวิด (2 ซมอ 7:4-17)

7 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา ๒ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้เอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา ๘ และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศไป และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก ๙ และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่มาตีปล้นเขาตั้งแต่ก่อนมา ๑๐ ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ ๑๑ และอยู่มาเมื่อวันที่หลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มากภายหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา ๑๒ เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์ ๑๓ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า ๑๔ แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิตย์ เราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์ ๑๕ นาอันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิตินี้ทั้งหมด

คำอธิษฐานและคำสรรเสริญของดาวิด (2 ซมอ 7:18-29)

16 แล้วกษัตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับนั่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า ๒ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นอะไรเล่าที่พระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาไกลจนถึงแค่นี้ ๑๗ โอ ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะพระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น และทรงมองข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะอันสูงส่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ๑๘ และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้อีกในเรื่องเกียรติอันทรงประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ ๑๙ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตามนี้

พระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำการใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้นเพื่อจะกระทำให้สิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้จักกันไป 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามิผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์ ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ยินกับหูของข้าพระองค์ 21 ประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าเสด็จ ไปไกลให้เป็นประชาชนของพระองค์ เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่ยิ่ง โดยสิ่งที่ใหญ่ไต่หน้าสะพริงกัลว ในการที่ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหลาย ให้พ้นหน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงไถ่มาจากอียิปต์ 22 และพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิตย์ และข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย 23 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฉะนั้นบัดนี้ขอ ให้พระวาจนะซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นนิตย์ และขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นเถิด 24 และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้และเกรียงไกรอยู่เป็นนิตย์ว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าแก่อิสราเอล □ และวงศของดาวิดผู้รับ ใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนา ไว้ต่อพระพักตร์ของพระองค์ 25 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับ ใช้ของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงสร้างวงศ์ให้ เพราะฉะนั้นผู้รับ ใช้ของพระองค์จึง ได้ประสบความกล้าหาญที่จะอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ 26 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งที่ดีนี้ให้แก่ผู้รับ ใช้ของพระองค์ 27 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอ ให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะทรงอวยพระพรแก่วงศ์ของผู้รับ ใช้ของพระองค์ เพื่อวงศ์นั้นจะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าสิ่งใดที่พระองค์ทรงอำนวยการพระพร สิ่งนั้นก็ได้รับพระพรเป็นนิตย์ □

18

ราชอาณาจักรของดาวิดถูกสถาปนาไว้ให้มั่นคง (2 ซมอ 8:1-18)

1 และอยู่ต่อมาดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงปราบปรามเขาเสีย ทรงยึดเมืองกัท และชนบทของเมืองนั้นจากมือคนฟีลิสเตีย 2 และพระองค์ทรงโจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับ ใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย 3 ดาวิดทรงโจมตีฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์ของเมืองโศบาห์ด้วยตรงไปยังเมืองฮามัท ขณะเมื่อพระองค์เสด็จ ไปตั้งอำนาจการปกครองของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส 4 และดาวิดทรงยึดรถรบจากท่านมาหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดพัน และทหารราบสองหมื่น และดาวิดทรงตัดเอ็นโค่นขาม้ารถรบเสียสิ้น แต่ทรงเหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน 5 และเมื่อคนซีเรียแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน 6 แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับ ใช้ของดาวิด และนำบรรณาการมาถวาย ดาวิดเสด็จไป ณ ที่ใด พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่พระองค์ที่นั่น 7 ดาวิดทรงยึดโล่ทองคำที่ผู้รับ ใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือ และทรงนำมาที่เยรูซาเล็ม 8 ดาวิดทรงยึดทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากเมืองทิบาห์และจากเมืองคุน หัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ ซึ่งซาโลมอนทรงใช้สร้างชั้นเสาครทองสัมฤทธิ์และเสา และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ 9 เมื่อโทอุกษัตริย์แห่งเมืองฮามัท ได้ยินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบาห์แล้ว 10 พระองค์ทรงใช้ฮาโดรัมโอรสของพระองค์ไปเผ่ากษัตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ และถวายพระพรที่พระองค์ทรงรับกับฮาดัดเอเซอร์และทรงชนะ (เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์ได้สู้รบกับโทอุบอยยา) และพระองค์ได้ส่งของทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ ด้วยเงิน และด้วยทอง

สัมฤทธิ์มาถวาย ¹¹ และกษัตริย์ดาวิดทูลถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชาติทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลซ ¹² และอาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์ได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลือ ¹³ และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็นคนรับใช้ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิด ไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด ¹⁴ ดาวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ¹⁵ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิหูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ ¹⁶ และศาโดกบุตรชายอาหิหูดและอาบีเมลคนบุตรชายอาบียาธาห์เป็นปุโรหิต และชวาเซชาเป็นราชเลขา ¹⁷ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเคเรีและคนเบเลซ และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าในราชการของกษัตริย์

19

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย (2 ซมอ 10:1-19)

¹ และอยู่ต่อมาภายหลังนั้นนาหาชกษัตริย์ของ คนอัมโมน สิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทน ² และดาวิดตรัสว่า เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนโอรสของนาหาช เพราะว่าบิดาของท่าน ได้แสดงความเมตตาต่อเรา □ ดาวิดจึงทรงส่งผู้ถือสาธไปเฝ้าโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็มายังฮานูนในแผ่นดินของคนอัมโมน เพื่อจะเฝ้าโลมท่าน ³ แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนว่า □ พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เฝ้าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อค้นหาและคว้าและสอดแนมแผ่นดินมิใช่หรือ □ ⁴ ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดและโกนเขาเสีย และตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป ⁵ เมื่อมีบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงใช้ให้ไปรับเขา เพราะคนเหล่านั้นอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า □ จึงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าคราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึงค่อยกลับมา □ ⁶ เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด ฮานูนและคนอัมโมนจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างรถรบและพลม้าจากเมโสโปเตเมีย จากซีเรียมาอาคาห์ และจากโคบาห์ ⁷ เขาได้จ้างรถรบสามหมื่นสองพันคันและกษัตริย์แห่งเมืองมาอาคาห์ก็ยกกองทัพของท่าน ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคนอัมโมนก็รวบรวมกันมาจากหัวเมืองของเขาทั้งหลาย และมาทำสงคราม ⁸ เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นจึงใช้โยอาบ และกองทัพทพแก่สัหวาททั้งสิ้นไป ⁹ คนอัมโมนออกมาจัดทัพตรงหน้าประตูเมือง และบรรดากษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก ¹⁰ เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนั้นชานาอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคิดเอาจากบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วและจัดทัพเข้าไปต่อสู้คนซีเรีย ¹¹ ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ ท่านก็มอบไว้ในกำมือบึงชัยของอาบีชัยน้องชายของท่าน คนเหล่านั้นก็จัดเข้าสู้กับคนอัมโมน ¹² และท่านพูดว่า □ ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเราแล้วเจ้าจงช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะช่วยเจ้า ¹³ จึงมีความกล้าหาญเกิด และให้เราประพุดตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองของพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด □ ¹⁴ ดังนั้นโยอาบและประชาชนผู้อยู่กับท่านได้เข้ามาใกล้ข้างหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน และเขาทั้งหลายก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน ¹⁵ และเมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาก็หนีไปให้พ้น

หน้าอาบิซัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม¹⁶ แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขาจึงส่งผู้สื่อสารไปนาคานซีเรียซึ่งอยู่ปากแม่น้ำข้างโน้นออกมา มีโซฟคผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย

ดาวิดทรงนำการสู้รบเอง

¹⁷ และเมื่อมีคนกราบทูลดาวิด พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขาทั้งหลายต่อสู้กับพระองค์¹⁸ และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียคือคนของรถรบเจ็ดพันคนและทหารราบสี่หมื่นคน และฆ่าโซฟคผู้บัญชาการกองทัพของเขาทั้งหลายด้วย¹⁹ และเมื่อผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล เขาก็ยอมทำสันติภาพกับดาวิด และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

20

โยอาบกับดาวิดชนะเมืองรับบาห์ (2 ซมอ 12:26-31)

¹ และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาภคินีของกองทัพออกไปรบ โยอาบก็นำกำลังกองทัพไปกวาดล้างแผ่นดินของคนอัมโมน และมาล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบาห์ และคว้าเมืองนั้นเสีย² และดาวิดทรงถอดมงกุฎจากพระเศียรของภคินีของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบว่ามีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งต่อมาอยู่บนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับของจากเมืองนั้นได้ข้าวของเป็นอันมาก³ พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา ตั้งเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลื่อยและเหล็กชุดและขวาน และดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมืองทั้งสิ้นของคนอัมโมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม

การข้ามนุซัยซัยห์แห่งฟิลิสเตีย

⁴ และอยู่มาภายหลังเกิดสงครามขึ้นกับคนฟิลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ แล้วสิบเบศัยคนหุซซาห์ได้สังหารสิบปียผู้เป็นลูกหลานของคนซัยซัย และคนฟิลิสเตียก็ถูกปราบปราม⁵ และมีสงครามกับคนฟิลิสเตียอีก และเอลฮานันบุตรชายยาอิร์ได้ฆ่าลามีน้องชายของโกลิอัทชาววกัทธิเสย ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพ่นต่อผ้า⁶ และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีมือข้างหนึ่งมีนิ้วหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว จำนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของคนซัยซัยด้วย⁷ และเมื่อเขาทำหายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายซิมเอี๊ยะพระเชษฐาของดาวิดก็ประหารเขาเสีย⁸ คนเหล่านี้บังเกิดแก่คนซัยซัยในเมืองกัท และเขาล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

21

ดาวิดนับจำนวนทหารอิสราเอล (2 ซมอ 24:1-9)

¹ ชาตานได้ยื่นขึ้นต่อสู้อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล² ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพว่า [จง] ไปนับอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเออร์เชบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เราเพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเขาทั้งหลาย³ แต่

โยอาบทูลว่า ข้าพพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชาชนของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพพระองค์ แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพพระองค์มิใช่หรือ โฉนเจ้านายของข้าพพระองค์จึงรับสั่งเช่นนั้น โฉนพระองค์จึงทรงนำการละเมิดมาสู่อิสราเอล⁴ แต่โยอาบขัดรับสั่งของกษัตริย์มิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอดคนอิสราเอลทั้งสิ้น และกลับมายังเยรูซาเล็ม⁵ และโยอาบถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ดาวิด ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ชกดาบ และในยูดาห์มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ชกดาบ⁶ แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยามินท่ามกลางจำนวนนั้นด้วย เพราะว่าพระดำรัสของกษัตริย์เป็นที่น่ารังเกียจแก่โยอาบ

ดาวิดทรงเลือกโรครบาด (2 ซมอ 24:10-17)

⁷ แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล⁸ และดาวิดทูลพระเจ้าว่า ข้าพพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งในการที่ข้าพพระองค์ได้กระทำการนี้ ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพพระองค์ได้กระทำการอย่างโง่เขลามาก⁹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับกาดผู้ทำนายของดาวิดว่า¹⁰ จงไปบอกดาวิดว่า ข้าพพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่ง เพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า¹¹ กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า ข้าพพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า จงเลือกเอาตามที่เจ้าพอใจ¹² คือ กันดารอาหารสามปี หรือการล้างผลาญโดยศัตรูของเจ้าสามเดือนขณะที่ดาบของศัตรูจะขับเจ้าทัน หรือดาบของพระเยโฮวาห์สามวัน คือโรครบาดบนแผ่นดิน และหตุสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสิ้นของอิสราเอล ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงพิจารณาดูว่าจะให้ข้าพพระองค์กราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพพระองค์มาว่าประการใด¹³ แล้วดาวิดตรัสกับกาดว่า ข้าพเรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราดกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย¹⁴ ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โรครบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน¹⁵ และพระเจ้าทรงใช้หตุสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย พระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตร และพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น และพระองค์ตรัสกับหตุสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า ข้าพแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้¹⁶ ส่วนหตุสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน¹⁶ และดาวิดแห่งพระพักตร์ทรงเห็นหตุสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ยืนระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ และในมือถือดาบที่ชกออกเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ผู้ได้สวมผ้ากระสอบแล้ว ก็ขบหน้าลง¹⁷ และดาวิดทูลพระเจ้าว่า ข้าพพระองค์มิใช่หรือที่บัญชาให้นับประชาชน ข้าพพระองค์เป็นผู้ได้กระทำการบาป และได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก แต่บรรดาแกะเหล่านี้เขาได้กระทำอะไร โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพพระองค์ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นอยู่เหนือประชาชนของพระองค์¹⁸

พระเจ้าทรงเลือกลานนวดข้าวของโอรัน (อารานาห์) ให้เป็นที่สร้างพระวิหาร (2 ซมอ 24:18-25)

¹⁸ แล้วหตุสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ให้ดาวิดขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน¹⁹ ดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาด ซึ่งท่านได้กราบทูลในพระนามของพระเยโฮวาห์²⁰ ฝ่ายโอรันกำลังนวดข้าวสาละอยู่ ท่านหันมาเห็นหตุสวรรค์ บุตรชายสี่คนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย²¹ เมื่อดาวิด

เสด็จมายังโอรันนั้น โอรันนั้นมองเห็นดาววิด และออกไปจากลานนวดข้าวถวายบังคมดาววิดด้วย
 ขบหน้าลงถึงดิน ²² และดาววิดตรัสกับโอรันนั้นว่า บัจงให้ทีลานนวดข้าวแก่เราเถิด เพื่อเราจะ
 สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนนั้น จงให้แก่เราตามราคาเต็ม เพื่อว่าโรคระบาดนั้น
 จะได้ระงับเสียจากประชาชน ²³ แล้วโอรันก็กราบทูลดาววิดว่า บัขอทรงรับไปเกิดพะยะคะ
 และขอขัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด นี่พะยะคะ ข้า
 พระองค์ขอถวายวัวสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเลือนนวดข้าวให้เป็นฟืน แล้วข้าวสาลี
 เป็นธัญญาบูชา ข้าพระองค์ขอถวายหมด ²⁴ แต่ขัตริย์ดาววิดตรัสกับโอรันนั้นว่า บัห้ามได้ แต่
 เราจะซื้อเอาตามราคาเต็ม เราจะไม่เอาของของเจ้าถวายพระเยโฮวาห์ หรือถวายสิ่งที่เรา
 ได้เสียค่าเป็นเครื่องเผาบูชา ²⁵ ดาววิดจึงทรงชำระให้โอรันเป็นทองคำน้ำหนักหกร้อยเซ
 เชลเพื่อที่นั้น ²⁶ ดาววิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่อง
 เผาบูชา และเครื่องสันติบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรง
 ตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา ²⁷ แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงบัญชาทูต
 สวรรค์ และท่านก็เอาดาบใส่ฝักเสีย ²⁸ ครั้งนั้น เมื่อดาววิดทรงเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงตอบ
 พระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอรันนั้นคนเขนุส พระองค์ก็ทรงถวายสัตวนุชาที่นั่น ²⁹ เพราะ
 พลับพลาของพระเยโฮวาห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชา
 ในเวลานั้นอยู่ในภูเขาซีนายสถานสูงที่กิเบโอน ³⁰ แต่ดาววิดจะไปทูลถามพระเจ้าที่นั่นไม่ได้ เพราะ
 พระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

22

ดาววิดทรงเตรียมวัสดุสำหรับการสร้างพระวิหาร

¹ แล้วดาววิดตรัสว่า บันี้แหละพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหละแท่นเครื่องเผา
 บูชาสำหรับอิสราเอล ² ดาววิดทรงบัญชาให้รวบรวมคนต่างด้าวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล
 และพระองค์ทรงจัดคนสกัดหินให้เตรียมหินสกัดเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ³ ดาววิดยัง
 ทรงจัดสะสมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นตะปูของบานประตูรั้วและเป็นเหล็กหนีบ ทั้งทอง
 สัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเหลือที่จะชั่งได้ ⁴ และไม้สนสิดารับไม่ถ่าน เพราะว่าชาวไซดอน
 และชาวไทระ ได้นำไม้สนสิดารับจำนวนมากมายมาถวายดาววิด ⁵ เพราะดาววิดตรัสว่า บัชาโลม
 อนุตรชายของเรายังเด็กอยู่และไม่เคยงาน และพระนิเวศซึ่งจะสร้างถวายพระเยโฮวาห์
 นั้นต้องหุรหุรอย่างยิ่ง มีชื่อเสียงและสง่าราศีในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นบัดนี้
 เราจึงจะจัดเตรียมไว้ ⁶ ดาววิดจึงทรงจัดวัสดุเป็นจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์

ดาววิดทรงกำชับชาโลมอน

⁶ แล้วพระองค์ทรงเรียกชาโลมอนราชโอรสของพระองค์ และกำชับท่านให้สร้างพระ
 นิเวศถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ⁷ ดาววิดรับสั่งชาโลมอนว่า บัลูกเอ๋ย เรามีใจ
 ประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศถวายพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ⁸ แต่พระวจนะ
 ของพระเยโฮวาห์มายังเราว่า บัเจ้าได้ทำให้โลหิตตกมาก และได้ทำสงครามใหญ่โต เจ้า
 อย่าสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากต่อสายตา
 ของเราบนแผ่นดินโลก ⁹ ดูเถิด บุตรชายคนหนึ่งจะบังเกิดมาแก่เจ้า เขาจะเป็นคนแห่งความ
 สงบ เราจะให้ความสงบแก่เขาให้พ้นจากศัตรูทั้งสิ้นของเขารอบข้าง เพราะเขาจะมีชื่อว่า
 ชาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในสมัยของเขา ¹⁰ เขาจะสร้าง
 พระนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา และเราจะ
 สถาปนาราชบัลลังก์ของเขาเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ ¹¹ นี่แหละ ลูกของข้าเอ๋ย ขอพระเย

โยฮานห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า และขอให้เจ้ามีความสำเร็จ และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าสำเร็จดังที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องเจ้า ¹² ขอเพียงพระเยโฮวาห์ประสพให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ และทรงตั้งเจ้าให้ปกครองอิสราเอลและทรงโปรดให้เจ้ารักษาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ¹³ แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ ถ้าเจ้าจะระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับอิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวและอย่าท้อถอยเลย ¹⁴ และดูเถิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยความยากเหนียวอย่างยิ่ง เป็นทองคำหนักหนึ่งแสนตะลันต์ เงินหนักหนึ่งล้านตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์และเหล็กเหลืองที่จะชั่ง เพราะมีมากมายเหลือเกิน เราได้จัดเตรียมตัวไม้และหินด้วย เจ้าจะเพิ่มเติมเข้าอีกก็ได้ ¹⁵ ยิ่งกว่านั้น เจ้ามีคนทำงานมากมาย คือช่างสกัดหิน ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกชนิด ¹⁶ ส่วนทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กนั้นก็มียากหลายเหลือที่จะนับได้ ลูกขึ้นๆไปเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า□

ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยชาโลมอน

¹⁷ ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยชาโลมอน โอรสของพระองค์ด้วย ว่า ¹⁸ □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตอยู่กับเจ้ามิใช่หรือ และพระองค์มิได้ประทานการหยุดพักสงบแก่เจ้าทุกด้านหรือ เพราะพระองค์ทรงมอบชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา และแผ่นดินนั้นก็ราบคาบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และต่อหน้าประชาชนของพระองค์ ¹⁹ บัดนี้จงตั้งจิตตั้งใจของเจ้าที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงลุกขึ้นสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพื่อว่าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ก็ดี และเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ของพระเจาก็ดี จะได้นำเอามาไว้ในพระนิเวศที่จะสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์□

23

ดาวิดทรงตั้งชาโลมอนให้เป็นกษัตริย์

¹ เมื่อดาวิดทรงชราและหง่อมแล้ว พระองค์ทรงตั้งชาโลมอน โอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ² ดาวิดทรงให้ประมุขเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล และบรรดาปุโรหิต และคนเลวี ³ คนเลวี่นั้นอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปก็ให้นับไว้ และรวมได้สามหมื่นแปดพันคน ⁴ ดาวิดตรัสว่า □จากพวกนี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และหกพันคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย ⁵ สี่พันคนเป็นนายประตู และอีกสี่พันคนจะถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้ใช้สรรเสริญ□ ⁶ และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองๆตามบุตรชายของเลวี คือ เกอร์โซม โคฮาท และเมรารี

ผู้สืบสายโลหิตของเกอร์โซม (กตว 3:25-26)

⁷ จากคนเกอร์โซมคือลาดานและซิมเอี ⁸ บุตรชายของลาดานคือ เยฮีเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศราม และโยเอล สามคน ⁹ บุตรชายของซิมเอีคือ เซโลมีท ฮาซีย์เอล และฮาราน สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาดาน ¹⁰ และบุตรชายของซิมเอีคือ ยาหาท ศินาเยอูซ และเบริยาห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของซิมเอี ¹¹ และยาหาทเป็นหัวหน้า และศิยาห์เป็นคนที่สอง แต่เยอูซและเบริยาห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราะฉะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน

ผู้สืบสายโลหิตของโคฮาท (กตว 3:27-31)

12 บุตรชายของโคฮาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล สิคน 13 บุตรชายของอัมรามคือ อาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้ทำพิธีชำระสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาสืบไปเป็นนิตย์ เพื่อเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ และอายุพระพรในพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ 14 ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสียงท่ามกลางคนตระกูลเลวี 15 บุตรชายของโมเสสคือ เกอร์โซม กับ เอลีเยเซอร์ 16 บุตรชายของเกอร์โซมคือ เบนูเอลผู้เป็นหัวหน้า 17 บุตรชายของเอลีเยเซอร์คือ เรหับยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลีเยเซอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรหับยาห์มีมากนั้ก 18 บุตรชายของอิสฮาร์คือ เซโลมิทผู้เป็นหัวหน้า 19 บุตรชายของเฮโบรนคือ เยริยาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี่ 20 บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสซืออาห์ที่สอง

ผู้สืบสายโลหิตของเมรารี (กตว 3:33-37)

21 บุตรชายของเมรารีคือ มาห์ลีและมุซึ บุตรชายของมาห์ลีคือ เอลเออาซาร์และคิช 22 เอลเออาซาร์สิ้นชีวิต ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคิชผู้เป็นญาติของเขาแต่งงานกับเขา 23 บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท สามคน

การจัดงานของคนเลวีใหม่

24 คนเหล่านี้เป็นคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ตามที่เขาได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 25 เพราะดาวิดตรัสว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ได้ประสาทการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์ 26 และคนเลวีจึงไม่ต้องหามหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่อทำงานปรนนิบัติอีกเลย □ 27 เพราะตามพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปถูกนับ 28 แต่หน้าที่ของเขาจะต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ มีงานดูแลลานและห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า 29 และช่วยเกี่ยวกับเรื่องขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วย เรื่องยอดแบ่งสำหรับธัญญาบูชา ขนมไธ้เชื้อแผ่นของปังบูชา ของบูชาคอกน้ำมัน และเครื่องตวง เครื่องวัดทุกขนาด 30 และทุกๆเช้าเขาจะต้องยืนโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน 31 ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนด ตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทุกวันเรื่อยไป 32 ดังนั้นแหละเขาจะดูแลพลับพลาแห่งชุมนุมและดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนพี่น้องของเขา เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

24

กองเวรของลูกหลานอาโรน

1 กองเวรของลูกหลานอาโรนมีดังนี้ บุตรชายของอาโรนคือ นาตับ อามีชู เอลเออาซาร์ และอิฮามาร์ 2 แต่นาตับและอามีชูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร เอลเออาซาร์และอิฮามาร์จึงทำหน้าที่ตำแหน่งปุโรหิต 3 ด้วยความช่วยเหลือของศาโดกบุตรชายเอลเออาซาร์ และอาหิเมเลคบุตรชายอิฮามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของ

เขาทั้งหลาย 4 มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของเอเลอาซาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิธามาร์ เขาจึงจัดแบ่งดังนี้ พวกบุตรชายของเอเลอาซาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรือนบรรพบุรุษของเขา และในหมู่พวกบุตรชายของอิธามาร์ตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีแปดคน 5 เขาทั้งหลายจัดแบ่งด้วยสลาก เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นบุตรชายของเอเลอาซาร์กับบุตรชายของอิธามาร์ทั้งสองฝ่าย 6 และเขาไม่เอาบุตรชายนาธันเอลอาสภษณ์ ผู้เป็นพวกเลวี ได้บันทึกไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และศาโคปโรทิต และอาทิเมเลคนบุตรชายอาบียาธาร์ และต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของปุโรทิตและของคนเลวี เขาจับสลากครอบครัวหนึ่งจากเอเลอาซาร์ และจับสลากครอบครัวหนึ่งจากอิธามาร์ 7 สลากแรกตกกับเยโฮยาริบ ที่สองตกแก่เยดาياهو 8 ที่สามแก่ฮาริม ที่สี่แก่เสโอริม 9 ที่ห้าแก่มัลคิยาห์ ที่หกแก่มียามิน 10 ที่เจ็ดแก่ฮักโซส ที่แปดแก่อาบียาห์ 11 ที่เก้าแก่เยชัว ที่สิบแก่เซคานิยาห์ 12 ที่สิบเอ็ดแก่เอลิยาซิบ ที่สิบสองแก่ยาคิม 13 ที่สิบสามแก่หุปปาห์ ที่สิบสี่แก่เยเชเบอับ 14 ที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์ 15 ที่สิบเจ็ดแก่เฮซึร์ ที่สิบแปดแก่อัฟเชส 16 ที่สิบเก้าแก่เปราทิยาห์ ที่ยีสิบแก่เยเชเชเคล 17 ที่ยีสิบเอ็ดแก่ยาคิน ที่ยีสิบสองแก่กามูล 18 ที่ยีสิบสามแก่เดโลยาห์ ที่ยีสิบสี่แก่มาอาชียาห์ 19 คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเขาในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ตามระเบียบที่อาโรนบิดาของเขาได้ตั้งไว้สำหรับเขาทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขาไว้

ผู้สืบสายโลหิตของโคซาท

20 ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ชูบาเอล จากบุตรชายของชูบาเอลมี เยเดยาห์ 21 ฝ่ายเรหับยาห์ คือจากบุตรชายของเรหับยาห์มี อิสซืออาห์ ผู้เป็นหัวหน้า 22 จากคนอิสฮารัมมี เซโลโมท จากบุตรชายของเซโลโมทมี ยาหาท 23 และบุตรชายของเฮโบรนคือ เจริยาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาซาซึเอลที่สาม เยคาเอมัทที่สี่ 24 บุตรชายของออสซีเอลคือ มีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือ ซามิร 25 น้องชายของมีคาห์คือ อิสซืออาห์ บุตรชายของอิสซืออาห์คือ เศคาริยาห์

ผู้สืบสายโลหิตของเมราริได้จัดให้

26 บุตรชายของเมราริคือ มาห์ลีและมุซึ บุตรชายของยาอาซึยาห์คือ เบโน 27 ฝ่ายลูกหลานของเมราริคือ ของยาอาซึยาห์มี เบโน โซฮัม ศักเกอร์ และอิบรี 28 ของมาห์ลือคือ เอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย 29 ของคิซ บุตรชายของคิซคือ เยราเมเอล 30 บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย 31 คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ และน้องชายของเขาก็เหมือนกัน ได้จับสลากด้วยอย่างเดียวกับพี่น้องของเขาคือ บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ศาโคป อาทิเมเลค และต่อประมุขของบรรพบุรุษของปุโรทิตและของคนเลวี

25

พวกนักดนตรีและนักร้องสำหรับพระวิหาร

1 ดาวิดและบรรดาหัวหน้าของผู้ปรนนิบัติได้จัดแยกบางคนไว้สำหรับการปรนนิบัติ คือ จากลูกหลานของอาสัพ และของเฮมาน และของเยดูธุน ผู้ซึ่งจะพยากรณ์ด้วยพิณเขาคู่ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉาบ รายชื่อของผู้ทำงานตามหน้าที่ของเขา คือ 2 จากลูกหลานของอาสัพคือ ศักเกอร์ โยเซฟ เนานิยาห์ และอาซาเรลาห์ ลูกหลานของอาสัพ ภายใต้การนำ

ของอาสาฟ ผู้พยากรณ์ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์³ จากเยดูธุน คือลูกหลานของเยดูธุนมี เกดาลิยาห์ เศรี เยชายาห์ ฮาซายาห์ และมัทธิยาห์ หกคนภายใต้การนำของเยดูธุนบิดาของเขา ผู้พยากรณ์ด้วยพิณเขาคูในการโมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์⁴ จากเฮมาน คือลูกหลานของเฮมานมี บุคคิยาห์ มัทธานิยาห์ อูซซีเอล เซบูเอล และเยรีโมท ฮานานิยาห์ ฮานานี เอลิฮาร่าห์ กิดดัลที และโรมัมทีเอเซอร์ โยชเบคาซาห์ มัลโลธีย์ โฮธีย์ และมาหะซึโอท⁵ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้ทำนายของกษัตริย์ตามพระวจนะของพระเจ้าเพื่อจะเป่าแตร และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรสาวสามคนแก่เฮมาน⁶ เขาทั้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเขาเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธุน และเฮมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์⁷ จำนวนคนของเขารวมทั้งพี่น้องของเขา ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน

การจับฉลากหน้าที่ของแต่ละคน

⁸ เขาทั้งหลายจับสลากหน้าที่ของเขา ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครุและศิษย์ก็เหมือนกัน ⁹ สลากแรกตกเป็นพวกของอาสาฟได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดาลิยาห์ พร้อมกับพี่น้องและบุตรชายของเขา สิบสองคน ¹⁰ ที่สามตกแก่ศักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹¹ ที่สี่ได้แก่ฮิสรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹² ที่ห้าได้แก่เฮธานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹³ ที่หกได้แก่บุคคิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁴ ที่เจ็ดได้แก่เยซาราล่าห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁵ ที่แปดได้แก่เยชายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁶ ที่เก้าได้แก่มัทธานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁷ ที่สิบได้แก่ซีเมอี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁸ ที่สิบเอ็ดได้แก่อาซารเอล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ¹⁹ ที่สิบสองได้แก่ฮาซายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁰ ที่สิบสามได้แก่เซบูเอล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²¹ ที่สิบสี่ได้แก่มัทธิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²² ที่สิบห้าได้แก่เยรีโมท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²³ ที่สิบหกได้แก่ฮานานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁴ ที่สิบเจ็ดได้แก่โยชเบคาซาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁵ ที่สิบแปดได้แก่ฮานานี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁶ ที่สิบเก้าได้แก่มัลโลธีย์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁷ ที่ยีสิบได้แก่เอลิฮาร่าห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁸ ที่ยีสิบเอ็ดได้แก่โฮธีย์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ²⁹ ที่ยีสิบสองได้แก่กิดดัลที พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ³⁰ ที่ยีสิบสามได้แก่มาหะซึโอท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน ³¹ ที่ยีสิบสี่ได้แก่โรมัมทีเอเซอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน

1 ฝ่ายกองเวรเฝ้าประตู จากคนโคราห์มี เมเซเลมียาห์บุตรชายโคเร เป็นลูกหลานของอาสาฟ² และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายคือ เศคาริยาห์ บุตรหับี เยดียาเอล ที่สอง เศบาดียาห์ ที่สาม ยาหนีเอล ที่สี่³ เอลาม ที่ห้า เยโฮฮานัน ที่หก เอลีโอนัย ที่เจ็ด⁴ และโอเบเดโอดมมีบุตรชายคือ เซไมอาห์ บุตรหับี เยโฮซาบาด ที่สอง โยอาห์ ที่สาม สาคาร์ ที่สี่ เนธันเอล ที่ห้า⁵ อัมมีเอล ที่หก อิสสาคาร์ ที่เจ็ด เปอูลเลวัย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนวยการแก่เขา⁶ และแก่เซไมอาห์บุตรชายของเขาด้วย มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา เป็นผู้ปกครองในครัวเรือนบิดาของเขา เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนมีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ⁷ บุตรชายของเซไมอาห์คือ โอทนี เรฟาเอล โอบเด และเอลซาบาด ผู้ซึ่งพี่น้องของเขาเป็นคนมีกำลังคือ เอลีชู และเสมาคิยาห์⁸ คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอเบเดโอดมกับบุตรชายและพี่น้องของเขา เป็นคนสามารถมีกำลังเหมาะแก่การปรนนิบัติ เป็นของโอเบเดโอดม หกสิบสองคน⁹ และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายและพี่น้องเป็นคนมีกำลังสิบแปดคน¹⁰ และโยสาฟผู้เป็นลูกหลานของเมรารีมีบุตรชายคือ ชิมรี ผู้เป็นหัวหน้า (เพราะถึงเขาจะไม่เป็นบุตรหับี บิดาของเขาก็ให้เขาเป็นหัวหน้า)¹¹ อิลคิยาห์ ที่สอง เทบาลิยาห์ ที่สาม เศคาริยาห์ ที่สี่ บุตรชายและพี่น้องของโยสาฟทั้งสิ้น มีสิบสามคน¹² กองเวรเฝ้าประตูเหล่านี้ตามคนผู้เป็นหัวหน้าของเขา มีหน้าที่เช่นเดียวกับพี่น้องของเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

การจับสลากกันเพื่อรู้ว่าใครอยู่ประตูไหน

13 และเขาจับสลากกันตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่เหมือนกัน สำหรับใครอยู่ประตูไหน¹⁴ สลากสำหรับด้านตะวันออกตกแก่เซเลมียาห์ เขาจับสลากให้บุตรชายของเขาคือเศคาริยาห์ด้วย เขาเป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด และสลากของเขาออกมาสำหรับด้านเหนือ¹⁵ ของโอเบเดโอดมออกมาสำหรับด้านใต้ คลังพัสดุนั้นเขาจัดให้บุตรชายของเขาดูแล¹⁶ ส่วนของขุบิรมและโยสาฟ ออกมาสำหรับด้านตะวันตก ที่ประตูซัลเลเคท ตามถนนที่ขึ้นไป กำหนดยามตามยาม¹⁷ ด้านตะวันออกมีคนเลวี่หกคน ด้านเหนือมีสี่คนทุกวัน ด้านใต้วันละสี่คนทุกวัน และสองคู่ที่คลังพัสด¹⁸ สำหรับระเบียงทางตะวันตกนั้น มีสี่คนที่ถนนและสองคนที่ระเบียง¹⁹ คนเหล่านี้เป็นเวรเฝ้าประตูจากลูกหลานของโคราห์ และลูกหลานของเมรารี

คนเลวี่ที่ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า

20 จากคนเลวี่นั้น อาทิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของภายใน²¹ ลูกหลานของลาดานคือ ลูกหลานของคนเกอร์โชน ที่เป็นบุตรชายของลาดาน บรรดาหัวหน้าของลาดาน คนเกอร์โชนคือ เยฮีเอล²² บุตรชายของเยฮีเอลคือ เศรามและโยเอลน้องชายของเขา เป็นผู้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²³ จากคนอัมราม คนอิสซาร์ คนเฮโบรน และคนอุสซึเอล²⁴ และเชบูนเอล บุตรชายของเกอร์โชม ผู้เป็นบุตรชายของโมเสส เป็นนายคลังใหญ่²⁵ พี่น้องของเขาคือ จากเอลีเยเซอร์มี เรห์บยาห์เป็นบุตรชาย บุตรชายของเรห์บยาห์คือ เยชยาห์ บุตรชายของเยชยาห์คือ โยรัม บุตรชายของโยรัมคือ ศิครี บุตรชายของศิครีคือ เซโลมิท²⁶ เซโลมิทคนนี้และพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังของภายในทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาหัวหน้า และนายพันนายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพได้มอบถวายไว้²⁷ จากของที่รับได้ซึ่งเขาได้ในสงคราม เขาทั้งหลายมอบถวายเพื่อแก่การซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²⁸ และทุกสิ่งซึ่งชามูเอลผู้ทำนาย และชาอูลบุตรชายคิซ และอับเนอ

รับทรชายเนอร์ และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ถวายไว้ และผู้ใดก็ตามได้ถวายสิ่งใดของถวายทั้งสิ้นก็อยู่ในความดูแลของเซโลมิตและพี่น้องของเขา

พวกเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัยสำหรับอิสราเอล

29 จากคนอิสราห์ เคนา นียาห์และบุตรชายของเขาได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล ให้เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นผู้วินิจฉัย 30 จากคนเฮโบรน ฮาชาบิยาห์และพี่น้องของเขาเป็นคนมีความกล้าหาญ หนึ่งพันเจ็ดร้อยคน ได้เป็นผู้ดูแลอิสราเอลทางปาก ตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ในเรื่องกิจการทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และราชการของกษัตริย์ 31 จากคนเฮโบรนมี เยริยาห์เป็นหัวหน้าของคนเฮโบรน ตามพงศ์พันธุ์ ตามบรรพบุรุษ ในปีทีสี่สิบของรัชกาลดาวิด เขาได้สำรวจและพบคนที่มีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญที่ยาเซอร์ในเมืองกิเลอาด 32 กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งให้ท่านและพี่น้องของท่าน คือคนกล้าหาญสองพันเจ็ดร้อยคนเป็นผู้เป็นหัวหน้า ให้เป็นผู้ดูแลคนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง ในกิจธุระทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และกิจธุระเกี่ยวกับกษัตริย์

27

กองเวรต่างๆของแต่ละเดือน

1 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประชาชนอิสราเอลตามจำนวน คือ บรรดาหัวหน้า บรรดานายพัน นายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้รับใช้กษัตริย์ในราชการทุกอย่างที่เกี่ยวกับกองเวรที่เข้ามาและออกไป เดือนแล้วเดือนเล่าตลอดปี กองเวรหนึ่งๆมีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน 2 คือ ยาโฮเบอัมบุตรชายศับดีเอล เป็นผู้ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนต้น ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 3 เขาเป็นลูกหลานของเปเรศ และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการกองทัพทั้งสิ้นในเดือนต้น 4 โดตัยคนอาโหวาห์ เป็นผู้ดูแลกองเวรของเดือนที่สอง มิกลอทเป็นผู้บังคับบัญชากองเวรของเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 5 ผู้บังคับบัญชาการกองทัพคนที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นปุโรหิตใหญ่ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 6 เบนายาห์นี่คือ ผู้ที่เป็นเทแก่สัตว์ทารในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น อัมมีซาบาดบุตรชายของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา 7 อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศบาดียาห์บุตรชายของเขาดูแลต่อจากเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 8 ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมหุทคนอิสราห์ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 9 ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อีราบบุตรชายอิกเชซชาวเทโคอา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 10 ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮเลสคนเปโลน เป็นคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 11 ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ สิบเบตัยคนหุซาแห่งคนเศปธาห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 12 ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อาบิเยเซอร์ชาวอานาโธทคนเบนยามิน ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 13 ผู้บัญชาการคนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มาหะรัชชาวเนโทฟาห์จากคนเศปธาห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 14 ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เบนายาห์ชาวบิราโธนจากคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน 15 ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เฮลตัยชาวเนโทฟาห์จากคนโธนีเอล ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน

ประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

16 เหนือตระกูลต่างๆของอิสราเอลคือ สำหรับคนรูเบนมี เอลีเยเซอร์บุตรชายศิครีเป็นประมุข สำหรับคนสิเมโอนมี เซฟาที่ยาห์บุตรชายมาอาคาห์ 17 สำหรับคนเลวีมี ยาซาบียาห์บุตรชายเคมูเอล สำหรับคนเอาโรนมี ศาโดก 18 สำหรับคนยูดาห์มี เอลีชู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสสาคารมี อมรินบุตรชายมีคาเอล 19 สำหรับคนเศบูลุนมี อิซมัยอาห์บุตรชายโอบาดีห์ สำหรับคนนัฟทาลีมี เยริโมทบุตรชายอัสรีเอล 20 สำหรับคนเอฟราอิมมี โยเซยาบุตรชายอาซาซียาห์ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมี โยเอลบุตรชายเปดายาห์ 21 สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชายเศคาริยาห์ สำหรับคนเบนยามินมี ยาอาซีเอลบุตรชายอับเนอร์ 22 สำหรับคนดานมี อาชาเรลบุตรชายเยโรธัม คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล

การนับประชาชนไม่สำเร็จ

23 ดาวิดมิได้ทรงนับจำนวนคนที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปี เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเหมือนดาวแห่งท้องฟ้า 24 โยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ตั้งต้นนับแต่ไม่สำเร็จ เพราะพระพิโรธก็มาเหนืออิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวนนั้นก็มิได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด

เจ้าหน้าที่ต่างๆในรัชกาลของดาวิด

25 อัสมาวทบุตรชายอาตีเอลเป็นเจ้ากรมพระคลังนครหลวง และเยโฮนาธันบุตรชายของอุสซียาห์ เป็นเจ้ากรมคลังนอกนคร ในหัวเมือง ในชนบทและในป้อม 26 เอสริบุตรชายเคลือบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่นาหลวง 27 ซิเมอียาห์บุตรชายราฟาเอลดูแลสวนองุ่น และคับดีชาวเซฟามดูแลผลผลิตผลของสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำองุ่น 28 บาลฮันบุตรชายเกดอร์เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา โยอาซดูแลคลังน้ำมัน 29 ซิดริยชาวาโรนดูแลฝูงวัวซึ่งหากินอยู่ในเขาโรน ชาฟัทบุตรชายอัสลัยดูแลฝูงวัวในหุบเขาทั้งหลาย 30 และโอบิลคนอิซมาเอลดูแลอูฐ เชดาบยาห์ชาวเมโรโนทดูแลลา 31 ยาซีสชาวฮาการ์ดูแลฝูงแพะแกะ บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ดาวิด 32 โยนาธานลุงของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจและเป็นอาลักษณ์ และเยโฮเอลบุตรชายฮัคโมนี่เป็นผู้เลี้ยงดูราชโอรส 33 อาหิโรเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยคนอารคีเป็นพระสหายของกษัตริย์ 34 เยโฮยาดบุตรชายเบไนยาห์และอาบิยาราร์เป็นผู้ทำงานต่อจากอาหิโรเฟล โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์

28

ดาวิดให้คำปรึกษาแก่อิสราเอลและซาโลมอนต่อหน้าประชาชน

1 ณ เยรูซาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสี่ของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูล และผู้บัญชาการกองทัพที่รับราชการตามเวร นายพันนายร้อย และพนักงานทั้งสี่คน ผู้ดูแลทรัพย์สมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ พร้อมกับพนักงานราชสำนัก ทกแล้วทหารและวีรบุรุษทั้งสี่ 2 แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลุกขึ้นประทับยืน และตรัสว่า □พี่น้องของข้าพเจ้า และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศอันเป็นที่พักของหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพื่อเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว 3 แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักรบและได้ทำโลหิตให้ตก □ 4 ถึงกระนั้นก็ตีพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหมด ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์

ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นประมุข และในวงศ์วานของยูดาห์ เรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดานุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง⁵ และบุตรชายทั้งสิ้นของข้าพเจ้า (เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้าให้หนึ่งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ○ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา⁷ เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ถ้าเขาจะเป็ยรแนวแน่นอนในการรักษาปฏิบัติตามบัญญัติของเรา และคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้⁸ เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ และต่อพระกรรมของพระเจ้าของเรา จงรักษาและแสวงหาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพื่อเจ้าจะได้กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดีนี้ และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์⁹ ซาโลมอนบุตรของเราเอ๋ย เจ้าจงรู้จักพระเจ้าของบิดาเจ้า และจงปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความเต็มใจของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์¹⁰ บัดนี้จงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและทำให้สำเร็จเถิด○

ดาวิดทรงมอบแผนผังของพระวิหารให้กับซาโลมอน

¹¹ แล้วดาวิดทรงมอบให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์ ซึ่งแผนผังมุขของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆของพระวิหารนั้น คลังและห้องชั้นบน และห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งกรุณา¹² และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรื่องลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และบรรดาห้องระเบียงรอบ และคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสำหรับบรรดาของถวาย¹³ และผังสำหรับเวรบุโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และสำหรับบรรดาเครื่องใช้ในางานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁴ พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติแต่ละอย่าง¹⁵ น้ำหนักของเชิงประทับทองคำและตะเกียงทองคำ น้ำหนักของเชิงประทับแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทับ ทั้งเชิงประทับกับตะเกียงนั้น ตามที่จะใช้คันประทับแต่ละคัน¹⁶ น้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์แต่ละโต๊ะ เงินสำหรับโต๊ะเงิน¹⁷ และขอเกี่ยวเนื้อ ขาม กับคนโทเป็นทองคำบริสุทธิ์ ขามทองคำและน้ำหนักทองคำของแต่ละลูก ขามเงินและน้ำหนักเงินของแต่ละลูก¹⁸ แทนเครื่องหอมทำด้วยทองคำเนื้อละเอียดและน้ำหนักของแท่นนั้น ทั้งแผนผังสำหรับรถรบทองคำของเศอูบ ซึ่งกางปึกออกปกหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์¹⁹ ดาวิดตรัสว่า ○สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโดยอาศัยลายพระหัตถ์ของพระองค์เหนือข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผนผังนั้น○

ดาวิดทรงเร้าน้ำพระทัยของซาโลมอนในการสร้างพระวิหาร

²⁰ แล้วดาวิดตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า ○จงเข้มแข็งและกล้าหาญ และทำให้สำเร็จเถิด อย่ากลัวเลย อย่าขาด เพราะว่าคุณพระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับ

งานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะสำเร็จ ²¹ ดูเถิด มีเวรปโรหิตและคนเลวี จะอยู่กับเจ้าสำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่างแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ในการนี้ทั้งสิ้นจะมีคนอยู่กับเจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงานปรนนิบัติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชน ทั้งปวงจะอยู่ในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น□

29

ดาวิดทรงเร้าใจประชาชน

¹ และกษัตริย์ดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งสิ้นว่า □ชาโลมอนบุตรชายของเรา ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ นั่น ยังเป็นคนหนุ่มและไม่มี ความชำนาญ การงานก็ใหญ่โต เพราะว่ามีงานหนักนั้นมิใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้า ² เพราะฉะนั้นเราจึงจัดเตรียมไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เติมความสามารถของเรา คือทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ และเหล็กสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเหล็ก และไม้สำหรับสิ่งที่ทำด้วยไม้ มีพลอยสีน้ำข้าว และพลอยสำหรับฝัง พลวง หินลาย เพชรพลอยทุกชนิดและหินอ่อนมากมาย ³ ยิ่งกว่านั้นอีกนอกจากสิ่งทั้งปวงที่เราจัดหาไว้สำหรับนิเวศบริสุทธิ์แล้ว เรายังมีทองคำและเงินเป็นสมบัติของเราเอง และเพราะความรักของเราที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เรามอบให้แก่พระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา ⁴ ดังนี้ ทองคำสามพันตะลันต์ เป็นทองคำเมืองโอฟีร์ และเงินถลุงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อจะบุผนังพระนิเวศ ⁵ ทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และเพื่องานทั้งสิ้นที่ช่างจะต้องทำด้วยมือ ใครบ้างเต็มใจที่จะถวายของพร้อมกับถวายตัวแต่พระเยโฮวาห์ในวันนี้□

บรรดาประมุขและประชาชนถวายด้วยความเต็มใจ

⁶ แล้วเจ้านายของบรรพบุรุษ บรรดาประมุขของตระกูลแห่งอิสราเอล ทั้งนายพันนายร้อย และพนักงานดูแลราชการก็ถวายด้วยความเต็มใจ ⁷ เขาทั้งหลายถวายเพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นทองคำห้าพันตะลันต์ และหนึ่งหมื่นดารีค เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์หนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์ และเหล็กหนึ่งแสนตะลันต์ ⁸ ผู้ใดที่มีเพชรพลอยก็ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในความดูแลของเยซีเอลคนเกอร์โซน ⁹ แล้วประชาชนก็เปรมปรีดี เพราะเขาถวายสิ่งเหล่านี้ตามความสมัครใจของเขา เพราะเขาถวายด้วยความจริงใจและความเต็มใจแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงเปรมปรีดีเป็นที่ยิ่งด้วย

ดาวิดอธิษฐานและโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์

¹⁰ เพราะฉะนั้นดาวิดจึงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งปวง และดาวิดทูลว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย สาธุการแต่พระองค์เป็นนิตย์และเป็นนิตย์ ¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความยิ่งใหญ่ อุตสาหกรรม สง่าราศี ชัยชนะ และความโอ้อาตระการเป็นของพระองค์ และบรรดาสิ่งที่มิอยู่ในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเป็นจอมของสิ่งสรรพ ¹² ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง อุตสาหกรรมและมหิทธิฤทธิ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทรงกระทำให้ใหญ่ยิ่งและประทอนกำลังแก่คนทั้งมวล ¹³ ฉะนั้นบัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายโมทนาพระคุณพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ¹⁴

แต่ข้าพระองค์เป็นผู้ใด และชนชาติของข้าพระองค์เป็นผู้ใด ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจเช่นนี้ เพราะว่าสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ถวายของที่เป็นของพระองค์แด่พระองค์เท่านั้น ¹⁵ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นคน ต่างต่าง ต่าง แดน ต่อ พระพักตร์พระองค์ และเป็น คน อาศัย อยู่ ชั่วคราว ดังที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้เป็นอย่างนั้นมาแล้ว วันปีของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเงา และ ไม่มีอะไรจริง ¹⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ของมากมายเหล่านี้ทั้งสิ้นซึ่งข้าพระองค์จัดหาเพื่อสร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์ เพื่อพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์มาจากพระหัตถ์ของพระองค์ และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น ¹⁷ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทราบแน่ว่า พระองค์ทรงทดลองจิตใจ และทรงพอพระทัยในความเที่ยงธรรม ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ถวายทุกสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นด้วยความเต็มใจในความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์ชื่นใจที่ได้เห็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ ที่นี้ได้เต็มใจถวายแด่พระองค์ ¹⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ทรงรักษาความประสงค์แห่งความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ให้เป็นเช่นนี้เสมอไป และขอทรงตั้งจิตใจของเขาทั้งหลายให้มั่น ในพระองค์ ¹⁹ ขอพระองค์ทรงโปรดฯ โลมอนบุตรชายของข้าพระองค์ให้มีจิตใจจริงที่จะรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ พระโอวาทของพระองค์ และกฎเกณฑ์ของพระองค์ และให้กระทำทุกอย่างเหล่านี้ และสร้างนิเวศตามซึ่งข้าพระองค์ได้เตรียมไว้แล้วนั้น□

ประชาชนตั้งชาโลมอนให้เป็นกษัตริย์

²⁰ แล้วดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งปวงว่า □จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย□ และชุมนุมชนทั้งปวงก็สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และกัมศิระหะของเขาทั้งหลายลงและนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์ ²¹ และเขาทั้งหลาย ได้ถวายสัตวนุชาแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันรุ่งขึ้นต่อจากวันนั้น เป็นวัวผู้หนึ่งพันตัว แกะผู้หนึ่งพันตัว ลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องตั้งบูชาที่คู่กัน และถวายสัตวนุชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง ²² และเขาทั้งหลาย ได้กิน ได้ดื่มต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันนั้นด้วยความยินดียิ่ง และเขาทั้งหลาย ได้ตั้งชาโลมอนโอรสของดาวิดเป็นกษัตริย์เป็นคำรบสอง และเขาทั้งหลาย ได้เจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเพื่อพระเยโฮวาห์ และศาโดก ให้เป็นปุโรหิต ²³ แล้วชาโลมอนทรงประทับบนพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดราชบิดาของพระองค์ และพระองค์ทรงเจริญขึ้น และอิสราเอลทั้งปวงก็เชื่อฟังพระองค์ ²⁴ บรรดาประมุขทั้งปวง และทแกล้วทหารทั้งหลาย ทั้งบรรดาโอรสของกษัตริย์ดาวิด ได้ปฏิญาณตัวต่อกษัตริย์ชาโลมอน ²⁵ และพระเยโฮวาห์ทรงให้ชาโลมอนมีเกียรติยศอย่างเหลือล้นท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งปวง และทรงประทานความสง่าผ่าเผยของกษัตริย์แก่พระองค์ อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มาก่อนพระองค์ได้รับ

การสุพรรณกัลและการสิ้นพระชนม์ของดาวิด (1 พกษ 2:11-12)

²⁶ ฝ่ายดาวิดบุตรชายเจสซีได้ครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง ²⁷ เวลาที่พระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบสามปี ²⁸ แล้วพระองค์สิ้นพระชนม์เมื่อทรงพระชรามากหง่อมแล้ว ทั้งทรงมั่งคั่งและมีพระเกียรติ และชาโลมอนโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ ²⁹ ส่วนพระราชกิจของกษัตริย์ดาวิด ตั้งแต่ต้นจนที่สุด ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือ

ของซามูเอลผู้ทำนาย และในหนังสือของนาอันผู้พยากรณ์ และในหนังสือของกาดผู้ทำนาย
30 มีเรื่องราวการครอบครองของพระองค์ทั้งสิ้น และยุทธพลังของพระองค์ และเรื่องราวที่
บังเกิดกับพระองค์และกับอิสราเอล และบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นของประเทศต่างๆ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 พงศาวดาร

หนังสือ 2 พงศาวดารนี้พรรณนาการปกครองของกษัตริย์ชาโลมอนและอีก 17 รัชกาล อารัมขบชอบ เจมส์ อาซซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 427 ปี เล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของอิสราเอลจนถึงเวลาที่เขาเป็นชเลย

กษัตริย์ชาโลมอนถวายเครื่องบูชาที่กิเบโอน (1 พกษ 3:4)

1 ชาโลมอนโอรสของดาวิด ได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง 2 ชาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้นิรันดัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา 3 และชาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปที่ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมนุมของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นั่น 4 แต่ดาวิดได้ทรงนำทิวของพระเจ้าขึ้นมาจากศิรียาห์เยอาริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม 5 ยิ่งกว่านั้น แทนบูชาทองสัมฤทธิ์ซึ่งเบซาเลลบุตรชายอุรีผู้เป็นบุตรชายเฮอร์ได้สร้างไว้ นั่นก็อยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และชาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แทนนั้นเป็นประจำ 6 และชาโลมอนเสด็จขึ้นไปที่นั่นยังแทนบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแทนนั้น

ชาโลมอนทูลขอสติปัญญา (1 พกษ 3:5-15)

7 ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ชาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า □เจ้าอยากให้เราทำอะไรเจ้า ก็จงขอเถิด□ 8 และชาโลมอนทูลพระเจ้าว่า □พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างผดคล้ำแห่งแผ่นดินโลก 10 ขอทรงประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะเข้าออกนอกในต่อหน้าชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ซึ่งใหญ่โตนัก□ 11 พระเจ้าดรัสตอบชาโลมอนว่า □เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขานั้น 12 เราประสาทสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะทำให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มียกษัตริย์องค์ใดผู้มาก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน□ 13 ชาโลมอนจึงเสด็จจากปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน จากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล 14 ชาโลมอนทรงสะสมรถรบ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม 15 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็ม

เหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือน ไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา ¹⁶ ไม้ อันเป็นสินค้าเข้าของเขา โลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดา พ้อค่าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา ¹⁷ เขาทั้งหลายนำอุทรบเข้ามา จากอียิปต์คืนหนึ่งเป็นเงินหกร้อยเชเชลเงิน และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทาง พวกพ่อค้า เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไตต์และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย

2

การเตรียมสร้างพระวิหารของพระเจ้า (1 พกษ 5:1-18)

¹ ฝ่ายซาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ ² และซาโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคน เป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคน ดูแลเขาทั้งหลาย ³ และซาโลมอนทรงส่งราชสาร ไปยังหุรามกษัตริย์เมืองไทรอะว่า □ ท่านได้กระทำกิจกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า คือ ได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้างวังให้พระองค์ท่านอาศัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น ⁴ ดุเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และเพื่อขมนบึงหน้าพระพักตร์เนื่องนิตย์ และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล ⁵ พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระหีบง ⁶ แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นทีเผาเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์ท่านนั้น ⁷ เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลัก เพื่อจะอยู่กับช่างฝีมือผู้อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า ได้จัดหาไว้ ⁸ ขอท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม่ประตุจากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบ ว่า ข้าราชการของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดุเถิด ข้าราชการของข้าพเจ้าจะอยู่กับข้าราชการของท่าน ⁹ เพื่อจัดเตรียมตัวไม้ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและแปลกประหลาด ¹⁰ และดุเถิด ส่วนข้าราชการของท่าน คือ ผู้ที่โค่นตัดไม้นั้น ข้าพเจ้าจะให้ข้าวสาลีนวดแล้วสองหมื่นโคระ ข้าวบาร์เลย์สองหมื่นโคระ น้ำมันสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่เขาทั้งหลาย □ ¹¹ แล้วหุรามกษัตริย์แห่งเมืองไทรอะทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมิไปถึงซาโลมอนว่า □ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย □ ¹² หุรามตรัสอีกว่า □ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอโรสที่ฉลาดคนหนึ่งแก่ดาวิดกบอดด้วยความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์ ¹³ บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง กบอดด้วยความเข้าใจ คือหุรามที่ปรึกษาอาวูโส ¹⁴ บุตรชายของหญิงคนแดน บิดาของเขาเป็นชาวเมืองไทรอะ เขาชำนาญงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าปานเนื้อละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดา

ของท่านผู้เป็นเจ้าของนายของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่องข้าพเจ้า ข้าพเจ้าบาร์เลห์ น้ำมัน และน้ำองุ่น ซึ่งเจ้าของนายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งไปให้พวกเราผู้รับใช้ท่าน¹⁶ และพวกเราจะตัดต้นไม้เท่าที่ท่านต้องการจากเลบานอน และนำมาให้ท่านโดยแพทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่าท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁷ แล้วซาโลมอนทรงทำบัญชีสำมะโนครัวชนต่างด้าวทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสำมะโนครัวซึ่งดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคนหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหก ร้อยคน¹⁸ พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และคนสามพันหก ร้อยคนเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนทำงาน

3

การเริ่มสร้างพระวิหารบนภูเขาโมริยาห์

¹ แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ดาวิดราชบิดาของพระองค์ ทรงที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานนวดข้าวของโอโรนันคนเยบรูส² พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์

ขนาดและวัสดุแห่งพระวิหาร (1 พกษ 6:2-7:51)

³ ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ส่วนยาวตามศอกโบราณ หกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก⁴ มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์⁵ ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำต้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับไว้บนนั้น⁶ พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยผึ้งเพชรพลอยต่างๆ เพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำเมืองพาราวยิม⁷ พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่คาน ธรณีประตู ผนัง ประตู กับสลักรูปเศรฐ์ไว้บนผนัง⁸ และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหก ร้อยตะลันต์⁹ นำหนักของตะปูห้าสิบเซเชลทองคำ และพระองค์ทรงบุห้องชั้นบนด้วยทองคำ¹⁰ ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศรฐ์ไว้สองรูปด้วยไม้บุทองคำ¹¹ ปีกของเศรฐ์ทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเศรฐ์รูปหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเศรฐ์อีกรูปหนึ่ง¹² และของเศรฐ์อีกรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศรฐ์อีกรูปหนึ่ง¹³ ปีกของเศรฐ์เหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เศรฐ์ทั้งสองนั้นยื่นหันหน้าไปทางห้องโถง¹⁴ และพระองค์ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด และปีกรูปเศรฐ์ไว้บนนั้น¹⁵ ข้างหน้าพระนิเวศ พระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัวคว่ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น¹⁶ พระองค์ทรงทำลูกโซ่เหมือนในห้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ทรงทำทับทิมหนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่โซ่¹⁷ พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้างขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาซิน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

4

เครื่องติดตั้งสำหรับพระวิหาร

1 พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก 2 แล้วพระองค์ทรงสร้างชั้นสาครหล่อ เป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่ง ไปถึงอีกขอบหนึ่ง ได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก 3 ภายใต้ชั้นนี้มีรูปวัวอยู่รอบชั้นสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปวัวสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร วัวเหล่านี้เป็นสองแถว หล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร 4 ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวนี้ ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสี่อยู่ข้างใน 5 ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สามพันบัท 6 พระองค์ทรงทำชั้นสิบลูก วางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของในนั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในนี้ ชั้นสาครนั้นสำหรับให้ปุโรหิตล้างในนั้น 7 แล้วพระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีปนั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน 8 พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัวด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำขามทองคำหนึ่งร้อยลูก 9 พระองค์ทรงสร้างลานแห่งปุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุประตูนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์ 10 และพระองค์ทรงวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ 11 หุรามได้สร้างหม้อ พลั่ว และขาม ดังนั้นหุรามจึงทำงานซึ่งท่านกระทำให้กษัตริย์ชาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำเร็จ 12 คือ เสาสองต้น คิว และบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และดาข่ายสองผืนซึ่งคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา 13 และลูกทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับดาข่ายทั้งสองผืน ดาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิวทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา 14 เขาทำแท่นด้วย และทำชั้นไว้บนแท่น 15 และชั้นสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวรองอยู่นั้น 16 หม้อ พลั่ว และขอเกี่ยวเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุรามที่ปรึกษาอาวูโลได้ทำขึ้นด้วยทองสัมฤทธิ์สุกถวายกษัตริย์ชาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 17 กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียวระหว่างสุคคทกับเศเรดาห์ 18 ชาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์ 19 และชาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ 20 คันประทีปและตะเกียงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อใช้ตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ 21 ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดไม้ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด 22 ตะไกรตัดไม้ตะเกียง ขามซ้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

5

การนำหีบแห่งพระเจ้าเข้าไปในพระวิหาร (1 พกษ 8:1-11)

1 บรรดากิจการซึ่งชาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จดังนี้ และชาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า 2 แล้วชาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของ

บรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมา จากนครดาวิด คือเมืองศิโยน³ และผู้ชายทั้งสี่คนของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยง ในเดือนที่เจ็ด⁴ พวกผู้ใหญ่ทั้งสี่คนของอิสราเอลมา และคนเลวีก็ยกหีบ⁵ และเขาทั้งหลายก็นำหีบ พลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิทั้งสี่ซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา⁶ และกษัตริย์ซาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสี่ก็ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้⁷ แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาซึ่งที่ของหีบ ในที่ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเศรฐ⁸ เพราะว่าเศรฐนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรฐจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม่คานของหีบ⁹ พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั้นออกข้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้¹⁰ ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขาโฮเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากอียิปต์¹¹ และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะปุโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่คำนึงถึงเวร¹² และบรรดาพวกเลวีที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยดูรุน ทั้งบุตรชายและญาติของเขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าป่านสีขาว มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปุโรหิตเป่าแตรหนึ่งร้อยยี่สิบคน¹³ อยู่มาพวกคนเป่าแตรและพวกนักร้องจะทำให้คนได้ยินเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแต่พระเยโฮวาห์ว่า พระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเมฆเติมไปหมด¹⁴ จนปุโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

6

ซาโลมอนทรงกล่าวกับชุมนุมชน (1 พกษ 8:12-21)

¹ แล้วซาโลมอนตรัสว่า พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมืดหีบ² ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์³ แล้วกษัตริย์ก็ทรงเห็นพระพักตร์มา และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่⁴ พระองค์ตรัสว่า สารากรแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าว่า⁵ ตั้งแต่วันที่เราได้นำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเรามิได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁶ แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้วเพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา⁷ ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล⁸ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเราเนั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า⁹ อย่างไรก็ตาม

เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา□ 10 บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระด้าร์สของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 11 และข้าพเจ้าได้วางทึบไว้ที่นั่น ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล□

การอธิษฐานที่อุทิศถวายพระวิหาร (1 พกษ 8:22-53)

12 แล้วพระองค์ประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก 13 เพราะซาโลมอนได้ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์ 14 และพระองค์ทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา 15 พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จ ในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า □เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติของเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น□ 17 เพราะฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวณะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 18 แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดุเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 19 แต่ขอพระองค์ทรงสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ 20 เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืมอยู่นือพระนิเวศนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า จะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ 21 และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสดับอยู่ในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย 22 เมื่อชายคนใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขาและถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ 23 ขอพระองค์ทรงสดับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตบหน้าศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา 24 ถ้าอิสราเอลประชาชน

ของพระองค์ฝ่ายแพ่ต่อหน้าศัตรูเพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐาน และกระทำการวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนิเวศน์²⁵ ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขา²⁶ เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่และไม่มีฝนเพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ²⁷ ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควรจะทำ และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น²⁸ ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวผ่น รากินข้าว หรือตักแดนวัยบิน หรือตักแดนวัยคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใดหรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้นก็ดี²⁹ ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ทูล ต่างก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศน์³⁰ ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)³¹ เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย³² ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างดาวผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศน์³³ ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างดาวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบ ว่า พระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์³⁴ ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศน์ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์³⁵ แล้วขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่³⁶ ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือใกล้³⁷ แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว³⁸ ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ที่ซึ่งศัตรูกวาดเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

และต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์³⁹ แล้วขอพระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์⁴⁰ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงลืออยู่ และขอพระกรรมของพระองค์สดับคำอธิษฐานแห่งสถานที่นี้⁴¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอทรงลุกขึ้นเสด็จ ไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้ปรีทิตของพระองค์สวมความรอด และให้สิทธิชนของพระองค์เปรมปรีดีในความประเสริฐของพระองค์⁴² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั้นไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

7

ไฟอย่างอัศจรรย์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ สร้างราศีของพระเจ้า

1 เมื่อซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้เครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาเสีย และสร้างราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ 2 ปรีทิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ เพราะการสร้างราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์³ เมื่อบรรดาชนอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและสร้างราศีของพระเยโฮวาห์อยู่บนพระนิเวศ เขาทั้งหลายก็กราบชนหน้าลงถึงพื้นดิน และได้นมัสการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ว่า ๓ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ๔ แลวักษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลาย ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์⁵ กษัตริย์ซาโลมอนทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดังนี้แลหะกษัตริย์และประชาชนทั้งปวง ได้อุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า 6 บรรดาปรีทิตก็ยืนประจำตำแหน่งของตน ทั้งคนเลวีด้วยพร้อมกับเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เมื่อดาวิดได้ถวายสารากรด้วยการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ และปรีทิตก็เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ 7 และซาโลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชาที่นั่น เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้น ไม่พอจเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชาและไขมัน 8 ในครั้งนั้นซาโลมอนทรงถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก ตั้งแต่ทางเข้าเมืองซามูทจนถึงแม่น้ำอียิปต์ 9 และในวันที่แปดเขาทั้งหลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาทั้งหลายได้มีงานมอบถวายแท่นบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศกาลเลี้ยงมาเจ็ดวันแล้ว 10 เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปเดินทัพของตน มีใจชื่นบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ซาโลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ 11 ดังนี้แลหะซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงดำริจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และในเรื่องพระราชสำนักของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น

พันธสัญญาของพระเจ้ากับซาโลมอน (1 พกษ 9:1-9)

12 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า □ เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสวดบูชา 13 ถ้าเราปิดฟ้าสวรรค์มิให้ฝนตก หรือเราบัญชาให้ตึกแต่นมาकिनแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา 14 ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย 15 บัดนี้ตาของเราจะลึมอยู่และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้ 16 เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศนี้เป็นที่บริสุทธิ์เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา 17 ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา 18 แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า □ เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งที่จะครอบครองเหนืออิสราเอล □

พระเจ้าทรงเตือนซาโลมอน

19 แต่ถ้าเจ้าหัน ไปและทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและมีสการพระเหล่านั้น 20 แล้วเราจะถอนรากเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เขาเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง 21 และนิเวศนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่าน ไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่ □ โฉนพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้ □ 22 แล้วเขาทั้งหลายจะตอบว่า □ เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระอื่น และได้มีสการพระเหล่านั้นทั้งปรนนิบัติด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขาทั้งหลาย □ □

8

การขยายราชอาณาจักร กิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเลื่องลือไปทั่ว (1 พกษ 9:10-28)

1 และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ซาโลมอน ได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังส่วนพระองค์ 2 ซาโลมอน ได้ทรงเสริมสร้างหัวเมืองซึ่งหอราม ได้ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น 3 และซาโลมอนได้เสด็จไปยังฮามัทโคบาห์ และยึดเมืองนั้นได้ 4 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองทัตโมร์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสี่ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในฮามัท 5 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธโฮโรบนและเบธโฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และดาน 6 และทรงสร้างเมืองบาอัลัทและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับบรรดาของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในยูดาห์เลิมในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์ 7 ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเหล่าคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนเปริสซี คนฮิไตต์ และคนเยบส ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล 8 จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาสแรงงานและเขาทั้งหลายก็เป็นอยู่จนทุกวันนี้ 9 แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงาน

ไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร และเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชากรรมาของพระองค์ และพลม้าของพระองค์¹⁰ และคนต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ชาโลมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน¹¹ ชาโลมอนทรงนำริดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า รมเสหิของเราไม่ควรอยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์¹² แล้วชาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข¹³ ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นการถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันเทศกาลตามกำหนด ประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง¹⁴ ตามพระราชบัญชาของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเวรปuritสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญ และการปรนนิบัติต่อหน้าปurit ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเฝ้าประตูเป็นเวรเฝ้าทุกประตู เพราะว่าดาวิดบุรุษของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น¹⁵ และเขาทั้งหลายมิได้หันไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาปuritและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง¹⁶ บรรดาพระราชกิจของชาโลมอนก็ลุล่วงไปตั้งแต่วันที่วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน¹⁷ และชาโลมอนเสด็จไปยังเอซีออนเกเบอร์และเมืองเอโลทที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม¹⁸ และหุรามก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ชาโลมอน และเขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอพีร์พร้อมกับข้าราชการของชาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสี่ร้อยห้าสิบตะลันต์มายังกษัตริย์ชาโลมอน

9

พระราชินีแห่งเซบาทรงเข้าเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอน (1 พกษ 10:1-13)

1 เมื่อ พระราชินีแห่งเซบา ทรงได้ยิน กิตติศัพท์แห่งชาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ พร้อมทั้งข้าราชการมากมาย กับอัฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงชาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ² และชาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นชาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้³ และเมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงเห็นพระสติปัญญาของชาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง⁴ ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับการเข้าเฝ้าของบรรดาข้าราชการ และการปรนนิบัติรับใช้ของมหาดเล็กตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ตลอดทั้งภูษาอาภรณ์ของเขา และการที่พระองค์เสด็จขึ้นไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว⁵ พระนางทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าทราบดีว่า ความจริง⁶ แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าชาวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน⁷ บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข⁸ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อพระเยโฮ

วาทพระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงอำนาจความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม⁹ แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศใดๆ เหมือนอย่างกษัตริย์แห่งเมืองเชบาถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน¹⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก ชำราชากรของหุรามและชำราชากรของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจากโอไฟร์ ได้นำไม้ประดู่และเพชรพลอยต่างๆมา¹¹ แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำชั้นบันไดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง ทั้งทำพินเขาคู และพินใหญ่ให้แก่เกวียน ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์¹² กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบาตามที่พระนางทรงมีพระประสงค์ ไม่ว่าพระนางจะทูลขอสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมาถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับชำราชากรของพระนาง

ทรัพย์สินสมบัติและความเจริญรุ่งเรืองของซาโลมอน (1 พกษ 10:14-29)

¹³ นำหนักทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์¹⁴ นอกเหนือจากทองคำซึ่งนักการค้าและพ่อค้าได้นำมา และเงินมาซึ่งทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดินได้นำทองคำและเงินมาซึ่งซาโลมอน¹⁵ กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโลใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทุม โลอันหนึ่งใช้ทองคำทุมหกร้อยเชล¹⁶ และพระองค์ทรงสร้างโลสามร้อยอันด้วยทองคำทุม โลอันหนึ่งใช้ทองคำสามร้อยเชล และกษัตริย์ก็ทรงเก็บโลไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน¹⁷ กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์¹⁸ พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น กับที่รองพระบาททำด้วยทองคำ ซึ่งติดอยู่กับพระที่นั่ง ทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และสิ่งใดสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์¹⁹ มีสิ่งใดอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่น บนบันไดหกชั้นทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้²⁰ ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน²¹ เพราะเรือของกษัตริย์แล่นไปยังทาร์ซิชพร้อมกับชำราชากรของหุราม กำปั่น ทาร์ซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง มาสามปีต่อครั้ง²² ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา²³ และกษัตริย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน²⁴ ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกปี²⁵ และซาโลมอนทรงมีโรงช่อม้าสี่พันสองร้อยสำหรับม้าและรถรบ และมีพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ในหัวเมืองรถรบและอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม²⁶ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์²⁷ และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อนเห็น และกระทำให้มีไม้สนเสียดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา²⁸ และเขานำม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดินทั้งปวง

การสิ้นพระชนม์ของซาโลมอน (1 พกษ 11:41-43)

²⁹ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนปลาย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของนารีนผู้พยากรณ์ และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวซีโลห์ และในนิมิตของอิดโดผู้

ท่านายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทหรือ³⁰ ชาโลมอนทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็ม เหนืออิสราเอลทั้งปวงสี่สิบปี³¹ และชาโลมอนล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

10

เรโหโบอัมปกครองแทนชาโลมอน ความโง่เขลาของเรโหโบอัม (1 พกษ 12:1-15)

1 เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์² และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน แล้วเยโรโบอัมกลับจากอียิปต์³ เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียนท่าน และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มาและทูลเรโหโบอัมว่า⁴ □พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้ออกของข้าพระองค์ทุกขัณฑ์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขัณฑ์ของพระราชบิดาของพระองค์ และแยกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์□⁵ พระองค์ตรัสกับเขาว่า □สิ้นสามวันจงกลับมาหาเราอีก□ ประชาชนจึงกลับไปเสีย⁶ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ร่วมงานประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะที่ทรงพระชนม์อยู่ว่า □ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร□⁷ เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า □ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำดีแก่เขา เขาทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์□⁸ แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์และอยู่งานประจำพระองค์⁹ และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ทูลเราว่า □ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง□ □¹⁰ และคนหนุ่มเหล่านั้นได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า □พระองค์จึงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า □พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้ออกของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขัณฑ์ แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง□ นั้นพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า □นิ้วก้อยของเราดีกว่าเท้าแห่งราชบิดาของเรา¹¹ ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็คิดแล้ว เราจะเพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แหมลงป่อง□ □

อาณาจักรได้แยกกัน เยโรโบอัมปกครองเหนืออิสราเอล (1 พกษ 12:16-24)

12 เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า □จงมาหาเราอีกในวันที่สาม□¹³ และกษัตริย์ตรัสตอบเขาทั้งหลายอย่างดุเดือด กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย¹⁴ และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มว่า □พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกนั้น พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แหมลงป่อง□¹⁵ กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวางนะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท¹⁶ และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า □ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรใน

ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินที่ของ
ตนแต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราษฎรของพระองค์เองเถิด โอ อิสราเอลทั้งปวงจึงไป
ยังเดินที่ของเขาทั้งหลาย¹⁷ แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่
ในหัวเมืองยูดาห์¹⁸ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ฮาโดรมนายนางานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป
และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างท้านถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นรถรบ
ของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม¹⁹ อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

11

พระเจ้าทรงเตือนเรโหโบอัมไม่ให้สู้รบกับอิสราเอลสิบตระกูล

¹ เมื่อเรโหโบอัมมาซึ่งกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบน
ยามิน เป็นนครที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายถึงเอา
ราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม² แต่พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเซไมอาคน
ของพระเจ้าว่า³ จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่
อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับ
พี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา⁵ เขาทั้งหลายก็
เชื่อฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และกลับไป ไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม

การสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกัน

⁵ และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยู
ดาห์⁶ พระองค์ทรงสร้างเมืองเบรลเฮม เอตตาม เทโคอา⁷ เมธซุร์ โสโค อุดลัม⁸ กัท มาเร
ชาห์ และศิฟ⁹ อาโดราอิม ลาคีซ และอาเซคาห์¹⁰ โศราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมือง
ซึ่งมีป้อมที่อยู่ยูดาห์และในเบนยามิน¹¹ พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และ
ส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำ
องุ่น¹² และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้น
แข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้¹³ และปุโรหิตกบคนเลวีซึ่งอยู่ใน
อิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขาอาศัยอยู่

เยโรโบอัมได้ขับไล่พวกปุโรหิตกบคนเลวีออก

¹⁴ เพราะคนเลวีละทิ้งทุ่งหญ้าและที่บ้านซึ่งเขายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์และ
เยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรสของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่ง
ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์¹⁵ และพระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตของพระองค์ขึ้นสำหรับปฐมนิย
สถานสูงทั้งหลาย และสำหรับเมฆีศาค และสำหรับรูปปลุกวัวซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น¹⁶ และ
บรรดาผู้ที่ปิกใจแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเขาทั้งหลายมาจาก
ตระกูลทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายสัตวนบูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่ง
บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย¹⁷ เขาทั้งหลายได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์ และ
ได้กระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี เพราะเขาทั้งหลายดำเนิน
อยู่สามปีในวิถีของดาวิดและซาโลมอน

ราชวงศ์ของเรโหโบอัม

¹⁸ เรโหโบอัมทรงรับมาหะลัทิดาของเยรีโมทโอรสของดาวิดเป็นมเหสี และอาบิยาอิลน
บุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี¹⁹ และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ เยอูช เชมาริ

ยาห์ และคาฮัม²⁰ ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาคาคาหรือธิดาของอับซาโลม ผู้ซึ่งประสูติ อาบียาห์ อัททัย ศีดา และเซโลมิทให้พระองค์²¹ เรโหโบอัมทรงรักมาอาคาคาหรือธิดาของอับซาโลม มากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนม หกสิบคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์)²² และเรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาบียาห์โอรสของมาอาคาคาเป็นโอรสองค์ใหญ่ ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์²³ และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และของเบนยามิน ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม และพระองค์ทรงประสงค์มเหสีมากมาย

12

เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งพระเจ้า (1 พกษ 14:21-24)

1 ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโหโบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ตั้งพร้อมกันพร้อมกันกับพระองค์ด้วย

ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์บุกรุกกรุงเยรูซาเล็ม (1 พกษ 14:25-28)

2 อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบเยรูซาเล็ม³ มีรถรบหนึ่งพันสองร้อยคันและพลม้า หกหมื่นคน และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบนี คนสุคิม และคนเอธิโอเปีย⁴ และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม⁵ แล้วเซไมอาห์ผู้พยากรณ์ได้มาเฝ้าเรโหโบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องซิชัก และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของซิชัก□⁶ แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ล้อมตุนลงและกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว□⁷ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่า เขาทั้งหลายถ่อมตัวลง พระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเซไมอาห์ว่า □เขาทั้งหลายได้ถ่อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาบ้าง และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของซิชัก⁸ อย่างไรก็ตามก็คิดเขาทั้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของซิชัก เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เรา และรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก□⁹ ซิชักกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมาต่อสู้เยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวัง พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้นไปด้วย¹⁰ และกษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง¹¹ และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เมื่อไร ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม¹² และเมื่อพระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังติดอยู่ในยูดาห์

การสิ้นพระชนม์ของเรโหโบอัม (1 พกษ 14:31)

13 กษัตริย์เรโหโบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มและทรงครอบครอง เมื่อเรโหโบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกสรรไว้จากตระกูลต่างๆ

ทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน ¹⁴ และพระองค์ได้ทรงกระทำกริ้วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ ¹⁵ ส่วนพระราชกิจของเรโหโบอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเซซออาห์ผู้พยากรณ์ และของอิดโดผู้ทำนายตามแบบพงศาวดารหรือ มีสงครามเรื่อย ไปอยู่ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม ¹⁶ และเรโหโบอัมก็ล่องลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบียาห์ราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองครองแทนพระองค์

13

อาบียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (1 พกษ 15:1-2)

1 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์ ² พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่ามีคา야ห์ธิดาของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาบียาห์และเยโรโบอัม ³ อาบียาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารชำนาญศึกเป็นเกณฑ์แล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทแกล้วทหารแปดแสนคน ⁴ และอาบียาห์ทรงลุกขึ้นอยู่บนภูเขาเมราอิมซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า ⁵ ไม่ควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ ⁶ ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน ⁷ และมีคนถอยคนอันธพาลบางคนมั่วสุมกันกับเขาและขับสู้กับเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอต้านทานไม่ไหว ⁸ และบัดนี้ท่านคิดว่าจะต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่มากและมีลูกวัวทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ ⁹ ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่บูโรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวออกไป และตั้งบูโรหิตสำหรับตนเองอย่างขนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้จะได้เป็นบูโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ ¹⁰ แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เรามิบูโรหิตผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวทำงานหน้าที่ของเขาทั้งหลาย ¹¹ เขาถวายเครื่องเผาบูชาแต่พระเยโฮวาห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคั้นประทีปทองคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญชาที่ข้าบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย ¹² และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และบูโรหิตของพระองค์พร้อมกับแต่รศีกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน โอ ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้ ¹³ เยโรโบอัมได้ส่งสมผู้คนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาจากเบื้องหลัง ดังนั้นกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองซุ่มก็อยู่ข้างหลังเขา ¹⁴ และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเถิด การศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาบูโรหิตก็เป่าแตร ¹⁵ แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึกและเมื่อคนยูดาห์ตะโกน อยู่

มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบิยาห์และยูดาห์¹⁶ คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย¹⁷ อาบิยาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน¹⁸ นี่แหละคนอิสราเอลก็ถูกราบร้อมในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาพึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา¹⁹ และอาบิยาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบรเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเขานานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโฟรนกับชนบทของเมืองนั้น

การสิ้นพระชนม์ของเยโรโบอัม (1 พกษ 14:19-20)

²⁰ เยโรโบอัมมิได้พ้นอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบิยาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

ครอบครัวของอาบิยาห์

²¹ แต่อาบิยาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีมเหสีสิบสี่องค์ ให้กำเนิดโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์²² ราชกิจนอกนั้นของอาบิยาห์ วิธีการและพระดาร์สของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์อิดโด

14

การสิ้นพระชนม์ของอาบิยาห์ อาสาขึ้นครองแทน (1 พกษ 15:7-10)

¹ อาบิยาห์จึงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี² และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์³ พระองค์ทรงกำจัดแท่นบูชาพระต่างดาวและปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้โค่นเสารูปเคารพเสีย⁴ และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ⁵ พระองค์ทรงกำจัดปูชนียสถานสูงและแท่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์⁶ พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบ พระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์⁷ และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า □ ให้เราทั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอคอย ประตูเมือง และด่าน แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน□ เขาทั้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น⁸ และอาสาทรงมีกองทัพสรรพด้วยโล่ใหญ่และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามินซึ่งถือโล่และโก่งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทแกล้วทหาร

การชนะยิ่งใหญ่ของอาสาเหนือเศอราห์ (2 พศด 16:8)

⁹ เศอราห์ชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรถรบสามร้อยคันมาถึงเมืองมาเรธาห์¹⁰ และอาสาทรงยกออกไปปะทะกับเขา และเขาทั้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาธาห์ที่มาเรธาห์¹¹ และอาสาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า □ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มีกำลังกับผู้ที่ไม่มีความกล้า โธ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชน

หมู่ใหญ่นี้ในพระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์¹² พระเยโฮวาห์จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสาและต่อยูดาห์ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป¹³ อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ไล่ตามเขาไปถึงเมืองเกบราร์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แตกพ่ายต่อพระพิทศรพระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่ริบได้มากมายนักหนา¹⁴ และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเกบราร์ เพราะว่าความกลัวพระเยโฮวาห์นั้นแนมครอบเขาทั้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่ริบได้ในนั้นมาก¹⁵ และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มีวัว และเอาแกะไปมากมายและอูฐด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

15

ผู้พยากรณ์อาซาริยาห์เดือนอาสา

¹ พระวิญญูณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาซาริยาห์บุตรชายโอเดด² และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูลพระองค์ว่า ข้าแต่อาสา และยูดาห์ก็กับเบนยามินทั้งปวง ของจงฟังข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย³ อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน และไม่มีปุโรหิตผู้สั่งสอน และไม่มีพระราชาบัญญัติ⁴ แต่เมื่อถึงคราวเขาทุกซึกทุกง่าม เขาหันมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายก็พบพระองค์⁵ ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการรบกวนอยู่มากมายรบกวนชาวเมืองทั้งหลายนั้น⁶ เขาแตกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงรบกวนเขาด้วยความทุกซึกทุกง่าม⁷ แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มีมือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับบำเหน็จ

อาสานำการปฏิรูปและการฟื้นฟูใหม่มาสู่ประเทศ

⁸ เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำพยากรณ์ของโอเดดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิ้น และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁹ และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอเฟราอิม มนัสเสห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอลเมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์¹⁰ เขาทั้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา¹¹ เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชา แต่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากข่าวของที่เขาได้รับมา มีวัวผู้เจ็ดร้อยตัวและแกะเจ็ดพันตัว¹² และเขาก็เข้าทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตสุดใจของเขา¹³ และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง¹⁴ เขาทั้งหลายได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองขนาดเล็ก¹⁵ และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดีเพราะสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเขา และได้แสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นความปรารถนาของเขา และเขาทั้งหลาย

ก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน ¹⁶ แม้ว่ามาอาคาห์ พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสียจากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนาง ได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในसारูปเคารพ อาสาทรงโค่นรูปเคารพของพระนาง ลง และบดและเผาเสียที่ล้าธารชิดโรน ¹⁷ แต่ยังมีได้กำจัดปูชนียสถานสูงออกเสียจากอิสราเอล อย่างไรก็ตามก็ดีพระทัยของอาสาภิรสิฐที่ตลอดรัชสมัยของพระองค์ ¹⁸ และพระองค์ทรงนำของอุทิศถวายของราชบิดาของพระองค์และข้าวของที่พระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า ¹⁹ และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

16

สงครามระหว่างอาสากับบาอาซา (1 พกษ 15:16-22)

¹ ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นมาต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนใดออกไปหรือเข้ามาหาอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ ² แล้วอาสาทรงเอาเงินและทองคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และราชสำนัก และส่งไปให้เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองดามัสกัสว่า ³ ขอให้มีสัญญาไมตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่านดังที่มีอยู่กับพระชนกของข้าพเจ้าและพระชนกของท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอเสด็จไปทำลายสัญญาไมตรีของท่านซึ่งมีกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า ⁴ และเบนฮาดัดทรงเชื่อฟังกษัตริย์อาสา และส่งผู้บังคับบัญชากองทัพของพระองค์ ไปต่อสู้กับหัวเมืองของอิสราเอล และเขาทั้งหลายโจมตีเมืองอิโยน ดาน เอเบลมาอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี ⁵ และต่อมาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินเรื่องนั้น พระองค์ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และให้พระราชกิจของพระองค์หยุดยั้ง ⁶ แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำยูดาห์ทั้งสิ้น และเขาทั้งหลายขยันทินของเมืองรามัทและเครื่องไม้ของเมืองนั้น ซึ่งบาอาซาใช้สร้างอยู่นั้น และเอามาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์

พระเจ้าทรงติเตียนอาสาเรื่องการประนีประนอม

⁷ ครั้งนั้นฮานานีผู้ทำนาย ได้มาเฝ้าอาสา กษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า ⁸ เพราะท่านฟังกษัตริย์ของซีเรีย และมีได้ฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่าน ไป ⁹ คนเอธิโอเปียและชาวลิบนี ไม่เป็นกองทัพหิมามา มีรุกรบและพลม้ามากเหลือหลายหรือ แต่เพราะท่านฟังพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน ¹⁰ เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ไม่มาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธานภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม ¹¹ และอาสา ก็ทรงกริ้วต่อผู้ทำนายนั้น และจับเขาจำไว้ในคุก เพราะพระองค์ทรงเกรียกวรกดแก่เขาในเรื่องนี้ และอาสาทรงข่มเหงประชาชนบางคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย ¹² และดูเถิดพระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย ได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของอาสา (1 พกษ 15:23-24)

¹² ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์ และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้เป็นโรคอยู่พระองค์ก็มีได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์ ¹³ และอาสาทรงล้งหลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของ

พระองค์ สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์¹⁴ เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้สกัดออกเพื่อพระองค์ในนครดาวิด เขาวางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทั้งหลายก็ก่อเพลิงใหญ่โตถวายพระเกียรติพระองค์

17

เยโฮชาฟัทครอบครองแทนอาสา (1 พกษ 15:24)

¹ เยโฮชาฟัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรงเสริมกำลังพลต่อสู้อิสราเอล ² พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์ และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอเฟราอิม ซึ่งอาสาราชาบิดาของพระองค์ได้ยึดไว้ ³ พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโฮชาฟัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องต้นๆของดาวิดราชาบิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงแสวงหาพระบาอัล ⁴ แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล ⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และสิ้นทั้งยูดาห์ก็นำเครื่องบรรณาการมาถวายเยโฮชาฟัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก

การฟื้นฟูกันใหม่ในสมัยเยโฮชาฟัท

⁶ พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดปุษนียสถานสูงและบรรดาเสารูปเคารพเสียจากยูดาห์ ⁷ ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์คือ เบนยาฮิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคาياهو⁸ ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์⁸ และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซไมอาห์ แรณินยาห์ เศบาดียาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทบาโดเนียห์ คนเลวีและพร้อมกันคนเหล่านี้มี เอลีชามา และเยโฮรัม ผู้เป็นปุโรหิต ⁹ และเขาทั้งหลายได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน

พระเจ้าทรงเสริมกำลังให้เยโฮชาฟัท

¹⁰ ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชาอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่รอบยูดาห์ และเขาทั้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮชาฟัท ¹¹ คนฟิลิสเตียบางพวกได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮชาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกเขากระเบียได้นำฝูงแพะแกะ คือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์ ¹² และเยโฮชาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์ ¹³ และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นทแกล้วทหารในกรุงเยรูซาเล็ม ¹⁴ ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชากองพันมี อัดนาห์ผู้บังคับบัญชา พร้อมกับทแกล้วทหารสามแสนคน ¹⁵ ถัดเขาไปคือ เยโฮธานัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน ¹⁶ และถัดเขาไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับทแกล้วทหารสองแสนคน ¹⁷ ของเบนยามินคือ เอลียาดา ทแกล้วทหารพร้อมกับคนสองแสนสรรพด้วยธนูและโล่ ¹⁸ และถัดเขาไปคือ เยโฮชาบาด พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน ¹⁹ เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยูดาห์

18

เยโฮชาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอาหับ (1 พกษ 22:2)

1 ฝ่ายเยโฮชาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ 2 ครั้นล่วงมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์ และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทกิเลอาด 3 อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทกิเลอาดหรือ 4 พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม 5 และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน 6 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า ใครที่เราจะไม่ตราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป 7 และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์ 8 แต่เยโฮชาฟัททูลว่า ที่นี้ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้ 9 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้าซึ่งเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคา야ห์บุตรอิมลาห์ 10 และเยโฮชาฟัททูลว่า ขอ กษัตริย์อย่าตรัสตั้งนั้นเลย 11 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า ไปพามิคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว 12 ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่ 13 และเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเขา และพูดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะผลักคนซีเรียไปจนเขาทั้งหลายถูกทำลาย 14 และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเถิด และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์

ผู้พยากรณ์มีคา야ห์พยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของอาหับ (1 พกษ 22:13-28)

12 และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคา야ห์ได้บอกท่านว่า 13 ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดั่งปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี 14 แต่มีคา야ห์ตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น 15 และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า มิคายาห์ ใครที่เราจะไม่ตราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป 16 และท่านทูลตอบพระองค์ว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ 17 แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้ว เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์ 18 และท่านทูลว่า ข้าพพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลบฝังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด 19 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮชาฟัทว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก 20 และมีคา야ห์ทูลว่า ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ขึ้นข้างๆพระองค์ข้างขวา

พระหัตถ์และข้างซ้าย¹⁹ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด□ บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น²⁰ แล้วมีวิญญานดวงหนึ่งมาข้างหน้าเข้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า □ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง□ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า □จะทำอย่างไร□²¹ และเขาทูลว่า □ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญานมูสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน□ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด□²² เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญานมูสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงสิ้นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์□²³ แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคยาห์ทูลว่า □พระวิญญานของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพุดกับเจ้าได้อย่างไร□²⁴ และมีคยาห์ตอบว่า □ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนี้ เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า□²⁵ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า □จงจับมีคยาห์พาเขากลับไปให้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคยาห์ทูลว่า □ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์□ และท่านกล่าวว่า □บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ขอบจงฟังเถิด□

การสงครามที่ราโมทกิเลอาด อาหับถูกฆ่า (1 พกษ 22:29-40)

²⁸ กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด²⁹ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า □ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน□ และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม³⁰ ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า □อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล□³¹ และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า □เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว□ เขาจึงหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระองค์³² และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่า ไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตามพระองค์³³ แต่มีชายคนหนึ่งโง่งมยิงเดาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า □หันกลับเถอะ พาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว□³⁴ วันนั้นการรบก็เดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พวยพระองค์เองขึ้นไปในรถรบของพระองค์เห็นพระพักตร์เข้าสู่สู่นซีเรียจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตก พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

19

ผู้พยากรณ์เยฮูตีเดียนเยโฮซาฟัท

¹ เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับไปโดยสวัสดิภาพถึงพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม² แต่เยฮูบุตรชายฮานานีผู้ทำนายนี้ออกไปเฝ้าพระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า □ควรที่พระองค์จะช่วยคนธรรมและรักผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์³ อย่างไรก็ตามก็ดีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า□

เยโฮชาฟัททรงตั้งผู้วินิจฉัยและคนเลวี่ในแผ่นดิน

4 เยโฮชาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงออกไปตามกลางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และนำเขาทั้งหลายกลับมายังพระเยโฮชาฟัทพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา 5 พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้นของยูดาห์ ที่ละหัวเมือง 6 และตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า □จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา 7 ฉะนั้นจงให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มีกรับสินบน□ 8 ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮชาฟัททรงตั้งคนเลวี่ และปุโรหิตบ้างกับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแห่งพระเยโฮวาห์ และวินิจฉัยคดีที่ได้แย้งกัน เขาทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม 9 และพระองค์ทรงกำชับเขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อและด้วยสิ้นสุดใจของท่าน 10 เมื่อมีคดีมาถึงท่านจากพี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสิน ท่านทั้งหลายก็ควรจะตั้งเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มาเหนือท่านและพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนี้ และท่านจะไม่ละเมิด 11 และดูเถิด อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบาดียาห์บุตรชายอิซมาเอลเจ้านายของวงศ์วานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของกษัตริย์ และเลวี่จะเป็นเจ้าหน้าที่ที่ปรนนิบัติท่าน จงประกอบกิจอย่างแก่กล้า และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม□

20

คนโมอับบุกรุกยูดาห์

1 และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และพร้อมกับเขามิคนอื่นนอกจากคนอัมโมนนั้น ได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮชาฟัท 2 มีคนมาทูลเยโฮชาฟัทว่า □มีคนหมู่มากมาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากฟากทะเลข้างโน้น และดูเถิด เขาทั้งหลายอยู่ในเฮซาธาโชนทามาร์ คือเอนกาดี□ 3 และเยโฮชาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อุดอาหารท่วยูด้าห์ 4 และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์ 5 และเยโฮชาฟัทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างหน้าลานใหม่ 6 และตรัสทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และอำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้ 7 พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายมิใช่หรือ ผู้ทรงซบ โล้ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พ้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมมิตรสหายของพระองค์เป็นนิตย์ 8 และเขาทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า 9 □ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้□ และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของ

ข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด¹⁰ ๑๐ เกิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และภูเขาเซอีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเขาได้สลักไปมิได้ทำลายเสีย¹¹ ๑๑ เกิด เขาทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไร ด้วยมาขับเราออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก¹² ๑๒ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเราหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลาย ไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมู่มิทานีซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์¹³ ๑๓ ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับภรรยาและลูกหลานของเขา

ผู้พยากรณ์ของพระเจ้าคือยาฮาซีย์เอลให้คำตอบ

¹⁴ ๑๔ และพระวิญญูณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาฮาซีย์เอลบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยอีเอล ผู้เป็นบุตรชายมีธาเนียห์ เป็นคนเลวี ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุม¹⁵ ๑๕ และเขาได้พูดว่า ๑ ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮชาฟัทของจงฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า ๑ โออย่ากลัวเลย และอย่าห่อถอกด้วยคนหมู่มิทานีเลย เพราะว่าการสงครามนั้น ไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า¹⁶ ๑๖ ฟังนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา ๑๒ เกิด เขาจะขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลคิส ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล¹⁷ ๑๗ ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ ๑๒ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน ๑ โออย่ากลัวเลย อย่าห่อถอก ฟังนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน¹⁸ ๑๘ แล้วเยโฮชาฟัทโน้มพระเศียรกับพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์¹⁹ ๑๙ และคนเลวี จากลูกหลานคนโคซาท และลูกหลานคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง

พระเจ้าทรงประหารพวกทหารที่บุกรุกอิสราเอล

²⁰ ๒๐ และเขาทั้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอา และเมื่อเขาออกไป เยโฮชาฟัทประทับยืนและตรัสว่า ๑ โอ ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชื่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล²¹ ๒๑ และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่จะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า ๑ จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์²² ๒๒ และเมื่อเขาทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองทัพคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาเซอีร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป²³ ๒๓ เพราะว่าคนของอัมโมนและชาวโมอับ ได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาเซอีร์ ๑ ทาลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทั้งหลายทำลายชาวเซอีร์หมดแล้ว เขาทั้งสิ้นช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน²⁴ ๒๔ เมื่อยูดาห์ขึ้น ไปอยู่ที่หอคอยที่ในถิ่นทุรกันดาร เขามองตรงไปที่คนหมู่มิทานี และดูเกิด มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้²⁵ ๒๕ เมื่อเยโฮชาฟัทและประชาชนของพระองค์มาเก็บของที่รบจากเขาทั้งหลาย พร้อมกับศพทั้งหลายนั้น เขาพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์

สมบัติและเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งเขาเก็บมามากสำหรับตัวจนจนไปไม่ไหว เขาเก็บของที่รีบได้เหล่านั้นสามวัน เพราะมากเหลือเกิน

เยโฮชาฟัทเสด็จกลับไปยังเยรูซาเล็มอย่างมีชัย

26 ในวันที่สี่เขาทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบรคาห์ ด้วยที่นั่นเขาสรรเสริญพระเยโฮวาท เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า หุบเขาเบรคาห์ จนถึงทุกวันนี้ ²⁷ แล้วเขาทั้งหลายกลับไปคนยูดาห์และเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮชาฟัททรงนำหน้ากลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีเย้ยศัตรูของเขา ²⁸ เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็มด้วยพินใหญ่ พินเขาคู และแดร์ ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาท ²⁹ และความกลัวพระเจ้ามาอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของประเทศทั้งปวง เมื่อเขาได้ยิวว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้ศัตรูของอิสราเอล ³⁰ แดนดินของเยโฮชาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะว่าการเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการหยุดพักสงบอยู่รอบด้าน ³¹ ดังนั้นแหละเยโฮชาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาชบาห์ บุตรสาวซิลี ³² พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอัสราธิบิตดาของพระองค์ และมีได้ทรงพรากไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ³³ อย่างไรก็ตามก็ดี ปุชนียสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนยังมีได้เบิกใจในพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน ³⁴ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยฮูบุตรชายฮานานี ซึ่งรวมเข้าไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

เยโฮชาฟัททรงเป็นพันธมิตรกับอาหัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลที่ชั่ว (1 พงศ 22:47-49)

³⁵ ต่อมาภายหลัง เยโฮชาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำกรออย่างชั่วร้ายมาก ³⁶ พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองทารซิช และเขาทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์ ³⁷ แล้วเอลีเยเซอร์บุตรชายโดดาวาหุแห่งเมืองมาเรซาห์ได้พยากรณ์ถึงเยโฮชาฟัทว่า □ เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ□ เรือก็แตกไม่สามารถไปเมืองทารซิชได้

21

เยโฮรัมครอบครองเหนือยูดาห์

1 เยโฮชาฟัท ก็ล่วงหลับ ไปอยู่ กับ บรรพบุรุษของ พระองค์ และ เขา ผัง พระศพ ไว้กับ บรรพบุรุษของ พระองค์ ใน นคร ดาวิด และ เยโฮรัม โอรส ของ พระองค์ ครอบ ครอง แทน พระองค์ ² พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮชาฟัทคือ อาชาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาชาริยาห์ มีคาเอล เซฟาทียาห์ เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นโอรสของเยโฮชาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล ³ พระราชบิดาของเขาทั้งหลายประทานเงิน ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโอรสหัวปี ⁴ เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครอบครองราชอาณาจักรของราชบิดาของพระองค์และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย ⁵ เมื่อเยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์

มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี⁶ และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหับกระทำ เพราะว่าบิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์⁷ อย่างไม่รู้ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประหารประทีปแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์

คนเอโดมได้ก่อการกบฏ (2 พงศ 8:20-22)

⁸ ในรัชกาลของพระองค์เอโดม ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน⁹ แล้วเยโฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงลุกขึ้นในกลางคืนโจมตีคนเอโดม ซึ่งมาล้อมพระองค์และผู้บังคับบัญชารถรบไว้¹⁰ เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ครึ่งนั้นลิบนาห์ก็ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูงในถิ่นเทือกเขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นกัน

ก่อนเอลิยาห์ขึ้นสวรรค์ท่านได้เขียนคำพยากรณ์ถึงเยโฮรัม

¹² และจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพระองค์จากเอลิยาห์ผู้พยากรณ์ว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสตั้งนี้ว่า □เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคาของเยโฮซาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดามรรคาของอาสาหัทริย์ของยูดาห์¹³ แต่ได้เดินในมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยาอย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อาหับ และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชื่องสปีดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า¹⁴ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงนำภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าวของทั้งสิ้นของเจ้า¹⁵ และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคสำไส้ของเจ้า จนกว่าสำไส้ของเจ้าจะออกมาเพราะเหตุโรคนั้นวันแล้ววันเล่า □ □¹⁶ ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงเร่งให้ความโกรธของคนที่ฟิลิสเตีย และของคนที่อาระเบีย ผู้ที่อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปีย มีต่อเยโฮรัม¹⁷ และเขาทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกกรุกเข้าไปในนั้น และชนข้าวของทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนักทั้งบรรดาโอรสและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหัสโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์

เยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้

¹⁸ ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สำไส้ของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้¹⁹ ต่อมาเป็นเวลาสิบสองปีสำไส้ของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนั้น และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรมายอย่างยิ่ง ประชาชนของพระองค์มิได้ก่อเพลิงถวายเกียรติแก่พระองค์ อย่างกับก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์²⁰ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีใครอาลัย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช่ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์

22

อาหัสยาห์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พงศ 8:24-26)

¹ และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาหัสยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหนุ่มนั้นมาถึงค้ำกับคนอาระเบีย ได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด ดังนั้นอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์จึงครอบครอง ² เมื่ออาหัสยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาอาลียาห์หลานหญิงของอมรี ³ พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาหับด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำความชั่วร้ายของพระองค์ ⁴ ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหับ ได้กระทำ เพราะว่าหลังจากราชบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์

อาหัสยาห์เข้าร่วมกับเยโฮรัมในการสู้รบที่เมืองราโมทกิเลอาด (2 พงศ 8:28)

⁵ พระองค์ทรงดำเนินตามคำปรึกษาของเขาทั้งหลายด้วย และเสด็จไปกับเยโฮรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรียที่เมืองราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้โยรัมบาดเจ็บ ⁶ และพระองค์ทรงกลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามัท เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์เสด็จลงไปที่เยโฮรัม โอรสของอาหับในเมืองยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ประชวร ⁷ แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มจมของอาหัสยาห์จะมา โดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมโยรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยชูบุตรชายนิมซี ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตั้งราชวงศ์ของอาหับออกเสีย ⁸ และอยู่มาเมื่อเยชูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยูดาห์ และบรรดาโอรสพระเชษฐาของอาหัสยาห์ผู้มาปรนนิบัติอาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหารเขาทั้งหลายเสีย ⁹ ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อชอนพระองค์อยู่ในสระมาเรียก) และเขาพาพระองค์มาหาเยชู และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาทั้งหลายก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า □ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮซาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ □ และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกครองราชอาณาจักรได้

เชื้อพระวงศ์แห่งยูดาห์ถูกทำลายเสียสิ้นเว้นแต่โยอาช (2 พงศ 11:1-3)

¹⁰ เมื่ออาอาลียาห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น ¹¹ แต่พระนางเยโฮซาเบอาทิดาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหละเยโฮซาเบอาทิดาของกษัตริย์เยโฮรัม และภรรยาของเยโฮยาดาบโรทิต (เพราะว่าพระนางเป็นพระชนนีษฐาของอาหัสยาห์) ได้ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาอาลียาห์เพื่อมิให้พระนางประหารเธอได้ ¹² และเธอได้อยู่กับเขาในพระนิเวศของพระเจ้าชอนด้วยหกปี ฝ่ายพระนางอาอาลียาห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

23

โยอาชเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์ (2 พงศ 11:4-12)

1 แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้กล้าแข็งขึ้น และให้พวกนายร้อยกระทำพันธสัญญากับท่าน มีอาซาริยาห์บุตรชายเยโรฮัม อิซมาเอลบุตรชายเยโฮซานัน อาซาริยาห์บุตรชายโอบเอด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดาياهو และเอลีซาฟัทบุตรชายศิครี 2 และเขาทั้งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์และรวบรวมคนเลวีมาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดาหัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และเขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม 3 และบรรดาชนมนุชนทั้งสิ้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาดากล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ๐ ดูเถิด โอโรสของกษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับบรรดาโอโรสของดาวิด 4 ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นปุโรหิตและคนเลวี ผู้ออกเวรในวันสะบาโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู 5 และหนึ่งในสามให้อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อยู่ที่ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 6 แต่อย่าให้สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ นอกจากปุโรหิตและคนเลวีที่ปรนนิบัติอยู่ เขาทั้งหลายเข้าไปได้ เพราะเขาทั้งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องรักษาการบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์ 7 ให้คนเลวีล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้อืออาวูร์ และผู้ใดเข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อพระองค์เสด็จออกไป 8 คนเลวีและคนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาดาปุโรหิตได้บัญชาไว้ เขาทั้งหลายต่างก็นำคนของเขามา คือทั้งคนที่ออกเวรในวันสะบาโต และบรรดาคนเหล่านั้นก็จะเข้าเวรในวันสะบาโต เพราะเยโฮยาดาปุโรหิตมิได้ปล่อยกองเวร 9 และเยโฮยาดาปุโรหิตได้มอบหอกกับดั่งและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชากองร้อย 10 และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิ้นให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร 11 แล้วเขานำโอโรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาดา กับบุตรชายของท่านก็เฝ้าพระองค์ และเขาทั้งหลายร้องว่า ๐ ขออภัยที่ทรงพระเจริญ

การประหารชีวิตของพระนางอาธาเลียห์ผู้ชั่วร้าย (2 พกษ 11:13-16)

12 เมื่ออาธาเลียห์ได้ยินเสียงประชาชนวิ่งและสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 13 และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มีกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาของพระองค์ตรงที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลแดร์ก็อยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดานักร้องพร้อมกับเครื่องดนตรีของเขาก็นำการสรรเสริญ พระนางอาธาเลียห์ก็ฉีกฉลองพระองค์ของพระนาง ทรงร้องว่า ๐ กบฏ กบฏ 14 แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตจึงนำบรรดานายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมา สั่งเขาว่า ๐ จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดที่ตามพระนาง ไปก็ให้ประหารชีวิตเสียด้วยดาบ ๐ เพราะปุโรหิตกล่าวว่า ๐ อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 15 เขาจึงจับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปที่ทางเข้าประตูม้า ณ พระราชวังและเขาทั้งหลายก็ประหารพระนางเสียที่นั่น

เยโฮยาดาตั้งโยอาชเป็นกษัตริย์ (2 พกษ 11:17-20)

16 เยโฮยาดา ได้กระทำพันธสัญญาระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ 17 แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย และเขาทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลนั้น ให้เป็นชิ้นๆ

และเขาประหารมัทธานปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา 18 เยโฮยาดาวางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภายใต้การควบคุมของปุโรหิตแห่งคนเลวี ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง ตามพระราชดำรัสสั่งของดาวิด 19 ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป 20 ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ชุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้เชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปทางประตูบน ไปสู่พระราชสำนัก และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร 21 บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดี และกรูก็สงบเงียบหลังจากที่เขาได้ประหารพระนางอาราเลียห์เสียด้วยดาบแล้ว

24

โยอาช (เยโฮอาช) ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พงศ 12:1-3)

1 เมื่อโยอาชได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า คิปียาห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา 2 และโยอาชทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดาบปุโรหิต 3 เยโฮยาดาห้ามเหล้าให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดโอรสและธิดาหลายองค์

พวกปุโรหิตที่ไม่มีประสิทธิภาพและไม่เอาใจใส่งานของพระเจ้า (2 พงศ 12:4-8)

4 ต่อมาภายหลังโยอาชทรงตั้งพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁵ พระองค์ทรงประชุมปุโรหิตและคนเลวี และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ใจออกไปตามหัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆ ไป และจงรีบทำงานนั้น 6 แต่คนเลวีไม่เร่งรีบ 6 แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาดาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า ใจไหนท่านไม่เรียกร้องให้คนเลวีนำเงินส่วยเข้ามาจากยูดาห์และเยรูซาเล็มซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ ให้ชุมชนของอิสราเอลนำมาเพื่อพลับพลาพระโอวาท⁷ เพราะบรรดาโอรสของพระนางอาราเลียห์หญิงชั่วร้ายคนนั้น ได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอัล

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พงศ 12:9-16)

8 กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำที่ปลูกหนึ่งวางไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁹ และมีคานประกาศ ไปด้วยดาห์และเยรูซาเล็มให้นำส่วยซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้ากำหนดแก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ามาถวายพระเยโฮวาห์¹⁰ บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดี และนำส่วยของเขาทั้งหลายมาหย่อนลงในหีบจนครบ 11 และต่อมาเมื่อคนเลวีนำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่า มีเงินมาก ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทหีบออกและนำหีบกลับไปยังที่เดิม เขาทั้งหลายทำอย่างนี้วันแล้ววันเล่า และเก็บเงินได้เป็นอันมาก 12 กษัตริย์และเยโฮยาดาก็ให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจ้างช่างก่อและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทั้งคนงานช่างเหล็กและช่างทองสัมฤทธิ์ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹³ บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน

และงานซ่อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเขา และเขาได้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น¹⁴ และเมื่อเขาได้กระทำสำเร็จแล้วเขาก็นำเงินที่เหลืออยู่มาหน้าพระพิศตรักษ์ตรีและเยโฮยาดา และเขาเอาเงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ คือเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชาและช้อน และภาชนะทองคำและเงิน และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา

เยโฮยาดาบุโรหิตที่ดีเสียชีวิต

¹⁵ แต่เยโฮยาดาก็ชราลงและห่อหมกแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี¹⁶ เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์¹⁷ หลังจากที่เยโฮยาดาสิ้นชีวิตแล้วบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เข้ามาถวายบังคมต่อกษัตริย์แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของเขา¹⁸ และเขาได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และปรนนิบัติบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพ และพระฟีโรสได้ลงมาเหนี่ยวยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะการละเมิดของเขานี้¹⁹ แต่พระองค์ยังทรงใช้ผู้พยากรณ์มาท่ามกลางเขานำเขาให้กลับมายังพระเยโฮวาห์ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำเขา แต่เขาไม่ยอมเงี้ยวฟัง

ประชาชนเอาหินขว้างเสคาริยาห์บุโรหิตที่ดี

²⁰ แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมทับเสคาริยาห์บุตรชายเยโฮยาดาบุโรหิต และท่านได้ขึ้นเหนือประชาชน และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า □ท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้น ไม่ได้□ เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน□²¹ แต่เขาทั้งหลายคิดร้ายต่อท่านและโดยบัญชาของกษัตริย์เขาทั้งหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์²² ดังนั้นแหละกษัตริย์โยอาซจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยโฮยาดาบิดาของเสคาริยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์ แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตาย เขาพูดว่า □ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น□²³ ต่อมาพอปลายปีกองทัพของคนซีเรียก็มาต่อสู้กับโยอาซ เขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่ริบได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส²⁴ แม้ว่ากองทัพคนซีเรียมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนั้นแหละคนซีเรียได้ทำโทษโยอาซ

โยอาซสิ้นพระชนม์ (2 พงศ 12:19-21)

²⁵ เมื่อเขาทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาละพระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส) ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะโลहितของบุตรชายเยโฮยาดาบุโรหิต และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่เขาทั้งหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์²⁶ คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือศบาตบุตรชายนางชิมเอัทคนอัมโมน และเยโฮศบาตบุตรชายนางชิมริทคนโมอับ²⁷ เรื่องราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระหนักมากมายที่ตกอยู่กับพระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

25

อามาซิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 14:1-2)

1 เมื่ออามาซิยาห์เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฮอัลดาน ชาวเยรูซาเล็ม² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่มิใช่ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม³ และอยู่มาพอราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดาของพระองค์⁴ แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเขา แต่ได้ทรงกระทำตามที่มีบันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ นั่นว่า อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง□

ยูดาห์บกรุกเอโดม

5 แล้วอามาซิยาห์ได้ประชุมพวกยูดาห์ และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น พระองค์ได้ทรงนับคนที่มียอูยี่สิบปีขึ้นไปและทรงเห็นว่ามิชายฉกรรจ์สามแสนคน สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่⁶ นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทแกล้วทหารจากอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์⁷ แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับคนเอฟราอิมเหล่านี้ทั้งสิ้น⁸ แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะเข้าสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์คลังต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้□⁹ และอามาซิยาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า □แต่เราจะกระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น□ แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า □พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทอนแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก□¹⁰ และอามาซิยาห์ก็ทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมาซึ่งพระองค์จากเอฟราอิมให้กลับไปบ้านอีก เขาทั้งหลายจึงโกรธยูดาห์ยิ่งนัก และได้กลับบ้านด้วยความโกรธอย่างรุนแรง¹¹ แต่อามาซิยาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลือและโจมตีคนเสอีร์หนึ่งหมื่นคน¹² คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปที่ยอดหิน และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ¹³ แต่คนของกองทัพซึ่งอามาซิยาห์ทรงปลดให้กลับไป และไม่ให้เขาไปรบด้วยนั้น เขาตลบเข้าโจมตีหัวเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สมาริเยถึงเบธโฮรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน และริบข้าวของไปเป็นอันมาก¹⁴ และอยู่มาเมื่ออามาซิยาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคนชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย¹⁵ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาซิยาห์ และทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่ง ไปหา ทูลพระองค์ว่า □ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้□¹⁶ อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า □เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นทีปรักษาของกษัตริย์หรือ หยุด ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า□ ผู้พยากรณ์นั้นจึงหยุด แต่ทูลว่า □ข้าพระองค์ทราบที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น และมีได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์□

สงครามระหว่างยูดาห์กับอิสราเอล (2 พกษ 14:8-14)

17 แล้วอามาซียากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ให้โยอาซ โอรสของเยโฮอาหาส โอรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า ◻ มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน ◻ 18 และโยอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาซียากษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ◻ ต้นผักหนามบนลานอนสงช้าให้หาต้นสนสิดาหรับลานอนว่า ◻ จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา ◻ และสัตว์ป่าทุ่งต่วหนึ่งแห่งลานอนผ่านมาและฆ่าต้นผักหนามลงเสีย 19 ท่านว่า ◻ ดูซิ ข้าพเจ้าได้โจมตีเอโดม ◻ และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะโชนท่านจึงไร้ใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน ◻ 20 แต่อามาซียาหาทางฟังไม่เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้เสาะหาพระแห่งเอโดม 21 โยอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอามาซียากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผชิญหน้ากันที่เบรเซเมซ ซึ่งเป็นของยูดาห์ 22 และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเดินท์ของตน 23 โยอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาซียากษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของโยอาซ โอรสของเยโฮอาหาสที่เบรเซเมซ และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงฟังก่าแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยคอก ตั้งแต่ประตูเอฟราอิม ถึงประตูมูม 24 และพระองค์ทรงรีบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขาของโอบอดเอโดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสะมาเรีย 25 อามาซียาห์ โอรสของโยอาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์มือยูลิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาซ โอรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของอามาซียาห์ (2 พกษ 14:17-20)

26 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ 27 นับแต่เวลาเมื่ออามาซียาห์ทรงหนีไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาคีซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น 28 และเขาทั้งหลายนำพระศพใส่หลังม้ากลับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองยูดาห์

26

อุสซียาห์เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ (2 พกษ 14:21)

1 ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์จึงตั้งอุสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนม์มือยูลิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ 2 พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโลทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ยกษัตริย์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ 3 เมื่ออุสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนม์มือยูลิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโคลียาห์ ชาวเยรูซาเล็ม 4 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ 5 และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้า ในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆจากพระเจ้า และตราบไต่ที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ

อุสซิชยาห์รับพระพรทั้งด้านสงครามและพระราชกิจ

6 พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และพังกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองซับเนห์ และกำแพงเมืองอัทโดด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนอัทโดด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟีลิสเตีย 7 พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟีลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม 8 คนอัม โมน ได้ถวายบรรณาการแก่อุสซิชยาห์ และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพร่ออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก 9 ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซิชยาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตูม ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง 10 และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถิ่นทุรกันดาร ทรงขุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงสัตว์ใหญ่โต ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีขานาและคนแต่งต้นองุ่นในเนินเขา และในคารเมล เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม 11 ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซิชยาห์ทรงมีกองทัพ ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองๆตามจำนวนที่เยอเอลราชเลซา ได้รวบรวมไว้ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้าที่ภายใต้การควบคุมของฮานันยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์ 12 จำนวนประมุขของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวกทแกลัททหารคือ สองพันหกร้อยคน 13 ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพพลสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ผู้ทำสงครามได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู 14 และอุสซิชยาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิงไว้สำหรับกองทัพ 15 ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้นไว้บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จนพระองค์เข้มแข็ง

อุสซิชยาห์ทรงกระทำหน้าที่ของปุโรหิตแล้วถูกลงโทษ

16 แต่เมื่อพระองค์ทรงเข้มแข็งแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม 17 แต่อาซารียาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อมกับปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งเก่งกล้า 18 และเขาทั้งหลายได้ขัดขวางกษัตริย์อุสซิชยาห์และทูลพระองค์ว่า ข้าแต่อุสซิชยาห์ มิใช่หน้าที่ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งชำระไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลย 19 แล้วอุสซิชยาห์ทรงกริ้ว พระองค์มีกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระเนลลาภูต่อหน้าปุโรหิตในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม 20 และอาซารียาห์ปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระเนลลาภู และเขาทั้งหลายก็ผลึกพระองค์ออก ไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรับเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว 21 และกษัตริย์อุสซิชยาห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และโยฮามโอรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลราชสำนักปกครองประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น

การสิ้นพระชนม์ของอุสซิชยาห์ โยฮามครอบครองแทนพระองค์ (2 พกษ 15:32)

22 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอุสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชาย อามอส ได้บันทึกไว้²³ และอุสซียาห์ก็ทรงล่องลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และ เขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขา ทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน และโยธาม โอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทน พระองค์

27

โยธามทรงครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 15:32-38)

1 เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบ ครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของศา โดค² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหาร ของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติอย่างเลวทราม³ พระองค์ทรงสร้างประตูบนของ พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล⁴ ยิ่งกว่า นั้นอีกพระองค์ทรงสร้างห้วเมืองในถิ่นที่อกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่า ไม้⁵ และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมน ได้ถวาย เงินแก่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งหมื่น คนอัม โมน ได้ถวายเท่ากัน ในปีที่สองและในปีที่สาม⁶ โยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ ทรงตระเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์⁷ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และการสงครามทั้งสิ้นของพระองค์ และพระราชวัตร ของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์⁸ เมื่อพระองค์ ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิ บหกปี⁹ และโยธามล่องลับ ไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนคร ดาวิด และอาหัสโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

28

อาหัสครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 16:1)

1 เมื่ออาหัสทรงเริ่มครองราชย์มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเย โฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์² แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิส ราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพพล้อสำหรับพระบาอัล³ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรง เฝ้าเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของฮินโนม และทรงเผาโอรสทั้งหลายของพระองค์ใน ไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไป ให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล⁴ พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ปุชนัย สถานสูง และบนเนินเขาและใต้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

อาหัสกับเปคาห์สู้รบกัน (2 พกษ 16:5-6)

5 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของ กษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมาก นำมายังดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะ พระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง⁶ เพราะว่าเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้ฆ่าเสียหนึ่ง

แสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย⁷ และศิครินท์แก้วทวารของเอฟราอิม ได้ส่งหามารมาเสอาห์โอรสของกษัตริย์ และอัสรีย์คัมอธิบดีกรมวังและเอลคานาห์อุปราช⁸ คนอิสราเอล ได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากเขานำมาซึ่งสะมาเรีย⁹ แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นชื่อว่าโอดเด ท่านออกไปพบกองทัพซึ่งมาซึ่งสะมาเรีย และพูดกับเขาทั้งหลายว่า ๐ ดูเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้ส่งหามารมาเสอาห์ด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์¹⁰ และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะข่มขู่ประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านหรือ¹¹ บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย ๐¹² บางคนในหัวหน้าคนเอฟราอิมคือ อาซาริยาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคิยาห์บุตรชายเมซิลเลเมท เยฮิสคิยาห์บุตรชายซัลลุมและอามาสานูตรชายหัดลัย์ ได้ยืนขึ้นขัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากสงคราม¹³ พูดกับเขาทั้งหลายว่า ๐ เจ้าอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์ เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่า การละเมิดของเราใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว ๐¹⁴ เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธจึงทิ้งเชลยและของที่รีบมาต่อหน้าเจ้านายและชุมนุมชนทั้งปวง¹⁵ และผู้ชายซึ่งถูกระบุชื่อนั้นได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นของที่รีบมาให้แก่คนที่เปลือยกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็นุ่งห่มให้เขาไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และขโลมเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้นมา นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโค คือเมืองต้นอินทผลัม และเขาทั้งหลายก็กลับไปซึ่งสะมาเรีย

คนเอโดมกับคนฟีลิสเตียบุกรุกยูดาห์

¹⁶ ครั้งนั้น กษัตริย์อหัสทรงใช้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ¹⁷ เพราะคนเอโดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง¹⁸ และคนฟีลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขาและที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบธเชเมช อัยยาโลน เกเดโรท และโสโคกับชนบท ทิมนานห์กับชนบท และทั้งกิมโซกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น¹⁹ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ต่ำต่อดาลงด้วยเหตุอาหัสกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัสทรงกระทำให้ยูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง²⁰ ฉะนั้นทีกิลทีปิลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกข์พระทัยแทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง²¹ เพราะอาหัสทรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายกลายเป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่²² ในคราวทุกขียากนั้น พระองค์จึงละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อหัสองค์เดียวกันนี้แหละ²³ เพราะพระองค์ทรงถวายสัตวนบูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์พ่ายแพ้และตรัสว่า ๐ เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ช่วยเขาทั้งหลาย เราจึงจะถวายสัตวนบูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเรา ๐ แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย²⁴ และอาหัสทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม²⁵ พระองค์ทรงสร้างปูชน

ยสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

การสิ้นพระชนม์ของอาหัส เฮเซคียาห์ครอบครองแทนพระองค์ (2 พกษ 16:19-20)

26 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขามันทีไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล ²⁷ และอาหัสก็ลวงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขา มิได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ ได้ครอบครองแทนพระองค์

29

เฮเซคียาห์ทรงครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 18:1; อสย 36-39)

1 เมื่อเฮเซคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาบียาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์ ² และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ ³ ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น ⁴ พระองค์ทรงนำบโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาขมมนที่ถนนด้านตะวันออก ⁵ และตรัสกับเขาว่า โอคนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และขนสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์ ⁶ เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย ได้กระทำการละเมิด และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระองค์ และหันหน้าของเขาเสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้ ⁷ เขาปิดประตูขมมนพระนิเวศด้วย และได้ดับประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ⁸ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว เป็นที่สยดสยอง และเป็นที่ย่ำยีตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว ⁹ เพราะดูเถิด บิดาทั้งหลายของเรา ได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลย เพราะเหตุนี้ ¹⁰ บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญา กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา ¹¹ บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม ¹² แล้วคนเลวก็ลุกขึ้น คือมาฮาบทบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโคยาท และลูกหลานของเมรารี มีคิซบุตรชายอัปดี และอาซาริยาห์บุตรชายเยฮาลเลล และของคนเกอร์โซน มีโยอาห์บุตรชายคิมมาห์ และเอเดนบุตรชายโยอาห์ ¹³ และลูกหลานของเอลีซาฟาน มีชิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอัสาฟ มีเศคาริยาห์และมีธานียาห์ ¹⁴ และลูกหลานของเฮมาน มีเยอีเอลและชิมเอี และลูกหลานของเยดูรุน มีเซไมอาห์และอัสซึเอล ¹⁵ เขาทั้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวาจนะของพระเยโฮวาห์ ให้ชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์ ¹⁶ บโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮ

วาทเพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนเลวก็ขนเอาของนั้นออกไปยังลำธารชิดโรน 17 เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นเขามายัง मुख ของพระเยโฮวาห์ เขาชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ 18 แล้วเขาเข้าไปหา กษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลว่า ข้าพพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของโต๊ะนั้นทั้งสิ้น 19 เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่ง กษัตริย์อาหัสคัดทิ้ง ในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการละเมิดข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และดูเถิด ของเหล่านั้นก็อยู่ที่หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ □

เฮเซคียาห์ให้ประชาชนนมัสการพระเจ้าในพระวิหารอีก

20 แล้ว กษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 21 และเขาได้นำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัวเป็นเครื่องบูชา โถบาศสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยูดาค และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลานของอาโรน คือปุโรหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ 22 เขาทั้งหลายจึงฆ่าวัวผู้และปุโรหิตก็รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทั้งหลายฆ่าแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา และฆ่าลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา 23 แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชา โถบาศนั้นเขานำมาที่ กษัตริย์และที่ประชุมชน และเขาทั้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น 24 และปุโรหิตก็ฆ่าแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคืนดีกับบนแท่นนั้นเพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะ กษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา โถบาศสำหรับอิสราเอลทั้งปวง 25 แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวีประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ตามบัญญัติของดาวิด และของกาดผู้ทำนายนายของ กษัตริย์ และของนารีนผู้พยากรณ์ เพราะ ว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ 26 คนเลวก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตก็ถึงแตร 27 แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชานั้นบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และแตรกับเครื่องดนตรีของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย 28 ชุมนุมชนทั้งสิ้น นมัสการ และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ 29 เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบนมัสการ 30 และ กษัตริย์เฮเซคียาห์และเจ้านายก็บัญชาให้คนเลวีร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนายนาย และเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็กัมศิระลงนมัสการ 31 แล้วเฮเซคียาห์ตรัสว่า □บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จึงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาโมทนามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ □ และชุมนุมชนก็นำเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาโมทนา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้้นำเครื่องเผาบูชามา 32 จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมนุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ 33 และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หกร้อยตัว และแกะสามพันตัว 34 แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จนถลกหนังเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวีพี่น้องของเขาก็ได้ช่วยจนเสร็จงาน และจนกว่าปุโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการ

ชำระตนนั้นคนเลวีจริงจึงยิ่งกว่าพวกปุโรหิต³⁵ นอกจากเครื่องเผาบูชามีจำนวนมากมายแล้วยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมีเครื่องดีมบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนั้นแหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ฟื้นคืนมาอีก³⁶ เยเซเคียห์ก็กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน

30

การเตรียมสำหรับเทศกาลปัสกา

1 เยเซเคียห์ที่ทรงรับสั่ง ไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล² เพราะวากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมชนทั้งปวง ในเยรูซาเล็ม ได้ปรึกษากันที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง³ ด้วยเขาทั้งหลายจะถือปัสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกปุโรหิตยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวน และประชาชนยังมีได้ชุมนุมกัน ในเยรูซาเล็ม⁴ และแผนงานนั้นก็เป็นที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมชนทั้งปวง⁵ เขาจึงลงมติให้ทำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์ซาบาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมายังเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเรามีได้ถือเป็นเวลาตามที่ได้กำหนดไว้⁶ คนเดินทางสี่จึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า ๐ชนอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลือของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย⁷ ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่⁸ และคราวนี้อ่าคอแข็งอย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิตย์ และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน⁹ เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสบความเอ็นดูจากผู้ที่จับเขาไปเป็นเชลย และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่าน¹⁰ คนเดินทางสี่จึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา¹¹ มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนที่ยอมตัวและมายังเยรูซาเล็ม¹² พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเขาไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์¹³ ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก¹⁴ พวกเขาลุกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขาชนไปทิ้งเสียในลำธารชิดโรน

การถือเทศกาลปัสกาด้วยความยินดี

15 และเขาทั้งหลายได้ฆ่าแกะปัสกาในวันทีสิบสี่ของเดือนที่สอง ปุโรหิตและคนเลวีก็ต้องรู้สึกอาย เพราะฉะนั้นเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของ

พระเยโฮวาห์¹⁶ เขาทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสส คนของพระเจ้า ปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งเขารับมาจากมือของคนเลวีประพรม¹⁷ เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวีจึงต้องฆ่าแกะปีสกาทแทนทุกคนที่มลทิน เพื่อกระทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์¹⁸ เพราะว่ามีเวลานั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ์ และเศบูลุนยังไม่ได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปีสกาคัดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเพื่อเขาว่า ข้าพพระเยโฮวาห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกคน¹⁹ ผู้ปิกใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้²⁰ พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน²¹ และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็ม ได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง และคนเลวีกับปุโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวันๆ ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์²² และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวีที่ปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงรับประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตวเป็นเครื่องสันติบูชา และสารภาพความผิดบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

การถือเทศกาลปีสกาก็เจ็ดวัน

²³ แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาล ไปอีกเจ็ดวัน เขาจึงถือเทศกาล ไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี²⁴ เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานวัวผู้หนึ่ง พันตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน และพวกเจ้านายได้ให้วัวผู้หนึ่งพันตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน และปุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์²⁵ ชุมชนชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาปุโรหิตและคนเลวี และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล และคนต่างด้าวซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอลและซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรีดีกัน²⁶ จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล ไม่เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม²⁷ แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกระรณ และคำอธิษฐานของเขาก็ขึ้นมาซึ่งที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์

31

การทำลายรูปเคารพ (2 พกษ 18:4)

¹ เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปูนียสถานสูงลง และพังแท่นทั่วยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้นและในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขาทำลายเสียหมดสิ้นแล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขา

เฮเซคียาห์นำให้มีการปฏิรูปใหม่

² เฮเซคียาห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรณันัติของตน คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรณันัติ และให้ถวายโมทนาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์³ ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจาจากทรรพยัสิน ส่วนพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชา

คือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและเทศกาลตามกำหนด ดังที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์⁴ และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจาคส่วนที่เป็นของบุโรหิตและของคนเลวี เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้เข้มแข็งขึ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์⁵ พอพระบัญชากระจายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจาคเข้ามาอย่างมากมาย มีผลรุ่นแรกของข้าว น้าองุ่น น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไรนา และเขานำสิบชักหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามาอย่างมากมาย⁶ และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสิบชักหนึ่งของวัวและแกะ และสิบชักหนึ่งของสิ่งบริสุทธิ์ที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และเก็บไว้เป็นกองๆ⁷ ในเดือนที่สามเขาเริ่มมกอบสมขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด⁸ เมื่อเฮเซคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์⁹ เฮเซคียาห์ก็ทรงได้ถามบุโรหิตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้น¹⁰ อชาเรียนาห์บุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของศาโดกทูลตอบพระองค์ว่า ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจาคเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกเขาได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยการพระพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่อดอย่างนี้¹¹ แล้วเฮเซคียาห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และเขาทั้งหลายก็จัดไว้¹² และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจาคเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย หัวหน้าที่ำหน้าที่ผู้ดูแลคือ โคนานียาห์คนเลวีกับชิมเอี๋นองชายเป็นคนรอง¹³ เยฮีเอล อาชาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มายาท และเบไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานียาห์ และชิมเอี๋นองชายของเขา โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เฮเซคียาห์ และอชาเรียนาห์หัวหน้าที่ยิ่งใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า¹⁴ โครเน บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า แจกส่วนบริจาคที่ส่งมาไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด¹⁵ เอเดน มินยามิน เขซูอา เซไมอาห์ อามาริยาห์ เซคานียาห์ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของบุโรหิต ให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลายทั้งผู้ใหญ่และผู้เฒ่าเหมือนกันตามกองเวอร์¹⁶ เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชายตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปรนนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา¹⁷ การขึ้นทะเบียนบุโรหิตก็กระทำตามวงศ์วานแห่งบรรพบุรุษของเขา ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเขา ตามกองเวอร์ของเขาทั้งหลาย¹⁸ และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กๆของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขามวลชนทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขาทั้งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์¹⁹ สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกบุโรหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกบุโรหิต และทุกคนในพวกคนเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้²⁰ เฮเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ และที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์²¹ และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเจริญขึ้น

เซนาเคอริบมานุกฤษฎาห์ (2 พงศ 18:13-19:37; อสย 36:1-22)

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น เซนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกมานุกฤษฎาห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้ ทรงดำริที่จะยึดไว้² และเมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเซนาเคอริบยกมาด้วยเจตนาจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม³ พระองค์ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และทแกล้วทหารของพระองค์ ที่จะอุดน้ำตามน้ำพุที่อยู่นอกเมืองเสีย และเขาทั้งหลายก็ทรงช่วยพระองค์⁴ มีประชาชนเป็นอันมากรวบรวมกันเข้ามา และเขาทั้งหลายอดน้ำพุและปิดลำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พู่ว่า □ทำไม่จะให้บรรดากษัตริย์อัสซีเรียยกมาพ่นน้ำเป็นอันมากเล่า□⁵ พระองค์ทรงประกอบกิจอย่างบึกบึน สร้างกำแพงที่ปรักหักพังนั้นทั่วไปใหม่ และสร้างหอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง และพระองค์ทรงเสริมกำแพงป้อมมิลโลที่นครดาวิด ทรงสร้างหอกและโล่เป็นจำนวนมาก⁶ และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้เหนือประชาชน และทรงรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ ถนนที่ประตูนคร และตรัสอย่างหนักแน่นใจเขาทั้งหลายว่า⁷ □จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือที่ถอยต่อกษัตริย์อัสซีเรีย และต่อกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับเขา นั้น เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา⁸ ฝ่ายเรามีแต่กำลังเนื้อหนัง แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบฝ่ายเรา□ ประชาชนก็วางใจในพระดำรัสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

การขู่เชิญอย่างหยิ่งโสมของเซนาเคอริบ (2 พงศ 18:17-25)

9 ภายหลังเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมืองลาคีซอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสิ้นของพระองค์□) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มถึงเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า¹⁰ □เซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า □เจ้าทั้งหลายพึงอะไร เจ้าจึงยืนมั่นให้ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม¹¹ เฮเซคียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหารและความกระหายหรือ ในเมื่อเขาบอกเจ้าว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย□¹² เฮเซคียาห์คนนี้แหละมิใช่หรือที่ได้กำจัดปุนนียสถานสูง และแท่นบูชาของพระองค์ และบัญชาแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า □เจ้าจงนมัสการอยู่หน้าแท่นบูชาแท่นเดียว และเจ้าจงเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น□¹³ เจ้าไม่รู้หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้กระทำอะไรแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศเหล่านั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขาให้พ้นจากมือของเราหรือ¹⁴ ในพวกพระทั้งปวงแห่งประชาชาติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมี พระองค์ใดเล่าที่สามารถช่วยประชาชน ของตน ให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเจ้าของเราจะหรือจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรา¹⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าให้เฮเซคียาห์ล่อลวงเจ้า หรือพาเจ้าให้หลงในทำนองนี้ อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่งประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชน ของตน ให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของเราจะช่วยเจ้า ให้พ้นจากมือของเรา ได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเล่า□ □¹⁶ และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวที่บถพระเยโฮวาห์พระเจ้าและเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้น

เซนาเคอริบหมิ่นประมาทพระเจ้าของเฮเซคียาห์ (2 พงศ 19:9-13)

17 และพระองค์ทรงพระอักษรหมิ่นประมาทพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสที่บถพระองค์ว่า □พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเราฉันใด พระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตนให้พ้น

จากมือของเราฉันนั้น□ 18 และเขาทั้งหลายก็ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรู ให้ชาวเยรูซาเล็มผู้ยอบนกำแพงฟัง เพื่อให้เขาตกใจและหวาดหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองนั้น 19 เขาได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกับที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์ 20 แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อธิษฐานเพราะเรื่องนี้และร้องทูลต่อสวรรค์ 21 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ตัดแท่งอาหารทั้งปวงและผู้บังคับกองและนายทหารในค่ายของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกเสีย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายชายพระพิศตร และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในนิเวศแห่งพระของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ออกมาจากบันไดของพระองค์เองได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบเสียที่นั่น 22 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงช่วยเฮเซคียาห์และชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากพระหัตถ์ของเซนนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ทุกด้าน 23 และคนเป็นอันมากนำของถวายพระเยโฮวาห์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และของกำนัลต่างๆมาถวายเฮเซคียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของทั้งปวงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เฮเซคียาห์ทรงประจวบและทรงกลับฟื้นมาใหม่ (2 พกษ 20:1-11)

24 ครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงประจวบใกล้จะสิ้นพระชนม์ และพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบ และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เฮเซคียาห์ 25 แต่เฮเซคียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม 26 แต่เฮเซคียาห์ทรงอ่อนน้อมถ่อมพระทัยที่กำเริบนั่นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมิได้มาเหนือเขาทั้งหลายในรัชกาลเฮเซคียาห์ 27 เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ โล่ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด 28 ทั้งฉางสำหรับข้าว น้ำมัน และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บสัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ 29 พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วยทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่ง 30 เฮเซคียาห์ห้องคั่นเองทรงปิดทางน้ำออกตอนบนของน้ำพุกิโฮนเสีย แล้วนำไปให้ไหลลงไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเฮเซคียาห์ทรงจำริญในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ 31 อย่างไรก็ดีตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนใช้ให้มาถามถึงการมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์ 32 ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และความดีของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายอามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

การสิ้นพระชนม์ของเฮเซคียาห์ (2 พกษ 20:20-21)

33 และเฮเซคียาห์ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของโอรสของดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

33

มนัสเสห์ผู้ชั่วร้ายครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 21:2-9)

1 เมื่อกษัตริย์มนัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี 2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่นำสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล 3 เพราะพระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูงขึ้นไปใหม่ ซึ่งเฮเซเคียห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแด่พระบาอัล และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟาसारร์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น 4 และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 5 ปณามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์ 6 และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟาसारร์ในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 7 และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขาบุตรชายของอิน โนม ถือกฤษชยาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพอมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ 8 และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอน โอรสของดาวิดว่า 9 ในนิเวศนี้ละในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์ 10 และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้าอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส 11 มนัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พินาศหน้าประชาชนอิสราเอลนั้น 12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับมนัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง

มนัสเสห์เป็นเชลยแล้วกลับคืนมา

11 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาต่อสู่เขาทั้งหลาย ได้จับมนัสเสห์ท่ามกลางพงหนามและจองจำด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบาบิโลน 12 และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และ ถ่อม พระทัย ลง อย่าง มาก ต่อ พระพิภพพระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์ 13 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมนัสเสห์ทรงทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า 14 ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกให้นครดาวิดทางตะวันตกของกิโยนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตูปลา แล้ววางรอบตำบลโอเฟล และก่อขึ้นให้สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพให้อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น 15 และพระองค์ทรงเอาพระต่างดาวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และแท่นบูชาทั้งสิ้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงตั้งออกไปนอกเมือง 16 และพระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 17 ถึงกระนั้นก็ตีประชาชนก็ยังถวายสัตวบูชาที่ปุษนียสถานสูง แต่ถวายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

เท่านั้น 18 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนาย ผู้ทูลพระองค์ในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล 19 และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปูนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพ และรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงล้อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขาบันทึกไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง 20 มนัสเสห์จึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

อาโมนครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 21:18-22)

21 เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี 22 พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น 23 และพระองค์มิได้ล้อมพระองค์ลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ล้อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองคินีได้ละเมิดยิ่งขึ้น

การสิ้นพระชนม์ของอาโมน (2 พกษ 21:23-26)

24 แล้วข้าราชการของพระองค์ก็รวมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ฆ่าพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์ 25 แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสิยาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

34

โยสิยาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พกษ 22:1-23:30)

1 เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี 2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย 3 เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปูนียสถานสูง ทั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ 4 และเขาพังแท่นบูชาพระบาอัลลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่นบรรดารูปเคารพซึ่งตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำให้เป็นผงโรยบนหลุมศพของบรรดาคนที่ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น 5 และพระองค์ทรงเผากระดูกของบรูโรยบนแท่นพระเหล่านั้น และทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม 6 และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในหัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน และไปจนถึงฟาลี ในที่ปรักหักพังซึ่งอยู่โดยรอบ 7 เมื่อพระองค์ทรงทำลายแท่นบูชาและบรรดาเสารูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม

การซ่อมแซมพระวิหาร (2 พกษ 22:3-7)

8 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาซาลิยาห์ และมาอาเสอาห์ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาฮาสเจ้ากรมสารบรรณ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์⁹ เมื่อเขาทั้งหลายมาหาฮิลคิยาห์มหาปุโรหิตแล้ว เขาได้มอบเงินซึ่งคนทั้งหลายนำมายังพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวีผู้เฝ้าธรณีประตูได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยามินทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม¹⁰ เขาทั้งหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง¹¹ เขาทั้งหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประกับและเป็นคานสำหรับอาคาร ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมพังทลายไป¹² และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุมงานมียาหัทและโอบาดีห์คนเลวีลูกหลานของเมรารี และเศคาริยาห์กับเมซุลลัมลูกหลานของคนโคยาทเป็นผู้ดูแลคนเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี¹³ เป็นผู้ดูแลคนทาบหม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวีบางคนเป็นอาลักษณ์ เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นนายประตู

ฮิลคิยาห์ได้พบพระราชบัญญัติของโมเสส (2 พกษ 22:8)

14 ขณะที่เขาทั้งหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ออกมา ฮิลคิยาห์ปุโรหิตได้พบหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส¹⁵ และฮิลคิยาห์พูดกับซาฟานราชเลขาว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁶ และฮิลคิยาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้ซาฟาน¹⁶ และซาฟานได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์ และต่อไปก็ทูลรายงานกษัตริย์ว่า สิ่งซึ่งปวงที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว¹⁷ เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

การอ่านพระราชบัญญัติได้นำการกลับใจยิ่งใหญ่มา (2 พกษ 22:9-13)

18 แล้วซาฟานราชเลขาทูลกษัตริย์ว่า ฮิลคิยาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์มีว่าหนึ่ง¹⁸ แล้วซาฟานก็อ่านถวายต่อพระพิชิตกรกษัตริย์¹⁹ และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงนึกถวิลของพระองค์²⁰ และกษัตริย์ทรงบัญชาแก่ฮิลคิยาห์ อาหิเศบบุตรชายซาฟาน อับโดนบุตรชายมีคาห์ ซาฟานราชเลขา และอาสาพยาห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า²¹ จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเทลงเหนือเราในใหญ่ยิ่งนัก เพราะวบบรรพบุรุษของเราไม่ได้รับภาพระวางของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ²²

คำพยากรณ์ของนางฮูดดาห์ (2 พกษ 22:14-20)

22 ฮิลคิยาห์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไปจึงไปยังฮูดดาห์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลุม บุตรชายทิภาห์ บุตรชายหิสร้าห์ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง²³ และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น²³ และนางพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึก

ไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น ²⁵ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะกระทำให้เราโกรธด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเปล่งเหนือสถานที่นี้และจะดับไม่ได้ ²⁶ แต่กษัตริย์ของยูดาห์ผู้ใช้เจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงทูลท่านดังนี้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น ²⁷ เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้นึกเสียใจของเจ้าและร้องให้ต่อหน้าเรา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ฟังเจ้าด้วย ²⁸ ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเขาจะรวบรวมเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้ และเขาทั้งหลายนำพระวอนจะกลับมายังกษัตริย์

การอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งปวงฟัง (2 พงษ 23:1-2)

²⁹ แล้วกษัตริย์รับสั่งให้รวบรวมบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ³⁰ และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มกับปุโรหิตและคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่าน ถ้อยคำทั้งสิ้น ในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง

กษัตริย์และประชาชนทำพันธสัญญากับพระเจ้า (2 พงษ 23:3)

³¹ และกษัตริย์ประทับยืนอยู่ในพระที่ของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่จะทรงดำเนินตาม พระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้ ³² แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามินให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ³³ และโยสิยาห์ได้เอาสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสิ้น ซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็มีได้พรากไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายตลอดรัชสมัยของพระองค์

35

การถือเทศกาลปัสกา (2 พงษ 23:21-23)

¹ ยิ่งกว่านั้นโยสิยาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น ² พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ ³ และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิ์เฉพาะพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า จงวางหีบบริสุทธิ์ไว้ในพระนิเวศ ซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่บาหม่าไปอีก บัดนี้จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ⁴ จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของซาโลมอนโอรสของพระองค์ ⁵ และขึ้นประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ตามพวกต่างๆตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของ

คนเลวี⁶ และซาแคะปัสกาและซาระเดนให้บริสุทธิ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น⁷ แล้วโยสิยาห์ได้ทรงบริจาคแก่ประชาชนเป็นเครื่องปัสกาบูชาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ที่นั้น เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแพะแกะจำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์⁸ และเจ้านายของพระองค์บริจาคด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่ปุโรหิต และแก่คนเลวี ฮิลคียาห์ เศคาริยาห์และเยฮีเอล เจ้านายที่ชั้นหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่ปุโรหิตเป็นเครื่องปัสกาบูชา⁹ กับโคนานิยาห์ และเซโมอาห์ กับเนอันเอล พวกน้องชายของเขา และอาซาบิยาห์ และเยฮีเอล กับโยชาบาด หัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปัสกาบูชา¹⁰ เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาปุโรหิตก็ขึ้นประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญชาของกษัตริย์¹¹ แล้วเขาก็ฆ่าแกะปัสกา และวัวปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาประพรม ส่วนคนเลวีถลกหนังสัตว์นั้น¹² แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัว ให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขากระทำกับวัวผู้ทำนองเดียวกัน¹³ และเขาก็ปิ้งแกะปัสกาด้วยไฟตามกฎ และเขาทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิอื่นๆ ในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว¹⁴ ภายหลังเขาทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับปุโรหิต เพราะว่าปุโรหิตถูกลานของอาโรนติดธุระในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อปุโรหิตถูกลานของอาโรน¹⁵ บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิด อาสาฟ และเฮมาน กับเยดูธุน ผู้ทำนายนของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูที่อยู่ประจำทุกประตู เขาไม่จำเป็นละงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีพี่น้องของเขา ได้เตรียมไว้ให้เขา¹⁶ เขาจึงเตรียมการปรนนิบัติทั้งสิ้นแด่พระเยโฮวาห์ในวันเดิวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปัสกา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสิยาห์¹⁷ และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นั่น ได้ถือเทศกาลปัสกาเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน¹⁸ ตั้งแต่สมัยของซามูเอลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งถือเทศกาลปัสกาอย่างที่ยอสิยาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม¹⁹ เขาก็ถือเทศกาลปัสกาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสิยาห์

การสิ้นพระชนม์ของโยสิยาห์ (2 พกษ 23:28-30)

²⁰ หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสิยาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู้รบที่คารคิมิซที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสิยาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์²¹ แต่พระองค์รับสั่งให้ทูตไปทูลโยสิยาห์ว่า กษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เรามีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน วันนี้เราได้มาต่อสู้กับวงศ์วานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขอยังรับการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย²² ถึงกระนั้นกิติโยสิยาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระดำรัสของเนโคที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แต่เขารบ ณ ที่หุบเขาเมกิดโด²³ และนักรบได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า จงพาเราไปเสียเถอะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว²⁴

24 ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากกรรพ และให้พระองค์ประทับ ในกรรพคันทิ สองของพระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็ม และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้ในโนโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้ทุกข์ให้โยสิยาห์

25 เยาวรียกกล่าวคำคร่ำครวญถวายโยสิยาห์ด้วย และบรรดานักร้องชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสิยาห์ในคำคร่ำครวญของเขาจนทุกวันนี้ เขาทั้งหลายกระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือคร่ำครวญ²⁶ ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์²⁷ และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

36

เยโฮอาหาสครอบครอง แต่ถูกถอดออกจากราชสมบัติ (2 พงษ 23:30-33)

1 ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งเยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์ และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม² เมื่อเยโฮอาหาสเริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสามพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือน³ แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์⁴ และกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้เอลียาคิมพระอนุชาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ใหม่ว่า เยโฮยาคิม แต่เนโคทรงจับเยโฮอาหาสพระเชษฐานำไปยังอียิปต์⁵ เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์⁶ ผนึกคณเสขาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และจงจำพระองค์ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน⁷ ผนึกคณเสขาร์ทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปยังบาบิโลน และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบาบิโลน

เยโฮยาคิมได้ครอบครองเป็นเวลาสามเดือน (2 พงษ 24:6-10)

8 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และเหตุการณ์อื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวกับพระองค์ ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคิมโอรสของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์⁹ เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์¹⁰ พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์ผนึกคณเสขาร์ทรงใช้ให้นำพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมกับเครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งให้เศเดคียาห์พี่ตลาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม

เศเดคียาห์ครอบครองเหนือยูดาห์ (2 พงษ 24:17-18)

11 เมื่อเศเดคียาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี¹² พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าเยาวรียกผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์¹³ พระองค์ทรงกบฏขึ้นกันต่อกษัตริย์ผนึกคณเสขาร์ ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า พระองค์ทรงแข็งพระศอกของ

พระองค์ ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่หัน ไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ¹⁴ ยิ่งกว่านั้นบรรดาบุโรหิตใหญ่ และประชาชนก็ทำการละเมิดอย่างยิ่ง โดยการติดตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ และเขาทั้งหลายกระทำให้พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงชำระ ให้บริสุทธิ์ในเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทินไป

คนยูดาห์ถูกกวาดไปเป็นเชลย (2 พกษ 25:1-17)

¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของ เขาทรง ใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่าง ไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชาชนของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์ ¹⁶ แต่เขาทั้งหลายเยาะเย้ย ทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวามะของพระองค์ และดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก่ไม่ไหว ¹⁷ พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งคนเคลเดียมาต่อสู้เขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งฆ่าชายหนุ่มของเขาด้วยดาบในพระนิเวศอันเป็นสถานบริสุทธิ์ของเขา และไม่มี ความกรุณา แก่ชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนชรา พระองค์ทรงมอบทั้งหมดไว้ในมือของ เขา ¹⁸ และเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก และทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติแห่งกษัตริย์และแห่งเจ้านายของพระองค์ สิ่งทั้งหมดนี้พระองค์ทรงนำมายังบาบิโลน ¹⁹ และเขาเผาพระนิเวศของพระเจ้า และพังกำแพงเยรูซาเล็มลง และเอาไฟเผาวังของเมืองนั้นเสียสิ้น และทำลายเครื่องใช้ประเสริฐทั้งปวงในนั้น ²⁰ และบรรดาผู้ที่รอดจากดาบนั้นพระองค์ทรงให้กวาด ไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และเขาทั้งหลายเป็นผู้รับ ใช้ของพระองค์และแก่ราชวงศ์ของพระองค์ จนถึง การสถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย ²¹ เพื่อให้สำเร็จตามพระวามะของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของเยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะ ได้ชื่นชมกับปีสะบาโตของมัน เพราะตราบเท้าที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มันก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ดสิบปี

กษัตริย์ไซรัสทรงประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่

²² ในปีแรกแห่งรัชกาล ไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวามะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรบเร้าจิตใจของ ไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ลงด้วยว่า ²³ □ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับ ให้เรา สร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็น ประชาชนของพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสงัดกับเขา ขอให้เขาขึ้นไปเกิด□ □

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอเสรา

มีอยู่หกเล่มในพระคัมภีร์เดิมที่เขียนขึ้นหลังจากยูดาค์กลับมาจากการเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน คือเอเสรา เนหะมีย์ เอสเธอร์ ยั๊กภัย เศคาริยาห์ และมาลาคี

ในปีก่อนค.ศ. 536 กษัตริย์ไซรัสของบาบิโลนสั่งพวกยิวที่มีความประสงค์ให้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล และสร้างพระวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ พวกยิวหลายคนได้กลับไปยังแผ่นดินอิสราเอลและสร้างพระวิหารขึ้นมาใหม่ โดยผู้นำคือเศรูบบาเบลซึ่งเป็นเจ้าเมืองและเอเสรา ซึ่งเป็นอาสาสมัคร หลังจากนั้นเนหะมีย์นำอีกพวกหนึ่งกลับไปแล้วสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา และได้ตั้งพวกยิวนั้นให้เป็นประเทศอิก

อาร์ซิปชอบ เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 80 ปี

กษัตริย์ไซรัสทรงประกาศให้สร้างพระวิหารของพระเจ้าใหม่

1 ในปีแรกแห่งรัชกาล ไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวจนะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรับเราไว้จิตใจของ ไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า 2 □ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ 3 มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า□ ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม 4 และคนใดก็ตามที่เหลื่ออยู่ ไม่ว่าจะเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ขอให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม□ □

ผู้ถูกเนรเทศกลับไปยังเยรูซาเล็ม

5 แล้วประมุขของบรรพบุรุษแห่งยูดาค์และเบนยามิน ได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรงเจ้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม 6 และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่งทั้งถวายเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร 7 กษัตริย์ไซรัสก็ทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่แกะค้อนเนสซาร์ ได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์ 8 ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมาในความดูแลของมิตเรดาท สมุหพระคลัง ผู้นับออกให้แก่เชบซัสซาร์เจ้านายของยูดาค์ 9 และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มีดอีสิบเก้าเล่ม 10 ขามทองคำสามสิบ ขามเงินอีกชนิดหนึ่งมีสี่ร้อยสิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน 11 ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมห้าพันสี่ร้อย ทั้งหมดนี้เชบซัสซาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวกเชลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

2

รายการประชาชนที่กลับไปยังเยรูซาเล็ม

1 ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่ง
 ระบุคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้กวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และกลับไปยัง
 เยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างก็ไปยังเมืองของตน 2 เขาทั้งหลายมากับเศรุบบาเบลคือ เยชูอา เ
 หะมีย์ เสโรอาห์ เรอโลยาห์ โมเรดคัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรฐุม และบาอานาห์ จำนวน
 ผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ 3 คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน 4 คนเซฟาที
 ยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน 5 คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน 6 คนปาห์ทิมอับ คือลูกหลาน
 ของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน 7 คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
 8 คนศัทธู เก้าร้อยสี่สิบห้าคน 9 คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน 10 คนบานี หกร้อยสี่สิบสองคน
 11 คนเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน 12 คนอัสกาต หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน 13 คนอาโดเนคัม
 หกร้อยหกสิบหกคน 14 คนบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน 15 คนอาตั้น สี่ร้อยห้าสิบสี่คน 16 คน
 อาเทอร์คือของเฮเซคียาห์ เก้าสิบแปดคน 17 คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสามคน 18 คนโยราห์
 หนึ่งร้อยสิบสองคน 19 คนชาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน 20 คนกิบบาร เก้าสิบห้าคน 21 คนชาว
 เบรเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน 22 ชาวเนโทฟาห์ ห้าสิบหกคน 23 ชาวอานาโรท หนึ่งร้อยยี่
 สิบแปดคน 24 คนอัสมาทเวท สี่สิบสองคน 25 คนชาวศิรียาทอาริม ชาวเคฟิราห์ และชาวเบเอ
 โรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน 26 คนชาวรามาห์ และชาวเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน 27 ชาวไมคมาส
 หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน 28 ชาวเบธเอลและชาวอัย สองร้อยยี่สิบสามคน 29 คนชาวเนโบ ห้าสิบ
 สองคน 30 คนชาวมักบิช หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน 31 คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้า
 สิบสี่คน 32 คนชาวฮาริม สามร้อยยี่สิบคน 33 คนชาวโลด ชาวฮาดิต และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่
 สิบห้าคน 34 คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน 35 คนเสนอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน

พวกบุโรหิตที่กลับไป

36 บรรดาบุโรหิตคือ คนเขดาياهو วงศ์วานเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน 37 คนอิมเมอร์
 หนึ่งพันห้าสิบสองคน 38 คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน 39 คนฮาริม หนึ่งพันสิบ
 เจ็ดคน

พวกคนเลวีที่กลับไป

40 คนเลวีคือ คนเยชูอาและซัดมีเอล ฝ่ายคนโยดาเวียห์ เจ็ดสิบสี่คน 41 พวกนักร้องคือ คน
 อาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน 42 ลูกหลานคนเผ่าประดูคือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน
 คนอ๊กซุม คนฮาทิธา และคนโซบัย รวมกันหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน 43 คนใช้ประจำพระราช
 ราชคือคนศิหะ คนฮาลูฟา คนทับบาโอท 44 คนเคโรส คนสืออาฮา คนพาโดน 45 คนเลบานาห์
 คนฮากาบาร์ คนอ๊กซุม 46 คนฮากาบ คนซัลมัย คนฮานัน 47 คนกิดเดล คนกาฮาร์ คนเรอา
 ยาห์ 48 คนเรชิน คนเนโคดา คนกัสซาม 49 คนอุสซาห์ คนปาเออาห์ คนเบสัย 50 คนฮัสนาห์
 คนเมอนิม คนเนฟีลิม 51 คนบักบุด คนฮาคูฟา คนฮารฮูร์ 52 คนบัสสุท คนเมหิดา คนฮารซา
 53 คนบารโซส คนสิเสรา คนเทมาห์ 54 คนเนเซยาห์ และคนฮาทิฟฟา 55 ลูกหลานข้าราชการ
 ของซาโลมอนคือ คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรุตา 56 คนยาลาห์ คนดาร์โคน คนกิดเดล
 57 คนเซฟาทิยาห์ คนฮัทธิล คนโปเครทแห่งชาวอิม และคนอามี 58 คนใช้ประจำพระราช
 ราชและลูกหลานของข้าราชการของซาโลมอนทั้งสิ้น เป็นสามร้อยเก้าสิบสองคน 59 ต่อไปนี้
 เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เศรูบ อัดดาน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสุจน์
 เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ 60 คือคน
 เดไลยาห์ คนโทบิอาห์ และคนเนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบสองคน 61 และจากลูกหลานของบุ
 โรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักโซส และคนบารซิลลัย ผู้ได้ภรรยาจากบุตรสาวของบาร
 ซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น 62 คนเหล่านี้เมื่อค้นหาชื่อในทะเบียนที่เขาขึ้นไว้ใน
 ส่วนโนคริวเชื้อสายก็ไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งบุโรหิต 63 ผู้ว่า

ราชการเมืองสั่งเขามาให้รับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีโรคภัยที่จะปรึกษากับอุรุมและทุมมีมเสียก่อน

จำนวนคนที่กลับไปทั้งหมด

64 ชุมชนุมนั้นทั้งหมดรวมกันมี สิบหมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน 65 นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยคน

ทรัพย์สินของคนที่กลับไป

66 ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขาสองร้อยสี่สิบห้าตัว 67 อูฐของเขาสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว 68 ประมุขของบรรพบุรุษบางคน เมื่อเขามาถึงที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นในที่เดิม 69 เขาถวายตามกำลังของเขาแก่กองทรัพย์เพื่อพระราชกิจ เป็นทองคำหกหมื่นหนึ่งพันดาร์ค เงินห้าพันมานา และเครื่องแต่งกายปุโรหิตหนึ่งร้อยตัว 70 บรรดาปุโรหิต คนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้อง คนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ตามเมืองของตน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่ตามเมืองของเขา

3

เยชูากับเศรุบบาเบลตั้งแท่นบูชาขึ้นมา

1 เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คนอิสราเอลอยู่ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็ม 2 แล้วเยชูาบุตรชายโยชาดัก ได้ลุกขึ้นพร้อมกับพวกปุโรหิตผู้เป็นญาติของเขาด้วยกัน กับเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทีเอล พร้อมกับญาติของเขา และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่น ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า 3 เขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาเหตุด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น และเขาถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชาเวลาเช้าและเวลาเย็น

เทศกาลอยู่เพิงและเครื่องเผาบูชาต่างๆ

4 และเขาถือเทศกาลอยู่เพิงตามที่บันทึกไว้ และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม อันเป็นหน้าที่พึงทำทุกวัน 5 ต่อมาก็ถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเยโฮวาห์ที่ตั้งไว้ และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์ 6 เขาเริ่มต้นถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด แต่เขายังมิได้วางรากฐานพระวิหารของพระเยโฮวาห์ 7 เขาทั้งหลายจึงให้เงินแก่ช่างสกัดหิน และช่างไม้ และมอบอาหาร เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คนไซดอนและคนโทรส เพื่อให้นำไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอน ไปถึงทะเลถึงเมืองฮัฟฟา ตามที่เขาได้รับอนุญาตมาจากไซรัสมัถธิร์แห่งเปอร์เซีย

การวางรากฐานของพระวิหาร

8 ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทีเอล และเยชูาบุตรชายโยชาดัก ได้ทำการตั้งต้นพร้อมพี่น้องของเขาที่เหลืออยู่ คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี และคนทั้งปวงซึ่งมาจากการเป็นเชลยยังเยรูซาเล็ม

เขาได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพื่อให้ดูแลกิจการงานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์⁹ และเขายูอา กับบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับซัดมีเอลและบุตรชายของเขา คนของยูดาห์รวมกันควบคุมคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า ร่วมกับบุตรชายเฮนาดัดพร้อมกับบุตรชายและญาติของเขาผู้เป็นคนเลวี¹⁰ และเมื่อช่างก่อได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ บรรดาปุโรหิตก็แต่งเครื่องยศออกมาพร้อมกับแดรและคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉาบ ภายยสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตามพระราชกำหนดของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล¹¹ และเขาร้องเพลงตอบกัน สรรเสริญและโหมทนาแด่พระเยโฮวาห์ว่า □ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ต่ออิสราเอล□ และประชาชนทั้งปวงก็โห่ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าการรากฐานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์วางเสร็จแล้ว¹² แต่ปุโรหิตและคนเลวีและประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมากคือคนแก่ผู้ได้เห็นพระวิหารหลังก่อน เมื่อเขาเห็นรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้วได้ร้องไห้ด้วยเสียงดัง คนเป็นอันมากได้โห่ร้องด้วยความชื่นบาน¹³ ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่า โहनเป็นเสียงโห่ร้องด้วยความชื่นบาน และ โहनเป็นเสียงประชาชนร้องไห้ เพราะประชาชนโห่ร้องเสียงดังมาก และเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

4

คนที่ไม่เชื่อพระเจ้าพยายามขัดขวางงานก่อสร้าง

¹ เมื่อปฏิบัติของยูดาห์และเบนยามิน ได้ยินว่า ลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยกำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล² เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรุบบาเบลและประมุขของบรรพบุรุษและพูดกับเขาว่า □ ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอซาร์ฮัดโดนกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ได้นำเรามาที่นี่□³ แต่เศรุบบาเบล เขยอูา และคนอื่นๆที่เป็นพวกประมุขของบรรพบุรุษที่เหลืออยู่ในอิสราเอล พูดกับเขาทั้งหลายว่า □ ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา แต่พวกเราจะสร้างแต่ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่เรา□⁴ แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นได้กระทำให้ประชาชนยูดาห์ท้อถอย และรบกวนพวกเขาในการสร้าง⁵ และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ขัดขวางเขาเพื่อมิให้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขา ตลอดจนสมัยของไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย แม้ถึงรัชกาลของดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย⁶ และในรัชกาลอาหสุเอรัส ต้นรัชกาลของพระองค์ เขาทั้งหลายได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม⁷ และในรัชสมัยของอารทาเซอร์ซีสนั้น บิชลาม มิทเรดาท และทาเบเอล และพวกภาคีทั้งปวงของเขาได้เขียนไปทูลอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ผู้กานันได้เขียนขึ้นเป็นอักษรอาร์มแล้วก็แปลเป็นภาษาอาร์ม⁸ เรอูมผู้บังคับบัญชา และซิมซัยอัลกษณได้เขียนหนังสือปรักปรำเยรูซาเล็มถวายกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสตั้งต่อไป⁹ แล้วเรอูมผู้บังคับบัญชา ซิมซัยอัลกษณ กับภาคีทั้งปวงของท่าน และชาวดีนา คนอาฟอไรเซคา คนทาร์เปลี คนอาฟอไรซี คนเอเรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสา คนเดฮาวาห์ และคนเอลาม¹⁰ และคนประชาชนชาติอื่นๆ ผู้ซึ่งไอสนับปาร์ เจ้านายผู้ใหญ่ได้ส่งมาให้ตั้งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางฟากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น

พวกปฏิปักษ์เขียนจดหมายถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส

¹¹ และนี่เป็นสำเนาจดหมายที่เขาส่งไปถึงพระองค์ คือถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสว่า □ ขอกราบทูล ข้าราชการของพระองค์ คือคนของมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น¹² บัดนี้ขอ

ตรีษททรงทราบว่ พวกเขาซึ่งมาจากพระองค์มาหาข้าพระองค์นั้นได้ไปยังเยรูซาเล็ม เขากำล้งก่อสร้างเมืองที่มีกบฏและชั่วร้ายขึ้นใหม่ เขากำล้งจะทำกำแพงเมืองเสร็จและซ่อมแซมรากฐาน¹³ บัดนี้ขอทศตรีษททรงทราบว่ ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้นใหม่และกำแพงเมืองเสร็จแล้ว เขาจะไม่ส่งบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรืออาภษี และเงินรายได้ของหลวงก็จะขาดตกบกพร่องไป¹⁴ เพราะเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากราชวังของทศตรีษท จึงไม่สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเห็นการเสื่อมเกียรติของทศตรีษท เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงส่งมากราบทูลแก่ทศตรีษท¹⁵ เพื่อว่าจะได้คั่นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่ เมืองนี้เป็นเมืองมีกบฏ เป็นภัยอันตรายแก่บรรดาทศตรีษทและมณฑลทั้งหลาย และได้มีการปลุกปั่นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เองเมืองนี้จึงถูกทิ้งร้าง¹⁶ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอกราบทูลให้ทศตรีษททรงทราบว่ ถ้าเมืองนี้ได้สร้างใหม่เสร็จและกำแพงเมืองก็สำเร็จแล้ว พระองค์จะไม่มีการรมลสิทธิ์ในมณฑลปากแม่น้ำข้างนี้□

กฤษฎีกาจากทศตรีษทอาร์ทาเซอร์ซีส

¹⁷ ทศตรีษททรงส่งพระราชสารตอบ ไปถึงเรอูมผู้บังคับบัญชา และซิมชัยอาลักษณ์ และภาคีทั้งปวงของเขาผู้อาศัยในสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือนของมณฑลทางปากแม่น้ำข้างโน้นว่า □ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด เป็นต้น¹⁸ บัดนี้หนังสือที่ท่านส่งไปยังเราได้ให้แปลต่อหน้าเรา¹⁹ และเราได้ออกคำสั่ง และได้สอบสวนแล้ว เห็นว่ เมืองนี้แต่ก่อนโน้นได้ลุกขึ้นต่อสุทศตรีษท และการกบฏ และการปลุกปั่นได้เกิดขึ้นในเมืองนั้น²⁰ เคยมีทศตรีษทผู้ทรงอำนาจได้ครองเยรูซาเล็ม เป็นผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งสี่นปากแม่น้ำข้างโน้น ซึ่งเขาถวายบรรณาการ ค่าธรรมเนียมและอาภษีให้²¹ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกคำสั่งว่ ให้คนเหล่านี้หยุดและไม่ต้องสร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเราจะออกกฤษฎีกา²² และขอระวังอย่าหย่อน ในเรื่องนีทำให้จะไม่ให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นภัยอันตรายต่อทศตรีษท□

การก่อสร้างได้หยุด

²³ แล้วเมื่อได้อ่านสำเนาพระราชสารของทศตรีษทอาร์ทาเซอร์ซีสต่อหน้าเรอูม และซิมชัยอาลักษณ์ และภาคีทั้งหลายของท่าน ท่านทั้งหลายก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็ม และใช้กำล้งและอำนาจกระทำให้เขาหยุด²⁴ งานพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มจึงหยุดงานนั้น ได้หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัสทศตรีษทแห่งเปอร์เซีย

5

ฮักกัยและเศคาริยาห์หนุนใจประชาชนให้ทำการก่อสร้างต่อไป

¹ ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ ฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด ได้พยากรณ์แก่พวกยิวผู้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือแก่พวกเขา² แล้วเศรบบาเบลบุตรชายเฮลลิเอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน³ ในเวลาเดียวกันนั้นทัตเธเนีย ผู้ว่าราชการมณฑลปากแม่น้ำข้างนี้ และเซธาร์โบเซนัย และคณะของเขาได้มาหาท่าน และพูดกับท่านตั้งนัว่า □ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนั้นจนสำเร็จ□⁴ เขากลมท่านอย่างนี้ด้วยว่า □ผู้ที่กำล้งสร้างตึกนี้้นมีชื่อใครบ้าง□⁵ แต่พระเนตรของพระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่เหนือพวกเขาผู้ใหญ่ของพวกยิว

และเขาก็ขยับยั้งเขาทั้งหลายไม่ได้จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดารีอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา ⁶ สำเนาจดหมายซึ่งหัทธเรนียผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซธาร์โบเซนัย และคณะของท่านคือคนอาพอร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปทูลกษัตริย์ดารีอัส

พวกศัตรูเขียนถึงกษัตริย์ดารีอัส

⁷ ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ □ กราบทูลกษัตริย์ดารีอัส ขอทรงพระเจริญ ⁸ ขอ กษัตริย์ทรงทราบ ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลาย ไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วยหินใหญ่ และวางไม้ไว้บนผนัง งานนี้ได้ดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและเจริญขึ้นในมือของเขา ⁹ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า □ ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศและทำกำแพงนั้นจนสำเร็จ □ ¹⁰ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามชื่อของเขาด้วย เพื่อกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพระองค์จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไว้ ¹¹ และนี่เป็นคำตอบของเขาแก่ข้าพระองค์ □ เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ ¹² แต่เพราะว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนเคลเดียผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาประชาชนไปยังบาบิโลน ¹³ ถึงอย่างไรก็ดีในปีต้นแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ ¹⁴ และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มนั้น และทรงนำไปยังวิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านี้กษัตริย์ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบาบิโลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเซบัสซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเมือง ¹⁵ และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า □ จงรับเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และจงสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิมนั้น □ ¹⁶ แล้วเซบัสซาร์คนนี้ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่เวลานั้นจนถึงบัดนี้ก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ □ ¹⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีก็ขอทรงให้คนดูในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มหรือไม่ และขอ กษัตริย์รับสั่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายตามพอพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้ □

6

ดารีอัสทรงรับรองกฤษฎีกาของไซรัส

¹ แล้วกษัตริย์ดารีอัสทรงออกกฤษฎีกาและทรงให้คนดูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ในบาบิโลน ² และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งซึ่งอาคิเมดาห์ในพระราชวังซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และมีข้อความเขียนอยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้ ³ □ ในปีต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาว่า เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มว่า □ ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่ คือที่ซึ่งเขานำเครื่องสดวนขามาถวาย ให้ลงรากมันคงให้พระนิเวศสูงหกสิบศอกและกว้างหกสิบศอก ⁴ ให้ก่อด้วยหินใหญ่สามชั้นและไม่ใหม่ชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจากพระคลังหลวง ⁵ และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระ

นิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งแกะตัดเนซาร์ทรงนำออกมาจากพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ที่บาบิโลนนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ไว้ตามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจงเก็บไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ที่ทเฮนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซราร์โบเซนัย และภาคีของท่าน คือคนอาฟอาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ห่างเกิด⁷ จงให้งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเกิด ให้ผู้ว่าราชการของพวกยิว และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวสร้างพระนิเวศของพระเจ้านี้ในที่เดิมขึ้นใหม่⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก เราออกกฤษฎีกาเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านี้เต็ม เพื่อพวกเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราชทรัพย์ คือบรรณาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น⁹ และสิ่งใดๆที่ท่านต้องการ เช่น วัหนุ่ม แกะผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องเผาบูชา ถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เหลือ น้ำมัน หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิตเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวันๆไปอย่าได้ขาด¹⁰ เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสัตวบูชา อันเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อริษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์¹¹ และเราออกกฤษฎีกาว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประกาศิตนี้ ก็ให้ตั้งไม้ใหญ่อันหนึ่งออกเสียจากเรือนของเขา และให้เขาถูกตรึงไว้บนไม้นั้น และให้เรือนของเขาเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้¹² และขอพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น ทรงคว่ำกษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชนชาติใดๆ ที่ยื่นมือออกเปลี่ยนแปลงข้อนี้ คือเพื่อทำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าดาโรัสออกกฤษฎีกานี้ ขอให้กระทำกันด้วยความขยันขันแข็ง¹³ แล้วที่ทเฮนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซราร์โบเซนัย และภาคีของท่านทั้งสองก็ได้กระทำทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็งตามพระดำรัสซึ่งกษัตริย์ดาโรัสได้ทรงบัญชา¹⁴ และพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวก็ได้ทำการก่อสร้างให้ก้าวหน้าไปตามการพยากรณ์ของฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด เขาสร้างเสร็จตามพระบัญชาแห่งพระเจ้าของอิสราเอล และตามกฤษฎีกาของไซรัสและดาโรัสและอารทาเซอร์ซีซกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

พระวิหารได้สำเร็จและถวายแด่พระเจ้า

¹⁵ และพระนิเวศนี้ได้สำเร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาโรัส¹⁶ และชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เหลืออยู่ ได้ฉลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ด้วยความขยันขันแข็ง¹⁷ การถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ เขาทั้งหลายได้ถวายวัวผู้หนึ่งร้อยตัว แกะผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และส่วนเครื่องบูชา ไถ่บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวงนั้นมีแพะผู้สิบสองตัว ตามจำนวนตระกูลของอิสราเอล¹⁸ และเขาตั้งปุโรหิตไว้ในกองของเขาทั้งหลาย และคนเลวีในเวรของเขา สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส

การถือเทศกาลปัสกาอีก

¹⁹ ในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่งลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้ถือเทศกาลปัสกา²⁰ เพราะบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนทุกคน เขาบริสุทธีหมดด้วยกัน เขาจึงฆ่าแกะปัสกาสำหรับลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทั้งหมด สำหรับพวกพี่น้องที่เป็นปุโรหิต และสำหรับตัวเขาทั้งหลายเอง²¹ ประชาชนอิสราเอลผู้ได้กลับมาจากการถูกกวาดไปเป็นเชลย และทุกคนที่สมทบกับเขาและแยกตัวออกจากการมลทินของบรรดาประชาชนชาติแห่งแผ่นดินนั้น เพื่อจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้รับ

ประทาน²² และเขาได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความชื่นบาน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาชื่นบาน และทรงเห็นพระทัยของกษัตริย์อัสซีเรียมาหาเขา เพื่อเสริมกำลังมือของเขาในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

7

เอเสรากับเพื่อนร่วมงานไปเยรูซาเล็ม

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ในรัชกาลของอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอเสราบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคียาห์² ผู้เป็นบุตรชายซัลลุม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายอาหิหุบ³ ผู้เป็นบุตรชายอามารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมธาโยท⁴ ผู้เป็นบุตรชายเศโคราหียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายนุคคี⁵ ผู้เป็นบุตรชายอาบิฮูวา ผู้เป็นบุตรชายฟีเนหัส ผู้เป็นบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนบุโรหิตใหญ่⁶ เอเสราคนนี้ได้ขึ้นไปจากบาบิโลน ท่านเป็นธรรมาจารย์ชานาญ ในเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน⁷ มีบางคนในคนอิสราเอลและในบรรดาบุโรหิต บรรดาคนเลวี บรรดาเครื่อง และคนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหาร ได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส⁸ และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์⁹ เพราะในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบาบิโลน และในวันที่หนึ่งของเดือนที่ห้าท่านมายังเยรูซาเล็ม เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน¹⁰ เพราะเอเสราได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกระทำตาม และสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล

อารทาเซอร์ซีสบัญชาให้เอเสราได้รับความช่วยเหลือ

11 ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสพระราชทานแก่เอเสราบุโรหิตผู้เป็นธรรมาจารย์ ผู้เป็นธรรมาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า¹² อารทาเซอร์ซีส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอเสราบุโรหิต ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ขอให้ยั่งยืนเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด เป็นต้น¹³ บัดนี้เราออกกฤษฎีกาว่า ประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใด หรือบุโรหิตของเขาทั้งหลาย หรือคนเลวีในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้¹⁴ เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไปให้ถามถึงยูดาห์และเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในมือเจ้านั้น¹⁵ และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม¹⁶ พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและบุโรหิต เต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเขา ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม¹⁷ แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงชยันชั้นแข็งซื้อวัวผู้ แกะผู้และลูกแกะ กับธัญญาบูชาคู่กัน และเครื่องต้มบูชาคู่กัน และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม¹⁸ ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า¹⁹ และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม²⁰ และสิ่ง

ใดๆซึ่งต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหานั้น เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์²¹ และเรา คือกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ได้ออกกฎหมายไปยังบรรดานายคลังในเมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดๆที่เอสราปุโรหิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ต้องการจากท่าน จงกระทำให้เขาด้วยความขยันขันแข็ง²² ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคระ น้ำมันหนึ่งร้อยบัท น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนว่าเท่าไร²³ สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงบัญชา ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เกลือกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่อดินแดนของกษัตริย์และโอรสของพระองค์²⁴ เราขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมายที่จะเอาบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือส่วยจากคนหนึ่งคนใดในบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู คนใช้ประจำพระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆของพระนิเวศของพระเจ้านี้²⁵ ส่วนเจ้า เอสรา ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในมือของเจ้า จงแต่งตั้งพนักงานผู้ปกครองและผู้พิพากษา ให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในเมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น คือทุกคนที่รับบรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน²⁶ ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้พิพากษาลงโทษเขาอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตาย หรือถึงเนรเทศ หรือถึงบริษัทยาของเขา หรือถึงจำขังก็ได้

เอสราขอบพระคุณพระเจ้า

²⁷ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงดลพระทัยของกษัตริย์ ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม²⁸ และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระפקัดรึกษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์ และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มีใจกล้าขึ้น เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้รวบรวมบุคคลชั้นผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

8

รายชื่อเพื่อนร่วมงานของเอสรา

¹ ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และนี่เป็นสำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบาบิโลน ในรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส คือ ² จากคนฟีเนหัสมี เกอร์โซม จากคนอิธามารมี ดาเนียล จากคนดาวิดมี ยัทธิธ ³ จากคนเชคานียาห์ จากคนปาโรซมี เศคาริยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียนไว้หนึ่งร้อยห้าสิบคน ⁴ จากคนปาห์ทโมอับมี เอลีโอนัย บุตรชายเศปราทียาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน ⁵ จากคนเชคานียาห์มี บุตรชายของยาฮาซีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน ⁶ จากคนอาดินมี เอเบต บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน ⁷ จากคนเอลามมี เขชยาห์ บุตรชายอาราเลียห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน ⁸ จากคนเซฟาทียาห์มี เศบาดียาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน ⁹ จากคนโยอาบมี โอบาดีห์ บุตรชายเยฮีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยสิบแปดคน ¹⁰ จากคนเซโลมีทมี บุตรชายของโยสิฟียาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน ¹¹ จากคนเบบัยมี เศคาริยาห์ บุตรชายเบบัย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน ¹² จากคนฮัสกาดมี โยฮานัน บุตรชายยักคาทาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน ¹³ จากคนอาโดเนคัมมีผู้ที่มาทีหลัง นี่เป็นชื่อของเขาคือ เอลีเฟเลท

เยฮีเอลและเซไมยาห์ พร้อมกับพวกเขา มีผู้ชายหกสิบคน ¹⁴ จากคนบิกรัยมี อุยัยและศับบุด พร้อมกับเขาทั้งสอง มีผู้ชายเจ็ดสิบคน

เอเสราต้องการให้มีคนเลวีและคนใช้ประจำพระวิหาร ไปเพิ่มเติม

¹⁵ ข้าพเจ้า ได้รวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามายังแม่น้ำที่ไหล ไปสู่อ่าหะวา เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่น สามวัน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและบุโรหิต ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวีที่นั่นเลย ¹⁶ แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลียาเซออร์ อารีเอล เซไมยาห์ เอลนาอัน ยาริบ เอลนาอัน นาอัน เศคาริยาห์ และเมซูลาม บุคคลชั้นหัวหน้า และให้หาโยยาริบ และเอลนาอัน ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ ¹⁷ และส่งเขาด้วยคำสั่ง ไปยังท่านอิดโด บุคคลชั้นหัวหน้ายังสถานที่ที่ชื่อคาสีเพีย คือให้บอกท่านอิดโดและพี่น้องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาสีเพียว่า ขอส่งผู้ปรนนิบัติสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรามายังเรา ¹⁸ และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา เขาได้นำคนที่มีความสุขุมมาให้เรา เป็นลูกหลานของมาหิสิบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล ชื่อเซเรบิยาห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รวมสิบแปดคน ¹⁹ ทั้งยาซาบิยาห์และเยซาบยาห์ ลูกหลานของเมธาริกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขารวมยี่สิบคน ²⁰ และคนใช้ประจำพระวิหาร ซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นมีชื่อระบุไว้

การถืออดอาหารที่แม่น้ำอ่าหะวา

²¹ แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอ่าหะวา เพื่อเราทั้งหลายจะได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา เพื่อจะทูลขอหนทางอันถูกต้องจากพระองค์สำหรับเรา ลูกหลานของเรา และข้าวของทั้งสิ้นของเรา ²² เพราะข้าพเจ้าจะอายุที่จะทูลขอกองทหารและพลม้าจากกษัตริย์เพื่อช่วยเราสู้ศัตรูตามทางของเรา ในเมื่อเราได้กราบทูลกษัตริย์แล้วว่า พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์ให้ยังผลดี แต่ฤทธานุภาพและพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้คนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์ ²³ เราจึงอดอาหารและวิงวอนพระเจ้าของเราเพื่อเรื่องนี้ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของเรา

ทรัพย์สมบัติมอบไว้แก่บุโรหิตสิบสองคน

²⁴ และข้าพเจ้าได้แยกบุโรหิตใหญ่ออกสิบสองคนคือ เซเรบิยาห์ ยาซาบิยาห์ และพี่น้องสิบคนของเขาที่อยู่กับเขา ²⁵ และข้าพเจ้าได้ชั่งเงิน และทองคำ และเครื่องใช้ กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มอบให้เขาทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์ และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั่น ได้ถวายไว้ ²⁶ ข้าพเจ้าได้ชั่งใส่มือของเขาเป็นเงินหกร้อยห้าสิบตะลันต์ และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินมีค่าหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำร้อยตะลันต์ ²⁷ ขามทองคำยี่สิบลูกมีค่าหนึ่งพันดริค และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์เนื้อละเอียดสุกใสสองลูกมีค่าเท่ากับทองคำ ²⁸ และข้าพเจ้าบอกเขาว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ และเครื่องใช้ก็บริสุทธิ และเงินกับทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย ²⁹ จงเผ่าดูแลไว้จนกว่าท่านซึ้งสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าพวกบุโรหิตใหญ่และคนเลวี และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอล ในเยรูซาเล็ม ภายในห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ³⁰ บรรดาบุโรหิตและคนเลวีจึงรับเงินและทองคำที่ได้ชั่งและเครื่องใช้ เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

เอเสราถึงเยรูซาเล็ม

31 และเราก็ออกจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนต้น เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรูและจากพวกข่มขอยอยู่ตามทาง 32 เรามาถึงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน 33 ในวันที่สี่ภายในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ชั่งเงิน ทองคำและเครื่องใช้ใ้่มือของเมเรโมทบุโรหิต บุตรชายอุริยาห์ และคนที่อยู่กับเขาคือเอลเออาซาร์บุตรชายฟีเนหัส และคนที่อยู่กับเขาทั้งหลายคือ โยซาบาด บุตรชายเยชูอา และโนอัดยาห์บุตรชายบิบนัย คนเลวี 34 เขาชั่งและนับทั้งหมดและบันทึกน้ำหนักของทุกสิ่งไว้ 35 บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งมาจากการเป็นเชลย ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัว สำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง แกะผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว และแพะผู้สิบสองตัว เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์

พวกเขามอบพระราชโองการให้แก่ผู้ว่าราชการมณฑล

36 เขาทั้งหลายได้มอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลปากแม่น้ำข้างนี้ และท่านเหล่านี้ได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

9

การสมรสกับชนชาติที่ไม่เชื่อพระเจ้าเป็นสิ่งที่ผิดพลาด

1 เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายก็เข้ามาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า ประชาชนแห่งอิสราเอล และพวกบุโรหิตกับคนเลวีมิได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา คือออกจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนเยบุส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรต์ 2 เพราะเขารับบุตรสาวของชนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเอง และของบุตรชายของเขา ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ได้ปะปนกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น นี่แหละในการละเมิดข้อนี้ มือของเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด 3 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ฝึกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และทั้งผมออกจากศีรษะของข้าพเจ้าและทั้งหนวดเครา และนั่งลงตะลึงอยู่ 4 แล้วบรรดาคนที่สิ้นสะห้านไปด้วยพระวณะของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตะลึงอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องสักการบูชาตอนเย็น

คำอธิษฐานและการสารภาพของเอเสรา

5 ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นจากการถ่อมตัว มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าฝึกขาด และข้าพเจ้าก็คุกเข่าลงและชูมือขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า 6 และข้าพเจ้าทูลว่า โอ้อ้อ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะอายุชวยขึ้นก็จะเงยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์ และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ 7 ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ และเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย

ทั้งบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ และบรรดาบุโรหิตของข้าพระองค์ได้ถ่อมอับไว้ในเมื่อของบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินเหล่านั้น ให้แก่ดาบ แก่การเป็นเชลย แก่การปล้น และแก่การขายหน้าอย่างที่สุด อย่างทุกวันนี้⁸ แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงสำแดงพระกรุณา พอพระทัยชั่วคราวหนึ่งสั้นๆ และได้ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยึดมั่นในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์จะได้ทรงให้ดาบของข้าพระองค์ทั้งหลายแจ่มขึ้น และทรงประสาทความพินาศมาเล็กน้อยจากการเป็นทาสของข้าพระองค์ทั้งหลาย⁹ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตรกษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการฟื้นฟูขึ้น เพื่อจะตั้งพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งที่ปรักหักพังในพระนิเวศ เพื่อจะประทานกำแพงแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม¹⁰ และบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ข้าพระองค์จะหูละอะไรอีก เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระองค์¹¹ ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์นั้น เป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโสโครกของชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ซึ่งเต็มไปหมดตั้งแต่ปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้น ด้วยความมลทินของเขาทั้งหลาย¹² เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่ามอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิตย์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์□¹³ และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโทษเพราะการชั่วร้ายของข้าพระองค์ และเพราะการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโทษข้าพระองค์ เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ และทรงประทานการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้¹⁴ สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์อีก และเข้าเกี่ยวข้องด้วยการแต่งงานกับชนชาติทั้งหลายที่กระทำความน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ พระองค์จะไม่ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีความใคร่รอดได้เลยหรือ¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของข้าพระองค์อยู่ เพราะไม่มีสักคนเดียวที่จะยืนต่อพระพักตร์พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้□

10

คนของพระเจ้าแยกออกจากชาวโลก

1 ขณะที่เอสุราอิฐฐานและทำการสารภาพร้องไห้ทั้งตัวลงต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า มีชุมนุมชนหมู่ใหญ่โตมากทั้งชายหญิงและเด็กจากอิสราเอลประชุมต่อหน้าท่าน เพราะประชาชนได้ร้องไห้อย่างขมขื่น² และเขคานิยาห์บุตรชายเยชีเอล คนเอลามกล่าวแก่เอสุราว่า □พวกเราทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเจ้าของเราเสียแล้ว และได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนี้ แต่ถึงจะมีเรื่องอย่างนี้ ก็ยังมีความหวังในอิสราเอลอยู่³ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ให้เรากระทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะทิ้งภรรยาและลูกเหล่า

นี้ซึ่งเกิดมาจากเขาทั้งหลายเสียทั้งสิ้น ตามคำปรึกษาของเจ้านายของข้าพเจ้า และของบรรดาผู้ที่สันเส่ท่านด้วยพระบัญชาของพระเจ้าของเราทั้งหลาย และขอให้กระทำตามพระราชบัญญัติเกิด 4 จงลุกขึ้นเถิด เพราะเป็นหน้าที่ของท่าน และเราทั้งหลายจะสนับสนุนท่าน ขอจงเข้มแข็งและกระทำเสียเถิด 5 แล้วเอเสราได้ลุกขึ้นให้บรรดาปุโรหิตใหญ่และเลวีและอิสราเอลทั้งปวงกระทำสัตย์ปฏิญาณว่า เราจะกระทำตามที่ได้พูดแล้ว เขาทั้งหลายจึงกระทำสัตย์ปฏิญาณ 6 แล้วเอเสราก็กอຍไปจากต่อหน้าพระเนตรของพระเจ้า เข้าไปในห้องของโยฮานันบุตรชายเอลียาซิบ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้วก็ไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำ เพราะท่านโศกเศร้าด้วยเรื่องการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น 7 และเขาทำการป่าวร้องทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม แก่ลูกหลานทั้งสิ้นของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยว่า ให้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม 8 และถ้าผู้ใดไม่มาภายในสามวัน ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่และพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย จะต้องรีบทรัพย์สมบัติของเขาเสียทั้งสิ้น และผู้นั้นต้องขาดจากชุมนุมชนของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย 9 และชายทั้งปวงของยูดาห์และเบนยามินได้ชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มภายในสามวัน ในเดือนที่เก้า ณ วันที่สิบของเดือนนั้น และประชาชนทั้งปวงนั่งอยู่ที่ถนนหน้าพระเนตรของพระเจ้า ตัวสันเส่ท่านด้วยเรื่องนี้ และด้วยเรื่องฝนตกหนัก 10 และเอเสราปุโรหิตได้ลุกขึ้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายได้ละเมิดและได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงได้ทริการละเมิดของอิสราเอล 11 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงสารภาพต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน และกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ จงแยกตัวท่านออกเสียจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินและจากภรรยาต่างชาติ 12 แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นได้ตอบด้วยเสียงอันดังว่า ว่าเป็นดังนั้นแหละ เราต้องกระทำตามที่ท่านพูดแล้ว 13 แต่มีประชาชนมากและเป็นเวลาที่ฝนตกหนัก เราอยู่กลางแจ้งไม่ไหวและจะจัดให้เสร็จในวันสองวันก็ไม่ได้ เพราะเราได้ละเมิดในเรื่องนี้มากนัก 14 ขอให้เจ้าหน้าที่ของเราทำการแทนชุมนุมชนทั้งสิ้น และให้บรรดาคนในหัวเมืองของเราที่ได้รับภรรยาต่างชาติมาตามเวลา กำหนด พร้อมกับพวกผู้ใหญ่และผู้วินิจฉัยของทุกเมืองจนกว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเจ้าของเรา ที่ทรงมีในเรื่องนี้เห็นเหไปจากเราทั้งหลาย 15 โยนาธานบุตรชายอาสาเฮลและยาโฮอาห์บุตรชายทิกวาท เห็นที่คัดค้านเรื่องนี้ และเมซูลามกับซับเบธัย คนเลวีสนับสนุนเขาทั้งสอง 16 แล้วลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยก็ได้กระทำตาม เอเสราปุโรหิต และประมุขของบรรพบุรุษบางคน ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา แต่ละคนที่ระบุชื่อไว้ได้ถูกเลือก ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเขานั่งประชุมกันพิจารณาเรื่องนี้ 17 พอถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เขาก็จบเรื่องที่ชายทั้งปวงได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ 18 ลูกหลานของปุโรหิตผู้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จากคนเยซอบานบุตรชายโยซาดักและที่น้องของท่านมี มาอาเสอาห์ เอลีเยเซอร์ ยาริบและเกดาลียาห์ 19 เขาทั้งหลายปฏิญาณตนว่าเขาจะทิ้งภรรยาของเขาเสีย และเพราะเขามีความผิด เขาจึงถวายแกะผู้ตัวหนึ่งจากฝูงแพะแกะเป็นเครื่องบูชา เพราะเหตุการละเมิดของเขา 20 จากคนอิมเมอร์ มี ฮานานีและเศบาดียาห์ 21 จากคนฮาริม มี มาอาเสอาห์ เอลียาห์ เซโมอาห์ เยฮีเอล และอุสซียาห์ 22 จากคนปาซเซอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสอาห์ อิชมาเอล เน็นเอล โยซาบาด และเอลาสาห์ 23 จากพวกคนเลวี มี โยซาบาด ซิเมออี เศลาซาห์ (คือเคลีทา) เปราทียาห์ ยูดาห์และเอลีเยเซอร์ 24 จากพวกนักร้อง มี เอลียาซิบ จากคนเฝ้าประตู มี ซัลลุม เทเลม และอูรี 25 และจากพวกอิสราเอล คือ จากคนปาโรซ มี รัมบียาห์ อิสซียาห์ มัลคียาห์ มียามิน เอลาอาซาร์ มัลคียาห์ และเบไนยาห์ 26 จากคนเอลาม คือ มัทธานียาห์ เศคาริยาห์ เยฮีเอล อับดี เยรีโมท เอลียาห์ 27 จากคนศัทรู

มี เอลีโอนัย เอลียาซิบ มัทธานียาห์ เยรีโมท ศาบาต และอาซึชา²⁸ จากคนเบบัย มี เฮโยฮานัน ฮานันยาห์ ศับบัย อัทลัย²⁹ จากคนบานี มี เมซูลลาม มัลลูค อาดาياهو ชาซูป เซอัล และเยรีโมท³⁰ จากคนเปาห์ทโมฮับ มี ฮัดนา เคลาล เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานียาห์ เบชาเลล บินนุย และมนัสเสห์³¹ จากคนฮาริม มี เอลีเยเซอร์ อีสซิวาห์ มัลคิยาห์ เซไมอาห์ ซิเมโอน³² เบนยามิน มัลลูค เซมาริยาห์³³ จากคนฮาซุม มี มัทเธเนย มัทธัดตาห์ ศาบาต เอลีเฟเลท เยเรมัย มนัสเสห์และซิเมอี³⁴ จากคนบานี มี มาอาดัย อัมราม อุเอล³⁵ เบไนยาห์ เบดัยยาห์ เซลลูห์³⁶ วานียาห์ เมเรโมท เอลียาซิบ³⁷ มัทธานียาห์ มัทเธเนย ยาอาสุ³⁸ บานี บินนุย ซิเมอี³⁹ เซเลมียาห์ นาอัน อาดาياهو⁴⁰ มัคนาเดบัย ชาซัย ชารัย⁴¹ อาซาเรล เซเลมียาห์ เซมาริยาห์⁴² ซัลลุม อามาริยาห์ และโยเซฟ⁴³ จากคนเนโบ มี เยอีเอล มัททีธิยาห์ ศาบาต เศบินา ยาดดัย โยเอล และเบไนยาห์⁴⁴ บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ บางคนมีบุตรเกิดจากภรรยาเหล่านั้นด้วย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เนหะมีย์

หนังสือเล่มนี้บันทึกประวัติศาสตร์ของการสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็มขึ้นมา หลังจากเศรุบบาเบลกับพวกยิวสร้างพระวิหารใหม่เสร็จแล้ว อีกประมาณ 90 ปีต่อมา เนหะมีย์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้กลับไปสร้างกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม ให้ตั้งกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นเมืองหลวง และให้ตั้งอิสราเอลเป็นประเทศอีก ครั้นเนหะมีย์ได้นำพวกยิวอีกพวกหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนคนมากกว่าพวกยิวในสมัยของเอสราให้กลับไปด้วย กำแพงกรุงเยรูซาเล็มนั้นได้ถูกทำลายมากกว่า 100 ปีก่อนเวลานั้น ในตอนที่ยูดาห์ถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลย (2 พศต 36:19)

ที่บอกว่ามีมากกว่า 100 ปีนั้น ก็คือใน 2 พศต 36:21 อิสราเอลอยู่ที่บาบิโลนเป็นเวลา 70 ปีแล้ว แล้วต้องบวกรัชการสามสมัย คือกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ดาร์ตัส และกษัตริย์อาหสุเอรัส (อสร 4:5-8) แล้วบวกอีก 20 ปีในรัชการของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม 2:1) เอสราได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ปีก่อนเนหะมีย์ (ให้เปรียบเอสรา 7:7 กับเนหะมีย์ 2:1)

เนหะมีย์ไปที่กรุงเยรูซาเล็มในปีก่อนค.ศ. 446 อาร์ซิบชอบ เจมส์ อาชซูร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 11 ปี

ระยะเวลาของสองเล่มนี้ คือเอสรา กับเนหะมีย์ ประมาณหนึ่งศตวรรษ เพราะว่าเรื่องของเอสราเริ่มต้นในปีแรกของกษัตริย์ไซรัส ในปีก่อนค.ศ. 538 และเรื่องของเนหะมีย์สิ้นสุดลงหลังจากปีที่ 32 ของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ในปีก่อนค.ศ. 432 (จาก Topical Index and Digest of the Bible, โดยมอนเซอร์)

พี่น้องของเนหะมีย์รายงานเรื่องความทุกข์ใจในเยรูซาเล็ม

1 ถ้อยคำของเนหะมีย์บุตรชายฮาคาลิยาห์ ต่อมาในเดือนคิสลิว ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสานปราสาท 2 ยานานีที่พี่น้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน ข้าพเจ้าได้ไต่ถามถึงพวกยิวที่หนีได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม 3 เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า □ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในสมณชนมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย□ 4 อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา

เนหะมีย์เสียใจจึงอธิษฐาน

5 ข้าพเจ้าทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตาเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ 6 ขอพระองค์ทรงเงี่ยพระกรรณสดับ และขอทรงลืมนพระเนตรของพระองค์ดูอยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สารภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว 7 ข้าพระองค์ทั้ง

หลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมีได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์⁸ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวอนจะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจ่ายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย⁹ แต่ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา และรักษาบัญญัติของเราและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น □¹⁰ เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธาานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์¹¹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเจี้ยพระกรรณตั้งพระทัยสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปรารถนาจะยำเกรงพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเริญขึ้นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เขาได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนี้ □ ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์

2

กษัตริย์อารทาเซอร์ซีสทรงอนุญาตให้เนหะมีย์ไปสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม

¹ และอยู่มากในเดือนนิसान ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส เมื่อน้ำองุ่นจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าก็ทียบน้ำองุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้ามิได้โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระองค์² ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บ ไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ □ และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก³ ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า □ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิตย์เถิด โฉนสีหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย □ แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าปรารถนาจะขออะไร □ ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฟ้าสวรรค์⁵ และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า □ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่ยฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่ □⁶ และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์ □ ว่า □เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา □ จึงเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ⁷ และข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า □ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสารให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงยูดาห์⁸ และพระราชสารถึงอาสาฬห์เจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพระองค์ เพื่อทำคานประตูพระราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพระองค์จะได้เข้าอาศัย □ กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า⁹ แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย¹⁰ แต่เมื่อสันบาลลัทธิชาวไฮโรนาอิม และโทบีอาห์คนอัมโมนข้าราชการ ได้ยินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่งที่มีคนมาหาความสุขให้คนอิสราเอล

เนหะมีย์แอบดูกำแพงเมือง

11 ข้าพเจ้าจึงมายังเยรูซาเล็ม และพักอยู่ที่นั่นสามวัน 12 แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้น ในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้าดลใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตว์อื่นกับข้าพเจ้านอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าซื้ออยู่ 13 ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พัง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย 14 แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่อยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าซื้อผ่านไป 15 แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม 16 ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่ทราบข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้อบอกพวกยิว บรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการงาน

การหนุใจของเนหะมีย์ พวกเขาสร้างกำแพงขึ้นได้

17 แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า □ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มปรักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสียสิ้น มาเถิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก□ 18 แล้วข้าพเจ้าบอกเขาถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระวณะซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายพูดว่า □ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด□ เขาก็ปลงใจลงมือทำการดีนั้น 19 แต่เมื่อสันบาลัสทคนโฮโรนาอิม และโทบียาห์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกเซมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พูดว่า □เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือ□ 20 แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า □พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม□

3

ประชาชนช่วยกันสร้างกำแพงเมือง

1 แล้วเอลียาซิมมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูแกะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบานประตู เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอยเมอาห์ไกล ไปจนถึงหอคอยฮานันเอล 2 และถัดท่านไป คนชาวเยรีโคก็ได้สร้าง และถัดเขาไป ศักเกอร์บุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง 3 และลูกหลานของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา เขาได้วางวงกบและได้ตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู 4 ถัดเขาไปเมเรโมบุตรชายอูรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซสได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปเมซูลามบุตรชายเบเรคียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเซซาเบล ได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปซาโดกบุตรชายบาอานาได้ซ่อมแซม 5 และถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาคอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย 6 และโยฮยาดบุตรชายปาสาห์ และเมซูลามบุตรชายเบโลสได้อาห์ได้ซ่อมแซมประตูเกา เขาวางวงกบและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู 7 และถัดเขาไป คือ เมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดน ชาวเมโรโนท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ใต้ปกครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้ 8 ถัดเขาไปคืออูสซีเอลบุตรชายฮารายาห์ช่างทองได้ซ่อมแซม ถัดเขาไปคือฮานันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่างนำหอมคนหนึ่งได้ซ่อมแซม เขาบูรณะเยรูซาเล็มไกล

ไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง 9 ถัดเขาไป คือเรไฟยาห์บุตรชายเฮอร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็ม ได้ซ่อมแซม 10 ถัดเขาไปคือ เยดยาห์บุตรชายฮารัมฟ์ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไปคือ ฮัทธิษบุตรชายฮาชับนียาห์ ได้ซ่อมแซม 11 มัลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัสซุนบุตรชายปาห์โทมอับ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเดอบา 12 ถัดเขาไปคือ ชัลลูนบุตรชายฮัลโลเฮซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็ม ได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตรสาวของเขา 13 ฮานูนและชาวเมืองศานาอาห์ ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู และซ่อมแซมกำแพงระยะพันศอกไกลไปจนถึงประตูกองขยะ 14 มัลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงเบเรฮัคเคเรม ได้ซ่อมแซมประตูกองขยะ เขาสร้างและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู 15 ชัลลูนบุตรชายคลโยเซห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตู สร้างมุงและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู ท่านได้สร้างกำแพงสระซีโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยาน ไกลไปจนถึงบันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด 16 ถัดเขาไปเนหะมียาห์บุตรชายฮัสบุก ผู้ปกครองแขวงเบเรชูร์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ถึงสระขุดและถึงโรงทแกล้วทหาร 17 ถัดเขาไปคนเลวี ได้ซ่อมแซม คือ เรฮูมบุตรชายบานี ถัดเขาไปคือ ฮาชาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซม ส่วนของเขา 18 ถัดเขาไปที่ห้องของเขาได้ซ่อมแซมคือ บัฟวัยบุตรชายเฮนาดัต ผู้ปกครองแขวงเคอิลาห์ครึ่งหนึ่ง 19 ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยชูอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้น ไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง 20 ถัดเขาไปคือ บารุคบุตรชายศับบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุมหักของกำแพงจนถึงประตูเรือนของเอลียาซิมมหาบุโรหิต 21 ถัดเขาไปคือ เมเรโมทบุตรชายอุริอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาซิมถึงปลายเรือนของเอลียาซิม 22 ถัดเขาไปคือบรดาบุโรหิตชาวที่ราบ ได้ซ่อมแซม 23 ถัดเขาไปคือ เบนยามิน และหัสซุน ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขาทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาริยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาานานิยาห์ ได้ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง 24 ถัดเขาไปคือ บินนูนบุตรชายฮานาดัต ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาซาริยาห์ถึงมุมหักของกำแพง คือถึงมุมเล็ก 25 ปาลานบุตรชายอุซัย ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลังบนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดายาห์บุตรชายปาโรซ 26 และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่หอคอยยื่นออกไป 27 ถัดเขาไปชาวเทโคอา ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล 28 บรดาบุโรหิต ได้ซ่อมแซมเหนือประตูม้าขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน 29 ถัดเขาไป ซาโดกบุตรชายอิมเมอร์ ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป เซโมอาห์บุตรชายเซคานิยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออก ได้ซ่อมแซม 30 ถัดเขาไป ฮานันยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ และฮานูนบุตรชายคนที่หกของศาลาฟ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมซูลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา 31 ถัดเขาไป มิลคิยาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่ง ได้ซ่อมแซมไกลไปจนถึงเรือนของคนใช้ประจำพระวิหาร และของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมีฟคาต จนถึงห้องชั้นบนที่มุม 32 และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูแคะนั้น บรดาช่างทองและพ่อค้า ได้ซ่อมแซม

4

สันบาลลัทกับโทบิอาห์เยาะเย้ยพวกยิว

1 ต่อมาเมื่อสันบาลลัทได้ยินว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขา โกรธและเดือดดาลมาก และเยาะเย้ยพวกยิว ² และเขาพูดต่อหน้าพี่น้องของเขาและต่อหน้ากองทัพของสะมาเรียว่า □ พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน เขาจะซ่อมกันหรือ เขาจะทำสัตว์บูชาหรือ เขาจะทำได้จริงในวันเดียวหรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้หรือ □ ³ โทบิอาห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า □ เออ สิ่งที่เรา กำลังสร้างอยู่นั้น ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเราลงมา □

เนหะมียอธิษฐาน

4 □ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น ขอทรงเห็นการเยาะเย้ยของเราให้ตกบนศีรษะของเราเอง และขอทรงมอบเราไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่เราจะไปเป็นเชลยนั้น ⁵ ขออย่าทรงปิดความชั่วช้าของเราไว้ และขออย่าลบล้างบาปของเราทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะเราทั้งหลายได้ชั่วช้าให้ทรงกริ้วต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง □ ⁶ เราจึงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสิ้นก็ต่ออกันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน

การวางแผนร้าย เนหะมียจึงอธิษฐานต่อ

7 แต่ต่อมาเมื่อสันบาลลัทและโทบิอาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัศโดดได้ยินว่า การซ่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มนั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ เขาทั้งหลายก็โกรธมาก ⁸ และเขาก็ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น ⁹ แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา และวางยามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน

บรรดาศัตรูขู่ว่าจะขู่พวกยิว

10 แต่ยูดากล่าวว่า □ เรี่ยวแรงของคนที่ยืนของเราก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งปรักหักพังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้ □ ¹¹ และศัตรูของเรา กล่าวว่า □ เราจะไม่รู้ไม่เห็นจนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา กับยับยั้งงานของเขา □ ¹² ต่อมาเมื่อพวกยิวที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายมาก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่า □ เราจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง □ ¹³ ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูง ตามครอบครัวของเขา โดยมีดาบ หอก และคันธนู ¹⁴ ข้าพเจ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลายกับคนนอกนั้นว่า □ อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่อิ่งและน่าเกรงกลัวและต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน □ ¹⁵ อยู่มาเมื่อศัตรูของเรา ได้ยินว่าเราได้ยินเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา เราต่างก็กลับมายังกำแพงที่งานของตนทุกคน ¹⁶ ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าคนหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครึ่งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายหนุนหลังบรรดาวงศวานยูดาห์ ¹⁷ ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ยืนของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้ ¹⁸ ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่สีข้างขณะที่เขาสร้าง ชายที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า ¹⁹ ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ที่หวั่นกับคนนอกนั้นว่า □ การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน ²⁰ เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกัน ไปที่พวกเรา พระเจ้าของเรา

ทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา 21 เราจึงทำงานกัน พวกเราครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้ามีดจนดาวขึ้น 22 ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า ข้าพเจ้าให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาด้วยค้ำคืนเสียภายในเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน 23 ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้าก็ตีไม้ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

5

คนยิวยังมีบางคนเอาพี่น้องที่เป็นหนี้เข้ามาเป็นทาส

1 มีเสียงร้องของประชาชนและของภรรยาของเขาอย่างเกรียวกราวกล่าวโทษพี่น้องพวกยิว 2 เพราะมีคนทีกกล่าวว่า ข้าพเจ้ามากมายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ข้าว เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้ 3 และมีคนกล่าวว่า ข้าพเจ้าต้องจำนำไร่นาของเรา สวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการณ์ดารอาหาร 4 และคนอื่นๆกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ขอยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์ โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา 5 เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราก็เหมือนลูกของเขา แต่ดูเถิด เราก็มักให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไถ่เขาเลย เพราะคนอื่นยึดนาและสวนองุ่นของเรา 6 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็โกรธมาก 7 ข้าพเจ้าตรัสตรองแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน และข้าพเจ้าก็เรียกชุมนุมใหญ่มาสู้กับเขา 8 และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า ข้าพเจ้าได้ไถ่พวกยิวพี่น้องของเราผู้ถูกขายไปยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของท่าน เพื่อเขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พูดไม่ออก 9 ข้าพเจ้าจึงว่า สิ่งที่ท่านทั้งหลายทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกันกรเยะเย็บของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ 10 ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขาขยืมเงินและยืมข้าว ให้เราเลิกการให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด 11 ในวันที่ ขอจงคืนมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และสวนร้อยของเงิน ข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากเขาเหล่านั้นเสีย 12 แล้วเขาทั้งหลายพูดว่า ข้าพเจ้าจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดๆจากเขาทั้งหลาย เราจะกระทำตามที่ท่านพูด และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาปุโรหิตมา และให้ปุโรหิตเอาคำปฏิญาณจากเขาทั้งหลายว่า เขาจะกระทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น 13 ข้าพเจ้าก็สลัดคอกของข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า ตั้งนั้นแหละถ้าคนใดมิได้กระทำตามสัญญานี้ ขอพระเจ้าทรงสลัดเขาเสียจากเรือนของเขา และจากการงานของเขา ให้เขาถูกสลัดออกไปแล้วไปตัวเปล่า และชุมนุมชนทั้งปวงกล่าวว่า เอเมน และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้

nehemiah ยับรื้อปรทานอาหารของตนเองสิบสองปี

14 ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์ ตั้งแต่ปีที่สิบสองปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาราธาเซอร์ซีส สิบสองปีด้วยกัน ข้าพเจ้าหรือพี่น้องของข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ 15 ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เยียดเบียนประชาชน ได้เอาเงินเป็นค่าอาหารและน้ำองุ่นไปจากเขา

นอกจากเงินวันละสี่สิบเชเชล แม้ข้าราชการของท่านก็ได้ใช้อำนาจเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความยำเกรงพระเจ้า¹⁶ ข้าพเจ้ายังยึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และมิได้ซื้อที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิ้นก็ได้ขุมนุมกันทำงานกันที่นั่น¹⁷ ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสำรับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา¹⁸ สิ่งที่ได้เตรียมไว้ในวันหนึ่งๆมีวัวตัวหนึ่ง และแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เบ็ดไก่เขากิจัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุกๆสิบวันน้ำองุ่นมากมายหลายถุงหนึ่ง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ เพราะว่าการปรนนิบัติในหน้าที่งานของตนนี้อยู่แล้ว¹⁹ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเถิด□

6

เนหะมีย์ไม่ยอมพบกับผู้วิจารณ์

1 อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลัท โทบิอาห์และเกเซมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพเจ้าได้ก่อสร้างกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง)² สันบาลัทกับเกเซมใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า □ขอเชิญมาพบกัน ในชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโอโน□ แต่เขาทั้งหลายเจตนาจะทำอันตรายข้าพเจ้า³ ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า □ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำให้จะไม่ให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมาหาท่าน□⁴ แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างนี้สิ 'ครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปท่านเองเดียวกัน⁵ สันบาลัทได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในท่านเองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถึงจดหมายเปิดมา⁶ ในนั้นมีเขียนไว้ว่า □เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกเซมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุนั้นแหละท่านจึงสร้างกำแพง และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ตามถ้อยคำนี้⁷ และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ป่าวร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูซาเล็มว่า □มีกษัตริย์ในยูดาห์□ บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเชิญท่านมาหรือด้วยกัน□⁸ แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า □สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านเสกสรรขึ้นตามใจของท่านเอง□⁹ เพราะเขาทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกใจคิดว่า □มีมือของเราจะผลจากงาน ไปเสีย และงานจะไม่ได้ไม่สำเร็จ□ โอ ข้าแต่พระเจ้า ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์¹⁰ และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเฮโมอาห์ บุตรชายเดไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเททาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่า □ให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาทั้งหลายจะมาฆ่าท่าน เวลากลางคืนเขาจะมาฆ่าท่านเสีย□¹¹ แต่ข้าพเจ้าว่า □คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป□¹² และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า เพราะโทบิอาห์และสันบาลัทได้จ้างเขา¹³ เขาทั้งสองได้จ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้น จะได้บาปและเขาจะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยาะเย้ยข้าพเจ้า¹⁴ □ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโทบิอาห์และสันบาลัทตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาคิดกระทำ ทั้งโนฮัดยาห์หญิงผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว□

กำแพงเมืองได้สำเร็จ

15 กำแพงจึงสำเร็จในวันที่ยี่สิบห้าเดือนเอลูล ในห้าสิบสองวัน 16 และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสิ้นของเราทั้งหลายได้ยิน และเมื่อประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็เห็นแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาทั้งหลายหยิ่งรู่วางานนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ 17 ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบิอาห์ และจดหมายของโทบิอาห์ก็มาถึงเขา 18 เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเชคานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮานันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคิยาห์เป็นภรรยาของตน 19 เขาทั้งหลายพูดถึงความดีของโทบิอาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบิอาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กลัว

7

ยานานีกับผู้ว่าการป้อมเป็นผู้ดูแลเยรูซาเล็ม

1 ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้าประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเลวีไว้ 2 ข้าพเจ้ามอบให้ยานานีพี่น้องของข้าพเจ้า และยานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นคนสัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่น 3 ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า ๐อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิดจนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูซาเล็ม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็เฝ้ายามตรงข้ามเรือนของเขา ๔ เมืองนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง

สามะโนคร้วเชื้อสายของคนที่ยื่นมาจากบาบิโลนครั้งแรก

5 แล้วพระเจ้าทรงดลใจข้าพเจ้าให้เรียกชุมนุมพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชน เพื่อจะขึ้นทะเบียนสามะโนคร้วเชื้อสาย ข้าพเจ้าพบหนังสือสามะโนคร้วเชื้อสายของคนที่ยื่นมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า 6 ต่อไปนี้ เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ยื่นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งแนบคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดไป เขาทั้งหลายกลับมายังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างกลับยังหัวเมืองของตน 7 เขาทั้งหลายที่กลับมากับเศรฐบาเบล เยซูอา เนหะมีย์ อาซาริยาห์ ราอามียาห์ นาหะมานี โมเรเดคัย บิลชาน มิสเปเรท บิกวัย เนซุม บอานานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ 8 คนปาโรซ สองพันหนึ่ง ร้อยเจ็ดสิบสองคน 9 คนเซฟาเทียห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน 10 คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน 11 คนปาห์ทิมอับ คือลูกหลานของเยซูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน 12 คนเอลาม หนึ่งในพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 13 คนเศัทู แปดร้อยสี่สิบห้าคน 14 คนเศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน 15 คนบิณนุย หกร้อยสี่สิบแปดคน 16 คนบารบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน 17 คนฮัสกาด สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน 18 คนอาโดเนคัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน 19 คนบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน 20 คนอาดิน หกร้อยห้าสิบห้าคน 21 คนอาเทอร์ของเฮเซคิยาห์ เก้าสิบแปดคน 22 คนฮายูม สามร้อยยี่สิบแปดคน 23 คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสี่คน 24 คนฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน 25 คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน 26 คนชาวเบรเลเฮมและเนโทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน 27 คนชาวอานาโรท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน 28 คนชาวเบธฮัมเวท สิบสี่สิบสองคน 29 คนชาวศิรียาเทเซอร์ิม เคพีราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน 30 คนชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเจ็ดคน 31 คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน 32 คนชาวเบรเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน 33 คนชาวเนโบอิกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน 34 คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน 35 คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน 36 คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน

37 คนชาวโลด ชาวฮาดิต และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเจ็ดคน 38 คนชาวเสนาอาห์ สามพัน เก้าร้อยสามสิบคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาปุโรหิต

39 บรรดาปุโรหิต คนเยดาياهو คือวงศ์วานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน 40 คนอิมเมอร์ หนึ่งในพันห้าสิบสองคน 41 คนปาซเซอร์ หนึ่งในพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน 42 คนฮาริม หนึ่งในพันสิบเจ็ดคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของคนเลวี

43 คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของซัดมีเอล และของคอนโซเดวาร์ เจ็ดสิบสี่คน 44 บรรดานักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งในร้อยสี่สิบแปดคน 45 คนเผ่าประตือคือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักซุบ คนฮาทิธา คนโซบัย หนึ่งในร้อยสามสิบแปดคน

สำมะโนครัวเชื้อสายของคนใช้ประจำพระวิหาร

46 คนใช้ประจำพระวิหารคือ คนตีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาอิท 47 คนเคโรส คนสืออา คนพาโดน 48 คนเลบานา คนฮากาบา คนซัลมัย 49 คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์ 50 คนเรอياهو คนเรชิน คนเนโคดา 51 คนกัสซาม คนอุสซาร์ คนปาเสอาห์ 52 คนเบสัย คนเมอูนิม คนเนฟีซีสิม 53 คนบักบูก คนฮาคูฟา คนฮารฮูร์ 54 คนบัสลิต คนเมหิดา คนฮารซา 55 คนบารโซส คนสิเสรา คนเทมาห์ 56 คนเนซียาห์ คนฮาทิฟา

สำมะโนครัวเชื้อสายลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน

57 ลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา 58 คนยาอาลา คนดาร์โคน คนกิดเดล 59 คนเซฟาทิยาห์ คนฮัททิล คนโปโคเรทแห่งซาบาอิม คนอาโมน 60 คนใช้ประจำพระวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของซาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน 61 ต่อไปนี้ เป็นบรรดาคคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เศรูป อัดโดน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่ 62 คือคนเดลาياهوห์ คนโทบืออาห์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน

ปุโรหิตบางคนพิสูจน์สายวงศ์ตระกูลของเขาไม่ได้

63 จากบรรดาปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบياهوห์ คนฮักโซส คนบารซิลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่ง เป็นบุตรสาวของบารซิลลัยคนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น 64 คนเหล่านี้หาการลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต 65 ผู้ว่าราชการการเมืองสั่งเขามิให้รับอาหารบริสุทธีที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมีมเสียก่อน

จำนวนชุมนุมชนทั้งหมด

66 ชุมชนุมนชนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน 67 นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคนทั้งชายและหญิง

ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา

68 ม้าของเขามิเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขามีสองร้อยสี่สิบห้าตัว 69 อูฐของเขามีสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามิหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว 70 ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดาร์ค ขามห้าสิบลูก

เสื่อปูโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว ⁷¹ และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่พระคลังของงาน เป็นทองคำสองหมื่นดาร์ริก เงินสองพันสองร้อยมานา ⁷² และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดาร์ริก เงินสองพันมานา และเสื่อปูโรหิตหกสิบเจ็ดตัว ⁷³ ดังนั้นบรรดาปูโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบางคน คนใช้ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

8

เอสร่าอ่านพระราชบัญญัติให้ประชาชนทั้งหลายฟัง

1 ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และเขาบอกเอสร่าธรรมาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา ² เอสร่าปูโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิงและบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด ³ และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ ⁴ เอสร่าธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อการนี้ ช่างๆท่านมีมัทธิยาห์ เชมา อาณาياهو อูรีอาห์ อิลคียาห์และมาอาสอาห์ ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปดาياهو มิชาเอล มัลคียาห์ ยาซุม ฮับบัดดานาห์ เศคาริยาห์ และเมซูลลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน ⁵ และเอสร่าได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น ⁶ เอสร่าสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า เอเมน เอเมน พร้อมกับยกมือขึ้น และเขาทั้งหลายโน้มตัวลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ชบหน้าลงถึงดิน ⁷ อนึ่งเยซอบา บานี เซเรบิยาห์ ยามีน อักซูป ชับเบรีย โยดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลีทา อาชาริยาห์ โยซาบาด ฮานัน เปโลยาห์และพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยังอยู่ในที่ของตน ⁸ และเขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น ⁹ และเนหะมีย์ที่เป็นผู้ว่าราชการ และเอสร่าปูโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ เพราะประชาชน ได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยื่นถ้อยคำของพระราชบัญญัติ ¹⁰ แล้วท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า ไปเถิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโสกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของตบในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน ¹¹ บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเสียบ กล่าวว่า จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทักขยโสกละเลย ¹² และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดีกันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น ¹³ ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปูโรหิตและคนเลวีมาหาเอสร่าธรรมาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ

การถือเทศกาลอยู่เพิง

14 และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพิงระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด ¹⁵ และเขาควรจะ

ประกาศและป่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า จงออกไปที่ภูเขา และนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งไม้สน กิ่งต้นน้ำมันเขียว ไบอินทผลัม และกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้¹⁶ ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประตูน้ำ และในถนนที่ประตูเฟราอิม¹⁷ และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากความเป็นเชลยได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดียิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูอาบุตรชายนูนถึงวันนั้นประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย¹⁸ และทุกวันท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันทีแปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

9

การสารภาพ การถืออดอาหารและการกลับใจเสียใหม่

1 ในวันที่ ยี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ² และเชื้อสายของอิสราเอลได้แยกตนออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยื่นสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา³ และเขาลุกขึ้นในที่ของเขา และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาอยู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมงเขาสารภาพและนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

พวกบโรทิตและคนเลวีสารภาพบาปของตน

4 เยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบานียาห์ นูนิ เซเรบิยาห์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้ยืนขึ้นที่บันได และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา⁵ แล้วคนเลวี เยชูอา ชัดมีเอล บานี ฮาซันบิยาห์ เซเรบิยาห์ โฮดียาห์ เซบานียาห์ และเปลาทียาห์ กล่าววา จงยื่นขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นั้นวันแรกจนวันวันแรกกาลสาธุการแต่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการไถ่โทษและการสรรเสริญทั้งปวง⁶ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาส่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์⁷ พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำท่านออกมาจากเมืองเอร์แห่งประเทศเคลเตีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม⁸ และพระองค์ทรงเห็นว่าน้ำใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปริสซี คนเขนุส และคนเกอร์กาซให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม⁹ และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และฟังเสียงร้องทุกข์ของเขาทั้งหลายที่ทะเลแดง¹⁰ และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์สู่ฟาโรห์และข้าราชการทั้งสิ้น และต่อประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้¹¹ และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงผู้ข่มเหงเขาทั้งหลายลงในที่ลึกอย่างกับทรงเหวี่ยงหินลงไปในมหาสมุทร¹² ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเขาในกลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เขาควรจะไป¹³ พระองค์เสด็จลง

มาบนภูเขาซีนาย และตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตัดสินอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แท้ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่แท้แก่เขา ¹⁴ และพระองค์ทรงให้เขาทราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญชาข้อบังคับ กฎเกณฑ์และพระราชบัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ ¹⁵ พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก่ความหิว และทรงนำน้ำออกมาจากศิลาให้เขาแก่กระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เขาเข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขานั้น ¹⁶ แต่เขาทั้งหลายคือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ประพฤติอย่างหยาบช้า และแข็งคอของเขาเสียมิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ ¹⁷ เขาทั้งหลายปฏิเสธ ไม่เชื่อฟัง และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เขาแข็งคอของเขา และในการกบฏนั้น ได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเขา แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มีพระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธข้า และทรงอดมด้วยความเมตตา และมีได้ทรงลงโทษเขาทั้งหลาย ¹⁸ แม้ว่าเขาทั้งหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัว และกล่าวว่า ๐นี่คือพระเจ้าของเรา ผู้ทรงนำเราขึ้นมาจากอียิปต์ และได้กระทำการมหัศจรรย์ประมาทอย่างใหญ่หลวง ¹⁹ ด้วยพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์ พระองค์ก็มีได้ทรงลงโทษเขาในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำเขาในกลางวันมิได้ปรากฏจากเขาไป หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไปก็มิได้ขาดไป ²⁰ พระองค์ประทานพระวิญญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา และมีได้ทรงยับยั้งมาหาของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย และประทานน้ำแก่กระหายของเขา ²¹ เออ พระองค์ทรงขมเกลียงเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวิน และเท้าของเขามิได้บวม ²² และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่เขา และทรงป็นให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งลิโชน และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองเฮซโบน และแผ่นดินของอ็อกษัตริย์แห่งเมืองบาซัน ²³ พระองค์ทรงทวงลูกหลานของเขอย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ตรัสสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเขาให้เข้าไปยึดนั้น ²⁴ ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยึดแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคนคานาอัน ให้พินหน้าเขา และทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเขา พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้นตามชอบใจเขา ²⁵ และเขาจึงเข้ายึดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดมและถือกรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ซึ่งน้ำซึ่งสกักไว้ สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และต้นผลไม้มากมาย เขาจึงได้กินอิมจนอ้วน และปดิดินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์ ²⁶ ถึงกระนั้นก็เกิด เขาไม่เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์ เหวียงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขากระทำการมหัศจรรย์ประมาทอย่างใหญ่หลวง ²⁷ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ผู้ซึ่งกระทำให้เขาทนทุกข์และในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเขานั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาซบซ้อนของพระองค์ ²⁸ แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึงทรงสละเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา ถึงกระนั้นเมื่อเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์ ²⁹ และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อว่าจะทรงเห็นเขาให้กลับมาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์ แต่เขาก็ยังประพฤติอย่างเย่อหยิ่งอวดดี ไม่ยอมเชื่อ

ฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้กระทำผิดต่อคำตัดสินของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้) และได้หันบาปต่อและคอแข็งเข้าสู่และมิได้เชื่อฟัง 30 พระองค์ทรงรอดทนกับเขาอยู่หลายปี และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญาณของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เงี้ยวหูฟัง เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น 31 ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาซบซอนของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา 32 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลายกับบรรดาภคัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยภคัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้ 33 แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติดังชั่วร้าย 34 บรรดาภคัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา 35 เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปรนนิบัติพระองค์ในราชอาณาจักรของเขา ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขามิได้เห็นกลับจากการชั่วร้ายของเขา 36 ดูเถิด วันนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น 37 และผลผลิตอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่ภคัตริย์ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขาทั้งหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกชั้นก็ 38 เหตุบรรดาสิ่งเหล่านี้เราทั้งหลายจึงกระทำพันธสัญญามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านาย คนเลวีและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเขาไว้

10

รายชื่อของคนประทับตราไว้ที่พันธสัญญา

1 บรรดาผู้ที่ประทับตราของเขาไว้คือ nehemiah ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายฮาคาลิยาห์เศเดคียาห์ 2 เสโรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมีย์ 3 ปาซเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์ 4 ฮัทธัช เซบานิยาห์ มัลลูล 5 ยาริม เมเรโมท โอบาดีห์ 6 ดาเนียล กินเนโอน บาร์ค 7 เมซูลลาม อามียาห์ มิยามิน 8 มาอาซียาห์ บิลกัย เซโมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต 9 และคนเลวีคือ เยซูลาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บินนุยลูกหลานเฮนาตัด ซัดมีเอล 10 และพี่น้องของเขา เซบานิยาห์ โยดียาห์ เคลีทา เปโลยาห์ ฮานัน 11 มีคา เรโอบ ฮาซาบิยาห์ 12 คักเกอร์ เซเรมียาห์ เซบานิยาห์ 13 โยดียาห์บานี เมนิชู 14 บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์ทิมอับ เอลามศัทธู บานี 15 บุเนนี อัสกาต เมบัย 16 อาโดเนียห์ บิกวัย อาติน 17 อาเทอร์ เฮเซคิยาห์ อัสซุร์ 18 โยดียาห์ ฮาซุม เมไซ 19 ยาริฟ อานาโธ เมบัย 20 มักป้ออาช เมซูลลาม เฮซิร์ 21 เมเซซาเมล ศาโดก ยาดควา 22 เปโกลาห์ยาห์ ฮานัน อานาياهو 23 โยเซยา ฮานันยาห์ หัสซุบ 24 ฮัลโลเฮซ ปิลหา โยเบก 25 เรอูม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์ 26 อาฮีอาห์ ฮานัน ฮานัน 27 มัลลูล ฮา

ริม บานานาห์²⁸ ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และคนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น มาถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ²⁹ ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับชนนางของเขา ได้เข้าในการสาปแช่งและในการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์³⁰ และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา³¹ และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใดๆมาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง³² และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปี ให้เสียคนละจำนวนหนึ่งส่วนสามเซเซล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา³³ คือให้เป็นราคาขนมปังหน้าพระพักตร์ รัญญูบูชาเนื่องนิตย์ เครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ และเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกอิสราเอล สำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย³⁴ เราได้จับสลากด้วย คือบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาฟันถวาย นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆ ไป เพื่อเผาบนแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ³⁵ และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์³⁶ และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ และลูกหัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปุโรหิตผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา³⁷ และที่จะนำยอดแบ่งเบี่ยงของเรามา สิ่งบริจาคของเรา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำมันและน้ำมัน มายังบรรดาปุโรหิต มายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรามาให้คนเลวี เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา³⁸ และปุโรหิต ลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง ยังคงสิ่งที่สุด³⁹ เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาคคือ ข้าว น้ำมันใหม่และน้ำมัน มายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ และที่อยู่ของปุโรหิตผู้ปรนนิบัติ และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

11

รายชื่อของคนที่อยู่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

1 พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลากกัน เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วน ให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ² และประชาชนได้โสมทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม³ ต่อไปนี้เป็นหัวหน้امنถลคนที่มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดา

ปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน 4 บางคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ลูกหลานของยูดาห์มีอาธายาห์บุตรชายอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเซฟาเทียห์ ผู้เป็นบุตรชายมาหะลาเลล แห่งคนเปเรศ 5 และมาอาเสอาห์บุตรชายบารุค ผู้เป็นบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้เป็นบุตรชายฮาซายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวซีโลห์ 6 ลูกหลานของเปเรศทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มีคนแก่งกล้า สี่ร้อยหกสิบแปดคน 7 และต่อไปนี้เป็นคนเบนยามิน คือ สัลลบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอด ผู้เป็นบุตรชายเปดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลายาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธิเอล ผู้เป็นบุตรชายเยซายาห์ 8 และถัดเขาไปคือ กัมบัย สัลลัย มีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน 9 โยเอลบุตรชายคีรีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และเหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชายเสนูอาห์เป็นที่สอง 10 จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดาเยาห์บุตรชายโยยาริบ ยาคิน 11 เสโรยาห์บุตรชายฮิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดค ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาหิหุบ ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า 12 และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดายาห์บุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายเปโลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาซเซอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ 13 และพี่น้องของเขา ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยสี่สิบสองคน และอามาซัยบุตรชายอาซารเอล ผู้เป็นบุตรชายอัคซัย ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลโมท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์ 14 และพี่น้องของเขาเป็นทแกล้วทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเขา คือ ศับดีเอลบุตรชายของคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง 15 จากคนเลวีคือ เซโมอาห์บุตรชายหัสซูป ผู้เป็นบุตรชายฮัสรัค ผู้เป็นบุตรชายฮาซายาห์ ผู้เป็นบุตรชายบุนนี 16 และชั้นเบรียกับโยซาบาด จากพวกหัวหน้าของคนเลวี ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า 17 และมีธานิยาห์บุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโมทนาพระคุณ ในการอธิษฐาน และบักคูคิยาห์เป็นที่สองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดานบุตรชายซัมมูวา ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดรูน 18 คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิมี สองร้อยแปดสิบสี่คน 19 คนเฝ้าประตูมี อักซูป ทัลโมนและพี่น้องของเขา ผู้เฝ้าประตูประตูมีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

คนอิสราเอลนอกนั้นอาศัยอยู่ในหัวเมืองต่างๆ

20 คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ ตุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเขา 21 แต่คนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และศิษย์กับศิษยาควบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร 22 ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อุสซัยบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายฮาซายาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับลูกหลานของอาสาฟ พวกนักร้องดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า 23 เพราะมีพระบัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่องเขา และมีของป็นส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่ต้องการทุกๆวัน 24 และเปธาเทียห์บุตรชายเมเชซาเบล คนเศปธาห์ บุตรชายยูดาห์เป็นสนองโอรชัฐของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆอันเกี่ยวกับประชาชน 25 ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวกยูดาห์บางคนอาศัยอยู่ในศิรียาทอารบา และชนบทของเมืองนั้น และในดีบอนกับชนบทของเมืองนั้น และในเยซับเซเอลกับชนบทของเมืองนั้น 26 และในเยซูกา กับ โนโมลาดาห์ และเบธเปเลต 27 ในฮาซารชูลาล ในเบเออร์เซบากับชนบทของเมืองนั้น 28 ในเศ็กลาท ในเมโคนาห์กับชนบทของเมืองนั้น 29 ในแอนริมโมน ในโคธาห์ ในอารมูท 30 คาโนอาห์ อุดุลลัมและ

ชนบทของเมืองนั้น ลาคีซและไรนาของเมืองนั้น อาเซคห์กับชนบทของเมืองนั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาถึงหุบเขาอินโนม 31 ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเกบาไปด้วยที่มีคมาซ ที่อัยยา เบธเอลและชนบทของเมืองนั้น 32 ที่อานาโรท โนบ อานานิยาห์ 33 ฮาไซร์ รามา กิธทอิม 34 ฮาดีด เสโบอิม เนบัลสัท 35 โลด และโอโน หุบเขาของพวกเขาข้างฝีมือ 36 และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน

12

พวกปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาอยู่กับเศรุบบาเบล

1 ต่อไปนี้เป็นปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาอยู่กับเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทีเอล และกับเยซูอา คือ เสโรอาห์ เยเรมีย์ เอสรา 2 อามาริยาห์ มัลลุก ฮัทธัซ 3 เซคานิยาห์ เรซุม เมโรเมท 4 อิดโด กิเนเธโอน อาบิยาห์ 5 มียามิน มาอาติยาห์ บิลกาห์ 6 เซโมอาห์ โยยาริบ เยดา ยาห์ 7 สัลลู อาโมค ฮิลคิยาห์ เยดา ยาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่และพี่น้องของเขาในสมัยของเยซูอา 8 คนเลวีคือ เยซูอา บินนุย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมีทธานิยาห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงโมทนาพร้อมกันที่น้องของเขา 9 และบักคูคิยาห์ กับอุนนีที่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ

สามะโนคร้วเชื้อสายของพวกเขา

10 และเยซูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลิยาซิบ เอลิยาซิบให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา 11 โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดควา 12 และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรยาห์ ของคนเยเรมีย์มี ฮานานิยาห์ 13 ของคนเอสรามี เมซูลลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮฮานัน 14 ของคนมัลลุกมี โยนาธาน ของคนเซบาเนียยาห์มี โยเซฟ 15 ของคนฮาริมมี ฮัดนา ของคนเมราโยทมี เฮลคาย 16 ของคนอิดโดมี เศคาริยาห์ ของคนกิเนเธโอนมี เมซูลลาม 17 ของคนอาบิยาห์มี คิครี ของคนมินยามิน ของคนโมอัธยาห์มี ปิลทัย 18 ของคนบิลกาห์มี ชัมมวา ของคนเซโมอาห์มี เยโฮฮานัน 19 และของคนโยยาริบมี มีทเธเนย ของคนเยดา ยาห์มี อูซซี 20 ของคนสัลลัมี คาลลัย ของคนอาโมคมี เอเบอร์ 21 ของคนฮิลคิยาห์มี ฮาซาบิยาห์ ของคนเยดา ยาห์มี เนธันเอล

พวกหัวหน้าของคนเลวี

22 ส่วนคนเลวี ในสมัยของเอลิยาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดควา ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของดารีอัสดนเปอร์เซีย 23 ลูกหลานของคนเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานันบุตรชายเอลิยาซิบ 24 และหัวหน้าของคนเลวีคือ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยซูอาบุตรชายชัดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมทนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆ ไป 25 มีทธานิยาห์ บักคูคิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม ทัลโมน และอักซูป เป็นคนเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ที่โรงพัสดของประตู 26 คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเยซูอา ผู้เป็นบุตรชายโยซาคัก และในสมัยของเนหะมีย์ผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราปุโรหิต และธรรมมาจารย์

การทำพิธีมอบถวายกำแพงเมือง

27 คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูซาเล็ม เขาได้แสวงหาคคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อจะนำเขามาที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโมทนาและ

ด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่²⁸ ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลรอบเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโทฟาห์²⁹ ทั้งมาจากกวางศวานกิลกาล และจากเซตเกบาและอัสมาเวท เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม³⁰ บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตุมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์³¹ แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะ เป็นผู้กล่าวโมทนาและเดินเป็นกระบวนแห่ คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้น ไปบนกำแพงจนถึงประตูกองขยะ³² และถัดเขาไปมี โยซายาห์ และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง³³ กับอาซาริยาห์ เอสรา เมซลลาม³⁴ ยูดาห์ เบนยามิน เซโมอาห์ และเยเรมีย์³⁵ และบุตรชายของพวกปุโรหิตบางคนที่มีแต่ชื่อ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัธธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายศึกเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ³⁶ กับญาติพี่น้องของเขาชื่อ เซโมอาห์ อาซาเรล มิลาลย์ กิลาลย์ มาอัย เนธันเอลและยูดาห์ ฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอซราธรรมาจารย์ได้เดินนำหน้าเขา³⁷ ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิดถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก³⁸ อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโมทนาเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเขาไปพร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกว้าง³⁹ และเหนือประตูเอฟราอิม และทางประตูเกา และทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล และหอคอยเมอาห์ ถึงประตูแกะ และเขามาหยุดอยู่ที่ประตูยาม⁴⁰ คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโมทนาได้มาขึ้นอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับข้าพเจ้า⁴¹ กับปุโรหิตที่ถือแต่ชื่อ เอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคยาห์ เอลีโอนัย เศคาริยาห์ กับฮานันยาห์⁴² และมาอาเสอาห์ เซโมอาห์ เอเลอาซาร์ อูสซี เยโฮฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และบรรดานักร้อง ได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสราหิยาห์เป็นหัวหน้าของเขา⁴³ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดี เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง พวกภรรยาและเด็กก็เปรมปรีดีด้วย และความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็โตขึ้นไปไกล⁴⁴ ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้องสำหรับพัสดุของบริจาค ผลไม้รุ่นแรก ส่วนสิบชักหนึ่ง ให้รวบรวมปันส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาไว้ในนั้น ตามไร่นาในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยูดาห์เปรมปรีดีด้วยเรื่องบรรดาปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น⁴⁵ และทั้งพวกนักร้องและพวกเฝ้าประตูได้ทำการปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและทำการชำระให้บริสุทธิ์ ตามพระบัญชาของดาวิดและของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์⁴⁶ เพราะในสมัยดาวิดและอาสาฟในดึกดำบรรพ์นั้นมีหัวหน้าพวกนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงโมทนาพระคุณพระเจ้า⁴⁷ และอิสราเอลทั้งปวงในสมัยของเศรบบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่ทั้งนักร้องและคนเฝ้าประตู และเขาได้กินส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กินส่วนของลูกหลานเอาโรนไว้ต่างหาก

13

คนอิสราเอลต้องแยกเสียจากคนต่างด้าว

1 ในวันนั้น เขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบที่มีเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้คนอัมโมไนต์หรือคนโมอับเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์² เพราะเขามิได้เอาอาหารและน้ำมาต้อนรับคนอิสราเอล แต่ได้จ้างบalaอัมให้มาต่อต้านและแข่งเขา แต่พระเจ้าของ

เราทรงเปลี่ยนค่าแห่งเป็นพร ³ และอยู่มาเมื่อประชาชนได้ยินพระราชบัญญัติ เขาก็แยกอิสราเอลออกจากคนต่างด้าวทั้งปวง ⁴ ก่อนหน้านั้น เอลียาซิบปุโรหิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และผู้เกี่ยวพันกับโทบียาห์ ⁵ ได้จัดห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้โทบียาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บธัญญาหาร กายาน เครื่องใช้ต่างๆ และสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้ำมันใหม่ และน้ำมัน ซึ่งเขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตูและของบริจจาคสำหรับปุโรหิต ⁶ เมื่อเกิดเรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอาราธาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งบาบิโลนนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเฝ้ากษัตริย์และอีกไม่กี่วันข้าพเจ้าก็ถูกลากษัตริย์

เนหะมีย์ไปยังเยรูซาเล็มครั้งที่สอง

⁷ และมายังเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งเอลียาซิบได้กระทำเพื่อโทบียาห์ คือจัดห้องภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าให้เขา ⁸ ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โยนเครื่องแต่งเรือนทั้งสิ้นของโทบียาห์ออกเสียจากห้อง ⁹ แล้วข้าพเจ้าสั่งให้เขาชำระห้องและข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งธัญญาหารกับกายานกลับมาไว้ที่นั่นอีก

อิสราเอลนำคนเลวีกลับมายังพระวิหารและจัดเลี้ยงพวกเขา

¹⁰ และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคนเลวีนั้น เขาก็ไม่ได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวีและนักร้องผู้ปฏิบัติกรงาน ต่างก็หนีกลับไปยังไร่นาของตน ¹¹ ข้าพเจ้าจึงต่อว่าเจ้าหน้าที่และพูดว่า □ทำไมจึงทอดทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าเสีย□ ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขากลับมา และตั้งเขาไว้ตามตำแหน่งของเขาอีก ¹² และยูดาห์ทั้งปวงได้นำสิบชักหนึ่งที่ เป็นข้าว น้ำมันใหม่ และน้ำมันเข้ามายังเรือนพัสด ¹³ ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพัสดคือ เซเลมียาห์ปุโรหิต ศาโดทธรรมาจารย์ และเปดายาห์แห่งคนเลวี และผู้ช่วยของเขาคือ ฮานันบุตรชายศึกเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมีธานียาห์ เพราะนับได้ว่าเขาสัตย์ซื่อ และหน้าที่ของเขาคือแจกจ่ายแก่พวกพี่น้อง ¹⁴ □โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์□ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และขออย่าทรงลบล้างการที่ดีทั้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในที่นั้น□

บางคนฝ่าฝืนวันสะบาโต

¹⁵ ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนย้าน้ำมันในวันสะบาโต และนำฟ่อนข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา ทั้งน้ำมัน ฝอลงุ่น มะเดื่อ และภาระทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาในวันที่เขาทั้งหลายขายอาหาร ¹⁶ และมีคนชาวไทระอาศัยอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบาโตแก่ประชาชนยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม ¹⁷ แล้วข้าพเจ้าได้ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์ และพูดกับเขาว่า □ทำไมท่านทั้งหลายกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน ¹⁸ บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นให้ตกอยู่กับเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านยังจะนำพระพิโรธยิ่งกว่านั้นมาเหนืออิสราเอลด้วยการกระทำในวันสะบาโตเป็นมลทิน□ ¹⁹ และอยู่มาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง ว่าไม่ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต ²⁰ แล้วพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มหนหนึ่ง หรือสองหน ²¹ ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขา และพูดกับเขาว่า □ทำไมท่านมานอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่าน

ทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน□ ตั้งแต่คราวนั้นมาเขาก็ไม่มาอีกในวันสะบาโต ²² และข้าพเจ้าบัญชาคนเลวีให้ชำระตัวเขาและมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวັນสะบาโตให้บริสุทธิ์ □โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้ชีวิตข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์□

การติเตียนคนที่แต่งงานกับคนต่างชาติ

²³ ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอัสซีโดด อัมโมนและโมอับ ²⁴ และเด็กของเขาครึ่งหนึ่งพูดภาษาอัสซีโดด เขาพูดภาษาฮีบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาแต่ละพวก ²⁵ ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับเขา และแข่งเขา และตีเขาบางคนและดึงผมของเขาออก และข้าพเจ้ากระทำให้เขาปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าวว่า □ เจ้าทั้งหลายอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง ²⁶ ชาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำบาปด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนพระองค์และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ถึงกระนั้นก็ดี แม้เป็นพระองค์หญิงต่างชาติก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป ²⁷ ครวหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้น และประพฤติละเมิดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ□ ²⁸ บุตรชายคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรชายเอลียาซิมมหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลัท ชาวโฮโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า ²⁹ □โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของพวกปุโรหิตและคนเลวีเป็นมลทิน□ ³⁰ ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าได้ชำระเขาจากต่างดาวทุกอย่าง และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวีต่างก็ประจางานของตน ³¹ ข้าพเจ้าได้จัดให้หาพินถายตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย □โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีเถิด□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอสเธอร์

ในประเทศเปอร์เซีย พวกยิวซึ่งเป็นเชลยที่นั่น เกือบถูกทำลายหมด เรื่องที่สวายนามนี้ได้เล่าให้ทราบว่าเป็นพระเจ้าทรงช่วยเขาให้รอดพ้นได้อย่างไร คือเรื่องเกี่ยวกับนางเอสเธอร์กับโมรเดคัย

เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากเสวยบาเบลกับพวกเขาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และก่อนเอสราภักกับเนหะมีย์ได้รับอนุญาตจากกษัตริย์ให้ไปยังแผ่นดินอิสราเอล เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศเปอร์เซีย กษัตริย์ไซรัสและกษัตริย์ดารีอัสที่ 1 ได้เสียชีวิตไปแล้ว กษัตริย์อาหสุเอรัส บุตรชายของดารีอัสที่ 1 กำลังปกครองอยู่ กษัตริย์อาหสุเอรัสนี้ บางคนคิดว่าเป็น เซอร์ซัส และบางคนคิดว่า เป็น ดารีอัส ไฮสทาสพิส กษัตริย์อาหสุเอรัสเป็นผู้กตัญที่มักมากในกาม โลเล และโหดร้าย ทหารเรือของท่านซึ่งมีจำนวนมากได้แพ้ทหารเรือของประเทศกรีกซึ่งมีจำนวนน้อยที่เมืองซาลามิส ในปีก่อนค.ศ. 480 เอสราพูดถึงท่านในหนังสือเอสรา 4:6 บุตรชายของอาหสุเอรัส คืออาร์ทาเซอร์ซัสได้ปกครองต่อจากบิดา พระเจ้าได้พูดถึงอาร์ทาเซอร์ซัสนี้ในบทสุดท้ายของหนังสือเอสราและในหนังสือเนหะมีย์

พระราชินีรัชที่ไม่เชื่อฟังกษัตริย์

1 อยู่มาในรัชสมัยของอาหสุเอรัส (อาหสุเอรัสผู้ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปีย เหนือหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลนั้น) 2 ในสมัยที่กษัตริย์อาหสุเอรัสประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสาปราสาท 3 ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านาย และบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายทัพนายกองทัพบกแห่งเปอร์เซียและมีเดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 4 ขณะที่พระองค์ทรงแสดงราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์ ทั้งความโอ้อวดระการอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน 5 เมื่อวันเหล่านี้ผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสาปราสาท ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย นานเจ็ดวัน ในลานอุทยานแห่งสำนักพระราชวังของกษัตริย์ 6 มีฟ้าม่านผ้ายูลีขาวและสีม่วงคล้ำ มีสายป่านและเชือกขนแกะสีม่วงคล่องห้วงเงินและเสาคินอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน มุกดา และหินอ่อนสีดำ 7 เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำส่งให้ (เป็นถ้วยหลากชนิด) และเหล้าองุ่นของราชสำนักมากมายตามพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์ 8 การดื่มก็กระทำกันตามกฎหมายที่ไม่มี การบังคับ เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสรับสั่ง ไปยังพนักงานทั้งปวงว่า ให้ทุกคนทำตามใจปรารถนา 9 พระราชินีรัชที่ก็พระราชทานการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนักซึ่งเป็นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย 10 วันที่ยี่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์รื่นเริงด้วยเหล้าองุ่น พระองค์ทรงบัญชาเมहुมาน บิสธา ฮารโบนา มิกธาและอาบักธา เศธาร์ และคารคาส ชั้นที่ทั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหสุเอรัส 11 ให้ไปเชิญพระราชินีรัชที่สวมมงกุฎมาเฝ้ากษัตริย์ เพื่อจะให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมสง่าราศีโฉมของพระนาง เพราะพระนางงามนัก 12 แต่พระราชินีรัชที่ทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับชั้นที่ เมื่อเป็นเช่นนั้นกษัตริย์ทรงเดือดดาล และพระพิโรธของพระองค์ระอุอยู่ในพระอุระ 13 ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสกับคนที่มีปัญญาผู้ทราบกาลเทศะ (เพราะนี้เป็นวิธีดำเนินการของกษ

ตรีย์ต่อบรรดาผู้ที่เจนนัดในกฎหมายและการพิพากษา 14 ผู้ที่รองพระองค์คือ คารเซนา เซธาร์ ฮัตมาธา ทารซิช เมเรส มารเสนา และเมมูคาน เจ้านายทั้งเจ็ดของเปอร์เซียและมีเดีย ผู้เคยเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนั่งก่อนในราชอาณานิคม 15 ว่า □ตามกฎหมายจะต้องทำอะไรต่อพระราชินี รัชที่ เพราะนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งรับสั่งไปกับขันที □ 16 เมมูคานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเจ้านายทั้งปวงว่า □พระราชินีรัชที่ได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์อาหสุเอรัส 17 เพราะสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนั้นจะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขามองดูสามีของเขาด้วยความประมาท เพราะเขาจะพูดว่า □กษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระบัญชาให้นางพระราชินีรัชที่มาต่อพระพักตร์พระองค์ แต่นางไม่เสด็จมา □ 18 ในวันนี้ที่เดียวเจ้านายผู้หญิงแห่งเปอร์เซียและมีเดียซึ่งได้ยินถึงสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนั้น ก็จะไล่ให้เจ้านายทั้งปวงของกษัตริย์รู้ทั่วกัน ทำให้มีความประมาทและความโกรธขึ้นเป็นอันมาก 19 ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้มิพระราชโองการจากพระองค์ และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเปอร์เซียและคนมีเดีย อย่างที่คิดค่าไม่ได้ว่า □รัชที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสอีกไม่ได้ □ และขอ กษัตริย์ประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่านาง 20 ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ทรงประกาศกฤษฎีกา ตลอดพระราชอาณานิคมของพระองค์ (อันกว้างใหญ่อย่างยิ่งนั้น) □ สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าจะสูงหรือต่ำ □ 21 คำทูลแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์และเจ้านาย กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมูคานทูลเสนอ 22 พระองค์ทรงมีพระอักษร ไปทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอักษรของมณฑลนั้น และถึงทุกชาติตามภาษาของเขา ให้ชายทุกคนเป็นเจ้าของนายในเรือนของตน และให้ประกาศกฤษฎีกานี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

2

เอสเธอร์รับตำแหน่งเป็นพระราชินี

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพระพิโรธของกษัตริย์อาหสุเอรัสสงบลง พระองค์ทรงระลึกถึง รัชที่ และสิ่งที่พระนางทรงกระทำ และกฤษฎีกาที่พระองค์ทรงออกเรื่องพระนาง 2 ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์อยู่จึงทูลว่า □ขอทรงให้หาหญิงพรหมจารีสาวสวยมาถวายกษัตริย์ 3 และขอ กษัตริย์ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทุกมณฑลแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้คนเหล่านี้รวบรวมหญิงสาวพรหมจารีงดงามทั้งหลายมายังฮาเร็มในสุสานปราสาท ให้อยู่ในอารักขาของเยกัยข้าราชการในพระราชสำนักของกษัตริย์ ผู้ดูแลสตรี และขอประทานเครื่องชำระล้างและประทีปผิวสำหรับหญิงเหล่านั้น 4 และขอให้หญิงสาวคนที่กษัตริย์พอพระทัยได้เป็นพระราชินีแทนรัชที่ □ ข้อนี้พอพระทัยกษัตริย์ พระองค์จึงทรงกระทำตามนั้น 5 ยังมีอีกคนหนึ่ง ในสุสานปราสาทชื่อโมรเดคัย บุตรชายยาอีร์ ผู้เป็นบุตรชายเขมอ ผู้เป็นบุตรชายคิช คนเบนยามิน 6 ผู้ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มในหมู่เชลยที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคเนียหักษัตริย์ของยูดาห์ ผู้ซึ่งเบเนดัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนได้กวาดต้อนไปนั้น 7 ท่านได้เลี้ยงดูยาดาดาชาห์คือเอสเธอร์บุตรสาวลุงของท่าน เพราะเธอไม่มีพ่อแม่ สาวคนนั้นรูปร่างและหน้าตา เมื่อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิตแล้ว โมรเดคัยก็รับเธอมาเลี้ยงเป็นบุตรสาว 8 ต่อมาเมื่อพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ประกาศออกไป และเมื่อเขารวบรวมหญิงสาวเป็นอันมากเข้ามาในสุสานปราสาทให้อยู่ภายใต้อารักขาของเยกัย เอสเธอร์ก็ถูกนำเข้ามาไว้ในราชสำนักภายใต้อารักขาของเยกัยผู้ดูแลสตรี 9 หญิง

นั่นเป็นทีพอใจเขาและเธอก็เป็นที่โปรดปรานแก่เขา เขาจึงรีบจัดหาเครื่องประทีองผิว และ ส่วนของเธอให้เธอ พร้อมกับสาวใช้ที่คัดเลือกแล้วเจ็ดคนจากราชสำนัก แล้วก็เลื่อนเธอ และสาวใช้ของเธอขึ้นไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในฮาเร็ม¹⁰ เอสเธอร์มิได้บอกให้ทราบถึงชาติ และญาติของเธอ เพราะโมรเดคัยกำชับเธอไม่ให้ใครรู้¹¹ ทุกวันโมรเดคัยเดินมาหน้าลาน ของฮาเร็ม เพื่อฟังข่าวเอสเธอร์เป็นอย่างไร และมีอะไรเกิดขึ้นแก่เธอ¹² เมื่อถึงเวลาที่สาว ๆ ทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส หลังจากได้เตรียมตัวตามระเบียบของหญิงสิบสอง เดือนแล้ว (และนี่เป็นเวลาปกติสำหรับประทีองผิว คือขโลมกายหญิงด้วยน้ำมันกำยานหก เดือน และหกเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประทีองผิวผู้หญิง)¹³ เมื่อสาว ๆ ทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อย่างนี้ เธอจะต้องการเอาอะไรจากฮาเร็ม ไปยังราชสำนัก ก็เอาไปได้¹⁴ เธอเข้าไปเฝ้าเวลาเย็น และในเวลาเช้าเธอกลับออกมาในฮาเร็มที่สองในอารักขาของชาอัช กาสชั้นที่ของกษัตริย์ผู้ดูแลงานห้าม เธอไม่ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อีก นอกจากกษัตริย์จะ พอฟพระทัยในเธอ และทรงเรียกชื่อเธอให้เข้าเฝ้า¹⁵ บัดนี้เมื่อถึงเวลาของเอสเธอร์ บุตรสาว ของอาบีฮายิล ลุงของโมรเดคัยผู้ซึ่งรับเธอ ไว้เป็นบุตรสาว จะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ เธอมิได้ขอ สิ่งใด นอกจากสิ่งที่เสกยัชราชสำนักของกษัตริย์ผู้ดูแลพวกสตรีแนะนำ ฝ่ายเอสเธอร์ได้ รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น¹⁶ เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในพระราชสำนัก ในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนเทพเททในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของ พระองค์¹⁷ กษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเธอได้รับพระกรุณา และความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้น พระองค์ จึงทรงสวมพระมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินีแทนวัทที¹⁸ แล้วกษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เป็นการเลี้ยง ของพระนางเอสเธอร์ พระองค์ทรงอนุมัติให้งดส่วยแก่มณฑลทั้งปวง และพระราชทานของ กำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์¹⁹ เมื่อเขารวบรวมหญิงพรหมจารีมาครั้งที่สอง โม รเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์²⁰ ฝ่ายพระนางเอสเธอร์นั้นมิได้ทรงให้ใครทราบถึงพระ ญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัยกำชับพระนางไว้ เพราะพระนางเอสเธอร์ทรง ทำตามคำสั่งของโมรเดคัย เช่นเดียวกับเมื่อเขาเลี้ยงดูพระนางมา

โมรเดคัยช่วยชีวิตของกษัตริย์

²¹ ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิกันานและเทเรซ ชั้นที่สองคน ของกษัตริย์ ผู้เฝ้าธรณีประตู มีความโกรธและหาช่องที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส²² เรื่องนี้รู้ถึงโมรเดคัยและท่านก็ทูลพระราชินีเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์ ในนามของโมรเดคัย²³ เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงให้ แขนงสองคนนั้นเสียที่ต้นไม้ และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์กษัตริย์

3

ฮามานวางแผนร้ายที่จะทำลายคนยิวทั้งปวง

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้กษัตริย์อาหสุเอรัสทรงเลื่อนยศฮามานบุตรชายฮัมเมธธา คนอากัก กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของเจ้านายทั้งปวง ที่อยู่กับพระองค์² บรรดาข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความเคารพต่อฮามาน เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความเคารพต่อท่านเช่นนั้น แต่โม รเดคัยมิได้กราบหรือแสดงความเคารพ³ ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์

จึงพูดกับโมรเดคัยว่า □ทำไมท่านละเมิดพระบัญชาของกษัตริย์□ 4 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายพูดกับท่านวันแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเขา เขาก็ไปเรียนฮามานเพื่อจะดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่ เพราะท่านบอกเขาว่าท่านเป็นยิว 5 เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลงหรือแสดงความเคารพต่อท่าน ฮามานก็เดือดดาล 6 แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะมีคนเรียนท่านให้ทราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ฮามานจึงหาช่องที่จะทำให้ลายยิวทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัยทั่วราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส 7 ในเดือนแรกซึ่งเป็นเดือนนีสานปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาพากันทอดเปเปอร์ คือสลาก ต่อหน้าฮามานเพื่อหาวัน และเพื่อหาเดือน ได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาดาร์ 8 แล้วฮามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า □มีชนชาติหนึ่งกระจายอยู่ทั่ว และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ กฎหมายของเขาผิดกับกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่รักษากฎหมายของกษัตริย์ การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นี้ไม่บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์ 9 ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงออกกฤษฎีกาให้ทำลายล้างเขาเสียเถิด และข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ใส่มือบรรดาผู้ที่ดูแลพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของกษัตริย์□ 10 กษัตริย์จึงถอดพระฮำมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่ฮามาน บุตรชายฮัมเมดารา คนอาคัก ศัตรูของพวกยิว 11 และกษัตริย์ตรัสกับฮามานว่า □เรามอบเงินนั้นให้แก่ท่าน และมอบประชาชนแก่ท่านด้วย เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี□ 12 แล้วทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในวันทีสิบสามเดือนต้น ให้เขียนกฤษฎีกาตามที่ฮามานบัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์และของเจ้าเมืองมณฑลทั้งปวงและถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา เขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยพระฮำมรงค์ของกษัตริย์ 13 ให้คนเดินข่าวจดหมายเหล่านี้ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้งสิ้นสั่งให้ทำลายสังหารและทำให้ยิวทั้งปวงพินาศไป ทั้งหนุ่มและแก่ เด็กและผู้หญิงในวันเดียวกัน คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้รีบเอาข้าวของของเขาไปหมด 14 ให้ออกสำเนาเอกสารนั้นเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล นำไปป่าวร้องให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพื่อนั้น 15 บรรดาคนเดินข่าวก็รีบไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฤษฎีกานั้นในสุสาปราชสาท กษัตริย์ก็ประทับตีมกับฮามาน ส่วนชาวานครสุสาพากันงุนงง

4

พวกยิวถืออดอาหาร

1 เมื่อโมรเดคัยทราบทุกอย่างที่ได้กระทำไปแล้ว โมรเดคัยก็ จิก เสื้อของ ตน สวม ผ้า กระสอบ และใส่ขี้เถ้า และออกไปกลางนคร คร่ำครวญด้วยเสียงดังอย่างขมขื่น 2 ท่านขึ้นไปอยู่ตรงหน้าประตูของกษัตริย์ เพราะ ไม่มีผู้ใดที่สวม ผ้ากระสอบ เข้าประตูของกษัตริย์ ได้ 3 และในทุกมณฑลที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ไปถึง ก็มี การไว้ทุกข์อย่างใหญ่หลวงท่ามกลางพวกยิว ด้วยการอดอาหาร ร้องไห้และคร่ำครวญ และคนเป็นอันมากนอนในผ้ากระสอบและมีขี้เถ้า 4 เมื่อสาวใช้และขันทีของพระนางเอสเธอร์มาทูลพระนาง พระราชินีก็เป็นทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก พระนางทรงส่งเสื้อผ้าไปให้แก่โมรเดคัย เพื่อท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบของท่านออกเสีย แต่ท่านไม่ยอมรับผ้านั้น 5 แล้วพระนางเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์เรียกยาคาซันทีคนหนึ่งของกษัตริย์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้งให้ปรนนิบัติพระนางตรัสสั่งให้ไปหาโมรเดคัย เพื่อจะทรงทราบ ว่า เรื่องอะไร และทำอย่างนั้นทำไม 6 ยาคาซันทีออกไปหาโมรเดคัยที่ถนนในนคร ข้างหน้าประตูของกษัตริย์ 7 โมรเดคัยก็เล่าเรื่องทั้ง

สิ้นก็เกิดแก่ท่าน และจำนวนเงินถูกต้องที่ฮามานสัญญาถวายแก่พระคลังของกษัตริย์เพื่อการทำลายพวกยิว 8 โมรเดคัยยังได้ให้สำเนาภษาฎีกาเขียนที่ออกในสุสาสั่งให้ทำลายเขาทั้งหลายเพื่อนำไปแสดงแก่พระนางเอสเธอร์ อธิบายเรื่องให้พระนาง และกำชับให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อทูลอ้อนวอนพระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติของพระนาง 9 ฮาธาตก็กลับ ไปทูลพระนางเอสเธอร์ถึงสิ่งที่โมรเดคัยได้บอกไว้ 10 แล้วพระนางเอสเธอร์ก็นอกฮาธาตให้ส่งข่าวไปให้โมรเดคัยว่า 11 ข้าราชการของกษัตริย์ทั้งสิ้นและประชาชนในบรรดามณฑลของกษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดเข้าเฝ้ากษัตริย์ภายในพระลานชั้นในโดยมิได้ทรงเรียก ก็มีกฎหมายอยู่ข้อเดียวเหมือนกันหมด ให้ลงโทษถึงตาย เว้นเสียแต่ผู้ซึ่งกษัตริย์ยื่นธารพระกรทองคำอกรับคนนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนฉันทกษัตริย์ก็มีได้ตรัสเรียกให้เข้าเฝ้ามาสามสิบวันแล้ว 12 เขาทั้งหลายก็มาบอกโมรเดคัยถึงสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ตรัส 13 โมรเดคัยจึงบอกเขาให้กลับไปทูลตอบพระนางเอสเธอร์ว่า โออย่าคิดว่าคุณอยู่ในราชสำนักจะรอดพ้น ได้ดีกว่าพวกยิวทั้งปวง 14 เพราะถ้าเธอเสียบอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นจะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่เธอและวงศ์วานบิดาของเธอจะพินาศที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีเพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้ 15 แล้วเอสเธอร์ตรัสบอกเขาให้ไปบอกโมรเดคัยว่า 16 ข้าไปเกิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทาน อย่าดื่มสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ 17 โมรเดคัยก็ไปกระทำทุกอย่างตามที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งแก่ท่าน

5

พระราชินีเอสเธอร์กัลาอุทธรณ์ถึงกษัตริย์

1 อยู่มาในวันที่สามพระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ และประทับยืนที่ในลานชั้นในของพระราชสำนัก ตรงข้ามกับห้องพระโรงใหญ่ของกษัตริย์ กษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์ภายในพระราชวัง ตรงข้ามทางเข้าพระราชวัง 2 เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ประทับยืนอยู่ในพระลาน พระนางก็เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงยื่นธารพระกรทองคำซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาแตะยอดธารพระกร 3 กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า ข้าพระราชินีเอสเธอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็จงประทานให้แก่พระนางถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา 4 และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า ข้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในวันนี้ถึงการเลี้ยงที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์ 5 กษัตริย์จึงตรัสว่า ข้าให้ฮามานรีบมา เพื่อท่านจะได้กระทำตามที่พระนางเอสเธอร์ปวารณา 6 กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเลี้ยงกับฮามานซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้ทรงเตรียมไว้ 7 ขณะอยู่ในการเลี้ยง เหล่าอองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์ว่า ข้าร้องขอของพระนางว่าอะไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่าอะไร แม้จะถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ 8 พระนางเอสเธอร์ทูลว่า ข้าร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ 9 ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของกษัตริย์ และเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในการเลี้ยงซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเขาทั้งหลาย และพวงนี้หม่อมฉันจะกระทำตามที่กษัตริย์ตรัส 9 วันนั้นฮามานก็ออกไปด้วยใจชื่นบานและยินดี แต่เมื่อฮามานเห็นโมรเดคัยที่ประตูของกษัตริย์ ไม่ยินยอมหรือตัวสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็เดือดดาล

ต่อโมรเดคัย¹⁰ ถึงอย่างนั้นก็ดี ฮามานก็อดกลั้นไว้ กลับไปบ้าน ไซ้ให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและเศเรชกรรยาของตน¹¹ ฮามานพรรณนาถึงความโอโง่งแห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องว่ากษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านาย และข้าราชการของกษัตริย์อย่างไร¹² แล้วฮามานเสริมว่า □แม้พระราชินีเอสเธอร์ก็ได้ทรงให้ผู้ใดไปกับกษัตริย์ในการเลี้ยงซึ่งพระนางทรงจัดขึ้น นอกจากตัวข้า และพวงนี้พระนางทรงเชิญข้ากับกษัตริย์อีก¹³ แต่สิ่งเหล่านี้หาเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่ ทราบใดที่ข้าเห็นโมรเดคัยคนยิวนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์□¹⁴ เศเรชกรรยาของท่าน และสหายทั้งสิ้นของท่านจึงพูดกับท่านว่า □ขอทำตะแลงแกงสูงห้าสิบศอก รุ่งเข้าก็ทูลกษัตริย์ให้แขวนโมรเดคัยเสียที่นั่น แล้วก็ไปกินเลี้ยงอย่างร่าเริงกับกษัตริย์□ คำแนะนำนี้เป็นที่พอใจฮามาน ท่านจึงสั่งให้ทำตะแลงแกง

6

ฮามานต้องยกย่องโมรเดคัย

¹ คืนวันนั้นกษัตริย์บรรทมไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้นำหนังสือบันทึกเหตุที่น่าจดจำคือพระราชพงศาวดารมา เขาก็อ่านถวายนกษัตริย์² พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดคัยได้ทูลเรื่องบิกานาและเทเรชอย่างไร คือเรื่องชั้นที่สองคนของกษัตริย์ผู้เฝ้าธรณีประตูหาช่องจะปลงพระชนม์กษัตริย์อาหสุเอรัส³ กษัตริย์ตรัสว่า □ได้ให้เกียรติและยศอะไรแก่โมรเดคัยเพราะเรื่องนี้บ้าง□ ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์ทูลว่า □ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพะยะค่ะ□⁴ กษัตริย์ตรัสว่า □ใครอยู่ในลานบ้าน□ ฝ่ายฮามานฟังเข้ามาถึงพระลานชั้นนอกแห่งราชสำนัก เพื่อจะทูลกษัตริย์เรื่องเอาโมรเดคัยแขวนเสียที่ตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน⁵ ข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด ฮามานกำลังยืนอยู่ในพระลานพะยะค่ะ□ และกษัตริย์ตรัสว่า □ให้ท่านเข้ามานี่□⁶ ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า □หากกษัตริย์มีพระประสงค์จะประทานเกียรติยศแก่บุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เขาประการใด□ และฮามานรำพึงในใจว่า □ผู้ใดเล่าที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศมากกว่าข้า□⁷ แล้วฮามานจึงทูลกษัตริย์ว่า □เพื่อให้เกียรติแก่คนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศนั้น⁸ ขอนำฉลองพระองค์ซึ่งกษัตริย์ทรง และผ้าซึ่งกษัตริย์ทรง และมงกุฎซึ่งพระองค์ทรงสวมบนพระเศียร⁹ ของทรงมอบฉลองพระองค์และผ้าในมือของเจ้านายผู้ใหญ่ซึ่งที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ขอให้แต่งคนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ และขอให้ขายนั่นขึ้นนั่งหลังม้า ไปตามถนนของกรุง และป่าวร้อง ไปข้างหน้าเขาว่า □ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหละ□ □¹⁰ กษัตริย์จึงตรัสกับฮามานว่า □รีบเข้าเถอะ เอาเสื้อและผ้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่โมรเดคัยคนยิวซึ่งนั่งที่ประตูของกษัตริย์ อยู่วันสิ่งใดที่ท่านกล่าวมานั้นเลย□¹¹ ฮามานจึงนำฉลองพระองค์กับม้า และตกแต่งโมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ป่าวร้องหน้าท่านว่า □ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนี้แหละ□¹² แล้วโมรเดคัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานรีบกลับไปบ้านของท่าน คลุมศีรษะและคร่ำครวญ¹³ และฮามานเล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านให้เศเรชกรรยาของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนฉลาดของท่านและเศเรชกรรยาของท่านจึงว่า □ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัยซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ใช่เขา แต่จะล้มลงต่อหน้าเขาแน่□¹⁴ ขณะเมื่อเขาทั้งหลายกำลังพูดกับท่านอยู่ที่ชั้นที่ของกษัตริย์ก็มาถึงรีบนำฮามาน ไปยังการเลี้ยงซึ่งพระนางเอสเธอร์ทรงจัดนั้น

7

การเลี้ยงของพระราชินีเอสเธอร์

1 กษัตริย์จึงเสด็จกับยามาน ไปในการเลี้ยงกับพระราชินีเอสเธอร์² ในวันที่สอง เมื่ออยู่ที่การเลี้ยงเหล้าองุ่น กษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์อีกว่า □พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ แม้ถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะทำให้สำเร็จ □ พระราชินีเอสเธอร์ทูลตอบว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉัน ให้แก่หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน⁴ เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างผลาญ แต่ถ้าพวกเราถูกขายเพียงให้เป็นที่ทาสชายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลั้นสงบไว้ เพราะความทุกข์ยากของเราจะเปรียบกับผลเสียหายของกษัตริย์นั้นก็ไม่ได้ □ กษัตริย์อาหุเสอร์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า □ผู้นั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้ □ และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า □คู่อริและศัตรูคือยามานคนโหดร้ายผู้นี้เพคะ □ ยามานก็กลัวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และพระราชินี

ยามานถูกแขวนคอให้ตาย

7 กษัตริย์ทรงลุกขึ้นจากการเลี้ยงเหล้าองุ่นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน แต่ยามานยังอยู่เพื่อทูลขอชีวิตจากพระราชินีเอสเธอร์ เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว⁸ เมื่อ กษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมายังที่ซึ่งมีการเลี้ยงเหล้าองุ่น ฝ่ายยามานยังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า □เขายังจะข่มขืนพระราชินีต่อหน้าต่อตาเรา ในบ้านของเราหรือ □ พอพระวาทะหลุดจากพระโอษฐ์ กษัตริย์เขาก็มาคลุมหน้ายามาน⁹ ยารโบนาซันทีคนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า □ดูเถิด ตะแลงแกงซึ่งยามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย ซึ่งรายงานช่วยพระชนม์กษัตริย์ ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของยามาน สูงห้าสิบศอกพะย่ะค่ะ □ กษัตริย์ตรัสว่า □แขวนมันบนนั้นแหละ □¹⁰ เขาก็แขวนยามานบนตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

8

พวกยิวรับอนุญาตแก้แค้นศัตรูทั้งหลายของเขา

1 ในวันนั้น กษัตริย์อาหุเสอร์สพระราชทานวงศวานของยามานศัตรูของพวกยิวแก่พระราชินีเอสเธอร์ โมรเดคัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง² กษัตริย์จึงถอดพระอำมรงค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากยามาน พระราชทานให้โมรเดคัย พระนางเอสเธอร์ก็ทรงตั้งโมรเดคัยเป็นใหญ่เหนือวงศวานของยามาน³ แล้วพระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์อีก พระนางกราบลงที่พระบาทของพระองค์และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร ขอให้แผนการร้ายของยามาน คนอากัก และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวกยิวนั้นพ้นไปเสีย⁴ กษัตริย์จึงทรงยื่นธารพระกรทองคำแก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทับยืนเฝ้ากษัตริย์⁵ พระนางทูลว่า □ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์ และหม่อมฉันเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในจดหมายซึ่งยามาน คนอากัก บุตรชายฮัมเมดา

ธาได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายพวกยิวที่อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์⁶ เพราะหม่อมฉันจะอดทนดูภัยพิบัติมาถึงชาติของหม่อมฉันอย่างไรได้ หม่อมฉันจะทนดูการทำลายญาติพี่น้องของหม่อมฉันอย่างไรได้⁷ กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และแกโมเรเดย์คนยิวว่า ๐ตุเถิด เรามอบวงศำวนของฮามานแก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเขาก็แขวนมันบนตะแลงแกง เพราะมันจะทำอันตรายแก่พวกยิว⁸ ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระอำมรงค์ เพราะว่ากฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระอำมรงค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้⁹ แล้วพระองค์ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้น ในเดือนที่สามซึ่งเป็นเดือนสิวาน ณ วันที่สิบสาม และให้เขียนกฤษฎีกาตามที่โมเรเดย์บัญชาทุกอย่างเกี่ยวกับพวกยิว ถึงบรรดาสมุหเทศาภิบาลและผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่อินเดียถึงเอธิโอเปีย ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา และถึงพวกยิวเป็นอักษรและในภาษาของเขา¹⁰ และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราพระอำมรงค์ของกษัตริย์ และส่งจดหมายนั้น ไปทางผู้เดินข่าวขึ้นม้าเร็ว และผู้ขี้ล่อ อูฐและม้าอาชาไนยหนุม¹¹ ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ในทุกเมืองชุมนุมกันและป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลาย ให้สังหาร และให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆของประชาชนหรือมณฑลใดๆซึ่งจะมาทำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเขา¹² ในวันเดียวตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์¹³ สำเนาของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล และออกโดยการป่าวร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวกยิวจะต้องพร้อมกัน ในวันนั้นแก่คนศัตรูของตน¹⁴ คนเดินข่าวซึ่งขี่ล่อกับอูฐจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และกฤษฎีกานั้นออกในสุสาปราสาท¹⁵ เมื่อโมเรเดย์ออกไปพ้นพระพักตร์กษัตริย์ สวมฉลองพระองค์สีฟ้าและสีขาว พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่และเสื้อคลุมผ้าป่านเนื้อละเอียดสีม่วง ฝ่ายฆวานครสุสาภิ ไหล่องเปรมปรีดี¹⁶ พวกยิวมีความผ่องใส ความยินดี ชื่นบานและเกียรติ¹⁷ ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบานท่ามกลางพวกยิว มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว เพราะความกลัวพวกยิวมาครอบงำเขา

9

พวกยิวป้องกันตนเองได้

¹ ในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกา ในวันนั้นเองที่ศัตรูของพวกยิวหวังจะเป็นใหญ่เหนือพวกยิว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป เป็นวันที่พวกยิวได้ความเป็นใหญ่เหนือพวกที่เกลียดชังเขา)² พวกยิวก็ชุมนุมกัน ในบรรดาหัวเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส เพื่อจะจับพวกที่ทำชั่วของทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกเขาได้ เพราะความกลัวเขาครอบงำเหนือชนชาติทั้งปวง³ บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการเมือง และเจ้าหน้าที่ราชการก็ช่วยพวกยิวด้วย เพราะความกลัวโมเรเดย์ครอบงำเขา⁴ เหตุว่าโมเรเดย์เป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมเรเดย์นั้นมีอำนาจมากยิ่งขึ้นทุกที่⁵ พวกยิวจึงโจมตีศัตรูทั้งหมดของตนด้วยฟันดาบ สังหารและทำลายเขา และทำแก่ผู้ที่เกลียดชังเขาตามใจชอบ⁶ ในสุสาปราสาท พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคน⁷ ได้สังหารปาร์ซันดารา และดาลโฟน และ

อัสปารา 8 และโปราธา และอาดัลยา และอาริตาธา 9 และปารม์ฆา และอารีสัย และอารีตัย และไวซารา 10 คือเขาสังหารบุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรชายฮัมเมดาธา ศัตรูของพวกยิว แต่เขามิได้ปล้นข้าวของ 11 ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสาปราสาทก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์ 12 กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคนในสุสาปราสาท รวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย แล้วเขาได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เหลืออยู่ของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ คำทูลขอของพระนางมีอะไรอีกต่อไปอีกบ้าง เรากิจจะกระทำตามนั้น 13 พระนางเอสเธอร์ทูลว่า ๓ ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พวกยิวที่อยู่ในสุสาได้กระทำตามกฎหมายของวันนี้ ในวันพรุ่งนี้อีก และขอให้แขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง 14 กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น มีกฎหมายออกในสุสา และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานก็ถูกแขวน 15 พวกยิวที่อยู่ในสุสาขมุนกันในวันทีสิบสี่เดือนอาดาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสา แต่เขามิได้รับข้าวของ 16 ฝ่ายพวกยิวอื่นๆซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ขมุนกันป้องกันชีวิต และพันศัตรูของเขา เขาสังหารผู้ที่เกลียดชังเขาเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขามิได้รับข้าวของ 17 เหตุนี้เกิดขึ้น ในวันทีสิบสามเดือนอาดาร์ และในวันทีสิบสี่เขาหยุดพัก และกระทำวันนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี 18 แต่พวกยิวที่อยู่ในสุสาขมุนกันในวันทีสิบสามและวันทีสิบสี่ และหยุดพักในวันทีสิบห้า ทำให้วันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี 19 เพราะฉะนั้นพวกยิวในชนบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีกำแพง ถือวันทีสิบสี่ของเดือนอาดาร์เป็นวันแห่งความยินดีและกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง และเป็นวันที่เขาส่งของขวัญไปให้กันและกัน

เทศกาลเปอรริมเริ่มต้น

20 และโมรเดคัยบันทึกเรื่องนี้และส่งจดหมายไปยังพวกยิวทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล 21 ชักชวนเขาให้ถือวันทีสิบสี่เดือนอาดาร์ และวันที่สิบห้าเดือนเดียวกันทุกๆปี 22 เป็นวันที่พวกยิวพ้นจากศัตรูของเขา และเป็นเดือนที่เปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นความยินดี และการคร่ำครวญเป็นวันรื่นเริงให้แก่เขา และให้เขาถือเป็นวันกินเลี้ยงและวันยินดี เป็นวันที่ส่งของขวัญแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่คนจน 23 พวกยิวจึงตกลงกระทำตามที่เขาดั้งเดิมแล้ว และตามที่โมรเดคัยเขียนไปถึงเขา 24 เพราะฮามานบุตรชายฮัมเมดาธา คนอากัก ศัตรูของพวกยิวทั้งปวง ได้บอกร้ายต่อพวกยิวเพื่อทำลายเขาได้ทอดเปอร์ คือสลาก เพื่อล้างผลาญและทำลายเขา 25 แต่เมื่อพระนางเอสเธอร์เข้าเฝ้ากษัตริย์ พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพวกยิวนั้น กลับตกลงบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกแขวนบนตะแลงแกง 26 เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า เปอรริม ตามคำเปอร์ ดังนั้น เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกยิวต้องเผชิญในเรื่องนี้ และสิ่งที่อุบัติแก่เขา 27 พวกยิวก็กำหนดและรับว่าตัวเขาเอง เชื้อสายของเขา และบรรดาผู้ที่เข้าจาริตยิวจะถือสองวันนี้ดังที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกปีมิได้ขาด 28 และว่าจะจดจำวันเหล่านี้ และถือตลอดทุกชั่วอายุ ทุกครอบครัว มณฑลและเมือง วันเทศกาลเปอรริมนีจะไม่เลิกถือในท่ามกลางพวกยิว หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สิ้นลงในเชื้อสายของเขาเลย 29 แล้วพระราชินีเอสเธอร์ ธิดาของอามิฮายิล กับ โมรเดคัยคนยิว ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องเทศกาลเปอรริม 30 ให้ส่งจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส เป็นค่าที่แท้จริงให้อยู่เย็นเป็นสุข

31 และให้ถือวันเทศกาลเปอรริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล ดังที่โมรเดคัยคนยิวและพระราชินีเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์สั่งพวกยิว และตามที่เขาดั้งไว้สำหรับตนเองและสำหรับเชื้อสายของเขา เกี่ยวกับการอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา 32 พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ตั้งระเบียบการเทศกาลเปอรริมไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

10

โมรเดคัยได้รับตำแหน่งรองกษัตริย์

1 กษัตริย์อาหสุเอรัสมีรับสั่งให้เก็บบรรณาการทั่วราชอาณาจักรและตามเกาะต่างๆแห่งทะเล 2 พระราชกิจอันก่อปรดัยพระราชอำนาจและอำนาจ กับเรื่องราวละเอียดของยศศักดิ์อันสูงของโมรเดคัย ซึ่งกษัตริย์ทรงเลื่อนท่านขึ้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียหรือ 3 เพราะโมรเดคัยคนยิวมีตำแหน่งรองกษัตริย์อาหสุเอรัส และท่านเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกยิว และเป็นทีชอบพอของมวลญาติพี่น้องของท่าน เพราะท่านแสวงหาความมั่งคั่งให้ชนชาติของท่าน และพูดให้เกิดสันติสุขแก่เชื้อสายทั้งปวงของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือโยบ

หนังสือโยบอาจจะเป็นหนังสือเก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ เพราะว่าหนังสือโยบไม่ได้กล่าวถึงประเทศอิสราเอล แผ่นดินคานาอัน พระราชบัญญัติของโมเสส พวกศาสดาพยากรณ์ พระสัญญาของพระเจ้า วันสะบาโต พิธีสัปดาห์ และเวลาที่พระเจ้าทรงนำพวกอิสราเอลให้ออกจากประเทศอียิปต์ เพราะฉะนั้นเราเชื่อว่าหนังสือโยบถูกเขียนขึ้นก่อนเพ็นเทคอสต์

หนังสือโยบไม่ใช่เรื่องสมมุติแต่เกี่ยวกับคนหนึ่งที่เคยอยู่บนโลกนี้ โยบเป็นคนที่พระเจ้าถือว่าเป็นคนที่ดีมากเท่ากับโนอาห์และดาเนียล (อสค 14:14, 20) เขาเป็นคนมั่งมี และเป็นคนชอบธรรมที่อยู่ในตำบลอุส

หนังสือโยบนี้ซึ่งเป็นบทกวีได้อธิบายละเอียดถึงปัญหาของคนชอบธรรม เล่มนี้พรรณนาการที่โยบ สอนถามพระเจ้า หลังจาก โยบ เกิดภัยหลายอย่าง ใน ชีวิต ของ เขา ซึ่ง โยบ ถามพระเจ้าว่า ทำไมคนชอบธรรมจะต้องมีปัญหา คำถามนี้เป็นปัญหาสำหรับมนุษย์เราทุกคน (โยบ 1:8)

ระยะเวลาของหนังสือโยบนี้เป็นประมาณ 1 ปีหรืออาจจะน้อยกว่า 1 ปี

หลักความประพฤติ ◻ ครอบครัว, ความมั่งคั่งและทางที่เป็นตามอย่างพระเจ้าของโยบ

1 มีชายคนหนึ่งในแผ่นดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย 2 ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน 3 ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก 4 บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะเข้าไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย 5 และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะเข้าไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามีดถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า ◻ชะรอยบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำความป และแข่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา◻ โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา

ชาตานฟ้องว่าโยบรับใช้พระเจ้าเพราะรักความมั่งคั่ง

6 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อ พระפקตร์พระเยโฮวาห์ ชาตาน ได้มาในหมู่เขาด้วย 7 พระเยโฮวาห์ตรัสถามชาตานว่า ◻เจ้ามาจากไหน◻ ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า ◻จากไปมาอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น◻ 8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า ◻เจ้าได้ใคร่ครองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลก ไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย◻ 9 แล้วชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า ◻โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆ หรือ 10 พระองค์มิได้ทรงกำรั้งต้นไม้อ้อมตัวเขา และครวญรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขา มีอยู่ เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนวยพระพรงานน้ามือของเขา และฝูงสัตว์ของเขา ได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน 11 แต่ขอขียนพระหัตถ์เกิด และแต่ต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขา มีอยู่ และเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระפקตร์พระองค์◻ 12 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า ◻ดูเถิด บรรดาสิ่งที่

เขามาอยู่กับอยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขาเท่านั้น □ ชาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์

ชาตานรับอนุญาตฆ่าบรรดาบุตรของโยบ และทำลายฝูงสัตว์ของท่าน

13 อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา 14 มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า □วัวกำลังไถนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ต่างๆ 15 และคนเสบมาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน □ 16 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า □เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน □ 17 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า □ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน □ 18 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า □บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา 19 และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน □ 20 แล้วโยบก็ลุกขึ้น นึกเสื่อคลุมของตน โคนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ 21 ท่านว่า □ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแต่พระนามพระเยโฮวาห์ □ 22 ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น โยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

2

ชาตานรับอนุญาตทรมานตัวโยบเอง

1 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ชาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย 2 และพระเยโฮวาห์ตรัสถามชาตานว่า □เจ้ามาจากไหน □ ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □จากไปๆ มาๆ อยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น □ 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า □เจ้าได้ใคร่ตรงดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลก ไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ □ 4 แล้วชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า □หนึ่งแทนหนึ่ง คนย่อมให้ทุกอย่างที่เขา มีอยู่แทนชีวิตของเขา 5 แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ □ 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า □ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น □ 7 ชาตานจึงออกไปจากเมืองพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ 8 และท่านก็เอาชิ้นหม้อแตกชุดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า

ภรรยาโยบเยาะเย้ยท่าน

9 แล้วภรรยาของท่านเรียนว่า □ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถิด □ 10 แต่ท่านตอบนางว่า □เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูด อะไรกัน เราจะได้รับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ □ ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้น โยบมิได้กระทำการบาปด้วยริมฝีปากของตน

สหายสามคนของโยบ

11 เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นก็ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลคัดคนชูอาห์ และโซฟาร์ชาวอาอามห์ เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน 12 เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ ต่างก็จิกเสื่อคลุมของตน และขัดผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ 13 และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

3

โยบกล่าวถึงความทุกข์และความหมดหวังของตน

1 ต่อมาโยบอัปปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน 2 และโยบว่า 3 ๐ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พูดว่า ๐ตั้งครรรค์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว ๐ นั้นด้วย 4 ขอให้วันนั้นเป็นความมิด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น 5 ขอความมิดทึบและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทมิฬแห่งวันนั้นทำให้มันทวาดกลัว 6 คืนนั้นนะ ขอให้ความมิดทึบฉวยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้นับมันเข้าเป็นส่วนของเดือนต่อไปเลย 7 ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ขอให้เสียงร้องอันซึนบาน ไต่ยในคืนนั้น 8 ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวันได้สาปคืนนั้นด้วย คือผู้ที่พร้อมจะเปล่งเสียงร้องคร่ำครวญ 9 ขอให้ดาวเวลารุ่งสว่างของมันมิด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเข้า 10 เพราะว่ามันมิได้ปิดประตูแห่งครรรค์มารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า 11 ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรรค์แล้วก็สิ้นไป 12 ทำไมหัวเขาจึงรับข้าไว้ หรือทำไมหัวนมมิให้ข้าดูด 13 ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเฉิบสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่ 14 กับพวกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง 15 หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน 16 หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แห้งซึ่งซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง 17 ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดดิ้นรน และที่นั่นผู้ที่เหนียวอ่อนได้หยุดพัก 18 ที่นั่นผู้ถูกจองจำก็สบายด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่ 19 ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา 20 โฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เวทนาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มีใจขมขื่นได้รับชีวิต 21 ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหามันมากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ 22 ผู้ซึ่งเปรมปรีดีอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ 23 โฉนจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้กันไว้ 24 เพราะการรอนเหย้าใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทออกเหมือนน้ำทั้งหลาย 25 เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าคร่ำคร้ามก็ตกแก่ข้า 26 ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมาณก็มาหา ๐

4

เอลีฟัสตอบโยบ

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 ๐ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้ 3 ดูเถิด ท่านได้แนะนำคนมากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้ มีกำลัง 4 ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเขาที่อ่อนเปลี้ยให้มั่นคง

5 แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันจะต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบากใจ 6 ความยากแค้นของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติดีรบกอบของ ท่านอยู่ที่ไหนเล่า 7 ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน่อยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพิณาศหรือ หรือ คนเที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน 8 ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่ไร้ความชั่วช้า และหว่านความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น 9 เขาพิณาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์ 10 เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และพินของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว 11 สิงโตแก่พิณาศเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรง ก็กระจัดกระจายไป 12 มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเฉียบๆ หูของข้า ได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น 13 ท่ามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท 14 ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวฉัน ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสิ้นของข้าสั่นสะเทือน 15 มีวิญญูณ์องค์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกชัน 16 องค์กรนั้นนิ่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์กรนั้น ไม่ได้ มีสัญญาณอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เงียบอยู่ แล้วข้า ได้ยินเสียงหนึ่งว่า 17 ฌมนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ 18 ดูเถิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และทูตสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เขาใจ 19 ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขายู่ในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด 20 เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพิณาศไปเป็นนิตย์ โดยไม่มีผู้ใดสนใจ 21 สง่าราศีซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมิใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา □ □

5

เอลีฟัสเตือนโยบต่อไป

1 □ ร้องเรียกเดี๋ยวนี้ซี มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด 2 แน่และ ความโกรธระฆ่าคนโง่และความริษยาฆ่าคนเขลา 3 ข้าเคยเห็นคนโง่หยั่งราก แต่หันไฉนนั้นข้าก็แช่งที่อาศัยของเขา 4 บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้ 5 ผลการเกี่ยวของเขาคนหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสะไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮักติดตามความมั่งคั่งของเขา 6 เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากออกออกมาจากดิน 7 แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน 8 ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า 9 ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน 10 พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา 11 พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย 12 พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมือของเขาคงจะได้ทำไม่สำเร็จ 13 พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญหาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน 14 เขาประสบความมืดในเวลากลางวัน และคล่าไปในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน 15 แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากดาบ จากปากของเขา และจากมือของคนมีกำลัง 16 คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วช้าก็ปิดปากของตน 17 ดูเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงดีเตือนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการเตือนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 18 เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์โอบยตี แต่พระองค์ทรงรักษา 19 พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาจะต้องท่าน 20 ในคราวกินแดรอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอานุภาพของดาบ 21 จะทรงชอนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่

กลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง 22 ท่านจะเยาะการทำลายและการกัณดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าเดิน 23 ท่านจะพันธมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน 24 ท่านจะทราบว่าเดินเทของท่านปลอดภัย และท่านจะ ไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดพลาด 25 ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดินโลก 26 ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างพอนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู 27 ดูเถิด นี่แหละ เป็นข้อที่เรารตรองออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของตณเกิด□

6

โยชขอความเมตตา

1 แล้วโยชตอบว่า 2 โอ ข้าอยากให้ซึ่งดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราช 3 บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด 4 เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าตี้มพิษของมัน ความน่าหวาดเสียวจากพระเจ้าชายแนวเข้าใส่ข้า 5 ลาป่าร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ 6 จะรับประทานสิ่งที่จิตโดยไม่ใส่เกลือได้หรือ หรือ ไชขาวมีรสอะไรบ้าง 7 สิ่งทีจิตใจของข้าไม่ยอมแตะต้องนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า 8 โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า 9 ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขยี้ข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย 10 นี่จะเป็นการปลอบโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปิดพระวณะขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น 11 ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอวสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า 12 กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ 13 ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้างานปัญญาเสียแล้วหรือ 14 บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 15 พี่น้องของข้าทรยศอย่างลำธารอย่างลำธารที่น้ำไหลสั้น 16 ซึ่งดำไปเหตด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น 17 เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน 18 หมู่คนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพิณาศ 19 หมู่คนเดินทางของตำบลเมามองดู คนเดินทางของเมืองเขารอคอยหมู่คนเหล่านั้น 20 เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องละลายใจ 21 เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว 22 ข้าพูดว่า □ขอของกำนัลข้าหนอ□ หรือ □ขอสินบนจากทรัพย์สินของท่านให้ข้า□ 23 หรือว่า □ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์□ หรือว่า □ขอไถ่จากมือของผู้มีอำนาจ□ หรือ 24 สอนข้าซี และข้าจะเจียร ขอให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน 25 คำชื่อตรงมีอำนาจมากจริงๆ แต่คำดีเตียนของท่านดีเตียนอะไร 26 ท่านคิดว่าท่านดีเตียนถ้อยคำได้หรือ เมื่อคำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม 27 เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และขูดบอดกบับเพื่อนของท่าน 28 ฉะนั้นบัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามสา ก็จะไปปรากฏแจ้งแก่ท่าน 29 ขอทีเถอะ ขอหันคิดใหม่ อย่าทำความชั่วซ้ำเลย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่ 30 มีความชั่วซ้ำสิ่งใดบนลิ้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรสรสภัยพิบัติหรือ□

7

โยบอ้อนวอนต่อพระเจ้า

1 โยบมนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิตของเขาไม่เหมือนชีวิตของลูกจ้างดอกหรือ 2 เหมือนอย่างทาสที่ปรารถนาเงา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของตน 3 เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืนแห่งความน่าอึดโรยแก่ข้า 4 เมื่อข้านอนลง ข้าว่า ๐เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป ๐ และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า 5 เนื้อของข้าห่มหนอนและก้อนฝุ่น หนึ่งของข้าแข็งขึ้น แล้วก็นำรังเกียจ 6 วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความหวัง 7 โอ ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ดาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย 8 ดาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้ดูข้าพระองค์อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว 9 เมฆจางและหายไปฉันใด บุคคลที่ลงไปยังแดนคนตายก็มีได้ขึ้นมาฉันนั้น 10 เขาจะไม่กลับไปเรือนของเขาอีก หรือที่อยู่ของเขาจะไม่รู้จักเขาอีกเลย 11 เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบ่นด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระองค์ 12 ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาวาฬหรือ พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์ 13 เมื่อข้าพระองค์พูดว่า ๐เตียงของข้าจะเล่าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ของข้า ๐ 14 แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียวด้วยนิมิต 15 จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์ 16 ข้าพระองค์เบื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์ 17 มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าข้าสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเขา 18 ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขาทุกขณะ 19 อิกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได้ 20 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ปกป้องรักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทาบไปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์เอง 21 ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในฝังคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว ๐

8

บิลด์ว่าโยบเป็นคนหน้าซื่อใจคด

1 แล้วบิลด์คนซูดตอบว่า 2 ๐ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่ยาวนานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานานสักเท่าใด 3 พระเจ้าทรงฝันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ฝันแปรความเที่ยงธรรมหรือ 4 ถ้าบุตรของท่านได้กระทำบาปต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายเพราะเหตุการณ์ละเมิดของเขา 5 ถ้าท่านจะหมั่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 6 ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมและนะ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตั้งขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่ 7 ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปปลายๆจะใหญ่โตมากยิ่งขึ้น 8 ข้าขอร้อง ให้ท่านถามคนโบราณดู และคิดว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง 9 (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวาน

นี่ จะรู้อะไรก็ตาม เพราะวันคืนของเรานั้นแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา 10 เขาจะไม่สอนท่าน และบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขาหรือ 11 ต้นกกจะงอกขึ้น ในที่ที่ไม่มีน้ำได้ หรือ ต้นอ้อจะงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ 12 ขณะที่มืดดองยังไม่ได้ตัดลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ 13 ทางของบรรดาผู้ที่ลืมนพระเจ้ก็เป็นอย่างนั้นแหละ ความหวังของคนหน้าซื่อใจคดจะพินาศไป 14 ความหวังใจของเขาหักสับนั้น และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม 15 เขาพึ่งเรือนของเขา แต่มันทันทันไม่ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หาหนออยู่ไม่ 16 เขาเชียวสดอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่อกเหนือสวนของเขา 17 รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไป ในซอกก้อนหิน 18 ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของเขาแล้วที่นั้นจะปฏิเสธเขาว่า ข้าไม่เคยเห็นเจ้า 19 ดูเถิด นี่เป็นความชื่นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมาจากดิน 20 ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนตีรอบคอบ หรือค้ำจุนผู้กระทำความชั่วร้าย 21 พระองค์ยังจะทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านโห่ร้องเสมอ 22 คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะหมั่นความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไปอีกเลย ๐

9

โยบยอมรับว่าท่านเป็นคนบาป

1 แล้วโยบตอบว่า ๐จริงทีเดียว ข้าทราบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร 3 ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะได้แย้งกับพระองค์ ในพื้นครั้งผู้นั้นก็ตอบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว 4 พระองค์ฉลาดอยู่ในพระทัย และพระกำลังก็แข็งแรง ผู้ใดเคยได้แย้งข้อต่อพระองค์และเจริญขึ้น ได้เล่า 5 พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่รู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์ 6 ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลก ให้ออกจากที่ของมัน และเสาของมันก็สิ้นสะเทือน 7 ผู้ทรงบัญชาดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงผนึกเก็บบรรดาดวงดาวไว้ 8 ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย้ายคลื่นของทะเล 9 ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวจระเข้ และหมู่ดาวไถ หมู่ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้ 10 ผู้ทรงกระห้ามหกลือที่จะเข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน 11 ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่ 12 ดูเถิด พระองค์ทรงฉวยไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า ๐พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น ๐ 13 ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงเห็นพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความอหังการต้องกราบอยู่ 14 แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์ 15 แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า 16 ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า 17 เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทิวาบาดแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ 18 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เติมความขมขื่นให้ข้าเต็ม 19 ถ้าข้ากล่าวถึงกำลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้ 20 ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวตีรอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบปกรอง 21 ถึงแม้ว่าตัวตีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวข้าเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า 22 ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า ๐พระองค์ทรงทำลายทั้งคนตีรอบคอบ และคนชั่ว ๐ 23 เมื่อภัยพิบัตินี้ความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้มืด 24 แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า 25 ๐วันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านกวิ่ง มันพันไป มันไม่เห็นสิ่งดีอะไร 26 มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดั่งนกอินทรีโฉบลงบน

เหยื่อ 27 ถ้าข้าพพระองค์ว้า □ ข้าจะลืมนำชื่อของข้าพพระองค์ ข้าจะทิ้งหน้าเศร้าของข้าพเสี่ย และ เบิกบาน□ 28 ข้าพพระองค์เกิดกลับบรรดาความทุกข์ของข้าพพระองค์ เพราะข้าพพระองค์ทราบ ว่าพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพพระองค์ไร้ผิด 29 ถ้าข้าพพระองค์ชั่วข้า ข้าพพระองค์ตราคราเปล่าๆ ทำไม 30 ถ้าข้าพพระองค์ชำระตัวของข้าพพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพพระองค์ ด้วยน้ำค้าง 31 พระองค์จึงจะทรงจุ่มข้าพพระองค์ลงไปใบบ่อ แม้เสื้อผ้าของข้าพพระองค์จะ รังเกียจข้าพพระองค์□ 32 พระองค์มิใช่มนษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดี ด้วยกัน 33 ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้ 34 ขอให้พระองค์ทรงนำ ไม่วีรียวไปจากข้าพเสี่ยที่ และขออย่าให้ความครั้นคร้ามจากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก 35 แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นเช่นนั้น□

10

โยบสิ้นหวังเพราะเหตุสภาพของตน

1 □จิตใจข้าเมื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยับยั้ง ข้าจะพูดด้วยจิตใจขมขื่นของ ข้า 2 ข้าจะทูลพระเจ้าว่า □ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพพระองค์ ขอให้ข้าพพระองค์ทราบว้า โฉน พระองค์ทรงได้แย้งกับข้าพพระองค์ 3 พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่น พระหัตถ์กิจของพระองค์ และทรงโปรดแผนการของคนชั่ว 4 พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่าง ตาคานหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนษย์เห็นหรือ 5 วันของพระองค์เหมือนวันของมนษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ 6 ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้าพพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพพระองค์ 7 แม้พระองค์ทรงทราบว้าข้าพองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่ มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ 8 พระหัตถ์ของพระองค์บีบและทรงสร้าง ข้าพพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพพระองค์ 9 ขอทรงระลึกว้าพระองค์ทรง สร้างข้าพองค์คดงตั้งดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพพระองค์ให้กลับเป็นผงคลีดินอีกหรือ 10 พระองค์มิได้ทรงเทข้าพองค์ค้อออกอย่างน้ำนม และทำข้าพองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็ง หรือ 11 พระองค์ทรงหมักข้าพองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพองค์ด้วยกระดูก และเส้นเอ็น 12 พระองค์ทรงประสาทชีวิต และความเมตตาแก่ข้าพองค์ และความดูแล รักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพองค์ไว้ 13 แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อน ไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพองค์ทราบว้า นี่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ 14 ถ้าข้า พระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมิ่นข้าพองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพองค์ให้พ้น โทษความชั่วข้าพองค์ 15 ถ้าข้าพองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพองค์ ถ้าข้าพองค์ ชอบธรรม ข้าพองค์ก็ยังผงคีศีรษะของข้าพองค์ขึ้น ไม่ได้ ข้าพองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพองค์ 16 กภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่า ข้าพองค์ค้ออย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพองค์ค้ออีก 17 พระองค์ทรงฟื้นฟู พยานของพระองค์ปรักปรำข้าพองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ใน ข้าพองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพองค์ 18 โฉนพระองค์ทรงนำข้า พระองค์ค้อออกมาจากครรภ์โอ ข้าพองค์ค้ออยากตายก่อนตาใดๆได้เห็นข้าพองค์ 19 เหมือน อกอย่างกับว้าข้าพองค์มิได้เกิดมา ข้าพองค์คงถูกนำจากครรภ์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว 20 วัน คืนชีวิตของข้าพองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเกิด ขอให้ข้าพองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพองค์ จะสิ้นใจสักหน่อย 21 ก่อนที่ข้าพองค์จะไปยังที่ที่ข้าพองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความ มืดและเงามัจจุราช 22 แผ่นดินแห่งความมืดที่บังตั้งตัวความมืดทีเดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงา มัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด□ □

11

โคฟาร์ว่าโยบพูดมั่วและเป็นคนหน้าซื่อใจคด

1 แล้วโคฟาร์ชวานาอาเมหัดตอบว่า 2 ครวที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ 3 ครวที่คำพูดมั่วของ ท่านทำให้คนนิ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรจะมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ 4 เพราะท่านว่า ๗หลักคำสอนของข้าบรสิสุทธิ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า ๕ แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน 6 ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์คอเนอแนนด์ จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่านพึงได้รับ 7 ท่านจะหยิ่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยิ่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ 8 นั่นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้ 9 วัตถุก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล 10 ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้ 11 เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ 12 แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกปลา 13 ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์ 14 ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเดินเท้าของท่าน 15 แล้วแน่ละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว 16 เพราะท่านจะลิ้มความทุกขียากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ไหลผ่านพ้นไป 17 แล้วชีวิตของท่านจะสนุกไฉนกว่าเวลาเที่ยงวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า 18 และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักผ่อนปลอดภัย 19 ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน 20 แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมีมืดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง

12

โยบตอบและว่ากล่าวความถ่อมทรมานของเพื่อน ๆ

1 แล้วโยบตอบว่า 2 ๗ ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน 3 แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ 4 ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้า และพระองค์ทรงตอบ คนตีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ 5 ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสปประมาท 6 เดินเท้าของโจรก็มักตั้ง และบุคคลที่ชั่วเข้าพระเจ้านิ่งงัน พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา 7 แต่ขอถามสัตว์เดียรั้งฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน 8 หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน 9 ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะหัดถ้อยของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น 10 จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง 11 หูทดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ 12 สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ 13 สติปัญญาและฤทธานภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีค้ำแนั้นและ ความเข้าใจ 14 คุณเกิด พระองค์ทรงฟังทลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้ 15 คุณเกิด พระองค์ทรงยึดน้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงสงม้นออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน 16 พระก้ำส่ง

และพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลวงทั้งผู้ลวงเป็นของพระองค์¹⁷ พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่¹⁸ พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอาของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว¹⁹ พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคว่ำผู้มีกำลังเสีย²⁰ พระองค์ทรงเอาค่าพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ²¹ พระองค์ทรงเหี้ยมหยัดหยาบบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้แข็งแรงอ่อนกำลัง²² พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลงมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมาสู่ความสว่าง²³ พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคบลงอีก²⁴ พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง²⁵ เขาทั้งหลายคล่าอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโง่เขลาอย่างคนเมา□

13

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

1 □ ดูเถิด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว² อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ต่อยกว่าท่าน³ แต่ข้าใครจะทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารถนาจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า⁴ ส่วนท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมูสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ใช้ไม้ไผ่⁵ โอ ท่านน่าจะนั่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน⁶ บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า⁷ ท่านทั้งหลายจะทูลชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และทูลลวงเพื่อพระองค์หรือ⁸ ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ่ายพระเจ้าหรือ⁹ เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะดีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์หรือ¹⁰ พระองค์จะทรงตำหนิตานทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างลับๆ¹¹ ความโง่อาดระการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร่ำครวญ และความครั้นคร้ำต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ¹² ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างขี้เถ้า ร่างกายของท่านเป็นแต่กายนิน¹³ ขอนิ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด¹⁴ ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้ และเสี่ยงชีวิตของข้า¹⁵ ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็จะยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทงทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์¹⁶ พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์¹⁷ ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน¹⁸ ดูเถิด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์¹⁹ ใครจะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านั่งเสีย ข้าก็จะตาย²⁰ □ ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์²¹ ขอทรงหดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครั้นคร้ำพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร่ำครวญ²² ขอพระองค์ทรงเรียกเถิด แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์²³ บรรดาความชั่วช้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์²⁴ ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์²⁵ พระองค์จะทรงให้ใบไม้ที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามฟางแห้งหรือ²⁶ เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขื่นต่อสู้อข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รีบโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นอายุ²⁷ พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และทรงเผ่าดูทางทั้งสิ้นของข้า

พระองค์ พระองค์ทรงจารึกเครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์²⁸ มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน□□

14

โยชตอบสหายของตน

1 □□มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นาน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ² เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาลีไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก³ และพระองค์ทรงลืมนพระเนตรมองคุณอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ⁴ ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน⁵ วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาอยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขาไม่ให้เขาผ่านไป⁶ ฉะนั้น ขอรทงเห็นพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเกิดพระเจ้าข้า เพื่อให้เขาขึ้นมาด้วยวันของเขาอย่างลูกจ้าง⁷ เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง⁸ ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในพงคลิดิน⁹ แต่พอได้กลิ่นไอของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน¹⁰ แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า¹¹ น้ำขาดจากทะเลไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไป ฉนั้นใด¹² ฉนั้นนั้นแหละ มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลุกเขาก็ไม่ได้¹³ โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะเป็นดี ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์¹⁴ ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขาก็มีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันประจำการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง¹⁵ พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอวยอาวรณ์พระหัตถ์กิจของพระองค์¹⁶ แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ¹⁷ การละเมิดของข้าพระองค์นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ผืนกตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้¹⁸ แต่กูเขาก็ทลายลงและยุพังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน¹⁹ น้ำเขาเหินไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆที่งอกขึ้นจากพงคลิดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน²⁰ พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ล่องลับไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย²¹ บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยังรู้ไม่²² เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาคร้าครวญ□□

15

เอลีฟัสว่าเขามีความรู้มากกว่าโยช

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า² □□ครที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลุ่มๆแล้งๆหรือ และบรรจลุมตะวันออกให้เต็มท้อง³ ครที่เขาคจะโต้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้อยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ⁴ แต่ท่านกำลังขจัดความข่าเกรงขาม และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า⁵ เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาลิ้นของคนฉลาดแกมโกง⁶ ปากของท่านกล่าวโทษตนเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำตนเอง⁷ ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลออดมาก่อนเนนเขาหรือ⁸ ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่าน

หรือ⁹ ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราแล้ว¹⁰ ในพวกเราเป็นคนผมหงอกและคนสูงอายุ แต่ก็ยิ่งกว่าบิดาของท่าน¹¹ ท่านเห็นค่าเล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ¹² เหตุใดท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรแล้ว¹³ คือที่ท่านเห็นจิตใจของท่านต่อสู้อพระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน¹⁴ มนุษย์เป็นอะไรแล้ว เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้¹⁵ ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ไซ้แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ฟาสะวรรคก็ไม่ใช่สะอาด¹⁶ แล้วมนุษย์ผู้มีความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ ก็นำสะอิดสะเอียนและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด¹⁷ ฟิงซำซิชี ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว¹⁸ สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกัน มาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมิได้ปิดบังไว้¹⁹ ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างตัวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย²⁰ คนชั่วทนทุกข์ทรมานตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้มีบังคับ²¹ สิ่งที่น่าคร้ามกลัวอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายจะมาเหนือเขาในยามมึนคั่ง²² เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ²³ เขาพาเนจรไปเพื่อหาอาหาร กล่าวว่ามีโพยที่ไหนหนะโพย เขาทราบอยู่ทุกวันแห่งความมืดอยู่แต่เอื้อมมือ²⁴ ความทุกข์ใจและความแสนระทมจะทำให้เขาคร้ามกลัว มันจะชนะเขาเหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการศึก²⁵ เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสู่อพระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้กับผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์²⁶ เขาวิ่งเข้าใส่พระองค์อย่างดุเดือดพร้อมกับดั่งปุมหนา²⁷ เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอวของเขา²⁸ และได้อาศัยอยู่ในหิวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง²⁹ เขาจะไม่ยังมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าวของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน³⁰ เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์ของเขาจะต้องจากไปเสีย³¹ อย่าให้เขาวางใจในความอนิจจังลวงตัวเขาเอง เพราะความอนิจจังจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา³² จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และกิ่งก้านของเขาจะไม่เขียว³³ เขาจะเป็นประดุดงเถาอ่อนที่เขยั่วลูกอ่อนดิบของมัน และเป็นดั่งต้นมะกอกเทศที่สลัดทิ้งดอกบานของมัน³⁴ เพราะว่าที่ขมขมของพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย³⁵ เขาทั้งหลายตั้งครครษ์ความชั่ว และคลอความร้ายออกมา และห้องของเขาทั้งหลายตระเตรียมการล่อลวง

16

โยบบนเรื่องพระราชกิจของพระเจ้า

1 แล้วโยบตอบว่า 2 โพยที่เคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มามากแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล่าโลมที่กวนใจ 3 คำลมๆ แล่งๆ จะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้ 4 ข้าก็พูดอยางท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมายกายกองมาต่อสู้อท่านทั้งหลายได้ และสันศิระษะของข้าใส่ท่าน 5 ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย 6 ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด 7 แต่นี้แหละ เดียวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสิ้นของข้าเล็กร้างไป 8 และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความฝ่ายผอมของข้าลุกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า

9 พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ประชัษของข้าถึงตาสู่ข้า 10 มีคนอำปากใส่ข้า เขาตบแก้มประจานข้า เขาสมหัวกันปรักปรำข้า 11 พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย 12 ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสาบั้น เออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์ 13 นักรบของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะเลงเปิด ไตของข้าและไม่เพลามีอเลย พระองค์ทรงเหน็บตาของข้าลงบนดิน 14 พระองค์ทรงพึงเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าใส่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์ 15 ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้าสกรปรกด้วยผงคลีดิน 16 หน้าของข้าแดงด้วยการร่ำให้ เงามัจจุราขอยู่ที่หนังตาของข้า 17 แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความยุติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์ 18 โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก 19 คุณเกิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง 20 เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเท้านาตาออกถวายพระเจ้า 21 โอ ขอให้ผู้หญิงผู้ได้อ่อนอ่อนเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนอ่อนเพื่อเพื่อนบ้านของเขา 22 เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ

17

โยบอ่อนอ่อนต่อพระเจ้า

1 ◻ล้มหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว 2 และนะ คนมักเยาะเย้ยก็อยู่รอบข้านี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่ที่การขี้เข้าของเขา 3 ◻โปรดทรงวางประกัน ไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้ 4 เพราะพระองค์ทรงปิดใจของข้าทั้งหลาย ไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา 5 ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมัวมืด ไป 6 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนร่าเมณา 7 นัยน์ตาของข้าได้มืดมัว ไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา 8 คนเที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้มืดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรำคนหน้าชื่อใจคด 9 คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มิมีอสะอาดก็จะแข็งแรงยิ่งขึ้นๆ 10 แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มิมีบุญสักคนในพวกท่าน 11 วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น 12 เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด 13 ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้กางที่นอนออกในความมืด 14 ข้าได้พูดกับความเปื่อยเน่าว่า ◻เจ้าเป็นพ่อของข้า◻ และพูดกับหนอนว่า ◻เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า◻ 15 แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนแล้ว ส่วนความหวังของข้านั้น ใครจะเห็นได้ 16 ความหวังนั้นจะลงไปใต้ลดาประดุจแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน

18

บิลตัดกล่าวถึงความทุกข์ของคนชั่ว

1 แล้วบิลตัดคนชูอาห์ตอบว่า 2 ◻ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเราจะพูด 3 ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทราม ในสายตาของท่าน 4 ท่านผู้ฉีกตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน 5 เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย

และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก ⁶ ความสว่างในเต็นท์ของเขาจะมืด และตะเกียงของเขาจะดับพร้อมกับเขา ⁷ ก้าวอันแข็งแกร่งของเขาก็จะสิ้นเข้า และความคิดอ่านของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง ⁸ เพราะเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในชายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง ⁹ กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา ¹⁰ มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา ¹¹ สิ่งนำหวาดเสียวจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ตีดสันเท้าของเขาอยู่ ¹² กำลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา ¹³ มันจะกินความแข็งแกร่งแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรหวัปีแห่งความตายจะกินความแข็งแกร่งของเขาเสีย ¹⁴ ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเขา จะถูกนำมายังกษัตริย์แห่งความนำหวาดเสียว ¹⁵ สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกำแพงกันเคลื่อนกลาดอยู่เหนือที่อยู่ของเขา ¹⁶ รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ นั่น และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง ¹⁷ การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน ¹⁸ เขาจะถูกผลักไสจากความสำเร็จเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก ¹⁹ เขาจะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่ ²⁰ ผู้ที่มาภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หวาดกลัวด้วย ²¹ และที่ที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ□

19

โยบมันคงในความเชื่อ

¹ แล้วโยบตอบว่า ²□ท่านทั้งหลายจะทรมาณจิตใจข้านานสักเท่าใด ทั้งๆที่เป็นข้าด้วยถ้อยคำ ³ ท่านทั้งหลายพูดสบประมาทข้าสืบหนแล้ว และที่ข้าตัวเป็นคนแปลกหน้าต่อข้า นั่นท่านก็ไม่อายเลย ⁴ ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า ⁵ ถ้าท่านทั้งหลายจะพยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า ⁶ จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคร่ำครวญแล้ว และได้ทรงเอาดาบขยของพระองค์ล้อมข้าไว้ ⁷ ดูเถิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน ⁸ พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป ⁹ พระองค์ทรงปลดส่งราชาศิของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า ¹⁰ พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้ ¹¹ พระพิโรธของพระองค์พลุ่งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรักปรำของพระองค์ ¹² กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า ¹³ พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หนีไปจากข้าเสีย ¹⁴ ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้า ได้ลิ้มข้าเสียแล้ว ¹⁵ คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา ¹⁶ ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วยปากของข้า ¹⁷ ลมหายใจข้าเป็นที่ขยะแฉงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ้อนวอนเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง ¹⁸ แม้แต่กษัตริย์เห็นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า ¹⁹ สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า ²⁰ กระดูกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด ²¹ โอ ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า ²² ทำไมท่านทั้งหลายจึงชมเชงข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า ²³ โอ ข้าอยากให้อภัยคำของข้า ได้ถูกบันทึกไว้

โอ ข้าวยากให้จาริกไว้ในหนังสือ ²⁴ ข้าวยากให้สลักไว้ในศิลาเป็นนิตย์ ด้วยปากกาเหล็ก และตะกั่ว ²⁵ แต่ส่วนข้า ข้าทราบว่ามีพระเจ้าผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก ²⁶ และหลังจากตัวนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า ²⁷ ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็นไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนระโหย ²⁸ แต่ท่านทั้งหลายควรว่า ข้าไม่พวกเราข่มเหงท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา ²⁹ จงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีกรพิพาทข้า

20

โศฟาร์คิดว่าความบาปที่โยชซ่อนอยู่จะปรากฏ

1 แล้วโศฟาร์ขวานาอาเมห์ตอบว่า ² เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน ³ ข้าได้ฟังคำเตือนที่สบประมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ ⁴ ตั้งแต่ดิถีดาบรรพมา ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่า ⁵ เสียงไชโยของคนที่สิ้นใจ และความชื่นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว ⁶ แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ ⁷ เขาจะพินาศเป็นนิตย์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า ข้าอยู่ที่ไหน ⁸ เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน ⁹ นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ของเขาจะไม่เห็นเขาอีกเลย ¹⁰ ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมือของเขาจะคืนทรัพย์สินสมบัติของเขา ¹¹ กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในฝังคลีดิน ¹² แม้ว่าความชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา ¹³ แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่ลมไว้ในปากของเขา ¹⁴ อาหารของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขาเหมือนพิษของงูเห่าในตัวเขา ¹⁵ เขากลิ่นทรัพย์สินสมบัติลงไป แต่จะเอาเงินมันออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา ¹⁶ เขาจะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา ¹⁷ เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำธาร หรือน้ำเอ่อล้น คือลำธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นไหลอยู่ ¹⁸ เขาจะคืนผลงานของเขา และจะไม่กลืนกินเสีย เขาได้ทำไรเท่าไร เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความชื่นบานในสิ่งนั้นเลย ¹⁹ เพราะเขาได้ขยี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง ²⁰ แน่นนอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย ²¹ อาหารของเขาจะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สินสมบัติของเขา ²² ในขณะที่เขามองหน้าสำราญ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วทั้งปวงจะมายังเขา ²³ เมื่อกำลังจะเติมท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังลงมานเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่ ²⁴ เขาจะลี้จากอาวุธเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ ²⁵ เขาดึงมันออก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระบี่อันวาวรีบออกมาจากน้ำดีของเขา ความน่าหวาดเสียวมายังเขา ²⁶ ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ ²⁷ ฟ้าสวรรค์จะส่องแสงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา ²⁸ ผลกำไรแห่งครวเรือนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ²⁹ นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา

21

โยบทุกข์ใจเรื่องความเจริญของคนอธรรม

1 แล้วโยบตอบว่า 2 ๒ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน 3 ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ 4 ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์ 5 มองดูข้าซี และจงตกตะลึงเถิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน 6 เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสั่นสะท้านก็จับเนื้อของข้า 7 ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น 8 เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา 9 เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่เรียกของพระเจ้าก็ไม่อยู่บนเขา 10 รั้วผู้ของเขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด รั้วเมียของเขาตกลูก และไม่มีแห้ง 11 เขาส่งเด็กๆออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เต็มรั้ว 12 เขาหยิบเอาธำมรงค์มา และพินเขาคู่ และเปรมปรีดีตามเสียงขลุ่ย 13 ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว 14 เขาจึงทูลพระเจ้าว่า ๒ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน 15 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องประณินบิดเขา ถ้าเราอธิษฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไรไป 16 ดูเถิด ความจำเริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา ค่าปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า 17 ตะเกียงของคนชั่วดับบ้อยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบ้อยเท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกด้วยพระพิโรธของพระองค์ 18 เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป 19 พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรงตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ 20 นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 21 เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศาวานที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดกลางคืนเสียแล้ว 22 มิใช่ผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเทวชีพ 23 คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มทีที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น 24 ถึงกายของเขาเต็มด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาก็ชุ่มด้วยไขกระดูก 25 อีกคนหนึ่งตายด้วยใจขมขื่น ไม่เคยได้ชิมของดี 26 เขาทั้งสองนอนลงในผองคลีดินเหมือนกัน และตัวนอนก็คลุมเขาทั้งสองไว้ 27 ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่านที่จะทำผิดต่อข้า 28 เพราะท่านว่า ๒วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เดินที่ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน 29 ท่านมิได้ถามนักท่องเทียว และท่านไม่ได้รับสักขีพยานของเขาหรือ 30 ว่าคนชั่วได้สงวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ 31 ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสนองเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ 32 แม้กระนั้นเขาจะถูกห้ามไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอูโมงค์ 33 สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขากิเบาสบาย คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน 34 แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสาไป

22

เอลีฟัสพ้องโยบเป็นครั้งที่สาม

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 ๒คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ และผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก 3 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นที่พักพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์ 4 พระองค์จะทรงดีเตือนท่านเพราะข้าเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่าน

หรือ 5 ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ 6 เพราะท่านยึดของประกัน ไปจากพี่น้องเปล่าๆ และริบเสื้อผ้าของคนที่ยเปลือยกาย 7 ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอดโรยดื่ม และท่านหน่วงเหนี่ยวขมขมบึ้งไว้มิให้คนที่หิว 8 คนที่มีอำนาจใหญ่โตยอมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มิหวั่นามิดากก็ได้เข้าอาศัยอยู่ 9 ท่านไล่แม่ม่ายออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพอก็หัก 10 เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันฉับพลันก็ท่วมทับท่าน 11 หรือความมืดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้ 12 พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดูดาวที่สูงที่สุดเกิด มันสูงจริงๆ 13 เพราะฉะนั้นท่านว่า พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะเลาะเมฆมืดทับ ไปพิพากษาได้ หรือ 14 เมฆที่คลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า 15 ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น 16 ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไหลล้นไปด้วยน้ำท่วม 17 ผู้ทูลพระเจ้าว่า ข้าพทรวงไปจากข้าทั้งหลาย 18 และ ข้าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้ 19 แต่พระองค์ทรงให้เรือของเขาเต็มด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า 20 คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ 21 ในขณะที่ทรยศสมบัติของเราไม่ถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้น ไฟก็เผาเสีย 22 จงปรองดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน 23 ขอจงรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของท่าน 24 ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน 25 ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงคลีดิน และทองคำเมืองโอฟีร์ไว้เหมือนหินในลำธาร 26 และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย 27 แล้วท่านจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า 28 ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน 29 ท่านจะตัดสิ้นใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน 30 เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลง ไป ท่านจะว่า ข้ามีการทรงช่วยยกชูขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด 31 พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน 32

23

โยชอาลัยถึงพระเจ้า

1 แล้วโยชตอบว่า 2 ข้าร้องทุกข์ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกทุบตีก็หนักกว่าการร้องครางของข้า 3 โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์ 4 ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพิภคร์พระองค์ และบรรจข้อโต้แย้งให้เต็มปากข้า 5 ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า 6 พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยอุทยานภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่าละ พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า 7 ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิตย์ 8 ดูเถิด ข้าเดิน ไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์ 9 ข้างซ้ายมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวามือของพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ 10 ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ 11 เท้าของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมีได้หัน ไปข้างๆเลย 12 ข้ามิได้พราก ไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าตีราคาพระวจนะแห่ง

พระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า 13 แต่พระองค์ทรงฝันแรมมิได้ และผู้ใดจะเห็นพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น 14 เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั้นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระตำริของพระองค์ 15 เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทสะทันทต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตริกตรง ข้าก็ครั่นคร้ามต่อพระองค์ 16 พระเจ้าทรงกระทำให้ใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้กระทำให้ข้าสะทสะทันท 17 เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมืดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมืดทึบไว้จากหน้าข้า

24

โยบบ่นว่าพระเจ้าทรงเมินเฉยต่อความชั่วร้าย

1 เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์ 2 มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายืดฟูกแพะแกะพาไปเลี้ยง 3 เขาไล่ต้อนลาของคนกำพร้าพ่อไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน 4 เขามลักคนขัดสน ออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกต่างก็ซ่อนตัวหมด 5 ดูเถิด ดังลาป่าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหาอาหาร ถิ่นแห่งแล้งให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา 6 เขาทั้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว 7 เขาทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว 8 เขาเยิกผืนแห่งภูเขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง 9 มีผู้ฉวยเด็กกำพร้าพ่อไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน 10 เขาทั้งหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกพ่อนข้าวไปจากคนที่หิว 11 เขาทำน้ามน้อยอยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขา เขาย้ายอยู่ที่บ่อร้าง แต่เขาต้องทนความกระหาย 12 คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบอดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความโง่เขลาของเขา 13 เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่คุ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น 14 ฆาตกรลุกขึ้นมาแต่เขารู้ เขาฆ่าคนยากจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนขโมย 15 ตาของผู้ล่วงประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า ใดไม่มีตาใดจะเห็นข้า ใด และเขาก็ปลอมหน้าของเขา 16 ในยามมืดเขาซดเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเอง ในเวลากลางวัน เขาไม่รู้จักความสว่าง 17 เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือนเวลาเข้าน้ำแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็นความสยดสยองของเงามัจจุราช 18 เขารวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกสับในแผ่นดิน เขาไม่เห็นหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา 19 ความแห้งแล้งและความร้อนฉวยเอาหน้าหิมะไปฉนั้นใด แดนคนตายก็ฉวยเอาผู้กระทำบาปไปฉนั้น 20 ครรภ์จะลึมเขา ตัวนอนจะกินเขาอย่างอโรย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้ 21 เขารีดเอาจากหญิงหมั้นที่ไม่มิลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย 22 เขาได้ทำลายคนที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมั่นใจเรื่องชีวิตของตน 23 พระเจ้าทรงประทานความปลอดภัยให้เขา และเขาก็ที่พึ่งอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา 24 เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่น ๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว 25 แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามสา และสาแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ

25

บิลด์ตบอโยชว่ามนุษย์ไม่สามารถรู้จักพระเจ้าได้

1 แล้วบิลด์คน ซูอาห์ตอบว่า 2 พระเจ้าทรงอำนาจ ในการ ครอบครอง และ ทรง ให้ ย่ำเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์ 3 กองทัพของพระองค์ มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง 4 แล้วมนุษย์จะชอบธรรม ต่อพระพักตร์พระเจ้า ได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาด ได้อย่างไร 5 ดูเถิด ถึงแม้ ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุขใส และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิในสายพระเนตรของพระองค์ 6 มนุษย์ จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวตักแค้ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัว หนอง□

26

โยชกล่าวซ้ำว่าท่านเชื่อในพระเจ้า

1 แล้วโยชตอบว่า 2 ท่าน ได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่าน ได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้ว หนอ 3 ท่าน ให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผล จริงหนอ 4 ท่าน เปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญานของใคร ได้ออกมาจากท่าน 5 ชาวแดน คนตายเบื้องล่างสะทกสะท้าน ได้จ้าและชาวเมืองนั้น 6 นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพิเนาศไม่มีผ้าห่ม 7 พระองค์ทรงคลีทางเหนือออกคลุมที่เว้งว่าง และแขวน โลกไว้ เหนือที่ว่างเปล่า 8 พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆทับของพระองค์ และเมฆนั้นก็ไมขาดวัน ไป 9 พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และคลีเมฆของพระองค์ค้ออกคลุมมันไว้ 10 พระองค์ ทรงขีดปริมณฑลไว้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด 11 เสาฟ้าก็หวั่นไหว และประหลาดใจ เมื่อพระองค์ทรงชนาบ 12 พระองค์ทรงปราบทะเล ให้สงบ ด้วยอำนาจ ของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจองหงอนด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์ 13 พระองค์ทรง ตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญานของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพญานาค ที่ขีด 14 ดูเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจผิวเผินของพระองค์ เรา ได้ยินถึงพระองค์ก็เป็น เพียงเสียงกระซิบ ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของพระองค์ได้□

27

ความจริงใจของโยช

1 และโยช ได้กล่าวกลอนภาษิตของตนอีกว่า 2 พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือ พระองค์ผู้ทรง นำความยุติธรรม อันควรตกแก่ข้า ไปเสีย และ องค์ผู้ทรง มหิทธิฤทธิ์ ทรง พระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำใจข้า ให้ชุ่มชื้น 3 เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบ ใด และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ใน รูจมูกของข้าตราบ ใด 4 ริมฝีปากของข้าจะไม่พูด ความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง 5 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็น ฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย 6 ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้ มัน ไม่ยอมปล่อยให้ จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า 7 ขอให้ศัตรูของข้า เป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ถูกขึ้นต่อสู้อข้าเป็นเหมือนคนอธรรม

คนหน้าชื่อใจคดขาดความหวัง

8 เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าชื่อใจคด แม้ว่าเขาได้กำไรแล้ว เมื่อพระเจ้า ทรงเอาชีวิตของเขาไป 9 พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่

เขา¹⁰ เขาจะปิดยิบดินในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ¹¹ ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹² คุณเกิด ท่านทุกคน ได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงที่เดียวเล่า¹³ ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์¹⁴ ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกตบ และลูกหลานของเขา ก็หาไม่พอกิน¹⁵ คนของเขาที่เหลือนอยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฝ่ายทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ¹⁶ ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างฝูงคลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ตั้งดินเหนียว¹⁷ เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้พินิจจะแบ่งเงินกัน¹⁸ เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง¹⁹ คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขาลืมตาของเขารับ และเขาไม่อยู่แล้ว²⁰ ความสยดสยองท่ามกลางเขาเหมือนน้ำมากหลายในกลางคืนพายุหอบเขาไป²¹ ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุหมักกวาดเขาออกไปจากที่ของเขา²² พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปรานี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์²³ คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา□

28

สติปัญญาเป็นของประทานจากพระเจ้า

□ และต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขาถลุง² เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ³ มนุษย์กำจัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นหาในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช⁴ เขาขุดปล่อง ไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน⁵ ฝ่ายแผ่นดินนั้นมีอาหารออกมา แต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้⁶ ก่อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ⁷ ทางนั้น ไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มีตาเหยี่ยวตามองเห็น⁸ ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั่น⁹ คนยื่นมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก¹⁰ เขาขุดล่ำรางไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง¹¹ เขากินดำน้าไว้เพื่อมิให้น้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง¹² แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน¹³ มนุษย์ไม่รู้จึกค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นกหาไม่พบ¹⁴ บาดาลพูดว่า □ที่ข้าไม่มี□ และทะเลกล่าวว่า □ไม่อยู่กับข้า□¹⁵ จะเอาทองคำซื้ออีกไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคา ก็ไม่ได้¹⁶ จะตราค่าเป็นทองคำโอไฟริกก็ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ได้¹⁷ จะเทียบเท่าทองคำและแก้วพลึงก็ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ได้¹⁸ อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา¹⁹ บุษราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตราค่าเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ได้²⁰ ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน²¹ เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ²² แดนพิณาศและมัจจุราชกล่าวว่า □เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา□²³ พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย²⁴ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์²⁵ ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วยเครื่องตวง²⁶ เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า²⁷ แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญา และทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิงษ์²⁸ และพระองค์

ตรัสกับมนุษย์ว่า □เกิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นแหละคือพระปัญญา และที่จะ
หันจากความชั่ว คือความเข้าใจ □

29

โยชแก้คำกล่าวหาผิด

1 แล้วโยชก็กล่าวกลอนอาชิตของท่านอีกว่า 2 □โอ ข้าวยากจะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่าน
ไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า 3 เมื่อประทับของพระองค์ส่องเหนือศิระชะข้า และ
ข้าเดินฝ่าความมืด ไปด้วยความสว่างของพระองค์ 4 อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อ
ความลึกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเนินทิวของข้า 5 เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า
และลูกหลานหอมล้อมข้า 6 เมื่อเขาสั่งย่างเท้าของข้าด้วยนมข้น และก้อนหินเทรารนำมัน
ออกให้ข้า 7 เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน 8 คนหนุ่มๆเห็น
ข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน 9 เจ้านายหยุดพูด เอามือปิดปากของตนไว้ 10 เสียง
ของขุนนางก็สงบลง และลิ้นของเขาก็เกาะติดเพดานปาก 11 เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้า
เป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า 12 เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้า
พ้อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์เขา 13 พรของคนที่จวนพิาศก็มาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของ
หญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน 14 ข้าสามความชอบธรรม และมันก็หอมหุ้มข้าไว้ ความ
ยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ 15 ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็น
เท้าให้คนง่อย 16 ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก 17 ข้าหัก
ขากระดูกของคนที่ชั่ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟันของเขา 18 แล้วข้าคิดว่า □ข้าจะตายในรัง
ของข้า และข้าจะทวีวันเวลาของข้าอย่างทราย 19 รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบน
กิ่งของข้าตลอดคืน 20 สง่าราศีของข้าสดชื่นอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือ
ข้า □ 21 คนทั้งหลายเงี้ยวฟังข้าและคอยอยู่ และเงี้ยวอยู่ฟังคำปรึกษาของข้า 22 หลังจากที่
ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา 23 เขาคอยข้าเหมือนคอย
ฝน เขาอ้าปากของเขาเหมือนอย่างรอรับน้ำฝนชุกปลายฤดู 24 ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขา
ก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันฟ้องไสของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง 25 ข้าเลือกทางให้
เขา และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปลอมโยนคนที่
คร่ำครวญ □

30

ความมั่งมีของโยชกลายเป็นความยากจน

1 □แต่เดี๋ยวนีเขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ้อของเขา ถึงกับ
ไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า 2 ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของข้าทั้งหลาย
คือของคนที่เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว 3 เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่
อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า 4 เขาเก็บ
ผักขบครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอารากต้นไม้จำพวกสนจุนใจเปอรมาเป็นอาหาร 5 เขาถูกขับ
ไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขา ไปอย่างตามโจร □) ฉะนั้น เขาต้องพักอยู่ที่
ที่ล้าละหान ในโพรงดินและซอกหิน 7 เขาร้องอยู่ที่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้
ต้นตำแย 8 เขาเป็นลูกของคนถ่อย เออ เป็นลูกของคนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจาก
แผ่นดิน 9 และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นคำครหาของเขา 10 เขา
ทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเห็นห่างจากข้า เขาไม่ร้องรอที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า

11 เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยังคิดเสียดหน้าข้า 12 คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลักต้นเท้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพินาศไว้ต่อสู้ข้า 13 เขาพึงทางเดินของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเขาไว้เลย 14 เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะลักเข้ามาอย่างเต็มที่ เขากลึงตัวเข้ามาหาข้าท่ามกลางซากปรักหักพัง 15 ความสยดสยองต่างๆ หนีมาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลมตาม และความเจริญรุ่งเรืองของข้าสูญไปเสียอย่างเมฆ 16 บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้ 17 กลางคืนกระดูกข้าทะเลไป และความเจ็บปวดที่เท้าข้านั้นไม่หยุดพักเลย 18 เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคาดเสื้อรัดข้า 19 พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผงคลีและซีเถ้า 20 ข้าพระองค์คร่ำครวญและพระองค์และพระองค์หาทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์หาทรงมองไม่ 21 พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์ 22 พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์ซีลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป 23 ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่อุบัติกรรมกรรมของมนุษย์เป็นทั้งปวง 24 ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือของเขามาช่วยคนในแดนคนตาย ถึงแม้ว่าพวกเขากร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา 25 ข้ามิได้ร้องให้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขายากเย็นหรือ จิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ 26 แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มาถึง 27 จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์ใจมาพบข้า 28 ข้าได้ไว้ทุกข์มิใช่ด้วยแดด ข้ายืนขึ้นในที่ขมขื่น และร้องขอความช่วยเหลือ 29 ข้าเป็นพี่น้องกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว 30 ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้ 31 เพราะฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้

31

โยบปกป้องความซื่อสัตย์ของตนเอง

1 ข้าได้ทำพันธสัญญากับนัยเนดาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร 2 อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง 3 มิใช่กษัตริย์สำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วช้าดอกหรือ 4 พระองค์มีทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่าเท้าของข้าดอกหรือ 5 ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอกลวง 6 ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด้วยตราขูที่เที่ยงตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า 7 ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และจิตใจของข้าดำเนินตามนัยเนดาของข้า และถ้าความด่างพร้อยใดๆ เกาะติดมือข้า 8 ก็ขอให้ข้าหว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งซึ่งอกขึ้นเพื่อข้าถูกถอนรากเอาไป 9 ถ้าใจของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และข้าได้ชุมนุมอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า 10 แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นโหม้บนาง 11 เพราะนั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ 12 เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญให้ไปถึงแดนพินาศ และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า 13 ถ้าข้าดูถูกเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานามาร้องทุกข์ต่อข้า 14 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร 15 พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์ 16 ถ้าข้าได้หน

วงเหนียวลึกลงที่คนยากจนอยากได้ หรือได้กระทำให้นัยนดาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า 17 หรือเข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพ่อไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย 18 (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำเธอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า) 19 ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพินาศเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสน ไม่มีผ้าคลุมกาย 20 ถ้าบันเอาจของเขามิได้ด้วยพรแก่ข้า และถ้าเขามิได้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้า 21 ถ้าข้ายกมือขึ้นและต้องคนกำพร้าพ่อเพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประตู่เมือง 22 แล้วก็ให้กระดูกไหลปราห์หลุดจากบ่าของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด 23 เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความโง่เขลาตระการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้ 24 ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไว้ใจหรือพูดกับทองคำเนื้อดีว่า ข้าเป็นทีวางใจของข้า 25 ถ้าข้าเปรมปรีดีเพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มามาก 26 หรือข้าเฟื่องดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อน ไปอย่างสง่า 27 และจิตใจของข้าถูกล่อชวนอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจบบมือของข้า 28 นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเมื่อจบวัน 29 ถ้าข้าเปรมปรีดีเมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้นพินาศ หรือสิงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา 30 ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าเข้าไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง 31 ถ้าคนแห่งเต็นท์ของข้ามิได้กล่าวว่า ข้าโอ ยังมิใคร่ที่ไหนที่กินเนื้อของนาย ไม้อิม 32 คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง 33 ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า 34 เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพันประตูบ้าน 35 โอ ข้าอยากให้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า ข้าอยากได้คำสำนวนฟ่องข้าซึ่งคู่ความเขียนขึ้น 36 ข้าจะใส่บาแวกไปแน่ทีเดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่างมงกุฎ 37 ข้าจะแจ้งจำนวนฟีก้าวของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นทางการเป็นเจ้านาย 38 ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร่องไถในนั้นร้องให้ด้วยกัน 39 ถ้าข้ากินผลผลิตผลของมันด้วยมิได้เสียเงิน และกระทำให้เจ้าชอนที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต 40 ก็ขอให้มีต้นผักหนามงอกแทนข้าวสาลี และหญ้าสาบแรังแทนข้าวบาร์เลย์ 41 จบถ้อยคำของโยบ

32

เอลิฮูมากกล่าวฝ่ายพระเจ้า

1 ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของตนเอง 2 แล้วเอลิฮูบุตรชายบาราเคล คนบซี ครอบครัวราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่ 3 เขาโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ 4 ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบผิด 5 ฝ่ายเอลิฮูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่าตน 5 และเมื่อเอลิฮูเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ 6 และเอลิฮู บุตรชายบาราเคล คนบซี กล่าวว่า ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน 7 ข้าพเจ้าว่า ข้าขอให้อภัยเหตุเกิด และให้ปีหลายปีสอนสติปัญญา 8 แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การดลใจจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ 9 ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม 10 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย 11 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเงี่ยหูฟังเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาวาจะพูดว่าอะไร 12 เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควร

แก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้¹³ อย่าเพื่อพุดนะว่า เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงผลึกเขาลงแล้วมิใช่มนุษย์¹⁴ เขามีได้ฟังเสียงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพุดของท่าน¹⁵ เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบอีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพุดสักคำเดียว¹⁶ และข้าพเจ้าจะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พุด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก¹⁷ ข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย¹⁸ เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัวจิตใจภายในข้าพเจ้าบังคับข้าพเจ้าอยู่¹⁹ คุณเกิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนองุ่นหนึ่งเหล้าองุ่นใหม่จะระเบิดอรูมร่อแล้ว²⁰ ข้าพเจ้าต้องพุดจึงจะได้รับความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ²¹ ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอพลอต่อผู้ใด²² เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า²³

33

เอลีชูให้เหตุผลกับโยบ

¹ ข้าพเจ้าโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า² คุณเกิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อำปาก ลินภายในปากของข้าพเจ้าก็พุด³ ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้อย่างจริงใจ⁴ พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า⁵ ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบซี จงลำดับถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถอะ⁶ คุณเกิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน⁷ คุณเกิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้ท่านตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไป⁸ แนละ ท่านพุดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า⁹ ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ไม่มีมลทินในข้าพเจ้าเลย¹⁰ คุณเกิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์¹¹ พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ขื่อไว้ และทรงเผ่าดูทางของข้าพเจ้าทั้งสิ้น¹² คุณเกิด ในเรื่องนี้ท่านไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์¹³ ทำไมท่านจึงโต้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย¹⁴ เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่หยิ่งรู้ได้¹⁵ ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา¹⁶ แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้¹⁷ เพื่อว่าพระองค์จะได้เห็นให้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเย่อหยิ่งออกเสียจากมนุษย์¹⁸ พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วยดาบ¹⁹ มนุษย์ยังถูกตีสอนด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย และด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา²⁰ ชีวิตของเขาจึงได้เบี้ออาหาร และจิตใจจึงได้เบี้ออาหารโอชะ²¹ เนื้อของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา²² เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา²³ ถ้ามีผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นสาม หนึ่งในพันเพื่อถลกแก่มนุษย์ว่าอะไรถูกเพื่อเขา²⁴ และผู้ส่งขาวนั้นกรุณาเขา หลวว่า ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว²⁵ เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอ

ให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม²⁶ เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม²⁷ พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า²⁸ ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า²⁸ พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง²⁹ ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง³⁰ เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต³¹ โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงียบ และข้าพเจ้าจะพูด³² ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถาะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน³³ ถ้าหาไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเงียบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน³⁴

34

เอลีชูกล่าวถึงเหตุผลต่างๆของโยบ

1 เอลีชูพูดต่อไปว่า² โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเงียหูฟังข้าพเจ้า³ เพราะหูกลองซิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร⁴ ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี⁵ เพราะโยบกล่าวว่า⁶ ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้า ไปเสีย⁶ ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม ผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย⁷ ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้ตีความเหยียดหยามเหมือนเดิมนี้⁸ ผู้เข้าสังคมกับคนกระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว⁹ เพราะท่านได้กล่าวว่า¹⁰ ข้าพเจ้าไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาจะปิติยินดีในพระเจ้า¹⁰ เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความชั่วช้า¹¹ เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา¹² แนนอนที่เดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม¹³ ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์¹⁴ ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์¹⁵ เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน¹⁶ ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า¹⁷ ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ¹⁸ เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่ษัตริย์ว่า¹⁹ ข้าพเจ้าผู้ชั่วร้าย¹⁹ และแก่เจ้านายว่า²⁰ ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้ชอบธรรม¹⁹ ยิ่ง ไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือ ไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์²⁰ สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาที่ยังคืนประชาชนตัวสั้นและตายไป และผู้มีอำนาจก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมีอมมนุษย์²¹ เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นย่างเท้าของเขทั้งหมด²² ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามัจจุราชซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้²³ เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เขาเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา²⁴ พระองค์ทรงหุบผู้มีอำนาจเป็นชิ้นๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน²⁵ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่ำเขาเสียในกลางคืน เขาก็แหกไป²⁶ พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น²⁷ เพราะว่าเขาทั้ง

หลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่รีบถือมรรคาของพระองค์แต่อย่างใดเลย 28 เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ 29 เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน 30 เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดักประชาชน 31 เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก 32 ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่ว ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก 33 การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช้ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด 34 จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า 35 โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา 36 ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขาดูเหมือนอย่างคนชั่ว 37 เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาตบมือเหยยอยู่ท่ามกลางเรา และทรีถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า 38

35

เอลีฮูกล่าวถึงความชอบธรรมของพระเจ้า

1 เอลีฮูพูดต่อไปว่า 2 ท่านคิดว่า นี้อัตถธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า 3 ที่ท่านถามว่า ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร 4 และ ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า 5 ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย 6 จงมองดูท้องฟ้าเถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน 7 ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์ 8 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน 9 ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์ 10 เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ 11 แต่ไม่มีสักคนพูดว่า พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน 12 ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านกในฟ้าอากาศ 13 เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเยอหยิ่งของคนชั่ว 14 และ พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์มิได้ทรงนับถือเสียงนั้น 15 ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คดีนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่ 16 บัดนี้ เพราะ ไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย 17 เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำมุกแล้งๆ และทรีคำพูดโดยปราศจากความรู้อีก 38

36

พระเจ้าทรงชอบธรรม

1 และเอลีฮูพูดต่อไปด้วยว่า 2 ขอทนนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก 3 ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า 4 เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน 5 ดูเถิด พระเจ้าทรงอานุภาพ และมี

ได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอ่านภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา⁶ พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน⁷ พระองค์มิได้ทรงเห็นพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดาภักษัตริย์บนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย์ และเขาก็อยู่ในที่สูง⁸ และถ้าเขาถูกจำด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในบ่วงแห่งความทุกข์ใจ⁹ พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของเขากิ่งหลายแก่เขา และการละเมิดของเขาวาเขาได้กระทำมากเกินไป¹⁰ พระองค์ทรงเบิกหูของเขาให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา¹¹ ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ¹² แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้¹³ คนหน้าชื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ช่วย¹⁴ เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ท่ามกลางพวกกะเทย¹⁵ พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความล่าเค็ญเบิกหูของเขา¹⁶ เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และสิ่งที่ว่าไว้ในสำหรับของท่านก็มีแต่สิ่งอันพิ¹⁷ แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคคนชั่ว การพิพากษาและความเที่ยงธรรมมาท่านจับท่าน¹⁸ เหตุด้วยพระพิโรธ จงระวังเถิดเกรงว่าพระองค์จะเอาท่าน ไปเสียด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไถ้อันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้¹⁹ พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเรียแรงทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย²⁰ อย่าอาลัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในที่ของเขา²¹ ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ²² ดูเถิด พระเจ้าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธานภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า²³ ผู้ใดเป็นผู้บัญชาการมรรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า □พระองค์ทรงกระทำความชั่วช้าแล้ว□²⁴ จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น²⁵ มนุษย์ทั้งปวงฟังดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้น ได้แต่ไกล²⁶ ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็กหาหยั่งรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ค้นหาไม่ได้²⁷ เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำขึ้นไปยังตกลงเป็นฝนจาก ใอน้ำของพระองค์²⁸ ซึ่งเมฆก็เทลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม²⁹ เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ³⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล³¹ เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์³² พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น³³ เสียงครืนๆของมันเป็นประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และผู้ส่งตัวก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง□

37

พระราชกิจและสติปัญญาของพระเจ้า

1 □เรื่องนี้จะทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นรัว สะทกสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ² จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์³ พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่ว ใต้ฟ้า ทั้ง สิ้น และฟ้าแลบ ของ พระองค์ไป ถึง สุด ปลาย แผ่น ดิน โลก⁴ พระสุรเสียงของพระองค์ครางกระหึ่มตาม ไป พระองค์ทรงแผดพระสุรเสียงอันโอฬาริกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหน่วงเหนี่ยวฟ้าแลบ เมื่อ ได้ยิน พระสุรเสียงของ พระองค์⁵ พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจ ไม่ได้⁶ เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า □ตกลงบนแผ่นดิน

ซี□ และในทำนองเดียวกันก็ ตรีศกับฝน และกับท่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์⁷ พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์⁸ แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่อุ้งของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน⁹ ลมหมุนออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ¹⁰ พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำกว้างใหญ่ก็แข็งตัว¹¹ เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรเทาความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆทึบ พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป¹² มันหันไปๆตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้¹³ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการติสอน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น¹⁴ โอ ท่านโยบ เจ้าข้า ของพิฆ้องนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า¹⁵ ท่านทราบหรือ ว่าพระเจ้าทรงกำขั้มมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง¹⁶ ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้¹⁷ ตัวท่าน ผู้ที่เสื่อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและชื้นเพราะลมทิศใต้¹⁸ ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคั่นถ้องหลอม¹⁹ จงสอนเรามาว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเราจึงร่างสำนวนของเราไม่ได้²⁰ จะทูลพระองค์ได้ไหมว่า ข้าพเจ้าอยากจะทำอะไร ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่²¹ บัดนี้มนุษย์เพิ่งดูฟ้าแลบอันสุขไสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง²² แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อวดระการอย่างนาครามแก้ว²³ องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฟ้าฝน²⁴ เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา□

38

พระเจ้าทรงตอบโยบ

1 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมุนว่า 2□นี่ใครหนอที่ให้คำปรึกษามิดนินไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้³ จงคาดเอาไว้อย่างกับลูกผู้ชายหน้อยซี เราจะถามเจ้าขอเจ้าตอบเรา⁴ เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรามา⁵ ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นอนละ เจ้าต้องรู้ซี หรือใครซึ่งเชือกวัดบนนั้น⁶ รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลาามเอกของมัน⁷ ในเมื่อดาวรุ่งแห่งช่องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน⁸ หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมา ดังออกมาจากครรภ์⁹ เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน¹⁰ แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางดาดและประตู¹¹ และกล่าวว่า □เจ้าไปได้ไกลแค่นี้แหละ อย่าเลยไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ□¹² เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อุโรหิตย์รู้จักที่ของมันหรือ¹³ เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก¹⁴ โลกก็เปลี่ยไปเหมือนดินเหนียวถูตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า¹⁵ แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาที่เงือขึ้นก็ถูกหักเสีย¹⁶ เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในซอกมหาสมุทรแล้วหรือ¹⁷ เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูเงามัจจุราชแล้วหรือ¹⁸ เจ้าหยิ่งรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จงบอกมา¹⁹ ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มืด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน²⁰ เพื่อเจ้าจะได้พามัน ไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะ

ได้เห็นทางไปบ้านของมัน 21 เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย 22 เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ 23 ซึ่งเราสรวนไว้เพื่อเวลา ยากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม 24 ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจ่มจ่ายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันตกกระจ่ายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน 25 ใครจะชั่งให้กระแสน้ำ และท่าทางให้ฟ้าผ่า 26 ให้นำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น 27 เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้อิ่มเอม และกระทำให้น้ำของต้นอ่อนงอกขึ้น 28 ฝนมีพ้อหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง 29 น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปยุ่น้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์ 30 น้ำถูกซ่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว 31 เจ้ามัดหมู่ดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแก่เครื่องผูกหมู่ดาวไกลได้หรือ 32 เจ้านำดาวนักษัตรออกตามฤดูของมันได้หรือ หรือเจ้านำทางของหมู่ดาวจระเข้และลูกของมันได้ไหม 33 เจ้ารู้จักกฎของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ 34 เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ เพื่อน้ำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า 35 เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า □เรายูที่นี้□ ได้ไหม 36 ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ 37 ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงงู่น้ำของท้องฟ้าได้ 38 เมื่อผงคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อก่อนดินเกาะกันแน่นหรือ 39 เจ่าล่าเหยื่อให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหนุ่มที่หิวโ้มได้ไหมละ 40 เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคอยอยู่ในที่กำบัง 41 ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนของมันร้องต่อพระเจ้า และระหะหนไปเพราะขาดอาหาร□

39

พระเจ้าทรงสำแดงให้โยบเห็นสติปัญญาของพระองค์ในสิ่งสารพัดที่ทรงสร้างไว้

1 □เจ้ารู้ไหมว่าเสียงผาดตกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูดวงตัวเมียดตกลูกหรือ 2 เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันตกลูกใหม่ 3 คือเมื่อมันฟูลงตกลูกของมันแล้วกตกลูกอ่อนของมันออกมา 4 ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยนมข้าวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาอีก 5 ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแกะเชือกผูกลาเปลือย 6 ซึ่งเราได้ให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็นที่อาศัยของมัน 7 มันเขี่ยเสียงอึกทีกของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับชี่ตะโกนบอก 8 มันตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหาหญ้าเขียวทุกอย่าง 9 ม้ายูนิคอนยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนคางคินอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ 10 เจ้าเอาเชือกผูกม้ายูนิคอนให้ลากไกลได้หรือ หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ 11 เจ้าจะฟังกมัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน 12 เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ 13 เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระจอกเทศหรือ 14 ซึ่งละอองของมันไว้กับดินให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน 15 ลิม ไปว่าดินหนึ่งอาจจะเหยียบมันแหลก และสัตว์ป่าทุ่งจะฆ่ามัน 16 มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเหนื่อยเปล่า มันก็ไม่กลัว 17 เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลิมสติปัญญา และมีได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ 18 เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนขี่ 19 เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟาร้องหรือ 20 เจ้าทำให้มันกลัวอย่างตึกแดนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพรึงกลัว 21 มันตะกุกไปในหุบเขา และเดินโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ 22 มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีตาย 23 แสงธนูกวัดแกว่งกระทบ

มัน หอกใหญ่ที่วาววับและหอกซัดกระแทกมัน 24 มันโกยดินด้วยความดุร้ายและเด็ดดาดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้ 25 เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง ๒ฮึแฮ๒ มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง 26 เขี่ยขนกเขาไฟไปมา ด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้ 27 นกอินทรีทะยานขึ้นตาม บัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง 28 มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะง่อนผา และบนที่เข้มแข็ง 29 มันส่ายหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล 30 ลูกอ่อนของมันดูดเลือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ๒

40

โยบถ่อมตัวลง

1 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า 2 ๒คนมักคิดจะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขา ผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหน่อยเถอะ๒ 3 แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า 4 ๒คูเกิด ข้าพระองค์นี่ก็กระจิดใจ จะทูลพระองค์ว่ากระไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก 5 ข้าพระองค์ก็ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป๒ 6 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมหมุนว่า 7 ๒จงคาดเอวไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อย ซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา 8 เจ้ายังจะให้เรายู้อยู่ฝ่ายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ 9 เจ้ามีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกัมปนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ 10 จงเอาความโอ้อวดระการและความสง่าผ่าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว 11 เทความกริ้วที่สิ้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เยอหยิ่ง และทำให้เขาตกต่ำลง 12 จงดูทุกคนที่เยอหยิ่งและดิ่งเขาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น 13 ช้อนเขาไว้ในฝูงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลกบาดาล 14 แล้วเราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้ 15 ดูเบเฮโมทเกิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว 16 คูเกิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อห้อง 17 มันขยับหางของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสีดาร์ เอ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน 18 กระดูกของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก 19 มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนำดาบมาให้ 20 ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น 21 มันนอนอยู่ใต้ต้นไม้ที่มีริมเงา ในเพิงอ้อและในบึง 22 ต้นไม้ที่มีริมเงาเป็นเงาคลมมัน ต้นหลิวแห่งธารน้ำล้อมมันไว้ 23 คูเกิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รับหินไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปปากมัน 24 มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบ่วงทั้งหลายได้๒

41

พระเจ้าทรงแสดงฤทธิ์อำนาจในตัวเลวีอาธาน

1 ๒เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกกดล้นของมันลงได้ 2 เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้ 3 มันจะวิ่งวนต่อเจ้าเป็นอนันต์หรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ 4 มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าวตลอดไปหรือ 5 เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาวๆของเจ้าเล่นหรือ 6 เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ้อคำหรือ 7 เจ้าเอาจมวกปีกหนึ่งของมัน หรือเอาท้าวแห่งหัวของมันได้หรือ 8 ลงมือจับ

มันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก ⁹ ดูเถิด ความหวังของคนที่อาจสู้มันนั้นก็เป็นของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ ¹⁰ ไม่มีใครดูพอที่จะไปเข้าขำมันแล้ว ใครเล่าจะยืนมันต่อเรา ¹¹ ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดๆที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสี่ก็เป็นของเรา ¹² เราจะไม่ต้องพูดถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครงสร้างอันดีของมัน ¹³ ใครจะกลกเสื่อชั้นนอกของมันออกได้ ใครจะแห่เข้าไปในเสื่อเกราะสองชั้นของมันได้ ¹⁴ ใครจะเปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่าสยดสยองโดยรอบ ¹⁵ เกล็ดของมันอยู่อย่างทะนง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราผืน ¹⁶ มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้ ¹⁷ เกล็ดเหล่านั้นต่อซึ่งกันและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้ ¹⁸ การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า ¹⁹ คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา ²⁰ ครีวนอกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน ²¹ ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน ²² กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน ²³ หลีบเนื้อของมันเกาะติดกัน หล่อติดกันแน่นทำอะไรมันไม่ได้ ²⁴ หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโม ²⁵ เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจก็กลัวมัน พอมันแวง เขาทั้งหลายก็มีใจฟ้อเสียแล้ว ²⁶ ถึงคนใดเอาดาบลงแทงมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด ²⁷ มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ ²⁸ ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นตอข้าว ²⁹ ไม้กระบองก็นับเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการขัดหอก ³⁰ เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแหลมคม ³¹ มันทำให้หน้าลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมัทธา ³² มันละทางแคววาวไว้ข้างหลัง ทำให้ใครๆคิดว่ามหาสมุทรหมอง ³³ บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้รู้จักความกลัว ³⁴ มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่ส่ง□

42

โยบสารภาพต่อพระเจ้า

¹ แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ² □ข้าพระองค์ทราบดีแล้วว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่หลุดไปได้เลย ³ □นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษาด้วยความรู้□ เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งที่ประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ ⁴ □ฟังซี เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา□ ⁵ ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์ ⁶ ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในผงคลีและขี้เถ้า□

ความมั่งคั่งของโยบกลับมาสู่ท่านอีก

⁷ เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า □ความพิโรธของเราพุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด ⁸ เพราะฉะนั้นจงเอาตัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากระทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด□ ⁹ ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัดคนชูอาห์ และโสฟาร์ชาวนาอาเมห์ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮ

วาทร์ตัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ¹⁰ และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเพื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน¹¹ และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมาก่อน ได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายแสดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นหนึ่งกับแหวนทองคำวงหนึ่งแก่ท่าน¹² และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการชีวิตอันปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าวันต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน¹³ ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย¹⁴ และท่านเรียกชื่อคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อคนที่สอง เคสียาห์ และชื่อคนที่สาม เคเรนหับปุด¹⁵ และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้น ไม่มีหญิงใดงดงามเท่าบุตรสาวของโยบ และบิดาของเขาได้ให้มรดกแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ¹⁶ ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ¹⁷ และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หง่อมทีเดียว

ประวัติความเป็นมาของ เพลงสดุดี

หนังสือสดุดีประกอบด้วยบทเพลงและบทกวี 150 บท เล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ได้ถูกเขียนขึ้นในลักษณะเป็นเล่มเดี่ยว แล้วหลังจากนั้นคนที่มีความปรารถนาดีได้แบ่งเล่มเหล่านั้นเป็นบท และข้อต่างๆเพื่อจะช่วยให้ใช้เล่มเหล่านั้นอย่างสะดวกขึ้น

ถึงแม้ว่าเราเรียกเล่มนี้ว่า □เพลงสดุดีของดาวิด□ กษัตริย์ดาวิด ไม่ได้เขียนทุกๆบทในหนังสือสดุดีนี้ อาสาฟได้เขียนบทเพลง 12 บท (50; 73-83) เอธาน ได้เขียนบทเพลงหนึ่งบท (89) โมเสสได้เขียนบทเพลงบทเดียว (90) และบทเพลงบางบทเราไม่รู้ว่าใครเป็นผู้เขียน แต่กษัตริย์ดาวิดได้เขียนบทเพลงส่วนมาก

วิธีแต่งบทกวีของพวกเขาเป็นดังนี้ เขาใช้คำสัมผัส ประโยคคู่ ประโยคซ้ำ และประโยคที่มีความหมายตรงกันข้าม บทเพลงส่วนใหญ่เป็นคำอธิษฐานและคำสรรเสริญ แต่บางบทเป็นคำพยากรณ์ มีคำพยากรณ์หลายข้อเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ (สดด 2; 22; 69:8-9 ให้เปรียบกับ ลก 24:25-26)

บทเพลงทุกบทมาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากมนุษย์ที่เขียนขึ้น พระเจ้าทรงดลใจผู้เขียน และเขาเขียนตาม การ ดลใจนั้น หนังสือ สดุดีนี้ มั่ง คั่งด้วย เรื่อง การ ถวาย ตัว ต่อ พระเจ้า การอธิษฐาน การสรรเสริญพระเจ้า การแนะนำ และการช่วยเหลือ คริสเตียนควรท่องจำบทเพลงบางบททั้งหมด และบางข้อจากบทเพลงอื่น ๆ

1

เล่มที่หนึ่งซึ่งเปรียบกับหนังสือปฐมกาล เกี่ยวกับมนุษย์ ความสุขของคนที่รักพระเจ้า

1 บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือหนึ่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นก็เป็นสุข ² แต่ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาได้รตรองถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน ³ เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น

คนอธรรมขาดความสุข

4 คนอธรรม ไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจายไป ⁵ เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่ยืนยงในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม ⁶ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

2

ราชอาณาจักรของพระบุตร

1 เหตุใดชนต่าง ชาติ จึงกระทำ โกลาหล ขึ้น และ ชนชาติ ทั้ง หลาย คิด อ่าน ใน การ ที่ ไร ประโยชน์ ² บรรดา กษัตริย์ แห่ง แผ่นดิน โลก ตั้ง ตน เอง ขึ้น และ นักปกครอง ปรี กษา กัน ต่อ สู่ พระเยโฮวาห์ และ ผู้รับ การ เจริ ม ของ พระองค์ กล่าว ว่า ³ □ ให้ เรา ระ เบิด สาย แยก ของ เขา ให้ ขาด สะ บั้น และ ขจัด มัง เหย็น ของ เขา ให้ พ้น จาก เรา □ ⁴ พระองค์ ผู้ ประทับ ใน สวรรค์ จะ ทรง

พระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเขี่ยหั่นเขาเหล่านั้น ⁵ แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกลัวของพระองค์ ⁶ เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา ⁷ ข้าพเจ้าจะประกาศพระคำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า ⁸ ข้าพเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว ⁹ จงออกจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า ¹⁰ เจ้าจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ ¹¹

ทรงชักชวนกษัตริย์ทั้งหลายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์

¹⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่ นักปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับบาปเตือนเถิด ¹¹ จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดีด้วยตัวสัน ¹² จงจบพระบุตรเถิดเถิดเถิดกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เมื่อพระพิโรธของพระองค์นั้นจุดให้ลุกแต่น้อย ความสุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์

3

เราปลอดภัยเพราะพระเจ้าทรงป้องกัน เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อเสด็จหนีจากอับซาโลม โอรสของพระองค์

¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ศัตรูของข้าพระองค์ทวีมากขึ้นเหลือเกิน คู่อริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ² มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์ว่า ³ โอ ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเขา ⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้ ⁵ ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁶ ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า ⁷ ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงตบแค้นศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงทุบพินของคนอธรรมทั้งปวง ⁹ การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโฮวาห์ ขอพระพรของพระองค์หลั่งลงเหนือประชาชนของพระองค์เทอญ ¹⁰ เชลาห์

4

ดาวิดอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จันดรอก พระองค์ทรงประทานช่องทางให้ ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ² โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลายเป็นความอับอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไรสาระ และแสวงหาการมสาอีกนานเท่าใด ³ เชลาห์

จงวางใจในพระเยโฮวาห์

³ จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงสดับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์ ⁴ โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ ⁵ เชลาห์ ⁶ จงถวายเครื่องสดับบูชาแห่งความชอบธรรมและ

วางใจในพระเยโฮวาห์⁶ มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า □ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีๆให้เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปล่งแสงสว่างจากสิพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย □⁷ พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อพวกเขาได้ข้าวและน้ำองุ่นมากมาย⁸ ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

5

คนอธรรมไม่ได้รับพระเมตตา ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องเป่า เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณ สดับ ถ้อยคำของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียง คร่ำครวญ ของข้าพระองค์² ข้าแต่ พระบรมกษัตริย์ และพระเจ้า ของข้าพระองค์ ขอ ทรง ฟัง เสียง ร้อง ทูล ของ ข้าพระองค์ เพราะ ข้าพระองค์จะ อธิษฐาน ทูล ต่อ พระองค์³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในเวลาเช้าพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ในเวลาเช้าข้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์และเฝ้าคอยดูอยู่⁴ ด้วยว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปิดยี่ดิดในความชั่ว ความชั่วร้ายจะไม่อาศัยอยู่กับพระองค์⁵ คนโง่เขลาจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้กระทำความชั่วข้าทั้งสิ้น⁶ พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พุดมสา พระเยโฮวาห์จะทรงสะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกหลวง

ดาวิดวางใจว่าพระเจ้าจะทรงนำท่าน

⁷ แต่ด้วยความเมตตา อันบริบูรณ์ ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสการตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความยำเกรง พระองค์⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เนื่องด้วยพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงโปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์เดินนั้น ให้ราบรื่น⁹ เพราะในปากของเขาเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ซื่อ จิตใจของเขาก็คือความชั่วร้าย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของเขา¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพวกเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของตนเอง เหตุการละเมิดเป็นอันมากนั้นขอทรงขับไล่เขาออกไปเนื่องจากเขาทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์¹¹ แต่ให้คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์นั้นเปรมปรีดี ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้ ให้คนที่รักพระนามของพระองค์ปรีดาปราโมทย์อยู่ในพระองค์¹² ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรงอำนวยการพระพร แก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา

6

ดาวิดบ่น แต่ได้ชนะพวกศัตรูของท่าน ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสายตามท่านองเชมิ นิท เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และขออย่าทรงลงทัณฑ์ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์อ่อนระโหยโรยแรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกซี่ยากลำบากนัก³ ทั้งจิตใจของข้าพระองค์ก็ทุกซี่ยากลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานสักเท่าใด⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นด้วยเถิด โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์⁵ เพราะถ้าในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์

แล้ว ในแดนผู้ตายใครเล่าจะโมทนาพระคุณของพระองค์⁶ ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลังน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์⁷ ตาของข้าพระองค์ทรุดโทรมไปเพราะความทุกข์ใจ มันอ่อนเพลียลงเพราะคู่อริทั้งปวงของข้าพระองค์⁸ บรรดาเจ้าผู้กระทำความชั่วข้าจึงพรากไปจากข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงร้องไห้ของข้าแล้ว⁹ พระเยโฮวาห์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโฮวาห์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า¹⁰ ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและลำบากยากนัก ขอให้เขาทั้งหลายหันกลับและได้รับความอับอายในพริบตาเดียว

7

ดาวิดอธิษฐานเรื่องการประสงคร้ายของพวกศัตรู ชิกกาโยนของดาวิดซึ่งทำนร็องถวายพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับคำพูดของคูชคนเบนยามิน

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจอยู่ในพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ข่มเหงทั้งมวล ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น² เกรงว่าเขาจะฉีกจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และฉีกจิตวิญญาณนั้นออกเป็นชิ้นๆ โดยไม่มีผู้ใดช่วยได้³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์กระทำเช่นนี้ คือถ้ามีความชั่วข้าในมือของข้าพระองค์⁴ ถ้าข้าพระองค์ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ (แต่ผู้ที่เป็นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ ข้าพระองค์เคยช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป)⁵ ก็ขอให้ศัตรูข่มเหงจิตวิญญาณข้าพระองค์ทัน และให้เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน และวางเกียรติยศของข้าพระองค์ไว้ในพงคลี เซลาห์⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นด้วยพระพิโรธของพระองค์ ขอทรงขึ้นสู่ความเกรี้ยวกราดของศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงตื่นขึ้นเพื่อทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว⁷ ดังนั้นชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รอบพระองค์ เพราะเห็นแก่ชุมนุมนั้นขอทรงกลับไปประทับบนที่สูง⁸ พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิพากษาข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์⁹ ขอให้ความชั่วร้ายของคนชั่วจงมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอทรงสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น เพราะพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย¹⁰ การป้องกันข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนใจเที่ยงตรงให้รอด¹¹ พระเจ้าทรงพิพากษาคคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน¹² ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงล้มคตตามของพระองค์ พระองค์ทรงโค้งธนูเตรียมพร้อมไว้¹³ พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้ลูกธนูของพระองค์ต่อสู้ผู้ข่มเหงทั้งหลาย¹⁴ ดูเถิด คนชั่วก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังห่อหุ้มความชั่วช้า และคลอเคลียการมูสาออกมา¹⁵ เขาขุดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้¹⁶ ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสุมศีรษะเขา และความทารุณของเขาจะลงมบบนบาลของเขาเอง¹⁷ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

8

พระราชกิจและความรักของพระเจ้ายกย่องสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองกัทิต เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย 2 จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูนม พระองค์ทรงตั้งกำลังเพราะบรรดาคู่อริของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแก่แค้น 3 เมื่อข้าพระองค์พิจารณาดูฟ้าสวรรค์อันเป็นผลงานแห่งนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ 4 มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยียมเยียนเขา 5 เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียว และทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา 6 พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา 7 คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้น ทั้งสัตว์ป่าด้วย 8 ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไม่มาอยู่ตามทะเล 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

9

การสรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยการพิพากษาของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้องตามท่านเอง มุสลัมเบน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ 2 ข้าพระองค์จะยินดีและปลาบปลื้มใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ 3 เมื่อพวกศัตรูของข้าพระองค์หันกลับ เขาทั้งหลายก็จะสะดุดและพินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ 4 เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประทานการพิพากษาอันชอบธรรม 5 พระองค์ได้ทรงชานาบบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนชั่ว แล้วทรงลบชื่อของเขาออกเสียเป็นนิตย์ 6 โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิตย์ พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเขา และที่ระลึกของเขาก็อวสานพร้อมกันเขา 7 แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยืนยงอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ทรงตระเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา 8 พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติด้วยความเที่ยงธรรม 9 พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก 10 บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่เสาะแสวงหาพระองค์ 11 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 12 เมื่อพระองค์ทรงได้สำนเรื่องโลहित พระองค์ทรงจำเขาทั้งหลายไว้ พระองค์มิได้ทรงลืมคำร้องทุกข์ของผู้ถ่อมตัวลง 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียงใด ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูดของความตาย 14 เพื่อข้าพระองค์จะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญพระองค์ที่ในประตูดทั้งหลายแห่งธิดาไซออน ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์ 15 บรรดาประชาชาติได้มลงในหลุมซึ่งเขาทำไว้ และเท้าของเขาติดตาข่ายซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้ 16 พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ทำด้วยมือของเขาเอง อีกเกออัน เซลาห์ 17 คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติทั้งหมดที่ลืมนพระเจ้า 18 เพราะ

พระองค์จะไม่ทรงลืมนคนขัดสนเสมอไป และความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิตย์¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ทั้งสิ้น²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้เขายำเกรง และให้บรรดาประชาชาติทราบว่าเขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เซลาห์

10

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสีย ในยามยากลำบาก² คนชั่วข่มเหงคนยากจนอย่างทะนงองอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาคิดขึ้นนั้น³ เพราะคนชั่วอดถึงสิ่งที่ใจเขาอยากได้นั้น และอวยพรคนที่โลก ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง⁴ เพราะคนชั่วนั้นด้วยสีหน้าที่เยอหยิ่ง โสจจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย⁵ วิธีการของคนชั่วร้ายกาลอยู่ทุกเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเขา เขาพ่นความร้ายใส่บรรดาคู่อริของเขา⁶ โดยคิดในใจของเขาว่า □ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย□⁷ การแข่งดำ การล่อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเขา ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา⁸ เขานั่งข่มคอยดักทำร้ายอยู่ตามชนบท และกระทำฆาตกรรมคนไร้ผิดเสียในที่เร้นลับ ตาของเขาสอดหาคนยากจน⁹ เขาซุ่มอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาซุ่มอยู่เพื่อจับคนยากจน แล้วเขาจูดลากคนยากจนมาด้วยตาชายของเขา¹⁰ เขาหมอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะจมลงด้วยพวงที่แข็งแรงของเขา¹¹ เขาคิดในใจว่า □พระเจ้าลืมนแล้ว พระองค์ทรงซ่อนพระองค์และจะไม่ทรงเห็นเลย□

การทูลขอให้แก้ไขสถานการณ์

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ขออย่าทรงลืมนคนที่ถ่อมตัวลง¹³ โฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า □พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเอาราว□¹⁴ พระองค์ทรงเห็น เออ พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ¹⁵ ขอพระองค์ทรงหักแขนของคนชั่ว และคนกระทำความชั่ว ขอทรงคืนความชั่วของเขาออกมาจนหมดสิ้น¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิตย์ในรันดร์ บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์¹⁷ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับความปรารภของคนที่ย่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเขา และพระองค์จะทรงเจียรพระกรรณสดับถ้อยคำของเขา¹⁸ เพื่อประทอนความยุติธรรมแก่คนกำพร้าพ่อและคนถูกบีบบังคับ เพื่อมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเขาอีกต่อไป

11

การทรงเตรียมและความยุติธรรมของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพเจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์ ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไรว่า □จงหนีไปทีเถาเหมือนนก² เพราะดูเถิด คนชั่ว โกงธนูและเอาลูกธนูพาดสายไว้แล้ว เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆ ให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม³ ถ้ำรากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้□⁴ พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระที่นั่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและหนังตาของพระองค์ทดสอบบุตรทั้งหลายของ

มนุษย์⁵ พระเยโฮวาห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม แต่วิญญาณของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่วและผู้ที่ยึดความทารุณโหดร้าย⁶ พระองค์จะทรงเทปวงแร่ต่างๆ เพลิงและไฟกำมะถันใส่คนชั่ว ลมที่แผดเผาจะเป็นส่วนถ้วยของเขาเหล่านั้น⁷ เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพิภคร์ของพระองค์ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง

12

ดาวิดมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองเชมิไนท เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยเพราะคนที่ตามทางของพระเจ้าไม่มีอีกแล้ว และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์² ทุกคนกล่าวคำไร้สาระต่อเพื่อนบ้านของตน เขาทั้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่บ้อยอและสองใจ³ พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่บ้อยออกเสียสิ้น และลิ้นที่พูดวาจาเยอหยิ่งนั้นด้วย⁴ คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า □เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นนายเรา□⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสนคร่ำครวญ เราจะจัดเขาไว้ในที่ปลอดภัยจากคนที่พนความร้ายใส่เขา□⁶ พระดำรัสของพระเยโฮวาห์เป็นพระดำรัสที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่นดินแล้วถึงเจ็ดครั้ง⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพวกเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงปกป้องรักษาพวกเขาไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้⁸ คนชั่วก็เฟ้นพานไปมาอยู่รอบด้าน ขณะเมื่อมีการยกย่องคนชั่วชาติสุดท้าย

13

ดาวิดร้องทุกข์ต่อพระเจ้าเรื่องความซุกซำ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานเท่าใดพระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เสีย เป็นนิตย์หรือพระองค์จะปิดบังพระพิภคร์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าใด² ข้าพระองค์จะต้องตรีกตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าใด ศัตรูของข้าพระองค์จะเห็นอข้าพระองค์นานเท่าใด

การทูลขอพระคุณ

³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์ด้วยเถิด ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ตาข้าพระองค์ เกลือกว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่ในความตาย⁴ เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะว่า □เราชนะเขาแล้ว□ เกรงว่าคู่อริของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์กำลังหั่นไหว⁵ แต่ข้าพระองค์วางใจในความเมตตาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์⁶ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างบริบูรณ์

14

คนโง่งที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าและมนุษย์ธรรมดา ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ คนโง่งราพึงในใจของตนว่า □ไม่มีพระเจ้า□ เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง เขากระทำการที่นาสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี² พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า³ เขาทั้งหลายก็หลงเงินไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย⁴ บรรดา

ผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเยโฮวาห์⁵ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม⁶ เจ้าได้คว้าแผนงานของคนยากจนเสีย แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา⁷ โอ ขอการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเขลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลานปลิมอิสราเอลจะยินดี

15

ดาวิดพรรณนาถึงพลเมืองของศิโยน เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์² คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบธรรม และพูดความจริงจากใจของตน³ ผู้ซึ่งไม่ใช่ลิ้นของตนในการินทาวาร้าย ไม่กระทำความชั่วต่อเพื่อนบ้าน และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน⁴ ในสายตาของเขา คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปวดร้าวเขาก็ไม่กลับคำ⁵ เขาเป็นผู้ที่ให้คนอื่นกู้เงินโดยมิได้คิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อผู้ใดผู้ใด ความผิด ผู้ซึ่งกระทำความสิ่งเหล่านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิตย์

16

ดาวิดขอให้พระเจ้าทรงพิทักษ์ท่าน มิคตามบทหนึ่งของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์² โอ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า □ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย□³ วิสุทธิชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีทั้งสิ้นด้วย⁴ แต่บรรดาผู้ที่รับติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องดื่มบูชาแห่งเลือดของพวกเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระนั้น

การเป็นขึ้นมาจากความตายไปสู่ชีวิตนิรันดร์

5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกและถ้ำของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาส่วนของข้าพระองค์ไว้⁶ เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ร่มรื่น เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี⁷ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ ในกลางจิตใจของข้าพเจ้าเดือนสอนข้าพเจ้า⁸ ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว⁹ เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย¹⁰ เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เนือยเน่าไป¹¹ พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเพลิดเพลินอยู่เป็นนิตย์

17

ดาวิดขอพระเจ้าทรงป้องกันท่านจากพวกศัตรู คำอธิษฐานของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับความผ่ายผืนธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์
ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ซึ่งมาจากริมฝั่งปากที่ไม่มีการหลอกลวง
ของข้าพระองค์² ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากพระพิศมัยของพระองค์ ขอ
พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม³ เมื่อพระองค์ทรงลงจิตใจของข้าพระองค์
และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์
จะไม่ทรงพบความชั่วในข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์ตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพระองค์จะมีได้
ละเมียด⁴ เกี่ยวด้วยกิจการของมนุษย์ โดยพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์
มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนทারণ โหดร้าย⁵ ขอให้ย่างเท้าของข้าพระองค์แนบสนิทกับ
วิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลาด⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูล
ถึงพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสดับข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำของ
ข้าพระองค์ด้วยเถิด⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้าผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิกิริยาของเขา
ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์⁸ ขอ
ทรงรักษาข้าพระองค์ดังแก้วตา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์⁹ ให้
พ้นจากคนชั่วผู้ล้างผลาญและจากศัตรูผู้คอยเช่นฆ่าซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ¹⁰ เขา
ปิดใจของเขาไว้เพราะเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขาพูดคำหึงขโมย¹¹ เขาสะกดรอย
ข้าพระองค์ เดียวนี้ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ เขาจับตาดูข้าพระองค์เพื่อจะเหยียดข้าพระองค์
ลงดิน¹² เขาเป็นดุจสิงโตที่กระหายเหยื่อของมัน เหมือนดังสิงโตหนุ่มซึ่งซุ่มดักทำร้ายอยู่ใน
ที่ลับ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นปะทะเขาไว้ และคว้าเขาลงเสีย ขอทรงช่วย
ชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ จากมนุษย์แห่งโลกนี้
จากมนุษย์ผู้ซึ่งมีส่วนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ห้องของเขาเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติ
ที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พวกเขามิกลัวหลานอุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูก
อ่อนของเขา¹⁵ ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพิศมัยของพระองค์ในความชอบ
ธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิมเอบใจด้วยพระลักษณะของพระองค์

18

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุพระพรอันมากมาย ถึงหัวหน้าร้อง เพลงสดุดีของ
ดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์ในวันทีพระ
เยโฮวาห์ทรงช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูทั้งหลายของท่าน และจากเงื้อมพระหัตถ์ของ
ซาอูล ท่านกล่าวว่า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักพระองค์² พระเยโฮ
วาห์เป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
เป็นกำลังของข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ เป็นตั้ง เป็นเขาแห่งความรอด
ของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์³ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเยโฮ
วาห์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับ的帮助ให้พ้นจากศัตรูของข้า
พระองค์⁴ ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อมข้าพระองค์ไว้ กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับ
ข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์กลัว⁵ ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อมข้าพระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราช
ปะทะข้าพระองค์⁶ ในยามทุกขระทมใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลขอ
ความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหาร
ของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้าได้ขึ้นต่อพระพิศมัยของพระองค์ ไปถึงพระกรรณของ
พระองค์⁷ แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็หวั่นไหวด้วย
และสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว⁸ ครันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และ

เพลงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น 9 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความมืดที่บอญได้พระบาทของพระองค์ 10 พระองค์ทรงครอบครองหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว 11 พระองค์ทรงกระทำให้ความมืดปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและอ้วนน้ำเป็นพลับพลาของพระองค์ 12 มีลูกเห็บและถ่านเพลิงแตกออกมาทะเลมขจากความสุขไสข้างหน้าพระองค์ 13 พระเยโฮวาห์ทรงคะนองกิกก้องในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียง คือลูกเห็บและถ่านเพลิง 14 พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เขาต่างกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ ทำให้เขาโกลาหล 15 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แล้วก็เห็นกันทะเลตลอดจนรากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง เมื่อพระองค์ทรงขนบทะเลด้วยลมที่พวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์ 16 พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำอันมากมาย 17 พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเรามีอานุภาพเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก 18 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พิทักษ์ของข้าพเจ้า 19 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมายังที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น เพราะพระองค์ทรงชื่นชมยินดีในข้าพเจ้า 20 พระเยโฮวาห์ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า 21 เพราะข้าพเจ้ารักษามรรคาตามราคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรากจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย 22 เพราะคำตัดสินทั้งสินของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้ผลึกกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย 23 ต่อพระพิภคร์พระองค์ ข้าพเจ้า ไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่วช้า 24 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์ 25 พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีความเมตตา พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ 26 พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นปฎิภคร์ต่อผู้ที่คดโกง 27 เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากแค้นให้พ้น แต่ดาที่หยิงโยสนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้ต่ำลง 28 พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำความมืดของข้าพระองค์ให้สว่าง 29 พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ตะลุมกองทัพได้โดยพระองค์ และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้านี้ข้าพเจ้าสามารถระโดดข้ามกำแพงได้ 30 สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระมรรคาของพระองค์คิเลิศทุกประการ พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว เป็นความจริง พระองค์ทรงเป็นตั้งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ 31 เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา วันแต่พระเจ้าของเรา 32 คือพระเจ้าผู้ทรงเอาก่าสังคาคดเอวของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบคอบ 33 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างดินกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูง 34 พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้า ให้ทำสงคราม ตั้งนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถทำให้คั้นธนูเหล็กกล้าหักได้ 35 พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระหทัยลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น 36 พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด 37 ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์ที่นั้น และไม่เห็นกลับจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียสิ้น 38 ข้าพระองค์ได้แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก เขาล้มลงที่ได้เท้าของข้าพระองค์ 39 เพราะพระองค์ทรงเอาก่าสังคาคดเอวข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์สยบลงอย่างราบคาบ 40 พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรู

ของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์เสียสิ้น ⁴¹ เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา ⁴² ข้าพระองค์จึงทูลเขาแหลกละเอียดอย่างผงคลีต่อน้ำนม ข้าพระองค์จึงโยนเขาออกไปเหมือนโคลนตามถนน ⁴³ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการยื้อแย่งกับประชาชน และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ประชาชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะได้ปรนนิบัติข้าพระองค์ ⁴⁴ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟัง คนต่างดาวจะได้มาหมอบราบต่อข้าพระองค์ ⁴⁵ คนต่างดาวนั้นจะเสียกำลังใจ และตัวสั้นออกมาจากที่กำบังอันเข้มแข็งของเขาเหล่านั้น ⁴⁶ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง ⁴⁷ คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้แค้นแก่ข้าพระองค์ และทรงปราบปรามบรรดาชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจของข้าพระองค์ ⁴⁸ ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้า พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนทারণโหดร้าย ⁴⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะขอเทิดทูนพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ ⁵⁰ พระองค์ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั่น คือดาวิด และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่านเป็นนิตย์

19

สิ่งหั่งปวงที่พระเจ้าทรงสร้างแล้วประกาศสง่าราศีของพระองค์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ ฟาสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์ ² วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน ³ วาจาไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มี และไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า ⁴ ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น ⁵ ซึ่งออกมาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่างชายฉกรรจ์ ⁶ ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟาสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปจนถึงสุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้ ⁷ พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและพื้นฟูจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนกระทำให้คนรู้น้อยมีปัญญา ⁸ กฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้องกระทำให้จิตใจเปรมปรีดี พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง ⁹ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิตย์ คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น ¹⁰ นำปรารถนามากกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและรวงผึ้ง ¹¹ อนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่รักเตือนผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความเหล่านี้ก็ได้บำเหน็จอันใหญ่ยิ่ง

ดาวิดทูลขอพระคุณ

¹² แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่ ¹³ ขอทรงช่วยยังผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาทนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มันมีอำนาจเหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้อาหิ และพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น ¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้า

พระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึง
ในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด

20

การทูลขอพระพรโดยทางสถานบริสุทธิ์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ขอพระเยโฮวาห์ทรงฟังท่าน ในวันยากลำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบพิทักษ์
รักษาท่าน 2 ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลังให้
แก่ท่านมาจากเมืองศิโยน 3 ขอทรงระลึกถึงเครื่องกายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดปราน
เครื่องเผาบูชาของท่าน เชลาห์ 4 ขอทรงประสิทธิประสาทตามใจปรารถนาของท่านด้วย
และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น 5 เพื่อพวกเราจะได้โห่ร้องเนื่องด้วยความรอด
ของท่าน และยกธงขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้คำทูลขอ
ทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเถิด 6 บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าจะพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรง
เจิมไว้ พระองค์จะทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรง
อานุภาพด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ 7 บ้างก็วางใจในรถรบ บ้างก็วางใจในม้า แต่เราจะ
ระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา 8 เขาทั้งหลายจะล้มพับลงไป แต่เราจะลุกขึ้น
ยืนตรองอยู่ 9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ขอให้กษัตริย์
ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายร้องทูลต่อท่าน

21

การขอบพระคุณสำหรับชัยชนะ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะเปรมปรีดีในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะปดียินดี
อย่างยิ่งในความรอดของพระองค์ 2 พระองค์ทรงประสิทธิประสาทตามใจปรารถนาของ
ท่าน และมีได้ทรงยับยั้งสิ่งที่ริมฝีปากท่านทูลขอ เชลาห์ 3 เพราะพระองค์ทรงอำนวยการ
ดีแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์บนศีรษะของท่าน 4 ท่านทูลขอชีวิต และ
พระองค์ก็ประทานชีวิตนิรันดร์เป็นนิรันดร์ 5 สง่าราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความ
รอดของพระองค์ พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยศศิกดิ์และความสง่าโอ้อวดประการ 6
พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิรันดร์ และทรงกระทำให้ท่านยินดีปรีดา
อย่างเหลือล้นด้วยสีพระพักตร์ของพระองค์ 7 เพราะกษัตริย์วางใจในพระเยโฮวาห์ และ
ด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย 8 พระหัตถ์ของพระองค์จะคั่น
พบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวาจะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์ 9 เมื่อพระองค์ทรง
พระพิโรธ พระองค์จะทรงกระทำให้เขาร้อนจัดตั้งเตาไฟ พระเยโฮวาห์จะทรงกลืนเขาด้วย
พระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญเขาเสีย 10 พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของ
เขาเสียจากแผ่นดินโลก และพรากเชื้อสายของเขาจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 11 แม้เขาทั้ง
หลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้เขาประดิดขู่ว่าเรื่องชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ 12 ฉะนั้น
พระองค์จะทรงกระทำให้เขาหนีพ่ายไปเมื่อพระองค์จะทรงเสด็จไปตรงหน้าเขาทีเดียว 13
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย
จะร้องเพลงสรรเสริญคุณานุภาพของพระองค์

22

ทรงพยากรณ์ถึงคำตรัสของพระเยซูบนกางเขน ถึงหัวหน้านักร้องตามท่านองยาเยเลท ซาหาร์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ก็ยังร้องทูลต่อไปไม่หยุด³ ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ โอ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล⁴ บรรพบุรุษของข้าพระองค์ ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น⁵ เขาร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขาจึงมิได้รับความอับอาย⁶ ข้าพระองค์เป็นดุจตัวหนอน มิใช่คน คนกิดา ประชาชนก็ดูหมิ่น⁷ บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขาบ่นขมขื่นฟันปากและสิ้นศรัทธากล่าวว่า⁸ ข้าวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา⁹ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครรภ์มารดา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่¹⁰ ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา¹¹ ขออย่าทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มีผู้ใดช่วยได้เลย¹² เหล่าวัวผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาซาณ ล้อมข้าพระองค์ไว้¹³ มันเฝ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ตั้งสิงโตขณะก่อดินและคารามรึง¹⁴ ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสี่ของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์¹⁵ กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และสี่ของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ซากกรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในฝูงคลีมัจจุราช¹⁶ พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์¹⁷ ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาจ้องมองและขี้มเยาะข้าพระองค์¹⁸ เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย โอ ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอทรงเร่งรีบมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด²⁰ ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข²¹ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขาของม้ายูนีคอนเหล่านั้นด้วย²² ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์แก่ที่นั้งของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน²³ ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์²⁴ เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียนต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรงซ่อนพระองค์ไว้จากเขา เมื่อเขาร้องทูล พระองค์ทรงสดับ²⁵ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์²⁶ คนเสียงมเจียมตัวจะได้กินอัม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์²⁷ ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์²⁸ เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครอง

เหนือบรรดาประชาชาติ 29 เออ คนร่ำรวยทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบ
 ลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่ผงคลีทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระองค์ คือบรรดา
 ผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น 30 จะมีเชื้อสายๆหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงนับ
 ว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า 31 พวกเขาจะมาประกาศความชอบธรรมของ
 พระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

23

เพลงสดุดีของผู้เลี้ยงแกะ เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน 2 พระองค์ทรงกระทำให้
 ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้า ไปริมน้ำแดนสงบ 3 พระองค์
 ทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้า ไปในทางชอบธรรม เพราะเห็น
 แก่พระนามของพระองค์ 4 แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ไม่
 ก้าวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธนูพระกรของพระองค์
 เล้าโลมข้าพระองค์ 5 พระองค์ทรงเตรียมสำหรับ ให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้า
 พระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชันน้ำของข้าพระองค์ก็สิ้นอยู่ 6 แนน
 ที่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้า ไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และ
 ข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบ ไปเป็นนิตย์

24

กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เพลงสดุดีของดาวิด

1 แผ่นดิน โลกกับสรรพสิ่ง ใน โลกนั้น เป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่
 ในพิภพนั้น 2 เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐานแผ่นดิน ไว้บนทะเลและทรงสถาปนามัน
 ไว้เหนือน้ำ 3 ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของ
 พระองค์ 4 คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้ปลงใจในสิ่งไร้สาระและมิได้ปฏิญาณ
 อย่างหลอกลวง 5 เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่ง
 ความรอดของเขา 6 อย่างนี้แหละเป็นยุคที่เสาะหาพระองค์ที่เสาะหาพระพักตร์ของพระองค์
 โอ ยาโคบเอ๋ย เซลาห์ 7 โอ ประตูนเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย
 จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา 8 กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้
 ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอำนาจ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม 9
 โอ ประตูนเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์
 ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา 10 กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอม
 โยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เซลาห์

25

ดาวิดทูลขอด้วยความวางใจ เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ 2 โอ ข้าแต่
 พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย ขออย่า
 ให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไชโยเหนือข้าพระองค์ 3 เออ อย่าให้ผู้ใดที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้น
 ได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดย ไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ

ทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้สึกพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์⁵ ขอทรงนำข้าพระองค์ไป ในความจริงของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คร่ำครวญอยู่ ณ ที่นี้⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีมาแต่กาลก่อน

การทูลขอให้อภัยความผิดบาปของตน

7 ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระมรรคานั้นแก่คนบาป⁹ พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจถ่อม¹⁰ พระมรรคาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง แก่บรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาและบรรดาพระโอราฟของพระองค์¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์ เพราะความชั่วนั้นใหญ่โตนัก¹² ผู้ใดเล่าที่เป็นคนยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้น ในทางที่เขาควรเลือกได้¹³ จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์¹⁴ ความลึกซึ้งของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนที่ 'ยำเกรงพระองค์ และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น¹⁵ ตาของข้าพเจ้าจ้องตรงพระเยโฮวาห์เสมอ เพราะพระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากข่าย¹⁶ ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์คว่ำหน้าและเป็นทุกข์อยู่¹⁷ ความยากลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้างออกไป โอ ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์¹⁸ ขอทรงพิจารณาความทุกข์ยากและความยากลำบากของข้าพระองค์ และทรงยกบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย¹⁹ ขอทรงพิจารณาว่าคู่อริของข้าพระองค์มีมากเท่าใด และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด²⁰ โอ ขอทรงระแวงตรึงชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอาย เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์²¹ ขอให้ความสุจริตและความเที่ยงธรรมสงวนข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์คร่ำครวญอยู่²² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงไถ้อิสราเอลออกจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

26

ดาวิดพึ่งพระเจ้าในความสุขจิตของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตัดสินเข้าข้างข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ดำเนินอยู่ในความสุขจิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นข้าพระองค์จะไม่พลาด² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทูลสูงนข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์เถิด ทดสอบใจและจิตของข้าพระองค์เถิด³ เพราะความเมตตาของพระองค์อยู่ต่อตาข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความจริงของพระองค์⁴ ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่กับคนไร้สาระ หรือจะมีได้สมาคมกับคนมารยา⁵ ข้าพระองค์เกลียดชมนุมคนที่ทำชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพระองค์จะชำระมือและจะเดินอยู่รอบแท่นของพระองค์⁷ พลังประกาศด้วยเสียงแห่งการโมทนาพระคุณและบอกเล่าถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของพระองค์ และสถานที่ประทับแห่งเกียรติยศของพระองค์⁹ ขออย่าทรงกวาดจิต

วิญญาณข้าพระองค์ไปกับคนบาป หรือกวาดชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด
 10 คือคนซึ่งในมือของเขามีแผนการชั่ว และมีขวาของเขาเต็มด้วยสินบน 11 แต่สำหรับข้า
 พระองค์ ข้าพระองค์เดินในความสุจริต ขอทรงไถ่ข้าพระองค์และทรงกรุณาต่อข้าพระองค์
 12 เท้าของข้าพระองค์เหยียบอยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในที่ชุมนุม
 ชน

27

ดาวิดยึดมั่นในความเชื่อโดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

1 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า
 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร 2 เมื่อคนชั่ว
 ได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิปักษ์และคู่อริของข้าพเจ้า เขาได้สะดุด
 และล้มลง 3 แม้มองทัพตั้งค่ายสู้ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้ข้าพเจ้าจะได้รับ
 ภัยสงคราม ข้าพเจ้ายังไว้ใจได้อยู่

ดาวิดปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความรัก

4 ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหาเสมอ คือที่ข้าพเจ้า
 จะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ตลอดเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะดูความงาม
 ของพระเยโฮวาห์ และเพื่อจะพินิจพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์ 5 เพราะพระองค์
 จะทรงซ่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยากลำบาก พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ใน
 ที่ซ่อนเร้นแห่งพลับพลาของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา 6 และบัดนี้
 ศิระษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้าที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวาย
 เครื่องสวดบูชาแห่งการไถ่หรือในพลับพลาของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลง
 สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล
 ด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์ 8 พระองค์ตรัสแล้วว่า [จง
 หาดหน้าของเรา] จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า [ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะ
 แสงอาหารฟักถั่วของพระองค์] 9 ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์
 อย่าผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของ
 ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ หรือ
 สละข้าพระองค์เสีย 10 แม้มืดและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮ
 วาห์จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้า
 พระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์ 12 ขออย่าทรง
 มอมข้าพระองค์ไว้กับปฏิปักษ์ให้เขาทำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์
 และเขาหาใจออกมาเป็นความทารุณ 13 ข้าพเจ้าคงหมดสติไปนอกจากข้าพเจ้า เชื่อว่า
 ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาห์ที่ในแผ่นดินของคนเป็น 14 จงรอคอยพระเยโฮวาห์
 จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญ เออ จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด

28

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าให้
 พระกรรมหนักต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเจียบอยู่ต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์
 จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย 2 ขอทรงสดับเสียงวิงวอนของข้า

พระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ยกมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์³ ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า ผู้พูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของตน แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเขาทั้งหลาย⁴ ขอทรงสนองเขาตามการงานของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอทรงสนองเขาตามงานน้ำมือของเขา และทรงตอบแทนเขาตามสมควร⁵ เพราะเขา ไม่นับถือพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์จะทรงฟังเสียงและจะไม่สร้างเขาขึ้นอีก

สาธุการแด่พระเยโฮวาห์

⁶ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า⁷ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ ฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงปิติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวายไมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า⁸ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดของผู้รับเจิมของพระองค์

การอธิษฐานเพื่อประชาชน

⁹ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และอำนาจพระพรแก่มรดกของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเขา และหอบหิ้วเขาไปเป็นนิตย์

29

ดาวิดขอให้บรรดาเจ้านายถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่เทวชีพทั้งหลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เกิด จงถวายสง่าราศีและพระกำลังแด่พระเยโฮวาห์² จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์³ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งสง่าราศีทรงคนองเสียง คือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย⁴ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง⁵ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หึกต้นสนสิดาร์ พระเยโฮวาห์ทรงหึกต้นสนสิดาร์แห่งเลบานอน⁶ พระองค์ทรงกระทำให้พวกเขากระโดดเหมือนลูกวัว เลบานอนและสิร็อนเหมือนม้ายูนิคอนหนุ่ม⁷ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แยกเปลวเพลิงออกจากกัน⁸ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์สั่นถิ่นทุรกันดาร พระเยโฮวาห์ทรงสั่นถิ่นทุรกันดารแห่งเมืองคาเดช⁹ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กระทำให้กวางตัวเมียตกกลูก และทำให้ป่าดงโหรงเหรง และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงสง่าราศีของพระองค์¹⁰ พระเยโฮวาห์ประทับเหนือน้ำท่วม พระเยโฮวาห์ประทับเป็นกษัตริย์เป็นนิตย์¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนาจพระพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

30

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยท่านพ้น ได้ เพลงสดุดีและบทเพลงของดาวิด ณ พิธีถวายพระราชวังของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะขอพระเกียรติพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ขึ้นมา และมี ได้ทรงให้คู่อริของข้าพระองค์เปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์

และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่ปากแดนผู้ตาย ⁴ โอ ท่านวิสุทธิชนของพระองค์เอ๋ย จงร้องสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์ ⁵ เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง และความโปรดปรานของพระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องให้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาเวลาเช้า ⁶ ข้าพระองค์พุดในความเจริญรุ่งเรืองของข้าพระองค์ว่า ข้าพระเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย ⁷ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภูเขาเข้มแข็ง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ข้าพระองค์ก็ลำบากใจ ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ว่า ⁹ จะได้กำไรอะไรจากโลหิตของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ลงไปยังปากแดนผู้ตาย ผงคิลจะสรรเสริญพระองค์หรือ มันจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ ¹⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ¹¹ สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์เป็นการเต้นรำ พระองค์ทรงแก้เสื้อผ้ายกกระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอาข้าพระองค์ด้วยความยินดี ¹² เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และไม่นิ่งเงียบ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายโมทนาแด่พระองค์เป็นนิตย์

31

ดาวิดไว้วางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อายเลย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในความชอบธรรมของพระองค์ ² ขอทรงเจียพระกรุณาให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างรวดเร็วเถิด ขอพระองค์ทรงเป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด ³ พระเจ้าข้าพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอทรงพาและนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์ ⁴ ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจากชายที่พวกเขาวางอย่างลับๆ เพื่อตักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์ ⁵ ข้าพระองค์มีอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์แล้ว ⁶ ข้าพระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระเยโฮวาห์ ⁷ ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีและยินดีในความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ ⁸ และมี ได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง ⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณา แก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ นัยนิตาของข้าพระองค์ก็ร้างโรยไปเพราะความระทม ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย ¹⁰ เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร่อยหรอไปด้วยความทุกข์โศก และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วยการถอนหายใจ กำลังของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร้างโรยไป ¹¹ ข้าพระองค์เป็นที่ินทาท่ามกลางบรรดาปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นเรื่องน่าครั้นคร้ามของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป ¹² เขาลิ้มข้าพระองค์เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาษาที่แตก ¹³ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบของคนเป็นอันมาก มีความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะเมื่อเขาร่วมกันคิดแผนการ

ต่อสู้อั้วพระองค์ ขณะที่เขาปองร้ายชีวิตของข้าพระองค์¹⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า □พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์□¹⁵ วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ข่มเหงของข้าพระองค์¹⁶ ขอพระพิภคร์พระองค์ทอแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์¹⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้ตาย เพราะข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอให้คนชั่วได้ตาย ขอให้เขาเจ็บเสียไปยังแดนผู้ตาย¹⁸ ขอให้ริมฝีปากที่มูสาเป็นใบ้ ซึ่งพูดทะเลื่องอวดดีต่อคนชอบธรรม ด้วยความจงหองและการดูหมิ่น

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

¹⁹ โอ ความดีของพระองค์อุดมลึกเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์²⁰ พระองค์ทรงซ่อนเขาไว้ในความลึกลับแห่งพระพิภคร์พระองค์ให้พ้นจากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเขาไว้อย่างลึกลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้นจากลื่นที่ทะเลาะวิวาท²¹ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองเข้มแข็ง²² ด้วยข้าพระองค์กลัวอย่างรีบร้อนว่า □ข้าพระองค์ถูกลดตัดขาด ไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว□ แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอต่อพระองค์²³ โอ ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิทักษ์รักษาคนสดัยชื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำหึงการอย่างเต็มขนาด²⁴ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโฮวาห์

32

ความเชื่อได้ปกปิดบาปของผู้ที่เชื่อ เพลงสดุดีของดาวิด มัสคิลบทหนึ่ง

¹ บุคคลผู้ซึ่งได้รับภัยการละเมิดแล้วก็มีความสุข คือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้มัน² บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็เป็นสุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา³ เมื่อข้าพระองค์นิ่งเงียบ ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร่วโรยไปโดยการคร่ำครวญวันยังค่ำของข้าพระองค์⁴ พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง เซลาห์⁵ ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า □ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเยโฮวาห์□ แล้วพระองค์ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งความบาปของข้าพระองค์ เซลาห์⁶ เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาที่จะพบพระองค์ได้ ในเวลาน้ำท่วมมาก น้ำจะไม่มาถึงคนนั้น⁷ พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เซลาห์⁸ เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะเดินไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับดาเจ้าอยู่⁹ อย่าเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดเหล็กขวางปากและบังเหียน มิฉะนั้นมันก็จะเข้ามาหาเจ้า¹⁰ อันความทุกข์ของคนชั่วนั้นมีมาก แต่ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์¹¹ ข้าแต่คนชอบธรรม จงยินดีในพระเยโฮวาห์ และเปรมปรีดี บรรดาท่านผู้มีใจที่เที่ยงตรงจงโห่ร้องเถิด

33

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

1 โอ ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดี ในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม 2 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยพิณแซกซ์ จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณใหญ่ และพิณสิบสาย 3 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคล่วคล่องพร้อมกับโห่ร้อง 4 เพราะพระวามะของพระเยโฮวาห์เที่ยงธรรม และบรรดาพระราชกิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง 5 พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยโฮวาห์ 6 โดยพระวามะของพระเยโฮวาห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น มา กับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ 7 พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทะเลไว้ด้วยกันเป็นกองใหญ่ และทรงเก็บที่ลึกลงไปในคลัง 8 ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเข้าเกรงพระเยโฮวาห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยินดีสิ่งพริ้งเพริดต่อพระองค์ 9 เพราะพระองค์ตรัส มั่นก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มั่นก็ออกมา 10 พระเยโฮวาห์ทรงให้การปรึกษาของชาติต่างๆ เปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไร้ผล 11 คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นนิตย์ พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ 12 ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์ 13 พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 14 จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 15 คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น 16 กองทัพใหญ่หาช่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งองค์ใดรอดพ้นไปไม่ กำลังอันมากมายก็ไม่ช่วยนักรบให้พ้นได้ 17 ม้าศึกจะเป็นที่หวังความปลอดภัยก็หาไม่ กำลังมหาศาลของม้านักช่วยให้รอดไม่ได้ 18 ดุเถิด พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่เข้าเกรงพระองค์ เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์ 19 เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากมัจจุราช และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลาภัณฑารอาหาร

ความไว้วางใจในพระเจ้า

20 จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอดคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเรา 21 เออ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ 22 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

34

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและแนะนำให้คนอื่นทำเช่นกัน เพลงสดุดีของดาวิดเมื่อท่านทำเป็นน้ำต่อน้ำอาบิมเลค พระองค์จึงขับไล่ท่านออกไปเสียและท่านก็ไป

1 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป 2 จิตใจของข้าพเจ้าจะโอ้อวดในพระเยโฮวาห์ คนที่เสี้ยมเลี่ยมตัวจะฟังและยินดี 3 โอ เชิญขอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยกัน 4 ข้าพเจ้าได้แสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า 5 เขาทั้งหลายเพ่งดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าตาของเขาจึงไม่ต้องอาย 6 คนจนคนนี้ร้องทูล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับ และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา 7 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้ง

ค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด⁸ โอ ขอเชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข⁹ โอ ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน¹⁰ เหล่าสิ่งใดหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดของดีใดๆ¹¹ บุตรทั้งหลายเอ๋ย มาเถิด มาฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์¹² มนุษย์คนใดผู้ปรารถนาชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี¹³ จงระวังลิ้นของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง¹⁴ จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น¹⁵ พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม และพระกรรณของพระองค์สดับคำอ้อนวอนของเขา¹⁶ พระพิภพตรของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อสู้อับกับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก¹⁷ เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ พระเยโฮวาห์ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟงฟุ้งและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด¹⁹ คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นหมด²⁰ พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสักรั้วเดียว²¹ ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป²² พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

35

ดาวิดทูลขอความปลอดภัย เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงผจญผู้ที่ผจญข้าพระองค์ ขอทรงสู้รบผู้ที่รบกับข้าพระองค์² ขอทรงถือโล่และตั้ง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์³ ขอทรงเตรียมหอกและขวานศึกสู้ผู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า □เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า□⁴ ผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้อยู่และอภัย ผู้ที่ประดิษฐ์ความชั่วต่อสู้อข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู⁵ ขอให้เขาเป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป⁶ ขอให้ทางของเขามืดและสิ้น และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา⁷ เพราะเขาเอาชายชอนดัดข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ เขาขูดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์ได้อย่างไร⁸ ขอให้ความพินาศมาถึงเขาอย่างไม่มีตัว และขอให้ชายที่เขาชอนไว้นั้นติดเขาเองและให้เขาติดชายพินาศเอง⁹ แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ ลิงโลดอ้อยในการช่วยให้รอดของพระองค์¹⁰ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวว่า □ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่ย่ำยีคนกำลั้งของเขา คนยากจนและคนขัดสนจากผู้ที่ย่ำยีเขา□¹¹ มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ¹² เขาสนองข้าพระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรมตรอม¹³ ส่วนข้าพระองค์ เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ขบหน้าลงที่อภิษฐาน¹⁴ ข้าพระองค์ประพาดตัวอย่างที่เขาเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คอดกและร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนไร้ทุกข์ให้มารดา¹⁵ แต่พอข้าพระองค์สะดุด เขาก็ขมุนมกนอย่างชอบใจ นักเลงหัวไม้รวบรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ตำว่าข้าพระองค์อย่างไร ไม่หยุดยั้ง¹⁶ เขาเยาะเย้ยอย่างคนหน้าซื่อใจคดในการเลี้ยงต่างๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์¹⁷ ข้า

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนั่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่มึงโธ ¹⁸ แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก ¹⁹ ขออย่าให้คู่อริอย่างไรเหตุผลนั้นมีความเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หลอกลวงให้กัน ²⁰ เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเงียบในแผ่นดิน ²¹ เขาอ้าปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า □อ้อฮา อ้อฮา เราเห็นกับตาแล้ว□

ดาวิดทูลขอให้พระเจ้าต่อสู้กับพวกศัตรูของท่าน

²² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์ ²³ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงรื้อนพระทัย ดิ้นขึ้นเพื่อเห็นแก่สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เถิด ²⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์ และขออย่าให้เขาเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์ ²⁵ อย่าให้เขาทั้งหลายรำพึงในใจว่า □เอ้อเฮอ เราได้ตามใจปรารถนาของเรา□ อย่าให้เขากล่าวได้ว่า □เราได้กลืนเขาเสียแล้ว□ ²⁶ ขอให้เขาได้อายและได้รับความยุ่งยากด้วยกัน คือเขาผู้เปรมปรีดีเพราะความลำเค็ญของข้าพระองค์ □ให้เขาได้ห่มความอายและความอับยศ คือผู้ที่เขาอวดตัวสู้ข้าพระองค์ ²⁷ ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์โห่ร้องและยินดี และกล่าวอยู่เสมอว่า □ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง พระองค์ผู้ทรงปิติยินดีในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์□ ²⁸ แล้วลิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์ และจะสรรเสริญพระองค์วันยังค่ำ

36

สภาพของคนอธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์

¹ การละเมิดของคนชั่วสว่างลึกเข้าไปในใจของข้าพเจ้าว่า □ในแววดตาของเขา □ไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า□ ² เพราะเขาป้อยอดตนเองในสายตาของตนจนได้พบว่าความชั่วช้าของเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ³ ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วช้า และหลอกลวง เขาหยุดที่จะประพฤติอย่างฉลาดและกระทำความดี ⁴ เขาปองความชั่วร้ายเมื่อเขาอยู่บนที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี เขามิได้เกลียดชังความชั่ว ⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ ⁶ ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขายิ่งใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกลงไป โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์และสัตว์ให้รอด ⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์ ⁸ เขอ้อมด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์จะประทานให้เขาดื่มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์ ⁹ เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์

การทูลขอพระพรจากพระเจ้า

¹⁰ โอ ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไปแก่ผู้ที่รู้จักพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเที่ยงธรรม ¹¹ ขออย่าให้เท้าของคนจองหองมาเหนือข้าพระองค์ หรือ

ให้มือของคนชั่วขับไล่ข้าพระองค์ไปเสีย ¹² แล้วคนกระทำความชั่วซำก็ล้มอยู่ที่นั่น เขาถูกผลักลง ลูกขึ้นอีกไม่ได้

37

สันติภาพและความดีในอนาคตสำหรับผู้ที่ยังใจในพระเยโฮวาห์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 อย่าให้เจ้าเดือดร้อน เพราะเหตุคนที่ กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่ กระทำความชั่ว ² เพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด ³ จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง ⁴ จงปิติยินดีในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน ⁵ จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ ⁶ พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ่มอย่างเที่ยงวัน ⁷ จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเขา หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว ⁸ จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว ⁹ เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในแผ่นดินโลกเป็นมรดก ¹⁰ ยังอีกหนอยหนึ่งคนชั่วจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ดี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น ¹¹ แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้อยู่ในแผ่นดินโลกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปิติยินดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์ ¹² คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา ¹³ แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรวลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเวลานเวลาของเขากาลังมา ¹⁴ คนชั่วซัดดาบและโค้งคันธนู เพื่อเอาคนจนและคนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม ¹⁵ ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนูของเขาจะหัก ¹⁶ เลิกๆน้อยๆที่คนชอบธรรมมีก็ดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก ¹⁷ เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคนชอบธรรม ¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคนไร้ตำหนิ และมรดกของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ¹⁹ เขาจะไม่ได้ตายในยามชั่วร้าย ในวันกั้นดารเขาจะอึ้งใจ ²⁰ แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนสง่าของลูกแกะ เขาจะอันตรธานไป อันตรธานไปเหมือนควัน ²¹ คนชั่วขอยืมและ ไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแจกจ่าย ²² เพราะคนเข่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนวยการพระจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย ²³ พระเยโฮวาห์ทรงนำอย่างเท่าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา ²⁴ แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูกเหยียดลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พวงเขาไว้ ²⁵ ข้าพเจ้าเคยห่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้งหรือเชื้อสายของเขาขอทาน ²⁶ เขาแสดงความเมตตาและให้ยืมเสมอ และเชื้อสายของเขาก็ได้รับพระพร ²⁷ จงพรากรเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ²⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งวิสุทธิชนของพระองค์ จะทรงสงวนคนเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์ แต่เชื้อสายของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย ²⁹ คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินโลกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิรันดร์ ³⁰ ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม ³¹ พระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และย่างเท้าของเขาจะไม่พลัด ³² คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงหาที่จะสังหารเขาเสีย ³³ พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษเมื่อเขาขึ้น

ศาล³⁴ จงรอคอยพระเยโฮวาห์ และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะยกย่องท่าน ให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย³⁵ ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่งขึ้น และสูงเด่นอย่างต้นเขี้ยวสดที่อยู่ในท้องถื่นของมัน³⁶ เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขาเสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบเขา³⁷ จงหมายคนไร้ตำหนิไว้ และมองดูคนที่เที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ³⁸ แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย³⁹ ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นกำลังของเขาในเวลายากลำบาก⁴⁰ พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์

38

ดาวิดทูลขอพระกรุณาจากพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เพื่อการถวายบูชารำลึก

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงชนาบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์² เพราะลูกธนูของพระองค์จ่มเข้าไปในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์คลั่งมาเหนือข้าพระองค์³ เพราะพระพิโรธของพระองค์ จึงไม่มีความปกติ ในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์⁴ เพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ท่วมศีรษะ มีหนักเหมือนภาระซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์⁵ เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์บาดแผลของข้าพระองค์จึงเหม็นและเปื่อยเน่า⁶ ข้าพระองค์ห่อหุ้มใจ ข้าพระองค์ก็งอลงมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ⁷ เพราะบันแอกของข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่นำรังเกียจ และไม่มี ความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์⁸ ข้าพระองค์ร่ำโรยและฟกช้ำทีเดียว ข้าพระองค์ครวญครางเพราะใจข้าพระองค์ไม่สงบ⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่พ้นที่พระองค์ทรงทราบ¹⁰ หัวใจของข้าพระองค์เต้น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนัยน์ตาของข้าพระองค์ก็สูญไปจากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย¹¹ มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น¹² และบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์พูดเป็นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ¹³ แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ผู้ไม่อ้าปากของเขา¹⁴ พะยะคะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์¹⁶ เพราะข้าพระองค์ทูลว่า ปิปรัดฟังข้าพระองค์เถิด มิฉะนั้นพวกเขาจะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์ คือผู้ที่ไอ้อวดต่อข้าพระองค์เมื่อเฝ้าข้าพระองค์พลาดไป¹⁷ เพราะข้าพระองค์จะลี้ภัยแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ¹⁸ ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์¹⁹ บรรดาผู้ที่เป็นคู่อริของข้าพระองค์ก็วิ่งไวและแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น²⁰ บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี²¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าสถิตไกลจากข้าพระองค์²² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงริบมาช่วยข้าพระองค์เถิด

39

ดาวิดรักษาความคิดของท่านไว้ ถึงหัวหน้านักร้อง ถึงเยดูรุน เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะระแวดระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า ตราบเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
2 ข้าพเจ้าก็กินไม้เจียบไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบแม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น
3 จิตใจข้าพเจ้าร้อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่นั้น ไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบถึงบั้นปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบว่ามีข้าพระองค์อ่อนแอแค่ไหน
5 ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น ชั่วชีวิตของข้าพระองค์ไม่ทำอะไรเลยเฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไรสาระนั้นทีเดียว เซลาห์
6 มนุษย์ทุกคนดำเนินไปอย่างเงาเท่านั้น เขาทั้งหลายยังอยู่เปล่าๆเหมือนกัน และไม่มีใครช่วยเขาได้
7 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์
8 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของคนใจ
9 ข้าพระองค์เป็นไม้ ข้าพระองค์ไม่อำปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น

คำอธิษฐานของดาวิด

10 ขอทรงถอนโทษทัณฑ์จากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์วิ่งโรยไปด้วยการทุบตีจากพระหัตถ์ของพระองค์
11 เมื่อพระองค์ทรงติสอนมนุษย์ด้วยการขานเพราะเรื่องความชั่ว ข้าพระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาเสียอย่างตัวมอด มนุษย์ทุกคนก็ไร้สาระนั้นทีเดียว
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อหน้าตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์
13 โอ ขอทรงเมินพระพักตร์จากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่ได้อยู่อีก

40

เรื่องความวางใจในพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพเจ้าได้เพียรคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเอนพระองค์ลงสดับคำร้องทูลของข้าพเจ้า
2 พระองค์ทรงจุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง
3 พระองค์ทรงบรรจเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา คนเป็นอันมากจะเห็นและเกรงกลัวและวางใจในพระเยโฮวาห์
4 คนใดที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข ผู้มิได้เห็นไปหาคนจองหองหรือไปหาบรรดาผู้ที่หลงเงินไปตามความเท็จ
5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทวีพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดรายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว ก็มีมากมายเหลือที่จะนับ

การเชื่อฟังเป็นเครื่องบูชาที่ดีที่สุด

6 เครื่องสวดบูชา และเครื่องบูชา พระองค์ไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรง เบิกหู ของข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง 7 แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ข้าพระองค์เกิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วน ก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปีติยินดีที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพระองค์ 9 ข้าพระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรม ในชุมนุมชนใหญ่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ดุเถิด ตามที่พระองค์ทรงทราบแล้ว ข้าพระองค์มิได้ขบขั้วริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย 10 ข้าพระองค์มิได้งำความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อและความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่ใดนั้น 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงขิดเหนียวพระกรรณาคู่ของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอให้ความเมตตาและความจริงของพระองค์สงวนข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์ 12 เพราะความชั่ว ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้อย่างแนบไม่ถ่วง ความชั่วช้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้าพระองค์มองอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็ฝ่อไป 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้าพระองค์เถิด 14 ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิตของข้าพระองค์ได้ตายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ปรารถนาสิ่งชั่วร้ายต่อข้าพระองค์นั้นต้องหันกลับ ไปและได้รับความอัปยศ 15 ขอให้คนเหล่านั้นสบายสุญไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความน่าละอายที่เขา ได้พูดกับข้าพระองค์ว่า ข้าอาชา ข้าอาช 16 ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า ข้าพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งนัก 17 ฝ่ายข้าพระองค์ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

41

การเอาใจใส่คนจน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในวันยากลำบาก 2 พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะได้รับพระพร พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขา ให้ทำตามใจชอบ 3 เมื่อเขาอยู่บนที่นอนด้วยความอิดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด

การทูลขอของดาวิด

4 ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงรักษาจิตวิญญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ 5 ศัตรูของข้าพเจ้ากล่าวใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า เมื่อไรเขาจะตายนะ และชื่อของเขาจะ ได้พินาศ 6 ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะทีใจของเขาเก็บเรื่องความชั่วช้า เมื่อเขาออกไปเขาก็ป่าวร้องไป 7 ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซบซิบกันถึงเรื่องข้าพระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์ 8 เขาทั้งหลายกล่าวว่า ข้าโรคร้ายเข้าไปอยู่ในตัวเขาแล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขาอนอนนั้นอีก 9 แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ ได้ยกส้นเท้าต่อข้าพระองค์

ดาวิดพึ่งพระเจ้าสำหรับความช่วยเหลือ

10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา 11 โดยข้อนี้ ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้ชนะข้าพระองค์¹² แต่พระองค์ทรงค้ำชูข้าพระองค์ไว้เพราะความสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์¹³ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นนิตย์ในอดีตและสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

42

เล่มที่สองซึ่งเปรียบกับหนังสืออพยพ เกี่ยวกับประเทศอิสราเอล ดาวิดมีความร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง มีสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์

1 กวางกระเลือกกระสนหาอาหารที่มีน้ำไหลฉันได้ โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็กระเลือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น² จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็กระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพเจ้าจะได้มาปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า³ ข้าพเจ้ากินน้ำตาต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพเจ้าวันแล้ววันเล่าว่า □พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน□⁴ เมื่อข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็ระบายความในใจออกมาได้ เพราะข้าพเจ้าไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยเสียงโห่ร้องยินดีและเสียงเพลงโมทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง⁵ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากพระพักตร์ของพระองค์⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ฝ่ออยู่ภายในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งภูเขาเฮอริโมนตั้งแต่เนินมิซาร์⁷ เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลึกก็กู่เรียกที่ลึก บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว⁸ กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า⁹ ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าศิลาของข้าพเจ้าว่า □โฉนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบังคับของศัตรู¹⁰ □ปรปักษ์ของข้าพเจ้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า ประจูดาบภายในบรรดากระดูกของข้าพเจ้า ในเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าทุกวันว่า □พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน□¹¹ โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

43

ดาวิดสัญญาว่าจะปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความปีติยินดี

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แทนข้าพระองค์ และต่อสู้อุบัติของข้าพระองค์ต่อประชาชาติที่ไร้ธรรม โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อลวงและคนอธรรม² เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพราะการบีบบังคับของศัตรู³ โอ ขอทรงโปรดใช้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไป ให้ข้าพเจ้ารอด ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขาบริสุทธิ์ ของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์⁴ แล้วข้าพระองค์จะ ไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความชื่นบานยอดยิ่งของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู

พระเจ้าทรงเป็นผู้หนักใจของดาวิด

5 โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

44

ความโปรดปรานในอดีต ถึงหัวหน้านักร้อง มีสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ยินกับหูของตน บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเขา ในสมัยโบราณกาลนั้น 2 พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลุกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรงให้ชาติทั้งหลายทุกขใจ และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป 3 เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มิใช่แขนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างจากสีพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย 4 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคบ 5 ข้าพระองค์ทั้งหลายดันศัตรูออกไปโดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ลงด้วยพระนามของพระองค์ 6 เพราะข้าพระองค์ไม่วางใจในคัมภีร์ของข้าพระองค์ และดาบของข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้

ความชั่วร้ายต่างๆในปัจจุบัน

7 แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากศัตรู และทรงให้ผู้เกลียดข้าพระองค์ได้ความอาย 8 ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดถึงพระเจ้า ได้ตลอดทั้งวัน และข้าพระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ เชลาห์ 9 แต่พระองค์ยังทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้รับความอับยศ และมีได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย 10 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถอยกลับจากคู่อริ และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ขอรีบไป 11 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน และทรงกระจายข้าพระองค์ทั้งหลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ 12 พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์อย่างให้เปล่า ตามราคาไม่ทรง ได้อะไรเพียงเลย 13 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่ินทาของเพื่อนบ้าน เป็นที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์ 14 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชาติ เป็นที่ สิ้นพระชนม์ท่ามกลางชาติทั้งหลาย 15 ความอับยศตลอดอยู่ตรงหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความอับอายคลุมหน้าข้าพระองค์ 16 เนื่องด้วยเสียงของคนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาท เนื่องด้วยศัตรูและผู้แค้น 17 สิ่งทั้งปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าข้าพระองค์ไม่ลืมพระองค์ หรือทูลรอดต่อพันธสัญญาของพระองค์ 18 จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้หันกลับ อย่างเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มิได้พรวดจากพระมรรคาของพระองค์ 19 ถึงแม้พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายหลงกลภายในที่ของมึงกร และคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัจจุราช 20 ถ้าเราได้ลืมพระนามพระเจ้าของเรา หรือพนมมือของเราให้แก่พระอื่น 21 พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่องนี้หรือ เพราะพระองค์ทรงทราบความลึกซึ้งของจิตใจ 22 เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า

ดาวิดทูลขอความช่วยเหลือ

23 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเถิด โฉนพระองค์บรรทมอยู่ ขอทรงตื่นขึ้นเถิด ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียตลอดกาล 24 โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสีย โฉนพระองค์ทรงลืมการที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกข์ยากและถูกบีบบังคับเสีย 25 เพราะจิตวิญญาณข้าพระองค์ทั้งหลายโน้มถึงผงคลี ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน 26 ลูกขึ้นเถิด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์

45

ความรุ่งเรืองแห่งอาณาจักรของพระคริสต์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโซซานิมี มัสคิลบทหนึ่งของคณะโคราห์ เพลงแห่งความรัก

1 จิตใจข้าพเจ้าสิ้นใจด้วยแนวคิดดี ข้าพเจ้าเล่าบทประพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษัตริย์ ล้นของข้าพเจ้าเหมือนปากไก่ของอาลัษันที่ชานาญ 2 พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอำนวยการพระพรพระองค์ท่านตลอดกาล 3 โอ ข้าแต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอทรงขัดตาไว้ที่เอวของพระองค์ท่าน โดยสง่าราศีและความสูงส่งของพระองค์ท่าน 4 ขอทรงม้าอย่างโอ้อวดระการเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่ความจริง ความอ่อนสุภาพและความชอบธรรม ให้พระหัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันน่าครั้นคร้ามแก่พระองค์ท่าน 5 ลูกธนูของพระองค์ท่านก็คมอยู่ในจิตใจของศัตรูของกษัตริย์ ขนชาติทั้งหลายจึงล้มอยู่ใต้พระองค์ท่าน 6 โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธาตุพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธาตุพระกรเที่ยงธรรม 7 พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ท่าน ได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน 8 บรรดาฉลองพระองค์ของพระองค์ท่านก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และการบูรจากพระราชาวังงาช้าง ฉลองพระองค์เหล่านั้นก็กระทำให้พระองค์ท่านยินดี 9 ในหมู่มุสตรี้ผู้มีเกียรติของพระองค์ท่านมีราชธิดาของบรรดากษัตริย์ พระราชินีประดับทองคำเมืองโอฟีร์ประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์ท่าน 10 โอ ธิดาเอ๋ย จงพิเคราะห์ ฟังและเอียงหูของเธอ จงลิมขนาชาติของเธอ และลิมบ้านบิดาของเธอเสีย 11 และกษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของเธอ เนื่องจากพระองค์ท่านเป็นเจ้านายของเธอ จงโค้งลงให้พระองค์ท่านเถิด 12 ธิดาของเมืองไทระจะเอาของกำนัลมากำนัลเธอ คือ เศรษฐีผู้มั่งคั่งที่สุดของประชาชนจะขอความกรุณาจากเธอ 13 เจ้าหญิงประดับพระกายในห้องของพระนางเธอด้วยเสื้อผ้ายกทองคำ 14 เขาจะนำพระนางผู้ทรงเสื้อหลายสีเข้าเฝ้ากษัตริย์ และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ติดตามคือเพื่อนเจ้าสาวมาถวายพระองค์ 15 เขาทั้งหลายจะถูกนำไปด้วยความชื่นบานและยินดี เขาจะเข้าไปในพระราชวัง 16 บรรดาโอรสของพระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านายทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 17 เราจะกระทำให้พระนามของพระองค์ท่านเป็นที่เชิดชูตลอดบรรดาชั่วอายุ ฉะนั้นขนชาติทั้งหลายจะสดุดีพระองค์ท่านเป็นนิกาล

46

☐พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย☐ ถึงหัวหน้านักร้อง ของคณะโคราห์ บทเพลงตามทำนองอาลาโมท

1 พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก 2 ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป แม้ว่า

'าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล³ แม่น้ำน้ำทะเลก็กระดอนและฟองฟู แม่น้ำภูเขาสิ้นสะเทือนเพราะทะเลลวนนั้น เซลาห์⁴ มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่โคลงระบายจะกระทำให้พระมหานครของพระเจ้ายินดี คือพลับพลาบริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด⁵ พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป พอรุ่งอรุณพระเจ้านี้ทรงช่วยเหลือไว้⁶ บรรดาประชาชาติก็ออลหม่าน และราชอาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เซลาห์⁸ มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการรกร้างอะไรบ้างในแผ่นดินโลก⁹ พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันทันธนูและฟัน หอกเสีย พระองค์ทรงเผาธรรมาสน์ด้วยไฟ¹⁰ ใจนิ่งเสีย และรู้เถาะว่า เราคือพระเจ้า เราจะเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราจะเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก¹¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เซลาห์

47

คำชักชวนแก่บรรดาประชาชาติ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

1 โอ ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตบมือ จงโห่ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย² เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าคร้ามกลัว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น³ พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลาย ให้อยู่ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา⁴ พระองค์จะทรงเลือกมรดกของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เซลาห์⁵ พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร⁶ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด⁷ เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ⁸ พระเจ้าทรงครอบครองเหนือนานาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์⁹ บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะบรรดาโล่ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

48

ภูเขาไซโยจะเป็นนครขององค์พระผู้เป็นเจ้า บทเพลงและเพลงสดุดีของคณะโคราห์

1 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์² มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาไซโย ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์³ ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่ทราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยอันมั่นคง⁴ เพราะดูเถิด กษัตริย์ขมุนกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน⁵ พอท่านทั้งหลายเห็นนครนั้นท่านก็พากันประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป⁶ ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหญิงกำลังคลอดบุตร⁷ พระองค์ทรงฟาดทำลายกำแพงแห่งการชิวด้วยลมตะวันออก⁸ เราได้ยินอย่างไร เราก็ได้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิตย์ เซลาห์⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความเมตตาของพระองค์ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์¹⁰

โอ ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญ
พระองค์ก็ไปไกลอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม ¹¹ ขอภูเขา
ศิโยนจงเปรมปรีดี ขอธิดาแห่งภูเขาแห่งยิวดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์ ¹² จงเดินรอบ
ศิโยน ไปให้รอบเกิด จงนับหอคอยของศิโยน ¹³ จงสังเกตเชิงเทินของเธอให้ดี จงพิจารณา
ปราสาททั้งหลายของเธอ เพื่อท่านจะได้บอกคนชั่วอายุต่อไป ¹⁴ ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็น
พระเจ้าของเราเป็นนิรันดกาล พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

49

การวางใจในพระเจ้าสำหรับการเป็นขึ้นมาใหม่ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะ
โคราห์

¹ ดูก่อนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง ² ทั้งผู้ใหญ่น้อย
ทั้งเศรษฐีและคนจนด้วยกัน ³ ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การรำพึงของจิตใจข้าพเจ้า
คือความเข้าใจ ⁴ ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับ
เสียงพินเขาคู ⁵ ทำไมข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกขภัยลำบาก เมื่อความชั่วช้าแห่งผู้คุมเหม
ล้อมตัวข้าพเจ้า ⁶ คนผู้วางใจในทรัพย์ศฤงคารของตน และอวดอ้างความมั่งคั่งอันอุดมของ
ตน ⁷ แน่ทีเดียว ไม่มีคนใด โถงพี่น้องของตนได้ หรือถ่วงค่าชีวิตของเขาแต่พระเจ้า ⁸ (เพราะ
ค่าโถงชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย) ⁹ ที่เขาจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิรันดย์และไม่ต้อง
เห็นความเปื่อยเน่า ¹⁰ เออ เขาเห็นว่า ถึงปราชญ์ก็ยังตาย คนโง่และคนโง่ดกก็ต้องพินาศ
เหมือนกัน และละทรัพย์ศฤงคารของตนไว้ให้คนอื่น ¹¹ จิตใจเขาคิดว่าวงศวานของเขาจะ
ดำรงอยู่เป็นนิรันดย์ และที่อยู่ของเขาถึงทุกชั่วอายุ ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน
¹² มนุษย์จะคงชีพในยศศักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรฉานที่พินาศ ¹³ วิถีทาง
ของพวกเขาคือความโง่เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอายุต่อไปก็พอใจกับคำกล่าวของเขา เซลาห์
¹⁴ ดั่งแกะ เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย มัจจุราชจะเป็นเมฆบาลของเขา คนเที่ยงธรรม
จะมีอำนาจเหนือเขาทั้งหลายในเวลาเช้า และความงามของเขาจะเปื่อยสิ้นไปในแดนผู้ตาย
ซึ่งคือที่อาศัยของเขา ¹⁵ แต่พระเจ้าจะทรงไถ่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากอุทธานภาพของ
แดนผู้ตาย เพราะพระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้ เซลาห์ ¹⁶ ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น
เมื่อสง่าราศีของบ้านของเขาเพิ่มขึ้น ¹⁷ เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย สง่า
ราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา ¹⁸ แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขาเห็นว่าตัวเขาสุขสบาย และคนอื่น
จะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ ¹⁹ เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งจะไม่เห็นความ
สว่างอีก ²⁰ มนุษย์ซึ่งมียศศักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรฉานที่พินาศ

50

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลก เพลงสดุดีของอาสาฟ

¹ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตรีสรและทรงเรียกแผ่นดินโลก ตั้งแต่ที่ดวง
อาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก ² พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนครแห่งความงาม
หมดจด ³ พระเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์จะมีไต่ทรงเงียบบอยู่ เพลิงจะเผาผลาญมาข้าง
หน้าพระองค์ รอบพระองค์คืออาวตะอันทรงมหิทธิฤทธิ์ ⁴ พระองค์จะทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์
เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ว่า ⁵ □ จง
รวบรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา

□ 6 ฟาสะวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา เซลาห์

พระเจ้าทรงขอบพระทัยในการเชื่อฟังพระองค์

7 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะเป็นพยานปรักปรำเจ้า เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเรา 8 เราจะมีได้ศักดิ์เดอนเจ้าเรื่องเครื่องสัตวบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ 9 เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า 10 เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด 11 เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขาทั้งหลาย และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา 12 ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา 13 เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือหรือตีมันเลือดแพะหรือ 14 จงนำเครื่องการโมทนาพระคุณมาเป็นเครื่องสักการบูชาแด่พระเจ้า และทำตามคำปฏิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้สูงสุด 15 และจงร้องทูลเราในวันทุกชัยกลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายสง่าราศีแก่เรา □ 16 แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว 'า □ เจ้ามีสิทธิอะไรที่จะทอกรกฎเกณฑ์ของเรา หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา 17 เพราะเจ้าเกลียดคำสั่งสอน และเจ้าเหวี่ยงคำของเรไว้ข้างหลังเจ้า 18 เมื่อเจ้าเห็นโจร เจ้าก็คบเขา และเจ้าเข้าสังคมกับคนล่วงประเวณี 19 เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลิ้นของเจ้าประกอบการหลอกลวง 20 เจ้านิ่งพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้านินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง 21 เจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว เราก็นิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะขนาบเจ้า และเราจะรายงานสิ่งเหล่านี้ต่อหน้าต่อตาเจ้า 22 เจ้าทั้งหลายผู้ลืมนพระเจ้า จงพิจารณาเรื่องนี้ หากไม่เราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีสักคนที่ช่วยเจ้าให้พ้นได้ 23 บุคคลที่น่าการสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชาก็ให้เกียรติแก่เรา เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขาย่างถูกต้อง □

51

ดาวิดทูลขอภัยและขอคืนดีกับพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อนานอันผู้พยากรณ์มาเฝ้าท่าน หลังจากที่ท่านเข้าหานางบัทเชบาแล้ว

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์ 2 ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่ว ข้าให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ 3 เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ 4 ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้าย ในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงขอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และกระจำงแจ้งในการพิพากษาของพระองค์ 5 ดุเถิด ข้าพระองค์ถือกำเนิดมา ในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป 6 ดุเถิด พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน และจะทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกลับของข้าพระองค์ 7 ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวว่าหิมะ 8 ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินความชื่นบานและความยินดี เพื่อกระดูกซึ่งพระองค์ทรงหักนั้นจะเปรมปรีดี 9 ขอทรงเมือนพระพิภพตรัสของข้าพระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์ 11 ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเมืองพระ

พักตร์พระองค์ และขออย่าทรงนำพระวิญญูณานิสุทธิ ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์¹² ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย¹³ แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคนบาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพราะทำโลहितเขาดก และลั้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์¹⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์¹⁶ เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตว์บูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์มิได้พอ พระทัยเครื่องเผาบูชา¹⁷ เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมีได้ทรงดูถูก¹⁸ ขอทรงกระทำดีแก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม¹⁹ แล้วพระองค์จะทรงปิตินันต์ในเครื่องสัตว์บูชาแห่งความชอบธรรม ในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วเขาจะถวายวัวผู้บนแทนบูชาของพระองค์

52

ดาวิดขอบพระคุณ ถึงหัวหน้านักร้อง มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อโดเอกคนเอโดมมาทูลซาอูลว่า □ดาวิดได้มาที่เรือนอาหิเมเลค□

1 โอ เจ้าผู้มีอิทธิ โฉนเจ้าจึงโ้ฮ้อวดในการชั่ว ความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วันยังค่ำ² ลั้นของเจ้าออกอุบายประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมิดโกนคม³ เจ้ารักข่มมากกว่าดีและการมสามากกว่าพูดความชอบธรรม เซลาห์⁴ เจ้ารักทุกคำที่ทาลาย โอ ลั้นแห่งการหลอกลวง⁵ แต่พระเจ้าจะทรงทาลายเจ้าลงเสียเป็นนิตย์ พระองค์จะทรงฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า พระองค์จะทรงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เซลาห์⁶ คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว และจะหัวเราะเยาะเขา กล่าวว่า⁷ □จงดูบุรุษผู้ไม่ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ไว้ใจในความมั่งคั่งอันอุดมของเขา เขาเสริมกำลังตัวเขาในความชั่วร้ายของเขา□⁸ ฝ่ายข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้าเป็นนิจกาล⁹ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิตย์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะเป็นพระนามประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชนของพระองค์

53

ความเลวทรามของมนุษย์ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองมาหะสัท มัสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

1 คนโง่รำพึงในใจของตนว่า □ไม่มีพระเจ้า□ เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง และกระทำความชั่วช้าที่นาสะฮิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทาดิ² พระเจ้าทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า³ เขาทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทาดิ ไม่มีเลย⁴ บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้า ไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า⁵ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่น่ามีความสยดสยอง เพราะพระเจ้าทรงกระจายกระดูกของคนที่ตั้งค้ายสุ้เจ้า พระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายได้อาย เพราะพระเจ้าทรงชังเขา⁶ โอ ขอการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิด เมื่อ

พระเจ้าทรงให้พวกเขลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลามปล้ำ
อิสราเอลจะยินดี

54

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มีสคิลบทหนึ่ง เพลงสดุดี
ของดาวิด เมื่อพวกเขาออกไปทูลข่าวลว่า □ดาวิดซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ□

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์ และแก่แทน
ข้าพระองค์ด้วยอานุภาพของพระองค์² 2 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้า
พระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์³ เพราะคนแปลกหน้า
ได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ ผู้บีบบังคับเสาะหาชีวิตของข้าพระองค์ เขามีได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรง
หน้าเขา เขาล่าห์

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

4 ดุเถิด พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ผดุงชีวิตของ
ข้าพเจ้าไว้⁵ พระองค์จะทรงตอบสนองการร้ายต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้า และทรงขจัดเขา
เสียด้วยความจริงของพระองค์⁶ ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาตามใจสมัครแก่พระองค์
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้น
ประเสริฐ⁷ เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้า ให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง และ
นัยนิตาของข้าพเจ้ามองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้า นั้นสำเร็จ

55

ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย มีสคิลบท
หนึ่ง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขออย่าซ่อน
พระองค์เสียจากคำวิงวอนของข้าพระองค์² ขอทรงสดับ และขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้า
พระองค์เศร้า สลด ใน เรื่อง ร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงส่งเสียง ครวญคราง
³ เพราะเสียงของศัตรู เพราะการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่า เขาฟ้องว่าข้าพระองค์ได้
ทำความชั่วช้า และเขาปมความเกลียดชังข้าพระองค์โดยความโกรธ⁴ ใจของข้าพระองค์
ระทมอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้าพระองค์⁵ ความกลัวและ
ความสะทกสะท้านมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์⁶ และข้าพระองค์
ว่า □โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนี ไปและอยู่สงบ⁷ ดุเถิด ข้าจะได้พ้นเงรไปไกล
ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาล่าห์

ดาวิดขอพระเจ้าทรงทำลายพวกศัตรูของท่าน

8 ข้าจะได้รับหนีไปจากลมตืดเดือดและพายุ□ 9 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงทำลาย
เสีย และให้ภาษาของเขายิ่งเหยิงไป เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและการโกลาหลที่
ในนคร¹⁰ เขาเดินบนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และความบาปผิดกับความ
เศร้าโศกอยู่ภายในนคร¹¹ ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเธอ การหลอกกลวงและการน้อโงง
ไม่พรากไปจากถนนทั้งปวงของเธอ¹² มิใช่ศัตรูผู้เยาะเย้ยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทนได้ มิใช่
ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้พองตัวใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้หลบเขาได้¹³ แต่เป็นท่าน เสมอว่า
เสมอไหลกลับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า¹⁴ เราเคยสน
ทนาปราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าฉันมิตรสนิท¹⁵ ขอมัจจุราช

มาหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น เพราะความเลวทรามอยู่ในที่ที่อยู่อาศัยของเขา และอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขา ¹⁶ สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์ จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด ¹⁷ ทั้งเวลาเช้า เวลาเย็น และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทูล และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า ¹⁸ พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้า ให้ปลอดภัยจากสงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ¹⁹ พระเจ้าจะทรงสดับและลดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เซลาห์ เพราะเขาไม่เปลี่ยนแปลง เขาจึงไม่ยำเกรงพระเจ้า ²⁰ เขายืนมือออกต่อสู้ผู้อยู่อย่างสันติกับเขา เขาฝ่าฝืนพันธสัญญาของเขา ²¹ คำพูดจากปากของเขาเรียบลื่นยิ่งกว่าเนย แต่สงครามอยู่ภายในใจของเขา ถ้อยคำของเขอ่อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว ²² จงมอบภาระของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย ²³ โอ ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเขาลงสู่ปากแดนพิเนาส คนนี้ทำให้โลหิตตกและคนหลอกกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งจำนวนเวลาของเขา แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

56

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโยนาเธเลเมเรโคคิม มิคาบมบทหนึ่งของดาวิด เมื่อชาวฟิลิสเตียจับท่านในเมืองกัท

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ เพราะมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วันยังค่ำ ² โอ ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พวกศัตรูของข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ เพราะหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์ ³ เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ⁴ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวณะของพระองค์ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเนื้อหนังอาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ ⁵ เขาประทุษร้ายต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยังค่ำ ความคิดทั้งสิ้นของเขาล้วนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์ ⁶ เขาร่วมหัวกัน เขาชุมนุมอยู่ เขาเฝ้ารอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ข่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ⁷ เขาจะหนีให้พ้นเพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมาด้วยพระพิโรธ ⁸ พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานั้นไม่อยู่ในบัญชีของพระองค์หรือ พระเจ้าคะ

ดาวิดวางใจในพระเจ้า

⁹ แล้วศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบเช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์ ¹⁰ ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวณะของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวณะของพระองค์ ¹¹ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้ ¹² โอ ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปรักฎิญาณไว้ นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์ ¹³ เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้พ้นจากการลุ่มมิใช่หรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

57

การทูลขอของดาวิด ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทส์ซิท มิคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อท่านหนีซาอูลที่ในถ้ำ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะจิตวิญญาณ ของข้าพระองค์ว่างใจ ใน พระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัย อยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้น ไป 2 ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสิ้นให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า 3 พระองค์จะทรงใช้มาจากฟ้าสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่อยากกลืนข้าพเจ้าเสีย เซลาห์ 4 พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา 4 จิตใจข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางเหล่าสิ่งใด ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ฟันของเขาทั้งหลายคือหอก และลูกธนู ลิ้นของเขาคือดาบคม 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก 6 เขาทั้งหลายวางดาบชายดักเท้าข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค่อมลง เขาขุดบ่อไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกลงไปเสียเอง เซลาห์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า

7 โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์ค่อมคั่ง จิตใจของข้าพระองค์ค่อมคั่ง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ 8 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเกิด พิณใหญ่และพิณเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเกิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ 9 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 10 เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ 11 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

58

การตำหนิผู้พิพากษาธรรม ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทส์ซิท มิคทามบทหนึ่งของดาวิด

1 โอ ชุมนุษย์เอ๋ย ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ โอ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ 2 เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ความผิด ท่านขังความทารุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก

ลักษณะของคนชั่ว

3 คนชั่วหลงเงิน ไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพุดมสา 4 เขามีพิษเหมือนพิษงู เหมือนงูพิษหุนวักที่อุดหูของมัน 5 มันจึงไม่ฟังเสียงของหมองู ผู้ซึ่งมีมนต์ขลัง 6 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงหักฟันในปากของมันเสีย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฉีกเขี้ยวของสิ่งใดหนุมออกเสีย 7 ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ 8 ขอให้เขาเหมือนทากที่ละลายเป็นเมือกไป เหมือนทารกแห้งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์ 9 ก่อนหม้อของเจ้าจะรู้สิกร้อนจากหนามทั้งเป็น พระองค์จะทรงกวาดหนามเหล่านั้น ไปเสียเหมือนลมหมุน และด้วยพระพิโรธของพระองค์ 10 คนชอบธรรมจะเปรมปรีดี เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขาจะเอาโลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา 11 จะมีคนกล่าวว่า ๐ แน่แล้ว มีบาเหน็จให้แก่คนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาโลก ๐

59

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้องตามทำนองอาลัทส์ซิท มิคทามบทหนึ่งของดาวิด เมื่อซาอูลทรงใช้คนให้ไปเฝ้าบ้านของท่านเพื่อจะฆ่าท่านเสีย

1 โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์² ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด³ เพราะดูเถิด เขาข่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้มีอำนาจร่วมกันต่อสู้ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่การละเมิดหรือบาปของข้าพระองค์เอง⁴ เขาวิ่งไปเตรียมพร้อม มิใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรงกระปรีกระเปร่า ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์และทอดพระเนตร⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอทรงตื่นขึ้นลงโทษบรรดาประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้ายแม้สักคนเดียว เซลาห์⁶ เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร⁷ ดูเถิด ปากของเขายังพ่นอยู่ และมีดาบที่ทิ่มฝังปากของเขา เพราะเขาคิดว่า □ใครจะฟังเรา□⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะเขา พระองค์ทรงเยาะเย้ยประชาชาติทั้งปวง⁹ เพราะเหตุพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้าพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์¹⁰ พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ¹¹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเขาเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลืมน ขอให้เขาระหกระเหิน ไปด้วยฤทธานาภาพของพระองค์และทำให้เขาล้มนลง¹² เพราะบาปปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมฝีปากของเขา ขอให้เขาติดกับ โดยความเยอหยิ่งของเขา เพราะการสาปแช่งและการมสาซึ่งเขาเปล่งออกมานั้น¹³ ขอทรงเผาผลาญเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญเขาจนเขาไม่เหลือเลย แล้วเขาจะทราบว่าเขาทรงปกครองเหนือยาโคบ ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เซลาห์¹⁴ ให้เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร¹⁵ ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินอ้อมก็ขู่คำราม¹⁶ แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอาณาภาพของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์¹⁷ โอ ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

60

ดาวิดทูลขอการช่วยให้พ้นไป ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองซูซานเอดูท มิคทามบทหนึ่งของดาวิดเพื่อสั่งสอน เมื่อท่านขับเคียวกับอาร์มึนาหะราอิม และกับอาร์มึซบาห์ และเมื่อซาลับโยอาบ ได้ฆ่าชาวเอโดมเสียหนึ่งหมื่นสองพันคนในภูเขาเกลือ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย โอ ขอให้พระองค์ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก² พระองค์ทรงกระทำให้แผ่นดินหวั่นไหว ทรงให้มันแตกแยกออก ขอทรงข่มของของมันเพราะมันโยกเยก³ พระองค์ทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์ประสบความลำบาก พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำองุ่นแห่งความประหลาดใจ⁴ พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อชักขึ้นเพราะเหตุความจริง เซลาห์⁵ ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่

พระองค์ทรงรักจะได้รับกรช่วยเหลือ 6 พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า
 □เราจะปีติยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุดคทอก 7 ก็เลอาดเป็นของ
 เรามันเสห์เป็นของเรา เอพราอิมเป็นที่กันศิระของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติ
 ของเรา 8 โอมัธเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้อง
 ด้วยความมิชชเยเหนือฟิลิสเตีย 9 ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้า
 ไปยังเอโดม 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ
 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ 11 ขอ
 ประธานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้
 ผล 12 โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหย
 ยับคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลาย

61

ดาวิดร้องทูลต่อพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของ
 ข้าพระองค์ 2 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของข้า
 พระองค์อ่อนระอาไป ขอทรงนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์ 3 เพราะพระองค์
 ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู 4 ข้าพระองค์จะอยู่ใน
 พลับพลาของพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะวางใจในที่กำบังปีกของพระองค์ เชลาห์ 5 โอ
 ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้าพระองค์ และพระองค์ประธาน
 มรดกของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 6 พระองค์จะทรงยึด
 พระชนม์ของกษัตริย์ ให้ปีเดือนของท่านยืนนานไปหลายชั่วอายุ 7 ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระ
 พักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ โอ ขอทรงแต่งตั้งความเมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน 8 แล
 9 ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำ
 ปฏิญาณอยู่แต่ละวันนั้น

62

ดาวิดวางใจในพระเจ้าแต่ผู้เดียว ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยดูรุน เพลงสดุดีของ
 ดาวิด

1 แนนอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยท่าพระเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์ 2
 พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวใหญ่โต 3 พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสักเท่าใด เจ้าทุก
 คนจะถูกสังหาร ผู้เหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยก 4 เขาคิดแต่เพียงจะผลักท่านลง
 มาจากยศของท่าน เขาพอใจในความเท็จ เขาอวยพรด้วยปากของเขา แต่เขาซ่อนอยู่ในใจ
 เชลาห์ 5 จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยท่าพระเจ้าแต่องค์เดียว เพราะความหวังของข้าพเจ้า
 มาจากพระองค์ 6 พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อม
 ปรการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว 7 ความช่วยให้รอดและสง่าราศีของข้าพเจ้า
 อยู่ที่พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า 8 ประชาชนเอ๋ย จง
 วางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่
 ลี้ภัยของเรา เชลาห์ 9 คนฐานะต่ำก็เป็นสิ่งไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อซังดู
 เขาก็ลอยขึ้น เขารวมด้วยกันยังเบากว่าสิ่งไร้สาระ 10 อย่างวางใจในการบิบบังคน อย่างหวัง
 เปล่าด้วยการปล้นสะดม ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น อย่างวางใจในสิ่งนั้น 11 พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง

ข้าพเจ้า ได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าภูตธานุภาพเป็นของพระเจ้า ¹² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา

63

ดาวิดกระหายหาพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารยูดาห์

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ แต่ข้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ เนื้อหนังของข้าพระองค์กระเสือกกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งและกระหายน้ำ ที่ที่ไม่มีน้ำ ² เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จึงเคยเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นภูตธานุภาพและสง่าราศีของพระองค์ ³ เพราะความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ ⁴ เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญ พระองค์ตราบเท่าชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขุมมือต่อพระนามของพระองค์ ⁵ จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหนาดังกิน ไช้กระดูกและไขมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ขึ้นบาน ⁶ เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรึกตรองถึงพระองค์ทุกยาม ⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงเปรมปรีดีอยู่ในร่มปีกของพระองค์ ⁸ จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้

ดาวิดมั่นใจว่าพวกศัตรูจะถูกทำลาย

⁹ แต่บรรดาผู้แสวงหาชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดินโลก ¹⁰ เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของสุนัขจิ้งจอก ¹¹ แต่กษัตริย์จะทรงเปรมปรีดีในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิญาณในพระนามของพระองค์จะรอดอ้างพระนามนั้น แต่ปากของคนมุสาจะถูกปิด

64

ดาวิดขอให้รอดพ้นจากพวกศัตรู ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความคิดกลัวศัตรู ² ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากการทารุณอย่างลับๆของคนชั่ว จากการปองร้ายของคนกระทำความชั่วช้า ³ ผู้สลับลิ้นของเขาอย่างลับตาบ ผู้เอาคำขมขื่นเล็งอย่างลึกลับ ⁴ ยิ่งออกมาจากที่ชุมนุมคนปราศจากตาหนึ่ ยิ่งเขาเห็นที่และอย่าง ไม่กลัวเกรง ⁵ เขายึดจุดประสงค์ชั่วของเขาไว้มัน เขาพูดถึงการวางกับดักอย่างลับๆ คิดว่า □ใครจะเห็นเขาทั้งหลายได้□ ⁶ เขาทั้งหลายค้นหาความชั่วช้า เขาทั้งหลายค้นหาอย่างขมิขมั้นจนสำเร็จ เพราะความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นลึกลับนัก ⁷ แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที ⁸ เพราะว่าเขาทำให้ลิ้นของเขาเป็นสิ่งที่สะดุดแก่เขาเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป ⁹ แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตรึกตรองถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว ¹⁰ คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะรอดอ้างพระองค์

65

การสรรเสริญพระคุณของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีและบทเพลงของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญคอยท่าพระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณแก่พระองค์² โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสถับคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมายังพระองค์³ ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้

ความประเสริฐของพระเจ้าต่อผู้เลือกสรรของพระองค์

4 สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอิมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่น่าครั้นคร้าม พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของที่สิ้นสุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น⁶ พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงค้ำค้ำพระองค์ไว้ด้วยอานาภาพ⁷ ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนองของทะเล เสียงอึงคะนองของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย⁸ ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดินโลก ไกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อทวยสำคัญของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เขาขึ้นและเย็นลงกู่ก้องด้วยความชื่นบาน⁹ พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำ พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิ่งด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้ เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ¹⁰ พระองค์ทรงรดน้ำตามรอย โถของน้ำอย่างอุดม และให้ซี โกราบลง ให้อุ่นละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลิตผลของมัน¹¹ พระองค์ทรงให้ปีเป็นยอดด้วยความดีของพระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไพเราะล้นเหลือ¹² ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็หยุดยั้งเนินเขาคาคอดด้วยความชื่นบาน¹³ ป่าพุ่มห่มตัวด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาพร่าวไปด้วยข้าวเขาหรือร้องด้วยความชื่นบานและร้องเพลง

66

ดาวิดบอกถึงความประเสริฐอันพิเศษของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง บทเพลงหรือเพลงสดุดี

1 แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงทำเสียงชื่นบานถวายพระเจ้า² จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์³ จงทูลพระเจ้าว่า ปพระราชกิจของพระองค์น่าครั้นคร้ามยิ่งนัก ฤทธาานุภาพของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์⁴ แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เขาทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์⁵ เชลาห์⁶ 5 จงมาดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ พระราชกิจของพระองค์น่าครั้นคร้ามต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์⁶ พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำ ไปที่นั่นเราได้เปรมปรีดีในพระองค์⁷ ผู้ทรงปกครองด้วยอานาภาพของพระองค์เป็นนิตย์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้าบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้คนมักกบฏยกย่องตนเอง เชลาห์⁸ โอ คนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์⁹ ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และมีได้ทรงยอมให้เท่าเราพลาด¹⁰ โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงหลงใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน¹¹ พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาในข่าย พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้าพระองค์¹² พระองค์ทรงให้คนขับรถรบหีบศิระของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยไฟลุยน้ำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อิมเอบ¹³ ข้าพระองค์จะเข้า

ไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อพระองค์¹⁴ ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้ และที่ปากข้าพระองค์ได้กล่าวในยามที่ข้าพระองค์ทุกข์ชยากลำบาก¹⁵ ข้าพระองค์จะถวายสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาแต่พระองค์พร้อมกับควั่นเครื่องสัตวนุชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบูชาด้วยวัวผู้และแพะเซลาห์¹⁶ บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณข้าพเจ้าบ้าง¹⁷ ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์¹⁸ ถ้าข้าพเจ้าได้บ่มความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสถับ¹⁹ แต่พระเจ้าได้ทรงสถับแน่ทีเดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า²⁰ สาธุการแต่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์เสียจากข้าพเจ้า

67

การอธิษฐานและการสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีหรือบทเพลง

¹ ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอำนวยพรแก่ข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้พระพิภคร์ฉายสว่างแก่ข้าพระองค์ เซลาห์² เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น³ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์⁴ โอ ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม และทรงครอบครองชาวประเทศทั้งหลายในโลก เซลาห์⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์⁶ แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยพรแก่เรา⁷ พระเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

68

การอธิษฐานเมื่อคนอิสราเอลย้ายหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีหรือบทเพลงของดาวิด

¹ ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระจัดไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเมืองพระพิภคร์พระองค์² ควั่นถูกขับ ไปฉันทไค ก็ขอทรงไล่เขาไปฉันทันนั้น ชี้ตั้งละลายต่อหน้าไฟฉันทไค ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อเมืองพระพิภคร์พระเจ้าฉันทันนั้น³ แต่ขอให้คุณชอบธรรมชื่นบาน ให้เขาเดินโลดต่อเมืองพระพิภคร์พระเจ้า ให้เขาลิงโลดด้วยความชื่นบาน⁴ จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาหนะโดยพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์ จงลึงโลดต่อเมืองพระพิภคร์พระองค์⁵ พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำพร้าพ่อ และทรงเป็นผู้พิพากษาของหญิงม่าย⁶ พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยวเปล่าอยู่ในครอบครัว พระองค์ทรงปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวน แต่คนมักกบฏจะอาศัยในแผ่นดินที่แห้งแล้ง⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถิ่นทุรกันดาร เซลาห์⁸ แผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ท้องฟ้าก็เทฝนลงมาต่อเมืองพระพิภคร์พระเจ้า ภูเขาซีนายโน้มสั่นสะเทือนต่อเมืองพระพิภคร์

พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล ⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงส่งฝนอันอุดมลงมา เมื่อ
 มรดกของพระองค์อ่อนระโหย พระองค์ทรงฟื้นขึ้นใหม่ ¹⁰ ชุมชนชนของพระองค์ก็มาอาศัย
 ในนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความดีของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่คนขัดสน
¹¹ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวณะ พวกที่นำขวานั้นก็เป็นพวกใหญ่โต ¹² บรรดาภคัตริ
 ย์ของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่รีบมาได้แบ่งกัน ¹³ ถึงแม้
 ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนปึกนกเขาที่บินด้วยเงิน และขนของมันที่บิน
 ด้วยทองคำ ¹⁴ เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระจายกษัตริย์ ณ ที่นั้น มันก็ชาวเหมือนหิมะที่ตกลงบน
 ภูเขาศีลโมน ¹⁵ ภูเขาของพระเจ้าเหมือนยังภูเขาเมืองบาชาน ภูเขาที่มียอดสูงก็เหมือนยัง
 ภูเขาเมืองบาชาน ¹⁶ ภูเขาที่มียอดสูงเอ๋ย ทำไมไม่มองด้วยความริษยา ณ ที่ภูเขาซึ่งพระเจ้าทรง
 ประสงค์ให้เป็นที่พักของพระองค์ เออ ที่ที่พระเยโฮวาห์จะประทับเป็นนิตย์ ¹⁷ รถรบของ
 พระเจ้าอ่อนแก่นั่นคือมีทูตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลาง
 พวกเขา เหมือนในซินาย คือในสถานบริสุทธิ์ ¹⁸ พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำ
 พวกเขลยไปเป็นเขลยอีก และรับของประทานเพื่อมนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่ภักด้วย เพื่อพระ
 เยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงประทับท่ามกลางพวกเขา ¹⁹ สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรง
 คำชูเราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เซลาห์ ²⁰ พระเจ้าของเรา
 เป็นพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้พ้นความตายนั้นก็อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ แต่
 พระเจ้าจะทรงตีศีรษะของศัตรูของพระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมีผมของผู้ที่ขึ้นดำเนินใน
 ทางละเมิดของเขา ²² องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจากบาชาน
 เราจะนำประชาชนของเรากลับมาจากที่ลี้ภัยของทะเล ²³ เพื่อเจ้าจะเอาเท้าอาบเลือดของคู
 อริของเจ้า เพื่อลิ้นสุนัขของเจ้าจะมีส่วนด้วย ²⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์
 ปรากฏแล้ว การเสด็จของพระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์ของข้าพระองค์ เข้าใน
 สถานบริสุทธิ์ ²⁵ นักร้องนำหน้า นักดนตรีคัดท้าย ระหว่างนั้นมีสตรีเล่นรำมะนา ²⁶ ท่านทั้ง
 หลายผู้เป็นน้ำพุของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ในที่ชุมนุมใหญ่
²⁷ นั้นมีเบนยามินผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาหรืออยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่งเศบูล
 น เจ้านายแห่งนัฟทาลี ²⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเรียกอาณาภาพของพระองค์มา พระเจ้า
 ทรงบัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย ²⁹ บรร
 ดาภคัตริย์จะนำของกำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม
³⁰ ขอทรงขนานหมูคนเทีแห่งด้วยหอก ฟุ้งวักกับลูกวักแห่งชนชาติทั้งหลาย จนเขาทุกคน
 ยินยอมด้วยถวายเงินแผ่น ขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้ปีติยินดีในสงครามได้กระจัดพลัดพราก
 ไป ³¹ พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ เออีโอเปียจะรีบยื่นมือของเขาออกทูลพระเจ้า ³² โอ
 บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญองค์
 พระผู้เป็นเจ้า เซลาห์ ³³ ต่อพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ดึกดำบรรพ์ ดุเถิด พระองค์
 ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ คือพระสุรเสียงทรงมหิทธิฤทธิ์ ³⁴ จงถวายฤทธานุภาพ
 แต่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่
 ในท้องฟ้า ³⁵ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครั้นคร้ามในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
 คือพระเจ้าของอิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิ์และกำลังแก่ประชาชนของพระองค์
 สาธุการแต่พระเจ้า

ดาวิดร้องทุกข์เรื่องความยากลำบาก ถึงหัวหน้านักร้อง ตามท่านองโยชานานิม เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำขึ้นมาถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์แล้ว 2 ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึก ไม่มีที่ขึ้น ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลึก และน้ำท่วมข้าพระองค์ 3 ข้าพระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้องไห้ คอของข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์มัวลง ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์ 4 บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์โดยไรเหตุ มีมากยิ่งกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ คนที่จะทำลายข้าพระองค์ก็มีอิทธิพล คือผู้ที่เป็นพวกศัตรูของข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุ แล้วข้าพระองค์ได้ส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์มิได้ขโมยไป 5 โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่ของข้าพระองค์ ความผิดพลาดที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ซ่อนไว้จากพระองค์ 6 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธา ขออย่าให้บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์ได้รับความอับเพราะข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขออย่าให้บรรดาผู้ที่สะหาหพระองค์ได้ความอับยศเพราะข้าพระองค์ 7 ที่ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความอับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์ 8 ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างดาวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์ 9 ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์ และคำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์ 10 เมื่อข้าพระองค์ร้องไห้และถ่อมใจลงด้วยการอดอาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์ 11 ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลายเป็นขี้ปากของเขา 12 คนที่นั้งที่ประตูเมืองก็พูดหาหน้าข้าพระองค์ คนขี้เมาแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์

การทูลขอให้พ้นไป

13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาอันเหมาะสม โอ ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์ 14 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากจมลงในเลน ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์และจากน้ำลึก 15 ขออย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลึกลงในข้าพระองค์เสีย หรือปากแดนผู้ตายบิข้าพระองค์ไว้ 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์ 17 ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกข์ใจ ขอทรงรีบฟังข้าพระองค์ 18 ขอมากลัศจรรย์วิญญาณข้าพระองค์ ทรงไถ่จิตวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงปลดเปลื้องข้าพระองค์ 19 พระองค์ทรงทราบการที่ข้าเยาะเย้ยข้าพระองค์แล้ว ทั้งความอับและความอับยศของข้าพระองค์ บรรดาคู่อริของข้าพระองค์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์หมด 20 การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจข้าพระองค์ชอกช้ำ ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ ข้าพระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่มี หาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ 21 เขาให้ดิหมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย 22 ขอให้สำหรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงร้าย และสิ่งที่ควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขาให้กลายเป็นเครื่องดัก 23 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะไม่ได้มองไม่เห็น และทำนั้นเอาเขาให้สิ้นสะเทือนเรื่อยไป 24 ขอทรงเทความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วอันร้อนยิ่งตามทันเขา 25 ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในดินที่ของเขา 26 เพราะเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเมืยนต์ เขาเล้าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ให้บาดเจ็บแล้ว 27 ขอทรงเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เขาได้รับความชอบธรรมจากพระองค์ 28 ขอให้เขาถูกลบออกเสียจากทะเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เขาขึ้นทะเบียน

ไว้ในหมอกคนชอบธรรม²⁹ แต่ข้าพระองค์ทุกซึกซายและมีความเศร้าโศก โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง³⁰ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์โดยโมทนาพระคุณ³¹ การนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์มากกว่าวิญญูหรือวิญญูทั้งเขาและกิบ³² บรรดาผู้ถ่อมใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้สละหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านฟื้นขึ้นขึ้น³³ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคนขัดสน และมีได้ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจองจำ³⁴ ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น³⁵ เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาห์ขึ้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น และได้เป็นกรรมสิทธิ์³⁶ เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

70

การอธิษฐานเรื่องคนอธรรมและคนชอบธรรม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด สำหรับการบูชาอันเป็นที่ระลึก

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์เถิด² ขอให้ผู้ที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้อายุและเกิดความอลวน ขอให้ผู้ปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เจ็บนั้นต้องหันกลับไปและได้รับความอัปยศ³ ผู้ที่พูดว่า โอ้อ้าฮา อ้าฮา นั่นขอให้ต้องหันกลับไปเพราะเป็นผลแห่งความอายของเขา⁴ ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก⁵ แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรีบมาหาข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

71

ดาวิดทูลขอเพื่อตนเองและเรื่องพวกศัตรูของท่าน

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ อยาให้ข้าพระองค์ครึบความละอายเลย² ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด³ ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื้อมมือของคนอธรรมและคนดื้อรั้น⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กขึ้นมา⁶ ข้าพระองค์พึ่งพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ⁷ ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์⁸ ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ⁹ เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง¹⁰ เพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์กล่าวร้ายข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ปรักหักกัน¹¹ และกล่าวว่า พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงข่มเหงและฉวยเขาไว้ เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้น¹² โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกลข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้า

พระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์¹³ ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์ได้รับความอายและถูกล้างผลาญเสีย ผู้เสาะหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและความอับยศท่วมเขา¹⁴ แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น¹⁵ ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์นั้นยังคำ เพราะจำนวนเหล่านั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์¹⁶ ข้าพระองค์จะไปถวายพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์เท่านั้น¹⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กมา และข้าพระองค์ยังป่าวร้องราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์¹⁸ แม้จะถึงวัยชราและผมหงอกก็ตาม โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอาณาภาพของพระองค์แก่ชั่วอายุถัดไป และฤทธิ์เดชของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เกิดมา

การสรรเสริญพระเจ้า

¹⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ไปถึงที่สูงนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์²⁰ พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ประสบความสำเร็จทุกซี่ยากลำบากเป็นอันมากจะทรงร้องข้าพระองค์ขึ้นมาอีก พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นมาอีกจากที่ลึกของโลก²¹ พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์และเล่าโลมข้าพระองค์รอบด้าน²² โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์ โอ ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่²³ ริมฝีปากของข้าพระองค์จะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้²⁴ และลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังคำ เพราะผู้ซึ่งแสวงหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอับอายและอับยศ

72

ดาวิดอธิษฐานเพื่อซาโลมอน เพลงสดุดีเพื่อซาโลมอน

¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโอรส² ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และคนยากจนขอพระองค์ด้วยความยุติธรรม³ บรรดาภูเขายกจะบังเกิดสันติสุขสำหรับประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม⁴ ท่านจะสูคติของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยให้พ้นแก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะทูปผู้บีบบังคับเป็นขึ้นๆ⁵ พวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ตราบที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์คงอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ⁶ ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เหมือนห่าฝนที่รดแผ่นดินโลก⁷ ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมจน ไม่มีดวงจันทร์⁸ ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก⁹ บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะกราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเลียผงคลี¹⁰ บรรดา กษัตริย์แห่งเมืองทาร์ซิชและของเกาะทั้งปวงจะถวายราชบรรณาการ บรรดา กษัตริย์แห่งเซบาและเสบิบาจะนำของกำนัลมา¹¹ กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงไหว้ท่าน บรรดาประชาชาติจะปรนนิบัติท่าน¹² เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขาร้องทูล คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์¹³ ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน¹⁴ ท่านจะไถ่ชีวิตของเขาจากการหลอกลวงและความรุนแรง และโลหิตของเขาจะประเสริฐในสายตาของท่าน¹⁵ ท่านผู้หนึ่งจะมีชี

ชีวิตยืนนาน คนจะถวายทองคำเมืองเซบาแก่ท่าน เขาจะอธิษฐานเพื่อท่านเรื่อยไป และจะ
 อวยพรท่าน วันยังค่ำ ¹⁶ จะมีข้าวอุดมในแผ่นดินบนยอดภูเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดินจะ
 แกว่ง ไกลเหมือนเลบานอน และคนจากนครจะบานออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา ¹⁷ นามของ
 ท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดย์ ชื่อเสียงของท่านจะยิ่งยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพรกันเอง
 โดยใช้ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร ¹⁸ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์
 พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แต่พระองค์เดียว ¹⁹ สาธุการแด่
 พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิรันดย์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก เอเมนและเอเมน
²⁰ คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

73

เล่มที่สามซึ่งเปรียบกับหนังสือเลวีนิติ เกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์ พระประสงค์ของพระเจ้า
 สำหรับคนชอบธรรมและคนอธรรม เพลงสดุดีของอาสาฟ

¹ แท้จริงพระเจ้าทรงติดต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์ ² แต่ข้าพเจ้าเล่า เฝ้าของ
 ข้าพเจ้าเกือบจะขาด ย่างเฝ้าของข้าพเจ้าหมิ่นพลาดเต็มที่แล้ว ³ เพราะข้าพเจ้าริษยาคน
 โง่เขลาเมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว ⁴ เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บ
 ปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่ ⁵ เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่น ๆ
 เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่น ๆ ⁶ เพราะฉะนั้นความเยอหยิ่งจึงเป็นสร้อยคอของเขา
 ความทารุณคลุมเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย ⁷ ตาของเขาพองด้วยความอ้วนพี เขามีสิ่งของ
 เหลือเฟือตามใจปรารถนา ⁸ เขาเหยยและพูดด้วยความมุ่งร้าย เขาใฝ่สูงขู่ว่าจะบีบบังคับ ⁹ เขา
 อ้าปากสู่ฟ้าสวรรค์ และลิ้นของเขา ก็คั่นองไปในโลก ¹⁰ ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับ
 มา และน้ำแห่งความบริบูรณ์ถูกบีบให้เขาทั้งหลาย ¹¹ และเขาทั้งหลายพูดว่า □พระเจ้าทรง
 ทราบ ได้อย่างไร พระองค์ผู้สูงสุดมีความรู้หรือ □ ¹² ดูเถิด คนอธรรมเป็นเช่นนี้แหละ เขา
 เจริญในแผ่นดินโลกและร่ำรวยขึ้น ¹³ แท้จริง ข้าพเจ้าชำระใจให้สะอาด และชำระมือด้วยความ
 บริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์ ¹⁴ เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกขนาบอยู่ทุกเช้า ¹⁵
 ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า □ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้ □ ดูเถิด ข้าพระองค์จะทำผิดต่อชั่วอายุแห่ง
 บุตรทั้งหลายของพระองค์แล้ว ¹⁶ แต่เมื่อข้าพระองค์ตรัสคิดว่า จะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร
 ข้าพระองค์คร่ำครวญ เป็นงานที่เหน็ดเหนื่อย ¹⁷ จนข้าพระองค์เข้าไป ในสถานบริสุทธิ์ของ
 พระเจ้า แล้วข้าพระองค์จึงพิเคราะห์เห็นปลายทางของเขาทั้งหลาย ¹⁸ จริจละ พระองค์ทรง
 วางเขาไว้ในที่สิ้น พระองค์ทรงกระทำให้เขาสัมถึงความพินาศ ¹⁹ เขาถูกนำไปสู่การรกร้าง
 ในครุ่เดียวเสียจริงๆ เขาถูกรอบงำด้วยความสยดสยองอย่างสิ้นเชิง ²⁰ โอ ข้าแต่องค์พระผู้
 เป็นเจ้า เหมือนความฝันทั้งที่ตื่นอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตื่นอยู่ พระองค์จะดูหมิ่นภาพของเขา
²¹ เมื่อจิตใจของข้าพระองค์ขมขื่น เมื่อข้าพระองค์เสียวแปลบถึงหัวใจ ²² ข้าพระองค์โง่
 และไม่เดียงสา ข้าพระองค์ประพฤติเหมือนสัตว์ต่อพระพักตร์พระองค์ ²³ ถึงกระนั้นก็ดี ข้า
 พระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของข้าพระองค์ไว้ ²⁴ พระองค์จะทรง
 นำข้าพระองค์ด้วยความปรีกษาของพระองค์ และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์
 ให้ได้รับเกียรติยศ ²⁵ นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์
 แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาผู้ใดในโลก ²⁶ เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่
 พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิรันดย์ ²⁷ เพราะดู
 เกิด บุคคลผู้ห่างเหินจากพระองค์จะพินาศ พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่จริงต่อพระองค์สืบ

ไป 28 แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้าใกล้พระเจ้าในดี ข้าพระองค์ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะได้เล่าถึงพระราชมงคลทั้งสิ้นของพระองค์

74

คำพยากรณ์ไว้ทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็มเมื่อพวกอิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลย
มัสดิบทหนึ่งของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า โฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทั้งหลายทิ้งเสีย เป็นนิตย์ โฉนความกริ้วของพระองค์รุนแรงขึ้นต่อแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ 2 ขอทรงระลึกถึงชุมนุมชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่มาแต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้ให้เป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ ขอทรงระลึกถึงภูเขาศิโยน ซึ่งพระองค์ทรงเคยประทับนั้น 3 ขอทรงนำอย่างพระบาทของพระองค์มายังซากปรักหักพังอยู่เนื่องนิตย์ คือมายังสิ่งทั้งปวงที่ถูกศัตรูกระทำอย่างชั่วร้ายในสถานบริสุทธิ์นั้น 4 พวกคูร์ของพระองค์คำรามอยู่กลางสถานประชุมของพระองค์ เขาตั้งธงของเขาเองไว้เป็นหมายสำคัญ 5 คนหนึ่งคนใดจะมีชื่อเสียงเหมือนคนยกขวานขึ้นเหนือพุ่มต้นไม้อัน 6 แต่บัดนี้บรรดาไม้ที่แกะสลักทั้งสิ้นเขาก็พังลงมาเสียด้วยขวานและค้อน 7 เขาเอาไฟเผาสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ เขาทำลายความศักดิ์สิทธิ์แห่งสถานที่พระนามของพระองค์ประทับนั้นถึงดิน 8 เขารำพึงในใจว่า □เราจงทำลายเขาทั้งหลายให้สิ้นเชิง □ เขาเผาบรรดาสถานประชุมของพระเจ้าที่ในแผ่นดินหมด 9 พวกเราไม่เห็นหมายสำคัญทั้งหลายของเรา ไม่มีผู้พยากรณ์อีกแล้ว ในพวกเราไม่มีใครทราบวามานเท่าใด 10 โอ ข้าแต่พระเจ้า คูร์จะเขี่ยอยู่นานเท่าใด ศัตรูจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ หรือ 11 โฉนพระองค์จึงหดพระหัตถ์ของพระองค์เสีย คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงเหยียดพระหัตถ์จากพระทรวงของพระองค์ 12 ถึงกระนั้น พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพระองค์ทรงอยู่แต่ดึกดำบรรพ์ ทรงประกอบกิจการรอดท่ามกลางแผ่นดินโลก 13 พระองค์ทรงแยกทะเลด้วยฤทธานภาพของพระองค์ พระองค์ทรงหักหัวมังกรในน้ำ 14 พระองค์ทรงทุบหัวทั้งหลายของเลวีอาธานเป็นชิ้นๆ พระองค์ประทานมันให้เป็นอาหารของคนที่ย่ำยีอยู่ในถิ่นทุรกันดาร 15 พระองค์ทรงแยกเปิดน้ำพุและลำธาร พระองค์ทรงให้แม่น้ำที่ไหลอยู่เสมอแห่งไป 16 วันเป็นของพระองค์ คืนเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงสถาปนาความสว่างและดวงอาทิตย์ 17 พระองค์ทรงจัดเขตทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว 18 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกขึ้นว่า ศัตรูเยาะเย้ยอย่างไร และชนชาติใดได้หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์อย่างไร 19 โอ ขอย้ำทรงมอบวิญญูญาณแก่เขาของพระองค์แก่ฝูงชนโหดร้าย ขอย้ำทรงลบล้างชุมนุมชนยากจนของพระองค์เป็นนิตย์ 20 ขอสนพระทัยในพันธสัญญา เพราะสถานที่มืดของแผ่นดินเต็มไปด้วยที่อยู่ของความทารุณ 21 โอ ขอย้ำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับ ได้อาย ขอให้คนจนและคนขัดสนสรรเสริญพระนามของพระองค์ 22 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้น สู้คดีของพระองค์ ขอทรงระลึกว่าคนโง่เขลาของพระองค์อยู่วันยังค่ำ 23 ขอย้ำทรงลบล้างเสียงของคูร์ของพระองค์ เสียงอึ่งคางคกของคนที่ย่ำยีพระองค์ก็เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ

75

ผู้พยากรณ์สรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง ตามท่านองอาลหัสซิท เพลงสดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ เพราะบรรดาพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ประกาศว่าพระนามของพระองค์อยู่ไกล

คำสัญญาว่าจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม

2 เมื่อสถานประชุมมาอยู่ต่อหน้าเรา เราจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม³ เมื่อแผ่นดินโลกละลาย พร้อมทั้งบรรดาชาวแผ่นดินโลกนั้น ผู้ที่รักษาเสาของมันให้มันอยู่คือเราเอง เบลาล⁴ เราพูดกับคนโง่เขลาว่า โออย่าประพฤติโง่เขลา และแก่คนชั่วว่า โออย่ายกเขาขึ้น⁵ อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง หรือพูดจาวางคอแข็ง⁶ เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมีเข้ามาจากทิศใต้⁷ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น⁸ เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้วยลูกหนึ่ง มีน้ำองุ่นเป็นฟอง ประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดื่มจากถ้วยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะดื่มหมดทั้งตะกอน⁹ แต่ข้าพเจ้าจะประกาศเป็นนิตย์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ¹⁰ บรรดาเขาของคนชั่วจะถูกเราตัดออกหมด แต่เขาของผู้ชอบธรรมจะถูกเช็ดชูขึ้น

76

การประกาศถึงความรุ่งเรืองของพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย เพลงสดุดีหรือบทเพลงของอาสาฟ

1 ในยูดาห์เขารู้จักพระเจ้า ในอิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง² ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในซาเลม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน³ ที่นั่นพระองค์ทรงหักลูกธนูทั้งหลาย ดาบ และการยุทธ์ เบลาล⁴ พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่งกว่าภูเขาที่มีเหยื่อ⁵ ด้วยว่าคนใจเข้มแข็งถูกริบข้าวของ เขาหลับไป ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นไม่สามารถใช้มือของเขาได้อีกแล้ว⁶ โอ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงขนานทั้งรถม้าและม้าก็ลวงลับไป⁷ แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่าคร้ามกลัว เมื่อพระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้วใครจะยืนอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ได้⁸ พระองค์ทรงสิ้นคำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ⁹ เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นพิพากษา เพื่อช่วยผู้ถ่อมตัวทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เบลาล¹⁰ และ ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลืออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้

จงปรนนิบัติพระเจ้าด้วยความยำเกรง

11 จงปฏิบัติตามต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์นั้นของกำนัลมายังพระองค์ผู้ซึ่งเขาควรเกรงกลัว¹² พระองค์จะทรงตัดดวงจิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่น่าคร้ามกลัวแก่บรรดาภคมนตรีแห่งแผ่นดินโลก

77

นักแต่งสดุดีสู้กับความไม่วางใจ ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเยดูธุน เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเย็บพระกรรณสดับข้าพเจ้า² ในวันยากลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า

แสงวาทองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้าไหลออกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล่าโลม 3 ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็คร่ำครวญตรง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เซลาห์ 4 พระองค์ทรงจับหนังตาของข้าพระองค์ไว้ไม่ให้ปิด ข้าพระองค์ทุกข้มากจนพูดไม่ออก 5 ข้าพระองค์พิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพระองค์จำปีที่นมานามาแล้ว ได้ 6 ข้าพระองค์ระลึกถึงบทเพลงของข้าพระองค์ในกลางคืน ข้าพระองค์ตรีกตรองกับจิตใจของตนเอง และจิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็เสาะหา 7 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และจะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ 8 ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์หรือ พระสัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุหรือ 9 พระเจ้าทรงลึ้มที่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราะพระพิโรธพระองค์จึงทรงปิดความสังเวชเสียหรือ□ เซลาห์

การช่วยชนะ

10 และข้าพเจ้าว่า □นั้นแหละเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้งหลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด□ 11 ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการมหัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อนๆ 12 ข้าพระองค์จะตรีกตรองถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าวถึงพระราชกิจของพระองค์ 13 โอ ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา 14 พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 15 พระองค์ได้ทรงไถ่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรของพระองค์ คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เซลาห์ 16 โอ ข้าแต่พระเจ้า เมื่อน้ำเห็นพระองค์ น้ำเห็นพระองค์ มันก็เกรงกลัวแน่ทีเดียว ที่ลึกลงสู่ทะเล 17 เมฆเทน้ำลงมา ท้องฟ้าก็คะนองเสียง ลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา 18 ฟ้าผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ฟ้าแลบทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและหัวันไหว 19 พระมรรคาของพระองค์อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำมึมหิม่าทั้งหลาย ถึงกระนั้นรอยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครรู้ 20 พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโมเสสและอาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

78

คนอิสราเอลจะสอนลูกหลานเรื่องความดีเลิศของพระเจ้า มีศกิลบทหนึ่งของอาสาฟ

1 โอ ประชาชนของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลายฟัง ถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า 2 ข้าพเจ้าจะอ้างปากกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลึกลับของโบราณกาล 3 ถึงสิ่งที่เราทั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา 4 เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของเขา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และฤทธานภาพของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ 5 เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโอวาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้งพระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา 6 เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลานที่จะเกิดมา และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา 7 เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า และไม่ลืมพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ 8 และเพื่อเขาจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเขา คือชั่วอายุที่ดื้อดองและมักกบฏ ชั่วอายุที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า 9 บรรดาคนเอเฟราอิม มีอาวุธพร้อมและถือค้อนธนู ได้หันกลับในวันสงคราม 10 เขาทั้งหลายมิได้รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของ

พระองค์¹¹ เขาลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา¹² พระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเขา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร่นาโคอัน¹³ พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เขาเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง¹⁴ ในกลางวันพระองค์ทรงนำเขาด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟคืนยังรุ่ง¹⁵ พระองค์ทรงฝ่าหินในถิ่นทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เขาดื่มเหมือนมาจากที่ลึก¹⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ลำธารออกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ¹⁷ แต่เขายังกระทำบาปยิ่งขึ้นต่อพระองค์ ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในที่แห่งแสง¹⁸ เขาทดลองพระเจ้าอยู่ในใจของเขาโดยเรียกร้องอาหารที่เขาอยาก¹⁹ เขาพูดปรักปรำพระเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงเตรียมสำหรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ²⁰ ดูเถิด พระองค์ทรงดีทินให้น้ำพุออกมา และลำธารก็ไหลล้น พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรงจัดเนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ²¹ เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพล่งขึ้นสู้ยาโคบ พระพิโรธของพระองค์สูงขึ้นไปสู่อิสราเอล²² เพราะเขาไม่เชื่อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์²³ พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเอื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์²⁴ พระองค์ทรงหลังมานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารทิพย์ให้เขา²⁵ มนุษย์ได้กินอาหารของทูตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม²⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ลมตะวันตกพัดในฟ้าสวรรค์ และทรงนำลมใต้ออกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์²⁷ พระองค์ทรงหลังเนื้อให้เขาอย่างผกคลี คือนกตั้งเม็ดทรายในทะเล²⁸ พระองค์ทรงให้มันตกลงมากลางค่ายของเขา และรอบที่อาศัยของเขา²⁹ เขาได้รับประทานอิ่มดี เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก³⁰ แต่ก่อนที่เขาจะหายอยาก ขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของเขา³¹ พระพิโรธของพระเจ้าพลุ่งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสังหารคนฉกรรจ์ที่สุดของเขาเสีย และทรงคว่ำคนที่คัดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย³² ถึงแม้เรื่องทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำบาป เขามีได้เชื่อถือการมหัศจรรย์ของพระองค์³³ พระองค์จึงทรงกระทำให้วันของเขาหายไปตั้งสิ่งไร้สาระ และทรงให้ปียงของเขาหายไปด้วยความยากลำบาก³⁴ เมื่อพระองค์ทรงสังหารเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับมาแสวงพระเจ้าด้วยใจร้อนรน³⁵ เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ของเขา³⁶ แต่เขาอพระองค์ด้วยปากของเขา และมสาต่อพระองค์ด้วยลิ้นของเขา³⁷ เพราะจิตใจของเขาไม่แน่วแน่ต่อพระองค์ เขาไม่จริงใจต่อพันธสัญญาของพระองค์³⁸ ถึงกระนั้นด้วยความสังเวชพระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา และมีได้ทรงทำลายเขา พระองค์ทรงขับยั้งพระพิโรธของพระองค์บ่อยๆ และมีได้ทรงกวานพระพิโรธของพระองค์ทั้งสิ้นให้ขึ้นมา³⁹ พระองค์ทรงระลึกว่าเขาเป็นเพียงแต่เนื้อหนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมาอีก⁴⁰ เขาย่ำพระองค์ในถิ่นทุรกันดารบ่อยสักเท่าใด และทำให้พระองค์โทมนัสในทะเลทราย⁴¹ แต่เขายังได้กลับทดลองพระเจ้าอีกและได้ทำให้องค์บริสุทธิของอิสราเอลเศร้าพระทัย⁴² เขามีได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของพระองค์ หรือวันที่ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากคูริของเขา⁴³ เมื่อพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในไร่นาโคอัน⁴⁴ พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขาให้เป็นเลือด เพื่อเขาดื่มอะไรไม่ได้⁴⁵ พระองค์ทรงส่งฝูงเหลือบมาท่ามกลางเขา ซึ่งผลาญเขาและกบ ซึ่งทำลายเขา⁴⁶ พระองค์ประทานพิษผลของเขาแก่ตึกแดนวัยคลาน และผลงานออกแรงของเขาแก่ตึกแดนวัยบิน⁴⁷ พระองค์ทรงทำลายเสาองุ่นของเขาด้วยลูกเห็บ และต้นมะเดื่อของเขาด้วยน้ำค้างแข็ง⁴⁸ พระองค์ทรงมอบฝูงวัวของเขาไว้กับลูกเห็บ และฝูงแพะแกะของเขากับฟ้าผ่า⁴⁹ พระองค์ทรงปลอยความกริ้วดุร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา

50 พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกริ้วของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณเขาไว้ จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขาแก่โรคระบาด 51 พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้น ในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขาในดินแห่งอียิปต์ 52 แล้วพระองค์ทรงนำประชาชน ของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแกะ และนำเขาไปในถิ่นทุรกันดารเหมือนฝูงแพะแกะ 53 พระองค์นำเขาไปอย่างปลอดภัย เขาจึงไม่กลัว แต่ทะเลท่วมศัตรูของเขา 54 และพระองค์ ทรงพาเขามายังเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ยังภูเขานี้ ซึ่งพระหัตถ์ขวาของ พระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ 55 พระองค์ทรงขับประชาชาติต่างๆออกไปข้างหน้าเขา พระองค์ทรง วัดแบ่งแดนประชาชาตินั้นให้เป็นมรดก และทรงตั้งบรรดาตระกูลอิสราเอลไว้ในดินแห่งของ เขา 56 แต่เขาทั้งหลายยังทดลองและขี้พระเจ้าขององค์สูงสุด มิได้รักษาบรรดาพระโอวาทของ พระองค์ 57 กลับหันไปเสียและประพฤดิทรยศอย่างบรรพบุรุษของเขา เขาบิดไปเหมือนคัน ธนูที่ไว้ใจไม่ได้ 58 เพราะเขายั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปฐนิยสถานสูงของเขาทั้งหลาย ได้หมิ่นให้พระองค์หวงแหนเขาด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเขา 59 เมื่อพระเจ้า ทรงสดับ พระองค์ทรงพระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก 60 พระองค์ทรง ลับปล้นพลาในซีโลห์ คือดินที่ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์ 61 และทรงมอบภุชชานาภาพของพระองค์แก่การเป็นเขลย และสง่าราศีของพระองค์แก่มือของคูอริ 62 พระองค์ ทรงมอบประชาชนของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์ 63 ไฟ ผลาญหนุ่มๆของเขาเสีย และสาวๆของเขาก็ไม่ได้แต่งงาน 64 บรรดาบุโรทิศของเขาล่มลง ด้วยดาบ และหญิงม่ายของเขา ไม่มีการร้องทุกข์ 65 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งนออย่าง ตีนบรรทม อย่างชายฉกรรจ์ให้ร้องเพราะฤทธิ์เหล่าองุ่น 66 และพระองค์ทรงตีปฏิปักษ์ของ พระองค์ในข้างหลัง และให้เขาได้อายเป็นนิตย์ 67 พระองค์ทรงปฏิเสธพลับพลาของโยเซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม 68 แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภูเขาซิโยน ซึ่งพระองค์ทรงรัก 69 พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูง อย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์ 70 พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ 71 พระองค์ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อนให้ เป็นผู้เลี้ยงดูยาโคบประชาชนของพระองค์ และอิสราเอลมรดกของพระองค์อย่างเลี้ยงแกะ 72 ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจเที่ยงธรรม และนำเขาทั้งหลายไปด้วยมือข้าของ

79

การร้องทุกข์เรื่องการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่ปรักหักพัง 2 เขาให้ศพผู้รับใช้ของ พระองค์เป็นอาหารแก่บรรดานกในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธิชนของพระองค์แก่สัตว์ป่าแห่ง แผ่นดิน 3 เขาได้เทโลหิตของคนเหล่านั้นออกมาอย่างน้ำรอบเยรูซาเล็ม จนไม่มีคนฝังศพ 4 เรากลายเป็นที่เหยียดหยันแก่เพื่อนบ้านของเรา เป็นที่สบประมาทและเยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบ เรา 5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความ หวงแหนของพระองค์จะไหม้ตั้งไฟไปอีกนานเท่าใด 6 ขอทรงเทความกริ้วของพระองค์ลง เหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูล ออกพระนามของพระองค์ 7 เพราะเขาทั้งหลายได้ผลาญยาโคบ และกระทำให้ที่อาศัยของ เขาร้างเปล่า

การทูลขอพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้น

8 โอ ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความ
 สิวเวชของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก⁹
 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะ
 เห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและภัยบาปของ
 ข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์¹⁰ ควรหรือที่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า
 □พระเจ้าของเขายูที่ไหน□ ขอให้พระองค์ทรงปรากฏในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตา
 ของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของผู้รับใช้พระองค์ที่ไหลออกมา¹¹ ขอให้
 เสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่
 ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย¹² โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรง
 ตอบแทนการที่เขาได้เหยียดหน้าต่อพระองค์ สักเจ็ดเท่า ณ ทรงอกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์¹³
 แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชาชนของพระองค์ ฝูงแพะแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะ
 โมทนาพระคุณพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุก
 ชั่วอายุ

80

การทูลขอให้พระเจ้าทรงโปรดปรานอีก ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองโซซามินเอคคู
 เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระผู้ทรงเลี้ยงดูอิสราเอลอย่างเลี้ยงแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่าง
 นำฝูงแพะแกะ ขอทรงเงี่ยพระกรณสดับ พระผู้ประทับระหว่างพวกเรuben ขอทรงทอแสง
 ออกมา² ต่อหน้าเอเฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอทรงปลุกพระราชอำนาจของ
 พระองค์ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด³ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์
 ทั้งหมดให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะ
 รอด⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์จะทรงกริ้วต่อคำอธิษฐานของ
 ประชาชนของพระองค์นานสักเท่าใด⁵ พระองค์ได้ทรงเลี้ยงเขาด้วยน้ำตาต่างอาหาร และ
 ทรงให้เขาดิมน้ำตาอย่างเต็มขนาด⁶ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นเหมือนวัวใน
 หมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรูของข้าพระองค์หัวเราะกัน⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้าจอม
 โยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง
 เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด⁸ พระองค์ทรงนำเขาออกไปจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับ
 ไล้บรรดาประชาชาติออกไปและทรงปลุกเขาอ่อนไว้⁹ พระองค์ทรงปราบดินให้ มันก็แห้ง
 รากสีกและแฝ้เต็มแผ่นดิน¹⁰ ร่มเงาของมันคลุมภูเขาและกิ่งก้านของมันเหมือนต้นสนสี
 ดาร์อันดี¹¹ มันส่งกิ่ง ไปถึงทะเลและส่งแขนง ไปถึงแม่น้ำ¹² ทำไมพระองค์จึงทรงพังรื้อ
 ต้นไม้ลงเสีย บรรดาคนทั้งสิ้นที่ผ่านไปตามทางจึงเด็ดผลของมัน¹³ หมูป่าจากดงมายัง
 มันและบรรดาสัตว์ป่าในไร่นากินมันเป็นอาหาร¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงหัน
 กลับเถิด พระเจ้าข้า ขอทรงมองจากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอทรงสนพระทัยในเขาอ่อนนี้
¹⁵ คือสาวอ่อนซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงปลุกไว้ และกิ่งที่พระองค์ทรงให้เจริญ
 แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง¹⁶ มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวกเขาพินาศด้วยการตำหนิจาก
 สีพระพักตร์ของพระองค์¹⁷ ขอพระหัตถ์ของพระองค์คงอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์
 ของพระองค์ คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรงกระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง¹⁸ แล้ว
 ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้

แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

81

การสรรเสริญพระเจ้า ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองกิททิธ เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพวกเรา จงร้องเพลงด้วยเสียงดังถวายแด่พระเจ้าของยาโคบ² จงเปล่งเสียงสดุดี จงตีรำมะนาทั้งพิณเขาคูอันไพเราะ และพิณใหญ่³ จงเป่าแตรเมื่อวันขึ้นค่ำ เมื่อวันเพ็ญ ณ วันการเลี้ยงของเรา⁴ เพราะเป็นกฎเกณฑ์สำหรับอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ⁵ พระองค์ทรงตั้งให้เป็นพระโอวาทในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสู่แผ่นดินอียิปต์ ในที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก⁶ ว่าเราพี่น้องของเราจากภาระของเขา มือเขาเป็นอิสระพ้นกระจาด⁷ เมื่อทุกข์ใจเจ้าเรียก เราก็คช่วยเจ้าให้พ้น เราตอบเจ้าในที่ลับลี้ของฟารอห์ เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมริบธา เซลาห์⁸ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง แล้วเราจะทักท้วงเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา⁹ จะไม่มีพระแปลกๆท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างดาว¹⁰ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ อ้าปากของเจ้าให้กว้างเถิด เราจะไม่เอนเจ้าให้อ้อม¹¹ แต่ประชาชนของเราไม่ฟังเสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย¹² เราจึงมอบเขาไว้แก่จิตใจตื้อด้านของเขาเอง ให้ดำเนินตามคำปรึกษาของเขาเอง¹³ โอ ประชาชนของเรา น่าจะฟังเรา และอิสราเอล น่าจะเดินในทางทั้งหลายของเรา¹⁴ แล้วไม่ช้า เราก็คจะให้ศัตรูของเขานอบน้อมลง และจะเห็นมือของเราสู้ศัตรูของเขา¹⁵ บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์จะหมอบราบต่อพระองค์ แต่เวลาของเขาทั้งหลายจะยังยืนอยู่เป็นนิตย์¹⁶ พระองค์จะทรงเลี้ยงเขาด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด เราจะให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มาจากหิน

82

การทูลขอให้พระเจ้าทรงพิพากษา เพลงสดุดีของอาสาฟ

1 พระเจ้าทรงเข้าประทับ ในชุมนุมชน ของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการ พิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลายว่า² ท่านจะตัดสินอย่างไรอยู่ดีธรรมและแสดงความลำเอียงข้างคนชั่วนานเท่าใด เซลาห์³ จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและกำพร้าพ่อ จงดำรงสิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน⁴ จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว⁵ เขาทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ เขาเดินไปมาในความมืด รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว⁶ เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด ท่านทุกคนนั้นแหละ⁷ ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

83

การร้องทุกข์เรื่องการคิดกบฏ บทเพลงหรือเพลงสดุดีของอาสาฟ

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงนิ่งอยู่ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเงิบและเฉยอยู่² เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์สับสนอลหม่าน บรรดาผู้ที่ซึ่งพระองค์ได้ยกศีรษะของเขา

ขึ้น³ เขาวางแผนการแยบคายสู้ประชาชนของพระองค์ เขาปริกษากันสู้ผู้ที่พระองค์ทรง
ซ่อนอยู่⁴ เขาพูดว่า ๐ มาเถิด ให้เราตัดเขาออกจากการเป็นประชาชาติ เพื่อจะไม่ระลึกถึงชื่อ
อิสราเอลอีกต่อไป⁵ เพราะเขาปองร้ายเป็นใจเดียวกัน เขาทำพันธสัญญาสู้พระองค์⁶ คือ
เด็ทน์ของเอโดม และคนอิซมาเอล โมอับ และคนฮาการ์⁷ เกบาล อัมโมน และอามาเลค ฟิลิ
สเตียกับชาวเมืองโทรซ⁸ อัสซีเรียก็สมทบเขาด้วย เขาได้ช่วยลูกหลานของโลท เซลาห์

การอธิษฐานสู้ศัตรูของอิสราเอล

⁹ ขอทรงทำกับเขาอย่างพระองค์ทรงกระทำกับมีเดียน อย่างที่ทำกับลิสราและยาบินที่
ล้าธารคีไซน¹⁰ ผู้ถูกทำลายที่ตำบลเอนโดร์ ผู้กลายเป็นปุยของที่ดิน¹¹ ขอทรงทำขุนนาง
ของเขาเหมือนโอเรบและเศอบ ทำเจ้านายทั้งสิ้นของเขาเหมือนเศบาร์และศาลมุนนา¹²
ผู้ที่กล่าวว่า ๐ ให้เราเอาที่อาศัยทั้งหลายของพระเจ้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเถิด¹³ ¹³ โอ ข้า
แต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำเขาให้เหมือนงักกร เหมือนกลบต่อหน้าลม¹⁴ อย่าง
ไฟเผาผลาญป่าไม้ อย่างเปลวเพลิงที่ให้ภูเขาเกลือ¹⁵ ขอทรงชมเชงเขาด้วยพายุแรงกล้า
ของพระองค์ และทรงทำให้เขาครัมกแล้วด้วยพายุจัดของพระองค์¹⁶ ทรงให้หน้าของเขา
เต็มไปด้วยความอาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเขาจะได้แสวงหาพระนามของพระองค์¹⁷
ขอให้เขาอับอาย และกลัวอยู่เป็นนิตย์ ให้เขาอดสูและพินาศไป¹⁸ เพื่อคนทั้งปวงจะทราบ
ว่าพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

84

ความปรารถนาเข้าไปนมัสการในพระวิหาร ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองกิททิธ เพลง
สดุดีของคณะโคราห์

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ที่ประทับของพระองค์เป็นที่รักจริง² วิญญาณของข้า
พระองค์ปรารถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ โลกาของข้าพระองค์
โห่ร้องถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์³ แม้นกระจอกก็หาบ้านได้ แล้วและนงนางแอนหา
รังสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตกฟองออกลูก คือที่แท่นบูชาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเย
โฮวาห์จอมโยธา กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์⁴ ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยใน
พระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ เซลาห์⁵ ความสุขเป็นของ
บุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์ คือคนที่ในใจของเขาเป็นทางทั้งหลายของพระองค์⁶
ขณะที่เขาผ่านไปตามหว่างเขามาคา เขากะทำให้เป็นที่น้ำพุ ฝนต้นฤดูกระทำให้สระน้ำ
เต็ม⁷ เขาไปด้วยมีกำลังมาเพิ่มขึ้นๆ เขาทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระเจ้าในศิโยน

การทูลขอให้เข้าไปอยู่ในพระวิหาร

⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ โอ ข้า
แต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงเสียดพระกรรม เซลาห์⁹ ขอทออดพระเนตร โอ ข้าแต่พระเจ้า
โล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทออดพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์¹⁰ เพราะวันเดียว
ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพระองค์จะเป็นคนเฝ้าประตูพระ
นิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ดีกว่าอยู่ในเด็ทน์ของความชั่วร้าย¹¹ เพราะพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮวาห์จะทรงปุนความกรุณาและเกียรติ
พระองค์จะมีไต่ทรงหวงของดิอันใด ไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม¹² โอ ข้า
แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา บุคคลที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

85

นักแต่งสดุดีทูลขอพระเมตตาตามเดิม ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของคณะโคราห์

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงให้พวกเชลยของยาโคบกลับสู่สภาพดี 2 พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของประชาชนของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาปทั้งสิ้นของเขา เซลาห์ 3 พระองค์ได้ทรงนำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเคยหนีจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก ขอทรงระงับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย 5 พระองค์จะทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงตลอดทุกชั่วอายุหรือ 6 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายฟื้นอีกหรือ เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้เปรมปรีดีในพระองค์ 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอประทานความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง

ความมั่นใจในความดีเลิศของพระเจ้า

8 ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก่วิสุทธิชนของพระองค์ แต่อย่าให้เขาทั้งหลายหันกลับไปสู่ความโง่อีก 9 แน่ทีเดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย 10 ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน 11 ความจริงจะยกขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ 12 เออ พระเยโฮวาห์จะประทานสิ่งที่ดี และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล 13 ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรรคาแห่งรอยพระบาทของพระองค์

86

ดาวิดพึ่งพระเมตตาของพระเจ้า คำอธิษฐานของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเสียดพระกรรณสดับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน 2 ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้เพราะข้าพระองค์บริสุทธิ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ผู้วางใจในพระองค์ 3 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ 4 ขอทรงให้จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์ 5 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานอภัย อุ้มด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์ 6 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเสียดพระกรรณสดับคำทูลอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องทูลวิงวอนของข้าพระองค์ 7 ในวันลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ 8 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีกิจการใดเหมือนพระราชกิจของพระองค์ 9 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงสร้างจะมานับสัการต่อพระพักตร์พระองค์ และจะเทิดทูนพระนามของพระองค์ 10 เพราะพระองค์ใหญ่ยิ่งและทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระองค์แต่องค์เดียวทรงเป็นพระเจ้า 11 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอทรงสำรวมใจของข้าพระองค์ให้ยำเกรงพระนามของพระองค์ 12 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของข้า

พระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และข้าพระองค์จะเกิดทุนพระนามของพระองค์เป็นนิตย์¹³ เพราะความเมตตาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก และพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึกลับที่สุดของนรก¹⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า คนหยิ่งโง่ได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หมูคนทারণเสาะหาชีวิตข้าพระองค์ เขามิได้ประดิษฐานพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา¹⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ากอบปรีย์พระกรรณาและพระเมตตา ทรงกักรักษา และอุ้มด้วยความเมตตา และความจริง¹⁶ โอ ขอทรงหันมาเมตตาข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์¹⁷ ขอประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็น และจะได้ตาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์และทรงเล่าโลมข้าพระองค์

87

สง่าราศีของอิสราเอลในอนาคต เพลงสดุดีหรือบทเพลงของคณะโคราห์

¹รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขาอันบริสุทธิ์² พระเยโฮวาห์ทรงรักประดุจศิโยนมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ³ โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าวสรรเสริญเออ เชลาห์⁴ ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราระบุชื่อเราหีบและบาบิโลน ดูเถิด ฟิลิสเตีย โทระ และเอธิโอเปีย เขากล่าวกันว่า □ผู้⁵นี้เกิดที่นั่น□ และเขาจะพูดเรื่องศิโยนว่า □ผู้⁶นี้และผู้นั้นเกิดในเมืองนั้น□ เพราะองค์ผู้สูงสุดนั้นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้⁶ ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจดชนชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า □ผู้⁷นี้เกิดที่นั่น□ เชลาห์⁷ นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น น้ำพุทั้งสี่ของเราอยู่ในเธอ

88

คำอธิษฐานแห่งความโศกเศร้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของคณะโคราห์ ถึงหัวหน้านักร้อง^๑ ตามทำนองมาหะลัท เลอันโนท มัสคิลบทหนึ่งของเฮมาน คนเอสร่าห์

¹โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพิภคร์พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน² ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะเบื้องพระพิภคร์ของพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์³ เพราะจิตใจของข้าพระองค์ล้าปากเต็มที และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนผู้ตาย⁴ เขานับข้าพระองค์ในบรรดาผู้ที่ลงไปไปยังปากแดน ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่ไม่มียี่สิบ⁵ เหมือนคนที่เขาทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีก และเขาทั้งหลายถูกพรากเสียจากพระหัตถ์ของพระองค์⁶ พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปากแดนผู้ตาย ในแดนที่มืดและลึก⁷ พระพิโรธของพระองค์หนกอยู่บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงทับถมข้าพระองค์ด้วยคลื่นทั้งสี่ของพระองค์ เชลาห์⁸ พระองค์ทรงกั้นผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้ออกห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่น่ารังเกียจต่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้⁹ นัยน์ตาของข้าพระองค์มืดไปเพราะความทุกข์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์ชูมือขึ้นต่อพระองค์¹⁰ พระองค์จะทรงกระทำกรรมที่ศจรยเพื่อคนตายหรือ ชาวแดนผู้ตายจะลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์ได้หรือ เชลาห์¹¹ เขาจะประกาศ

ความเมตตาของพระองค์ในหลุมศพหรือ หรือจะประกาศความสัตย์สุจริตในแดนพิณาศหรือ 12 ในความมืดเขาจะรู้จักการมหัศจรรย์ของพระองค์หรือ ในแผ่นดินแห่งความหลงลืมเขาจะรู้จักความชอบธรรมของพระองค์หรือ 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้น ไปหาพระองค์ 14 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากข้าพระองค์ 15 ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยากและพร้อมที่จะตาย ขณะข้าพระองค์ทนต่อความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์มีจิตใจไขว้เขวไป 16 ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาด ไปเหนือข้าพระองค์ สิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย 17 มันล้อมข้าพระองค์ไว้รอบวันยังคำอย่างน้ำท่วม มันท่วมข้าพระองค์มืด 18 พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมืด

89

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพันธสัญญาและความโปรดปรานของพระองค์ มัสคิลบทหนึ่งของเอธาน คนเอสรธา

1 ข้าพระองค์จะร้อง เพลงถึง ความเมตตาของพระ เยโฮวาห์เป็น นิตย์ ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความ สัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ 2 ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า □ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความ สัตย์สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ที่เดียว□ 3 □เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับ ใช้ของเรา 4 ว่า □เราจะสถาปนา เชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิตย์ และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ□ □ เซลาห์ 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฟ้าสวรรค์ จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์ และสรรเสริญความ สัตย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย 6 เพราะผู้ใดเล่าที่ในฟ้าสวรรค์จะเปรียบกับพระเยโฮวาห์ ได้ ในบรรดาลูกหลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์ 7 คือองค์พระเจ้าผู้เป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์เกรงขามพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะทรงฤทธานุภาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความ สัตย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์ 9 พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ 10 พระองค์ทรงปราบหับเป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจายศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์ 11 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น 12 ทิศเหนือและทิศใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง ภูเขาทาโบร์กับภูเขาเซอร์โมนจะสรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างขึ้นบาน 13 พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง 14 ความเที่ยงธรรมและความ ยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์ 15 คนชาติที่รู้จักโห่ร้องอย่างขึ้นบานก็เป็นสุข โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์ 16 พวกเขาจะปลาบปลื้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และได้รับการเชิดชูโดยความชอบธรรมของพระองค์ 17 เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น 18 เพราะผู้ป้องกันเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล 19 ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้

บริสุทธิของพระองค์และตรัสว่า ๐ เราได้ช่วยเหลือชายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูก
 เลือกคนหนึ่งเหนือประชาชน 20 เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำมับริสุทธิของเรา
 เราได้เจิมเขาไว้แล้ว 21 เพื่อว่ามือของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริม
 กำลังของเขา 22 ศัตรูจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่ได้
 23 เราจะขี้คู่อริของเขาต่อหน้าเขา และตีผู้ที่เกลียดเขาให้ล้มลง 24 ความสัจยัสจรีตและ
 ความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขาของเขาคือเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา 25 เราจะ
 เอามือของเราวางไว้บนทะเล และมือขวาของเราบนแม่น้ำทั้งหลาย 26 เขาจะร้องต่อเราว่า
 ๐ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความ
 รอดของข้าพระองค์ 27 และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย สูงกว่าบรรดาษัตริย์
 แห่งแผ่นดินโลก 28 เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิตย์ และพันธสัญญาของ
 เราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา 29 เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขาไว้เป็นนิตย์ ทั้งบัลลังก์ของ
 เขาให้ดำรงตราบนานกาลของฟ้าสวรรค์ 30 ถ้าลูกหลานของเขาทิ้งราชบัญญัติของเรา และ
 ไม่ดำเนินตามคำตัดสินของเรา 31 ถ้าเขาทั้งหลายฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา และมิได้รักษา
 บัญญัติของเรา 32 แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของเขา
 ด้วยการเขียน 33 แต่จะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขา หรือไม่จริงต่อความสัจยัส
 จรีตของเรา 34 เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกเพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริม
 ฝิปากของเรา 35 เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิของเราเด็ดขาดว่า เราจะ ไม่มาต่อดาวิด
 36 เชื้อสายของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้า
 เรา 37 จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์เป็นนิตย์ และเหมือนสักขีพยานอันสัจยัสชื่อในท้องฟ้า
 ๐ เซลาห์ 38 แต่พระองค์ทรงได้เหวี่ยงออกไปและเกลียดชัง พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจ
 มไว้ของพระองค์ 39 พระองค์ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์
 ทรงกระทำมกฏของท่านมลทินโดยเหวี่ยงลงสู่พื้นดิน 40 พระองค์ได้พังร้าวต้นไม้ของท่าน
 ทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้ที่กำบังเข้มแข็งของท่านปรักหักพังลง 41 คนทั้งปวงที่ผ่าน ไปก็ปล้น
 ท่าน ท่านก็เป็นที นินทาของเพื่อนบ้าน 42 พระองค์ทรงยกย่องมือขวาของคู่อริ ของท่าน
 พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูทั้งสิ้นของท่านเปรมปรีดี 43 จริงทีเดียว พระองค์ทรงห็นคมดาบ
 ของท่าน และพระองค์มิได้ทรงกระทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่ในสงคราม 44 พระองค์ได้ทรงกระทำ
 ให้สง่าของท่านเสื่อมสูญไป และทรงเหวี่ยงบัลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน 45 พระองค์ทรงตัด
 วนวัยหนุ่มของท่านให้สิ้น และทรงคลุมท่านไว้ด้วยความอาย เซลาห์

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้าต่อดาวิด

46 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะช้อนองศ์อยู่นานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระพิโรธของ
 พระองค์จะไหม้อยู่นานเท่าใด 47 ขอทรงระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์สั้นแคไหน โฉน
 พระองค์ทรงเนรมิตสร้างบรรดามนุษย์มาอย่างเปล่าประโยชน์ 48 มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้
 โดยไม่ต้องเห็นความตาย เขาจะช่วยจิตวิญญาณของตนให้พ้นจากมือของแดนผู้ตายได้
 หรือ เซลาห์ 49 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อนของพระองค์อยู่ที่ไหน ซึ่ง
 พระองค์ทรงปฏิญาณต่อดาวิด โดยความจริงของพระองค์ 50 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอ
 ทรงระลึกว่าผู้รับ ใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และข้าพระองค์ได้รับความสบประมาทของ
 บรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้าพระองค์อย่างไร 51 ๐ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
 นั้นแหละศัตรูของพระองค์ได้เหยียดขึ้น นั้นแหละเขาเหยียดรอยเท้าของผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์
 52 สารการแต่พระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

90

เล่มที่สี่ซึ่งเปรียบกับหนังสือกันดารวิถี เกี่ยวกับอิสราเอลและชนชาตินั้น โมเสสกล่าวถึงพระสัญญาและการทำโทษของพระเจ้า คำอธิษฐานของโมเสส คนของพระเจ้า

1 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ 2 ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดรกาลถึงนิรันดรกาล 3 พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับไปสู่ความพินาศ และตรัสว่า □บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย จงกลับเถิด□ 4 เพราะพันธึในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว หรือเหมือนยามเดียวในเวลากลางคืน 5 พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียอย่างน่าทรม เขาเป็นเหมือนการนอนหลับ เหมือนหญ้าที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า 6 ในเวลาเขามั่นกับบานออกและใหญ่ขึ้น ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป 7 เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกริ้วของพระองค์ผลาญเสีย ข้าพระองค์ก็เดือดร้อนเพราะพระพิโรธของพระองค์ 8 พระองค์ทรงตั้งความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบาปลับๆของข้าพระองค์ไว้ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์ 9 วันทั้งปวงของข้าพระองค์ทั้งหลายสิ้นไปได้พระพิโรธของพระองค์ กำหนดปีของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียงถอนหายใจ

ความสั้นแห่งชีวิต

10 กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบหรือถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปดสิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแตงานและความโศกเศร้า ไม่ช้าก็สูญไปและข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป 11 ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกริ้วของพระองค์ และพระพิโรธของพระองค์ตามความเกรงกลัวพระองค์ 12 ขอพระองค์ทรงสอนให้ฉันวันของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจ ได้สติปัญญา 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาเถิดพระเจ้าข้า หรือยังอีกนานเท่าใด ขอทรงมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ 14 โอ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอิมในเวลาเช้าด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปรมปรีดีและยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์ 15 ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกชยากนั้น และให้มากปีเท่ากับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย 16 ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สง่าราศีของพระองค์ปรากฏแก่ลูกหลานของเขา 17 ขอความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

91

สภาพอันมีสุขของคนที่รักพระเจ้า

1 ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 2 ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า □พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ□

ความปลอดภัยของคนที่รักพระเจ้า

3 เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจากกับของพราวนกและจากโรคภัยอย่างร้ายแรงนั้น 4 พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ใต้ปีกของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นโล่และเป็นตั้งของท่าน

การยกย่องคนที่รักพระเจ้า

5 ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางวัน หรือกลัวลูกธนูที่ปลิวไปในกลางวัน 6 หรือโรคภัยที่ไล่มาในความมืด หรือความพิณาศที่เกิดความหายนะในเที่ยงวัน 7 พันคนจะล้อมอยู่ที่ข้างๆท่าน หมื่นคนที่มีมือขวาของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน 8 ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว 9 เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน 10 ไม่มีมารร้ายใดๆจะตกลามบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน 11 เพราะพระองค์จะรับสิ่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน 12 เขาทั้งหลายจะเอามือประคองชูท่านไว้เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน 13 ท่านจะเหยียบสิ่งโตและงูพิษ ท่านจะย่ำสิ่งโตหนุมและมังกร 14 เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา 15 เขาจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา 16 เราจะให้เขาอิ่มใจด้วยชีวิตนิยยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

92

การสรรเสริญความดีเลิศของพระเจ้า เพลงสดุดีหรือบทเพลงสำหรับวันสะบาโต

1 เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ 2 ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางวัน 3 เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสิบสายและพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่ 4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระหัตถ์กิจของพระองค์ 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก พระตำรับของพระองค์สุดลิกล้า 6 คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่ดเข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้ 7 ว่า ถึงแม้คนชั่วจะงอกขึ้นอย่างหญ้า และคนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงเจริญขึ้น เขาทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นนิตย์ 8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิตย์ 9 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะคุณเกิด ศัตรูของพระองค์ เพราะคุณเกิด ศัตรูของพระองค์จะพิณาศ คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป 10 แต่พระองค์ทรงเชิดชูเขาของข้าพระองค์อย่างกับเขาม้ายูนิคอน ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่ 11 นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์นั้นสำเร็จ 12 คนชอบธรรมจะงอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน 13 คนที่ถูกปลุกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย 14 เขาแก่แล้วก็ยังเกิดผล เขาจะมีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่ 15 เพื่อแสดงว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

93

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระเยโฮวาห์ทรงสวมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวั่นไหว 2 พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้วตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์ พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นั้น

รันดร์กาล 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กระแสน้ำได้ค่นอง กระแสน้ำค่นองเสียง กระแสน้ำค่นองเสียงก็ก้อง 4 พระเยโฮวาห์บนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมากมาย ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล 5 บรรดาพระโอวาทของพระองค์แน่นอนทีเดียว โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความบริสุทธิ์เหมาะแก่พระนิเวศของพระองค์เป็นนิตย์

94

การขอร้องเรื่องการปกครองอย่างกตัญญูและการขาดความเคารพ

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น โอ ข้าแต่พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ขอทรงสำแดงพระองค์ 2 ข้าแต่ผู้พิพากษาโลก ขอทรงลุกขึ้น ให้คนโง่งได้รับผลสนองอันสมกับเขา 3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คนชั่วจะสิงโลดอยู่นานเท่าใด 4 เขาจะพล่ามและพูดอย่างจงหอนานเท่าใด คนกระทำความชั่วชั่วทั้งปวงจะอ้อวดนานเท่าใด 5 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทุบประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์ให้ทุกซุก 6 เขาสังหารแม่ม้ายและคนต่างด้าว และกระทำฆาตกรรมลูกกำพร้าพ่อ 7 และเขากล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จะไม่แลเห็น พระเจ้าของยาโคบจะไม่หยิ่งรู้□ 8 คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจเถิด คนโง่งทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด 9 พระองค์ผู้ทรงปลูกหญ้า พระองค์จะไม่ทรงไถยหรือ พระองค์ผู้ทรงปั้นดา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ 10 พระองค์ผู้ทรงตีสอนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงชนาบหรือ พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ 11 พระเยโฮวาห์ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ

พระพรแห่งความทุกซุก

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์ทรงตีสอนนั้นก็ เป็นสุข คือคนที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์ 13 เพื่อให้เขาพักจากวันลำบากจนกว่าจะชุดบอไว้ให้คนชั่ว 14 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงสละมรดกของพระองค์ 15 เพราะความยุติธรรมจะกลับ ไปหาความชอบธรรม และบรรดาคนที่เที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป 16 ผู้ใดจะลุกขึ้นต่อต้านคนกระทำความชั่วแทนข้าพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้คนกระทำความชั่ว แทนข้าพเจ้า 17 ถ้าพระเยโฮวาห์มิใช่ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความสงบ 18 เมื่อข้าพเจ้าได้คิดว่า □เท้าของข้าพลาต□ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ยึดข้าพพระองค์ไว้ 19 เมื่อความกังวลในใจของข้าพพระองค์มีมาก การเล่าโลมของพระองค์ก็หนุนจิตใจของข้าพพระองค์ให้ชันบาน 20 บัลลังก์แห่งความชั่วชั่วจะรวมมิตรกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย 21 เขาทั้งหลายผูกมิตรกันต่อสู้ชีวิตของคนชอบธรรม และปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด 22 แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า 23 พระองค์จะทรงนำความชั่วช้ายของเขามาเหนือเขา และจะทรงตัดเขาเหล่านั้นออกเสียเพราะความชั่วร้ายของเขาเอง ใช่แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดเขาออกเสีย

95

การดักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีเลิศของพระองค์

1 โอ มาเถิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้เรากระทำเสียงชื่นบานถวายศิลาแห่งความรอดของพวกเรา 2 ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระองค์

ด้วยโมทนา ให้เรากระทำเสียงชื่นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสดุดี³ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย⁴ ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์⁵ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย⁵ ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดินแห่ง⁶ โอมาเกิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างพวกเรา⁷ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์⁸ วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์⁸ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้าง ไปอย่างไรในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร⁹ เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์และได้เห็นกิจการของเรา¹⁰ เราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้นอยู่สี่สิบปีและว่า □เขาเป็นชนชาติที่มีใจมักหลงผิด เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา□¹¹ เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า □เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา□

96

การตกเดือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะความยุติธรรมของพระองค์

¹ โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์² จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน³ จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย⁴ เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง⁵ เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์⁶ เกียรติและความสูงส่งมีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์⁷ โอ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์⁸ จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์⁹ โอ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์¹⁰ จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออ พิภพจะถูกสถาปนาเพื่อมันจะไม่หวั่นไหวเลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม¹¹ จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดี และแผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลคู่ธารน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น¹² ให้ทุ่งนาเรืองโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะปลานปล่มยินดี¹³ เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

97

ความรุ่งเรืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า

¹ พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดี ให้เกาะเล็กุกมามากมายนั้นยินดี² เมฆและความมืดที่บอกรอบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์³ ไฟลุกอยู่ข้างหน้าพระองค์และไหม้ปฏิกิริยาของพระองค์รอบข้างเสีย⁴ ฟ้าแลบของพระองค์กระทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกเห็นแล้วสิ้นสะห้าน⁵ ภูเขาละลาย

อย่างซีฝั่งต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ⁶ ฟาสวรรค์ป่าวร้องความชอบธรรมของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นสง่าราศีของพระองค์ ⁷ ให้ผู้ปรนนิบัติรูปเคารพสลักทั้งสิ้น ได้อาย คือผู้ที่อวดในรูปเคารพของเขา ให้พระทั้งสิ้นกราบลงต่อพระองค์ ⁸ ศิโยน ไตยีน และยินดีและธิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะคำพิพากษาของพระองค์ ⁹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง ¹⁰ ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาห์ ก็จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยให้พ้นจากมือของคนชั่ว ¹¹ ความสว่างแจ่มขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม ¹² ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

98

สิ่งทั้งปวงจงสรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดี

¹ โอ จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความมีชัยมา ² พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายดาของบรรดาประชาชาติ ³ พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ต่ออวงศ์วานอิสราเอล ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น ได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา ⁴ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์ เปล่งเป็นเสียงเพลงชื่นบานและร้องเพลงสรรเสริญ ⁵ จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณเขาคู่ คลอด้วยเสียงเพลงสดุดี ⁶ ด้วยเสียงแตรและเสียงแตรทอง เหลืองขนาดเล็กจงกระทำเสียงชื่นบานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ คือพระมหากษัตริย์ ⁷ ให้ทะเลคำรบกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเลนั้น พืชพและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น ⁸ ให้กระแสน้ำบดมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปีติยินดีด้วยกัน ⁹ เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงตรง

99

การนมัสการในศิโยน

¹ พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ผู้ประทับระหว่างพวกเศอรับ ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว ² พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง ³ ให้เขาสรรเสริญพระนาม อันยิ่งใหญ่ และน่าคร่ำครวญของพระองค์ เพราะพระนามนั้นบริสุทธิ์ ⁴ ฤทธานุภาพของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความชอบธรรมขึ้น ในยาโคบ ⁵ จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ เพราะพระองค์บริสุทธิ์ ⁶ โมเสสและอาโรนอยู่ในพวกบรโหฺหิตของพระองค์ ซามูเอลอยู่ในพวกที่หลุดออกพระนามของพระองค์ด้วย พวกท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น ⁷ พระองค์ตรัสกับท่านที่อยู่ในเสาเมฆ ท่านทั้งปวงได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎที่พระองค์ประทานแก่ท่าน ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่าน

เหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้สนองการกระทำผิดของท่านเหล่านั้น⁹ จงขอพระเกียรติพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา และมีสักการที่ภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราบริสุทธิ์

100

จงสรรเสริญพระเจ้าด้วยความชื่นบาน เพลงสดุดีเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

1 ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์² จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง³ จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์⁴ จงเข้าประดุจของพระองค์ ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนาขอบพระคุณ พระองค์ จงถวายสักการแด่พระนามของพระองค์⁵ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

101

ดาวิดปฏิญาณว่าจะประพฤติดังที่รอบคอบ เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์² ข้าพระองค์จะประพฤติดังเฉลียวฉลาดตามมรรคาที่ตีรอบคอบ โอ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายในเรือนของข้าพระองค์³ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดๆที่ข้าข้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่ไม่ซื่อตรง กิจการนั้นจะไม่ติดอยู่กับข้าพระองค์⁴ ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจดีอื้อฉาว ข้าพระองค์จะไม่ร่วมรู้คนชั่วร้ายเลย⁵ บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะขจัดเขาออกเสีย คนที่มีตายโสและใจที่จงหองข้าพระองค์จะไม่ยอมทนด้วย⁶ นัยน์ตาข้าพระองค์จะมองหากคนที่ซื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์ ผู้ใดดำเนินในทางที่ตีรอบคอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์⁷ ผู้ที่ประพฤดิหลอกลวงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์ คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยั่งยืนอยู่ต่อสายตาของข้าพระองค์⁸ ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดินเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมดจากนครของพระเยโฮวาห์

102

การขอร้องอย่างทุกข์ใจ คำอธิษฐานของผู้ถูกข่มใจ เมื่อเขาอ่อนระอาใจ และระบายความนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์² ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ในวันทุกข์ใจของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยเร็ว ในวันที่ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์³ เพราะ วันของข้าพระองค์สิ้นไปอย่างครั้น และกระดูกของข้าพระองค์ไหม้อย่างเตาไฟ⁴ จิตใจของข้าพระองค์ถูก نابและเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลืมนับประทานอาหารของข้าพระองค์⁵ เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้า

พระองค์ กระจกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์⁶ ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทงที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ดุจนกเค้าแมวแห่งทะเลทราย⁷ ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกะจอกโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน⁸ ศัตรูของข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ ผู้ที่คลั่งใส่ข้าพระองค์ปฏิญาณตัวต่อต้านข้าพระองค์⁹ เพราะข้าพระองค์กินซี่งี้อาหาร และเจือน้ำตาเข้ากับเครื่องดื่ม¹⁰ เหตุด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย¹¹ วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้าพระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า

จงระลึกถึงพระเมตตาทั้งหลายของพระเจ้า

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิรันดย์ การระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ¹³ พระองค์จะทรงลุกขึ้นเมตตาศิโยน เพราะถึงเวลาที่จะทรงพระกรุณาเธอ เออ เวลาที่กำหนดมาถึงแล้ว¹⁴ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คร่ำครวญก่อนเห็นของเธอนัก และสงสารผงคลีของเธอ¹⁵ บรรดาประชาชาติจะกลัวยุทธนามของพระเยโฮวาห์ และบรรดาษัตริย์ของแผ่นดินโลกกลัวสง่าราศีของพระองค์¹⁶ เพราะเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างศิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยสง่าราศีของพระองค์¹⁷ พระองค์จะสนพระทัยในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา¹⁸ จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชนที่ยังจะทรงสร้างมันนั้นจะได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์¹⁹ เพราะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก²⁰ เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเขลยเพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ²¹ เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม²² ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวบรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์²³ พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสั้นเข้า²⁴ ข้าพเจ้าว่า โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ปีเดือนดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ²⁵ เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์ถักของพระองค์²⁶ สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป²⁷ แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด²⁸ ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง และเชื้อสายของเขาจะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

103

การสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์ เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์² โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์³ ผู้ทรงอภัยความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน⁴ ผู้ทรงไล่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน⁵ ผู้ทรงให้ปากท่านอิมดวยของดี วิทยนุ้มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี⁶ พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ⁷ พระองค์ทรงสำแดงวิธีการ

ของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล⁸ พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ้วข้าและอดม้วยด้วยความเมตตา⁹ พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำเสมอหรือทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์¹⁰ พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความชั่วช้าของเรา¹¹ เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น¹² ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น¹³ บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น¹⁴ เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงเคลือบ¹⁵ ส่วนมนุษย์นั้นวันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา¹⁶ เพราะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเสียน และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก¹⁷ แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่ในรัชกาลถึงในรัชกาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานหลาน¹⁸ ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และระลึกอยู่ที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์¹⁹ พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์และราชอาณาจักรของพระองค์ครอบงำสิ่งอยู่²⁰ ข้าแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื้อฟังเสียงพระวณะของพระองค์²¹ พลโยธาทั้งสิ้นของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์²² พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

104

การไตร่ตรองถึงสง่าราศีของพระเจ้า

1 โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นฉลອງพระองค์² ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่างดุจฉลອງพระองค์ ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกดั่งขึงมาน³ ผู้ทรงวางคานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรงใช้เมฆเป็นราชรถ ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม⁴ ผู้ทรงบันดาลพายุทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดวงวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดวงเปลวเพลิง⁵ ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลกเพื่อมิให้มันหวั่นไหวเป็นนิตย์⁶ พระองค์ทรงคลุมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างกับเครื่องนุ่งห่ม น้ำอยู่เหนือภูเขา⁷ เมื่อพระองค์ทรงชนาบ น้ำนั้นก็หนีไป พอไต่ขึ้นเสียงฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป⁸ น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น⁹ พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก¹⁰ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาในหุบเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา¹¹ ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มน้ำและให้ลาป่าดับความกระหายของมัน¹² ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้¹³ พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อ้อมด้วยผลพระราชกิจของพระองค์¹⁴ พระองค์ทรงให้หญ้าออกมาเพื่อสัตว์สี่เท้า และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน¹⁵ และน้ำองุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ำมันเพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสง และขนมปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์¹⁶ บรรดาต้นไม้ของพระเยโฮวาห์ได้อิ่มหนา คือต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้¹⁷ นกสร้าง

รังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาตัวนั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน 18 ภูเขาสูงนั้นเป็น ที่ลี้ภัยของเสียมผา หินเป็นของตัวกระจงผา 19 พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนด ฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน 20 พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางวัน เป็นที่ ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม่คลานออกมา 21 สิ่งโตหนุ่มคำรามหาเหยื่อของมัน และแสวงหา อาหารของมันจากพระเจ้า 22 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน 23 มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำภารกิจของเขาจนเวลาเย็น 24 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริงๆ พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสิ้นด้วยพระ ปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์ 25 ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และ กว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่ 26 กำปั่นแล่นไป โนนแฉะ และเลวี่อารานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น 27 บรรดาสิงหล่านี้แหงนหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารแก่มันตามเวลา 28 เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อ พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก มันก็อิมหน้าด้วยของดี 29 เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพิศตรเสีย มันทั้งหลายก็ล่าบากใจ เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมัน ไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็น ผงคลี 30 เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นมาจากพระเจ้า และพระองค์ ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่ 31 สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์ 32 ผู้ทรงทอดพระเนตร โลก มันก็สิ้นสะห้าน ผู้ทรงแต่ต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา 33 ข้ามีชีวิตอยู่ตราบใด ข้าจะร้อง เพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า 34 การ รำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ 35 ขอคนบาปถูกผลาญ เสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย โอ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่ พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

105

การดักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดา พระราชกิจของพระองค์แจ่มแก่ชนชาติทั้งหลาย 2 จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลง สดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์ 3 จงอวดพระนามบริสุทธิ์ ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี 4 จงแสวงหาพระเยโฮ วาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสวงหาพระพิศตรของพระองค์เรื่อยไป 5 จงระลึกถึงการ อัจฉริยะซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ 6 โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์ 7 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก 8 พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิรันดร์ คือพระวาจาที่พระองค์ทรงบัญชา ไว้ตลอดหนึ่งพันชั่วอายุ

พระเจ้าได้ทรงช่วยพวกบรรพบุรุษแห่งอิสราเอล

9 คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับ อิสอัค 10 ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบ ให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอล ให้ เป็นพันธสัญญานิรันดร์ 11 ว่า เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้ง หลาย 12 เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น 13 พนजर

ไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง ¹⁴ พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนานกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา ¹⁵ ว่าอย่าขาดและต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา ¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงเรียกการันดารอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น ¹⁷ พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่ง ไปข้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส ¹⁸ เท้าของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็ก ¹⁹ จนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้น พระวจนะของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขา ²⁰ กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ ²¹ กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์ ²² ให้ผูกมัดเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์ ²³ แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของอาม ²⁴ และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคูริของเขา ²⁵ พระองค์ทรงเห็นใจเขาเหล่านั้น ให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ²⁶ พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ ²⁷ เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของอาม ²⁸ พระองค์ทรงใช้ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระวจนะของพระองค์ ²⁹ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย ³⁰ กบแห่งกันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม่ห่องในของกษัตริย์ของเขาก็มี ³¹ พระองค์ตรัส และฝูงเหือบก็มาและรันมิไปทั่วในแผ่นดินของเขา ³² พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา ³³ พระองค์ทรง نابเถาองุ่น และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก ³⁴ พระองค์ตรัส และตักแตนวัยบินก็มา และตักแตนวัยคลานมานับไม่ถ้วน ³⁵ มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น ³⁶ พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหว่าปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา ³⁷ แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่ง ในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ ³⁸ เมื่อเขาพรากจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั้นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา ³⁹ พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน ⁴⁰ ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนาคค่อมมา และให้เขาอึ้งใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์ ⁴¹ พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห่งแล้ง ⁴² เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์ ⁴³ พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้ั้นด้วยความเบิกบานใจ ⁴⁴ และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชาติให้แก่เขา และเขาได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์ ⁴⁵ เพื่อเขาจะปฏิบัติกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

106

การกบฏของประชาชนและบรรดาพระเมตตาของพระเจ้า

¹ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จมโถมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ² ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชนิกรอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์อย่างครบถ้วน

ได้³ บรรดาผู้ที่รักษาความยุติธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่กระทำความชอบธรรมตลอดเวลา⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ โอ ขอทรงประทานความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์⁵ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความยินดีแห่งประชาชาติของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรอดได้ร่วมกับมรดกของพระองค์⁶ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย⁷ บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่านมิได้ระลึกถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้บฏต่อพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง⁸ ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์⁹ พระองค์ทรงขนานทะเลแดง มันทิ้งแห้งไป และพระองค์ทรงนำท่านข้ามที่ลึกลับอย่างกับเดินข้ามถิ่นทุรกันดาร¹⁰ พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และไถ่ท่านจากเงื้อมมือของศัตรู¹¹ และนำท่านปฏิบัติกับชนของท่าน เขาไม่เหลือสักคนเดียว¹² แล้วท่านเชื่อพระวาจาของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์¹³ แต่ไม่ซำท่านก็ลืมพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่คอยพระดาร์สปรึกษาของพระองค์¹⁴ แต่ในถิ่นทุรกันดารนั้นท่านมีความอยากอย่างรุนแรง และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย¹⁵ พระองค์ทรงประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงใช้โรคผอมแห้งมาทรมานกลางจิตใจท่าน¹⁶ เมื่อคนในค่ายริษยา โมเสสและอาโรนวิสุทธิชนของพระเยโฮวาห์¹⁷ พื้นแผ่นดินอัปปากุลินดารานและทับคนละอาบิริมเสียบ¹⁸ โฟระเปิดในขณะของท่านและเปลวเพลิงผลาญคนชั่วเสียบ¹⁹ ท่านได้สร้างลูกวัวในไซเรบและนมัสการรูปเคารพหล่อ²⁰ ท่านจึงเอาสง่าราศีของพระเจ้า แลกกับรูปของวัวที่กินหญ้า²¹ ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์²² ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮามและสิ่งน่าคร้ามกลัวที่ทะเลแดง²³ เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่าจะทำลายท่านเสีย ดีแต่ไม่เสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้าที่หัดทานพระองค์ เพื่อหันพระพิโรธของพระองค์เสียจากการทำลาย²⁴ แล้วท่านก็ดูถูกแผ่นดินอันรุ่มรึ้นนั้น ท่านไม่เชื่อพระวาจาของพระองค์²⁵ ท่านบ่นอยู่ในเต็นท์ของท่าน และไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์²⁶ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปฏิญาณต่อท่าน ว่าจะทำให้ท่านล้มตายในถิ่นทุรกันดาร²⁷ และจะกระจ่ายเชื้อสายของท่าน ไปท่ามกลางประชาชาติหว่านเขาไปทั่วประเทศทั้งหลาย²⁸ แล้วท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบาอัลแห่งเมืองเบโอร์ และรับประทานเครื่องสัตวบูชาที่บูชาพระตาย²⁹ ท่านชั่วเข้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางท่าน³⁰ แล้วฟิเนหัสได้ยื่นขึ้นจัดการลงโทษและโรคระบาดนั้นก็หยุด³¹ ที่เขาท่านนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิตย์³² ท่านทำให้พระองค์กริ้วที่น้ำแห่งการโต้เถียง เพราะเรื่องของท่านนี้ โมเสสก็พลอยเสียหายด้วย³³ เพราะท่านทำให้จิตใจโมเสสขมขื่น ดังนั้นริมฟีปากของเขายิ่งพุดถ้อยคำหุนหัน³⁴ ท่านมิได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้³⁵ แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านั้น และหัดทำอย่างที่เขาทำกัน³⁶ ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขาซึ่งกลายเป็นบ่วงสำหรับท่าน³⁷ ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรสาวของท่านกลายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ³⁸ ท่านเทโลหิตผู้ไร้ผิดออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน แผ่นดินก็มลทินไปด้วยโลหิต³⁹ ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน และประพฤดิเยี่ยง

โสเภณีในการกระทำของท่าน 40 แล้วความกริ้วของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์ 41 พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือประชาชนต่างชาติต่างๆ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน 42 ศัตรูของท่านได้บีบบังคับท่านและท่านตกไปอยู่ใต้อำนาจของเขา 43 พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้นหลายครั้ง แต่ท่านมักกบฏในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน 44 ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สดับเสียงร้องทูลของท่าน พระองค์ทรงสนพระทัยในความทุกข์ใจของท่าน 45 เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์ 46 พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ได้ยึดท่านไปเป็นเชลย 47 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเริ่งโลดในการสรรเสริญพระองค์ 48 จงถวายสาธุการแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่บัดนี้รันดรกาลจนถึงรันดรกาล และขอประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า □เอเมน□ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

107

เล่มที่ ห้า ซึ่ง เปรียบ กับ หนังสือ พระราชบัญญัติ เกี่ยวกับ พระเจ้า และ พระวณะ ของ พระองค์ การตกเดือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ 2 ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ้ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเถิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ้ไว้จากมือของปรปักษ์ 3 และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้

การปฏิบัติตามกฎต่างๆของพระเจ้า

4 เขาก็พบเงรอยู่ในป่าในที่แห่งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้ 5 หิวโหย และกระหาย จิตใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา 6 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขา 7 พระองค์ทรงนำเขาไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะอาศัยได้ 8 โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 9 เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาหนำใจ ด้วยของดี 10 ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงามัจจุราช ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน 11 เพราะเขากบฏต่อพระวณะของพระเจ้า และหยามคำปรึกษาขององค์ผู้สูงสุด 12 พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของเขาทั้งหลายให้ถ่อมลงด้วยงานหนัก เขาล้มลงและไม่มีใครช่วย 13 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา 14 พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราช และทรงระเบิดพันธนะของเขาให้ขาดสะบั้น 15 โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 16 เพราะพระองค์ทรงฟังประดุทองสัมฤทธิ์และทรงตัดขี้ลูกกรงเหล็กเสีย 17 เขาเป็นคนโง่เพราะการละเมิดของเขา และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก 18 จิตใจเขารังเกียจอาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประดุความตาย 19 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา 20 พระองค์ทรงใช้

พระวณะของพระองค์ไปรักษาเขา และทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งต่างๆที่จะทำลายเขา 21 โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีอยู่ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 22 และให้เขาถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณ และเล่าพระราชกิจของพระองค์ด้วยความชื่นบาน 23 ผู้ที่ลงเรือไปในทะเล ทำอาชีพอยู่บนน้ำกว้างใหญ่ 24 เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก 25 เพราะพระองค์ทรงบัญชา และทรงให้เกิดลมพายุซึ่งให้คลื่นทะเลก้าเริบ 26 คนเหล่านั้นถูกขัดขึ้น ไปสู่ห้องฟ้าและลง ไปสู่ที่ลึก ใจของเขาละลายไปเพราะเหตุความยากลำบาก 27 เขาถลาและโซเซ ไปอย่างคนเมาและสิ้นปัญญาลง 28 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยนำเขาออกจากความทุกข์ใจของเขา 29 พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบลงและคลื่นทะเลก็นิ่ง 30 แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามีความเยียบ และพระองค์ทรงนำเขามายังท่าที่เขาปรารถนา 31 โอ ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 32 ให้เขาขอพระเกียรติพระองค์ในชุมนุมประชาชน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส 33 พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นทุรกันดาร น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก 34 แผ่นดินที่มีผลตกให้เป็นที่แห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาวเมือง 35 พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ 36 และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนานครซึ่งพอจะอาศัยได้ 37 เขาหว่านนา และปลูกสวนองุ่นและได้ผลตกมาก 38 โดยพระพรของพระองค์เขาทั้งหลายทวีผลมากยิ่งขึ้น และพระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลดจำนวนลง 39 เมื่อเขาถูกทำให้เหนื่อยลงและถูกเหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า 40 พระองค์ทรงเทความดูหมิ่นลงบนเจ้านาย ทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีหนทาง 41 แต่พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขามากอย่างฝูงแกะ 42 คนชอบธรรมจะเห็นและยินดี และความชั่วช้าทั้งปวงก็จะปิดปากของมัน 43 ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสิ่งเหล่านี้ ก็จะเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์

108

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า บทเพลงหรือเพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มันคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์ 2 พินใหญ่และพินเขาคู่เอ๋ย จึงตื่นเกิด ข้าพเจ้าจะปลูกอรุณ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย 4 เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ

การทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

5 โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก 6 ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น 7 พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า เราจะแบ่งเมืองเซคม และแบ่งภูเขาเมืองสุดคทออก 8 กิลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันคิระของเรา ยูดาห์เป็นผู้ตั้งพระราชบัญญัติของเรา 9 โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม

เราให้ห้องด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเตีย¹⁰ ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม¹¹ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ¹² ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล¹³ โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

109

ดาวิดบันทึกเรื่องพวกศัตรูที่นินทาท่าน ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย² เพราะปากของคนชั่ว และปากของคนหลอกลวงใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวกเขาได้พูดปรักปรำข้าพระองค์ด้วยลิ้นมุสา³ เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไร⁴ เขาเป็นพวกปฏิปักษ์ต่อข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ก็ได้อธิษฐานเท่านั้น⁵ เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์⁶ ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้ซาตานยืนอยู่ที่มือขวาของเขา⁷ เมื่อพิจารณาคดี ก็ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป⁸ ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา⁹ ขอให้ลูกของเขากำพร้าพ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย¹⁰ ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหารจากที่รกร้างว่างเปล่าของเขา¹¹ ขอให้เจ้าหน้าที่มายึดของทั้งสินที่เขามีอยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปล้นผลงานของเขาไป¹² ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสรรเสริญกำพร้าพ่อของเขา¹³ ขอให้ทายาทของเขาถูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมา ก็ขอให้ชื่อของเขาถูกขีดฆ่าออกเสีย¹⁴ ขอให้ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเขายังเป็นที่ยำได้ยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่าให้บาปของมารดาเขาลบเลือนไป¹⁵ ขอให้บาปเหล่านั้นอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงตัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก¹⁶ เพราะเขาไม่จดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ขมเหงคนจนและคนขัดสน เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย¹⁷ เขารักที่จะแข่ง ขอให้คู่แข่งตกบนเขา เขาไม่ชอบการให้พร ขอพรจงห่างไกลจากเขา¹⁸ เขาเอาการแข่งห่มต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้เข็มเข้าไปในกายของเขาอย่างน่า ขอให้เข็มเข้าไปในกระดูกของเขาอย่างน้ำมัน¹⁹ ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ²⁰ ทั้งนี้ขอให้เป็นที่น่าเห็นใจจากพระเยโฮวาห์แก่พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ แก่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์²¹ โอ ข้าแต่พระเจ้าก็องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น²² เพราะข้าพระองค์ศยากจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ก็บิดเจ็บอยู่ภายใน²³ ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนตึกแดน²⁴ ข้าพเจ้าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะการอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็ซบพอมไป²⁵ ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิติเตียนของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สิ้นศรัทธา²⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ โอ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์²⁷ เพื่อเขาจะทราบว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้²⁸ ให้เขาแข่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนาจพระพร เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อาย แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี²⁹ ขอให้พวกปฏิ

ปีกษ์ของข้าพพระองค์ห่มความอภัยศ ขอให้ความอับอายสวมกายเขาอย่างเสื่อคลุม³⁰ ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย³¹ เพราะพระองค์จะทรงประทับขวามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรับโทษจิตใจเขานั้น

110

พระเยโฮวาห์ทรงประทานให้กษัตริย์มีอำนาจครอบครอง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า □จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า□ ² พระเยโฮวาห์จะทรงใช้คทาทรงฤทธิ์ของพระองค์ท่าน ไปจากศิโยน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่านเกิด ³ ชนชาติของพระองค์ท่านจะสมัครถวายตัวของเขาด้วยความเต็มใจ ในวันแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์จากครรรภ์ของอูโรนเทีย น้ำค้างแห่งวิหหนุ่มเป็นของพระองค์ท่าน ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า □เจ้าเป็นปรีหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค□ ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับข้างขวาหัตถ์ของพระองค์ท่าน พระองค์จะทรงทลายบรรดากษัตริย์ในวันที่ทรงพระพิโรธ ⁶ พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาท่ามกลางประชาชาติให้ข้ากศพเต็ม ไปหมด พระองค์จะทรงทลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง ⁷ พระองค์ท่านจะทรงตีมาจากลำธารข้างทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงผงกพระเศียรขึ้น

111

จงสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระราชกิจยิ่งใหญ่ของพระองค์

¹ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน ² บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง เป็นที่ค้นคว้าของทุกคนที่พอใจ ³ พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ⁴ พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระกรุณา ⁵ พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ พระองค์จะทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์เสมอ ⁶ พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานภาพแห่งพระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่เขา ⁷ พระหัตถ์กิจของพระองค์นั้นสุจริตและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ก็ไว้ใจได้ ⁸ สถาปนาอยู่เป็นนิจกาล และประกอบความจริงกับความเที่ยงธรรม ⁹ พระองค์ทรงใช้การไถ่ให้มายังประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธสัญญาของพระองค์เป็นนิตย์ พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าคร้ามกลัวจริงๆ

จงยำเกรงพระเยโฮวาห์

¹⁰ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

112

พระสัญญาต่างๆสำหรับผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด คนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ปิติยินดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์² เชื้อสายของเขาจะทรงอานภาพในแผ่นดิน ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร³ ทรมัยศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขา และความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์⁴ ความสว่างจะโผล่ขึ้นมาในความมืดให้คนที่เที่ยงธรรม เขามีความเมตตา เต็มไปด้วยความสงสารและชอบธรรม⁵ คนที่ดีจะแสดงความเมตตาคุณและให้ชิม เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความยุติธรรม⁶ แน่นอนเขาจะไม่ถดถอยเป็นนิตย์ คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์⁷ เขาจะไม่กลัวชาวร้าย จิตใจของเขายึดแน่น วางใจในพระเยโฮวาห์⁸ จิตใจของเขาแน่วแน่ เขาจะไม่กลัวจนกว่าจะเห็นความประสงค์ต่อศัตรูของเขาสำเร็จ⁹ เขาแจ่มง่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์ เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ¹⁰ คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วละลายไป ความปรารถนาของคนชั่วนั้นจะสูญเปล่า

113

จงสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีงามของพระองค์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญเถิด จงสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์² สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้น ไปเป็นนิตย์³ ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นที่สรรเสริญ⁴ พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือประชาชาติทั้งปวง และสง่าราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์⁵ ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนที่สูง⁶ ผู้ถ่อมพระทัยลงทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก⁷ พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากผงคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า⁸ เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของพระองค์⁹ พระองค์โปรดให้หญิงหมั้นมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่ขึ้นบานมีบุตร จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

114

จงยำเกรงพระเจ้าเพราะบรรดาพระราชกิจของพระองค์

1 เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์ คือวงศวานของยาโคบ ไปจากชนชาติต่างภาษา² บุดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์³ ทะเลมองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ⁴ ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูกแกะ⁵ เป็นอะไรนะ โอ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ⁶ ภูเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ⁷ แผ่นดินเอ๋ย สั่นเทิ้มเกิดต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ⁸ ผู้ให้หินเป็นสะพาน้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

115

จงมั่นใจในพระเจ้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า แต่ขอถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ และความจริงของพระองค์² ทำไมบรรดาประชาชาติจะกล่าวว้า ๆ บัดนี้พระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่ไหนเล่า³ แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัย

พระองค์ก็ทรงกระทำ 4 รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ 5 รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ 6 มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูก แต่ดมไม่ได้ 7 มีมือ แต่คว้าไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้ 8 ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน 9 โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของข้าทั้งหลาย 10 โอ วงศ์วานอูโรไนเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของข้าทั้งหลาย 11 ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของข้าทั้งหลาย 12 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นห่วงเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่วงศ์วานอิสราเอล พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่วงศ์วานอูโรไน 13 พระองค์จะทรงอำนวยการพระพรแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ 14 พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของท่าน 15 ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 16 ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ 17 คนตายไม่สรรเสริญพระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ลงไปสู่ที่ฝังศพเช่นนั้น 18 แต่เราทั้งหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

116

การประกาศความรักต่อพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยให้พ้น

1 ข้าพเจ้า รัก พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า
 2 เพราะพระองค์ทรงเจียพระภรณ์สดับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์ราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ 3 ความเศร้าโศกแห่งความตายมาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความระทม 4 แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้รอด 5 พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอบปรีย์ด้วยพระเมตตา 6 พระเยโฮวาห์ทรงสงวนคนรู้น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด 7 โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย กลับไปสู่ที่พักของเจ้าเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์ 8 เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากราคา ช่วยเท้าข้าพระองค์จากการล้ม 9 ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในแผ่นดินของคนเป็น 10 ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง 11 ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า โอคนเรานี้เป็นคนโง่ทงทั้งนั้น 12 ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้ เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า 13 ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ 14 บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์ 15 มรณกรรมแห่งวิสุทธิชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 16 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แท้จริงข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงแก้พันธะของข้าพเจ้า 17 ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณแด่พระองค์ และจะร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์ 18 บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์

19 ในบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ในท่ามกลางเธอ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

117

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์

1 โอ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด คนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด 2 เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้น ไฉนหลวง และความจริงของพระเยโฮวาห์ดำรงเป็นนิรันดร์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

118

การโมทนาขอบพระคุณเพราะความรอดของพระเยโฮวาห์

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ 2 บัดนี้จงให้อิสราเอลกล่าวว่า □ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์□ 3 บัดนี้จงให้วังศวานอาโรนกล่าวว่า □ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์□ 4 บัดนี้จงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์กล่าวว่า □ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์□ 5 ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ในยามเป็นทุกข์ พระเยโฮวาห์ทรงตอบข้าพเจ้า และทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง 6 มีพระเยโฮวาห์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า 7 พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ 8 การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์ 9 การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย 10 ประชาชาติทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ 11 เขาทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ 12 เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียแล้วเหมือนเปลวไฟหนาม เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ 13 เจ้านายได้ผลักข้าพเจ้าอย่างแรงเพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยข้าพเจ้า 14 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า 15 เสียงแห่งความยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ชอบธรรมว่า □พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก 16 พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ห้าวหาญนัก□ 17 ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชมงคลของพระเยโฮวาห์ 18 พระเยโฮวาห์ทรงติสอนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช 19 ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าประตูนั้นไปและจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ 20 นี่คือประตูของพระเยโฮวาห์ คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้ 21 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์ 22 ศิลากิ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมมเมกแล้ว 23 การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา 24 นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น 25 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด 26 ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 27 พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือก ไปถึงเชิงนอนของท่านบูชา 28 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์

ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์²⁹ โอ จมโหมทนาขอบพระคุณ พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

119

บรรดาคำอธิษฐาน การสรรเสริญและการประกาศว่าจะเชื่อฟังพระเจ้า อาเลฟ (ก)

1 บรรดาผู้ที่ตรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์² ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ³ ทั้งผู้ที่ไม่กระทำความชั่วช้า แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของพระองค์⁴ พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่างเคร่งครัด⁵ โอ ขอให้ทางทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคง ในการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์⁶ แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความอายนะ เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์⁷ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจเที่ยงตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์⁸ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ โอ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิงเลย

เบธ (ข)

9 หนุมๆจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระแวดระวังตามพระวามะของพระองค์¹⁰ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ โอ ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์¹¹ ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สาธุการแต่พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹³ ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์¹⁴ ข้าพระองค์ปีติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น¹⁵ ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของพระองค์¹⁶ ข้าพระองค์จะปีติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวามะของพระองค์

กิมล (ค)

17 ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะรักษาพระวามะของพระองค์¹⁸ ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁹ ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย²⁰ จิตใจของข้าพระองค์ร่ำร้อนเพราะปรารถนาคำตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา²¹ พระองค์ทรงขนานคนยโสที่ถูกสาปแช่ง ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์²² ขอทรงนำการตำหนิและการประมาทไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์²³ แม้เจ้านายหนึ่งปรักษำกันต่อข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์²⁴ บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์

ดาเลธ (ง)

25 จิตใจของข้าพระองค์ติด ผงคลี ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวามะของพระองค์²⁶ ข้าพระองค์ได้ทูลถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์²⁷ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์เข้าใจทางแห่งข้อบังคับของพระองค์ และข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระราชาภิเษกอันมหัศจรรย์ของ

พระองค์ 28 จิตใจของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรงเสริมกำลังข้าพระองค์
ตามพระวจนะของพระองค์ 29 ขอทรงให้ทางเที่ยมเที่ยงไกลจากข้าพระองค์ และขอโปรด
ประทานพระราชบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 30 ข้าพระองค์ได้เลือกทางแห่งความ
จริง ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสินของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์ 31 ข้าพระองค์ผูกพันอยู่กับ
บรรดาพระโอวาทของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้า 32 ข้า
พระองค์จะวิ่งในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงให้จิตใจของข้าพระองค์
กว้างขวาง

ฮี (จ□)

33 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และ
ข้าพระองค์จะรักษาทางนั้น ไว้จนสุดปลาย 34 ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และ
ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราชบัญญัติ
นั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์ 35 ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปในมรรคาแห่งพระบัญญัติของ
พระองค์ เพราะข้าพระองค์ยินดีในมรรคานั้น 36 ขอทรงโน้มใจข้าพระองค์ในบรรดาพระ
โอวาทของพระองค์และมีใช้ในทางโลกท่าไร 37 ขอทรงหันเหหนีดาของข้าพระองค์ไปจาก
การมองดูสิ่งอันใจจ้ง และขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ในพระมรรคาของพระองค์ 38 ขอ
ทรงยื่นพระวจนะของพระองค์กับผู้ใช้ของพระองค์ ผู้เกรงกลัวพระองค์ 39 ขอทรงหัน
การเยาะเย้ยซึ่งข้าพระองค์ครั้นคร้ามนั้น ไปเสีย เพราะคำตัดสินของพระองค์นั้นดี 40 ดูเถิด
ข้าพระองค์ปรารถนาข้อบังคับของพระองค์ด้วยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงสงวน
ชีวิตของข้าพระองค์

เวา (จ□)

41 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์ คือความรอด
ของพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์ 42 แล้วข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่เยาะเย้ยข้า
พระองค์ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระวจนะของพระองค์ 43 ขออย่าทรงนำพระวจนะแห่ง
ความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะความหวังของข้าพระองค์คืออยู่ในคำ
ตัดสินของพระองค์ 44 ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์สืบๆ ไปเป็นนิกาล
45 และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์ 46 ข้า
พระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์บรรดาภักษัตริย์และจะไม่ขาย
หน้า 47 ข้าพระองค์จะปิติยินดีในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ครี 48 ข้าพระองค์
จะยกมือต่อพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์ครี และข้าพระองค์จะรำพึงถึงกฎเกณฑ์
ของพระองค์

เซน (ข□)

49 ขอทรงระลึกถึงพระวจนะของพระองค์ที่มีต่อผู้ใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรง
กระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น 50 นี่คือการเล่าโลมในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือ
พระวจนะของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์ 51 คนโอหังเย้ยหยันข้าพระองค์คียิ่งนัก แต่ข้า
พระองค์ไม่หันเสียจากพระราชบัญญัติของพระองค์ 52 ข้าพระองค์ระลึกถึงคำตัดสินของ
พระองค์แต่โบราณกาล โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้รับความเล่าโลมใจ 53 ความ
กริ้วอันเร่าร้อนฉวยข้าพระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระราชบัญญัติของพระองค์ 54
กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น 55
โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์ระลึกถึงพระนามของพระองค์ และรักษาพระ
ราชบัญญัติของพระองค์ไว้ 56 สิ่งนี้ ได้ตักมาซึ่งข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์ครีหาข้อบังคับ
ของพระองค์ไว้

เชธ (ซอ)

57 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นส่วน ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่า ข้าพระองค์จะรักษาพระวจนะของพระองค์⁵⁸ ข้าพระองค์วอนขอความโปรดปรานของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณา แก่ข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์⁵⁹ ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์เห็นเท้าของข้าพระองค์ ไปสู่วรรดาพระโอวาทของพระองค์⁶⁰ ข้าพระองค์เร่ร่อน ไม่ล่าช้าที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์⁶¹ แม้หมุ่คนชั่วดึกข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์⁶² พอเที่ยงคืน ข้าพระองค์จะลุกขึ้น โมทนาพระคุณพระองค์เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์⁶³ ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรงพระองค์กับผู้ที่รักษาข้อบังคับของพระองค์⁶⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกเต็มด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

เทธ (ฉอ)

65 พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวจนะของพระองค์⁶⁶ ขอทรงสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อถือพระบัญญัติของพระองค์⁶⁷ ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเงิน แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวจนะของพระองค์ไว้⁶⁸ พระองค์ประเสริฐ และทรงกระทำการดี ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์⁶⁹ คนโอหังป้ายความเท็จใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ด้วยสุดใจ⁷⁰ จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำเหมือนไขมัน แต่ข้าพระองค์ปีติยินดีในพระราชบัญญัติของพระองค์⁷¹ ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์⁷² สำหรับข้าพระองค์ พระราชบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ดีกว่าทองคำและเงินพันๆแห่ง

โจด (ญอ)

73 พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนาข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์⁷⁴ บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์ จะเห็นข้าพระองค์และเปรมปรีดี เพราะข้าพระองค์ได้หวังในพระวจนะของพระองค์⁷⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบวาคำตัดสินของพระองค์นั้นถูกต้องแล้ว และทราบวาทด้วยความเชื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยาก⁷⁶ ขอความเมตตาของพระองค์เป็นที่เล่าโลมข้าพระองค์ ตามพระดำรัสของพระองค์ที่มีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์⁷⁷ ขอพระกรุณาของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ เพราะพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์⁷⁸ ขอทรงให้คนโอหังได้รับความอาย เพราะเขาได้ค้ำข้าพระองค์ด้วยความเท็จโดยไม่มีเหตุ แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์⁷⁹ ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์หันกลับมายังข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์⁸⁰ ขอให้จิตใจข้าพระองค์ได้ราหฺนในเรื่องกฎเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องขายหน้า

คาฟ (ดอ)

81 จิตใจของข้าพระองค์อ่อนระโหยคอยความรอดของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวังในพระวจนะของพระองค์⁸² นัยน์ตาของข้าพระองค์ควมมืดไปด้วยคอยพระดำรัสของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า 0 เมื่อไรพระองค์จะทรงเล่าโลมข้าพระองค์0⁸³ เพราะข้าพระองค์เป็นเหมือนฝูงหนึ่งถูกรุมคว้น แต่ข้าพระองค์ยังไม่ลืมกฎเกณฑ์ของพระองค์⁸⁴ ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่นานเท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาบรรดาผู้ข่มเหงข้าพระองค์

เมื่อไร ⁸⁵ คนโง่หังได้ชุดหลุมพรางตักข้าพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติของพระองค์ ⁸⁶ พระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นสัดยชื่อ เขาข่มเหงข้าพระองค์ด้วยความเท็จ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย ⁸⁷ เขาเกือบจะทำให้ข้าพระองค์ดับชีพไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบังคับของพระองค์ ⁸⁸ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาพระโอวาทแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์

ลามัด (ด□)

⁸⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวามะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิตย์ ⁹⁰ ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่ ⁹¹ โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ⁹² ถ้าพระราชบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นที่ยึดยึดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ ⁹³ ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย เพราะพระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั้น ⁹⁴ ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ได้แสวงหาข้อบังคับของพระองค์ ⁹⁵ คนชั่วข่มคอยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะพิจารณาพระโอวาทของพระองค์ ⁹⁶ ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขตของความสมบูรณ์ทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้างขวางเหลือเกิน

เมม (ถ□)

⁹⁷ โอ ข้าพระองค์ครีกรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ ⁹⁸ โดยพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ ⁹⁹ ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์ เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์ ¹⁰⁰ ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ ¹⁰¹ ข้าพระองค์ร้องเท้าข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง เพื่อรักษาพระวามะของพระองค์ ¹⁰² ข้าพระองค์มิได้เลี้ยวจากคำตัดสินของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์ ¹⁰³ พระดำรัสของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ซึมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์ ¹⁰⁴ ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง

นูน (ท□)

¹⁰⁵ พระวามะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่บรรดาของข้าพระองค์ ¹⁰⁶ ข้าพระองค์ได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณและจะกระทำให้สำเร็จว่าจะรักษาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ ¹⁰⁷ ข้าพระองค์ทุกข์ยากอย่างหนัก โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวามะของพระองค์ ¹⁰⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับคำสักการบูชาด้วยปากของข้าพระองค์ และขอสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ¹⁰⁹ ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์ ¹¹⁰ คนชั่ววางกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หลงเงินจากข้อบังคับของพระองค์ ¹¹¹ บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รับไว้เป็นมรดกเป็นนิตย์ พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจข้าพระองค์ ¹¹² ข้าพระองค์ไม่มึนจิตใจข้าพระองค์ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นนิตย์จนอวสาน

ชาเมค (ธ□)

113 ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์ 114 พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวอนของพระองค์ 115 แน่ะ เจ้าคนทำชั่ว ไปเสียจากข้า เพื่อข้าจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าของข้า 116 ขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ตามพระดำรัสของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ และอย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวังของข้าพระองค์ 117 ขอทรงชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย และมีความนับถือกฎเกณฑ์ของพระองค์สืบๆ ไป 118 พระองค์ทรงตะเพิดบรรดาคนที่หลงเงินจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าข้า อุบายหลอกลวงของเขาคือความเท็จ 119 พระองค์ทรงทิ้งบรรดาคนชั่วของแผ่นดินโลกเหมือนทิ้งขี้แรม เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 120 เนื้อหนังข้าพระองค์สั่นเทิ้มเพราะเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์กลัวคำตัดสินของพระองค์

เอน (นอ)

121 ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ขออย่าทรงละข้าพระองค์แก่ผู้บีบบังคับข้าพระองค์ 122 ขอทรงเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงให้คนโง่งมีบบังคับข้าพระองค์ 123 นัยน์ตาของข้าพระองค์ไม่มีมืดไปด้วยคอยความรอดของพระองค์ และคอยพระดำรัสชอบธรรมของพระองค์สำเร็จ 124 ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 125 ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์ 126 เป็นเวลาที่พระเยโฮวาห์ควรทรงจัดการ เพราะเขาหักพระราชบัญญัติของพระองค์ 127 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดี 128 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง ข้าพระองค์เกลียดมรรคาทุจริตทุกทาง

บี (บอ)

129 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้ 130 การคลี่คลายพระวอนของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย 131 ข้าพระองค์หอบจนอ้าปาก เพราะข้าพระองค์กระหายพระบัญญัติของพระองค์ 132 ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์ 133 ขอทรงให้ย่างเท้าของข้าพระองค์มั่นคงอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ขออย่าทรงให้ความชั่วช้าใดๆ มีอำนาจเหนือข้าพระองค์ 134 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ 135 ขอทรงกระทำให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาที่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ 136 ข้าพระองค์น้ำตาไหลพรั่งพรูเพราะคนไม่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์

ชาติดี (ปอ)

137 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ชอบธรรมและคำตัดสินของพระองค์ก็ถูกต้อง 138 บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุดริตทั้งสิ้น 139 ความเร่าร้อนของข้าพระองค์เผาข้าพระองค์อยู่ เพราะคู่อริของข้าพระองค์ลืมนพระวอนของพระองค์ 140 พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น 141 ข้าพระองค์ต่ำต้อยและเป็นที่สุดถูก แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมนข้อบังคับของพระองค์ 142 ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง 143 ความทุกข์ยากลำบากและความแสนระทมได้มาสู่ข้าพระองค์ แต่พระ

บัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์¹⁴⁴ บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ขอบรรณเป็นนิตย์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะดำรงชีวิตอยู่

คอฟ (ผ□)

¹⁴⁵ ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์¹⁴⁶ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์¹⁴⁷ ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ ข้าพระองค์หวังอยู่ในพระวณะของพระองค์¹⁴⁸ นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ก่อนถึงยามทุกยามในกลางคืน เพื่อรำพึงถึงพระดำรัสของพระองค์¹⁴⁹ ขอทรงฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความเมตตาของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์¹⁵⁰ ผู้ติดตามการมุ่งร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขาอยู่ห่างไกลจากพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁵¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตใกล้ และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง¹⁵² ข้าพระองค์ทราบนานแล้วจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์

เรซ (ผ□)

¹⁵³ ขอทอพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะข้าพระองค์มิได้ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์¹⁵⁴ ขอทรงแก้คดีของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์¹⁵⁵ ความรอดนั้นอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงหากฎเกณฑ์ของพระองค์¹⁵⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์¹⁵⁷ ผู้ข่มเหงและปรักภัยของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่หันเหไปจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์¹⁵⁸ ข้าพระองค์มองดูคนและเมิดด้วยความชิงชัง เพราะเขาไม่รักษาพระดำรัสของพระองค์¹⁵⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์ครีกข้อบังคับของพระองค์มากเท่าใด ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของพระองค์¹⁶⁰ ตั้งแต่แรกพระวณะของพระองค์คือความจริง และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์

ชิน (พ□)

¹⁶¹ เจ้านายได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึงพรึงเพริดเพราะพระวณะของพระองค์¹⁶² ข้าพระองค์เปรมปรีดีเพราะพระดำรัสของพระองค์อย่างผู้ซึ่งพบของที่ถูกริบมาเป็นอันมาก¹⁶³ ข้าพระองค์เกลียดและสะอิดสะเอียนต่อความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักภรรยาบัญญัติของพระองค์¹⁶⁴ ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์¹⁶⁵ บุคคลเหล่านั้นที่รักพระราชบัญญัติของพระองค์มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำไห้เขาสะดุดได้¹⁶⁶ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์ และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์¹⁶⁷ จิตใจของข้าพระองค์รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่งขึ้น¹⁶⁸ ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ เพราะทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

เทา (พ□)

¹⁶⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอประทาน ความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวณะของพระองค์¹⁷⁰ ขอคำวิงวอนของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น

ตาม พระดำรัสของ พระองค์ 171 ริม ฝิปาก ของข้าพระองค์จะเท คำ สรรเสริญ ออก มา ที่ พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์¹⁷² ลิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวเรื่อง พระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม 173 ขอพระหัตถ์ ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับของพระองค์ 174 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์ และพระราชบัญญัติของ พระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์ 175 ขอทรงโปรดให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตรอด อยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเสริญพระองค์ และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพระองค์ 176 ข้า พระองค์หลงเงินตั้งแกะที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ ลืมพระบัญญัติของพระองค์

120

ดาวิดทูลขอเรื่องศัตรูของท่าน บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 เมื่อข้าพเจ้าทุกข์ใจ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า
2 คือทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากริมฝิปากมูสา จาก ลิ่นที่หลอกลวง³ 3 แนะ ลิ่นหลอกลวงเอ๋ย จะประทุกันสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้ เจ้าอีก 4 ลูกธนูคมของนักรบกับธนูไม้จำพวกสนจุนีเปอร์ที่ลูกโพล่ง นะซี 5 วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเซค ที่พักอยู่ท่ามกลางเดินท์ของคนเคดาร์ 6 จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ ท่ามกลางผู้เกลียดสันตินานจนเกินไปแล้ว 7 ข้าพเจ้าขอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาหนุ่ นสงคราม

121

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 ข้าพเจ้าจะเงยหน้าดูภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน 2 ความอุปถัมภ์ของ ข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 3 พระองค์จะไม่ให้ท่า ของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลิ้มไป 4 ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงอารักขา อิสราเอลจะไม่ทรงหลับสนิทหรือนิทรา 5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน พระเยโฮวาห์ ทรงเป็นที่กำบังที่ข้างขวามือของท่าน 6 ดวงอาทิตย์จะไม่โจมตีท่านในเวลากลางวัน หรือดวง จันทรในเวลากลางคืน 7 พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภัยอันตรายทั้งสิ้น พระองค์ จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน 8 พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาการเข้าออกของท่านตั้งแต่กาล บัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

122

ดาวิดปีติยินดีเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □ ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เกิด □ 2 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ 3 เขา สร้างเยรูซาเล็มไว้เป็นนครซึ่งประสานแน่นไว้ด้วยกัน 4 เป็นที่ที่บรรดาตระกูลต่างๆขึ้นไป คือบรรดาตระกูลของพระเยโฮวาห์ ไปยังหีบพระโอวาทของอิสราเอล ให้ถวายไมทนาแก่ พระนามของพระเยโฮวาห์ 5 พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของ พระราชวงศ์ดาวิด 6 จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็มว่า □ ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจง จำเริญ 7 ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ และให้ความเจริญอยู่ภายในวังของ

เรอ๑ 8 เพื่อเห็นแก่พี่น้องและมิตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดว่า □ สันติภาพจะมีอยู่ภายใน
เรอ๑ 9 เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เรอ

123

คนที่ตามทางของพระเจ้ามั่นใจในพระองค์ บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 โอ ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพพระองค์เงหน้าดูพระองค์ 2 ดูเถิด ตาของผู้รับใช้มองดูมือของตบฉันใด และตาของสาวใช้มองดูมือนายหญิงของตบฉันใด ตาของข้าพเจ้าทั้งหลายมองดูพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าทั้งหลายฉันนั้น 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพพระองค์เถิด พระเจ้าข้า เพราะพวกข้าพพระองค์เือมระอาความหมิ่นประมาท 4 จิตใจของข้าพพระองค์ทั้งหลายเอือมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่สบาย คือการหมิ่นประมาทของคนเยอหยิ่ง

124

พระพรแห่งการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์ บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 □ ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา □ เออ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า 2 □ ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เมื่อคนลุกขึ้นต่อสู้เรา 3 แล้วเราจะกลืนเราเสียทั้งเป็น เมื่อความโกรธของเขาพลุ่งขึ้นต่อเรา 4 แล้วน้ำทั้งหลายจะท่วมพวกเรา กระแสน้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา 5 แล้วน้ำที่กำเริบจะไหลท่วมจิตใจเราไป 6 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้มิได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อฟันเขาเหล่านั้น 7 จิตใจเรารอดไปอย่างนกจากกับของพรานนก กับกิ้งกและเราได้หนีรอดไป 8 ความอุปถัมภ์ของเรายู่ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

125

ผู้ที่วางใจในพระเจ้าอยู่อย่างปลอดภัย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิตย์ 2 ภูเขาอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่เวลาขึ้นสืบต่อไปเป็นนิตย์ฉันนั้น 3 เพราะคทาของคนชั่วจะไม่พักอยู่นือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความชั่วช้า

คำอธิษฐาน

4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประกอบการดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้ที่ยังธรรมในจิตใจของเขา 5 แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

126

ศิโยนฉลองการกลับมาจากการเป็นเชลย บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ศิโยนกลับมาจาก การเป็นเชลย เราก็เหมือนคนที่ฝันไป 2 ปากของเราได้หัวเราะเต็มที และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเราได้พูดกันท่ามกลางประชาชนชาติว่า □ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำกรรมไพบารให้เขา □ 3 พระเยโฮ

วาทรงกระทำกรรมโศภารให้เรา เรามีความยินดี ⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาจากความเป็นเชลย อย่างทางน้ำไหลที่ทางใต้ ⁵ บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างซึ้นบาน ⁶ ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิวเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างซึ้นบาน นำพ่อนข้าวของตนมาด้วย

127

พระพรของพระเจ้าบริสุทธิ บทเพลงใช้แห่ซึ้นของซาโลมอน

¹ ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า ² เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านลุกขึ้นแต่เช้ามืด นอนดึก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย

บุตรที่ดีเป็นของประทานจากพระเจ้า

³ คุณเกิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์ ⁴ บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหนุ่มก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ ⁵ ชายใดๆที่มีลูกธนูเต็มแล่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละลาย แต่เขาจะพูดกับศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

128

พระพรสำหรับครอบครัวที่สัตย์ซื่อ บทเพลงใช้แห่ซึ้น

¹ ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์ ² เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข ³ ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกดอกอยู่ข้างบ้านของท่าน ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกเทศรอบโถ้ะของท่าน ⁴ คุณเกิด คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพรตั้งนี้แหละ ⁵ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยการพรของท่านจากศิโยน และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน ⁶ เออ ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

129

การสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงช่วยอิสราเอลให้รอด บทเพลงใช้แห่ซึ้น

¹ ข้าได้ให้ข้าพเจ้าทุกซ้ากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า ² ข้าได้ให้ข้าพเจ้าทุกซ้ากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้ ³ คนที่โลกก็ได้ไถนหลังข้าพเจ้า เขาทำรอยไถของเขาให้ยาว ⁴ พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจองจำของคนชั่วออก ⁵ ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยน ได้ขายหน้าและต้องถอยกลับไป ⁶ ให้เขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเหี่ยวแห้ง ไปก่อนมันโตขึ้น ⁷ ซึ่งคนเกี่ยวไม่เก็บใส่มี้อหรือคนที่มัดพ่อนไม่เก็บไว้ที่อกของเขา ⁸ ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า ข้าขอพระพรของพระเยโฮวาห์อยู่บนท่านทั้งหลาย เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยโฮวาห์

130

ความหวังในการอธิษฐาน บทเพลงใช้แห่ซึ้น

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลึก 2 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงคำวิงวอนของข้าพระองค์
3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหมายความว่า ข้าข้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า
ผู้ใดจะยืนอยู่ได้ 4 แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเราจะยำเกรงพระองค์ 5 ข้าพเจ้าคอยพระเย
โฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวอนะของพระองค์ 6 จิตใจของ
ข้าพเจ้าคอยขององค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ข้าพเจ้ากล่าวว่ายิ่งกว่าคน
ยามคอยเวลารุ่งเช้า 7 จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความ
เมตตา และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์ 8 และพระองค์จะทรงให้อิสราเอลจากความ
ชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

131

ดาวิดถ่อมใจลงและตักเตือนอิสราเอล บทเพลงใช้แห่งขึ้นของดาวิด

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อเหิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์มิได้
ยโส ข้าพระองค์มิได้ไปยุ่งกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์ 2 แต่
ข้าพระองค์ได้สงบและระงับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเด็กที่หย่านนมมารดาของตนแล้ว จิต
ใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านนมแล้ว 3 จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์
ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

132

คำอธิษฐานเมื่อย้ายที่พระโอวาท บทเพลงใช้แห่งขึ้น

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความลำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน 2
ว่าท่านได้ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ของยาโคบว่า 3 ข้าพเจ้าจะไม่เข้าตัวบ้านหรือขึ้นไปนอนบนที่นอนของตน 4 ข้า
พระองค์จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้หนังตาเคลิ้มไป 5 จนกว่าข้าพระองค์
จะหาสถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้ คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ 6
ดูเถิด เราได้ยินเรื่องนี้ในเอฟราธา เราได้พบสิ่งนี้ในนาของป่าไม้ 7 เราจะไปยังที่ประทับ
ของพระองค์ เราจะนมัสการที่รองพระบาทของพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง
ลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งอาณภาพของพระองค์ 9 ขอ
บริสุทธิ์ของพระองค์สามความชอบธรรม และให้วิสุทธิชนของพระองค์ให้ร้องด้วยความ
ชื่นบาน 10 เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงเมินพระพิศตรหีนจากผู้ที่
พระองค์ทรงเจิมไว้ 11 พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะ
ไม่ทรงหันกลับคือว่า ข้าพเจ้าจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า 12 ถ้าบรรดาบุตร
ของเจ้ารักษาพันธสัญญาของเรา และบรรดาพระโอวาทของเราซึ่งเราจะสอนเขา เหล่า
บุตรของเขาทั้งหลายด้วยเช่นกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิตย์ 13 เพราะพระเยโฮวาห์
ทรงเลือกศิโยน พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์ 14 ตรัสว่า ข้าพเจ้า
เป็นที่พำนักของเราเป็นนิตย์ เราจะอยู่ที่นี้ เพราะปรารถนาเช่นนั้น 15 เราจะอำนวยการอย่าง
มากมายแก่เสปียงของเมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง 16 เราจะเอาความ
รอดห่มบริสุทธิ์ของเมืองนั้น และวิสุทธิชนของเมืองนั้นจะร้องด้วยความชื่นบาน 17 ณ ที่
นั้นเราจะกระทำให้มีเขาหนึ่งงอกขึ้นมาสำหรับดาวิด เราได้เตรียมประทีปดวงหนึ่งสำหรับ
ผู้รับเจิมของเรา 18 เราจะเอาความอายห่มศัตรูของท่าน แต่มงกุฎของท่านจะแวววาวอยู่บน
ท่าน

133

ความดีงามเมื่อพี่น้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน บทเพลงใช้แห่ขึ้นของดาวิด

1 คูเถิด ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจมาก สักเท่าใด 2 เหมือนน้ำมันประเสริฐอยู่บนศีรษะ ไหลอาบลงมาบนหนวดเครา บนหนวดเคราของอาโรน ไหลอาบลงมาบนคอเสื้อของท่าน 3 เหมือนน้ำค้างของภูเขาเฮอร์โมน เหมือนน้ำค้างซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงบังคับบัญชาพระพรที่นั่น คือชีวิตจำเริญเป็นนิตย์

134

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า บทเพลงใช้แห่ขึ้น

1 มาเถิด มาถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในกลางคืน 2 จงยกมือของท่านขึ้นในสถานบริสุทธิ์ และถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ 3 ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ท่านจากศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

135

คำตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ โอ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์ 2 ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา 3 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ ประเสริฐ จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะการกระทำนั้นเปลือยเปลือย 4 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ 5 เพราะข้าพเจ้าทราบ ว่าพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น 6 พระเยโฮวาห์พอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น 7 พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำฟ้าแลบให้แก่ฝนและทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์ 8 พระองค์คือผู้ทรงสังหารลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์ 9 โอ อียิปต์เอ๋ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า ให้ต่อสู้กับฟาโรห์ และบรรดาข้าราชการของท่าน 10 พระองค์คือผู้ทรงตีประชาชาติใหญ่โต และทรงสังหารกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์ 11 คือสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอกกษัตริย์ของเมืองบาซัน และบรรดาราชอาณาจักรแห่งคานาอัน 12 และประทอนแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดก เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระนามของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ 14 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงแก้แทนประชาชนของพระองค์ และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์

บรรดารูปเคารพไร้สาระ

15 รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์ 16 รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้ 17 มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของ

รูปนั้น¹⁸ ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน¹⁹ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ โอ วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์²⁰ โอ วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านที่ยาเกรงพระเยโฮวาห์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์²¹ สาธุการแด่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

136

คำดึกเดือนให้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับบรรดาพระเมตตาของพระองค์

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์² โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้เหนือพระทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์³ โอ จงโมทนาขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์⁴ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำกรรมหึศจรรยยิ่งใหญ่แต่องค์เดียว เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์⁵ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสติปัญญา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์⁶ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์⁷ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ๆ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์⁸ สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์⁹ ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁰ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตั้งอียิปต์ทางบรรดาภูเขาวี เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹¹ และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางเขา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹² ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹³ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแบ่งทะเลแดงออกจากกัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁴ และทรงให้อิสราเอลผ่านไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁵ แต่ทรงคว่ำฟาโรห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁶ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁷ ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁸ และทรงสังหารกษัตริย์พระนามอุไซษ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์¹⁹ มีสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²⁰ และโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²¹ และประทานแผ่นดินของเขาให้เป็นมรดก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²² ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²³ คือพระองค์นี่เอง ผู้ทรงระลึกถึงเราในฐานะต่ำต้อยของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²⁴ และทรงไถ่เราให้พ้นจากศัตรูของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²⁵ พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหนังทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์²⁶ โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

137

ความมั่นคงของพวกยิวในเมื่อเขาเป็นเชลย

1 ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็ร้องไห้² ในท่ามกลางที่นั่นเราชวนพิณเขาคู่ของเราไว้ที่ต้นหลิว³ เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการให้

เราร้องเพลง และผู้ที่ปล้นเราต้องการให้สนุกสนาน เขาว่า โฉงร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง□ 4 เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างดาว 5 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเธอก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝ่ามือเสีย 6 ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าว่าข้าพเจ้ามิได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความขึ้นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า 7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันที่เยรูซาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า โฉงทลายเสีย จงทลายเสีย ลง ไปจนถึงรากฐานของมัน□ 8 โอ ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย ความสุขจงมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา 9 ความสุขจงมีแก่ผู้ที่เอาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

138

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะพระวามะของพระองค์เป็นความจริง เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระ 2 ข้าพระองค์กราบลงตรงมายังพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเชิดชูพระวามะของพระองค์เหนือพระนามทั้งหลายของพระองค์ 3 ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล พระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บรรดาภักษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านั้น ได้ยินพระวามะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ 5 และท่านเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง 6 ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่ำต้อย แต่พระองค์ทรงทราบคนโอหังได้แต่ไกล

ความมั่นใจในพระเจ้า

7 แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกต่อต้านความพิโรธของศัตรูของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด 8 พระเยโฮวาห์จะทรงให้สำเร็จพระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ขออย่าทรงละทิ้งพระหัตถ์ถืงของพระองค์

139

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าและทูลขอความจริงใจ ถึงหัวหน้ากร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์ 2 เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ ได้แต่ไกล 3 พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์ และทรงค้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ 4 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดูเถิด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหายหมดแล้ว 5 พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์ 6 ความรู้ย่างนึ่มหัตถ์ขจรยึ่นข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง 7 ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญูณของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ 8 ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ใน

นรก ดูเถิด พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ⁹ ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วน
ของทะเลไกลโพ้น ¹⁰ แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวา
ของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้ ¹¹ ถ้าข้าพระองค์จะว่า □ แนนอนความมืดจะบังข้าไว้และ
ความสว่างจะรอบข้าเป็นกลางคืน □ ¹² สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็มีได้ซ่อนอะไรไว้จาก
พระองค์ กลางคืนก็แจ่มอย่างกลางวัน ความมืดเป็นอย่างความสว่าง ¹³ เพราะพระองค์ทรง
ปั้นส่วนภายในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของ
ข้าพระองค์ ¹⁴ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างแปลก
ประหลาดและน่ากลัว พระราชกิจของพระองค์มหัศจรรย์ จิตใจข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้
อย่างดี ¹⁵ เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึกแห่งโลก
โครงสร้างของข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้จากพระองค์ ¹⁶ พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นส่วน
ประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์ ในวันทั้งหลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้งไม่
เกิดขึ้น อวัยวะทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของพระองค์ ¹⁷ โอ ข้า
แต่พระเจ้า พระตำรับของพระองค์ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริงๆ รวมกันเข้าก็ไพศาลนักหนา
¹⁸ ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังอยู่กับ
พระองค์ ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า แนนอนพระองค์จะทรงสังหารคนชั่วเสีย ดังนั้น คนกระหาย
เลือดเอ๋ย จงพราก ไปจากข้าพระองค์ ²⁰ เพราะพวกเขากล่าวต่อต้านพระองค์ด้วยมุ้งร้าย
และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไรประโยชน์ ²¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮ
วuah ข้าพระองค์มิได้เกลียดผู้ที่เกลียดพระองค์หรือ และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะเอียนคน
เหล่านั้นผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ ²² ข้าพระองค์เกลียดเขาด้วยความเกลียดอย่างที่สุด
และนับเขาเป็นศัตรูของข้าพระองค์ ²³ โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นหาข้าพระองค์ และทรง
ทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์ ²⁴ และขอทรง
ประณามบรรดาผู้ที่ในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไป
ในมรรคาในรันดร์

140

ดาวิดทูลขอพระเจ้าทรงช่วยท่านให้พ้น ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวuah ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงสงวนข้า
พระองค์ไว้จากคนทารุณ ² ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อกวนต่อเนื่องกัน ให้มี
สงครามขึ้น ³ เขาทำล้นของเขาให้ค่อมเหมือนลิ้นงู และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของพิษ
เขลาห์ ⁴ โอ ข้าแต่พระเยโฮวuah ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว ขอทรง
สงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดแผนการพลึกเท่าของข้าพระองค์ ⁵ คนโอหังได้ซ่อน
กับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้ ที่ข้างทางเขากางตาข่าย เขาตั้งบ่วงแร้วดักข้าพระองค์ เข
ลาห์ ⁶ ข้าพเจ้าทูลพระเยโฮวuahว่า □ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระ
เยโฮวuah ขอทรงฟังเสียงทูลวิงวอนของข้าพระองค์ ⁷ โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคลุมศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยาม
ศึก ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวuah ขออย่าทรงอนุมัติตามความปรารถนาของคนชั่ว อย่าให้การคิด
ปองร้ายของเขาศิบหน้าไป เกลือกว่าเขาจะยกตัวขึ้น เขลาห์ ⁹ ฝ่ายศีรษะของคนที่ล้อมข้า
พระองค์ไว้ นั้น ขอให้ความสาระแนแห่งริมฝีปากของเขาท่วมเขา ¹⁰ ขอให้ถ่านที่ลุกอยู่ติดใส่
เขา ขอให้เขาถูกทิ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลุกขึ้นมาอีก ¹¹ ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียดไว้
ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายล้าคนทารุณจนคว่ำเขาได้ ¹² ข้าพเจ้าทราบว่าจะพระเยโฮวuah จะ
ทรงกระทำความเที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกขยาก และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่คนขัดสน ¹³

แน่นอนทีเดียว ที่คนชอบธรรมจะถวายโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

141

ดาวิดทูลขอให้เรื่องของท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงรับตอบข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรณสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์² ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดังเครื่องสวดบูชาเวลาเย็น³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์⁴ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใดๆ หรือให้ข้าพระองค์สาละวันอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา⁵ ขอให้คนชอบธรรมติข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาติเตียนข้าพระองค์ จะเป็นน้ำมั้นดีเลิศซึ่งจะไม่ให้ศรัทธาข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อสู่ความชั่วของเขาทั้งหลายอยู่⁶ เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขาถูกโยนลงที่หน้าผา เขาจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ⁷ กระดูกของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแดนผู้ตายฉันใด เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและผ่าไม้ไผ่บนแผ่นดินฉันนั้น⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ดาวของข้าพระองค์เพ่งตรงพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม⁹ ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากบ่วงแร้วของผู้กระทำความชั่วช้า¹⁰ ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกันในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

142

ดาวิดได้รับความปลอบโยนเมื่อท่านอธิษฐาน มีสคิลบทหนึ่งของดาวิด คำอธิษฐานเมื่อท่านอยู่ในถ้ำ

1 ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์² ข้าพเจ้าหลังคำคร่ำครวญของข้าพเจ้าออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์³ เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงทราบทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไปเขาซ่อนกับไว้ดักข้าพระองค์⁴ ข้าพระองค์คมองทางขวามือและมองดู แต่ไม่มีใครยอมรับจักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น⁶ ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์อดกต้ำมากนัก ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้หมั่งฆ่าพระองค์ เพราะเขาแข็งแรงเกินกำลังข้าพระองค์⁷ ขอทรงพาดใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ คนชอบธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้ เพราะพระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์

143

การทูลขอความโปรดปรานเมื่อต้องถูกตัดสิน เพลงสดุดีของดาวิด

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณ สดับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์² ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะไม่มีคน เป็นคนใดที่ขอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์³ เพราะศัตรูขมเหงจิตใจข้าพระองค์ มั่นขวัญชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้กระทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มืด เหมือนคนที่ตาย นานแล้ว⁴ เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์ จิตใจ ภายในข้าพระองค์ก็อ้างว้าง⁵ ข้าพระองค์คร่ำครึถึงสมัยเก่าก่อน ได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุก สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์⁶ ข้าพระองค์เหยียด มือออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เซ ลาร์ห์⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ผ่อไปแล้ว ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคน เหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย⁸ ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยืนถึงความเมตตาของ พระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ ควรดำเนินไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง ช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์¹⁰ ขอ ทรงสอน ให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของ ข้าพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปยังแผ่นดิน แห่งความเที่ยงธรรม¹¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็น แก่พระนามของพระองค์ ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบากเพราะ เห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์¹² และขอทรงตัดศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตาม ความเมตตาของพระองค์ และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทรمانจิตใจข้าพระองค์ เพราะข้า พระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

144

ดาวิดทูลขอความเมตตาและสัญญาว่าจะได้สรรเสริญพระเจ้า เพลงสดุดีของดาวิด

1 สาธุการแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ผู้ทรงฝึกมือของข้าพระองค์ให้ทำ สงคราม และนิ้วมือของข้าพระองค์ให้ทำศึก² ทรงเป็น ความดี และป้อมปราการของข้า พระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นโล่ของข้าพระองค์ และเป็นผู้ซึ่งข้าพระองค์วางใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ใต้ข้าพระองค์³ ข้าแต่ พระเยโฮวาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เขา หรือบุตรของมนุษย์เป็น อะไรซึ่งพระองค์ทรงคิดถึงเขา⁴ มนุษย์เหมือนสิ่งไร้สาระ วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่าน ไปได้⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโน้มฟ้าสวรรค์ของพระองค์ และขอเสด็จลงมาแตะ ต้องภูเขาเพื่อ ให้มันมีควันขึ้น⁶ ขอทรงฟุ้งฟ้าผ่าออกมาและกระจ่ายเขาไป ขอทรงยิงลูก ธนูของพระองค์และทรงทำลายพวกเขา⁷ ขอทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง ขอ ทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำมากหลาย ให้พ้นจากมือของ ชนต่างด้าว⁸ ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความ มุสา⁹ โอ ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะ ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย¹⁰ พระองค์ทรงเป็นผู้ประทาน ความรอดแก่บรรดาชนชาติผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบที่นำมาซึ่ง ความเจ็บปวด¹¹ ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคน ต่างด้าว ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา

12 เพื่อบรรดาบุตรชายของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อเขายังหนุ่มๆอยู่จะเป็นเหมือนต้นไม้โตเต็มขนาด เพื่อบรรดาบุตรสาวของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเป็นเหมือนเสาหุ้มมู สลักออกมาตามแบบพระราชวัง 13 เพื่อยั้งฉางของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเต็ม มีของบรรจุอยู่ทุกอย่าง เพื่อแกะของข้าพระองค์ทั้งหลายมีลูกตั้งพันตั้งหมื่นตามถนนของข้าพระองค์ทั้งหลาย 14 เพื่อวัวตัวผู้ของข้าพระองค์ทั้งหลายมีกำลังใช้แรงงาน เพื่อไม่มีใครพึงเข้ามา ไม่มีออกไป เพื่อไม่มีเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพระองค์ทั้งหลาย 15 ประชาชาติผู้มีพระพรอย่างนี้ หลังลงมาถึงก็เป็นสุข ประชาชาติซึ่งพระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข

145

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้าเพราะความดีและความเมตตาของพระองค์ บทเพลงสรรเสริญของดาวิด

1 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระมหากษัตริย์ ข้าพระองค์จะเอนขอพระองค์จะถวายสาธุการ แต่พระนามของพระองค์เป็นนิรันดกาล 2 ข้า พระองค์จะถวายสาธุการแต่พระองค์ทุกวันนี้ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิรันดกาล 3 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้ 4 คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญ พระราชกิจ ของ พระองค์ ให้คน อีกชั่วอายุหนึ่งฟัง และจะประกาศกิจการอันทรงอำนาจของพระองค์ 5 ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของพระองค์ และถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ 6 มนุษย์จะกล่าวถึงอำนาจแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ 7 เขาทั้งหลายจะโฆษณาข่าวเลื่องลือให้ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์ 8 พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเติมไปด้วยพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและมีความเมตตาอย่างอุดม 9 พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน และความเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ 10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการแต่พระองค์ 11 เขาทั้งหลายจะพูดถึงสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึงฤทธานุภาพของพระองค์ 12 เพื่อให้กิจการอันทรงอำนาจของพระองค์ และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ่มแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ 13 ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ 14 พระเยโฮวาห์ทรงชุกทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น 15 นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์ และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา 16 พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอิมตามความปรารถนา 17 พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์ และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์ 18 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง 19 พระองค์จะทรงโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะทรงสดับเสียง ร้องทูลของเขาด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด 20 พระเยโฮวาห์ทรงสงวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่ว พระองค์จะทรงทำลาย 21 ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแต่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิรันดกาล

146

นักแต่งสดุดีปฏิญาณว่าจะสรรเสริญพระเจ้าเป็นนิตย์

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด 2 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่ 3 อย่างวางใจในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา 4 เมื่อลมหายใจของเขาพราวไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ 5 คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขาคือพระเยโฮวาห์ของยาโคบก็เป็นสุข คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 6 ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบรรดาสิ่งของที่อยู่ในนั้น ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิตย์ 7 ผู้ทรงประกอบความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิวพระเยโฮวาห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ 8 พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของคนตาบอดพระเยโฮวาห์ทรงยกคนที่ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบธรรม 9 พระเยโฮวาห์ทรงเผ่าดูคนต่างดาว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าว้อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว 10 พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ โอ คิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเธอจะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

147

ผู้พยากรณ์ตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา เพราะการกระทำนั้น เป็นที่ น่ายินดี และการสรรเสริญก็เหมาะสม 2 พระเยโฮวาห์ทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้องกระจัดกระจาย ไป 3 พระองค์ทรงรักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของเขา 4 พระองค์ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ทรงตั้งชื่อมันทุกดวง 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่ง และทรงฤทธานุภาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้ 6 พระเยโฮวาห์ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน 7 จงร้องเพลงโมทนาพระคุณถวายพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเขาคู่ 8 ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แกแผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หย้างอกบนภูเขา 9 พระองค์ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกวางที่ร้อง 10 ความปิติยินดีของพระองค์มีได้อยู่ที่กำลังของม้า ความปิติของพระองค์มีได้อยู่ที่ขาของมนุษย์ 11 แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิติในคนที่ยำเกรงพระองค์ ในคนที่ความหวังของเขาอยู่ในความเมตตาของพระองค์ 12 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด โอ คิโยนเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าของเธอ 13 เพราะพระองค์ทรงเสริมกำลังตาลประตูดของเธอ พระองค์ทรงอำนวยการพระบุตรทั้งหลายที่อยู่ภายในเธอ 14 พระองค์ทรงกระทำสันติภาพในเขตแดนของเธอ ทรงให้เธออิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด 15 พระองค์ทรงใช้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวณะของพระองค์ไปเร็ว 16 พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยนุ่นแก่ พระองค์ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า 17 พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ใครจะทนทานความหนาวของพระองค์ได้ 18 พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรงให้ลมพัด และน้ำก็ไหล 19 พระองค์ทรงสำแดงพระวณะของพระองค์แก่ยาโคบ กูญเกณฑ์และคำ

ตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล²⁰ พระองค์มิได้ทรงประกอบกรเช่นนี้แก่ประชาชาติอื่นใด และสำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

148

นักแต่งสดุดีตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้า

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง² ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์³ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์⁴ ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์⁵ ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา⁶ และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้⁷ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลกจนเจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง⁸ ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวจนะของพระองค์⁹ บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม่สิ้นสัตวทั้งปวง¹⁰ สัตว์ป่าและสัตว์ไช้ทั้งปวง สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้¹¹ บรรดาภคัตรีของแผ่นดินโลก และชนชาติทั้งหลาย เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก¹² และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก¹³ ให้ทั้งหลายเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์¹⁴ พระองค์ทรงยกย่องเขาแก่ประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

149

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักศิโยน

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน² ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดีในภคัตรีของเขา³ ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยเต็นรำ ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประดับคนใจถ่อมด้วยความรอด⁵ ให้วิสุทธิชนลึงโลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา⁶ ให้การสรรเสริญอย่างสูง แต่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา⁷ เพื่อทำการแก้แค้น บรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย⁸ เพื่อเอาดูรณสามบรรดาภคัตรีของเขา และเอาเครื่องเหล็กจองจำสามบรรดาชนนางของเขา⁹ เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

150

การตักเตือนให้สรรเสริญพระเจ้าด้วยเครื่องดนตรีต่างๆ

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นที่อันอันภาพของพระองค์² จงสรรเสริญพระองค์เพราะกิจการ

อันอำนาจของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของพระองค์³ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่⁴ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและขลุ่ย⁵ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงนิง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ⁶ จงให้ทุกสิ่งที่หายใจสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ สุภาษิต

หนังสือสุภาษิต เหมือนอย่างทุกเล่มในพระคัมภีร์ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เล่มนี้เริ่มขึ้นด้วยคำว่า □สุภาษิตของซาโลมอน□ ซึ่งอาจจะหมายความว่าซาโลมอนรวบรวมสุภาษิตหลายข้อ และไม่ได้เขียนขึ้นเองทั้งหมด แต่ซาโลมอนเป็นผู้ที่เขียนสุภาษิตเหล่านี้ ส่วนใหญ่ที่เราเห็นในสุภาษิต 1:1 และ 25:1 และให้เปรียบกับ 1 พกษ 4:29-32 สองบทสุดท้ายถูกเขียนขึ้นโดยผู้อื่น ตามที่กล่าวไว้ในสองบทนั้น

□คนของเยเซเคียห์□ ได้รวบรวมสุภาษิตต่างๆ ในบทที่ 25-29 แต่ยังคงเรียกสุภาษิตนั้นว่า □สุภาษิตของซาโลมอน□ อาจูร์เป็นผู้ที่เขียนบทที่ 30 และกษัตริย์เลมูเอลเป็นผู้ที่เขียนบทที่ 31 แต่ข้อ 10-31 ของบทสุดท้ายมีเรื่องที่แตกต่างกันกับข้อ 1-9 ของบทนั้น และผู้เขียนอาจจะตั้งใจให้สองหัวเรื่องนี้อยู่คนละบท

หนังสือสุภาษิตเป็น □อักษรศาสตร์แห่งสติปัญญา□ คือเป็นคำแนะนำที่รวบรวม มีคำมาก และได้รับการดลใจจากพระเจ้า ซึ่งสามารถช่วยทุกคนได้ หนังสือสุภาษิตนี้เป็นสุภาษิตตามหลักจรรยาที่ขัดเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของคนทั่วไป

อปมารัทิน ลูเตอร์ เรียกหนังสือสุภาษิตว่า □หนังสือแห่งการประพฤติดี□ อปคอลริดจ์ เรียกเล่มนี้ว่า □คู่มือที่ดีที่สุดสำหรับรัฐบุรุษ□ อปติน แสตนลีย์เรียกหนังสือนี้ว่า □ปรัชญาแห่งชีวิตประจำวัน□ อปอังกัส ได้กล่าวว่า □หนังสือสุภาษิตเป็นหนังสือสำหรับจรรยาประจำวัน เหมือนอย่างหนังสือสติเป็นหนังสือสำหรับการสรรเสริญพระเจ้า□ อปบริดจิส อธิบายว่า □เล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ยกย่องตำแหน่งสูงของเรา และหนังสือสุภาษิตสอนว่าเราควรประพฤติอย่างไรในตำแหน่งนั้น□ อปโอทินเจอร์ บอกว่า □หนังสือสุภาษิตอธิบายชีวิตของพระเยซูชดมาก□ (จาก Christian Workers Commentary, โดยอ.เจมส์ เกรย์)

คนที่มิสติปัญญาจะเกรงกลัวพระเยโฮวาห์

1 สุภาษิตของซาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล 2 เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ 3 เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงธรรม ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง 4 เพื่อให้ความหยั่งรู้แก่คนเขลา ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม 5 ทั้งปราชญ์จะได้ยินและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำปรึกษาที่ฉลาด 6 เพื่อให้เข้าใจสุภาษิตและปริศนา ทั้งถ้อยคำของปราชญ์และปริศนาที่ลึกกลับของเขา 7 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่ยอมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน 8 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า 9 เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมาลัยงามสามศีระของเจ้า เป็นจี้ห้อยคอของเจ้า 10 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนมาปลอชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม 11 ถ้าเขาว่า □มากับพวกเราเถิด ให้เราหอมบคอยเอาเลือดคน ให้เราชุ่มตักคนไว้คิดเล่นเถิด 12 ให้เรากลืนเขาทั้งเป็นอย่างแดนผู้ตาย และกลืนเขาทั้งตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแดน 13 เรา จะพบของประเสริฐทุกอย่าง เราจะบรรจเรือ่นของเราให้เต็มด้วยของที่รีบได้ 14 จงเข้าส่วนกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน□ 15 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับเขา

จงยับยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเขา 16 เพราะว่าเท้าของเขาริ่งไปหาความชั่วร้าย และเขาริบแรงไปทำให้โลหิตตก 17 เพราะที่จะชิงชายไว้ให้แก่เห็น ก็ไร้ผล 18 แต่คนเหล่านี้หมอบคอยโลหิตของตนเอง เขาชும்ดักชีวิตของเขาเอง 19 ทางของบรรดาผู้ที่หากำไรด้วยความทารุณโหดร้ายก็อย่างนี้แหละ คือมันย่อมคร่าเอาชีวิตของเจ้าของมันเอง 20 ปัญญาร้องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอตามถนน 21 เธอร้องออกมาที่ชุมนุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า 22 □คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปิติยินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้นานเท่าใด 23 จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแก่เจ้า 24 เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ 25 เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย 26 ฝ่ายเราจะหว่านเหยาะความหายนะของเจ้า เราจะเหยาะเมื่อความหวาดกลัวลามมากระทบเจ้า 27 เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการกรร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมหมุน เมื่อความซึมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า 28 แล้วเขาจะทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา 29 เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ 30 เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น 31 เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมตัวยกลวิธีของเขาเอง 32 เพราะการหันกลับของคนโง่จะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่จะทำลายเขา 33 แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสงบปราศจากความคิดพรั่นพรึงในความชั่วร้าย □

2

พระเจ้าทรงประทานสติปัญญา

1 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำบัญชาของเราไว้กับเจ้า 2 กระทำหูของเจ้า ให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ 3 เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ 4 ถ้าเจ้าแสวงหาปัญญาดูหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ 5 นั่นแหละ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า 6 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานปัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ 7 พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาไว้ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นดั่งให้แก่ผู้ที่ดำเนิน ในความเที่ยงธรรม 8 พระองค์ทรงรักษาระวังวิถีของความยุติธรรม และทรงสงวนทางของวิสุทธิชนของพระองค์ไว้ 9 แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ดีทุกสาย 10 เมื่อปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้อจะเป็นที่รุ่มร้อนแก่จิตใจของเจ้า 11 ความเฉลียวฉลาดจะคอยเฝ้าเจ้า และความเข้าใจจะระแวดระวังเจ้าไว้ 12 เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งคนชั่วร้าย จากคนที่พูดตลบตะแลง 13 ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด 14 ผู้ปรารถนาดีในการกระทำความชั่วร้าย และปิติยินดีในการตลบตะแลงของคนชั่ว 15 ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาล้วนแต่คิดเคี้ยวทั้งสิ้น และทางประพฤติของเขาตลบตะแลง 16 เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัจจกรที่พูดจาพะเน้าพะนอ 17 ผู้ทอดทิ้งคู่เคียงที่นางได้มาเมื่อยังสาวนั้นเสีย และลืมนพันธสัญญาแห่งพระเจ้าของตน 18 เพราะเรือนของนางจมลงไปสู่ความมรณาและวิถีของนาง ไปสู่ชาวเมืองผี 19 ผู้ที่ไปหานาง ไม่มีกัลบัมาสักคนเดียว หรือหาว่ามีผู้ใดหันเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ไหม 20 ดังนั้น เจ้าควรจะดำเนินในทางของคนดี และรักษาวินัยของคน

ขอบธรรม 21 เพราะว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และคนดีรอบคอบจะคงอยู่ในนั้น 22 แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก และคนละเมียดจะถูกถอนรากออกไปจากแผ่นดินโลกเสีย

3

จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์จึงได้สติปัญญา

1 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมนกฏเกณฑ์ของเรา แต่ให้ใจของเจ้ารักษาบัญญัติของเรา 2 เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และความสุขสมบูรณ์แก่เจ้า 3 อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทิ้งเจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า จงเขียนมันไว้ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า 4 ดังนั้น เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรพระเจ้า และในสายตามนุษย์ 5 จงวางใจในพระเยโฮวาห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง 6 จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้อิทธิของเจ้าราบรื่น 7 อย่าทำตัวฉลาดตามสายตาของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย 8 การกระทำเช่นนี้จะเป็นสุขภาพแก่สวดือของเจ้า และเป็นไขในกระดูกของตน 9 จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า 10 แล้วยังของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่างงุ่นของเจ้าจะล้นด้วยน้ำอย่างงุ่นใหม่ 11 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระเยโฮวาห์ หรือเมื่อหนายต่อการตักเตือนของพระองค์ 12 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายผู้ที่เขาปิติชื่นชม 13 มนุษย์ผู้ประสมปัญญาและผู้ที่ได้รับความเข้าใจเป็นสุขจริงหนอ 14 เพราะผลที่ได้จากปัญญาขมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและกำไรนั้นดีกว่าทองคำเนื้อดี 15 เธอประเสริฐกว่าทั้งหิม และบรรดาสิ่งที่เจ้าปรารถนาจะเปรียบกับเธอไม่ได้ 16 ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอมือมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ 17 ทางของเธอเป็นทางของความร่มรื่น และวิถีทั้งสิ้นของเธอคือสันติภาพ 18 เธอเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แนกก็เป็นสุข 19 พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจ 20 โดยความรู้ของพระองค์ น้ำบาดาลก็ปะทุออกมา และเมฆก็หยาดน้ำค้างลงมา 21 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้ อย่าให้ทั้งสองนี้หนีไปจากสายตาของเจ้า 22 ดังนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความงามประดับคอของเจ้า 23 แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด 24 เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัว เออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างมีความสุขสดชื่น 25 อย่าเกรงความหวาดกลัวอย่างปัจจุบันทันด่วน และอย่าเกรงเมื่อการรกร้างว่างเปล่าของคนชั่วมาถึง 26 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ 27 อย่ายึดความดีไว้จากผู้ที่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้ 28 อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า ไปเถอะ แล้วกลับมาอีก พรุ่งนี้ฉันจะให้ไป ในเมื่อเจ้ามิให้อยู่แล้ว 29 อย่ากะแผนงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไร้วางใจอยู่ข้างๆเจ้า 30 อย่าโต้แย้งกับผู้ใดอย่างไรเหตุผลในเมื่อเรามีได้ทำอันตรายอย่างใดแก่เจ้า 31 อย่าอิจฉาคนที่ทำคุณ อย่าเลือกทางใดๆของเขาเลย 32 เพราะคนตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ข้อลึกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม 33 คำสาปแช่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอำนวยการพระพรแก่ที่อาศัยของคนชอบ

ธรรม 34 แน่นอนพระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาะเย้ย แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม 35 คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้รับความอัปยศเป็นตำแหน่ง

4

สติปัญญาจากบิดา

1 บุตรทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ 2 เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา 3 เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา ดูอ่อนโยนและเป็นที่ยกย่องในสายตาของแม่เรา 4 บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า ๐ ให้ใจของเจ้ายึดคำสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักษามัญญูติของเรา และมีชีวิตอยู่ 5 อย่าลืมนะ อย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอาความเข้าใจ 6 อย่าทอดทิ้งเธอ และเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ และเธอจะระแวงระวังเจ้า 7 ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้ 8 จงตีราคาเธอให้สูง และเธอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้ากอดเธอไว้ เธอจะให้เกียรติเจ้า 9 เธอจะเอามาส์ยามสามศักระเจ้า เธอจะให้มีกฎแห่งสง่าราศีแก่เจ้า ๐ 10 โอ บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและรับถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากหลาย 11 เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม 12 เมื่อเจ้าเดิน อย่างเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด 13 จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวงระวังเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า 14 อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย 15 จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนนั้น เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป 16 เพราะถ้าคนชั่วร้ายไม่ได้ทำความผิด เขาอนไม่หลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด เขาจะหลับไม่ลง 17 เพราะเขารับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความทารุณ 18 แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นๆจนเต็มวัน 19 ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขาไม่ทราบว่าเขาสะดุดอะไร 20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา 21 อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า 22 เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันเป็นสุขภาพแก่นั่นเอหนึ่งของผู้ที่นั่นทั้งสิ้น 23 จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ 24 จงหนีไปจากปากที่พูดคดเคี้ยว และให้ริมฝีปากกลดเลี้ยวอยู่ห่างจากเจ้า 25 ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หนึ่งตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า 26 จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า แล้วทางทั้งสิ้นของเจ้าจะมั่นคง 27 อย่าเหไปข้างหน้าหรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

5

จงระวังผู้หญิงชั่ว

1 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา 2 เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวงระวังความรู้ 3 เพราะริมฝีปากของหญิงช่วนั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็ลื่นยิ่งกว่าน้ำมัน 4 แต่ในที่สุด นางขมขื่นอย่างบอระเพ็ด และคมอย่างดาบสองคม 5 เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตายอย่างเท้าของนางติดตามวิถีสุนทรภ 6 เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิต ทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะหารู้ไม่ 7 ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา และอย่าพราวจากถ้อยคำแห่งปากของเรา 8 จงหลีกเลี่ยงของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประตูเรือนของนาง 9 เกรง

ว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้ปีเดือนของเจ้าแก่คนโหดร้าย 10 เกรงว่าแขกแปลกหน้าจะกินความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าจนอิม และแรงงานของเจ้าตกไปในเรือนของคนต่างด้าว 11 และถึงนั้นปลายชีวิตของเจ้า เจ้าครวญคราง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาญ 12 และเจ้าว่า ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูเหมือนการตักเตือน 13 ข้าไม่เคยเชื่อฟังเสียงครุของข้า หรือเอียงหูให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า 14 ข้าฉานจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอมร่อ ในหมู่ชุมนุมชนและคนที่ประจวบกันอยู่ในที่ 15 จงดื่มน้ำจากถังเก็บน้ำของเจ้า ดื่มน้ำไหลจากบ่อของเจ้าเอง 16 จงให้น้ำพุของเจ้าไหลกระจายออกไปนอกบ้าน และให้ธารน้ำนั้นไหลไปตามถนน 17 จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมีใช้สำหรับคนแปลกหน้าด้วย 18 จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และเปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น 19 จงให้นางเหมือนนางกวางที่นาร์ก เสียงผาที่งามสง่า จงให้ถิ่นของภรรยาเจ้าเป็นที่หน้าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ 20 บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงชั่วท่าไมเล่า และโอบกอดอกของนางสัญจรอยู่ท่าไม 21 เพราะว่าทางของคนก็เบื้องหน้าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงใคร่ครวญวิถีทั้งสิ้นของเขา 22 ความชั่วช้าของคนชั่วร้ายจะตักเขาเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา 23 เขาจะตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโง่งอย่างยิ่งของเขา เขาจึงจะหลงเงินไป

6

คำเตือนเรื่องการค้าประกัน การเกียจคร้าน ความหยิ่ง การเป็นพยานเท็จและการผิดประเวณี

1 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ประกันเพื่อนของเจ้า ได้ทำสัญญาให้แก่คนแปลกหน้า 2 เจ้าจึงติดบ่วงเพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดจากปากของเจ้า 3 บุตรชายของเราเอ๋ย จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเถิด เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไป รีบ ไปวิ่งวนเพื่อนของเจ้า 4 อย่าให้ตาของเจ้าหลับลง อย่าให้หน้งตาของเจ้าปรือไป 5 จงปลีกตัวของเจ้าจากภัย อย่างละมั้งที่ปลีกตัวจากมือของพราน อย่างนกจากมือของคนจับนก 6 คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามดไป พิเคราะห์หน้ทางของมัน และจงฉลาด 7 โดยปราศจากผู้นำทาง ผู้ดูแลหรือผู้ปกครอง 8 มันเตรียมอาหารของมันในฤดูแล้ง และสำสมของกินของมันในฤดูเกี่ยว 9 โอ คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับ 10 หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักผ่อนหน่อย 11 ความจนจะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ 12 คนเหลวไหล คือคนชั่วร้าย ที่เที่ยวไปด้วยปากคดเคี้ยว 13 ตาของเขาก็ขยิบ เท้าของเขาก็ขยับ นิ้วของเขาก็ชี้ไป 14 ประดิษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไปด้วยใจตลบตะแลง หว่านความแตกร้า 15 เพราะฉะนั้นความหายจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน นับพลันนั้นเองเขาจะแตกอย่างขอมไม้ได้ 16 หกสิ่งเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงเกลียด เออ มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์ 17 ตายโส ลินมสา และมีมือที่ทาลือหิดไร้ผิดให้ตก 18 จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความร้าย 19 พยานเท็จซึ่งพูดมสา และคนผู้หว่านความแตกร้าท่ามกลางพวกพี่น้อง 20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาบัญญัติของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า 21 มัดมันติดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผูกมันไว้ที่คอของเจ้า 22 เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า 23 เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต 24 เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลิ่นพะเน้าพะนอของหญิงสัญจร 25 อย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของ

เจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนึ่งตาของนาง ²⁶ เพราะโดยวิธีการของหญิงแพศยา ชายคนใด อาจเหลือแค้นขมขื่นมาก่อนเดี๋ยวได้ และหญิงเล่นซู้สำชีวิตประเสริฐของชายที่เดียว ²⁷ ผู้ชาย จะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ ²⁸ หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ ลุกโพลง โดยไม่ให้เท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ ²⁹ บุคคลผู้เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้านก็ เป็นอย่างนั้นแหละ ไม่มีผู้ใดที่แต่ต้องนางแล้วจะไร้ความผิด ³⁰ ถ้าขโมยเข้าลักเพื่อบรรเทา ความอยากเมื่อเขาหิว คนไม่ดูหมิ่นขโมยนั้นมิใช่หรือ ³¹ แต่ถ้าจับเขาได้ เขาต้องชำระคืน เจ็ดเท่า เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสิ้นในบ้านของเขา ³² แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคน หนึ่งก็ขาดความเข้าใจ ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจตนเอง ³³ เขาได้รับบาดแผล และความอับยศ และจะล้างความขายหน้าของตนหาได้ไม่ ³⁴ เพราะความริษยากระทำให้ คนเกรี้ยวกราด ในวันที่เขาแค้น เขาก็ไม่เพลามือ ³⁵ เขาจะไม่รับค่าตัวขวัญใดๆ ถึงเจ้า จะทริของกำนัล เขาก็ไม่ยอมสงข

7

จรรยาวิธิต่างของหญิงชั่ว

¹ บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาถ้อยคำของเรา จงสะสมบัญญัติของเราไว้กับเจ้า ² จง รักษาบัญญัติของเรา และดำรงชีวิตอยู่ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราอย่างกับแก้วตาของเจ้า ³ มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งใจของเจ้า ⁴ จงพูดกับปัญญาว่า □เธอเป็นที่สาวของฉัน□ และจงเรียกความเข้าใจว่า □ญาติผู้หญิง□ ⁵ เพื่อปัญญานี้จะพิทักษ์ เจ้าไว้ให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัญจรที่พูดจาพะเน้าพะนอ ⁶ เพราะที่หน้าต่างบ้านของ เรา เราได้มองออกไปตามบานเกล็ด ⁷ เราเห็นว่าท่ามกลางคนเขลาและท่ามกลางคนหนุ่มๆ ที่เราพิเคราะห์ดูนั้น ก็มีหนุ่มคนหนึ่งไร้ความเข้าใจ ⁸ ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้าน ของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง ⁹ ในเวลาโพล้เพล้ ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืนและความมืด ¹⁰ และดูเถิด หญิงคนหนึ่งมาพบเขาแต่งตัวอย่างหญิงแพศยาหัวใจเจ้าเล่ห์ ¹¹ (นางจัด จ้านและดื้อดึง เท้าของนาง ไม่อยู่กับบ้าน ¹² ประเดี้ยวอยู่ถนน ประเดี้ยวอยู่ตามถนน และ นางหมอบคอดอยู่ทุกมุม) ¹³ นางลวยเขาได้และจูบเขา นางพูดกับเขาอย่างไม่มีมายอয়াว่า ¹⁴ □ฉันจำเป็นต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉันได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว ¹⁵ ฉันจึงออก มาหาเธอ เสาะหาหน้าเธอ และฉันพบเธอแล้ว ¹⁶ ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็น ผ้าลินินอีลิปตีสีต่างๆ ¹⁷ ฉันได้อบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย ¹⁸ มาเถาะ ให้เรามาอ้อมด้วยความรักจนรุ่งเช้า ให้เราทำตัวของเราให้ปิติยินดีด้วยความรัก ¹⁹ เพราะ ผัวของฉัน ไม่อยู่บ้าน เขาไปทางไกล ²⁰ เขาเอาเงินไปลงทุนหนึ่ง พอวันเพ็ญเขาจึงกลับมา□ ²¹ นางหว่านล้อมตัววจาจาโอโลม นางบังคับเขาด้วยริมฝีปากที่พูดพะเน้าพะนอ ²² เขาก็ติด ตามนางไปหันที่อย่างวัวตัวผู้ไปสูการฆ่า หรืออย่างคนเขลาที่ไปรับโทษที่ชื่อ ²³ จนลูกธนูปัก เข้าไปถึงตับ อย่างนกรนเข้าไปหาบ่วง เขาหาทราบไม่ว่ามีคำถึงชีวิต ²⁴ ฉะนั้น โอ บุตรทั้ง หลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเราและจงตั้งใจต่อถ้อยคำจากปากของเรา ²⁵ อย่าให้ใจของเจ้าหัน ไป ตามทางของนาง อย่าหลงทางไปในวิถีของนางนั้น ²⁶ เพราะนางได้พืดเหยื่อลงเสียเป็นอัน มาก เธอ นางได้ฆ่าชายที่แข็งแรงจำนวนมากเสียแล้ว ²⁷ เรือนของนางเป็นทางไปสู่รกรก ลง ไปถึงห้วงแห่งความตาย

8

การสรรเสริญสติปัญญา

1 ปัญญาได้ร้องเรียกหรือ ความเข้าใจมิได้เปล่งเสียงของเธอหรือ 2 ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนนเธอก็ยืนอยู่ 3 ข้างประตู หน้าเมือง ที่ทางเข้ามา ขอร้องเสียงดังว่า 4 โอ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกเจ้า และเสียงเรียกของเราไปถึงบุตรชายของมนุษย์ 5 โอ คนเขลา จงเข้าใจสติปัญญา คนโง่ทั้งหลาย จงมีใจที่เข้าใจ 6 ฟังซี เพราะเราจะพูดถึงสิ่งยอดเยี่ยม เพราะสิ่งที่ชอบจะมาจากริมฝีปากของเรา 7 เพราะปากของเราจะกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อริมฝีปากของเรา 8 บรรดาปากของเรานั้นชอบธรรม ในนั้น ไม่มีคำบิดหรือคำคด 9 คำเหล่านั้นสำหรับผู้เข้าใจก็ตรงหมด สำหรับผู้พบความรู้ก็ถูกต้อง 10 จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี 11 เพราะปัญญาคือมากกว่าหีบหิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้ 12 เราคือปัญญา อยู่ในความหยิ่งรู้ และเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด 13 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ เป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับปากตลบตะแลง 14 เรามีคำหรือและสติปัญญา เรามีความเข้าใจ เรามีกำลัง 15 โดยเรานี้แหละกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม 16 โดยเรานี้แหละเจ้านายและขุนนางได้ครอบครอง คือบรรดาผู้พิพากษาของแผ่นดินโลก 17 เรา รักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงหาเราอย่างขยันขันแข็งก็พบเรา 18 ความมั่งคั่ง และเกียรติอยู่กับเรา เออ ทั้งทรัพย์สินถาวรที่ทนทานและความชอบธรรม 19 ผลของเราดีกว่าทองคำ แม้ทองคำเนื้อดี และผลได้ของเราดีกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์ 20 เรานำในทางแห่งความชอบธรรม ในวิถีทั้งหลายของความยุติธรรม 21 ประสาททรัพย์สินถาวรแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรดาผู้รักทรัพย์สินทั้งหลายของเขาให้เต็ม 22 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในเมื่อพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชกิจโบราณของพระองค์ 23 เราได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่ดิถีดาบรรพมาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก 24 เราถือกำเนิดมาเมื่อก่อนมิมหาสุมท เมื่อไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากมาย 25 ก่อนการเนรมิตสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราก็ก่อกำเนิดมาแล้ว 26 ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไร่นาหรือก่อนเพลงคลอแรกของพิภพ 27 เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เราอยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นมหาสมุทร 28 เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงกระทำน้ำพุของน้ำบาดาลให้มันไว้ 29 เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของพิภพ 30 เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู เราเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ 31 เปรมปรีดีในพิภพที่มีคนอาศัยของพระองค์ และปิติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 32 ฉะนั้น โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้ จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาทางของเราก็อายุสุขสงบ 33 จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย 34 ผู้ใดที่ฟังเราก็คือสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวัน และคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา 35 เพราะผู้ใดที่พบเราก็คือชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาห์ 36 แต่ผู้ที่พลาดขาดเราก็คือกระทำจิตใจตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็คือความมรณา

9

ความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นของสติปัญญา

1 ปัญญาได้สร้างเรือนของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาเจ็ดต้น 2 เธอได้ฆ่าสัตว์ของเธอ ได้ประสมน้ำอุนของเธอ ได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย 3 และได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป ส่ง

เสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า 4 □ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาหันเข้ามาที่นี่ □ เธอพูดกับผู้ที่ไร้ความเข้าใจว่า 5 □มาเถอะ มารับประทานขนมปังของเรา และดื่มน้ำองุ่นที่เราได้ประสม 6 จงฟังความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด □ 7 ผู้ที่วากล่าวคนมักเยาะเย้ยจะได้รับความอับอาย และผู้ที่ตักเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับรอยเบือน 8 อย่างตักเตือนคนมักเยาะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนปราชญ์ และเขาจะรักเจ้า 9 จงให้คำสั่งสอนแก่ปราชญ์และเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น จงสอนคนชอบธรรมและเขาจะเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น 10 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่งรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ 11 เนื่องจากเรา วันคืนของเจ้าจะเพิ่มทวีคูณ และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน 12 ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ฉลาดเพื่อตนเอง แต่ถ้าเจ้าเยาะเย้ย เจ้าก็จะทนแต่ลำพัง 13 หญิงโง่นั้นเสียงเอ็ดอึง นางเซ่อและไม่รู้อะไรเลย 14 เพราะนางนั่งที่ประตูเรือนของนาง และ ณ ที่นั้นสูงในเมือง 15 พลากร้องเรียกบรรดาผู้ที่ผ่านไป ผู้เดินตรงไปตามทางของเขาว่า 16 □ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาหันเข้ามาที่นี่ □ นางพูดกับเขาผู้ไร้ความเข้าใจว่า 17 □น้ำที่ขโมยมาหวานดี และขนมที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย □ 18 แต่เขาไม่ทราบว่าคุณตายอยู่ที่นั่น และแขกของนางก็อยู่ในห้วงลึกของนรก

10

ความเขลาแห่งความชั่วร้ายเปรียบกับสติปัญญาแห่งความชอบธรรม

1 สุภาษิตของซาโลมอน บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้อับอาย แต่บุตรชายที่โง่เป็นความโศกของมารดาเขา 2 คลังทรัพย์ชั่วร้ายไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย 3 พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงปล่อยให้จิตใจคนชอบธรรมหิว แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งทรัพย์สมบัติของคนชั่วร้าย 4 มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง 5 ผู้ที่สำสมไว้ในฤดูแล้งก็เป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่ผู้หลับในฤดูเกี่ยวก็เป็นบุตรชายที่น่าความอับอายมา 6 พระพรอยู่บนศีรษะของคนชอบธรรม แต่ความทารุณท่วมปากคนชั่วร้าย 7 การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร แต่ชื่อเสียงของคนชั่วร้ายจะเน่าเสีย 8 ผู้ที่มีใจประกอบด้วยปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง 9 ผู้ใดที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมก็ดำเนินอย่างมั่นคงดี แต่ผู้ที่ทำทางของตนให้ชั่วก็จะปรากฏแจ้งแก่คนอื่น 10 ผู้ที่ขยับปากก็ก่อความเศร้าโศก แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง 11 ปากของคนชอบธรรมเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิต แต่ความทารุณท่วมปากคนชั่วร้าย 12 ความเกลียดชังเร้าให้เกิดความวิวาท แต่ความรักครอบงำบรรดาความผิดบาปเสีย 13 ที่ริมฝีปากของผู้ที่มีความเข้าใจจะพบปัญญา แต่ไม่เรียกว่าเหมาะสำหรับหลังของผู้ที่ขาดความเข้าใจ 14 ปราชญ์ก็สำสมความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่เฝ้าความพินาศมาใกล้ 15 ทรัพย์ศฤงคารของคนมั่งคั่งคือเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนคือความพินาศของเขา 16 ผลงานของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่ผลของคนชั่วร้ายนำไปถึงบาป 17 เขาผู้รักษาคำสั่งสอนก็อยู่ในวิถีแห่งชีวิต แต่เขาผู้ปฏิเสธคำเตือนสติก็หลงเงินไป 18 เขาผู้ปิดบังความเกลียดชังด้วยริมฝีปากมุสา และเขาผู้ออกปากใส่ร้ายเป็นคนโง่ 19 การพูดมากก็จะไม่ขาดความผิดบาป แต่เขาผู้ขยับริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่ฉลาด 20 ลิ่นของคนชอบธรรมก็เหมือนเงินเนื้อบริสุทธิ์ ความคิดของคนชั่วร้ายมีค่าแต่น้อย 21 ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลี้ยงคนเป็นอันมาก แต่คนโง่ตายเพราะขาดสติปัญญา 22 พระพรของพระเยโฮวาห์กระทำให้มั่งคั่ง และพระองค์มิได้แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย 23 คนโง่กระทำความผิดเหมือนการเล่นสนุก แต่คนที่มีความเข้าใจก็อปรด้วย

ปัญญา 24 สิ่งใดที่คนชั่วร้ายคิดกลัว มันจะมาถึงเขา แต่สิ่งใดที่คนชอบธรรมปรารถนาจะทรง
 ประสาทให้ 25 ลมหมุนผ่าน ไปฉันทใด คนชั่วก็ไม่ใช่อีกฉันทนั้น แต่คนชอบธรรมเป็นรากฐานที่
 อยู่เป็นนิรันดร์ 26 อย่างน้ำส้มกับพิน และควันทับตาเป็นฉันทใด คนเกียจคร้านกับผู้ที่ใช้เขาก็เป็น
 ฉันทนั้น 27 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นยึดชีวิตให้ยาวไป แต่ปีเดือนของคนชั่วร้ายนั้นจะสั้น
 เข้า 28 ความหวังของคนชอบธรรมจะจบลงในความยินดี แต่ความมุ่งหวังของคนชั่วร้าย
 ก็จะไม่สูญเปล่า 29 มรรคาของพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังแก่ผู้เที่ยงธรรม แต่ผู้กระทำความ
 ชั่วช้าจะถูกทำลาย 30 ผู้ชอบธรรมจะไม่ถูกกำจัดเลย แต่คนชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน
 31 ปากของคนชอบธรรมนำปัญญาออกมา แต่ลิ้นของคนตลบตะแลงจะถูกตัดออก 32 ริม
 ฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าอะไรเหมาะสม แต่ปากของคนชั่วร้ายรู้ว่าจะใส่ใดตลบตะแลง

11

ความจริงเปรียบกับความเท็จ

1 ตราขุที่ยืมเท็จนั้นเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ลูกตุ้มเที่ยงตรงเป็นความ
 ปิติยินดีของพระองค์ 2 เมื่อความเย่อหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคน
 ใจถ่อม 3 ความซื่อสัตย์ของคนที่เที่ยงธรรมย่อมนำเขา แต่ความคดโกงของคนละเมียดยอม
 ทาลายเขา 4 ความมั่งคั่งไม่อำนวยกำไร ในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้น
 ความมรณา 5 ความชอบธรรมของคนที่เราตำหนิ ย่อมรักษาทางของเขา ให้ตรง แต่คนชั่ว
 ร้ายจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของเขาเอง 6 ความชอบธรรมของคนเที่ยงธรรมย่อมช่วยให้พ้น
 ให้พ้น แต่คนละเมียดจะถูกราคะของเขาจับเป็นเชลย 7 เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของ
 เขาจะพินาศ และความมุ่งหวังของคนอธรรมก็สูญเปล่า 8 คนชอบธรรมรับการช่วยเหลือให้
 พ้นความลำบาก และคนชั่วร้ายเข้าไปแทนที่ 9 คนหน้าซื่อใจคดทำลายเพื่อนบ้านของเขา
 ด้วยปาก แต่คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้นด้วยอาศัยความรู้ 10 เมื่อคนชอบธรรม
 อยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดี และเมื่อคนชั่วร้ายพินาศ ก็มีเสียงโห่ร้อง 11 โดยพรของ
 คนที่เที่ยงธรรม บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่ว่ามันคว่ำลงโดยปากของคนชั่วร้าย 12 บุคคลที่
 ขาดสติปัญญายอมเหยียดเพื่อนบ้านของตน แต่คนที่มีความเข้าใจก็ยังนิ่งอยู่ 13 บุคคลที่เท
 ียวชบชิบก็เผยความลับ แต่บุคคลที่มีใจสัตย์ซื่อย่อมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไว้ได้ 14 ที่ไหนที่
 ไม่มีคำแนะนำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษามากย่อมมีความปลอดภัย 15 บุคคล
 ผู้รับประกันคนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่คนที่เกลียดการรับประกันย่อมปลอดภัย 16 สตรีงาม
 ส่ง่าย่อมได้รับเกียรติ และชายที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมมั่งคั่ง 17 ชายผู้มีความเอ็นดูยอมให้
 ประโยชน์แก่จิตใจตน แต่ชายที่ดูร้ายยอมทำให้ตัวเองเจ็บปวด 18 บุคคลชั่วร้ายได้ทำงานที่
 หลอกลวง แต่บุคคลที่หว่านความชอบธรรมจะได้บำเหน็จที่แน่นอน 19 ความชอบธรรมนำไป
 ไปสู่ชีวิตฉันทใด บุคคลผู้ติดตามความชั่วร้ายจะนำไปสู่ความตายของตนเองฉันทนั้น 20 คนที่มี
 ใจตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนที่เที่ยงตรงในทางของเขายอม
 เป็นความปิติยินดีของพระองค์ 21 ถึงแม้ใครลงมือช่วยก็ตาม ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่มีโทษนั้น
 หามิได้ แต่บรรดาเชื้อสายของคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้น 22 สตรีงามที่ปราศจาก
 ความเฉลียวฉลาด ก็เหมือนห้วงทองคำที่จุ่มกมู 23 ความปรารถนาของคนชอบธรรมอยู่ใน
 ความดีเท่านั้น ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายอยู่ในความพิโรธ 24 บางคนยิ่งจำนายยิ่งมั่งคั่ง
 บางคนยิ่งยึดสิ่งที่ควรจำหน่ายไว้ยิ่งขาดสนก็มี 25 บุคคลที่ใจกว้างขวางยอมได้รับความมั่งคั่ง
 บุคคลที่รดน้ำ เขาเองจะรับการรดน้ำ 26 ประชาชนจะแข่งบุคคลที่กักขั่ว แต่พระพรจะอยู่
 บนศีรษะของผู้ที่ขายขั่ว 27 บุคคลผู้แสวงหาความดี ก็แสวงหาความพอใจ แต่ความชั่วร้าย

มาถึงผู้ที่เสาะหามัน 28 บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไรไม่เขี้ยว 29 บุคคลผู้ทำให้คว่ำเรือของเขาลำบากจะรับลมเป็นมรดก และคนโง่จะเป็นคนใช้ของคนที่มีใจฉลาด 30 ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ชนะวิญญาณก็มีสติปัญญา 31 ดูก่อน แม้คนชอบธรรมอาจจะถูกทำโทษในแผ่นดินโลก คนชั่วร้ายและคนบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

12

ความชอบธรรมเปรียบกับความชั่วร้าย

1 ผู้ใดที่รักคำสั่งสอนก็รักความรู้ แต่บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโง่ 2 คนดีเป็นคนที่โปรดปรานของพระเยโฮวาห์ แต่คนที่คิดการชั่วร้ายพระองค์จะทรงตำหนิ 3 คนจะตั้งอยู่ด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ แต่รากของคนชอบธรรมจะไม่รู้จักเคลื่อนย้าย 4 ภรรยาดีเป็นมงกุฎของสามีตน แต่นางผู้ที่นำความอับอายมาก็เหมือนความเปื้อนเนาในกระดูกสามี 5 ความคิดของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่คำหาหรือของคนชั่วร้ายนั้นหลอกลวง 6 ถ้อยคำของคนชั่วร้ายหมอบคอบเอาโลहित แต่ปากของคนเที่ยงธรรมจะช่วยคนให้รอดพ้น 7 คนชั่วร้ายคว่ำแล้วและไม่มียก แต่เรือของคนชอบธรรมยังดำรงอยู่ 8 คนจะได้คำชมเชยตามสติปัญญาของเขา แต่คนที่ความคิดตลบตะแลงจะเป็นที่ดูหมิ่น 9 ผู้ที่ถูกสบประมาทและมีคนรับใช้ก็ดีกว่าคนที่ยกย่องตนเองแต่ขาดอาหาร 10 คนชอบธรรมยอมเห็นแก่ชีวิตสัตว์ของเขา แต่ความกรุณาของคนชั่วร้ายคือความดุร้าย 11 บุคคลที่โถนของตนจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามคนไร้สาระก็ขาดความเข้าใจ 12 คนชั่วร้ายปรารถนาตาข่ายของคนเลว แต่รากของคนชอบธรรมย่อมออกผล 13 คนชั่วร้ายย่อมติดบ่วงโดยการละเมิดแห่งริมฝีปากของตน แต่คนชอบธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก 14 จากผลแห่งปากของตนคนก็อิมใจในความดี และผลงานแห่งมือของเขาก็จะกลับมาหาเขา 15 ทางของคนโง่นั้นถูกต้องในสายตาของเขาเอง แต่คนที่ยอมฟังคำแนะนำก็ฉลาด 16 จะรู้ความโกรธของคนโง่ได้ทันที แต่คนที่หยิ่งรู้ยอมปิดบังความอับอาย 17 บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานที่จกกล่าวคำหลอกลวง 18 มีบางคนทีคำพูดพล่อยๆของเขาเหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของปราชญ์นำการรักษามาให้ 19 ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พูดมสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว 20 ความหลอกลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้คิดแผนการชั่วร้าย แต่บรรดาผู้กะแผนงานแห่งสันติภาพมีความชื่นบาน 21 ไม่มีความชั่วตกอยู่กับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย 22 ริมฝีปากที่พูดมสาเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติอย่างจริงใจเป็นความปิติยินดีของพระองค์ 23 คนที่หยิ่งรู้ยอมเก็บความรู้ไว้ แต่ใจคนโง่ป่าวร้องความโง่เขลา 24 มือของคนที่ยืนยันแข็งจะครอบครอง ฝ่ายคนเกียจคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานโยธา 25 ความกระวนกระวายในใจของมนุษย์ถ่วงเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม 26 คนชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคนชั่วร้ายชักจูงพวกเขาให้หลง 27 คนเกียจคร้านจะไม่ปึงเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนขยันขันแข็งมีค่า 28 ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณา

13

บุตรชายที่ฉลาด คือพระพรแห่งความชอบธรรม

1 บุตรชายที่ฉลาดฟังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเยาะเย้ยไม่ฟังคำขานบ 2 คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนละเมิดจะกินความทารุณ 3 บุคคลที่ระแวง

ระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา แต่นุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็จะมาถึงความพินาศ 4 วิญญาณของคนเกียจคร้านยังอยากอยู่ แต่ไม่ได้ทำอะไรเลย ฝ่ายวิญญาณของคนขยันจะอ้วนพี 5 คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่ารังเกียจและน่าอดสู 6 ความชอบธรรมระแวดระวังผู้ที่ทางของเขาเที่ยงธรรม แต่ความชั่วร้ายคว่ำคนบาป 7 คนที่วาดนมิ่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่วาดตนเป็นคนจน แต่มีทรัพย์ศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่ 8 ค่าไถ่ชีวิตของคนคือทรัพย์ศฤงคารของเขา แต่คนยากจนไม่ฟังคำติเตียน 9 สวางของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับ 10 เพราะความทะนงตัวเท่านั้นการวิวาทจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ 11 ทรัพย์ศฤงคารที่ได้มาโดยโชคกลางจะยอบแยบลง แต่นุคคลที่สำสมโดยการงานจะได้เพิ่มพูนขึ้น 12 ความหวังที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บช้ำ แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต 13 บุคคลผู้ดูหมิ่นพระเจ้าจะจะถูกทำลาย แต่นุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ 14 กฎเกณฑ์ของปราชญ์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อจะออกไปให้พ้นจากบ่วงของความมรณา 15 ความเข้าใจที่ดีก็ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนละเมียดก็ยากนัก 16 บรรดาคนที่หยิ่งรู้กระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโง่ก็อดความโง่ของตน 17 ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่พูดที่สัตย์ซือนำการรักษามาให้ 18 ความยากจนและความอดสูมาถึงบุคคลที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน แต่นุคคลที่สนใจคำตักเตือนก็ได้รับเกียรติ 19 ความปรารถนาที่สัมฤทธิ์ผลเป็นสิ่งหอมหวานสำหรับจิตวิญญาณ แต่เป็นความสะอิดสะเอียนแก่คนโง่ที่จะละเสียจากความชั่วร้าย 20 บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกลายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูงของคนโง่จะถูกทำลาย 21 ความชั่วร้ายตามติดคนบาป แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ 22 คนดีก็ละมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนบาปนั้นสำสมไว้ให้แก่คนชอบธรรม 23 ดินที่คนยากจนไถไว้ก็เกิดผลอุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้เพราะขาดความยุติธรรม 24 บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามติสอนเขาทันเวลา 25 คนชอบธรรมรับประทานได้จนพอใจ แต่ห้องของคนชั่วร้ายจะหิว

14

คนฉลาดเปรียบกับคนเขลา คนมั่งมีเปรียบกับคนยากจน

1 ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงที่โง่ริ้อมันลงด้วยมือตนเอง 2 บุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่นุคคลที่คิดเคี้ยวในทางของเขาก็ดูหมิ่นพระองค์ 3 ในปากของคนโง่ไม่มีไม้เรียวแห่งความโอหัง แต่ริมฝีปากของปราชญ์จะสงวนเขาไว้ 4 ที่ไหนที่ไม่มีวัวผู้ ที่นั่นรางหญ้าสะอาด แต่พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว 5 พยานที่สัตย์ซื่อจะไม่มุสา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา 6 คนมักเยาะเย้ยแสวงหาปัญญาเสียเปล่า แต่ความรู้นั้นก็ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ 7 จงไปให้พ้นหน้าคนโง่ เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา 8 ปัญญาของคนหยิ่งรู้คือการเข้าใจทางของเขา แต่ความโง่ของคนโง่เป็นที่ลอลกลวง 9 คนโง่เขลาเยาะเย้ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน 10 จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเอง และไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความขื่นบานของมัน 11 เรือนของคนชั่วร้ายจะถูกคว่ำ แต่เดินที่ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง 12 มีทางหนึ่งซึ่งคนเรารู้เหมือนถูก แต่มันสั้นสุดลงที่ทางของความมรณา 13 แม้ใจของคนหัวเราะก็เศร้า และที่สุดของความขื่นบานนั้นคือความโศกสลด 14 คนที่มีใจหนักลึงจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา 15 คนเขลาเชื่อ

ถือว่าจากทุกอย่าง แต่คนหยิ่งรู้มองดูว่าเขากำลังไปทางไหน ¹⁶ คนมีปัญหาาก็เกรงกลัวและเห็นเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโง่เดือดดาลด้วยความมั่นใจ ¹⁷ คนโมโหหลับฝันประพุดใจเวลา และคนวางแผนชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง ¹⁸ คนเขลาได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนหยิ่งรู้ก็มีความรู้เป็นมรดก ¹⁹ คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม ²⁰ คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย ²¹ บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข ²² คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง ²³ มีกำไรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแห่งริมฝีปากนั้นไม่ไปทางความขาดแคลน ²⁴ มงกุฏของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน แต่ความโง่ของคนโง่คือความเขลา ²⁵ พยานซื่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานหลอกลวงจะกล่าวคำมสา ²⁶ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ทำให้คนอยู่อย่างมั่นใจมาก ลูกหลานของเขาจะมีที่สืบทอด ²⁷ ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงจากบ่วงของความมรณาได้ ²⁸ ในมวลประชาชนก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่ไร้ประชาชนเจ้านายก็ถูกทำลาย ²⁹ บุคคลที่โกรธช้ำก็มีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่โมโหเร็วก็ยกย่องความโง่ ³⁰ ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความริษยากระทำให้กระดูกฟู ³¹ บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจน ดูถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน ³² คนชั่วร้ายก็ถูกไล่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความมรณาของเขา ³³ ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏตัว ³⁴ ความชอบธรรมเช็ดซูประชาชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆถูกตำหนิ ³⁵ ข้าราชการที่เฉลียวฉลาดก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ แต่พระพิโรธของพระองค์ตกลงบนผู้ที่ประพุดนาละอาย

15

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

¹ คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเสีย แต่คำกักขฬะเราโทสะ ² ลิ้นของปราชญ์ใช้ความรู้อย่างถูกต้อง แต่ปากของคนโง่เทความโง่ออกมา ³ พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี ⁴ ลิ้นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลิ้นตลบตะแลงทำน้ำใจให้แตกสลาย ⁵ คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยิ่ง ⁶ ในเรือนของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตกอยู่กับรายใต้ของคนที่ชั่วร้าย ⁷ ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้น ไม่ ⁸ เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปิติยินดีของพระองค์ ⁹ ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ติดตามความชอบธรรม ¹⁰ ผู้ที่ทอดทิ้งทางดีนับว่าการทำโทษเป็นสิ่งที่หนักใจ บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า ¹¹ นรกและแดนพินาศก็ประจักษ์แจ้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ใจแห่งนรตทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้งเฉพาะพระองค์ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด ¹² คนมักเยาะเย้ยไม่รักคนที่ตักเตือนเขา ทั้งเขาจะไม่ไปหาปราชญ์ ¹³ ใจที่รำเริงกระทำให้สีหน้าแจ่มใส แต่โดยความเศร้าในใจดวงจิตก็แหลกสลายไป ¹⁴ ใจของบุคคลผู้มีความเข้าใจก็แสวงหาความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร ¹⁵ ทุกวันของคนที่ถูกขี้ใจก็ร้าย แต่คนที่มีใจรำเริงมีการเลี้ยงต่อเนื่องกัน ¹⁶ มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ดีกว่ามีคลังทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบาก

อยู่ด้วย 17 กินผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรักก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอ้วนพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ด้วย 18 คนใจร้อนเร้าการวิวาท แต่บุคคลผู้โกรธช้ำก็ระงับการชิงดี 19 ทางของคนเกียจคร้านเหมือนรั้วต้นไม้หนาม แต่วิถีของคนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบเสมอ 20 บุตรชายที่ฉลาดจะทำให้บิดายินดี แต่คนโง่ดูเหมือนมารดาของตน 21 ความโง่เป็นความขึ้นบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม 22 ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมากมาย แผนงานนั้นก็สำเร็จ 23 คำตอบจากปากที่เหมาะสมก็เป็นความขึ้นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกาลเทศะก็ดีจริง ๆ 24 ทางแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้น ไปสู่เบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากนรกเบื้องล่าง 25 พระเยโฮวาห์จะทรงรื้อเรือนของคนเยอหยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่ 26 ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอพระทัย 27 บุคคลผู้ตะกละหากำไรก็กระทำความลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่ 28 ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเทลึ่งชั่วร้ายออก 29 พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสดับคำอธิษฐานของคนชอบธรรม 30 สว่างของตาทำให้ใจเปรมปรีดี และข่าวดีกระทำให้อัครทูตสดชื่น 31 หูที่ฟังคำตักเตือนที่ให้ชีวิตจะอยู่ท่ามกลางปราชญ์ 32 บุคคลผู้เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ 33 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้เกิดปัญญา และความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ

16

ความดีเปรียบกับความชั่วร้าย

1 ทั้งแผนงานของจิตใจมนุษย์ และคำตอบของลิ้น มาจากพระเยโฮวาห์² ทางทั้งสิ้นของมนุษย์ก็สะอาด ในสายตาของเขาเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงชั่งจิตใจ³ จงมอบงานของเจ้าไว้กับพระเยโฮวาห์ และแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้⁴ พระเยโฮวาห์ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อพระองค์เอง แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย⁵ ทุกคนที่มีความเยอหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้มือประสานมือช่วยกัน เขาจะพันโทษก็หาไม่ได้⁶ ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่วช้า และคนหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายได้โดยความยำเกรงพระเยโฮวาห์⁷ เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์ แม้ศัตรูของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้คืนดีกับเขาได้⁸ มีแต่น้อยแต่มีความชอบธรรมก็ดีกว่ามีรายไ้มากด้วยยอติธรรม⁹ ใจของมนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระเยโฮวาห์ทรงนำอย่างเท่าของเขา¹⁰ คำตัดสินอันมาจากพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของกษัตริย์ พระโอษฐ์ของพระองค์ไม่ละเมิดในการพิพากษา¹¹ ดราซุและดาซังก็เที่ยงตรงเป็นของพระเยโฮวาห์ ลูกตมทั้งสิ้นในฝูงเป็นพระราชกิจของพระองค์¹² การกระทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังต่อกษัตริย์ เพราะว่ามีลสังก็นั้นถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม¹³ ริมฝีปากที่ชอบธรรมเป็นที่ปิติยินดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรงรักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก¹⁴ พระพิโรธของกษัตริย์เป็นผู้สื่อสารของความมรณา แต่ปราชญ์จะระงับเสียได้¹⁵ ในความผ่องใสจากสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็มีชีวิต และความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆฝนปลายฤดู¹⁶ ได้ปัญญา ก็ดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด ที่จะไ้ความเข้าใจก็ดีกว่าเลือกเอาเงิน¹⁷ ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหนีออกจากความชั่วร้าย บุคคลผู้ระแວดระวังทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาไว้¹⁸ ความเยอหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสหน้าหน้าการล้ม¹⁹ ที่จะเป็นคนมีใจถ่อมอยู่

กับคนยากจนก็ดีกว่าแบ่งของริบมาได้กับคนเย่อหยิ่ง 20 บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเป็นสุข 21 คนใจฉลาดเรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความเรียนรู้ 22 ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา 23 ใจของปราชญ์กระทำให้ปากของเขาสุขุม และเพิ่มการเรียนรู้แก่ริมฝีปากของเขา 24 ถ้อยคำเข้มแข็งเหมือนรวงผึ้งเป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอนามัยแก่กระดูก 25 มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา 26 คนที่ทำงานก็ทำงานเพื่อตนเอง เพราะปากของเขากระตุ้นเขาไป 27 คนอธรรมขุดค้นความชั่ว และในริมฝีปากของเขาเหมือนอย่างไฟลวก 28 คนตลบตะแลงแพร่การวิวาท และผู้กระซิบก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน 29 คนทารุณล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางที่ไม่ดี 30 เขาขยิบตาคะแผนงานที่ตลบตะแลง เขาแม้ริมฝีปากของเขานำความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น 31 ศิระหะที่มีผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม 32 บุคคลผู้โกรธช้ำก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลผู้ปกครองจิตใจของตนก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้ 33 สลากนั้นเขาทอดลงที่ตัก แต่การตัดสินมาจากพระเยโฮวาห์ทั้งสิ้น

17

คำสั่งสอนเรื่องความดีกับความชั่วร้าย

1 เสบียงกริ่งหนอหนึ่งพร้อมกับความสงบ ดีกว่าเรือนที่มีเครื่องสักการบูชาเต็มพร้อมกับการวิวาท 2 ทาสที่เฉลียวฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ประพฤติกความละอาย และจะได้ส่วนแบ่งมรดกเท่ากับพวกพี่น้อง 3 เข้าม้าไว้สำหรับเงิน และเตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ และพระเยโฮวาห์ทรงทดลองใจ 4 ผู้กระทำความชั่วฟังริมฝีปากเท็จ และคนมุสาเงี้ยวแกลั่นเหลวไหล 5 บุคคลที่เขี่ยหยันคนยากจนก็ดูถูกพระผู้สร้างของเขา บุคคลที่ยินดีเมื่อมีความลำบากยากเย็นจะไม่มีโทษหามิได้ 6 หลานๆเป็นมงกุฎของคนแก่ และสง่าราศีของบุตรคือบิดาของเขา 7 วาจาสะสลายไม่เหมาะแก่คนโง่คนโง่คนโง่ ริมฝีปากที่มูสายังไม่เหมาะแก่เจ้านายคนนั้น 8 ของก้านักก็เป็นเหมือนเพชรพลอยในสายตาของเจ้าของ ไม่ว่าจะมันจะหันไปทางไหนก็เจริญรุ่งเรืองทางนั้น 9 บุคคลผู้ปิดบังการละเมิดก็เสาะหาความรัก แต่คนกล่าวเรื่องนั้นซ้ำซากก็ทำให้เพื่อนสนิทแยกจากกัน 10 คาชานาบเข้าไปในคนฉลาดลึกกว่าเขียนคนโง่สักร้อยที่ 11 คนชั่วร้ายก็แสวงแต่การกบฏ ฉะนั้นจะมีผู้สื่อสารดร้ายไปสู่เขา 12 ให้คนไปพบแม่หมี่ที่ลูกถูกขโมยไป ยิ่งดีกว่าไปพบคนโง่ในความโง่ของเขา 13 ถ้าคนหนึ่งคนใดทำชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่พราวจากเรือนของคนนั้น 14 เมื่อเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉะนั้นจงเลิกเสียก่อนเกิดการวิวาท 15 ผู้ที่ช่วยให้คนชั่วร้ายเป็นฝ่ายถูกและผู้ปรับปรุงโทษคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ 16 ทำไมคนโง่จึงมีเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความคิด 17 มิตรสหายก็มีความรักอยู่ตลอดเวลา และพี่น้องก็เกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก 18 คนที่ไม่มีความเข้าใจก็ให้คำปฏิญาณ และเป็นผู้รับประกันต่อหน้าเพื่อนของตน 19 บุคคลผู้รักการละเมิดก็รักการวิวาท บุคคลผู้ทำประตู่เรือนของเขาให้สูงก็แสวงการทำลาย 20 ผู้หนึ่งผู้ใดมีใจตลบตะแลงก็ไม่พบสิ่งที่ดีอันใด และผู้ที่ลั่นวิปลาสกก็ตกอยู่ในความยากลำบาก 21 บิดาที่มีบุตรโง่ก็มีความโศก และบิดาของคนโง่ไม่มีความชื่นบาน 22 ใจร้ายเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจที่หมดมานะทำให้กระดูกแห้ง 23 คนชั่วร้ายรับสินบนจากอกเสื้อเพื่อผันแปรทางแห่งความยุติธรรม 24 คนที่มีความเข้าใจมุ่งหน้าของ

เขาตรงไปสู่อุปัญญา แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก ²⁵ บุตรชายโง่เป็นที่โศกสลดแก่บิดา และเป็นความขมขื่นแก่สตรีผู้ให้กำเนิด ²⁶ ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะโยยเจ้านายเพราะเหตุความที่ยังตรงก็ผิด ²⁷ บุคคลที่ยับยั้งถ้อยคำของเขาเป็นคนมีความรู้ และบุคคลผู้มีจิตใจเยือกเย็นเป็นคนมีความเข้าใจ ²⁸ ถึงคนโง่หากหนึ่งเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด คนที่หุบริมฝีปากของเขาก็นับว่าเป็นคนมีความเข้าใจ

18

คำสั่งสอนเรื่องความชอบธรรม

¹ คนที่ปลีกตัวไปจากผู้อื่น จงใจกระทำตามใจตนเอง และดำเนินคดีแห่งสติปัญญาทั้งหลาย ² คนโง่ไม่เฟลิดเฟลีนในความเข้าใจ แต่เฟลิดเฟลีนในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น ³ เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหมิ่นประมาทก็มาด้วย และความอดสูมากับความไร้เกียรติ ⁴ คำปากของคนเรานั้นน้ำลึก น้ำพุแห่งปัญญาเหมือนลำธารน้ำเขียว ⁵ ที่จะลำเอียงเข้าข้างคนชั่วร้ายเพื่อจะบังคับคนชอบธรรมเรื่องความยุติธรรมก็ไม่ดี ⁶ ริมฝีปากของคน โง่ นำการวิวาทมา และปากของเขาก็เชื้อเชิญการโยย ⁷ ปากของคนโง่เป็นสิ่งทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาก็เป็นบ่วงดักจิตใจตนเอง ⁸ ถ้อยคำของผู้กระซิบนินทาก็เหมือนบาดแผลมันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย ⁹ แล้วบุคคลที่หย่อนยานในการงานก็เป็นพี่น้องกับคนเจ้าทำลาย ¹⁰ พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นป้อมเข็มแข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย ¹¹ ทรัพย์ศฤงคารของเศรษฐีเป็นเมืองเข้มแข็งของเขา และเป็นเหมือนกำแพงสูงตามความคิดเห็นของเขา ¹² ใจของคนก็จงหองก่อนถึงการถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ ¹³ ถ้าคนหนึ่งคนใดตอบก่อนที่เขาได้ยิน ก็เป็นความโง่และความอับอายของเขา ¹⁴ จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจที่ชอกช้ำใครจะทนได้เล่า ¹⁵ ใจของคนยังรู้ยอมหาความรู้ และหูของปราชญ์แสวงความรู้ ¹⁶ ของกำนัลของผู้หนึ่งผู้ใดยอมเปิดทางให้ผู้นั้น และนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต ¹⁷ บุคคลผู้แกล้งคดีของตนก็ดูเหมือนเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาสอบสวนเขา ¹⁸ การจับสลากกระทำให้การทะเลาะสิ้นสุดและตัดสินคู่โต้แย้งที่มีกำลัง ¹⁹ การคิดดีกันกับพี่น้องที่สละุดกันแล้วก็ยากกว่าการชนะเมืองที่เข้มแข็ง และการทะเลาะวิวาทของเขาเหมือนดวลที่ป้อมปราการ ²⁰ ห้องจะอึมกึจากผลแห่งปากของเขา เขาจะหน้าใจเพราะผลอันเกิดจากริมฝีปากของตน ²¹ ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน ²² บุคคลที่พบภรรยา ก็พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์ ²³ คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงหัวเราะ ²⁴ คนที่มีเพื่อนต้องสร้างทำเป็นเพื่อน แต่มีมิตรคนหนึ่งก็ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

19

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

¹ คนยากจนผู้ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ดีกว่าคนที่มึริมฝีปากตลบตะแลงและเป็นคนโง่ ² แล้วการที่จิตใจคนโง่ไม่มีความรู้ก็ไม่ดี และบุคคลที่เร่งเท้าหนักก็มีภพลาดผิด ³ ความโง่ของคนโง่ นำความพินาศมาถึงเขา และใจของเขาเกรี้ยวกราดต่อพระเยโฮวาห์ ⁴ ทรัพย์ศฤงคารเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนของเขาร้างไป ⁵ พยานเท็จจะไม่ได้รับโทษหาผิดได้ และบุคคลผู้เปล่งคำมสาจะหนีไม่พ้น ⁶ คนเป็นอันมากเอาอกเอาใจของเจ้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล ⁷ บรรดาพี่น้องของคนยากจนก็ยิ่งเกลียดเขา มิตรของเขาจะยิ่งไกลจากเขาสักเท่าใด เขาพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง ⁸ บุคคล

ที่ได้ปัญญาที่รักจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักษาความเข้าใจไว้จะพบสิ่งที่ดี 9 พยานเท็จจะไม่รับโทษหามาได้ และบุคคลที่เปล่งคำมั่วสวาทพิณาศ 10 ที่คนโง่จะอยู่อย่างสำราญก็ไม่เหมาะอยู่แล้ว ที่ทาสจะปกครองเจ้านายก็ยังไม่เหมาะมากกว่านั้นอีก 11 สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คนโกรธซ้ำ และที่มองข้ามการละเมิด ไปเสียก็เป็นการดีแก่เขา 12 พระพิโรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนผักหญ้า 13 บุตรชายโง่เขลาเป็นความพิณาศของบิดาของเขา และการทะเลาะวิวาทของภรรยา ก็เหมือนน้ำฝนย่อยหยดไม่หยุด 14 เรือและทรัพย์ศฤงคารเป็นมรดกมาจากบิดา แต่ภรรยาที่หยิ่งรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์ 15 ความเกียจคร้านทำให้หลับสนิท และคนขี้เกียจจะต้องหิว 16 บุคคลที่รักษาพระบัญญัติก็รักษาชีวิตของตน บุคคลที่ดูหมิ่นมรดกทั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย 17 บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงชื่นชม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา 18 จงเตือนบุตรชายของตน เมื่อยังมีความหวัง อย่าหมดกำลังใจ เพราะเหตุการร้องไห้ของเขา 19 คนที่ไม่โหล่นเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาให้พ้นแล้ว ก็ต้องช่วยเขาให้พ้นอีก 20 จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต 21 ในใจของมนุษย์มีแผนงานเป็นอันมาก แต่คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหละ จะดำรงอยู่ได้ 22 สิ่งที่น่าปรารถนาในตัวของมนุษย์คือความเมตตา และคนยากจนยังดีกว่าคนมูสา 23 ความข่าเกรงพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้ว ก็หยุดด้วยความพอใจ เขาจะไม่มีอันตรายใดมาเยี่ยมกรายเขา 24 คนเกียจคร้านฝังมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมเอามาสู่ปากของตนอีก 25 จงเตือนที่มีกเยาะเขี่ย และคนเขลาจะเรียนความหยิ่งรู้เอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะเข้าใจความรู้ 26 บุคคลผู้ทำทารุณแก่บิดาของเขาและขับไล่มารดาของเขา ไปเสีย เป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการถูกตำหนิ 27 บุตรชายของเราเอ๋ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้าหลงไปจากคำแห่งความรู้ 28 พยานที่อธรรมมักเยาะเขี่ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า 29 การปรับโทษมีพร้อมอยู่สำหรับคนมักเยาะเขี่ย และการโบยก็สำหรับหลังของคนโง่

20

คำเตือนสติและคำสั่งสอน

1 เหล้าองุ่นให้เกิดการเยาะเขี่ย และสุราทำให้เกิดเป็นพาลเถร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่เป็นคนฉลาด 2 ความครั้นคร้ามกษัตริย์ก็เหมือนสิงโตคำราม ผู้ใดขยำเข้าพระองค์ให้กริ้วก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง 3 ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาทก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้ายุ่งกับธุระของคนอื่น 4 คนเกียจคร้านไม่ไถนาในหน้าหนาว เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย 5 คำปรึกษาในใจของคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโพงมันออกมาได้ 6 คนเป็นอันมากปาวร้องความดีของตัวเอง แต่ใครจะหาคนสัตย์ชื่อพบเล่า 7 คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามเขมา ย่อมได้รับพร 8 กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์พิพากษาย่อมทรงผิดความชั่วทั้งหลายออกด้วยพระเนตรของพระองค์ 9 ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ที่หน้าปของข้าพเจ้า 10 ลูกตุ้มฉ้อฉลและเครื่องตวงคดโกง ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสนใจสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พอๆกัน 11 แม้เด็กาก็แสดงตัวโดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขากระทำจะบริสุทธิ์ และถูกต้องหรือไม่ 12 หูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยโฮวาห์ทรงสร้างมันทั้งสอง 13 อย่ารักการหลับไหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลิ้มตาของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอิ่ม 14 ผู้ชื่อพูดว่า โอแล้ว เลวๆ แต่เมื่อเขาไปแล้ว เขาจึงอวด

15 มีทองคำและทับทิมมีค่าเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้ก็เป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ
 16 จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว
 17 อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ได้มา แต่ภายหลังปากของเขาจะเต็มไปด้วยกรวด
 18 แผนงานทั้งสิ้นล้วนดำรงอยู่ได้ด้วยการปรึกษาหารือ จงทำสงครามด้วยมีการนำที่ฉลาด
 19 บุคคลที่เที่ยวขบขับ ไปก็เผยความลับให้กระจาย ฉะนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนที่ยกยอด้วยริมฝีปากของตน
 20 ถ้าคนหนึ่งคนใดแข่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขาจะดับมิดมิด
 21 เริ่มแรกอาจได้รับมรดกแบบชิงสุกก่อนห่าม แต่ที่สุดปลายจะไม่เป็นพร
 22 อย่าพูดว่า □ ข้าจะแก้แค้นความชั่ว□ แต่จงรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้รอด
 23 ลูกตุ้มจ้อฉลเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ และตราชูเทียมเท็จก็ไม่ดี
 24 อย่างเท่าของมนุษย์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้สั่ง แล้วคนจะเข้าใจทางของเขาเองได้อย่างไร
 25 ที่คนจะกินของบริสุทธิ์ และมาสอบถามเมื่อปฏิญาณไปแล้ว ทั้งสองเป็นบ่วงตกตนเอง
 26 กษัตริย์ที่ฉลาดย่อมฝึกคนชั่วร้าย แล้วทรงขบขังจกรทับเขา
 27 จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยโฮวาห์ ส่องดูส่วนลึกที่สุดของเขาทั้งสิ้น
 28 ความเมตตาและความจริงสว่างกษัตริย์ไว้ และความเมตตาก็เชิดชูพระที่นั่งของพระองค์ไว้
 29 สง่าราศีของคนหนุ่มคือกำลังของเขา แต่ความงามของคนแก่คือผมหงอกของเขา
 30 ความฟกช้ำตาเขียวของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโอบตักกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด

21

ทางแห่งสันติภาพและความสำเร็จ

1 พระทัยกษัตริย์เป็นเหมือนธารน้ำ ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะหันไปไหนๆตามแต่พระองค์ทรงโปรด
 2 ทางของคนทุกทางก็ถูกต้องในสายตาของตนเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงพินิจดูจิตใจ
 3 ที่จะกระทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมก็เป็นทีโปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์มากกว่าเครื่องสักการบูชา
 4 ดายโส ใจเยอหยิ่งและการไถนาของคนชั่วร้ายเป็นบาป
 5 แผนงานของคนขยันขันแข็งนั้นสุ่ความอุดมแน่นอน แต่ทุกคนที่เร่งร้อนก็มาสู่ความขัดสนเท่านั้น
 6 การได้คลังทรัพย์มาด้วยลึนมุสาก็คือความอนิจจังที่เคลื่อนไปมากมายของคนที่เสาะหาความตาย
 7 ความทารุณของคนชั่วร้ายจะกวาดเขาไป เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม
 8 ทางของมนุษย์ลบลบตะแลงแวงและมีความผิด แต่ความประพฤติของผู้บริสุทธิ์นั้นถูกต้อง
 9 อยู่ที่มุมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ
 10 วิญญาณของคนชั่วร้ายปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของเขาไม่เป็นที่ขบใจในสายตาของเขา
 11 เมื่อคนมักเยาะเย้ยถูกลงโทษ คนเขลาก็ฉลาดขึ้น เมื่อประชาชนได้รับการสั่งสอน เขาก็ได้ความรู้
 12 คนชอบธรรมสังเกตดูเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระเจ้าทรงคว่ำคนชั่วร้ายลงเพราะเหตุความชั่วร้ายของเขา
 13 บุคคลผู้อดทนไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจนตัวเขาเองจะร้อง แต่ไม่มีใครได้ยิน
 14 ให้ของกำนัลในที่ลับย่อมแปรความโกรธ ให้สินบนในอกก็แปรการพิโรธร้าย
 15 เมื่อกระทำการตัดสินใจเป็นการขึ้นบานแก่คนชอบธรรม แต่คนกระทำความชั่วช้าจะได้รับพิณาศ
 16 ผู้ใดที่หันเหไปจากทางแห่งความเข้าใจ จะพักอยู่ในที่ประชุมของคนตาย
 17 บุคคลที่รักความเพลิดเพลินจะเป็นคนยากจน บุคคลที่รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่มั่งคั่ง
 18 คนชั่วร้ายเป็นค่าไถ่สำหรับคนชอบธรรม และคนละเมิดสำหรับคนที่เที่ยงธรรม
 19 อยู่ในแผ่นดินทุรกันดารดีกว่าอยู่กับผู้หญิงที่ชู้ทะเลาะและจู้จี้ขี้บ่น
 20 คลังทรัพย์ประเสริฐและน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่กินมันหมด
 21 บุคคล

ผู้ตามติดความชอบธรรมและความเอ็นดู จะพบชีวิตและความชอบธรรมกับเกียรติยศ 22
 ปราชญ์ป็นเข้าไปในเมืองของคนที่มีกำลัง และพังทลายที่กำบังเข้มแข็งที่เขาไว้วางใจ 23
 บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตนก็รักษาจิตใจเขาเอง ให้พ้นความลำบาก 24 □ คนเย่อหยิ่งและ
 คนมักเยาะเย้ย□ เป็นชื่อของคนที่ประพฤติดัวด้วยความโกรธเย่อหยิ่งโยโส 25 ความปรารถนา
 ของคนเกียจคร้านฆ่าตัวเขาเอง เพราะมือของเขาปฏิเสธไม่ทำงาน 26 เขาโลภอย่างตะกละ
 อยู่วันยังค่ำ แต่คนชอบธรรมให้และ ไม่หน่วงเหนี่ยวไว้ 27 เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้าย
 เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน เมื่อเขานำมาด้วยใจที่ชั่วร้ายจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 28 พยานเท็จ
 จะต้องพินาศ แต่คนที่พูดอย่างซื่อสัตย์นั้นฟังได้ 29 คนชั่วร้ายทำให้หน้าของตนด้านไป แต่
 คนเที่ยงธรรมพิเคราะห์เหตุทางของตน 30 ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำปรึกษาที่ดี จะเอาชนะ
 พระเยโฮวาห์ไม่ได้ 31 มักีเตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันสงคราม แต่ความปลอดภัยเป็นของ
 พระเยโฮวาห์

22

หลักการฝ่ายศีลธรรม จริยธรรมและจิตวิญญาณ

1 ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย และซึ่งเป็นที่โปรดปรานก็ยิ่งกว่ามี
 เงินหรือทอง 2 คนมั่งคั่งและยากจนประชุมพร้อมกัน พระเยโฮวาห์ทรงสร้างเขาทั้งสอง 3 คน
 หยิ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ 4 บาเหน็จ
 ของความถ่อมใจและความยำเกรงพระเยโฮวาห์ คือความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต 5 หนาม
 และบ่วงอยู่ในทางของคนดลบตะแลง บุคคลที่ระแวงระวังจิตใจตนเองจะอยู่ไกลเสียจาก
 สิ่งเหล่านี้ 6 จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พราวจาก
 ทางนั้น 7 คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และคนขอมือก็เป็นทาสของคนให้มือ 8 บุคคล
 ผู้หว่านความชั่วช้าจะเกี่ยวความหายนะ และไม้ถือแห่งความเดือดร้อนของเขาจะล้มเหลว 9
 บุคคลที่มีตาแสดงใจกว้างขวางก็จะรับพร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่คนยากจน
 10 จงขับคนมักเยาะเย้ยออกไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป เออ การวิวาทและการดูแคลน
 จะหยุดลง 11 บุคคลที่รักใจบริสุทธิ์ เพราะเหตุริมฝีปากของเขามีกรุณาคุณ กษัตริย์จะได้
 เป็นมิตรของเขา 12 พระเนตรพระเยโฮวาห์เฝ้าอยู่เหนือความรู้ แต่พระองค์ทรงคว่ำถ้อยคำ
 ของคนละเมิด 13 คนเกียจคร้านกล่าวว่า □มีสิ่งใดอยู่ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่าตามถนน□ 14 ปาก
 ของหญิงชั่วเป็นหลุมลึก บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธจะตกลงในทีนั้น 15 ความโง่ถูก
 ผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม่เรียวที่ตีสอนก็ขับมันให้ห่างไปจากเขา 16 บุคคลผู้บีบบังคับคน
 ยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตน และผู้ที่เพิ่มให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนอย่าง
 แน่นนอน 17 เอียงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์ และเอาใจใส่ความรู้ของเรา 18 เพราะ
 ถ้าเจ้ารักษาถ้อยคำและความรู้ที่นั้น ไว้ในตัวเจ้า ก็จะเป็นความชื่นใจแก่เจ้า แล้วทั้งสองจะ
 มั่นคงในริมฝีปากของเจ้า 19 เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเยโฮวาห์ เราให้แจ้ง
 ประจักษ์แก่เจ้า ในวันนี้ แม้แต่ตัวเจ้าเอง 20 เราได้เขียนให้เจ้าถึงสิ่งวิเศษนัก ถึงเรื่องการ
 ปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ 21 เพื่อให้เจ้าทราบถึงความแน่นอนของถ้อยคำแห่งความ
 จริง เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่จริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป 22 อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็นคน
 ยากจน หรือบีบบังคับคนทุกจิตใจที่ประตุมือง 23 เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงว่าความแทนเขา
 และริบชีวิตของผู้ที่ริบเขา 24 อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธ หรือไปกับคนขี้โมโห 25 เกรงว่า
 เจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และพัวพันจิตใจเจ้าเข้าไปในบ่วง 26 อย่าเป็นพวกที่เป็นผู้ค้าประกัน
 อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันหนี้สิน 27 ถ้าเจ้าไม่มีอะไรชำระเขา ทำไม่จึงควรให้เขาเอาที่นอน

ไปจากใต้ตัวเจ้าเล่า 28 อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้ 29 เจ้าเห็นคนที่ขยันในงานของเขาหรือ เขาจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคนต่ำต้อย

23

การดักเตือนเรื่องความตะกละ การสมาคมกับคนชั่ว การระลึยต่อการติสอนบุตร หญิงแพศยาและการดื่มสุรา

1 เมื่อเจ้านั่งลงรับประทานอาหารกับผู้ครอบครัวในบ้านเมือง จงสังเกตให้ดีว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า 2 ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ เจ้าจงจ่อมิดไว้ที่คอของเจ้า 3 อย่าปรารถนาของโอชะของท่าน เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกลวง 4 อย่าทำงานเพื่อมั่งมี จงเลิกฟังสติปัญญาของตนเอง 5 เจ้าจะเพ่งตาของเจ้าอยู่ที่ของอันจ้งหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีปีก แน่นอนที่เดียวมันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี 6 อย่ากินอาหารของคนที่ตระหนี่ อย่าปรารถนาของโอชะของเขา 7 เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า □จงกินและดื่มเถิด□ แต่ใจของเขามีได้อยู่กับเจ้า 8 เจ้าจะต้องสำรอกอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำแช่มชื่นของเจ้าเสียเปล่าๆ 9 อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า 10 อย่าโยกย้ายเสาเขตเก่าแก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพร้าพ่อ 11 เพราะพระผู้ไถ่ของเขาแข็งแรง พระองค์จะว่าคดีของเขาต่อสูเจ้า 12 จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้ 13 อย่ายับยั้งการติสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าดีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย 14 เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก 15 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเราเองก็จะยินดี 16 เออ วิทยุญาณของเราจะเปรมปรีดี เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง 17 อย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่จงยำเกรงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ 18 ด้วยว่าจะมีที่สิ้นสุดอย่างแน่นอนที่เดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมีได้ถูกตัดออก 19 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และจงฉลาดเถิด และนำใจของเจ้าไปในทางนั้น 20 อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าองุ่น หรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ 21 เพราะคนขี้เมาและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความมั่งงั่งจะเอาผ้าขี้ริ้วห่มคนนั้น 22 จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่ 23 จงซื่อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื่อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ 24 บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดีอย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีเพราะเขา 25 บิดามารดาของเจ้าจะยินดี และผู้ที่คลอดเจ้าก็จะเปรมปรีดี 26 บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เราเถอะ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเรา 27 เพราะหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก และหญิงสัจจริงเป็นเหมือนบ่อแคบ 28 นางหมอบคอยอยู่เหมือนคอยเหยื่อ และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์ 29 ใครที่ร้องโอย ใครที่ร้องอวย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง 30 คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไปแสวงหาเหล่าประสม 31 อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ 32 ณ ที่สุดมันก็ถ่มเหมือนงู และมันฉกเอาเหมือนงูพิษ 33 ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั่ว และใจของเจ้าจะพูดตลปะแลง 34 เออ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเล อย่างคนที่นอนอยู่บนเสากางใบ 35 เจ้าจะว่า □เขาดีข้า แต่ข้าไม่เจ็บ เขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึก ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ ข้าจะแสวงหาการดีมิอีก□

24

การตกเตือนเรื่องการริษยาคนชั่ว

1 อย่าคิดริษยาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับเขา 2 เพราะว่าใจของเขาคิดประกอบการทำลาย และริมฝีปากของเขาพูดการประทุษร้าย 3 เรือนนั้นเขาสร้างกันด้วยปัญญา และสถาปนามันไว้ด้วยความเข้าใจ 4 โดยความรู้บรรดาห้องก็เต็มไปด้วยความมั่งคั่งล้วน ประเสริฐ และเฟลิดเฟลินทั้งสิ้น 5 คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ก็เพิ่มกำลังขึ้น 6 เพราะว่าโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก็จะเข้าสงครามได้ และด้วยมีที่ปรึกษามากๆก็มีความปลอดภัย 7 สำหรับคนโง่นั้นปัญญาสูงเกินไป ที่ประตูเมืองเขาไม่อัปปากพูด 8 บุคคลผู้กะแผนงานทำความชั่วเขาเรียกกันว่าคนเจ้าเล่ห์ 9 การคิดในเรื่องที่โง่เขลาเป็นบาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่มนุษย์ 10 ถ้าเจ้าท้อใจในวันแห่งความชั่วร้าย กำลังของเจ้าก็น้อย 11 ถ้าเจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา และไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ติดตมไปเพื่อถูกฆ่าให้รอด 12 ถ้าเจ้าจะว่า ๐ ดุเถิด เราไม่รู้เรื่องนี้เลย ๐ พระองค์ผู้ทรงซึ่งใจจะไม่ทรงฟังเสียงเห็นหรือ พระองค์ผู้ทรงเข้าวิญญาณอยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากทุกคนตามการกระทำของเขาหรือ 13 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรับประทานน้ำผึ้งเพราะเป็นของดี และรวงผึ้งซึ่งมีรสหวาน 14 การรู้จักปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญาณของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญาก็จะมีบำเหน็จ และความคาดหวังของเจ้าจะไม่ถูกตัดออก 15 โอ คนชั่วร้ายเอ๋ย อย่าหมอบคอบเพื่อต่อสู้กับที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา 16 เพราะคนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะตกอยู่ในอาการร้าย 17 อย่าเปรมปรีดีเมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด 18 เกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงหันความกริ้วจากเขาเสีย 19 เจ้าอย่ากระวนกระวายเพราะคนชั่ว และอย่ามีใจริษยาคนชั่วร้าย 20 เพราะคนชั่วจะไม่ มีบำเหน็จ ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย 21 บุตรชายของเราเอ๋ย จงยำเกรงพระเยโฮวาห์และกษัตริย์ อย่าเข้ายุ่งกับคนที่หันกลับจากพระองค์ทั้งสองนั้น 22 เพราะภัยพิบัติจากพระองค์ทั้งสองจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และผู้ใดจะทราบถึงความพินาศที่จะมาจากพระองค์ทั้งสอง 23 ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของปราชญ์ด้วย การเห็นแก่หน้าคนใดในการตัดสินนั้นไม่ดีเลย 24 บุคคลผู้กล่าวแก่คนชั่วร้ายว่า ๐ เจ้าไร้ความผิด ๐ จะถูกชนชาติทั้งหลายแข่งและประชาราติจะรังเกียจ 25 แต่บรรดาผู้ชนาบเขาจะมีความปิติยินดี และพรอันดีจะมีอยู่กับเขา 26 ทุกคนจะจูบริมฝีปากของผู้ให้คำตอบที่ถูก 27 จงเตรียมงานของเจ้าที่ภายนอก ทำทุกอย่างของเจ้าให้พร้อมที่ในนา และหลังจากนั้นก็จงสร้างเรือนของเจ้า 28 อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า 29 อย่ากล่าว ๐ ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า ข้าจะทำตอบแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำ ๐ 30 เราผ่านไปที่ไรนาของคนเกียจคร้าน ช่างสวนองุ่นของคนที่ไม่รู้ความเข้าใจ 31 และดูเถิด มีหนามงอกเต็มไปหมด และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยด้วยตำแย และกำแพงหินของมันก็พังลง 32 แล้วเราได้เห็นและพิเคราะห์ดู เรามองดูและได้รับคำสั่งสอน 33 พิหสบัณฑิต เคลิ้มหน้อย กอดมือ พักนิตหน้อย 34 แล้วความจนจะมหาหาเจ้าอย่างนักท่องเที่ยว ความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ ๐

25

คำตักเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

1 ต่อไปนี้เป็นสุภาษิตของซาโลมอนด้วยเหมือนกัน ซึ่งคนของเฮเซเคียห์กษัตริย์แห่งยูดาหาได้คัดลอกไว้² สงสารศิของพระเจ้าคือการซ่อนสิ่งต่างๆไว้ แต่ศักดิ์ศรีของกษัตริย์คือการค้นสิ่งต่างๆให้ปรากฏ³ ฟาสาวรรคสูงนินโด และแผ่นดินโลกลึกนินโด พระทัยของกษัตริย์ก็เหลือจะหยั่งรู้กันนั้น⁴ จงไล่ชื่อออกจากเงินเสีย แล้วจะมีวิสดสำหรับช่างทำขัน⁵ จงไล่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ และพระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม⁶ อย่าเอาตัวเจ้าขึ้นมาข้างหน้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ หรือยืนอยู่ในที่ของผู้หลักผู้ใหญ่⁷ เพราะที่จะให้เขาว่า □ เขียวขึ้นมาที่นี้□ ก็ดีกว่าถูกไล่ลงไปที่ต่ำต่อหน้าเจ้านายผู้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว⁸ อย่าด่วนนำเข้ามายังโรงศาล เพราะเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าได้อายแล้ว ในที่สุดเจ้าจะทำอย่างไร⁹ จงตกลงเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านของเจ้า และอย่าทำให้เสียความลับของเขา¹⁰ เกรงว่าผู้ที่ไต่ยินจะนำความอายมาสู่เจ้า และชื่อเสียงของเจ้าจะมัวหมองอยู่ยาวนาน¹¹ ถ้อยคำที่พูดเหมาะๆจะเหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำในภาชนะเงิน¹² คนตักเดือนที่ฉลาดกับผู้ที่เชื่อฟังก็เหมือนแหวนทองคำหรืออาหารทองคำเนื้อดี¹³ หิมะให้ความเย็นในฤดูที่ขวยอย่างไร ผู้สื่อสารที่สัตย์ซื่อย่อมทำให้จิตวิญญาณของนายผู้ใช้เขาชุ่มชื้นอย่างนั้น¹⁴ คนที่อวดว่าจะให้ของกำนัลแต่มิได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน¹⁵ ความปากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และลิ้นที่อ่อนหวานจะทำให้กระดูกหักได้¹⁶ เจ้าได้พบน้ำผึ้งแล้วหรือ จงกินแต่พอดี เกรงว่าเจ้าจะอิมและอาเจียนออกมา¹⁷ อย่าให้เท้าของเจ้าอยู่ในเรือนเพื่อนบ้านของเจ้านั้นๆ เกรงว่าเขาจะเห็นเดเห็นน้อยเพราะเจ้า และเกลียดชังเจ้า¹⁸ คนใดที่เป็นพยานเท็จกล่าวโทษเพื่อนบ้านของเขา ก็เหมือนกระบองตีก หรือดาบ หรือลูกธนูที่คม¹⁹ การวางใจในคนที่ไม่มีชื่อในยามลำบาก ก็เหมือนพื้นที่หักเสียหรือเท้าที่หลุดจากข้อต่อ²⁰ บรรดาคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง ก็เหมือนคนถอดเครื่องแต่งกายออกในวันที่อากาศหนาว และเหมือนเอาน้ำส้มมาราดบนดินประสิว²¹ ถ้าศัตรูของเจ้าหัวใจ จงให้อาหารเขารับประทาน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม²² เพราะเจ้าจะกองถ่านที่ลุกโพลงไว้บนศิระของเขา และพระโยฮวาห้จะทรงให้บำเหน็จแก่เจ้า²³ ลมเหนือไล่ฝนไปเสียนินโด สีหน้าที่โกรธแค้นก็ไล่ลิ้นที่ส่อเสียดไปเสียกันนั้น²⁴ อยู่ท่ามมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ²⁵ ชาวดีจากเมืองไกล ก็เหมือนน้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย²⁶ คนชอบธรรมที่ยอมแพ้กแก่คนชั่วร้าย ก็เหมือนน้ำพุมิโคลนหรือเหมือนน้ำบ่อที่สกปรก²⁷ ที่จะกินน้ำผึ้งมากก็ไม่ดี ฉะนั้นจึงเป็นการไร้เกียรติเมื่อใครเสาะหาเกียรติสำหรับตนเอง²⁸ คนที่ปราศจากการปกครองจิตใจตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีกำแพง

26

ทางทั้งหลายของคนโง่เขลา คนขี้เกียจและคนก่อความยุ่งยาก

1 เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่เขลาเดียวกับหิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกี่ยว² คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผลย่อมไม่มาเกาะเช่นเดียวกับนกที่กำลังไฟ ไปมาและนกกางแอนที่กำลังบิน³ แส้สำหรับม้า บังเหียนสำหรับลา และไม้เรียวสำหรับหลังคนโง่⁴ อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาเข้า⁵ จงตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเขาจะทำตัวฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง⁶ บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ก็ตัดเท้าของเขาเองออกและตีความเสียหาย⁷ คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนขาของคนพิการที่ไม่เท่ากัน⁸ บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่ก็เหมือนผู้ที่มัดก่อนหินไว้กับสลิง⁹ คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนหนามเข้าอยู่ในมือคนขี้เมา¹⁰ พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดได้ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคนโง่และคนละเมิด¹¹ คนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำ

อีกก็เหมือนสุนัขที่กลับ ไปหาสิ่งที่มันสำรองออกมา 12 ท่านเห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหวังในคนโง่ได้มากกว่าในคนเช่นนั้น 13 คนเกียจคร้านพูดว่า ไม่มีสิ่งใดอยู่ตามหนทาง มีสิ่งใดอยู่ตามถนน 14 ประดูเห็น ไปมาด้วยบานพับของมันฉันใด คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขา 15 คนเกียจคร้านฝังมือของเขาไว้ในอกเสื้อ เขาเห็นดินเหนียวที่จะนำมือกลับมาที่ปากของตน 16 คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจ็ดคนที่ตอบ ได้อย่างหลักแหลม 17 บุคคลที่กำลังผ่านไปและเข้ายุ่งในการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาเอง ก็เหมือนคนจับหูสุนัข 18 คนบ้าที่โยนต้นไม้ ลูกธนูและความตายออกไป 19 ก็เหมือนกับคนที่ล่อลวงเพื่อนบ้านของเขาและกล่าวว่า ข้าล้อเล่นเท่านั้นเอง 20 ที่ไหนที่ไม่มีพิน ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนซบซิบ การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป 21 ถ่านเป็นเชื้อเพลิง และพินเป็นเชื้อไฟฉันใด คนที่มักทะเลาะวิวาทก็เป็นเชื้อการวิวาทฉันนั้น 22 ถ้อยคำของผู้กระซิบนั้นหากก็เหมือนบาดแผล มันลง ไปยังส่วนข้างในของร่างกาย 23 ริมฝีปากที่ร่อนรนกับใจที่ชั่วร้ายก็เหมือนซี่งูอยู่บนภาชนะดิน 24 บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยริมฝีปากของตน และเก็บความหลอกลวงไว้ในใจ 25 เมื่อเขาพูดจาไพเราะนำพาไปยังอย่างเชื่อเขา เพราะมีสิ่งนำเกลียดนำซึ่งเจ็ดอย่างอยู่ในใจของเขา 26 ถึงแม้เขาจะปิดความเกลียดชังของเขาไว้ด้วยความหลอกลวง ความชั่วร้ายของเขาจะเผยออกต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมด 27 บุคคลที่ขุดหลุมพราง เขาจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้ก้อนหินกลิ้งมา มันจะกลับทับเขาเอง 28 ลิ่นที่มูสาเกลียดชังผู้ที่มันทำลาย และปากที่ป้อยอกก็ทำความพินาศ

27

คำตักเตือนและคำสั่งสอนต่างๆ

1 อย่าคุยอวดถึงพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามีวันหนึ่งจะนำอะไรมาให้อ่าง 2 จึงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ไช่ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างถิ่นสรรเสริญ ไม่ไช่ริมฝีปากของเจ้าเอง 3 หินก็หนัก และทรายก็มีน้ำหนัก แต่ความรู้ไกรธของคนโง่ก็หนักยิ่งกว่าทั้งสองอย่างนั้น 4 ความพิโรธก็ชั่วร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้ 5 ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ 6 บาดแผลที่มีตรทำก็สุจริต แต่การจบบของศัตรูนั้นก็หลอกลวง 7 บุคคลที่อ้อมแล้ว รวงฝังกินาเมื่อ แต่สำหรับผู้ที่หิว ทุกสิ่งที่ขมก็กลับหวาน 8 คนที่เงินไปจากบ้านของตน ก็เหมือนนกที่เงินไปจากรังของมัน 9 น้ำมันและน้ำหอมกระทำให้อใจยินดี และคำเตือนสติอันอ่อนหวานของเพื่อนก็เป็นที่ให้ชื่นใจ 10 อย่าทอดทิ้งมิตรของเจ้าเอง และมิตรของบิดาเจ้า และอย่าเข้าไปในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบหายนะ เพราะเพื่อนบ้านสักคนที่อยู่ใกล้ดีกว่าพี่น้องคนหนึ่งที่อยู่ห่างไกล 11 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฉลาดและกระทำใจของเราให้อใจยินดี เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ตำหนิเราได้ 12 คนหนึ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ 13 จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างดาว 14 บุคคลที่ตื่นแต่เช้ามืด ไปอวยพรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง เขากลับจะเห็นว่า เป็นคำสาปแช่ง 15 ฝนย่อยหยด ไม่หยุดในวันที่ฝนตกฉันใด ผู้หญิงที่ชี้ทะเลาะก็เหมือนกันฉันนั้น 16 ผู้ใดที่จะขับขี้แอกก็เหมือนขับขี้ลมหรือกอบน้ำมันด้วยมือขวา 17 เหล็กกลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็กลับหน้าตาของเพื่อนให้หึงหลวมขึ้นได้ฉันนั้น 18 บุคคลที่ดูเลแต่ต้นมะเดื่อจะได้อินผลของมัน และบุคคลที่ระแวดระวังนายของตนจะได้รับการเกียรติ 19 ในน้ำคนเห็นหน้าคนฉันใด จิตใจของคนก็สอคนฉันนั้น 20 นรกและแดนพินาศไม่รู้จักอ้อม ตาของคนเรากก็ไม่รู้จักอ้อมเช่นกัน 21 เขามีไว้สำหรับเงินเตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน 22 ถึงแม้เจ้าจะเอาคนโง่ใส่

ครคร่าด้วยซากพร้อมกับข้าวสาลี ความโง่เขลาของเขาก็ยังไม่พราวจากเขา ²³ จงรู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ฝูงวัวของเจ้า ²⁴ เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิตย์ และมงกฏทนอยู่ได้ทุกชั่วอายุหรือ ²⁵ หน้่าแห่งปรากฏแล้ว และหน้่างอกใหม่ปรากฏขึ้นมา และเขาเก็บผักหญ้าต่างๆที่ภูเขากันแล้ว ²⁶ ลูกแกะจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป็นค่านา ²⁷ และเจ้าจะมีนมแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอ ทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพสาวใช้ของเจ้า

28

บำเหน็จต่างๆของคนชอบธรรม

1 คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อ ไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็ล่าหาญอย่างสิงโต ² เมื่อแผ่นดินและเมตาก็มีผู้ครอบครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยั่งยืนนาน ³ คนยากจนที่บีบบังคับคนยากจนก็เหมือนฝนที่ซัดลงมา แต่ไม่ให้อาหาร ⁴ บรรดาผู้ที่ทอดทิ้งพระราชบัญญัติย่อมสรรเสริญคนชั่วร้าย แต่บรรดาผู้ที่รักษาพระราชบัญญัติย่อมคอยต่อสู้อา ⁵ คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสารพัด ⁶ คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของตน ⁷ บุคคลที่รักษาพระราชบัญญัติเป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนตะกละนำความอับอายมาถึงบิดาเขา ⁸ บุคคลที่เพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตนด้วยดอกเบี้ยและเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรงเอาทรัพย์นั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่จะเอ็นดูคนยากจน ⁹ ถ้าผู้ใดเห็นในหูไปเสียจากการฟังพระราชบัญญัติ แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ¹⁰ บุคคลผู้นำคนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่ว ก็จะถูกกลงในหลุมของเขาเอง แต่คนเที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี ¹¹ คนมั่งคั่งก็ฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง แต่คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเขาอย่างแจ่มแจ้ง ¹² เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วร้ายทวีอำนาจ คนก็พากันซ่อนตัวเสีย ¹³ บุคคลที่ซ่อนความบาปของตนจะไม่จำเริญ แต่บุคคลที่สารภาพและทิ้งความชั่วเสียจะได้รับความกรุณา ¹⁴ คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็เป็นสุข แต่บุคคลที่หาใจตนให้กระด้างจะตกในความลำบากยากเย็น ¹⁵ ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเห็นอคนยากจนก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีที่กำลังเข้าต่อสู้ ¹⁶ ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นผู้บีบบังคับที่ดุร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภยอมยิดปีเดือนของเขาออกไป ¹⁷ คนใดที่ทำรุนแรงเรื่องโลภิตของผู้อื่น คนนั้นก็เป็นคนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่ปากแดน อย่าให้ใครจับเขาเลย ¹⁸ บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมจะได้รับการช่วยให้รอด แต่คนที่มิเล่ห์กะเท่ห์ในทางทั้งหลายของเขาเองจะตกทันที ¹⁹ บุคคลที่ไถไรนาของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตามคนไร้ค่าจะยิ่งจนลง ²⁰ คนที่สัตย์ซื่อจะได้รับความมากมาย แต่ผู้ที่รับมั่งคั่งจะไม่มิโทษหามิได้ ²¹ ซึ่งจะเห็นแก่หน้าคนใดก็ไม่ดี คนนั้นอาจจะละเมิดเพราะอาหารชิ้นหนึ่งก็เป็นได้ ²² คนที่เร่งหาทรัพย์ศฤงคารก็มีนัยน์ตาชั่วและไม่ทราบว่าการขัดสนจะมาถึงเขา ²³ บุคคลที่ชานาคนหนึ่งคนใด ที่หลังเขาจะได้รับความชอบมากกว่าคนที่ป้อยด้วยสิ้นของตัว ²⁴ บุคคลที่ขโมยของของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า โออย่างนี้ไม่ละเมิด□ เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย ²⁵ คนใจเย่อหยิ่งทำให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้น ²⁶ บุคคลที่วางใจในจิตใจของตนเป็นคนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น ²⁷ บุคคลที่ให้แก่นคนยากจนจะไม่

รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่ปิดตาของเขาเสียจากการนี้ จะได้รับการสาปแช่งมาก 28 เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

29

คนฉลาดเปรียบกับคนโง่เขลา

1 บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังแข็งคอ ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้ 2 เมื่อคนชอบธรรมทิวอำนาจ ประชาชนก็เปรมปรีดี แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ 3 บุคคลผู้รักปัญญายอมทำให้บิดาของเขาอินดี แต่ผู้ที่คบค้าหญิงแพศยาก็ผลาญทรัพย์สิ่งของของเขา 4 กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่อยยับ 5 คนที่บิชอบเพื่อนบ้านของตนยอมกางข่ายไว้ดักเท้าของเขา 6 คนชิวติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรีดี 7 คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้ 8 คนมักเยาะเย้ยกระทำบ้านเมืองให้เข้าบวง แต่ปราชญ์แปรความโกรธเกรี้ยวไปเสีย 9 ถ้าปราชญ์มีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ ไม่ว่าเขาเดือดร้อนหรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้ 10 คนที่กระหายเลือดยอมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงหาชีวิตของเขา 11 คนโง่ยอมให้ความคิดของเขาพลุ่งออกมาเต็มที่ แต่ปราชญ์ยอมยับยั้งความคิดไว้จนภายหลัง 12 ถ้าผู้ครอบครองเชื่อฟังความเท็จ ชั่วราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น 13 คนยากจนและคนหลอกลวงมักมาประณัยหน้ากันเสมอ และพระเยโฮวาห์ประทานความสว่างแก่ตาของคนทั้งสอง 14 กษัตริย์ที่พิพากษาคนยากจนด้วยความสัตย์ซื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิตย์ 15 ไม่เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน 16 เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มพูน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความล่มจมของเขา 17 จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้ง้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปิติยินดีแก่ใจของเจ้า 18 ที่ใดๆที่ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ แต่คนที่รักษาพระราชบัญญัติจะเป็นสุข 19 สักแต่ใช้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนใช้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เขาเข้าใจ แต่เขาก็จะไม่ตอบ 20 เจ้าเห็นคนที่ปากไวหรือ ยังมีหวังในคนโง่มากกว่าเขา 21 บุคคลที่ทะนุถนอมคนใช้ของตนตั้งแต่เด็ก ที่สุดจะเห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน 22 คนเจ้าไม่ยอมเร้าการวิวาท และคนที่มักโกรธก็เป็นเหตุให้มีกรละเมิดมากขึ้น 23 ความเยอหยิ่งของคนนำเขาให้ต่ำลง แต่คนที่มิใจถ่อมจะได้รับเกียรติ 24 ผู้เข้าส่วนกับชนโมยก็เกลียดชังชีวิตของตน เขาได้ยื่นคำสาปแช่ง แต่ไม่เปิดเผยอะไรเลย 25 การกลัวคนวางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย 26 คนเป็นอันมากแสวงหาความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะได้รับความยุติธรรมจากพระเยโฮวาห์ 27 คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนเที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

30

ถ้อยคำของอาภูร์

1 ถ้อยคำของอาภูร์ บุตรชายยาเคห์ คือคำพยากรณ์ของเขา ชายคนนั้นพูดกับอิธิเอล กับอิธิเอลและอุลลาว่า 2 แท้จริงข้าก็เขลากว่าคนใด ข้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์ 3 ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้ขององค์ผู้บริสุทธิ์ 4 ใครเล่าได้ขึ้นไปยังสวรรค์หรือลงมา ใครเล่าได้รวบรวมลมไว้ในกำมือของท่าน ใครเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายห่อหุ้มน้ำไว้ ใครเล่าได้

สถาปนาที่สูญสลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นามของผู้นั้นว่าอะไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่าอะไร ถ้าท่านบอกได้⁵ พระวาจะทุกคำของพระเจ้านั้นก็บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์⁶ อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวาทะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงชมนับเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา⁷ ข้าพระองค์ขอของสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย⁸ ขอให้ความไร้สาระและความมุสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทอนความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์⁹ เกรงว่าข้าพระองค์จะอิม และปฏิเสธพระองค์แล้วพูดว่า □พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า□ หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไร คำ¹⁰ อย่ากล่าวหากคนใช้ให้นายของเขาฟัง เกรงว่าเขาจะแข่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด¹¹ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่แข่งบิดาของตน และไม่อวยพรแก่มารดาของตน¹² มีคนชั่วอายุหนึ่งที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังมีได้รับการชำระล้างให้พ้นจากความโสโครกของตน¹³ มีคนชั่วอายุหนึ่ง โอ ตาของเขาสูงจริงหนอ และหนึ่งตาของเขาสูงยิ่ง¹⁴ มีคนชั่วอายุหนึ่งที่ฟันของเขาเป็นเหมือนดาบ เขี้ยวของเขาเป็นเหมือนมีด เพื่อจะกลืนกินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์¹⁵ บลิงมีลูกตัวเมียสองตัว มันร้องว่า □ให้ □ให้ □ แต่สิ่งสามสิ่งนี้ไม่เคยอิม เออ สีสิงไม่เคยพูดว่า □พอแล้ว□¹⁶ คือแดนผู้ตาย ครรภ์ของหญิงหมั้น แผ่นดินโลกที่ไม่อิมน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า □พอแล้ว□¹⁷ นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดาและดูถูก ไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาจิกออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย¹⁸ มีสามสิ่งที่ประหลาดเหลือสำหรับข้า เออ สีสิงที่ข้าไม่เข้าใจ¹⁹ คือท่าที่ของนกอินทรีในฟ้า ท่าที่ของงูบนหิน ท่าที่ของเรือในท้องทะเล และท่าที่ของชายกับหญิงสาว²⁰ นี่เป็นทางของหญิงผู้ล่วงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางขีดปาก และนางพูดว่า □ฉัน ไม่ได้ทำผิด□²¹ แผ่นดินโลกสันตะทอนอยู่ได้สามสิ่ง เออ มันทนอยู่ได้สี่สิ่งไม่ได้²² คือทาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เมื่อกินอิม²³ เมื่อหญิงที่น่าเกลียดซังได้สามี และสาวใช้ที่ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน²⁴ มีสี่สิ่งในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญามากเหลือล้น²⁵ มด เป็นประชาชนที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง²⁶ ตัวกระจะงา เป็นประชาชนที่ไม่มีย่าแก่ แต่มันยังสร้างบ้านของมันในซอกหิน²⁷ ตั๊กแตนไม่มีกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวนเป็นแถว²⁸ แมงมุมนั้น เจ้าเอามือจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวัง²⁹ มีสามสิ่งที่สง่างามมากในท่าเดิน เออ มีสี่สิ่งที่ย่างเท้าของมันผ่าเผย³⁰ คือสิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับเพราะสิ่งใดเลย³¹ สุนัขล่าเนื้อ แพะผู้ และกษัตริย์ผู้ซึ่งไม่มีใครก่อการกบฏ³² ถ้าเจ้าเป็นคนโง่กยของตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอามือปิดปากของเจ้าเสียเถิด³³ เพราะเมื่อกวนน้ำนมก็ได้เนยเหลว เมื่อบีบขมูกก็ได้โลหิต และเมื่อกวนโทโสก็ได้การวิวาท

31

ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล

¹ ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล คือคำพยากรณ์ที่พระราชชนนีได้สอนไว้แก่พระองค์² อะไรเล่า ลูกแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งท้องแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฏิญาณของแม่เอ๋ย³ อย่าให้กำลังของเจ้าแก่ผู้หญิง อย่าให้ทางของเจ้าแก่ผู้ทำลายกษัตริย์ใดๆ⁴ โอ เลมูเอลเอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ ไม่สมควรที่กษัตริย์จะเสวยเหล้าองุ่น หรือผู้ที่ครอบครองจะดื่มสุรา⁵ เกรงว่าเจ้าจะดื่มและหลงลืมตัวบทกฎหมายนั้นเสีย และคำวินิจฉัยที่มีต่อคนทุกชายาก็ไขว้เขว

ไป⁶ จงให้สุราแก่ผู้ที่กำลังจะพินาศ และน้ำองุ่นแก่ผู้ที่ทุกข์ใจอย่างขมขื่น⁷ จงให้เขาดื่มและ
ลิ้มความยากจนของเขา เพื่อจะจดจำความระทมทุกข์ของเขา ไม่ได้อีกต่อไป⁸ จงอ้าปาก
ของเจ้าแทนคนโง่ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกรังแกอยู่⁹ จงอ้าปากของเจ้า พิพากษาอย่าง
ชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจนและคนขัดสนให้คงอยู่

ภรรยาที่ดี

¹⁰ ใครจะพบภรรยาที่ดี เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่าทับทิมมากนัก ¹¹ จิตใจของสามี
เธอกว้างใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดกำไร ¹² เธอจะทำความดีให้เขา ไม่ทำความร้าย ตลอด
ชีวิตของเธอ ¹³ เธอแสวงหาขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ ¹⁴ เธอเป็น
เหมือนกำปั่นของพ่อค้า เธอนำอาหารของเธอมาจากที่ไกล ¹⁵ เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมีดอยู่
และจัดอาหารให้ครัวเรือนของเธอ และจัดสวนแบ่งให้แก่สาวใช้ของเธอ ¹⁶ เธอพิเคราะห์ดู
ไร่นาแล้วก็ซื้อไว้ ด้วยผลแห่งน้ำมือของเธอ เธอปลูกสวนองุ่น ¹⁷ เธอคาดเอาของเธอด้วย
กำลัง และกระทำให้แขนของเธอเข้มแข็ง ¹⁸ เธอรู้ว่าสินค้าของเธอเป็นของที่ดี กลางคืน
ตะเกียงของเธอก็ไม่ดับ ¹⁹ เธอยื่นมือออกจับไถ และมือของเธอจับเครื่องปั่น ²⁰ เธอหิวยื่น
ให้คนยากจน เธอยื่นมือออกช่วยคนขัดสน ²¹ เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนใน
ครัวเรือนของเธอ เพราะบรรดาคนในครัวเรือนของเธอสวมเสื้อสีแดงสด ²² เธอทำผ้าปู
สำหรับเธอด้วยสิ่งทอ เสื้อผ้าของเธอทำด้วยผ้าลินินและผ้าสีม่วง ²³ สามีของเธอเป็นที่รู้จัก
ที่ประตูเมือง เมื่อท่านนั่งอยู่ในหมู่พวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้น ²⁴ เธอทำเครื่องแต่งกายด้วย
ผ้าลินินไว้ขาย เธอส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า ²⁵ กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ
เธอจะปลื้มปิติในอนาคต ²⁶ เธออ้าปากกล่าวด้วยสติปัญญา และกฎเกณฑ์แห่งความกรุณา
ก็อยู่ที่ลิ้นของเธอ ²⁷ เธอดูแลการงานในครัวเรือนของเธอ และไม่รับประทานอาหารแห่ง
ความเกียจคร้าน ²⁸ ลูกๆของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ ²⁹ ว่า
□สตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด□ ³⁰ เสน่ห์เป็นของหลอกลวง
และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับการสรรเสริญ ³¹ จงให้
เธอรับผลแห่งน้ำมือของเธอ และให้การงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือปัญญาจารย์

ผู้ที่เขียนเล่มนี้คือกษัตริย์ซาโลมอน (1:1, 12) หนังสือปัญญาจารย์บันทึกการชก เหตุผลของผู้ที่มีสติปัญญา ซึ่งการบันทึกนั้นได้รับการดลใจจากพระเจ้า บางครั้งพระคัมภีร์อ้างคำพูดของซาตานและบางครั้งได้อ้างคำพูดของมนุษย์ พระคัมภีร์ได้อ้างและบันทึกอย่างถูกต้องตามคำพูดนั้น แต่ไม่ได้สนับสนุนให้เราประพฤติตามกิริยาท่าทางและการประพฤติทุกอย่างที่อยู่ในพระคัมภีร์นั้น

ดร□ เจมส์ เอ็ม เกรย์ กล่าวว่า □พระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้าได้อย่างไร? คำตอบคือว่า ไม่ใช่คำพูดหรือกิจการของมนุษย์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่การบันทึกต่างหากที่ได้รับการดลใจนั้น ไม่ใช่ว่าคำพูดทุกคำที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์เป็นความจริง แต่ได้บันทึกคำพูดนั้นไว้อย่างถูกต้อง อย่างนั้นแหละจึงเรียกการบันทึกนั้นว่าพระวจนะของพระเจ้า คือพระเจ้าบันดาลให้เขียนว่า คนหนึ่งมีความรู้สึกอย่างไร หรือเขาพูดอะไร ซึ่งการบันทึกถึงความรู้สึกและคำพูดของเขานั้นเป็นการบันทึกโดยพระเจ้าเป็นผู้นำ ซึ่งเป็นความหายของการดลใจจากพระเจ้า□ (จาก Christian Worker's Commentary, โดย เจมส์ เอ็ม เกรย์□ หน้า 233)

เราไม่ควรคิดว่าคำพูดทุกคำของซาโลมอนจะถูกต้องเหมือนที่เราไม่ควรคิดว่าคำพูดของกามาลิเอลในกิจการ 5:34-39 ถูกต้องหรือคำพูดของหุซัยใน 2 ซามูเอล 17:7-15 ถูกต้อง ถึงแม้ว่าทั้งกามาลิเอลและหุซัยเป็นผู้ที่มีสติปัญญา พระคัมภีร์ไม่ได้สอนว่าคำพูดของเขาได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่พระคัมภีร์นั้นเพียงแต่บันทึกคำพูดของเขาไว้อย่างถูกต้อง

หนังสือปัญญาจารย์นี้บันทึกการชกเหตุผลของมนุษย์ผู้หนึ่งที่อยู่ □ใต้ดวงอาทิตย์□ (1:3; 2:11, 22; 4:3, 7; 5:13; 6:1, 12; 8:15; 9:6, 9, 13; 10:5) ในเล่มนี้มี □ถ้อยคำของปัญญาจารย์□ คือซาโลมอน ได้กล่าวถึงสิ่งที่ท่านเห็น ความคิดในใจของท่าน และการสรุปของท่าน คำกล่าวหลายข้อประกอบด้วยสติปัญญาจริง แต่ไม่มีมนุษย์ผู้ใดโดยพึ่งสติปัญญาและความรู้ของตัวเองและไม่พึ่งการเปิดเผยจากพระเจ้า สามารถกล่าวถูกต้องเสมอ ปัญญาจารย์ 1:1 ประกาศว่าคำเหล่านี้เป็นคำของซาโลมอน

ช่วยอ่านเล่มนี้ทั้งหมดโดยนึกถึงสิ่งเหล่านี้ แล้วจะรู้ว่า กิจการดีที่สุดของมนุษย์ สติปัญญาของมนุษย์ และความดีของมนุษย์ทั้งสิ้นก็อนิจจังถ้าหากว่าเราพึ่งในสิ่งเหล่านั้นและไม่พึ่งในพระเจ้า เราทุกคนต้องให้สติปัญญาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นำชีวิตของเรา และเราต้องให้ความชอบธรรมของพระเยซูคริสต์ประทานสิ่งสารพัดที่เราต้องการ

ถ้าไม่มีพระเจ้าแล้ว การงานและปัญญาทั้งสิ้นของมนุษย์ก็เปล่าประโยชน์

1 ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม 2 ปัญญาจารย์ กล่าวไว้ว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง 3 ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งสิ้นที่เขาทำนั้น

สิ่งสารพัดที่นำปรารถนาก็ลวงไป

4 ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิรันดร์⁵ ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้วริบไปถึงที่ซึ่งขึ้นมานั้น⁶ ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียน ไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน⁷ แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก⁸ สารพัดเหน้อยกันหมด คนใดก็พูดไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่อึมหรือหูก็ฟังไม่เต็ม⁹ สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์¹⁰ มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาคจะพูดได้ว่า □ ดูซิ สิ่งนี้ใหม่□ สิ่งนั้นมีอยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย¹¹ ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อนและจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง

สติปัญญาและความรู้มาภยนำความเศร้าโศกและความเสียใจมาสู่เรา

12 ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม¹³ และข้าพเจ้าตั้งใจเสาะและแสวงหาโดยสติปัญญาถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น¹⁴ ข้าพเจ้าเคยเห็นการทั้งปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ¹⁵ อะไรที่คิดจะทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบไม่ได้¹⁶ ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า □ ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาถึงฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆที่เคยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เออ ใจข้าพเจ้าก็เงินจืดในสติปัญญาและความรู้อย่างยิ่ง□¹⁷ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความบ่าบอ และความเขลา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็เป็นแต่กันลมกินแสงด้วย¹⁸ เพราะในสติปัญญามากๆก็มีความทุกข์ระทมมาก และบุคคลที่เพิ่มความรู้อีกก็เพิ่มความเศร้าโศก

2

การสนุกสนานและความเขลาถือใจจ้ง

1 ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า □ มาเถอะ มาลองสนุกสนานกันดู เอ้า จงสนุกสนานใจไป□ แต่ดูเถิด เรื่องนี้ถือใจจ้งเช่นกัน² ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า □ บ้าๆบอๆ□ และกล่าวถึงความสนุกสนานว่า □ มีประโยชน์อะไร□³ ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไรภายใต้ท้องฟ้าจึงจะคึกคักด้วยเหล้าองุ่น และใจยังคงแนะนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะยึดความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์กระทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของเขา

เรือนใหญ่โตและทรัพย์สมบัติถือใจจ้ง

4 ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นหลายแปลง⁵ ข้าพเจ้าทำสวนหย่อนใจและสวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้นไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านั้น⁶ ข้าพเจ้าสร้างสระน้ำหลายสระสำหรับตัวเอง เพื่อจะใช้น้ำในสระนั้นรดหญ้าไม้ที่กำลั่งงอกงาม⁷ ข้าพเจ้าซื้อทาสชายหญิงไว้ มีทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมีฝูงวัวฝูงแพะแกะเป็นสมบัติมากกว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย⁸ ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย และสำสมทรัพย์สมบัติอันควรคู่กับกษัตริย์และควรคู่กับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชายหญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรีทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์⁹ ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก

นข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย ¹⁰ สิ่งใดที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ปิดบัง ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความสนุกสนานใดๆ เพราะใจข้าพเจ้าพบความเพลิดเพลินในบรรดางานของข้าพเจ้า และเป็นส่วนของข้าพเจ้า จากการทำงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ¹¹ แล้วข้าพเจ้าหันมาดูบรรดาสิ่งที่มีของข้าพเจ้ากระทำ และความเหน็ดเหนื่อยที่ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไป และ ดูเถิด ทุกอย่างก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์

การงาน ทรัพย์สินสมบัติและสติปัญญาก่อนใจจึง

¹² ข้าพเจ้าจึงหันมาพิจารณาหัตถ์สติปัญญา ความบ้าบองและความเขลา เพราะคนที่มาภายหลังกษัตริย์จะทำอะไรได้บ้าง เขาก็กระทำสิ่งที่เขากระทำกันมานานแล้วนั้นได้ ¹³ ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญาวิเศษกว่าความเขลา เหมือนความสว่างวิเศษกว่าความมืด ¹⁴ คนมีสติปัญญามีตาอยู่ในสมอง แต่คนเขลาเดินในความมืด ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่เขาทั้งหมด ¹⁵ ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เหตุการณ์อันใดเกิดแก่คนเขลาฉันใด ก็จะต้องเกิดกับตัวข้าพเจ้าฉันนั้น ถ้ากระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายทำไมเล่า? ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนี้ก็อนิจจังเหมือนกัน ¹⁶ เพราะตลอดไป ไม่มีใครระลึกถึงคนมีสติปัญญามากกว่าคนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็น่ากลัวกันไปหมดแล้ว แล้วคนมีสติปัญญาตายอย่างไร ก็เหมือนคนเขลา ¹⁷ ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการงานที่ข้าพเจ้าทำภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อความสลดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ ¹⁸ เออ ข้าพเจ้าเกลียดการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า ¹⁹ แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองบรรดาการงานของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมา และที่ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ นี้ก็อนิจจังด้วย ²⁰ ข้าพเจ้าจึงกลับอัดอั้นตันใจนึกถึงเรื่องการทำงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมาภายใต้ดวงอาทิตย์ ²¹ ด้วยว่ามีคนที่ทำงานโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็ละการนั้นให้เป็นส่วนของคนหนึ่งที่เขาได้ออกแรงทำเพื่อการนั้นไม่ นี้ก็อนิจจังด้วยและสามานยยิ่ง ²² เพราะว่าเขาได้อะไรจากบรรดาการงานและความเคร่งเครียดในใจที่เขาต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า ²³ ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเขามีแต่ความเจ็บปวด และกิจธุระของเขาก่อความสลดใจ ถึงกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุดพักสงบ นี้ก็อนิจจังด้วย ²⁴ สำหรับมนุษย์นั้น ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับการให้จิตใจของเขายินดีในผลดีแห่งการงานของเขา นี้แหละข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า ²⁵ ด้วยใครจะกินได้ หรือใครจะมีความชื่นบานได้ มากกว่าข้าพเจ้า ²⁶ เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัย ในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ส่วนคนบาปนั้น พระองค์ประทานความเหนื่อยยากในการรวบรวมและสะสมให้เพิ่มพูน เพื่อว่าเขาจะได้อมบให้แก่มิตรที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้า นี้ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

3

ความเพลิดเพลินทั้งหลายอยู่ชั่วคราว

¹ มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์ ² มีวาระเกิด และวาระตาย มีวาระปลูก และวาระถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง ³ มีวาระฆ่า และวาระรักษาให้หาย มีวาระรื้อทลายลง และวาระก่อสร้างขึ้น ⁴ มีวาระร้องไห้ และวาระหัวเราะ มีวาระไว้

ทุกข์ และวาระเด่นรำ 5 มีวาระโยนหินทิ้ง และวาระเก็บรวบรวมหิน มีวาระสวมกอด และวาระงดเว้นการสวมกอด 6 มีวาระแสวงหา และวาระทำลาย วาระเก็บรักษาไว้ และวาระโยนทิ้งไป 7 มีวาระฉีกขาด และวาระเย็บ วาระนั่งเย็บ และวาระพูด 8 มีวาระรัก และวาระเกลียดวาระสงคราม และวาระสันติ 9 คนงาน ได้ก้าว ไร้อะไรจากการงานของเขา 10 ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ที่กำนออยู่นั้น 11 พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งดงามตามฤดูกาลของมัน พระองค์ทรงบรรจุโลกไว้ในจิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะมองไม่เห็นพระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่เดิมจนกาลสุดปลาย 12 ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเปรมปรีดีและกระทำการดีตลอดชีวิต 13 และว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์ได้กินดื่ม และเพลิดเพลิน ในผลดีแห่งบรรดาการงานของเขา 14 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ไม่ได้ หรือจะชักอะไรออกเสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์ 15 อะไรๆซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรๆที่จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมาแล้ว และพระเจ้าทรงแสวงหาอะไรๆที่ล่วงไปนั้น 16 ยิ่งกว่านั้นอีก ที่ภายใต้ดวงอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของความยุติธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย และในที่ของความชอบธรรมมีความชั่วช้ายู่ด้วย 17 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า □พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนชอบธรรมและคนชั่วร้าย เพราะมีกาลกำหนดไว้สำหรับทุกเรื่อง และสำหรับการทำงานทุกอย่าง□ 18 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า □พระเจ้าทรงทดสอบเขาเพื่อจะสำแดงว่าเขาเป็นเพียงสัตว์□ 19 เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุการณ์ของสัตว์เดียรฉานนั้นเหมือนกัน คือเป็นเหตุการณ์อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรฉาน เพราะสารพัดก็อนิจจัง 20 สารพัด ไปยังที่เดียวกัน สารพัดเป็นมาจากผงคลีดิน และสารพัดกลับเป็นผงคลีดินอีก 21 ใครรู้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า และวิญญาณของสัตว์เดียรฉานลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า 22 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่มนุษย์จะเปรมปรีดีในการงานของตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา ใครจะนำเขาให้เห็นว่าอะไรจะเป็นมาภายหลังเขา

4

บรรดาการข่มเหง ความชั่วช้าและการพบอุปสรรคต่างๆก็อนิจจัง

1 ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีก และดูเถิด น้ำตาของผู้ที่ถูกข่มเหง ไม่มีคนเล่าโลมเขา ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาผีผู้ใดเล่าโลมเขาไม่ 2 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่องคนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคนเป็นที่ยังเป็นอยู่ 3 เออ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เห็นการชั่วที่อุบัติขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสองจำพวกนั้น 4 แลว่าข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการงานตราครุฑและบรรดาฝีมือในการงาน เพราะเหตุนี้คนก็ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย 5 คนโง่งอมีมือ และกินเนื้อของตนเอง 6 ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดีกว่าการงานตราครุฑสองกำมือและกินลมกินแล้ง 7 แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์อีก 8 คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาทำการงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง เขาไม่เคยคิดว่า □ข้าตราครุฑทำงานและตัวข้าอดๆยากๆเพื่อผู้ใด□ ก็อนิจจังด้วย และเป็นเรื่อง

สามัญ⁹ สองคนก็ดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองยอมได้รับผลตอบแทนอย่างดีสำหรับ
 ภาระงานของเขา¹⁰ ด้วยว่าถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะได้พยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่
 วิบัติแก่คนนั้นที่อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นพยุงยกเขาให้ลุกขึ้น¹¹ อนึ่ง ถ้า
 สองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขากอบอุ้ม แต่ถ้านอนคนเดียวจะอุ้มอย่างไรได้เล่า¹² แม้คนหนึ่งสู้
 คนเดียวได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่ เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้¹³ เด็กยากจนและมี
 สติปัญญาก็ดีกว่ากษัตริย์ชราและโสดเขลาผู้รับค่าแนะนำอีกไม่ได้แล้ว¹⁴ เพราะท่านออก
 มาจากเรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติ ในขณะที่มีคนอื่นเกิดในราชอาณาจักรของท่านเอง
 กลายเป็นคนจน¹⁵ ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่ใช้ชีวิตเดินไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์
 ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทนท่าน¹⁶ ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้น ไม่มี
 ที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่เปรมปรีดีในท่านด้วย แน่อนัน นี้ก็เป็นความว่าง
 เปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

5

ชีวิตก็อันจ้ง

1 เจ้าจ้งระวังเท้าของเจ้าเมื่อเจ้า ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ชิดเพื่อ
 จะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายสักการบูชา ด้วยว่าเจ้าไม่รู้วาทนกำลังเท้า² อย่าให้ใจของเจ้า
 เร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโพล่งๆต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิต
 ในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจึงพูดน้อยคำ³ ความฝันจะสำเร็จโดย
 มึนงามมาก และจะรู้จักเสียงคนเขลาได้เพราะการพูดมาก⁴ เมื่อเจ้าปฏิบัติญาณไว้ต่อพระเจ้า
 อย่าชักช้าที่จะทำตามคำปฏิบัติญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่
 จงทำตามที่เจ้าปฏิบัติญาณไว้เถิด⁵ ที่เจ้าจะไม่ปฏิบัติญาณก็ยิ่งดีกว่าที่เจ้าปฏิบัติญาณแล้วไม่ทำ
 ตาม⁶ อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์
 ว่า นี่แหละเป็นความพลั้งเผลอ เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้า แล้ว
 เลยทรงทำลายการงานแห่งนាំมือของเจ้าเสียเล่า⁷ เพราะว่าเมื่อฝันมากและคำพูดมาก ก็มี
 อันจ้งต่างๆด้วย แต่เจ้าจ้งยำเกรงพระเจ้าเถิด⁸ ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ตี เห็น
 ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมเอาไปเสียก็ตี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามี
 เจ้าหน้าที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่ที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาดูเขาเพื่อพวกเขาทั้งสิ้น⁹
⁹ ยิ่งกว่านั้นอีก ผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์เองก็ได้รับ
 การเลี้ยงดูจากไร่นา¹⁰ คนรักเงินข้อมไม่อ้อมเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอ้อมกำไร นี้ก็อันจ้ง
 จ้งด้วย¹¹ เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนกินก็มีคืบคั่งขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์
 อะไร นอกจากจะได้ชมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น¹² การหลับของกรรมกรก็ผาสุก ไม่ว่าเขา
 จะได้กินน้อยหรือได้กินมาก แต่ความอึดท้องของคนมั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ¹³ ยังมีสิ่ง
 สามานย์อันน่าสลดใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สมบัติที่เจ้า
 ของได้เก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน¹⁴ และทรัพย์สมบัตินั้นสูญเสียไปโดยเรื่องยากลำบาก
 อันชั่วร้าย และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา¹⁵ เขาได้คลอตมาจาก
 ครรภมารดานั้นใด เขาจะกลับ ไปอย่างเปลือยเปล่าเช่นเดียวกับที่เขามานั้นนั้น และเขาจะ
 เอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาติดมือไปไม่ได้เลย¹⁶ นี่เป็นสิ่งที่สามานย์
 อันน่าสลดใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไรเขาก็ต้องไปอย่างนั้น เขาจะได้ประโยชน์อะไรเล่า
 ที่เขาได้ลงแรงเพื่อลมแล้ง¹⁷ อนึ่งเขารับประทานอยู่ในความมิดตลอดปีเดือนของเขา เขามี
 ความทุกข์อย่างสาหัสและมีโทโสพร้อมกับความเจ็บไข้¹⁸ เกิด ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและสมควร

คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการของคนที่ตนกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วนของตน¹⁹ อนึ่งทุกคนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้ ก็ได้ทรงโปรดให้มีอำนาจรับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในการงานของตนได้ นี้แหละเป็นส่วนของประทานจากพระเจ้า²⁰ เขาจะ ได้ไม่ต้องนึกถึงปีเดือนแห่งชีวิตของตนมาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้ใจเขาปิติยินดี

6

ทรัพย์สมบัติก็อนิจจัง

1 มีสิ่งสามานย์อย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่มนุษย์² คือ มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดๆที่เขาปรารถนาสำหรับตัว จิตใจเขาก็มีครบไม่ขาดเลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจรับประทานสิ่งนั้นได้ คนนอกบ้านนอกเมืองกลับรับประทานสิ่งนั้น นี้ก็อนิจจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง³ แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสักร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จนปีเดือนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียยังดีกว่าคนนั้น⁴ เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่เห็นเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนั้นมีความสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่ผู้นั้นเสียอีก⁶ เออ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พันปีทวีอีกเท่าตัว แต่ไม่ได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกหรือ⁷ บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม⁸ ด้วยว่าคนมีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักดำเนินชีวิตของตนอยู่ต่อหน้าคนที่มิชีวิตก็ได้เปรียบอะไร⁹ เห็นแล้วกับนัยน์ตาก็ดีกว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี้ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย¹⁰ สิ่งใดซึ่งมีอยู่เดี๋ยวนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้ววามมนุษย์คืออะไร และเขาไม่อาจโต้เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชะกว่าตนได้¹¹ ยังมีสิ่งของมากก็ยิ่งอนิจจังมาก แล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า¹² ใครคนไหนรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือ ในระยะวันเดือนปีทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลวๆของคนที่ได้เสียไปดจดังเงาเล่า หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังคนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

7

สิ่งเลวร้ายต่างๆที่มนุษย์พบก็ทำให้ไม่สมหวังและไม่สมปรารถนา

1 ชื่อเสียงดีก็ประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด² ไปยังเรือนที่มีการไว้ทุกข์ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกิน เพราะนั่นเป็นวาระสุดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ³ ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้าหมองของใบหน้าทำให้จิตใจดีขึ้นได้⁴ จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลาย่อมอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน⁵ ฟังคำตำหนิของคนที่มีสติปัญญายังดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา⁶ มีเสียงแตกของเรือพวนามอยู่ได้หม้อฉนใด เสียงหัวเราะของคนเขลาก็ฉนั้น นั่นก็อนิจจังด้วย⁷ แท้จริงการบีบบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาโง่ไป และสิ้นบนก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป⁸ เบื้องปลายแห่งสิ่ง

ใดๆก็ดีกว่าเบื้องต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มีใจอดกลั้นก็ดีกว่ามีใจหงัการ 9 อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเรียว เพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรวงอกของคนเขลา 10 อย่าว่าอะไรหนอเป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากาลบัดนี้ เพราะที่เจ้าได้ถำมนั้น ไม่ได้ถำมด้วยสติปัญญา 11 สติปัญญาประกอบกับมรดกก็เป็นของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน 12 เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันท โศ สติปัญญาก็เป็นเครื่องป้องกันฉันทนั้น และผลประโยชน์ของความรู้ คือสติปัญญาข้อมรภาพชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญานั้น 13 จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดๆที่พระองค์ทรงกระทำให้คดอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้นๆให้ตรงได้เล่า 14 ในวันแห่งความเจริญก็จงชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็จงพิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่คั่นได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา 15 ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัวเอง และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว 16 อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะทำตัวให้พินาศเสียเล่า 17 อย่าขี้มามากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะไปตายเสียก่อนถึงวาระของเจ้าเล่า 18 ก็ที่อยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ อ้อ เจ้าอย่าแบมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลดลอลยเสียทีเดียว เพราะว่าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กลาวมานี้ 19 สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใหญ่โตสิ้นคนที่อยู่ในเมือง 20 แน่ทีเดียว ไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติล้วนแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย 21 อย่าสนใจฟังบรรดาถ้อยคำที่ใครๆกล่าว เกรงว่าเจ้าจะได้ยินทาสของเจ้าแข่งดำตัวเจ้า 22 ด้วยว่าเจ้าก็แจ่งอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งดำคนอื่นเหมือนกัน 23 บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ขันสูตรด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า 24 สิ่งที่อยู่ไกลและลึกลับเหลือเกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้ 25 ใจข้าพเจ้าหวนกลับมาเรียนรู้และเสาะแสวงหาสติปัญญา และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ เพื่อให้รู้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา คือความเขลาและความบ่าบอ 26 ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นบ่วงแร้วและชาย มือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป 27 ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเอาเรื่องหนึ่งมาประดิษฐ์ติดต่อเข้ากับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหามูลเหตุ 28 ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลังหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่ ในชายพันคนจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่ง ในจำนวนพันคนก็หาไม่พบ 29 ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆออกมา

8

ดูเหมือนว่าคนชั่วเจริญ ขณะเมื่อคนดีล้มเหลว

1 ใครผู้ใดจะเหมือนนักปราชญ์ หรือใครเล่าจะอธิบายอะไรๆก็ได้ สติปัญญาของมนุษย์กระทำให้ใบหน้าของเขาผ่องใส และใบหน้าของเขาที่แข็งกระด้างก็เปลี่ยนไป 2 ข้าพเจ้านะแนว่า จงถือรักษาพระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้องกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า 3 อย่ารีบออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่ายความชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ข้อมทรงกระทำอะไรๆตามขอบพระทัยพระองค์ 4 ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น และใครผู้ใดจะกราบทูลถามพระองค์ได้ว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น 5

ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่ประสบความชั่วร้าย และจิตใจของคนที่มีสติปัญญาก็เข้าใจทั้งวาระและคำตัดสิน ⁶ ด้วยว่าไม่ว่าอะไรทั้งนั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน ฉะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา ⁷ ด้วยเขาไม่ทราบว่าจะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด ⁸ หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือจิตวิญญาณที่จะรังจิดวิญญาณได้ไม่ หรือมีอำนาจอันใดเหนือวันตายไม่ การสงครามนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย ความชั่วร้ายย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้ ⁹ บรรดาการนี้ข้าพเจ้าเห็นหมดแล้ว และข้าพเจ้าสนใจกิจการทุกอย่างที่เขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา ¹⁰ ข้าพเจ้าได้เห็นเขาฝังคนชั่วร้าย ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถานบริสุทธิ์ และมีคนลืมเขาในเมืองที่คนชั่วร้ายนั้นเองกระทำสิ่งเช่นนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย ¹¹ เพราะการตัดสินการกระทำชั่วนั้น เขาไม่ได้ลงโทษโดยเร็ว เหตุฉะนั้นโอบอ้อมทั้งหลายของมนุษย์จึงเจตนามุ่งที่จะกระทำความชั่ว ¹² แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้ง และอายุเขายังยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้ว่า ความดีจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์ ¹³ แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คนชั่วร้าย อายุของเขาที่เป็นดังเขาก็จะไม่ยืดยาวออกไปได้ เพราะเขาไม่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า ¹⁴ ยังมีอนิจจังอีกอย่างหนึ่งที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก คือมีคนชอบธรรมรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชั่วควรรับ และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า นี่ก็อนิจจังด้วย ¹⁵ แล้วข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้หาความสนุกสนาน ด้วยว่าภายใต้ดวงอาทิตย์ มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่มกับชื่นชมยินดี ด้วยว่าอาการนี้คลุกคลีไปในการทำงานของตนตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตน ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ตนภายใต้ดวงอาทิตย์ ¹⁶ เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใจสติปัญญาและทราบธุรกิจที่กระทำกันในโลก (ที่เขาอดหลับอดนอนทำกันตลอดวันตลอดคืน) ¹⁷ แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระราชกิจของพระเจ้าว่า มนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระราชกิจที่บังเกิดอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์หาได้ไม่ เพราะเข้าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงค้นหาสักปานใดก็ยังค้นหาให้พบไม่ได้ เออ ยิ่งกว่านั้นอีก แม้ว่านักปราชญ์คนใดนึกเอาว่าเขาจะเข้าใจแล้ว เขาก็ยังค้นหาไม่พบ

9

หลักการต่างๆสำหรับการดำเนินชีวิต

¹ ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรวจสอบพิจารณาให้สินว่า คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญารวมทั้งกิจการของเขาทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะทรงรักหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หาไม่รู้ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย ² สิ่งสารพัดตกแก่คนทั้งปวงเหมือนกันหมด คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คนชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คนดี ตกแก่คนสะอาด และคนที่มิมลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตวบูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตวบูชา ตกแก่คนดีอย่างไรก็ตกแก่คนบาปอย่างนั้น ตกแก่คนปฎิญาณอย่างไรก็ตกแก่คนไม่กล้าปฏิญาณอย่างนั้น ³ นี่แหละเป็นสิ่งสามัญที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คนทั้งปวง เออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว และความบาปอยู่ในใจของเขาเมื่อมีชีวิตและต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย ⁴ ส่วนคนใดที่มีส่วนอยู่กับคนทั้งปวงที่มีชีวิต คนนั้นก็มีความหวังใจได้ ด้วยว่าสุขที่เป็นอยู่ก็ยิ่งดีกว่าสิ่งใดที่ตายแล้ว ⁵ เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไร

เลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าใครๆก็พากันเลียมเขาเสียหมด⁶ ทั้งความรัก ความชิง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาทั้งหลายมีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่⁷ ไปเถิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจร่าเริง เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว⁸ จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด⁹ เจ้าจงอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอนิจจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์¹⁰ มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำกรณันด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปในั้นไม่มีการงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา¹¹ ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็วไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป หรือฝ่ายมีกำลังไม่ชนะสงครามเสมอไป หรือคนฉลาดไม่รับประทานเสมอไป หรือคนมีความเข้าใจไม่ร่ำรวยเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอไป แต่วาระและโอกาสมีมาถึงเขาทุกคน¹² เพราะวามนุษย์ไม่รู้วาระของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายฉันใด และนกถูกดักติดอยู่ในบ่วงร้ายฉันใด วาระอันร้ายก็มาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เขาก็ถูกวาระอันร้ายนั้นดักจับติดโดยฉับพลันเหมือนกันฉันนั้น¹³ ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้¹⁴ ยังมีเมืองเล็กๆเมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน แล้วมีมหากษัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง¹⁵ แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนั้นช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน แต่หาใครจดจำรำลึกถึงชายยากจนคนนั้นไม่¹⁶ แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาก็ดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแคลน และถ้อยคำของเขาไม่มีใครฟังก็ตามที่¹⁷ ถ้อยคำของคนฉลาดซึ่งได้ใช้ในที่สุดดีกว่าสิ่งหนาหนาทของผู้ครอบครองคนเขลา¹⁸ สติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโธปกรณ์ แต่คนบาปคนเดียวยอมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

10

ความโง่เขลา ความชั่วร้ายและความล้มเหลวของมนุษย์

1 แมลงวันตายยอมทำให้ซี่ผึ้งของคนปรุงยาบูดเหม็นไป ดังนั้นความโง่เขลาชนิดหน้อยก็ทำให้เขาเสียชื่อด้วยในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ² จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่จิตใจของคนเขลาอยู่อยู่ที่ข้างมือซ้ายของตัว³ แม้เมื่อคนเขลา กำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา⁴ ถ้าใจของเจ้านายเกิดโมโหขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียจากที่ของท่าน เพราะว่าอารมณ์เย็นย่อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้⁵ มีสิ่งสามานย์ที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ⁶ คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย⁷ ข้าพเจ้าเห็นทาสซีมีมา และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างทาส⁸ ผู้ใดขุดบ่อไว้ ผู้นั้นจะตกลงในบ่อนั้น ผู้ใดพึงรั้วต้นไม้ทะเลซาไป งูจะขบกัดผู้นั้น⁹ ผู้ใดสกัดหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดฝ่าขอนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายเพราะขอนไม้ นั้นได้¹⁰ ถ้าขวานทื่อแล้ว และเขาไม่ลับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ¹¹ ถ้างูขบเสียก่อนที่ทำให้มันเขื่อง หมองูก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว¹² ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาก็มีคุณ แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย¹³ ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นความเขลาตั้งแต่เริ่มปริปาก ตอนจบถ้อยคำนั้นก็มีความ

บ้านอย่างร้าย 14 คนเขลาพูดมากซ้ำซาก มนุษย์หาฐู้ไม่ว่าเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาส่งไป 15 การงานของคนเขลากระทำให้เขาทุกคนเหน็ดเหนื่อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง 16 โอ บ้านเมืองเอ๋ย วัตถุประสงค์เจ้าเมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลี้ยงกันสนุกสนานแต่เช้า 17 โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลี้ยงตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชา มิใช่จะดื่มให้มึนเมา 18 เพราะความซี้เกียจ หลังคางจึงหักพังลง และเพราะมือเกียจคร้านเรือนจึงร้าวและฉีก 19 เขาจัดงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และน้ำองุ่นทำให้ชื่นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง 20 อย่าแข่งด่ากษัตริย์ เออ แม้แต่คิดแข่งดำในใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะคาบเสียงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

11

คนธรรมดาสามารถได้สิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต

1 จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้ 2 จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเข็ญคน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าสิ่งสามัญอย่างใดจะบังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน 3 ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเททั้งหมดลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น 4 ผู้ใดเฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว 5 เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณว่าไปทางไหน และกระดูกก็ขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรนั้นใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดนั้นนั้น 6 เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหอดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการ ไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน 7 แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการที่นัยน์ตาเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ชื่นบาน 8 แต่ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเขาเปรมปรีดีในตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จงให้เขาระลึกถึงวันมิดมิดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นก็อนิจจัง 9 โอ เขาชวน จงเปรมปรีดีในปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของเจ้ากระทำตัวเจ้าให้ร่าเริงในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและตามสายตาของเจ้า แต่จงทราบว่าเนื่องด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้ามาถึงการพิพากษา 10 ฉะนั้นจงตัดความเศร้าหมองเสียจากใจของเจ้า และจงสลัดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า เพราะความหนุ่มสาวและวัยฉกรรจ์นั้นเป็นอนิจจัง

12

มาตรฐานที่สมบูรณ์เมื่ออยู่ใต้พระราชบัญญัติปราศจากพระคุณ

1 ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของเจ้าก่อนที่ยามทุกซร้อนจะมาถึง และปีเดือนใกล้เข้ามา เมื่อเจ้าจะกล่าวว้า ๆ ว่าไม่มีความเพลิดเพลิน ในปีเดือนนั้นเลย 2 ก่อนที่ดวงอาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายอับแสง และก่อนที่เมฆกลับมาเมื่อหมดฝนแล้ว 3 ในกาลเมื่อคนยามเฝ้าเรือนจะตัวสั่น และคนแข็งแรงจะคุดคูไป และหญิงไม่จะเลิกไม่ เพราะจำนวนลดน้อยลง และบรรดาผู้ที่เยี่ยมหน้าตาจะมีดมัว 4 และประตูที่เปิดออกถนนจะปิดเสีย เมื่อเสียงไม่อ้อยลง เมื่อมีเสียงนก เขาจะลุกขึ้น และบรรดานักร้องสดริจะขอต้วลง 5 เออ เขาทั้งหลายจะกลัวที่สูง และสิ่งน่าสยดสยองก็จะอยู่ในหนทาง ต้นอัลมอนด์จะมิดอก และตึกแดนจะเป็นเกาะ ความปรารถนาก็จะประลาดไปเสีย

เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอันถาวรของเขา ส่วนผู้ไว้ทุกข์ก็เวียนไปมาตามถนน ⁶ ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือขามทองคำจะบรล้วย หรือเหยือกน้ำจะแตกเสียที่น้ำพุ หรือล้อจะหักเสีย ณ ที่ซึ่งน้ำ ⁷ และพงคลีจะกลับไปเป็นดินอย่างเดิม และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มานั้น ⁸ ปัญญาจารย์ว่า อนิจจัง อนิจจัง สารพัดก็อนิจจัง ⁹ ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญาจารย์เป็นคนฉลาดแล้ว ท่านยังสอนความรู้ให้ประชาชนอีกด้วย เออ ท่านพิเคราะห์ ท่านค้นคว้า และท่านเรียบเรียงสุภาษิตหลายข้อ ¹⁰ ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่เพราะหู และท่านเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง ¹¹ ถ้อยคำของนักปราชญ์เป็นประดงปลูก และประดงตะปูซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่งการชุมนุมได้ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมษบาลผู้หนึ่งได้ประทานให้ ¹² และยิ่งกว่านั้นอีก บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงรับคำตักเตือนเถิด ซึ่งจะทำหน้าที่เสื่อมมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็เหนื่อยเนื้อหนัง ¹³ ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์ ¹⁴ ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เพลงซาโลมอน

พอถึงสมัยของเอสรา พวกยิวยอมรับว่าหนังสือเพลงซาโลมอนเป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์ โจซีฟัสนับว่าเล่มนี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นส่วนหนึ่งของเสพทูอาจินต์

กษัตริย์ซาโลมอนแต่งบทเพลง 1005 บท (1 พกษ 4:32) แต่เพลงเดียวที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าและยังอยู่คือ □ เพลงของซาโลมอน□ ซึ่งอาจจะถูกเขียนขึ้นในช่วงแรกในชีวิตของท่าน พระเจ้าทรงใช้มนุษย์ที่อ่อนกำลังให้สอนบทเรียนฝ่ายจิตวิญญาณ ในเล่มนี้กษัตริย์ซาโลมอนเปรียบกับพระเยซูคริสต์ ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอน (มธ 12:42) เล่มนี้ไม่ได้เป็นประวัติศาสตร์ เรื่องที่บรรยาย หรือเรื่องจริงจากชีวิตของซาโลมอน แต่เป็นเรื่องเปรียบเทียบหลายเรื่อง มีทิว เฮนรี กล่าวว่า □ เล่มนี้เป็นคำอุปมา ซึ่งทำให้คนที่ไม่รักพระเจ้าเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าอยากขึ้น แต่สำหรับคนที่รักพระเจ้านั้นเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าชัดเจนและขึ้นใจ□

เพื่อให้มนุษย์เข้าใจถึงเรื่องความรักและความสามัคคีธรรมของพระเจ้า พระองค์ต้องใช้เรื่องจากชีวิตประจำวันนี้เป็นการเปรียบเทียบ เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงเปรียบกับเจ้าบ่าวอิสราเอลเปรียบกับเจ้าสาว คือเป็นเจ้าสาวของพระเจ้า ในพระคัมภีร์ใหม่พระเยซูทรงเปรียบกับเจ้าบ่าว (มธ 22:1; 25:1-13; ลก 5:35) อปเปาโลต้องการให้พวกคริสเตียนเป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ซึ่งถวายแด่พระคริสต์ (2 คร 11:2)

ในเล่มนี้เราเห็นพระเจ้าเปรียบกับพระบิดาแห่งความรัก บัโรทิด ผู้เลี้ยง และกษัตริย์ จึงอ่านหนังสือเพลงซาโลมอนด้วยความอ่อนน้อม ขอพระวิญญูณบริสุทธิทรงช่วยให้เข้าใจลึกซึ้งกับพระองค์ หนังสือสุดดี 45 มีตัวอย่างคล้ายกับเล่มนี้

การสนทนาระหว่างเจ้าบ่าวกับเจ้าสาว

1 บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของซาโลมอน 2 ขอเขาจบบัดฉิ้นด้วยจบบจากปากของเขา เพราะว่าความรักของเธอดีกว่าน้ำองุ่น 3 เพราะน้ำมันเจิมของเธอนั้นหอมฟุ้ง นามของเธอจึงหอมเหมือนน้ำมันที่เทออกแล้ว เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ 4 ขอพาดฉิ้นไป พวกเราจะวิ่งตามเธอไป กษัตริย์ได้นำดิฉิ้นไปในห้องโถงของพระองค์ เราจะเดินโลดและเปรมปรีดีในตัวเธอ เราจะพรรณนาถึงความรักของเธอให้ยิ่งกว่าน้ำองุ่น บรรดาคนเที่ยงธรรมรักเธอ 5 โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉิ้นผิวดำๆ แต่ว่าดำขำ ตั้งเต็นท์ของพวกเคดาร์ ตั้งวิสุตตรของซาโลมอน 6 ย่อมองค่อนขออดดิฉิ้น เพราะดิฉิ้นผิวคล้ำ เนื่องด้วยแสงแดดแผดเผาดิฉิ้น พวกบุตรแห่งมารดาของดิฉิ้นได้ซึ่งโกรธดิฉิ้น เขาทั้งหลายใช้ดิฉิ้นให้เป็นคนดูแลสวนองุ่น แต่สวนองุ่นของดิฉิ้นเอง ดิฉิ้นไม่ได้ดูแล 7 โอ เธอผู้ที่จิตใจดิฉิ้นรัก กขอบอกดิฉิ้นว่า เธอเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหนในเวลาเที่ยงวัน เธอให้มันนอนพักที่ไหน เพราะเหตุใดเล่าดิฉิ้นจะต้องหันไปตามฝูงสัตว์ของพวกเพื่อนเธอ 8 โอ แม่งามเลิศในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย ถ้าเธอไม่รู้จงเดินไปตามรอยตีนฝูงแพะแกะ แล้วจงเลี้ยงฝูงแพะแกะของเธอไว้ที่ข้างเต็นท์ของเมษบาลเอ็ด 9 โอ ที่รักของฉิ้นเอ๋ย ฉิ้นขอเปรียบเธอประหนึ่งอาษาเทียมราชรถของฟาโรห์ 10 แก้มทั้งสองของเธองามด้วยอาภรณ์ประดับเพชรพลอย ลำคอของเธอก็สวยมีสร้อยทองคำ 11 พวกฉิ้นจะทำเครื่องประดับทองคำมีลูกปัดเงินประกอบ 12 ขณะเมื่อกษัตริย์กำลังประทับที่โต๊ะอยู่ น้ำมันแฝกหอมของดิฉิ้นก็ส่งกลิ่นฟุ้งไป 13 ที่รักของดิฉิ้น

เป็นเหมือนหอมดยอบสำหรับดิฉัน ห้อยอยู่ตลอดคืนระหว่างสองถันของดิฉัน ¹⁴ ที่รักของดิฉันนั้น สำหรับดิฉันเธอเป็นเหมือนช่อดอกเทียนขาว อยู่ในสวนองุ่นแอนเกดี ¹⁵ ดูเถิด ที่รักของฉัน ดูช่างสวยงาม ดูเถิด เธอสวยงาม ดวงตาทั้งสองของเธอตั้งนภา ¹⁶ ดูเถิด ที่รักของฉัน เธอเป็นคนสวยงามจริงเจ้าคะ เธอเป็นคนน่ารักจริงๆ ที่นอนของเราเขียวสด ¹⁷ ชื่อเรือนของเราทำด้วยไม้สนสีดาร์ และแปของเรานั้นทำด้วยไม้สนสามใบ

2

การไถ่ตรองของเจ้าสาว

¹ ดิฉันเหมือนดอกกุหลาบในทุ่งซาโรน เหมือนดอกบัวในหุบเขา ² ดอกบัวท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของฉันก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆ ³ ต้นแอปเปิ้ลขึ้นอยู่กลางต้นไม้ป่าอย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มอื่นๆอย่างนั้น ดิฉันได้นั่งอยู่ใต้ร่มของเขาด้วยความยินดีเป็นอันมาก และผลของเขาดิฉัน ได้ลิ้มรสหวาน ⁴ เขาได้พาดิฉันให้เข้าไปเรือนสำหรับงานเลี้ยง และธงสำคัญของเขาซึ่งห้อยอยู่เหนือดิฉันนั้นคือความรัก ⁵ จงชูกำลังของดิฉันด้วยขนมองุ่นแห้ง ขอทำให้ดิฉันชื่นใจด้วยผลแอปเปิ้ล เพราะดิฉันป่วยเป็นโรครัก ⁶ มือซ้ายของเขาซ่อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาสอดกอดดิฉันไว้ ⁷ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะพอใจแล้ว ⁸ แน่ะ เสียงที่รักของดิฉัน ดูเถิด เขามาแล้ว กำลังเดินโลดอยู่บนภูเขา กำลังกระโดดอยู่บนเนินเขา ⁹ ที่รักของดิฉันเป็นดั่งละมั่งหรือดั่งกวางหนุ่ม ดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเรา เขาชะโงกหน้าต่างเข้ามา เขาสอดมองดูทางตาข่าย ¹⁰ ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับดิฉันว่า □ที่รักของฉันเอ๋ย เธอจงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด ¹¹ ด้วยว่า ดูเถิด ฤดูหนาวล่วงไปแล้ว และฝนก็วายแล้ว ¹² ดอกไม้ต่างๆนานากำลังปรากฏบนพื้นแผ่นดิน เวลาสำหรับวิศวกร้องเพลงมาถึงแล้ว และเสียงคูของนกเขาก็ได้ยินอยู่ในแผ่นดินของเรา ¹³ ต้นมะเดื่อกำลังบ่มผลดิบให้สุก และเถาองุ่นมีดอกบานอยู่มันส่งกลิ่นหอมที่รักของฉันเอ๋ย จงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด ¹⁴ โอ แม่มกเขาของฉันเอ๋ย แม่มกเขาตัวที่อยู่ในซอกฝาในช่องลับแห่งเขาชั้น ขอให้ฉันได้ชมรูปโฉมของเธอหน่อยเถอะ ขอให้ฉัน ได้ยินสำเนียงของเธอหน่อย ด้วยว่าน้ำเสียงของเธอก็หวาน และรูปโฉมของเธอก็งามวิไล ¹⁵ จงจับสุนัขจิ้งจอกมาให้เรา คือสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่ทำลายสวนองุ่น เพราะว่าสวนองุ่นของเรากำลังมีดอกช่อแล้ว □ ¹⁶ ที่รักของดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา เขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของเขาท่ามกลางหมู่ดอกบัว ¹⁷ ที่รักของดิฉันจำ จนเวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว ขอเธอเป็นดั่งละมั่งหรือกวางหนุ่มที่เทือกเขาเบเธอร์เถิด

3

เจ้าสาวแสวงหาและพบกับเจ้าบ่าว

¹ ยามราตรีกาลเมื่อดิฉันนอนอยู่ดิฉันมองหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่ ² □บัดนี้ดิฉันจะลุกขึ้น แล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป ตามถนนและลานเมือง ดิฉันจะแสวงหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ □ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่ ³ พวกพลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองนั้นได้พบดิฉัน แล้วดิฉันถามเขาว่า □ท่านเห็นเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ไหม □ ⁴ พอดีฉันผ่านพลตระเวนพินมาหน่อยเดียว ดิฉัน

นกับเขาผู้นั้นที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันจับตัวเขากุมไว้แน่น และไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย จนดิฉันพาเขาให้เข้ามาในเรือนของมารดาดิฉัน และให้เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้ดิฉันได้ปฏิสนธิ⁵ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจืดจางแล้ว

การยกย่องเจ้าสาวกับเพื่อน ๆ

⁶ ผู้ใดหนอที่กำลังขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารดูประดงเสาควัน หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบและกายาน ทำด้วยบรรดาเครื่องหอมของพ่อค้า⁷ ดุเถิด เป็นพระวอของซาโลมอน ห้อมล้อมมาด้วยทแกล้วทหารหกสิบคน เป็นทแกล้วทหารคนอิสราเอล⁸ เขาทั้งหลายถือดาบและเป็นผู้นำชานาญศึก เขาทุกคนเห็นดาบไว้ที่ต้นขาของตน เพราะเกรงภัยในราตรีกาล⁹ กษัตริย์ซาโลมอนสร้างพระวอสำหรับพระองค์ ด้วยไม้มาจากเลบานอน¹⁰ พระองค์ทรงทำเสาพระวอนั้นด้วยเงิน แทนประทีปห้าด้วยทองคำ และยี่ภูลาดด้วยผ้าสีม่วง ช่างในพระวอนั้นนับไว้ด้วยความรักโดยบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม¹¹ โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ซาโลมอนเถิด ทรงมงกุฎซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้ ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเษกสมรสนั้น ในวันที่พระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

4

เจ้าสาวยกย่องเจ้าสาว

¹ ที่รักของฉันทันเอ๋ย ดุเถิด เธอช่างสวยงาม ดุซี เธอสวยงาม ดวงตาของเธอตั้งนกดเธออยู่ในผ้าคลุม ผมของเธอดูลงฟูแพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขาภิเลอาด² ซี่พั้นของเธอตั้งฟูงแกะตัวเมียที่กำลังจะตัดขน เพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมากทุกตัว และหามิตัวใดเป็นหมันไม่³ ริมฝีปากของเธอแดงดจด้วยสีครึ่ง และคำพูดของเธอกึ่งดงาม ชมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ้าซีกอยู่ในผ้าคลุม⁴ ลำคอของเธอดจป้อมของดาวัดที่ได้อก่อสร้างไว้เพื่อเก็บเครื่องอาวุธ มีดั่งพั้นหนึ่งแขวนไว้ ทั้งหมดเป็นโลงของทแกล้วทหาร⁵ ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกละมั่งสองตัวซึ่งเป็นละมั่งผ่าแฝดที่กำลังหากินในท่ามกลางหมุดอกบัว⁶ จนเวลาเย็นและเงาหมดไปแล้ว ฉันทจะไปยังภูเขาเมดยอบและยังเนินเขากายาน⁷ ที่รักของฉันทันเอ๋ย เธอช่างงามสะพรั่งไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิสักนิดก็ไม่มี⁸ จงจากเลบานอนไปกับฉันทันเถิด เจ้าสาวของฉันทัน จงจากเลบานอนไปกับฉันทันนะ ให้มองลงจากยอดเขาอามาณาจากยอดเขาเสนีร์ และยอดเขาเฮอร์โมน จากถ้ำราชสีห์ จากเขาเลือดดาว⁹ น้องสาวของฉันทัน จ้าน้องได้ปล้นเอาดวงใจของพี่ไปเสียแล้วละ เจ้าสาวของฉันทันเอ๋ย เจ้าได้ปล้นเอาดวงใจของฉันทันไปด้วยการชายตาเพียงแวบเดียวเท่านั้น ด้วยสร้อยคอสายเดี่ยวของเจ้า¹⁰ น้องสาวของฉันทัน จ้ะ เจ้าสาวของฉันทัน จ้ะ ความรักของเธอช่างหวานเสียนี้กระไร ความรักของเธอนั้นช่างหวานกว่าน้ำอ่องุ่น และกลิ่นน้ำมันของเธอช่างหอมกว่าเครื่องเทศทั้งหลาย¹¹ โอ เจ้าสาวของฉันทัน จ้า ริมฝีปากของเธอเสมือนน้ำผึ้งกำลังจะหยดย่อย น้ำผึ้งและน้ำนมอยู่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมดจกลิ่นมาจากเลบานอน¹² เจ้าสาวของฉันทันเอ๋ย น้องสาวของฉันทันเปรียบประดงสวนสงวน ดุจอุทยานที่หวงห้ามไว้ และดจน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้¹³ ผลิดผลของเธอดจสวนต้นทับทิม อีกทั้งผลไม้อันโอช่าอย่างอื่น ๆ อีกทั้งเทียนขาวและแฝกหอม¹⁴ ต้นแฝกหอมและต้นฝรั่ง ต้นตะไคร้และอบเชย อีกทั้งบรรดาต้นไม้สำหรับทำกายานคือ

ต้นมดยอบ และต้นกฤษณา อีกทั้งเครื่องหอมชั้นเยี่ยมทั้งสิ้น ¹⁵ ตัวเธอประดุจดั่งน้ำพุในอุทยาน ประดุจบ่อน้ำแห่งชีวิต และประดุจลำธารไหลจากเลบานอน

การขอร้องของเจ้าสาว

¹⁶ โอ ลมเหนือเอ๋ย จงตื่นขึ้นเถิด ลมใต้เอ๋ย จงพัดมาเถิด จงพัดโชยสวนของดิฉัน เพื่อของหอมในสวนนั้นจะหอมฟุ้งออกไป ขอให้ที่รักของดิฉันเข้ามาในสวนของเขา และรับประทานผลไม้อันโอชาเถิด

5

คำตอบของเจ้าบ่าว

¹ น้องสาวของฉันจะ เจ้าสาวของฉันจำ ฉันเข้ามาในสวนของฉันแล้วนะ ฉันมาเก็บเอา มดยอบของฉันพร้อมกับไม้สีเสียดของฉันแล้ว ฉันรับประทานรวงผึ้งกับน้ำผึ้งของฉันแล้ว ฉันดื่มน้ำองุ่นกับน้ำนมของฉันแล้ว โอ สหายทั้งหลาย จงรับประทานและจงดื่มเถิด โอ ท่านผู้เป็นที่รักเอ๋ย จงดื่มให้อิ่มหน้าเถิด

เจ้าสาวได้ยินคำตอบของเจ้าบ่าวจึงตื่นขึ้น

² ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือมีเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า น้องสาวจำ ที่รักของฉันจำ เปิดประตูให้ฉันซิจะ แม่นกเขาของฉันจะ แม่นกนางหมัดจดของฉัน จำ เพราะศีรษะของฉันก็ถูกน้ำค้างขึ้น และเส้นผมของฉันก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราตรีกาล ดิฉันเปลื้องเสื้อของดิฉันออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับเข้าไปอีกได้อย่างไรได้ ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำไมจะให้เท้าของดิฉันกลับเปื้อนไปอีกเล่า ⁴ ที่รักของดิฉันสอดมือของเขาเข้ามาทางประตู และใจดิฉันก็กระสั่นถึงเขา ⁵ ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำให้มดยอบหยุด และนิ้วของดิฉันทำให้น้ำมดยอบย้อยบนลูกสลักกลอน

เจ้าสาวแสวงหาเจ้าบ่าว

⁶ ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับไปเสียแล้ว เมื่อเขาพูด จิตใจดิฉันมืดทึบตะลึง ดิฉันแสวงหาเขา แต่ดิฉันหาเขาไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเขา แต่เขามิได้ขานตอบ ⁷ พลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมือง ได้พบดิฉัน เขาตีดิฉัน เขาทำให้ดิฉันบาดเจ็บ พลตระเวนรักษากำแพงเมืองฉกชิงเอาผ้าคลุมตัวจากดิฉันไป ⁸ โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้พวกเธอปฏิบัติว่า ถ้าเธอคนใดได้พบที่รักของดิฉัน เธอจะรับปากบอกเขาว่า ดิฉันป่วยเป็นโรครัก ⁹ โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไร ไปกว่า คู่รักของใครๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไร ไปกว่า คู่รักของใครอื่นหรือ เธอจึงได้มาให้พวกฉันปฏิบัติให้เช่นนั้น

เจ้าสาวยกย่องเจ้าบ่าว

¹⁰ ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขาเป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน ¹¹ ศีรษะของเขาตั้งทองคำเนื้อดี ผมของเขาหยิกและดำเหมือนนกกา ¹² ตาของเขาเปรียบเหมือนตานกเขาที่ริมห้วยอาบน้ำนม และจับอยู่ที่ริมกระแสน้ำเต็มฝั่ง ¹³ แก้มของเขาเหมือนอย่างลานปลูกไม้สีเสียด สงกลิ่นหอมหวาน ริมฝีปากของเขาเหมือนดอกบัวหยุดน้ำมดยอบ ¹⁴ มือของเขาดุจวงแหวนทองคำอันประดับด้วยพลอยเขียว ท้องของเขาดุจเสาข้างและประดับด้วยไพฑูรย์ ¹⁵ ขาของเขาดุจเสาหินอ่อนตั้งบนฐานเสียบทองคำเนื้อดี สีหน้าของเขาดุจเลบานอน ประเสริฐอย่างไม้สนสีดาร์ ¹⁶ ปากของเขาอ่อนหวานที่สุด ทิวทั้งสรรพางค์ของเขาล้วนแต่

นารักนำใคร่ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มจ๋า นี่คือที่รักของดิฉัน และนี่คือเพื่อนยากของดิฉัน

6

คำพูดของพวกบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มและเจ้าสาว

1 โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอไปไหนเสีย คู่รักของเธอกลับไปไหนเสียแล้วเล่า เพื่อพวกเราจะไปสืบหา กับเธอ ² ที่รักของดิฉันลงไปยังสวนของเขาเพื่อจะไปที่ลานปลูกไม้สีเสียด และเพื่อจะไปเลี้ยงฝูงสัตว์ในสวนกับเพื่อจะเก็บดอกบัว ³ ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกบัว

ความงามและความดีของเจ้าสาว

4 โอ ที่รักของฉันเอ๋ย แม่ช่างสวยงามประหนึ่งเมืองที่รชาห์และงามเย็นตาตึงเยรูซาเล็มแม่เป็นสง่าน่าคร้ามเกรงตั้งกองทัพมีธงประจำ ⁵ ขอเป็นอนเนตรไปจากฉันเถอะ เพราะว่าฉันแพ้ภัยนิตาของเธอแล้ว ผมของน้องตุจฝูงแพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขาภิเลอาด ⁶ ชีพินของเธอตั้งฝูงแกะตัวเมียเพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหามิตัวใดเป็นหมันไม้ ⁷ ฆัมภ์ของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม ⁸ มิมีเหลือทสิบองค์ และนางห้ามแปดสิบคน พวกหญิงพรหมจารีอีกมากเหลือจะคณนา ⁹ แม่แก่เขาของฉัน แม่คนงามหมดจดของฉัน เป็นคนเดียว เธอเป็นคนเดียวของมารดา เป็นหัวรั๊กหัวใคร่ของผู้ให้กำเนิดสาว ๆ ทั้งหลายเห็นเธอ และเรียกเธอว่า ผาสุก ทั้งเหล่ามเหสีและเหล่านางห้ามก็สรรเสริญเอียนเธอว่า ¹⁰ แม่สาวคนนี้เป็นผู้ใดหนอ เมื่อมองลงก็ดังอรุโณทัย แจ่มจรัสดวงจันทร์กระจ่างจ้าดังดวงสุริยขึ้น สง่าน่าเกรงขามตั้งกองทัพมีธงประจำ ¹¹ ดิฉันลงไป ในสวนพลินทเพื่อจะดูหมู่ไม้เขียวตามหุบเขาว่าเถาองุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า และเพื่อจะดูว่าผลทับทิมมีดอกแล้วหรือยัง ¹² เมื่อดิฉันยังไมทันรู้ตัว จิตใจของดิฉันได้กระทำให้ดิฉันเหมือนธรม้าแห่งอามินาติบ ¹³ กลับมาเถอะ กลับมาเถิด โอ แม่ชาวซูลेमจ๋า กลับมาเถิด กลับมาเถอะจะเพื่อพวกดิฉันจะได้เธอไว้ชมเชย นี้กระไรนะ เธอทั้งหลายจงมองตัวแม่ชาวซูลेम ตั้งกองทัพสองพวก

7

1 โอ แมริดาของจ้าว เท้าสวมรองเท้าผูกของเธอ นั้น নয়ขนาดนี้กระไร ตะโพกของเธอกลมตกราวกับเม็ดเพชรที่มีอย่างผู้ชำนาญได้เจียรระไนไว้ ² สะตือของเธอดูอย่างกลมทมิได้ขาดเหล้าองุ่นประสม ท้องของเธอตั้งกองข้าวสาลีที่มีดอกบัวปักไว้ล้อมรอบ ³ ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกมะมั่งสองตัวซึ่งเป็นมะมั่งผ่าแฝด ⁴ ลำคอของเธอประหนึ่งหอคอยสร้างด้วยงาช้าง เนตรทั้งสองของเธอดูจสระใน เมืองเฮชโบนที่ริมประตูเมืองบัทราบิม จมูกของเธอเหมือนหอแห่งเลบานอนซึ่งมองลงเห็นเมืองดามัสกัส ⁵ ศีรษะของเธอตั้งยอดภูเขาการเมล ผมของเธอดูคล้ายสีม่วง กษัตริย์ก็ต้องมนต์เสน่ห์ด้วยเส้นผมนั้น ⁶ โอ แม่ช่างน่ารัก แม่ช่างชื่นชม เธอชื่นช่างสวยงามต้องตาจริง ⁷ เรืองงามระหงดูเด่นอินทผลัม และถันทั้งสองของเธอตั้งพวงองุ่น ⁸ ฉนั้นจึงคิดว่า ฉนั้นจะป็นขึ้นต้นอินทผลัมนั้น ฉนั้นจะจับพวงเหนียวไว้ ขอให้ถันทั้งสองของเธองามดังพวงองุ่นเถอะ และขอให้ลมหายใจของเธอหอมดังผลแอปเปิ้ลเกิด ⁹ และขอให้เพดานปากของเธอดูงามอย่างดียิ่งสำหรับที่รักของฉัน ต้มคล่องคอจริง ๆ ทำให้ริมฝีปากของคนทีหลับอยู่พูดได้

เจ้าสาวหลงรักเจ้าบ่าว

10 ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และความปรารถนาของเขาก็เจาะจงเอาตัวดิฉัน 11 ที่รักของดิฉันจ๋า มาเถอะจ๊ะ ให้เราพากันออกไปในทุ่งนา ให้เราพักอยู่ตามหมู่บ้าน 12 ให้เราตื่นแต่เช้าตรู่ไปยังสวนองุ่น ให้เราดูว่าเถาองุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า หรือว่ามีดอกบานแล้ว ให้เราดูว่าต้นทับทิมมีดอกหรือยัง ณ ที่นั่นแหละดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แกเธอ 13 โอ ที่รักของดิฉันจ๋า ผลมะเขือดูดาอิมส่งกลิ่นหอมฟุ้งไป แล้วยที่ประตูบ้านของพวกเขา ดิฉันมีผลไม้อร่อยนานาชนิด มีทั้งผลใหม่และผลเก่าที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมไว้สำหรับเธอ

8

1 โอ ถ้าเธอได้เป็นเหมือนพี่ชายของดิฉัน ผู้ได้ดูคนมาจากอภิมารดาของดิฉันก็จะดี เพราะเมื่อดิฉันพบเธอนอกบ้าน ดิฉันจะได้จับเธอได้ แล้วคนทั้งหลายจะได้ไม่ดูถูกดูหมิ่นดิฉัน 2 แล้วดิฉันจะได้เดินนำเธอพาเธอให้เข้ามาในเรือนมารดาของดิฉัน ผู้ซึ่งจะสอนดิฉัน ดิฉันจะได้ให้เธอดื่มน้ำองุ่นใส่เครื่องเทศ และดื่มน้ำทับทิมของดิฉัน 3 แล้วมือซ้ายของเขาจะซ่อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาจะสอดกอดดิฉันไว้ 4 โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่น กระตือรือร้น จนกว่าเขาจะจืดแล้ว

เจ้าบ่าวกล่าวถึงความรัก

5 แม่คนนี่ที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารอิงแอบแนบมากับคูรัก คือใครที่โหนหนอ ดิฉันได้ปลุกเธอเมื่อเธออยู่ใต้ต้นแอปเปิ้ล ที่นั่นแหละที่มารดาของเธอได้ให้กำเนิดเธอ ที่ตรงนั้นแหละผู้ที่คลอเคลียเธอได้ให้กำเนิดเธอ 6 จงแนบดิฉันไว้ดูดวงตราแว่นอยู่ที่ใจของเธอ ประดุจดวงตราบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นเข้มแข็งอย่างความตาย ความริษยาก็ดุเดือดเหมือนแดนคนตาย และประกายแห่งความริษยานั้นก็คือประกายเพลิง คือประกายเพลิงที่แสนรุนแรง 7 น้ามากหลายไม่อาจดับความรักให้มอดเสียได้ หรืออุกถรรพ์ทั้งหลายไม่อาจท่วความรักให้ส่ำสูกตายเสียได้ แม้ว่าคนใดจะเอาทรัพย์สมบัติในเหย้าเรือนของตนทั้งสิ้น มาแลกกับความรักนั้น คนนั้นจะได้รับความหมิ่นประมาทจากคนทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

เจ้าบ่าวกับเจ้าสาวกล่าวเรื่องน้องสาวคนหนึ่ง

8 เรามีน้องสาวคนหนึ่งและเธอยังไม่มีถิ่น เราจะทำอย่างไรกับน้องสาวของเรา เมื่อถึงวันทีเขามาสู่ช่องของเรา 9 ถ้าหากน้องสาวนั้นเป็นกำแพง พวกเราก็จะสร้างปราสาทเงินไว้หลังหนึ่ง และถ้าหากน้องเป็นประตู พวกเราจะโอบล้อมเธอด้วยแผ่นไม้สนสีดาร์

เจ้าสาวสนทนากับเจ้าบ่าว

10 ดิฉันเป็นกำแพง ถิ่นทั้งสองของดิฉันเหมือนดังหอคอย เพราะฉะนั้นในสายตาของเขา ดิฉันจึงเป็นดังผู้ที่ได้รับความโปรดปราน 11 ซาโลมอนทรงมีสวนองุ่นอยู่แปลงหนึ่งทีเมื่องบาอัลฮาโมน พระองค์ทรงมอบสวนองุ่นนั้นให้แก่ผู้รักษาสวนเขา ทุกคนต้องส่งเงินคนละพันแผ่นเป็นค่าผลไม้ 12 สวนองุ่นของดิฉัน ซึ่งเป็นของดิฉันเอง อยู่ต่อหน้าดิฉัน โอ ข้าแต่ซาโลมอน พันนั้นพระองค์เอาไปเถิด และผู้ดูแลผลไม้ในสวนนั้นก็เอาไปคนละสองร้อยเถิด 13 โอ เธอ ผู้อยู่ในสวน พวกเพื่อนๆของเธอคอยฟังเสียงของเธออยู่ ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ 14 ที่รักของดิฉันจ๋า เร็วๆเข้าเถอะจ๊ะ ขอให้เธอเป็นดังละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาต้นสีเสียดเถิด

ประวัติความเป็นมาของ หนังสืออิสยาห์

อิสยาห์เป็นบุตรชายของอามอส (1:1; 2:1; 13:1; 20:2; 37:2) พระเจ้า ซึ่งเลือกเขาไว้ก่อนที่เขาเกิด ได้ทำให้เขาเป็น ปลูกศรขัดมัน (49:2) เขารับใช้พระเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์

อิสยาห์ได้ประกาศพระคำของพระเจ้า และได้เตือนยูดาห์ว่า พระเจ้าจะทรงทำลายเขา เพราะเหตุความบาปของเขา พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงหนังสืออิสยาห์ประมาณ 20 ครั้ง หนังสืออิสยาห์ยาวกว่า หนังสือพยากรณ์อื่นๆ และมีคำพยากรณ์ถึงพระเยซูสมบูรณโกว่าเล่มอื่นๆ หนังสืออิสยาห์ได้พยากรณ์ถึง ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง (1 ปด 1:11) หนังสืออิสยาห์มีคำสอนเรื่องความรอดและการไถ่บาปมากกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์เดิม

การใช้ภาษาในหนังสืออิสยาห์ไพเราะกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ และบางส่วนของเพลง Messiah ของจอร์จ เฟรเดอริก แฮนดล มาจากเล่มนี้โดยตรง

อาจารย์บางคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าอ้างว่าอิสยาห์เขียนบทที่ 1-40 แต่มีอีก 1 หรือ 2 คนที่ได้เขียนบทที่ 41-66 ความคิดนี้ไม่ได้มาจากหนังสืออิสยาห์หรือจากข้อมูลใดๆ แห่งประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์ใหม่ได้อ้างถึงข้อความจากบทที่ 41-66 เป็นเวลา 8 ครั้ง และทุกครั้งได้ใช้คำว่า ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ (อิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า หรือ อิสยาห์ กล่าวไว้ว่า) เมื่อพระเยซูคริสต์อยู่บนโลกนี้ พระองค์ได้รับรองว่าหนังสืออิสยาห์ทั้งเล่มเป็นพระคำของพระเจ้า พระเยซูได้อ้างข้อความจากบทที่ 61 ข้อ 1-2 แล้วตรัสว่า อิสยาห์เป็นผู้เขียน ไม่ใช่คนหนึ่ง ในสมัยพวกมัดคาบี หรือหลังสมัยนั้น หลังจากพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย พวกอัครสาวกได้อ้างข้อความต่างๆ จากเล่มนี้เมื่อเขาประกาศ ซึ่งแสดงว่าหนังสืออิสยาห์เป็นพระคำของพระเยซูหาว่า ถ้าผู้ใดจะเชื่อว่าอีก 1 หรือ 2 คน ได้ช่วยกันเขียนหนังสืออิสยาห์ เขาจะต้องกล่าวว่า ข้าพเจ้า ไม่เชื่อพระคัมภีร์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะหาวิธีอ้างว่าพระคัมภีร์ไม่เป็นพระวจนะของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า โอ คนเขลา และมีใจเนือยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ (ลก 24:25) คริสเตียนไม่ควรให้เกียรติคนใดที่พระเยซูทรงเรียกว่าเป็นคนเขลา

อาร์บิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าการรับใช้ของอิสยาห์ได้ใช้เวลา 41 ปี

พระเจ้าทรงลงโทษยูดาห์เพราะเหตุความบาปของพวกเขา

1 นิมิตรของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์² โอ ฟาสะวรรคเฮย์ จงฟัง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเสีหหู เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า เราได้เลี้ยงดูบุตรและให้เติบโตขึ้น แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเรา³ ทั่วรู้จักเจ้าของของมัน และลาก็รู้จักรางหญ้าของนายมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก คนชาติของเราไม่พิจารณาเลย⁴ เออ ประชาชาติบาปหนา คนชาติซึ่งหนักด้วยความชั่วช้า เชื้อสายของผู้กระทำความชั่วร้าย บรรดาบุตรที่ทำความเสียหาย เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ เขาได้ย่องคับริสสุทรีของอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาทั้งหลายหันหลังให้เสีย⁵ ยังจะให้เขิ่นนเจ้าตรงไหนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป

ศิระกะก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น⁶ ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศิระกะไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่บาดแผลและฟกช้ำและเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นมีบูนอกหรือพ่นไไว้ หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน⁷ ประเทศของเจ้าก็กรกร้างและหัวเมืองของเจ้าก็ถูกไฟเผา ส่วนแผ่นดินของเจ้าคนต่างตัวก็ทำลายเสียต่อหน้าเจ้า มันก็กรกร้างไป เหมือนอย่างถูกพลิกคว่ำเสียโดยคนต่างตัวนั้น⁸ ส่วนริดาแห่งศิโยนก็ถูกทิ้งไว้เหมือนอย่างเพิงที่ในสวนองุ่น เหมือนเพิงในไร่แดงกวาง เหมือนเมืองที่ถูกล้อม⁹ ถ้าพระเยโฮวาห์จอมโยธามิได้เหลือคนไว้ให้เราบ้างเล็กน้อยแล้ว เราก็คงจะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์

การขอร้องให้กลับใจเสียใหม่

¹⁰ ดูก่อนท่าน ผู้ปกครอง เมืองโสโดม จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ดูก่อนท่าน ประชาชนเมืองโกโมราห์ จงเงี่ยหูฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเรา¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเอือมแะงตัวผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขนไว้แล้ว เรามิได้ปีติยินดีในเลือดของวัวหรือลูกแกะหรือแพะผู้¹² เมื่อเจ้าเข้ามาเผ่าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา¹³ หรือนำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา วันข้างขึ้น และวันสะบาโต และการเรียกประชุม เราทนอีกไม่ได้ มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย¹⁴ ใจของเราเกลียดวันข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว¹⁵ เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออกเราจะซ่อนตาของเราเสียจากเจ้า แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมายเราจะไม่ฟัง มือของเจ้าเปราะไปด้วยโลหิต¹⁶ จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา จงเลิกกระทำชั่ว¹⁷ จงฝึกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้าพอ จงสู่ความเพื่อหญิงม่าย□¹⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ มาเถิด ให้เราสู่ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ¹⁹ ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน²⁰ แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ เพราะว่าพระโอรสผู้ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว□²¹ เมืองที่สดขี้ชื่อกลายเป็นแพศยาเสียแล้วหนอ คือเธอที่เคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรม เคยพำนักอยู่ในเธอ แต่เดี๋ยวนี้พวกฆาตกรพำนักอยู่²² เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว น้ำมันของเจ้าปนน้ำแล้ว²³ เจ้านายของเจ้าเป็นพวกกบฏและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสินบนและวิ่งตามของกำนัล เขามิได้ป้องกันให้ลูกกำพร้าพอ และคิดของหญิงม่ายก็ไม่มาถึงเขา²⁴ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า □ ดูเถิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้นข้าศึกของเราเสียเอง

ในอนาคตอิสราเอลจะกลับไปสู่แผ่นดินของเขามาก

²⁵ เราจะเห็นมือของเรามาสู่เจ้าและจะถลุง โลหะแร่ของเจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำต่าง และเอาของเจือปนของเจ้าออกให้หมด²⁶ และเราจะคืนผู้พิพากษาของเจ้าให้ดังเดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก ภายหลังเขาจะเรียกเจ้าว่า □ นครแห่งความชอบธรรม นครสดขี้ชื่อ□□²⁷ ศิโยนจะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และบรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม²⁸ แต่พวกละเมิดและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเยโฮวาห์จะถูกล้างผลาญ²⁹ เพราะเจ้าจะละอายเรื่องต้นไถ้ที่เจ้าปรารถนานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก³⁰ เพราะเจ้าจะเป็นเหมือน

ต้นโอ๊กที่ใบเขียวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ ³¹ และผู้ที่แข็งแรงจะกลายเป็นโยป่าน และผู้ประกอบมโนขึ้นจะเป็นเหมือนประกายไฟ และทั้งสองจะไหม้เสียด้วยกัน ไม่มีผู้ใดดับได้

2

อาณาจักรอิสราเอลจะสูงศักดิ์อีก

¹ ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของามอสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ² ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา ³ และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า ภูเขาเกิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม ⁴ พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงตำหนิชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป ⁵ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเถิด ให้เราทั้งหลายดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์

ต้องให้การลงโทษสำเร็จก่อนรับพระพรได้

⁶ เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงละทิ้งชนชาติของพระองค์เสีย คือวงศ์วานของยาโคบ เพราะว่าเขาอุดมด้วยหมอดูจากตะวันออกอย่างคนฟีลิสเตีย และเขาตีสนกับคนต่างชาติ ⁷ แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเขาไม่มีสิ้นสุด แผ่นดินของเขาเต็มด้วยม้า รถรบของเขาไม่มีสิ้นสุด ⁸ แผ่นดินของเขาเต็มด้วยรูปเคารพ เขากราบไหว้ผลงานแห่งมือของเขา ต่อสิ่งซึ่งนิ้วมือของเขาได้กระทำ ⁹ คนต่ำต้อยจึงกราบลงและคนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าอภัยเขาเลย ¹⁰ จงหลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในพงคลี ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อวดระการการของพระองค์ ¹¹ และทำอันผยองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจงหองของคนจะถูกปราบลง พระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เกิดทุนในวันนั้น ¹² เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะสู้สารพัดที่เยอหยิ่งและสูงส่ง สู้สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขาจะถูกปราบลง ¹³ สู้ต้นสนสดารทั้งสิ้นของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และสู้ต้นโอ๊กทั้งสิ้นของบาซาน ¹⁴ สู้ภูเขาสูงทั้งสิ้น และสู้เนินเขาทั้งปวงที่ถูกยกขึ้น ¹⁵ สู้หอคอยสูงทุกแห่ง และสู้กำแพงที่เข้มแข็งทุกแห่ง ¹⁶ สู้กำปั่นทั้งสิ้นของทาร์ซิช และสู้รูปางดงามทั้งสิ้น ¹⁷ และความผยองของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจงหองของคนจะตกต่ำลง ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เกิดทุน ¹⁸ และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่างเต็มที่ ¹⁹ และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อวดระการการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน ²⁰ ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของตนออกไปอันทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อตนเองจะมีสการ ไปยังตัวตนและตัวค่างคาว ²¹ เพื่อเขาจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อวดระการการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน ²² จงตัดขาดจากมนุษย์เสียเถิด ซึ่งในมุกของเขามีลมหายใจ เพราะเขามีคุณค่าอะไรเล่า

3

พระเจ้าทรงพิพากษายูด้าห์

1 เพราะคูเอ็ด องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงนำออกไปเสียจากเยรูซาเล็มและจากยูด้าห์ ซึ่งเครื่องค้ำและเครื่องจุน เครื่องค้ำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องค้ำอันเป็นน้ำทั้งหมด 2 พวกทแกล้วและพวกทหาร ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เฉลียวฉลาดและพวกผู้ใหญ่ 3 นายห้าสิบและผู้มียศ ที่ปรึกษาและคนเล่นกลที่มีฝีมือ และนักพูดที่วาทะโวหารดี 4 และเราจะกระทำให้เด็ก ๆ เป็นเจ้านายของเขา และทารกจะปกครองเขา 5 และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนของตน และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนบ้านของตน เด็ก ๆ จะทะเลาะต่อผู้ใหญ่ และคนถ้อยต่อคนผู้มีเกียรติ 6 เมื่อใครคนหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเขาในเรือนของบิดาของเขา กล่าวว่า ข้าพเจ้ามีเสื้อคลุมอยู่แล้ว เจ้าจงเป็นผู้นำของเรา และซากที่อยู่นี้จะอยู่ใต้กำมือของเจ้า 7 ในวันนั้นเขาจะคัดค้านว่า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นผู้สมาน เพราะในเรือนของข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารและเสื้อคลุม ท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้นำของประชาชนไม่ได้ 8 เพราะเยรูซาเล็มก็ล้มจมและยูด้าห์ก็ล้มคว่ำ เพราะว่าลี้নেরเขาและการกระทำของเขาก็ต่อสู้พระเยโฮวาห์ กบฏต่อพระเนตรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ 9 สีหน้าของเขาเป็นพยานปรักปรำเขาทั้งหลาย เขาป่าวร้องความผิดของเขาอย่างโสดม เขามีได้ปิดบังไว้ วิบัติแก่จิตใจเขา เพราะว่าเขาได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเขาเอง 10 จงบอกคนชอบธรรมว่า เขาทั้งหลายจะเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับประทานผลแห่งการกระทำของเขา 11 วิบัติแก่คนชั่ว ความร้ายจะตกแก่เขา เพราะว่าสิ่งที่มือเขาได้กระทำ เขาจะถูกกระทำเช่นนั้น 12 ส่วนชนชาติของเรา เด็ก ๆ เป็นผู้บีบบังคับเขา และผู้หญิงปกครองเหนือเขา โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้นำของเจ้าทำเจ้าให้ผิด และทำลายแนวทางทั้งหลายของเจ้า 13 พระเยโฮวาห์ทรงเข้าประทับสู่ความ พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติของพระองค์ 14 พระเยโฮวาห์จะทรงเข้าพิพากษาพวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ ข้าพเจ้าทั้งหลายนี้แหละซึ่งได้กลืนกินสวนองุ่นเสีย ของที่บริบมาจากคนจนก็อยู่ในเรือนของเจ้า 15 ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเราเป็นชิ้น ๆ และได้บดบิหน้าของคนจนนั้นเจ้าหมายความว่าอะไร 16 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

พระเจ้าทรงพิพากษาริดาห์ทั้งหลายของศิโยน

16 พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า ข้าพเจ้าจะริดาห์ทั้งหลายของศิโยนนั้นก็ผยอง และเดินคอคยิดคองยาว ตาของเขามือยขม้าย เดินกระตุ้งกระตุ้ง ขยับเท้าให้เสียงกรังกรัง 17 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เป็นชนเช่นตที่ศิระะของบรรดา ริดาห์ของศิโยน และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ที่ส่วนลับของเขาทั้งหลายโล้นไป 18 ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเอาเครื่องวิจิตรงดงามไปเสีย คือกำไลข้อเท้า ปิ่นจุกเหรีจ ตุ่มวงเดือน 19 จี้ กำไลมือ ผ้าแถบ 20 ผ้ามาลากำไลเท้า ผ้าคาดศิระะ หีบเครื่องน้าบ ตะกรุดพิสมร 21 แหวนตรา และแหวนจุมก 22 เสื้ออก และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเป๋าทู 23 กระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกศิระะ และผ้าคลุมตัว 24 ต่อมาแทนน้าบจะมีแต่ความเนา แทนผ้าคาดเอวจะมีเชือก แทนผมตัดจะมีแต่ศิระะล้าน แทนเสื้องามล้ำค่าจะคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ แทนความงดงามจะมีแต่รอยไหม้ 25 พวกผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และทแกล้วทหารของเจ้าจะล้มในสงคราม 26 ประตู่ทั้งหลายของเธอจะคร่ำครวญและโศกเศร้า เธอผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน 1

4

อาณาจักรของพระคริสต์คือพระอังกูร

1 ในวันนั้นหญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนหนึ่งไว้ กล่าวว่า □เราจะหากินของเรา หาנםหาหมของเราเอง ขอเพียงให้เราเรียกเราด้วยชื่อของเธอ ขอจงปลดความอดสูของเราเสีย □ 2 ในวันนั้นอังกูรของพระเยโฮวาห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และพืชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความภูมิใจและเป็นเกียรติของผู้ที่หลีกเลี่ยงหลบหนีแห่งอิสราเอล 3 และต่อมาคคนที่เหลืออยู่ในศิโยนและค้ำอยู่ในเยรูซาเล็ม เขาจะเรียกว่าบริสสุทธิ คือทุกคนผู้มีชื่อในทะเบียนชีวิตในเยรูซาเล็ม 4 ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล้างความโสโครกของธิดาทั้งหลายของศิโยนและชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น ด้วยอานภาพแห่งการพิพากษาและด้วยอานภาพของการเผา 5 และพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างเมฆและครันเพื่อกลางวันและแสงแห่งเปลวเพลิงเพื่อกลางคืนเหนือที่อยู่อาศัยทั้งสิ้นของภูเขาศิโยน และเหนือประชุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสง่าราศีทั้งสิ้น 6 จะมีพลับพลาทำร่มกลางวันบังแดด และเป็นทีลี้ภัยและที่กำบังพายุและฝน

5

พระเจ้าทรงทำลายสวนองุ่นที่ไร้ผล

1 บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง 2 ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอฟ้าไว้ท่ามกลางและสกัดบ่อข่าองุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว 3 บัดนี้ โอ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย ขอตัดสินระหว่างเราและสวนองุ่นของเรา 4 มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น ไฉนมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว 5 บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรั้วต้นไม้ของมันเสีย แล้วมันก็จะถูกเผา เราจะพังกำแพงของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำลง 6 เราจะกระทำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรานดิน นามข่อยหนามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญชาเมฆไม่ให้โปรยฝนรดมัน 7 เพราะสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศวานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมูไม่ที่พระองค์ทรงขึ้นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องให้ช่วย

วิบัติหอยอย่างแก่คนอิสราเอล

8 วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่งเข้ากับอีกหลังหนึ่ง และเสริมมาเข้ากับนา จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเขาทั้งหลายต้องอยู่ลำพังในท่ามกลางแผ่นดินนั้น 9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกล่าวที่หูของข้าพเจ้าว่า □เป็นความจริงทีเดียว บ้านหลายหลังจะต้องรกร้าง บ้านใหญ่บ้านงามจะไม่มีคนอาศัย 10 เพราะสวนองุ่นยี่สิบห้าไร่จะได้ผลแต่เพียงบัทเดียว และเมล็ดพืชหนึ่งโสมเมอร์จะให้ผลแต่เอฟาห์เดียว □ 11 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้ามืด เพื่อวิ่งไปตามเมรัย ผู้เฉื่อยและอยู่จนเด็ก จนเหล่าองุ่นทำให้เขาเมาหย่าเป 12 เขามีพินเขาคู่และพินใหญ่ รำมะนา ปี และเหล่าองุ่น ณ งานเลี้ยงของเขา แต่เขาทั้งหลายมิได้เอาใจใส่ในพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพิจารณาพระหัตถกิจของพระองค์ 13 เพราะฉะนั้นชนชาติของ

เราจึงตกไปเป็นเชลย เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาก็ทิวแย และมวลชนของเขาก็แห่
 ฝูงไปเพราะความกระหาย¹⁴ เพราะฉะนั้นเรกกียายที่ของมันออก และอ้าปากเสียโดย
 ไม่จำกัด และสง่าราศีของเขา และมวลชนของเขา และเสียงอึงคะนึงของเขา และผู้สิงโลด
 อยู่ ก็ะลงไป¹⁵ คนต่ำ้อยจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็งก็ถ่อมตัวลง และนัยน์ตาของผู้
 ผยองก็ถูกลดต่ำ¹⁶ แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะได้รับการเทิดทูนไว้ด้วยความยุติธรรม และ
 พระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะ ได้ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ โดยความชอบธรรม¹⁷ แล้วลูกแกะจะ
 เทียวหากินที่นั่นตามลักษณะท่าทางของมัน คนแปลกหน้าจะหากินในที่ปรักหักพังของสัตว์
 ที่อ้วน¹⁸ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลากความชั่วช้าด้วยสายของความไร้สาระ ผู้ลอบปอย่างกับ
 ใช้เชือกโยงเกี่ยวกัน¹⁹ ผู้กล่าวว่ ปล่อยให้พระองค์ร้อน ปล่อยให้พระองค์เร่งงานของพระองค์ เพื่อ
 เราจะได้เห็น ปล่อยให้ประสงค์ขององค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จมาใกล้ ขอใ้หมาเพื่อเรา
 จะได้รู้²⁰ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่วร้าย ผู้
 ถือเอาว่าความมืดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมืด ผู้ถือเอาว่าความขมเป็นความ
 หวาน และความหวานเป็นความขม²¹ วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ฉลาดตามสายตาของตนเอง
 และสุขุมรอบคอบในสายตาของตนเอง²² วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เป็นวีรชนในการดื่มเหล้า
 อุ่น และเป็นคนแก่สลักสำ ในการประสมเมรัย²³ ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะเขารับสินบน
 และเอาความชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม²⁴ ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนต่อข้าวฉันใด และเพลิง
 เผาผลาญหญ้าแห้งฉันใด รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเปียกเน่า และดอกบานของเขา
 จะพุงไปเหมือนพงคลี่ฉันนั้น เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
 จอมโยธา และได้ดูหมิ่นพระวณะขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล²⁵ เหตุฉะนั้นพระพิโรธ
 ของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของ
 พระองค์ออกสู้เขาและตีเขา และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือน และซากศพของเขาทั้งหลาย
 ถูกฉีกขาดกลางถนน ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโรธของพระองค์ก็มีได้หันกลับ แต่พระหัตถ์ของ
 พระองค์ก็ยังไม่เหยียดออกอยู่²⁶ พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาญ ให้แก่ประชาชาติที่ห่าง
 ไกล และจะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเขามาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลก และดูเถิด เขาจะมา
 อย่างเร็วและรีบเร่ง²⁷ ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะอ่อนเปลี้ย ไม่มีผู้ใดจะสะดุด ไม่มีผู้ใดจะหลับ
 สนิทหรือนทรา ผ้าคาดเอวสักผืนหนึ่งก็จะไม่หลุดลุ่ย สายรัดรองเท้าก็จะไม่ขาดสักรายหนึ่ง²⁸
 ลูกธนูของเขาก็แหลม บรรดาคันธนูของเขาก็ก่งไว้ ก็บมาทั้งหลายของเขาจะเหมือนกับ
 หินเหล็กไฟ และล่อของเขาทั้งหลายเหมือนลมหมุน²⁹ เสียงคำรามของเขาจะเหมือนสิงโต
 เหมือนสิงโตหนุ่ม เขาเหล่านั้นจะคำราม เขาจะคำรนและตะครุบเหยื่อของเขา และเขาจะ
 ขนเอาไปเสีย และไม่มีผู้ใดช่วยเหยื่อนั้นให้พ้นไปได้³⁰ ในวันนั้นเขาทั้งหลายจะคำรนเหนือ
 เหยื่อนั้นเหมือนเสียงคองของทะเล และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมองที่แผ่นดิน ดูเถิด ความมืดและ
 ความทุกข์ใจ และสว่างแห่งฟ้าสวรรค์ก็มีดลลง

6

นิมิตของอิสยาห์

1 ในปีที่ซัดริยอัสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่ง
 สูงและเทิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร² เหนือพระองค์มีเสรา
 ฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป
³ ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า ๐บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลก

ทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์⁴ และรากฐานของธรณีประดุจทั้งหลายก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด

อิสยาห์รู้สึกสำนึกถึงความบาปของตน

⁵ และข้าพเจ้าว่า วิวีตักแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้า ได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา⁶ แล้วตนหนึ่งในเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในเมื่อมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาคีมคีบมาจากแท่นบูชา⁷ และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า ใดเกิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป⁸ และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ใดเราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนพวกเรา⁹ แล้วข้าพเจ้าทูลว่า ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเกิด¹⁰

การมอบหมายหน้าที่แก่อิสยาห์

⁹ และพระองค์ตรัสว่า ไปเถอ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น¹⁰ จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มึนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนึบ และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย¹¹ แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด¹² และพระองค์ตรัสตอบว่า ใดจนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้าง ไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง¹² และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น¹³ และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในนั้นสักหนึ่งในสิบ ก็จะกลับมาและถูกเผาไฟ เหมือนต้นน้ำมันสนหรือต้นไฉ้ซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อถูกโค่น¹⁴ ต่อของมันจะเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์

7

ซีเรียร่วมกับเอฟราอิมไปสู้รบกับเยรูซาเล็ม

¹ ต่อมาในรัชกาลของอาหีสโอรสของโยราม โอรสของอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์โอรสของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ได้ขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อกระทำสงครามกับเมืองนั้น แต่รบไม่ชนะ² เมื่อเขาไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว³ พระทัยของพระองค์และจิตใจขอประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าสิ้นอยู่หน้าลม³ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า ใดจงออกไปพบอาหีส ทั้งเจ้าและเชออารยาชบุตรชายของเจ้า ณ ที่ปลายท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก⁴ และจงกล่าวแก่เขาว่า ใดจงระวังและสงบใจ อย่ากลัว อย่าให้พระทัยของพระองค์ชโลดด้วยเหตุเศษฝุ่นพินที่จวนหมดทั้งสองนี้ เพราะความกริ้วอันร้ายแรงของเรซินและซีเรีย และโอรสของเรมาลียาห์⁵ เพราะว่าซีเรียพร้อมกับเอฟราอิมและโอรสของเรมาลียาห์ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าวไว้ว่า⁶ ใดให้เราทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์และทำให้มันคร้ามกลัว และให้เราทะลวงเอาเมืองของเขาเพื่อเราเอง และตั้งบุตรของทาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น⁸ เพราะเศียรของซีเรียคือดามัสกัส และเศียรของดามัสกัสคือเรซิน ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั่งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว⁹ และเศียรของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และเศียรของสะมาเรียคือโอรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าจะไม่มีมันใจ แนละ ก็จะต้องมันเจ้าไว้ไม่ได้¹⁰

พระสัญญายิ่งใหญ่ว่า อิมมานูเอลจะบังเกิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง

10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสอีกว่า 11 □จงขอหมายสำคัญจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงขอในที่ลึกหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้□ 12 แต่อาหัสตอบว่า □เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์□ 13 และท่านกล่าวว่า □โอ ข้าแต่ซาราซำสำนักของดาวิด ขอจงฟัง การที่จะให้มนุษย์อ่อนใจนั้นเล็กน้อยอยู่หรือ และท่านยังให้พระเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วย 14 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่ง จะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล 15 ท่านจะรับประทานนมชั่นและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี 16 เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลียดชังนั้น มันจะขาดกษัตริย์ทั้งสององค์

การบุกรุกและความหายนะของยูดาห์ในอาณาจักร (2 พศต 28:1-20)

17 พระเยโฮวาห์จะทรงนำวันนั้นมาเหนือพระองค์ เหนือชนชาติของพระองค์และเหนือวงศ์วานแห่งบิดาของพระองค์ คือ วันอย่างที่ไม่เคยพบเห็น ตั้งแต่วันที่เอเฟราอิมได้พรากจากยูดาห์ คือ กษัตริย์ของอัสซีเรีย 18 ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงพิวพระโอรสผู้เรียกเหลือบซึ่งอยู่ทางต้นกำเนิดแม่น้ำแห่งอีธิปต์ และเรียกฝั่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย 19 และมันจะมากันและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในซอกหิน และบนต้นหนามทั้งสิ้น และบนพุ่มไม้ทั้งสิ้น 20 ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโกนทั้งศีรษะและขนที่เท้าเสียด้วยมีดโกนซึ่งเข้ามาจากปากแม่น้ำข้างโน้น คือ โดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนั่นเอง และจะผลาญคราดด้วย 21 ต่อมาในวันนั้นชายคนหนึ่งจะเลี้ยงแมวไว้สาว ไว้ตัวหนึ่งและแกะสองตัว 22 และต่อมาเพราะมันให้นมมากมาย เขาจะรับประทานนมชั่น เพราะว่าทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะรับประทานนมชั่นและน้ำผึ้ง 23 ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีเถาองุ่นหนึ่งพันเถา มีค่าเงินหนึ่งพันเชเชล ก็จะกลายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่ 24 คนจะมาที่นั่นพร้อมกับคันธนูและลูกธนู เพราะว่าแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นจะกลายเป็นที่หนามย่อยและหนามใหญ่ 25 ส่วนเนินเขาทั้งสิ้นที่เขาเคยชุดด้วยจอบ การกลั้วหนามย่อยและหนามใหญ่จะไม่มีที่นั่น แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นที่ซึ่งเขาปล่อยฝูงวัวและที่ซึ่งฝูงแกะจะเหยียบย้ำ□

8

คำพยากรณ์เรื่องการบุกรุกโดยชาวอัสซีเรีย

1 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า □จงเอาแผ่นจารึกใหญ่มาแผ่นหนึ่ง และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง □มาเฮอร์ซาลาลห์ซบัส□ □ 2 และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อูริอาห์บุโรหิต และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรศยาห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า 3 และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเธอก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงเรียกชื่อนั้นว่า มาเฮอร์ซาลาลห์ซบัส 4 เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรียก □พ่อ แม่□ ได้ ทรัพย์สมบัติของดามัสกัสและของที่ริบได้จากสะมาเรีย จะถูกขนเอาไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสซีเรีย□ 5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า 6 □เพราะว่าชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งชีโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อยๆ และปิดยิบติดต่อเรชินและโอรสของเรมาลียาห์ 7 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำน้ำแห่งแม่น้ำมาสู่เขาทั้งหลาย ที่มีกำลังและมากหลาย คือ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสง่าราศีทั้งสิ้นของ

พระองค์ และน้ำนั้นจะไหลล้นห้วยทั้งสี่ของมัน และท่วมฝั่งทั้งสี่ของมัน ⁸ และจะกวาดต่อไปเข้าในยูดาห์ และจะไหลท่วมและผ่านไปแม้จนถึงคอ และปีกอันแผ่กว้างของมันจะเติมแผ่นดินของท่านนะ โอ ท่านอิมมานูเอล ⁹ โอ ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้แปลกเป็นชั้นๆ บรรดาประเทศไกลๆทั้งหมด เจ้าเอ๋ยจงเสียหู่ จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แปลกเป็นชั้นๆ จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แปลกเป็นชั้นๆ ¹⁰ จงปรึกษากันเถิด แต่ก็จะมีผล จงพูดกันเถิด แต่ก็จะไม่สำเร็จผล เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา ¹¹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า ¹² สิ่งที่ชนชาตินี้เรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เจ้าอย่าเรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เสียหมด อย่ากลัวสิ่งที่เขากลัว หรืออย่าครั่นคร้าม ¹³ แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นแหละ เจ้าต้องว่าพระองค์บริสุทธิ์ จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าอย่าเกรง จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครั่นคร้าม ¹⁴ แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจของวงศาวานทั้งคู่อิสราเอล เป็นกับและเป็นบ่วงตักชาวเยรูซาเล็ม ¹⁵ และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหีนัน เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป ¹⁶ จงมัดถ้อยคำพยานเก็บไว้เสีย และจงตีตราพระราชบัญญัติไว้ในหมู่พวกสาวกของข้าพเจ้าเสีย ¹⁷ ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศาวานของยาโคบ และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์ ¹⁸ ดูเถิด ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นการมหัศจรรย์ต่างๆ ในอิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาไซออน ¹⁹ และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่พวกท่านว่า ²⁰ จงปรึกษากับคนทรงและพอมดม่อมดผู้ร้องเสียงจ๊อกแจ๊กและเสียงพิมพ์ ²¹ ไม่ควรที่ประชาชนจะปรึกษากับพระเจ้าของเขาหรือ ควรเขาจะ ไปปรึกษาคนตายเพื่อคนเป็นหรือ ²² ไปค้นพระราชบัญญัติและถ้อยคำพยาน ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย ²³ เขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดิน ไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่และด้วยความหิว และต่อมาเมื่อเขาหิว เขาจะเกรี้ยวกราดและแข่งด่ากษัตริย์ของเขาและพระเจ้าของเขา และจะเหงานหน้าขึ้นข้างบน ²⁴ และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจและความมืด ความกลุ้มเหง่ความแสนระทม และเขาจะถูกผลักไสเข้าไปในความมืด

9

คำพยากรณ์เรื่องการประสูติของพระเยซูคริสต์

¹ แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะไม่กลัดกลุ้ม ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุน และแคว้นเนฟทาลีมาสู่ความดูหมิ่น แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือ กาลิลีแห่งบรรดาประชาชนชาติ ให้เจ็บปวดทรมานอย่างมาก ² ประชาชาติที่ดำเนินในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช สว่างได้ส่องมาบนเขา ³ พระองค์ได้ทรงทิวชนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์มิได้ทรงเพิ่มความขึ้นบานของเขา เขาทั้งหลายเปรมปรีดีต่อพระพักตร์พระองค์ ตั้งด้วยความขึ้นบานเมื่อฤดูเกี่ยวเก็บ ตั้งคนเปรมปรีดีเมื่อเขาแบ่งของริบมานั้นแก่กัน ⁴ เพราะว่าแอกอันเป็นภาระของเขาก็ดี ไม่พลงที่ตีบาเขาก็ดี มิใช่บองของผู้มีบังคับเขาก็ดี พระองค์จะทรงหักเสียอย่างในวันของคนมีเดียน ⁵ เพราะการรบทั้งสี่ของนักรบมีเสียงร่นวาย และเสื่อคลุมที่เกลือกอยู่ในโลหิต แต่การรบครั้งนี้จะ

ถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ⁶ ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่บ้านของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า ๐ผู้ที่มหัศจรรย์ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร องค์สันติราช^๗ เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเช็ดขูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดรกาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้

อิสราเอลจะถูกติสอนต่อไป

๘ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระวณะไปต่ออัสยาโคบ และจะตกอยู่เหนืออิสราเอล⁹ และประชาชนทั้งสินจะรู้เรื่อง คือเอฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้กล่าวด้วยความเยอหยิ่งและด้วยจิตใจจองหอง¹⁰ ว่า ๐ก่อนอิฐพังลงแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสลัก ต้นมะเดื่อถูกโคนลง แต่เราจะใส่ต้นสีดาร์เข้าแทนไว้ในที่นั้น^{๑1} พระเยโฮวาห์จึงทรงหนนูปฎิภาศของเรชินมาสู่เขา และทรงกระตุนศัตรูของเขาให้ร่วมกัน¹² คือคนซีเรียทางข้างหน้าและคนฟีลิสเตียทางข้างหลัง และเขาจะอ้าปากออกกลืนอิสราเอลเสีย ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่¹³ เพราะประชาชนมิได้หันมาหาพระองค์ผู้ทรงดีเขา มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา¹⁴ พระเยโฮวาห์จึงจะทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอิสราเอล ทั้งกิ่งก้านและต้นกกในวันเดียว¹⁵ ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นหาง¹⁶ เพราะบรรดาผู้ที่นำชนชาตินี้ได้นำเขาให้หลงและบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย¹⁷ ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงเปรมปรีดีในคนหนุ่มของเขาไม่ และจะมีได้ทรงมีพระกรุณาต่อคนกำพร้าพ่อหรือหญิงม่ายของเขา เพราะว่าทุกคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนทำความชั่วและปากทุกปากก็กล่าวคำโง่เขลา ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่¹⁸ เพราะความชั่วก็ใหม่เหมือนไฟใหม่ มันจะผลาญทั้งหนามย่อยและหนามใหญ่ มันจะจุดไฟเข้าที่ป่าทึบ และป่าทึบก็จะม้วนขึ้นข้างบนเหมือนควันเป็นลูกๆ¹⁹ แผ่นดินนั้นก็มืดไปโดยเหตุพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ประชาชนก็จะเหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีคนใดจะไว้ชีวิตพี่น้องของตน²⁰ เขาจะฉวยได้ทางขวา แต่ยังหิวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่อิ่ม ต่างก็จะกินเนื้อแขนของตนเอง²¹ มันสิ้นเสหikinเอฟราอิม เอฟราอิมกินมันเสหิ และทั้งคู่ก็สู้กับยูดาห์ ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

10

1 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายอธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียนแต่การบิบบันไป² เพื่อเห็นคนชั่วตนไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเราเสีย เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นเหยื่อของเขา และเพื่อเขาจะปล้นคนกำพร้าพ่อเสีย³ พวกเขาจะกระทำอย่างไรในวันแห่งการลงอาญา และในการกวาดล้างซึ่งจะมาจากที่ไกล เจ้าจะหนีไปพึ่งใคร และเจ้าจะฝากสงสารศิของเจ้าไว้ที่ไหน⁴ ปราศจากเราพวกเขาจะกราบลงอยู่กับกัโทษ เขาจะล้มลงในหมู่พวกคนที่ถูกฆ่า ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

พระเจ้าจะทรงติสอนประเทศอัสซีเรีย

5 โอ ชาวอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของเรา และไม่พลงนในมือของเขาคือความเกรี้ยวกราดของเรา 6 เราจะใช้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคด เราจะบัญชาเขาให้ไปสู่ชนชาติที่เราก้าว ไปเอาของริบและฉวยเหยื่อและให้เหยียบขย่ำลงเหมือนเหยียบเลนในถนน 7 แต่เขามิได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิใช่หรือ 8 เพราะเขาพูดว่า □ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมกมิดมิใช่หรือ 9 เมืองคาลโนก็เหมือนเมืองคาร์เคมีซมิใช่หรือ เมืองยามัทก็เหมือนเมืองอาร์บัตมิใช่หรือ เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองดามัสกัสมิใช่หรือ 10 เหมือนอย่างมือของเราไปถึงบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคารพ ซึ่งรูปเคารพแกะสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย 11 เรากิจจะไม่ทำแก่เยรูซาเล็มกับรูปเคารพของเขาดอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคารพของเขา □ 12 ต่อมาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาไซโยนและที่เยรูซาเล็มแล้ว เราจะทรงลงทัณฑ์แก่ผลแห่งจิตใจของห้องของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และส่งราศีแห่งตายโศกของเขา 13 เพราะเขาว่า □ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้ริบเขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล้าหาญ 14 มือของข้าได้ฉวยทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนฉวยรังนก และอย่างคนเก็บไข่ซึ่งละทิ้งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นตั้งนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดขยับปีกมากป หรืออ้าปากหรือร้องเสียงจ๊อกแจ๊ก □ 15 ขวานจะคุยขมคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ เหมือนกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นตี หรืออย่างไม้พลงนจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้ 16 ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของโยธาจะทรงให้โรคพอมแห่งมา ในหมู่พวกคนอ้วนพีของเขา ภายใต้อภัยของเขาคงจะมีการใหม่ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟไหม้ 17 ความสว่างแห่งอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของท่านจะกลายเป็นเปลวเพลิง และจะเผาและกินหนามใหญ่และหนามย่อยของเขาเสียในวันเดียว 18 พระองค์จะทรงผลาญส่งราศีแห่งป่าของเขา และแห่งสวนผลไม้ของเขา ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และจะเป็นเหมือนเวลาผู้ถือธองอ่อนเปลี้ยลงไป 19 ต้นไม้แห่งป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที จนเด็ก ๆ จะเขียนลงได้

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในสมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง

20 ต่อมาในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดหนีไปแห่งวงศวานของยาโคบ จะไม่พึงผู้ที่ตีเขาอีก แต่จะพักพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล โดยความจริง 21 ส่วนคนที่เหลืออยู่จะกลับมายังพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือคนที่เหลืออยู่ของยาโคบ 22 อิสราเอลเอ๋ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นดังเม็ดทรายในทะเล คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะกลับมา การเผาผลาญซึ่งกำหนดไว้แล้วจะสิ้นหลามไปด้วยความชอบธรรม 23 เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระทำให้การเผาผลาญนั้นสิ้นสุดลงตามที่กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น 24 ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า □โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้อยู่ในศิโยน อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะตีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลงนของเขาขึ้นสู้เจ้าอย่างที่ไม่ในอียิปต์ 25 เพราะอีกสักหน่อยเท่านั้น แล้วความกริ้วนั้นจะสิ้นสุด และความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา 26 และพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเหวี่ยงแส้ม้าสู่เขา ดังที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดีย ณ คีลาโอเรบ และไม้พลงนของพระองค์ที่เคยอยู่เหนือทะเล พระองค์จะทรงยกขึ้นอย่างที่ไม่ในอียิปต์ 27 และต่อมาในวัน

นั้นภาระของเขาจะพรากไปจากบาของเจ้า และแอกของเขาจะถูกทำลายเสียจากคอของเจ้า และแอกนั้นจะถูกทำลายเพราะเหตุการณ์เจิม

กองทัพทั้งหลายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์มาสู้รบที่อารมาเกตโดน (วว 16:14; 19:11)

28 เขาได้มาถึงอัยยาทแล้ว เขาได้ข้ามมิโกรน เขาเก็บสัมภาระของเขาไว้ที่มิคมาซ 29 เขาเหล่านั้นผ่านช่องหว่างเขามาแล้ว เกบามาเป็นที่เขาค้างคืน รามาสหะทกสะท้าน ก็เบอาห์ของซาอูลหนีไปแล้ว 30 โอ ธิดาของกัลลิมเอัย ส่งเสียงร้องซี ให้เขายินได้ในโลซาห์เกิด โอ อานาโรทเอัย นำสงสารจริง 31 มัดเมนาห์กำลังหนีอยู่ คนเกบิมหนีให้พ้นภัย 32 ในวันนั้นเอง เขาจะยับยั้งอยู่ที่เมืองโนบ เขาจะสายมือของเขาต่อต้านภูเขาแห่งธิดาของศิโยน เนินเขาของเยรูซาเล็ม 33 คุณเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะทรงตัดกิ่งไม้ด้วยกำลังอันน่าคร้ามกลัว ต้นที่สูงยิ่งจะถูกโค่นลงมา และต้นที่สูงจะต้องต่ำลง 34 พระองค์จะทรงใช้ขวานเหล็กฟันป่าทึบ และเลบานอนจะล้มลงโดยคนมีอำนาจใหญ่โต

11

พระเยซูคริสต์ คือพระอังกูร จะทรงประทับนั่งบนพระที่นั่งของดาวิด

1 จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา 2 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอานภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ 3 ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตา ท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน 4 แต่ท่านจะพิพากษาคคนจนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน 5 ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน

บรรดาสัตว์แห่งโลกนี้จะอยู่เย็นเป็นสุขกับมนุษย์ชาติ

6 สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป 7 แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ 8 และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทาง 9 สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายตัวภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น

คำพยากรณ์เรื่องการรวบรวมกันอีกของอิสราเอล

10 ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์ 11 อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากปัทโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และจากเกาะต่างๆแห่งทะเล 12 พระองค์จะทรงยกอาณัติสัญญาณนั้นขึ้น ให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก 13 ความอิจลาของเอฟราอิมจะพรากไปด้วย และบรรดาคูริของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอฟราอิมจะไม่อิจลายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวน

เอเฟราอิม¹⁴ แต่เขาทั้งหลายจะโฉบลงเหนือไหล่เขาของคนฟิลิเตียทางตะวันตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่อสู้เอโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื่อฟังเขาทั้งหลาย¹⁵ และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายล้นของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโยกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และจะตีมันให้แตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดินข้ามไปได้โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ¹⁶ และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ดังที่มีอยู่สำหรับอิสราเอล ในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

12

คนอิสราเอลทุกคนจะได้รับความปลอดภัย

1 ใน วันนั้น ท่านจะกล่าวว่า โอ้อ้อ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะแม้พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็หันกลับ ไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์ก็² 2 ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความปลอดภัยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความปลอดภัยของข้าพเจ้าแล้ว³ 3 เจ้าจะโง่งนด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความปลอดภัย⁴ 4 และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า โอ้จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู⁵ 5 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ ให้เรื่องนี้รู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก⁶ 6 ชาวศิโยนเอ๋ย จงให้ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยังอยู่ในหมู่พวกเจ้า

13

การทำลายกรุงบาบิโลน และปฏิบัติต่อพระคริสต์ในวันแห่งพระเยโฮวาห์

1 ภาวะเกี่ยวกับบาบิโลน ตามซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้เห็น² 2 จงชูธงสัญญาณขึ้นบนภูเขาสูง จงเปล่งเสียงร้องเรียกเขาทั้งหลาย จงโบกมือให้เขาเข้าไปในประตูเมืองของขุนนาง³ 3 ตัวเราเอง ได้บัญชาแก่ผู้ที่เราชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เราได้เรียกชายฉกรรจ์ของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา คือผู้ที่ยินดีในความสูงส่งของเรา⁴ 4 เสียงอึงอลบนภูเขาตั้งเสียงมวลชนนมหิมา เสียงอึงคะนองของราชอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่รวมเข้าด้วยกัน พระเยโฮวาห์จอมโยธากำลังระดมพลเพื่อสงคราม⁵ 5 เขาทั้งหลายมาจากแผ่นดินอันไกล จากสุดปลายฟ้าสวรรค์ พระเยโฮวาห์และอาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ เพื่อจะทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น⁶ 6 จงพิลาปรา้ให้ซี เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์⁷ 7 เพราะฉะนั้น ทุกๆมือก็จะอ่อนเปลี้ย และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป⁸ 8 และเขาทั้งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกาะเขา เขาจะทรนทรายดังหญิงกำลังคลอดบุตร เขาจะมองตากันอย่างตกตะลึง หน้าของเขาแดงเป็นแสงไฟ⁹ 9 ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น¹⁰ 10 เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน¹¹ 11 เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา เราจะกระทำให้ความเยือกเย็นของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความมโหฬารของคนโหดร้าย

สมัยความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งและคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

12 เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมีมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอเฟิร์
13 เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สิ้นสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่
ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของ
พระองค์ 14 คนทุกคนจะหันเข้าสู่หน้าตาของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของ
ตนเอง ตั้งละมั่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่มีผู้รวมฝูง 15 ทุกคนที่เขาพบเข้าก็จะถูกแทง
ทะลุ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขา ก็จะล้มลงด้วยดาบ 16 เด็กเล็ก ๆ ของเขาจะถูก
ฟาดลงเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาเขา เรือรบของเขาจะถูกปล้นและภรรยาของเขาจะถูกขืนใจ

การทำลายกรุงบาบิโลน

17 ดูเถิด เราจะรบเร้าให้ชาวมีเดียมาสู้เขา ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่ในเรื่องเงิน และไม่ใยดีในเรื่อง
ทองคำ 18 คันธนูของเขาจะฟาดชายหนุ่มลงเป็นชิ้นๆ เขาจะไม่ปราณีต่อผู้บังเกิดจากครรภ์
นัยนาดาของเขาจะไม่สงสารเด็ก 19 และบาบิโลน ซึ่งโอ้อำในบรรดาราชอาณาจักร เมืองที่
สง่าและเป็นที่ยกย่องใจของชาวเคลเดีย จะเป็นดังเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้า
ทรงคว่ำมันเสีย 20 จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบาบิโลน หรืออาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ คนอา
ระเบียจะไม่กางเต็นท์ของเขาที่นั่น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แกะของเขานอนลงที่นั่น 21 แต่
สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกที่ติดที่อ นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น
เมษปิตาจะเดินร่าอยู่ที่นี่ 22 หมาวจึงจอกจะเห่าหอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะ
ร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยืด
ให้ยาวไป

14

การรวบรวมคนอิสราเอลในอนาคต

1 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก และจะ
ทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขาเอง คนต่างด้าวจะสมทบกับเขา และติดพันอยู่กับ
วงศาวนของยาโคบ 2 และชนชาติทั้งหลายจะรับเขาและนำเขาทั้งหลายมายังที่ของเขา และ
วงศาวนของอิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเขา เป็นทาสชายหญิงในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์
ผู้ที่จับเขาเป็นเชลยจะถูกเขาจับเป็นเชลย และจะปกครองผู้ที่เคยบีบบังคับเขา 3 และต่อมา
ในวันที่พระเยโฮวาห์จะทรงประทานให้เจ้าได้หยุดพักจากความเศร้าโศกของเจ้า และจาก
ความกลัว และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ 4 เจ้าจะยกคำภาษีนี้กล่าวต่อกษัตริย์
แห่งบาบิโลนว่า โอเอ ผู้บีบบังคับก็สงบไปแล้วหนอ เมืองทองคำก็สงบไปด้วยซี 5 พระเย
โฮวาห์ทรงหักไม้พลองของคนชั่ว คทาของผู้ครอบครอง 6 ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความ
พิโรธ ด้วยการตีอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ได้ถูกข่มเหง
โดยไม่มีผู้ไต่ข่มขู่

ความสงบสุขทั่วโลก

7 โลกทั้งสิ้นก็พักและสงบอยู่ เขาทั้งหลายร้องเพลงโพล่งออกมา 8 ต้นสนสามใบเปรมปรีดี
เพราะเจ้า ต้นสนสิดาาร์แห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า โอตั้งแต่เจ้าตกต่ำ ก็ไม่มีผู้ไต่ข่มขู่
ต่อสู้เราแล้ว

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ถูกทิ้งลงในรก (ดนล 7:8; วา 19:20)

9 นครเบื้องล่างก็ตื่นเต้นเพื่อต้อนรับเจ้าเมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแดนคนตายมาต้อนรับเจ้า คือบรรดาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้นำของโลก มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นกษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเขา 10 ทุกคนจะพูด และกล่าวแก่เจ้าว่า □เจ้าก็อ่อนเปลี้ยอย่างเราด้วยหรือ เจ้ากลายเป็นเออย่างพวกเราหรือ□ 11 ความโอ้อวดของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย และเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ตัวหนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า

การล่มลงของพญามารซาตาน

12 โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย โอรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ 13 เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า □ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาขมุนมสถาน ณ ด่านทิศเหนือ 14 ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด□ 15 แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสุนทรก ยังที่ลึกของปากแดน 16 บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า □ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสั่นสะเทือน ผู้เขยาราชอาณาจักรทั้งหลาย 17 ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และคว่ำหัวเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เขลยกลับไปบ้านของเขา□

การล่มสลายของบาบิโลนกับอาณาจักรของอัสซีเรีย (ว 18:1-24)

18 กษัตริย์ทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน 19 แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ่งที่พึงรังเกียจ เหมือนเสื้อผ้าของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้ซึ่งลงไปยังกองหินของหลุมศพ เหมือนซากศพที่ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า 20 เจ้าจะไม่ได้รับการฝังศพร่วมกับเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า □ขออย่าให้ใครเอ่ยถึงชื่อของเชื้อสายแห่งผู้กระทำความชั่วอีกเลย 21 จงเตรียมสังหารลูกๆของเขาสักเถิด เพราะความชั่วช้าแห่งบิดาของเขา เกรงว่าเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง□ □ 22 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □เพราะเราจะลุกขึ้นสู้กับเขา และจะตัดชื่อกับคนที่เหลืออยู่และลูกหลานออกจากบาบิโลน□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 23 □และเราจะกระทำให้เป็นกรรมสิทธิ์ของอีกาบ้าน และเป็นสระน้ำ และจะกวาดด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย□ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 24 พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณว่า □เราจะไม่วางแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็เกิดขึ้นอย่างนั้น 25 คือว่าเราจะตีคนอัสซีเรียในแผ่นดินของเราให้ย่อยยับไป และบนภูเขาของเราเหยียบย่ำเขาไว้ และแอกของเขานั้นจะพรากไปจากเขาทั้งหลาย และการระของเขานั้นจากบ่าของเขาทั้งหลาย□ 26 นี่เป็นความมุ่งหมายที่มุ่งหมายไว้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และเป็นพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น 27 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งไว้แล้ว ผู้ใดเล่าจะลบล้างเสียได้ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงเหยียดออก และผู้ใดจะหันให้กลับได้

การบีบบังคับและปัญหาต่างๆที่จจะมาสู่อิสราเอล

28 ในปีที่กษัตริย์อหัสสันพระชนม์ ภาระนี้จะมีมาว่า 29 □ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนอย่าเปรมปรีดีไปเลย เพราะวาทะของซึ่งดีเจ้านั้นหักเสียแล้ว เพราะงูทับทางจะออกมาจากรากเง้าของงู และผลของมันจะเป็นงูแมวเซา 30 และลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน

และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย แต่เราจะฆ่ารากเงาของเจ้าด้วยการกันดารอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย ³¹ โอ ประตูเมืองเอ๋ย พิลาปร้าให้ซี โอ กรุงเอ๋ย จงร้องให้ ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนจงละลายเสีย เพราะควินจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้าหลังในแถวของเขาเลย ³² จะตอบพูดของประชาชนชาตินั้นว่าอย่างไร ก็ว่า □พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปนาศิโยน และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะได้วางใจในที่นั้น □

15

การะเกี่ยวกับโมอับ

¹ การะเกี่ยวกับโมอับ เพราะนครอาร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ เพราะนครคีร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ ² เขาได้ขึ้นไปยังบายิทและตีโบน ไปยังบุษนิยสถานสูงเพื่อจะร่ำไห้ โมอับจะคร่ำครวญถึงเนโบและถึงเมเดบา ศิระษะทุกศิระษะจะโล้น และหนวดเคราทุกคนก็ถูกโกนออกเสีย ³ เขาจะคาดผ้ากระสอบอยู่ในถนนหนทาง ทุกคนจะร่ำไห้เป็นนัยหน้าที่บนหลังคาเรือนและตามถนน ⁴ เมืองเซชโบนและเอเลออาเลห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาจะไต่ย็นไปถึงเมืองยาฮาส เพราะฉะนั้นทหารที่ถืออาวุธของโมอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขาจะเป็นที่เศร้าโศกแก่เขา ⁵ จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องออกมาเพื่อโมอับ ผู้หลบภัยของโมอับนั้นจะหนีไปยังโคอาร์ เหมือนยังวิสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูอิท เขาจะขึ้นไปคร่ำครวญ ตามถนนสู่เมืองโฮโรนาอิม เขาจะเปล่งเสียงร้องถึงการทำลาย ⁶ เพราะธารน้ำที่นิมริมก็จะถูกทิ้งร้าง ฟางก็เหี่ยวแห้ง หญ้าก็ไม่งอก พืชที่เขียวข่มุ่ไม่มีเลย ⁷ เพราะฉะนั้นทรัพย์สินซึ่งเขาเก็บได้ และที่เขาสะสมไว้ เขาจะขนเอาไปข้ามลำธารต้นหลิว ⁸ เพราะเสียงร้องได้กระจายไปทั่วชายแดนโมอับ เสียงคร่ำครวญไปถึงเอกลาอิม เสียงคร่ำครวญไปถึงเบเออร์เอลิม ⁹ เพราะน้ำของเมืองดีโมนจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกระนั้นเรายังจะเพิ่มภัยแก่ดีโมนอีก คือให้สิ่งใดสำหรับชาวโมอับที่หนีไป และสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

16

ริดาของโมอับมุ่งคอยอาณาจักรของพระคริสต์

¹ เจ้าจงส่งลูกแกะไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเส□ลาตามทางถิ่นทุรกันดาร ไปยังภูเขแห่งริดาของศิโยน ² เหมือนนกที่กำลังบินหนีอย่างลูกนกที่พลัดรัง ริดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุยข้ามแม่น้ำอารโนน ³ □จงให้คำปรึกษา จงอ่านนายความยุติธรรม จงทำร่มเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าหักหลังผู้ลี้ภัย ⁴ โมอับเอ๋ย จงให้ผู้ถูกขับไล่ของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้ทำลาย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว ผู้ทำลายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่ำได้ถูกเผาผลาญไปเสียจากแผ่นดินแล้ว ⁵ พระที่นั่งก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริงในเต็นท์ของดาวิด คือท่านผู้พิพากษาและแสงหาความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำความชอบธรรม □

การทำลายความเย่อหยิ่งของโมอับ

⁶ เราไต่ย็นถึงความเย่อหยิ่งของโมอับ ว่าเขาหยิ่งเสียจริงๆ ถึงความจงหองของเขา ความเย่อหยิ่งของเขา และความโกรธของเขา แต่คำโกลหกของเขาจะไม่สำเร็จ ⁷ เพราะฉะนั้นโม

อับจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ เจ้าทั้งหลายจะโอดครวญเนื่องด้วยรากฐานของเมืองศิรัหะเรเซท เพราะมันจะถูกทุบแน่นอน ⁸ เพราะทุ่งนาแห่งเมืองเฮซโบนอ่อนระทวย ทั้งเถาองุ่นของสิบมาห์ เจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชาติได้ตีกิ่งของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์ และพเนจรไปถึงถิ่นทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป ⁹ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องไห้ให้กับคนร้องไห้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยเถาองุ่นของสิบมาห์ โอ เฮซโบนและเอเลอาเลห์เอ๋ย ข้าพเจ้าจะราดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า เพราะเสียงโห่ร้องเนื่องด้วยผลฤดูร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าวที่เกี่ยวเก็บของเจ้าได้ส่งลงแล้ว ¹⁰ เขาเอาความขึ้นบานและความยินดี ไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงกันตามสวนองุ่น ไม่มีใครโห่ร้อง ตามบ่อย่ำองุ่น ไม่มีคนย่ำให้น้ำองุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงเหย้าองุ่นเงียบเสียแล้ว ¹¹ ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะร่ำไห้เหมือนพิณเขาคูเพื่อโมอับ และใจของข้าพเจ้าร่ำไห้เพื่อศิรัเฮเส ¹² และต่อมาเมื่อเห็นว่าโมอับเหน็ดเหนื่อยอยู่ที่บุษนิยสถานสูงนั้น และเมื่อเขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเขาเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล

คำพยากรณ์เรื่องประเทศโมอับ

¹³ นี่เป็นพระวาทะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต ¹⁴ แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายใต้อันสามปี ตามปีจ้างลูกจ้าง สง่าราศีของโมอับจะถูกเหยียดหยาม แม้มวลชนหมิ่นมาของเขาทั้งสิ้นก็ดี และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จะน้อยและกะปลุกกะเปลี้ย□

17

การเกี่ยวข้องกับเมืองดามัสกัส

¹ การเกี่ยวข้องกับเมืองดามัสกัส ดูเถิด ดามัสกัสจะหยุดไม่เป็นเมือง และจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง ² เมืองต่างๆของอาโรเออร์จะเรีสร้างเป็นนิตย์ จะเป็นทีสำหรับฝูงแพะแกะ ซึ่งมันจะนอนลงและไม่มีผู้ใดจะให้มีนกล้ว ³ ป้อมปราการจะสูญหายไปจากเอฟราอิม และราชอาณาจักรจะสูญหายไปจากดามัสกัสและคนที่เหลืออยู่ของซีเรีย พวกเขาจะเป็นเหมือนสง่าราศีของคนอิสราเอล พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁴ และต่อมาในวันนั้นสง่าราศีของยาโคบจะตกต่ำ และความอ้วนที่เนื้อของเขาจะชুবพอมลง ⁵ และจะเป็นเหมือนเมื่อคนเกี่ยวข้าวเกี่ยวเกี่ยวพืชข้าวที่ตั้งอยู่และแขนของเขาจะเกี่ยวรวงข้าว และจะเป็นเหมือนเมื่อคนหนึ่งเกี่ยวรวงข้าวในที่หุบเขาเรฟาอิม ⁶ จะมีผลองุ่นเหลืออยู่บ้างในนั้น เหมือนอย่างเมื่อตัดนมะกอกเทศให้ลูกหล่น จะมีเหลืออยู่ที่ยอดสูงที่สุดสองสามลูก หรือที่เหลือบนกิ่งไม้ ผลสีน้ำตาล พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แหละ ⁷ ในวันนั้น คนจะมองดูพระผู้สร้างตน และนัยน์ตาเขาจะเอาใจใส่ในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล ⁸ เขาจะไม่มองแทนบุขาผลงานแห่งมือของเขา และเขาจะไม่เอาใจใส่สิ่งที่นี้ของเขาเองได้กระทำขึ้น ไม่ว่าจะป็นเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพทั้งหลาย ⁹ ในวันนั้นเมืองเข้มแข็งของเขาจะเป็นเหมือนกิ่งไม้ที่ถูกทอดทิ้ง และกิ่งก้านที่อยู่บนยอดสูงที่สุดซึ่งเขาได้ละทิ้งเพราะคนอิสราเอล และจะมีการกรร้างว่างเปล่าเกิดขึ้น ¹⁰ เพราะเจ้าได้หลงลืมพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้าเสีย และมีใจจัดจางศิลาเข้มแข็งของเจ้า ฉะนั้นเจ้าจะปลุกต้นอภิมรณ และจะปลุกกิ่งไม้ต่างชาติลง ¹¹ เจ้าจะทำให้มันงอกในวันที่เจ้าปลุกมัน และจะทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่เจ้าหว่าน ถึงกระนั้นผลการเกี่ยวเกี่ยวก็จะหนีไป ในวันแห่งความกสัดกสุมและความทุกข์ใจอย่างเหลือเกิน ¹² วิบัติแก่ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเลก้องกึก และแก่เสียงครืนๆของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งครืนเหมือนเสียงครืนๆของน้ำที่มีกำลังมาก ¹³ ชนชาติ

ทั้งหลายครั้นๆเหมือนเสียงครี๊นๆของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงชนาบไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนแกลบต้องลมบนภูเขา เหมือนพืชแห่งปลิว ไปต่อหน้าลมหมุน ¹⁴ ดูเถิด พอเวลาเย็น ก็ความสดสยของ ก่อนรุ่งเช้า ก็ไม่มีเขาทั้งหลายแล้ว นี่เป็นส่วนของบรรดาผู้ที่รับของของเรา และเป็นส่วนของผู้ที่ปล้นเรา

18

ประเทศเอธิโอเปียในสมัยที่อิสราเอลถูกรวบรวมกันอีก

¹ วิบัติแก่แผ่นดินแห่งปีกที่กระหึ่ม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำทั้งหลายแห่งเอธิโอเปีย ² ซึ่งส่งทูตไปโดยทางทะเล โดยเรือต้นกบบนน้ำ กล่าวว่า □เจ้าผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย จงไปยังประชาชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกเปลือก ยังชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก ยังประชาชาติที่เขาเข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามิแม่น้ำแบ่ง□ ³ ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวพิภพ ท่านอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อเขายกอาณัติสัญญาณขึ้นบนภูเขา จงมองดู เมื่อเขาเป่าแตร จงฟัง ⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า □เราจะพิกฟ่อนและจะพิจารณาจากที่อาศัยของเรา เหมือนความร้อนที่กระจ่างอยู่บนผั๊กหญ้า เหมือนอย่างเมฆแห่งน้ำค้างในความร้อนของฤดูเกี่ยว□ ⁵ เพราะก่อนถึงฤดูเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลองุ่นเปรี้ยวกำลังสุกอยู่ในช่องของมัน พระองค์จะทรงตัดแขนงออกด้วยขอลิดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัดกิ่งก้านนั้นลงเสีย ⁶ และเขาทั้งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหยี่ยวที่อยู่บนภูเขา และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และนกกินเหยื่อจะกินเสียในฤดูร้อน และบรรดาสัตว์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในฤดูหนาว ⁷ ในครั้งนั้น เขาจะนำของกำนัลมากมายแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกเปลือก จากชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก จากประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามิแม่น้ำแบ่ง ยังสถานที่แห่งพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือภูเขาศิโยน

19

การะเกี่ยวกับอียิปต์

¹ การะเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเมฆอันรวดเร็วและจะเสด็จมายังอียิปต์ต่อพระพิกตรัพระองค์ รูปเคารพแห่งอียิปต์จะสิ้นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปภายในตัวเขา ² และเราจะกวาดให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ และเขาจะสู้รบกัน ทุกคนรบพี่น้องของตน และทุกคนรบเพื่อนบ้านของตน เมืองรบกับเมือง ราชอาณาจักรรบกับราชอาณาจักร ³ และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะจนใจ และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเขาจะปรึกษารูปเคารพและพวกหมอดู และคนทรง และพ่อมดแม่มด ⁴ และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งแกร่งต่าง และกษัตริย์ดูร้ายคนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ ⁵ และน้ำจะแห้งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก ⁶ และแม่น้ำของมันจะนำเหมีน และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ต้นอ้อและกอปรือจะเหี่ยวแห้ง ⁷ กอแขมที่แม่น้ำ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ และทั้งสิ้นที่หว่านลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไป จะถูกไล่ไปเสียและไม่มีอีก ⁸ ชาวประมงจะร้องทุกข์คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไร้ทุกข์ และผู้ที่ทอดแหลงในน้ำจะอ่อนระทวย ⁹ คนงานที่หริปานจะอับอาย ทั้งคนที่ทอดผ้าขาวด้วย ¹⁰ บรรดาผู้ที่ทำเชือกและสระน้ำสำหรับปลา เป้าหมายของเขาจะถูกบีบคั้น ¹¹ พวกเจ้านายแห่งโคอันโงเวลาทีเดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาด

ของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโง่เขลา พวกเขาจะพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไร้ว่า □ ข้าพระองค์
เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ □ 12 พวกเขาอนุญาตให้ไหน นักปราชญ์
ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขาบอกท่านและให้เขาทำให้แจ้งข้าฯ พระเยโฮวาห์จอมโยธามีพระ
ประสงค์จะไว้กับอียิปต์ 13 เจ้านายแห่งโคอันกลายเป็นคนโง่ และเจ้านายแห่งโนฟลุกหลอก
ลวงแล้ว บรรดาผู้ที่เป็ยศิลาหมมเอกของตระกูลของอียิปต์ ได้นำอียิปต์ให้หลงไป 14 พระเย
โฮวาห์ทรงปลดวงจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้ในอียิปต์ และเขาทั้งหลายได้กระทำให้อียิปต์แะ
เขื่อนในการกระทำทั้งสิ้นของมัน ดังคนเมาโซเซอยู่บนสิ่งที่เขาเอาเจียน 15 ไม่มีอะไรที่จะ
กระทำได้เพื่อช่วยอียิปต์ ซึ่งหวั่กิด หางกิด หรือกึ่งก้านกิด ต้นกกกิด ไม่อาจจะทำได้ 16 ใน
วันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง จะเกรงกลัวและหวาดกลัวต่อพระหัตถ์ซึ่งพระเยโฮวาห์
จอมโยธาทรงกวัดแกว่งเหนือเขา 17 และแผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวแก่คนอียิปต์ เมื่อ
กล่าวชื่อให้คนหนึ่งคนใดเขาก็จะกลัว เพราะพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ซึ่ง
ทรงประสงค์ต่อเขาทั้งหลาย 18 ในวันนั้นจะมีห้าหัวเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของ
คานาอัน และปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธา เมืองหนึ่งเขาจะเรียกว่า เมืองแห่งการรื้อ
ทำลาย 19 ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งแต่พระเยโฮวาห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และ
มีเสาสำคัญแต่พระเยโฮวาห์ที่พรมแดน 20 จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอ
ียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบ
บังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มาให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเขาให้พ้น 21 และ
พระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮ
วาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเขาทั้งหลายจะปฏิญาณ
ต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม 22 และพระเยโฮวาห์จะโจมตีอียิปต์ ทรงโจมตีพลาถ ทรง
รักษาพลาถ และเขาทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอน
ของเขา และทรงรักษาเขา 23 ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรีย
จะเข้ามายังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมกันกับคนอัสซีเรีย
24 ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น
25 เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงอำนาจพระพรว่า □ อียิปต์ชนชาติของเราจึงได้รับ
พร และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมรดกของเรา □

20

อัสซีเรียจะทำลายอียิปต์และเอธิโอเปีย

1 ในปีที่ทารุณ (ผู้ซึ่งซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้มานั้น) ได้มาถึงเมืองอัชโดด
และได้ต่อสู้อยู่ที่เมืองอัชโดดนั้น 2 ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายอามอ
สว่า □ ไปแก่ผ้ากระสอบออกจากบั้นเอวของเจ้า และเอารองเท้าออกจากเท้าของเจ้า □
และท่านก็กระทำตาม เดินเปลือยกายและเท้าเปล่า 3 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ อิสยาห์ผู้รับ
ใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและเป็นมหัศจรรย์แก่อียิปต์
และแก่เอธิโอเปียจันใด 4 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอียิปต์ไปเป็นเชลย และจะกวาดคน
เอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิดกัน เป็นที่
ละอายแก่อียิปต์ 5 แล้วเขาทั้งหลายจะกลัวและอับอายด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขา
และอียิปต์ความอึดอัดของเขา 6 และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า □ ดูเถิด นี่แหละผู้ซึ่ง
เราหวังใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้
อย่างไร □

21

การะเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารเมื่อกษัตริย์เซนาเคอริบจะบุกรุก

1 การะเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมหมุนในภาคใต้พัดเกลี้ยงไป มันมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินอันน่าคร้ามกลัว 2 เขาบอกนิมิตที่เทียมหาญแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย โอ เอลามเอ๋ย จงขึ้นไป โอ มีเดียเอ๋ย จงเข้าล้อมซึ่งมันให้เกิดการถอนหายใจทั้งสิ้น เราได้กระทำให้สิ้นไปแล้ว 3 เพราะฉะนั้นบันเอาของข้าพเจ้าจึงเต็มด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดฉวยข้าพเจ้า ไว้ด้วยความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าจางใจเพราะสิ่งที่ได้ยิน ข้าพเจ้าที่อถอยเพราะสิ่งที่ได้เห็น 4 จิตใจของข้าพเจ้าฟุ้งซ่านไป ความหวาดเสียวกระทำให้ข้าพเจ้าครั่นคร้าม แสงโพล์เพลซึ่งข้าพเจ้าหวังกลับทำให้ข้าพเจ้าสิ้นสะเทือน 5 จงเตรียมสำหรับไว้ จงเฝ้าอยู่บนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้นชโลมโลไว้ด้วยน้ำมัน 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า ๗จงไป ตั้งยามให้เขาไปร้องประกาศสิ่งที่เขาเห็น ๗ เขาได้เห็นรถรบพร้อมกับพลม้าเป็นคู่ๆ รถเทียมลาเป็นคู่ๆ และรถเทียมอูฐเป็นคู่ๆ เขาได้ฟังอย่างพิเนิจพิเคราะห์ หรืออย่างพิเนิจพิเคราะห์ที่เดียว 8 แล้วผู้เห็นได้ร้องว่า ๘ พวกเขามาดุจสิงโต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยืนอยู่บนหอคอยตลอดไป ในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพระองค์ตลอดหลายคืน 9 และ ดูเถิด รถรบพร้อมพลรบกับพลม้าเป็นคู่ๆ กำลังมา ๑ และเขาตอบว่า ๑ บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว บรรดารูปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเขา พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน ๑ โอ ท่านผู้ถูกนวดและผู้ถูกฝัดของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น

การะเกี่ยวกับดูมาห์

11 การะเกี่ยวกับดูมาห์ มีคนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า ๑ คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว ๑ 12 คนยามตอบว่า ๑ ข้ามาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถาม ก็ถามเถิด จงกลับมาอีก ๑

การะเกี่ยวกับอาระเบีย

13 การะเกี่ยวกับอาระเบีย โอ กระจวนพ่อค้าของคนเดดานเอ๋ย เจ้าจะพักอยู่ในดงทึบในอาระเบีย 14 ชาวแผ่นดินเทมาได้นำน้ำมาให้คนกระหาย เขาเอาขนมปังมาต้อนรับคนลี้ภัย 15 เพราะเขาได้เห็นจากดาด จากดาดที่ซีกออก จากธนูที่โค้งอยู่ และจากสงครามซึ่งทำให้ทุกชั่วทรمانเป็นอย่างมาก 16 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า ๑ สงครามที่ทั้งสิ้นของเคดาร์จะถึงที่สุดภายในปีเดียวตามปีจ้วงลูกจ้วง 17 และนักรูที่เหลือน้อยของทแกลล์ ทหารแห่งชาวเคดาร์จะเหลือน้อย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว ๑

22

การะเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต

1 การะเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บนหลังคาเรือนนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน 2 เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มด้วยการโห่ร้อง เมืองที่อีกที่คกริกโครม นครที่เด่นโลด ผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบ หรือตายในสงคราม 3 ผู้ครองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนีกันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายนู ชายฉกรรจ์ของเจ้าทุกคนถูกจับแม้ว่าเขาได้หนีไปไกลแล้ว 4 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า ๑ โอ ยามองข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าหลังน้ำตาอย่างขมขื่น อย่าอูดสาห์

แล้วโลมข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า⁵ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่ง เป็นวาระจลาจล วาระเหยียบย่ำ และวาระขึงเหยิงในที่ลุ่มแห่งนิมิต คือการพังกำแพงลงและโห่ร้องให้แก่ภูเขา⁶ เอลามหีบแสงธนู กับเหล่ากรรพพร้อมพลรบและพลม้าและคีร์กีเฆยโล⁷ ต่อมาที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยกรรพและพลม้าจะเข้าประจำที่ประตูเมือง⁸ พระองค์ทรงเอาสิ่งปิดบังยูดาห์ไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาวูแห่งเรือนพนา⁹ ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดาวิดว่ามีหลายแห่ง แล้วท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในบ่อล่าง¹⁰ และท่านก็นับเรือนของเยรูซาเล็ม และท่านก็พังเรือนมาเสริมกำแพงเมือง¹¹ ท่านทำที่ขั้บน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสระเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงบันดาลเหตุ และมีได้เอาใจใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ไว้มานานมาแล้ว¹² ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำไห่และคร่ำครวญ ให้มีศิระหะโล้นและให้คาดตัวด้วยผ้ากระสอบ¹³ และ ดูเถิด มีความขึ้นบานและความยินดี มีการฆ่าวัว และฆ่าแกะ มีการกินเนื้อและดื่มน้ำองุ่น¹⁴ ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย¹⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงในหูของข้าพเจ้าว่า¹⁶ ¹⁷ แต่ที่เดียวที่จะไม่ลบความชั่วช้าอันนี้ให้เจ้า จนกว่าเจ้าจะตาย¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้

การพิพากษาต่อเชบนาห์

¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า¹⁶ ไปเถิด ไปหาผู้รักษาทรัพย์สมบัติคนนี้ คือไปยังเชบนาห์ ผู้ดูแลราชสำนัก และจงพูดกับเขาว่า¹⁷ เจ้ามีสิทธิอะไรที่นี่ และเจ้ามีใครอยู่ที่นี้ เจ้าจึงสกัดอุโมงค์ที่นี่เพื่อตัวเจ้าเอง ดุจคนสกัดอุโมงค์ในที่สูง และสลักที่อยู่สำหรับตนเองในศิลา¹⁸ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอย่างแรง พระองค์จะทรงฉวยเจ้าให้แน่น¹⁹ และม้วนเจ้า และขว้างเจ้าไปอย่างลูกบอลสั้ยังแผ่นดินกว้างเจ้าจะตายที่นั่น และที่นั่นจะมีกรรพอันตระการของเจ้า เจ้าผู้เป็นเทอดสูงแก่เรือนนายของเจ้า²⁰ เรา จะผลักเจ้าออกไปจากตำแหน่งของเจ้า และเจ้าจะถูกดึงลงมาจากหน้าที่ของเจ้า²¹ อยู่มาในวันนั้นเราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอลียาคิม บุตรชายฮิลคียาห์²² เราจะเอาเสื้อยศของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาผ้าคาดของเจ้าคาดเขาไว้ และจะมอบอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และเขาจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่วงศ์วานยูดาห์²³ และเราจะวางลูกกฤษฎาของวงศ์วานดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด²⁴ และเราจะดอกเขาไว้เหมือนดอกหมัดในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่นิ่งมีเกียรติแก่วงศ์วานบิดาของเขา²⁵ และเขาทั้งหลายจะแขวนไว้บนตัวเขาซึ่งส่งาราคีทั้งสิ้นของวงศ์วานบิดาของเขา ลูกหลานผู้สืบสาย ภาชนะเล็กๆทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้งสิ้น²⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นหมุดที่ปักแน่นอยู่ในที่มั่นคงจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และภาระที่อยู่บนนั้นจะถูกขจัดออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว²⁷

23

ภาระเกี่ยวกับเมืองไทรและเมืองไซดอน

¹ ภาระเกี่ยวกับเมืองไทร บรรดากำปั่นแห่งทาร์ซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะว่าเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือนหรือท่าจอดเรือ เผยให้เขาทั้งหลายประจักษ์ ณ แผ่นดินคิทธิม² ชาวเกาะเอ๋ย จงนิ่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ผ่านข้ามทะเลไป ได้ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์³ และข้ามน้ำมากหลายรายได้ของเมืองนั้นคือชาวเมืองซีโหร์ เป็นผลเกี่ยวเก็บของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ⁴ โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเถิด เพราะ

ทะเลได้พัดแล้ว ที่กำบังเข้มแข็งของทะเลพูดว่า ข้ามิได้ปวดครรภ์ หรือข้ามิได้คลอดบุตร ข้ามิได้เลี้ยงดูคนหนุ่ม หรือบ่ารุงเลี้ยงหญิงพรหมจารี⁵ เขาทั้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับ อียิปต์อย่างไร เขาจะแสนระทมอยู่ด้วยเรื่องราวเมืองไทรเออย่างนั้น⁶ จึงข้าม ไปยังทาร์ซิช เกิด ขาวเกาะเฮย จงคร่ำครวญ⁷ นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมา แต่กาลโบราณ ซึ่งเจ้าได้พำนักไปตั้งอยู่ไกล⁸ ผู้ใดได้มุ่งหมายไว้เช่นนี้ต่อเมืองไทรเอ คือ เมืองที่ไหม้มอด ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้าของ ซึ่งพวกพาณิชย์ของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหลั่งความเยอหยิ่งของสง่าราศีทั้งสิ้น เพื่อหลั่งเกียรติของผู้มีเกียรติทั้งสิ้น ในแผ่นดินโลก¹⁰ โอ ริดานแห่งทาร์ซิชเฮย จงผ่านแผ่นดินของเจ้าข้าม ไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีกำลังอีกเลย¹¹ พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือทะเล พระองค์ทรงบันดาลให้บรรดาราชาอาณาจักรสันตะเทือน พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับเรื่องเมืองแห่งพาณิชย์ เพื่อจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของมันเสีย¹² และพระองค์ตรัสว่า โอ ริดาพรหมจารีผู้ถูกบีบบังคับแห่งไซดอนเฮย เจ้าจะไม่ลึงโลดต่อไปอีก จงลุกขึ้นข้าม ไปคิทธิมเกิด แม้ที่นั่นเจ้าก็จะไม่มีความสงบ¹³ จงดูแผ่นดินแห่งคนเคลเดียเกิด คนชาตินี้ยังไม่มีขึ้นมา จนกว่าคนอัสซีเรียสถาปนาแผ่นดินนั้นไว้สำหรับคนที่อาศัยอยู่ ตามถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้ก่อเชิงเทินของเขาขึ้น พวกเขาก่อวังทั้งหลายของเขาขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่ปรักหักพัง¹⁴ บรรดากำปั่นแห่งทาร์ซิชเฮย จงคร่ำครวญเกิด เพราะว่าที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าถูกทิ้งร้างเสียแล้ว¹⁵ ต่อมาในวันนั้น เขาจะลิมเมืองไทรเอเจ็ดสิบปี อย่างกับอายุของกษัตริย์องค์เดียว พอสิ้นเจ็ดสิบปีไทรเอจะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยาว่า¹⁶ โอหญิงแพศยาที่เขาลิมแล้วเฮย จงหยิบพิณเขาคู่เดินไปทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงไพเราะ ร้องเพลงหลายๆบท เพื่อเขาจะระลึกเจ้าได้¹⁷ ต่อมาเมื่อสิ้นเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมือง ไทรเอ และเมืองนั้นจะกลับ ไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นซู้กับบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นบนพื้นโลก¹⁸ สินค้าของมันและสินจ้างของมันจะเป็นของบริสุทธิภัยแต่พระเยโฮวาห์ จะไม่สะสมไว้หรือเก็บนิ่งไว้ แต่สินค้าของมันจะอำนวยความสะดวกและเสื้อผ้างามแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

24

พอสมัยความทุกข์ต่างๆผ่านไปแล้วก็จะเกิดยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

1 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลกและกระจายผู้อาศัยของมัน² และจะเป็นอย่างนั้นต่อปโรทิต อย่างเป็นนกับประชาชน ต่อนายของเขา อย่างเป็นกับทาส ต่อนายผู้หญิงของเขา อย่างเป็นกับสาวใช้ ต่อผู้ชาย อย่างเป็นกับผู้ชาย ต่อผู้ยืม อย่างเป็นกับผู้ให้ยืม ต่อผู้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย อย่างผู้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย³ แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว⁴ โลกก็ไว้ทุกข์และเหี่ยวแห้งไป พิภพก็อ่อนระทวยและเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระทวยไป⁵ โลกนี้มีราศีเพราะผู้อาศัยในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในดินแดนนั้น⁶ เพราะฉะนั้นคำสาปก็กลืนโลก และผู้ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญ มีคนเหลือน้อย⁷ น้ำองุ่นใหม่ก็ไว้ทุกข์ เกาฮุ่นก็อ่อนระทวย จิตใจที่รื่นเริงทั้งปวงก็ถอนหายใจ⁸ เสียงสนุกสนานของรามะนาก็เงียบ เสียงของผู้เฝ้ายามก็หยุดเสีย เสียง

สนุกสนานของพินเขาคู่ก็เงียบ ⁹ เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นพร้อมกับการร้องเพลงอีก เมรัยก็จะเป็นของขมแก่ผู้ที่ดื่ม ¹⁰ เมืองที่จลาจลแตกหักเสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใครเข้าไป ¹¹ มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่องเหล้าองุ่น ความชื่นบานทั้งสิ้นก็เหือกเย็นลงแล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็หายสูญไป ¹² มีการรกร้างว่างเปล่าทั้งไว้ในเมือง ประตูนเมืองก็ถูกทุบทำลายเสีย ¹³ เพราะจะเป็นเช่นนี้อยู่ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย อย่างกับเมื่อต้นมะกอกเทศถูกเขย่า อย่างเมื่อการเก็บเล็ตามเถาองุ่นสิ้นลง ¹⁴ เขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงของเขาขึ้น เขาจะร้องเพลงฉลองความโอ้อวดระการของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้ร้องจากทะเล ¹⁵ เพราะฉะนั้นในรุ่งอรุณจงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ ในเกาะทั้งหลายแห่งทะเลจงถวายแด่พระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ (สดด 2:5; วา 7:14)

¹⁶ ตั้งแต่ที่สุดปลาย โลกเรา ได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญ ว่าสง่าราศีจะมีแก่ผู้ชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าก็ฝ่ายพอม ข้าพเจ้าก็ฝ่ายพอม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคนทรยศประพฤติอย่างทรยศยิ่ง เอย คนทรยศประพฤติอย่างทรยศยิ่ง ¹⁷ โอ ชาวแผ่นดินโลกเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพรางและกับกิม่าทันเจ้าแล้ว ¹⁸ ต่อมาผู้ใดหนีเมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้น จะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่าหน้าตาของฟ้าสวรรค์ก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ¹⁹ โลกแตกสลายสิ้นเชิงแล้ว โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ โลกถูกเขย่าอย่างรุนแรง ²⁰ โลกก็จะชวนเซ ไปอย่างคนเมา มันจะแกว่งไปอย่างเพิง การละเมิดของโลกจะหนักอยู่บนมัน และมันจะล้มและจะไม่ลุกอก ²¹ ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษบรรดาของฟ้าสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ และบรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกในแผ่นดินโลก

การเป็นขึ้นมาจากความตายครั้งแรก

²² เขาทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน ดั่งนักโทษในคุกมืด เขาทั้งหลายจะถูกกักขังไว้ในคุก และต่อมาหลายวันเขาจึงจะถูกลงโทษ ²³ แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะอับอาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงราชย์บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็ม และสง่าราศีจะปรากฏต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของพระองค์

25

การมีชัยในยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะขอบพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำกรมหัศจรรย์ แผนงานที่พระองค์ทรงดำริไว้มานานมาแล้วก็สัตย์ซื่อและเป็นความจริง ² เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นที่ปรักหักพัง วังของชนต่างด้าวไม่เป็นเมืองต่อไปอีก จะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย ³ เพราะฉะนั้นประชาชาติที่แข็งแรงจะถวายสง่าราศีแด่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่ทารุณจะเกรงกลัวพระองค์ ⁴ เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่ทารุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง ⁵ เหมือนความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความร้อนฉันใด กิ่งของผู้ทารุณก็จะถูกตัดลงฉันนั้น ⁶ บนภูเขานี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงจัดการเลี้ยงสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นการเลี้ยงด้วยของอันทิ เป็นการเลี้ยงด้วยน้ำองุ่นที่คดตะกอนแล้ว ด้วยของอันทิมีไขมันในกระดูเพิ่มเติม

ด้วยน้ำองุ่นตกตะกอนที่กรองแล้ว ⁷ และบนภูเขานี้พระองค์จะทรงทำลายผ้าคลุมหน้าซึ่งคลุมหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย และม่านซึ่งกางอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ ⁸ พระองค์จะทรงกลืนความตายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอาการลบล้างชนชาติของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว ⁹ ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า อดุเกิด นี่คือพระเจ้าของเราทั้งหลาย เราได้รอคอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระเยโฮวาห์ เราได้รอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ ¹⁰ เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะพักอยู่บนภูเขานี้ และโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงภายใต้พระองค์ เหมือนเหยียบฟางลงในหลุมมูลสัตว์ ¹¹ และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ดึงคนวัยน้ากวางมือวัยน้า และพระองค์จะทรงให้ความเยือกเย็นของเขาดำลงพร้อมกับฝีมือน้ำข่านาญของเขา ¹² ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียดลง และเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั่งถึงพงคลี

26

เพลงของผู้ที่รอดแล้วในยุคแห่งอาณาจักรของพระคริสต์

1 ในวันนั้นเขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ ไร่ร้างเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ ² จงเปิดประตูเมืองเกิด เพื่อประชาชาติที่ขอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา ³ โฉนดในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาว่างใจในพระองค์ ⁴ ว่างใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าล้นนรินทร์ ⁵ เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง ต่ำลงถึงดิน พระองค์ทรงให้มันลงที่พงคลี ⁶ เท้าเหยียบมัน คือเท้าของคนยากจน คืออย่างเท้าของคนขัดสน ⁷ หนทางของคนขอบธรรมก็ราบเรียบ พระองค์ผู้เที่ยงธรรมทรงกระทำให้อิทธิของคนขอบธรรมราบรื่น ⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์อยู่ ในวิถีแห่งคำตัดสินของพระองค์ พระนามอันเป็นที่ระลึกของพระองค์ เป็นที่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา ⁹ จิตใจของข้าพระองค์อยาก ได้พระองค์ในกลางคืน จิตวิญญาณภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน เพราะเมื่อคำตัดสินของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวพิภพจะได้เรียนรู้ถึงความชอบธรรม ¹⁰ ถ้าสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว เขาก็จะไม่เรียนรู้ความชอบธรรม เขาจะประพุดต้อยอดุติธรรมในแผ่นดินที่เที่ยงธรรม และจะมองไม่เห็นความโอ้อวดระการของพระเยโฮวาห์ ¹¹ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์ชูขึ้น เขาก็จะมองไม่เห็น แต่เขาจะมองเห็น และจะได้อับอาย เพราะเขามีความอิจฉาต่อชนชาติของพระองค์ เอย ไฟแห่งส่วนปฏิปักษ์ของพระองค์จะเผาผลาญเขาเสีย ¹² ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะสถาปนาสันติภาพเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำบรรดากิจการของพระองค์เพื่อข้าพระองค์เช่นเดียวกัน ¹³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอันนอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวกข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระนามของพระองค์เท่านั้น ¹⁴ เขาทั้งหลายตายแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตอีก เขาเป็นชาวแดนคนตาย เขาจะไม่เป็นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นพระองค์ได้ทรงเย็บเยียนและทรงทำลายเขา และทรงกวาดความระลึกถึงเขาทิ้งสิ้นเสีย ¹⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ได้ทรงรับสร้างราศี พระองค์ทรงขยายเขตแดนของแผ่นดินไกล ไปจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก ¹⁶ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในยามทุกขใจเขาได้แสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายหลังคำอธิษฐาน

ออกมาในเมื่อการตีสอนอยู่เหนือเขาทั้งหลาย 17 ตังหญิงมีครรภ์ เมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาคลอด ก็เจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างจับพัสัน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ในสายพระเนตรของพระองค์ 18 ข้าพระองค์มีครรภ์ ข้าพระองค์บิดตัว เป็นเหมือนข้าพระองค์คลอดลม ข้าพระองค์มิได้ทำการช่วยให้พ้นในแผ่นดินโลก และชาวพิภพมิได้ลืมลง 19 คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ ผู้อาศัยอยู่ในพงคลิเอ๋ย จงตื่นเถิดและร้องเพลง เพราะน้ำค้างของเจ้าเป็นเหมือนน้ำค้างบนผัก และแผ่นดินโลกจะให้ชาวแดนคนตายเป็นขึ้น

อิสราเอลพที่ลี้ภัยในสมัยความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ (วา 12:14)

20 มาเถิด ขนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในหีบของเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป 21 เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลังอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมัน ไว้อีก

27

อิสราเอลจะถูกรวบรวมกันอีก

1 ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษด้วยพระแสงอันร้ายกาจ ยิ่งใหญ่ และแข็งแกร่งของพระองค์ต่อเลวีอาธาน ซึ่งเป็นพญานาคที่ฉกกัด คือเลวีอาธานพญานาคที่ขด และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล 2 ในวันนั้น จงร้องเพลงถึงเธอว่า ภาสวนองุ่นแห่งน้ำองุ่นสีแดง 3 เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้รักษาคุณแลมัน เราจะรดน้ำมันอยู่ทุกขณะ เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะรักษามัน ไว้ทั้งกลางวันกลางคืน 4 เราไม่มีความพิโรธใครเล่าจะให้มีหนามย่อยหนามใหญ่ขึ้นมาสู้รบกับเรา เราจะออกรบกับมัน เราจะเผามันเสียด้วยกัน 5 หรือให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเราเพื่อให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา 6 พระองค์จะทรงกระทำให้คนที่ออกมาจากยาโคบหยิ่งรัก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม 7 พระองค์ทรงไยดีเขาอย่างที่พระองค์ไยดีเขาทั้งหลายที่ไยดีเขาหรือ หรือเขาถูกฆ่าอย่างคนทั้งหลายที่ถูกเขาฆ่าแล้ว 8 ด้วยการขับไล่ ด้วยการกวาดไปเป็นเขลย พระองค์ทรงต่อสู้แย้งกับเขาพระองค์ ทรงกวาดเขาไปด้วยลมแดดเดือดของพระองค์ในวันแห่งลมตะวันออก 9 เพราะฉะนั้นจะลบความชั่วช้าของยาโคบอย่างนี้แหละ และนี่เป็นผลเต็มขนาดในการปลดบาปของเขา คือเมื่อเขาทำศिला ทั้งสิ้นของแท่นบูชาให้เป็นเหมือนหินดินสอพองที่ถูกบดเป็นชิ้นๆ จะไม่มีเสารูปเคารพหรือรูปเคารพตั้งอยู่ได้ 10 เพราะเมืองหน้าด่านก็จะรกร้าง ที่อาศัยก็ถูกละทิ้งและทอดทิ้งอย่างกับถิ่นทุรกันดาร ลูกวัวจะหากินอยู่ที่นั่น มันจะนอนลงที่นั่นและกินกิ่งไม้ในที่นั้น 11 เมื่อถึงนั้นแห่ง มันก็จะถูกหัก พวกผู้หญิงก็มาเอามัน ไปก่อไฟ เพราะนี่เป็นขนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทรงสร้างเขาก็จะไม่สงสารเขา ผู้ที่ทรงปั้นเขาจะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เขา 12 ต่อมาในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงนำเอาชาวตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงสาธารณธิปไตยโอ ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกเก็บรวบรวมเข้ามาที่ละคนๆ 13 และอยู่มาในวันนั้นเขาจะเป่าแตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพินาศอยู่ในแผ่นดินฮัสซียะห์ และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอิบิปต์จะมานมัสการพระเยโฮวาห์ บนภูเขาบาริสลูทที่เยรูซาเล็ม

28

เอเฟราอิมจะถูกกวาดไปเป็นเฉลย (2 พกษ 17:3-18)

1 วิบัติแก่มงกุฏอันโอ้อ่า แก่คนซี้เมาแห่งเอเฟราอิม ซึ่งความงามอันรุ่งเรืองของเขาเหมือนดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดาผู้ที่เหล้าองุ่นมีชัย 2 ดุเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือนพายุลูกเห็บ อันเป็นพายุทำลาย เหมือนพายุน้ำที่กำลังไหลท่วม ซึ่งจะเหวี่ยงลงถึงดินด้วยพระหัตถ์³ มงกุฏอันโอ้อ่าคือคนซี้เมาแห่งเอเฟราอิม จะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า⁴ และความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลที่แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อคนเห็นเข้าก็กินมันเสียพอลงมือเขาเท่านั้น⁵ ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะเป็นมงกุฏแห่งสง่าราศี และเป็นมงกุฏแห่งความงาม แก่คนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์⁶ และเป็นวิญญูณแห่งความยุติธรรมแก่เขาผู้หนึ่งพิพากษา และเป็นกำลังของผู้เหล่านั้นผู้ให้การสงครามกลับเสียที่ประตูเมือง⁷ เขาเหล่านั้นชมชานไปด้วยเหล้าองุ่นเหมือนกัน และโซเซไปด้วยเมรัย ฟูโรหิตและผู้พยากรณ์ก็ชมชานไปด้วยเมรัย เขาทั้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล้าองุ่น เขาโซเซไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาสะดุดในการให้คำพิพากษา⁸ เพราะสำหรับทุกสารพัดก็มีอาเจียนและความโสโครกเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด⁹ เขาจะสอนความรู้ให้แก่ใคร เขาจะให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอน ให้แก่คนเหล่านั้นที่หยานมหรือ หรือให้แก่คนเอามาจากอก¹⁰ เพราะเป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้นิด ที่นั่นน้อย¹¹ เปล่า แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว¹² คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า ปืนคือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเห็นเดเห็น้อย และนี่คือการพักผ่อน ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟัง¹³ เพราะฉะนั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์จึงเป็นอย่างนี้แก่เขา เป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ เป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้นิด ที่นั่นน้อย เพื่อเขาจะไปและถอยหลัง และจะแตก และจะติดบ่วงและจะถูกจับไป

ความหายนะของเอเฟราอิมได้ตั้งเดือนยูดาห์

14 เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายคนมักเยาะเย้ยเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ คือเจ้าผู้ปกครองชนชาตินี้ในเยรูซาเล็ม¹⁵ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวแล้วว่า เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และเราทำความตกลงไว้กับนรก เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป จะไม่มาถึงเรา เพราะเราทำให้ความเท็จเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเราได้กำบังอยู่ในความมธุรส¹⁶ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดุเถิด เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบแล้ว เป็นศิลามุมเอกอย่างประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง เขาผู้นั้นที่เชื่อจะไม่รีบร้อน¹⁷ และเราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกวัด และความชอบธรรมให้เป็นลูกดึง และลูกเห็บจะกวาดเอาความเท็จอันเป็นที่ลี้ภัยไปเสีย และน้ำจะท่วมท้นที่กำบัง¹⁸ แล้วพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของเจ้ากับนรกจะไม่ดำรง เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป เจ้าจะถูกเหยียบย่ำลงด้วยโทษนั้น¹⁹ มันผ่านไปบอยเท่าใด มันก็จะเอาตัวเจ้า เพราะมันจะผ่านไปเข้าแล้วเข้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อเข้าใจขาว ก็จะทำให้เกิดความสยดสยองของท่าน²⁰ เพราะที่นอนนั้นสั้นเกินที่คนหนึ่งคนใดจะเหยียดอยู่บนนั้น และผ้าห่มก็แคบไม่พอคลุมตัว²¹ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลุกขึ้นอย่างที่ยับนภูเขาเปรีซิม พระองค์จะพระพิโรธอย่างที่ไม่หุบเขากิเบโอน เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์นั้นประหลาด และเพื่อกระทำงานของพระองค์ งาน

ของพระองค์ก็แปลก ²² เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเป็นคนเยาะเย้ย เกลือกว่าพันธะของเจ้าจะเข้มงวดขึ้น เพราะข้าพเจ้า ได้ยินกฤษฎีกากำหนดการทำลายเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นแล้ว จากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ²³ เจียหุลงซี และฟังเสียงข้าพเจ้า สดับซี และฟังคำพูดของข้าพเจ้า ²⁴ เขาผู้ไถนาเพื่อหว่าน ไถอยู่เสมอหรือ เขาเบิกดินและคราดอยู่เป็นนิตย์หรือ ²⁵ เมื่อเขาปราบผิวลงแล้ว เขาไม่หว่านเทียนแดงและยี่หระ เขาไม่ใส่ข้าวสาลีเป็นแถว และข้าวบาร์เลย์ในที่อันเหมาะของมัน และหว่านข้าวไร ไรเป็นคันแดนหรือ ²⁶ เพราะพระเจ้าของเขาทรงสั่งสอนเขาถูกต้อง พระองค์ได้สอนเขา ²⁷ เขาไม่วาดเทียนแดงด้วยเลื่อนนวดข้าว และเขาไม่เอาล้อเกวียนกลิ้งทับยี่หระ แต่เขาเอาไม้พลองตีเทียนแดงให้หลุดออก และเอาตะบองตียี่หระ ²⁸ คนโง่บดข้าวที่ทำขนมปังหรือ เปล่าเลย เขาไม่นวดมันเป็นนิตย์ เมื่อเขาขับล้อเกวียนเทียมม้าทับมันแล้ว เขามิได้บดมันด้วยคนยี่หระ ²⁹ เรื่องนี้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาด้วย พระองค์มีศจลรย์นักในการปรึกษา และวิเศษในเรื่องการกระทำ

29

คำตักเตือนแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม

¹ วิบัติแก่อารีเอล อารีเอล นครซึ่งดาวิดทรงตั้งค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีเทศกาลถวายเครื่องบูชาตามรอบของมัน ² เรายังจะให้อารีเอลทุกขใจ จะมีการร้องคร่ำครวญและร้องทุกข์ และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอารีเอลแก่เรา ³ และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อมเจ้ากับบรรดาหอรบ และเราจะยกเชิงเทินขึ้นสู่เจ้า ⁴ และเจ้าจะถูกเหยียบลง เจ้าจะพุดมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลก คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในพงคลี เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพูดของเจ้าจะกระซิบออกมาจากพงคลี ⁵ แต่มวลชาวต่างประเทศของเจ้าจะเหมือนพงคลีละเอียด และผู้นำกลัวทั้งมวลจะเหมือนแกลบที่ฟุ้งหายไป เออ ชั่วประเดี๋ยวเดียวและในทันทีทันใด ⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเยี่ยมเยียนเจ้าด้วยฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วยพายุและพายุแรงกล้า ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ ⁷ และมวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับอารีเอล ทั้งหมดที่ต่อสู้กับเขาและกับที่กำบังเข้มแข็งของเขาและทำให้เขาทุกขใจ จะเป็นเหมือนความฝันคือนิมิตในกลางคืน ⁸ อย่างเมื่อคนหิวฝันว่า ดูเถิด เขากำลังกินอยู่ และตื่นขึ้นก็ยังมีหิวอยู่ จิตใจเขาไม่อิ่ม หรือเหมือนเมื่อคนกระหายฝันว่า ดูเถิด เขากำลังดื่มอยู่ แล้วตื่นขึ้นมา ดูเถิด อ่อนเปลี้ย จิตใจของเขายังแห้งผาก มวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับยูดาห์ก็จะเป็นเช่นนั้น

พิธีการต่างๆทางศาสนาทำให้พระเจ้าพอพระทัยมิได้

⁹ จงร้องและงงงวย จงร้องเรียกและร้องไห้ เขามินเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาโซเซแต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย ¹⁰ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเวทียูญาณแห่งความหลับสนิทลงเหนือเจ้า และปิดตาของเจ้า และพระองค์ทรงคลุมตาของพวกผู้พยากรณ์ พวกเจ้านายและพวกผู้ทำนายของเจ้า ¹¹ และแก่ท่านทั้งหลาย นิมิตนี้ทั้งสิ้นได้กลายเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ประทับตรา เมื่อคนให้แก่คนหนึ่งทีอ่านได้ กล่าวว่า □อ่านนี้ซี□ เขาว่า □ข้าอ่านไม่ได้เพราะมีตราประทับ□ ¹² และเมื่อเขาให้หนังสือแก่คนหนึ่งทีอ่านไม่ได้ กล่าวว่า □อ่านนี้ซี□ เขาว่า □ข้าไม่รู้หนังสือ□ ¹³ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจากเรา เขาขำกรงเราเพียงแต่เหมือนเป็นข้อบังคับของมนุษย์ที่สอนกันมา ¹⁴ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะทำสิ่งมหัศจรรย์กับชนชาตินี้ อีกทั้งการประหลาดและอัศจรรย์ สถิติปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของคนทีเข้าใจจะถูกปิดบังไว้ ¹⁵ วิบัติแก่ผู้ที่

พยายามซ่อนแผนงานของเขาไว้ลึกจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งการกระทำของเขายู่ในความมืด ผู้ซึ่งกล่าวว่า □ใครเห็นเรา ใครจำเราได้□ 16 แนนอนความวิปริตของเจ้าจะถือว่าช่างปั้นเท่า กับดินเหนียว และสิ่งที่ถูกสร้างจะพูดเรื่องผู้สร้างมันว่า □เขาไม่ได้สร้างข้า□ หรือสิ่งที่ถูกปั้น ขึ้นจะพูดเรื่องผู้ปั้นมันว่า □เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย□ อย่างนี้หรือ

อิสราเอลจะได้รับพระพรในอนาคต

17 ไม่ใช่อีกนิดหน่อยเท่านั้นหรือ ที่เลบานอนจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้จะไม่ถือว่าเป็นป่า 18 ในวันนั้นคนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอด จะเห็นออกมาจากความคลุมและความมืดของเขา 19 คนใจอ่อนสุภาพจะได้รับความชื่นบาน สดใสในพระเยโฮวาห์เพิ่มขึ้น และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะสิงโลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอ - อิสราเอล 20 เพราะว่ามีผู้ยากลัวจะสูญไป และผู้เยาะเย้ยจะถูกพลาญไป และคนทั้งปวงที่เฟ้อรอคอยที่จะกระทำกรอันชั่วช้าจะถูกตัดขาด 21 คือผู้ที่ใส่ความคนอื่นด้วยถ้อยคำของเขา และวางบ่วงไว้ดักเขาผู้กล่าวคำขานที่ประตุมือง และด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นแก่นสาร เขากีดกันคนชอบธรรมเสีย 22 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ผู้ทรง ไถ้อับราฮัม ตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับวงศ์วานของยาโคบว่า □ยาโคบจะไม่ต้องอับอายอีก หน้าของเขาจะไม่ซีดลงอีกต่อไป 23 เพราะเมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขาซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเราในหมู่พวกเขา เขาทั้งหลายจะถือว่านามของเราบริสุทธิ์ เขาทั้งหลายจะถือว่าองค์บริสุทธิ์ของยาโคบบริสุทธิ์ และจะกลัวเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล 24 และบรรดาผู้ที่ผิดฝ่ายจิตใจจะมาถึงความเข้าใจ และบรรดาผู้ที่บ่นพึมพำจะยอมเรียนรู้หลักคำสอน□

30

การกระทำสำนึสัญญากับอียิปต์เป็นความบาป

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า วิบัติแก่ลูกหลานที่ดื้อดึง ผู้กระทำแผนงาน แต่ไม่ใช่ของเรา ผู้ปกคลุมด้วยเครื่องปกปิด แต่ไม่ใช่ตามน้ำใจเรา เขาจะเพิ่มบาปซ้อนบาป 2 ผู้ออกเดินลงไปยังอียิปต์ โดยไม่ขอคำปรึกษาจากปากของเรา เพื่อจะเข้มแข็งในการสู้รบกับฟาโรห์ เพื่อจะวางใจในร่มเงาของอียิปต์ 3 เพราะฉะนั้นการสู้รบกับฟาโรห์จะกลับเป็นความอับอายของเจ้า และการวางใจในร่มเงาของอียิปต์จะกลับเป็นที่ขายหน้าของเจ้า 4 เพราะแม้ว่าข้าราชการของเขายู่ที่ไคอัน และทูตของเขาไปถึงฮานเนส 5 ทุกคนได้รับความอับอายโดยชนชาติหนึ่ง ซึ่งช่วยเขาไม่ได้ ซึ่งมีได้นำความช่วยเหลือหรือประโยชน์มาให้ ได้แต่ความอับอายและความขายหน้า□ 6 ภาระเรื่องสัตว์ป่าแห่งภาคใต้ เขาทั้งหลายบรรทุกทรัพย์สมบัติของเขา บนหลังลาและบรรทุกทรัพย์สินของเขาบนโหนกอูฐ ไปตลอดแผ่นดินแห่งความยากลำบากแสนระทม ที่ซึ่งสิงโตหนุ่มและสิงโตแก่ ฐร้าย และงูแมวเซาออกมา ไปยังชนชาติหนึ่งซึ่งจะช่วยเขาไม่ได้ 7 เพราะความช่วยเหลือของอียิปต์นั้นไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้นเราจึงเรียกเขาว่า □ความเข้มแข็งของเขาคือให้หนังเฉยเฉย□ 8 บัดนี้ ไปเถอะ เขียนลงไว้บนแผ่นดินจาริกต่อหน้าเขา และจดไว้ในหนังสือเพื่อในเวลาที่จะมาถึง จะเป็นสักขีพยานเป็นนิตย์ 9 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นชนชาติที่ดื้อดึง เป็นลูกขี้บด เป็นหลานที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ 10 ซึ่งกล่าวแก่พวกผู้ทำนายว่า □อย่าเห็นเลย□ และแก่ผู้พยากรณ์ว่า □อย่าพยากรณ์สิ่งที่ถูกต้องแก่เราเลย จงพูดสิ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์มาเถา 11 ออกจากทางเสีย หันเสียจากวิถี □ห้องบริสุทธิ์ของอิสราเอลพื้นหน้าพื้นตาของเราเสีย□ 12 เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า □เพราะเจ้าดูหมิ่นถ้อยคำนี้ และวางใจในการบีบบังคับ

และการทุจริต และพึงอาศัยสิ่งเหล่านั้น ¹³ เพราะฉะนั้นความชั่วช้านี้จะเป็นแก่เจ้าเหมือน กำแพงสูงแยกออก โผล่ออกไปกำลังจะพัง ซึ่งจะพังอย่างปัจจุบันทันด่วนในพริบตาเดียว ¹⁴ พระองค์จะทรงกระทำให้แตกเหมือนภาชนะของช่างหม้อแตก ซึ่งแตกเป็นชิ้นๆอย่างไม่มีปราณี ชิ้นที่แตกนั้นไม่พบชิ้นดีพอที่จะตักไฟออกจากเตา หรือใช้ตักน้ำออกจากบ่อเก็บน้ำ

คนอิสราเอลต้องกลับใจขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า

¹⁵ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ¹⁵ ในการกลับ และหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอด กำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความไว้วางใจ และ เจ้าก็ไม่ยอมทำตาม ¹⁶ แต่เจ้าทั้งหลายว่า โออย่าเลย เราจะชี้มาเหนือไป ¹⁶ เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ ¹⁶ เราจะชี้มาเร็วจัด ¹⁶ เพราะฉะนั้นผู้ไล่ตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด ¹⁷ คนพินหนึ่งจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนคนเดียว เจ้าทั้งหลายจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนห้า คน จนจะเหลือแต่เจ้าเหมือนเสาธงบนยอดภูเขา เหมือนอาถรรพ์สัญญาณบนเนิน ¹⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงคอยที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องเพื่อจะเมตตาเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์จะได้รับพระพร ¹⁹ เพราะประชาชนจะอาศัยในศิโยน ณ เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ร้องให้อีกต่อไป เมื่อได้ยินเสียงเจ้าร้องทูล พระองค์จะทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบเจ้า ²⁰ และถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานอาหารแห่งความยากลำบาก และน้ำแห่งความทุกข์ใจให้แก่เจ้า ถึงกระนั้นครุหังหลายของเจ้าจะไม่ซ่อนตัวในมุมอีกเลย แต่ตาของเจ้าจะเห็นครุหังของเจ้า ²¹ และเมื่อเจ้าหันไปทางขวาหรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินวงเข่าหลังเจ้าว่า ²¹ นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้ ²² แล้วเจ้าจะทำลายรูปเคารพสลักอบเงินของเจ้า และรูปเคารพหล่อซบทองคำของเจ้า เจ้าจะกระจายมันไปอย่างผ้านามัย และเจ้าจะกล่าวแก่มันว่า ²² ไปให้พ้น ²³ และพระองค์จะประทานฝนให้แก่เมล็ดพืชซึ่งเจ้าหว่านลงที่ดิน และประทานข้าวซึ่งเป็นผลผลิตของดิน และข้าวจะอุดมและสมบูรณ์ ในวันนั้นวัวของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่ ²⁴ และวัวกับลาที่ใช้ทำงานจะกินข้าวใส่เกลือ ซึ่งใช้ฟัวและส้มซัด ²⁵ และบนภูเขาสูงทุกแห่ง และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำ ลำธารที่มีน้ำไหลในวันที่มีการประหารอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อหอคอยพังลง ²⁶ ยิ่งกว่านั้นแสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นเจ็ดเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของเจ็ดวัน ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพันรอยบาดเจ็บแห่งชนชาติของพระองค์ และรักษาบาดแผลซึ่งเขาถูกพระองค์ทรงตีนั้น ²⁷ ดูเถิด พระนามของพระเยโฮวาห์มาจากที่ไกล ร้อนด้วยความกริ้วของพระองค์ ภาระนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว และพระชีวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ ²⁸ พระปัสสาสะของพระองค์เหมือนลำธารท่วมท้น ที่ท่วมถึงกลางคอ เพื่อจะร้อนบรรดาประชาชาติด้วยตะแกรงแห่งความไร้สาระ และจะมีบังเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ซากกรรไกรของชนชาติทั้งหลาย ²⁹ เจ้าจะมีบทเพลงอย่างคินที่มีเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมีใจยินดีอย่างคนที่ออกเดินตามเสียงปี่ เพื่อไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล ³⁰ และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้พระสุรเสียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน และจะทรงให้เห็นพระกรฟาดลงของพระองค์ ด้วยความกริ้วอย่างเกรี้ยวกราด และเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ พร้อมกับฝนกระหน่ำและพายุ และลูกเห็บ ³¹ คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงโบยตีด้วยพระคทาของพระองค์ ³² และงังหะจะไม่เรียวลงโทษทุกงังหะซึ่งพระเยโฮวาห์โบยลงเหนือเขาจะเข้ากับเสียงร่ำมนานและพิณเขาคู่ พระองค์จะทรงต่อสู้เขาด้วยสงครามฟาดฟัน ³³ เพราะโทเฟท์ก็จัดไว้นานแล้ว เออ เตรียม

ไว้สำหรับกษัตริย์ เริงตะกอนก็ลึกและกว้าง พร้อมไฟและฟินมากมาย คือพระปัสสาสะของพระเยโฮวาห์เหมือนธารกำมะถันมาจุดให้ลุก

31

พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม

1 วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปที่อียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพึ่งม้า ผู้ที่วางใจในรถรบเพราะมีมาก และวางใจในพลม้า เพราะเขาทั้งหลายแข็งแรงนัก แต่มิได้หมายพึ่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์² แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเฉลียวฉลาด และจะนำภัยพิบัติมาให้ พระองค์จะมีได้ทรงเรียกพระวจนะของพระองค์ขึ้นมา แต่จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศาคณาผู้กระทำความผิด และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า³ คนอียิปต์เป็นคน และไม่ใช้พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขาเป็นเนื้อหนัง และไม่ใช่วิญญาณ เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก ทั้งผู้ช่วยเหลือก็จะสะดุด และผู้ที่รับการช่วยเหลือก็จะล้ม และเขาทั้งหลายจะล้มเหลวด้วยกัน⁴ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ๐ดังสิ่งโตหรือสิงโตหนุ่มค้ำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน และเมื่อเขาเรียกผู้เลี้ยงแกะหมู่หนึ่งมาสู่มัน มันจะไม่คร้ำมกลัวต่อเสียงของเขาทั้งหลาย หรือยอห์นต่อเสียงอึงคะนึงของเขา ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะเสด็จลงมาเพื่อสู้รบเพื่อภูเขาศิโยนและเพื่อเนินเขาของมัน⁵ เหมือนนกบินร่อนอยู่ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงเว้นเสีย และสงวนชีวิตไว้⁶ จึงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ประชาชนอิสราเอลได้ตกฏอย่างร้าย⁷ เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมีมือของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างบาปหนาสำหรับตัวเจ้า⁸ และคนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์ และดาบซึ่งไม่ใช่ของคนต่ำต้อยจะกินเขาเสีย และเขาจะหนีจากดาบและคนหนุ่มของเขาจะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง⁹ เขาจะข้ามที่กำบังของเขาไป เพราะความหวาดกลัว และพวกเจ้านายของเขาจะเกรงกลัวรณนั้น ๐พระเยโฮวาห์ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม ตรัสดังนี้แหละ

32

อาณาจักรของพระคริสต์ในอนาคต คือความหวังของอิสราเอล

1 ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม² และผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน เหมือนธารน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาศิลาในแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย³ แล้วตาของคนที่จะเห็นจะมีได้หลับ และหูของคนที่จะฟังจะได้ยิน⁴ จิตใจของคนที่จะเข้าใจความรู้ และลิ้นของคนติดอ่างจะพูดฉานอย่างทันควัน⁵ เขาจะไม่เรียกคนเลวทรามว่าคนใจกว้างอีก หรือคนถ้อยว่าเป็นคนอารี⁶ เพราะคนเลวทรามจะพูดอย่างเลวทราม และใจของเขาก็ปกป้องความชั่วช้า เพื่อประกอบความหน้าซื่อใจคด เพื่อออกปากพูดความผิดเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ เพื่อทำจิตใจของคนหิวให้อุดมอยากและจะไม่ให้คนกระหายได้ดื่ม⁷ อนุบายของคนถ้อยก็ชั่วร้าย เขาคิดขึ้นแต่กิจการชั่วเพื่อทำลายคนยากจนด้วยถ้อยคำเท็จ แม้ว่าเมื่อคำร้องของคนขัดสนนั้น ถูกต้อง⁸ แต่คนใจกว้างก็แนะนำแต่สิ่งที่ประเสริฐ เขาจะดำรงอยู่ด้วยสิ่งที่ประเสริฐ⁹ หญิงทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายเอื่อย จงลุกขึ้นเถิด และฟังเสียงของข้าพเจ้า ท่านบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังเอื่อย จงเงี่ยหูฟังคำพูดของข้าพเจ้า¹⁰ อีกสักปีกว่าๆ หญิงที่ไม่ระมัดระวังเอื่อย

ท่านจะสะดุ้งตัวสั่น เพราะไร่องุ่นก็จะไร้ผล ฤดูเก็บผลไม้ก็จะไม่มาถึง ¹¹ หญิงที่อยู่สบายเอื่อย
 จงตัวสั่นเกิด ท่านผู้ไม่ระมัดระวังเอื่อย จงสะดุ้งตัวสั่นเกิด จงแก้ผ้า ปลอมตัวล่อนจ้อน และ
 เอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ ¹² เขาจะทุบोक ด้วยเรื่องไร่นาที่แสนสุข ด้วยเรื่องเถาองุ่นผลตก
¹³ ด้วยเรื่องแผ่นดินของชนชาติของเราซึ่งงอกแต่หนามใหญ่และหนามย่อย ด้วยเรื่องบ้าน
 เรือนที่ขึ้นบานในนครที่สนุกสนาน ¹⁴ เพราะว่าพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนา
 แน่นจะถูกทิ้งร้าง ป้อมปราการและหอคอยจะกลายเป็นถ้ำเป็นนินด์ย เป็นที่ขึ้นบานของลาป่า
 เป็นลานหญ้าของฝูงแพะแกะ ¹⁵ จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาบนเราจากเบื้องบน และถิ่น
 ทูรกันดารกลายเป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้ นั้นจะถือว่าเป็นป่า ¹⁶ แล้วความยุติธรรมจะ
 อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมพักอยู่ในสวนผลไม้ ¹⁷ และผลของความชอบ
 ธรรมจะเป็นสันติภาพ และผลของความชอบธรรมคือความสงบและความวางใจเป็นนินด์ย ¹⁸
 ชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่ที่อยู่อย่างสันติ ในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักอันสงบ ¹⁹ เมื่อ
 ป่าพังทลาย ลูกเห็บจะตกและเมืองจะยุบลงทีเดียว ²⁰ ท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วยน้ำทั้งปวงก็
 เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ดินวัวและดินลาเที่ยวอยู่อย่างอิสระ

33

พระสัญญาและคำตักเตือนต่าง ๆ

¹ รับผิดชอบเจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นคนทรยศ ซึ่งไม่มีผู้ใดได้
 ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย และเมื่อเจ้าจะหยุดยั้งการประทุติ
 ทรยศเสีย เขาทั้งหลายจะทรยศต่อเจ้า ² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้า
 พระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย รอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของเขทั้งหลาย
 ทุกเช้า เป็นความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ในยามทุกขลำบากด้วย ³ เมื่อได้ยินเสียง
 กัมปนาท ชนชาติทั้งหลายหนีไป พระองค์ทรงลุกขึ้น บรรดาประชาชาติก็กระจัดกระจายไป
⁴ ของที่รีบ ได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตักแดนวัยคลานเก็บรวบรวม คนก็กระโดดตะครุ
 บอย่างตักแดนวัยบินโดดตะครุบ ⁵ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เียนยอ เพราะพระองค์ประทับ
 ณ ที่สูง พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มศิโยน ⁶ สติปัญญาและความ
 รู้อันอุดมจะเป็นเสถียรภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด ความยำเกรง
 พระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเขา ⁷ ดูเถิด ผู้แสลวกล่าของเขาจะร้องทูลอยู่ภายนอก
 คณะทูตสันติภาพจะร่ำไห้อย่างขมขื่น ⁸ ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมาก็หยุดเดิน เขาหัก
 พันธสัญญาเสีย เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ เขาไม่นับถือคน ⁹ แผ่นดินไว้ทุกข์และอ่อนระทวย
 เลบานอนอันอับอายและถูกโค้นลง ซาโรนเหมือนถิ่นทุรกันดาร บาซันและคารเมลก็สัสต์ผล
 ของเขา ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า บัดนี้เราจะลุกขึ้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็
 นที่เชิดชู ¹¹ เจ้าจะอุม้ท้องแต่เกลบ เจ้าจะคลอแต่ต่อ ลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผา
 ผลายเจ้า ¹² และชนชาติทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปูน เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลง
 ที่เผาในไฟ ¹³ เจ้าผู้อยู่ไกล ฟังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ไกล จงรับรู้เรื่องกำลังของ
 เรา ¹⁴ คนบาปในศิโยนก็กลัว ความสะทสะทันทันทำให้คนหน้าซื่อใจคดประหลาดใจ ใคร
 ในพวกเราจะอยู่กับ ไฟที่เผาผลาญได้ ใครในพวกเราจะอาศัยอยู่กับการใหม่เป็นนินด์ยได้ ¹⁵
¹⁵ คือเขาผู้ดำเนินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง เขาผู้ดูหมิ่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ
 ผู้สัสต์มือของเขาจากการถือสินบนไว้ ผู้อดหูจากการฟังเรื่องเลือดตกยางออก และปิดตา
 จากการมองความชั่วร้าย ¹⁶ เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้

ให้อาหารเขา น้ำของเขาจะมีแน่ ¹⁷ ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสง่าราศี จะเห็นแผ่นดินที่ยืดออกไกล ¹⁸ จิตใจของเจ้าจะคิดถึงความสุขของ □ เขาผู้ที่ทำการนบอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่ซึ่งบรรณาการอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่นับหอคอยอยู่ที่ไหน □ ¹⁹ ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ดูร้ายอีก ชนชาติที่พูดคลุมเครือซึ่งท่านฟัง ไม่ออก ที่พูดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจ ไม่ได้ ²⁰ จงมองศิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่สงบ เป็นพลับพลาที่ไม่ต้องขนย้าย หลักหมุดพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็จะไม่รู้จักขาด ²¹ แต่ฉันพระเยโฮวาห์จะทรงอยู่กับเราด้วยความโอ้อวดระการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง ที่จะไม่มีการกระเซิงใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีการงามโอ้อวดผ่านไป ²² เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด ²³ สายโยงของเจ้าห้อยหย่อน มันจะยึดเสาให้แน่นไม่ได้ หรือยึดใบให้กางไม่ได้ แล้วเขาจะแบ่งเหยื่อและของที่รีบได้เป็นอันมากนั้น แม้คนง่อยก็จะเอาเหยื่อได้ ²⁴ ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า □ ข้าพยายอยู่ □ ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับอภัยความชั่วช้าของเขา

34

วันแห่งพระเยโฮวาห์และพระพิโรธของพระองค์

¹ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ฟังซิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มาจากพิภพ ² เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น และดุเดือดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเขา พระองค์ทรงสังหารผลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่า ³ คนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลิ่นเหม็นแห่งศพของเขาจะฟุ้งไป ภูเขาจะละลายไปด้วยโลหิตของเขา ⁴ บรรวาท่งสิ้นของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้าก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บรรวาท่งสิ้นของมันจะรุ่งหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถาองุ่น อย่างมะเดื่อหล่นจากต้นมะเดื่อ ⁵ เพราะว่าดาบของเราจะได้ตีมันจนอัมในฟ้าสวรรค์ ดูเถิด มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เราสาปแช่งแล้ว ⁶ พระแสงของพระเยโฮวาห์ได้เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วยไขมัน กับเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันของไวดแกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบูชาในเมืองโบสราห์ การฆ่าขนาดใหญ่ในแผ่นดินเอโดม ⁷ ม้ายูนีคอนจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วย และวัวหนุ่มจะล้มอยู่กับวัวที่ฉกรรจ์ แผ่นดินของเขาจะโซกไปด้วยเลือด และดินจะได้ดูดนมด้วยไขมัน ⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อการโต้เถียงกันของศิโยน ⁹ และลำธารแห่งเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของเมืองนี้จะกลายเป็นกำมะถัน แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยางมะตอยที่ลุกอยู่ ¹⁰ ทั้งกลางคืนและกลางวันจะไม่ดับ ครั้นของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ มันจะลุกทั้งร่างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะผ่านไปเนื่องนิตย์ ¹¹ แต่คนกระทุงและอีกาบ้านจะยึดมันเป็นกรรมสิทธิ์ นกที่ติดตือและกาจะอาศัยอยู่ที่นั่น พระองค์จะทรงชิงสายแห่งความยุ่งเหยิงเหนือมัน และปล่อยลูกตั้งแห่งความว่างเปล่า ¹² เขาจะเรียกพวกขุนนางมายังราชอาณาจักร แต่ไม่มีเลย และบรรดาเจ้านายของมันจะไม่มีค่าเลย ¹³ หนามใหญ่จะงอกขึ้นในพระราชวังของมัน ตาแยะและต้นหนามจะงอกขึ้นในป้อมปราการของมัน และจะเป็นที่อาศัยของมังกร และเป็นลานของนกเค้าแมว ¹⁴ และสัตว์ป่าจะพบปะหมาจิ้งจอก เมฆปีศาจจะร้องหาเพื่อนของมัน เออ ฟ้าจะลงมาที่นั่นและหาที่ตัวฟัก ¹⁵ นกยูงจะทำรังและตกฟองที่นั่น และกบไซและรวบรวมลูกอ่อนไว้ในเงาของมัน เออ เขี้ยวปีกดาจะรวมกันที่นั่น ต่างคู่ก็อยู่กับของมัน ¹⁶ จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระเยโฮวาห์

สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่างเดียว ไม่มีตัวใดที่จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนั้นได้บัญชาปากของเราแล้ว และพระวิญญูณของพระองค์ได้รวบรวมไว้¹⁷ พระองค์ทรงจับสลากให้มันแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้ป็นส่วนให้ด้วยเชือกมัด มันทั้งหลายจะได้กรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ มันจะอาศัยอยู่ในนั้นทุกชั่วอายุ

35

อิสราเอลจะกลับไปอยู่ที่ศิโยน

¹ ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะเลทรายจะเปรมปรีดี และผลิดอกอย่างต้นดอกกุหลาบ ² มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง สง่าราศีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ้อ่าตระการของคาร์เมลและซาโรน ที่เหล่านี้จะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และความโอ้อ่าตระการของพระเจ้าของเรา ³ จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน และกระทำหิวเข่าที่อ่อนให้มันคง ⁴ จงกล่าวกับคนที่มีใจคร่ำมกลัวว่า □จงแข็งแรงเถอะ อย่ากลัว ดูเถิด พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาด้วยการแก้แค้น พระองค์จะเสด็จมาและช่วยท่านให้รอด ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า□ ⁵ แลวันนิรันดร์ของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก ⁶ แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะน้ำจะพลุ่งขึ้นมาในถิ่นทุรกันดาร และลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย ⁷ ดินที่แตกกระแหงจะกลายเป็นสระน้ำ และดินที่กระหายจะกลายเป็นน้ำพุ ในที่อาศัยของมังกรที่ที่แต่ละตัวอาศัยนอนอยู่จะมีหญ้าพร้อมทั้งต้นอ้อและต้นกกงอกขึ้น ⁸ และจะมีทางหลวงที่นั่น และจะมีทางหนึ่ง และเขาจะเรียกทางนั้นว่า ทางแห่งความบริสุทธิ์ คนไม่สะอาดจะไม่ผ่านไปทางนั้น แต่จะเป็นทางเพื่อพวกเขา แล้วพวกที่เดินทางแม้คนโง่ก็จะไม่หลงในนั้น ⁹ จะไม่มีสิ่งใดที่นั่น หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบนทางนั้น จะหาหมันที่นั่นไม่พบ แต่ผู้ที่ไถไว้แล้วจะเดินบนนั้น ¹⁰ ผู้ที่รับการไถแล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และจะมายังศิโยนด้วยร้องเพลง มีความชื่นบานเป็นนิตย์บนศิระชะของเขาทั้งหลาย เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลาตไปเสีย

36

เขมนาเคอริบบุกรุกยูดาห์

¹ ต่อมาในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลษัตริย์เฮเซคียาห์ เขมนาเคอริบษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสุบรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์และยึดได้ ² และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้รับซาเคห์ไปจากเมืองลาคิชถึงกรุงเยรูซาเล็ม เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ พร้อมกับกองทัพใหญ่ และท่านมายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก ³ เอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ก็ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเขมนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ

รับซาเคห์ขู่เชิญอิสราเอล

⁴ และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า □จงทูลเฮเซคียาห์ว่า □พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสสั่งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร ⁵ ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) □เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ□ หรือ เดียวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้ภักดิ์ต่อเรา ⁶ ดูเถิด ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อที่เดาะ คืออียิปต์ ซึ่งจะตามือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท้านั้นยัน ฟาโรห์ กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา ⁷ แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า □เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา□ ก็บุชนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือ

ที่เฮเซคียาห์หรือทิ้งเสียแล้ว พलगกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า □ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้□ 8 ฉะนั้นบัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญาด้วยกันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้น ได้ 9 แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรถรบและเพื่อพลม้า 10 ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้แผ่นดินนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า □จงขึ้นไปต่อสู้แผ่นดินนี้และทำลายเสีย□ □ 11 แล้วเอลียาคิม เซบนาห์ และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า □ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอรัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย□ 12 แต่รับซาเคห์ว่า □นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินชีและกินเยิวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ□ 13 แล้วรับซาเคห์ได้ยื่นร่องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า □จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย 14 กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า □อย่าให้เฮเซคียาห์ลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น 15 อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย□ □ 16 อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า □จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตน 17 จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น แผ่นดินที่มีขมนมปังและสวนองุ่น 18 จงระวังเกลือกว่าเฮเซคียาห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น□ มีพระแห่งบรรดาประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ 19 พระของเมืองฮามัทและเมืองอารบัตอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟวาราอิมอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ 20 พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ□ □ 21 แต่เขาทั้งหลายนี้ไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า □อย่าตอบเขาเลย□

เฮเซคียาห์ฟังคำขู่เชิญของรับซาเคห์

22 แล้วเอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟ เจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฝักขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

37

1 ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงนึกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 2 และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และพวกบุโรหิตใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอามอส 3 เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า □เฮเซคียาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □วันนี้เป็นวันทุกขใจ วันถูกตีเตียนและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด 4 ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาให้เย็บพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

และจะทรงขนานถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่าน ถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนคนที่เหลืออยู่นี้ □ □

อิสยาห์สัญญาว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเหลือยูดาห์

5 ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์⁶ อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า □ จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ได้กล่าวหยาบช้าต่อเรา⁷ ดูเถิด เราจะบรรจจิตใจ อย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง □ □

เขนาเนอาเคอริบสปรมาทพระเจ้าของเฮเซคียาห์

8 รับขาเคห์ได้กลับ ไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียสู้รบเมื่อลิบนาห์ เพราะเขาได้ยินว่า กษัตริย์ขอลอกจากลาคีซแล้ว⁹ พระองค์ทรงได้ยินเกี่ยวกับที่ระคะกษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า □ เขาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว □ และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไป เฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า¹⁰ □ เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า □ อย่าให้พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านวางใจนั้น ลวงท่านว่า □ เยรูซาเล็มจะมี ใต้ถุมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย □¹¹ ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ¹² บรรดาพระของบรรดาประชาชาติ ได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทำลาย คือ โกอชาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสสาร¹³ กษัตริย์ของอามัถ กษัตริย์ของอาร์ปัด กษัตริย์ของเมืองเสฟาราวาอิม เฮนาและอิฟวาทอยู่ที่ไหน □ □

เฮเซคียาห์อธิษฐาน

14 เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลั่งจิตหมายนั้น ออกต่อเมืองพระพักตร์พระเยโฮวาห์¹⁵ และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า¹⁶ □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเครูบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก¹⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับบรรดาถ้อยคำของเขนาเนอาเคอริบ ซึ่งเขาได้เข้ามาเฝ้าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์¹⁸ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ได้กระทำให้ประเทศทั้งสิ้นและแผ่นดินของเขานั้น ร้างเปล่า¹⁹ และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามิใช่พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย²⁰ ฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้า พระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบ ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์แต่พระองค์เดียว □

พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะช่วยยูดาห์ให้พ้นจากเขนาเนอาเคอริบ

21 แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอส ได้ชี้ให้ไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า □ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้า ได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเขนาเนอาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย²² ต่อ ไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า □ ริดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ริดาแห่งเยรูซาเล็ม สิ้นศิริระใส่เจ้า²³ เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบช้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบ็งดาของเจ้าอย่างเยอหยิ่งต่อผู้ใด

ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนะซี 24 เจ้าได้เหยียดองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้ว่า □ ด้วยกรรพเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสีดาร์ที่สูงที่สุดของม้นลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม้น ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดลิบที่สุดในชายแดนของม้น ที่ป่าไม้แห่งคารเมล 25 ข้าขุดบ่อและดื่มน้ำ ข้าได้อาฝ้าทำของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโถมตีให้แห้งไป□ 26 เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้ร่านแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ตึกดำบรรพ์ ซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งปรักหักพัง 27 ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหย้าที่ทุ่งนา และเหมือนหย้าที่ทุ่งนา เหมือนหย้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น 28 แต่เราได้รู้จักรถที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรียวกราดของเจ้าต่อเรา 29 เพราะเจ้าได้เกรียวกราดต่อเรา และความจงทรงของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้น เราจะเอาของของเราเกี่ยวกับเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น 30 และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งทิ้งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งทิ้งผลจักเดิม แล้วในปีที่สาม จงหวาน และเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน 31 ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงศวานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน 32 เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้□ 33 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า □ ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยังลูกธนูไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน 34 ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับ ไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 35 เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา□ 36 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด ดูเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น 37 แล้วเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ไต่ยกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนิเนเวห์ 38 ต่อมาขณะเมื่อท่านนมัสการในนิเวศของพระนิสรักพระของท่าน อัถรมเมเลคและซาเรเซอร์ โอรสของท่าน ก็ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอารมีเนีย และเอซาร์ฮัดโดน โอรสของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

38

เยเซคียาห์ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรนั้น

1 ในวันเหล่านั้นเยเซคียาห์ทรงประชวร ใกล้จะสิ้นพระชนม์ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงจัดการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น□ 2 แล้วเยเซคียาห์ทรงเห็นพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ 3 ว่า □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร□ และเยเซคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว 4 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงอิสยาห์ว่า 5 □ จงไปบอกเยเซคียาห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะเพิ่มชีวิตให้เจ้าอีกสิบห้าปี 6 เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือขอ

กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ 7 นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ตามที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้ 8 ดูเถิด เราจะกระทำให้เงาที่ดวงอาทิตย์ทอดมานบนนาฬิกาแดดของอาหัสย้อนกลับมาสิบชั้น ๙ ดวงอาทิตย์ก็ได้ย้อนกลับบนนาฬิกาแดดสิบชั้น ตามขั้นที่ได้ตกไป 9 บทประพันธ์ของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประชวรและทรงฟื้นจากการประชวรของพระองค์นั้น มีว่า 10 ข้าพเจ้าว่า เมื่อชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงกลางคน ข้าพเจ้าจะไปยังประตูแดนคนตาย ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า 11 ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะมองไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่ชาวแผ่นดินโลก 12 อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพรากและถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเดินเท้าของผู้เลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนทอผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคศรธรมใจ พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน 13 ข้าพเจ้าได้คิดจนรุ่งเช้าว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเหมือนอย่างสิ่งโต พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน 14 ข้าพเจ้าร้องอย่างนกนางแอ่นหรือคนกรอด ข้าพเจ้าพิลาปอย่างนกเขา ตาของข้าพเจ้าเห็นอ่อนแอด้วยมองขึ้นข้างบน โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ประกันของข้าพระองค์ 15 แต่ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้ เพราะพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้ว และพระองค์เอง ได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสียงมตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพเจ้า 16 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ได้วางชีพอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิตแห่งวิญญาณของข้าพระองค์ก็อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์หายดีและทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิต 17 ดูเถิด เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความขมขื่นมากยิ่ง แต่พระองค์ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพินาศ เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องพระปฐมฐานค์ของพระองค์ 18 เพราะแดนคนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณายกของพระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังปากแดนคนตายนั้น จะหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้ 19 คนเป็น คนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์กระทำในวันนี้ บิดาจะได้อำนาจความจริงของพระองค์แก่ลูกของเขา 20 พระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้า ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้าทั้งหลายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๒1 ฝ่ายอิสยาห์ได้กล่าวว่า ๒๒ ให้เขาเอาขนมมะเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และแปะไว้ที่พระยอดเพื่อพระองค์จะฟื้น ๒๒ เฮเซคียาห์ได้ตรัสตอบว่า ๒๓ อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ๒๓

39

เฮเซคียาห์สำแดงคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ให้คนจากบาบิโลนเห็น (2 พกษ 20:12)

1 คราวนั้น เมโรตคบาลาดัน โอรสของบาลาดัน กษัตริย์แห่งบาบิโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ทรงประชวรและทรงหายประชวรแล้ว 2 และเฮเซคียาห์ทรงเปรมปรีดีเพราะเขาเหล่านั้น และทรงพาเขาขมคลังทรัพย์ของพระองค์ ขมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศและน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์ ทุกอย่าง ซึ่งมีในห้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเฮเซคียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา 3 แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลพระองค์ว่า ๔ คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาแต่ไหน

เข้าเฝ้าพระองค์ โอ เฮเซคียาห์ตรัสว่า ข้าได้มาหาเราจากเมืองไกล จากบาบิโลน⁴ ท่านทูลว่า ข้าเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง⁵ และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า ข้าเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามีได้สำแดงแก่เขา⁶ แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า ข้าของทงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา⁷ ดูก่อน วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁸ และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน⁹ แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ได้อยู่ เพราะพระองค์ดำริว่า ข้าจะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา¹⁰

40

จงเล่าโลมชนชาติของพระเจ้า

1 พระเจ้าของเจ้าตรัสว่า จงเล่าโลม จงเล่าโลมชนชาติของเรา² จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็อภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ³

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:3)

3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ข้าเจตริยมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย⁴ หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และที่ขรุขระจะกลายเป็นที่ราบ⁵ และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว⁶

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์ (อสย 40:6-41:29)

6 เสียงหนึ่งร้องว่า ร้องซิ⁷ และเขาว่า ข้าจะร้องว่าอะไร⁸ บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา⁹ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญานของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูมัน มนุษย์ชาติเป็นหญ้าแห้งทีเดียว¹⁰ ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวจนะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิตย์¹¹ โอ คิโยนแอ๋ย ผู้นำชาติ เจ้าจงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำชาติ จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็มกำลัง จงเปล่งเสียงเถิด อย่างกล้าเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูดาห์ว่า ดูก่อน นี่พระเจ้าของเจ้า¹² ดูก่อน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูก่อน รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์¹³ พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแกะของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง และทรงค้อยๆนำบรรดาที่มีลูกอ่อนไป¹⁴ ผู้ใดได้เคยตวงน้ำทั้งสิ้นด้วยอุ้งมือของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว บรรจงผลของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว และชั่งภูเขาในตาชั่งและชั่งเนินด้วยตราช¹⁵ ผู้ใดได้นำทางพระวิญญานของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์¹⁶ พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้

พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ ¹⁵ ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบเกาะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนสิ่งเล็กน้อย ¹⁶ เลบานอนไม่พอเป็นพิน และสัตว์ป่านั้นก็ไม่มีพอเป็นเครื่องเผาบูชา ¹⁷ ต่อพระพักตร์พระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าความว่างเปล่าและการไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น ¹⁸ ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร ¹⁹ รูปเคารพสลักนะหรือ ช่างเขาหลอมนั้ไว้ ช่างทองเอาทองคำปิดไว้และหลอสร้อยเงินให้ ²⁰ เขาผู้ที่ยากจนจนเขาไม่มีเครื่องบูชาเลยก็เลือกต้นไม้ที่ไร้ผล เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือมาตกแต่งให้เป็นรูปเคารพสลักที่ไม่หวั่นไหว ²¹ ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ

พระเจ้าประทับเหนือขอบวงกลมของแผ่นดินโลก

²² คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปริมาณพลของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตักแตน ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์เหมือนชิงม่าน และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย ²³ ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปล้า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนศุนยภาพ ²⁴ พอปลุกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอหว่านเสร็จ พอที่รากหยั่งลง พระองค์ก็จะเป่ามาบนเขา เขาก็จะเหี่ยวแห้งไป และลมพายุก็จะพัดพาเขาไปเหมือนต่อข้าว ²⁵ องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า ข้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่าซึ่งเราจะเหมือนเขา ²⁶ จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว ²⁷ โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า ปากของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้า ไปเสีย ²⁸ ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิรันดร์ คือพระผู้สร้างที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ ²⁹ พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรง ³⁰ แม้คนหนุ่มๆจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว ³¹ แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมริ้วแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย

41

ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความอ่อนแอของมนุษย์

¹ โอ เกาะทั้งหลายเอ๋ย จงสงบใจต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลายพินกำลังของเขาเสียใหม่ ให้เขาเข้ามาใกล้ แล้วให้เขาพูด ให้เราพากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา ² ใครได้เข้าใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตาม ได้มอบบรรดาประชาชาติต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ได้มอบพวกเขาไว้แก่ดาบของท่านเหมือนผงคลี และแก่คันธนูของท่านเหมือนต่อข้าวที่ถูกพัดไป ³ ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านเขาไปอย่างปลอดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ ⁴ ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำเช่นนี้ เรียกบรรดาชั่วร้ายทั้งหลายออกมาตั้งแต่เดิม เราเองคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาลอวสาน เราคือผู้สิ้น ⁵ เกาะทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เขาทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ ⁶ ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่ที่

น้องของตนว่า □จงกล้าเถิด□ 7 ข่างไม่ก็ทนนใจข่างทอง ผู้ที่ทำให้เรียบด้วยค้อนก็ทนนใจ ผู้ที่ดีที่ว่า □พร้อมแล้วสำหรับการบัดกรี□ และเขาก็เอาตะปุดจริงไว้เพื่อไม่ให้หั่นไหว 8 แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา 9 เจ้าผู้ซึ่งเราขีดไว้จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวกผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า □เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่ยงเจ้าออกไป□ 10 อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขยาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา 11 ดูเถิด บรรดาผู้ที่ขัดเคืองกับเจ้าจะต้องได้ความอายและอดสู เราจะเป้นความว่างเปล่า คนเหล่านั้นที่ฝืนสู้เจ้าจะพินาศไป 12 เจ้าจะแสวงหาพวกเขา แต่เจ้าจะไม่พบเขา คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ทาสกรรมกับเจ้าจะเป็นความว่างเปล่าและเป็นสิ่งไร้ค่า 13 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า จะยึดมือขวาของเจ้าไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า □อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า□ 14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □อย่ากลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ไถ่ของเจ้าคือองค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล□ 15 ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นเลื่อนนวดข้าวใหม่ คม และมีฟัน เจ้าจะนวดและบดภูเขา และเจ้าจะทำเนินเขาให้เหมือนแกลบ 16 เจ้าจะขัดมันและลมจะพัดมันไปเสีย และลมหมุนจะกระจายมัน และเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ เจ้าจะอดอ้างในองค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล 17 เมื่อคนจนและคนขัดสนแสวงหาน้ำและไม่มี และสิ้นของเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะได้ยื่นเราเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา 18 เราจะเปิดแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางภูเขา เราจะทำถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้งเป็นน้ำพุ 19 ในถิ่นทุรกันดารเราจะปลูกต้นสนสีดาร์ ต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมันเขียว และต้นมะกอกเทศ ในทะเลทรายเราจะวางต้นสนสามใบ ทั้งต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชอุ่มตลอดปีด้วยกัน 20 เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เขาจะใคร่ครวญและเข้าใจด้วยกัน ว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์บริสุทธิแห่งอิสราเอลได้สร้างสิ่งนี้ 21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จงนำข้อคิดของเจ้าขึ้นมา□ กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า □จงนำข้อพิสูจน์ของเจ้ามา□ 22 ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เราทราบว่ามีอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อเราจะทราบถึงอวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจงเล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา 23 จงแจ้งแก่เราว่าต่อไปนี่อะไรจะเกิดขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เออ จงทำดีหรือจงทำร้าย เพื่อเราจะได้ขยาดและดูคุณ 24 ดูเถิด เจ้าไม่มีค่าอะไรเลยและการงานของเจ้าก็สูญเปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน 25 เราได้รั้าผู้หนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา จากที่ดวงอาทิตย์ขึ้น เขาจะเรียกนามของเรา เขาจะเหยียบผู้ครอบครองเหมือนเหยียบปูนสอ เหมือนช่างหม้อย่ำดินเหนียว 26 ใครแจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราจะทราบ และล่วงหน้า เพื่อเราจะพูดว่า □เขาชอบธรรม□ เออ ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เออ ไม่มีผู้ใดได้เล่าให้ฟัง เออ ไม่มีผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเจ้า 27 คนแรกจะกล่าวแก่ศิโยนว่า □ดูเถิด ดูเขาทั้งหลาย□ และเราจะส่งผู้มาชาวดีให้แก่ยูรซาเล็ม 28 แต่เมื่อเรามองก็ไม่มีใคร ไม่มีที่ปรึกษาในหมู่พวกคนเหล่านี้ คือผู้ที่เมื่อเราถามก็ได้ให้คำตอบ 29 ดูเถิด พระเหล่านั้น ไร้ประโยชน์ทั้งสิ้น บรรดากิจการของมันก็เป้นความว่างเปล่า รูปเคารพพล้อของมันก็เป็นแต่ลมและความยุ่งเหยิง

1 จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราเปี่ยมยินดี เราได้เอา
 วิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ
 2 ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำให้ได้ยินเสียงของท่านตามถนน 3 ไม่มีอ
 ช้าแล้วท่านจะไม่หึก และใส่ตะเกียงที่ลูกกริบหรืออยู่ที่ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรม
 ออกไปด้วยความจริง 4 ท่านจะไม่มีลมเหลวหรือห่อแค้นกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรม
 ไว้ในโลก และเกาะทั้งหลายจะรอดคอบพระราชบัญญัติของท่าน 5 พระเจ้า คือ พระเยโฮ
 วยาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงขึงม่าน ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่ยังเกิดจากโลกออกไป
 ผู้ทรงประทานลมหายใจแก่ประชาชนที่บนโลก และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก
 ตรัสตั้งนี้ว่า 6 เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยึดมือเจ้า
 และจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวพินธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดา
 ประชาชาติ 7 เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจองจำออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความ
 มืดออกมาจากเรือนจำ

อิสราเอลจะได้กลับไปอยู่ในแผ่นดินของตน

8 เราคือเยโฮวาห์ นั่นเป็นนามของเรา สง่าราศีของเรา เรามิได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่
 สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก 9 ฤๅเกิด สิ่งล่วงแล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็แจ้งสิ่งใหม่ๆ ก่อน
 ที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็คงได้เล่าให้ฟังแล้ว 10 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ จง
 สรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก ทั้งผู้ที่ล่องไปยังทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทั้ง
 เกาะทั้งหลายและชาวถิ่นนั้น 11 จงให้ถิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง ทั้งชนบท
 ที่เคदारอาศัยอยู่ จงให้ชาวศิลาร้องเพลง ให้เขาให้ร้องมาจากยอดภูเขา 12 จงให้เขาถวาย
 สง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในเกาะทั้งหลาย

อิสราเอลจะรับโทษ

13 พระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคนแก่ล้า พระองค์จะทรงเร้าความหึงหวงของ
 พระองค์ขึ้นอย่างนักรบ พระองค์จะทรงร้อง พระองค์จะทรงโห่ดัง พระองค์จะทรงมีชัยต่อ
 ศัตรูของพระองค์ 14 เราได้นิ่งอยู่นานแล้ว เราเงียบอยู่และรังตนเองไว้ บัดนี้เราจะร้องออก
 มาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เราจะสังหารผลาญและทำลายสิ้นทันที 15 เราจะทิ้งภูเขา
 และเนินให้ร้าง และให้บรรดาพืชผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำกลายเป็นเกาะ และจะให้
 สระแห้งไป 16 เราจะจูงคนตาบอดไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จัก เราจะนำเขาไปในทางทั้ง
 หลายที่เขาไม่รู้จัก เราจะให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง สิ่งที่คิดให้ตรง สิ่งเหล่านี้
 เป็นสิ่งที่เราจะกระทำแก่พวกเขา และเราจะไม่ละทิ้งพวกเขา 17 เขาทั้งหลายจะหันกลับ และ
 จะต้องขายหน้าอย่างที่สุด คือผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพเหลวว่า 0ท่าน
 เป็นพระของเรา 18 ท่านผู้หุนหวนกเฮย์ ฟิงซี และท่านผู้ตาบอดเฮย์ มองซี เพื่อท่านจะเห็น
 ได้ 19 ใครเป็นคนตาบอด ก็ผู้รับใช้ของเรานะซี หรือใครหุนหวนกอย่างกับทูตของเราที่เราใช้
 ไป ใครตาบอดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือตาบอดอย่างผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ 20 เจ้าเห็น
 หลายอย่าง แต่มิได้สังเกต หูของเขาเปิดแล้ว แต่เขามิได้ยิน 21 เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม
 ของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัย ที่จะเชิดชูพระราชบัญญัติและกระทำให้พระราช
 บัญญัตินั้นมิเกียรติ 22 แต่นี้เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกปล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อน
 อยู่ในคุก เขาตกเป็นเหยื่อซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้น เป็นของริบซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า 0คินซี 23 ผู้
 ใดในพวกเจ้าจะเงี่ยหูฟังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้าตั้งใจฟังในอนาคต 24 ใครมอบยาโคบให้แก่ผู้
 ริบ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น ไม่ใช่พระเยโฮวาห์หรือ ผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอม

ดำเนินในทางของพระองค์ และซึ่งเรามีได้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์²⁵ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหลังความโกรธจัดลงมานบนเรา และหลังอาณาภาพของสงคราม ทำให้เราติดเพลิงอยู่โดยรอบ แต่เขาไม่รู้ มันไหม้เขา แต่เขามีได้เอาใจใส่

43

พระสัญญาอันประเสริฐแก่อิสราเอล

1 บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า โออย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา² เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า³ เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้เอธิโอเปียและเสบิมาเพื่อแลกกับเจ้า⁴ เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเรารักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า⁵ อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเชื้อสายของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก⁶ เราจะพูดกับทิศเหนือว่า ปล่อยเถิด และกับทิศใต้ว่า โออย่าปิดไว้⁷ จึงนำบรรดาบุตรชายของเรามาแต่ไกล และเหล่าธิดาของเราจากปลายแผ่นดินโลก⁸ คือทุกคนที่เขาเรียกตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อสง่าราศีของเรา เราได้ปั้นเขา เออ เราได้สร้างเขาไว้⁸ จึงนำประชากรชาติทั้งหลายผู้ตาบอดแต่ยังมีตา ผู้ที่หูหนวกแต่เขายังมีหู ออกมา⁹ ให้บรรดาประชากรชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน ในท่ามกลางเรามีผู้ที่แจ้งอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งสว่างแล้วให้เราฟังได้ ให้เขาทั้งหลายนำพยานของเขามาพิสูจน์ตัวเขา และให้เขาได้ยินและกล่าวว่า กระจ่างแล้ว¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๐เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่¹¹ เรา เราคือพระเยโฮวาห์ และนอกจากเราไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด¹² เมื่อไม่มีพระเจ้าอื่นใดในหมู่พวกเจ้า เราแจ้งให้ทราบและช่วยให้รอดและพิสูจน์ให้เห็น ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า ๐ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹³ ๐เออ ตั้งแต่เดิมเราก็คือพระองค์นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เราจะประกอบกิจใดๆ ใครจะขัดขวางกิจการนั้นได้¹⁴ พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ๐เพื่อเห็นแก่เจ้า เราจะส่งไปยังบาบิโลน และเราจะนำบรรดาชนนางของเขาลงมา คือพวกเคลเดียในกำปั้นที่เขาทั้งหลายเคยโห่ร้อง¹⁵ เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของเจ้า¹⁶ พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้างวิถีในน้ำที่มีอาณาภาพ¹⁷ ผู้ทรงนำรถรบและม้า กองทัพ และอาณาภาพออกมา เขาทั้งหลายนอนลงด้วยกันและลุกขึ้นไม่ได้ เขาทั้งหลายสูญไปและดับเสียเหมือนไส้ตะเกียง ตรัสตั้งนี้ว่า¹⁸ ๐อย่าจดจำสิ่งสว่างแล้วนั้น อย่าพิเคราะห์สิ่งเก่าก่อน¹⁹ ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งใหม่ บัดนี้เราจะยกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดารและแม่น้ำในที่แห้งแล้ง²⁰ สัตว์ป่าในทุ่งจะให้เกียรติเรา คือมังกรและนกเค้าแมว เพราะเราให้น้ำในถิ่นทุรกันดาร ให้แม่น้ำในที่แห้งแล้ง เพื่อให้หน้าตมแก่ชนชาติผู้เลือกสรรของเรา²¹ คือชนชาติที่เราปั้นเพื่อเราเอง เพื่อเขาจะถวายสรรเสริญเรา²² โอ ยาโคบเอ๋ย ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเห็นเดหน้อยเราแล้ว²³ เจ้ามิได้นำแพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา หรือให้

เกียรติเราด้วยเครื่องสักการบูชาของเจ้า เรามิได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่องเครื่องบูชา หรือให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยด้วยเรื่องกำยาน ²⁴ เจ้ามิได้เอาเงินซื้ออ้อยให้เรา หรือให้เราพอใจด้วยไขมันของเครื่องสักการบูชาของเจ้า แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระด้วยเรื่องบาปของเจ้า เจ้าให้เราเหน็ดเหนื่อยด้วยเรื่องความชั่วช้าของเจ้า ²⁵ เรา เราคือพระองค์นั้นผู้ลบล้างความละเมิดของเจ้าด้วยหินแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้ ²⁶ จึงพินความให้เราฟัง ให้เราสามัคคีด้วยกัน เจ้าจงให้การมา เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้าถูก ²⁷ บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอนทั้งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา ²⁸ ฉะนั้น เราจึงถอดเจ้านายแห่งสถานบริสุทธิ์เสีย เรามอบยาโคบให้ถูกสาปแช่ง และอิสราเอลให้แก่การกล่าวหยาบซ้ำ

44

พระสัญญาเรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงฟังซิ ² พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์และจะช่วยเจ้า ตรัสตั้งนี้ว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เยชูรูน ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ อย่างล้นเหลือ ³ เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และสำธารลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเขี้ยวของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า ⁴ เขาทั้งหลายจะงอกขึ้นมาท่ามกลางหญ้า เหมือนต้นทิวช้างสำธารน้ำไหล ⁵ ผู้นี้จะว่า โอข้าเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกผู้หนึ่งจะเรียกชื่อตนเองด้วยนามของยาโคบ และอีกผู้หนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตนว่า โอของพระเยโฮวาห์ และขนานนามสกุลของตนด้วยนามของอิสราเอล ⁶ พระเยโฮวาห์ พระบรมมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล และผู้ไถ่ของเขา พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งนี้ว่า โอเราเป็นผู้ต้นและเราเป็นผู้ปลาย นอกจากเราแล้ว ไม่มีพระเจ้า ⁷ ใครเหมือนเราจะป่าวร้องได้ ให้เขาแจ้งให้ทราบ และให้เขาลำดับเรื่องต่อหน้าเราตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณ และให้เขาบอกแก่เขาทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไรจะเกิดขึ้นนั้น ⁸ อย่างล้นเหลือ และอย่าขามเลย เรามิได้เล่าให้เจ้าฟังตั้งแต่คิดตำบรวรพ์และแจ้งให้ทราบแล้วหรือ และเจ้าเป็นพยานทั้งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ เออ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย ⁹ บรรดาผู้ที่ทำรูปเคารพสลักต่างก็ไร้ประโยชน์ใดๆทั้งสิ้น และสิ่งที่เขาประดิษฐานนั้นก็ไม่มีประโยชน์ เขาเป็นพยานของเขาเอง พยานเหล่านั้นทั้งไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเขาจะต้องอับอาย ¹⁰ ใครเล่าปั้นพระหรือหล่อรูปเคารพสลักซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรเลย ¹¹ ดูเถิด เพื่อนทั้งสิ้นของเขาจะต้องอับอาย และช่างฝีมือนั้นก็เช่นแต่มนุษย์ ให้เขาขมขื่นกันทั้งหมด ให้เขายืนขึ้น เขาจะสยดสยอง เขาจะรับความอับอายด้วยกัน ¹² ช่างเหล็กใช้คีมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบมันด้วยแขนที่แข็งแรงของเขา เออ เขาหิวและกำลังของเขาอ่อนลง เขาไม่ได้ดื่มน้ำเลย และอ่อนเปลี้ย ¹³ ช่างไม้ซึ่งเชือกมัด เขาเอาดินสอขีดไว้ เขาแต่งมันด้วยยก และขีดไว้ด้วยวงเวียน เขาแต่งรูปนั้นให้เป็นรูปคน ตามความงามของคน ให้อยู่ในเรือ ¹⁴ เขาตัดต้นสนสีดาร์ลง เขาเลือกต้นสนจีนและต้นไธ้ก และปล่อยให้มันงอกขึ้นอย่างแข็งแรงท่ามกลางต้นไม้น่าเขาปลูกต้นแอชและฝิ่นก็เลี้ยงมัน ¹⁵ แล้วมนุษย์จะเอาไปเผาเสีย เขาเอามันมาส่วนหนึ่งและให้อบอุ่นตัวเขา เออ เขาก่อไฟและปิ้งขนมปัง และเขาเอามาทำพระองค์หนึ่งและนมัสการมันด้วย เออ เขาทำเป็นรูปแกะสลักและกรابرูปนั้น ¹⁶ เขาเผาในกองไฟครั้งหนึ่ง บนครี้นี้เขาได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอ่อม และเขาอบอุ่นตัวของเขาด้วย แล้วว่า โอข้า ช่างอุนจึงข้าเห็นไฟแล้ว ¹⁷ และที่เหลือนั้นเขาทำเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลักของเขา และ

กราบลงนมัสการรูปนั้น และอธิษฐานต่อรูปนั้นและว่า ข้าพเจ้าขอทรงช่วยข้าพเจ้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์เป็นพระของข้าพเจ้าพระองค์ 18 เขาทั้งหลายไม่รู้ หรือเขาทั้งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขาถูกปิด เขาจึงเห็นอะไรไม่ได้ และจิตใจของเขาเล่าก็ถูกปิด เขาจึงเข้าใจไม่ได้ 19 ไม่มีใครพินิจพิเคราะห์ในใจของตนเลย และไม่มีความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เผาไหม้เสียส่วนหนึ่งในกองไฟ และข้าพเจ้าก็เอาถ่านมันมาบั้งชนมบั้ง ข้าพเจ้ายังเนื้อกินแล้ว และควรหรือที่ข้าพเจ้าจะทำส่วนที่เหลือให้เป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชัง ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะกราบลงต่อท่อนไม้ท่อนหนึ่ง 20 เขากินขี้เถา ใจที่หลอกลวงนำเขาให้เจิน เขาช่วยจิตใจตัวเองให้พ้นหรือพูดว่า ข้าพเจ้าไม่มีความมสาอยู่ในมือข้างขวาของข้าพเจ้าหรือ 21 ก็ไม่ได้

พระเยโฮวาห์คือผู้ไถ่ของอิสราเอล

21 โอ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงจำสิ่งเหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ป็นเจ้า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า 22 เราได้ลบล้างการละเมิดของเจ้า เสียเหมือนเมฆทึบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว 23 โอ ฟาสะวรรคเอ๋ย จงร้องเพลงเพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำการนี้ หวังลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงโห่ร้อง ภูเขาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา โอ ป่าไม้เอ๋ย และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล 24 พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า ผู้ปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสตั้งนี้ว่า ข้าพเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ผู้ทรงชิงฟาสะวรรคแต่ลำพัง ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง 25 ผู้กระทำให้ล้างของคนมสาไม่ขลัง และกระทำพวกโหรีให้บ้าๆบอๆ ผู้หันคนฉลาดให้กลับหลัง และกระทำให้ความรู้ของเขาเขลาไป 26 ผู้รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สัมฤทธิ์ผลตามแผนงานแห่งทูดของพระองค์ ผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ข้าพเจ้ามีคนอาศัยอยู่ 27 และถึงหัวเมืองยูดาห์ว่า ข้าพเจ้ามีคนมาสร้างขึ้น และเราจะยกสิ่งปรักหักพังของมันขึ้น 28 ผู้กล่าวแก่ที่ลึกลับว่า ข้าพเจ้าแห่งเสีย เราจะให้แม่น้ำของเจ้าแห่ง 29

ไซรัส เมษบาลของพระเยโฮวาห์ จะสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่

28 ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า ข้าพเจ้าเป็นเมษบาลของเรา และเราจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ 29 ผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า ข้าพเจ้ามีคนมาสร้างเจ้าขึ้น 30 และถึงพระวิหารว่า ข้าพเจ้าจะวางรากฐานของเจ้า 31 32

45

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือขวาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติ ให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดปล่อยประคดจากบั้นเอวของบรรดากษัตริย์ ให้เปิดประตูทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมีให้ประตูเมืองปิด ดังนั้นว่า 2 ข้าพเจ้าจะไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่กดให้เป็นทีตรง เราจะฟังประตูทองสัมฤทธิ์ให้เป็นขึ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด 3 เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และชมทรัพย์ในที่ล้นลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า 4 เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั้งๆที่เจ้าไม่รู้จักเรา

พระเจ้าคือความหวังอันเดียวของเรา

5 เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอาเจ้า แม้เจ้าไม่รู้จักเรา 6 เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่ตะวันขึ้น และจากที่ตะวันตก ว่าไม่มีใครนอกจากเรา เรา

เป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก ⁷ เราเป็นความสว่างและสร้างความมืด เราทำสันติภาพ และสร้างวิบัติ เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น ⁸ ฟาสะวรรค์เอ๋ย จงโปรยฝนมาจากเบื้องบน และให้ท้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกเปิดออก เพื่อความรอดจะไต่งอกขึ้นมา และยังความชอบธรรมให้พุ่งขึ้นมาด้วย เรา คือพระเยโฮวาห์ได้สร้างมัน ⁹ วิบัติแก่ผู้ที่ขึ้นสู้กับผู้สร้างของเขา จงให้หม้อดินสู้กับบรรดาข้างขึ้นหม้อแห่งแผ่นดินโลก ดินเหนียวจะพุดกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า □ ท่านกำลังทำอะไร □ หรือผลงานของท่านจะว่า □ ท่านไร้มือ ¹⁰ วิบัติแก่ผู้ที่พุดกับบิดาว่า □ ท่านให้เกิดอะไร □ หรือกับผู้หญิงว่า □ เธอคลอดอะไร □ ¹¹ พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้สร้างของเขาตรัสตั้งนี้ว่า □ เจ้าถามเราถึงสิ่งที่จะเกิดมีมาถึงลูกหลานของเรา และถึงการทำงานแห่งมือของเรา เจ้าสั่งเราเขี้ยว ¹² เราสร้างแผ่นดินโลก และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราซึ่งฟาสะวรรค์ และเราบัญชาบริวารทั้งสิ้นของมัน ¹³ ด้วยความชอบธรรมเราได้เร้าท่าน และเราจะกระทำทางทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พวกเชลยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสินจ้างหรือเพื่อสินบน □ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ

ความรอดสำหรับอิสราเอล

¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ ผลแรงงานของอียิปต์และสินค้ากำไรมากของเอธิโอเปีย และคนเสบิยา คนร่างสูงจะมาหาเจ้าและจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตามมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิงวอนเจ้าว่า □ พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น □ □ ¹⁵ แท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด ¹⁶ เขาทุกคนต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพก็อดสูไปด้วยกัน ¹⁷ แต่อิสราเอลนั้นพระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอดด้วยความรอดเนื่องในนิยต์ เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอดไปเป็นนิยต์ ¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟาสะวรรค์ พระเจ้าเองทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสตั้งนี้ว่า □ เราคือพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก ¹⁹ เรามิได้พุดในที่ลึกลับ ในที่มืดแห่งแผ่นดินโลก เรามิได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า □ จงแสวงหาเราในที่ยุ่งเหยิง □ เราคือพระเยโฮวาห์พุดความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ ²⁰ จงขมขม และมา มาให้ใกล้กันเข้า คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพ้นแห่งบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายไม่มีความรู้ คือผู้ที่ยกรูปเคารพสลักไม้ของเขาไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเขาให้รอดไม่ได้ ²¹ จงแจ้งเรื่องและนำเข้ามาใกล้ เออ ให้เขาทั้งหลายปรึกษาหารือกัน ใครเล่าสิ่งนี้ให้ฟังนมนานแล้ว ใครแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่เก่าก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยโฮวาห์ นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา ²² มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก ²³ เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง ถ้อยคำได้ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรมซึ่งจะไม่กลับว่า □ หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องปฏิญาณต่อเรา □ ²⁴ แนนอนผู้หนึ่งจะพุดว่า □ ในพระเยโฮวาห์ข้ามีความชอบธรรมและอาณาภาพ □ มนุษย์ทั้งหลายจะมาหาพระองค์ บรรดาผู้ที่แค้นเคืองต่อพระองค์จะอับอายขายหน้า ²⁵ เชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลจะชอบธรรมและสดุดีภูมิใจในพระเยโฮวาห์ □

1 พระเบลก็เลื่อนลง พระเนโบก็ทรุดลง ปฏิมากรของพระนี้อยูบนสัตว์และวัว สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าหามอยู่ก็มาบรรทุกเป็นภาระบนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย 2 มันทรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย 3 โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิด ชุมมาตั้งแต่ในครรภ์ 4 จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหงอก เราได้สร้าง เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น 5 เจ้าจะเทียบเราและทำให้เราให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเราว่าเราเหมือนกัน 6 บรรดาผู้ที่โกยทองคำออกจาก โล่และชั่งเงินในดาซึ่งจ้างช่างทองคนหนึ่ง และเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทั้งหลายก็กราบลง เออ นมัสการเลย 7 เขาทั้งหลายเอารูปนั้นใส่บา เขามามไป เขาตั้งไว้ประจำที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม้ผู้ใดจะมาร้องขอ รูปนั้นก็ไม่ได้ตอบ หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาได้ 8 จำข้อนี้ไว้และจงเป็นลูกผู้ชายแท้ โอ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ 9 จงล้างสิ่งล่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา 10 ผู้แจ้งตอจนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ขังไม่ได้ทำเลยให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณ กล่าวไว้ว่า พระแผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น 11 เรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย 12 เจ้าผู้จิตใจดีต้อดึง เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเราสิ 13 เราจะนำความชอบธรรมของเรามาใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะใส่ความรอดที่ศิโยนเพื่ออิสราเอล สงสารศิโยนของเรา

47

บาบิโลนจะถูกการพิพากษา

1 โอ ฤดาพรหมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงมานั่งในพงคลี โอ ฤดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบัลลังก์ เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า แม่เนื้ออ่อนแม่เนื้อละเอียด 2 จับไม้เข้า โม่แป้งซี เอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกเสีย ถอดเสื้อคลุมของเจ้าเสีย ไม่ต้องคลุมขาของเจ้า ลุยน้ำไป 3 เจ้าจะต้องถูกเปลือยและเขาจะเห็นความอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างมนุษย์ 4 พระผู้ไถ่ของเรา พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล 5 โอ ฤดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย นั่งเสียบๆ และจงเข้าไปในความมิด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย 6 เรารู้ต่อชนชาติของเรา เราทำให้มรดกของเราเป็นมลทิน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามิได้แสดงความกรุณาต่อเขา เจ้าวางแอกอย่างหนักไว้บนบ่าของคนชรา 7 เจ้าว่า ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิตย์ ข้าจึงมิได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สอใจ หรือจดจำบันปลายของเรื่องเหล่านี้ไว้ 8 ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเพลิดเพลิน จงฟังเรื่องนี้ คือผู้หนึ่งอย่างไรกังวล ผู้คิดในใจของตนว่า ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่นั่งอยู่เป็นแม่ม่าย หรือรู้จักที่จะพราวจากลูก 9 ทั้งสองเรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพราวจากลูกและความที่เป็นแม่ม่าย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคมเป็นอันมาก และอาณาภพใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า 10 ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมันอยู่ในความชั่วของเจ้า เจ้าว่า ข้าไม่มีผู้ใดเห็นข้า สติปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้าทำให้เจ้าเงินไป และเจ้าจึงว่า ในใจของเจ้าว่า ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก 11 ฉะนั้นความชั่วร้ายจะมาเหนือเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามันขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถถอดถอน

ได้ และความพินาศจะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่องเลย ¹² จงตั้งมั่นอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิหยาตมเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาหนักนักหนาตั้งแต่สาว ๆ ชะรอยมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ ชะรอยเจ้าจะมีชัย ¹³ เจ้าเหน็ดเหนื่อยกับที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลุกขึ้นออกมาและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และเพ่งดูดวงดาว ผู้ซึ่งทำนายให้เจ้าในวันขึ้นคำว่า จะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า ¹⁴ ดูเถิด เขาจะเป็นเหมือนต่อข้าวไฟจะเผาผลาญเขา เขาจะช่วยตัวเขาเองให้พ้นจากกำลังของเปลวเพลิง ไม่ได้ นี้ไม่ใช่ถ่านที่จะให้ใครอุ่น ไม่ใช่ไฟที่จะให้ใครผิง ¹⁵ บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยกันนั้นจะเป็นเช่นนั้นแก่เจ้า ผู้ซึ่งคำมากับเจ้าตั้งแต่สาว ๆ เขาต่างจะพเนจรไปมาในทางของเขาเอง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

48

พระสัญญาต่างๆแก่อิสราเอล

¹ ฟิงซันนี่ชิ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย ผู้ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกมาจากน้ำทั้งหลายของยูด้า ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่มิใช่ด้วยสัจจะและความชอบธรรม ² เพราะเขานานานามของเขาเองตามนครบิรสุทธี และฟิงอาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ³ □ สิ่งล่วงแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น ⁴ เพราะเรารู้ยั่วว่าเจ้าต่อต้านและคอบของเจ้าก็คือเอ็นเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์ ⁵ เราก็จงเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็คงได้ว่าให้เจ้าฟังแล้วเกรงเจ้าจะว่า □ รูปเคารพของข้ากระทำเอง รูปเคารพสลักและรูปเคารพหล่อของข้าบัญชามันมา □ เจ้าได้ยินแล้ว จงคอยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือ ตั้งแต่เวลานั้นไป เราเล่าสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้ ⁷ เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนั้นเจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพูดว่า □ ดูเถิด เรารู้แล้ว □ ⁸ เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะประพฤติอย่างทรยศหนัก และรู้ว่า ตั้งแต่กำเนิดเขาเรียกเจ้าว่า ผู้ละเมิด ⁹ เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะหน่วงเหนี่ยวความกริ้วของเราไว้ เพราะเห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมีได้ตัดเจ้าออกไปเสีย ¹⁰ ดูเถิด เราได้ถลุงเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาของความทุกข์ใจ ¹¹ เราจะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะว่านามของเราจะถูกเหยียดหยามอย่างไรได้ สง่าราศีของเรา เราจะไม่ให้ใครอื่น ¹² ฟิงเรอาชิ โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ที่เดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลายด้วย ¹³ เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน ¹⁴ เจ้าทั้งปวง จงชุมนุมกันและคอยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวกนั้นได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะกระทำตามพระทัยของพระองค์ต่อบาบิโลน และพระกรของพระองค์จะต่อสู้กับชาวเคลเดีย ¹⁵ เรา นี้เราเองได้พูด เออ เราได้เรียกท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำโรยในทางของท่าน ¹⁶ จงเข้ามาใกล้เรา ฟิงเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามาได้พูดในที่ลับ ตั้งแต่มันเกิดมา เราก็คงได้อยู่ที่นั่นแล้ว □ และบัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา ¹⁷ พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บิรสุทธีของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า □ เราคือ

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่เจ้าควรจะไป 18 โอ ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล 19 เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และลูกหลานจากบันไดของเจ้าเหมือนเม็ดทราย ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกตัดออกเลย หรือถูกทำลายเสียจากหน้าเรา 20 จงไปเสียจากบาบิโลน จงหนีออกจากคนเคลเดีย จงประกาศชื่อนี้ด้วยเสียงร้องเพลง จงเล่าให้ฟัง จงส่งออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลกว่า พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว 21 เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายไปทางทะเลทราย เขาก็มิได้กระหาย พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลจากศิลาเพื่อเขา พระองค์ทรงผ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา 22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว 23

49

อิสยาห์เป็นลูกศรชดมัน 1 พระเจ้าทรงเรียกท่านตั้งแต่ในครรภ์

1 โอ เกาห์ทั้งหลายเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า เจ้าชนชาติทั้งหลายแต่ไกลเอ๋ย จงฟัง พระเยโฮวาห์ทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในท้องมารดา ข้าพเจ้า 2 พระองค์ทรงทำปากของข้าพเจ้าเหมือนคนคม พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกศรชดมัน พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้เสียในแฉ่งของพระองค์ 3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า โอ เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอล ซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า 4 แต่ข้าพเจ้าว่า โอ ข้าพเจ้าได้ทำงานเปล่าตาย ข้าพเจ้าเปลืองแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ อนิจจัง แต่แน่ละ ความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเยโฮวาห์ และงานของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า 5 และบัดนี้พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคบกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า โอ ถึงแม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า 6 พระองค์ตรัสว่า โอ ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรา เพื่อจะยกบรรดาตระกูลของยาโคบขึ้น เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับสู่สภาพดีนั้น ดูเป็นการเล็กน้อยเกินไป เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า 7 พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของอิสราเอลและองค์บริสุทธิ์ ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดั่งนี้ว่า โอ ษัตรีทั้งหลายจะทอดพระเนตรและทรงลุกขึ้น บรรดาเจ้านายจะกราบลง เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สັดยชื่อ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า 8

พระสัญญาว่าอิสราเอลจะกลับสู่สภาพดี

8 พระเยโฮวาห์ตรัสดั่งนี้ว่า โอ ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า เราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดินเพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่า นั้น 9 เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่ผู้ถูกจองจำว่า โอ ออกไปเถิด 10 ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า โอ จงปรากฏตัว 11 เขาทั้งหลายจะเลี้ยงชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หากินของเขา 12 เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ซึ่งเมตตาเขาจะทรงนำเขาไป และจะนำเขาไปตามน้ำพุ 13 เราจะทำภูเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง 14 ดูเถิด พวกเหล่านี้จะมาจากเมืองไกล และดูเถิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก และบ้างมาจาก

แผ่นดินเสวนะ □ 13 โอ ฟาสาพรรคเอ๋ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงสิงโลดเถิด โอ ภูเขาเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล้าโลมชนชาติของพระองค์แล้ว และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ 14 แต่ศิโยนกล่าวว่า □ พระเยโฮวาห์ได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมนำข้าพเจ้าเสียแล้ว □ 15 □ ผู้หญิงจะลืมนบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนาง ได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมนได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมนเจ้า 16 ดูเถิด เรา ได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ 17 ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่งรีบ ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้างก็จะออกไปจากเจ้า 18 จงเงยหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เจ้าทั้งหลายชุมนุมกัน เจ้าทั้งหลายมาหาเจ้า □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เรามิชีวิตอยู่ตราบใด เจ้าจะสวมเขาทั้งหลายไว้หมดอย่างเครื่องอาภรณ์ เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์ 19 เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่รกร้างของเจ้า และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแคบเกินไปด้วยเหตุมีชาวเมืองอยู่กันมาก และคนทั้งหลายที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล 20 เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากลูกเสียไปแล้ว จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า □ ที่นี้แคบเกินสำหรับฉันแล้ว จงหาที่ให้นั่งอยู่ □ 21 แล้วเจ้าจะกล่าวในใจของเจ้าว่า □ ใครหนอ ได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆ ไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยว ถูกกวาดไปเป็นเชลยและย้ายไปโน่นมานี่ แต่ใครหนอชบเลี้ยงคนเหล่านี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าถูกทิ้งอยู่ตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มาจากไหนกัน □

ประเทศต่างๆ ที่บีบบังคับอิสราเอลจะถูกลงโทษ

22 องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □ ดูเถิด เราจะยกมือของเรา กัดกริบบรรดาประชาชาติ และยกสัญญาณของเราต่อชนชาติทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะอ้อมบรรดาบุตรชายของเจ้ามา และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เขาจะใส่บาแถมมา 23 บรรดาภักษัตริย์จะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า เขาเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เขาจะเสียนกศลิที่เท้าของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ที่คอยเราจะไม่ประสมความอาย □ 24 จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง หรือจะช่วยเหลือของของผู้ชอบธรรมให้พ้นได้หรือ 25 แน่นอนละ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ แม้เชลยของผู้มีกำลังก็ต้องเอาไป และเหยื่อของผู้ยากก็จะต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ที่ต่อสู้เจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด 26 เราจะให้ผู้บีบบังคับเจ้ากินเนื้อของตนเอง และเขาจะเมาโลหิตของเขาเองเหมือนเมาเหล้าองุ่น แล้วเนื้อหนังทั้งปวงจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อาณาจักรของยาโคบ □

50

พระเยซูคริสต์จะทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ หนังสือหย่าของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสีย นั้น อยู่ที่ไหนเล่า หรือเจ้าหน้าที่ของเราคนไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูเถิด เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป 2 ทำไมนะ เมื่อเรามาจึงไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกจึงไม่มีใครตอบ มือของเราสั้น ไถ่ไม่ได้หรือ และเราไม่มีกำลังที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดูเถิด เราให้น้ำทะเลแห้งด้วยการรณาบของเรา เรากระทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร ปลาของแม่น้ำนั้นก็เหิมนเพราะขาดน้ำ และตายเพราะกระหาย 3 เราห้ามฟาสาพรรคไว้ด้วยความดำมืด และเอาฝ่ากระสอบมาคลุม □ 4 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

ได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำขวัญที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ ทุกๆเช้าพระองค์ทรงปลุก ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ได้ทรงเบิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ได้อัดตัน ข้าพเจ้า ไม่หิ้นกลับ ⁶ ข้าพเจ้าหิ้นหลังให้แก่ผู้ที่โบายตีข้าพเจ้า และหิ้นแค้นให้แก่คนที่ตั้งเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หิ้นหน้าจากความอายแก่การถ่มน้ำลายรด ⁷ เพราะพระองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่างหิ้นเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย ⁸ พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้ ใครจะสู้คดีกับข้าพเจ้า ก็ให้เรายืนอยู่ด้วยกัน ใครเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้เขามาใกล้ข้าพเจ้า ⁹ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดูเถิด บรรดาเขาทุกคนจะร่อยหรือไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า ตัวมอดจะกินเขาเหล่านั้นเสีย ¹⁰ ใครบ้างในพวกเจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมืด และไม่มีแสงสว่าง จงให้เขาวางใจในพระนามพระเยโฮวาห์ และฟังอาศัยพระเจ้าของเขา ¹¹ ดูเถิด เจ้าหิ้นลื่นผู้ก่อไฟ ผู้เอาต้นไฟคอดตัวเจ้าไว้ จงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า และด้วยแสงต้นไฟซึ่งเจ้าได้ก่อ เจ้าจะได้รับอย่างนี้จากมือของเรา คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วยความเศร้าโศก

51

ความเล้าโลมสำหรับศิโยน

¹ [จงฟังเราซี เจ้าทั้งหลายผู้ติดตามความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ จงมองดูหิ้นซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจงมองดูบ่อหิ้นซึ่งทรงขุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา ² จงมองอับร่าฮัมบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูซาราห์ผู้คลอดเจ้า เพราะเมื่อมีเขาอยู่แต่คนเดียว เราได้ร้องเรียกเขา และเราช่วยพรเขา และกระทำให้เป็นคนมากมาย ³ เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเล้าโลมศิโยน พระองค์จะทรงเล้าโลมที่ทั้งร้างทั้งสิ้นของเธอ และจะทำหิ้นทูลกันดารของเธอเหมือนสวนเอเดน และทะเลทรายของเธอเหมือนอุทยานของพระเยโฮวาห์ จะพบความชื่นบานและความยินดีในเธอ ทั้งการโมทนาและเสียงเพลง ⁴ ขนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเสียงของเรา โอ ชาติของเราเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังเรา เพราะราชบัญญัติจะออกไปจากเรา และความยุติธรรมจะออกไปเป็นความสว่างของขนชาติทั้งหลาย ⁵ ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว และความรอดของเราได้ออกไปแล้ว แขนของเราจะพิพากษาขนชาติทั้งหลาย เกะทั้งหลายจะรอคอยเรา และเขาจะหวังคอยแขนของเรา ⁶ จงแหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะสูญสิ้นไปเหมือนควัน และแผ่นดินโลกจะร่อยหรือไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า และเขาทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุดเลย ⁷ จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ขนชาติซึ่งราชบัญญัติของเราอยู่ในใจ อย่ากลัวการตำหนิของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการกล่าวหยาบช้าของเขา ⁸ เพราะตัวมอดจะกินเขาเหมือนกัน เสื้อผ้า และตัวนอนจะกินเขาเหมือนกันคนแก่ แต่ความชอบธรรมของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ ⁹ โอ ข้าแต่พระกรของพระเยโฮวาห์ จงตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสามก่าลิ่ง จงตื่นอย่างสมัยโบราณในชั่วอายุนานมาแล้ว ท่านไม่ไซหรือที่พื้นราบหิ้น และทำให้พหุญาณาคได้รับบาดเจ็บ ¹⁰ ท่านไม่ไซหรือที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือน้ำของมหาสมุทรใหญ่ด้วย ซึ่งทำที่ลิกของทะเลให้เป็นหนทาง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถไว้แล้วเดินผ่านไป ¹¹ ฉะนั้นผู้ที่ไถไว้แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และร้องเพลงมาศิโยน ความชื่นบานเป็น

นิตยจะอยู่บนศีรษะของเขา เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการไว้ทุกข์จะหนีไปเสีย ¹² เรา คือเราเอง ผู้เสาะโลมเจ้า เจ้าเป็นผู้ใดเสาะที่กลัวมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย คือกสิบัตรของมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญ้า ¹³ และที่ได้ลิ้มพระเยโฮวาห์ผู้สร้างของตบเสียบ ผู้ทรงซังฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และที่กลัวอยู่เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตั้งตัวเขาที่จะทำลาย และความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า ¹⁴ ผู้ใดที่เป็นเฉลยเร่งรีบเพื่อจะได้รับการปลดปล่อยเพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม ทั้งอาหารของเขาจะไม่ขาด ¹⁵ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นก็คะนอง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ¹⁶ และเราได้ใส่ถ้อยคำของเราในปากของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่งตั้งฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และกล่าวแก่ศิโยนว่า □เจ้าเป็นชนชาติของเรา□ □ ¹⁷ โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลุกตัวเอง จงปลุกตัวเอง จงยืนขึ้นเถิด เจ้าผู้ได้ตีมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถ้ายแห่งพระพิโรธของพระองค์ ผู้ได้ตีมาถึงตะกอน ซึ่งถ้ายแห่งความโศกเศร้าและดูหมิ่นออก ¹⁸ ในบรรดาบุตรชายที่นางคลอดมากก็ไม่มีผู้ใดนางใน บรรดาบุตรชายที่นางซบเลียงมากก็ไม่มีใครจูงมือนาง ¹⁹ สองสิ่งนี้ได้มาถึงเจ้า ผู้ใดเล่าจะเสาะโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การล้างผลาญและการทำลาย การกินดารอาหารและดาบ เราจะให้ใครไปปลอบประโลมเจ้าดีหนอ ²⁰ บุตรชายของเจ้าสลบไปแล้ว เขาอนอยู่ที่ทุกหัวถนนเหมือนวัวป่าตัวผู้ติดขย เขาทั้งหลายโศกโชนด้วยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ และการขนาบของพระเจ้าของเจ้า ²¹ ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมีนมแต่มีไข้ด้วยเหล้าองุ่น จงฟังข้อนี้เถิด ²² องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงสวดคิดถึงชนชาติของพระองค์ ตรัสสด ๆ นี้ว่า □ดูเถิด เราได้เอาถ้ายแห่งความโศกเศร้าจากมือของเจ้า แล้วตะกอนในถ้ายแห่งความพิโรธของเรา เจ้าจะไม่ต้องตีอีก ²³ แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรمانเจ้า ผู้ได้พูดกับจิตใจเจ้าว่า □ก้มลง เราจะได้ข้ามไป□ และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เขาข้ามไป□

52

กรุงเยรูซาเล็มในสมัยอาณาจักร 1000 ปี

¹ โอ ศิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำไลของเจ้า โอ เยรูซาเล็ม กรุงบิรุตฮีเอ๋ย จงสวมเสื้อห่างามของเจ้า เพราะผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัดและที่ไม่สะอาดจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกเลย ² โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสลัดตัวจากผงคลี จงลุกขึ้น และนั่งลง โอ ริดานแห่งศิโยนที่เป็นเฉลยเอ๋ย จงแก้พันธนะออกจากคอของเจ้า ³ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □เจ้าถูกขายเปล่าๆ และเจ้าจะถูกไถโดยไม่ใช่เงิน□ ⁴ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า □แต่ก่อนนั้นชนชาติของเราลงไปสู่อียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น และชาวอัสซีเรียบีบบังคับเขาโดยปราศจากสาเหตุ□ ⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ฉะนั้นบัดนี้เรามีอะไรอยู่ที่นี้ ด้วยว่าชนชาติของเราถูกนำเอาไปเสียเปล่าๆ□ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ผู้ครอบครองของเขาทำให้เขาร้อง และเขากล่าวหยาบหยามต่อนามของเราทุกวันตลอดไป ⁶ เหตุฉะนั้นชนชาติของเราจะรู้จักนามของเรา เพราะฉะนั้นในวันนั้นเขาจะรู้ว่า คือเรานี้แหละผู้พูด ดูเถิด คือเราเอง□ ⁷ เท้าของผู้ประกาศข่าวประเสริฐมาถึงยามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า □พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง□ ⁸ พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียง เขาจะร้องเพลงกัน เพราะเขาจะได้เห็นกับตาอย่างชัด เมื่อพระเยโฮวาห์

จะทรงนำศิโยนกลับมา⁹ เจ้าคือที่ที่ร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียง ร้องเพลงด้วยกัน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแล้วโลมขนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว¹⁰ พระเยโฮวาห์ทรงเปลือยพระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ และที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา¹¹ เจ้าทั้งหลายผู้ถือเครื่องภาชนะของพระเยโฮวาห์ไปซี จงไป ออกไปจากที่โน่น อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด จงออกไปจากท่ามกลางเธอ จงชำระตัวของเจ้าให้บริสุทธิ์¹² เพราะเจ้าจะไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนีไป เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จนำหน้าเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงระงับหลังเจ้า¹³ คุณเกิด ผู้รับใช้ของเราจะทำอย่างมีสติปัญญา ท่านจะสูงเด่นและเป็นที่เทิดทูน และท่านจะสูงนิก¹⁴ ด้วยคนเป็นอันมากตลิ่งเพราะท่านฉันใด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด¹⁵ ท่านก็จะกระทำให้บรรดาประชาชาติเป็นอันมากตกตะลึงฉันนั้น บรรดาภักษัตริย์ก็จะปิดพระโอษฐ์เพราะท่านนั้น เพราะเขาทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่ไม่มิใครบอกรู้ และเขาจะพิจารณาถึงสิ่งซึ่งเขาไม่เคยได้ยิน

53

การพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์

1 ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด² เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน³ ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคืนเคยกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน⁴ แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและชมใจ⁵ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การติสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี⁶ เราทุกคนได้เงิน ไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หัน ไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน⁷ ท่านถูกบีบบังคับ และท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น⁸ ท่านถูกนำไปจากคอกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา⁹ และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีการหลอกลวงในปากของท่าน¹⁰ แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านฟกช้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้อาณานิคมของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน¹¹ ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำใ้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย¹² ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้

ท่านกับผู้อื่นใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณะ และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ้อนวอนเพื่อผู้ละเมิด

54

อิสราเอลเป็นดัง □ ภรรยาผู้ถูกละทิ้ง □ ได้กลับคืนมา

1 □ จงร้องเพลงเถิด โอ หญิงหมั้นแอ็บ ผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องเสียงดัง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าบุตรของผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีมากกว่าบุตรของภรรยาที่ได้แต่งงาน □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ 2 □ จงขยายสถานที่แห่งเดินเท้าของเจ้า และให้เขาซึ่งมานของที่อาศัยของเจ้าออก อย่าห่วงงัวไว้ ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุดของเจ้า 3 เพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย และเชื้อสายของเจ้าจะได้พวกต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้หัวเมืองที่รกร้างมีคนอาศัยอยู่ 4 อย่างกล้วย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่าอดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืมนความอายในวัยสาวของเจ้า และเจ้าจะไม่จำที่เขาคิดความเป็นมายของเจ้าอีก 5 เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า เขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก 6 เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังภรรยาผู้ถูกละทิ้งและโหม่นสไนใจ เหมือนภรรยาสาวเมื่อนางถูกทิ้ง □ พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้ 7 □ เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่หน้อยเดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความเมตตาตอ 8 เราได้ช้อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความกรุณานี้รันดร์ เราจะมีเมตตาต่อเจ้า □ พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ไถ่เจ้าตรัสดังนี้ 9 □ สำหรับเราเรื่องนี้เหมือนน้ำของโนอาห์ เพราะเราได้บัญญัติว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกเลยฉันใด เราจึงได้บัญญัติว่า เราจะไม่มีโทษเจ้า และจะไม่ขนาบเจ้าฉันนั้น 10 เพราะภูเขางจะพราวจากไป และเนินจะคลอนแคลน แต่ความกรุณาของเราจะไม่พราวไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป □ พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้ 11 □ โอ เจ้าผู้ถูกข่มใจ ถูกพายุพัดพา และขาดการเล่าโลม ดูเถิด เราจะวางศิลาของเจ้าไว้ในพลวง และวางรากฐานของเจ้าไว้ด้วยไพฑูรย์ 12 เราจะทำหน้าต่างของเจ้าด้วยไมรา และประตูเมืองของเจ้าด้วยพลอยสีแดงเข้ม และชายแดนทั้งสี่ของเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา 13 บุตรทั้งสี่ของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง 14 เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับเพราะเจ้าจะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสยดสยองเพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า 15 ดูเถิด พวกเขาจะปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่ก็มิใช่เพราะมาจากเรา ผู้ใดปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งกับเจ้า ผู้นั้นจะล้มลงเพราะเจ้า 16 ดูเถิด เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป่าไฟถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเหมาะกับงานของมัน เราได้สร้างผู้ผลาญเพื่อทำลายด้วย 17 ไม่มีอาวุธใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้ และเจ้าจะปรับโทษลิ้นทุกลิ้นที่ลุกขึ้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษา นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของเขามาจากเรา □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

55

ความรอดสำหรับมนุษย์ทั้งปวง

1 □โอ เชิญทุกคนที่กระหายจงมาถึงน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อกินเถิด มาซื้อน้ำองุ่นและน้ำนมเถิด โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า 2 ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้ผลแรงงานซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้จิตใจปิติยินดีในไขมัน 3 เอียงหูของเจ้า และมหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณของเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญาในรันดร์กับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นอนของเราต่อดาวิด 4 ดุเถิด เรากระทำให้ท่านเป็นพยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง 5 ดุเถิด เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้า เหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ 6 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้ 7 ใจคนชั่วละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสละความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเขา และยังพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างสิ้นเหลือ 8 เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่มีเป็นวิถีของเรา □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ 9 □เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น 10 เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลกกระทำให้น้ำมันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด 11 คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำริญูขึ้นฉันนั้น 12 เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน และถูกนำไปด้วยสันติภาพ ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงข้างหน้าเจ้า และต้นไม้ทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของมัน 13 แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น แทนต้นหนามย่อย ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นและแต่พระเยโฮวาห์ มันจะเป็นเชื้อ เพื่อเป็นหมายสำคัญในรันดร์ ซึ่งจะไม่มีใครตัดออกเลย □

56

พระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □จงรักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเราใกล้จะมา และความชอบธรรมของเราจะเผยออก 2 ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่นนี้ และแก่บุตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้มัน ผู้รักษาวันสะบาโต ไม่เหยียดหยามวันนั้น และระวังมือของเขาจากการกระทำชั่วร้ายใดๆ □ 3 อย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์กล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ได้ทรงแยกข้าแ่จากชนชาติของพระองค์ □ และอย่าให้ชนที่พูดว่า □ดุเถิด ข้าเป็นต้นไม้แห้ง □ 4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □เรื่องซึ่งที่ทั้งหลายผู้รักษาวันสะบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่งทีพอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราไว้มัน 5 ภายในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเรา เราจะให้สถานที่และชื่อแก่เขาเหล่านั้น ที่ดีกว่าบุตรชายและบุตรสาว เราจะให้ชื่อในรันดร์แก่เขาทั้งหลายซึ่งจะไม่ตัดออกเลย 6 และบรรดาบุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์ ปราบนิตีพระองค์ และรักพระนามของพระเยโฮวาห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวันสะบาโต และมีได้เหยียดหยาม และยึดพันธสัญญาของเรามันไว้ 7 คนเหล่านี้เราจะนำมายังภูเขาบริสุทธิ์ของเรา และกระทำให้เขาชื่นบานอยู่ในนิเวศอิฐฐานของเรา เครื่องเผาบูชาของเขา และเครื่องสักการบูชาของเขา จะเป็นทีโปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอิฐฐาน สำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย □ 8 องค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย ตรัสว่า □ เราจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขานอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวบรวมไว้แล้ว □ 9 เจ้าบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง มากินชี ทั้งเจ้าบรรดาสัตว์ในป่า 10 ยามของเขาตามอด เขาหึ่งปวงไร้ความรู้ เขาหึ่งปวงเป็นสุนัขใบ้ เขาเห่าไม่ได้ ได้แต่หลับ ได้แต่นอน รักแต่ง่วง 11 เออ เขาเป็นสุนัขตะกละซึ่งไม่รู้จังกอ้ม เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เข้าใจไม่ได้ เขาทุกคนกลับไปตามทางเขาเอง ต่างก็หากำไรใส่ตนเอง ไม่เว้นสักคน 12 เขาทั้งหลายว่า □ มาเถิด ให้เราเอาเหล้าองุ่น ให้เราเติมเมรัย ให้เติมตัวเรา และฟรุ้งนี้ก็จะเหมือนวันนี้ใหญ่โตเกินขนาด □

57

□ ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว □

1 คนชอบธรรมพินาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มิใช่ใจเมตตาถูกเอา ไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรมถูกเอาไปเสียจากความชั่วร้ายที่จะมา 2 เขาจะเข้าไปในสันติภาพ ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็จะถูกอยู่บนที่นอนของเขา 3 แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของแม่เมด เชื้อสายของคนล่วงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี้ 4 เจ้าทั้งหลายพูดเย้ยหยันใคร เจ้าอ้าปากเย้ยแกลบลิ้นหลอกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเชื้อสายแห่งความมุสา มิใช่หรือ 5 คือเจ้าผู้ร่อนเร่ด้วยรูปเคารพภายใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น ผู้ฆ่าลูกของเจ้าในหุบเขาใต้ชอกหิน 6 สวนของเจ้าอยู่ท่ามกลางหินเกลี้ยงเกลามาแห่งสำธาร มันเป็นส่วนของเจ้า เจ้าได้เทเครื่องดื่มบูชาและถวายธัญญาบูชาให้แก่มัน เราจะรับการเล่าโลมในเรื่องสิ่งเหล่านี้หรือ 7 บนภูเขาสูงเด่น เจ้าได้ตั้งที่นอนของเจ้าไว้ และที่นั่นเจ้าไปถวายเครื่องสักการบูชา 8 เจ้าได้ตั้งอนุสาวรีย์ของเจ้าไว้หลังประตูและเสาประตู เจ้าจึงเปิดผ้าคลุมที่นอนของเจ้า เจ้าขึ้นไปบนนั้น เจ้าทำให้มันกว้าง และเจ้าตกลงกับมันเพื่อเจ้าเอง เจ้ารักที่นอนของมัน และเจ้าได้มองดูการเปลือย 9 เจ้าเดินทาง ไปหากษัตริย์พร้อมกัน น้ำมัน และทิวน้ำหอมของเจ้า เจ้าได้ส่งทูตของเจ้าไปไกล แม้ให้ลงไปจนถึงนรก 10 เจ้าเหน็ดเหนื่อยเพราะระยะทางไกลของเจ้า แต่เจ้ามิได้พูดว่า □ หมดหวัง □ เจ้าประสพชีวิตแห่งมือของเจ้า และเจ้าจึงมิได้โศกเศร้า 11 เจ้าครั้นคร้ามและกลัวใคร เจ้าจึงได้มูสาอยู่นั่นเอง และไม่นึกถึงเรา และไม่เอาใจใส่เราสักนิด เรามีได้ระงับปากอยู่เป็นเวลานานแล้วดอกหรือ อย่างนั้นซีเจ้าจึงไม่ยำเกรงเรา 12 เราจะบอกถึงความชอบธรรมและการกระทำของเจ้า แต่มันก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้า 13 เมื่อเจ้าร้องออกมาก็ให้สิ่งที่เจ้าสะสมไว้ช่วยเจ้าให้พ้นซี แต่ลมจะพัดมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้ดูเขาบริสุทธิของเราเป็นมรดก 14 และจะมีเสียงว่า □ พุนดิน พุนดินขึ้น และจงเตรียมทาง รื้อถอนอุปสรรคเสียจากทางของชนชาติของเรา □ 15 องค์ผู้สูงเด่นคือผู้อยู่ในนิรันดรกาล ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสตั้งนี้ว่า □ เราอยู่ในที่ที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้ที่มีจิตใจสำนึกผิดและถ่อม เพื่อจะรื้อฟื้นจิตใจของผู้ใจถ่อม และรื้อฟื้นใจของผู้สำนึกผิด 16 เพราะเราจะไม่ต่อสู้แย้งอยู่เป็นนิตย์ หรือ โกรธอยู่เสมอ เพราะจิตวิญญาณจะอ่อนลงต่อหน้าเรา คือบรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว 17 เราโกรธเพราะความชั่วช้าแห่งความโลภของเขา เราตีเขา เราซ่อนตัวและโกรธ แต่เขายังหันกลับเดินตามขอบใจของเขาอยู่ 18 เราได้เห็นวิธีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขา และสนองเขากับผู้ไว้ทุกข์ให้เขาด้วยการเล่าโลม □ 19 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เราสร้างผลของริมฝีปาก สันติภาพ สันติภาพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะรักษาเขาให้หาย □ 20 แต่คนช้วนั้น

เหมือนทะเลที่กำเริบ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้ และน้ำของมันก็กวนตมและเลนขึ้นมา ²¹ พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า □ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว□

58

การอดอาหารที่พอพระทัยพระเจ้า

¹ □จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไว้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าแตร จงแจ้งแก่ชนชาติของเราให้ทราบถึงเรื่องการละเมิดของเขา แก่งศวันของยาโคบ เรื่องบาปของเขา ² แต่เขายังแสวงหาเราทุกวันและปิติยินดีที่จะรู้จักทางของเรา เหมือนกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ได้ทำความชอบธรรม และมีได้ละทิ้งกฎแห่งพระเจ้าของเขา เขาก็อชอบกฎอันเที่ยงธรรมจากเรา เขาทั้งหลายก็ปิติยินดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า ³ พวกเขาบอกว่า □ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้อดอาหาร และพระองค์มิได้ทอดพระเนตร ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถ่อมตัวลง และพระองค์มิได้ทรงสนพระทัย□ ดูเถิด ในวันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และมีบับคับคนงานของเจ้าทั้งหมด ⁴ ดูเถิด เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้ และเพื่อต่อยด้วยหมัดชั่วร้าย การอดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง ⁵ อย่างนี้หรือเป็นการอดอาหารที่เราเลือก คือวันที่คนขมตัว การก้มศีรษะของเขา ลงเหมือนอ้อเล็ก และบุฟักกระสอบและชี้เฝ้าร่องใต้เขา อย่างนี้หรือเจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระเยโฮวาห์โปรดปรานอย่างนั้นหรือ ⁶ การอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือการแก้พันธะของความชั่ว การปลดเปลื้องภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และการหักแอกเสียทุกอัน ⁷ ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว และนำคนยากจน ไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกาย ก็คลุมกายเขาไว้ และ ไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ ⁸ แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออกมาอย่างอรุณ และแสงของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะระงับหลังเจ้า ⁹ แล้วเจ้าจะทูล และพระเยโฮวาห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูล และพระองค์จะตรัสว่า □เราอยู่นี่□ ถ้าเจ้าจะเอาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการชี้หน้า และซึ่งการพูดอย่างไร้สาระ ¹⁰ ถ้าเจ้าทุ้มเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิว และให้ผู้ถูกขมใจได้อิ่มใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะโผล่ขึ้นในความมืด และความมืดคลุมของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน ¹¹ และพระเยโฮวาห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอ้อมในฤดูแสง และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุ ที่น้ำของมัน ไม่ขาด ¹² และพวกเจ้าจะได้สร้างสิ่งปรักหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่า □เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คึกคักเพื่อจะได้อาศัยอยู่□

การถือวันสะบาโต

¹³ ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกสะบาโตว่า วันปิติยินดี และเรียกวันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดถ้อยคำของเจ้าเอง ¹⁴ แล้วเจ้าจะได้ความปิติยินดีในพระเยโฮวาห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอรสของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว□

59

พระเจ้าทรงสามารถ ยินดีและมีฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอด

1 ดูเถิด พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มิได้สั้นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้ หรือพระกรรณตั้งซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน ² แต่ว่าความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลาย ได้กระทำให้เกิดการแยกแยะระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลาย ได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิได้ยิน ³ เพราะมือของเจ้ามลทินด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชั่วช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้าพึมพำความอธรรม ⁴ ไม่มีผู้ใดฟ้องอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดขึ้นศาลอย่างสัตย์จริง เขาทั้งหลายวางใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เขาพูดเท็จ เขาตั้งครรภความชั่วและคลอดความชั่วช้า ⁵ เขาฟักไขงูหับทาง เขาทอใยแมงมุม เขาผูกินไข่นั้นก็ตาย แม้ไขลูกใดถูกทาบ งูร้ายก็เป็นตัวขึ้นมา ⁶ ใยของมันจะใช้เป็นเสื้อผ้าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มันทำมาคลุมตัวไม่ได้ กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันทารุณก็อยู่ในมือของเขา ⁷ เท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิตไร้ความผิดให้ถึงตาย ความคิดของเขาเป็นความคิดชั่วช้า การสร้างผลบุญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา ⁸ เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีคุณยติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้อณนของเขาคาดคัง ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข ⁹ เพราะฉะนั้นความยุติธรรมจึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเราไม่ทัน เราทั้งหลายคอยท่าความสว่างและ ดูเถิดความมืด คอยท่าความสุขใส แต่เราดำเนินในความมืดคลุ้ม ¹⁰ เราทั้งหลายคล้ำหากำแพงเหมือนคนตาบอด เราคล้ำหาราวกับว่าเราไม่มีลูกตา เราสะดุดในเวลาที่ยิ่งเหมือนในเวลากลางคืน เราอยู่ในที่โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย ¹¹ เราทุกคนรางเหมือนหมี และพิลาปเหมือนนกเขา และมองหาความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย หากความรอด แต่ก็อยู่ไกลจากเรา ¹² เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายทวีขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็ปรักปรำข้าพระองค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ ส่วนความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก ¹³ คือการละเมิด การปฏิเสธพระเยโฮวาห์ การหันไปจากการติดตามพระเจ้าของเรา การพูดที่เป็นการบิบบังคับและการกบฏ การก้อและการกล่าวคำเท็จจากใจ ¹⁴ ความยุติธรรมก็หันกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้ ¹⁵ เออ สัจจะขาดอยู่ และผู้ใดที่พราวจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระเยโฮวาห์ทรงเห็น แล้วไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่ไม่มีความยุติธรรม ¹⁶ พระองค์ทรงเห็นว่า ไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาดพระทัยว่า ไม่มีใครอ่อนวอนเพื่อ เพราะฉะนั้นพระกรของพระองค์เองก็นำความรอดมาสู่พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ชูพระองค์ไว้ ¹⁷ พระองค์ทรงสวมความชอบธรรมเป็นทับทรวง และพระมาลาแห่งความรอดอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นของคลุมพระกาย และเอาความกระตือรือร้นหม่มพระองค์ ¹⁸ พระองค์จะทรงชำระให้ตามการกระทำของเขา คือพระพิโรธแก่ปรปักษ์ของพระองค์ และสิ่งสนองแก่ศัตรูของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบการสนองแก่เกาะทั้งหลาย ¹⁹ เขาจึงจะยำเกรงพระนามพระเยโฮวาห์จากตะวันตก และส่งราศีของพระองค์จากที่ตะวันออก เมื่อศัตรูมาอย่างแม่น้ำเชี่ยว พระวิญญานของพระเยโฮวาห์จะยกธงขึ้นสู้มัน

พระเจ้าผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน

20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๐ และพระเจ้าผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน มายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบผู้หนีจากการละเมิด ๐ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๐ และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเขา

ทั้งหลาย คือวิญญานของเราซึ่งอยู่เหนือเจ้า และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้าจะไม่พราก ไปจากปากของเจ้า หรือจากปากเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลานั้นไปจนกาลนิรันดร์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

60

สง่าราศีของศิโยนในอนาคต

1 ๐ จงลุกขึ้น นายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาเหนือเจ้า 2 เพราะว่าคุณเกิด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่บังคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมาเหนือเจ้า และเขาจะเห็นสง่าราศีของพระองค์เหนือเจ้า 3 และบรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสุขใสแห่งการขึ้นของเจ้า 4 จงเสยตาของเจ้ามองให้รอบและดู เขาทั้งปวงมาอยู่ด้วยกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากที่ไกล และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะรับการเลี้ยงจากเจ้า 5 แล้วเจ้าจะเห็นและขีดช่วงด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะหันมาหาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมายังเจ้า 6 มวลอุฐจะมาห้อมล้อมเจ้า อุฐหนุมจากมีเดียนและเอฟาห์ บรรดาเหล้านั้นจากเขาวจะมา เขาจะนำทองคำและกำยาน และจะบอกข่าวดีถึงกิจการอันนำสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ 7 ผุงแพะแกะทั้งสิ้นแห่งเคดาร์จะรวมมาหาเจ้า แกะผู้ของเนบาโยทจะปรนนิบัติเจ้า มันจะขึ้นไปบนแท่นบูชาของเราเป็นที่โปรดปราน และเราจะให้ถิ่นแควแห่งสง่าราศีของเราได้รับสง่าราศี 8 เหล่านั้นเป็นใครนะที่บินมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกเขาไปยังหน้าต่างของมัน 9 แน่นอนเกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา กำป็นแห่งทาร์ซิชก่อน เพื่อนำบุตรชายของเจ้ามาแต่ไกล นำเงินและทองคำของเขามาด้วย เพื่อพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพื่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เจ้าได้รับสง่าราศี 10 เหล่าบุตรชายของคนต่างด้าวจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขาจะปรนนิบัติเจ้า เพราะด้วยความพิโรธของเรา เราเขียนเจ้า แต่ด้วยความโปรดปรานของเรา เราได้กรุณาเจ้า 11 ประตู่เมืองของเจ้าจึงจะเปิดอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืนมันจะไม่ปิด เพื่อคนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติมาให้เจ้า พร้อมด้วยกษัตริย์ทั้งหลาย 12 เพราะว่าคุณประชาชาติและราชอาณาจักรที่จะไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพิเนาศเออ บรรดาประชาชาติเหล่านี้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง 13 สง่าราศีแห่งเลบานอนจะมายังเจ้า คือต้นสนสามใบ ต้นสนเขาและต้นไม้ที่เขียวชะอุ่มตลอดปีด้วยกัน เพื่อจะกระทำให้ที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเรางดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งเท้าของเรารุ่งโรจน์ 14 บุตรชายของคนเหล่านี้นั้นที่ได้บีบบังคับเจ้าจะมากำโค้งลงต่อเจ้า และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า เขาทั้งหลายจะเรียกเจ้าว่า ๐ เป็นพระนครของพระเยโฮวาห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล 15 ในเมื่อเจ้าได้ถูกละทิ้งและเป็นที่ยกยดชัง และไม่มีใครผ่านเจ้ามาเลย เราจะกระทำให้เจ้าโอ้อวดระการเป็นนิตย์ เป็นความชื่นบานทุกชั่วอายุ 16 เจ้าจะได้ดูดูน้ำนมของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้ดูदनมของบรรดากษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า เราพระเยโฮวาห์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า องค์อานาภาพของยาโคบ 17 แทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำมาซึ่งทองคำ และแทนเหล็ก เราจะนำมาซึ่งเงิน แทนไม้ ทองสัมฤทธิ์ แทนหิน เหล็ก เราจะกระทำให้สันติภาพเป็นผู้ครอบครองของเจ้า และความชอบธรรมเป็นนางงานของเจ้า 18 ในแผ่นดินของเจ้าเขาจะไม่ไต่ขึ้นถึงความทารุณอีก ในเขตแดนของเจ้าถึงการล้างผลาญหรือการทำลาย แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่า ๐ ความรอด ๐ และประตู

เมืองของเจ้าว่า □ความสรรเสริญ□ 19 ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในกลางวันอก หรือดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้าในกลางคืนเพื่อเป็นความสุขใส แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างเป็นนิตย์ของเจ้า และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นสง่าราศีของเจ้า 20 ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่มีข้างแรม เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้าไว้ทุกข์จะหมดสิ้นไป 21 ประชาชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้อ่านดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ หน่อที่เราปลูก และผลงานแห่งมือของเรา นั้น เพื่อเราจะรับสง่าราศี 22 ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพันๆ และผู้หนึ่งที่เล็กที่สุดจะเป็นประชาชาติอันมีอานุภาพ เราคือพระเยโฮวาห์ ถึงเวลาเราก็จะเร่ง□

61

ข่าวประเสริฐเรื่องความรอดในศิโยน

1 □พระวิญญาณ แห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ 2 เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล่าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

3 เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์ในศิโยน เพื่อประทานความสวยงามแทนขี้เถ้าให้เขา น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ท้อถอย เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้แห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี 4 เขาทั้งหลายจะสร้างที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าแต่โบราณขึ้นใหม่ เขาจะก่อซากปรักหักพังแต่ก่อนขึ้นมามาก เขาจะซ่อมห้วเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า นั้น คือที่ที่รกร้างมาหลายชั่วอายุคนแล้ว 5 คนต่างถิ่นจะยินดียิ่งผู้ง่แพะแกะของเจ้าทั้งหลาย บุตรชายทั้งหลายของคนต่างด้าวจะเป็นคน โกลนาและคนแต่งเถาของเจ้า 6 แต่เจ้าทั้งหลายจะได้ชื่อว่า บุโรหิตของพระเยโฮวาห์ คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า เป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา เจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอดในสง่าราศีของเจ้าทั้งหลาย 7 แทนความอายของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะได้ส่วนสองส่วน แทนความอดสู เขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของเขา เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เขาจะได้สองส่วนเป็นกรรมสิทธิ์ ความขึ้นบานเป็นนิตย์จะเป็นของเขา 8 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์รักความยุติธรรม เราเกลียดการขโมยเพื่อได้เครื่องเผาบูชา เราจะนำกิจการของเขาด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญาในรันดร์กับเขา 9 เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของเขาในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้ ว่าเขาเป็นเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพร□ 10 ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะลิ่งโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา 11 เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นงอกขึ้นมาฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น

62

อิสราเอลจะได้กลับคืนมาใหม่

1 เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่ระงับเสียง และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสุขใส และความรอดของกรุงนี้ อย่างคบเพลิงที่ลุกอยู่ 2 บรรดาประชาชนชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะประทาน 3 เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเจ้า 4 เขาจะไม่ขนานนามเจ้าอีกว่า □ถูกทอดทิ้ง□ และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า □ซึ่งร้างเปล่า□ แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า □เยฟชีบาห์□ และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า □บิวลาห์□ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปีติยินดีในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน 5 เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีนั้นใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าผู้นั้น และเจ้าบำพรหมปรีดีเพราะเจ้าสาวนั้นใด พระเจ้าของเจ้าจะบำพรหมปรีดีเพราะเจ้าผู้นั้นใด 6 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยามไว้ ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืน เขาทั้งหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เจ้าทั้งหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโฮวาห์ ไม่ต้องระงับเสียง 7 และอย่าให้พระองค์หยุดพักจนกว่าพระองค์จะสถาปนาและกระทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก 8 พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และด้วยพระกรอานาภาพของพระองค์ว่า □แน่นอนเราจะไม่ให้ข้าวของเจ้าเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก และบรรดาบุตรชายของคนต่างด้าวจะไม่ดื่มน้ำองุ่นของเจ้า ซึ่งเจ้าตรากตราได้มานั้น 9 แต่ผู้ใดที่เกี่ยวเก็บไว้จะได้กินและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และบรรดาผู้ที่เก็บรวบรวมจะได้ดื่มในลานสถานอันบริสุทธิ์ของเรา□ 10 จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาติดีนั้น จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัญญาณไว้เหนือชนชาติทั้งหลาย 11 ดูเถิด พระเยโฮวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า □จงกล่าวแก่บิดาของศิโยนว่า □ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์□ 12 และคนจะเรียกเขาทั้งหลายว่า □ประชาชนบริสุทธิ์ ผู้รับ โถ้ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์□ และเขาจะเรียกเจ้าว่า □หามาได้ เมืองที่มีได้ถูกทอดทิ้ง□

63

บ่อയാ่งุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า (อสย 2:10-22; ว 19:11-21)

1 นี่ใครหนอที่มาจากเมืองเอโดม สวมเสื้อผ้าข้อมสีจากเมืองโบสร่าห์ พระองค์ผู้ซึ่งโอ้อ่าในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ □นี้เราเองร้องประกาศในความชอบธรรมและมีอานาภาพที่จะช่วยให้รอด□ 2 ทำไมเครื่องทรงของพระองค์จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่ฆ่าในบ่อയാ่งุ่น 3 □เราได้ฆ่าบ่อയാ่งุ่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะขำมันด้วยความโกรธของเรา เราเหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเขาคงจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด 4 เพราะวันแก่แค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึง 5 เรามอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่า ไม่มีผู้ช่วยไว้ เพราะฉะนั้นแขนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา และความพิโรธของเรา ชูเราไว้ 6 เราจะฆ่าชนชาติทั้ง

หลายลงด้วยความโกรธของเรา เราทำให้เขาเมาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลังของเขาถดถอยลงบนแผ่นดินโลก□

พระเจ้าทรงดูแลรักษาอิสราเอล

7 ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ และการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่พวกเรา และความดียิ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุมัติให้ตามพระกรุณาของพระองค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์⁸ เพราะพระองค์ตรัสว่า □แน่ทีเดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พุดมสา□ และพระองค์ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา⁹ พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของเขา และทูลสวรรค์ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน¹⁰ แต่เขาทั้งหลายได้กบฏ และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเห็นเป็นศัตรูของเขาทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเขาทั้งหลายเอง¹¹ แล้วพระองค์ทรงระลึกถึงสมัยเก่าก่อนถึงโมเสส ถึงชนชาติของพระองค์ว่า □พระองค์ผู้ทรงนำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับผู้เลี้ยงแพะแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ซึ่งบรรจพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางเขา¹² ผู้นำเขาทั้งหลายทางมือขวาของโมเสสด้วยพระกระอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกน้ำออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนิรันดรให้พระองค์เอง¹³ ผู้ได้นำเขาทั้งหลายข้ามทะเลนั้นเหมือนม้าในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเขาทั้งหลายจะมีได้สะอาด¹⁴ อย่างสัตว์เลี้ยงไปยังหุบเขาฉินโด พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ประทานให้เขาหยุดพักนั้นนั้น□ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แต่พระองค์เอง¹⁵ ขอทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ และทรงเพ่งดูจากสถานบริสุทธิ์ และรุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือร้นและอาณาภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน พระทัยกรุณาและพระเมตตาของพระองค์ต่อข้าพระองค์อยู่ที่ไหน ได้ถูกยึดไว้แล้วหรือ¹⁶ แนนอนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้อับราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์และอิสราเอลหาจำข้าพระองค์ได้ไม่ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดรกาล¹⁷ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์! ในพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระมรรคาของพระองค์ และกระทำใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้างจนข้าพระองค์ไม่ยำเกรงพระองค์ ขอพระองค์ทรงกลับมาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ ตระกูลทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์¹⁸ ชนชาติแห่งความบริสุทธิ์ ของพระองค์ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแค่ประเดี๋ยวหนึ่ง ปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ลง¹⁹ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปกครองพวกเขาเลย เขาไม่ได้เรียกพวกเขาโดยพระนามของพระองค์

64

พระเจ้าทรงเป็นช่างปั้น เราเป็นดินเหนียว

1 โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวกฟ้าสวรรค์เสด็จลงมาได้หนอ เพื่อภูเขาจะไหลลงมาต่อพระพักตร์พระองค์² ดั่งเมื่อไฟทำให้ละลายใหม่อยู่ และไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะสะเทือนต่อพระพักตร์พระองค์³ เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งน่ากลัวที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง

พระองค์เสด็จลงมา ภูเขาก็เคลื่อนที่ลงมาต่อพระพักตร์พระองค์⁴ โอ ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วยหู หรือตาได้เห็น สิ่งทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ นอกเหนือพระองค์⁵ พระองค์ทรงพบเขาที่ขี้นบานและกระทำความชอบธรรม บรรดาผู้ที่จำพระองค์ได้ในวิธีการของพระองค์ ผลิตพระองค์ทรงกริ้ว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด⁶ ข้าพระองค์ทุกคน ได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างไร้ และความรักช้ำช้ำของข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม⁷ ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ที่เราذنเองให้ยึดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ทั้งหลาย และได้ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะเหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์⁸ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถ์กิจของพระองค์⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงกริ้วนัก และขออย่าทรงจดจำความชั่วช้าไว้เป็นนิตย์ ผลิต ขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ทั้งสิ้น เป็นชนชาติของพระองค์¹⁰ หัวเมืองบริสลูธิ์ของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ศิโยน ได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่รกร้าง¹¹ ในเวศอันบริสลูธิ์และงามของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ซึ่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาเสียแล้ว และสิ่งอันน่าปรารถนาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น ได้ถูกทิ้งร้าง¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ยังทรงยับยั้งพระองค์ไว้หรือ พระองค์จะทรงเงยบอญ และข่มใจพวกข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

65

พระเจ้าทรงตอบพวกอิสราเอลที่เหลืออยู่

1 คนเหล่านั้นที่มีได้ขอพบเรา แสงหาเรา คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราว่า □เราอยู่ที่นี้ เราอยู่ที่นี้□ ต่อประชาชนชาติที่เขาไม่ได้เรียกโดยนามของเรา² เรายืนมือของเรา ออกตลอดวันต่อชนชาติที่มีกบฏ ผู้ดำเนินในทางที่ไม่ดี ติดตามอุบายของตนเอง³ ชนชาติที่ยั่วเข้าเรา ให้กริ้วต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการสักการบูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ⁴ ผู้ยังคงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้างคืนในโบราณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในภาชนะของเขามีกางซึ่งทำด้วยเนื้อที่นำสะอิดสะเอียน⁵ ผู้กล่าวว่า □ออกไปห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า□ เหล่านี้เป็นควีนอยู่ในเงมูกของเรา เป็นไฟซึ่งไหม้อยู่วันยังค่ำ⁶ ผลิต มิเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า □เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เออ เราจะตอบสนองไว้ในอกของเขา⁷ ทั้งความชั่วช้าของเจ้าและความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายรวมกันด้วย□ □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □เขาได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหยาบช้าต่อเราบนเนิน เราจึงจะดวงกิจการเก่าเข้าไปในอกของเขา□⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □น้ำองุ่นใหม่หาได้จากพวงองุ่นและเขากล่าวว่า □อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพระพรอยู่ในนั้น□ ฉันทใด เรากิจจะกระทำด้วยเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรา และไม่ทำลายเขาหมดทีเดียวฉันทนั้น⁹ เราจะนำเชื้อสายออกมาจากยาโคบ และผู้รับมรดกเขาทั้งหลายของเราจากยูดาห์ ผู้เลือกสรรของเราจะได้รับมันเป็นมรดก และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น¹⁰ ขาโรนจะเป็นลานหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโครจะเป็นที่ให้ฝูงวัวนอน เพื่อชนชาติ

ของเราที่ได้แสวงหาเรา 11 แต่เจ้าทั้งหลายจะทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้ลืมนุบาบิรสุทรีของเรา ผู้จัดสำรับไว้ให้แก่พระโศด และจัดหาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระเคราะห์ 12 เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับตาบ และเจ้าทุกคนจะต้องหมอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำชั่วในสายตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิติยินดีด้วย 13 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า ใดเกิด ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราจะได้รับประทาน แต่เจ้าทั้งหลายจะหิว ใดเกิด ผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่เจ้าจะกระหาย ใดเกิด ผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดี แต่เจ้าจะได้ตาย 14 ใดเกิด ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะใจยินดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาเพราะเสียใจ และจะครวญครางเพราะจิตระทม 15 เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้แก่ผู้เลือกสรรของเราเพื่อใช้แข่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น 16 ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแผ่นดินโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งความจริง และผู้ใดที่ปฏิญาณในแผ่นดินโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งความจริง เพราะความลำบากเก่าแก่แก่นั้นก็ลืมนเสียแล้ว และซ่อนเสียจากตาของเรา

แผ่นดินโลกใหม่และฟ้าสวรรค์ใหม่

17 เพราะ ใดเกิด เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนึกได้อีก 18 แต่จงขึ้นบานและเปรมปรีดีเป็นนิตย์ในสิ่งซึ่งเราสร้างขึ้น เพราะ ใดเกิด เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นทีเปรมปรีดี และชนชาติของเมืองนั้นให้เป็นความขึ้นบาน 19 เราจะเปรมปรีดีด้วยเยรูซาเล็มและขึ้นบานด้วยชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ในเมืองนั้นอีก และเสียงครวญคราง 20 ในนั้นจะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุ ไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจึงตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่แข่ง 21 เขาจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน 22 เขาจะไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ และผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงานน้ำมือของเขานาน 23 เขาทั้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์ หรือคลอตนบุตรเพื่อความสยดสยอง เพราะเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆของเขาด้วย 24 และต่อมา ก่อนที่เขาจะร้องเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง 25 สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิ่งใดจะกินฟางเหมือนวัว และผงคลีจะเป็นอาหารของงู มันทั้งหลายจะไม่ทำอันตรายหรือทำลายหัวนูบาบิรสุทรีของเรา ใด พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้

66

พระพรแห่งอาณาจักรของพระเจ้า

1 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ใดสวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา นิเวศซึ่งเจ้าจะสร้างให้เรา นั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน 2 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น บรรดาสิ่งเหล่านั้นจึงเป็นขึ้นมาน ใด พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ ใดแต่คนนี้ต่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ถ่อมและสำนึกผิดในใจ และตัวสั้นเพราะค่าของเรา 3 เขาผู้กลัวราวกับเขาฆ่าคน เขาผู้กลัวลูกแกะเป็นเครื่องบูชาราวกับเขาตัดคอสุนัข เขาผู้ถวายเครื่องบูชาราวกับเขาถวายเลือดหมู เขาผู้เผาเครื่องหอมราวกับเขาสาธุการรูปเคารพ คนเหล่านี้ต่างก็เลือกทางของเขาเอง และจิตใจของเขาปิติยินดีอยู่ในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของเขา 4 เราจักจะเลือกการหลอกหลอนมาให้เขาด้วย และนำสิ่งที่เขากลัวมาถึงเขา เพราะ

เมื่อเราได้เรียก ไม่มีผู้ใดตอบ เมื่อเราพูด เขาไม่ฟัง แต่เขาได้กระทำชั่วต่อหน้าต่อตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิติยินดีด้วย⁵ เจ้าผู้ตัวสั้นเพราะพระวจนะของพระองค์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์⁶ พี่น้องของเจ้าผู้ซึ่งเกลียดชังเจ้า และเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราะเห็นแก่นามของเรา ได้พูดว่า⁷ ขอพระเยโฮวาห์ทรงรับเกียรติ⁸ แต่พระองค์จะได้ปรากฏและเป็นความชื่นบานของเจ้า และเขาเหล่านั้นแหละจะต้องได้รับความอาย⁹ เสียงอึ้งคะนิงจากในเมือง เสียงจากพระวิหาร พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กำลังให้การตอบแทนต่อศัตรูของพระองค์¹⁰ ก่อนที่นางจะปวดครรภ์ นางก็คลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดจะมาถึงนาง นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง¹¹ ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะให้ออกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอดมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวดครรภ์ เธอก็คลอดบุตรทั้งหลายของเธอ¹² เราจะนำมาถึงกำหนดคลอด แล้วจะไม่ให้คลอดหรือ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้น¹⁴ เราผู้เป็นเหตุให้คลอด จะปิดครรภ์หรือ¹⁵ พระเจ้าของท่านตรัสดังนี้¹⁶ จงเปรมปรีดีกับเยรูซาเล็มและยินดีกับเธอ นะบรรดาเจ้าที่รักเธอ จงเปรมปรีดีกับเธอด้วยความชื่นบาน นะบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ¹⁷ เพื่อเจ้าจะได้ดูและอึ้งใจด้วยอกอันประเล้าประโลมของเธอ เพื่อเจ้าจะได้ดีมีให้เกลี้ยง ด้วยความปิติยินดี จากสง่าราศีอันอุดมของเธอ¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้น¹⁹ ภูเขาเกิด เราจะนำสันติภาพมาถึงเธออย่างกับแม่น้ำ และสง่าราศีของบรรดาประชาชาติ เหมือนน้ำนำที่กำลังล้น และเจ้าทั้งหลายจะได้ดู เธอจะจุ่มเจ้าไว้ที่บั้นเอวของเธอ และเข่าขื่นลงที่เข่าของเธอ²⁰ ตั้งผู้ที่มารดาของตนเล่าโลม เราจะเล่าโลมเจ้าเช่นนั้น และเจ้าจะรับการเล่าโลมในเยรูซาเล็ม²¹ เมื่อเจ้าเห็นอย่างนี้ ใจของเจ้าจะเปรมปรีดี กระดูกของเจ้าจะกระชุกกระชวยอย่างผักหญ้า และเขาจะรู้กันว่าหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์ และความพิโรธต่อศัตรูของพระองค์²² เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะเสด็จมาด้วยไฟ และรถรบของพระองค์เหมือนลมหมุน เพื่อสนองเขาด้วยความกริ้วของพระองค์อย่างเกรี้ยวกราด และด้วยการขนาบของพระองค์พร้อมด้วยเปลวเพลิง²³ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการพิพากษาด้วยไฟ และด้วยพระแสงของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น และผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงสังหารเสียจะมีมากมาย²⁴ คนทั้งหลายที่กระทำตัวให้บริสุทธิ์และชำระตัวให้บริสุทธิ์ อยู่ข้างหลังต้นไม้หนึ่งท่ามกลางสวน ที่กำลังกินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน และหนู จะถูกเผาผลาญเสียด้วยกัน²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้น²⁶ เพราะเราทราบการงานของเขาและความคิดของเขา และเราจะมารูบรวมบรรดาประชาชาติและภาษาทั้งสิ้น และเขาจะมาเห็นสง่าราศีของเรา²⁷ และเราจะตั้งหมายสำคัญไว้ท่ามกลางเขา และเราจะส่งผู้รอดพ้นจากพวกเขาขึ้นไปยังบรรดาประชาชาติ ยังทารชิช ภูเขาและลุด ผู้โง่โง่ ยังทุบัสและยิวาวัน ยังเกาะทั้งหลายที่ไกลออกไป ที่เขายังไม่ได้ยินชื่อเสียงของเราและเห็นสง่าราศีของเรา และเขาจะประกาศสง่าราศีของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ²⁸ และเขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นเครื่องถวายบูชาพระเยโฮวาห์ มาด้วยม้า ด้วยรถรบ ด้วยเกวียนประทุน ด้วยล้อและด้วยอูฐโหนกเดียว ยังเยรูซาเล็มภูเขาบริสุทธิ์ของเรา²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้น³⁰ เช่นเดียวกับคนอิสราเอลนำธัญญาบูชาใส่ภาชนะสะอาดมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์³¹ และเราจะเอาเขาบางคนเป็นปุโรหิตและเป็นพวกเลวี³² พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้น³³ เพราะฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเราฉันใด³⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้น³⁵ ชื่อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่ฉันนั้น³⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า³⁷ และต่อมาทุกวันขึ้นค่ำ และทุกวันสะบาโต เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมานมัสการต่อหน้าเรา³⁸ และเขาจะออกไปมองดูซากศพของคนที่ได้ละเมิดต่อเรา เพราะว่าหนอนของคนเหล่านั้น

จะไม่ตายไป ไฟของเขาจะไม่ดับ และเขาจะเป็นที่นาสะอิดสะเอียนต่อเนื้อหนังทั้งสิ้น□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เยเรมีย์

หนังสือเสฟทฺูอาจินต์ หนังสือหล่มัด โจซิปัส และทาร์กัม ได้กล่าวว่าเยเรมีย์เป็นผู้เขียนเล่มนี้ การรับใช้ของอิสยาห์อยู่ก่อนการรับใช้ของเยเรมีย์เป็นเวลา 60 ปี เยเรมีย์พยากรณ์เป็นเวลา 40 ปีในรัชการของกษัตริย์โยสียาห์ เยโฮอาหาส เยโฮยาคิม เยโฮยาคิน และเศเดคียาห์ เยเรมีย์รับใช้พระเจ้าในสมัยเดียวกันกับผู้พยากรณ์นาฮูม ฮะบากุก และเศฟันยาห์

เยเรมีย์ได้เห็นการสิ้นสุดลงของกษัตริย์องค์สุดท้ายของยูดาห์ ได้เห็นการทำลายพระวิหารและกรุงเยรูซาเล็ม และได้เห็นพวกยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน ในสมัยของเยเรมีย์ความบาปเจริญขึ้นและพวกยูดาห์ได้ถูกพระเจ้าพิพากษาอย่างมากมาย ไม่มีเวลาสงบในสมัยเยเรมีย์

เพราะเหตุว่าเยเรมีย์ได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลยและมีความ โศกเศร้าถึง เรื่องความบาปของเขา เขา ได้ถูก เรียกว่า □ผู้พยากรณ์ที่ ร้องไห้ □ (The Weeping Prophet) หนังสือเยเรมีย์นี้ได้พรรณนาถึงการประกาศของเยเรมีย์ในตอนที่เขาขอร้องให้ยูดาห์กลับมาหาพระเจ้าก่อนที่จะจะต้องเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

1 ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต ผู้อยู่ตำบลอานาโธท ในแผ่นดินของเบนยามิน 2 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสียาห์ โอรสของอาโหมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้ 3 และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า

พระเจ้าทรงแต่งตั้งเยเรมีย์ให้เป็นผู้พยากรณ์ก่อนที่จะท่านจะบังเกิด

4 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 5 □เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่จะเราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่จะเจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ□ 6 แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า □อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด ข้าพระองค์ก็พูดไม่เป็น เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเด็ก□ 7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด 8 อย่ากลัวหน้าเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 9 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์คุกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ดูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า 10 ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนออกและให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลูก□

ผู้พยากรณ์ได้ประกาศการพิพากษาของพระเจ้า

11 ยิ่งกว่านี้พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า □เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร□ ข้าพเจ้ากราบทูลว่า □ข้าพระองค์เห็นไม้ตะพดอัลมอนด์อันหนึ่ง□ 12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ□ 13 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า □เจ้าเห็นอะไร□ ข้าพเจ้ากราบทูล

ว่า ข้าพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือดอยู่หม้อหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ¹⁴ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะระเบิดจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น¹⁵ เพราะ ดูเถิด เราจะร้องเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งสุลัอมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งสุหิวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์¹⁶ และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขาในการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มือของตนได้กระทำไว้¹⁷ เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาดเอวของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั่นให้เขาฟัง อย่าสะดุ้งกลัวเพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเขาทั้งหลาย¹⁸ เพราะ ดูเถิด ในวันนี้เรากระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดาภคิตรีศแห่งยูดาห์ กับเจ้านายกับบุโรหิตและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้¹⁹ เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

2

คำตรัสจากพระเจ้าถึงยูดาห์ผู้กลับสัตย์

1 ยิ่งกว่านี้พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²จงไปประกาศกรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำเจ้าได้ คือความเมตตาในวัยสาวของเจ้า ความรักขณะที่เจ้าเข้าพิธีสมรส เมื่อเจ้าตามเรามา ในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หว่านพืชอะไร ³ อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิด เหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁴ โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ⁶บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปห่างเสียดจากเรา และไปดำเนินตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า⁶ เขาทั้งหลายมิได้กล่าวว่า ⁷พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน ผู้ได้พาเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้นำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดาร ในแดนทะเลทรายมีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีเงามัจจุราช ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไป และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น⁷ และเราได้พาเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีๆในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน⁸ บุโรหิตทั้งหลายมิได้กล่าวว่า ⁹พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน⁹ คนเหล่านั้นที่แกล้งพระราชบัญญัติไม่รู้จักเรา บรรดาผู้เลี้ยงแกะก็ละเมิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์¹⁰

บรรดาความทุกข์ลำบากของอิสราเอลคือผลแห่งความบาป

9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ¹⁰เพราะฉะนั้นเราจะยังได้แย้งกับเจ้า เราจะได้แย้งกับลูกหลานของเจ้า¹⁰ เหตุว่า จงข้ามไปยังฝั่งเกาะคิทธิม แล้วก็ดู และใช้คนไปถึงเมืองเคदारและพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ดูที่ว่าเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม¹¹ มีประชาชนชาติใดเคยได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้น ไม่เป็นพระ แต่ประชาชนของเราได้เอาสง่าราศีของเขา แลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด¹² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ¹³โอ ฟาสะวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโดดเดี่ยวอ้างว้างเสียเลย¹³ เพราะว่าประชาชนของ

เราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เราได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำเป็น แล้วสกัดหิน
 ชำน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นถ้ำน้ำแตก ซึ่งช้ำน้ำไม่ได้¹⁴ อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็น
 ทาสที่เกิดมาในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ¹⁵ สิงโตหนุ่มค้ำรามเข้าใส่เขา มันค้ำราม
 เสียงดังมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทิ้งร้างว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลาย
 ของเขาก็ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่¹⁶ ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนเฟและเมืองทาบานเนส
 ได้ทุบกระหม่อมของเจ้าแล้ว¹⁷ เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเย
 โยฮาคัมพระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิไซหรือ¹⁸ บัดนี้เจ้าได้อะไรด้วย
 การลงไปยังอียิปต์ เพื่อตีม้าในแม่น้ำซีโหร หรือเจ้าได้อะไรด้วยการทิ้งไปซึ่งอัสซีเรีย เพื่
 อตีม้าในแม่น้ำนั้น¹⁹ ความโหดร้ายของเจ้าจะติสอนเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์ในเอง
 จะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจึงรู้และเห็นเกิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้ง
 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยาเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย²⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้า
 พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ²⁰ เพราะว่าคุณมาแล้วเราได้หักแอกของเจ้า และระเบิด
 พันธนะของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่า ข้าจะไม่ละเมิด²¹ เออ เจ้าได้ไม่ตวลงเล่นซุ่มบนเนิน
 เขาสูงทุกแห่งและไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น²¹ แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเอาจูงอย่างดี เป็น
 พันธุ์แห่งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาแปลกไปได้อีก²² องค์พระผู้เป็น
 เจ้าพระเจ้าตรัสว่า ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำค้าง และใช้สมุนไพร ครอบรอบเรือนความชั่ว
 ชั่วของเจ้าก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา²³ เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติ
 ดตามพระบาอัลไป²⁴ จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาซี จงสำนึกขีว่าเจ้าได้กระทำอะไร
 เจ้าเหมือนอุฐสาวคะนองที่เดินข้ามไปข้ามมา²⁴ เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้
 สูดลมด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะระงับความใครของมันได้ บรรดาที่แสวงหา
 มันจะไม่ต้องเห็นเดหนือย เมื่อถึงเดือนที่กำหนดของมันจะพบมันเอง²⁵ ระวังอย่าให้เท้า
 ของเจ้าขาดรองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวว่า ข้าหมด
 หวังเสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตามไป²⁶ เมื่อโจรถูกจับมีความละอาย
 ฉนั้นใด วงศ์วานของอิสราเอลก็จะละอายฉนั้นนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย บุโรหิตและผู้
 พยากรณ์ทั้งหลายของเขา²⁷ ผู้กล่าวแก่ลำต้นว่า ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า²⁸ และกล่าวแก่
 ศิลาว่า ท่านคลอดข้าพเจ้ามา²⁹ เพราะเขาทั้งหลายได้เห็นหลังให้แก่เรา มิใช่หันหน้ามาให้
 แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขาจะกล่าวว่า ข้าขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด²⁸
 แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้า
 ให้รอดได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีหัวเมืองมาก
 เท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าทั้งหลายจะมาร้องทุกข์เรื่องเรา
 ทำไม เจ้าได้ละเมิดต่อเราหมดทุกคนแล้ว³⁰ เราได้โยยตีลูกหลานของเจ้าเสียเปล่า เขาทั้ง
 หลายก็ไม่ดีขึ้น ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ทำลาย³¹
 โอ คนยุคนั้นเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระวณะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุ
 รกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มีดทับหรือ ทำไม่ประชาชนของเราจึงกล่าว
 ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก³² สาวพรหมจารี
 จะลืมหาคู่ของเธอได้หรือ เจ้าสาวจะลืมหาคู่ครองของเธอได้หรือ แต่ประชาชนของ
 เราได้ลืมนเรา เป็นเวลากี่วันก็ยังไม่ไหวแล้ว³³ ทำไมเจ้านารีลิจของเจ้าไปหาความรักอย่าง
 แบนเนียน ฉะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย³⁴ ที่ชายเสียของเจ้าจะเห็นโลหิตของ
 คนจนที่ไร้ความผิดด้วย เรามีได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกกลับ แต่โดยเรื่องต่างๆเหล่านี้³⁵
 เจ้าก็ยังกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่มี ความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์จะหันกลับจาก
 ข้าพเจ้าเป็นแน่³⁶ ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้าได้กล่าวว่า ข้าพเจ้ามิได้

กระทำบาป³⁶ ทำให้เจ้าต้องเที่ยวไปมาๆอย่างเบาะแสเหมือนคนนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอ อียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้ววั้น³⁷ เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือกุมศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นมาเพราะเขาก็ไม่ได้³⁸

3

¹ ข้าพทั้งหลายว่า ² ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตนและเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่โสโครกมากมายหรือ³ แต่เจ้าได้เล่นชู้กับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าจึงกลับมาหาเรา⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ⁵ จงแหงนหน้าขึ้นสู่อัศจรรย์ที่สูงนั้น และดูซิ ที่ไหนบ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้นั่งคอยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอาละเบียบในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินโสโครกด้วยการแพศยาและความชั่วช้าของเจ้า ⁶ เพราะฉะนั้นฝนจึงได้ระงับเสีย และฝนชุกก็ปลายนฤตจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าปฏิบัติไม่ยอมอาย ⁷ ตั้งแต่เวลานี้เจ้าจะร้องเรียกเรามาใช้หรือว่า ⁸ พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้นำตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาว ⁹ พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ¹⁰ ดูเถิด เจ้าล่วงเวลาแล้ว แต่เจ้าก็ยังกระทำความชั่วช้าทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำได้¹¹

พระเจ้าทรงอ้อนวอนต่อยูดาห์ผู้กลับสัตย์

¹² พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์โยสิยาห์ว่า ¹³ เธอทำอะไรเจ้าเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูก และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น แล้วก็ไปเล่นชู้อยู่ที่นั่น ¹⁴ เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า ¹⁵ เจ้าจงกลับมาหาเรา¹⁶ แต่เธอก็ไม่กลับมา และยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็เห็น ¹⁷ และเราเห็นว่า เพราะเหตุที่ปวงที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณีนั้น เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับให้หนังสือหย่า แต่ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ไมกลัว เธอก็กลับไปเล่นชู้ด้วย ¹⁸ ต่อมาเพราะการแพศยาเป็นการเบาแก่เธอมาก เธอก็กระทำให้แผ่นดินโสโครกไป โดยไปล่วงประเวณีกับศิลากับลำตัน ¹⁹ แม้ว่าเธอกระทำไปสิ้นอย่างนี้แล้ว ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็มิได้เห็นกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่สร้างทำเป็นกลับมา²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ²¹ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ²² อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายูดาห์ที่ทรยศ ²³ จงไปประกาศถ้อยคำเหล่านี้ไปทางเหนือกล่าวว่า ²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่ให้ความกริ้วของเราสวมทับเจ้า เพราะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์ ²⁵ เพียงแต่ยอมรับความชั่วช้าของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเที่ยวเอาใจพระอื่นที่ได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น และเจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา²⁶ ²⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ²⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ²⁹ โอ ลูกหลานที่กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เพราะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจะรับเจ้าจากเมืองละคนและจากครอบครัวละสองคน และเราจะนำเจ้ามาจนถึงศิโยน ³⁰ และเราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ ³¹ และต่อมาเมื่อเจ้าทวีและเพิ่มขึ้นในแผ่นดินนั้น ในครั้งนั้น³² ³³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ³⁴ ข้าพทั้งหลายจะไม่กล่าวอีกว่า ³⁵ หนีพ้นเรอัสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์³⁶ เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นในใจ ไม่มีใครระลึกถึง ไม่มีใครนึกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย ³⁷ ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ และบรรดาประชาชาติจะรวบรวมกันเข้ามาหายังพระนามของพระเยโฮวาห์

วาทในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขาอย่างดื้อกระด้างอีกต่อไป ¹⁸ ในสมัยนั้นวงศ์วานของยูดาห์จะเดินมาที่วงศ์วานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝายเหนือ มายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเราให้เป็นมรดก ¹⁹ แต่เรากล่าวว่า □เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้แผ่นดินที่น่าปรารถนาแก่เจ้า เป็นมรดกที่สวยงามที่สุดในบรรดาประชาชาติ□ และเรากล่าวว่า □เจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา□ □

การสารภาพความผิดบาป

²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย แน่แน่นอนทีเดียวที่ภรรยาทรยศละทิ้งสามีของนางนั้นใด เจ้าก็ได้ทรยศต่อเรานั้นนั่น□ ²¹ เขาได้อินเสียงมาจากที่สูง เป็นเสียงร้องไห้ และเสียงวิงวอนของบุตรทั้งหลายของอิสราเอล เพราะเขาได้แปรวิถีของเขาเสียแล้ว เขาได้ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ²² □บรรดาบุตรที่กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับมาเถิด เราจะรักษาความสัตย์ของเราให้หาย□ □ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ²³ แท้จริงความหวังว่าจะได้ความรอดจากเนินเขาและจากภูเขาหลายลูกก็เป็นความไร้สาระ แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ²⁴ แต่ว่าสิ่งที่น่าอายนั้น ได้ก่อกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กจนอยู่ คือฝูงแกะ ฝูงวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขา ²⁵ ให้เรานอนลงจมในความอายของเรา และให้ความอัปยศคลุมเราไว้ เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เราเป็นอนุชนอยู่จนทุกวันนี้ และเราหาได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่□

4

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจงกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปให้พ้นสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โลเล ² และถ้าเจ้าปฏิบัติญาณอย่างจริงจัง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า □ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่□ แล้วบรรดาประชาชาติจะให้พรกัน ในพระนามพระองค์ และเขาทั้งหลายจะอวดพระองค์□ ³ เพราะว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า □จงทุบดินที่ไถไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม ⁴ ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสู่นัดถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหนึ่งปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไฟและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า

พระเจ้าจะทรงพิพากษาลงโทษยูดาห์

⁵ จงประกาศในยูดาห์และโฆษณาในกรุงเยรูซาเล็ม ว่า □จงเฝ้าประตูไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศตั้งๆ มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในเบรดาเมืองที่มีป้อม□ ⁶ จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อัยการอยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา ⁷ สิ่งใดตัวนั้น ได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาทึบของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเจ้ากร้างไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย ⁸ ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันร้อนแรงของพระเย

โยฮานาห์ได้หันกลับ ไปจากเรา 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 10 ต่อมาในวันนั้นทั้งษัตริย์และพวก
เจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาปโรหิตจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์ก็จะอัศจรรย์ใจ 10 แล้ว
ข้าพเจ้าจึงทูลว่า 11 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลวงชนชาตินี้ และกรุง
เยรูซาเล็มแน่นอนที่เดียวว่า 12 เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข 13 แต่ที่จริงดาบได้มาถึงชีวิตของ
เขาทั้งหลาย 11 12 ในครั้งนั้น เขาจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า 13 ลมร้อน
จากที่สูง ในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่นครสาวประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาพัดหรือมาชำระ
12 กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา 13
14 คุณเกิด เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ รถรบของเขาจะเหมือนลมหมุน ม้าทั้งหลายของเขาเร็ว
ยิ่งกว่านกอินทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ 14 โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จง
สำงัดจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะ
สิ่งอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด 15 เพราะว่ามีเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และโฆษณา
ความชั่วร้ายจากภูเขาเอเฟราอิม 16 จงกล่าวแก่บรรดาประชาชนชาติ คุณเกิด จงโฆษณาแก่กรุง
เยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ล่อลวงมาจากแผ่นดินไกล เขาทั้งหลายโห่ร้องเข้าใส่หัวเมืองยูดาห์
17 เขาทั้งหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนผู้ดูแลแผ่นดิน เพราะว่ายูดาห์ได้กบฏต่อเรา 18 พระ
เยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 18 19 วิถีและการกระทำทั้งหลายของเจ้า ได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้า นี้
แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันขมขื่น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าทีเดียว
□

เยเรมีย์คร่ำครวญเรื่องยูดาห์

19 แสนระทม แสนระทม ข้ากึบิตตัวด้วยความเจ็บปวด โอ พนังดวงใจของข้าเอ๋ย จิต
ใจของข้าก็วิวุ่น ข้าจะนั่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม
20 การประกาศเรื่องความหายนะไล่ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสี่ก็ถูกทิ้งร้าง บรรดา
เต็นท์ของข้าก็ถูกทำลายในฉับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้น ไปในบัดเดียวเดียว 21 ข้า
จะต้องมองดูธงและฟังเสียงแตรนานสักเท่าใด 22 □ เพราะประชาชนของเราโง่เขลา เขาทั้ง
หลายไม่รู้จักรเรา เขาทั้งหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ เขาทั้งหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทั้งหลาย
ทำความชั่วแค้น แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี 23 ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลก และดูเกิด เป็นที่ร้าง
และว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ ในนั้นก็ไม่มีแสงสว่าง 24 ข้าพเจ้ามองดูภูเขา ดูเกิด มัน
กำลังสิ้นอยู่ บรรดาเนินเขาก็แกว่งไปแกว่งมา 25 ข้าพเจ้ามองดู และดูเกิด ไม่มีมนุษย์เลย
นกทั้งปวงแห่งท้องอากาศได้หนีไปแล้ว 26 ข้าพเจ้ามองดู และดูเกิด เรียกสวนไร่นาก็เป็น
ถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองทั้งสี่ก็ปรักหักพัง ไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อพระพิโรธอัน
ร้อนแรงของพระองค์ 27 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่รกร้าง
ถึงกระนั้นเราก็มียังมิได้กระทำให้ถึงอวสานเสียทีเดียว 28 เพราะเรื่องนี้โลกจะไว้ทุกข์ และฟ้า
สวรรค์เบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้สิ้นวาจาแล้ว เราได้หมายใจไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจ
หรือหันกลับ 29 เมื่อได้ยินเสียงพลม้าและนักธนู ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไปอยู่ใน
สมุทมนุ่มไม้ และปีนป่ายไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง และไม่มียุทธศาสตร์
อยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย 30 เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย ที่เจ้าแต่งตัวสีแดงนั้นเจ้าทำอะไรกัน และ
ที่เจ้าประดับตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ ที่เจ้าชัชชวยดวงตาให้กว้างด้วยแค้นแค้น เออ เจ้าแต่งตัว
ไหม้ไหม้เสียเปล่า คนรักของเจ้าจะดูหมิ่นเจ้า เขาทั้งหลายจะแสวงหาชีวิตของเจ้า 31 เพราะ
เราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอดบุตรร้องแสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอดบุตรหัวปี เสียง

ร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แทนจะขาดใจ เหยียดมือของเธอออกร้องว่า "วิบัติแก่ข้าในบัดนี้ จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่เพราะเหตุพวกฆาตกร" □

5

ความบาปของยูดาห์ คือการประทุษร้าย

1 □จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นตามลานเมืองดูที จะหามนุษย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น 2 แม้เขาทั้งหลายกล่าวว่า □ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่□ เขาก็ยังปฏิเสธเห็น้อย่างแน่นอน□ 3 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริงมิใช่หรือ พระองค์ทรงเขียนดีเขาทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สักสิ่งสักประการหนึ่ง พระองค์ทรงล้างผลาญเขา แต่เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมดีขึ้น เขาได้กระทำให้น้ำของเขากระด้างยิ่งกว่าหิน เขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ 4 แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า □แน่นอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนต้อยต่ำ เขาเหล่านี้โง่เขลา เพราะเขาไม่รู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา 5 ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเขาทั้งหลาย เพราะเขารู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา□ แต่เขาทั้งหลายทุกคนก็ได้หักแอกเสีย เขาทั้งหลายได้ระเบิดพันธนะเสีย 6 เพราะฉะนั้น สิ่งใดจากป่าจะมาสังหารเขา สนัขป่ายามสนธยาจะทำลายเขา เสือดาวจะเฝ้าหัวเมืองทั้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลับสัตย์ของเขาก็ใหญ่ยิ่ง

ความบาปของยูดาห์ คือการล่วงประเวณี

7 □เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเลี้ยงเขาให้อิ่ม เขาก็ทำการล่วงประเวณี แล้วก็ยกขบวนกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา 8 เขาทั้งหลายเหมือนม้าที่กินอ่อมในตอนเช้า ทุกคนก็ร้องหาภรรยาของเพื่อนบ้าน□ 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแค้นประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ

ความบาปของยูดาห์ คือการขาดความเคารพ

10 ขึ้นไปตามกำแพงของมันและทำลายเสีย แต่อย่าไปถึงอวสานทีเดียว เอาเชิงหินของมันออก เพราะนั่น ไม่ใช่เป็นของพระเยโฮวาห์ 11 เพราะวงศวานของอิสราเอลและวงศวานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 12 เขาทั้งหลายพูดมุสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าวว่า □พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เราก็จะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร 13 ผู้พยากรณ์ก็จะ เป็นแต่ลมๆ พระวจนะไม่มีในคนเหล่านั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเถิด□ 14 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสตั้งนี้ว่า □เพราะเจ้าทั้งหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย 15 ดูเถิด โอ วงศวานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชนชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ □เป็นประชาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชนชาติดีกต่าบรรพ์ เป็นประชาชนชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ 16 แล่งธนูของเขาเหมือนอูโม่คงเปิด เขาเป็นทแกล้วทหารทุกคน 17 เขาจะกินซึ่งเจ้า

เกี่ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขาจะกิน
ฝูงแกะฝูงวัวของเจ้าเสีย เขาจะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย เขาจะทำลายตัวเมือง
ที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยตาบอด

ความบาปของยูดาห์ คือความชั่วร้ายจิตวิญญาณและฝ่ายบ้านเมือง

18 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า บอดถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เราก็งยังไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน
19 และต่อมาเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า บอดทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึง
กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา บอดเจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า บอดได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติพระ
ต่างดาวในแผ่นดินของเจ้าฉันใด เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่
ของเจ้าฉันนั้น บอด 20 จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศวานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่อง
นี้ในยูดาห์ ว่า 21 โอ คนชาติที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มีตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู
แต่ฟังไม่ได้ยิน จงฟังข้อความนี้ บอด 22 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนั้นว่า บอดเจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ เจ้า
ไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ คือเราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวาง
เป็นนิตย์มิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้
23 แต่คนชาตินี้มีใจตื้อดิ่งและกบฏ เขาได้หันเหและจากไปเสีย 24 ข้อความนี้เขาไม่มุ่งอยู่ใน
ใจของเขาทั้งหลายว่า บอดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝน
ตามฤดูของมันคือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู และทรงรักษาสัปดาห์ที่กำหนดการเกี่ยว
ข้าวไว้ให้แก่เรา บอด 25 ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของเจ้า
ทั้งหลายก็กินสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า 26 เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาชุ่ม
คอยเหมือนคนดักนกชุ่มอยู่ เขาวางกับไว้ เขาตักคน 27 เรือนของเขาเต็มด้วยความหลอก
ลวงเหมือนกระจาดที่มีนกเต็ม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมั่งมี 28 เขาจึงอ้วนพุงจนตัว
เกลี้ยงเกล่า ในเรื่องการกระทำความชั่วเขาล้ำหน้า เขามีได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้า
พ่อ ด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ เขามีได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน บอด 29 พระเย
โฮวาห์ตรัสว่า บอดเพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และไม่ควรที่จิตใจเราจะแก้แค้น
ประชาชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ 30 สิ่งที่น่าตกตะลึงและน่าหวาดเสียวได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้
31 คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปโรหิตก็ปกครองตามการขึ้นวิญของเขา และ
ประชาชนของเราชอบที่มีกรอย่างนี้ แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดปลายมาถึง บอด

6

การทำลายยูดาห์

1 โอ ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมือง
เทโคอา และยกสัญญาณไฟขึ้นไว้บนเบธฮัคเคเรม เพราะเหตุร้ายโผล่ออกมาจากทิศเหนือ
คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง 2 เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง
3 ผู้เลี้ยงแกะพร้อมทั้งฝูงแกะจะมาสู่เธอ เขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ใน
ที่ของมัน 4 บอดเตรียมทำสงครามกับเธอ ลูกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน บอด 5 ปรินิบัติแก่พวก
เรา เพราะวากลางวันคล้อยเสียแล้ว เงามของเวลาเย็นก็ยาวออกไป บอด 6 ลูกขึ้น ให้เราเข้า
ตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอเสีย บอด 6 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส
ดังนั้นว่า บอดโคนต้นไม้ของเธอลง จงก่อเชิงเทินไว้สู่กรุงเยรูซาเล็ม นี่แหละนครที่ต้องถูก
ทำโทษ ภายในเธอ ไม่มีอะไรนอกจากการบิบบึงคับ 7 น้ำพุปล่อยน้ำของมันออกมาฉันใด
เธอก็ปล่อยความชั่วของเธอออกมาฉันนั้น ได้ขึ้นถึงความทารุณและการทำลายมีภายในเธอ

ความเศร้าโศกและความบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ⁸ โอ กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพราวจากเจ้า ไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้างเป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า □เขาทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสีย ให้เกลี้ยงอย่างเล็มเถาองุ่น เหมือนคนเก็บผลองุ่นเอามือเก็บผลใส่ในตะกร้าอีกคำรบหนึ่ง□¹⁰ ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเถิด หูของเขาตันเสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ ดูเถิด พระวามะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง¹¹ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว □เราจะเทอกรตเด็ดๆที่ตามถนน และรดพวกหนุ่มๆที่ซุ่มนมกันอยู่ด้วย ทั้งสามีและภรรยา ก็จะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชราด้วย¹² บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไรนาและภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ชายแผ่นดิน□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹³ □เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต¹⁴ เขาทั้งหลายได้รักษาแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อยกล่าวว่า □สันติภาพ สันติภาพ□ เมื่อไม่มีสันติภาพเลย¹⁵ เขาละอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอาย ไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เรากล้องอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางดีอยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า □เราจะไม่เดินในนั้น□¹⁷ เรารวางยามไว้เหนือเจ้า สู้ว่า □จงฟังเสียงแตร□ แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า □เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง□¹⁸ เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟัง โอ ที่ประชุมเอ๋ย จงทราบเถิดว่า อะไรระงับเกิดขึ้นแก่เขา¹⁹ โอ พิภพเอ๋ย จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเขา เพราะเขามิได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเราเนิ่น เขาปฏิเสธเสีย²⁰ มีกียานมาถึงเราจากเมืองเซบา มีตะไคร้ส่งมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเจ้าก็ไม่เป็นที่พอใจเรา□²¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า □ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพินาศ□²² พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจากแดนเหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ²³ เขาทั้งหลายจะจับคันธนูและหอก เขาทั้งหลายดร้ายและไม่มีความสงสาร เสียงของเขาก็เหมือนเสียงทะเลก่าเร็บ เขาทั้งหลายขี่ม้า และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้าสงคราม โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย เขาทั้งหลายมาต่อสู่เจ้า□²⁴ พวกเราได้ยินกิตติศัพท์พวกนั้น มือของเราที่อ่อนลง อย่างช่วยไม่ได้ความแสนระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บเหมือนสตรีกำลังคลอดบุตร²⁵ อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราะดาบของศัตรูและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน²⁶ โอ บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่างแสนซมซมขึ้นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสู่เราในทันทีทันใด²⁷ □เราได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบและลองพฤติการณ์ทั้งหลายของเขา²⁸ เขาทั้งหลายมักกบฏอย่างดื้อด้านทั้งสิ้น เทียวินทาเขาไป เขาทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพฤติเลวทรามทั้งนั้น²⁹ เครื่องสูบลมของเขาสุ

บางอย่างดูเดือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลุงกันเรื่อยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ยังไม่ได้ถูกถอนออกไป³⁰ จะเรียกเขาทั้งหลายได้ว่า เป็นขี้เงิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว□

7

การประกาศที่ประตูกำแพงพระวิหาร

1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า² □เจ้าจงยืนอยู่ในประตูกำแพงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนยูดาห์ที่พึ่งวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะนมัสการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวณะพระเยโฮวาห์³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า จงช่อมพฤติการณ์และการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้⁴ อย่าไว้วางใจในคำเท็จเหล่านี้ที่ว่า □นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์□⁵ เพราะว่า ถ้าเจ้าช่อมพฤติการณ์และการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเขาจริงๆ⁶ ถ้าเจ้า ไม่บีบบังคับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย และไม่หลังโลहितที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในที่นี้ และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง⁷ แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นนิรันดร์⁸ ดูเถิด เจ้าวางใจในคำเท็จอย่าง ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย⁹ เจ้าจะสักทรมัยกระทำฆาตกรรม ล้วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ เผาเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามพระอื่นซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักไปหรือ¹⁰ แล้วจึงมายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า □เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น□¹¹ ในเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่ช่องสุ่มของพวกโจรไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ได้เห็นเองแล้ว¹² แต่จงไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ¹⁴ เหตุฉะนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์¹⁵ และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น¹⁶ เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า¹⁷ เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกันในเมืองทั้งหลายแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม¹⁸ พวกเด็กก็เก็บหิน พวกพ่อก็ก่อไฟพวกผู้หญิงก็ขว้าง เพื่อทำขนมถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟาสรวรรค์ และเขาเทเครื่องตีบูชาถวายแด่พระอื่นๆ เพื่อช่วยให้เราโกรธ□¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □คือเราที่เขายั่วยุหรือ มิใช่ยั่วยุตัวเขาเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเขาทั้งหลายดอกหรือ□²⁰ ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า □ดูเถิด ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์บนต้นไม้ในห้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้□

ยูดาห์ถูกลงโทษเพราะเขากบฏต่อพระเจ้า

21 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า □จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงบริบประทานเนื้อ 22 เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้พูดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสิ่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา 23 แต่เราบัญชาเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า □จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข□ 24 แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังหรือเงี้ยวหูฟัง แต่เขาทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเขาเอง และในความตื้ออึ้นดื้อตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า 25 ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า 26 ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเงี้ยวหูฟัง แต่ได้กระทำให้คอของตนแข็ง เขาได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก 27 เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจึงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบเจ้า 28 แต่เจ้าจึงพูดแก่เขาว่า □นี่เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการแก้ไข ความจริงพิเนาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว 29 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งชั่วอายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว□ 30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาห์ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เขาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป 31 และได้สร้างปฐมนิยสถานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามิได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา 32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่าโทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตรชายของอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังกันไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว 33 และศพของชนชาตินี้จะเป็นอาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะขับไล่ให้มันไปเสียได้ 34 เราจะกระทำให้เสียงรีนเริงและเสียงยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยูดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป□

8

ความบาปและการทรยศของยูดาห์

1 □พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระจกของบรรดาภคัษัตริย์ยูดาห์ กระจกเจ้านาย กระจกปุโรหิต กระจกผู้พยากรณ์ และกระจกของชาวเมืองเยรูซาเล็มจะมีคนเอาออกมาจากอุโมงค์ของเขาทั้งหลายเหล่านั้น 2 และเขาจะกระจ่ายกระจกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น ซึ่งเขาทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระจกเหล่านี้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน 3 บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งนี้ 4 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อมนุษย์ล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ 5 ทำไมชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้

หันไป เป็นการกลับสัดข้อยู่เป็นนิตย์ เขาขัดการหลอกหลวงไว้มัน เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ ⁶ เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง ไม่มีคนใดกลับใจจากความชั่วของตน กล่าวว่า □ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง□ ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง เหมือนม้าวิ่งหิวหิวเข้าไปในสงคราม ⁷ แม้ว่านกระสาตำบลบนฟ้ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขา นกนางแอ่น และนกรอด ได้รักษาเวลามาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักค่าตัดสินของพระเยโฮวาห์ ⁸ เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า □เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา□ แต่ดูเถิด แน่นอนเขาทำอย่างไรประโยชน์ คือปากกาของพวกอาลักษณ์ได้ทำอย่างไรประโยชน์ ⁹ คนมีปัญญาจะได้รับความอาย เขาจะคร่ำกวลและถูกจับตัวไป ดูเถิด เขาได้ปฏิเสธพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใดมีในตัวเขาเล่า ¹⁰ เพราะฉะนั้น เราจะให้ภรรยาของเขาตกไปเป็นของคนอื่น ให้ไรนาของเขาตกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่าตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการฉ้อเขา ¹¹ เขาได้รักษาแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวว่า □สันติภาพ สันติภาพ□ เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย ¹² เมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาละอายหรือ เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้วในเวลาแห่งการลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เกาองุ่นจะไม่มีผล หรือต้นมะเดื่อไม่มีผล ไบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็อันตรายกันไปจากเขา□ ¹⁴ ทำไมเราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนั่งเสียที่นั่นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงให้เรานิ่ง และทรงปรานีนำดี हमิให้เราดำเนิน เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ ¹⁵ เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย แต่ประสบความสลดสยอง ¹⁶ □เสียงคะนองแห่งม้าของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองแดน แผ่นดินทั้งสิ้นก็หวั่นไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชญาของเขา มันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งหึ่งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง ¹⁷ เพราะ ดูเถิด เราจะส่งงูเข้ามาท่ามกลางเจ้า คืองูที่บงทางซึ่งจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁸ เมื่อข้าพเจ้าจะปลอบโยนตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน ¹⁹ ฟังซิ เสียงร้องแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที้อยู่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล □พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ□ □ทำไมเขาช่วยเราให้โกรธด้วยรูปเคารพสลักของเขา และด้วยพระด่างดำของเขา□ ²⁰ □ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูแล้งก็สิ้นสุดแล้ว และเราทั้งหลายก็ไม่รอด□ ²¹ เพราะแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสลดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้มัน ²² ไม่มีพิมเสนในกิเลอาดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ทำไมอนามัยแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

9

การไม่เชื่อฟังพระเจ้านำการพิพากษามาสู่ยูดาห์

¹ โอ คำศีรษะของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำพุก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องให้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าที่ถูกฆ่า ² โอ ถ้าข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับคนเดินทางอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้พราวจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พ้นเขาเสีย เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนลวงประเดณีทั้งหมด

และเป็นหมอกคนที่มักทรยศ 3 □ เขาทั้งหลายถวิลของเขາเหมือนคันธนูเพื่อกล่าวความเท็จ แต่เขาทั้งหลายไม่กล้าสู้เพื่อความจริงในแผ่นดิน เพราะเขาทั้งหลายจากความชั่วอย่างนี้ ไปสู่ความชั่วอย่างนั้น และเขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 4 □ ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในที่น้องคนใดเลย เพราะว่าที่น้องทุกคนจะเป็นคนหลอกกล้อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะเที่ยว ไปเป็นคนครหานินทา 5 ทุกคนจะล่อลวงเพื่อนบ้านของตน ไม่มีใครจะพูดความจริงสักคนเดียว เขาได้สอนล้นของเขาให้พุดมสา เขาได้กระทำ ความชั่วช้าจนน่าเบื่อหน่าย 6 เจ้าอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางการล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 7 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า □ ดูเถิด เราจะถลุงเขาและทดลองเขา เหตุบุตรสาวประชาชนของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร 8 ล้นของเขาเป็นลูกศรมฤตยู มันพุดมารยา เขาพุดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่ในใจของเขา เขาวางแผนการคอยดักเขาอยู่□ 9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ไม่ควรที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ ไม่ควรที่จิตใจเราจะแค้นแค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ 10 เราจะร้องไห้และครวญครางเหตุภูเขาเนิน และคร่ำครวญเหตุลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารเพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา ไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลี้ยงร่อน ทั้งนกในอากาศและสัตว์ได้หนีไปเสียแล้ว 11 เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมังกร และเราจะกระทำให้หัวเมืองของยูดาห์เป็นทึกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว□ 12 ใครเป็นคนมีปัญญาที่จะเข้าใจความนี้ได้ และมีผู้ใดที่พระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุไฉนแผ่นดินจึงพังทลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร จึง ไม่มีใครผ่านไปมา 13 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือดำเนินตามนั้น 14 แต่ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างดื้อดึง และติดตามพระบาอัล อย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้□ 15 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสว่า □ ดูเถิด เราจะเลี้ยงชนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดีหมีเขาดื่ม 16 เราจะกระจ่ายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขา ไม่รู้จัก และเราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนเราจะผลาญเขาสิ้น□

การอ้อนวอนให้วางใจในพระเจ้า

17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า □ จงพิจารณาดู และเรียกนางร้องไห้ให้มา จงให้คนไปตามหญิงที่ชานาญมา 18 ให้เขารับส่งเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อน้ำตาจะอาบตาของเรา และหนึ่งตาของเราจะมีน้ำตาพุดออกมา 19 เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า □ เราทั้งหลายย่อยยับเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เห็นพวกเรากออกไป□ □ 20 โอ หญิงเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ และให้หูของเจ้ารับพระวณะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จงสอนบทเพลงศพแก่เพื่อนบ้านของเธอทุกคน 21 เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าต่างของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัดพวกเด็กๆออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่มๆออกเสียจากถนนทั้งหลาย 22 จงพุดว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ ศพมนุษย์จะล้มลงเหมือนมูลสัตว์ตกตามพื้นทุ่ง เหมือนฟ่อนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีผู้ใดจะเก็บ□ □ 23 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน 24 แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือในการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ทรงสำแดงความเมตตา

ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ²⁵ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดูเถิด วันเวลากำลังมาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่รับพิธีเข้าสู่นัดพร้อมด้วยผู้ที่ไม่ได้รับพิธีเข้าสู่นัด คือ ²⁶ อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม และคนอัมโมน โมอับและบรรดาคนที่อยู่ในมมที่ไกลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้าสู่นัด และบรรดาดวงศวานอิสราเอลก็มีได้รับพิธีเข้าสู่นัดทางใจ □

10

พระเจ้ากับบรรดารูปเคารพ

¹ โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้า ² พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ โออย่าเรียนรู้วิถีทางแห่งบรรดาประชาชาติ หรืออย่าคร่ำครวญเพราะหมายสำคัญของท้องฟ้า ตามที่บรรดาประชาชาติคร่ำครวญนั้น ³ เพราะธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เขาตัดต้นไม้มาจากป่าต้นหนึ่ง เป็นสิ่งที่มีอยู่ข้างได้กระทำด้วยขวาน ⁴ เขาทิ้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เขาตอกไว้แน่นด้วยค้อนและตะปู มันก็เคลื่อนไหว ไปมาไม่ได้ ⁵ มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพุดไม่ได้ คนต้องของมันไป เพราะมันเดินไม่ได้ อย่ากลัวมันเลย เพราะมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย □ ⁶ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก ⁷ โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์ เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะในบรรดาราชอาณาจักรของบรรดาประชาชาติ และในบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของเขา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ⁸ เขาทั้งหลายทั้งโง่และโง่เขลา ไม่อันนั้นเป็นแต่คำสอนไร้สาระ ⁹ เครื่องเงินทุกนั้นเขาเอามาจากทาร์ซิช และเอาทองคำมาจากเมืองอุฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ และเป็นผลนำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง เป็นผลงานของคนช่างนยทั้งนั้น ¹⁰ แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เนืองนิตย์ พอทรงพระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้ ¹¹ เจ้าจงพูดกับเขาทั้งปวงตั้งนี้ว่า □ บรรดาพระผู้ที่มีได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะพินาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายใต้ฟ้าสวรรค์เหล่านี้ □ ¹² พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ ¹³ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์ ¹⁴ มนุษย์ทุกคนโง่ในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มึลมหายใจในรูปเคารพนั้น ¹⁵ มัน เป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ ¹⁶ พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบ ไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์ ¹⁷ โอ เจ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล้อมเอ๋ย จงเก็บข้าวของจากพื้นดิน ¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ ดูเถิด เรา จะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลานี้ และเราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเขาเพื่อให้เขารู้สึก □ ¹⁹ วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของข้าพเจ้าก็ร้ายหนัก

แต่ข้าพเจ้าว่า □แท้จริงนี่เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา□ 20 เติบท์ของข้าพเจ้า ก็ถูกทำลาย และเชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้า ไปหมด และไม่มีเขาอีกแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก และแขวนม่านของข้าพเจ้าให้ 21 เพราะว่ามีผู้เลี้ยงแกะก็โหด และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีได้จำเริญขึ้น และฝูงแกะทั้งหลายของเขาก็จะกระจัดกระจายไป 22 ดูเถิด เสียงลือมาถึงแล้ว เสียงโกลาหลยิ่งใหญ่จากแดนเหนือมากกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นทึรกร้าง และให้เป็นถ้ำของมังกร 23 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำผีก้าวของตนเอง 24 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดติสอนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วยความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า 25 ขอพระองค์ทรงเทพะพิโรธของพระองค์เหนือเหล่าประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้กินเฝาะลาญยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเฝาะลาญท่านเสีย และกระทำที่อาศัยของท่านให้รกร้างไป

11

เยเรมีย์ประกาศเรื่องพันธสัญญาที่ยูดาห์ไม่รักษา

1 พระวจะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า 2 □เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ เกิด และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม 3 เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แช่งเถิด 4 ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า 5 เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้□ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด□ 6 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า □จงปวาร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และประพฤติตาม 7 เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้อย่างไม่หยุดยั้งกล่าวตักเตือนว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา 8 ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี้ยวหูฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความดีอกระดังแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา เหตุฉะนั้นเราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ที่เรานำได้บัญญัติให้เขากระทำ แต่เขามิได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา□ 9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า □มีการคิดกบฏท่ามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม 10 เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดตามพระอื่นๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเขา 11 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทูลต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย 12 แล้วหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทูลต่อพระ ซึ่งเขาทั้งหลายได้เฝาะเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาลำบากไม่ได้ 13 โอ ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็

มากเท่ากับหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่ยับอายเป็นแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล¹⁴ เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก¹⁵ ผู้ที่รักของเรานั้นมีสิทธิอะไรในนิเวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้กระทำการชั่วช้ามาก และเนื้ออันบริสุทธิ์ได้พ้นไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเรียงโลด¹⁶ พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า □ ต้นมะกอกเทศสดงดงามด้วยผลเป็นอย่างดี □ แต่พระองค์ทรงก่อไฟเผามันเสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว¹⁷ ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า เพราะความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อสู้นเอง เพื่อได้ช่วยให้เราโกรธ ด้วยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล □¹⁸ พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์ทรงสำแดงการกระทำของเขาแก่ข้าพระองค์¹⁹ แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลยว่า พวกเขาได้ออกอุบายต่อสู้อข้าพระองค์โดยกล่าวว่า □ ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย □²⁰ แต่ว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์ตกแก่เขา เพราะข้าพระองค์ได้มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว²¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับคนตำบลอานาโธท ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า □ อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ หรือมิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือของเรา □²² เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □ ดูเถิด เราจะลงโทษเขาทั้งปวง พวกคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาจะตายด้วยการกินเนรอาหาร²³ จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเรานำความร้ายมาสู่คนตำบลอานาโธท คือปีแห่งการลงโทษเขา □

12

คำร้องทุกข์ของเยเรมีย์และคำตอบจากพระเจ้า

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์รู้สึกดีกับพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ก็ยังขอลูกเสนาอมูลคติของข้าพระองค์ต่อพระองค์ โฉนดทางของคนชั่วจึงจำเจริญขึ้น โฉนดทุกคนที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข² พระองค์ทรงปลุกเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็หิ่งห้อยกลาง เขาทั้งหลายงอกงามขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของเขา แต่ไกลจากใจของเขา³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงดูเขาออกมาเหมือนแกะสำหรับการฆ่า และตั้งเขาทั้งหลายไว้ต่างหากเพื่อวันฆ่า⁴ แผ่นดินนี้จะไว้ทุกข์นานเท่าใด และפקภัยตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกก็ถูกผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า □ พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรบันสุดปลายของเราทั้งหลาย □⁵ ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเขาทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร และถ้าเจ้ายังเหน็ดเหนื่อยในแผ่นดินแห่งสันติภาพ ซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะทำอย่างไรในคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน⁶ เพราะว่าแม้ที่น่องของเจ้าและวงศวานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาก็ได้กระทำการทรยศต่อเจ้า เขายังเรียกให้ฝูงชนไล่ตามเจ้าไป ถึงแม้ว่าเขาพูดถ้อยคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชื่อเขาเลย⁷ เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้เหยียดมรดกของเราทิ้ง เราได้มอบผู้ที่รักของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเธอ⁸ มรดก

ของเราได้กลายเป็นเหมือนสิงโตในป่าต่อเรา เขาตะเบ็งเสียงของเขาเข้าใส่เรา เพราะฉะนั้นเราจึงเกลียดเขา ⁹ มรดกของเราเป็นแก่เราเหมือนนกกลายต่าง นกซึ่งอยู่รอบต่อสู้นกนั้น ไปเถอะ ไปขมนมสัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น นามันให้มากินเสีย ¹⁰ ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนองุ่นของเราเสีย เขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำส่วนของเราไว้ใต้ฝ่าเท้า เขาทั้งหลายได้กระทำให้ส่วนอันพึงใจของเรากลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง ¹¹ เขาทั้งหลายได้กระทำส่วนของเราให้รกร้าง เมื่อรกร้างส่วนนั้นก็คร่ำครวญต่อเรา แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งให้รกร้าง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้ ¹² ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงทั้งปวงในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่าแสงดาบของพระเยโฮวาห์จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังใดที่จะมีสันติภาพ ¹³ เขาทั้งหลายได้หว่านข้าวสาลี และจะเกี่ยวหนาม เขาได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เขาทั้งหลายจะละอายด้วยผลการเกี่ยวของเขา ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์ ¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเรา ผู้ที่ได้และต้องมรดกซึ่งเราได้ให้อิสราเอลประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า ¹⁵ ดูเถิด เราจะถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเขา และเราจะถอนวงศวานยูดาห์จากท่ามกลางเขาทั้งหลาย ¹⁶ และต่อมาหลังจากที่เราได้ถอนเขาทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเขาอีก และเราจะนำเขาทั้งหลายมาอีก ให้ต่างก็มายังมรดกของตน และยังแผ่นดินของตน ¹⁷ และจะเกิดกรณีขึ้นว่า ถ้าเขาทั้งหลายจะอดสำหรัการศึกษาทางแห่งประชาชนของเรา คือปฏิญาณในนามของเราว่า ¹⁸ อดทราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ ¹⁹ อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วเขาจะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเรา ²⁰ แต่ถ้าเขาทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะถอนประชาชนคนนั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

13

ผ้าป่านคาดเอวที่สกปรกเปรียบได้กับอิสราเอล

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า ² จงไปซื้อผ้าป่านคาดเอวมานึ่งหนึ่ง คาดเอวของเจ้าไว้และอย่าจุ่มน้ำ ³ ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้าคาดเอวมึ่งหนึ่งตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และคาดเอวของข้าพเจ้าไว้ ⁴ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า ⁵ จงเอาผ้าคาดเอวซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้าั้นไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง ⁶ ข้าพเจ้าก็ไปและซ่อนผ้าั้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า ⁷ ต่อมาอีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และเอาผ้าคาดเอวมานึ่งจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ ดูเถิด ผ้าคาดเอวนั้นเสียหมด จะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้ ⁸ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรากิจจะทำลายความทะนงใจของยูดาห์ และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ ¹⁰ คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความดีกระด้างแข็งใจของตนเอง และได้ติดตามพระอื่น เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนึ่งซึ่งจะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้ ¹¹ เพราะผ้าคาดเอวดูอยู่ที่เอวของมนุษย์นั้นใด เรากิจได้กระทำให้วงศวานทั้งสิ้นของอิสราเอลและวงศวานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชน ชื่อเสียง ที่สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ฟัง

การที่อิสราเอลจะตกเป็นเชลยกำลังใกล้เข้ามา

¹² ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า □น้ำองุ่นจะเต็มไหทุกลูก□ และเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า □เราไม่รู้หรือว่าน้ำองุ่นจะต้องเต็มไหทุกลูก□ ¹³ แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้หั่งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายของผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกบุโรหิต พวกผู้พยากรณ์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ¹⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเขาทั้งหลายให้ชนกันและกัน พวกพอกก็ชนพวกลูก เราจะไม่สงสารหรือไม่ไว้ชีวิต หรือไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา□ ¹⁵ จงฟังและเงี่ยหูฟัง อัยยัสไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสั่งพระวาจาแล้ว ¹⁶ จงถวายสงสารแก่แต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมิดมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดบนภูเขาที่มีแสงโพล์เพล้ และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามัจจุราช และทรงกระทำให้เป็นความมิดทึบ ¹⁷ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ล้นๆ เพราะความทงเหงใจของเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้มากนั้ และมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย ¹⁸ จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชินีว่า □ขอทรงประทับ ณ ที่ต่ำ เพราะว่าอำนาจของพระองค์คือมงกุฎแห่งสงสารคีของพระองค์จะหล่นมา□ ¹⁹ หัวเมืองแห่งภาคใต้ก็ถูกปิดซึ่ง ไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นก็จะถูกกวาดไปเป็นเชลย จะถูกกวาดไปเป็นเชลยหมดทีเดียว ²⁰ □จงเงยหน้าของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้มอมไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่งดงามของเจ้านั้นนะ ²¹ เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าเองได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ ²² และถ้าเจ้าว่าในใจของเจ้าว่า □ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า□ ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เสื้อของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น และสันเท้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง ²³ คนเอริโอเปียเปลี่ยนวรรณของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อการกระทำความชั่วจะมากกระทำความดีก็ได้ ²⁴ ฉะนั้นเราจะกระจ่ายเขาทั้งหลายไปเหมือนแกลบที่ถูกลมจากถิ่นทุรกันดาร ²⁵ นี่เป็นส่วนของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ตวงออกให้แก่เจ้า□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ □เพราะเจ้าได้ลืมนเราเสีย และไว้วางใจในการมูสา ²⁶ ฉะนั้น เราเองจะถลกเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอับอายขายหน้าของเจ้า ²⁷ เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหาการเล่นชู้ย่างแก่ราคาของเจ้า และการที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า บนเนินเขาทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า อีกนานสักเท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอาดได้□

14

ผู้พยากรณ์ประกาศเรื่องความแห้งแล้ง

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวกับความแห้งแล้งว่า ² □ยูดาห์ไว้ทุกข์และประตูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง ประชาชนของเธอก็แต่งตำหนักมอยู่บนแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป ³ ชุนนางของเธอส่งผู้น้อยของเธอให้ไปตักน้ำ เขาทั้งหลาย ไปยังที่ซึ่งน้ำเห็นว่า ไม่มีน้ำ เขาทั้งหลายก็กลับ ไปด้วยภาชนะเปล่า เขาทั้งหลายได้อายและขายหน้า เขาจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย ⁴ เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจาก ไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย เขาทั้งหลายจึงคลุมศีรษะของเขา

เสียว 5 แม้วางตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็ละทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่าไม่มีหญ้า 6 ลา
 ปายืนอยู่บนที่สูง มันสุดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มีตมัว เพราะไม่มีหญ้า 7 ◻◻ แม้ว่า
 ความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
 ขอพระองค์โปรดเกิดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ด้วยว่าบรรดาการกลับสัตย์ของข้า
 พระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่ง ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ 8 โอ ข้าแต่พระองค์
 ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาในยามลำบาก โฉนพระองค์จะ
 ทรงเป็นเหมือนคนต่างตัวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางแหว่อาศัยค้างเพียงคืนเดียว
 9 โฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่นั่ง หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอด
 ไม่ได้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีพระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย
 คนเขาเรียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลาย
 ไว้เสีย 10 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า ◻เขาทั้งหลายรักที่จะพเนจร ไปอย่างนี้ เขาทั้ง
 หลายไม่ยับยั้งท่าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึก
 ถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา 11 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า
 ◻อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย 12 แม้ว่าเขาดอาหาร เราก็จะไม่
 ฟังเสียงร้องของเขา แม้เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่
 เราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด 13 แล้วข้าพเจ้า
 พูดว่า ◻ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด พวกผู้พยากรณ์กล่าวแก่ข้าว่า ◻ท่านทั้งหลาย
 จะไม่เห็นดาบหรือจะมีการกันดารอาหาร แต่เราจะให้สันติภาพที่แน่นอนแก่เจ้าในสถานที่
 นี้ 14 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ◻พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนาม
 ของเรา เรามีได้ใช้เขาทั้งหลาย และเรามีได้บัญชาเขาหรือพูดกับเขา เขาพยากรณ์นิมิตและ
 การทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง 15
 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่า
 เราไม่ได้ใช้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า ◻ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้ ◻
 พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร 16 และประชาชน
 ผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้ฟังนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการณ์กันดาร
 อาหารและดาบ ซึ่งไม่มีผู้ใดจะฝังเขา คือทั้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา บุตรชายและ
 บุตรสาวของเขา เพราะเราจะเหวความชั่วของเขาสนองเขา 17 เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขา
 ว่า ◻ขอให้ตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาว
 พรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ถูกขยี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่มาก 18 ถ้า
 เราออกไปในท้องนา ดูเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดูเถิด นั่นโรค
 อันเนื่องจากการกันดาร เพราะว่ทั้งพวกผู้พยากรณ์และปโรหิตไปคำกันในแผ่นดินที่เขาไม่
 รู้จัก ◻ 19 พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับบูดาห์เสียทีเดียวแล้วหรือ พระทัยของพระองค์เกลียดชัง
 โยนเสียแล้วหรือ โฉนพระองค์ทรงเขียนติข้าพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์
 ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเหยียดยา
 แต่ประสบความสยดสยอง 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความ
 ชั่วของพวกข้าพระองค์ และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้ง
 หลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ 21 เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียด
 พวกข้าพระองค์ ขออย่าให้ลูกเกียรติแห่งพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ขอทรงระลึกและ
 อย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์ 22 ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่ง
 ประชาชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ ท้องฟ้าประทานท่าฝนได้หรือ
 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ

พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

15

การพิพากษาของพระเยโฮวาห์ต่อยูดาห์

1 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ◻ แม้ว่าโมเสส และชามูเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้ ไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป 2 และต่อมาถ้าเขากล่าวว่า ◻ เราจะไปที่ไหน ◻ เจ้าจงพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ◻ คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ความตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่การก่นดาอาหารจะไปหาการก่นดาอาหาร คนที่กำหนดให้แก่การเป็นเชลยจะไปหาการเป็นเชลย ◻ 3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ◻ เราจะกำหนดสื่ออย่างไว้เหนือเขาคือ ดาบสังหาร สุนัขกัดฉีก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย 4 และเราจะกระทำให้เขาถูกถอดไปยังราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมโนเสห์บุตรเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม 5 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะสงสารเจ้า หรือใครจะเสียใจกับเจ้า หรือใครจะแวะมาถามทุกข์สุขของเจ้า ◻ 6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ◻ เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื่อยไป เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อสู้อเจ้าและทำลายเจ้า เราเอื้อมต่อการฟ้อนผืนแล้ว 7 เราจะขัดเขาดด้วยส้อมขัดข้าวในบรรดาประตูเมืองแห่งแผ่นดินนั้น เราจะทำให้ลูกของเขาทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะเขาทั้งหลายมิได้หันกลับจากพฤติกรรมของเขา 8 เรากระทำให้หญิงม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่าเมื่อดทราษในทะเล ณ เวลาที่เที่ยงวัน เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของคนหนุ่มทั้งหลาย เราได้กระทำให้ความสยดสยองตกเหนือกรุงนั้นโดยฉับพลัน 9 เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของเขา ◻ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

พระสัญญาและการชู้เชิญ

10 แม่จำ วิบัติแก่ฉัน ที่แม่คลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแก่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิ้น ฉันก็ได้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย หรือฉันก็ได้ยืมเขาโดยคิดดอกเบี้ย แต่เขาทุกคนแส้งฉัน 11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ◻ พวกที่เหลืออยู่จะอยู่เย็นเป็นสุข เราจะกระทำให้พวกศัตรูกระทำต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจ 12 เหล็กจะหักเหล็กจากทิศเหนือและเหล็กกล้าหรือ 13 บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติของเจ้า เราจะมอบให้เป็นของริบไม่คิดค่า เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า 14 เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เราก่อไฟขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย ◻

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

15 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ ขอทรงแก่แก่ผู้ข่มเหงข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระหทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการตีเต็นด้วยหินแก่พระองค์ 16 เมื่อพบพระวณะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย พระวณะของพระองค์เป็น ความขื่นบานแก่ข้าพระองค์ และเป็นความปิดยิบตีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา เพราะว่าเขาเรียกข้าพระองค์ตามพระนามของพระองค์ 17 ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองค์ก็มีได้

เปรมปรีดี ข้าพระองค์นี้ได้อยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว 18 โฉนความเจ็บของข้าพระองค์มิได้หยุดยั้ง บาดแผลของข้าพระองค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้มูสาแก่ข้าพระองค์หรือหรืออย่างน้ำที่เหือดแห้ง

พระเยโฮวาห์ทรงให้เยเรมีย์มันใจในพระองค์

19 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า □ ถ้าเจ้ากลับมา เราจะให้เจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จงให้เขาทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา 20 เราจะกระทำเจ้าให้เป็นกำแพงล้อมทองสัมฤทธิ์แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ 21 □ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และไถ่เจ้าจากกำมือของคนอ้ามหิต □

16

พระเจ้าไม่ให้เยเรมีย์มีครอบครัว

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 □ เจ้าอย่ามีภรรยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้ 3 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี้ และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพวกบิดาที่ให้บังเกิดคนเหล่านั้น ในแผ่นดินนี้ว่า 4 เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคร้าย จะไม่มีการโอดครวญอาลัยเขาทั้งหลาย หรือจะไม่มีใครจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน 5 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเข้าไปในเรือนที่ครมยุคร่าหรือไปโอดครวญ หรือไปเสียใจด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้อาสน์ติภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว ทั้งความเมตตาและกรุณาคุณของเรา 6 ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีใครจัดการฝังเขา จะไม่มีใครมาโอดครวญอาลัยเขา หรือมากรีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา 7 จะไม่มีผู้ใดฉีกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไว้ทุกข์ เพื่อจะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขาจะไม่มีใครมอบถ้วยแห่งความเส้าโลมใจให้เขาดื่ม 8 เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรือนที่มีการเลี้ยง 9 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เสียงบันเทิงและเสียงรินเรียง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว ขาดจากสถานที่นี้ต่อสายตาของเจ้าทั้งหลายและในวันของเจ้า 10 ต่อมาเมื่อเจ้าบอกรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลายพูดกับเจ้าว่า □ ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำบาปอะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า □ 11 แล้วเจ้าฟังกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้า ได้ละทิ้งเรา และได้ติดตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระนั้น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาราชบัญญัติของเรา 12 และเพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด เจ้าทุกคน ได้ดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา 13 เพราะฉะนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย □ 14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า □ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจาก

แผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์อยู่ ณแผ่นดินใด 15 แต่จะพูดว่า ๐พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ๐ เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น 16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งชาวประมงมาเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทั้งหลาย ภายหลังเราจะให้เขาพาพยานมาเป็นอันมาก พยานจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาคอกแห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามชอกหิน 17 เพราะว่า ตาเรามองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเขาทั้งหลายจะซ่อนพ้นตาเราไม่ได้ 18 และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า เพราะเขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทั้งหลาย ๐ 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่สุดปลายโลก และทูลว่า ๐บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว 20 มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ ๐ 21 ๐ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้ เราจะกระทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธานุภาพของเรา และเขาทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเยโฮวาห์ ๐

17

จิตใจอันหลอกลวงของยูดาห์

1 ๐บาปของยูดาห์นั้นมันก็ไ้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา และบนเชิงนอนที่แทนบูชาของเขาทั้งหลาย 2 ฝ่ายลูกหลานของเขาก็ระลึกถึงแทนบูชาและเหล่าเสารูปเคารพของเขาข้างต้นไม้สดทุกต้นบนเนินเขาสูง 3 โอ ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาสิ่งของและทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบาปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า 4 เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเราเจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิตย์ ๐ 5 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ๐คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง 6 เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย

คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร

7 คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์ 8 เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สังเกตุ เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล ๐ 9 จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นแล้ว 10 ๐เราคือพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา ๐ 11 เหมือนนกกระทากกไข่ แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวฉันใด คนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่เป็นธรรมก็ฉันนั้น พอถึงกลางวัย มันก็พราวจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเขา เขา

จะเป็นคนโง่เขลา 12 ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น 13 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ 'ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หัน ไปจากเราจะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย 14 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้หาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์ก็จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์ 15 ดูเถิด เขาทั้งหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า พระวาจนะของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด 16 ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเล็กเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตามพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงควັນแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ก็ถูกต้องต่อพระพักตร์ของพระองค์ 17 ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ครั้นคร้ำ พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ในวันร้าย 18 ผู้ใดชมเชงข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย ขอให้เขาครั้นคร้ำ แต่อย่าให้ข้าพระองค์ครั้นคร้ำ ขอทรงนำวันร้ายมาตกเหนือเขา ขอทรงทำลายเขาด้วยการทำลายซับซ้อน

จงรักษาวັນสะบาโต

19 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า ไปยืนในประตูนครประชาชน ซึ่งบรรดาภคัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่งพระองค์เสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม 20 และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายผู้เป็นภคัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ จงฟังพระวาจนะของพระเยโฮวาห์ 21 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่าได้หามหามอะไรในวันสะบาโต หรือนำของนั้นเข้าทางประตูเยรูซาเล็ม 22 และอย่าหามหามของของเจ้าออกจากบ้าน ในวันสะบาโต หรือกระทำงานใดๆ แต่จงรักษาวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญชาบรรพบุรุษของเจ้าไว้ 23 ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี้ยวหูฟัง แต่กระทำการของเขาทั้งหลายให้แข็ง เพื่อจะไม่ได้ยินและไม่รับคำสั่งสอน 24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาถ้าเจ้าเชื่อฟังเรา และไม่นำภาระใดๆเข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำงานในวันนั้น 25 แล้วจะมีภคัตริย์และเจ้านาย ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรบ และบนม้า ทั้งบรรดาภคัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิตย์ 26 และประชาชนจะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน จากที่ราบ จากที่อกเขา และจากภาคใต้ นำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสักการบูชา เครื่องธัญญาบูชาและกำยาน และนำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยโฮวาห์ 27 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวันสะบาโต ให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม ในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวังทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และจะดับกัไม่ได้ ๐

18

การปั้นภาชนะที่เสียแล้วให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่ง

1 พระวาจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ว่า ๐ จงลุกขึ้น ไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้ยินถ้อยคำของเราที่นั่น ๐ 3 ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แป้นเวียน 4 และภาชนะซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ เขาจึงปั้น

ใหม่ให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าควรทำ⁵ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า⁶ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างช่างหม้อนี้กระทำให้ไม่ได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ⁷ ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอนและพังและทำลายมันเสีย⁸ และถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวข้องด้วย หันเสียจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำแก่ชาตินั้นเสีย⁹ และถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้¹⁰ และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย¹¹ เพราะฉะนั้น คราวนี้จึงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังก่อสร้างไว้สู้เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู้เจ้า ทุกๆคนจงกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย¹² แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า โอเหลวไหล เราจะดำเนินตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความดีอดdingแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน¹³ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า จงไปเที่ยวถามดูท่ามกลางประชาชาติว่า ผู้ใดเคยได้ยืนเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพรหมจารีนั้น ได้กระทำสิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก¹⁴ คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งทุ่งหรือ ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห้งไปหรือ¹⁵ เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมเราเสีย เขาทั้งหลายจึงเผาเครื่องหอมบูชาสิ่งไร้สาระ ทำให้เขาได้สะดุดในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเดินตามทางชอยไม่ไปตามถนนหลวง¹⁶ ได้กระทำให้แก่แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยันอยู่เนื่องนิตย์ ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็ตกตะลึงและสิ้นศรัทธาของเขา¹⁷ เราจะให้เขากระจัดกระจายออกไปดูถูกพืดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา ไม่ใช่หันหน้าให้ ในวันแห่งความหายนะของเขานั้น¹⁸ แล้วเขากล่าวว่า โอมาเถิด ให้เราปองร้ายเยเรมีย์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะไม่พินาศไปจากบรรดาปุโรหิต หรือคำปรึกษายอมไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเถิด ให้เราโจมตีเขาด้วยลิ้น และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงปรัภษของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า²⁰ ความชั่วเป็นเช่นสำหรับตอบแทนความดีหรือถึงกระนั้น เขายังชุดหลุมไว้ป้องกันชีวิตของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์ทูลขอความดีเพื่อเขา เพื่อจะหันพระโรธของพระองค์ไปเสียจากเขา²¹ เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกินดารอาหาร ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอำนาจของดาบ ให้ภรรยาของเขาทั้งหลายขาดบุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตาย ให้อุณชนของเขาถูกดาบตายในสงคราม²² ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงพากองทหารมาปล้นเขาอย่างจับปล้น เพราะเขาทั้งหลายได้ชุดหลุมไว้ตักข้าพระองค์ และวางบ่วงตักเท้าของข้าพระองค์²³ แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงลบความชั่วช้าของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขาถูกคว่ำลงต่อพระพิศมัยพระองค์ ขอทรงจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความกริ้วของพระองค์

19

บทเรียนจากเหยือกดินที่แตกแล้ว

1 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า ๐จงไปซื้อเหยือกดินของช่างหม้อมาลูกหนึ่ง แล้วพาผู้ใหญ่บางคนของประชาชนและปุโรหิตอาวโรบางคน 2 ไปที่หุบเขาบุตรชายของอินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออก และป่าวร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้วันนั้น 3 เจ้าจงว่า ๐โอ ข้าแต่บรรดาษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนินว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของผู้ใดที่ได้ยินจะเข้าไป 4 เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา หรือบรรดาษัตริย์ของยูดาห์ไม่รู้จัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้ 5 และได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระบาอัล ซึ่งเรามีได้บัญญัติหรือให้ประกาศิต หรือได้นึกในใจของเรา 6 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้จะไม่มีใครเรียกชื่อว่า โทเฟท หรือหุบเขาบุตรชายของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า 7 และในสถานที่นี้ เราจะกระทำให้แผนงานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะกระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก 8 และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยัน ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเหยียดหยันเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้ 9 และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชาย และเนื้อของบุตรสาวของเขา และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขา ในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้ทีแสวงหาชีวิตของเขา ได้ข่มใจเขาทั้งหลาย 10 แล้วเจ้าจงทำเหยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนทีไปกับเจ้านั้น 11 และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ๐พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนินว่า เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาจะฝังคนไว้ในโทเฟท จน ไม่มีที่อื่นให้ฝังอีก 12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำให้ตั่งนี้แก่สถานที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท 13 บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็ม และราชวังทั้งหลายแห่งบรรดาษัตริย์ยูดาห์ จะเป็นมลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราะเขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบารัวร์แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านทั้งปวง 14 แล้วยะเรมีย์ก็มาจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า 15 ๐พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกอยู่บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งสิ้น เพราะเขาทั้งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ๐

20

เยเรมีย์ถูกจับใส่คุกเพราะเหตุการณ์ประกาศของท่าน

1 ฝ่ายปาซเซอร์ปุโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ได้ยินว่าเยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้ 2 ปาซเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คุก ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูเบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 3 ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาซเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคุก เยเรมีย์พูดกับท่านว่า ๐พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาซเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มิสสะบิบ 4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า ดู

เกิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของเจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ⁵ ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและจุดคร่าและขนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน⁶ ส่วนตัวท่านนะ ปาซเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา□

การคร่ำครวญของเยเรมีย์

7 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกหลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกหลวง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์⁸ เพราะข้าพระองค์พูดเมื่อไร ข้าพระองค์ร้องให้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า □ความทารุณและการปล้น□ เพราะว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเย้ยตลอดวัน⁹ แล้วข้าพระองค์ก็กล่าวว่า □ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก□ แต่พระวณะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อัดอยู่ในกระดุกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอัดไว้ และข้าพระองค์ก็อัดไว้ไม่ไหว¹⁰ เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขากล่าวว่า □ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา□ มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความล้มจมของข้าพระองค์ กล่าวว่ □ชะรอยเขาจะถูกหลอกหลวงแล้วเราจะชนะเขาได้ และจะทำการแก้แค้นเขา□¹¹ แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้าตั้งนักรบที่นากลัว เพราะฉะนั้น ผู้ข่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด เขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะขายหน้ามาก เพราะเขาจะไม่เจริญขึ้น ความอัปยศอดสูเป็นนิตย์ของเขานั้นจะไม่มีวันลิม¹² โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทอดพระเนตรทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือเขาทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์แล้ว¹³ จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสนให้พ้นจากมือของผู้กระทำกรรมชั่วร้าย¹⁴ ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสาปแช่ง อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับพร¹⁵ ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง คือคนที่เขานำข้าพเจ้าไปบอกบิดาข้าพเจ้าว่า □บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว□ อันกระทำให้อบิดามีความยินดีมาก¹⁶ ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำเสียและมีได้ทรงกลับพระทัย ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องให้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโวยวายในเวลาเที่ยง¹⁷ เพราะเขามิได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรภ์นั้นจะได้โดยอยู่เป็นนิตย์¹⁸ ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์ และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลืองไปด้วยความอับอาย

21

คำตักเตือนจากเยเรมีย์

1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคิยาห์ทรงใช้ให้ปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ และเศฟันยาห์บุตรโหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า² □ขอจงทูล

ถามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา เพราะเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังทำสงครามกับเรา ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และจะทรงกระทำให้นิบูกัดเนสซาร์ถอยทัพไปจากเรา³ แล้วเยเรมีย์บอกเขาทั้งสองว่า ท่านจงทูลแก่เศเดคิยาห์ดังนี้ว่า ⁴ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะหันกลับซึ่งยุทธโปกรณ์อันอยู่ในมือของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้ ⁵ เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแกร่ง ด้วยความกริ้ว ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่งขึ้น ⁶ และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็จะตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก ⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเดคิยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบ และการกันดารอาหารไว้ในมือของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะพินเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่ส่งสารเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา⁸ และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า ⁹ คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ตั้งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้ด้วยความร้าย ไม่ใช่ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเผามันเสียด้วยไฟ

การกล่าวโทษกรุงเยรูซาเล็ม

¹¹ จงกล่าวต่อวงศัวานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า โอจงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ¹² โอวงศัวานดาวิดเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย ¹³ โอ ชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูเถิดเราต่อสู้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า โอใครจะลงมาต่อสู้กับเรา หรือใครจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา¹⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น

22

คำพยากรณ์ต่อกษัตริย์แห่งยูดาห์

¹ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น ² ว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้ ³ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลังโลहितที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในสถานที่นั้น ⁴ เพราะถ้าท่านกระทำสิ่งนี้จริงๆแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระราชวังนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชนของ

ท่านนั้น 5 แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า ราชสำนักนั้นจะเป็นที่รกร้าง 6 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แก่ราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ ว่า ๐เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดแก่เรา เป็นดังยอดภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะกระทำเจ้าให้เป็นถิ่นทุรกันดารแน่ เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย 7 เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อสู่เจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเขาทั้งหลายจะตัดต้นสนสีดาร์อย่างดีของเจ้าลง และโยนเข้าในไฟ 8 และประชาชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับเพื่อนบ้านของตนว่า ๐ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้ ๐ 9 และเขาทั้งหลายจะตอบว่า ๐เพราะเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และนมัสการกับปรณินบิตพระอื่น ๐ 10 อัยาร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญคร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาจะไม่ได้กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย 11 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละเกี่ยวกับซัลลุม บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งครองราชย์แทนโยสิยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ ๐ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก 12 ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาจับท่าน ไปเป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย ๐ 13 ปรินบิตแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วยความยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านของเขาปรณินบิตเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมีได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา 14 ผู้กล่าวว่า ๐เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวาง และเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุฟผางด้วยไม้สนสีดาร์และทาด้วยสีแดงเข้ม ๐ 15 เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้าแข่งไม้สนสีดาร์กันหรือ ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาก็อยู่เย็นเป็นสุข 16 เขาพิพากษาคดีของคนจนและคนขัดสน เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นการรู้จักเราหรือ ๐ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 17 ๐แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลภ เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติกรบิบบังคับและความทารุณ ๐ 18 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า ๐เขาทั้งหลายจะไม่โอดครวญอาลัยเขาว่า ๐อนิจจา พี่ชายเอ๋ย ๐ หรือ ๐อนิจจา พี่สาวเอ๋ย ๐ เขาทั้งหลายจะไม่โอดครวญอาลัยเขาว่า ๐อนิจจา พระองค์ท่าน ๐ หรือ ๐อนิจจา ความสง่างามของพระองค์ท่าน ๐ 19 ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม 20 จงขึ้นไปที่เลบานอน และร้องว่า และจงเปล่งเสียงของเจ้าในเมืองบาซาน จงร้องจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสิ้นของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว 21 เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า ๐เราจะไม่ฟัง ๐ นี่เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา 22 ลมจะทำลายผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาคนรักของเจ้าจะไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะอับอายขายหน้าเป็นแน่เนื่องด้วยความชั่วทั้งสิ้นของเจ้า 23 โอ ชาวเมืองเลบานอนเอ๋ย ที่สร้างรังอยู่ท่ามกลางไม้สนสีดาร์ เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเหนือเจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร ๐ 24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๐เรามีชีวิตอยู่ตราบใด แม้ว่าโคเนียห์ ราชบุตรของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย 25 และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัวหน้าตาของเขา คือว่า ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย 26 เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้คลอดเจ้า ไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น 27 แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาลัยอยากกลับไปนั้น เขาจะไม่ได้กลับไปสู่ได้ ๐ 28 โคเนียห์หยาบผู้นี้เป็น

บุปการพที่ถูกดุหมื่นและแตกหรือ เป็นภาชนะที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไมตัวเขาและเชื้อสายของเขาจึงถูกเหวี่ยง และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก 29 โอ แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวาจาของพระเยโฮวาห์³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ใจงเขียนลงว่าชายคนนี้ไม่มีบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในชั่วชีวิตของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก

23

คำพยากรณ์ถึงการรวบรวมอิสราเอล

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปรินัดจึงมีแก่ผู้เลี้ยงแกะผู้ทำลายและกระจายแกะของลานหญ้าของเรา 2 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับ ผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของเราดังนี้ว่า ปรินัดทั้งหลายได้กระจายฝูงแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเข้ามิได้เอาใจใส่มัน 3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปรินัดเกิด เราจะลงโทษเจ้าเพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า 3 แล้วเราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากประเทศทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขาจะมีลูกดกและทวีมากขึ้น 4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปรินัดเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขาทั้งหลายจะไม่กลัวอีกเลย หรือครั่นคร้าม จะไม่ขาดไปเลย 5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปรินัด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกฤษรชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น 6 ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปรินัด เพราะฉะนั้น ดุเกิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเขาจะไม่กลัวอีกต่อไปว่า ปรินัดพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบใด ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 8 แต่จะว่า ปรินัดพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบใด ผู้ซึ่งได้นำและพาเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลออกมาจากแดนเหนือ ปรินัด และออกมาจากประเทศทั้งปวงที่เรاحبไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง

พระเจ้าทรงพิพากษาผู้พยากรณ์เท็จทั้งหลาย

9 เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า ใจของข้าเป็นทุกข้ออยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสิ้นของข้าก็สิ้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหงาดด้วยเหล้าองุ่น เนื่องด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวาจาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์¹⁰ เพราะว่า แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนลวงประเวณี ด้วยเหตุคสาปแช่งแผ่นดินนั้นก็ไว้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิธีของเขาทั้งหลายก็ชั่ว และอำนาจของเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นธรรม¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ปรินัดผู้พยากรณ์และปรินัดถือธรรม ถึงแม้ว่า ในนเศศของเรา เราก็คได้เห็นความชั่วของเขา¹² เพราะฉะนั้น หนทางของเขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนทางสิ้นในความมืดแก่เขา เขาจะถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปีแห่งการลงโทษเขา ปรินัดพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ¹³ ปรินัดได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสะมาเรีย เขาได้พยากรณ์ในนามของพระบาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป¹⁴ แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอันนำหาวาดเสีย เขาลวงประเวณีและดำเนินอยู่ในความมูสา เขาทั้งหลายหนุนกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว

จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเห็นจากความชั่วของเขา เขาทุกคนกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์¹⁵ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า □ ดูเถิด เราจะเลี้ยงเขาด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มให้เขาดื่ม เพราะว่าความอธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม¹⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า □ อย่างที่ถ้อยคำของผู้พยากรณ์ที่พยากรณ์ให้ท่านฟัง เขากระทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์¹⁷ เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า □ พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย □ และแก่ทุกคนที่ดำเนินตามความต้อกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง เขาทั้งหลายกล่าวว่า □ จะไม่มีเหตุร้ายมาเหนือเจ้า □ □ ¹⁸ เพราะว่ามีผู้ใดเล่าที่ได้ยินอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์เห็นและฟังพระวจนะของพระองค์ หรือผู้ใดที่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ และคอยฟัง¹⁹ ดูเถิด นันลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบนศีรษะของคนชั่ว²⁰ ความกริ้วของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับจนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ และจนกว่าพระองค์ทรงกระทำตามพระเจตนาแห่งพระฤทัยของพระองค์ ใน วันหลังๆ เจ้าทั้งหลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง²¹ □ เรามิได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขาทั้งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้พูดกับเขาทั้งหลาย แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์²² แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยินอยู่ในคำตักเตือนของเรา แล้วเขาจะได้อำนาจถ้อยคำของเราต่อประชาชนของเรา และเขาทั้งหลายจะได้ให้ประชาชนหันกลับจากทางชั่วของเขาแล้ว และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา □ ²³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เราเป็นพระเจ้าไกล่เคลือบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ □ ²⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมิได้เห็นเขาได้หรือ □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เรามิได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ ²⁵ เราได้ยินผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า □ ข้าพเจ้าฝันไป ข้าพเจ้าฝันไป □ ²⁶ นานสักเท่าใดที่คำมสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่งจิตใจของเขาเอง ²⁷ ผู้ซึ่งคิดว่าจะกระทำให้ประชาชนของเราเสื่อมนามของเราโดยความฝันของเขาทั้งหลาย ซึ่งเขาเล่าสู่กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเขาเสื่อมนามของเราไปติดตามพระบาอัล ²⁸ จงให้ผู้พยากรณ์ที่ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเรากล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี □ ²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ □ ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งมิถ้อยคำของเราจากกันและกัน □ ³¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขากล่าวว่า □ พระเจ้าตรัสว่า □ □ ³² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดูเถิด เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้หลงไปโดยคำมสา และคำไอ้อวดของเขา เมื่อเรามิได้ใช้เขาหรือสั่งเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาตินี้เลย □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ³³ □ เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนใด หรือปุโรหิตคนใดถามเจ้าว่า □ อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์ □ เจ้าจงตอบเขาว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ เราก็จะโยนเจ้าไปเสีย □ ³⁴ และส่วนผู้พยากรณ์ ปุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า □ ภาระของพระเยโฮวาห์ □ เรา จะลงโทษผู้นั้นและครวเรื่อนของเขา ³⁵ เจ้าทั้งหลายจงพูดตั้งนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า □ พระเยโฮวาห์ตอบว่าอะไร □ หรือ □ พระเยโฮวาห์ทรงสั่งเนาวาว่าอะไร □ ³⁶ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอ่ยว่า □ ภาระของพระเยโฮวาห์ □ อีกเลย

เพราะว่ากระนั้นเป็นคำของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้ผันแปรพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา³⁷ เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า □พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่ากระไร□ หรือ □พระเยโฮวาห์ทรงลั่นวาจาว่ากระไร□³⁸ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า □ภาระของพระเยโฮวาห์□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า □ภาระของพระเยโฮวาห์□ เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย เราว่า เจ้าอย่าพูดว่า □ภาระของพระเยโฮวาห์□³⁹ เพราะฉะนั้น ดูกิจ เราจะลืมนเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา ทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า⁴⁰ และเราจะนำความถูกตำหนิเป็นนิตย์และความอายเนื่องนิตย์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งจะลืมนเสียไม่ได้เลย□

24

กระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ

1 หลังจากเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้จับเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ ทั้งพวกช่างไม้และช่างเหล็ก และนำเขามายังกรุงบาบิโลนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูกิจ มีกระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์² กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างตึ๊ก เหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่กระจาดอีกลูกหนึ่งนั้นไม่มีมะเดื่ออย่างเลวทีเดียว เลวจนรับประทานไม่ได้³ และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า □เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร□ ข้าพเจ้าทูลตอบว่า □เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า□⁴ แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า⁵ □พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านี้แหละ เราจะถือว่าพวกเหล่านั้นที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์ยังตือยู คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดีย⁶ เราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย⁷ เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ□⁸ แต่พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้นั้น เราจะกระทำต่อเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์⁹ เราจะมอบเขาไว้ให้ย้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นในโลกเพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำภิชิต เป็นที่ถูกเยาะเย้ย และเป็นที่ถูกสาปแช่ง ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น¹⁰ และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา จนเขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา□

25

แผ่นดินอิสราเอลจะถูกทิ้งร้างเป็นเวลาเจ็ดสิบปี

1 พระวจนะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีต้นรัชกาลของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน² ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเย

รูชาเล็มทั้งสิ้น ว่า ³ ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสิยาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้เป็นเวลายี่สิบสามปี พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่ ⁴ ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง ⁵ กล่าวว่า ^๖ บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์ ⁶ อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น หรือยิวเข้าเราให้โกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า ⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ^๘ แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ฟังเรา เพื่อเจ้าจะได้ยิวเข้าเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง ⁸ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสตั้งนี้ว่า ^๙ เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ^{๑๐} ดุเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของทิศเหนือและเนบะคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู่แผ่นดินนี้และต่อสู่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู่บรรดาประชาชาติเหล่านั้นซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่นาถตะลิ่ง และเป็นที่เขี่ยหินและเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิตย์ ¹⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงหีบไม้และแสงตะเกียงเสียจากเจ้า ¹¹ แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่นาถตะลิ่ง และประชาชาติเหล่านั้นจะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี ¹² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ^{๑๓} ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่เนื่องนิตย์ ¹³ เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น คือทุกสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ¹⁴ เพราะว่าจะมีหลายประชาชาติและบรรดาหากษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส ทั้งเขาทั้งหลายด้วย และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา ^{๑๕}

ถ้อยนำองุ่นแห่งพระพิโรธสำหรับบรรดาประชาชาติ

¹⁵ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า ^{๑๖} จงเอาถ้อยนำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้น ให้ดื่มจากถ้อยนำนั้น ¹⁶ เขาจะดื่มและเดินโซเซและบ้าคลั่ง ไปเนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย ¹⁷ ตั้งนั้น ข้าพเจ้าจึงรับช่วยมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหานั้นดื่ม ¹⁸ คือกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่รกร้างและเป็นที่นาถตะลิ่ง เป็นที่เขี่ยหินและเป็นที่สาปแช่งอย่างทุกวันนี้ ¹⁹ ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น ²⁰ และบรรดาคนที่ปะปนกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอูส และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟีลิสเตีย เมืองอัสเคโลน ภาษาเอโครน และส่วนชาวเมืองอัสโดดที่เหลืออยู่ ²¹ เอโดม โมอับและคนอัมโมน ²² บรรดากษัตริย์แห่งเมืองโทรส บรรดากษัตริย์เมืองไซดอน และบรรดากษัตริย์แห่งเกาะต่างๆปากทะเลชางโน้น ²³ เมืองเดดาน เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในมมที่ไกลที่สุด ²⁴ บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ²⁵ บรรดากษัตริย์แห่งคิมริ และบรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์ของมีเดีย ²⁶ บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งไกลและใกล้ ที่ละเมืองๆ และบรรดาราชอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และกษัตริย์แห่งเซชัค จะดื่มภายหลังกษัตริย์เหล่านี้ ²⁷ ^{๒๘} แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลาย

ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงตีผมให้เฒ่าแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย เนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย 28 และถ้าเขาปฏิบัติไม่รับถ้วยจากมือของเจ้าตีผม เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องตีผม 29 เพราะ ดูเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะลายนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะลายนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกคนเล่มาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น 30 เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่ฟ้าในอัมบริสทูธของพระองค์ พระองค์จะเปล่งพระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมากมายต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงให้ร้องอย่างกับคนที่ข่าองุ่นให้ร้องต่อชาวพิภพทั้งสิ้น 31 เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเนื้อหนังทั้งสิ้น ส่วนคนชั่วนั้น พระองค์จะทรงฟันเสียด้วยดาบ 32 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ความร้ายจะไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น และลมหมุนใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมาจากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด 33 และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครโอดครวญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน 34 ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเถิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เถ่า เพราะวันเวลาของการสังหารเจ้า และที่เจ้าต้องกระจัดกระจายมาถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนอาชนะงาม 35 ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของฝูงแกะไม่มีทางรอดหนีไป 36 จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงทำลายลานหญ้าของเขาทั้งหลายเสียแล้ว 37 และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์ 38 พระองค์ทรงออกจากที่ชุมนุมตัวของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่กร้าง เพราะเหตุความดุร้ายของพระผู้เข้มงวด และเพราะเหตุความกริ้วอันแรงกล้าของพระองค์

26

ประชาชนขู่ว่าจะฆ่าเยเรมีย์

1 ในต้นรัชกาลของเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ว่า 2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมานมัสการในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว 3 บางทีเขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจไม่ทำความร้ายซึ่งเราเจตนาจะทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย 4 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ก็จะดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า 5 และเชื่อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไป ถึงเจ้าจะมีได้เชื่อฟัง 6 แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างซิลห์ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่สาปแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก 7 บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ได้ยินเยเรมีย์พูดถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 8 และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จับคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์

ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกบโรทิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้ง
 สิ้น ได้จับเยเรมีย์กล่าวว่า □เจ้าจะต้องตายแน่ ⁹ ทำไมเจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระ
 เยโฮวาห์ว่า □พระนิเวศนี้จะเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะรกร้าง ปราศจากคนอาศัย □□ และ
 ประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹⁰ เมื่อบรรดาเจ้า
 นายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยโฮ
 วาห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ¹¹ แล้วบรรดาบโรทิต
 และผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า □ชายคนนี้ควรแก่การตัดสิน
 ลงโทษถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของ
 ท่านเองแล้ว □ ¹² เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า □พระเยโฮวาห์
 ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลาย
 ได้ยินมา ¹³ เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำของท่าน
 ทั้งหมด และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์จะ
 ทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน ¹⁴ แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดู
 เกิด ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย ท่านจะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็น
 ชอบ ¹⁵ ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ว่า ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ที่คนไร้ความผิดต้องตายนั้น ตั
 วท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับผิดชอบ เพราะความจริงพระเยโฮวาห์ทรงใช้
 ให้ข้าพเจ้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้เข้าหูของท่าน □ ¹⁶ แล้วเจ้านายและประชาชนทั้ง
 สิ้น ได้พูดกับบรรดาบโรทิตและผู้พยากรณ์ว่า □ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษาถึง
 ความตาย เพราะเขา ได้พูดกับเราในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา □ ¹⁷ และผู้
 ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า ¹⁸ □มีคหาชชาว
 เมืองโมเรเทท ได้พยากรณ์ในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้ง
 สิ้นของยูดาห์ว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกไถเหมือนกับไถนา
 กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือน
 ที่สูงในป่า □ ¹⁹ เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้น ได้ฆ่าเขาเสียหรือ ท่าน
 ได้ย้ายเกรงพระเยโฮวาห์และทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้กลับพระทัยต่อ
 ความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่หรือ แต่เรากำลังจะนำเหตุร้ายใหญ่
 ยิ่งมาสู่จิตใจเราเอง

ผู้พยากรณ์อูรียาห์ถูกฆ่าเสีย

²⁰ ยังมีชายอีกคนหนึ่งผู้พยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ชื่ออูรีอาห์ บุตรชายเซไม
 อาห์ชาวศิรียาห์เยอาริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ ตามบรรดาถ้อยคำ
 ของเยเรมีย์ ²¹ และเมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิม พร้อมกับบรรดาทหารและบรรดาเจ้านาย
 ได้ยินถ้อยคำนี้ กษัตริย์ก็ทรงแสวงหาจะสังหารท่านเสีย และเมื่ออูรีอาห์ได้ยินเรื่องนี้ ท่านก็
 ก้าวจึงหนีรอด ไปยังอียิปต์ ²² แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งชายบางคน คือเอลนาธันบุตรช
 ยาอัครโบร์และคนอื่นอีก ไปยังอียิปต์ ²³ และเขาทั้งหลายจับอูรีอาห์มาจากอียิปต์ และนำท่าน
 มาถวายกษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเข้าไปในที่ฝัง
 ศพของคนสามัญ ²⁴ แต่มือของอาหิเศบบุตรชายซาฟานอยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้
 ถูกมอบไว้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน

27

บทเรียนจากแอก

1 ในต้นรัชกาลเยโฮยาхимราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า 2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าตั้งแต่วันที่ ๑๖ จึงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมคอกของเจ้า 3 และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับ และกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งโทรส และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่เข้ามาเข้าเสาศศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 4 จงฝากคำกำชับเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาว่า ๑ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งแต่วันที่ ๑๖ เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า 5 นี่คือการเอง ผู้ได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธาภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้ที่สุดแต่เราเห็นชอบ 6 บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุกแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา 7 บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย 8 แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอไว้ได้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรครະบาด พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา 9 เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหราหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทยาศาสตร์ของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า ๑ ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนดอก ๑๐ เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ 11 แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอกของตนวางไว้ได้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติท่าน เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่ไถนา และให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ๑๑

เยเรมีย์เตือนให้เชื่อฟังกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

12 ข้าพเจ้าได้ทูลเสศศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า ๑๖ จงเอาคอกของท่านไว้ได้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจงมีชีวิตอยู่ 13 ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรครະบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงสั่งไว้ว่าจากเกี่ยวกับประชาชาติใดๆซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน 14 อย่างฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า ๑ ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก ๑๑ เพราะซึ่งเขาทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมั่ว 15 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราไม่ได้ใช้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า 16 และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับบรูทิทและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า ๑ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า ๑ ดูก่อน ไม่ช้าเขาจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน ๑๑ เพราะซึ่งเขาพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการเท็จ 17 อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะร้างเปล่า 18 แต่ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุง

เยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน ¹⁹ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา ชันเสาคร และขาตั้ง และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลือนอยู่ในเมืองนี้ ²⁰ ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็มถูกกวาดต้อนจากกรุงเยรูซาเล็ม ไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน ²¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับวดยเครื่องใช้ซึ่งยังเหลือนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม ²² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราเอาใจใส่มัน แล้วเราจึงจะนำมันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้□

28

คำพยากรณ์เท็จของฮานันยาห์

¹ ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ ฮานันยาห์บุตรชายของอัสซูร์ ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า ² □พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว ³ ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาอยู่ที่นี้ ซึ่งเป็นภาวะที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนรับไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน ⁴ เราจะนำเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลน กลับมายังที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละว่า เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน□ ⁵ แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต และต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ⁶ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า □เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกวาดไปทั้งสิ้นกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่ ⁷ ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน ⁸ บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสงคราม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ ⁹ ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง□ ¹⁰ แล้วฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแอกออกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย ¹¹ และฮานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้นว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่างนั้นแหละ เราจะหักแอกของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอของบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นภายในสองปี□ แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย ¹² หลังจากที่ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวณณะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า ¹³ □จงไปบอกฮานันยาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม้□ แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้เขาปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะปรนนิบัติเขา เพราะเรา ได้ยกให้เขาแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่าทุ่งด้วย□

เยเรมีย์พยากรณ์ถึงความตายของย้านันยาห์

15 และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับย้านันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า □ ย้านันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ 16 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก ในปีเดียวกันเองเจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้ภนภูต่อพระเยโฮวาห์ □ 17 ในปีเดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด ย้านันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย

29

เยเรมีย์เขียนถึงพวกเชลยในบาบิโลน

1 ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลืออยู่ของพวกที่เป็นเชลย และถึงบรรดาบุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบูกัดเนซซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน 2 (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคนิยาห์ และพระราชินี พวกชนที่ บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็ก ได้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว) 3 จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของเอลาสาห์บุตรชายของซาฟานและเกมาริยาห์บุตรชายฮิลคิยาห์ (ผู้ซึ่งเศเดคิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปที่บาบิโลนยังเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน) จดหมายนั้นว่า 4 □ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า 5 จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ได้นั้น 6 จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ค่อยลง 7 แต่งส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่ที่นี่ และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น 8 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้ที่อยู่ท่ามกลางหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น 9 เพราะที่เขาพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามีได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 10 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเราส่งมาถึงเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายู่สถานที่นี้ 11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราผู้แผนงานที่เรามิไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ ไม่ใช่เพื่อความทุกข์ยาก เพื่อจะให้โอนาคตามที่คาดหมายไว้แก่เจ้า 12 แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า 13 เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า 14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้เจ้าพบเรา และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมาซึ่งที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น 15 เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า □ พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน □ 16 จงทราบว่าการพยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้นผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า 17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งแล้ว

มากจนเขารับประทานไม่ได้¹⁸ เราจะข่มเหงเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำเขาให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นค่าสวามิภักดิ์ ให้เป็นทีนาถตะลิ่ง ให้เป็นที่เหยียดหยัน เป็นทีนินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้จับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น¹⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ²⁰ □ เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า²¹ □ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของโคลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้า ในนามของเรา ดูเถิด เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะฆ่าเขาทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า²² เหตุเขาทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใช้ค่าสวามิภักดิ์ไปนี้ว่า □ ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสียด้วยไฟ²³ เพราะเขาทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามีได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ²⁴ เจ้าจงบอกเซไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า²⁵ □ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังเศฟันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต และยังปุโรหิตทั้งปวงว่า²⁶ □ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาคับปุโรหิต ให้เป็นเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ควบคุมคนบ่าทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ ให้จับเขาใส่คุกและใส่คอก²⁷ ฉะนั้นบัดนี้ทำไมเจ้ามิได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโทผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า²⁸ เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า □ การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนิ่นนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น □ □²⁹ เศฟันยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง³⁰ แล้วพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า³¹ □ จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า □ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเซไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะว่าเซไมอาห์ได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามีได้ใช้เขา และได้กระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ³² เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเซไมอาห์ชาวเนเฮลามและเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีสักคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขาจะมีได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะเขาได้สอนให้คนถูกต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ □ □

30

พระเจ้าทรงบัญชาให้เยเรมีย์เขียนพระวาทะของพระองค์

¹ พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า² □ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น □⁴ ต่อกไปนี้เป็นพระวาทะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า⁵ □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสิ้น ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ⁶ จงถามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอตอบตรัสได้หรือ หรือไม่เราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกดไว้ที่

เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป ⁷ อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกจิตใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้ ⁸ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือเราจะหักแอกจากคอของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธะของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก

ผู้ที่ใหญ่กว่าดาวิดจะครอบครองในอิสราเอล

⁹ แต่เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา ¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้าม เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ ¹¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะติสอนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ ¹² เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนัว่า รอยพิกข์ซ้ำของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ถาวร ¹³ ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยคิดของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของเจ้า ไม่มียารักษาเจ้า ¹⁴ คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ลืมเจ้าเสีย เขาทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพราะเราตีเจ้าอย่างการโบยตีของศัตรูเป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น ¹⁵ โฉนเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า ¹⁶ เพราะฉะนั้นทุกคนที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปรปักษ์ของเจ้าหมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำให้เขาเป็นเหยื่อ ¹⁷ เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สุขภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเขาทั้งหลายเรียกเจ้าว่า พวกนอกคอก คือศิโยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา ¹⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนัว่า ดูเถิด เราจะให้ดินที่แห้งยาโคบที่เป็นเชลยกลับสู่สภาพเดิม และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา เขาจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่ ¹⁹ จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทวีเขาขึ้น และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามิเกียรด เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย ²⁰ ลูกหลานของเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมนุมของเขาจะได้อุทิศสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บีบบังคับเขา เราจะลงโทษ ²¹ ขุนนางของเขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกเขาทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลางเขาเอง เราจะกระทำให้ท่านนั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะใครเล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้เอง พระเยโฮวาห์ตรัส ²² และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า ²³ ดูเถิด นั้นลมหมุนของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมหมุนกวาด มันจะตกลงอย่างเจ็บบวดบนศีรษะของคนชั่ว ²⁴ ความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และให้สำเร็จตามพระทัยพระองค์ ประสงค์ ในวาระนั้น เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ในเวลานั้น เราจะเป็พระเจ้าของบรรดาครอบครัวแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา □ 2 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ ประชาชาติที่รอดตาย จากดาบได้ประสบพระกรุณาคุณที่ในถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก 3 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า □ เราได้รักเจ้าด้วยความรักนี้รันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา 4 เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่ นะ โอ อิสราเอลพรมจารีเอ๋ย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรามะนาอีก และจะออกไปเดินรำ กับผู้ที่สนุกสนานกัน 5 เจ้าจะปลูกสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น □ 6 เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเฝ้ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอฟราอิมจะร้องเรียก ว่า □ จงลุกขึ้น ให้เราไปยังศิโยนเถิด ไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา □ 7 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ จงร้องเพลงด้วยความยินดีเพราะยาโคบ และเปล่งเสียงโห่ร้องเพราะ ประมุขของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้อง สรรเสริญ และกล่าวว่ □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล □ 8 ดูเถิด เราจะ นำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ มีคนตาบอด คนง่อย อยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมาด้วยกัน เขาจะกลับมาที่นี้ เป็นหมูใหญ่ 9 เขาจะมาด้วยการร้องไห้ และด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเขา เราจะให้เขา เดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอฟราอิม เป็นบุตรหัวปีของเรา 10 โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และ จงประกาศพระวจนะนั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า □ ท่านที่กระจ่ายอิสราเอล นั้นจะรวบรวมเขา และจะดูแลเขาอย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา □ 11 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแรงเกินกว่าเขา 12 เขาทั้งหลาย จึงจะมาร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งศิโยน และเขาจะไปอย่างราบรื่นเพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้ำมัน และเพราะลูกของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขาจะไม่ไศกเศร้ายีกต่อไป 13 แล้วพวกพรมจารีจะเปรมปรีดีในการเดินรำ ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับความไศกเศร้าของเขาให้เป็นความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขาแทนความเศร้าไศก 14 เรา จะเลี้ยงจิตใจของปรีหิตด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราจะพอใจด้วยความดีของเรา □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 15 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ ได้ยินเสียงในราม่า เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับค่าเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะวาบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว □ 16 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ ระวังเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้ และระวังน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่าการงานของเจ้าจะได้รับการวัล พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ และเขาทั้งหลายจะกลับมา จากแผ่นดินของศัตรู □ 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายังพรมแดนของเขาเอง 18 เราได้ยินเอฟราอิมคร่ำครวญว่า □ พระองค์ทรงติสอนข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกติสอน อย่างลูกวัวที่ยังไม่เชื่อง ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ □ 19 เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ทบทวนดีตนของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอาย และข้าพระองค์ก็ขายหน้า เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทนความหยามน้ำหน้า ซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่ □ □ 20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เอฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเรา หรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบใด เราก็ยังระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั้น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราจะมีกรุณาต่อเขาแน่ 21 จง

ปีกเสากรุยทางไว้สำหรับตน จงทำป้ายบอกทางไว้สำหรับตัว จงปักใจให้ติถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น โอ อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย จงกลับเกิด จงกลับมายังหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า ²² โอ บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย เจ้าจะเกลไถลอยู่อีกนานสักเท่าใด เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล้อมผู้ชาย ²³ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เราจะใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเอ๋ย ภูเขาบริสุทธิเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระเจ้า ²⁴ ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวนา บรรดาผู้ที่ทองเที่ยว ไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันทีนั้น ²⁵ เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอานั้นอึม และจิตใจที่โศกเศร้าทุกดวงเราจะให้บริบูรณ์ ²⁶ เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ยินใจข้าพเจ้า ²⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะหว่านพืชคนและพืชสัตว์ในวงศวานอิสราเอลและวงศวานยูดาห์ ²⁸ และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงคว่ำเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาฉนั้นใด เราจะเฝ้าดูเหนือเขาเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังฉนั้นนั้น ²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ²⁹ ในสมัยนั้น เขาจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า อดูเถิดประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรกษัตริย์ ³⁰ แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานองุ่นเปรี้ยว ก็จะต้องตาย ³⁰

พันธสัญญาใหม่

³¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศวานอิสราเอลและวงศวานยูดาห์ ³² ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ในวันที่เราจับมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา ³³ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ³³ แต่ฉนั้นจะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศวานอิสราเอล ภายหลังสมัยนั้น ³⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ³⁴ เราจะบรรจรราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา ³⁵ และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า อดูเถิดพระเยโฮวาห์ ³⁶ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด ³⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ³⁷ เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป ³⁸ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวมทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสตั้งนี้ว่า ³⁹ ถ้าระเบียบตายตัวนั้นต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชื้อสายของอิสราเอลก็จะต้องหยุดยั้งจากการเป็นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิตย์ ⁴⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ⁴⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ⁴¹ ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชื้อสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น ⁴² พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ⁴² พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอคอยฮานันเอลไปถึงประตูมูม ⁴³ และเชือกวัดจะไปไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโกอาห์ ⁴⁴ หุบเขาแห่งชากศพและซีเล้าทั้งสิ้นนั้น และทุ่งนาทั้งหมดไกล ไปจนถึงลำธารชิดโรนจนถึงมุมประตูมา

ไปทางตะวันออก จะเป็นทีบริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์ จะไม่เป็นที่ถอนรากหรือคว่ำต่อไปอีก
เป็นนิดยี่

32

เยเรมีย์ซื้อนาแปลงหนึ่ง

1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์² ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์³ เพราะเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คุมขังท่านไว้ ดรึสว่า ๐ทาไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า ๐พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้⁴ เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พูดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา⁵ และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ ๐ ๐ 6 เยเรมีย์ทูลว่า ๐พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพระองค์ว่า⁷ ดูเถิด ยานัมเอลบุตรชายชัลลูม อาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า ๐จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรท เพราะวาทิตริชของการไถ่ด้วยการซื้อนั้นเป็นของท่าน ๐ 8 แล้วยานัมเอลลูกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า ๐จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโรทในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการไถ่เป็นของท่าน จงซื้อไว้เถิด ๐ แล้วข้าพพระองค์จึงทราบว่าเป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์⁹ และข้าพองค์ก็ซื้อนาที่อานาโรทจากยานัมเอลลูกของอาของข้าพองค์ และได้จ่ายเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเจ็ดเชเชล¹⁰ ข้าพองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ เป็นพยานและเอาตราซึ่งเงิน¹¹ แล้วข้าพองค์ก็รับโฉนดของการซื้อทั้งฉบับที่ประทับตราแล้วตามกฎหมายและธรรมเนียมและฉบับที่เปิดอยู่¹² และข้าพองค์ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตาของยานัมเอลลูกของอาของข้าพองค์ ต่อหน้าพยานผู้ที่ลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์¹³ ข้าพองค์ก็กำชับบารุคต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า¹⁴ ๐พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่ประทับตรากับฉบับที่เปิดนี้ และบรรจุไว้ในภาชนะดินเผื่อจะทนอยู่ได้หลายวัน¹⁵ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนองุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้ ๐

เยเรมีย์เชื่อว่าอิสราเอลจะกลับมาสู่สภาพเดิม

16 หลังจาก que ข้าพองค์มอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุคบุตรชายเนริยาห์แล้ว ข้าพองค์ได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า¹⁷ ๐ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน¹⁸ ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพินาศ แต่ทรงตบสนองความชั่วช้าของบิดาให้ตกถึงอกของลูกหลานสืบต่อมา ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮ

วาทะจอมโยธา ¹⁹ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจ พระเนตรของพระองค์เห็นทุกวิถีทางบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ประทานรางวัลแก่ทุกคนตามพฤติการณ์ของเขาและตามผลแห่งการกระทำของเขา ²⁰ ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์ และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดงในอิสราเอลและท่ามกลางมนุษยชาติ และทรงทำให้พระนามเลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้ ²¹ พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก และด้วยความสยดสยองยิ่งนัก ²² และพระองค์ประทานแผ่นดินนี้แก่เขาทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะประทานแก่เขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ²³ และเขาทั้งหลายก็ได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ สิ่งทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเขาให้กระทำนั้น เขาทั้งหลายมิได้กระทำเสียเลย เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาถึงเขาทั้งหลาย ²⁴ ดุเดือด เชิงเทียนที่ล้อมอยู่ได้มาถึงกรุงเพื่อจะขีดเอาแล้ว และเพราะเหตุด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดียผู้กำลังต่อสู้อยู่นั้นแล้ว พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดุเดือด พระองค์ทอดพระเนตรเห็น ²⁵ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า จงเอาเงินชื้อนาและหาพยานเสีย □ แม้ว่าเมืองนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย □ □

กรงเยรูซาเล็มจะถูกทำลายแล้วจะสร้างขึ้นมาใหม่

²⁶ พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า ²⁷ □ ดุเดือด เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกินหรือ ²⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดุเดือด เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะขีดเอาเน ²⁹ ชาวเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขาเผาเครื่องถ้วยพระบาอัลที่บนหลังคา และเทเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่นเพื่อช่วยเราให้กริ้ว ³⁰ เพราะประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยูดาห์ไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากความชั่วต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มๆมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากชั่วร้ายเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเขา ³¹ เมืองนี้ได้ไร้ความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ได้สร้างมันขึ้นจนถึงวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา ³² เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำอันชั่วร้ายให้โกรธ คือทั้งตัวเขา บรรดากษัตริย์และเจ้านายของเขา บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ของเขา คนยูดาห์และชาวกรงเยรูซาเล็ม ³³ เขาทั้งหลายได้หันหลังให้เรา มิใช่หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา ³⁴ แต่เขาทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาไว้ในในเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้มีมลทิน ³⁵ เขาทั้งหลายได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัลซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของฮินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาลุยไฟถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามีได้บัญชาเขาเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเราว่า เขาควรจะทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นเพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำผิดบาปไป ³⁶ เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า □ เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด □ ³⁷ ดุเดือด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับ

โล้เขาให้ไปอยู่ด้วยความกลัว ด้วยความพิโรธ และความซึ่งโกรธของเรานั้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมายังที่นี่ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย 38 เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา 39 เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก่ลูกหลานของเขาที่ตามมา 40 เราจะกระทำพันธสัญญาในรันดร์กับเขาทั้งหลายอันว่า เราจะไม่หันจากการกระทำความดีแก่เขาทั้งหลาย และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้หนีไปจากเรา 41 เออ เราจะเปรมปรีดีในเกราะที่จะกระทำความดีแก่เขา และเราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความมุ่งมั่น ด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา 42 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นมาเหนือชนชาตินี้ฉันใด เราก็นำความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้สัญญาไว้้นั้นมาเหนือเขาฉันนั้น 43 และจะมีการชื้อนากันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่าเป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ภูมิมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย 44 ที่นั่นนั้นจะซื้อกันด้วยเงิน โบโณตก็จะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบนยามิน ในที่ต่างๆแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบแดนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเข่าทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม □ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

33

กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายและอิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลย

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า 2 □ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นเพื่อสถาปนาไว้ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ตรัสตั้งนี้ว่า 3 จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้นั้นให้แก่เจ้า 4 เพราะวาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ได้ตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวกับเรื่องพระราชวังของบรรดาภคษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเชิงเทินและดาบ 5 เขาทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เราสังหารด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา เพราะได้ช้อนหน้าของเราจากกรุงนี้เนื่องด้วยความชั่วของเข่าทั้งหลาย 6 ดูเถิด เราจะนำอานามัย และการรักษามาให้ และเราจะรักษาเข่าทั้งหลายให้หาย และเผยสันติภาพและความจริงอย่างอุดม 7 เราจะให้พวกเชลยแห่งยูดาห์และพวกเชลยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเข่าทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิม 8 เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้อภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา 9 และกรุงนี้จะให้เราซื้ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะไต่ยินถึงความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขาทั้งหลาย เขาจะกลับและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งสิ้นซึ่งเราได้จัดหาให้เมืองนั้น 10 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า และจะมีเสียงให้ไต่ยินกันอีกครั้งในสถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ ในหัวเมืองแห่งยูดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจากสัตว์ ไต่ย 11 ที่นั่นจะไต่ยินเสียงบันเทิงและเสียงรีนเริง และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศ

ของพระเยโฮวาห์ว่า □จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์□ เพราะเราจะให้พวกเชลยแห่งแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 12 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ในสถานที่นี้ซึ่งเป็นทีรกร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสี่ของที่นี่จะเป็นที่อาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แก่เขาได้นอนลงอีก

ผู้สืบสายโลหิตของดาวิดจะครอบครองอีก

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมืองแถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูงแกะผ่านไต้มือของผู้ที่นับอีก 14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์สำเร็จ 15 ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อังกฤษชอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น 16 ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ □พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา□ 17 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุรุษที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล 18 และปโรหิตคนเลวจะไม่ขัดสนบุรุษที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องธัญญาบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์□ 19 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า 20 □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้ 21 แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีโอรสที่จะสวดยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมต่อปโรหิตคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้ 22 บริวารของฟ้าสวรรค์จะนับไม่ได้ และเมื่อดทราญที่ทะเลกิตติงไม่ได้ฉันใด เรากิจจะให้เชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราทวีมากขึ้นฉันนั้น□ 23 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า 24 □เจ้าไม่ได้พิจารณาดอกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า □พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว□ ดังนี้แหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา ฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป 25 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรามีได้สถาปนาพันธสัญญาของเราทั้งวันและคืน และสถาปนาภกฏต่างๆของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว 26 เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา□

34

เยเรมีย์ตักเตือนเศเดคิยาห์

1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชาอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้อกับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า 2 □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงไปพูดกับเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้

ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ³ ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับแน่นและถูกมอมไว้ในมือของเขา ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนดาต่อตา และจะได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน⁴ โอ ข้าแต่เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ อย่างไรก็ตามก็ดีของทรงสดับพระวาทะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ ดังนี้ว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ⁵ ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่านฉันใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านฉันนั้น และเขาจะคร่ำครวญเพื่อท่านว่า โอโนจาเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า⁶ เพราะเราได้ลั่นนินจาไว้แล้ว⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ⁸ แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวาทะเหล่านี้ต่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม⁹ ขณะที่มือกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาศิซและเมืองอาเซคาห์ เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงล้อม

กรุงเยรูซาเล็มจะรับโทษเพราะได้บีบบังคับคนจน

⁸ พระวาทะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ หลังจากที่ยกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีกาเรื่องอิสราภาพแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้⁹ ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของตนทั้งชายและหญิงเสีย ให้เป็นอิสระเพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้อิวพี่น้องของตนเป็นทาส¹⁰ เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำพันธสัญญาได้ยินว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิงเพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาสอีก เขาทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ¹¹ แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมา ให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก¹² พระวาทะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า¹³ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า¹⁴ เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮีบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเราและไม่เงี่ยหูฟังเรา¹⁵ บัดนี้เจ้าได้หวนกลับและกระทำให้สิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสราภาพทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนครซึ่งเรียกตามนามของเรา¹⁶ แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้นามของเราเป็นมลทิน ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก¹⁷ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการป่าวร้องเรื่องอิสราภาพต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราป่าวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อดาบ ต่อโรคระบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชาอาณาจักรของแผ่นดินโลก¹⁸ และคนที่ละเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมีได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งเขาได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาตัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้น ไป¹⁹ เจ้านายแห่งยูดาห์ก็ดี เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็ดี ชนที่กีดตีด และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวัวนั้น²⁰ เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของ

สัตว์ในแผ่นดินโลก 21 ส่วนเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เรา จะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่ง ได้ถอยไปจากเจ้าแล้วนั้น 22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะ บัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาจะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และ เผาเสียด้วยไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นทิวร้างปราศจากคนอาศัย□

35

วงศวานเรคาบเป็นแบบอย่างที่ดี

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในรัชกาลเยโฮยาคิมราชาบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า 2 □จงไปหาวงศวานเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของ พระเยโฮวาห์ เข้ามาในห้องเฉลียงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดื่มเหล้าองุ่น□ 3 ดังนั้น ข้าพเจ้า จึงนำยาอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชายฮานาซันยาห์และพี่น้องของเขา และ บุตรชายของเขาทั้งหมด และวงศวานเรคาบทั้งหมด 4 ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของ พระเยโฮวาห์ มาในห้องเฉลียงของบุตรชายของฮานัน ผู้เป็นบุตรชายอิกดาลิยาห์ ผู้เป็น คนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเฉลียงของเจ้านาย เหนือห้องเฉลียงของมาอาเสอาห์บุ ตรชายซัลลุม ผู้ดูแลธรณีประตู่ 5 แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับถ้วยหลายลูกไว้หน “าเหล้าบุตรชายแห่งวงศวานเรคาบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า □เชิญดื่มเหล้าองุ่น□ 6 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า □เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดา ของเราบัญชาเราว่า □เจ้าทั้งหลายอย่าดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์ 7 เจ้าอย่าสร้างเรือน เจ้าอย่าหว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้าจงอยู่ในดินที่ ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตนิรันดในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่□ 8 เราทั้งหลายได้ เชื่อฟังเสียงของโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตรสาวของเรา 9 และ ไม่ สร้างเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือนาหรือพืช 10 แต่เราเคยอยู่ในดินที่ และได้เชื่อฟังและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาตัมบิดาของเราได้บัญชาเราไว้ 11 แต่ต่อมาเมื่อเนบูกัด เนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เราพูดว่า □มาเถิด ให้เราไปยังกรุง เยรูซาเล็มเพราะกลัวกองทัพคนเคลเดีย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย□ ดังนั้นเราจึงอยู่ใน กรุงเยรูซาเล็ม□ 12 แล้วพระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมาถึงเยเรมีย์ว่า 13 □พระเยโฮวาห์จอม โยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาวกรุง เยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื่อฟังถ้อยคำของเราหรือ 14 คำบัญชาซึ่งโยนาตัมบุตรชายเรคาบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่น นั้น เขาก็ได้รักษาไว้แล้ว และเขาทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะเขาทั้งหลายได้ เชื่อฟังคำบัญชาแห่งบิดาของเขา แต่เราได้พูดกับพวกเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลาย หาได้ฟังเราไม่ 15 เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์มาหาเจ้า ส่งเขามาอย่างไม่ หยุดยั้ง กล่าววว่า □บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางซ้ายของตน และแก้ไขการกระทำของ เจ้าทั้งหลายเสีย อย่าไปติดตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ใน แผ่นดิน ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า□ แต่เจ้ามิได้เงี่ยหูหรือเชื่อฟังเรา 16 บุตรชายทั้งหลายของโยนาตัมบุตรชายของเรคาบ ได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขา ได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื่อฟังเรา 17 เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้า

แห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า คุณเกิด เราจะนำความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเห็นอยู่ดาห์ และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเราพูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกเขาและเขาไม่มาตอบ□ 18 แต่เยเรมีย์ได้พูดกับบวงศ์วานเรคาบว่า ¶พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังคำบัญชาของโยนาตันบิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า 19 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า โยนาตันบุตรชายเรคาบจะไม่ใช่ชดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์□

36

เยเรมีย์บันทึกคำพยากรณ์ต่างๆของท่าน

1 ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะต่อไปนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า 2 □เจ้าจงเอาหนังสือม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรีกรปรีอิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชนชาติทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้ 3 ชะรอยวงศ์วานยูดาห์จะได้อินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและบาปของเขา□ 4 แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุคบุตรชายเนริยาห์ให้บารุคเขียนพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วน 5 และเยเรมีย์ก็สั่งบารุคว่า □ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 6 ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำบอกของเรา ให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ได้อิน เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของเขาให้เขาได้อินด้วย 7 ชะรอยเขาจะถวายเป็นคำทูลวิงวอนของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตน เพราะความกลัวและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ในใหญ่หลวงนัก□ 8 และบารุคบุตรชายเนริยาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 9 ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้ป่าวร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้น ในกรุงเยรูซาเล็ม และประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 10 แล้วบารุคจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วน ให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเฉลียงของเกมาริยาห์ บุตรชายซาฟาน ผู้เป็นเลขานุการ ซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 11 เมื่อมีคายาห์ บุตรชายเกมาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ได้อินพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนแล้ว 12 ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และดูเถิด เจ้านายทั้งสิ้นก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลิชามาราชเลขา เดโลยาห์บุตรชายเซไมอาห์ เอลนารันบุตรชายอัคโบร์ เกมาริยาห์บุตรชายซาฟาน เศเดคิยาห์บุตรชายชานันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น 13 และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้อิน เมื่อบารุคอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น 14 เหตุฉะนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เยชูตินบุตรชายเนธานีาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเชเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอูซีย์ ให้ไปพูดกับบารุคว่า □จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟัง

นั้นมา□ ดังนั้นบารุคบุตรชายเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย 15 และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า □จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง□ บารุคจึงอ่านให้เขาฟัง 16 ต่อมาเมื่อเขาได้ยินคำทั้งหมดนั้นก็หันมาหากันด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุคว่า □เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์□ 17 แล้วเขาทั้งหลายจึงถามบารุคว่า □จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นอย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาหรือ□ 18 บารุคตอบเขาทั้งหลายว่า □ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน□ 19 แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบารุคว่า □ทั้งเจ้าและเยเรมีย์จงไปซ่อนเสียอย่าให้ผู้ใดทราบว่าคุณอยู่ที่ไหน□ 20 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปในห้องพระโรงเพื่อฝากษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราชเลขาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นแก่กษัตริย์

กษัตริย์เยโฮยาคิมเฝ้าพระวจนะของพระเจ้าเสีย

21 กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยชูดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และเยชูดีก็อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้อยู่ข้างๆกษัตริย์ 22 เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังเหมันด์ และมีไฟลุกอยู่ในโถไฟหน้าพระพิภตร 23 ต่อมาเมื่อเยชูดีอ่านไม่ได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอามือดอกลักษณะดีตัดออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟ จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโถไฟเผาผลาญหมด 24 ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของพระองค์ผู้ได้ยินบรรดาถ้อยคำเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือนึกเสียด้าของตนไม่ 25 แม้ว่าเมื่อเอลนาธันและเดลายาห์และเกมาริยาห์ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเฝ้าหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่ 26 กษัตริย์ทรงบัญชาให้เยราเมเอลบุตรชายยามเมเลค และเศโรอาห์บุตรชายอัสริเอล และเซเลมียาห์บุตรชายอับเดเอล ให้จับบารุคเสมียนและเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

พระเจ้าทรงให้เยเรมีย์บันทึกพระวจนะอีกครั้ง

27 หลังจากที่กษัตริย์ทรงเฝ้าหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุคเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า 28 □จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเฝ้าเสียนั้น 29 และเกี่ยวกับเรื่องเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านได้เฝ้าหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า □กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น□ 30 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาคิมจะไม่มีบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ให้ตกแดดกลางวัน และตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน 31 เราจะลงโทษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้น ให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็มและบนคนยูดาห์□ □ 32 แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุคบุตรชายเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เฝ้าเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

37

เยเรมีย์ถูกคุมขัง

1 เศเดคียาห์ราชบุตรของโยสียาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ ได้สวຍราชย์แทนโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม² แต่ท่านเองก็ดี หรือข้าราชการของท่านก็ดี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ดี หาได้ฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่³ กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้เยชูคลับ ทรชายเชเลมียาห์ และเศฟันยาห์ปุโรหิตบุตรชายมาอาสาหาให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า □ขออิฐฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเรา□⁴ ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้าออกออกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมีได้ถูกจำขัง⁵ กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ ได้ยินข่าวนั้น เขาทั้งหลายก็ถอยทัพ ไปจากกรุงเยรูซาเล็ม⁶ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า⁷ □พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจง ไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า □ดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับ ไปอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของเขา⁸ และคนเคลเดียจะกลับมามาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้ และเผาเสียด้วยไฟ⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้า โดยกล่าวว่า □คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราที่เดียวแน่□ เพราะเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียว¹⁰ ถึงแม้ว่าเจ้ากระทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนตีบาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในเดินท์ของเขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ□¹¹ ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดีย ได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด¹² เยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่ง ไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น¹³ เมื่อท่านอยู่ที่ประตูเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเชเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า □ท่านกำลังหนี ไปหาคนเคลเดีย□¹⁴ และเยเรมีย์ตอบว่า □ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย□ แต่อิริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรมีย์นำมาหาพวกเจ้านาย¹⁵ และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรมีย์ และเขาทั้งหลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธาน เลขานุการ เพราะได้ทำให้เป็นคุก¹⁶ เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุก ได้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็ค้างอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว¹⁷ กษัตริย์เศเดคียาห์ให้คนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับทีในพระราชวังว่า □มีพระวจนะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้าง หรือ□ เยเรมีย์ทูลว่า □มีพะยะคะ□ แล้วท่านทูลอีกว่า □พระองค์จะถูกลมอบ ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน□¹⁸ เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า □ข้าพพระองค์ได้กระทำอะไร ผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพพระองค์ไว้ในคุก¹⁹ ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์คว่า □กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้พระองค์ หรือต่อสู้แผ่นดินนี้□ นั้นอยู่ที่ไหน²⁰ เพราะฉะนั้นบัดนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพพระองค์ ขอพระองค์สดับฟัง ขอคำทูลของข้าพพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพพระองค์กลับไปเรือนของโยนาธาน เลขานุการนั้นเลย เกรงว่าข้าพพระองค์จะตายเสียที่นั่น□²¹ กษัตริย์เศเดคียาห์จึงมีรับสั่งให้เขามอบเยเรมีย์ไว้ที่บริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้ขนมปังแก่ท่าน วันละก้อนจากถนอช่างทำขนมจนขนมปังในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น

38

เยเรมีย์ถูกหย่อนลงไป ในคุกใต้ดิน

1 ฝ่ายเซฟาที่ยาห์บุตรชายมีทธาน เกดาลิยาห์บุตรชายปาซเซอร์ และยูคาลบุตรชายเซเลมียาห์ และปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ ได้ยินถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคน ว่า 2 □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิตอยู่ 3 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า แน่นอนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้□ 4 และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า □ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากระทำให้มีมือของทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพูดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาทั้งหลาย เพราะว่าชายคนนี้มีได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก□ 5 กษัตริย์เศเดคิยาห์ตรัสว่า □ดูเถิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลาย ได้เล่า□ 6 เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไป ในคุกใต้ดินของมัลคิยาห์บุตรชายฮามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้น ไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไป ในโคลน

เอเบดเมเลคช่วยเยเรมีย์

7 เมื่อเอเบดเมเลคคนเอริโอเปียขึ้นที่คนหนึ่งในพระราชวัง ได้ยินว่า เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปในคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน 8 เอเบดเมเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า 9 □ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปในคุกใต้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย□ 10 แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบดเมเลคคนเอริโอเปียว่า □จงเอาคนไปจากที่นี่กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคุกใต้ดินก่อนเขาตาย□ 11 เอเบดเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวัง ไปยังเรือนพัสดเพื่อเอาผ้าเก่าๆและเสื้อผ้าชาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรมีย์ที่ในคุกใต้ดิน 12 แล้วเอเบดเมเลคคนเอริโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า □ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่าๆนั้นไว้ได้รักรั้วและเชือก□ เยเรมีย์กระทำตาม 13 แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังคงอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

เศเดคิยาห์ทรงขอคำแนะนำจากเยเรมีย์

14 กษัตริย์เศเดคิยาห์ทรงใช้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ของที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า □เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย□ 15 เยเรมีย์จึงทูลเศเดคิยาห์ว่า □ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แนมมิใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มิใช่หรือ□ 16 แล้วกษัตริย์เศเดคิยาห์ก็ทรงปฏิญาณแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า □พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญานของเราทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านฉันนั้น□ 17 แล้วเยเรมีย์ทูลเศเดคิยาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศ์วานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ 18 แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย

และเขาทั้งหลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย □
 19 กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า □เรากลัวพวกยิวซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดีย เกรง
 ว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเขาเหล่านั้น และเขาทั้งหลายจะกระทำความอัปยศแก่เรา □
 20 เยเรมีย์ทูลว่า □เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮ
 วาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะเป็นสุข และเขาก็จะไว้พระชนม
 ของพระองค์ ²¹ แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรง
 สำแดงต่อข้าพระองค์ ²² ดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะ
 ถูกนำออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า □เพื่อน
 หลายของพระองค์ได้หลอกลวงพระองค์ และได้ชนะพระองค์แล้ว พระบาทของพระองค์จม
 ลงในโคลนแล้ว และเขาทั้งหลายก็หนีไปจากพระองค์ □ ²³ เขาจะพบบรรดาสนมและมเหสี
 และบุตรของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขา
 ทั้งหลาย แต่พระองค์จะถูกกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขา
 เผากรุงนี้เสียด้วยไฟ □ ²⁴ แล้วเศเดคียาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า □อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และ
 ท่านจะไม่ตาย ²⁵ แต่ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า □จง
 บอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย
 และเราจะไม่ฆ่าเจ้า □ ²⁶ ท่านจึงบอกเขาทั้งหลายว่า □ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระพักตร์กษัตริย์
 มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไป ที่เรือนของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น □ ²⁷ และ
 เจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และซักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้
 ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาทั้งหลายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้น ไม่มีใครได้ยิน
²⁸ และเยเรมีย์ก็ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ใน
 ที่นั่นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด

39

ครั้งสุดท้ายที่ยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

1 ในปีแรกที่เจ้าแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบ แบนูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบา
 บิโลนและกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาสู้รบกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้ ² ในปีที่สองเดือนแห่ง
 รัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ กรุงนั้นก็แตก ³ แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์
 แห่งบาบิโลนได้เข้ามานั่งที่ประตูกลาง มีเนอร์กัลซาราเชอร์ สัมการเนโบ สารเสคิม รับสาริส
 เนอร์กัลซาราเชอร์ รับมัท และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ทั้งสิ้นของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ⁴ ต่
 มาเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เขาทั้งหลายได้หนีออกจาก
 กรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์ ออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง และ
 ท่านได้หนีไปยังทางที่ราบ ⁵ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขาทั้งหลาย ไปทันเศเด
 คียาห์ที่ราบเมืองเยรีโค และเมื่อเขาทั้งหลายจับท่าน ได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเบนูคัดเนส
 ซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน ⁶
 กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ฆ่าบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลริบลาค์ต่อหน้าต่อตาของ
 ท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ประหารพวกขุนนางทั้งสิ้นของยูดาห์เสีย ⁷ พระองค์ทรงทำ
 นัยเนตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป แล้วตีตรวนท่านไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน ⁸ คนเคลเดียได้
 เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชน และพังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย ⁹ แล้วเบนูซา
 ระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับส่วนประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพา
 ไปยังบาบิโลน ทั้งหมดที่เล็ดลอด คือคนที่เล็ดลอดมาหาท่าน และส่วนคนที่เหลืออยู่ ¹⁰ เบนูซา

ระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทิ้งคนจนแก่ประชาชนที่ไม่มียศบิตอะไรไว้ในแผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่นและไรนาให้แก่เขา

แบบคัดเนสซาร์รับสั่งให้ดูแลรักษาเยเรมีย์

11 แบบคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ทางเนบซาระดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า 12 □จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่ท่านจะบอกให้□ 13 ดังนั้น เนบซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบซัสบาน รับสาริส เนอร์กัลซาเรเซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ใช้คนไป 14 คือพวกท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทั้งหลายมอบท่านไว้กับเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศิม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ให้นำท่านไปบ้าน ดังนั้นท่านจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน 15 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ ขณะที่ท่านถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า 16 □จงไปบอกเอเบเมเลคคนเอริโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ภัยค้ำของเรามีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เจ้ากลัว 18 เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ□

40

เยเรมีย์พยากรณ์ท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในยูดาห์

1 พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่เนบซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากรามัท ครั้นเมื่อเขาจับท่านตีตรวนมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวกกรุงเยรูซาเล็ม และยูดาห์ ผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน 2 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า □พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้ 3 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหนือท่าน 4 ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มีมือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป□ 5 ขณะเมื่อท่านยังไม่กลับไป เขากล่าวว่า □ท่านจงกลับไปหาเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศิม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการนครดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปที่ไหนที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้□ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงสั่งอุนมัดเสบียงและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป 6 เยเรมีย์ก็ไปหาเกดาลิยาห์ บุตรชายอาหิเศิมที่มีสพาห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น 7 เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขาทั้งหลายได้ขึ้นว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศิมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็ก ผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดิน ซึ่งมีได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนไว้ให้ท่านนั้น 8 เขาทั้งหลายก็ไปหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ มีอิมมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ โยฮานันและโยนาธานบุตรชายคาเรอาห์ เสโรอาห์บุตรชายทินหุ

เมท บรรดาบุตรชายของเอฟายชาวเนโทฟาห์ เยซันยาห์บุตรชายชาวมาอาคาคห์ ทั้งตัวเขา และคนของเขา⁹ เกิดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานก็ได้ปฏิญาณให้แก่เขา และคนของเขา กล่าวว่า โออย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดิน และปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข¹⁰ ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มิสปาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่าน จงเก็บน้ำอู่จน ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่าน ยึดได้นั้น□¹¹ ในท่านองเดียวกัน เมื่อพวกยิวทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่นๆทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ทิ้งคนให้เหลือไว้ ส่วนหนึ่งในยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกิดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟานให้เป็น ผู้ว่าราชการเหนือเขาทั้งหลาย¹² แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเกิดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และเขาทั้งหลายได้เก็บน้ำอู่จน และผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก

อิซมาเอลวางแผนร้ายฆ่าเกิดาลิยาห์

¹³ ฝ่ายโยฮานันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทหารที่ในทุ่งนาได้มา หาเกิดาลิยาห์ที่มิสปาห์¹⁴ และกล่าวแก่ท่านว่า □ท่านทราบหรือไม่ว่า บาลาลิสกษัตริย์ของ คนอัมโมน ได้ส่ง โห้อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาเอาชีวิตของท่าน□ ฝ่ายเกิดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมไม่เชื่อเขาทั้งหลาย¹⁵ แล้วโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ได้พูดกับเกิดาลิยาห์ เป็นการลับที่มิสปาห์ว่า □จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์เสีย และจะไม่มี ใครทราบเรื่อง ทำไมจะให้เขาเอาชีวิตของท่าน แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวมรวมอยู่กับท่าน จะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลือน้อยนี้ก็จะพินาศ□¹⁶ แต่เกิดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมพูดกับโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ว่า □ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิซมาเอลนั้นเป็นความเท็จ□

41

อิซมาเอลฆ่าเกิดาลิยาห์

¹ ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอลิซามาเชื้อพระวงศ์ พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ ได้มาหาเกิดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมที่มิสปาห์ แล้วพวกเขาได้รับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มิสปาห์² แล้วอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์กับคนทั้งสิบ ที่อยู่กับเขาก็ได้ลุกขึ้นฆ่าเกิดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยดาบจนตาย³ อิซมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเกิดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย⁴ ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เกิดาลิยาห์ถูกฆ่าก่อนที่ใครๆรู้เรื่อง⁵ มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเซเคมและเมืองซีโลห์และเมืองสะมาเรีย มีหนวดเคราโกนเสียและเสื้อผ้าขาด และกริดตัวเอง นำเครื่องธัญญาบูชาและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์⁶ และอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาจากมิสปาห์พบเขาเหล่านั้นเข้า อิซมาเอลเดินมาพลางร้องไห้พลาง และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า □เชิญเข้ามาหาเกิดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมเถิด□⁷ เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาในเมือง อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทั้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ซึ่งน้ำ⁸ แต่ในพวกนั้น มีอยู่สิบคนด้วยกันที่พูดกับอิซมาเอลว่า □ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือ

ข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุ่งนา□ ดังนั้น เขาจึงด่าไม่ฆ่าเขาทั้งหลาย กับพี่น้องเสีย 9 ที่ซึ่งน้ำซึ่งอิชมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่เขาฆ่าตายลงไปเพราะเหตุเกดาลิยาห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสาสร้างไว้เพื่อป้องกันบาบาชากษัตริย์แห่งอิสราเอล อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ก็ใส่คนทีถูกฆ่าไว้จนเต็ม 10 แล้วอิชมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย คือพวกราชธิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มิสปาห์ ผู้ที่เนบูซาราดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศม อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟากไปหาคนอัมโมน

โยฮานันช่วยพวกเชลยให้รอดพ้น

11 แต่เมื่อโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้กระทำแล้วนั้น 12 เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขา ไปต่อสู้กับอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ เขาทั้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน 13 และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่อยู่กับเขา เขาทั้งหลายก็เปรมปรีดี 14 ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิชมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมิสปาห์จึงหันหลังและกลับ ไป เขาไปหาโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ 15 แต่อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้หนีรอดจากโยฮานันพร้อมกับชายแปดคน ไปหาคนอัมโมน 16 แล้วโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ซึ่งเอากลับคืนมาจากอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ซึ่งมาจากมิสปาห์หลังจากที่ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศมแล้วนั้น คือทหาร ผู้หญิง เด็ก และชนที่ผู้ซึ่งโยฮานันนำกลับมายังกิเบโอน 17 และเขาทั้งหลายก็ไปอยู่ที่ที่อาศัยของคิมยาม ไกลเบธเลเฮม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ 18 เนื่องด้วยคนเคลเดีย เพราะเขากลัว เพราะว่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิเศม ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นเสีย

42

คนยูดาห์ที่เหลืออยู่ขอคำแนะนำจากเยเรมีย์ แต่ได้ปฏิเสธคำนั้นเสีย

1 บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายโยชายาห์ และประชาชนทั้งปวงจากผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้ามาใกล้ 2 และพูดกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า □ขอให้คำอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยกว่าคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว) 3 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะดำเนินไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะกระทำ 4 เยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า แก่เขาทั้งหลายว่า □ข้าพเจ้า ได้ยินท่านแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอร้องของท่านทั้งหลาย และต่อมาพระเยโฮวาห์จะทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย 5 แล้วเขาทั้งหลายพูดกับเยเรมีย์ว่า □ขอพระเยโฮวาห์จงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำตามบรรดาพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงใช้ท่าน 6 ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายส่งท่านให้ไปหาท่าน เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า

ของเรา⁷ ต่อมาครั้นสิ้นสิบวันแล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์⁸ แล้วท่านจึงให้ตามตัวโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารที่อยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่คนเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด⁹ และบอกเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ้อนวอนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า¹⁰ ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว¹¹ อย่ากลัวกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา¹² เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเขาจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปยังแผ่นดินของเจ้าเอง¹³ แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้¹⁴ โดยไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า¹⁴ และกล่าวว่า เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์¹⁵ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวขนมปัง และเราทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น¹⁵ เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนยูดาห์ที่ที่เหลืออยู่เอ๋ย ขอฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น¹⁶ แล้วต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการกัณดารอาหารซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะติดตามเจ้า ไปถึงอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น¹⁷ ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกัณดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขาจะไม่มีคนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเขา¹⁸ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราเห็นความกริ้วของเราและความพิโรธของเราลงเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะเหวความกริ้วของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นค่าสาป เป็นที่นาตกตะลึง เป็นค่าแข่งและเป็นทีนินทา เจ้าจะไม่เห็นที่นี้อีก¹⁹ โอ คนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า อย่าไปยังอียิปต์²⁰ จงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ข้าพเจ้าได้ตัดเดือนท่าน²⁰ ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเงินไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าขออิฐฐานเพื่อเราต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม²¹ และในวันนี้ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวณะนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน²² เพราะฉะนั้นบัดนี้จงทราบเป็นแน่ว่า ท่านทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการกัณดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่

43

เยเรมีย์ไปยังอียิปต์พร้อมกับพวกที่เหลืออยู่

1 ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อประชาชนทั้งปวงถึงพระวณะเหล่านี้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาได้ทรงใช้ท่านให้ไปพูดพระวณะทั้งสิ้นกับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว² อาซาริยาห์บุตรชายโฮชายาห์และโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้ชายที่โอหังได้พูดกับเยเรมีย์ว่า ท่านพูดมสา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรามิได้ใช้ท่านให้มาพูดว่า อย่าไปอียิปต์ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น³ แต่บารุกบุตรชายเนริยาห์ได้ยุยงท่านให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฆ่าเรา หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน⁴ โยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้า

ของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์⁵ แต่โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารได้พาคนยูดาห์ทุกคนที่เหลือออกไป คือผู้ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ จากบรรดาประชาชาติที่เขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น⁶ คือพวกผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาธิดา และทุกคนซึ่งเนบูนซาร์ดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้เหลือไว้ให้แก่คาลเดียห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาวฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และบารุกบุตรชายเนริยาห์⁷ และเขาทั้งหลายได้มายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และเขาก็มาถึงนครทาบานเฮส⁸ แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครทาบานเฮสว่า⁹ จงถือก้อนหินใหญ่ๆ ไว้จงซ่อนไว้ที่ในปูนสอในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทาบานเฮสท่ามกลางสายตาของคนยูดาห์¹⁰ และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะใช้และนำเนบูนคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านี้ ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะกางพลับพลาหลวงของท่านเหนือหินเหล่านี้¹¹ เมื่อท่านมาถึง ท่านจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ¹² และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่านจะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปกคลุมตัวเองด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปกคลุมตัวเองด้วยเสื้อคลุม และท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ¹³ ท่านจะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบรเซมเมซซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอาไฟเผาวิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย□

44

พระวณะของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกยิวในอียิปต์

1 พระวณะที่ยังเยเรมีย์ก็ยิวด้วยบรรดาอียิวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่มีกมล ที่ทาบานเฮส ที่โนฟ และในแผ่นดินปัทโรส ว่า 2 □พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาห์ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็นทรกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในนั้น³ เพราะความชั่วซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำ ได้ชั่วเข้าเราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เขาทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และรณินบัตพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลายหรือบรรพบุรุษของเจ้า⁴ อย่างไรก็ตามก็ดีเราได้ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้าโดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไปกล่าวว่า □โอ อย่ากระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ซึ่งเราเกลียดชัง□⁵ แต่เขาไม่ฟังหรือเสียดูฟัง เพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้ายของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น⁶ เพราะฉะนั้น เราจึงได้เทความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้พลุ่งขึ้นในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างไป อย่างทุกวันนี้⁷ เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสตั้งนี้ว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดเอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดูนมเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย⁸ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงชั่วเข้าเราให้โกรธ ด้วยการที่มีมือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่น ในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็นทีสาปแช่ง และเป็นทีนินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก⁹ เจ้าได้ลืมความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรร

รดากษัตริย์แห่งยูดาห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและลมเฮลีสของเขาทั้งหลาย ความชั่วของ
 เจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูดาห์ และใน
 ถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ ¹⁰ แม้กระทั่งวันนี้แล้วเขาทั้งหลายก็ยังมิได้ถ่อม
 ตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราชบัญญัติหรือตามกฎหมายของเรา ซึ่งเราให้มีไว้หน
 ้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า ¹¹ เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้า
 แห่งอิสราเอล จึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู่เจ้าให้เกิดการร้าย และจะ
 ตัดยูดาห์ออกเสียให้สิ้น ¹² เราจะเอาชนยูดาห์ที่ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์
 เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น และเขาทั้งหลายจะถูกผลาญเสียหมด เขาจะล้มลงในแผ่นดินอียิปต์ เขา
 จะถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่
 สุด เขาทั้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร และเขาจะกลายเป็นค่าสาป เป็น
 หนี้ที่ขาดตะลิ่ง เป็นค่าแข่งและเป็นทีหินทา ¹³ เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ใน
 แผ่นดินอียิปต์ ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรค
 ระบาด ¹⁴ จนคนยูดาห์ที่เหลือน้อยผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพ้นหรือเหลือก
 ลับ ไปยังแผ่นดินยูดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาจะไม่ได้กลับไป
 นอกจากผู้หนีพ้นบางคน ¹⁵ แล้วบรรดาผู้ชายผู้รู้ว่ภรรยาของตัวได้ถวายเครื่องหอมแก่
 พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดาประชาชนผู้อาศัยในปัท
 โรส ในแผ่นดินอียิปต์ได้ตอบเยเรมีย์ว่า ¹⁶ สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนาม
 ของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน ¹⁷ แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเผาเครื่อง
 หอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้ง
 พวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดากษัตริย์และเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยูดาห์และใน
 ถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และ
 ไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด ¹⁸ ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และ
 เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า เราก็ขัดสนทุกอย่าง และถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการ
 กันดารอาหาร ¹⁹ เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่
 พระนางเจ้า ที่เราได้ทำขมนถวายเพื่อนมัสการพระนางเจ้า และที่ได้เทเครื่องดื่มถวายแก่
 พระนางเจ้านั้น เรากระทำนอกเหนือความเห็นชอบของสามีของเราหรือ ²⁰ แล้วเยเรมีย์ได้
 ตอบบรรดาประชาชน ทั้งพวกผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า
²¹ สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม
 ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดากษัตริย์และเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่น
 ดิน พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์ไม่ได้ทรงนึกถึงหรือ ²² จนพระเยโฮ
 วาห์จะทรงทนต่อไปอีก ไม่ไหวแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และเพราะ
 เหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้
 กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นหนี้ที่ขาดตะลิ่ง และเป็นหนี้สาปแช่ง ปราศจากคนอาศัยตั้งทุกวันนี้
²³ เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และ
 ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตาม
 กฎเกณฑ์ของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่าน ดังทุก
 วันนี้ ²⁴ เยเรมีย์ได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงทั้งสิ้นว่า บรรดาท่านทั้ง
 หลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ²⁵ พระเยโฮวาห์
 จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้าได้ยืนขึ้นด้วยปาก
 ของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าทั้งหลายให้สำเร็จกล่าวว่า เราจะทำตาม

การปฏิญาณของเราซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า□ แล้วก็ดำรงการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน ²⁶ เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราได้ปฏิญาณโดยชื่อใหญ่ยิ่งของเราว่า ปากของคนใดแห่งยูดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนมอยู่ตุรรมใด□ ²⁷ ดูเถิด เราคอยดูอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย มิใช่ความดี ขนยูดาห์ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะถูกผลาญเสียด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงที่สุดของเขา ²⁸ และบรรดาผู้ที่หนีพ้นดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ มีจำนวนน้อย และคนยูดาห์ที่หนีออกอยู่ที่สิ้นซึ่งมาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบว่ค่าของใครจะยั่งยืน เป็นค่าของเราหรือค่าของเขาทั้งหลาย ²⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในที่นี้เพื่อเจ้าจะได้ทราบว่า ค่าของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อเจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่ ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราทซ์กษัตริย์แห่งอียิปต์ไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ดังที่เราได้มอบเศเตคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของเขา และแสวงหาชีวิตของเขา□

45

พระเจ้าทรงปลอมโยนาบาค

1 ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารุคบุตรชายเนริยาห์เมื่อเขาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอกของเยเรมีย์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ² □โอ บารุคเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่านตั้งนี้ว่า ³ เจ้าว่า □บัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์เข้าที่ความเศร้าโศกของข้า ข้าก็เห็นดีเห็นน้อยด้วยการคร่ำครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสำเร็จเลย□ ⁴ เจ้าจงบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด ⁵ และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามันเลย เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้าเป็นบำเหน็จแห่งการสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป□

46

คำพยากรณ์เรื่องอียิปต์

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องบรรดาประชาชาติ ² เรื่องอียิปต์ เกี่ยวกับกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติสที่เมืองคาร์เคมีช และซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้โจมตีแตกในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ³ □จงเตรียมตั้งและไล่ และประชิดเข้าสงคราม ⁴ จงผูกอานม้า พลม้าเอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้ ⁵ ทำไมเราเห็นเขาทั้งหลายคร่ำครวญและหันหลังกลับ นักรบของเขาทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่หนีไป เขาทั้งหลายไม่เหลียวกลับความสยดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ⁶ คนเร็วก็หนีไปไม่ได้ นักรบก็หนี

ไปไม่รอด เขาทั้งหลายจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส⁷ นี้ใครนะ โพลขึ้นมาต่งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันขัดขึ้น⁸ อียิปต์โพลขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันขัดขึ้น เขาว่า □ ข้างจะขึ้น ข้างจะคลุมโลก ข้างจะทำลายหัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย□⁹ ม้าทั้งหลายเอ๋ย จรดหน้าไปเถิด รถรบทั้งหลายเอ๋ย เตือดตาลเข้าเถิด จงให้นักรบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนพุด ผู้ถือโล่ คนลูดิม นักถือและโก่งธนู¹⁰ วันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้นศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินจนอ้อม และตีมโหลติดของเขากจนเต็มคราบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทำการรบในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส¹¹ โอ ริดามรหจจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปทีเกิลอาด และไปเอาพิมเสน เจ้าได้ใช้ยาเป็นอันมากแล้ว และก็ไร้ผล สำหรับเจ้านี้รักษาไม่หาย¹² บรรดาประชาชาติได้ยินถึงความอายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะว่ามีนักรบสะกดกัน เขาทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน□¹³ พระเจาจะชิงพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ เรื่องการมาของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ว่า¹⁴ □ จงประกาศในอียิปต์ และป่าวร้องในนิมกอล จงป่าวร้องในโนฟและทอปานเนส จงกล่าวว่ายินให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าจะดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า¹⁵ ทำไม้ชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียแล้ว พวกเขาไม่ยืนมั่นอยู่ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงผลึกเขาล้มลง¹⁶ พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดุด เออ เขาล้มลงกันและกัน และเขาทั้งหลายพูดว่า □ ลูกขึ้นเถาะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดาบของผู้บีบบังคับ□¹⁷ พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า □ ผู้ถือที่กผู้ปล่อยให้ออกาสผ่านไป□¹⁸ เพราะบรมมหากษัตริย์ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่ตราใด เขาทาโบรอยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขาคารเมลอยู่ข้างทะเลอันใด จะมีผู้หนึ่งมาฉนั้น¹⁹ โอ ริดามูอาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนฟจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆ และรกร้าง ปราศจากคนอาศัย²⁰ อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวดั่งงาม แต่การทำลายจากทิศเหนือมาจับเธอ²¹ ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ขุ่นไว้ให้อ้วน เออ ด้วยเขาทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่งหายนะของเขาได้มาเหนือเขาทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา²² เธอทำเสียงเหมือนงูที่กำลังเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วยกำลังทัพและมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่โค่นต้นไม้²³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะโค่นป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นใครจะเข้าไปค้นหาไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายมีจำนวนมากว่าตักแดน นับไม่ถ้วน²⁴ ริดามอของอียิปต์จะถูกกระทำให้ได้วย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ□²⁵ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า □ ดูเถิด เราจะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของโนและฟาโรห์ และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน²⁶ เราจะมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังจากอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน²⁷ โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั้นคร้ามเลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากที่ไกล และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ²⁸ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นมาถึงซึ่งอวสาน

คือประชาชาติที่เราได้จับเข้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสานทีเดียว เราจะตีสอนเจ้าตามขนาด เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด□

47

คำพยากรณ์เรื่องชาวฟิลิสเตียและเมืองไทระ

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟิลิสเตียก่อนที่ฟาโรห์ที่โงมตีเมืองกาซา 2 □พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนินว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแสน้ำท่วม มันจะท่วมแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ 3 เมื่อได้ยินเสียงกบม้าตัวแข็งแรงของเขากระที่บ และเสียงรถรบของเขากรูกันมา และเสียงล้อรถดังกึกก้อง พวกพ่อก็จะมิได้หันกลับมาดูลูกทั้งหลายของตน เพราะมือของเขาอ่อนเปลี้ยเต็มทีแล้ว 4 เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งจะทำลายฟิลิสเตียทั้งสิ้น และจะตัดผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลืออยู่ออกจากเมืองไทระและเมืองไซดอน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายคนฟิลิสเตีย คือคนที่เหลืออยู่ในแถบศัพโทธรนั้น 5 เมืองกาซาก็ลั่นเสียง และเมืองอัสเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลืออยู่ในหุบเขาของเขา เจ้าจะเชือดเนื้อเถื่อหนังของเจ้าอีกนานเท่าใด 6 โอดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดตัวเข้าไปไว้ในฝักเสียดึงจนหยุดพักและอยู่นิ่งๆเสียที 7 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชับ มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั้นต่อสู้อัสเคโลนและต่อสู้ชายทะเล□

48

โมอับจะถูกทำลาย

1 เกี่ยวกับเรื่องโมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนินว่า □วิบัติแก่เนโบ เพราะเป็นที่ถูกทิ้งร้าง ศิริยาธาอิมได้อาย มันถูกยึดแล้ว มิสกาบก็ได้อายและคร่ำมกลัว 2 จะไม่มีการสรรเสริญโมอับอีกต่อไป ในเมืองเฮชโบนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า ๐มาเถอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการเป็นประชาชาติ□ โอ เมืองมัดเมนเอัย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป 3 จะมีเสียงร้องมาแต่โฮโรนาอิมว่า □การร้ายเปล่าและการทำลายอย่างใหญ่หลวง□ 4 เมืองโมอับถูกทำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องให้จากพวกเด็กเล็กๆของเธอ 5 เพราะเขาทั้งหลายจะขึ้นไปร้องให้ที่ทางขึ้นเมืองลูอิท เพราะพวกศัตรูได้ยินเสียงร้องให้เพราะการทำลาย ที่ทางลงจากเมืองโฮโรนาอิม 6 หนีเถิด เอาตัวรอดเถิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร 7 เพราะเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดด้วย และพระเคโมซจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยพร้อมกับบุโรหิตและเจ้านายของเขา 8 ผู้ทำลายจะมาเหนือเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาจะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกทำลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นพระวาจาไว้ 9 จงให้ปีกแก่โมอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้น 10 ผู้ใดกระทำงานของพระเยโฮวาห์อย่างไม่ชื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป ผู้ที่กินไม่ได้ดาบของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นจะถูกสาป 11 โมอับสลายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะกอน มันไม่ได้ถูกถ่ายออกจากภาษณะนี้ไปภาษณะนั้นหรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง□ 12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนักรบให้เขามาให้เขาเพื่อ

ทำให้เขาทองเที่ยวไป และเทภาชนะของเขาให้เกลี้ยง และทวนไหของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ 13 แล้วโมอับก็จะได้อายเพราะพระเคโมช อย่างที่วังศวานอิสราเอล ได้อายเพราะเบธเอล อันเป็นที่วางใจของเขา 14 เรายังว่าอย่างไรได้ว่า □ เราเป็นพวกวีรชนและทกลัทธิทหารสำหรับสงคราม □ 15 เมืองโมอับถูกทำลายและขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆ ที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหาราชตรียศผู้ทรงพระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ 16 ภัยพิบัติของโมอับอยู่ใกล้แค่คืบแล้ว และความทุกข์ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา 17 บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขาด้วย จงกล่าวว่า □ ไม่มีการกระอันทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คือคทาอันรุ่งโรจน์นั้น □ 18 อดีดาผู้อาศัยเมืองดีโบนเอ๋ย จงลงมาจากสง่าราศีของเจ้าและนั่งด้วยความกระหาย เพราะผู้ทำลายโมอับจะมาสู้กับเจ้า เขาจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า 19 โอ ชาวเมืองอาโรเออร์เอ๋ย จงยืนเฝ้าอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่รอดพ้นมาว่า □ เกิดเรื่องอะไรขึ้น □ 20 โมอับถูกกระทำให้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว คร่ำครวญและร้องรำไรอยู่ จงบอกแถวแม่น้ำอารโน่น ว่า □ โมอับถูกทำลายเสียแล้ว □ 21 การพิพากษาได้ตกเหนือที่ราบ เหนือโฮโลน และยาฮาส และเมฟาอาท 22 และดีโบน และเนโบ และเบธดิบลารามิม 23 และศิรียาธาอิม และเบธกามูล และเบธเมโอน 24 และเครีโอท และโบสรธาห์ และหัวเมืองทั้งสี่ของแผ่นดินโมอับ ทั้งไกลและใกล้ 25 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาของโมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป 26 จงทำให้เขามึนเมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้น โมอับจะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย 27 อิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ไปพบเขาท่ามกลางโจรหรือ เมื่อเจ้าพูดถึงเขา เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความปิติยินดี 28 โอ ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากชอก 29 เราได้ยินถึงความเห่อเหิมของโมอับ (เขาเห่อเหิมมาก □ ได้ยินถึงความขยิบ ความจงองของของเขา และความเห่อเหิมของเขา และถึงความยกตนข่มท่านในใจของเขา 30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรารู้ความโกรธของเขา แต่มันจะ ไม่สำเร็จ ความเท็จทั้งหลายของเขาคงจะไม่ถึงความสำเร็จ 31 เพราะฉะนั้น เราจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ เราจะร้องรำไรเพื่อโมอับทั้งหมด ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของศิรียเฮเรส 32 โอ แถลงแห่งสิบมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิ่งทั้งหลายของเจ้ายื่นข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บองุ่นของเจ้า 33 ความยินดีและความชื่นบาน ได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นาและแผ่นดินของโมอับ เราได้กระทำให้เหล่าองุ่นหยุดไหลจากบ่ออ่างงุ่น ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงหรือร้อง เสียงไหร้องนั้นไม่ใช่เสียงไหร้องเลย 34 เมืองเฮซโบนและเมืองเอลอาเลห์ได้ร้องรำไห้ เขาทั้งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยาฮาส จากโคธาร์ถึงโฮโรนาอิม ดั่งวัวตัวเมียอายุสามปี เพราะสายน้ำทั้งหลายแห่งนิรมิกก็จะร้างเปล่าด้วย 35 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอานามาสูผู้ที่ถายเครื่องบูชาในปฐมนิสถานสูงและเผาเครื่องหอมถวายพระของเขาในโมอับ 36 เพราะฉะนั้น ใจของเราจะโอดครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอดครวญเหมือนเป็เพื่อคนเมืองศิรียเฮเรส เพราะทรัพย์สมบัติที่เขาได้มาก็ได้พินาศ 37 ทุกศิระจะจะถูกโกน และทุกเศราจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยเชือดเฉือน และจะมีผ้ากระสอบที่บนแอม 38 บนหลังคาเรือนทั้งสี่ของโมอับ และตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวญทั่วไป เพราะเราทบทวนโมอับเหมือนเราทบทวนเขาที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 39 เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญว่า □ โมอับแตกแล้วหนอ โมอับหันหลังกลับด้วยความอับอายแล้วหนอ □ ดังนั้นแหละโมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ย และเป็นที่หวาดเสียวแก่บรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา □ 40 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัส

สว่า ๑๑เกิด ผู้หนึ่งจะโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู่มอับ 41 เครือทถูกจับไป และที่กำบังเข้มแข็งถูกยึด จิตใจของบรรดานักรบแห่งมอับ ในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงซึ่งกำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร 42 มอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งในอีกต่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ 43 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองมอับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับดัก จะอยู่เหนือเจ้า 44 ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านี้มาเหนือมอับ ในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 45 ผู้ลี้ภัยได้ไปขึ้นอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเซชโบน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเซชโบน เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางสิโหน มันจะทำลายดินแดนของมอับและกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความสยดสยอง 46 โอ มอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระเคโมซกกำลังวอดวายอยู่แล้ว เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าในความเป็นเชลย 47 แต่เรายังจะให้มอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ □ เท่านั้นเป็นข้อพิพากษามอับ

49

คำพยากรณ์เรื่องคนอัมโมน

1 เกี่ยวกับเรื่องคนอัมโมน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๑อิสราเอล ไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไมษัตริย์ของพวกเขาจึงรับภาคเป็นมรดก และประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน 2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเราจะกระทำให้ไต่ยิบเสียงสัญญาณสงครามในนครรับบาห์ของคนอัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และอิดาห์ทั้งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นทายาทของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทายาทของเขามาก พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 3 โอ เซชโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอัยถูกทำลาย บุตรสาวแห่งนครรับบาห์เอ๋ย จงร้องรำไร จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ จงโอดครวญ รุ่งไปร้องมาอยู่ท่ามกลางร้วตันไม้ เพราะกษัตริย์ของพวกเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับบุโรหิตและเจ้านายของมัน 4 โอ บุตรสาวผู้กลับสัดย์เอ๋ย ทำไมเจ้าโอดครวญหาเขา ทุบเขากองเจ้ามีน้ำไหล ผู้วางใจในสมบัติของตนว่า ๑ใครจะมาสู้ฉันนะ ๑ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า จากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงหน้าเขาออกไป และจะไม่มีใครรวบรวมคนลี้ภัยได้ 6 แต่ภายหลังเราจะให้คนอัมโมนกลับสู่สภาพเดิม □ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอโดม

7 เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า ๑สติปัญญาไม่มีในเทमानอีกแล้วหรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เฉลียวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของเขาหายสูญไปเสียแล้วหรือ 8 โอ ชาวเมืองเดดานเอ๋ย จงหนี จงหันกลับ จงอาศัยในที่ลี้ภัย เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติของเอชามาเหนือเขา เวลาเมื่อเราจะลงโทษเขา 9 ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งองุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ ถ้าขโมยมาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอกแต่ตัวเขาเท่านั้นหรือ 10 แต่เราได้เปลี่ยเอชามาให้เปลี่ยเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขา และเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว 11 จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่ และให้แม่มาของเจ้าวางใจในเราเถิด 12 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ๑ดูเถิด ถ้าคนที่ขังไม่สมควร

จะตีมาจากถ้ำนั้นยังต้องตีมัน เจ้าจะพันโทษไปไม่ได้หรือ เจ้าจะพันโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องตีมัน ¹³ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โบสรานีจะต้องกลายเป็นที่รกร้าง เป็นที่ตำหนิติเตียน เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นคำสาปแช่ง และหัวเมืองทั้งสิ้นของเขาจะเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่เนื่องนิตย ¹⁴ ข้าพเจ้า ได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ทุกคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า โอจงรวบรวมเจ้าทั้งหลายเข้า และมาต่อสู้อันนั้น และลุกขึ้นเพื่อกระทำสงครามเถิด ¹⁵ เพราะว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางมนุษย์ ¹⁶ เพราะความหวาดเสียวของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้า โอ เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ผู้ยึดยอดภูเขาไว้เอ๋ย แม้เจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ¹⁷ เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอโดมจะตกตะลึง และจะเขยหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของมัน ¹⁸ อย่างเมื่อเมืองโซโดม และเมืองโกโมราห์ และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลายล้าง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น ¹⁹ ดูเถิด เราจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเธอไปอย่างจับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้ ²⁰ เพราะฉะนั้นจงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้ต่อสู้อันเมืองเอโดม และพระประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ดำริไว้ต่อสู้อันเมืองเทมาน แนละ ถึงตัวเล็กที่สุดในฝูงก็จะต้องถูกลากเอาไป แนละพระองค์จะทรงกระทำให้ที่อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเขาด้วย ²¹ แผ่นดินโลกสันสะเทือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของเขาได้ยินถึงทะเลแดง ²² ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่อิสราเอล และจิตใจของนักรบแห่งเอโดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร

คำพยากรณ์เรื่องเมืองดามัสกัส

²³ เกี่ยวกับเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮามัทและเมืองอารบัต ได้ขายหน้า เพราะเขาทั้งหลายได้ยินข่าวร้าย เขาก็กลัวลาน ทะเลก็ทุรนทุราย มันสงบลงไม่ได้ ²⁴ เมืองดามัสกัสก็อ่อนเพลียแล้ว เธอเห็นหนี้และความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสนระทมและความเศร้ายึดเธอไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร ²⁵ เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มไปด้วยความชื่นบานนั้นนะ ²⁶ เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดดอกในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ²⁷ และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดัดเสีย

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเคदार

²⁸ เกี่ยวกับเรื่องคนเคदारและราชอาณาจักรซาฮาร์ ซึ่งเบเนคัตเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคदार จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย ²⁹ เต็นท์และฝูงแพะแกะของเขาจะถูกรีบเสีย ทั้งมานและกษณะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำเอาไปจากเขา และคนจะร้องแก่เขาว่า โอความสยดสยองของทุกคน ³⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ชาวเมืองซาฮาร์เอ๋ย หนีเถิด จงสยดสยองไปไกล ไปอาศัยในที่ลี้ภัย เพราะเบเนคัตเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ดำริแผนงานต่อสู้อันเจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้สู่อันเจ้า ³¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่อันประชาชาติหนึ่งที่มีมิ่ง ซึ่ง

อาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีดालประตู อยู่แต่ลำพัง³² อูฐของเขาทั้งหลาย จะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่ริบมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระจายเขาไปทุกทิศลม คือคนที่อยู่ในมมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา³³ เมืองฮาโซร์จะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้กร้าง อยู่เป็นนิรันดร์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น□

คำพยากรณ์เรื่องเมืองเอลาม

³⁴ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอลามในตอนต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ³⁵ □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะหักคันทันธนูของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย³⁶ และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศจากฟ้าทั้งสี่ส่วนมาสู่เอลาม และเราจะกระจายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชนชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาไม่ถึง³⁷ ด้วยว่าเราจะกระทำให้เอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาผลาญเขาเสีย³⁸ และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้³⁹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้เอลามกลับสู่สภาพเดิม□

50

คำพยากรณ์เรื่องกรุงบาบิโลนและชาวเคลเดีย

¹ พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวกับเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ว่า ² □จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและป่าวร้องจงตั้งธงขึ้นและป่าวร้อง อยู่ยบปิดบังไว้เลย และว่า □บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลก็ได้อาย พระเมโรดัคก็ถูกทุบแหลกเป็นชิ้นๆ รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกทุบแหลกเป็นชิ้นๆ□³ เพราะว่ามีประชาชาติหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อสู้อเมืองนั้น ซึ่งจะกระทำให้แผ่นดินของเธอเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะออกไปเสีย⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมารวมกัน มาพาลางร้องไห้พาลาง และเขาทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา⁵ เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าวว่ □มาเถิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยทำพันธสัญญาเนื่องในดัยซึ่งจะไม่ลืมเลย□⁶ ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไป หันเขาทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เขาทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาสิมคอกของเขาเสียแล้ว⁷ บรรดาผู้ที่พบเข้าก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่า □เราไม่มีคามผิด เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่อยู่อันเที่ยงธรรมของเขาทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อันเป็นความหวังของบรรดาบุตรของเขาทั้งหลาย□⁸ จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้ นำหน้าฝูง⁹ เพราะ ดูเถิด เราจะเร้าและนำบรรดาประชาชาติใหญ่หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู้อบาบิโลน และเขาทั้งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู้อกับเธอตรงนั้นแหละ เธอจะถูกยึด ลูกธนูของเขาทั้งหลายก็เหมือนเงืกรบที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอึดหน่า¹¹

โอ บรรดาผู้ปล้นมรดกของเราเอ๋ย แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดี แม้ว่าเจ้าลิงโลด แม้เจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้¹² มารดาของเจ้าจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเจ้าจะต้องอับอาย ดูเถิด ที่รังทำลายแห่งบรรดาประชาชาติจะเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่แห่งแล้งและทะเลทราย¹³ เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แต่จะเป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบาบิโลน ไปจะตกตะลึง และจะเขยหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น¹⁴ จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู่บาบิโลน ให้รอบข้าง บรรดาเจ้าที่โง่คั่งธนู จงยิงเธอ อย่าเสียดาบลูกธนู เพราะเธอ ได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์¹⁵ จงเปล่งเสียงให้ร้องสู้เธอให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอล่มลงแล้ว กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จงทำการแก้แค้นเธอ ทำกับเธออย่างที่เราได้กระทำมาแล้ว¹⁶ จงตัดผู้หว่านเสียจากบาบิโลน และตัดผู้ที่ถือเคียว ในฤดูเกี่ยว เหตุเพราะดาบของผู้มีบั้งคืบทุกคนจึงหันเข้าหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน¹⁷ อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว พวกสิงโตได้ขย้ำล่าเขาไปที่แรกกษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุดนี้เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้หักกระดูกของเขา¹⁸ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรา จะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของท่าน ดังที่เรา ได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย¹⁹ เราจะให้อิสราเอลกลับสู่ลานหญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนคารเมลและในบาซัน และเขาจะอิมโอบนเนินเขาเอฟราอิมและในกิเลอาด²⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันที่เหล่านั้น และในเวลานั้น จะหาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบาปในยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเมธาธาอิม และต่อสู้ชาวเมืองเปโฮต จงฆ่าเขาและตามทำลายเสีย ให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้²² เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น²³ ค้อนทุบของแผ่นดินโลกทั้งหมด ได้ถูกตัดลงและถูกหักเสียแล้วหนอ บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้วหนอ²⁴ โอ บาบิโลนเอ๋ย เราวางบ่วงดักเจ้าและเจ้าก็ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า เพราะเจ้าได้ซนสู้กับพระเยโฮวาห์²⁵ พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์ และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมา เพราะนี่แหละเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจอมโยธาในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย²⁶ จงมาต่อสู้กับเธอจากทุกเสี้ยวโลก จงเปิดบรรดานางของเธอ จงกองเธอไว้เหมือนอย่างกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่านำเธอเหลืออยู่เลย²⁷ จงฆ่าวัวผู้ของเธอให้หมด ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันทั้งหลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน²⁸ เสียงของเขาทั้งหลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบาบิโลน ไปประกาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราในศิโยน คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์²⁹ จงเรียกกันธนูมาต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาคนที่โง่ธนู จงตั้งค่ายไว้รอบมัน อย่านำผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเธอตามการกระทำของเธอ จงกระทำแก่เธออย่างที่เราได้กระทำแล้ว เพราะเธอจงหองลงตีกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล³⁰ เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอ จะล่มลงตามถนนทั้งหลาย และทหารของเธอทั้งสิ้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้³¹ องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจอมโยธาตรัสว่า โอ ผู้จงหองเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้กับเจ้า เพราะว่าวันเวลาของเจ้ามาถึงแล้ว คือเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า³² ผู้จงหองจะสะดุดและล่มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และเราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเขา และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น³³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและ

ประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มัน เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป 34 พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน 35 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือชาวเมืองบาบิโลน และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ 36 ให้ดาบอยู่เหนือผู้มูสา เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดานักรบของเธอ เพื่อเขาทั้งหลายจะครั่นคร้าม 37 ให้ดาบอยู่เหนือม้าทั้งหลายของเขาและรถรบของเขา และอยู่เหนือบรรดาชนที่ปะปนกันท่ามกลางเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย 38 ให้ความแห้งแล้งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายของเธอ เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขาทั้งหลายก็ทำรูปนั้น 39 เพราะฉะนั้น สัตว์ป่าทั้งหลายและบรรดาหมาจิ้งจอกจะอาศัยในบาบิโลน และนกเค้าแมวจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ 40 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงคว่ำเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และหัวเมืองใกล้เคียง ดังนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น 41 ดูเถิด ชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกรื้อให้มาจากที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก 42 เขาทั้งหลายจะจับคนธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้าย และจะไม่มีความกรุณา เสียงของเขาทั้งหลายจะเหมือนเสียงทะเลคะนอง เขาทั้งหลายจะขี่ม้า เรียงรายกันเป็นคนเข้าสู่สงครามกับเจ้านะ โอ บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย 43 กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยืมข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความแสนระทมจับหัวใจเขา เจ็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร 44 ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเธอไปอย่างจับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้ 45 เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อสุบับิโลน และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ดำริขึ้นต่อสู้กับแผ่นดินของชาวเคลเดีย แน่ละตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป แน่ละคอกของเขานั้นจะรกร้างไป 46 แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ□

51

พระเจ้าจะทรงพิพากษากรุงบาบิโลน

1 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □ดูเถิด เราจะปลุกกระแสดมแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกที่ลุกขึ้นสู้กับเรา 2 เราจะส่งผู้ผิดไปยังบาบิโลน และเขาทั้งหลายจะผิดเธอ และเขาทั้งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เมื่อเขาทั้งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก 3 อย่าให้นักรบโง่งคนธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลุกขึ้น ได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด 4 ดังนั้นเขาทั้งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมืองนั้น 5 เพราะว่ามีอิสราเอลและยูดาห์มิได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยความพิชิตบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอ

อิสราเอล⁶ จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งการแก้แค้นของพระเยโฮวาค่ะ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง⁷ บาบิโลน ได้เคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาค่ะ กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้าไป⁸ บาบิโลน ได้ล้มลงและแตกไปอย่างจับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงเอาพิมเสนมา ให้เธอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง⁹ เราทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสียเถิด และให้เราไป ต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่ากรพิพากษาเธอได้ขึ้น ไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึงฟากฟ้า¹⁰ พระเยโฮวาค์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เรา มาเถิด ให้เราประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาค์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน¹¹ จงฝนลูกธนู จงหยิบโล่ขึ้นมา พระเยโฮวาค์ทรงเร้าใจบรรดาษัตริย์คนมีเดียด เพราะพระองค์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลายมันเสีย เพราะนั่นแหละเป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาค์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์¹² จงปัดธงขีดบรรดากำแพงของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกองขุมไว้ เพราะพระเยโฮวาค์ทรงวางแผนงาน และทั้งทรงกระทำเสร็จตามที่พระองค์ทรงสั่งพระราชาเกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน¹³ โอ เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมายเอ๋ย อวสานของเจ้ามาถึงแล้ว เส้นความโลกของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว¹⁴ พระเยโฮวาค์จอมโยธา ได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า แนละ เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตึกแดน และเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องมีชัยเหนือเจ้า¹⁵ พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ห้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในห้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์¹⁷ มนุษย์ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น¹⁸ มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ¹⁹ พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาค์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์²⁰ เจ้าเป็นค้อนและยุทธโปกรณ์ของเรา เราจะทุบบรรดาประชาชาติเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า²¹ เราจะทุบม้าและคนขี่เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบบรรดารถรบและคนขับให้เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า²² เราจะทุบผู้ขายและผู้หญิงเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนแก่และคนหนุ่มเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนหนุ่มและหญิงพรหมจารีเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า²³ เราจะทุบผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบชวานาและวัวคู่แอกของเขาเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบเจ้าเมืองและปลัดเมืองเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า²⁴ พระเยโฮวาค์ตรัสว่า เราจะสนองบาบิโลนและบรรดาชาวประเทศเคลเดียท่ามกลางสายตาของเจ้า ซึ่งบรรดาความชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน²⁵ พระเยโฮวาค์ตรัสว่า โอ ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกลิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผา และจะกระทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไหม้²⁶ เขาจะไม่เอาหินจากเจ้า ไปทำศิลาบูนอก และไม่เอาหินไปทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิรันดย์ พระเยโฮวาค์ตรัสดังนี้²⁷ จงตั้งธงไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับ

เธอ จึงเรียกราชอาณานิกรต่อไปนี้มาสู้กับเธอ อารารัต มินิน และอัชเคนัซ จึงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จึงทำมาขึ้นเหมือนบึงคันระกระระกะ 28 จึงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียมบรรดาภคัษตรีย์แห่งมีเดีย พร้อมทั้งเจ้าเมืองและปลัดเมืองทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย 29 แผ่นดินนั้นจะสะเทือนสะท้านและโศกเศร้า เพราะบรรดาพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้อาบาโลน เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินอาบาโลนเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย 30 นักรบแห่งอาบาโลนหยุดรบแล้ว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของเขา กำลังของเขาถอยเสียแล้ว เขาทั้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้เผาที่อาศัยของเธอแล้ว และดาลประตูของเธอก็หัก 31 นักวิ่งคนหนึ่งวิ่งไปพบนักวิ่งอีกคนหนึ่ง ทุดคนหนึ่งวิ่งไปพบทุดอีกคนหนึ่ง เพื่อทูลภคัษตรีย์แห่งอาบาโลนว่า เมืองของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว 32 ท่าลุยข้ามก็ถูกยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนองก็ถูกไฟไหม้และบรรดาทหารก็ระส่ำระสาย 33 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า บุตรสาวแห่งอาบาโลนก็เหมือนลานนวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบย่ำ อีกสักประเดี๋ยว เวลาเกี่ยวก็จะมาถึงแล้ว 34 ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า ๐ แผนภูมิตนเศซาร์ภคัษตรีย์แห่งอาบาโลนได้กินข้าพเจ้าเสียแล้ว ท่านได้ขยี้ข้าพเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภาษาเงี้ยวเปล่า ท่านได้กลืนข้าพเจ้าตั้งมังกกร ท่านได้อ้อมท้องด้วยของอรรอยของข้าพเจ้า แล้วท่านก็คายข้าพเจ้าทิ้งเสีย 35 ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าและแก่เนื้อหนังของข้าพเจ้าจงตกเหนืออาบาโลน ๐ ให้เยรูซาเล็มกล่าวว่า ๐ ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเราอยู่แก่ชาวประเทศเคลเดีย ๐ 36 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ๐ ดุเถิด เราจะไม่แก้คดีของเจ้า และกระทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะไม่ทำทะเลของเธอก็ให้แห้ง และกระทำแหล่งน้ำของเธอก็ให้เหือด 37 และอาบาโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกกร เป็นที่นำตกดะสิง และเป็นที่ย่ำเหยียบ ปราศจากคนอาศัย 38 เขาทั้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทั้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต 39 ขณะที่เขาทั้งหลายผ่าร่อน เราจะไม่เตรียมการเลี้ยงให้ และกระทำให้เขาทั้งหลายมีนเมา เพื่อเขาทั้งหลายจะปลื้มยินดี จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 40 เราจะนำเขาทั้งหลายลงมาจากลูกแกะไปยังการฆ่า เหมือนแกะผู้และแพะผู้ 41 เขจะถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของหัวแผ่นดินโลกถูกจับแล้วเล่า อาบาโลน ได้กลายเป็นที่นำตกดะสิงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ 42 ทะเลขึ้นมาเหนืออาบาโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเธอไว้ 43 หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่และไม่มิดรของมนุษย์คนใดข้ามไป 44 และเราจะลงโทษพระเบลในอาบาโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีกเออ กำแพงแห่งอาบาโลนจะล้มลง 45 ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์เถิด 46 อย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อชาวลิวซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีชาวลิวเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็มีชาวลิวเรื่องหนึ่งมา และความทารุณก็มีอยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้อับผู้ครอบครอง 47 เพราะฉะนั้น ดุเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งอาบาโลน แผ่นดินทั้งสิ้นของเธอจะต้องได้อาย และบรรดาชาวอาบาโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ 48 แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนืออาบาโลน เพราะว่าผู้ฆ่าตายจะมาจากทิศเหนือต่อสู้อับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ 49 อาบาโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงคนใด คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งหมดจะต้องล้มลงที่อาบาโลนนั้น 50 เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้น ไปจากดาบ

หนีไปเกิด อย่างอื่นนั่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า 51 เราได้อาย เพราะเราได้อินคำเยาะเย้ย ความอับยศคุณหน้าเราไว้ เพราะคนต่างชาติได้เข้าในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 52 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ที่หัวแผ่นดินหิ้งสิ้นของเธอ 53 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์ และถึงแม้เราจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็ยังไม่จะมาจากราเราเหนือเธอ 54 มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเคลเดีย 55 เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ทิ้งร้าง และกระทำเสียงที่ใหญ่โตของเธอให้เงียบ เมื่อคลื่นของเธอกระทบเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอึกทักของเขาก็เปล่งออกมา 56 เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดาคนกรบของเธอถูกยึดแล้ว คันธนูของเขาทั้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่ 57 เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอ ผู้บังคับบัญชาของเธอ และนักกรบของเธอ มีนเมา จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระบรมมหากษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ 58 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า กำแพงอันกว้างขวางของบาบิโลนจะถูกปราลบลงให้เรียบเสมอฟินดิน และประตูเมืองสูงของเธอก็จะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไรผล และชนชาติทั้งหลายจะเห็นเดเหนือยก็เพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น 59 ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้รับบัญชาแก่เสโรอาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีที่สี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น เสโรอาห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก 60 เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้น ไว้ในหนังสือ บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับวัยเรื่องบาบิโลน 61 และเยเรมีย์พูดกับเสโรอาห์ว่า □ เมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว ท่านจะเห็นและท่านจงอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ 62 และท่านจงกล่าวว่า □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อผู้กับสถานที่นี้ว่า จะทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามีมนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่รกร้างเป็นนิรันดย์ 63 ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส 64 และจงกล่าวว่า □ บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเห็นเดเหนือย □ ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

52

รัชสมัยของเศเดคิยาห์

1 เศเดคิยาห์มีพระชนมายุสิบเอ็ดพรรษาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์ และท่านครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของท่านมีชื่อว่าซามทาล เป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์ 2 และท่านได้กระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ตามการทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้กระทำนั้น 3 เป็นเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เป็นแน่ สิ่งต่างๆ ได้เป็นไปเพียงนี้ในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนพระองค์ทรงเหวี่ยงเขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระพักตร์ของพระองค์ และเศเดคิยาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

การล่มสลายของกรุงเยรูซาเล็ม

4 และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เมนูคัดเนสชาวกษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของท่าน ได้มาต่อสู้อับกรุงเยรูซาเล็มและ

ล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบ ⁵ กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีที่สิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคียาห์ ⁶ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่การกันดารอาหารในกรุงนั้นร้ายกาจมาก จนไม่มีอาหารเลยสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน ⁷ แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุง ในกลางคืน ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน (ฝ่ายคนเคลเดียก็ล้อมอยู่รอบกรุง) และเขาทั้งหลายไปทางที่ราบ ⁸ แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคียาห์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของท่านก็กระจัดกระจายไปจากท่าน ⁹ และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลบริบล่าห์ในแผ่นดินฮามัท และกษัตริย์ก็ได้พิพากษาโทษท่าน ¹⁰ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารบุตรชายทั้งหลายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน และได้ประหารเจ้านายทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เสียที่ตำบลบริบล่าห์ ¹¹ ท่านทำดาของเศเดคียาห์ให้บอดไป และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตีตรวนไว้และนำท่านไปยังบาบิโลน และขังท่านไว้ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต

คนยูดาห์ถูกนำไปเป็นเชลย

¹² เมื่อวันที่สิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน ได้เข้ไป ในกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ และเขาได้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง และบรรดาเรือนทั้งสิ้นของกรุงเยรูซาเล็มเสีย ท่านเฝ้าบ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง ¹⁴ และกองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดีย ผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มลง ¹⁵ และเนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ได้จับประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งเหลืออยู่ในกรุง และผู้ที่หลบหนี ผู้หนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับฝูงชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย ¹⁶ แต่เนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง ให้เป็นคนทำสวนองุ่น และเป็นคนทำไร่ไถนา ¹⁷ บรรดาเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงและชั้น สาครทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมด ไปยังบาบิโลน ¹⁸ และเขาได้ขนเอาหม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งพลั่ว ตะกราดตัด ไม้ตะเกียง และขามและช้อน และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปรนนิบัติ ¹⁹ หิ้งอ่าง ถาดรองไฟ และขาม และหม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และช้อน และอ่างน้ำ อะไรที่ทำด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ อะไรที่ทำด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน ²⁰ ส่วนเสาสองเสา และชั้นสาครหนึ่งลูก กับวัวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งอยู่ใต้เชิงทั้งหลาย ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านี้ทั้งสิ้นก็ชั่งกันไม่ไหว ²¹ ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัดรอบสิบสองศอก และความหนาของมัน เป็นสี่นิ้ว กลางกลวง ²² บนเสานี้มีบัวคว่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคว่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีดาข่ายและลูกทึบทิม ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคว่ำยอด และเสาที่สองก็มีเหมือนกัน ทั้งลูกทึบทิมด้วย ²³ ข้างๆมีลูกทึบทิมเก้าสิบหกลูก บนดาข่ายโดยรอบนั้นมีลูกทึบทิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก ²⁴ และผู้บัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับเสโรอาห์บุโรหิตใหญ่ และเศפתินยาห์บุโรหิตที่สอง และผู้เฝ้าธรณีประตูอีกสามคน ²⁵ และจากกรุงนั้นท่านจับชั้นที่คนหนึ่ง ผู้บังคับทหาร และที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเลขาณการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และประชาชนแห่งแผ่นดิน

นอิกหกสิบคนซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น ²⁶ และเนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้นำไปถวายกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาคห์ ²⁷ และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงดีเขา และประหารเขาเสียที่ตำบลริบลาคห์ในแผ่นดินฮามัท ดังนั้นแหละ ยูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน ²⁸ ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลย ในปีที่เจ็ด พวกยิวสามพันยี่สิบสามคน ²⁹ ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ ท่านชนเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน ³⁰ ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จับยิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยสี่สิบห้าคน รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน

เยโฮยาคินออกจากคุกในบาบิโลน (2 พกษ 25:27-30)

³¹ และต่อมา ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น เมื่อวันที่ยี่สิบห้าในเดือนที่สิบสอง เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่ท่านขึ้นเสวยราชย์ ท่านได้ยกศิระของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้น และได้นำท่านออกมาจากคุก ³² พระองค์ตรัสอย่างเมตตาต่อท่าน และให้นั่งบนที่นั่งเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบาบิโลน ³³ ดังนั้นเยโฮยาคินจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพักตร์กษัตริย์ทุกวันตลอดชีวิต ³⁴ ส่วนงบประมาณที่ให้นั้นท่านก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนตามความต้องการรายวันอยู่เสมอ ตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่จนวันตายของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เพลงคร่ำครวญ

ทั้งห้าบทของหนังสือบทเพลงคร่ำครวญเป็นเพลงคร่ำครวญหรือเพลงแห่งความทุกข์ ซึ่งเขียนขึ้นเกี่ยวกับการทำลายประเทศยูดาห์ การที่อิสราเอลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน และการที่เยเรมีย์ติดคุกอย่างไม่ยุติธรรม ความทุกข์ของเยเรมีย์เป็นความทุกข์ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า เยเรมีย์รักยูดาห์ เหมือนอย่างบิดารักลูก และภรรยารักสามีของตน บทเพลงคร่ำครวญนี้พูดถึงพระเมตตากรุณาของพระเจ้าด้วย (3:22-23)

เพลงคร่ำครวญบทแรก

1 กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว้างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากมายเป็นดั่งหญิงม่ายหนอ กรุงที่เป็นดั่งเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป 2 กรุงนั้นร่ำไห้สะอื้นในราตรีกาล และน้ำตาของเธอก็อาบแก้ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอ ให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขาทั้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ 3 ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ชมเหงได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ 4 ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสียแล้ว พวกปฏิโรธของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก 5 พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเด้าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ 6 และความโอะอาตระการได้พรวดไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นดั่งฝูงงวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งป้อแป้นไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม 7 เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามลำเค็ญก็ได้ทวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหามีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของเธอ 8 เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นเธอจึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็กลับหลู่เธอ เพราะเหตุเขาทั้งหลายเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย 9 มลทินของเธอก็กรังอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล้าโลม □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว □ 10 พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์ 11 บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทังชีวิต □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียด

หยามเสียแล้ว□ 12 □ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์อันใดบ้างไหมที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้าอย่างร้ายกราด นั้น 13 พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มิช้ชชนะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยว อ้างว้าง และอ่อนระอาตตลอดทั้งวัน 14 แอ็กแห่งการละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้า โดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวบมัดไว้ แอ็กนั้นรัดรีงรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาคือหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้ 15 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลัง แข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้อข้าพเจ้า เพื่อจะขี้นยาจกรรจ์ของข้าพเจ้าให้แหลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง ย่ามตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ตั้งเหยียบผลองุ่นลงในบ่ออย่างงุ่น 16 เพราะเรื่องเหล่านี้ ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้ ปลอบโยนที่ควรจะปลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดด เดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ช้ชชนะ□ 17 เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มี ใครที่เล่าโลมเออได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคูริลล้อมยาโคบ ไว้ เยรูซาเล็มเป็นดังผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย 18 □พระเยโฮวาห์ทรง ขอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของ ข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว 19 ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรัก ของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า พวกบโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้า ก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประหารชีวิตของตน 20 โอ ข้าแต่พระเยโฮ วาห์ โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพพระองค์มีความทรมาน ทรมาน จิตใจของข้าพพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้าพพระองค์มีกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคน ต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู 21 เขาทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพพระองค์ถอนใจอย่างไร หามีผู้ใดปลอบโยนข้าพพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพพระองค์ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้า พระองค์ เขาทั้งหลายก็พากันตั้งใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวาระที่ พระองค์ทรงประกาศไว้นั้นให้มาถึง และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าข้าพพระองค์เป็นอยู่ 22 ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่ เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้า พระองค์เกิด ด้วยความสะทอนถอนใจของข้าพพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของ ข้าพพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเต็มที่แล้ว□

2

เพลงคร่ำครวญบทที่สอง

1 ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังริดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรง เหยียงส่งาราศีของอิสราเอล ให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรอง พระบาทของพระองค์เลย ในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว 2 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ที่ระ ลิ่นของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงฟังป้อมปราการทั้งหลายของริดา

แห่งยูดาห์ให้หลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป³ พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงตั้งพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลุกโพล่งไหม้ไปรอบๆ⁴ พระองค์ทรงโค้งธนูของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่ทำป้อมจักร และ ได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอดได้นั้นเสียในกระโถมของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบวยพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขาหมด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้ ทรงทริความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์⁶ พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้เสื่อมเลือนไปในศิโยนด้วยพระพิโรธอันเดือดดาล พระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปุโรหิต⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลาย ได้ส่งเสียงอึกทักในพระเนตรแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด⁸ พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของธิดาแห่งศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหุดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นั้นดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้ทรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน⁹ ประตูกว้างของศิโยนทั้งสิ้นทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักดาลประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่¹⁰ พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเฉยอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายเอาผงคลีดินซัดขึ้นบนศีรษะของตัวเอง และนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มคอยออกไปถึงดิน¹¹ นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กเล็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลอบอยู่ตามถนนในกรุง¹² ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า แม่จ๋า ข้าพเจ้าและน้องๆ อยู่ที่ไหน ขณะเมื่อเขาเป็นลมสลอบคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย¹³ โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มาเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเส้าโลมเจ้าได้ เพราะความอัปปางของเจ้าก็ใหญ่เต็มเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้เล่า¹⁴ ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่จะจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นการที่เทียมเท็จอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ¹⁵ บรรดาคนที่ได้ผ่าน ไปมาก็ตบมือเยาะเย้ยเจ้า เขาทั้งหลายได้เย้ยหยัน และได้สิ้นศีรษะใส่ธิดาแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่างามหมดจด ว่าเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก¹⁶ บรรดาศัตรูของเจ้าได้อ้าปากตะโกนโพ่นทะนาเจ้า เขาทั้งหลายเย้ยหยันและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เขาพากันร้องว่า พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนั้นแหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว¹⁷ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้มาแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระ

เมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดีเย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น¹⁸ จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของธิดาแห่งศิโยน เอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดจสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย¹⁹ จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างน้ำตาดังพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงขมูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเล็กเด็กแดงของเจ้า ที่ทิวจนเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง²⁰ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทออดพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำกรณณ์เช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอุ้มอยู่หรือ พวกปโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกประหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ²¹ คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดอยู่ตามพื้นดิน ในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา²² พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลืออดค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุ้มชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมดแล้ว

3

เพลงคร่ำครวญที่สาม

¹ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวกแห่งพระพิโรธของพระองค์² พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช้ในความสว่าง³ แท้จริงพระองค์ทรงหันมาต่อสู้อข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลาไป⁴ เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ชุ่มชื้นไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว⁵ พระองค์ทรงสร้างร้ายซึ่งข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้⁶ พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มืด ดุจคนที่ตายนานแล้ว⁷ พระองค์ทรงกระทำร้ายต้นไม้ล้อมข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรงตีตรวนหนักสามข้าพเจ้าไว้⁸ ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโกน พระองค์มีทรงฟัง คำอธิษฐานของข้าพเจ้า⁹ พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่สกัด พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าคดเคี้ยวไป¹⁰ ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าดุจดุจหมึกคอยตระครุ่ม และตั้งสิ่งใดแอบซ่อนอยู่ในที่ลับ¹¹ พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้า ไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง¹² พระองค์ทรงโค้งธนูของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู¹³ พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแฉ่งของพระองค์ยิงเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว¹⁴ ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นิินทาให้ชนชาติทั้งหลายหิวระะยะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ¹⁵ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคน้ำขมจนจนข้า พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าเมาไปด้วยบอระเพ็ด¹⁶ พระองค์ทรงทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดยเคี้ยวก้อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถ้า¹⁷ พระองค์ทรงทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าลืมนึกความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร¹⁸ ข้าพเจ้าจึงว่า อกกำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับหมดไป¹⁹ ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรามของข้าพเจ้า อันเป็นบอระเพ็ดและดีหมี²⁰ จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายังนึกถึงเนืองๆ และต้องค่อมลงภายในตัวข้าพเจ้า²¹ ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความ

หวัง²² เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด²³ เป็นขอใหม่อยู่ทุกเวลาเช้า ความสัจย์ชื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก²⁴ จิตใจของข้าพเจ้าว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพเจ้า เหตุฉะนี้ข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์²⁵ พระเยโฮวาห์ทรงติดต่อคนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงติดต่อจิตวิญญาณที่แสวงหาพระองค์²⁶ เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ²⁷ เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปลูมวัย²⁸ ให้เขานั่งเงียบๆ อยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง²⁹ ให้เขาเอาปากจืดไว้ในพงคลีดิน ถ้าทำดังนั้นชะรอยจะมีหวัง³⁰ ให้เขาเอียงแก้มให้ผู้ติดตามเขา ให้เขายอมรับความอับอายอย่างเต็มเปี่ยมเถิด³¹ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งเป็นนิตย์ดอก³² แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันสิ้นเหลือของพระองค์³³ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ใครเกิดความทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยชอบพระทัยก็หาไม่ได้³⁴ การเหยียบย่ำบรรดาเขลยแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่ากิติ³⁵ การตัดสินพิษของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่อิ่งสูงสุดกิติ³⁶ การตัดสินกลับสัตย์ในคดีของมนุษย์กิติ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย³⁷ ผู้ใดจะสั่งและให้เป็นไปได้นอกจากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป³⁸ จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้นไม่ใช้มีมาทั้งร้ายและดีหรือ³⁹ มนุษย์เป็นๆ จะไปบ่นเอากับใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน⁴⁰ ให้พวกเขาทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกเขา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เถิด⁴¹ ให้พวกเขาขบคิดใจและมือของพวกเขาขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า⁴² พวกข้าพระองค์ได้ทรยศและได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ⁴³ พระองค์ทรงห่มความกริ้วและขมเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สงสาร⁴⁴ พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกข้าพระองค์จะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้⁴⁵ พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเหือและมูลฝอยอยู่ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย⁴⁶ บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้อำปากตะโกน โปนทะนาวาว่าพวกข้าพระองค์⁴⁷ ความหวาดและกบฏมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ⁴⁸ น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งธิดาของชนชาติของข้าพระองค์⁴⁹ น้ำตาของข้าพระองค์ไหลลงไม่หยุดและไม่มีเวลาสร้างเลย⁵⁰ กว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์⁵¹ นัยน้ำตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์⁵² พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุนั้น ได้ขับไล่ข้าพระองค์ตั้งขับไล่จน⁵³ เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในคุกใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์⁵⁴ น้ำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าถูกผลาญแน่แล้ว⁵⁵ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกในคุกใต้ดิน⁵⁶ พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า ข้าพเจ้าทรมานเพราะเหตุพระกรรมต่อลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์⁵⁷ พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องกลัว⁵⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้ากับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไถ่ชีวิตข้าพระองค์⁵⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาผิดต่อข้าพระองค์แล้วขอทรงพิพากษาคดีของข้าพระองค์เถิด⁶⁰ พระองค์ได้ทรงเห็นการแค้นแค้นทั้งสิ้นของเขาและบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว⁶¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว⁶² คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รุกรานข้าพระองค์ ก็ต่อสู้อข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ⁶³ ดูเถิด ไม่ว่าจะเข้านั่งหรือลุก ตัวข้า

พระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น 64 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขา ทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำมือของเขา 65 ขอพระองค์ทรงกระทำให้ใจของเขาทั้งปวง โศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเขา 66 ขอพระองค์ทรงรังความและทำลายเขา เสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

4

เพลงคร่ำครวญบทที่สี่

1 น้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสัวและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ที่อยู่อีกไกลตามทุกหัวถนน 2 บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ 3 แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้เอานมออกให้ลูกของมันดูด แต่ริดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ใจร้าย ฉุนจนกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดาร 4 ลิ่นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเต้านม พวกเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา 5 คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโดดเดี่ยวอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์ 6 เพราะโทษความชั่วช้าของริดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดมที่ต้องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย 7 พวกนาซีร์ของเธอบริสุทธิ์กว่าหิมะ และขาวกว่าน่านม ผิวพรรณของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดั่งไฟทฤษฎี 8 บัดนี้ผิวพรรณของเขาก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หนึ่งของเขาเที่ยวหุ้มกระดูกและซบรวากับไม้เสียบ 9 คนที่ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยพอมค่อยตายไป ถูกแทงทะลุเพราะขาดผลจากท้องนา 10 มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตมกิน ลูกที่ถูกตมเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อยามหายนะมาสู่ริดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า 11 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว พระองค์ทรงเพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศิโยน ซึ่งเผาผลาญรากของเมืองนั้น 12 กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคูร์หรือศัตรุจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้ 13 เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิโยน และเพราะความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโลहितของคนชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลางกรุง 14 เขาทั้งหลายเดินเปะปะและดาบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา 15 คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า ไปซิ มลทินจริง ไปเถอะ ไป ยามที่ถูกต้องนะ เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร พลเมืองของประชาชาติพูดกันว่า เขาต้องไม่อยู่ที่นั่นอีกต่อไป 16 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่ 17 นัยนดาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้ 18 มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้องปลายของพวกเรา ก็ไล่เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเรา ก็จะจบอยู่ เพราะบั้นปลายของพวกเรามาถึง 19 พวกที่ข่มเหงเราก็เร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่งไล่กวาดพวกเราบนภูเขา เขาทั้งหลายข่มคอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร 20 ลมปรามทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั่นก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือพวกเรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน 21 โอ ริดาแห่งเมืองเอ

โดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุส จงเปรมปรีดีและยินดีเถิด ถ้วยนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป ²² โอ ริดดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ริดดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเหยียบขาของเจ้าให้ประจักษ์

5

เพลงคร่ำครวญบทที่ห้า

¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์ ² มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว ³ พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดั่งหญิงม่าย ⁴ นาก็ต้องซื้อเขาตี๋ม ฟินก็ต้องซื้อเขาใช้ ⁵ ผู้ข่มขืนได้ซื้อคอพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนัก และไม่มีเวลาพักเลย ⁶ พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทานเอิมหนึ่ง ⁷ บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเขา ⁸ ทาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขาได้ ⁹ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยงเพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร ¹⁰ ฝีมือของพวกข้าพระองค์ก็ร้อนปานดาบ เพราะความเดือดร้อนของทุกภิกษัย ¹¹ เขาทั้งหลายชื่นใจพวกผู้หญิง ในกรุงศิโยน และข่มใจสาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์ ¹² พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือแขวน ไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ ¹³ พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกพินหนัก ล้มลุกคลุกคลาน ¹⁴ พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดติดสติดีเป่าแล้ว ¹⁵ ความปลานปล้ำก็ประลาดไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น การเต้นรำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นการรำไห้ ¹⁶ มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์กระทำบาปไว้ ¹⁷ เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง เพราะการเหล่านี้เองนัยดาข้าพระองค์จึงมัวไป ¹⁸ เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจึงจอกจึงมาเดินเฟ่นผ่านอยู่นั้น ¹⁹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ ²⁰ เป็นไฉนพระองค์ทรงลืมพวกข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์ เป็นไฉนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียนานดังนี้ ²¹ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นเดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน ²² เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลัดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้วพวกข้าพระองค์อย่างสิ้นพันธุ์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอเสเคียล

คำว่า □ข้าพเจ้าอยู่□ และ □ข้าพเจ้าได้เห็น□ ในข้อ 1 พิสูจน์ว่า เอเสเคียลเป็นผู้เขียนเล่มนี้ เอเสเคียลเป็นทั้งบุโรหิตและศาสตพยากรณ์ ในเวลาที่อิสราเอลเป็นเชลย เอเสเคียลอยู่ที่เทลอาบิบริมแม่น้ำเคบาร์ในบาบิโลนในระหว่างพวกเชลย เขาสมรสแล้ว และมีบ้านส่วนตัว ทั้งเอเสเคียลกับดาเนียลถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนในปีก่อน คคศ□ 597 พร้อมกับ กษัตริย์เยโฮยาคิน (2 พกษ 24:11-16; อสค 1:2) เพราะฉะนั้นเขาพยากรณ์ที่กรุงบาบิโลนเท่านั้น เขาอยู่สมัยเดียวกับกับดาเนียลและเยเรมีย์ และเขาทำงานในรัชกาลหลวงของบาบิโลน เอเสเคียลได้เรียนรู้มากจากเยเรมีย์ซึ่งอยู่กับชาวยูดาห์ที่เหลือในคานาอันและประเทศ อียิปต์ เอเสเคียลพยากรณ์เกี่ยวกับพวกยูดาห์และพวกอิสราเอล (ภาคเหนือ) ด้วย พระเจ้าเรียกเอเสเคียลว่า □บุตรแห่งมนุษย์□ ซึ่งหมายความว่า คำพยากรณ์ของเขาสำหรับเราทุกคน เขาพยากรณ์เกี่ยวกับการที่อิสราเอลจะกลับ ไปอยู่ในคานาอันอีก เกี่ยวกับเวลาแห่งความทุกข์ลำบาก 7 ปี การสงครามที่หุบเขาอารมาเกดดอน การกลับใจเสียใหม่ของอิสราเอล และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ดูเหมือนว่าเป้าหมายแห่งการพยากรณ์ของเอเสเคียลคือให้หนุนใจพวกยูดาห์ในตอนที่เขาเป็นเชลยในบาบิโลน และให้เขามองล่วงหน้าถึงเวลาที่เขาจะกลับ ไปอยู่ที่คานาอันอีก

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 21 ปี

นิมิตถึงสิ่งที่มีชีวิตอยู่สัตว์แห่งสวรรค์

1 อยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ในหมู่พวกเชลย ท้องฟ้าเบิกออก และข้าพเจ้า ได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า ² เมื่อวันทีห้าเดือนนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินต้องเป็นเชลย ³ พระวาจนะของพระเยโฮวาห์มายังเอเสเคียลบุโรหิตบุตรชายบิชี ในแผ่นดินของคนเคลเดียริมแม่น้ำเคบาร์ ณ ที่นั้นพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือท่าน ⁴ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมหมุนก็พัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสว่างอยู่รอบ และมีไฟลุกวาบออกมาอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว ซึ่งออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น ⁵ และจากท่ามกลางไฟนี้ร่างดั่งสิ่งที่มีชีวิตอยู่สัตว์ออกมา รูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้ คือมีสี่ฐานเหมือนมนุษย์ ⁶ แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกตัว ⁷ เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรง และฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าตีนลูกวัว และเป็นประกายอย่างทองสัมฤทธิ์ขัด ⁸ ที่ได้ปีกข้างตัวทั้งสองข้างมีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดั่งนี้ ⁹ คือปีกของมันต่างก็จดปีกของมันและกัน มันเป็นตรงไปข้างหน้า ขณะที่ไปก็ไม่หันเลย ¹⁰ สี่ฐานหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคน ทั้งสี่มีหน้าสิ่งใดอยู่ด้านขวา ทั้งสี่มีหน้าไว้อยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้านอกอินทรีด้วย ¹¹ หน้าของมันเป็นดั่งนี้แหละ ปีกของมันกางแผ่ขึ้นข้างบน ปีกสองปีกของแต่ละตัวจดปีกของมันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน ¹² สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญานจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น เมื่อไปก็ไม่หันเลย ¹³ สี่ฐานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่อยู่เหมือนถ่านคุเหมือนคบเพลิงหลายอัน เคลื่อน ไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นสุกใสและมีแสงฟ้าแลบออกมาจากไฟนั้น ¹⁴ สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็พุ่ง ไปพุ่งมาดั่งฟ้าแลบแปลบ

ปลาบ 15 ขณะเมื่อข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดูเกิด วงล้ออันหนึ่งอยู่บนพิภพข้างสิ่งมีชีวิต 16 ลักษณะและทรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแวบวาบอย่างพลอยเขียว วงล้อทั้งสี่ก็มีสัณฐานเหมือนกัน ส่วนลักษณะและทรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ 17 เมื่อจะไปก็ไปข้างใดในสี่ข้างของมันได้ เมื่อไปก็ไม่หันเลย 18 ขอบวงล้อนั้นสูงและน่าสะพรึงกลัว และทั้งสี่นั้นที่ขอบมีนัยนดาเต็มอยู่รอบๆ 19 เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตามไปข้างๆด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะขึ้นด้วย 20 วิญญาณจะไปที่ไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันไปที่นั่น และวงล้อนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ 21 เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ไป วงล้อก็ไปด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ

นิมิตถึงสง่าราศีของพระเจ้า

22 เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีลักษณะเหมือนห้องฟ้า ทอแสงอย่างแก้วผลึกที่นำกลัว แผ่กว้างอยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น 23 ใต้ห้องฟ้านี้ปีกกางออกตรง กางออกไปหากัน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีปีกคลุมกายข้างนี้สองปีก และมีปีกคลุมกายข้างนั้นสองปีก 24 และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำมากหลาย ดังพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เสียงโกลาหล เหมือนเสียงพลโยธา เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง 25 และมีเสียงมาจากห้องฟ้าเหนือศีรษะของมัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง 26 และเหนือห้องฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีสิงคล้ายบัลลังก์มีลักษณะเหมือนไพฑูรย์ และบนสิ่งที่เหมือนบัลลังก์นั้นก็มีลักษณะเหมือนมนุषย์ 27 และข้าพเจ้าเห็นประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวบวาบ เหมือนไฟที่บังไว้อยู่รอบข้าง เหนือสิ่งที่เหมือนบันเอาวของผู้นั้นขึ้นไป และจากสิ่งที่เหมือนบันเอาลงมา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ และมีความสุขใสที่อยู่รอบท่านผู้นั้น 28 ลักษณะความสุขใสที่อยู่รอบนั้นเหมือนกับสัณฐานของรุ่งที่ปรากฏในเมฆในวันที่ฝนตก ลักษณะทรวดทรงแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เป็นดังนี้แหละ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ชบหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

2

เอเสเคียลประกอบด้วยพระวิญญาณ

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุषย์เอ๋ย ยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า 2 และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญาณ ได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า

พระเจ้าทรงเรียกเอเสเคียลให้เป็นผู้พยากรณ์

3 และพระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุषย์เอ๋ย เราส่งเจ้า ไปยังคนอิสราเอล ถึงประชากรชาติที่มักกบฏ ผู้ซึ่งได้กบฏต่อเรา ทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขาได้ละเมิดต่อเรา จนกระทั่งวันนี้ 4 ประชาชนก็หันหน้าด้านและดื้อดึงด้วย เราใช้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า ปวงคนพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า 5 เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ) เขาก็จะทราบว่าได้มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งในหมู่พวกเขาแล้ว 6 เจ้าบุตรแห่งมนุषย์เอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเขา หรืออย่าเกรงคำพูดของเขา ถึงแม้ว่าหนามย่อยหนาม

ใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมลงปอง อย่าเกรงคำพูดของเขาเลย อย่าห่อถอกเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศวานที่มักกบฏ⁷ และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเราให้เขาฟัง เขาจะฟังหรือปฏิเสธ ไม่ฟังก็ตามเถอะ เพราะเขาเป็นผู้ที่มักกบฏ⁸ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฝ่ายเจ้าจงฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า อย่าเป็นคนมักกบฏอย่างวงศวานที่มักกบฏนั้น จงอ้าปากขึ้น และกินสิ่งที่เราให้เจ้า⁹ ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมายังข้าพเจ้า และดูเถิด ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง¹⁰ พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้น ออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทคร่ำครวญ คำไว้ทุกข์และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น

3

เอเสเคียลจะประกาศพระวจนะของพระเจ้า

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานสิ่งที่เจ้าได้พบ จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ และจงไปพูดกับวงศวานอิสราเอล□ 2 ข้าพเจ้าจึงอ้าปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น³ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มท้องของเจ้า□ แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง⁴ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงไปยังวงศวานอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา⁵ เพราะเรามีได้ใช้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก แต่ให้ไปหาวงศวานอิสราเอล⁶ มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ซึ่งจริงถ้าเราใช้เจ้าไปหาคนเช่นนั้น เขาทั้งหลายจะฟังเจ้า⁷ แต่วงศวานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะว่าวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตใจตื้อตึง⁸ ดูเถิด เราได้กระทำให้หน้าของเจ้าขมขื่นถึงต่อหน้าของเขา และให้หน้าผากของเจ้าขึงขังต่อหน้าผากของเขา⁹ เราได้กระทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งขันอย่างเพชรที่แข็งกว่าหินเหล็กไฟ อย่างกลัวเขาเลย อย่าห่อถอกเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศวานที่มักกบฏ□ 10 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งสิ้นของเราที่พูดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังไว้ด้วยหูของเจ้า¹¹ ไปเถอะ เจ้าจงไปหาพวกที่เป็นเชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเขา และกล่าวแก่เขาว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า□ ถึงเขาจะฟังหรือปฏิเสธ ไม่ฟังก็ช่างเถิด□ 12 พระวิญญูญาณจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระหิมอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า □ จงสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์□ 13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ถูกต้องกัน และเสียงวงล้อข้างๆสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น เป็นเสียงกระหิม¹⁴ พระวิญญูญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่น ใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ห็นอกอยู่บนข้าพเจ้า¹⁵ ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นเชลยที่เทลอาบิบ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และที่ที่เขา นั่งอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมีนชิมท่ามกลางเขาเจ็ดวัน¹⁶ ต่อมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า

พระเจ้าทรงตั้งเอเสเคียลให้เป็นยามเฝ้าจิตวิญญูญาณแห่งวงศวานอิสราเอล

17 □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้เจ้าเป็นยามเฝ้าวงศวานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงกล่าวคำตักเตือนเขาจากเรา¹⁸ ถ้าเราจะบอกแก่คนซึ่ง

ว่า □ เจ้าจะต้องตายแน่ๆ□ และเจ้าไม่ตักเตือนเขาหรือกล่าวเตือนคนชั่ว ให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชั่วนั้นจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียก ร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า 19 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามิได้หันกลับจาก ความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าจะ ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้ 20 อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความ ชอบธรรมของเขา และได้กระทำความชั่วช้า และเราวางสิ่งที่สะอาดไว้ตรงหน้าเขา เขาจะ ต้องตาย เพราะว่าเจ้ามิได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะ ไม่มีใครจดจำ การกระทำอันชอบธรรมของเขาได้เลย แต่เราจะเรียก ร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า 21 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำความบาปและเขามิได้กระทำความบาป เขาก็จะมีชีวิตอยู่ ได้แน่ เพราะเขารับคำตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้□ 22 ณ ที่นั้น พระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงลุก ขึ้นออกไปยังที่ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น□ 23 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่นั่นอย่างเดียวกับสง่าราศีซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริม แม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน

เอเสเคียลประกอบด้วยพระวิญญานอีกครั้ง

24 แต่พระวิญญาน ได้เสด็จเข้าไปในข้าพเจ้ากระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับ ข้าพเจ้า และทรงบอกข้าพเจ้าว่า □จงไป ชั่งตัวเจ้าไว้ภายในเรือนของเจ้า 25 เจ้า โอ บุตร แห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เขาจะเอาเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไป ท่วมกลางเขาไม่ได้ 26 และเราจะกระทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้า จะเป็นใบไม้ไม่สามารถว่ากล่าวเขาได้ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นวงศวานที่มีกบฏ 27 แต่เมื่อ เราพูดกับเจ้า เราจะให้เจ้าหายใบไม้ และเจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า□ ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาได้ฟัง และผู้ที่จะปฏิเสธไม่ฟังก็ให้เขาปฏิเสธ เพราะ เขาทั้งหลายเป็นวงศวานที่มีกบฏ□

4

หมายสำคัญแห่งการล้อมนครเยรูซาเล็มไว้

1 □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาก่อนอิฐมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่ง ไว้บนนั้นคือนครเยรูซาเล็ม 2 จงล้อมนครนั้นไว้และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และ ก่อเชิงเทินไว้สู่นครนั้นและตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทะเลวงกำแพงไว้รอบนคร 3 จง หากกระทะเหล็กมา และวางกระทะเหล็กนั้นต่างเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับนครนั้น และ เจ้าจงหันหน้าสู่นครนั้น ให้นครนั้นถูกล้อม แล้วเจ้าจงกระชกการล้อมเข้าไป นี่เป็นหมาย สำคัญสำหรับวงศวานอิสราเอล 4 แล้วเจ้าจงนอนตะแคงข้างซ้ายและเราจะวางความชั่วช้า แห่งวงศวานอิสราเอลไว้เหนือเจ้า เจ้านอนทับอยู่กี่วัน เจ้าจะแบกความชั่วช้าของนครนั้น เท่านั้นวัน 5 เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือสามร้อยเก้าสิบวันเท่ากับจำนวนปีแห่ง ความชั่วช้าของเขา เจ้าจะต้องแบกความชั่วช้าของวงศวานอิสราเอลนานเท่านั้น 6 และเมื่อ เจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และ เจ้าจะแบกความชั่วช้าของวงศวานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี 7 และเจ้าต้อง ตั้งหน้าตรงการล้อมเยรูซาเล็มไว้ด้วยแขนเปลือยเปล่า และเจ้าจงพยากรณ์สู่นครนั้น 8 และ ดูเถิด เราจะเอาเชือกมัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างนี้ไปข้างโน้น ไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครบ การล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า 9 เจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่วฝัก และถั่วแดง

ข้าวฟ่าง และเทียนแดง มาใส่ในภาชนะลูกเดียว ใช้ทำเป็นขนมปังให้เจ้า ระหว่างที่เจ้านอนตะแคงตามกำหนดวันสามร้อยเก้าสิบวันนั้น เจ้าจะรับประทานอาหารนี้¹⁰ และอาหารที่เจ้ารับประทานจะต้องขึ่ง เป็นวันละยี่สิบเซเชล เจ้าจึงรับประทานตามเวลากำหนด¹¹ และน้ำเจ้าต้องตวงดื่ม คือหนึ่งในหกของอินหนึ่ง เจ้าจึงดื่มน้ำตามเวลากำหนด¹² และเจ้าจะต้องรับประทานต่างขนมปังข้าวบาร์เลย์ ใช้ไฟอบจากร่มมนุษย์ปิ้งท่ามกลางสายตาของเจ้าทั้งหลาย¹³ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๒ประชาชนอิสราเอลจะต้องรับประทานขนมปังของเจ้าอย่างมลทินอย่างนี้แหละ ณ ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเราจะขับไล่เจ้าไปอยู่¹⁴ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ๒ข้าต้องศพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ดุเถิด จิตใจของข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมลทินเลย เพราะตั้งแต่หนุ่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์นิกจนแผลกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่พึงรังเกียจเข้าไปในปากของข้าพระองค์เลย¹⁵ แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๒ดุเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลวัวแทนอบจากร่มมนุษย์ซึ่งเจ้าจะใช้เตรียมขนมปังของเจ้า¹⁶ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า ๒บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดุเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูซาเล็มเสีย เขาจะต้องขึ่งขนมปังรับประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว และเขาจะตวงน้ำดื่ม ทั้งดื่มด้วยอาการรอกสันขวัญหาย¹⁷ เพื่อให้ขาดขนมปังและน้ำ ให้ต่างคนต่างรอกสันขวัญหาย และซุบพอมไปเพราะความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลาย^๑

5

การที่เอเสเคียลตัดผมเปรียบได้กับโทษสามอย่าง

¹ ๒เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอามัดผมเล่มหนึ่ง จงเอามัดโกนของช่างตัดผม จงโกนศีรษะและโกนเคราของเจ้า เอาดาซึ่งสำหรับขึงมา แบ่งผมนั้นออก² เมื่อวันการล้อมครบถ้วนแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วนเสียใน ไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอามัดพันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจ่ายไป และเราจะซัดดาบออกตามไป³ และเจ้าจงเอาเส้นผมนั้นมาหน่อยหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า⁴ และเจ้าจงเอาผมเหล่านั้นมาอีกบ้าง จงโยนเข้าไปในไฟให้ไหม้เสียในไฟนั้น จากที่นั่นจะมีไฟเข้าไปในวงศวานอิสราเอลทั้งหมด⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นี่คือเยรูซาเล็ม เราตั้งเธอไว้ในท่ามกลางประชาชาติและประเทศทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเธอ⁶ และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราให้เป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติใดๆ และได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ของเรามากยิ่งกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบ โดยปฏิเสธไม่รับคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา⁷ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้าตื้นซึ้งยิ่งกว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และมีได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า⁸ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดุเถิด เรา แม้ว่าเราทั้งหลายเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษาลงโทษท่ามกลางเจ้าท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย⁹ และเพราะการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป¹⁰ เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตนท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเจ้าทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ¹¹ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แน่ทีเดียวพระเจ้าได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของ

เจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี เราจะไม่สงสารด้วย ¹² พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกผลาญ ด้วยการกัณดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเราจะชักดาบออกไล่ตามเขาทั้งหลายไป ¹³ เช่นนี้แหละ ความกลัวของเราจะมอดลง และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมดและพอใจ และเขาทั้งหลายจะได้ทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจจดจ่อเมื่อความโกรธของเราต่อเขามอดลงแล้ว ¹⁴ ยิ่งกว่านั้น เราจะกระทำให้เจ้าถูกทิ้งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกตำหนิตืดเขียนท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านไปมา ¹⁵ เจ้าจะเป็นที่เขาระงับและเหยียดหยัน เป็นคำสั่งสอนและเป็นที่น่าหวาดเสียวแก่ประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกลัวและความเกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาเช่นนี้แล้ว ¹⁶ เมื่อเราจะปล่อยลูกธนูมฤตยูแห่งการกัณดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไปทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกัณดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย ¹⁷ เราจะส่งการกัณดารอาหารและสัตว์ป่าร้ายมาสู่เจ้า และมันจะริบลูกหลานของเจ้า ไปเสีย โรคระบาดและโลหิตจะผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาเช่นนี้แล้ว□

6

ทรงสาปแช่งภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขานั้น ³ และกล่าวว่า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาทั้งหลายและแก่เนินเขา และห้วยและหุบเขาทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และเราจะทำลายปูชนียสถานสูงของเจ้าเสีย ⁴ แทนบูชาทั้งหลายของเจ้าจะรกร้าง และพวกรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหวี่ยงคนที่ถูกฆ่าสังเวยของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า ⁵ และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเขา และเราจะกระจายกระดูกของเจ้ารอบแทนบูชาของเจ้า ⁶ เจ้าอาศัยอยู่ที่ไหนๆ เมืองของเจ้าจะร้างและปูชนียสถานสูงของเจ้าจะรกร้าง ดังนั้นแหละแทนบูชาของเจ้าจะร้างและรกร้าง รูปเคารพของเจ้าจะหักและสิ้นสุดลง รูปเคารพทั้งหลายของเจ้าจะถูกตัดลง และการงานของเจ้าจะถูกกวาดทิ้งเสียสิ้น ⁷ และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์

บางคนจะรอดจากความตาย

⁸ แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชาติที่หนีพ้นตาไป เมื่อเจ้าจะกระจายไปอยู่ในประเทศต่างๆ ⁹ แล้วคนในพวกเจ้าที่หนีไปได้นั้น จะระลึกถึงเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น เพราะใจของเราแหลกสลายเนื่องด้วยใจแพศยาของเขาซึ่งได้พรางจากเราไป และเนื่องด้วยตาของเขาที่มองดูรูปเคารพด้วยใจแพศยานั้น และเขาจะเกลียดตัวเองเนื่องจากความชั่วร้ายซึ่งเขาได้กระทำในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาด้วย ¹⁰ เขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เรามิได้พูดพล่อยๆ เราจะทำกร้ายนี้แก่เขา□

โรคระบาดในแผ่นดิน

11 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า □จงตบมือและกระเทียบเท้าของเจ้า และกล่าว
ว่า อนิจจาสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นแห่งวงศวานอิสราเอล เหตุว่าเขาทั้ง
หลายจะล้มลงด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด 12 ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไป
จะตายด้วยโรคระบาด ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จักล้มตายด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และถูกล้อมไว้จะ
ตายด้วยการกันดารอาหาร เราจะให้ความเกรี้ยวกราดของเรามีเหนือเขาจนกว่าจะมอดลง
เช่นนี้แหละ 13 และเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อคนที่ถูกฆ่าอันอยู่ท่ามกลางรูป
เคารพของเขารอบแท่นบูชาของเขา บนเนินเขาสูงทุกแห่ง บนยอดเขาทั้งสิ้น ที่ได้ตั้งไม้เข
ยวทุกต้น และได้ตั้งอ็อกโบตทุกต้น ไม่ว่าที่ใดๆที่เขาถวายนามที่พึงใจแก่รูปเคารพทั้งสิ้น
ของเขา 14 และเราจะยื่นมือของเราออกต่อผู้เขา และกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และทิ้ง
ร้างตลอดที่อาศัยทั้งสิ้นของเขา คือรกร้างมากกว่าถิ่นทุรกันดารที่ไปทางติบลา แล้วเขาจึง
จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์□

7

พระเจ้าทรงพิพากษาอิสราเอล

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า 2 □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้
เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสกับแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า อวสาน ความสิ้นสุด ได้มาถึงทั้งสี่มุมของ
แผ่นดินแล้ว 3 บัดนี้มันเปลวก็มาถึงเจ้าแล้ว และเราจะปล่อยความโกรธของเราเหนือเจ้า
ทั้งหลาย และจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองการกระทำ
อันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าแก่เจ้า 4 นัยนิตาของเราจะไม่เมตตาเจ้า และเราจะไม่
สงสาร แต่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางทั้งหลายของเจ้าแก่เจ้าเอง และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
ของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
เจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแล้ววิบัติเล่า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว 6 ความสิ้นสุดมาถึงแล้ว อวสานนั้น
มาถึง มันตื่นขึ้นต่อผู้เจ้า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว 7 โอ ชาวแผ่นดินเอ๋ย เวลาเข้ามาถึงแล้ว เวลา
มาถึงแล้ว วันแห่งความโกลาหลใกล้เข้ามาแล้ว และไม่ใช่เสียงโห่ร้องยินดีที่บนภูเขา 8 บัดนี้
ไม่ช้าแล้วเราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเจ้า และกระทำให้ความโกรธของเราซึ่งมี
ต่อเจ้าถึงที่สำเร็จ และเราจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนอง
เจ้าสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า 9 นัยนิตาของเราจะไม่เมตตา และ
เราจะไม่สงสาร เราจะตอบสนองเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และตามการกระทำอันน่า
สะอิดสะเอียนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ผู้โอบดี 10
ดูเถิด วันนั้น ดูเถิด มาถึงแล้ว เวลาเข้าออกมาแล้ว พลองก็บานแล้ว ความเยอหยิ่งก็ผลิดอก
11 ความทารุณได้เจริญเป็นพลองชั่วร้าย จะไม่มีใครเหลืออยู่เลย ประชาชนของเขา ก็ไม่มี
สิ่งของของเขา ก็ไม่มี ไม่มีใครร้องคร่ำครวญเพื่อพวกเขาเลย 12 เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นก็
ใกล้เข้า อย่าให้ผู้ซื่อดีใจ อย่าให้ผู้ขวยเสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของ
เธอ 13 เพราะว่าผู้ชายจะไม่ได้กลับ ไปยังสิ่งที่เขาได้ขายไป ขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะ
ว่านิมิตนั้นก็เกี่ยวข้องกับประชาชนทั้งหมด และจะไม่หันกลับ และเพราะความชั่วช้าของเขา
จึงจะไม่มีผู้ใดรักษาชีวิตไว้ได้ 14 เขาได้เป่าแตรแล้ว และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มี
ใครเข้าสงคราม เพราะว่าพิโรธของเราอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ 15 ดาบก็อยู่ข้าง
นอก โรคระบาดและการกันดารอาหารก็อยู่ข้างใน ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาจะตายเสียด้วยดาบ และผู้
ที่อยู่ในเมืองการกันดารอาหารและโรคระบาดจะกินเสีย 16 แต่ผู้หนึ่งผู้ใดที่รอดตายได้จะหนี

ไปอยู่บนภูเขาเหมือนนกเขาแห่งหุบเขา ทุกคนก็ร้องครวญครางเพราะความชั่วช้าของตน 17 มือทั้งสี่จะอ่อนแอ และเข่าทั้งหมดจะอ่อนเหมือนน้ำ 18 เขาทั้งหลายจะคาดเอวไว้ด้วยผ้ากระสอบ และความสิ้นสะท้านจะครอบเขาไว้ ความละเอียดจะอยู่ที่ใบหน้าของเขาทุกคน และศีรษะของเขาจะล้านหมด 19 เขาจะโยนเงินของเขาไปในถนน และทองคำของเขาจะถูกเอาออกไปเสีย เงินและทองของเขาไม่อาจที่จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้หายหัว หรือบรรจให้เต็มท้องด้วยเงินทองก็ได้ เพราะว่าเป็นสิ่งที่สะดวกให้เขาทำความชั่วช้า 20 เขานำความงดงามแห่งเครื่องประดับของเขามาแสดงออกถึงความสง่าผ่าเผย และเขาสร้างรูปเคารพด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและน่าเกลียดน่าชังของเขาไว้ภายในเครื่องประดับนั้น เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากเขา 21 และเราจะมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของชนต่างด้าวให้เป็นของริบ และแก่คนชั่วในแผ่นดินโลกให้เป็นของปล้นได้ และเขาทั้งหลายจะกระทำให้เป็นมลทิน 22 เราจะหันหน้าของเราไปเสียจากเขาด้วย แล้วเขาจึงจะกระทำสถานที่ลับของเราให้มัวหมอง โจรจะเข้ามาในสถานที่ลับนั้นและกระทำให้เป็นมลทิน 23 จึงทำโซ่ตรวน เพราะว่าแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคดที่แปดเปื้อนด้วยโลหิต และเมืองก็เต็มด้วยความทารุณ 24 ฉะนั้นเราจะนำประชาชาติที่ชั่วร้ายที่สุดมาถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนของเขา และเราจะให้ที่ริบของคนที่ยิ่งใหญ่และคนที่ยิ่งต่ำ และสถานที่บริสุทธิ์ของเขาก็คือมลทิน 25 เมื่อการทำลายมาถึง เขาจะแสวงหาสันติภาพ แต่ก็ไม่มีเลย 26 วิบัติมาถึงแล้ว วิบัติจะมาอีก ชาวลิบจะเกิดตามชาวลิบ เขาจะแสวงหาหนีตจากผู้พยากรณ์ แต่พระราชบัญญัติจะพิณาศไปจากปโรหิต และคำปรึกษาจะปลาดไปจากพวกผู้ใหญ่ 27 กษัตริย์จะไว้ทุกข์ และเจ้านายจะคลุมกายด้วยความทออาลัย และมือของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นจะสิ้นเทา เราจะกระทำแก่เขาตามทางของเขา และเราจะพิพากษาเขาตามสมควรแก่การกระทำของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์□

8

เอเสคียลนิมิตเห็นคนอิสราเอลไหว้รูปเคารพ

1 ต่อมาเมื่อวันที่ห้า เดือนที่หก ในปีที่หก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า และพวกผู้ใหญ่ของพวกยูดาห์นั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าลางมาบนข้าพเจ้า ณ ที่นั้น 2 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด มีสัณฐานอย่างไฟ เบื้องล่างของส่วนที่มองเห็นเป็นเอวนั้นเป็นไฟ เหนือเอวขึ้น ไปเหมือนความสุกปลั่งประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว 3 ทานยื่นส่วนที่มีสัณฐานเป็นเมื่อนั้นออกมาจับผมของข้าพเจ้าปอยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเยรูซาเล็มในนิมิตของพระเจ้า มายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งรูปของความหวงแหน ซึ่งกระทำให้บังเกิดความหวงแหน 4 ดูเถิด สงราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่ที่นั่น เหมือนอย่างนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบ 5 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัดนี้จงเงยหน้าขึ้นไปดูทางทิศเหนือ□ ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นมอง ไปดูทางทิศเหนือ และดูเถิด ทางทิศเหนือของประตูแทนบุขาในทางเข้า รูปความหวงแหนนี้อยู่นั้น 6 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขาทำอะไร คือการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งวงศวานอิสราเอลกระทำกันอยู่ที่นั่น ซึ่งจะทำให้เราออกไปให้ไกลจากสถานบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วจะจะได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก□ 7 และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงประตูลาน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นช่องหนึ่งอยู่ในกำแพง 8 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตร

แห่งมนุษย์เอ๋ย จงเจาะเข้าไปในกำแพง□ และเมื่อข้าพเจ้าได้เจาะเข้าไปในกำแพงแล้ว ดูเถิด มีประตูอยู่ประตูหนึ่ง⁹ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงเข้าไปดูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอันชั่วร้ายซึ่งเขากะทำกันที่นี้□¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปและได้เห็น ดูเถิด มีภาพสัตว์เลื้อยคลานในทุกรูปแบบ และสัตว์ที่พึงรังเกียจและรูปเคารพทั้งสิ้นของวงศวานอิสราเอลปรากฏอยู่บนผนังโดยรอบ¹¹ และมีพวกผู้ใหญ่แห่งวงศวานอิสราเอลเจ็ดสิบคนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น และมียาอาซันยาห์ บุตรชายซาฟาณียืนอยู่ในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ต่างก็มีกระถางไฟอยู่ในมือ และควันทนหาทิบแห่งเครื่องบูชาก็ขึ้นไปข้างบน¹² แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วมิใช่หรือว่าพวกผู้ใหญ่ของวงศวานอิสราเอลกระทำอะไรอยู่ในที่มืด ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปภาพของตนเพราะเขาทั้งหลายพูดว่า □พระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว□ □¹³ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า □เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากะทำยิ่งกว่านี้อีก□¹⁴ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้านเหนือ และดูเถิด ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนนั่งร้องไห้อาลัยเจ้าพ่อทัมมุส¹⁵ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้อีก□¹⁶ แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด ตรงประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์ระหว่างมุขและแท่นบูชา มีชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์หน้าของเขาหันไปทางทิศตะวันออก กำลึงนมัสการพระอาทิตย์ตรงทิศตะวันออกนั้น¹⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม ที่วงศวานยูดาห์กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากะทำอยู่ที่นี้ เป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง และกลับมาช่วยให้เราโกรธแล้ว ดูเถิด เขาทั้งหลายเอากิ่งไม้มาแตะจมูกของเขา¹⁸ เพราะฉะนั้น เราจะกระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แม้ว่าเขาจะร้องด้วยเสียงอันดังใส่หูของเรา เราจะไม่ฟังเขา□

9

ทูตสวรรค์ของพระเจ้าอยู่เบื้องหลังศัตรูของอิสราเอล

¹ แล้วพระองค์ทรงเปล่ง พระสุรเสียงดังเข้าหุข้าพเจ้าว่า □เจ้าทั้งหลายผู้เป็นพนักงานท่าโทษประจำเมือง จงเข้ามาใกล้ ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับทำลายมาด้วย□² และ ดูเถิด มีชายหกคนเข้ามาจากทางประตูบน ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ ทุกคนถืออาวุธสำหรับฆ่ามา มีชายคนหนึ่งนุ่งหมผ้าปาน หินบดหีบเครื่องเขียนมากับคนเหล่านั้นด้วย และเขาทั้งหลายเข้าไปยืนอยู่ที่ข้างแท่นทองสัมฤทธิ์³ สงาราศีของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหาะขึ้นไปจากเครูบ แล้วซึ่งเป็นที่เคยสถิตไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายผู้ที่นุ่งหมผ้าปาน ผู้ที่หีบเครื่องเขียน⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า □จงผ่านไปท่ามกลางนครนั้นให้ตลอด คือตลอดท่ามกลางกรุงเฮรูซาเล็ม และทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ และร่ำไห้เพราะสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่กระทำกันท่ามกลางนครนั้น□⁵ และพระองค์ตรัสกับคนอื่น ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินว่า □จงผ่านไปตลอดนครตามชายคนนั้นไปและฆ่าฟันเสีย นัยน์ตาของเจ้าอย่าได้ปราณี และเจ้าอย่าสงสารเลย⁶ จงฆ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าเข้าใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิ์ของเรา□ ดังนั้นเขาจึงตั้งต้นกับพวกคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น⁷ แล

“พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า □จงกระทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทิ้งผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน จงไปเกิด□ เขาทั้งหลายจึงออกไปและฆ่าฟันทีในนคร 8 ต่อมาขณะที่เขากำลังฆ่าฟันอยู่นั้น เหลือข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดินร้องว่า □อนิจจา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงทำลายคนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นทั้งสิ้น ในการที่พระองค์ทรงระบายความกริ้วของพระองค์เหนือเยรูซาเล็มหรือ□ 9 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและยูดาห์ใหญ่ยิ่งนัก แผ่นดินก็เต็มไปด้วยโลหิต และความอยุติธรรมก็เต็มนคร เพราะเขากล่าวว่า □พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก□ 10 สำหรับเรา นัยน์ตาของเราจะไม่ปรูณ และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะของเขาทั้งหลาย□ 11 และดูเถิด ชายคนที่นั่งห่มผ้าป่านหีบหีบเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้อยคำกลับมากล่าวว่า □ข้าพระองค์ได้กระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์ไว้แล้ว□

10

การโปรยไฟแห่งการแก้แค้นเหนือนครเยรูซาเล็ม

1 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู ดูเถิด ที่ท้องฟ้าซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่าเศรฐ มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเศรฐนั้นเหมือน ไฟทुरย์ มีสัญญาณคล้ายพระที่นั่ง 2 และพระองค์ตรัสกับชายที่นั่งห่มผ้าป่านว่า □จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อมซึ่งอยู่ภายใต้เศรฐ จงเอามือกอบถ่านคจากท่ามกลางเหล่าเศรฐ นำไปโปรยเหนือนครนั้น□ และชายคนนั้นก็เข้าไปท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า 3 ฝ่ายเหล่าเศรฐนั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะเมื่อชายคนนั้นเข้าไป และเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานชั้นใน 4 และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นจากเศรฐ ไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระนิเวศนั้นก็มิเมฆคลุมอยู่เต็ม และลานนั้นก็เต็มไปด้วยความสุขใสแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ 5 และเสียงปิกของเหล่าเศรฐนั้นก็ได้ยินไปถึงลานชั้นนอก เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส 6 และต่อมาเมื่อพระองค์มีพระบัญชาสั่งชายที่นั่งห่มผ้าป่านว่า □จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อม และจากกลางเหล่าเศรฐ□ ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างวงล้อมเหล่านั้น 7 เศรฐคนหนึ่ง ได้ยื่นมือของตนออกมาระหว่างเหล่าเศรฐ ไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าเศรฐ หยิบไฟขึ้นมาบ้าง และใส่มือของชายที่นั่งห่มผ้าป่าน ชายนั้นก็นำไฟออกไป

สิ่งที่มีชีวิตอยู่ (คือเศรฐ□ เป็นตัวแทนพระเจ้า

8 ปรากฏว่าในเหล่าเศรฐนั้นมีอะไรอยู่ใต้ปีกอย่างมีมนุษย์ 9 และข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด มีวงล้อมอยู่สี่อันข้างๆเหล่าเศรฐ อยู่ข้างเศรฐตนละหนึ่งวงล้อม ลักษณะของวงล้อมนั้นเหมือนแสงพลอยเขียว 10 ลักษณะสัญญาณวงล้อมทั้งสี่นั้นก็เหมือนกัน เหมือนวงล้อมซ้อนในวงล้อม 11 เมื่อวงล้อมนี้ไป ก็ไปใต้ข้างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสี่ โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป ถ้าอันหน้ามุ่งหน้าไปทางไหน วงล้อมอันอื่นก็ตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะทีไป 12 และทั้งตัว ด้านหลังมือ ปีก และวงล้อมมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบ ทั้งสี่นั้นก็มิวงล้อมของตัว 13 วงล้อมเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยินกับหูเขาเรียกว่า □โอ วงล้อมก็หันเอียง□ 14 มีหน้าสี่หน้าทั้งนั้น หน้าแรกเป็นหน้าเศรฐ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ และหน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้านกอินทรี 15 และเหล่าเศรฐก็เหาะขึ้น เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคบาร์ 16 เมื่อเหล่าเศรฐไป วงล้อมก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าเศรฐกางปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ วงล้อมเหล่านี้

นก็ไม่เห็น ไปจากข้างๆเหล่าเศรพบเลย 17 เมื่อเหล่าเศรพบหยุดนิ่ง เหล่าวงล้อก็หยุดนิ่ง เมื่อเหล่าเศรพบเหาะขึ้น เหล่าวงล้อก็เหาะขึ้นไปด้วย เพราะว่าวิญญานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อ 18 แล้วสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้ไปจากธรณีประตูพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าเศรพบ 19 เมื่อเหล่าเศรพบออกไปก็กางปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายตาดของข้าพเจ้า วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือเศรพบเหล่านั้น 20 เหล่านี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเหล่าเศรพบ 21 เศรพบทุกคนมีสีหน้าและสี่ปีก และภายใต้ปีกมีส้นฐานเหมือนมือมนุษย์ 22 ส่วนส้นฐานของหน้าเหล่านั้น เป็นหน้าทั้งรูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ เศรพบทุกคนออกตรงไปข้างหน้าของตน

11

พระเจ้าทรงพระพิโรธพวกเจ้านายที่มัสสา

1 พระวิญญาน ได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออก ดูเถิด ที่ทางเข้าประตูมีผู้ชายอยู่ยี่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้นข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรชายอัสซุร์ และเปโลาที่ยาห์บุตรชายเบไนยาห์ เจ้านายแห่งประชาชน 2 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้คือผู้ที่ออกอุบายทำความบาปผิด และเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ชั่วร้ายในนครนี้ 3 ผู้กล่าวว่า โอเวลายังไม่มาใกล้เลย ให้เราปลุกบ้านเถิด นครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่และเราเป็นเนื้อ 4 โอบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา จงพยากรณ์เถิด 5 พระวิญญานของพระเยโฮวาห์ลงมาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงกล่าวเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าคิดตั้งนั้น และเรารู้สิ่งทั้งหลายที่เข้ามาในใจของเจ้า 6 เจ้าได้ทรยศที่เจ้าได้ทำในนครนี้ และทั้งคนที่ถูกฆ่าเติมตามถนนหนทางไปหมด 7 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า คนทั้งหลายที่เจ้าได้ฆ่าซึ่งเจ้าได้ทิ้งไว้ท่ามกลางนครนี้ เขาทั้งหลายเป็นเนื้อ และนครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่ แต่เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้ากลัวดาบและเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า 9 เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของคนต่างด้าว และจะทำการพิพากษาลงโทษเจ้า 10 เจ้าจะถูกดาบล้มลง เราจะลงโทษเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล และเจ้าจะได้ทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ 11 นครนี้จะไม่ใช่หม้อขนาดใหญ่ของเจ้า ที่เจ้าจะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น เราจะพิพากษาเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล 12 และเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้ามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา หรือปฏิบัติตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้า 13 อยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เปโลาที่ยาห์บุตรชายเบไนยาห์ก็สิ้นชีวิตแล้วข้าพเจ้าก็ชบหน้าลงถึงดินร้องเสียงดังว่า โอองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า พระองค์จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นสิ้นสุดเลยทีเดียวหรือ พระเจ้าข้า

คนสัดยชื่อบางคนจะได้รอดพ้น

14 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 15 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ที่นั่งของเจ้าคือที่นั่งของเจ้าเอง คือญาติที่มีสิทธิ์ไถ่คืน สิ้นทั้งวงศ์วานอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเยรูซาเล็ม ได้กล่าวว่า โอเจ้าทั้งหลายจงเห็นห่างไปจากพระเยโฮวาห์ แผ่นดินนี้ทรงมอบ

ไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ์¹⁶ เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า ปองศ์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เราได้กระจายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็คจะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะได้อยู่

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับความรอด

17 เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า ปองศ์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า¹⁸ และเขาจะมาที่นั่น เขาจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นของเมืองนั้น และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเมืองนั้นออกไปเสียจากที่นั่น¹⁹ และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะให้ใจเนื้อแก่เขา²⁰ เพื่อเขาจะดำเนินตามกฎหมายของเรา และรักษา กฎของเราและกระทำตาม เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย²¹ แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเขาดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเขาและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเขาเหนือศีรษะของเขาเอง ปองศ์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

สง่าราศีของพระเจ้าออกจากกลางนครเยรูซาเล็ม เอสเคยลถูกนำกลับไปยังเมืองเคลเดีย

22 แล้วเหล่าเศรฐกิจกางปีกออก วงล้อก็อยู่ข้างๆ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น²³ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น²⁴ ต่อมาพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญาณของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย มาสู่พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยแล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า²⁵ ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดาสิ่งต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทราบ

12

หมายสำคัญถึงเวลาที่ขูดเอาหอกจากเยรูซาเล็ม

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศิวานที่มักกบฏ ผู้มีดาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศิวานที่มักกบฏ³ เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงจัดเตรียมข้าวของสำหรับตนเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย และจงไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เจ้าจะต้องไปเป็นเชลยจากสถานที่ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเขา บางทีเขาอาจจะพินิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเขาเป็นวงศิวานที่มักกบฏ⁴ เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้าออกมาในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เจ้าจงออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตาของเขา ออกไปอย่างผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลย⁵ จงเงาะกำแพงท่ามกลางสายตาของเขา แล้วออกไปตามรูกำแพงนั้น⁶ จงยกข้าวของใส่บาของเจ้าท่ามกลางสายตาของเขา แล้วแบกออกไปในเวลามืด เจ้าจงคลุมหน้าเสียอย่าให้เห็นแผ่นดิน เพราะเรากระทำเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงศิวานอิสราเอล⁷ ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับบัญชาว่า ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในเวลากลางวัน เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็เงาะกำแพงด้วยมือของข้าพเจ้าเอง

ข้าพเจ้าออกไปในเวลามืด แบกสัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของเขา ⁸ ในเวลาเช้า พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ⁹ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศ์วานอิสราเอลคือวงศ์วานที่มักกบฏนั้น ได้พูดกับเจ้ามิใช่หรือว่า ข้าพเจ้าทำอะไร ¹⁰ จงกล่าวแก่เขาว่า ข้าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ภาระเกี่ยวกับเจ้านายคนนั้นในเยรูซาเล็ม และวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดซึ่งอยู่ในนครนั้น ¹¹ จงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับท่านที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ เขาทั้งหลายจะถูกระทำอย่างเดียวกัน เขาจะถูกกวาดไปเป็นเชลย ¹² และเจ้านายคนนั้นผู้อยู่ท่ามกลางเขา จะยกข้าวของขึ้นใส่บาในเวลามืดและออกไป เขาทั้งหลายจะเงาะกำแพงและนำออกไปทางนั้น ท่านจะคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของตนเอง ¹³ และเราจะกางชายของเราคลุมท่าน และท่านจะติดกับของเรา และเราจะนำท่านเข้าไปในบาบิโลนแผ่นดินของคนเคลเดีย ถึงกระนั้นท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่านจะต้องตายที่นั่น ¹⁴ บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่านนั้น เราจะกระจ่ายเขาไปตามลมทุกทิศานทิศ รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดากองทัพของท่านด้วย และเราจะชักดาบออกไปตามเขาไป ¹⁵ และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปตามประเทศต่างๆ เขาจึงจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ¹⁶ แต่เราจะละบางคนในพวกเขาไว้จากดาบ จากกรรไกรตัดอาหาร และจากโรคระบาด เพื่อเขาจะได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาไปอยู่นั้น และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

การเป็นเชลยและการร้างเปล่าใกล้เข้ามาแล้ว

¹⁷ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ¹⁸ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวสัน และดื่มน้ำด้วยความสะทกสะท้านและด้วยความระมัดระวัง ¹⁹ และกล่าวแก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับพลเมืองแห่งกรุงเยรูซาเล็มและเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า เขาจะรับประทานอาหารของเขาด้วยความระมัดระวัง และดื่มน้ำด้วยอกสันขวัญหาย เพราะว่าสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหายไปหมด เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น ²⁰ และเมืองที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดินนั้นก็จะมีร้าง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ²¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ²² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สุภามิตซึ่งเจ้าทั้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า ข้าพเจ้าก็ไกลออกไป และนิมิตทุกเรื่องก็เหลว ²³ นั้น เจ้าหมายว่าอะไร เพราะฉะนั้นจงบอกเขาว่า ข้าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะให้สุภามิตบทนี้สิ้นสุดเสียที เขาจะไม่ใช้เป็นสุภามิตอีกในอิสราเอล แต่จงกล่าวแก่เขาว่า วันนั้นก็ใกล้แค่นี้ และนิมิตทุกเรื่องก็จะสำเร็จ ²⁴ เพราะจะไม่มีนิมิตปลอมหรือคำทำนายประจบประแจงในวงศ์วานอิสราเอลอีกเลย ²⁵ แต่เราคือพระเยโฮวาห์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้องเป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานที่มักกบฏเอ๋ย ในสมัยของเจ้านี้แหละ เราจะสิ้นวจาและจะกระทำตามนั้น ²⁶ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ²⁷ ดูเถิด บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศ์วานของอิสราเอลกล่าวว่า นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาพยากรณ์ถึงเวลาที่ห่างไกลนั้น ²⁸ เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไปเลย แต่วจาที่เราสิ้นออกมานั้นจะต้องเป็นไปจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

13

บรรดาผู้พยากรณ์เท็จต้องระงับตัว

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพยากรณ์ไกล
 าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์ และกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอ
 ใจของตนว่า 3 จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า
 วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โธดเชลา ผู้ติดตามวิญญาณของตนเอง และไม่เคยได้เห็นอะไรเลย 4
 โอ อิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกท่ามกลางสิ่งปรักหักพัง 5 เจ้าไม่ได้
 ขึ้นไปถึงที่ซำรด และไม่ได้สร้างรั้วต้นไม้เพื่อวงศานอิสราเอล เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสงคราม
 ในวันแห่งพระเยโฮวาห์ 6 เขาทั้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมูสา เขากล่าวว่า 7 พระเย
 โฮวาห์ตรัสว่า 8 ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้เขาไป เขาทำให้อื่นหวังว่าเขาจะรับรอง
 ถ้อยคำของเขา 7 เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมูสามีไซหรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า
 8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 9 ทั้งที่เรามิได้พูดเลย 8 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส
 ตั้งนี้ว่า 9 เพราะเจ้ากล่าวเท็จและได้เห็นนิมิตมูสา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะ
 ฉะนั้นนี้เกิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า 9 มิฉะนั้นเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จและผู้ให้คำ
 ทำนายมูสา เขาจะไม่ได้เข้าอยู่ในสภาแห่งประชาชนของเรา หรือขึ้นทะเบียนอยู่ในทะเบียน
 ของวงศานอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล และเจ้าจะทราบว่าเขาคือ
 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า 10 เพราะว่า เขาทั้งหลายได้นำประชาชนของเราให้
 หลง โดยกล่าวว่า 10 สันติภาพ 11 เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และเพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง ดู
 เกิด คนอื่นก็ฉาบด้วยปูนขาว 11 จงกล่าวแก่ผู้ที่ฉาบปูนขาวนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตก
 ท่วม และเจ้า โอ ลูกเห็บใหญ่เอ๋ย จะตกลงมา และลมพายุจะฉีกมัน 12 เกิด เมื่อกำแพงพังลง
 เขาจะไม่พูดกับท่านหรือว่า 12 ปูนขาวที่เจ้าได้ฉาบนั้นอยู่ที่ไหนเล่า 13 เพราะฉะนั้นองค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำให้ลมพายุฉีกมันด้วยความกริ้วของเรา และด้วย
 ความโกรธของเราจะมีฝนท่วม ด้วยความกริ้วของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย 14 และเรา
 จะพังกำแพงซึ่งเจ้าฉาบด้วยปูนขาวนั้น และให้พังลงถึงดิน รากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ เมื่อ
 กำแพงพัง เจ้าทั้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์
 15 เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพงและบนคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว
 และเราจะพูดกับเจ้าว่า 16 กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีด้วย 16 คือผู้พยากรณ์แห่ง
 อิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพของเมืองนั้น ใน
 เมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 17 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้า
 จงมุ่งหน้าต่อสู้บรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนเอง จง
 พยากรณ์กล่าวโทษเขา 18 และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแห่งหญิง
 ที่เย็บปลอกไสยศาสตร์สำหรับใส่ช่องแขนเสื้อทั้งสิ้น และทำผ้าคลุมศีรษะให้คนทุกขนาด
 เพื่อล่าวินิจฉัย เจ้าจะล่าวินิจฉัยซึ่งเป็นของประชาชนของเรา และจะรักษาวิญาณอื่นๆ
 ให้คงชีวิตอยู่เพื่อผลกำไรของเจ้าหรือ 19 เจ้าจะกระทำให้เรามัวหมองท่ามกลางประชาชน
 ของเรา ด้วยเห็นแก่ข้าวบาร์เลย์เพียงหลายกำมือ และขนมปังเพียงหลายชิ้น เพื่อสังหารคนที่ไม่
 สมควรจะตาย และไว้ชีวิตคนที่ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ โดยการมูสาของเจ้าต่อประชาชนของ
 เราที่ฟังคำมูสา 20 ด้วยเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเกิด เราต่อสู้ปลอก
 ไสยศาสตร์ของเจ้า ซึ่งเจ้าใช้ล่าวินิจฉัยเพื่อให้เขาบินไป และเราจะฉีกปลอกไสยศาสตร์
 นั้นเสียจากแขนของเจ้าทั้งหลาย และเราจะปล่อยวิญญาณเหล่านั้นไป คือวิญญาณที่เจ้า

ล่าเพื่อให้เขาบินไป ²¹ ผ่าคลุมของเจ้าเราก็จะฉีกเสียด้วย และช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า และเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือของเจ้าต่อไป และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ²² เพราะเจ้าได้กระทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการมูสา ทั้งที่เราไม่ได้กระทำให้เขาเศร้าใจเลย และเจ้าได้ทำให้มือของคนชั่วแข็งแรงขึ้น เพื่อมิให้เขาหันกลับจากทางชั่วของเขา โดยสัญญาว่าเขาจะได้ชีวิตรอด ²³ เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้เห็นเรื่องเหลวไหลหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีก ด้วยว่าเราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์□

14

พระเจ้าทรงตักเตือนพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล

¹ พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า ² และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ³ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะอูดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา ครรที่ เราจะยอมตัวให้เขาถามเราหรือ ⁴ เพราะฉะนั้นจงพูดกับเขาและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า คนใดในวงศ์วานอิสราเอลเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะอูดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา และยังมีมาหาผู้พยากรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น ⁵ เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของวงศ์วานอิสราเอลผู้เห็นห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเขา ⁶ เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงกลับใจและหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย และจงหันหน้าของเจ้าเสียจากบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า ⁷ เพราะว่าคนใดในวงศ์วานอิสราเอล หรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ซึ่งแยกตัวเขาจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจของเขา และวางสิ่งที่สะอูดให้ทำความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเขา แล้วจึงจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อขอลงถามเขาเกี่ยวกับเรา เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเอง ⁸ และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้นั้น เราจะทำให้เขาเป็นหมายสำคัญและเป็นคำภีษิต และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ⁹ และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลวงผู้พยากรณ์คนนั้น และเราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้อา และจะทำลายเขาเสียจากท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา ¹⁰ เขาทั้งหลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขา โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้ขอลงถามจะเหมือนกัน ¹¹ เพื่อว่าวงศ์วานอิสราเอลจะไม่หลงใจไปจากเราอีก หรือ ไม่กระทำให้มลทินด้วยการละเมิดทั้งหลายของตนอีก แต่เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้□

นครเยรูซาเล็มจะไม่รอดพ้น

¹² และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า ¹³ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำบาปต่อเราโดยประพดพิละเมิดอย่างน่าเศร้าใจ เราก็จะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย และจะส่งการกันดารอาหารมาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ¹⁴ ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ ¹⁵ ถ้าเรากระทำให้สัตว์ร้าย

ทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไป เพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น ¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย ¹⁷ หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้น และกล่าวว่า ๐ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินนั้น ไปโดยตลอด ๐ เพื่อเราจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม้บุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เรามิชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ ¹⁹ หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น และเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเมืองนั้นด้วยโลหิต เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น ²⁰ ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามิชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยความชอบธรรมของเขา ²¹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ประการของเรา มาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม คือดาบ การกันดารอาหาร สัตว์ร้ายและโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น ²² ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น นำเอาบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาออกมา ดูเถิด เมื่อเขาทั้งหลายออกมาหาเจ้า เจ้าจะได้เห็นทางและการกระทำของเขา เจ้าจะเบาใจในเรื่องการร้าย ซึ่งเราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็ม คือบรรดาสิ่งที่เราได้นำมาเหนือนครนั้น ²³ คนเหล่านั้นจะทำให้เจ้าเบาใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำทั้งหลายของเขาแล้ว และเจ้าจะทราบว่ามีใครได้กระทำการบรรดาสิ่งที่เราได้กระทำไว้แล้วในนครนั้นด้วยปราศจากเหตุผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ๐

15

เยรูซาเล็มถูกทำลายเหมือนต้นองุ่นที่ถูกไฟเผาเสีย

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า ² ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ต้นเถาองุ่นวิเศษกว่าต้นไม้อื่น และวิเศษกว่าไม้กิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้อื่นในป่าหรือ ³ เขาเอาไม้ต้นเถาองุ่นไปทำอะไรบ้างหรือ คนเอาไปทำของสำหรับแขวนภาชนะอันใดหรือ ⁴ ดูเถิด เขาใช้เข็ญเป็นพินใส่ไฟ เมื่อไฟไหม้ปลายทั้งสองแล้ว กลางก็เป็นถ่าน จะใช้ประโยชน์อะไรได้หรือ ⁵ ดูเถิด เมื่อมันยังติดอยู่กับไม้ได้ใช้ประโยชน์อะไร เมื่อถูกไฟไหม้เป็นถ่านแล้วยังมีประโยชน์น้อยลง จะใช้ทำอะไรได้บ้างเล่า ⁶ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า ต้นเถาองุ่นซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้อื่นในป่า เราทิ้งให้มันเป็นพินใส่ไฟเสียฉันใด เราจะทิ้งชาวเยรูซาเล็มฉันนั้น ⁷ เราจะมุ่งหน้าของเรามาต่อสู้อันหนึ่ง แม้ว่าเขาจะหนีออกจากไฟอันหนึ่ง ไฟอีกอันหนึ่งก็ยังคงเผาผลาญเขา และเมื่อเรามุ่งหน้าของเรามาต่อสู้อันหนึ่ง เจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างไป เพราะเขาได้ประพฤติละเมิด ๐

16

เยรูซาเล็มเหมือนหญิงแพศยา คือไม่สัตย์ซื่อ

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ² ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงให้เยรูซาเล็มทราบถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของตัวเธอเอง ³ และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัส

อย่างนี้แก่เยรูซาเล็มว่า ตั้งเดิมและกำเนิดของเจ้าเป็นแผ่นดินของคนคานาอัน พ่อของเจ้า
 เป็นคนอาโมไรต์ และแม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์⁴ พุดถึงกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมา
 นั้นเขามิได้ตัดสายสะดือ และเขาก็มิได้ใช้น้ำล้างชำระเจ้า มิได้เอาเกลือ มิได้เอาผ้าพันเจ้า
 ไว้⁵ ไม่มีตาสักดวงหนึ่งส่งสารเจ้า ที่จะเมตตาเจ้าและกระทำให้เจ้า เจ้าถูกทอดทิ้ง
 ในพื้นทุ่ง เพราะในวันที่เจ้าเกิดนั้นเจ้าเป็นที่รังเกียจ⁶ และเมื่อเราผ่านเจ้าไป เห็นเจ้าดินกระ
 แดงๆอยู่ในกองโลหิตของเจ้า เราก็อพุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า [จงมีชีวิตอยู่] เออ เรา
 ก็พุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า [จงมีชีวิตอยู่]⁷ เราได้กระทำให้เจ้าทวีคูณเหมือนอย่าง
 พืชในท้องนา เจ้าก็เติบโตและสูงขึ้นจนเป็นสาวเต็มตัว ถันของเจ้าก็ก่อรูปขึ้นมา และขนของ
 เจ้าก็งอก ทั้งๆที่เจ้าเคยเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน⁸ และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครั้งหนึ่งและ
 มองดูเจ้า ดูเถิด เจ้ามีอายุรู้จักแล้ว เราก็อพยบายเสียอคลมเจ้าและปกคลุมความเปลือย
 เปล่าของเจ้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เออ เราก็อภิเษกและกระทำพันธสัญญากับ
 เจ้า และเจ้าก็เป็นของเรา⁹ และเราก็เอาเจ้าอาบน้ำ ล้างโลหิตเสียจากเจ้า และเจิมเจ้า
 ด้วยน้ำมัน¹⁰ เราแต่งตัวเจ้าด้วยเสื้อปัก และเอารองเท้าหนังของตัวแบดเจอร์สามให้เจ้า เรา
 พันเจ้าไว้ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และคลุมเจ้าไว้ด้วยผ้าไหม¹¹ เราแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่อง
 อาภรณ์ สวมกำไลมือให้เจ้า และสวมสร้อยคอให้เจ้า¹² เราเอาเพชรพลอยเม็ดหนึ่งใส่หน้า
 ผากเจ้า และใส่ตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฎงามไว้บนศีรษะของเจ้า¹³ เราก็อประดับเจ้า
 ด้วยทองคำและเงิน และเสื้อผ้าของเจ้าก็เป็นผ้าปานเนื้อละเอียด ผ้าไหมและผ้าปัก เจ้ากิน
 ยอดแป้ง น้ำมันและน้ำมัน เจ้างามเลิศทีเดียว และเจ้าเจริญขึ้นเป็นชั้นจ้าว¹⁴ ชื่อเสียงของ
 เจ้าก็ลือไปท่ามกลางประชาชาติเพราะความงามของเจ้า ด้วยความงามนั้นก็สมบูรณ์ทีเดียว
 เนื่องจากความสง่างามที่เราได้ทุ่มเทให้เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ¹⁵ แต่
 เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และได้เล่นซู้เพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดจะผ่านมา เจ้าก็
 ให้หลังระเริงไปด้วยการเล่นซู้ของเจ้า¹⁶ เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดา
 ปุชนิยมสถานสูงประดับอย่างหรูหรา แล้วก็เล่นซู้ยุบนั่น ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่อไปก็
 ไม่มีเหมือน¹⁷ เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเราและเงินของ
 เรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า แล้วเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้าก็เล่นซู้อยู่กับรูปเหล่านั้น¹⁸ เจ้าเอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไปหมักรูปเหล่านั้นไว้ และวางน้ำมันและเครื่องหอมของเรา
 ไว้ข้างหน้ามัน¹⁹ อาหารที่เราให้แก่เจ้าก็เหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยอดแป้ง น้ำมันและ
 น้ำมัน เจ้าก็เอามาวางข้างหน้ามัน ให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และก็เป็นอย่างนั้น องค์พระผู้เป็น
 เจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ²⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า
 ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา และเจ้าก็ได้ถวายบูชาแก่มันเพื่อให้มันเผาผลาญ การเล่นซู้
 ของเจ้าเป็นสิ่งที่เล็กน้อยหรือ²¹ เจ้าจึงได้ฆ่าลูกของเราแก่รูปเหล่านั้นโดยให้ลุไฟ
²² และในการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าและการเล่นซู้ของเจ้า เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้า
 ยังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และมัวหมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า²³ ต่อมา
 ภายหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วิบัติ วิบัติแก่เจ้า)
²⁴ เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโค้งสำหรับตัว ถนทุกสายเจ้าก็สร้างสถานที่สูงสำหรับตัว²⁵ หัว
 ถนทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทำลายก อ้าเท้าของเจ้าให้
 ผู้ที่ผ่านไปมาไม่ว่าใคร และทวีการเล่นซู้ของเจ้า²⁶ เจ้าได้เล่นซู้กับคนอียิปต์ ซึ่งเป็นเพื่อน
 บ้านที่มีมากของเจ้า ทวีการเล่นซู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรากริ้ว²⁷ ดูเถิด เราจึงเหยียดมือ
 ของเรารอบคอเจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียด

เจ้าให้เขากระทำตามใจชอบ คือบรรดาบุตรสาวคนฟีลิสเตีย ผู้ซึ่งละอายในความประพฤติน่าอายของเจ้า 28 เจ้ายังเล่นชู้กับคนอัสซีเรียด้วย เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักอ้อม เออ เจ้าเล่นชู้กับเขาทั้งหลาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ 29 เจ้ายังทริการเล่นชู้ของเจ้าในแผ่นดินคานาอันกับคนเคลเตีย ถึงแม้กับแผ่นดินนี้เจ้าก็ยังไม่อ้อมใจ 30 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แหมใจของเจ้าเป็นโรคครีกละเอียดจริงๆ ในเมื่อเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำของหญิงแพศยาไพร่ๆ 31 คือสร้างห้องหลังคาโค้งไว้ที่หัวถนนทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนนทุกสาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่เหมือนหญิงแพศยา เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง 32 เป็นภรรยาที่แพศยาจัด ดูซิ ขอมรับรองแขกแปลกหน้าแทนที่จะรับรองสามี 33 ผู้ขายยอมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สิ่งของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน ให้สินบนชู้ให้เขาเข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นชู้ของเจ้า 34 ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นชู้ของเจ้า ไม่มีใครมาวิ่งวอนให้เล่นชู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ขณะเมื่อไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน 35 เหตุฉะนั้น โอ แพศยาเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 36 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะความโสโครกของเจ้าก็เทออกเสียแล้ว และการเปลือยเปล่าของเจ้าก็เผยออก โดยการเล่นชู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า และกับบรรดารูปเคารพซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่มัน 37 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าผลิตเพลินด้วย ทุกคนที่เจ้ารัก และทุกคนที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อสู้อีกจากทุกด้าน และจะเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อหน้าเขา เพื่อเขาจะได้เห็นความเปลือยเปล่าทั้งสิ้นของเจ้า 38 และเราจะพิพากษาเจ้าดังที่เขาศึกษาหญิงที่ล่วงประเวณี และกระทำให้โลหิตตก และเราจะนำเอาโลหิตแห่งความกริ้วและความทวงแค้นมาเหนือเจ้า 39 และจะมอบเจ้าไว้ในมือชู้ของเจ้า เขาจะทำลายห้องหลังคาโค้งของเจ้าลง และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาจะปลดเอาเสื้อผ้าของเจ้า และจะเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้าไปเสีย ปล่อยให้เจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน 40 เขาทั้งหลายจะนำฝูงคนมาต่อสู้อีก และเขาจะขวางเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเจ้าด้วยดาบของเขา 41 และเขาจะเอาไฟเผาบ้านเรือนของเจ้า และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก เราจะกระทำให้เจ้าหยุดเล่นชู้ และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป 42 เราจะระบายความกริ้วของเราใส่เจ้าให้หมด ความทวงแค้นจะพราวจากเจ้าไป เราจะสงบและไม่กริ้วอีกเลย 43 เพราะว่าเจ้ามิได้ระลึกถึงวันเมื่อเจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เรากลัดกลุ้มด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าเหนือศีรษะเจ้า แล้วเจ้าจะมีได้ประพฤติการชั่วช้าลามกเพิ่มเข้ากับการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าหรือ 44 ดูเถิด ทุกคนที่ใช้สุภามิตจะใช้สุภามิตต่อไปนี้ในเรื่องเจ้า คือ [] แม้เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น 45 เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดชังสามิและบุตรของตน เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้เกลียดชังสามิและบุตรของตน แม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์ พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมไรต์ 46 และพี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ผู้อยู่กับบุตรสาวเหนือเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า ผู้อยู่ทางด้านขวาของเจ้า คือโสโดมกับลูกสาวของเธอ 47 ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเขา หรือกระทำตามการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา แต่เพราะว่านั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว แล้วเจ้าก็ทรามกว่าพวกเขาในบรรดาวิถีทางของเจ้า 48 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด โสโดมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเจ้าก็ได้กระทำอย่างที่เราและลูกสาวของเจ้าได้กระทำ 49 ดูเถิด

นี้แหละเป็นความชั่วช้าของโสโดมน้องสาวของเจ้าคือตัวเธอ และลูกสาวของเธอมีความ
 จงหอง มีอาหารเหลือรับประทานและมีความสุขสบายเกิน ไม่ผูกกำลังมือคนยากจนและคน
 ชัดสน ⁵⁰ เขาเหยียดยโสและกระทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้นเราจึงเอาเขา
 ออกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็นว่าดี ⁵¹ สะมาเรียไม่ได้ทำบาปถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทวี
 การอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาทั้งสอง และโดยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่เจ้าทำ
 นั้น ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม ⁵² เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาพี่และน้อง
 สาวของเจ้า จงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย เพราะบาปของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำ
 นั้นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาไปอีก เขาจึงมีความสุขชอบธรรมมากกว่าเจ้า เออ เจ้าจงฉุน
 สนเห่ให้ไปด้วย และจงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า เพราะเจ้าได้กระทำให้พี่และน้อง
 สาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม ⁵³ เมื่อเราจะให้เขากลับสู่สภาพเดิม ทั้งสภาพเดิมของโส
 โดมและบุตรสาวและสภาพเดิมของสะมาเรียและบุตรสาว เรากิจจะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิม
 ของเจ้าท่ามกลางเขาด้วย ⁵⁴ เพื่อเจ้าจะทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า และละอายสิ่ง
 ที่เจ้ากระทำแล้วทั้งสิ้นให้เป็นการปลอบใจแก่เขา ⁵⁵ เมื่อส่วนพี่และน้องสาวของเจ้า โสโดม
 กับบุตรสาวของเธอจะไต่กลับสู่สภาวะเดิมของตน และสะมาเรียกับบุตรสาวของเธอจะกลับ
 สู่สภาวะเดิมของตน ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับ ไปยังภาวะเดิมของเจ้า ⁵⁶ ในสมัย
 ที่เจ้าเยอหยิ่งอยู่นั้น ปากของเจ้าไม่ได้กล่าวถึงโสโดมน้องสาวของเจ้ามิใช่หรือ ⁵⁷ คือก่อน
 ความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยออก เหมือนเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่นำดาหีนแก่บุตรสาวของซีเรีย
 และบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเธอ คือบุตรสาวของฟิลิสเตียผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า ⁵⁸ เจ้า
 ต้องรับโทษความชั่วช้าลามกของเจ้าและการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัส
 ตั้งนี้แหละ ⁵⁹ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่เรา
 ได้กระทำแล้วนั้น ผู้ดูหมิ่นคำปฎิญาณและหักพันธสัญญา ⁶⁰ ถึงกระนั้นเราจะระลึกถึงพันธ
 สัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ และเราจะสถาปนาพันธสัญญาใน
 รัศมีไว้กับเจ้า ⁶¹ แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจ้ารับท
 ษัณท์พี่และน้องสาวของเจ้า และเรามอบให้แก่เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งทำ
 ไว้กับเจ้า ⁶² เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าคุณคือพระเยโฮ
 วาห์ ⁶³ เพื่อเจ้าจะจำได้และสนเท่ห์ และเพราะความละอายของเจ้า เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีก
 เมื่อเราลบมลทินบาปทุกสิ่งซึ่งเจ้าได้กระทำมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้

17

คำอุปมาเรื่องนกอินทรีสองตัว

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยกปริศนาและ
 กล่าวเป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล ³ ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า มีนก
 อินทรีมีหัวดำหนึ่ง ปีกใหญ่และขนปีกก็ยาว มีขนมากมายหลายสี มายังเลบานอนและฉีก
 ยอดต้นสนสีดาร์ ⁴ มันหักยอดกิ่งอ่อนแล้วก็คาบ ไปยังแผ่นดินพาณิซัย และวางไว้ในหัวเมือง
 ของพ่อค้าทั้งหลาย ⁵ แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลูกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ด
 ไร่ข้างน้ำมากหลาย ตั้งไว้ข้างกำแพงกั้นต้นหลิว ⁶ เมล็ดก็งอกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นเถาถุ่น
 เตี้ย แผ่แขนงไพศาล แขนงทั้งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังตัวนกอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ได้
 มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเถา แตกแขนงสาขาและออกใบ ⁷ แต่มีนกอินทรีตัวหนึ่งมีหัวดำอีกตัวหนึ่ง
 มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดูเถิด ฝูงเถาเหล่านั้นชวนรากมาหานกอินทรีตัวนี้ และแตกแขนงตรง
 มาที่มัน เพื่อให้มันรดน้ำให้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้น ⁸ นกได้ย้ายมันไปปลูกไว้ในที่ดินดีใกล้น้ำ

มากมาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล และเป็นเถาอ่อนที่มีเกียรติ ⁹ เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เถานั้นจะเจริญขึ้นได้หรือ นกนั้นจะไม่ถอนรากมันขึ้นและเด็ดผลเพื่อให้เถาเหี่ยวแห้งเสียหรือ เถานั้นก็จะเหี่ยวแห้งไปตรงไปอ่อนทั้งออกขึ้นแล้ว โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจอันยิ่งใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมากเพื่อถอนเถาออกจากรากของมัน ¹⁰ ดูเถิด เมื่อมันย้าย ไปปลูก เถานั้นกิ่งอกงามดีหรือ เมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้า มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปหรือ มันจะเหี่ยวแห้งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้น ไม่ใช่หรือ□

การกบฏของเศเดคียาห์นำการทำลายมาสู่อิสราเอล

¹¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ¹² □บัดนี้จึงกล่าวแก่เศวกันที่มีกบฏนั้นว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า สิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร จงบอกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์กรุงบาบิโลน ได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม และกวาดเอากษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พามายังกษัตริย์ที่กรุงบาบิโลน ¹³ และพระองค์ได้ทรงเอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งและทำพันธสัญญากับท่านผู้หนึ่งให้เขาปฏิญาณตัว คนสำคัญของแผ่นดิน พระองค์ได้กวาดต้อนเอาไป ¹⁴ เพื่อว่าราชอาณาจักรนั้นจะต่ำต้อย ยกตัวขึ้นอีกไม่ได้ และในการที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์จะคงยั่งยืนอยู่ได้ ¹⁵ แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์ ด้วยหวังว่าจะได้ม้าและกองทัพใหญ่โต กษัตริย์จะกระทำสำเร็จหรือ ผู้ที่กระทำเช่นนี้จะหนีไปรอดหรือ ถ้าท่านหักพันธสัญญายังจะรอดพ้นได้อีกหรือ ¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านจะต้องตายท่ามกลางบาบิโลน ในที่ที่กษัตริย์องค์นั้นประทับอยู่ คือกษัตริย์ผู้ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ และท่านได้ดูหมิ่นคำปฏิญาณต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระองค์ ¹⁷ ฟาโรห์ประกอบด้วยกองทัพอันใหญ่โตและผู้คนมากมายจะไม่ช่วยท่านผู้หนึ่ง ในการสงคราม ในเมื่อเขาก่อแข็งเกินและก่อกำพองล้อมเพื่อจะขจัดคนเป็นอันมากเสีย ¹⁸ เพราะเหตุท่านดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา และดูเถิด เพราะท่านปฏิญาณตัวและยังกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้นไม่ได้ ¹⁹ เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เพราะคำปฏิญาณต่อเราที่เขาดูหมิ่นและพันธสัญญาของเราที่เขาหักเสีย เราจะตอบสนองให้ตกเหนือศีรษะของท่านผู้หนึ่ง ²⁰ เราจะกางชายของเราคลุมเขา และเขาจะติดกับของเรา และเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลน และพิจารณาพิพากษาเขาที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา ²¹ และบรรดาผู้ลี้ภัยกับกองทัพทั้งสิ้นของเขานั้นจะล้มลงด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่จะกระจ่ายไปตามลมทุกทิศ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นนวางาไว้แล้ว□ ²² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า □เราเองจะเอาแขนงจากยอดสูงของต้นสนเสีตาร์และปลูกไว้ เราจะหักกิ่งอ่อนของมันออกเสีย และเราเองจะปลูกมันไว้บนภูเขายอดสูง ²³ เราจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อจะแตกกิ่งและบังเกิดผล และเป็นต้นสนเสีตาร์ที่มีเกียรติ และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ได้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ริมกิ่งของมัน ²⁴ และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์กระทำต้นไม้สูงให้ต่ำลง และกระทำต้นไม้ต่ำให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขียวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดชื่น เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นนวางาแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น□

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 ข้าพเจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไรในการกล่าวสาธุชิตข้อนี้ อันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า ข้าบิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็ขีดฟัน 3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสใช้สาธุชิตนี้อีก ในอิสราเอล 4 ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราฉันใด ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราฉันนั้น ชีวิตใดที่บาปก็จะตาย 5 แต่ถ้าคนใดชอบธรรมและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม 6 ถ้าคนนั้นมิได้รับประทานที่บนภูเขาหรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศวานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน หรือเข้าใกล้ผู้หญิงในเวลาที่เขาจะมีมลทินประจำเดือน 7 มิได้บีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด ให้อาหารของเขาแก่ผู้ที่ยิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย 8 มิได้ให้เขายืมเพื่อหาดอกเบี้ย หรือมิได้รับเงินเพิ่มหัตถ์มิได้ ถูกลอนมือจากความชั่วช้า กระทำความยุติธรรมอันแท้จริงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน 9 ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเรา เพื่อประพฤติดังถูกต้อง คนนั้นเป็นคนชอบธรรม เขาจะมีชีวิตดำรงอยู่แน่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 10 ถ้าเขามีบุตรชายเป็นโจร ผู้กระทำให้โลหิตตก ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้สิ่งเดียวแก่พี่น้อง 11 ผู้มิได้กระทำตามหน้าที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน 12 กดขี่คนจนและคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงแย่งชิงเอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน แหงนวดขึ้นนมัสการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน 13 ให้ยืมด้วยหาดอกเบี้ย และหาเงินเพิ่ม เขาควรจะมีชีวิตต่อไปหรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาได้กระทำการชั่วร้ายที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขาจะต้องตายแน่ ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้หนึ่งเอง 14 แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนี้มีบุตรชายผู้แลเห็นบาปทั้งสิ้นซึ่งบิดาของเขาได้กระทำ และตรัสตรง และมีได้กระทำตาม 15 มิได้รับประทานบนภูเขา หรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศวานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน 16 มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกร่องของประกัน ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด แต่ให้อาหารแก่ผู้ที่ยิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย 17 หัตถ์มิได้บีบคั้นคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่ม กระทำตามคำตัดสินทั้งหลายของเรา และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เขาจะไม่ตายเพราะความชั่วช้าของบิดา เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน 18 ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรงปล้นพี่น้องของตน กระทำความผิดในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขาก็จะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา 19 แต่เจ้ายังกล่าวว่า ข้าพเจ้าไม่บุตรชายจึงไม่สมควรรับโทษความชั่วช้าของบิดาตน 20 เมื่อบุตรชายได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และประพฤติตาม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน 20 ชีวิตที่กระทำการบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัวเอง และคนชั่วจะรับความชั่วของตน 21 แต่ถ้าคนชั่วคนใดหันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย 22 บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมีได้จงจำไว้เพื่อเอาโทษเขา เขาจะมีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป 23 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ 24 แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตัวเอง และกระทำความชั่วช้า และกระทำการชั่วร้ายที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับท

คนชั่วได้กระทำ ผู้นั้นสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ การชอบธรรมทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้อีกเลย เขาจะต้องตายด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบาปซึ่งเขาได้กระทำลงไป²⁵ แต่เจ้ายังกล่าวว่า วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถาะ วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม²⁶ เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้าและตายเพราะการนั้น เขาจะต้องตายด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ²⁷ และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาก็ได้ช่วยชีวิตของเขาเองไว้²⁸ เพราะเขาได้ตรึกตรองและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขาจะดำรงชีวิตอยู่นั่นเอง เขาจะไม่ต้องตาย²⁹ แต่วงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม³⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงกลับใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสะดุดให้เจ้าพินาศ³¹ จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า³² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่

19

บทคร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล

1 ฝ่ายเจ้าจงเปล่งเสียงร้องบทคร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล² กล่าวว่า ภารดาของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิ่งใด เธอนอนอยู่ท่ามกลางสิ่งใดทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิ่งใดหนุม³ เธอเลี้ยงลูกสิ่งใดตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิ่งใดหนุม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน⁴ ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันได้ในหลุมพรางของเขา เขาจึงมันมาด้วยโซ่มาขังแผ่นดินอียิปต์⁵ เมื่อแม่สิ่งใดเห็นว่าเธอคอยนานแล้ว และความหวังของเธอสูญไป เธอก็เอาลูกมาอีกตัวหนึ่งเลี้ยงให้เป็นสิ่งใดหนุม⁶ มันไปๆมาๆท่ามกลางสิ่งใดและกลายเป็นสิ่งใดหนุม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน⁷ มันรู้จักบรรดาพระราชวังที่สร้างของเขา และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาว่างเปล่า แผ่นดินนั้นก็รกร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน⁸ แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแคว้นแคว้นทั้งปวง เขาทั้งหลายกางข่ายออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหลุมพรางของเขาทั้งหลาย⁹ เขาล่ามโซ่ขังมันไว้ในกรง และนำมันมายังกษัตริย์บาบิโลน เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกที่บนภูเขาแห่งอิสราเอล¹⁰ ภารดาของเจ้าเหมือนเถาองุ่นที่อยู่ในโลหิตของเจ้า เอามาปลูกไว้ริมน้ำ เธอมีผลดกและมีแขนงมากมายเหตุด้วยน้ำบริบูรณ์¹¹ เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้ธารพระกรของผู้ครอบครอง ความสูงของเธอชูขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ เธอปรากฏในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ¹² แต่ว่าเธอถูกลอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน ลมตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเหี่ยวไป ไฟก็ไหม้เสีย¹³ คราวนี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารน้ำ¹⁴ ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่ นั้น เผาผลาญแขนงอื่นและผลเสียหมด จึง ไม่มีแขนงแข็งแรงเหลือ

อยู่ในแดนเอ็กเลซ ไม่มีธรรพระกรสำหรับผู้ครอบครอง นี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ และใช้เป็นบทเพลงคร่ำครวญ□

20

พระเจ้าทรงถูกต้องเมื่อทรงยุติธรรม

1 อยู่มาวันทีสิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคน ได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมานั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า 2 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 3 □ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ที่เจ้ามากันนี้จะมาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา 4 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ จงให้เขาทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา 5 และจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฏิญาณต่อเชื้อสายแห่งวงศ์วานยาโคบ โดยสาแดงตัวเราให้เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฏิญาณกับเขาว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา 6 ในวันนั้น เราปฏิญาณต่อเขาว่า เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราหาให้เขาทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้ง ไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสังวราศิ์ที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย 7 และเรากล่าวแก่เขาว่า เจ้าทุกคนจงทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยนดาของเจ้าทั้งหลายกำลังผลิตเพลินอยู่นั้นเสีย อย่ากระทำตัวของเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า 8 แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเราและไม่ยอมฟังเรา เขาทั้งหลายไม่ได้ทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยนดาของเขาผลิตเพลินอยู่นั้นทุกคน ทั้งเขาก็มิได้ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็คิดว่า เราจะระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์จนมอดลง 9 แต่เราก็กระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติซึ่งเขาอาศัยอยู่ เราจึง ได้สาแดงตัวของเราท่ามกลางสายตาของเขาให้เขารู้จัก ในการที่เรา นำคนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 10 ดังนั้น เราจึงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และนำเขาเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร 11 เราให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขา และสาแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้ ซึ่งถ้ามนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ 12 ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สละบาโตของเราแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขาริสุทธิ 13 แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามัวหมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหือดความเดือดดาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย 14 แต่เราก็กระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้ นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา 15 ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้ง ไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสังวราศิ์ที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย 16 เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามัวหมอง เพราะวจิตใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา 17 ถึงกระนั้นก็ดี นัยนดาของเราก็กังปรานีเขา และเรามีได้ทำลายเขา หรือกระทำให้เขาจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น 18 แต่เราพูดกับลูก

หลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา ¹⁹ เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จึงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม ²⁰ และนับถือบรรดาสะบาโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเจ้าของเจ้า ²¹ แต่ลูกหลานเหล่านั้นก็กบฏต่อเรา เขาทั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเราเพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามที่ควรจะทำชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น เขาได้กระทำให้บรรดาวันสะบาโตของเรามัวหมอง เราจึงกล่าวว่า เราจะแสดงความเดือดดาลของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาที่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสีย ²² แต่เราได้ห่มมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำชนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา ²³ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเขาไปอยู่ตามประเทศต่าง ๆ ²⁴ เพราะเรามิได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา และกระทำให้วันสะบาโตทั้งหลายของเรามัวหมอง และนัยน์ตาของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา ²⁵ ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้ ²⁶ และเราก็ได้ให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรหัวปีให้ล้วยไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร้างไป เพื่อให้เขาทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ²⁷ เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสสั่งนี้ว่า ในเรื่องนี้บรรพบุรุษของเจ้าก็ได้หมิ่นประมาทเราอีก โดยกระทำการละเมิดต่อเรา ²⁸ เพราะว่าเมื่อเราได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เขาแล้ว เมื่อเขาเห็นเนินเขาสูง ณ ที่ใด หรือเห็นต้นไม้ใบใดที่ไหน เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้เคืองใจเรา ณ ที่นั้น เขาถวายกลิ่นที่พึงใจ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั่น ²⁹ เราได้ถามเขาว่า บูชนิยสถานสูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั่นคืออะไร และเขาจึงเรียกชื่อที่นั่นว่า บามาห์ สืบเนื่องมาจนทุกวันนี้ ³⁰ เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสสั่งนี้ว่า เจ้ากระทำตัวให้มลทินไปอย่างบรรพบุรุษของเจ้า และเล่นชู้กับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาหรือ ³¹ เมื่อเจ้าถวายของบูชาและถวายบุตรชายให้ล้วยไฟ เจ้าได้กระทำตัวให้มลทินด้วยบรรดารูปเคารพของเจ้าจนทุกวันนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะให้เจ้ามาถ่มเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั้นใด เราจะไม่ให้เจ้ามาถ่มเรา ³² อะไรอยู่ในใจของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คือความคิดที่ว่า □ ให้เราเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย ให้เป็นเหมือนครอบครัวต่างๆในประเทศทั่วไป คือให้เราปรนนิบัติไม้และศิลา □

หลังจากยุคเจ็ดปีอิสราเอลจะได้รับการชำระล้าง

³³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั้นใด เราจะครอบครองเหนือเจ้าแน่นอนทีเดียว ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา ³⁴ เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา ³⁵ และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษา กับเจ้าหน้าต่อหน้า ³⁶ เราเข้าสู่การพิพากษา กับบรรพบุรุษของ

เจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น ³⁷ เราจะให้เจ้าลุดไปไต่คทา และเราจะให้เจ้าเข้าพบอัสสุยา ³⁸ เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ³⁹ เดียวนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปปรนนิบัติรูปเคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้ และต่อไปถ้าเจ้าไม่ฟังเรา แต่ซื่ออับริสุทธีของเราแล้วเจ้าอย่ากระทำให้มลทินอีกด้วยของถวายและด้วยรูปเคารพของเจ้า ⁴⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยว่าบนภูเขาบรูสิทธีของเรา คือภูเขาสูงของอิสราเอล บรรดาดวงศ้วนทั้งหมดของอิสราเอลจะปรนนิบัติเรา ในแผ่นดินนั้น เราจะโปรดเขา ณ ที่นั้น ณ ที่นั้นเราจะเรียกของถวายของเจ้า และผลรุ่นแรกแห่งเครื่องบูชาของเจ้า กับเครื่องถวายบูชาอันบริสุทธีทั้งสิ้นของเจ้า ⁴¹ เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น เราจะโปรดเจ้าตั้งเป็นกลิ่นที่พอใจของเรา และเราจะสำแดงความบริสุทธีของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งหลาย ⁴² และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรานำเจ้าเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล อันเป็นประเทศซึ่งเราปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า ⁴³ ณ ที่นั้นเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า ซึ่งได้กระทำให้เจ้าเป็นมลทิน และในสายตาของเจ้าเองเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้า เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้กระทำนั้น ⁴⁴ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เมื่อเราได้กระทำกับเจ้าด้วยเห็นแก่นามของเรา มิใช่ตามทางอันชั่วของเจ้า หรือตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ□

คำอุปมาเรื่องถิ่นใต้

⁴⁵ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ⁴⁶ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทศนากล่าวโทษพวกถิ่นใต้ จงพยากรณ์ต่อแดนป่าไม้ที่ในถิ่นใต้ ⁴⁷ จงกล่าวแก่ป่าไม้แห่งถิ่นใต้ว่า จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะก่อไฟไว้ในเจ้า มันจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในเจ้า เสีย จะดับเปลวเพลิงอันลุกโพลงนั้น ไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนทิศเหนือจะถูกไฟลวก ⁴⁸ เนื้อหนึ่งทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้ก่อไฟนั้น ผู้ใดจะดับก็ไม่ได้□ ⁴⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า เขาทั้งหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็นคนสร้างคำอุปมาดอกหรือ□

21

ดาบของพระเยโฮวาห์

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้ยูดาห์ และเทศนากล่าวโทษสถานบริสุทธีทั้งหลาย จงพยากรณ์กล่าวโทษแผ่นดินอิสราเอล ³ และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และเราจะชักดาบของเราออกจากฝัก และเราจะขจัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย ⁴ ตั้งนั้นจึงดูเถิดว่าเราจะตัดเอาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝัก ไปต่อสู้เนื้อหนึ่งทั้งสิ้นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ ⁵ เพื่อเนื้อหนึ่งทั้งสิ้นจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ได้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว และจะ ไม่

เก็บใส่ฝักอีก 6 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงถอนหายใจ ถอนหายใจด้วยความระทมใจ และความขมขื่นต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย 7 และเมื่อเขาทั้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า □ทำไมเจ้าถอนหายใจ□ เจ้าจงกล่าวว่า □เพราะเรื่องชาวนั้น เมื่อชาวนั้นมาถึงหัวโงกทุกดวงจะละลาย และมือทั้งสี่จะอ่อนเปลี้ยไป และบรรดาจิตวิญญาณจะแน่นิ่งไป และหัวเข่าทุกเข่าจะอ่อนเปลี้ยตั้งหน้า ดูเถิด ชาวนั้นมาถึงและจะสำเร็จ□ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

พระเจ้าทรงลับดาบของพระองค์ให้คม

8 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 9 □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเขาสลับให้คม และขัดมันด้วย 10 สลับให้คมเพื่อจะเข่นฆ่า ขัดมันไว้เพื่อจะให้วาววับ เราจะร่าเริงหรือ ดาบนั้น ได้ประมาทไม่เรียบร้อยแห่งบุตรชายของเรา เหมือนต้นไม้ทุกอย่าง 11 เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ขัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคมแล้วและขัดมัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า 12 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญเถิด เพราะเป็นเรื่องต่อสู้กับประชาชนของเรา และต่อสู้กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล ความหวาดผวาเพราะเหตุดาบนั้นจะอยู่เหนือประชาชนของเรา เพราะฉะนั้นจึงดีที่โคนขาของเจ้าเถิด 13 เพราะมีการทดลอง และอะไรไร้ลาถ้าดาบ ได้ดูหมิ่นไม่เรี่ยมัน ก็จะไม่มียีก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ 14 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เถิด จงตบมือและปล่อยให้ดาบลงมาสองครั้ง เออ สามครั้ง คือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า ซึ่งได้เข้าไปในห้องส่วนตัว 15 เพื่อว่าใจของเขาจะละลาย และเพื่อชากปรักหักพังของเขาจะทวีคูณขึ้นอีก เราได้จ่อดาบนั้นไปที่ประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ เขาขัดมันเพื่อจะเข่นฆ่า 16 รวมกันเข้ามา ไปทางขวาเรียงแถว แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน 17 เราจะตบมือของเราด้วย และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว□

จะไม่มีการชดเชยในอิสราเอลจนกว่าพระเจ้าช่วยให้รอดเสด็จมา

18 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 19 □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงขีดทางไว้สองทางให้ดาบแห่งชดเชยบาบิโลนเข้ามา ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน และจงทำป้ายบอกทาง จงทำไว้ที่หัวถนนที่เข้าไปหากรุง 20 ทำทางหนึ่งให้ดาบมายังรับบาห์แห่งคนอัมโมน และมายังยูดาห์ในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง 21 เพราะว่าการชดเชยบาบิโลนยืนอยู่ที่ทางแพร่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดหาค่าทำนาย ท่านเข่าลู่กฐน และปรักษาเทราฟิม ท่านมองดูที่ตึบ 22 ในมือข้างขวา ท่านมีสลาภเยรูซาเล็ม เพื่อตั้งเครื่องทะเลวง เพื่อจะให้อ้าปากในการฆ่า เพื่อส่งเสียงตะโกน เพื่อวางเครื่องทะเลวงกำแพงเข้าที่ประตูเมือง เพื่อก่อเชิงเทินและก่อกำแพงล้อม 23 และจะเป็นเหมือนค่าทำนายเท็จสำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเขา คือคนเหล่านั้นที่ให้สัตย์ปฏิญาณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้า เพื่อเขาทั้งหลายจะถูกจับเอาไป 24 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้กระทำความชั่วช้าของเจ้า ให้เราระลึกได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยออก จนบาปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ 25 และเจ้า ผู้ชั่วที่สามก็คือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย 26 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย สิ่งต่างๆจะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ให้ภัยของคนที่ต่ำชั้น และให้กดคนที่สูงลง 27 เราจะกระทำให้เป็นที่พึงทลาย พังทลาย พังทลาย และจะไม่มีเลยจนกว่าผู้มีสิทธิ์

อันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทານให้แก่ท่านผู้นั้น 28 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย และเจ้าจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสสั่งนี้เกี่ยวกับคนอัมโมน และเกี่ยวกับเรื่องนำตำหนิของเขาทั้งหลายว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออก เขาขัดมันเพื่อการเข่นฆ่า เขาให้มันดีมีโลหิตเพราะมันวาววับ 29 ขณะเมื่อเขาเห็นนิมิตเท็จมาบอกท่าน ขณะเมื่อเขาให้คำทำนายมูสาแก่ท่าน เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย 30 เราจะให้ดาบกลับเข้าฝักอกหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินดั้งเดิมของเจ้า 31 เราจะเทความกริ้วของเราเหนือเจ้า และเราจะฟันเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนเขลา ผู้มีฝีมือในการทำลาย 32 เจ้าจะเป็นฟืนไว้ใส่ไฟ โลหิตของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งนาวาจาแล้ว□

22

บรรดาความบาปของอิสราเอล

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษาเมืองที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตนั้นหรือ เจ้าจงสำแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเธอ 3 เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสสั่งนี้ว่า นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางตนเองเพื่อให้เวลากำหนดของตนมาถึง และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพไว้ให้ตัวมลทินไป 4 เจ้ามีความชั่วด้วยโลหิตที่เจ้ากระทำให้ตกนั้น และมลทินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้ากระทำไว้ และเจ้าได้นำให้เวลาของเจ้าเข้ามาใกล้ เวลากำหนดแห่งปีของเจ้ามาถึงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงกระทำเจ้าให้เป็นที่ประณามกันแก่ประชาชาติ และเป็นที่ย่ำยีกันแก่ประเทศทั้งหลาย 5 ผู้ที่อยู่ใกล้และที่อยู่ไกลเจ้าจะเหยียดเหยียดเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มไปด้วยความโกลาหล 6 ดุเถิด เจ้านายแห่งอิสราเอล ทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็โน้มนำไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเขา 7 บิดามารดาถูกเหยียดเหยียดหยามอยู่ในเจ้า คนต่างดาวที่อาศัยอยู่ก็ถูกเบียดเบียนอยู่ท่ามกลางเจ้า ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายก็ถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า 8 เจ้าได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่วันสะบาโตทั้งหลายของเรา 9 ในเจ้ามีคนที่กล่าวร้ายเพื่อจะทำให้โลหิตตก และมีคนในเจ้าที่รับประทານบนภูเขา มีคนกระทำอุจาดลามกท่ามกลางเจ้า 10 ในเจ้ามีชายบางคนได้เห็นความเปลือยของบิดาเขา ในเจ้ามีคนที่กระทำหยามเกียรติผู้หญิงที่ยังมีมลทินเพราะมีประจำเดือน 11 คนหนึ่งกระทำกรอันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งกระทำให้ลูกสะใภ้ของตนเป็นมลทินอย่างชั่วช้าลามก และอีกคนหนึ่ง ในพวกเจ้ากระทำหยามเกียรติน้องสาวของเขาเอง คือลูกสาวของบิดาของตน 12 ในเจ้ามีคนรับสินบนเพื่อกระทำให้โลหิตตก เจ้าเอาดอกเบียและเอาเงินเพิ่มและทำกำไรจากเพื่อนบ้านของเจ้าโดยการบีบบังคับ และเจ้าได้ลิ้มรสเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสสั่งนี้แหละ 13 ดุเถิด เพราะฉะนั้นเราได้ฟาดมือของเราลงบนผลกำไรอธรรมที่เจ้าได้ และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งหลาย 14 ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมือของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราจะเอาเรื่องกับเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งนาวาจาแล้ว และเราจะกระทำ 15 เราจะให้เจ้ากระจัดกระจายไปในหมู่ประชาชาติ และกระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ และเราจะเผาเอาความโสโครกออกจากเจ้าเสีย 16 เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราะตัวเจ้าเองท่ามกลางสายตาของประชาชาติ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์□

อิสราเอลเป็นขี้โลหะ (ความโสโครก) ในเตาหลอม

17 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 18 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเราวางศึวานอิสราเอลกลายเป็นขี้โลหะ เขาทั้งสิ้นเป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็ก และตะกั่วในเตาหลอม เขาเป็นขี้โลหะเงิน ไปหมด 19 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นขี้โลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้น ดุเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม 20 อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟเผาให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย 21 เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพ่นเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น 22 เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้น และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ได้เทความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า

บรรดาปุโรหิต เจ้านาย ผู้พยากรณ์และประชาชนได้กระทำบาปแล้ว

23 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 24 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ หรือฝนมิได้ชะในวันพิโรธ 25 มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลางแผ่นดินนั้น เป็นเหมือนสิ่งโศคราตมฉีกเยื่ออยู่ เขาทั้งหลายกินชีวิตมนุษย์ เขารับทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐไป เขาได้กระทำให้เกิดหญิงมา ยมิขึ้นมากมายท่ามกลางแผ่นดินนั้น 26 ปุโรหิตของเขาได้ละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลูสิ่งบริสุทธิ์ของเรา เขามิได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งสามัญ เขามิได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของมลทินและของสะอาด เขาได้ข่อนยีนดาของเขาไว้จากวันสะบาโตของเรา ดังนั้นแหละเราจึงถูกลบหลูท่ามกลางเขาทั้งหลาย 27 เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเยื่อ ทำให้โลหิตตก ทำลายชีวิตเพื่อจะเอากำไรที่อัสสัตย์ 28 และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็ฉาบด้วยปูนขาว ให้เขาเห็นนิมิตเท็จ และให้คำทำนายมุสาแก่เขา โดยกล่าวว่า ป้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ 29 ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ตรัสเลย 29 ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการบีบคั้นและกระทำโจรกรรม เออ เขามิบังคับคนยากจนและคนขัดสน และบีบบังคับคนต่างด้าวอย่างอยุติธรรม 30 และเราก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งจะสร้างรากฐานไม้และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมิได้ทำลายมันเสีย แต่ก็หาไม่ได้สักคนเดียว 31 ฉะนั้นเราจึงเทความกริ้วของเราลงเหนือเขา เราได้เผาผลาญเขาด้วยเพลิงพิโรธของเรา เราได้ตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

23

คำอุปมาเรื่องพี่สาวน้องสาวสองคน

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคนเป็นบุตรสาวมารดาเดียวกัน 3 เธอเล่นซู้ในอียิปต์ เธอเล่นซู้ตั้งแต่สาว ฤๅ ที่นั่นถิ่นของเธอถูกเคล้าคลึง และอภพรหมจารีของเธอก็ถูกจับต้อง 4 คนพี่ชื่อโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์เป็นชื่อของสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา ทั้งสองเกิดบุตรชายหญิง เรื่องชื่อนั้น โอโฮลาห์คือสะมาเรีย และโอโฮลิบาห์คือเยรูซาเล็ม 5 โอโฮลาห์เล่นซู้เมื่อเธอเป็นของเรา เธอหลุมหลงพวกคนรักของเธอ คืออัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ 6 ซึ่งแต่งกายสีม่วง และเป็นเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา พลม้าขี่ม้า 7 เธอเล่นซู้กับคนเหล่านี้ ซึ่งเป็นบุคคล

ที่คัดเลือกแล้วของอัสซีเรียทุกคน และเธอก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอลุ่มหลงนั้น 8 เธอมิได้เลิกการเล่นชู้ซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่าเมื่อยังสาวอยู่คนหนุ่มก็เข้าอนกับเธอ และจับต้องอกพรหมจารีของเธอ และเทราคะของเขาให้แก่เธอ 9 เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกคนรักของเธอ คือในมือคนอัสซีเรียซึ่งเธอลุ่มหลงนั้น 10 ผู้เหล่านี้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ เขาจับบุตรชายหญิงของเธอและฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เธอจึงเป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว 11 เมื่อโอโฮลีบาห์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการลุ่มหลง และในการเล่นชู้ซึ่งทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาว 12 เธอลุ่มหลงอัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่งเกราะเต็ม พลม้าขี่ม้า ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา 13 และเราเห็นว่าเธอมีมลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน 14 แต่เธอยังเล่นชู้ยิ่งขึ้น เมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนผนัง เป็นรูปคนเคลเดียเขียนด้วยสีแดงเข้ม 15 มีเข็มขัดคาดเอว มีผ้าโพกศีรษะชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชาวบาบิโลน ซึ่งแผ่นดินเดิมของเขาคือเคลเดีย 16 เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็ลุ่มหลงเขาเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาที่เคลเดีย 17 ชาวบาบิโลนก็มาหาเธอถึงเตียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยราคะของเขา หลังจากที่เธอโสโครกกับเขาแล้ว จิตใจเธอก็เบื่อหน่าย 18 เมื่อเธอได้ทำการเล่นชู้เสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลือยเปล่าของเธอ จิตใจเธอก็เบื่อหน่ายเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อหน่ายพี่สาวของเธอ 19 ถึงกระนั้นเธอยังทวิกรการเล่นชู้ของเธอขึ้นอีก โดยหวนระลึกถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอเล่นชู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ 20 เธอลุ่มหลงชู้ของเธอที่นั่น ลำเนื้อของเขาก็เหมือนของลา และของเขาก็เหมือนของม้า 21 ดังนั้นแหละ เจ้าก็อาศัยในราคะเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องอกของเจ้า และเคล้าคลึงหัวนมสาวของเจ้า 22 เพราะฉะนั้น โอ โอโฮลีบาห์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ๑ดูเถิด เราจะเร้าคนรักที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่ายแล้วนั้น ให้มาสู่เจ้า และเราจะนำเขามาสู่เจ้าจากทุกด้าน 23 มีคนบาบิโลน และคนเคลเดียทั้งสิ้น เปโซดและโซอา และโคอา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วยเป็นคนหนุ่มที่พึงปรารถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้งสิ้น เป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียงทุกคนขี่ม้า 24 เขาจะมาต่อสู่เจ้า มีรถรบ เกรียนและล้อเลื่อน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เขาจะตั้งตนต่อสู่เจ้าทุกด้าน ด้วยตั้งและโล่ และหมวกเหล็ก และเราจะมอบการพิพากษาต่อหน้าเขา และเขาทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการพิพากษาของเขาทั้งหลาย 25 และเราจะมุ่งความรื้อร่นของเราต่อสู่เจ้า และเขาจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด เขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้าออกเสีย และผู้ที่รอดตายจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอดตายของเจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ 26 เขาจะถอดเอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอาเครื่องรูปพรรณงามๆของเจ้าไปเสีย 27 เราจะให้ราคะและการเล่นชู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สูญสิ้นลง เพื่อเจ้าจะมีได้เงยหน้าขึ้นดูคนอียิปต์ และระลึกถึงเขาอีกต่อไป 28 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของผู้เหล่านั้นที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่าย 29 และเขาทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะริบเอาบรรดาผลแห่งการทำงานของเจ้าไปเสีย และจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน จะต้องเปิดเผยความเปลือยเปล่า ราคะและการเล่นชู้ของเจ้า 30 เราจะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นชู้ตามประชาติ และเพราะเจ้ากระทำตัวของเจ้าให้มัวหมอง ไปด้วยรูปเคารพของเขาทั้งหลาย 31 เจ้าดำเนินตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะมอบถ้วยของเธอใส่มือเจ้า 32 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า

เจ้าจะต้องตีมาจากถ้ำของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่ เจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะและถูกสบประมาทเพราะถ้ำนั้นจุมมาก³³ เจ้าจะเต็มไปด้วยความมึนเมาและความเศร้าโศกเสียใจ ด้วยถ้ำแห่งความน่าสยพวังและการรกร้างว่างเปล่า ถ้ำแห่งสะมาเรียพี่สาวของเจ้า³⁴ เจ้าจะตีและตีจนเกลี้ยง เจ้าจะเตะเศษถ้ำและนีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้สั่งนางจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ³⁵ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าลิ้มเราและเหวี่ยงเรา ไปไว้เบื้องหลังเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นเจ้าจงรับโทษระคะและการเล่นซู้ของเจ้าเถิด³⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า ๒บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์หรือ จงประกาศให้เขาทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา³⁷ เพราะว่าเธอได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ในมือของเธอ เธอกระทำการล่วงประเวณีกับรูปเคารพของเธอ และเธอยังถวายบุตรชายซึ่งเธอบังเกิดให้แก่เรานั้นให้ลุยไฟเพื่อเผาผลาญเขาเสีย³⁸ ยิ่งกว่านั้นอีก เธอได้กระทำเช่นนี้แก่เรา คือเธอได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินในวันเดียวกัน และลบหลู่วันสะบาโตของเรา³⁹ คือขณะเมื่อเธอฆ่าลูกของเธอเป็นเครื่องบูชารูปเคารพ ในวันนั้นเธอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และกระทำสถานที่นั้นให้เป็นมลทิน ดูเถิด เธอกระทำสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา⁴⁰ ยิ่งกว่านั้นอีก เธอยังได้ไปหาผู้ชายมาจากเมืองไกล คือเธอใช้ผู้สื่อสารไปหา และดูเถิด เขาก็มา เธอก็ชำระตัวของเธอ เธอทาตาของเธอ และแต่งกายของเธอด้วยเครื่องประดับ เพื่อคนเหล่านั้น⁴¹ เธอนั่งอยู่บนตั่งอันสูงศักดิ์ มีโต๊ะวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วางเครื่องหอมและน้ำมันของเรา⁴² เสียงของประชาชนที่ปล่อยตัวก็ตั้งอยู่กับเธอพร้อมกับคนสามัญ เขานำคนเสปิบามาจากถิ่นทุรกันดารด้วย และเขาเอากำไลมือสวมที่มือของผู้หญิง และสวมมงกุฎงามๆบนศีรษะของเธอทั้งสอง⁴³ เราจึงกล่าวเรื่องเธอ ผู้ที่รุ่งโรยโดยการล่วงประเวณีว่า เขายังเล่นซู้กับเธอหรือ และเธอยังเล่นซู้กับเขาหรือ⁴⁴ เพราะชายเหล่านั้นยังเข้าหาเธอ อย่างเดียวกับผู้ชายเข้าหาหญิงที่เป็นโสเภณี ดังนั้นเขาก็เข้าหาโอโฮลาห์กับโอโฮลิบาห์ซึ่งเป็นหญิงมีราคะ⁴⁵ แต่คนชอบธรรมจะพิพากษาเธอด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้ล่วงประเวณี และด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้กระทำให้โลหิตตก เพราะเธอเป็นหญิงล่วงประเวณี และเพราะโลหิตอยู่ในมือของเธอ⁴⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงนำกองทัพมาสู้กับเธอทั้งสองนี้ และเราจะมอบเธอไว้แก่ความครั้นคร้ามและการถูกริบ⁴⁷ และกองทัพจะเอาหินขว้างเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของเธอเสียด้วยไฟ⁴⁸ ดังนี้แหละ เราจะให้ราคะในแผ่นดินนั้นสูญสิ้นเสียที เพื่อผู้หญิงทั้งหลายจะได้รับความตกเดือนและไม่ประพฤติราคะอย่างที่เจ้าได้กระทำแล้วนั้น⁴⁹ ส่วนราคะของเจ้านั้นเจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้องรับโทษเรื่องการบูชารูปเคารพอย่างบาปหนาของเจ้า และเจ้าจะทราบที่เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

24

คำอุปมาเรื่องหม้อน้ำที่ต้มอยู่

1 เมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้า พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ๒ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันนี้ทีเดียว กษัตริย์บาบิโลนล้อมเยรูซาเล็มในวันนี้เอง³ และจงกล่าวคำอุปมาแก่วงศ์วานที่มีกบฏ และพูดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงตั้งหม้อไว้ ตั้งไว้ซี หนาใส่หม้อด้วย⁴ ใส่ซินเนื้อเข้าไป เอาซินเนื้อดีๆ คือเนื้อโคนขาและเนื้อสันขาหน้า เลือกกระดูกดีมาใส่ให้เต็ม⁵ จงเลือกแกะที่ดีที่สุดมาตัวหนึ่ง ไซ้

กระดุกเหล่านั้นเป็นฟินไว้ได้นั้น จงต้มให้ดี เพื่อเคี้ยวกระดุกที่อยู่ในนั้นด้วย ⁶ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต วิบัติแก่หม้อที่ขึ้นสนิมข้างใน และซึ่งสนิมมิได้หลุดออกมา จงเอาเนื้อออกทีละชิ้นๆ อย่างจับสากเลย ⁷ เพราะว่าโลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเธอ เธอวางไว้บนหิน เธอมิได้เทลงดิน เพื่อเอาฝุ่นกลบไว้ ⁸ เราได้วางโลหิตที่เธอทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน เพื่อมิให้ปิดโลหิตนั้นไว้ เพื่อเราความพิโรธ และทำการแก้แค้น ⁹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต เราจะกระทำให้กองไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย ¹⁰ จงสูมฟืนเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปรุงแต่งให้อร่อย และปล่อยกระดุกให้ใหม่ ¹¹ และวางหม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้ทองสัมฤทธิ์นั้นร้อนและใหม่ ให้ความโสโครกละลายเสียในนั้น ให้สนิมของมัน ใหม่ไฟ ¹² เธอกระทำตัวของเธอเห็น้อยด้วยการมสาต่างๆ สนิมที่หน้าของเธอก็ไม่หลุดออกไปจากเธอ สนิมนั้นจะต้องอยู่ในไฟ ¹³ ราคะของเจ้าโสโครก เพราะว่าเราได้ชำระเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำระตัว เจ้าจะไม่ถูกชำระจากความโสโครกของเจ้าอีกต่อไป จนกว่าเราจะระบายความเกรี้ยวกราดของเราออกเหนือเจ้าจนหมด ¹⁴ เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้น เราจะกระทำเช่นนั้น เราจะ ไม่ถอยกลับ เราจะ ไม่สงวนไว้ และเราจะ ไม่เปลี่ยนใจ เราจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ□

กรรยาของเอเสเคียลเสียชีวิต

¹⁵ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า ¹⁶ □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอดาของเจ้าไปเสียจากเจ้าด้วยการประหารเสียแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าก็อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ หรือให้น้ำตาตก ¹⁷ จงอดกลั้น ไม่คร่ำครวญเถิด อย่าไว้ทุกข์ให้คนที่ตาย จงโพกผ้าของเจ้า และสวมรองเท้าของเจ้า อย่าปิดริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของมนุษย์□ ¹⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดกับประชาชนตอนเช้า และกรรยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตตอนเย็น รุ่งเช้าขึ้นข้าพเจ้าก็กระทำอย่างที่ข้าพเจ้ารับพระบัญชา ¹⁹ ประชาชนก็ถามข้าพเจ้าว่า □ท่านจะไม่บอกเราทั้งหลายหรือว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนั้น□ ²⁰ แล้วข้าพเจ้าก็พูดกับเขาว่า □พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²¹ จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ของเรา อันเป็นความล้าเลิศในอำนาจของเจ้า ความปรารถนาแห่งตาของเจ้า และสิ่งที่จิตวิญญาณของเจ้าหงโย บุตรชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าทิ้งไว้เบื้องหลังจะล้มลงด้วยดาบ ²² และเจ้าทั้งหลายจะกระทำอย่างที่เรากระทำ เจ้าจะไม่ปิดริมฝีปาก หรือรับประทานอาหารของมนุษย์ ²³ ผ้าโพกจะอยู่บนศีรษะของเจ้า และรองเท้าจะอยู่ที่เท้าของเจ้า เจ้าจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะทรุดลงเพราะความชั่วช้าของเจ้า และจะอดคร่ำครวญแก่กันและกัน ²⁴ เอเสเคียลจะเป็นเครื่องหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย ดังนั้นเราได้กระทำสิ่งใด เจ้าจะกระทำอย่างนั้นทุกอย่าง เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้มาถึง เจ้าจะได้ทราบว่ เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ²⁵ และเจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราเอาที่กำบังเข้มแข็งของเราทั้งหลายออกไป อันเป็นความรุ่งเรืองและเป็นสง่าราศีของเรา สิ่งพอดาของเราทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเราปรารถนา ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ²⁶ ในวันนั้น ผู้หนีภัยจะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง ²⁷ ในวันนั้น ปากของเจ้าจะหายไม้ต่อหน้าผู้หนีภัย และเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไม้อีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา และเขาทั้งหลายจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์□

25

การพิพากษาลงโทษคนอัมโมน

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโมน และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา 3 จงกล่าวแก่คนอัมโมนว่า จงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าวว่า ข้าอาชวเนือสสถานบริสุทธิ์ของเราเมื่อที่นั้นถูกลบหลู่ และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นรกร้างไป และเหนือวงศวานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย 4 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกให้เป็นกรรมสิทธิ์ เขาจะตั้งปราสาททั้งหลายท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขาท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่มน้ำนมของเจ้า 5 เราจะกระทำให้เมืองรับบาห์เป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าได้ตบมือและกระเท็บเท้าและปิดด้วยใจคิดร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล 7 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราได้ยื่นมือของเราออกต่อสู้อันเจ้า และจะมอบเจ้าไว้แก่ประชาชนทั้งหลายให้เป็นของริบ และเราจะตัดเจ้าออกเสียจากชนชาติทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนโมอับ

8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะโมอับและเสอีร์กล่าวว่า ข้าดูเถิด วงศวานยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่นๆทั้งสิ้น 9 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะเปิด ไหล่เขาโมอับจนไม่มีเมืองเหลือ คือเมืองของเขาจากด้านนั้น สงสารศิของประเทศนั้น คือเมืองเบเรชชีโมท เมืองบาสัลเมโอนและเมืองศิรียาธาอิม 10 เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมน ให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางประชาชาติ 11 และเราจะพิพากษาลงโทษโมอับ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์

การพิพากษาลงโทษคนเอโดม

12 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเอโดมได้ประพฤติอย่างแค้นต่อวงศวานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วหนักหนาในการที่แค้นเคืองเขา 13 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือเอโดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้เมืองนั้นรกร้างตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดานก็จะล้มลงด้วยดาบ 14 และเราจะวางการแค้นเคืองของเราลงเหนือเมืองเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และเขาจะกระทำตามความกริ้วและความพิโรธของเราในเมืองเอโดม และเขาจะทราบถึงการแค้นเคืองของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

การพิพากษาลงโทษคนฟีลิสเตีย

15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าคนฟีลิสเตียได้กระทำอย่างแค้นเคืองและทำการแค้นเคืองด้วยใจคิดร้ายหมายทำลาย เพราะเกลียดชังแต่หนหลัง 16 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือคนฟีลิสเตีย และเราจะตัดคนเคเรื่ออก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย 17 เราจะกระทำการแค้นเคืองใหญ่ยิ่งเหนือเขาด้วยการดิเตียนอย่างรุนแรง แล้วเขาจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์เมื่อเราได้วางการแค้นเคืองของเราไว้เหนือเขา

การพิพากษาลงโทษที่จะมาสู่เมืองไทระ

1 อยู่มาในวันต้นเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะว่าเมืองไทระได้พุดคุยพินกับเยรูซาเล็มว่า 3 ข้าอาฮ่า ประตุมืองของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร้างเปล่าแล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น 4 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด โอ เมืองไทระเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติเป็นอันมากมาต่อสู้อเจ้า ดังทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา 4 เขาทั้งหลายจะทำลายกำแพงเมืองไทระ และพังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะขุดดินเสียจากเมืองนั้น กระทำให้อยู่บนยอดของศิลา 5 เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล เพราะเราได้ล่นวากาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และเมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ 6 และพวกธิดาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ 7 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์มายังเมืองไทระจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้าและกองทหารกับคนมากมาย 8 ท่านจะฆ่าธิดาของเจ้าบนแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทำด้วยดีบุกกับเจ้า 9 ท่านจะตั้งเครื่องทะเลงต่อสู้อกับกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาขวานของท่านฟันหอคอยของเจ้าลง 10 ม้าของท่านมากมายจนฝุ่นม้าตกลงคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสั่นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและล้อเลื่อนและรถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตูเมืองของเจ้า อย่างกับคนเดินเข้าเมืองเมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว 11 ท่านจะย่ำที่ถนนทั้งปวงของเจ้าด้วยกีบม้า ท่านจะฆ่าชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และเสาอันแข็งแรงของเจ้าจะล้มลงถึงดิน 12 ทรัพย์สมบัติของเจ้าเขาทั้งหลายจะเอาเป็นของริบ และสินค้าของเจ้าเขาจะเอามาเป็นของปล้น เขาจะพังกำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันตั้งใจของเจ้าเสีย หิน ไม้ และดินของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางน้ำ 13 เสียงเพลงของเจ้านั้นเรากิจจะให้หยุด และเสียงพิณเขาคู่ของเจ้าจะไม่ได้อินอีก 14 เราจะกระทำให้อยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้ล่นวากาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่เมืองไทระว่า เกาะต่างๆจะมีได้สั่นสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม เมื่อผู้บาดเจ็บร้องครวญคราง เมื่อการเช่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ 16 แล้วเจ้านายทั้งสิ้นที่ทะเลจะก้าวลงมาจากบัลลังก์และเปลื้องเครื่องทรงออก และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปักอกออกเสีย และจะเอาความสั่นกลัวมาเป็นเครื่องทรง จะประหับอยู่บนพื้นดินและสันอยู่ทุกขณะและหวาดกลัวเพราะเจ้า 17 ท่านเหล่านี้จะเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า 18 ผู้มีพลเมืองเป็นชาวเกาะลัสเอีย เจ้าถูกทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง เจ้าเป็นเมืองแข็งแกร่งล้าอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้า ว่าถึงคนที่นี่แล้วเจ้าให้เขากลัว 18 บัดนี้ เกาะทั้งหลายก็จะสั่นสะเทือนในวันที่เจ้าล้มลง เออ บรรดาเกาะที่อยู่ในทะเลก็กลัวเพราะเจ้าสิ้นไปเสีย 19 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้างเหมือนอย่างเมืองที่ไม่มีคนอาศัย เมื่อเราจะนำทะเลลึกมาท่วมเจ้า และน้ำมากหลายจะคลุมเจ้าไว้ 20 แล้วเราจะนำเจ้าลงไปกับคนเหล่านั้นทิ้งไปยังปากแดนคนตาย ไปอยู่กับคนสมัยเก่า และจะปล่อยให้เจ้าอยู่ที่โลกบาดาล ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้า และเราจะตั้งสง่าราศีในแผ่นดินของคนเป็น

21 เราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่น่าครั้นคร้าม จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงใครจะมาหาเจ้า เขาจะมาหาเจ้า ไม่พบอีกต่อไปเป็นนิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ □

27

บทคร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ (ว 18:1-24)

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 □ เจ้าบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ 3 และจงกล่าวแก่เมืองไทระ โอ ผู้อยู่ที่ทางเข้าสู่ทะเลเอ๋ย เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอเมืองไทระเอ๋ย เจ้าได้กล่าวว่า □ ข้านี้มีความงดงามพร้อมสรรพ □ 4 พรหมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้กระทำให้ความงดงามของเจ้าพร้อมสรรพ 5 กระดานเรือของเจ้าทั้งสิ้นเขาทำด้วยไม้สนสามใบมาจากเสนีร์ เขาเอาไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า 6 เขาไม่ไผ่แข็งเหมือนบาซานมาทำเป็นกรรเชียงของเจ้า หมูคนอาเซอร์ทำแท่นฝังด้วยงาช้างซึ่งมาจากเกาะคีทิม 7 ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าปานปักเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งที่คลุมไว้เหนือเจ้านั้น เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอลิซาห์ 8 ชาวเมืองไซดอนและเมืองอาร์วัตเป็นฝีกรรเชียงของเจ้า โอ ไทระ นักปราชญ์ของเจ้าอยู่ในเจ้า เขาเป็นต้นหนของเจ้า 9 ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักปราชญ์ของเมืองนี้ก็อยู่ในเจ้า เป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า บรรดาเรือทะเลทั้งสิ้นพร้อมกะลาสีก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า 10 ชาวเปอร์เซีย และลุด และฟุด ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เขาทั้งหลายเป็นทหารของเจ้า เขาแขวนโล่และหมวกเหล็กในเจ้า เขากระทำให้เจ้ามีสง่า 11 ชาวอาร์วัตพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวคามัดอยู่ในหอคอยของเจ้า เขาแขวนโล่ไว้ตามกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขากระทำให้ความงามของเจ้าพร้อมสรรพ 12 ทหารซิชไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีทรัพยากรมากมายหลายชนิด เขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 13 เมืองยวาน ทุบัลและเมเชค ค้าขายกับเจ้า เขาแลกเปลี่ยนคนและภาษาของทองสัมฤทธิ์กับสินค้าของเจ้า 14 วงศ์วานโทการมาห์เอาม้า ม้าศึกและล่อมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 15 ชาวเดดานทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า เขานำงาช้างและไม้มะเกลือมาเป็นค่าของสินค้า 16 เมืองซิริเรียไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เขาเอามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก ป่านเนื้อละเอียด หินประกาเรียงและโมรามาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 17 ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาข้าวสาลี เมืองมินินิทและเมืองปานาง น้ำมัน น้ำมัน พิมเสน มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 18 ดามัสกัสไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพยากรมากมายหลายชนิดของเจ้า มีเหล็ก อัญมณี โบน และชนแกะชาว 19 ดานและยวานมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า เขาเอาเหล็กหล่อ การบูร ตะไคร้มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 20 เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าในเรื่องเสื้อผ้าอันมีค่าสำหรับเหล่ารถรบ 21 เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์ เป็นพ่อค้าขายประจำในเรื่องลูกแกะ แกะผู้ แพะ เขาไปมาค้าขายกับเจ้าในเรื่องเหล่านี้ 22 พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบาและเมืองราอามาห์ก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาเครื่องเทศชนิดดีๆทั้งสิ้นและเพชรพลอยทุกชนิด และทองคำมาแลกเปลี่ยนกับเจ้า 23 เมืองฮาราน คานเนห์และเอเดน พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบา อัซซุร และคิลมาดก็ค้าขายกับเจ้า 24 เมืองเหล่านี้ทำการค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่องแต่งกายอย่างดีพิเศษ เสื้อสีฟ้าและเสื้อปัก และพรหมทำด้วยด้ายสีต่างๆมัดไว้แน่นด้วยด้ายพัน 25 กำปันทันทั้งหลายของเมืองทาร์ซิชบรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงบริบูรณ์และรุ่งโรจน์อย่างมากในท้องทะเล 26 ฝีกรรเชียงของเจ้านำเจ้าออกไป

ที่ในทะเลลึก ลมตะวันออกทำให้เจ้าอับปางในท้องทะเล 27 ทรัพย์สินของเจ้า ของชายของเจ้า สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนของเจ้า ช่างไม้ประจำของเจ้า ผู้ค้าสินค้าของเจ้า นักรบทั้งสิ้นของเจ้าผู้อยู่ในเจ้าพร้อมกับพรรคพวกทั้งสิ้นของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า จะจมลงในท้องทะเลในวันลมจมของเจ้า 28 แผ่นดินจะสิ้นสะท้านเมื่อได้ยินเสียงโวยวายของต้นหนของเจ้า 29 บรรดาผู้ที่ถือกรรเชียง พวกลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่งทะเลจะลงมาจากเรือของเขา มายืนอยู่บนฝั่ง 30 และจะพิลาปร่ำไห้เพราะเจ้า และจะร้องไห้หนักหนา เขาจะเหวี่ยงฝุ่นขึ้นศีรษะของเขา และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่กองขี้เถ้า 31 เขาจะโกนผมเพราะเจ้า และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ เขาจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจอันขมขื่นกับไว้ทุกข์หนัก 32 ในการพิลาปร่ำไห้นั้น เขาจะเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อเจ้าและได้ร้องทุกข์เพื่อเจ้าว่า □ มีเมืองใดหรือที่ถูกทำลายเหมือนเมือง ไทระ ในท่ามกลางทะเล 33 เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลก็กระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ เจ้าได้กระทำให้บรรดากษัตริย์แห่งโลกมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า 34 ในเมื่อเจ้าอับปางเสียด้วยทะเลในห้วงน้ำลึก สินค้าของเจ้าและพรรคพวกทั้งหลายของเจ้าจะได้จมลงพร้อมกับเจ้า 35 พวกชาวเกาะต่างๆ ทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพราะเจ้า กษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขาจะเกรงกลัวยิ่งนัก สிพระพักตร์ของพระองค์ก็ดูวิตกกังวล 36 พ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายจะเขี่ยหยันเจ้า เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดผวา และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์ □ □

28

การตีเตียนเจ้าเมืองไทระ

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทระว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะใจของเจ้าผยองขึ้นและเจ้าได้กล่าวว่า □ข้าเป็นพระเจ้า ชำนั่งอยู่ในที่นั่งแห่งพระเจ้าในท้องทะเล□ แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า แม้เจ้าจะยึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า 3 ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้ 4 เจ้าหาทรัพย์สมบัติมาสำหรับตน โดยสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า และได้รวบรวมทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า 5 ด้วยสติปัญญายิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้ทวีทรัพย์สมบัติของเจ้าขึ้น และจิตใจของเจ้าก็ผยองขึ้นในทรัพย์สมบัติของเจ้า 6 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้ายึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า 7 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำคนต่างด้าวมาสู่เจ้าเป็นชนชาติที่ทารุณ ในบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายจะซัดดาบออกต่อสู้กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า และเขาจะกระทำให้ความฉลาดปราดเปรื่องของเจ้าเป็นมลทิน 8 เขาทั้งหลายจะดันเจ้าลงไปในปากแดนคนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในท้องทะเล 9 เจ้ายังจะกล่าวอีกหรือ ว่า □ข้าเป็นพระเจ้า□ ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของคนที่ฆ่าเจ้า 10 เจ้าจะตายอย่างคนที่มิได้เข้าสู่หนัดตาย โดยมีของคนต่างด้าว เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส□ 11 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 12 □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อกษัตริย์เมืองไทระ และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ 13 เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื่อของเจ้า คือทับทิม นุชราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความ

เขี้ยวชายแห่งรามาณาและปีของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา 14 เจ้าเป็นครูผู้พิพากษาที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบรูซัทธ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง 15 เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า 16 ในความอดมสมบูรณ์แห่งการคำของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทารุณ เจ้ากระทำบาป ดังนั้น โอ ครูผู้พิพากษ้อยู่ เราจะขับเจ้าออกไปจากภูเขาแห่งพระเจ้าดุจสิ่งมลทิน และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง 17 จิตใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราจะเหวี่ยงเจ้าลงที่ดิน เราจะตีแผ่เจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลายเพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะเพลินอยู่ที่เจ้า 18 เจ้ากระทำให้สถานบรูซัทธ์ของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า ในการคำอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟจะเผาผลาญเจ้า เราจะกระทำให้เจ้าเป็นถิ่นฐานไปบนแผ่นดินโลกท่ามกลางสายตาของคนทั้งปวงที่มองดูเจ้าอยู่ 19 บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาจะตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าจะสิ้นสูญลงอย่างน่าครั้นคร้าม และจะไม่มีใครดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์□

การพิพากษาลงโทษเมืองไซดอน

20 พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 21 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าต่อสุไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น 22 และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ ไซดอนเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะสำแดงสง่าราศีของเราท่ามกลางเจ้า และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสำแดงความบรูซัทธ์ของเราในเมืองนั้น 23 เพราะเราจะส่งโรคระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ล้มลงด้วยดาบที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกด้าน แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ 24 และส่วนวงศวานอิสราเอลนั้น จะไม่มีหนามยอกที่ทิ่มแทง หรือมีหนามใหญ่มาขอกอีก ท่ามกลางคนทั้งปวงซึ่งได้เคยกระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่น แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

พระเจ้าจะทรงรวบรวมวงศวานอิสราเอล

25 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะรวบรวมวงศวานอิสราเอลจากชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางนั้น และเมื่อเราจะสำแดงความบรูซัทธ์ของเราท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา 26 และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลอดภัย เออ เราจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนองุ่น เมื่อเรากระทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งหลายที่อยู่รอบเขา ผู้ได้กระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย□

29

ทรงสัญญาว่าจะพิพากษาลงโทษอียิปต์

1 เมื่อวันทีสิบสองเดือนสิบในปีทีสิบ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสุฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโทษกษัตริย์

ตรีษัและอียิปต์ทั้งสิ้น³ พุดไปเกิดและกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นพญานาคหิมานอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า ๐แม่น้ำของข้าก็เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นเพื่อตัวของข้าเอง ๐⁴ เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และจะกระทำให้ปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเบ็ดลีดของเจ้า และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเบ็ดลีดของเจ้า⁵ เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะไม่มีใครรวบรวมและฝังเจ้าไว้ เราได้มอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่าดินและของนกในอากาศ⁶ แล้วคนที่อยู่ในอียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าเป็นไม้เท้าอ้อของวงศ์วานอิสราเอล⁷ เมื่อเขาเอามือจับเจ้า เจ้าก็หัก และบาดบ่าของเขาคือทุกคน และเมื่อเขาพิงเจ้า เจ้าก็โค่น และกระทำให้บันเอวของเขาทุกคนสิ้นหมด⁸ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย⁹ แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเขาทั้งหลายจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้กล่าวว่า ๐แม่น้ำเป็นของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา ๐¹⁰ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะต่อสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และรกร้างอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่หอคอยแห่งสิเอเนไกล ไปจนถึงพรมแดนเอริโอเปีย¹¹ จะไม่มีเท้ามนุษย์ข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีตีนสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบบปี¹² และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้างนั้น และหัวเมืองของมันจะรกร้างอยู่สี่สิบบปีท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ¹³ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อสิ้นสี่สิบบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขากระจัดกระจายไปอยู่ด้วยนั้น¹⁴ และเราจะให้อียิปต์กลับสู่สภาพเดิม และนำเขากลับมายังแผ่นดินปัทโรส ซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นราชอาณาจักรต่ำต้อยที่นั่น¹⁵ จะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาราชาอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่เคยยกตนขึ้นเหนือประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เพราะเราจะทำให้เขาเป็นราชอาณาจักรเล็กจนไม่สามารถจะปกครองประชาชาติอื่นได้¹⁶ และจะไม่มีที่วางใจของวงศ์วานอิสราเอลอีก อันทำให้สำนึกถึงความชั่วช้าของเขาเมื่อหันไปพึ่งพาอียิปต์นี้ แล้วเขาจะทราบว่าเราคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ๐¹⁷ ต่อมาเมื่อวันทีหนึ่ง เดือนทีหนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ๐บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เนมุดคนเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้ให้กองทัพมาสู้รบกับเมืองไทระอย่างหนัก จนศิระหะทุกศิระหะล้าน และบ่าทุกบ่าก็ถลอก ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้ทำอะไรไปจากไทระอันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น¹⁹ เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเณมุดคนเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเอาคนเป็นอันมากของเขาไปและริบข้าวของไป และปล้นเอาไปเป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน²⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ให้ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำเพื่อเรา²¹ ในวันนั้นเราจะกระทำให้มีเขางอกขึ้นมาที่วงศ์วานอิสราเอล และเราจะให้เจ้าอ้าปากพูดท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วเขาจะทราบ ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ๐

วันแห่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงลงโทษอียิปต์

1 พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงพิลาปร่ำไรเถิดว่า ปอนิจจาหนอวันนั้น 3 เพราะวันนั้น โกลัสเข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโฮวาห์โกลัสเข้ามา จะเป็นวันมีเมฆ เป็นเวลาที่กำหนดของประชาชาติ 4 ดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเอธิโอเปีย เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขาจะเอาคนเป็นอันมากของประเทศนั้น ไปเสีย และรากฐานของเมืองนั้นก็จะถูกทำลายลง 5 เอธิโอเปีย และพุด และลูด และคนที่ปะปนกันทั้งปวง และลิเบีย และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่ในส่วนินบาตจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วยดาบ 6 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้เหล่านั้นที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มจม และอาณาพอันผยองของมันจะลงมา และจากหอคอยแห่งสิเอเน เขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยดาบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 7 และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า 8 และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ช่วยทั้งหมดของมันก็ทำลายแล้ว 9 และในวันนั้นทูตจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คนเอธิโอเปียที่เดินเล่ออยู่นั้นครั้นคร้าม ความแสนระทมจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวันกำหนดของอียิปต์ เพราะดุเถิด วันนั้นมาถึงจริงๆ 10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์สิ้นสุดลง ด้วยมือของเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน 11 ตัวทำนพร้อมกับชนชาติของท่านคือชนชาติที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ จะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น และเขาจะชักดาบออกต่ออียิปต์ กระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยคนที่ถูกฆ่า 12 และเราจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป เราจะขายแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะกระทำให้แผ่นดินและสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินนั้นร้างเปล่าโดยมือของคนต่างดาว เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งวานมาแล้ว 13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะทำลายรูปเคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรที่ในเมืองโนฟสิ้นสุดลง และจะไม่มีจ้าวจากแผ่นดินอียิปต์อีก ดังนั้นเราจะใส่ความยาเกรงไว้ในแผ่นดินอียิปต์ 14 เราจะกระทำให้ปโทโรสเป็นทีรกร้าง และจะวางเพลิงในไซอัน และจะกระทำการพิพากษาเมืองโน 15 เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเมืองสินซึ่งเป็นชุมกำลังของอียิปต์ และจะตัดเหล่าฝูงชนออกเสียจากเมืองโน 16 และเราจะวางเพลิงในอียิปต์ เมืองสินจะอยู่ในมหันตทุกข์ เมืองโนจะแตกและเมืองโนฟจะมีปรัภษณ์ในเวลากลางวัน 17 ชายฉกรรจ์ของเมืองอาเวนและเมืองพิเบเสทจะล้มลงด้วยดาบ และเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย 18 ที่เมืองทาปานเฮสกลางวันจะมืดเมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์ และอาณาพอันผยองของมันจะสิ้นสุดลง จะมีเมฆมาคลุมเมืองนั้นไว้และเหล่าริดาของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย 19 เราจะกระทำการพิพากษาลงโทษอียิปต์ตั้งนี้แหละ แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

พระเจ้าทรงช่วยบาบิโลนและสู้กับอียิปต์

20 ต่อมาเมื่อวันทีเจ็ด เดือนทีหนึ่ง ในปีทีสิบเอ็ด พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 21 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้แขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์หัก และดุเถิด ไม่มีผู้ใดพันแขนให้ ไม่มีผู้ใดเอาผ้ามาพันแขนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อให้เข้มแข็งทีจะถือดาบได้อีก 22 เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดุเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนทีหักแล้ววันนั้น เราจะกระทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา 23 เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจ่ายเขาไปตามประเทศต่างๆ 24 และเราจะเสริมกำลังแขน

ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือให้ แต่เราจะหักแขนของฟาโรห์ และเราจะคร่ำครวญต่อหน้าท่านอย่างคนถูกบาดเจ็บเจียนจะตาย ²⁵ เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แต่แขนของฟาโรห์จะตก แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านจะยื่นมันออกต่อผู้แผ่นดินอียิปต์ ²⁶ และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจ่ายเข้าไปตามประเทศต่างๆ แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

31

คำพยากรณ์กล่าวโทษฟาโรห์ เปรียบเสมือนปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

¹ และอยู่มา เมื่อวันที่หนึ่งเดือนที่สาม ในปีที่สิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และแก่หมู่คนของท่านว่า ในความเป็นใหญ่เป็นโตของท่านนั้น ท่านเหมือนผู้ใด ³ ดูเถิด คนอัสซีเรียเปรียบได้กับไม้สนสีดาร์ในเลบานอน มีกิ่งงามและมีใบร่มและสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ ⁴ สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกทำให้มันงอกสูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกนั้น ไหลรอบที่ที่ปลูกมันไว้ และก่อให้เกิดสายน้ำเล็กๆ จากแม่น้ำลึกแยกออกไปทั่วต้นไม้อื่นทั้งในทุ่งนั้น ⁵ ดังนั้นมันจึงสูงเหนือต้นไม้ในป่าทั้งหลาย กิ่งไม้ก็แตกใหญ่และก้านก็ยาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก ⁶ นกในอากาศทั้งสิ้นได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้นแตกลูกออกมาอยู่ใต้ก้าน ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ร่มของมัน ⁷ มันก็งดงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมัน ด้วยความยาวแห่งก้านของมัน เพราะรากของมันหยั่งลึกลงไปยังน้ำอุดม ⁸ ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้าก็ชอบมันไว้ไม่ได้ ต้นสนสามใบก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมัน ต้นเกาลัดก็ไม่เปรียบปานกิ่งของมัน ไม่มีไม้ต้นใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมัน ⁹ เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมัน ต้นไม้อื่นทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อิจฉามัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า ¹⁰ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่ามันสูงและชวยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบและจิตใจของมันก็เยอหิ่งเพราะความสูงของมัน ¹¹ เราจึงมอบมันไว้ในมือของผู้หนึ่งที่ทรงอำนาจในบรรดาประชาชาติ ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้ไล่มันออกเพราะความชั่วร้ายของมัน ¹² คนต่างดาว คือชนชาติที่นำกลัวในบรรดาประชาชาติ ได้โค่นมันลงและทิ้งไว้ กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทั้งสิ้น และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลาราททั้งสิ้นของแผ่นดินนั้น และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจากร่มเงาของมันและทิ้งมันไว้ ¹³ นกในอากาศทั้งสิ้นจะอาศัยอยู่บนสิ่งปรักหักพังของมัน และสัตว์ป่าทุ่งทั้งปวงจะอยู่บนก้านของมัน ¹⁴ ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำจะไม่งอกขึ้นสูงนัก หรือชวยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่ดูดน้ำขึ้นสูงอย่างนั้นได้ เพราะว่ามันทั้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาลท่ามกลางบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับผู้ที่ไต่ลงไปยังปากแดนคนตาย ¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันที่มันลงไปยังแดนคนตาย เรากระทำให้บาดาลคลุมตัวไว้ทุกขให้มัน และยับยั้งแม่น้ำของมันไว้ และน้ำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง เราคลุมเลบานอนไว้ให้กลุ่มอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุ่งนาทั้งสิ้นจะสลบเพราะมัน ¹⁶ เรากระทำให้ประชาชาติสิ้นเสียดินด้วยเสียงที่มันล้ม เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปที่นรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน และต้นไม้ทั้งสิ้นในเอเดน ต้นไม้ที่คัดเลือกแล้วและต้นไม้ที่ดีที่สุดของเลบานอน ต้นไม้ทุกต้นที่

‘ดื่มน้ำจะได้รับความเส้าโลมที่ในโลกบาดาล 17 ประชาชาติเหล่านี้จะลงไปยังนรกกับเขาด้วย ไปอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เอ คือบรรดาผู้ที่เหมือนแขนของเขา ที่อยู่ได้ร่มของเขาท่ามกลางประชาชาติ 18 ดังนี้ เจ้าเหมือนผู้ใดในเรื่องสง่าราศีและความเป็นใหญ่ท่ามกลางต้นไม้แห่งเอเดน เจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับต้นไม้แห่งเอเดนไปยังโลกบาดาล เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางผู้ที่มิได้เข้าสุหนัต พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นี่คือฟาโรห์และบรรดาหมูนิกรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้□

32

บทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์

1 ต่อมาเมื่อวันหนึ่ง เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้ท่านฟังดังนี้ว่า ท่านเหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ แต่ท่านเป็นเหมือนปลาฉลามในทะเลทั้งหลาย ท่านแผ่นอกมาในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน เอาเท้าของท่านกวนน้ำและกระทำแม่น้ำของมันเป็นโคลนกันไป 3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกางข่ายของเราคลุมท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาเหล่านั้นจะลากท่านขึ้นมาด้วยอวนของเรา 4 และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะฟัดท่านลงบนพื้นทุ่ง และจะกระทำให้นักทั้งสิ้น ในอากาศมาจับอยู่บนท่าน และเราจะให้สัตว์ทั่วทั้งโลกได้อิมหนาด้วยตัวท่าน 5 เราจะเอาเนื้อของท่านเกลี้ยไว้บนภูเขา และถมหุบเขาด้วยศพของท่าน 6 เราจะให้แผ่นดินถึงแม่ภูเขาชุ่มชื้นด้วยเลือดกำลังไหลของท่าน และห้วยจะเต็มไปด้วยท่าน 7 เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ และกระทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง 8 แสงสุกใสทั้งสิ้นแห่งสวรรค์นั้นเราจะกระทำให้มืดอวสาน และวางความมืดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 9 เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชาติในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น เราจะกระทำให้จิตใจของชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากลำบาก 10 เออ เมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าเขาทั้งหลาย เราจะกระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากแลแต่สิ่งของท่าน และกษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะสะทกสะท้านเพราะท่าน ในวันที่ท่านล้มลงนั้น เขาทั้งหลายจะตัวสั่นทุกขณะจิตทั่วกันเพราะห้วงชีวิตของตนเอง 11 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาเหนือท่าน 12 เราจะทำให้หมูนิกรของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้มีกำลัง ทุกคนก็ล้วนเป็นที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ เขาจะนำความทะเยอทะยานของอียิปต์ให้มาถึงที่สิ้นสุด และหมูนิกรทั้งสิ้นของมันจะพินาศ 13 เราจะทำลายสัตว์ของเมืองนั้นทั้งสิ้น จากข้างน้ำมากหลายและไม่มีเท้ามนุษย์คนใดกระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีก กีบสัตว์ก็จักไม่กระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีกเช่นกัน 14 แล้วเราจะทำให้น้ำของเขาทั้งหลายลึก และกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายของเขาไหลไปเหมือนน้ำมันไหล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ 15 เมื่อเรากระทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่งที่เคยอุดมสมบูรณ์ เมื่อเราฟาดฟันคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ 16 นี่เป็นบทคร่ำครวญที่จะร้องคร่ำครวญ เหล่าริดาแห่งประชาชาติจะร้องบทนั้น เขาจะร้องเรื่องอียิปต์และหมูนิกรของอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

บทคร่ำครวญเรื่องหมูนิกรอียิปต์

17 ต่อมาเมื่อวันที่สิบห้า เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 18 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพิลาปร่ำไว้เพื่อคนเป็นอันมากของอียิปต์ และจงส่งเขาลงไป ทั้งตัวเขาและเหล่าริดาแห่งประชาชาติที่โอ้อ่า ไปยังโลกบาดาล ไปยังบรรดาคนเหล่านั้นที่ไปยังปากแดนคนตายแล้ว 19 ในเรื่องความงาม ท่านงามล้ากว่าผู้ใดหรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด 20 เขาทั้งหลายจะล้มลงกลางบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้แล้ว จงลากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเขา 21 เหล่าชายฉกรรจ์ในบรรดาผู้ที่แก่วัยจะพูดเรื่องของเขากับผู้ช่วยของเขาจากกลางนรกว่า ข้าได้ลงมาแล้ว เขานอนอยู่ คือคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ 22 อัสซุรก็อยู่ที่นั่นรวมทั้งคณะมีหลุมศพอยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้มลงด้วยดาบ 23 ที่ฝังศพของคนเหล่านี้อยู่ที่แดนมรณาสวนที่ไกลที่สุด และคณะของเธอก็อยู่รอบหลุมฝังศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า ล้มลงด้วยดาบ เป็นพวกที่ทำให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น 24 เอลามก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นก็อยู่รอบหลุมศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า และล้มลงด้วยดาบ ผู้ลงไปสู่โลกบาดาลโดยไม่เข้าสู่หนัด เป็นพวกที่ทำให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ที่ยังไปปากแดนคนตาย 25 เขาได้ทำทำให้เอนอนในหมู่มนุษย์ที่ถูกฆ่าพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ มีหลุมศพอยู่รอบตัว เป็นผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะว่าเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ที่ยังไปปากแดนคนตาย เขามีที่อยู่ในหมู่มนุษย์ที่ถูกฆ่า 26 เมเซคกับบูบัลก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ หลุมศพของเธอทั้งสองอยู่รอบเขา เป็นผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะว่าเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น 27 เขาทั้งหลายจะไม่ได้นอนอยู่กับผู้แก่วัยในจำพวกที่ ไม่ได้เข้าสู่หนัดที่ได้ล้มลงไปยังนรกพร้อมกับยูโรปกรณ์ของเขา ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ใต้ศีรษะของเขา และความชั่วช้าก็อยู่บนกระดูกของเขา เพราะว่าเขาให้ผู้แก่วัยครั่นคร้ามอยู่ในแผ่นดินของคนเป็น 28 ดังนั้นท่านจะต้องถูกหักในหมู่มนุษย์ที่ ไม่ได้เข้าสู่หนัด และนอนอยู่กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ 29 เอโดมก็อยู่ที่นั่น คือบรรดาภคินีและบรรดาเจ้านายทั้งหลายของเธอ แม้ว่าเขาทั้งหลายมีอานภาพ เขายังถูกนำมาวางไว้กับบรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เขาจะนอนอยู่กับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด กับบรรดาคนที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย 30 เจ้านายจากทิศเหนือก็อยู่ที่นั่นอยู่กันหมด คนไซดอนทั้งหมด ผู้ที่ยังไปด้วยความอายพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่า เพราะเหตุความครั่นคร้ามทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำขึ้นด้วยกำลังของเขา เขาจะนอนอยู่กับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ และทนรับความอับอายขายหน้ากับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย 31 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เมื่อฟาโรห์เห็นพวกเหล่านั้นแล้ว ท่านก็จะเบาใจในเรื่องหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่าน ฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่านถูกฆ่าด้วยดาบ 32 เพราะเราได้ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น เพราะฉะนั้นเขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่เหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ □

33

หน้าที่ของยามเฝ้าจิตวิญญาณ คือจงตักเตือนคนชั่ว

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดิน และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เป็นยาม 3 และถ้าเขาเห็นดาบมาเหนือแผ่นดินจึงเป่าแตรและตักเตือนประชาชน 4 เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน และดาบนั้นก็มาพาเอาคนนั้น ไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั้นเอง 5 คือเขาได้ยินเสียงแตร แต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั้นเอง ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงตักเตือนแล้วเขาจะได้ช่วยชีวิตของตนเองให้รอดพ้น 6 แต่ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วและไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงตักเตือน และดาบก็มาพาคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของยาม 7 ฉะนั้นแหละ เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงให้คำตักเตือนของเราแก่ประชาชน 8 ถ้าเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่ แต่เจ้าก็มีได้กล่าวคำตักเตือนให้คนชั่วกลับจากทางของเขา คนชื่อนั้นจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า 9 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วให้หันกลับจากทางของเขาแล้ว แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอดพ้นแล้ว 10 เจ้า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล พวกเจ้าเคยกล่าวดังนี้ว่า การละเมิดและความบาปทั้งหลายของเราอยู่เหนือเรา เราก็ค่อยๆอดวายไปเพราะสิ่งเหล่านี้ เราจะต้องดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร 11 จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนชั่ว แต่พอใจในการที่คนชั่วหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ขอมตายทำไม 12 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาละเมิด ส่วนความชั่วของคนชื่อนั้นจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความชั่วของเขา และคนชอบธรรมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขากระทำความบาป 13 แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชอบธรรมว่า เขาจะมีชีวิตอยู่แน่ ถ้าเขายังวางใจในความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่วช้า การกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมของเขาข่มไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย แต่เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้าซึ่งเขาได้กระทำไว้ 14 อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชั่วว่า เขาจะต้องตายแน่ ถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา มากกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม 15 ถ้าคนชั่วได้คืนของประกัน ขโมยอะไรของเขามาก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎหมายแห่งชีวิต ไม่กระทำความชั่วช้าเลย เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่ เขาไม่ต้องตาย 16 บาปซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำนามกล่าวโทษเขา เขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตแน่ 17 แต่ชนชาติของเจ้ายังกล่าวว่า วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม ในเมื่อวิธีการของเขาเองไม่ยุติธรรม 18 เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้านั้น 19 แต่ถ้าคนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขาและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนั้น 20 เจ้ายังกล่าวว่า วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน 21 และอยู่มา เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบ ในปีที่สิบสอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ชายคนหนึ่งหนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า เมืองนั้นแตกเสียแล้ว 22 ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเปิดปากของข้าพเจ้าทันเวลาที่ชายคนนั้นมาถึงในตอนเช้า ดังนั้น

ปากของข้าพเจ้าจึงเปิดออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปต่อไป ²³ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ²⁴ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ร้างเปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า □อับราฮัมเป็นแต่ชายคนเดียว และยังถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเราหลายคนด้วยกัน คงต้องประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เรา□ ²⁵ เพราะฉะนั้น จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้ารับประทานเนื้อพร้อมเลือด เจ้าเหยยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพของเจ้าและทำให้โลहितตก แล้วเจ้ายังจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ อีกหรือ ²⁶ เจ้ายืนอยู่ด้วยดาบของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน แล้วเจ้าจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ ²⁷ จึงกล่าวเช่นนี้แก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด บรรดาคนที่อยู่ในที่ร้างเปล่าจะต้องล้มลงด้วยดาบ และคนที่อยู่ที่พื้นทุ่ง เราจะมอบให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า และบรรดาคนเหล่านั้นที่อยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด ²⁸ และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด และความหยิงผยองในอาณาภพของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน ²⁹ แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียน ทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น ³⁰ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าข้างกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน พูดต่อกันและกันกับพี่น้องของตนว่า □มาเถิด มาฟังเสียงพระวจนะซึ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์□

ประชาชนประพฤติดอย่างคนหน้าซื่อใจคด

³¹ และเข้ามาหาเจ้าอย่างที่เขาตลาดมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชาชนของเรา เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงความรักมากด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลภของเขา ³² และ ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่เขา มีเสียงไพเราะและเล่นดนตรีเก่ง เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม ³³ และเมื่อการเช่นนี้เป็นมา (ดูเถิด ก็จะมา□ เขาทั้งหลายจะทราบว่ามีผู้พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา□

34

คำตักเตือนสำหรับพวกผู้พยากรณ์ที่รักเงิน

¹ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า ² บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะตั้งนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะข้อมเลี้ยงแกะมิใช่หรือ ³ เจ้ารับประทานไขมัน เจ้าคลุมกายของเจ้าด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ่อนๆ แต่เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่ ⁴ ตัวที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตัวที่กระดุกหักเจ้าก็ได้พันผ้า ตัวที่ถูกขับไล่ออกไปเจ้าก็ได้ไปตามกลับมา ตัวที่หายไปเจ้าก็ได้เสาะหา และเจ้าได้ปกครองเขาด้วยการบังคับและด้วยการขมขี้เบียดเบียน ⁵ ดังนั้นมันจึงกระจัดกระจายไปหมด เพราะว่า ไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจายไป มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง ⁶ แกะของเราก็กินเข้าไปตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เออ แกะของเราก็กินกระจายไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเที่ยวค้น ไม่มีใครเสาะหามัน ⁷ เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ

และแกะของเรากลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเพราะผู้เลี้ยงแกะของเราไม่เที่ยวค้นหาแกะของเรา แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวเอง และไม่ได้เลี้ยงแกะของเรา⁹ เพราะฉะนั้น โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์¹⁰ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาแกะของเราจากมือของเขา และให้เขาขับขังการเลี้ยงแกะของเขา ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเขา เพื่อมิให้แกะเป็นอาหารของเขา

อาณาจักรของดาวิดจะตั้งขึ้นเหนืออิสราเอลในอนาคต

11 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราคือเราเองจะค้นหาแกะของเรา และจะเที่ยวหามัน¹² ดึงผู้เลี้ยงแกะที่ว้าเหวหาฝูงแกะในวันที่เขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เราจะเที่ยวหาแกะของเราตั้งนั้น และเราจะช่วยเขาให้พ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเขาได้กระจัดกระจาย ไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ¹³ เราจะนำเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ และจะนำเขามาไว้ในแผ่นดินของเขาเอง และเราจะเลี้ยงเขาบนภูเขาแห่งอิสราเอล ใกล้ห้วยทั้งหลายและในท้องถื่นทุกแห่งที่มีคนอาศัยในประเทศนั้น¹⁴ เราจะเลี้ยงเขาในลานหญ้าอย่างดี และคอกของเขาจะอยู่บนบรรดาภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ ที่นั้น เขาจะนอนลงในคอกที่ดี และเขาจะหากินอยู่บนลานหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล¹⁵ ตัวเราเองจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้เขาอนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ¹⁶ เราจะเที่ยวหาแกะที่หาย และเราจะนำแกะที่ถูกขับไล่ออกไปกลับมาอีก และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระดุกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย แต่ตัวที่อ้วนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยงเขาด้วยความยุติธรรม¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ เจ้าทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะของเราเอ๋ย ดูเถิด เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแกะผู้¹⁸ ที่จะหากินในลานหญ้าอย่างดีนั้นยังไม่พออีกหรือ เจ้าจึงต้องเอาเท้าเหยียบลานหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และดื่มน้ำจากแหล่งน้ำที่ลึกยังไม่พอหรือ จึงเอาเท้าของเจ้ากวนน้ำที่เหลืออยู่ให้ขุ่น¹⁹ แกะของเราจะต้องกินสิ่งที่เท้าของเจ้าย่ำ และดื่มสิ่งที่เท้าของเจ้าทำให้ขุ่นหรือ²⁰ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่เราตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรา คือเราเอง จะพิพากษาระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม²¹ เพราะเจ้าเอาสีข้างและปาดันและผลึกแกะตัวอ่อนเพลียด้วยเขาของเจ้า เจ้าทำให้เขากะจัดกระจายไปต่างถิ่น²² เราจึงจะช่วยฝูงแกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และเราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ²³ และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้เหนือเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลาย ท่านจะเลี้ยงเขาและจะเป็นผู้เลี้ยงของเขา²⁴ และเราคือพระเยโฮวาห์จะเป็นพระเจ้าของเขา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว²⁵ เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม้²⁶ และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆเนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่งพระพร²⁷ ต้นไม้ที่ในทุ่งจะบังเกิดผล และพืชพวงจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราหักคนแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้นจากมือของผู้ที่กักเขาให้เป็นทาส²⁸ เขาจะไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือสัตว์ป่าดิ้นก็จะไม่กินเขา และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ²⁹ และเราจะ

จัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แก่เขา เพื่อเขาจะไม่ถูกผลาญด้วยความอดอยากในแผ่นดินนั้นต่อไปอีก ไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ³⁰ และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา สกิดกับเขา และเขาคือวงศวานอิสราเอลเป็นประชาชนของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ³¹ เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็นแกะในลานหญ้าของเรา เจ้าทั้งหลายเป็นมนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

35

ภูเขาเสอีร์จะเป็นที่ร้างเปล่า

¹ พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า² □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่ภูเขาเสอีร์ และพยากรณ์ต่อมัน³ และกล่าวแก่มันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย เราต่อสู้กับเจ้า และเราจะเหยียดมือของเราต่อสู้เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ารกร้างที่สุด⁴ เราจะกระทำให้หัวเมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่รกร้าง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์⁵ เพราะเจ้าพยายามทอญเป็นนิตย์ และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอล ไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเขา ในเวลาที่ความชั่วช้าของเขาสิ้นสุดลง⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะไล่ตามเจ้า เพราะเจ้ามิได้เกลียดชังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้น โลหิตจึงจะไล่ตามเจ้าไป⁷ ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาเสอีร์รกร้างที่สุด และเราจะตัดผู้ที่ผ่านออกมาและผู้ที่กลับเข้าไปเสียจากมัน⁸ ภูเขาของเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเขาของเจ้า ตามหุบเขาของเจ้า และในห้วยทั้งสิ้นของเจ้า⁹ เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่รกร้างอยู่เป็นนิตย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์¹⁰ เพราะเจ้ากล่าวว่า □ประชาชาติทั้งสองนี้และประเทศทั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์□ ถึงแม้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นั่น¹¹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำต่อเจ้าตามความกริ้วและความอิจฉาของเจ้า ซึ่งเจ้าสำแดงเพราะความเกลียดชังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า เราจึงจะสำแดงตัวของเราในหมู่พวกเขาให้เขารู้จัก¹² และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ และทราบว่าเราได้ยื่นคำห่มประมาททั้งปวงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้พูดต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า □มันถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง มันถูกมอมไว้ให้เราเผาผลาญเสีย□¹³ ด้วยปากของเจ้า เจ้าแบ่งตัวเจ้าต่อสู่เรา และว่าเรามากหลาย เราได้ยินแล้ว¹⁴ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้นชื่นชมยินดี เราจะกระทำเจ้าให้รกร้างไป¹⁵ เจ้าได้ชื่นชมยินดีต่อมรดกแห่งวงศวานอิสราเอลเพราะมันเป็นที่รกร้างฉันใด เราจะกระทำแก่เจ้าฉันนั้น โอ ภูเขาเสอีร์เอ๋ย รวมทั้งเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เจ้าจะต้องเป็นที่รกร้าง แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์□

36

ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลจะกลับคืนให้เป็นอย่างเดิม

¹ □เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะศัตรูกล่าวขวัญถึงเจ้าว่า □อ้าหา แม้แต่ที่สูงโบราณเหล่านั้น ได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว□

3 เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเขากระทำให้เจ้ารกร้าง และกลืนเจ้าเสียทุกด้านเพื่อเจ้าจะได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลืออยู่นั้น และริมฝีปากของพวกช่างพูดก็เอาเรื่องของเจ้า ไปนิินทา เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงในหมู่ประชาชน 4 ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นจงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่ภูเขาและเนินเขา แม่น้ำและหุบเขา ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้าง และหัวเมืองที่ถูกละทิ้ง ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและเป็นที่ย่ำยีหนักแก่ประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆนั้น 5 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยความหวังเหินห่างอย่างเด็ดขาดของเรา เราพูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลืออยู่ และแก่เอโดมทั้งสิ้นผู้ที่มอมแผ่นดินของเราให้แก่ตนเอง ให้เป็นกรรมสิทธิ์ ด้วยความร่าเริงอย่างเต็มใจ และใจประมาทหมิ่นอย่างที่สุด เพื่อเขาจะได้ไล่คนแผ่นดินนั้นออกไป เพื่อจะได้ปล้นเอาไปเสีย 6 เพราะฉะนั้นจงกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และจงกล่าวแก่ภูเขาและเนินเขา แก่ห้วยและหุบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูก่อน เราพูดด้วยความหวังเหินห่างและความพิโรธของเรา เพราะเจ้าได้ทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ 7 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้านั้นจะทนรับความอับอายขายหน้า 8 โอ ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมา และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะไม่ช้าเจ้าจะได้อับอาย 9 เพราะ ดูก่อน เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกโยกและถูกหว่าน 10 และเราจะทวีคนให้แก่เจ้า คือบรรดาวงศวานอิสราเอลทั้งหมด หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถานที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ 11 เราจะทวีทั้งคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มขึ้นและมีลูกตก และเราจะกระทำให้เจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อน และจะเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ 12 เอ เราจะทำให้คนดำเนินบนเจ้า คืออิสราเอลประชาชนของเราด้วย และเขาทั้งหลายจะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และเจ้าจะเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่เอาลูกของเขาไปอีก 13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะคนกล่าวแก่เจ้าว่า ๏เจ้ากินคนและเจ้าได้เอาลูกของประชาชาติของเจ้าไป 14 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคน และจะไม่เอาลูกของเจ้าจากประชาชาติของเจ้าไปอีกเลย 15 เราจะไม่ให้เจ้าไต่ยีนคำประมาทหมิ่นของประชาชาติต่างๆอีก และเจ้าไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าของชนชาติทั้งหลายอีกเลย และไม่ต้องกระทำให้ประชาชาติของเจ้าสะดุดอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ ๏

อิสราเอลที่กระจัดกระจายไปแล้วจะกลับคืนมาและรับความรอด

16 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า 17 ๏บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อวงศวานอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน เขาก่อทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยวิถีและการกระทำของเขา ความประพฤติของเขาที่มีต่อหน้าเราก็เหมือนมลทินอันเกิดจากกระดูก 18 เพราะฉะนั้นเราจึงระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขาด้วยเรื่องโลหิตซึ่งเขาได้กระทำให้ตกบนแผ่นดิน ด้วยเรื่องรูปเคารพซึ่งเขากระทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน 19 เราจึงให้เขาก่อจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเขาถูกกระจายไปตามประเทศต่างๆ เราพิพากษาเขาตามวิถีและการกระทำของเขา 20 แต่เมื่อเขามายังบรรดาประชาชาติ เขาจะมาที่ไหนก็ตาม เขาได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งคนกล่าวขวัญถึงเขาว่า ๏คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์ 21 แต่เราจึงส่งสารนามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งวงศวานอิสราเอลได้ลบหลู่นามท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขา

ตกไปอยู่นั้น ²² เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสต
 ้งนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่เพราะ
 เห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น ²³ และ
 เราจะชำระให้นามที่ยิ่งใหญ่ของเราบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นนามที่ถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติ
 และซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางเขา และประชาชาติจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ องค์พระ
 ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้า
 ต่อตาเขาทั้งหลาย ²⁴ เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวม
 เจ้ามาจากทุกประเทศ และจะนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง ²⁵ เราจะเอาน้ำสะอาด
 พรหมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพ
 ทั้งหลายของเจ้า ²⁶ เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เรา
 จะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า ²⁷ และเราจะใส่วิญญาณ
 ของเราภายในเจ้า และจะทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสิน
 ของเราและกระทำตาม ²⁸ เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และ
 เจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า ²⁹ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทิน
 ทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกชั้วมา และจะกระทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้เจ้าเกิด
 การกันดารอาหารเลย ³⁰ เราจะกระทำให้ผลของต้นไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์ เพื่อเจ้าจะไม่
 ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะการกันดารอาหารท่ามกลางประชาชาติอีกเลย ³¹ แล
 ้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ชั่วของเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเจ้า
 ในสายตาของเจ้าเอง เพราะความชั่วช้าของเจ้าและเพราะการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียน
 ของเจ้า ³² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะเห็นแก่เจ้า ขอให้
 เจ้าทราบเสีย โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าด้วยเรื่องทางของเจ้าเถิด ³³
 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่เราชำระเจ้าให้หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของ
 เจ้านั้น เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ที่ทิ้งร้างจะได้สร้างขึ้นใหม่
³⁴ แผ่นดินที่รกร้างจะได้รับการไถแทนที่จะเป็นที่รกร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้ง
 หลายที่ผ่านมา ³⁵ และเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า □แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างกลายเป็นอย่าง
 สวนเอเดน หัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างและปรักหักพัง เดียวนี้ก็มิกำแพงล้อมรอบ
 และมีคนอาศัย□ ³⁶ แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆ เจ้าจะทราบว่าเป็นเรา พระเยโฮวาห์ ได้
 สร้างที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์ ได้ล้นวาจา
 ไว้แล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น ³⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้วงศ์วาน
 อิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ ³⁸ ฝูงแพะแกะอัน
 บริสุทธิ์ และฝูงแพะแกะที่เขรธาเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของเธอเป็นอย่างไร เมือง
 ที่ถูกทิ้งร้างจะเต็มไปด้วยฝูงคนอย่างนั้น แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์□

37

หว่างเขาที่มีกระดูกแห้ง

¹ พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมา
 ด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ และวางข้าพเจ้าไว้ที่กลางหว่างเขา มีกระดูกเต็ม ไป
 หมด ² พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปเที่ยวในหมู่กระดูกเหล่านั้น ดูเถิด มีกระดูกที่หว่างเขานั้น
 มากมายเหลือเกิน และดูเถิด เป็นกระดูกแห้งทีเดียว ³ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □บุ
 ตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ไหม□ และข้าพเจ้าทูลตอบว่า □โอ องค์พระผู้

เป็นเจ้าของพระเจ้าเจ้าข้า พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว⁴ พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า องค์พยากรณ์ต่อกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่มันว่า โอ กระดูกแห่งเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่กระดูกเหล่านี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต⁶ เราจะวางเส้นเอ็นไว้บนเจ้า และจะกระทำให้น้ำมันมาบนเจ้า และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจลมหายใจในเจ้าและเจ้าจะมีชีวิต และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเจ้าเยโฮวาห์⁷ ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง และดูเถิด เป็นเสียงกรุกกริก กระดูกเหล่านั้นก็เข้ามาหากันตามที่ของมัน⁸ และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นมีเอ็นบนมัน และเนื้อก็มาที่กระดูก และหนังก็มาหุ้มกระดูกไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า องค์พยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมทั้งสี่มาห้อยเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้ เพื่อให้เขามีชีวิต¹⁰ ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริง ๆ

ชนชาติอิสราเอลจะมีชีวิตอีก

¹¹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า องค์บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้ คือวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้น ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า องค์กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเราสิ้นไป เราได้ถูกตัดส่วนของเร่ออกเสีย¹² เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล¹³ โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่าเป็นพระเจ้าเยโฮวาห์ ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมศพของเจ้า¹⁴ และเราจะบรรจวิญญาณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเจ้าเยโฮวาห์ได้สิ้นจากแล้ว และเราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

ยูดาห์กับอิสราเอลจะรวมกันอีก

¹⁵ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า องค์บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า องค์สำหรับยูดาห์ และสำหรับชนอิสราเอลที่สังคัมกับยูดาห์¹⁶ องค์เอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า องค์สำหรับโยเซฟ ไม้ของเอฟราอิม และวงศวานอิสราเอลทั้งสิ้นที่สังคัมกับโยเซฟ¹⁷ เอาไม้ทั้งสองมารวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้อันเดียวในมือของเจ้า¹⁸ และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า ท่านจะไม่สำแดงให้เราทราบหรือว่า ไม้นี้หมายความว่าอะไร¹⁹ จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเอาไม้ของโยเซฟ ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และตระกูลอิสราเอลที่สังคัมกับเขา และเราจะเอาไม้ของยูดาห์มารวมเข้าด้วย และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา²⁰ และไม้ซึ่งเจ้าเขียนไว้ นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา²¹ แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง²² และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป²³ เขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา หรือ

อด้วยการละเมิดใดๆของเขาต่อไปอีก แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาที่อาศัยซึ่งเขากระทำบาปนั้น และจะชำระเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา 24 ดาวিদผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม 25 เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิตย์ 26 เราจะกระทำพันธสัญญาสันติภาพกับเขา จะเป็นพันธสัญญาในรันดรแก่เขา และเราจะตั้งเขาไว้และให้เขาทวีขึ้น และเราจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์ 27 พลับพลาของเราจะอยู่กับเขา เออ เราจะเป็พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา 28 แล้วประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์กระทำให้อิสราเอลเป็นสุทธิพิเศษชาติ ในเมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์

38

โกกและมาโกกจะมาสู้รบกับอิสราเอล

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 2 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู่โกกแห่งแผ่นดินมาโกก เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูบัล และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา 3 จงกล่าววว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ กอกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูบัล 4 เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบ็ดเกี่ยววาทกรรมโกรธของเจ้า และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สวมเครื่องรบครบทุกคน เป็นกองทัพใหญ่ มีตั้งและโล่ ถือดาบทุกคน 5 เยอร์เซีย เออีโอเปีย และพุดอยู่กับเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก 6 โกเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา วงศวานโทการมาจากส่วนเหนือสุด พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของเขา มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า 7 เจ้าและบรรดากองทัพซึ่งประชุมอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ และจงเป็นยามเฝ้าเขาทั้งหลาย 8 เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกตัว ในปีหลังๆเจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาบ เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวบรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติอยู่ที่บนภูเขาอิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นที่ทิ้งร้างอยู่เนื่องนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมาจากชนชาติอื่นๆ บัดนี้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วทั้งสิ้น 9 เจ้าจะรุกออกไป มาเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า 10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในเวลานั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว 11 และจะกล่าวว่า เราจะไม่ยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบท ไม่มีกำแพงล้อม เราจะโจมตีประชาชนที่สงบซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีดาล ไม่มีประตู 12 เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ คือเพื่อจะหั่นมือของเจ้ากลับมายังที่กร้างซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่ และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชาติที่ได้สัตว์ใช้งานและข้าวของ คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น 13 เขาและเดดานและบรรดาพ่อค้าแห่งทาร์ซิช และสิงโดหนุมทั้งหลาย ในเมืองนั้นจะกล่าวแก่เจ้าว่า ท่านมาเพื่อจะชิงข้าวของหรือ ท่านข่มขุมกองทัพเพื่อจะปล้น เพื่อจะขนเอาเงินและทองไป ขนเอาสัตว์และข้าวของไป เพื่อจะชิงของมากมายหรือ 14 เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวกับโกกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่นั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัย

อยู่อย่างปลอดภัยแล้ว เจ้าจะมีได้รู้หรือ ¹⁵ เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ทุกคนขึ้นมาเป็นกองทัพมหา เป็นกองทัพทรงกำลังยิ่งนัก ¹⁶ เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดินในกาลภายหลัง เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับแผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โอ โลกเอ๋ย ในเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา

พระเจ้าจะทรงชนะโลก

¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเป็นผู้นั้นหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้พูดถึงโดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอลผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา ¹⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แต่ต่อมาในเวลานั้นเมื่อโลกจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา ¹⁹ เพราะเราขอประกาศด้วยความหวังและด้วยความพิโรธตั้งเพลิงพลุ่งของเราว่า ในวันนั้นจะมีการสิ้นสะเทือนใหญ่ยิ่งในแผ่นดินอิสราเอล ²⁰ ปลาที่ทะเลและนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุ่งและบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานอยู่บนแผ่นดิน และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นพิภพจะสิ้นสะเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง และหน้าผาจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่ดิน ²¹ เราจะร้องถึงภูเขาทั้งหลายของเราเรียกตามมาต่อสู้กับโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพี่น้องของเขา ²² เราจะพิพากษาลงโทษเขาด้วยโรคระบาดและโลหิตตก เราจะให้ฝนตกอย่างน้ำไหลเชี่ยว ทั้งลูกเห็บและไฟ และไฟกำมะถันตกใส่เขาและกองทัพของเขาและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา ²³ ดังนั้นเราจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของเราและซำระตัวของเราให้บริสุทธิ์ และเราจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

39

สุสานของมาโกกจะอยู่ทั่วแผ่นดินอิสราเอล

¹ เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโลก และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด โอ โลกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูปัล ² เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแค่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนเหนือที่สุด และให้เจ้าเข้าไปต่อสู้เขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล ³ แล้วเราจะตีคัมภีร์ให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า ⁴ เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง ⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงบนพื้นทุ่ง เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว ⁶ เราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโกกและท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไร้กังวลตามเกาะต่างๆ และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ⁷ และเราจะกระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไมยอมให้อิสราเอลทำให้นามบริสุทธิ์ของเราหมองอีกต่อไป และประชาชาติจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล ⁸ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น คือวันนั้นซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้ ⁹ แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมืองอิสราเอลจะออกไป และจะเอาไฟสุมเครื่องอาวุธเผาเสียคือโลและตั้ง คัมภีร์และลูกธนู หอกยาวและหอกซัด และเขาจะเอาไฟสุมเป็น

เวลาเจ็ดปี ¹⁰ เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นต้องเอาหินมาจากทุ่งนาหรือตัดหินมาจากป่า เพราะเขาจะก่อไฟด้วยเครื่องอาวุธ และเขาทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ¹¹ ต่อมาในวันนั้น เราจะให้โกกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนเดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะปิดจมูกของคนเดินผ่านไปมา เพราะว่าโกกและหมีนิกรทั้งสิ้นของท่านจะถูกฝังไว้ที่นั่น เราจะเรียกกันว่า หุบเขาฮาโมนโกก ¹² วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะทำให้แผ่นดินนั้นสะอาด ¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย ในวันนั้นเมื่อเราสร้างสง่าราศีของเรา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติ เพราะการฝังศพนั้น ¹⁴ เขาทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปมาในแผ่นดินเรื่อยไป ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำแผ่นดินให้สะอาด เขาจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว ¹⁵ เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนเข้า เขาจะเอาเครื่องหมวยปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเขาไว้ในหุบเขาฮาโมนโกก ¹⁶ หัวเมืองหนึ่งชื่อ ฮาโมนาห์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะทำให้แผ่นดินสะอาดดังนี้แหละ ¹⁷ เจ้า บุตรแห่งมนูษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพูดกับนกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า จงชุมนุมและมาเถิด รวมกันมาจากทุกด้านมายังการเลี้ยงสักการบูชา ซึ่งเราถวายเพื่อเจ้า เป็นการเลี้ยงสักการบูชาใหญ่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดื่มโลหิต ¹⁸ เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แก่ลวกแล้ว และดื่มโลหิตของเจ้านายแห่งพิภพ ของแกะผู้ ของลูกแกะ และของแพะกับของวัวผู้ ทั้งสิ้นนี้เป็นสัตว์วันพีแห่งเมืองบาซัน ¹⁹ และเจ้าจะรับประทานไขมันเจ้านมอูนา และดื่มโลหิตจนเจ้าจะเมา การเลี้ยงสักการบูชาซึ่งเราได้ถวายเพื่อเจ้า ²⁰ และเจ้าจะอิมหน่าที่สำรับของเราด้วยเนื้อ และผู้ขับซี่ ทั้งเนื้อของผู้แก่ลวกแล้ว และของนักรบทุกชนิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ ²¹ และเราจะตั้งสง่าราศีของเราไว้ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และประชาชาติทั้งสิ้นจะเห็นการพิพากษาลูกโทษของเราซึ่งเราได้กระทำ และเห็นมือของเราซึ่งเราวางไว้บนเขาทั้งหลาย ²² ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ²³ และประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือวงศ์วานอิสราเอล ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะเหตุความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา และมอบเขาไว้ในมือพวกศัตรูของเขา เขาจึงล้มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน ²⁴ เราได้กระทำต่อความโสโครกและการละเมิดของเขาทั้งหลาย และเราซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาทั้งหลาย

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

²⁵ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะหวางแหวนนามบริสุทธิ์ของเรา ²⁶ เมื่อเขาทั้งหลายมาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดกระทำให้เขาหวาดกลัว เขาทั้งหลายจะทนรับความอับอายขายหน้าของเขา ทั้งการละเมิดซึ่งเขาทั้งหลายได้เคยประพฤติต่อเรา ²⁷ เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสร้างสง่าราศีของเราท่ามกลางเขาทั้งหลาย ท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก ²⁸ แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งในพวกเขา

เหลื่ออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอึกลย 29 และเรจจจะไม่ซุ่นหน้าของเราไว้จกเขาท้งหลายอึกลย เมือเราเทวัญญวมของเราเหินอวงศวันอิสราเอล องค้พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ□

40

ทูตสวรรค์ที่ถึอไม้วัด

1 เมือปีที่ยึสึบห้าที่เราได้ถึกกวาดไปเป็นเซลยนั้น ในตันปีเมือวันที่สิบของเดือน ในปีที่สิบสี่หลังจากที่เขาชนะกรงนั้น ในวันนั้นที่เดยวพระหัดธ้ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือซำฟเจ้าและทรงนำซำฟเจ้ามา 2 ในนึมิตแห่งพระเจ้าพระองค์ทรงนำซำฟเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอลและพระองค์ทรงวางซำฟเจ้าไว้บนภูเขาสูงมาก ซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง 3 เมือพระองค์ทรงนำซำฟเจ้ามา ณ ที่นั้น ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ปรากฏการณ์ของเขาคล้ายทองสัมฤทธิ์ มีเชือกป่านเส้นหนึ่งและไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ และท่านยืนอยู่ที่หอประตู 4 และชายผู้นั้นกล่าวแก่ซำฟเจ้าว่า ปบุตรแห่งมนษย์อ่อย จงมองดูด้วยตาเองเถิด และจงฟังด้วยหูของเจ้า และจงเอาใจใส่กับสิ่งท้งสิ้นที่เรจจะสำแดงให้แก่เจ้า เพราะวาท่านำเจ้ามาที่นี้ก็เพื่อจะสำแดงให้แก่เจ้า สิ่งท้งสิ้นที่เจ้าเหินนั้น จงประกาศแก่วงศวันอิสราเอล□

การวัดพระวิหารแห่งอนาคต

5 และดูเถิด มีกำแพงล้อมอยู่รอบบริเวณนอกของพระนิเวศ และในมือของชายผู้นั้นมีไม้วัดยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับศอกคึบ ดึงนั้นท่านจึงวัดความหนาของกำแพงได้หนึ่งไม้วัด และความสูงได้หนึ่งไม้วัด 6 แล้วท่านเข้าไปตามหอประตูซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออกขึ้น ไปตามบันได และวัดธรณีหอประตู ได้สิกลหนึ่ง ไม้วัดและอึกรณหนึ่ง ได้สิกลหนึ่ง ไม้วัด 7 และห้องยามยาวหนึ่ง ไม้วัด และกว้างหนึ่ง ไม้วัด และที่ว่างระหว่างห้องยามเหล่านั้นยาวห้าศอก และธรณีหอประตูที่อยู่ริมมุขที่หอประตูตอนปลายชั้นใน ได้หนึ่ง ไม้วัด 8 แล้วท่านก็วัดมขของหอประตูตอนปลายชั้นใน ได้หนึ่ง ไม้วัด 9 และท่านก็วัดมขของหอประตู ได้แปดศอก และเสามุขนั้นสองศอก และมุขของหอประตูอยู่ที่ตอนปลายซำงใน 10 แต่ละด้านของหอประตูตะวันออกมีห้องยามอยู่สามห้อง ห้องท้งสามมีขนาดเดยวกัน และเสาที่อยู่ท้งสองซำงก็มีขนาดเดยวกัน 11 แล้วท่านจึงวัดความกว้างช่องเปิดของทางเข้าหอประตู ได้สิบลศอก และความยาวของหอประตูสิบลศอก 12 หน้าห้องยามนั้นมีเครื่องกั้นด้านละหนึ่งศอก และห้องยามนั้นยาวด้านละหกศอก 13 แล้วท่านก็วัดหอประตูจากหลังคาของห้องยามห้องหนึ่ง ไปยังหลังคาของห้องยามอึกลห้องหนึ่ง ได้กว้างยึสึบห้าศอก จากทางเข้าหนึ่ง ไปยังอึกลทางเข้าหนึ่ง 14 และท่านทำเสาท้งหลาย ได้หกสิบลศอก และรอบหอประตูมีลาน ไปถึงเสา 15 วัดจากซำงหน้าหอประตูตรงทางเข้า ไปยังปลายมุขชั้นในของหอประตู ได้ห้าสิบลศอก 16 ตามหอประตูนั้น มีหน้าต่างรอบ ค่อยๆแคบเข้าไปซำงในท้งในเสาและในห้องยามและมุขก็มีหน้าต่างอยู่รอบซำงในเหมือนกัน ที่เสามีต้นเอ็นทพลัม 17 แล้วท่านนำซำฟเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และดูเถิด มีห้องหลายห้องและมีพื้นหินทำไว้รอบลาน มีห้องสามสิบลห้องหันหน้าเข้าหาพื้นหิน 18 และพื้นหินนั้นมืออยู่ตามด้านซำงทางเข้าหอประตู เท่ากับความยาวของหอประตู นี้เป็นพื้นหินตอนล่าง 19 แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประตูซำงล่าง ไปยังหน้าลานซำงใน ด้านนอกได้หนึ่งร้อยศอก อยู่ท้งทางตะวันออกและทางเหนือ 20 ส่วนหอประตูแห่งลานนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้างของมัน 21 ห้องยามด้านละสามห้อง กับเสาและมุขมีขนาดเดยวกับหอประตูแรก ยาวห้าสิบลศอก กว้างยึสึบห้าศอก 22 หน้าต่าง มุข

ต้นอินทผลัมของหอบประตูนี้มีขนาดเดียวกับของหอบประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน 23 ตรงข้ามกับประตูซึ่งอยู่ข้างเหนือ เช่นเดียวกับประตูที่อยู่ข้างตะวันออก มีประตูเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก 24 และท่านได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเถิด มีหอบประตูทางทิศใต้หนึ่งหอบประตู ท่านก็วัดเสาและวัดมุข ก็มีขนาดเดียวกับที่อื่น 25 มีหน้าต่างที่หอบประตูและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 26 มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น 27 และมีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก 28 แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประตูทิศใต้ และท่านก็วัดประตูทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประตูอื่นๆ 29 ห้องยาม เสา และมุขของหอบประตูนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอบประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 30 มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก 31 มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสา และบันไดนี้มีแปดขั้น 32 แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอบประตูขนาดเดียวกับหอบประตูอื่น 33 ห้องยาม เสา และมุขของหอบประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอบประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 34 มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น 35 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือ แล้วท่านก็วัดหอบประตูนี้มีขนาดเดียวกับหอบประตูอื่น 36 ห้องยาม เสา และมุขของหอบประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก 37 มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น 38 มีห้องๆหนึ่งและมีทางเข้าอยู่ที่เสาของหอบประตู เป็นที่ล้างเครื่องเผาบูชา 39 และที่มุมของหอบประตูมีโต๊ะด้านละสองโต๊ะ บนนี้สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 40 และทางด้านนอก ทางที่เขาขึ้นไปถึงทางเข้าหอบประตูเหนือมีโต๊ะสองโต๊ะ อีกด้านหนึ่งของมุมของหอบประตูมีโต๊ะสองโต๊ะ 41 มีโต๊ะอยู่ข้างนี้สี่โต๊ะ และมีโต๊ะอยู่ข้างนั้นข้างๆหอบประตูสี่โต๊ะ เป็นแปดโต๊ะด้วยกัน ซึ่งเขาใช้เป็นที่ฆ่าเครื่องสัตวบูชา 42 มีโต๊ะสี่โต๊ะทำด้วยหินสก็ดสำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกคืบและกว้างหนึ่งศอกคืบ สูงหนึ่งศอก สำหรับวางเครื่องมือซึ่งเขาใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา 43 มีตะขอยาวคืบหนึ่งติดอยู่ข้างในโดยรอบ บนโต๊ะนี้เขาวางเนื้อของเครื่องบูชา

ห้องสำหรับพวกนักร้องและปุโรหิต

44 ข้างนอกหอบประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับพวกนักร้อง ซึ่งอยู่ข้างหอบประตูเหนือ หันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างหอบประตูตะวันออก หันหน้าไปทิศเหนือ 45 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางทิศใต้สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลพระนิเวศ 46 และห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลแท่นบูชา ปุโรหิตเหล่านี้เป็นบุตรชายของศาโดกในบรรดาบุตรชายของเลวี ที่เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ □ 47 และท่านก็วัดลาน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก และกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส และแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

มุขของพระวิหาร

48 แล้วท่านนำข้าพเจ้าเข้ามาที่มุขของพระนิเวศและวัดเสาชองมุขได้ห้าศอกทั้งสองด้าน และหอประตูก็กว้างด้านละสามศอก 49 มุขนั้นยาวยี่สิบศอกและกว้างสิบเอ็ดศอก และท่านนำข้าพเจ้าทางบันไดไปถึงที่นั้น และมีเสาอยู่ข้างเสาทั้งสองข้าง

41

คำบรรยายถึงพระวิหาร

1 ภายหลังจากท่านนำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหาร และได้วัดเสา กว้างด้านละหกศอก ซึ่งเท่ากับ ความกว้างของพลับพลา 2 และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และกำแพงข้างทางเข้าด้านละห้าศอก และท่านก็วัดความยาวของพระวิหาร ได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก 3 แล้วท่านก็เข้าไปข้างในและวัดเสาชองทางเข้าได้สองศอก ทางเข้านั้นหกศอก และส่วนกว้างของทางเข้านั้นเจ็ดศอก 4 และท่านก็วัดความยาวของห้อง ได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก พันพระวิหารออกไป และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □นี่เป็นเทีบรสิทุธิ์ที่สุค๑ 5 แล้วท่านก็วัดกำแพงพระนิเวศได้หนาหกศอก และห้องระเบียงนั้นกว้างสี่ศอก อยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน 6 ห้องระเบียงนั้นเป็นห้องสามชั้นซ้อนกัน มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยักบ่าอยู่รอบกำแพงพระนิเวศ ใช้เป็นที่ 'หนุนห้องระเบียง เพื่อไม่ให้ห้องระเบียงอาศัยกำแพงพระนิเวศ 7 ห้องระเบียงนั้นยิ่งสูงขึ้น ไปก็ยิ่งกว้างออก ตามส่วนขยายของหยักบ่าจากห้องหนึ่งชั้นอยู่บนอีกห้องหนึ่งโดยรอบที่ข้างพระนิเวศมีบันไดนำขึ้นข้างบน ดังนี้แหละผู้ใดที่ขึ้นไปจากห้องต่ำที่สุดถึงห้องบนก็ต้องลอดผ่านห้องกลาง 8 ข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบ ฐานของห้องระเบียงวัด ได้หนึ่ง ไม้วัดเต็ม ยาวหกศอก 9 ผืนงานนอกของห้องระเบียงหนาห้าศอก และส่วนที่ว่างคือสถานที่ของห้องระเบียงที่อยู่ข้างในนั้น 10 ระหว่างห้องระเบียงแต่ละห้องมีความกว้างยี่สิบศอกโดยรอบพระนิเวศทุกด้าน 11 และประตูของห้องระเบียงนั้นเปิดเข้าไปในส่วนบนยกพื้นที่ย่าง ประตูหนึ่งหัน ไปทางเหนือ และอีกประตูหนึ่งหัน ไปทางใต้ ความกว้างของส่วนที่ย่างนั้นคือห้าศอกโดยรอบ 12 ติ๊กที่เห็นหน้ามายังสนามของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก และผืนงานของตึกหน้าห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก 13 แล้วท่านก็วัดพระนิเวศได้ยาวหนึ่งร้อยศอก สนามและตึกพร้อมกับผืนงานยาวหนึ่งร้อยศอก 14 ความกว้างด้านตะวันออกของด้านหน้าของพระนิเวศทั้งของสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก 15 แล้วท่านก็วัดความยาวของตึกซึ่งหันหน้าไปสู่นามซึ่งอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งผืนงานข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของมุข 16 ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู ไม้โดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และหน้าต่างนี้ก็คลุมไว้ 17 จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงแม้เป็นห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด 18 พระนิเวศนั้นมีรูปเคารพและรูปต้นอินทผลัม และรูปต้นอินทผลัมอยู่ระหว่างเศวตเศวตรูป เศวตเศวตรูปทุกตนมีสองหน้า 19 หน้าของผู้ชายตรงต้นอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของสิงโตหนุ่มตรงต้นอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด 20 จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีรูปเศวตเศวตและรูปต้นอินทผลัมเกาะอยู่ที่ผนังพระวิหาร 21 ฝ่ายเสาประตูของพระวิหารนั้นสี่เหลี่ยมข้างหน้าสถานบรสิทุธิ์ รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง 22 แทนบูชาทำด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งมุมความยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า □นี่เป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์□ 23 พระวิหารและสถานบรสิทุธิ์มีประตูคู่แห่งละคู่ 24 ประตูเหล่านั้นมีสองบาน คือบานเหวี่ยงสองบาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน 25 และบนประตูของพระวิหาร มีเศวตเศวตและต้นอินทผลัมเกาะ ไว้ เช่นเดียวกับที่เกาะไว้บนผนัง มีพลับพลาไม่อยู่ที่

หน้ามุขข้างนอก 26 มีหน้าต่างและมีต้นอินทผลัมอยู่ทั้งสองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้อง
ระเบียงพระนิเวศและพลับพลา

42

ห้องต่างๆของพระวิหาร

1 แล้วท่านพาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้อง
ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับสนาม และตรงข้ามกับตึกทางด้านทิศเหนือ 2 ความยาวของตึกที่อยู่หน้า
ประตูทางด้านเหนือนั้นเป็นหนึ่งร้อยศอก และกว้างห้าสิบศอก 3 ติดต่อกับสวนยี่สิบศอกซึ่ง
เป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่พื้นหินซึ่งเป็นส่วนของลานข้างนอก เป็นระเบียงซ้อน
ระเบียงสามชั้น 4 และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้างสิบศอก ยาวหนึ่งศอก บรรดาประตู
ห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ 5 ห้องข้างบนแคบกว่า เพราะระเบียงเหล่านี้สูงกว่าระเบียงห้อง
ชั้นล่าง และชั้นกลางในตึกนั้น 6 เพราะว่าเป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสารองรับเหมือนเสาที่
ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงรับน้ำหนักที่มากกว่าห้องชั้นล่างและชั้นกลาง
7 และมีผนังข้างนอกขนานกับห้อง ตรง ไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก
8 เพราะว่าห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอก และดูเถิด ส่วนห้องเหล่านี้ที่ตรงข้ามกับพระ
วิหารยาวหนึ่งร้อยศอก 9 ได้ห้องเหล่านี้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้าง
นอก 10 ตรงที่ผนังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้ามกับสนามและตรง
ข้ามกับตึกมีห้องหลายห้อง 11 ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้าง
ขนาดเดียวกัน มีทางออก แพนผังและประตูอย่างเดียวกัน 12 ข้างล่างห้องทิศใต้มีทางเข้า
อยู่ด้านตะวันออกที่ที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผนังแบ่ง 13 แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า
ว่า 14 ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตผู้เข้าใกล้พระ
เยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้น
ไว้ที่นั่น และธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะว่าที่นั่นบริสุทธิ์
14 เมื่อปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขาจะไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะ
ปลดเครื่องแต่งกายที่เขาสวมปฏิบัติหน้าที่วางไว้ที่นั่นเพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขาจะต้อง
สวมเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน 15 เมื่อท่านได้วัด
ข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศ
ตะวันออก และวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ 16 ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัดได้ห้าร้อย
ศอกตามไม้วัดโดยรอบ 17 แล้วท่านก็หันมาวัดทางด้านเหนือได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดย
รอบ 18 แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด 19 แล้วท่านก็หันมาวัดด้าน
ตะวันตกแล้ววัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด 20 ท่านวัดทั้งสิ้นด้าน มีกำแพงล้อมรอบยาวห้าร้อยศอก
กว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่สามัญ

43

พระวิหารเติมด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

1 ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามายังประตู คือประตูที่หันหน้าไปทิศตะวันออก 2 และ ดูเถิด สง่า
ราศีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือน
เสียงน้ำมากหลาย และพิภพก็รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศีของพระองค์ 3 และนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็น
นั้นก็เหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกับนิ
มิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ขบหน้าของข้าพเจ้าลงถึงดิน 4 และ
สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตูที่หันไปทางทิศตะวันออก 5 พระ

วิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นใน และดูเกิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ 6 ขณะที่ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังออกมาจากพระนิเวศ

ราชบัลลังก์ของพระเยซูคริสต์ในพระวิหาร

7 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัลลังก์ของเราและสถานที่วางเท้าของเราอยู่ที่นี้ เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และวงศ์วานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอีก โดยตัวของเขาทั้งหลายเองหรือกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย ด้วยการเล่นซู้ของเขาทั้งหลาย และด้วยศพของกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย ในปุณนิสถานสูง 8 โดยการวางธรรณีประตูดุของเขาทั้งหลาย ไว้ข้างธรรณีประตูดุทั้งหลายของเรา โดยการตั้งเสาประตูดุของเขาทั้งหลาย ไว้ข้างเสาประตูดุทั้งหลายของเรา มีเพียงผนังกันไว้ระหว่างเรากับเขาทั้งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขาซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำ ดังนั้นเราจึงเผาผลาญเขาเสียด้วยความกริ้วของเรา 9 บัดนี้ให้เขาทั้งหลายเล่นซู้ทั้งหลายของเขาและศพของกษัตริย์ทั้งหลายของเขาให้ห่างไกลจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลายเป็นนิตย์ 10 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบรรยายแก่วงศ์วานอิสราเอลให้ทราบถึงพระนิเวศ เพื่อว่าเขาจะได้ละอายในเรื่องความชั่วช้าของเขา และให้เขาทั้งหลายวัดแบบแผน 11 และถ้าเขาละอายในสิ่งทั้งหลายที่เขากระทำมาแล้ว จงสำแดงภาพแผนผังทางออกทางเข้า และลักษณะทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น และจงให้เขาทราบถึงกฎเกณฑ์ ลักษณะและกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศ จงเขียนลงไว้ท่ามกลางสายตาของเขา เพื่อเขาจะได้รักษาลักษณะและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระนิเวศ และกระทำตาม 12 ต่อไปนี้เป็นกฎของพระนิเวศ คือบริเวณโดยรอบที่อยู่บนยอดภูเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดูเกิด นี่เป็นกฎของพระนิเวศ

การวัดแท่นบูชา

13 ต่อไปนี้เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นศอก ศอกหนึ่งคือความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งคืบ ตอนฐานสูงหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบมีริมคืบหนึ่ง และความสูงของแท่นบูชาเป็นดังนี้ 14 จากตอนฐานที่อยู่บนดินมาถึงข้างล่างสูงสองศอก กว้างหนึ่งศอก จากชั้นเล็กไปถึงชั้นใหญ่สูงสี่ศอก กว้างหนึ่งศอก 15 และเดาของแท่นนั้นสี่ศอก และจากเดาแท่นมีเชิงงอนยื่นขึ้นสี่เชิง 16 เดาแท่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส ยาวสิบสองศอก กว้างสิบสองศอก 17 ชั้นข้างเดาก็สี่เหลี่ยมจตุรัสเหมือนกัน ยาวสิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก ยกริมรอบกว้างครึ่งศอก ฐานกว้างศอกหนึ่งโดยรอบ บันไดแท่นบูชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก 18 และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ต่อไปนี้เป็นกฎของแท่นบูชาในวันทีสร้างเสร็จแล้ว เพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และเพื่อจะพรมด้วยเลือด

จงถวายเครื่องบูชาอีก

19 ท่านจงมอบวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชา โถบายกับแกะโรหิตคนเลวี่เชื้อสายศาโดก ผู้ที่เข้ามาใกล้เพื่อปรนนิบัติเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 20 เจ้าจงเอาเลือดวันนั้นบ้างใส่ไว้ที่เชิงงอนทั้งสี่ของแท่น และนมทั้งสี่ของชั้นข้างเดา และที่ยกกรมโดยรอบ ทำดังนี้แหละท่านจะได้ชำระแท่นและทำการลบมลทินของแท่นนั้นไว้ 21 ท่านจงเอาวัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาโถบาย และปุโรหิตจะเผามันเสียในที่ที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นที่ของพระนิเวศภายนอก

สถานบริสุทธิ์²² และในวันที่สองท่านจงถวายลูกแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพวกปุโรหิตจะชำระแท่นบูชา อย่างที่ชำระด้วยวัวผู้²³ เมื่อท่านได้ชำระแท่นเสร็จแล้ว ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูง²⁴ ท่านจงนำมาถวายต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะเอาเกลือพรมลงบนนั้น และจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์²⁵ ท่านจงเตรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปทุกวันจนครบเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตจะเตรียมวัวหนุ่มและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงด้วย²⁶ เขาทั้งหลายจะต้องทำการลบมลทินแท่นบูชาอยู่เจ็ดวันจึงจะชำระเสร็จ และจะสถาปนาตนเองไว้²⁷ และเมื่อเขากระทำครบตามกำหนดเหล่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปปุโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาของท่านและเครื่องสันติบูชาของท่านที่บนแท่นนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ□

44

ประตูตะวันออกเฉพาะเจ้านายองค์นั้น

1 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาตามทางของประตูของสถานบริสุทธิ์ห้องนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และประตูนั้นปิดอยู่ 2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ประตูนี้จะปิดอยู่เรื่อยไป อย่าให้เปิดและไม่ให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้ 3 เฉพาะเจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับเสวยพระกระยาหารต่อพระพิภคร์พระเยโฮวาห์ในประตูนี้ได้ ท่านจะต้องเข้ามาทางมุขของหอประตูและต้องออกไปตามทางเดียวกัน□

พระนิเวศเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเจ้า

4 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางของประตูเหนือมาที่ข้างหน้าพระนิเวศ และข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และข้าพเจ้าก็ขบหน้างถึงดิน 5 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราบอกเจ้าเกี่ยวกับกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น จงดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และจดจำเรื่องทางเข้าพระนิเวศและทางออกจากสถานบริสุทธิ์ให้ดี 6 แล้วจงบอกแก่วงศวานที่มีกบฏ คือวงศวานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย ขอให้กรที่นำสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าสิ้นสุดเสียทีเถิด 7 คือการที่เจ้าพวกคนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หน้ทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หน้ตทางเนื้อหนังเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา กระทำให้สถานนั้น คือพระนิเวศของเราหมอง เมื่อเจ้าถวายอาหารของเราแก่เรา คือไขมันและเลือด สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายพันธสัญญาของเราด้วยการนำสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า 8 และเจ้ามิได้ดูแลรักษาสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าได้ตั้งคนเฝ้าให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง

พวกปุโรหิตของพระวิหารในอนาคต

9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า อย่าให้คนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หน้ตทางจิตใจและมีได้เข้าสู่หน้ตทางเนื้อหนัง คือชนต่างด้าวทั้งสิ้นที่อยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของเรา 10 แต่คนเลวีผู้ที่ได้ไปไกลจากเรา หลงไปจากเราไปติดตามรูปเคารพของเขาเมื่อคนอิสราเอลหลงไปนั้น จะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของตน 11 เขาทั้ง

หลายจะต้องปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตรวจตราดูอยู่ที่ประตูพระนิเวศ และปฏิบัติ
 ดิอยู่ในพระนิเวศ เขาจะฆ่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสดบูชาให้ประชาชน และเขาจะต้อง
 คอยเฝ้าประชาชน เพื่อจะรับใช้เขาทั้งหลาย ¹² เพราะเขาทั้งหลายได้ปรนนิบัติประชาชนอยู่
 หน้ารูปเคารพของเขา จึงทำให้วังศ์วานอิสราเอลตกอยู่ในความชั่วช้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระ
 เจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจึงได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเขาทั้งหลายว่า เขาทั้งหลายจะต้องได้
 รับโทษความชั่วช้าของเขา ¹³ อย่าให้เขาทั้งหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะรับใช้เราในตำแหน่ง
 บุโรหิต หรือเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเราในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่เขาต้องทนรับความ
 อับอายขายหน้า และการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้น ¹⁴ แต่ถึงกระนั้น
 เราจะกำหนดให้เขาเป็นผู้ดูแลพระนิเวศ ให้กระทำบริการทั้งสิ้นและกระทำสิ่งที่จะต้องกระทำ
 ในพระนิเวศนั้นทั้งสิ้น ¹⁵ แต่บุโรหิตคนเลวี่ บรรดาบุตรชายของศาโดก ผู้ซึ่งดูแลสถานบริ
 สุทธิ์ของเรา เมื่อคนอิสราเอลหลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ให้เขา
 เข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้คอยรับใช้เรา ที่จะถวายไขมันและเลือด ¹⁶ เขาจะ
 เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เขาเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อจะปรนนิบัติเรา และ
 ให้เขารักษาค่ากำชับของเรา ¹⁷ ต่อมาเมื่อเขาเข้าประตูลานชั้นในนั้น ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่าน
 อย่าให้เขามีสິงใดที่ทำด้วยขนแกะเลยขณะเมื่อเขาทำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตูลานชั้นใน
 และอยู่ข้างใน ¹⁸ ให้เขาสวมมัลลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงเอว อย่า
 ให้เขาคาดตัวด้วยสิ่งใดที่ให้มีเหงื่อ ¹⁹ และเมื่อเขาออกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อ
 ไปหาประชาชน ให้เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดที่ปรนนิบัติงานนั้นออกเสีย และวางไว้เสียในห้อง
 บริสุทธิ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น เกรงว่าเขาจะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชน
 ด้วยเสื้อผ้าของเขา ²⁰ อย่าให้เขาโกนศีรษะหรือปล่อยให้มวยผมยาว ให้เขาเพียงแต่ขลิบผม
 บนศีรษะของเขาเท่านั้น ²¹ เมื่อบุโรหิตเข้าไปในลานชั้นในจะดื่มเหล้าองุ่นไม่ได้ ²² อย่าให้บุ
 โรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกหย่าแล้ว แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากเชื้อ
 สายแห่งวงศ์วานอิสราเอล หรือหญิงม่ายซึ่งเป็นหญิงม่ายของบุโรหิต ²³ เขาทั้งหลายจะต้อง
 สั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธิ์และของสามัญ และกระทำ
 ให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมลทินกับของสะอาดได้ ²⁴ ถ้ามีคดี เขาจะต้องกระทำ
 หน้าพิพากษา และเขาจะต้องพิพากษาตามคำตัดสินของเรา ในบรรดางานเทศกาลตาม
 กำหนดของเรานั้นเขาจะต้องรักษาราชบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา และเขาจะต้องรักษา
 วันสะบาโตทั้งหลายของเราให้บริสุทธิ์ ²⁵ อย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเข้าไปใกล้
 ผู้ตาย เว้นแต่เป็นบิดาหรือมารดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้
 หญิงที่ไม่มีสามี ก็จะกระทำตัวให้เป็นมลทินได้ ²⁶ หลังจากที่เขารับการชำระแล้ว มีกำหนด
 อีกเจ็ดวัน ²⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ คือที่ลาน
 ชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาไถบابلเสียก่อน ²⁸ นั้น
 จะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่ต้องให้เขาถือกรรมสิทธิ์ใดๆใน
 อิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ²⁹ ให้เขารับประทานเครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ
 บาบ และเครื่องบูชาไถการละเมิด และทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย
³⁰ และผลไม้ที่ดีที่สุดของผลไม้รุ่นแรกทุกชนิดและของถวายเป็นของของเขาทั้งหลายทั้ง
 สิ้นของเจ้าจะเป็นของบรรดาบุโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเป็ยภผลแรกของเจ้าให้แก่บุ
 โรหิต เพื่อว่าพระพรจะมีอยู่เหนือครัวเรือนของเจ้า ³¹ บุโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ
 ไม่ว่าจะเป็นนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกฉีกกัดตาย

45

บริเวณที่ตั้งไว้เฉพาะพระเจ้าและพระวิหาร

1 ปี่เมื่อเจ้าแบ่งแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับสลากนั้น เจ้าจงถวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระเยโฮวาห์ให้เป็นตำบลบริสุทธิ์ ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก จะเป็นที่ยบริสุทธิ์ตลอดบริเวณนั้น 2 ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจตุรัสแปลงหนึ่งยาวห้าร้อยกว้างห้าร้อยศอกสำหรับสถานบริสุทธิ์ ให้มีบริเวณว่างไว้โดยรอบอีกห้าสิบศอก 3 ในตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจงวัดส่วนหนึ่งออก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของสถานบริสุทธิ์ และของที่ยบริสุทธิ์ที่สุด 4 ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่ยบริสุทธิ์ ให้เป็นของปุโรหิต ผู้ปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ และเข้าใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ ให้เป็นที่สำหรับปลูกบ้านเรือนของเขาและเป็นที่บริสุทธิ์สำหรับสถานบริสุทธิ์ 5 อีกส่วนหนึ่งซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอกนั้นเป็นที่ของคนแล้ ผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยี่สิบห้อง 6 ใกล้ๆกับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่งกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด

ที่ดินสำหรับเจ้านาย

7 แผ่นดินทั้งสองข้างของตำบลบริสุทธิ์และส่วนของเมืองนั้น ให้ยกเป็นที่ดินของเจ้านาย เคียงข้างกับตำบลบริสุทธิ์ และส่วนของเมืองด้านตะวันตกและตะวันออกมีส่วนยาวเท่ากับส่วนที่ยกให้คนตระกูลหนึ่ง ยึดออกไปตามทางตะวันตกและทางตะวันออกของเขตแดนแผ่นดิน 8 ให้เป็นส่วนของเจ้านายในอิสราเอล และเจ้านายของเราจะไม่บีบบังคับประชาชนของเราอีก แต่เจ้านายเหล่านั้นจะยอมให้วงศ์วานอิสราเอลได้แผ่นดินที่เหลือตามส่วนตระกูลของตน 9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า โอ บรรดาเจ้านายแห่งอิสราเอลเอ๋ย พอเสียที่เกิด จงทิ้งการทารุณและการบีบบังคับเสีย และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า จงเลิกการขบไล่ประชาชนของเราให้ออกจากที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาเสีย 10 เจ้าจงมีตาซึ่งเที่ยงตรง เอเฟาห์เที่ยงตรงและบัทที่เที่ยงตรง 11 เอเฟาห์และบัทนั้นให้เป็นขนาดเดียวกัน บัทหนึ่งจุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ และเอเฟาห์ก็จุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ ให้โฮเมอร์เป็นเครื่องวัดมาตรฐาน 12 เซเชลหนึ่งมีสิบเกปราห์ มาเนของเจ้าก็ให้มีสิบเซเชล ยี่สิบห้าเซเชลและสิบห้าเซเชล 13 ต่อไปนี้เป็นกำหนดของถ้วยที่เจ้าทั้งหลายจะต้องถวาย คือข้าวสาลีโฮเมอร์หนึ่งให้ถ้วยหนึ่ง ในหกเอเฟาห์ ข้าวบาร์เลย์โฮเมอร์หนึ่งให้ถ้วยหนึ่ง ในหกของเอเฟาห์ 14 และส่วนกำหนดประจำของน้ำมัน คือน้ำมันหนึ่งบัท น้ำมันโคระหนึ่งถ้วยหนึ่งในสิบของบัท โคระก็เหมือนโฮเมอร์จุสิบบัท เพราะสิบบัทเท่ากับโฮเมอร์ 15 แกะฝูงสอรร้อยตัวก็ให้ถ้วยตัวหนึ่ง จากฝูงเลี้ยงสัตว์อันอุดมของอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า นี่แหละเป็นของถวายสำหรับธัญญาหาร เครื่องเผาบูชา และสันติบูชาเพื่อทำการลบมลทินให้เขาทั้งหลาย 16 ให้ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินนี้มอบของถวายเหล่านี้แก่เจ้านายแห่งอิสราเอล 17 ให้เป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเครื่องเผาบูชา ธัญญาหาร เครื่องดื่มบูชา ฤกษ์งานเทศกาลทั้งหลายในวันขึ้นค่ำและสะบาโต ในงานเทศกาลที่กำหนดไว้ของวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ให้เขาจัดเครื่องบูชาไปบาบ ธัญญาหาร เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา เพื่อกระทำการลบมลทินให้แก่วงศ์วานอิสราเอล 18 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และเจ้าจงชำระสถานบริสุทธิ์เสีย 19 ให้ปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาไปบาบมาบังและ

จงประพรมที่เสาประดูพระนิเวศ ที่ชั้นสี่มุมของแท่นบูชา และบนเสาประดูของลานชั้นใน 20 ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้นเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดที่กระทำบาปด้วยความพลั้งเผลอหรือความรู้เท่าไม่ถึงกาล เพื่อว่าเจ้าจะได้กระทำการลบมลทินพระนิเวศ 21 ในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น เจ้าจงฉลองเทศกาลปัสกา จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อตลอดเทศกาลเจ็ดวัน 22 ในวันนั้นให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 23 และในเจ็ดวันที่มีเทศกาลเลี้ยงให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มเจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกๆวันตลอดเจ็ดวันนั้น และจัดหาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 24 และให้เจ้านายจัดหาธัญญาบูชาเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวผู้หนึ่ง และเอฟาห์หนึ่งคู่กับแกะผู้หนึ่ง และน้ำมันหนึ่งอินต่อแ่งทุกเอฟาห์ 25 ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดวันให้ท่านจัดหาของเช่นเดียวกันสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา และเครื่องน้ำมัน

46

เจ้านายกับประชาชนนมัสการพร้อมกัน

1 ปอองศ์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นตรัสตั้งนิ้ว ประดูลานชั้นในที่หันหน้าไปทิศตะวันออกนั้นให้ปิดอยู่ในวันทำงานหกวัน แต่ในวันสะบาโตนั้นให้เปิด และในวันขึ้นค่ำหนึ่งก็ให้เปิด 2 ฝ่ายเจ้านายนั้นจะเข้ามาจากข้างนอกทางมุขของหอบประดู และจะมายืนอยู่ที่เสาประดู และพวกปุโรหิตจะเตรียมเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาของท่าน และท่านจะนมัสการอยู่ที่ธรณีประดู แล้วท่านจะออกไป แต่อย่าปิดประดูนั้นจนกว่าจะถึงเวลาเย็น 3 เช่นเดียวกันประชาชนแห่งแผ่นดินจะนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตรงที่ทางเข้าประดูนั้น ในวันสะบาโต และในวันขึ้นค่ำ 4 เครื่องเผาบูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโตนั้น คือลูกแกะปราศจากตำหนิหกตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง 5 และธัญญาบูชาที่คู่กับแกะผู้ นั้นคือแ่งเอฟาห์หนึ่ง และธัญญาบูชาที่คู่กับลูกแกะนั้นก็สุดแท้แต่ที่ท่านจะสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแ่งหนึ่งเอฟาห์ 6 ในวันขึ้นค่ำท่านจะถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ตัวหนึ่ง ซึ่งต้องปราศจากตำหนิ 7 ส่วนธัญญาชานั้นท่านจะจัดแ่งหนึ่งเอฟาห์คู่กับวัวผู้ตัวหนึ่ง และหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้ตัวหนึ่ง และคู่กับลูกแกะ ท่านจะจัดตามที่สามารถจัดได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแ่งหนึ่งเอฟาห์ 8 เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอบประดูและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น 9 เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ที่เข้ามาทางประดูเหนือเพื่อนมัสการจะต้องกลับออกไปทางประดูได้ และผู้ที่เข้ามาทางประดูใต้จะต้องกลับออกไปทางประดูเหนือ อย่าให้ใครกลับทางประดูตามที่เขาเข้ามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า 10 เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป เจ้านายจะออกไปด้วย 11 ธัญญาบูชาที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น ให้เป็นเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และคู่กับแกะผู้ก็เอฟาห์หนึ่ง และคู่กับลูกแกะก็ตามแต่ท่านสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแ่งเอฟาห์หนึ่ง 12 เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร จะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เปิดประดูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกให้ท่านและท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาของท่าน อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่าน

จะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูเสีย ¹³ เจ้าจะจัดการหาลูกแกะตัวหนึ่งอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิกลายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นประจำวัน เจ้าจะจัดหาทุกๆเช้า ¹⁴ และเจ้าจะจัดหาเครื่องธัญญาบูชาคู่กันทุกๆเช้าหนึ่งในหกของเอฟาห์ และน้ำมันหนึ่งในสามของฮิน เพื่อคลุกแป้งให้ชุ่มให้เป็นธัญญาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ นี่เป็นระเบียบเนื่องนิตย์ ¹⁵ ดังนั้นแหละจะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องธัญญาบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกๆเช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ¹⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนั้นว่า ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่าน โดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาตามมรดก ¹⁷ แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปัสกาแล้วของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้ ¹⁸ ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้านายจะยึดสิ่งใดอันเป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไล่ประชาชนออกไปจากทรัพย์สินที่ดินของเขา แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากกรรมสิทธิ์ของตน ¹⁹ แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตูมายังห้องบริสุทธิ์แถวเหนือ ซึ่งเป็นของบรูโรหิต ดุเถิด มีสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ทั้งสองข้างทางทิศตะวันตก

สถานที่สำหรับการต้มและปิ้งเครื่องบูชาต่างๆ

²⁰ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า \square นี้เป็นสถานที่ซึ่งบรูโรหิตจะต้องต้มเครื่องบูชาไล่การละเมิดและเครื่องบูชาไถ่บาป และเป็นที่ยืนเขาจะปิ้งธัญญาบูชา เพื่อจะไม่ต้องนำออกไปในลานชั้นนอก อันเป็นการที่จะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงประชาชน \square ²¹ แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และพาข้าพเจ้าไปที่มุมทั้งสี่ของลานนั้น และดูเถิด ที่มุมลานทุกมุมก็มีลานอยู่ลานหนึ่ง ²² คือที่มุมทั้งสี่ของลาน มีลานเล็กๆยาวสี่สิบศอก กว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ขนาดเดียวกัน ²³ ภายในรอบลานทั้งสี่นั้นมีสิ่งทีก่อด้วยปูนเป็นแถว มีเตาอยู่ที่ก้นของสิ่งทีก่อนั้นโดยรอบ ²⁴ แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า \square ที่เหล่านี้เป็นที่สำหรับการต้มซึ่งผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศจะต้มเครื่องสัตวบูชาของประชาชน \square

47

แม่น้ำที่ไหลออกจากพระนิเวศของพระเจ้า (ศคย 14:8-9; วว 22:1-2)

¹ ภายหลังก็นำข้าพเจ้ากลับมาที่ประตูพระนิเวศ และดูเถิด มีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศตรงไปทางทิศตะวันออก เพราะพระนิเวศหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่าง ทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้ของแท่นบูชา ² แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไปภายนอกถึงประตูชั้นนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และดูเถิด น้ำนั้นออกมาทางด้านขวา ³ ชายผู้หนึ่งได้เดินไปทางตะวันออกมีเชือกวัดอยู่ในมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไป และน้ำลึกเพียงตาตุ่ม ⁴ แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไปและน้ำลึกถึงเข่า แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไป น้ำนั้นลึกเพียงเอว ⁵ ภายหลังก็นำข้าพเจ้าวัดได้อีกหนึ่งพัน และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลวน้ำไม่ได้ เพราะน้ำนั้นขึ้นแล้วลึกพอที่จะว่ายน้ำได้ เป็นแม่น้ำที่ลวน้ำไม่ได้ ⁶ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า \square บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ \square

แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ากลับมาตามฝั่งแม่น้ำ⁷ ขณะที่เมื่อข้าพเจ้ากลับมา ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟาก⁸ และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ๐น้ำนี้ไหลตรงไปทางห้องถิ่นตะวันออก และไหลลงไปถึงทะเลทราย แล้วลงไปถึงทะเล และเมื่อน้ำไหลออกมา นั้นไปถึงน้ำทะเล น้ำนั้นก็กลับจืด⁹ ต่อมาแม่น้ำนั้น ไปถึงที่ไหน ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งแหวกว่ายไปมากก็จะมีชีวิตได้ และที่นั่นมีปลามากมายเพราะว่าน้ำนั้นไปถึงที่นั่นน้ำทะเลก็จืด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิต¹⁰ ต่อมาชาวประมงก็จะยืนอยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเกดถึงเอนเอกลาอิม จะเป็นทีสำหรับตากอวน ปลาในที่นั่นจะมีหลายชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่ คือจะมีมากมาย¹¹ แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จืด ต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ¹² ตามฝั่งทั้งสองฟากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร ใบของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ทุกเดือน เพราะว่าเป็นน้ำสำหรับต้นไม้ที่นั่น ไหลจากสถานบริสุทธิ์ ผลไม้นั้นใช้เป็นอาหารและใบก็ใช้เป็นยา^๑

เขตแดนของแผ่นดิน (ปฐก 15:18-21)

¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งน้ำ ๐นี้เป็นเขตแดนซึ่งเจ้าจะใช้แบ่งแผ่นดินสำหรับเป็นมรดกท่ามกลางอิสราเอล ทั้งสิบสองตระกูล โยเซฟจะได้สองส่วน¹⁴ และเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆกัน เราปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และแผ่นดินนี้จะตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า¹⁵ ต่อไปนี้เป็นเขตแดนของแผ่นดินนี้ ด้านทิศเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮทโลน และต่อไปถึงเมืองเศคัตต¹⁶ เมืองฮามัท เมืองเบโรธาห์ เมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดนเมืองดามัสกัสกับพรมแดนเมืองฮามัท จนถึงเมืองฮาเซอร์ฮัททิโคน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนเมืองเฮาราน¹⁷ ดังนั้น เขตแดนจะขึ้นจากทะเลถึงเมืองฮาซาเรโนน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ทางทิศเหนือมีพรมแดนของเมืองฮามัท นี่เป็นแดนด้านเหนือ¹⁸ ทางด้านตะวันออก เขตแดนจะขึ้นจากเมืองเฮารานและดามัสกัส สหรัวงก็เลออาดกับแผ่นดินอิสราเอล เรื่อยไปตามแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงทะเลด้านตะวันออก ท่านทั้งหลายจงวัด นี่เป็นเขตแดนตะวันออก¹⁹ ทางด้านใต้เขตแดนจะขึ้นจากทามาร์จนถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขตแดนใต้²⁰ ทางด้านตะวันตกทะเลใหญ่เป็นเขตแดนเรื่อยไปจนถึงตำบลที่อยู่ตรงข้ามทางเข้าเมืองฮามัท นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันตก²¹ ดังนั้น เจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลางเจ้าตามตระกูลอิสราเอล²² ต่อมาเจ้าทั้งหลายจงแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกของตัวเจ้าทั้งหลาย โดยการจับสลาก และสำหรับคนต่างตัว ผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิดลูกหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะมีสัญชาติอิสราเอล ให้เขาได้รับส่วนมรดกท่ามกลางตระกูลอิสราเอลพร้อมกับเจ้าทั้งหลาย²³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ต่อมาคนต่างตัวจะอยู่ในเขตของคนตระกูลใดก็ได้ เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขาที่นั่น^๑

48

การแบ่งที่ดินให้แก่แต่ละตระกูล (ยชา 13:1๐19:51)

¹ ๐ต่อไปนี้เป็นชื่อของตระกูลต่างๆตั้งต้นที่พรมแดนด้านเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเฮทโลน ถึงทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงฮาเซอร์โนน ซึ่งอยู่ทางพรมแดนด้านเหนือของดามัสกัส ติดเมืองฮามัท และขึ้นจากด้านตะวันตกออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนแดน² ประชิดกับเขตแดนของดานาจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอาเซอร์³ ประชิดกับเขตแดนของอาเซอร์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเนฟทาลี⁴ ประชิดกับเขตแดนของเนฟทาลีจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนมันเสส⁵ ประชิดกับเขตแดนของมนัสเสสจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วน

ของคนเอฟราอิม 6 ประชิดกับเขตแดนเอฟราอิมจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนรูเบน 7 ประชิดกับเขตแดนรูเบนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนยูดาห์ 8 ประชิดกับเขตแดนยูดาห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก จะเป็นส่วนซึ่งเจ้าจะต้องแยกไว้ต่างหาก กว้างสองหมื่นห้าพันศอก และยาวเท่ากับส่วนของคนตระกูลหนึ่ง จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นที่มีสถานบริสุทธิ์อยู่กลาง 9 ส่วนซึ่งเจ้าทั้งหลายจะแยกไว้เพื่อพระเยโฮวาห์นั้น ให้มีด้านยาวสองหมื่นห้าพันศอก และด้านกว้างหนึ่งหมื่น

ส่วนแบ่งสำหรับพวกปุโรหิตกับคนเลวี

10 นี่จะเป็นส่วนแบ่งของส่วนบริสุทธิ์ คือปุโรหิตจะมีส่วนแบ่งวัดจากทางด้านเหนือยาวสองหมื่นห้าพันศอก ทางด้านตะวันตกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านใต้ยาวสองหมื่นห้าพันศอก มีสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กลาง 11 ส่วนนี้ให้เป็นส่วนของปุโรหิตที่ชำระไว้ให้บริสุทธิ์ บุตรชายของศาโดก ผู้ได้รับรักษาคำสั่งของเรา ผู้ที่มีได้หลงไปเมื่อประชาชนอิสราเอลหลง ดังที่คนเลวีได้หลงไปนั้น 12 และให้ที่ดินนี้ตกแก่เขาทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งจากส่วนถายของแผ่นดิน เป็นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ประชิดกับเขตแดนของคนเลวี 13 เคียงข้างกับเขตแดนของปุโรหิตนั้น ให้คนเลวีมีส่วนแบ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ส่วนยาวทั้งสิ้นจะเป็นสองหมื่นห้าพันศอกและส่วนกว้างหนึ่งหมื่น 14 อย่าให้เขาขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดเลย อย่าให้เขาเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของที่ดินนี้ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ 15 ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอกและยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น ให้เป็นที่สามัญของเมืองคือใช้เป็นที่อยู่อาศัย และเป็นธานีเมืองให้ตัวนครอยู่ท่ามกลางนั้น 16 ต่อไปนี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ด้านเหนือสี่พันห้าร้อยศอก ด้านใต้สี่พันห้าร้อยศอก ด้านตะวันออกสี่พันห้าร้อย และด้านตะวันตกสี่พันห้าร้อย 17 นครนั้นจะต้องมีทุ่งหญ้า ที่ศเหนือสองร้อยห้าสิบศอก ที่ศใต้สองร้อยห้าสิบ และที่ศตะวันออกสองร้อยห้าสิบ และที่ศตะวันตกสองร้อยห้าสิบ 18 ด้านยาวส่วนที่เหลืออยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์นั้น ที่ศตะวันออกยาวหนึ่งหมื่นศอก และที่ศตะวันตกยาวหนึ่งหมื่น และให้อยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์ พืชผลที่ได้ในส่วนนี้ให้เป็นอาหารของคนงาน ในนครนั้น 19 คนงานของนครนั้นซึ่งมาจากอิสราเอลทุกตระกูลให้เขาเป็นคนไถที่แปลงนี้ 20 ส่วนเดิมซึ่งเจ้าจะต้องแบ่งแยกไว้ นั้น ให้เป็นที่เลี้ยงมจตรัสด้านละสองหมื่นห้าพันศอก นั่นคือส่วนบริสุทธิ์รวมกับส่วนของตัวเอง

ส่วนแบ่งสำหรับเจ้านาย

21 ส่วนที่เหลืออยู่ทั้งสองข้างของส่วนบริสุทธิ์ และส่วนของตัวเอง ให้ตกเป็นของเจ้านาย ยื่นจากส่วนบริสุทธิ์ซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก ไปยังพรมแดนตะวันออก และทางด้านตะวันตกจากสองหมื่นห้าพันศอก ไปยังพรมแดนตะวันตก ส่วนนี้ให้ตกเป็นของเจ้านาย จะเป็นส่วนบริสุทธิ์ และสถานบริสุทธิ์ของพระนิเวศนั้นอยู่ท่ามกลาง 22 นอกจากส่วนที่ตกเป็นของคนเลวีและส่วนของคนนั้น ซึ่งอยู่กลางส่วนอันตกเป็นของเจ้านาย ระหว่างเขตแดนยูดาห์และเขตแดนเบนยามิน ให้เป็นส่วนของเจ้านายทั้งหมด 23 ตระกูลคนที่เหลืออยู่นั้น จากด้านตะวันออกไปด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเบนยามิน 24 ประชิดกับเขตแดนของเบนยามินจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนสิเมโอน 25 ประชิดกับเขตแดนของสิเมโอนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอิสสาคาร 26 ประชิดกับเขตแดนของอิสสาคารจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเศบูลุน 27 ประชิดกับเขตแดนของเศบูลุนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคน

ภาค 28 ประชิดกับเขตแดนของภาคทางทิศใต้เขตแดนนั้นจะยื่นจากเมืองทามาร์ ถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ 29 นี้เป็นแผ่นดินซึ่งเจ้าจะแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลต่างๆของอิสราเอลโดยการจับสลาก นี่เป็นส่วนต่างๆของเขาทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

นครและประตูต่างๆ (ว 21:10-17)

30 ต่อไปนี้เป็นทางออกของนครทางด้านเหนือซึ่งวัด ได้สี่พันห้าร้อยศอก 31 ประตุนครนั้นตั้งชื่อตามชื่อตระกูลคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านเหนือ ประตูของรูเบน ประตูของยูดาห์ ประตูของเลวี 32 ทางด้านตะวันออกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีสามประตู ประตูของโยเซฟ ประตูของเบนยามิน ประตูของดาน 33 ทางด้านใต้ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของสิเมโอน ประตูของอิสสาการ์ ประตูของเศบูลุน 34 ทางด้านตะวันตกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของภาค ประตูของอาเซอร์ ประตูของนัฟทาลี 35 วัดรอบนครนั้น ได้หนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่นี้ไปนครนี้จะมีชื่อว่า พระเยโฮวาห์สถิตที่นั่น□

ประวัติความเป็นมาของ ดาเนียล

เมื่อดาเนียลยังเป็นหนุ่ม เขาถูกนำไปยังบาบิโลนให้เป็นเชลยพร้อมกับพวกยิว ในรัชสมัยของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ดาเนียลเกิดอยู่ในเชื้อวงศ์ของกษัตริย์ยูดาห์ มีรูปร่างดี และมีความรู้ลึกถึง เพราะฉะนั้นชาวบาบิโลนให้เขาเรียนภาษาของเขา และเตรียมเขาไว้เพื่อทำงานในรัฐบาลของบาบิโลน เขาได้ทำงานในรัฐบาลและเขียนเล่มนี้ในรัชสมัยของเนบูคัดเนสซาร์ เนโบเนดีส เมลซัสซาร์ ไชรัสและดาร์อิอัส แห่งประเทศบาบิโลน และประเทศมีเดีย เปอร์เซีย

เล่มนี้บันทึกชีวิตของดาเนียลในราชวังแห่งบาบิโลน และราชกิจต่างๆของกษัตริย์เหล่านี้

เพราะเหตุว่าพวก □นักศึกษา□ หลายคนไม่ยอมรับว่าคำพยากรณ์ของดาเนียล ได้สำเร็จแล้ว (คือคำพยากรณ์นี้ได้รับการตลใจจากพระเจ้า□ พวกนักศึกษานี้จึงอ้างว่าคนอื่นมาแต่งคำพยากรณ์นี้หลังจากเรื่องที่พยากรณ์นั้นสำเร็จแล้ว ความคิดนี้เป็นการเดาสดอย่างโง่เขลาของพวกที่ไม่เชื่อในพระเจ้า หนังสือดาเนียลวางพื้นฐานแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ตีพิมพ์ได้อธิบายต่อในหนังสือวิวรณ์

ดาเนียลซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของเขา พระเจ้าจึงประทานความรู้และสติปัญญาให้แก่เขา เขาตีความหมายของความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์เลยได้รับตำแหน่งสูงในรัชอาณาจักรนั้น พระเจ้ากำลังเตรียมดาเนียลไว้เพื่อจะรับใช้พระเจ้าในเป้าหมายอย่างสูง

ส่วนสุดท้ายของเล่มนี้พยากรณ์ถึงการเปลี่ยนแปลงฝ่ายการเมือง คือการเสด็จมาครั้งแรกของพระเมสสิยาห์ การสร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นมาใหม่ และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่าระยะเวลาของหนังสือเล่มนี้คือ 73 ปี

ดาเนียลถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน

1 ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้² และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน³ แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชเชปเนัสหัวหน้าขันทีของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย⁴ พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงาม และเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวัง และทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย⁵ กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขารับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์⁶ ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมิมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์⁷ และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเชซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าชดรัก มิชาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซาริยาห์เรียกว่าเอเบเดนโกล

ความตั้งใจของดาเนียล

8 แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าชนที่ให้อยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน 9 และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าชนที่ชอบและเวทนาดาเนียล 10 และหัวหน้าชนที่จึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้าทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซุบซิดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศีรษะของข้าเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์ 11 แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ให้หัวหน้าชนที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ ว่า 12 ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและน้ำมาให้เราดื่ม 13 แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเมื่อถึงวันท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจึงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด 14 เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบบวัน 15 เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า และเนื้อหนังก็อ่อนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ 16 ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะได้ดื่มนั้น ไปเสีย และให้ผักแก่เขา 17 ฝ่ายอนุชนทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิชา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ 18 พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้าชนที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์ 19 และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้น ไม่พบสักคนหนึ่งที่เหมาะสมดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอลและอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ 20 ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สืบเท่า 21 และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

2

พระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

1 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ 2 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์ 3 และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เราได้ฝัน และจิตใจของเราเป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร 4 แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอารัมมาว่า โอเอ ข้าแต่กษัตริย์ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล้าข้าพระองค์จะได้ถวายค่าแก่พระสุบิน 5 กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ 6 แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เราจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา 7 เขาทั้งหลายกราบทูลคารบสองว่า ขอกษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล้าข้าพระองค์จะได้ถวายค่าแก่พระสุบิน พระเจ้าข้า 8 กษัตริย์ทรงตอบว่า เราไม่รู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว 9 แต่ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จ

และพูดทูลจิตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายค่าแก่ความฝันให้เราได้¹⁰ คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า \square ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้น ไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากโหร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย 11 สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแต่กษัตริย์ได้ นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์¹² เพราะเรื่องนักษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลนเสีย¹³ เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย

พรรคพวกของดาเนียลอธิษฐานขอสติปัญญา

14 แล้วดาเนียลก็ตบอวารีโอคหัวหน้าราของครักษผู้ตออกไปเที่ยวหานักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแยบคายและปรีชาสามารถ¹⁵ ท่านถามอวารีโอคหัวหน้าว่า \square ในพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า \square แล้วอวารีโอคก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ¹⁶ แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายค่าแก่พระสุบินแด่กษัตริย์¹⁷ แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์สหายของท่านฟัง¹⁸ และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆ ของบาบิโลน

พระเจ้าทรงสำแดงให้ดาเนียลทราบความหมายของพระสุบิน

19 ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์²⁰ ดาเนียลกล่าวว่า \square สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป เพราะปัญญา และฤทธานุภาพเป็นของพระองค์²¹ พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลง วาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ²² พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์²³ โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์²⁴ แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอวารีโอคผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้ฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อวารีโอคว่าดังนี้ \square ขออย่าฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายค่าแก่ฝันแก่กษัตริย์²⁵ แล้วอวารีโอคก็รับนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า \square ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่ง ในหมู่พวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้ค่าแก่พระสุบินได้²⁶ กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ชื่อว่าเยลเทซซซาร์ว่า \square เจ้าสามารถที่จะให้เราเข้าถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและค่าแก่ได้หรือ \square 27 ดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า \square ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดูถูกขยำมสำแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้²⁸ แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบุดเนซซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า²⁹ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และ

พระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา³⁰ ฝ่ายข้าพระองค์ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้ค่าแก่พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระหทัยของพระองค์

ปฏิมากรในพระสุบินของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

31 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงเสียดฟ้า ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว³² เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์³³ ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน³⁴ ขณะที่พระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมา มิใช่ด้วยมือ กระแทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ³⁵ แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก่อนเห็นทีกระแทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ³⁶ นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้าบัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลค่าแก่พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์

กรุงบาบิโลนของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ คืออาณาจักรโลกแห่งแรก

37 โอ ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อานุภาพ ฤทธิ์เดชและสง่าราศี³⁸ และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่าน ซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ สัตว์ในทุ่งนาและนกในอากาศ ไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆ ให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง

อาณาจักรโลกแห่งที่สองและสาม คือมีเดียเปอร์เซียและกรีก

39 ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สามเป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ

อาณาจักรโลกแห่งที่สี่ คือโรม

40 และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแรงตั้งเหล็ก เพราะเหล็กดีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆ และปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหัก และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นตั้งเหล็กซึ่งทุบให้แหลก⁴¹ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นดินข้างหมอบ้างเหล็กบ้างจะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่ความแข็งแรงของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว⁴² และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินเงินโต ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางนั้นนั้น⁴³ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปนกันด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกันแน่นไว้ได้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน

หลังจากอาณาจักรโรมคืนมาใหม่แล้ว อาณาจักรของพระคริสต์จะตั้งขึ้น

44 และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์⁴⁵ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขามิใช่ด้วยมือ และก่อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ

พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน□

กษัตริย์พระราชทานยศชั้นสูงให้แก่ดาเนียล

46 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล 47 กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า □แน่นอนทีเดียวพระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้□ 48 ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่อันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งบาบิโลน 49 ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ซัดรัก เมซาคและเอเบดเนโกเป็นผู้จัดราชการในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

3

ปฏิมากรรูปใหญ่ของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

1 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน 2 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น 3 แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มंत्री ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น 4 และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า □โอ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า 5 เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู พินสีสาย พินใหญ่ ปี่งู และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้ 6 ผู้ใดที่มิได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่□ 7 เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู พินสีสาย พินใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้

คนยิวสามคนไม่ยอมกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ

8 เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย 9 เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ 10 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พินเขาคู พินสีสาย พินใหญ่ ปี่งู และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ 11 และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ 12 มียิวบางคนซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดราชการในเมืองบาบิโลน คือซัดรัก เมซาค และเอเบดเนโก โอ ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามิได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้□ 13 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัด

และเดือดพล่าน มีรับสั่งให้นำตัวชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านั้นเข้ามาเผือกษัตริย์¹⁴ อนุคิดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า โอเอ ชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้¹⁵ บัดนี้ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี่ พิณ เขาคู พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ถุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้¹⁶ ชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า โอเอ ข้าแต่อนุคิดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้¹⁷ ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์¹⁸ แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบ ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น¹⁹

คนยิวที่สวดขี้อยู่ในเตาไฟอย่างปลอดภัย

¹⁹ แล้วอนุคิดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพิภพของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า²⁰ และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่²¹ แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่อวัยวะ และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่²² ฉะนั้นเพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้เผาคนที่โยนชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก²³ และชายทั้งสามนี้ คือชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมัดอยู่²⁴ ขณะนั้นกษัตริย์อนุคิดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า ข้าเรียมัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ²⁵ เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า โอเอ ข้าแต่กษัตริย์ จริ่งพระเจ้าข้า²⁶ พระองค์ตรัสตอบว่า ข้าดูเถิด เราเห็นสี่คนถูกลอย กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย รูปร่างของคนที่ยืนนั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า²⁷

อนุคิดเนสซาร์ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า

²⁶ แล้วอนุคิดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า โอชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่²⁸ แล้วชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ²⁹ ฝ่ายอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่า ไฟไม่มีอำนาจจะอะไรเห็นอวัยวะของคนเหล่านี้ ผมที่ศีรษะของเขาก็ไม่งอ เสื้อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย³⁰ อนุคิดเนสซาร์ตรัสว่า ข้าสารการแด่พระเจ้าของชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง³¹ เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฤษฎีกาว่า ขนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมิตินิรภัยต่อพระเจ้าของชดรัก เมซาค และเอเบดเนโก จะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้³² แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชดรัก เมซาค และเอเบดเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

4

แบบคัดเนสซาร์กล่าวถึงความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระเจ้า

1 เรา กษัตริย์แบบคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ 2 เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา 3 หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก็ปรด้วยฤทธานุภาพปานใด อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิรันดร์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

แบบคัดเนสซาร์ทรงนิมิตเห็นต้นไม้ใหญ่

4 ตัวเรา คือ แบบคัดเนสซาร์อยู่เป็นพาสกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา 5 เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ 6 เราจึงออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา 7 พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูถูกษัมมาก็เข้ามาเฝ้า เราก็กเล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้ 8 ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทชซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ เราก็กเล่าความฝันให้เขาฟังว่า 9 โอ เบลเทชซซาร์ หัวหน้าของพวกโหร เพราะเราทราบว่าวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มีมลทินใดๆที่จะให้ท่านแก่ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา 10 นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก 11 ต้นไม้โตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ 12 ไปกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน 13 ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ลงมาจากฟ้าสวรรค์ 14 ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า โอจงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดใบของมันร่วงออกแล้วให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน 15 แต่งปล่อยให้ต่อรากติดอยู่ในดิน มีปลอกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน 16 ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ 17 คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาทะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่าท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ 18 ความฝันนี้ตัวเรากษัตริย์แบบคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทชซซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน

อาณาจักรของแบบคัดเนสซาร์จะถูกตัดออก

19 แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซซาร์ ก็จงงันอยู่ชั่วโงมหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า □เบลเทซซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย□ เบลเทซซซาร์ทูลตอบว่า □เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความฝันนั้นแตกแก่ปฎิบัติของพระองค์ 20 ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น 21 ใบของมันกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แกชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง 22 โอ ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ 23 และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้ที่พิษคือองค์บรืษทธิ์ลึงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า □จงฟื้นต้นไม้ และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีปลอกเหล็กและทองสัมฤทธิ์สวมไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เยือกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีสวนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้อยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ□ 24 โอ ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชนิพนธ์มาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ 25 ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เยือกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบ ว่า ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา 26 และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้ นั้นไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่า สวรรค์ปกครอง 27 โอ ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพื่อว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้□

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ถูกพิพากษาเพราะเหตุความเย่อหยิ่ง

28 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ 29 พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน 30 และกษัตริย์ตรัสว่า □นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา□ 31 เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาหะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า □โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราสั่งน้าวาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรากไปเสียจากเจ้าแล้ว 32 และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา□ 33 ในทันใดนั้นเองพระวาหะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับวัว และพระกายก็เยือกน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระเกศาออกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระขนาก็เหมือนเล็บนก 34 เมื่อสิ้นสดวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัดเนสซาร์ก็หงงหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็สารถุการแต่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ 35 สำหรับพระองค์ชาวพิภพ

ทั้งสิ้นนับว่า ไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้น พระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า □พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด□ 36 ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศีกลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของเรา ออคมณตรีและข้าราชการบริพารของเรา กลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก 37 บัดนี้ตัวเราก็คือเบเนดิกต์เนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเยอหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

5

การเลี้ยงใหญ่ของเบลชัสซาร์

1 กษัตริย์เบลชัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น 2 เมื่อเบลชัสซาร์ทรงลืมนรสเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเบเนดิกต์เนสซาร์ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มออกมา ให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามจะได้ใช้ใส่เหล้าดื่ม 3 เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น 4 เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน

พระเจ้าทรงเขียนที่ผนังของพระราชวัง

5 ในคืนได้นั้น นีวมีคอน ได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันทันประทีป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น 6 แล้วสี่พระพิภคตรของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระตำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็กระเทวกัน 7 กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเตย และหมอดูฤกษ์ยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า □ผู้ใดที่อ่านข้อเขียนนี้ และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา□ 8 แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่ 9 แล้วกษัตริย์เบลชัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสี่พระพิภคตรของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สิ้นแห่ง 10 ด้วยเหตุพระวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในห้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า □โอข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สี่พระพิภคตรของพระองค์เปลี่ยนไป 11 ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เบเนดิกต์เนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเตย และหมอดูฤกษ์ยาม 12 เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทซซาร์ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์□ 13 เขาจึง

นำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า □ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ 14 เราได้ยินว่าท่านมีวิญญานของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว 15 บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้ 16 แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหามาได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร□

ดาเนียลกราบทูลพระวณะของพระเจ้าถวายกษัตริย์

17 แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า □ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ 18 โอ ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์ 19 และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สั่นสะท้านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชาบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ที่ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดต้องลงพระองค์ก็ทรงกระทำ 20 แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาของขึ้น ฝ่ายจิตวิญญานของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงริบสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย 21 พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปื่อยน้ำคั่งจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์รู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง 22 โอ ข้าแต่เบลชัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็มีได้ถ่อมพระทัย 23 แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลมปราณของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์ 24 จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้ 25 ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน 26 ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวนี้ เมเน พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด 27 เทเคล พระองค์ได้ถูกชั่งในตราชั่ง ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่ 28 เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย 29 แล้วเบลชัสซาร์ก็ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร 30 ในคืนวันนั้นเอง เบลชัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร 31 และดาร์ริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

6

ตำแหน่งของดาเนียล

1 ดาริอัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อให้ปกครองอยู่ทั่วราชอาณาจักร² และทรงตั้งอภิรัฐมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่อกษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์³ แล้วดาเนียลคนนี้ก็มิมีชื่อเสียงกว่าอภิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญานเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด⁴ อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความปลั่งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย⁵ คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า □เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเขา□⁶ แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า □ข้าแต่กษัตริย์ดาริอัส ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์⁷ บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มंत्री และผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้น ได้ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย

พระราชกฤษฎีกาห้ามอธิษฐานต่อพระเจ้า

8 โอ ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่□⁹ เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาริอัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา

ดาเนียลอธิษฐานต่อพระเจ้าวันละสามครั้ง

10 เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน¹¹ แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน¹² แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า □ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือว่ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ ในสามสิบวันนี้ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย□ กษัตริย์ตรัสตอบว่า □เรื่องนั้นยังคงอยู่ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่□¹³ แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า □ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หาได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ โอ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง□¹⁴ เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้วก็ทรงโหม่นสยองนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก¹⁵ แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบว่ กฎหมายของคนมีเดียและ

คนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือกฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้□

ดาเนียลถูกทิ้งในถ้ำสิงโต

16 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า □พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่าน ให้รอดพ้น □ 17 แล้วเขานำศิลาก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะ ไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป

กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย ทรงบัญชาให้นำดาเนียลออกมาจากถ้ำ

18 แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้นำเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่ และบรรทมไม่หลับ 19 พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จ ไปยังถ้ำสิงโต 20 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมนัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า □โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่าน ให้พ้นจากสิงโตได้ แล้วหรือ□ 21 แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า □โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ 22 พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย □ 23 ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน 24 แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้กัดเขาอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป

ดาเรอัสยกย่องพระเจ้าของดาเนียล

25 แล้วกษัตริย์ดาเรอัสทรงมีพระราชสาร ไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า □สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ 26 เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลาย สัน สະห่าน และยาเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียลในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด 27 พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากฤทธิ์ของสิงโต□ 28 ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึง ได้เจริญขึ้น ในรัชสมัยของดาเรอัส และในรัชสมัยของไซรัสมหาราชคนเปอร์เซีย

7

อาณาจักรโลกทั้งสี่ซึ่งได้ออกมาจากทะเลแห่งมนุษย์

1 ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลซัสซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่านเมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น 2 ดาเนียลกล่าวว่า □ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเกิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่ขึ้น 3 และสี่ตัวหิมาสีตัวได้ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัว

วก็ต่างกัน 4 ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น คนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน 5 และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นตัวที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ 6 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเถิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราชอำนาจ 7 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ที่มีมันร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมีเขา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระที่บสิ่งที่เหลือนั้นเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา 8 ข้าพเจ้าพิศระหว่าเรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็กงอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขาได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานี้มีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต 9 ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ จลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเศียรที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก 10 ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆ ประณินับดีพระองค์ คนนับโกฏิๆ เข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาที่ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เกิดขึ้น 11 ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดู สัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ 12 ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลือน้อย นั้น ราชอำนาจของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังอยู่ต่อไปไปถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง 13 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 14 ราชอำนาจ สง่าราศี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะประณินับดีท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย

นิมิตของสัตว์ทั้งสี่

15 ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศิรัษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ 16 ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้ 17 สัตว์หมีทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่องค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ 18 แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นเสีย ไปเป็นนิตย์ คือเป็นนิตย์นิรันดร์ 19 แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้น ซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น ร้ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระที่บสิ่งที่เหลือนั้นเสีย 20 และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาคือเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน 21 เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ 22 จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง 23 ท่านผู้นั้นก็กล่าวต้งนี้ว่า □ เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตก

ออกเป็นชิ้นๆ 24 ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชอาณาจักรนั้นจะมีกษัตริย์สิบพระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์ 25 ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ 26 แต่ผู้พิพากษา ก็จะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่าน ไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญ และทำลายเสียให้สิ้นสุด 27 และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ขุมนมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน 28 เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ ๐

8

นิมิตของดาเนียลเรื่องแกะผู้ตัวหนึ่งกับแพะผู้ตัวหนึ่ง

1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น 2 และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสานปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย 3 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเกิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นงอกมาทีหลัง 4 ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นขวิดไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามชอบใจของมันและก็ฟองตัวขึ้น 5 เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดูเกิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก หะเหาะข้ามพื้นพิภพทั้งสิ้นมา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง 6 มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน 7 ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้ 8 แล้วแพะผู้ก็ฟองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขางอกขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ 9 และมีเขาเล็กๆเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านั้น ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น 10 มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรืวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรืวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย 11 มันฟองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรืวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง 12 และเพราะเหตุการณ์ละเมิด เขาได้รับมอบบรืวารไว้สู้กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น 13 แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า ๐ นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการกรังว่างเปล่า เพื่อจะ

มอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบริวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า □ 14 ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า □
 อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ □

คำแก่นิมิตของดาเนียล

15 และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเกิด
 มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า 16 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำ
 อุลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า □กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้น
 เกิด □ 17 ดังนั้นท่านจึงมาใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจชบหน้า
 ลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าว่า □โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็น
 เรื่องของกาลอวสาน □ 18 เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่
 ท่านแต่ต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น 19 ท่านกล่าวว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึง
 สิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน
 20 เรื่องแก่ผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั่นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย 21 และแพะผู้
 คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระหว่างนัยน์ตา คือกษัตริย์องค์แรก 22 ส่วนเขาที่หัก และ
 มีอีกสี่เขางอกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มี
 อำนาจเหนือเขาแรกนั้น 23 และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลาย
 ได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ร้าย และมีความเข้าใจในเรื่อง
 พิศนาศเกิดขึ้น 24 อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่าน
 จะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เลิกรู้อื่นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลาย
 คนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์ 25 ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การ
 ล่องลงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะ
 ทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหัก
 ทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย 26 นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่
 จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถิด เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า □ 27 และข้าพเจ้าดาเนียล
 ก็อ่อนเพลีย และนอนเอนอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อ
 ไป แต่ข้าพเจ้าก็กังวลโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

9

คำพยากรณ์ของดาเนียลเรื่องการเป็นเชลยเจ็ดสิบปี

1 ในปีต้นรัชกาลดาร์ตัส โอรสกษัตริย์อาหสุเอรัส เชื้อสายคนมีเดีย ผู้ได้เป็นกษัตริย์
 เหนือดินแดนเคลเดีย 2 ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปี
 จากหนังสือ ซึ่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรง
 กระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม

ดาเนียลอธิษฐานและสารภาพบาปของคนอิสราเอล

3 แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหาคู่พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและ
 การวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนั่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถ้า 4 ข้าพเจ้าได้
 อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็น
 เจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและที่นาสะพริงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่
 รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ 5 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และ
 ได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำ

ตัดสินของพระองค์⁶ ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน⁷ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความขยาหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ในลี้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์⁸ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความขยาหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์⁹ พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ภักดีต่อพระองค์¹⁰ และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์¹¹ เออ อิสราเอลทั้งผองได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์¹² พระองค์ได้ทรงยื่นยื่นถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น ไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม¹³ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมีได้อิฐฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจากความชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์¹⁴ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์¹⁵ แล้วบัดนี้ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว¹⁶ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบริสทิสของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่คนทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้าพระองค์¹⁷ ฉะนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหนือสถานที่บริสทิสของพระองค์ซึ่งทรงสร้างนั้น เพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁸ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเฉี่ยพระกรรณสดับฟัง ขอทรงลืมนพระเนตรดูความรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁹ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า

ขอทรงให้อภัย โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเน้นซ้ำ
 เลยพระเจ้าคะ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่า
 นครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์

เจ็ดสิบสัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้สำหรับชนชาติอิสราเอล

20 ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐาน และสารภาพบาปของข้าพเจ้า และบาปของ
 อิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพิทศรพระเยโฮ
 วาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่ออุทธรณ์สิทธิแห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น 21 เออ ขณะที่
 ข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้
 บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า แต่ต้องข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น 22 ท่านได้
 ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญา
 และความเข้าใจแก่ท่าน 23 ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้า
 จึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจึงเข้าใจพระบัญชา
 นั้น และพิจารณาในนิมิตนั้น 24 มีเจ็ดสิบสัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบ
 ริสุทธิของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบบิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความ
 ขอบธรรมในรันดรเข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถาน
 บริสุทธิที่สุด 25 เพราะฉะนั้นจึงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชา
 นั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสิบสัปดาห์และ
 เป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก
 26 หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และ
 ประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิเสีย ที่สุดปลายของ
 มันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้ 27 ท่านจะยืนยัน
 พันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำ
 ให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่
 กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกเท
 ลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านั้น□

10

ดาเนียลเห็นนิมิตที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่

1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดา
 นีเอล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเชซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจ
 สิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น 2 ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข้ออยู่สามสัปดาห์
 3 ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่
 ได้ขโมยน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์ 4 เมื่อวันที่ยิบสิเดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่
 คือแม่น้ำไทกริส 5 ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมอง ดูเถิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าปาน มีทองคำเนื้อด
 6 ร่างกายของท่านตั้งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ
 ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคบเปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางามเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ขัด
 และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน 7 และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว
 คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย 8 แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่
 ล่าฟัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้า

ก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง ⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพบบนดิน ¹⁰ และดูเถิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้าขึ้นตัวด้วยฝ่ามือและเข่า ¹¹ ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยินตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสันสะท้านอยู่ ¹² แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน ¹³ เจ้าผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย แต่ดูเถิด มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า ¹⁴ บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก ¹⁵ เมื่อท่าน ได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็เป็นไป ¹⁶ และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งส้นฐานคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า โอ นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง ¹⁷ ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว ¹⁸ ท่านผู้มรูปร่างอย่างมนุษย์นั้น ได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า ¹⁹ ท่านกล่าวว่า โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย สันติภาพจะมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด ²⁰ เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า โอ เจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว ²⁰ แล้วท่านจึงกล่าวว่า โอ ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้อกับเจ้าผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเถิด เจ้าผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา ²¹ แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งความจริง ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้เจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ของท่าน ²¹

11

ตั้งแต่สมัยของดาโรัสถึงสมัยปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

¹ โอ สานตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาโรัส คนมีเดีย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังกษัตริย์ ² และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก ³ แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง ⁴ และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ และจะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มียาอำนาจอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้ ⁵ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอาณาจักรมเหิม ⁶ ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์

แห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั่งยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในกาลนั้น 7 จะมีกิ้งจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ 8 ท่านจะชนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้วิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำ ไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี 9 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของตนเอง 10 แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นอนและไหลท่วมและผ่าน ไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน 11 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน 12 และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้ 13 เพราะวากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย 14 ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้หนี้มีดสำเร็จ แต่พวกเขาจะล้มเหลว 15 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ได้ แม้วากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังสู้ไม่ได้ เพราะ ไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้ 16 แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน 17 ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกบิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนาจประโยชน์แก่ท่าน แต่ประการใด 18 ภายหลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม้ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน 19 แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของตนเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หัวตัวไม่พบอีกต่อไป 20 แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่กีวันเขาก็ประสพหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

อันติโอคัส อีพิฟานีสจะทำให้พระวิหารมลทินไป

21 จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่ง ตั้งตัวขึ้นแทนที่ โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ 22 กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย 23 ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจการล่องลอยอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ 24 เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู่ทวดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์สินที่ปล้นมา ของที่ริบมาได้ และทรัพย์สินสมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น 25 และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมหึมา ยกไปสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหาอำนาจยิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการ

ปองร้ายเขา ²⁶ ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขา ก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก ²⁷ ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขา ต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพุดมูสาาร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด ²⁸ แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง ²⁹ พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับมาก็ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป ³⁰ เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับ ไป และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาร่วมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ตั้งพันธสัญญาบริสุทธิ์ ³¹ และกองทัพจะยื่นหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งกองกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น ³² เขาจะใช้เวลาสอพลออลอลงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนยันและปฏิบัติงาน ³³ และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ตลาด จะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา ³⁴ เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ ³⁵ คนที่ตลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถูกลงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด

ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

³⁶ และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพุดสิ่งที่นำมาทศวรรษยกกล่าวต่อสู่พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ ³⁷ เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ³⁸ แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า ³⁹ เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขานับถือ และพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน ⁴⁰ พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่ทำนองอย่างลมหมุน พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป ⁴¹ เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกกวาดไป แต่คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน ⁴² เขายึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพ้นไปไม่ได้ ⁴³ เขาจะปกครองทรัพย์สินสมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิบนีและคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย ⁴⁴ แต่ชาวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่ง ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง ⁴⁵ และเขาจะปลูกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย□

12

ความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่

1 □ ในครั้งนั้น มีคาเอล เจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ

การเป็นขึ้นมาจากความตาย

2 และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้าในรันดร์³ และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตยนิรันดร์

ดาเนียลจงปิดถ้อยคำเหล่านี้จนถึงวาระสุดท้าย

4 แต่ตัวเจ้า โอ ดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น□⁵ แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น⁶ และเขาก็พูดคุยกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า □ ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้□⁷ ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยนิรันดร์ ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของชนชาติบริสุทธิสิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็จะสำเร็จไปด้วย⁸ ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า □ โอ นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร□⁹ พระองค์ตรัสว่า □ ดาเนียลเอ๋ย ไปเถาะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย¹⁰ คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้ว จะขาวสะอาด และจะถูกถลง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ¹¹ และตั้งแต่นั้นเวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการกรำร้างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน¹² ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น¹³ แต่เจ้าจงไปจนถึงวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยเซฟา

โยเซฟาอยู่ก่อนสมัยที่อิสราเอลหรือยูดาห์เป็นเชลย เขาอยู่ในสมัยเดียวกันกับอาโมส อิชยาห์ และมีคาห์แห่งยูดาห์ เยเรมีย์เป็นผู้พยากรณ์ที่ร้องไห้แห่งยูดาห์ (อาณาจักรใต้) ฉะนั้น โยเซฟาเป็นผู้พยากรณ์แห่งการพิพากษาในอิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ฉะนั้น ดังนั้นเขาพยากรณ์ก่อนสมัยของเยเรมีย์ เอสเศคียล และดาเนียล หนังสือโยเซฟาอยู่หลังหนังสือของทั้งสามคนนี้เพราะว่าโยเซฟาเป็นที่เราเรียกว่าผู้พยากรณ์น้อย เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับ 2 พกษ และ 2 พศต โยเซฟาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับที่อิสราเอล (อาณาจักรเหนือ) ถูกนำไปเป็นเชลยครั้งแรก (2 พกษ 14-17, โดยเฉพาะ 17:4-6)

เล่มนี้มีคำ ว่ากล่าวตักเตือนเรื่องความบาปของชาวอิสราเอลพร้อมด้วยคำพยากรณ์ถึงการกลับมารวบรวมของชนชาติของพระเจ้า

อาร์ชบิชอป เจมส์ อาชชัวร์ บอกว่ากิจการต่างๆ ที่กล่าวถึง ในหนังสือเล่มนี้ได้ใช้เวลาประมาณ 60 ปี

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงโยเซฟา บุตรชายเบเออร์ ในรัชกาลอุสซียาห์ โยธาม อาหัสและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์อิสราเอล

ภรรยาที่เป็นหญิงเจ้าชู้

2 เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสทางโยเซฟาเป็นครั้งแรกนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยเซฟาว่า ไปสิ ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกชู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นชู้อย่างยิ่ง โดยการละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย³ ฉะนั้นท่านจึง ไปรับนางโกเมอร์บุตรสาวดิบลาอิมมาเป็นภรรยา และนางก็มีครรภ์กับท่านและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า จงเรียกชื่อเขาว่า ยิสเรเอล เพราะว่าอีกไม่ช้าเราจะลงโทษวงศวานของเยชูเหตุด้วยเรื่องโลหิตของยิสเรเอล เราจะให้ราชอาณาจักรของวงศวานอิสราเอลสิ้นสุดลงเสียที่⁵ ต่อมาในวันนั้น เราจะให้ธนูของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล

โลฐะมาห์ เปรียบได้กับอิสราเอลที่พระเจ้าไม่ทรงเมตตา

6 ต่อมานางก็ตั้งครรภ์ขึ้นอีก และคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า จงตั้งชื่อบุตรสาวนั้นว่า โลฐะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาวงศวานอิสราเอลอีกต่อไป แต่เราจะเอาเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง⁷ แต่เราจะเมตตาวงศวานยูดาห์ และเราจะช่วยเขาให้รอดพ้นโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ช่วยเขาให้รอดพ้นด้วยศันธนู หรือด้วยดาบ หรือด้วยสงคราม หรือด้วยเหล้าม้า หรือด้วยเหล่าพม่า

โลอัมมี หมายความว่าอิสราเอลมิใช่ประชาชนของพระเจ้า

8 เมื่อนางให้โลฐะมาห์หย่านมแล้ว นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง⁹ และพระเจ้าตรัสว่า จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า โลอัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา และเราก็มิใช่พระเจ้าของเจ้า

อิสราเอลจะกลับคืนมาและรับพระพร

10 แต่จำนวนประชาชนอิสราเอลจะมากมายเหมือนเม็ดทรายในทะเล ซึ่งจะดวงหรือนับไม่ถ้วน และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า □เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ประชาชนของเรา□ ก็จะกล่าวแก่เขาว่า □เจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่□¹¹ และวงศานายูดาห์กับวงศานอิสราเอลจะรวมเข้าด้วยกัน และเขาทั้งหลายจะตั้งผู้หนึ่งให้เป็นประมุข และจะพากันขึ้น ไปจากแผ่นดินนั้น เพราะวันของอิสเรเอลจะสำคัญมาก

2

อิสราเอลเปรียบกับภรรยาที่เล่นซู้และถูกทิ้งเสีย

1 □จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า □อัมมี□ จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า □รุหะมาห์□² จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเกิด เพราะว่านางไม่ใช่ภรรยาของเรา และเราไม่ใช่สามีของนาง ฉะนั้น ให้เธอทิ้งการเล่นซู้เสียจากสายตาของเธอ และทิ้งการล่วงประเวณีเสียจากระหว่างถิ่นของนาง³ เกรงว่าเราจะต้องเปลื้องผ้าของนางจนเปลือยเปล่า กระทำให้นางเหมือนวันที่นางเกิดมา กระทำให้นางเหมือนถิ่นทุรกันดาร และกระทำให้นางเหมือนแผ่นดินที่แห้งแล้ง และสังหารนางเสียด้วยความกระหาย⁴ เราจะไม่มีความรักต่อบุตรทั้งหลายของนาง เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นลูกของการเล่นซู้⁵ เพราะว่ามารดาของเขาเล่นซู้ เธอผู้ที่ให้กำเนิดเขาทั้งหลายได้ประพฤติกความอับอาย เพราะนางกล่าวว่า □ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้อาหารและน้ำแก่ฉัน เขาให้ขนแกะและป่านแก่ฉัน ทั้งน้ำมันและของดื่ม□⁶ เพราะเหตุนี้ ดูเถิด เราจะเอาหนามให้สะทางของนางไว้ เราจะสร้างกำแพงกันนางไว้เพื่อมิให้นางหาทางของนางพบ⁷ นางจะไปตามบรรดาคนรักของนาง แต่ก็จะตามไม่ทัน นางจะเที่ยวเสาะหาเขาทั้งหลาย แต่นางก็จะไม่พบเขา แล้วนางจะว่า □ฉันจะไปหาผู้คนแรกของฉัน เพราะแต่ก่อนนั้นฐานะฉันยังดีกว่าเดี๋ยวนี้□⁸ แต่นางหาทราบไม่ว่าเราเป็นผู้ให้ข้าว น้ำมัน และน้ำดื่ม และได้ให้เงินและทองมากมายแก่นาง ซึ่งเขาใช้สำหรับพระบาอัล⁹ เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะเรียกข้าวคืนตามกำหนดฤดูกาล และเรียกน้ำมันคืนตามฤดู และเราจะเรียกขนแกะและป่านของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปกปิดกายเปลือยเปล่าของนางนั้นคืนเสีย¹⁰ คราวนี้เราจะเผยความลามกของนางท่ามกลางสายตาของคนรักของนาง และ ไม่มีใครช่วยให้นางพ้นเมื่อเราได้¹¹ เราจะให้บรรดาความร่ำรวยของนางสิ้นสุดลง ทั้งเทศกาลเลี้ยง เทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ วันสะบาโตและบรรดาเทศกาลตามกำหนดทั้งสิ้นของนาง¹² เราจะให้เอาของงุ่นและต้นมะเดื่อของนางร้างเปล่าที่นางคุยว่า □นี่แหละเป็นสินจ้างของฉันซึ่งคนรักของฉันให้ฉัน□ เราจะทำให้กลายเป็นป่าและสัตว์ป่าทุ่งจะกินเสีย¹³ เราจะทำโทษนางเนื่องในวันเทศกาลเลี้ยงพระบาอัล เมื่อนางเผาเครื่องหอมบูชาพระเหล่านั้น แล้วก็แต่งกายของนางด้วยแหวนและเพชรพลอยต่างๆ และติดตามบรรดาคนรักของนางไป และลืมเราเสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

อิสราเอลจะกลับคืนมา

14 ดูเถิด เหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พานางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและปลอบใจนาง¹⁵ เราจะให้นางมีสวนองุ่นที่นั่น กระทำให้หุบเขาเอาโครีเป็นประตูแห่งความหวัง แล้วนางจะร้องเพลงที่นั่นอย่างสมัยเมื่อนางยังสาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าจะเรียกเราว่า □สามีของฉัน□ เจ้าจะไม่เรียกเราว่า □พระบาอัลของฉัน□ อีกต่อไป¹⁷ เพราะว่าเราจะไม่เอาชื่อพระบาอัลออกเสียจากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่ออีกต่อไป¹⁸ ในครั้งนั้นเพื่อเขา เราจะกระทำพันธสัญญากับบรรดาสัตว์ป่า ทุ่ง บรรดานกในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะทำลายค้อนธนู ดาบและ

สงครามเสียจากแผ่นดิน และเราจะกระทำให้เขาอนลงอย่างปลอดภัย ¹⁹ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย์ เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตาและความกรุณา ²⁰ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระเยโฮวาห์ ²¹ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ต่อมาในวันนั้นเราจะฟัง คือเราจะฟังฟ้าสวรรค์ และฟ้าสวรรค์จะฟังพิภพ ²² และพิภพจะฟังชาว น้าองุ่นและน้ำมัน สิ่งเหล่านี้จะฟังอิสราเอล ²³ เราจะหว่านเขาไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตานางผู้ที่มีได้รับความเมตตา และเราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่มีได้เป็นประชาชนของเราว่า □เจ้าเป็นประชาชนของเรา□ และเขาจะกล่าวว่ □พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์□ □

3

ความรักของพระเจ้าจะทรงช่วยอิสราเอลที่กำลังทำบาปอยู่ให้กลับคืนมา

¹ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงไปอีกครั้งหนึ่ง ไปสมานรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของชูและเป็นหญิงล่วงประเวณี เหมือนพระเยโฮวาห์ทรงรักวงศวานอิสราเอลอย่างนั้นแหละ แม้ว่าเขาจะหลงไหลไปตามพระอื่น และนิยมชมชอบกับชนมลูกองุ่นแห่ง□ ² ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อนางมาเป็นเงินสิบห้าเชลกับข้าวบาร์เลย์หนึ่งโฮเมอร์ครั้ง ³ ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า □เธอต้องรอฉันให้หลายวันหน่อย อย่าเล่นซู้ก็ อย่าไปเป็นของชายอื่นอีก ส่วนฉันก็จะไม่เข้าหาเธอด้วย□ ⁴ เพราะว่วงศวานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโพิด หรือรูปพระ ⁵ ภายหลังวงศวานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์

4

ความบาปทั้งหลายของอิสราเอล

¹ วงศวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า ² มีแต่การปฏิญาณ การมุสา การฆ่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี เขาหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดซ่อนเลือด ³ เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอาใจ ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วย และปลาในทะเลจะถูกนำเอาไปเสียหมด ⁴ แต่อย่าให้ผู้ใดใส่ความหรืออย่าให้ผู้ใดฟ้อง เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคนทั้งหลายที่ต่อสู้กับบุโรฮิต ⁵ ฉะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะสะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมารดาของเจ้า

อิสราเอลปฏิเสธไม่รับความรู้

⁶ ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราปฏิเสธเจ้าไม่ให้รับเป็นโปรหิตของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา เราจึงจะลืมวงศวานของเราเสียด้วย ⁷ เขาทวีมากขึ้นเท่าใด เขาก็กระทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นเราจะให้สง่าราศีของเขากลายเป็นความอับอาย ⁸ เขาเลี้ยงชีพอยู่ด้วยบาปแห่งประชาชนของเรา เขามุ่งที่จะอ้อมด้วยความชั่วช้าของคนเหล่านั้น ⁹ โปรหิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เราจะลงทัณฑ์เขาเนื่องด้วยวิธีการของเขา เราจะลงโทษเขาตามการกระทำของเขา ¹⁰ เขาจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอ้อมหน้า เขาจะเล่นซู้ แต่ไม่เกิดผล

ตก เพราะว่าเขาได้ทอดทิ้งการเอาใจใส่พระเยโฮวาห์¹¹ การเล่นซู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งเอาจิตใจไปเสีย

เอฟราอิมผูกพันอยู่กับรูปเคารพ

¹² ประชาชนของเราไปขอความเห็นจากสิ่งที่ทำด้วยไม้ และไม้ตัวก็แจ้งแก่เขาอย่างเปิดเผย เพราะจิตใจที่ชอบเล่นซู้ทำให้เขาหลงไป และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเขาเสียเพื่อไปเล่นซู้¹³ เขาถวายสัตวนูซาอยู่ที่ยอดภูเขาและทำสักการบูชาเขาอยู่ที่เนินเขา ได้ต้นโอ๊ก ต้นไค้และต้นเฮิร์ม เพราะว่าร่มไม้เหล่านี้เย็นดี เพราะฉะนั้นธิดาทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่นซู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี¹⁴ เมื่อธิดาทั้งหลายของเจ้าเล่นซู้ เราก็มองโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี เราก็มองโทษ เพราะผู้ชายเองก็หลงไปกับหญิงแพศยา และทำสักการบูชากับหญิงโสเภณี ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีใจจะมาถึงความพิณาศ¹⁵ อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะเล่นซู้ก็อย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิลาทหรือขึ้น ไปยังเบธาเวน และอย่าปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด¹⁶ เพราะว่าอิสราเอลนั้นเสื่อมถอยเหมือนวัวสาวที่เสื่อมลง บัดนี้พระเยโฮวาห์จะทรงเลี้ยงเขาดุจเลี้ยงแกะในทุ่งกว้าง¹⁷ เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปลอยเขาแต่ลำพัง¹⁸ เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปรี้ยว เขาก็ปลอยตัวไปเล่นซู้เสมอ ผู้ครอบครองของเขาแสดงความรักด้วยความน่าละอาย ดังนั้นจงให้¹⁹ ลมพายุเอาปีกห่อเขาไว้ เขาจะอดสูเพราะสัตวนูซาทั้งหลายของเขา

5

อิสราเอลไม่กลับใจ

¹ โอ บุโรททั้งหลาย จงฟังชื่อนี้ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงสดับ โอ ราชวงศ์กษัตริย์ จงเงี้ยวฟัง เพราะเจ้าทั้งหลายจะต้องถูกพิพากษา เพราะเจ้าเป็นกับอยู่ที่นี่เมืองมิสปาห์ และเป็นชายกางอยู่ที่นี่เมืองทาโบร์² พวกกบฏได้ฆ่าฟันให้ลึก แม้ว่าเราได้เตือนเขาเหล่านี้ทั้งหมด³ เรา รู้จักเอฟราอิม และอิสราเอลก็มีได้ปิดบังไว้จากเรา โอ เอฟราอิมเอ๋ย เจ้าเล่นซู้ อิสราเอลก็เป็นมลทิน⁴ การกระทำของเขาไม่ยอมให้เขากลับไปยังพระเจ้าของเขา เพราะจิตใจที่เล่นซู้ อยู่ในตัวเขา เขาจึงไม่รู้จักพระเยโฮวาห์⁵ ความเยอหยิ่งของอิสราเอลก็ปรากฏเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว อิสราเอลและเอฟราอิมจึงจะสะดุดเพราะความชั่วช้าของตน ยูดาห์ก็จะพลอยล้มคว่ำไปกับเขาทั้งหลายด้วย⁶ เขาจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์ ด้วยนำเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวไป แต่เขาจะหาพระองค์ไม่พบ พระองค์ทรงจากเขาไปแล้ว⁷ เขาได้ทรยศต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาเกิดลูกนอกกริต บัดนี้วันขึ้นค่าจะผลาญเขาเสียพร้อมกับไรนาของเขา⁸ จงเป่าแตรทองเหลืองขนาดเล็กที่ในกิเบอาห์ จงเป่าแตรที่ในรามาห์ จงร้องตะโกนที่เบธาเวน โอ เบนายามินเอ๋ย มีคนตามหาเจ้า⁹ ในวันแห่งการห้ามปรามนั้นเอฟราอิมจะรกร้าง เราได้ประกาศท่ามกลางตระกูลต่างๆของอิสราเอลให้ทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน¹⁰ เจ้านายของยูดาห์ได้กลายเป็นเหมือนคนที่ย้ายหลักเขต ดังนั้นเราจะเทพระพิโรธของเราเหนือเขาให้เหมือนอย่างเทน้ำ¹¹ เอฟราอิมถูกบีบบังคับ และถูกขยี้ด้วยการทำโทษ เพราะเขาได้ตั้งจิตตั้งใจติดตามบัญญัตินั้น¹² เพราะฉะนั้นเราจะเป็นเหมือนตัวมอดต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งผุดอวงศ์วานยูดาห์¹³ เมื่อเอฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของตน และยูดาห์เห็นขนาดแผลของตน เอฟราอิมก็ไปหาคนฮัสซีเรีย และส่งคนไปหากษัตริย์เยริบ แต่ท่านก็ไม่สามารถจะรักษาเจ้าหรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้¹⁴ เพราะเราจะเป็นเหมือนสิ่งใดต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งใดหนุมต่อวงศ์วานของยูดาห์ เราคือเอรานีแหละ จะฉีกแล้วก็ไปเสีย

เราจะลากเขาไป และใครจะช่วยก็ไม่ได้¹⁵ เราจะกลับมายังสถานที่ของเราก่อนดีกว่าเขาจะยอมรับความผิดของเขาและแสวงหาหน้าของเรา เมื่อเขารับความทุกข์ร้อน เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง

6

บางคนในอนาคตจะแสวงหาพระเจ้า

1 โปมาเกิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงฉีก และจะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงโยยดี และจะทรงพันบาดแผลให้แก่เรา² อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูเราขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเราขึ้น เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์³ แล้วเราก็จะรู้ถ้าเราพยายามรู้จักพระเยโฮวาห์ การที่พระองค์เสด็จออกก็เตรียมไว้ดูจยามเช้า พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างหาฝน ดั่งฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน□

ความรักของพระเจ้าที่อยู่ถาวร

4 โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าดี โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนอย่างน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่⁵ ฉะนั้น เราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง⁶ เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา⁷ แต่พวกเขาตั้งมนุษย์ได้ละเมิดพันธสัญญาที่นั่นเขาทรยศต่อเรา⁸ ก็เลอาดเป็นเมืองของคนกระทำความชั่วช้า และเปโระเป็อน ไปด้วยโลหิต⁹ อย่างกองโจรซุ่มคอยดักคนฉนั้นใด พวกบรูโรหิตก็ซุ่มคอยฉนั้นนั้น เขายินยอมกระทำฆาตกรรมตามทาง เขาทำการลามก¹⁰ เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศวานอิสราเอล การเล่นซู้ของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น อิสราเอลเป็นมลทิน¹¹ โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยฤดูเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิมจากการเป็นเชลย

7

คำพยากรณ์เรื่องการทำลายอิสราเอล

1 เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็เผยออก ทั้งการกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรียก็แดงขึ้น เพราะว่าเขาทุจริต ขโมยก็หักเข้ามาข้างใน และกองโจรก็ปล้นอยู่ข้างนอก² แต่เขามิได้พิจารณาในใจว่า เราจดจำการกระทำที่ชั่วทั้งหมดของเขาได้บัดนี้ การกระทำของเขาหอมล้อมเขาไว้แล้ว การเหล่านั้นอยู่ต่อหน้าเรา³ เขากระทำให้กษัตริย์ขึ้นชนมยินดีด้วยความชั่วร้ายของเขา กระทำให้เจ้านายพอใจด้วยการมสาของเขา⁴ เขาเป็นคนล่วงประเวณีทุกคน เขาเป็นเดาอบที่ร้อนซึ่งข้างท่าขนมหยุดเร่งให้ร้อนแล้ว ตั้งแต่เขาจะต้องนัดแบ่ง จนแบ่งจะฟูขึ้น⁵ ในวันฉลองกษัตริย์ของเรา พวกเจ้านายทำให้พระองค์ป่วยด้วยขวดเหล้าองุ่น กษัตริย์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกพร้อมกับคนซีเยะเยย์⁶ ใจของเขาก็ร้อนด้วยการซุ่มดักทำร้ายเหมือนเดาอบ ตลอดคืนข้างท่าขนมของเขาก็หลับอยู่ พอถึงรุ่งเช้าก็พลุ่งออกมาอย่างกับเปลวเพลิง⁷ ทุกคนก็ร้อนอย่างกับเดาอบ และเขามิชอบผู้ครอบครองทั้งหลายของเขา กษัตริย์ยังสิ้นของเขาก็ล้มลง แต่ไม่มีใครท่ามกลางพวกเขาที่ร้องถึงเรา⁸ เอฟราอิมเอาตัวเข้าป่นกับชนชาติทั้งหลาย เอฟราอิมเป็นชนมบ่งที่มิได้พลิกกลับ⁹ คนต่างตัวก็กินแรงของเขา และเขาก็ไม่รู้ตัว ผมของเขาก็หิงออกประปรายแล้ว และเขาก็ไม่รู้ตัว¹⁰ ความเยอหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว เขาก็ยังไม่กลับ ไปหาพระเยโฮ

วาท์พระเจ้าของเขา เขามีเรื่องทั้งหมดเช่นนี้ เขาก็มิได้แสวงหาพระองค์¹¹ เอฟราอิมเป็นเหมือนนกเขาโง่เขลาและไร้ความคิด ร้องเรียกอียิปต์วิ่งไปหาอัสซีเรีย¹² เมื่อเขาไป เราจะกางข่ายของเราออกคลุมเขา เราจะดึงเขาลงมาเหมือนตักนกในอากาศ เราจะลงโทษเขาตามที่ขมขื่นมัน ได้อินแล้ว¹³ วิบัติแก่เขา เพราะเขาได้หลงเงินไปจากเรา ความพินาศจงมีแก่เขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา แม้ว่าเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว เขาก็ยังพุดมสาเรื่องเรา¹⁴ เขามีได้ร้องทุกข์ต่อเราจากใจจริงของเขาเมื่อเขาครัครวญอยู่บนที่นอนของเขา เขาชมมนมกันเพื่อขอข้าวและขอน้ำองุ่น และเขากบฏต่อเรา¹⁵ แม้ว่าเราจะได้ฝึกและเพิ่มกำลังแขนให้เขา เขาก็ยังคิดทำร้ายต่อเรา¹⁶ เขากลับไป แต่ไม่กลับ ไปหาพระองค์ผู้สูงสุด เขาเป็นคັນธนูที่หลอกลวง เจ้านายของเขาจะล้มลงด้วยดาบเพราะลัทธิโทโสของเขา เรื่องนี้จะเป็นเรื่องที่ทำให้เขาเขี่ยหยันกันในแผ่นดินอียิปต์

8

รูปลูกวัวทองคำของเยโรโบอัมนำการพิพากษามาสู่อิสราเอล

1 จักรวรรดิไว้ที่ปากของเจ้า เพราะว่าเขาจะมาดั่งนกอินทรีเหนือพระนิเวศของพระเยโฮวาท์ เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา และละเมิดราชบัญญัติของเรา² อิสราเอลจะร้องทุกข์ต่อเราว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้จักพระองค์³ อิสราเอลได้ทอดทิ้งสิ่งที่ดีเสียแล้ว ศัตรูจะไล่ติดตามเขา⁴ เขาทั้งหลายได้แต่งตั้งกษัตริย์แต่ไม่ใช่โดยเรา เขาทั้งหลายตั้งเจ้านาย แต่เราไม่รู้เรื่องเลย พวกเขาได้สร้างรูปเคารพทั้งหลายด้วยเงินและทองคำของเขา เพื่อพวกเขาจะถูกตัดขาดออกเสีย⁵ โอ สมะเรียเอ๋ย รูปลูกวัวของเจ้าได้ทิ้งเจ้าเสียแล้ว ความกลัวของเราพุ่งขึ้นต่อเขา อีกนานสักเท่าใดหนอเขาจึงจะบริสุทธิ์กันได้อ⁶ เพราะรูปหล่อ นั้น ได้มาจากอิสราเอล ช่างเป็นผู้ทำขึ้น รูปนั้นจึงมิได้เป็นพระเจ้า รูปลูกวัวของสมะเรียจะต้องถูกทุบให้เป็นชิ้นๆ⁷ เพราะว่าเขาหว่านลม เขาจึงต้องเกี่ยวลมหมนต้นข้าว ไม่มีรวง จะไม่เกิดข้าวสำหรับทำแป้ง ถึงจะเกิด คนต่างดาวก็เอาไปกิน⁸ อิสราเอลถูกกลืนไปหมดแล้ว เดียวนี้อยู่ที่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนภาษาไร้ความพึงพอใจ⁹ เขาทั้งหลายขึ้นไปหาอัสซีเรียดังลาป่าที่ทองเทียวยู่ล่าฟิง เอฟราอิมได้จ้างคนรักมา¹⁰ เออ แม้ว่าเขาจ้างประชาชาติอื่นมา ไม่ช้าเราจะต้อนรับเขาให้รวมกัน เขาจะเป็นทุกข์เล็กน้อยเรื่องภาระของกษัตริย์จอมเจ้านาย¹¹ เพราะเหตุเอฟราอิมได้ก่อสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อบาป แท่นบูชาเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นแท่นเพื่อบาปให้เขา¹² ถึงเราได้เขียนราชบัญญัติไว้ให้สักหมื่นข้อ เขาก็ถือว่าเป็นเพียงของแปลก¹³ ส่วนเครื่องสัตวบูชาที่ถวายแก่เรานั้น เขาถวายเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเยโฮวาห์มิได้พอพระทัยในตัวเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และจะทรงลงโทษเขาเพราะบาปของเขา เขาจะกลับไปยังอียิปต์¹⁴ เพราะอิสราเอลได้ลืมพระเจ้าผู้สร้างของตนเสียแล้ว จึงสร้างวิหารขึ้นหลายแห่งและบูชาที่ทิวจำนวนเมืองที่มีกำแพงขึ้นอีก แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองเหล่านี้ของเขา และไฟจะเผาผลาญปราสาทของเมืองเหล่านี้เสีย

9

อิสราเอลจะมีมดลูกที่แท่นบุตรและห้วนมที่เหี่ยวแห้ง

1 โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีไป อย่าเปรมปรีดีอย่างชนชาติทั้งหลายเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเล่นซุ่มอกใจพระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายรักค่าสินจ้างของหญิงแพศยาตามบรรดาลานนวดข้าว² แต่ลานนวดข้าวและบ่อข่าองุ่นจะไม่พอเลี้ยงเขา และน้ำองุ่นใหม่ก็จะขาดไป

3 เขาทั้งหลายจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ แต่เอเฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์ เขาจะรับประทานอาหารไม่สะอาดอยู่ที่ในอัสซีเรีย 4 เขาจะไม่ทำพิธีเทน้ำองุ่นถวายพระเยโฮวาห์ เขาจะไม่กระทำให้พระองค์พอพระทัย เครื่องสัตวบูชาของเขาจะเป็นเหมือนขนมปังสำหรับไว้ทุกข์แก่เขา ผู้ใดรับประทานก็จะมิมลทิน เพราะว่าขนมปังสำหรับจิตวิญญาณของเขาจะไม่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 5 เจ้าจะทำอะไรกันเมื่อถึงวันเทศกาล และในวันเทศกาลของพระเยโฮวาห์ 6 เพราะ ดูเถิด เขาหนีไปหมดแล้วเพราะเหตุความพิณาศอียิปต์จะรวบรวมเขาไว้ เมืองเมมฟิสจะฝังเขา ต้นตำแยจะยึดสิ่งประเสริฐที่ทำด้วยเงินของเขาไว้เสีย ต้นหนามจะงอกขึ้นในเต็นท์ของเขา 7 วันลงโทษมาถึงแล้ว และวันที่จะทดแทนก็มาถึงแล้ว อิสราเอลจะรู้เรื่อง ผู้พยากรณ์เป็นคนเขลาไปแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณก็บ้าไปเนื่องด้วยความชั่วช้าใหญ่ยิ่งของเจ้า และความเกลียดชังยิ่งใหญ่ของเจ้า 8 ยามแห่งเอเฟราอิมอยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ผู้พยากรณ์เป็นเหมือนกับของพราวนัดกันก้อยู่ตามทางของเขาทั่วไปหมด และความเกลียดชังอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเขา 9 เขาเสื่อมทรามลึกลงไปในความชั่วอย่างมากมายดังสมัยเมืองกิเบอาห์ พระองค์จึงจะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา พระองค์จะทรงลงโทษเพราะบาปของเขา 10 เราพบอิสราเอลเหมือนพบผลองุ่นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เราพบบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเหมือนพบผลมะเดื่อรุ่นแรกที่ต้นมะเดื่อเมื่อออกในฤดูแรก แต่เขาไปหาพระบาอัลเปโออร์ และถวายตัวของเขาไว้แต่สิ่งอันน่าอดสูนั้น และกลายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างสิ่งที่เขารักนั้น 11 สำหรับเอเฟราอิม สง่าราศีของเขาจะบินไปเหมือนอย่างนก ไม่มีการคลอด ไม่มีการมีท้อง ไม่มีการตั้งครรภ์ 12 ถึงแม้ว่าเขาจะเลี้ยงลูกไว้ได้จนโต เราก็จะพรากเขาไปเสียเขาไม่เหลือสักคนเดียว เออ วิบัติแก่เขา เมื่อเราพรากจากเขาไป 13 เอเฟราอิมนั้น ดังที่เราเห็นเมืองไทระ ก็ปลุกไว้ในสถานที่ถูกใจ แต่เอเฟราอิมต้องนำลูกหลานของตนไปมอบให้หาคกร 14 โอ พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอประทานแก่เขา พระองค์จะประทานอะไรแก่เขา ขอประทานมดลูกที่แห่งบุตรและห้วงมที่เทียบแห่งแก่เขาทั้งหลาย 15 ความช่วยเหลือของเขาทุกอย่างอยู่ในกิลกาล เราได้เกลียดชังเขา ณ ที่นั่น เราจะขับเขาออกไปจากนิเวศของเรา เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของเขา เราจะไม่รักเขาอีกเลย เจ้าหน้าที่สิ้นของเขากี่ล้านแต่คนกบฏ 16 เอเฟราอิมถูกทำลายเสียแล้ว รากของเขาก็เทียบแห่งไป เขาทั้งหลายจะไม่มีผลอีก เออ แม้ว่าเขาจะเกิดลูกหลาน เราก็จะฆ่าผู้บังเกิดจากครรภ์ซึ่งเป็นที่รักของเขาเสีย 17 พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเหวี่ยงเขาทิ้งไป เพราะเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระองค์ เขาจะเป็นคนพเนจรอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย

10

การลงโทษอิสราเอล

1 อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่เปล่าประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแท่นบูชามากขึ้นเท่านั้น เมื่อประเทศของเขาเฟื่องฟูขึ้นเขาก็ยิ่งให้เสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเจริญขึ้น 2 จิตใจของเขาเทียมเท็จ บัดนี้เขาจึงต้องทนรับโทษของความผิด พระองค์จะทรงพิงแท่นบูชาของเขาลง และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย 3 คราวนี้เขาจะพูดเป็นแน่ว่า "เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ หากเรามีกษัตริย์ ท่านจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เราบ้าง" 4 เขาพูดพล่อยๆ เขาทำพันธสัญญาด้วยคำปฏิญาณลมๆแล้งๆ การพิพากษาจึงงอกงามขึ้นเหมือนดีดหิมอยู่ในร่องรอยโลหิตในทุ่งนา 5 ชาวสะมาเรียจะหวาดกลัวเพราะเหตุลุกวัวที่เขารวณ คนที่นั่นจะไว้ทุกข์เพราะรูปปั้น และปฏิมากรปโรหิตของที่นั่นซึ่งเคยชื่นชมยินดีกับรูปปั้นก็จะพิลาปร่ำไห้ เพราะเหตุสง่าราศีที่หมดไปจากรูปปั้น

6 เออ รูปเคารพนั้นเองก็จะต้องถูกนำไปยังอัสซีเรีย เป็นบรรณาการแก่กษัตริย์เยเรียม เอพร่าอิมจะได้รับความอับยศ และอิสราเอลจะรู้สึกอับอายขายหน้าเหตุแผนการของเขา 7 สำหรับสมาเรีย กษัตริย์ของเขาจะมลาย ไปเหมือนฟองที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ 8 ปุชนัยสถานสูงของเมืองอาเวน อันเป็นบาปของอิสราเอล จะต้องถูกทำลาย ต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามจะงอกขึ้นบนแท่นบูชาของเขา เขาจะร้องบอกกับภรรยาว่า [จงปกคลุมเราไว้] และร้องบอกนินเขว่า [จงลืมหับเราเถิด] 9 โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้กระทำบาปตั้งแต่สมัยกียอฮาห์ เขายังหยัดอยู่อย่างนั้น สงครามในกียอฮาห์ไม่มาทันลูกหลานแห่งความชั่วช้า 10 เราประสงค์จะลงโทษพวกเขา คนชาติทั้งหลายจะประชุมกันสู้เขา เมื่อเขามัดตัวเองไว้ในรอยไถสองแถวของเขา 11 เอพร่าอิมเป็นภรรยาที่ได้รับการสอน มันชอบนวดข้าว เราจึงหวังคอยอำนาจของมันไว้ แต่เราจะไม่เอาเอพร่าอิมเข้าเทียมแอก ยูดาห์ก็ตั้ง โย ยาโคบต้องคราดสำหรับตนเอง 12 จงหว่านความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความเมตตา เจ้าจงไถดินที่ร้างอยู่ เพราะเป็นเวลาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ จนกระทั่งพระองค์จะเสด็จมาโปรดความชอบธรรมลงให้แก่เจ้า 13 เจ้าทั้งหลายได้ไถความชั่วช้า แล้วเจ้าทั้งหลาย ได้เกี่ยวความชั่วช้า เจ้าได้รับประทานผลของการมูสา ด้วยเหตุว่าเจ้าวางใจในทางของเจ้าและในจำนวนพลรบของเจ้า 14 เหตุฉะนั้นเสียงสงครามจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางชนชาติของเจ้า ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกทำลายอย่างกับกษัตริย์ซัลมันทำลายเมืองเบธธาเบลในวันสงคราม พวกแม่ถูกฟาดลงอย่างยับเยินพร้อมกับลูกของนาง 15 เมืองเบธเอลจะกระทำแก่เจ้าเช่นนี้แหละ เพราะความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งของเจ้า ในรุ่งเช้าวันหนึ่งกษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดเสียหมดสิ้น

11

ความรักของพระเจ้าสำหรับชนชาติอิสราเอลผู้ไม่มีบิดา

1 ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์ 2 พวกเขาจึงเรียกเขามากเท่าใด เขายังออกไปห่างจากพวกเขามากเท่านั้น เขาถวายสัตว์บูชาแก่พระบาอัล และเผาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพสลักอยู่เรื่อยไป 3 แต่เราไม่แกล้งสอนเอพร่าอิมให้เดิน เราอุมเข่าทั้งหลายไว้ แต่เขาหาทราบไม่ว่า เราเป็นผู้รักษาเขาให้หาย 4 เราจึงเขาด้วยสายแห่งมนุษยธรรมและด้วยปลอกแห่งความรัก เราเป็นผู้ถอดแอกที่ขากรรไกรของเขาออก และเราก็มลลงเลี้ยงเขา 5 เขาจะไม่กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ แต่อัสซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของเขา เพราะเขาปฏิเสธ ไม่ยอมกลับมา 6 ดาบจะรุกรานบรรดาหัวเมืองของเขา ทำลายกึ่งทั้งหลายของเขาเสียและกลืนกินเขาเสีย เพราะแผนการของเขา 7 ประชาชนของเราไม่ไปในทางเห็นห่างจากเรา ถึงแม้พวกเขาเรียกเขาทั้งหลายให้มาหาพระองค์ผู้สูงสุด ไม่มีใครยอมยกย่องพระองค์ 8 เอพร่าอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้า ได้อย่างไร อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่น ได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองฮัดมาห์ ได้อย่างไร เรากระทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศโยบิม ได้อย่างไร จิตใจของเราปั้นปั้นอยู่ใน ความเอ็นดูของเราก็คุกรุ่นขึ้น 9 เราจะไม่ลงอาชญาตามที่เราก็มัวจัด เราจะไม่กลับไปทำลายเอพร่าอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่เข้าไปในเมือง 10 เขาทั้งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิงหนาทตั้งราชสีห์ เออ พระองค์จะทรงเปล่งพระสิงหนาท และบุตรทั้งหลายของพระองค์จะตัวสิ้นสะท้านมาจากทิศตะวันตก 11 เขาจะตัวสิ้นสะท้านมาเหมือนวิหคจากอียิปต์ และเหมือนนกเขาจากแผ่นดินอัสซีเรีย เราจะทำให้เขากลับไปบ้านของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 12 เอพร่าอิมได้กั้นล้อมเราไว้ด้วย

ความมูสา และวงศ์วานอิสราเอลล้อมเราด้วยเล่ห์หลวง แต่ยูดาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้า และสัด้ยี่อออยู่กับพวกวิสทธิชน

12

พระเจ้าทรงประสงค์ให้อิสราเอลกลับมาหาพระองค์

1 เอฟราอิมเลี้ยงตนด้วยลม และตามหาลมตะวันออกอยู่ วันยังค่ำเขาทิวความมูสาและการรกร้าง เขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรียและชนเอาน้ำมัน ไปให้อียิปต์² พระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับยูดาห์และจะลงโทษยาโคบตามการประพฤติของเขา และจะทรงทดแทนเขาตามการกระทำของเขา³ ในครรภ์ของมารดาเขายึดสันเท้าพี่ชายของเขา และโดยกำลังของเขาเอง เขาก็มีอำนาจกับพระเจ้า⁴ เออ เขามีอำนาจเหนือทูตสวรรค์และมีชัย เขาร้องให้และวิงวอนต่อพระองค์ เขาพบพระองค์ที่เบธเอล และพระองค์ตรัสสนทนากับเราที่นั่น⁵ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา⁶ เหตุฉะนั้นเจ้าจึงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มัน และรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ⁷ เขาเป็นพ่อค้า ในมือของเขามิตรราชูซึน้อ เขารักที่จะบีบบังคับ⁸ เอฟราอิม ได้กล่าวว่า □แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนมั่งมี ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง ในการกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า เขาจะไม่พบความชั่วช้าที่นับว่าเป็นความบาปได้⁹ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในดินที่อีก ดั่งในสมัยที่มีเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด¹⁰ เราได้พูดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราให้เกิดนิมิตมากขึ้น เราให้คำอุปมาโดยทางการรับใช้ของผู้พยากรณ์¹¹ มีความชั่วช้าในกิเลอาดหรือ แน่นอน เขาทั้งหลายก็เป็นอนิจจัง เขาเอาวัวผู้ถวายบูชาในกิเลอาด เออ แทนบูชาของเขาก็จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในห้องนา¹² ยาโคบหนี ไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยา ท่านเลี้ยงแกะเพื่อให้ได้ภรรยา¹³ พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาเขาไว้โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง¹⁴ เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรธอย่างขมขื่น ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสองเขาด้วยความอัปยศซึ่งเขาให้ตกกับพระองค์

13

พระเจ้าทรงลงโทษอิสราเอล

1 เมื่อเอฟราอิมพูดด้วยตัวสัน เขาได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เมื่อเอฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบาอัล เขาก็ตาย² เดียวนี้เขายิ่งทำบาปมากขึ้น และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาเอง เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้นทั้งนั้น เขากล่าวว่า □สำหรับคนที่ถวายสัตว์บูชาแต่สิ่งเหล่านี้ จงให้เขาจบุรูปลูกว่า□³ เพราะฉะนั้นเขาดูเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้า เหมือนกลบที่ลมหมุนพัดไปจากลานนวดข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม⁴ เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักพระอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา⁵ เรานี้แหละที่คู่กันเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ⁶ เมื่อเขาได้รับประทานเต็มคราบแล้ว เขาก็อึมหนา และจิตใจของเขาก็พองขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงลืมนเราเสีย⁷ ดังนั้นเราจึงเป็นเหมือนสิงโตต่อเขา และเราจะข่มคอยอยู่ตามทางอย่างเลือดดาว⁸ เราจะตะครุบเขาอย่างกับแม่หมีที่ถูกพรากลูก เราจะฉีกอกของเขาและจะกินเขาเสียที่นั่นอย่างสิงโต สัตว์ป่าทุ่งจะฉีกเขา

อิสราเอลได้กลับใจเสียใหม่

9 โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้ 10 เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อื่นๆที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้กล่าวเรื่องเขาว่า □ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า□ 11 เพราะความกริ้วของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้น ไปเสีย 12 ความชั่วช้าของเอเฟราอิมก็ห่อไว้ บาปของเขาก็เก็บสะสมไว้ 13 การเจ็บท้องเดือนให้เขาคลอดก็มาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่เขลา ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ยอมคลอดออกมา 14 เราจะไถ่เขาให้พ้นอำนาจแดนคนตาย เราจะไถ่เขาให้พ้นความตาย โอ มัจจุราชเอ๋ย เราจะเป็นภัยพิบัติทั้งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็นความพินาชของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกดมบังไว้พ้นสายตาของเรา 15 แม้ว่าเขาจะงอกงามขึ้นท่ามกลางพี่น้อง ลมตะวันออก คือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และตาน้ำของเขาจะแห้งไป และน้ำพุของเขา ก็จะแห้งผาก ลมนั้นจะรีบของมีค่าทั้งหมดเอาไปจากคลังของเขา 16 สมะเรียจะกลายเป็นที่รกร้าง เพราะเธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ทารกของเขาจะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์จะถูกผ่าท้อง

14

การสารภาพและการกลับใจนำพระพรมา

1 โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าสะดุดก็เพราะความชั่วช้าของเจ้า 2 จงนำถ้อยคำมาด้วยและกลับมาหาพระเยโฮวาห์ จงทูลพระองค์ว่า □ขอทรงโปรดยกความชั่วช้าทั้งหมด ขอทรงพระกรุณารับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์จึงจะนำลูกวัวแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์ทั้งหลายมาถวาย 3 อัสซูรจะไม่ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหมดจะไม่ขี่ม้า ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่กล่าวต่อไปว่า □พระของเราทั้งหลาย□ แก่สิ่งที่มีของข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น เพราะว่าในพระองค์ลูกกำพร้าพ่อพบพระกรุณาคุณ□ 4 เราจะช่วยรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ของเขา เราจะรักเขาทั้งหลายด้วยเต็มใจ เพราะว่าความกริ้วของเราหันไปจากเขาแล้ว 5 เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกบัว เขาจะหยั่งรากเหมือนเลบานอน 6 กิ่งก้านของเขาจะขยายออก เขาจะงามเหมือนต้นมะกอกเทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน 7 เขาทั้งหลายที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขาก็จะกลับมา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเถาองุ่น และจะมีกลิ่นเหมือนน้ำองุ่นแห่งเลบานอน 8 เอเฟราอิมจะกล่าวว่า □เราต้องเกี่ยวข้องกับรูปเคารพต่อไป□ เราเองได้ยินเขาและคอยดูเขา เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบเขียวสด และผลของเราก็ได้มาจากเรา 9 ผู้ใดที่ฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เถิด ผู้ใดที่ช่างสังเกต ก็ให้เขารู้ เพราะว่าพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรง ผู้ชอบธรรมทั้งหลายก็เดินในทางนี้ แต่ผู้ทรยศก็สะดุดอยู่ในทางนี้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยเอล

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ โยเอล

เกี่ยวกับโยเอลเองเรารู้เพียงแต่ว่าเขาเป็นบุตรของเปรุเอล และเขาพยากรณ์ในยูดาห์ ประมาณปีก่อน คคศก 800 เขาพยากรณ์ในสมัยเดียวกันกับเอลีชา ซึ่งเป็นก่อนสมัยที่อิสราเอลเป็นเชลย และอาจจะเป็นในสมัยเดียวกันกับกษัตริย์โยอาซ เพราะเหตุว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ได้ออกชื่อของกษัตริย์ ไม่ว่าจะเป็นภาคเหนือหรือภาคใต้ก็ตาม เขาอาจจะเขียนเล่มนี้ขึ้นในประเทศยูดาห์ในตอนที่ยะโฮดาห์ (ผู้เป็นปุโรหิตคคศกครอบครองแทนโยอาซ ซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ (2 พศด 24:1)

เขาเขียนถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งตึกแดนร่วมกับฝนแล้ง และได้เปรียบเทียบกับเรื่องการพิพากษาใน ๓ วันแห่งพระเยโฮวาห์ เขาเขียนถึงการบุกกรุกแห่งอิสราเอล การฟื้นฟูในวันเพ็นเทคอสเต จนถึงช่วง ๓ วันสุดท้าย ๓ แห่งพระคัมภีร์ใหม่ (2:28-31; กจ 2:14-21) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงโยเอล บุตรชายของเปรุเอล ว่าตั้งนี้ว่า 2 ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ขอจงฟังเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินทั้งสิ้น ขอจงเงี่ยหูฟัง สิ่งเหล่านี้เคยเกิดมาในสมัยของท่าน หรือเกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ 3 จงบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกหลาน และให้หลานบอกเหลนอีกชั่วอายุหนึ่ง

ภัยพิบัติแห่งการสาปแช่งในยูดาห์

4 สิ่งใดที่ตึกแดนวัยเดินกินเหลือ ตึกแดนวัยบินก็กินเสีย สิ่งใดที่ตึกแดนวัยบินกินเหลือ ตึกแดนวัยกระโดดก็กินเสีย สิ่งใดที่ตึกแดนวัยกระโดดกินเหลือ ตึกแดนวัยคลานก็กินเสีย 5 เจ้าพวกชี้เมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องให้เกิด นกตี้มเหล้าองุ่นทุกคนเอ๋ย จงโอดครวญเถิด เพราะน้ำองุ่นใหม่ถูกตัดขาดจากปากของเจ้าทั้งหลายแล้ว 6 เพราะว่าประชาชาติหนึ่งได้ขึ้นมาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า เขามีทั้งกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน พื้นของมันเหมือนพื้นสิงโต เขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ 7 มันได้ทำลายเถาองุ่นของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้า มันลอกเปลือกออกและโยนทิ้งเสีย กิ่งก้านก็ดูชาวโพลน 8 จงโอดครวญอย่างหญิงพรหมจารีซึ่งคาดเอาด้วยผ้ากระสอบที่ไว้ทุกข์ให้สามีของเธอที่ได้เมื่อวัยสาว 9 รัญญูบูชาและเครื่องตี้มบูชาได้ถูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ปุโรหิตผู้ปรนนิบัติของพระเยโฮวาห์ก็โศกเศร้า 10 นาگیر่าง พื้นดินก็เศร้าโศก เพราะข้าวถูกทำลายเสีย น้ำองุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด น้ำมันก็ขาดมือไป 11 โอ ชาวนาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอายไปเถิด โอ ผู้แต่งเถาองุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ เพราะผลของนาถูกล้มทำลายไปหมด 12 เถาองุ่นก็เหี่ยว ต้นมะเดื่อก็กแห้งไป ต้นทับทิม ต้นอินทผลัม และต้นแอบเบิ้ล ต้นไม้ในนาทั้งสิ้นก็เหี่ยวไป เพราะความยินดีก็เหี่ยวไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 13 ท่านปุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงคาดเอาและโอดครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติที่แทนบูชา จงคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติพระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวมผ้ากระสอบนอนคางคินส์ กคินหนึ่ง เพราะว่ารัญญูบูชาและเครื่องตี้มบูชาได้ขาดไปเสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน 14 จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และ

ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์

ปัญหาต่างๆประกาศถึงความยากลำบากในอนาคตและวันแห่งพระเยโฮวาห์

15 อนิจจาหนอวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 16 อาหารถูกตัดออกจากเบื้องหน้าสายตาของเราแล้ว เออ ความปิติและความยินดีก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเราแล้ว มิใช่หรือ 17 เมล็ดพืชก็เน่าอยู่ในดิน ฉางก็กรกร้าง ยุงก็หักพังลง เพราะว่าข้าวเกี่ยวแห้งไปเสียแล้ว 18 สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางแล้วหนอ ฟุ้งวักจูง เพราะว่ามีทุ่งหญ้าให้มัน ฟองแกะก็อ่อนระอาไป 19 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ เพราะว่าไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้ในทุ่งนาเสียหมดแล้ว 20 ถึงแม้ว่าสัตว์ป่าก็ร้องทูลพระองค์ด้วย เพราะว่ามันในห้วยแห้งไป และไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร

2

คำพยากรณ์เรื่องกองทัพของชนชาติทั้งหลาย

1 จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเปล่งเสียงปลุกบนภูเขาบาริสทือของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นตัวสั่น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว 2 เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ ดวงแสงสว่างยามเช้าที่แผ่ปกคลุมไปทั่วภูเขาทั้งหลาย ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยิ่ง ตั้งแต่สมัยโบราณก็ไม่มีใครมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่นั้นไปก็จะไม่มีอีกตลอดไปทั้งหลายชั่วอายุ 3 ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้ามันทั้งหลาย และเปลวไฟไหม้อยู่ข้างหลัง แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้ามันทั้งหลาย พอให้หลั้มันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่กรกร้าง ไม่มีอะไรจะรอดพ้นมันเลย 4 ร่างของมันทั้งหลายเหมือนร่างของพวกม้า มันจะวิ่งเหมือนกับม้าสงคราม 5 เหมือนอย่างเสียงรถรบ มันจะเพ่นพวยบนยอดเขา เหมือนเสียงแตกของเปลวไฟที่ไหม้ตอข้าว เหมือนกองทัพอันเข้มแข็งแปรกระบวนเข้าสงคราม 6 เมื่อชนชาติทั้งหลายเห็นหน้ามันก็จะกระสับกระส่าย ใบหน้าทุกคนก็จะซีดเซียว 7 มันทั้งหลายจะวิ่งเหมือนทหาร และปืนกำแพงเหมือนนักรบ ต่างก็จะเดินไปตามทางของตน มันจะไม่แตกแถวออกไป 8 มันทั้งหลายจะไม่รวมกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันตะลุมตะบม มันก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ 9 มันจะกระโดดเข้าในเมือง มันจะวิ่งอยู่บนกำแพงเมือง มันจะปืนเข้าไปในบ้านเรือน มันจะเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนกับโจร 10 แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหน้ามัน ฟาสาบรรคจะสั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะอับแสง

กองทัพของพระเจ้าจะทำลายศัตรู

11 พระเยโฮวาห์จะทรงส่ง พระสุรเสียง ต่อหน้ากองทัพ ของ พระองค์ เพราะ ค่ายของพระองค์ใหญ่โตยิ่งนัก ผู้ที่กระทำตามพระวจนะของพระองค์นั้นมีเดชะนานภาพมาก เพราะว่ามีวันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้

คนอิสราเอลส่วนหนึ่งกลับใจเสียใหม่

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมามาเราเสียเดี๋ยวนี้ด้วยความเต็มใจ ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้และด้วยการโอดครวญ 13 จงฝึกใจของเจ้า มิใช่ฝึกเสื้อผ้าของเจ้า□ จงหันกลับมามาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงกอบกู้ด้วยพระคุณและทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรง

กลับพระทัยไม่ลงโทษ ¹⁴ ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และทรง
 อำนวยพระพรไว้ คือให้มีธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาสำหรับถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
 ของท่านแล้ว ¹⁵ จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์
¹⁶ จงรวบรวมบรรดาประชาชน จงชำระชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้ใหญ่ จงรวบรวม
 เด็กๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าบ่าวออกจากเรือนหอ และเจ้าสาวออกจากห้องของ
 ตน ¹⁷ ให้ปุโรหิต คือผู้รับนบิตพระเยโฮวาห์คร่ำครวญอยู่ระหว่างเฉลียงและแท่นบูชา ให้
 ทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเวทนาประชาชนของพระองค์ ขออย่าทรงกระทำให้
 มรดกของพระองค์เป็นที่ประณามกัน เพื่อให้ประชาชาติครอบครองเหนือพวกเขา ควรหรือ
 ที่เขาจะกล่าวท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า พระเจ้าของเราอยู่ที่ไหน □ □

พระเจ้าสัญญาว่าจะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้น

¹⁸ แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงวางแผนดินของพระองค์ และทรงสงสารประชาชนของ
 พระองค์ ¹⁹ พระเยโฮวาห์จะทรงตอบประชาชนของพระองค์ว่า อดูเถิด เราจะส่งข้าว น้ำ
 อุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจะได้โอ้มหน้าสำราญ เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เขา
 ประณามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก ²⁰ แต่เราจะถอนกองทัพทางทิศเหนือไปให้ห่าง
 ไกลจากเจ้า และชัยโล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง กองหน้าของมันจะหันไป
 ทางทะเลด้านตะวันออก และกองหลังของมันจะหันไปทางทะเลที่อยู่ไกลออกไป กลิ่นเหม็น
 คลุ้งของมันจะลอยขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเนาของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการใหญ่
 หลายอย่าง ²¹ โอ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย จงยินดีและเปรมปรีดีเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะ
 ทรงทำการใหญ่โตมาก ²² เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกัน
 ดานั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล ต้นมะเดื่อและเถาองุ่นออกผลอย่างบริบูรณ์ ²³ บุตรทั้งหลาย
 ของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระองค์
 ทรงประทานฝนต้นฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงเทพเนลงมาให้เจ้า คือฝนต้นฤดูและ
 ฝนชุกปลายฤดูในเดือนแรก ²⁴ ลานนาวดข้าวจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำอุ่นและน้ำมันอยู่เต็มล้น
 นบ่อเก็บ ²⁵ เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตักแดนวัยบินได้กินเสีย ที่ตักแดน
 วัยกระโดด ตักแดนวัยคลาน และตักแดนวัยเดินได้กิน คือกองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมา
 ท่ามกลางเจ้านั้น ²⁶ เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และโอ้มหน้าและสรรเสริญพระ
 นามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะ
 ไม่ต้องขายนานอีก ²⁷ เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์
 เป็นพระเจ้าของเจ้า ไม่มีอื่นใดอีก ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายนานอีก

ในวาระสุดท้ายพระเจ้าจะทรงเทพพระวิญญาณของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งปวง

²⁸ ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง
 บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้า
 จะเห็นนิมิต ²⁹ ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพพระวิญญาณของเรามาเหนือกระทั่งคนใช้ชายหญิง
³⁰ เราจะสำแดงลางมหัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและเสาคัน ³¹ ดวง
 อาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและน่าสยดสยองแห่งพระ
 เยโฮวาห์จะมาถึง ³² และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮ
 วาห์จะรอดพ้น เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยโฮวาห์
 ตรัสไว้ และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกด้วย □

3

อิสราเอลจะกลับสู่สภาพเดิม

1 □ เพราะ ดูเถิด ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เมื่อเราให้ยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับสู่สภาพเดิม

พระเจ้าจะทรงลงโทษบรรดาประชาชาติที่บีบบังคับอิสราเอล

2 เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขาลงมาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท และเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเขาที่นั่นด้วยเรื่องประชาชนของเรา คืออิสราเอลมรดกของเรา เพราะว่าเราได้กระจายชนชาติของเราไปท่ามกลางประชาชาติ และได้แบ่งแผ่นดินของเรา³ และได้จับสลากเอาประชาชนของเรา และให้เด็กผู้ชายเป็นข้าของหญิงโสเภณี และชายเด็กผู้หญิงไปซื้อเหล้าองุ่น และตี⁴ โอ ไทระและไซดอน และประเทศฟีลิสเตียทุกแคว้น เอ๋ย เจ้าจะเอาอะไรกับเรา เจ้าจะแก้แค้นเราหรือ ถ้าเจ้าสนองเราอยู่ เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าเหนือศีรษะของเจ้าอย่างนับพันและอย่างรวดเร็ว⁵ เพราะเจ้าได้เอาเงินของเราและทองคำของเราไป และเอาทรัพย์สมบัติมั่งคั่งของเราไปยังบรรดาวิหารของเจ้า⁶ เจ้าได้ขายประชาชนยูดาห์และเยรูซาเล็มให้แก่พวกกรีก ถอนเขาไป ไกลจากแดนเมืองของเขา⁷ ดูเถิด เราจะกระตุ้นเขาจากสถานที่ซึ่งเจ้าขายเขาไปนั้น เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าบนศีรษะของเจ้าเอง⁸ เราจะขายบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าไว้ในมือของคนยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะขายต่อไปยังคนเสบาแก่ประชาชาติหนึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์สิ้นพระวาจาแล้ว□⁹ จงประกาศข้อความต่อไปนี้ให้นานาชาติทราบ ว่า จงเตรียมทำการรบ จงปลุกใจชายฉกรรจ์ทั้งหลาย ให้พลรบทั้งสิ้นเข้ามาใกล้ ให้เขาขึ้นมาเถิด¹⁰ จงตีฆาตกรของเจ้าให้เป็นดาบ และตีขอลิดของเจ้าให้เป็นทวน ให้คนอ่อนแอพูดว่า □ฉันเป็นนักรบ□¹¹ บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงรวมกันอยู่ล้อมรอบ จงรีบมาเถิด จงเรียกประชุมกันที่นั่น โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงนำนักรบของพระองค์ลงมา¹² ให้บรรดาประชาชาติตื่นตัวและขึ้นมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เพราะที่นั่นเราจะนั่งพิพากษาบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบ¹³ จงเอาเคียวเกี่ยวเถิด เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว เข้าไปซิ ข้าเลย เพราะบ่อย่าองุ่นกำลังเต็ม บ่อเก็บน้ำองุ่นล้นแล้ว เพราะว่าความชั่วของเขาทั้งหลายมากมายนัก¹⁴ มวลชน มวลชนในหุบเขาแห่งการตัดสิน เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้วในหุบเขาแห่งการตัดสิน¹⁵ ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะดับแสง¹⁶ พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม และฟ้าสวรรค์ก็พิภพก็จะหวั่นไหว แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความหวังแห่งประชาชนของพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนอิสราเอล

การกลับสู่สภาพเดิมของอิสราเอล

17 □ตั้งนั้นเจ้าทั้งหลายจะได้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ประทับในศิโยน ภูเขาบริสุทธิ์ของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองบริสุทธิ์ จะไม่มีคนต่างดาวผ่านเมืองนั้นไปอีกเลย¹⁸ และอยู่มากในวินนั้นจะมีน้ำองุ่นใหม่หยดจากภูเขา และมีน้ำนมไหลมาจากเนินเขา และห้วยทั้งสิ้นของยูดาห์จะมีน้ำไหล และน้ำพุจะมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และรดหุบเขาซิทิม¹⁹ อียิปต์จะกลายเป็นที่กร้าง และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารร้าง เพราะเหตุความรุนแรงที่กระทำต่อชนชาติยูดาห์ เพราะว่าเขากระทำให้โลหิตที่ปราศจากความผิดตกในแผ่นดินของเขา²⁰ แต่ยูดาห์จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิตย์ และเยรูซาเล็มจะมีผู้อาศัยอยู่

ทุกชั่วอายุ ²¹ เราจะชำระเลือดของเขาซึ่งยังมิได้รับการชำระ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิต
ในศิโยน□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ อาโมส

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ อาโมสผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา (1:1) อาโมส (ปีก่อน ค.ศ. 776-763) พยากรณ์และเขียนก่อนผู้พยากรณ์โยเอลในอาณาจักรเหนือในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ 2 เขาอยู่สมัยเดียวกันกับโฮเซยา และอาจจะอยู่สมัยเดียวกันกับอิสยาห์ (1:1) เขาพยากรณ์ว่าประเทศซีเรีย ไทระ อัมโมน โมอับกับอิสราเอลจะถูกพิพากษาลงโทษ เขาพยากรณ์ว่าภัยพิบัติจะมาในสมัย ๓ วันแห่งพระเยโฮวาห์ แล้วหลังจากนั้นจะตั้งอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

การพิพากษาประเทศต่างๆจะเกิดในทันทีและในอนาคต

1 ถ้อยคำของอาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล ในรัชกาลอัสซิริยา กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี 2 ท่านกล่าวว่า ๓ พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน และจะทรงเปล่งพระสรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม ลานหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโศกเศร้า และยอดภูเขาคารเมลก็จะเหี่ยวไป 3 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนั้ว่า ๔ เพราะเหตุการณ์ละเมิดของดามัสกัส สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้นวดกิลอาดด้วยเลื่อนเหล็กสำหรับนวดข้าว 4 แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของฮาซาเอล ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเบนฮาดัดเสย 5 เรา จะหักตาลประตูเมืองดามัสกัส และตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากที่ราบอาเวน และผู้คนที่ถือคทาจากกวงศวานของเอเดน และประชาชนซีเรียจะต้องตกไปเป็นเชลยยังเมืองคิร 6 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 6 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ๗ เพราะเหตุการณ์ละเมิดของกาซา สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะ ไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขากวาดประชาชนทั้งหมด ไปเป็นเชลยเพื่อจะมอบให้แก่เอโดม 7 แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองกาซา ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย 8 เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากฮัซโดด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองฮัซเคโลน เราจะหันมือของเราต่ออัสเอโครอน ชาวฟีลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศ ๙ องศ์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ 9 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ๑๐ เพราะเหตุการณ์ละเมิดของเมืองไทระ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะ ไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม และไม่ไ้ระลึกถึงพันธสัญญาแห่งภราดรภาพ 10 แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทระ ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย 11 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ๑๒ เพราะเหตุการณ์ละเมิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะ ไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ไล่ตามน้องของเขาด้วยดาบ และสลดความสงสารทั้งเสียสิ้น ความโกรธของเขาบั่นทอนอยู่ตลอดเวลา และความพิโรธของเขาก็มีอยู่เป็นนิตย์ 12 แต่ เราจะส่งไฟมาบนเมืองเทมาน ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองโบสราท 13 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ๑๔ เพราะเหตุการณ์ละเมิดของคนอัมโมน สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะ ไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาได้ผ่าท้องหญิงมีครรภ์ในเมืองกิลอาด เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน 14 แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองรับบัท และไฟจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องในวันทำศึก พร้อมด้วยพายุอันแรงกล้าในวันที่มีลม

หมุน 15 กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะตกไปเป็นเชลย ทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

2

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ เพราะเหตุการณ์ระเมิดของเมืองโมอับ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่มียอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์เอโดมให้เป็นปูน 2 แต่ เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเครอิทเสีย และโมอับจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอลหม่าน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร 3 เราจะตัดผูวินัจฉัยออกเสียจากท่ามกลางเมืองนั้น และจะประหารเจ้านายทั้งหลายของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผูวินัจฉัย□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

การพิพากษาต่อโมอับ ยูดาห์และอิสราเอล

4 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ เพราะเหตุการณ์ระเมิดของยูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่มียอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาปฏิเสศไม่รับพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และการมสาของเขาได้พาให้เขาหลงเงินไป ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาได้ดำเนินมาแล้ว 5 แต่ เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย□ 6 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า □ เพราะเหตุการณ์ระเมิดของอิสราเอล สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่มียอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคนชอบธรรมเอาเงินและขายคนขัดสนเอารองเท้าคู่เดียว 7 ซึ่งกระหายหาฝุ่นละอองแห่งแผ่นดินโลกบนศีรษะของคนจน และผลักคนที่ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขา บุตรชายและบิดาของเขาเข้าหาหญิงคนเดียวกัน เพื่อลบลู่นามบริสุทธิ์ของเรา 8 ตัวเขาเองนอนอยู่ข้างแท่นบูชาทุกแท่น อยู่บนเสื้อผ้าที่เขาขิดมาเป็นประกัน และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ 9 เรายังได้ล้างผลาญคนอาโมไรต์ตรงหน้าเขา ซึ่งส่วนสูงของเขาเหมือนอย่างความสูงของต้นสนสีดาร์ และเป็นผู้ที่แข็งแรงอย่างกับต้นโอ๊ก เราทำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย 10 เรานำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้้นำเจ้าถึงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโมไรต์ 11 เราได้ตั้งบุตรชายบางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์ และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกนาศิรี โอ คนอิสราเอลเอ๋ย ไม่เป็นความจริงดังนี้หรือ□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 12 □ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกนาศิรีดื่มเหล้าองุ่น และบัญชาพวกผู้พยากรณ์สั่งว่า □ เจ้าอย่าพยากรณ์เลย□ 13 ดุเถิด เจ้ากดเราลง เหมือนเกวียนที่เต็มด้วยฟ่อนข้าวกดขยดลง 14 ฉะนั้นการหนี่จะประลาดไปจากผู้มีฝีเท้ารวดเร็ว คนที่แข็งแรงจะไม่สามารถเสริมกำลังของเขา คนที่มีกำลังมากจะช่วยชีวิตของตนก็ได้ 15 ผู้ที่ถือคันธนูจะไม่มียืนอยู่ได้ ผู้มีฝีเท้าเร็วก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้ หรือผู้ที่ขี้น้ำก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้เหมือนกัน 16 และผู้ที่มีใจกล้าหาญท่ามกลางผู้มีกำลังเข้มแข็งเหล่านั้นจะหนีไปอย่างเปลือยเปล่าในวันนั้น□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

3

ความยากลำบากสำหรับทุกตระกูลของอิสราเอล

1 โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะนี้ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัวซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า 2 □ ในบรรดาครอบครัวท

ทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เรารู้จัก ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า³ สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะไต่ตกลงกันไว้ก่อน⁴ สิ่งใดจะแผดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิงโตหนุ่มจับสัตว์อะไรไม่ได้เลย มันจะร้องออกมาจากถ้ำของมันหรือ⁵ ถ้าไม่มีเหยื่อล่อไว้ มันจะลงมาติดกับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มีอะไรเข้าไปติดกับกับจะลั่นขึ้นจากดินได้หรือ⁶ เขาจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือจะมีภัยตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง⁷ แท้จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะมีไต่ทรงกระทำอะไรเลย โดยมีไต่เปิดเผยความลึกกลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้พยากรณ์⁸ สิ่งใดแผดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลัวบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ⁹ จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อ้อชโดด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า จงประชุมกันบนภูเขาแห่งสะมาเรีย และพินิจดูความโกลาหลอันยิ่งใหญ่มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลางเมืองนั้น¹⁰ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเขาไม่รู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง คือผู้ที่สำสมความรุนแรงและการโจรกรรมไว้ในปราสาททั้งหลายของเขา¹¹ เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า จงมีปฏิปักษ์ผู้หนึ่งมาล้อมแผ่นดินไว้ และเขาจะบั่นทอนขุมกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูกปล้น¹² พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้เลี้ยงแกะซึ่งเอาขาสองขาหรือหูชิ้นหนึ่งมาจากปากสิงโต ได้ฉันทใด คนอิสราเอลผู้อยู่ที่มุมหนึ่งของเตียงในสะมาเรีย และบนที่นอนในดามัสกัสจะได้รับการช่วยให้พ้นได้ฉันทนั้น¹³ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ฟิงซี และเป็นพยานกล่าวโทษวงศัวานของยาโคบเกิด¹⁴ ว่าในวันที่เราทำโทษอิสราเอลเรื่องการละเมิดของเขา เราจะทำโทษแทนบูชาทั้งหลายของเมืองเบธเอลด้วย เชิงนอนที่แทนบูชานั้นจะถูกตัดออกและตกลงที่ดิน¹⁵ เราจะไม่มตีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพักฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยงาช้างจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป¹⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

4

พระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่แทนบูชาเท็จของเมืองเบธเอล

¹ แม้วัวทั้งหลายแห่งเมืองบาซานเอ๋ย จงฟังคำนี้เถิด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสะมาเรีย ผู้ที่บีบบังคับคนยากจน และขยี้คนขัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า โอเอามาซิคะ เราจะได้ดื่มกัน² องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงปฏิเสธญาณไว้ด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ดูเถิด วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะเอาขอเกี่ยวเจ้าไป จนถึงคนที่สุดท้ายของเจ้า เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด³ และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม้วัวทั้งหลายจะออกไปตามช่องตรงข้างหน้าตน และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น⁴ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ⁴ จงมาที่เบธเอล มาทำการละเมิด มาที่กิลกาลซี มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสัตวบูชาของเจ้ามาทุกเช้า และนำสิบชักหนึ่งของเจ้าหลังจากสามปี⁵ จงเผาบูชาไมทนาด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประกาศการถวายบูชาด้วยใจสมัคร จงโฆษณา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้ ฉะนั้น⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

พระเจ้าทรงให้อิสราเอลระลึกถึงการลงโทษในอดีต

⁶ ทั่วไปทุกเมือง เราให้ฝนของเจ้าสะอาด สถานที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร เจ้าก็ยังไม่กลับมหาเรา⁷ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ⁷ เราได้ขยับยั้งฝนไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนถึงฤดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง อีกเมืองหนึ่ง ไม่ให้ฝน นาแห่งหนึ่งม

“ฝนตก และนาที่ไม่มีฝนก็เหี่ยวแห้ง 8 ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็ถนัดใจไปหาอีกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และไม่รู้จ้กก้อม เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 9 □ เราโจมตีเจ้าด้วยให้ข้าวมันและขึ้นรา เมื่อบรรดาสวนของเจ้าและสวนองุ่นของเจ้า พร้อมต้นมะเดื่อและต้นมะกอกเทศของเจ้าผลิตผล ตักแแตนก็มากิน เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 10 □ เราให้โรคระบาดอย่างที่เกิดในอียิปต์มาเกิดท่ามกลางเจ้า เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาม้าทั้งหลายของเจ้าไปเสีย และกระทำให้ความเน่าเหม็นที่ค่ายของเจ้าคั่งเข้าจมูกเจ้า เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 11 □ เราคว่ำเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้าคว่ำเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนดินพินที่เขายหีบออกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา□ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 12 □ โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า□ 13 เพราะดูเถิด พระองค์ผู้ปั้นภูเขาและสร้างลม และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกลายเป็นความมืด และทรงดำเนินบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

5

การคร่ำครวญเรื่องวงศัวานอิสราเอล

1 โอ วงศัวาน อิสราเอลเอ๋ย จงฟัง ถ้อยคำนี้ ซึ่งเราคร่ำครวญถึงเจ้าว่า 2 □ พรหมจารีอิสราเอลล้มลงแล้ว และเธอจะ ไม่ลุกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเธอ ไม่มีผู้ใดพยุงเธอขึ้นอีก□ 3 เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า □ เมืองที่มีคนออกไปพันหนึ่งจะเหลือกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมีออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศัวานของอิสราเอล□ 4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่วงศัวานอิสราเอลดังนี้ว่า □ จงแสวงหาเรา และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ 5 แต่อย่าแสวงหาเบธเอล และอย่าเข้าไปในกิเลกาล หรือข้ามไปยังเบเออร์เซบา เพราะว่ากิเลกาลจะต้องตกไปเป็นเขลยเป็นแน่ และเบธเอลก็จะสูญไป□ 6 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ เกรงว่าพระองค์จะทรงพลุ่งออกมาอย่างไฟในวงศัวานโยเซฟ ไฟจะเผาผลาญ และไม่มีผู้ใดดับให้เบธเอลได้ 7 เจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้ขมอย่างบอระเพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน 8 จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวลูกไก่และหมู่ดาวไถ และเป็นผู้ทรงกลับเงามัจจุราชให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มีมืดเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาและไปรยน้ำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ 9 ผู้ทรงกระทำให้ผู้ที่ถูกปล้นแวนเข้าสู่ผู้แข็งแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ 10 เขาทั้งหลายเกลียดผู้ที่กล่าวเตือนที่ประตูเมือง และเขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม 11 เพราะว่าเจ้าทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาสายข้าวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสกด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่ริมรีน แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น 12 เพราะเรารู้ว่าการละเมิดของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้ขมใจคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง 13 เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญาจะนั่งเสียใจในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่วร้าย 14 จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น 15 จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจะทรงพระกรุณาต่อวงศัวานโยเซฟที่เหลืออยู่ดังนี้

วันแห่งพระเยโฮวาห์ในอนาคต

16 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า □ตามถนนทุกสายจะมีการร่ำไห้ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า □อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย□ เขาจะร้องเรียกขานนาให้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชำนาญเพลงโศกร้องโอดครวญ 17 ในสวนองุ่นทั้งสิ้นจะมีการร่ำไห้ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ 18 วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่เป็นความสว่าง 19 อย่างกับคนหนีสิงโต ไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าผาผนังและงูกัดเอา 20 วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุ้ม ไม่มีความแจ่มใสเลย

พระเจ้าทรงดูหมิ่นวันเทศกาลที่ไร้ความชอบธรรม

21 □เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของเจ้า และจะไม่ดมกลิ่น ในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย 22 แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อ้วนพีของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู 23 จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า 24 แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์ 25 โอเวสวานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ 26 เจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเลคและพระซีอัน รูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง 27 เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป□ พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสตั้งนี้แหละ

6

การลงโทษชนชาติอิสราเอล

1 □วิบัติแก่ผู้ที่เอกเขนกอยู่ในเศียอน และวางใจอยู่ในภูเขาสะมาเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติชั้นเอก ในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศวานอิสราเอลมาหานั้นนะ 2 จงไปยังเมืองคาลเนห์ และดูเอาเถอะ จากที่นั่นก็ไปยังยามัทเมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวฟิลิสเตีย เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านั้นหรือ หรืออาณาเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณาเขตเมืองของเจ้าหรือ 3 เจ้าผู้ที่อยากผลัดวันสนองความร้ายให้เนิ่นไป แต่กลับมาเอาบัลลังก์แห่งความทารุณให้เข้ามาใกล้ 4 วิบัติแก่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ และลูกวัวจากท่ามกลางคอกวัว 5 และร้องเพลงไร้สาระประสานเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีชิ้นใหม่ 6 ผู้ใช้ขามใส่ในอ่างงันติม และขโลมตัวด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มิได้เป็นทุกข์โศกในเรื่องความทุกข์ยากของโยเซฟ 7 เพราะฉะนั้นบัดนี้เขาจะต้องไปเป็นเชลยกับพวกแรกที่ตกไปเป็นเชลย และเสียงอึงคะนองของพวกที่นอนเหยียดตัวก็หมดสิ้นไป□ 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า □เราสะอิดสะเอียนความล้าเลิศของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเขา เราจะมอบเมืองนั้นและบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย□ 9 ต่อมาถ้าในเรือนเดียวมีคนเหลืออยู่สิบคน เขาจะต้องตายหมด 10 และเมื่อลูขของผู้ใด คือผู้ที่เผาเพื่อเขา จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกนอกเรือน และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องชั้นในที่สุดของเรือนนั้นว่า □ยังมีใครอยู่กับ

เจ้าหรือ□ เขาจะตอบว่า □ไม่มี□ และเขาจะกล่าวว่ □จ้จ้ อย่ให้เรออกพระนามของพระเยโฮวาห์□ 11 เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟาดเรือนใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือนเล็กก็จะเป็นจณ 12 ม่จะวังบนศิลาหรือ มีคนหนึ่งคนใดใช้ขว้ไถที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้ชมอย่างดีมี และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้ชมอย่างบระเพ็ด 13 เจ้าทั้งหลายผู้เปรมปรีดีอยู่ในสิ่งอันไร้สาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า □เราได้ยึดเอาสัตว์มาเป็นของเราด้วยกำลังของเรามี่ใช้หรือ□ 14 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า □เพราะ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะยกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อสูเจ้า และเขาจะบิบบังคับเจ้าตั้งแตทางเข้าเมืองฮามัทถึงแม่น้ำแห่งถิ่นทุรกันดาร□

7

พระเจ้าทรงบรรเทาการทำโทษ แล้วลงโทษต่อไป

1 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า ดูเถิด พระองค์ทรงสร้างตักแตนเมื่อพิชรุนหลังเริ่มงอกขึ้นมา และดูเถิด เป็นพิชรุนหลังจากที่กษัตริย์ได้เกี่ยวแล้ว 2 และต่อมาเมื่อตักแตนกินหญ้าในแผ่นดินนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงให้อภัย ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว□ 3 เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □จะไม่เป็นไปอย่างนี้□ 4 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลาญมหาสมุทรใหญ่ และกินส่วนหนึ่งเสีย 5 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอพระองค์ทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว□ 6 เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า □จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย□ 7 พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ที่ข้างกำแพงสร้างด้วยซี่สาดิง มีสาดิงอยู่ในพระหัตถ์ 8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร□ และข้าพเจ้าทูลว่า □สาดิงเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า□ แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ดูเถิด เราจะเอาสาดิงจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไมผ่านเขาไปอีก 9 สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสอัคจะรกร้างไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อสูวงศ์วานเยโรโบอัมด้วยดาบ□

อามาซียาสั่งให้อาโมสออกจากเมืองเบธเอล

10 แล้วอามาซียาห์ปโรหิตแห่งเบธเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า □อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขาก็หนักแผ่นดิน 11 เพราะอาโมสได้กล่าวตั้งนี้ว่า □เยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของเขา□ □ 12 และอามาซียาห์พูดกับอาโมสว่า □โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จงหนีไปเสียที่แผ่นดินยูดาห์ไปรับประทานอาหารที่นั่น และพยากรณ์ที่นั่นเถิด 13 อย่มาพยากรณ์ที่เบธเอลอีกเลย เพราะว่ที่นี่เป็นสถานบริสุทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นพระราชสำนักของกษัตริย์□

อาโมสตอบผู้ที่กล่าวหาท่าน

14 อาโมสจึงตอบอามาซียาห์ว่า □ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ หรือลูกชายของผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บผลไม้เตือ 15 และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้า

มาจากการติดตามฝูงแพะแกะ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □ไปซิ จงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา□ 16 ฉะนั้นบัดนี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า □อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนากล่าวโทษวงศ์วานอิสอัค□ 17 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า □กรรยาของท่านจะเป็นหญิงโสเภณีในเมือง บุตรชายหญิงของท่านจะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะขึงเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเขलयห่างจากแผ่นดินของตนเป็นแน่□ □

8

ผลไม้ฤดูร้อนที่เปื่อยเน่า

1 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า ดูเถิด มีกระเจาดผลไม้ฤดูร้อน กระเจาดหนึ่ง 2 และพระองค์ตรัสว่า □อาโมส เจ้าเห็นอะไร□ และข้าพเจ้าทูลว่า □ผลไม้ฤดูร้อนกระเจาดหนึ่ง พระเจ้าข้า□ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเขาไปอีกเลย□ 3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า □ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงร่ำไห้ จะมีศพมากมายทุกแห่งทั้งไว้เจียบๆ□

พระเจ้าทรงค่านูญาทั้งหลายของอิสราเอล

4 โอ ท่านผู้เหยียดขาคันขัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้ 5 โดยกล่าวว่า □เมื่อไรหนอรวันขึ้นค่าจะหมดไป เราจะไต่ชายข้าวของเรา เมื่อไรหนอรวันสะบาโตจะพ้นไป เราจะไต่เอาข้าวสาฬือออกขาย เราจะได้กระทำเอฟาให้หย่อมลง และกระทำชเชลให้โตขึ้น และหลอกค่าด้วยตาชั่งชัณ้อ 6 เพื่อเราจะไต่ซื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าสานคู่หนึ่ง เออ และขายกากข้าวสาฬือ□ 7 โดยศักดิ์ศรีของยาโคบ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณว่า □แน่นอนทีเดียว เราจะไม่ลืมการกระทำของเขาสักอย่างเดียวเป็นนิรันดร์ 8 แผ่นดินจะไม่หวั่นไหวเพราะเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไว้ทุกข์หรือ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นอย่างแม่น้ำ ถูกขัดไปขัดมาและขยบลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอีปติมิไซหรือ□ 9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า □และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเพียงวัน กระทำให้โลกมืดไปในกลางวันแสดๆ 10 เราจะให้การเลี้ยงของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไว้ทุกข์ และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร่ำครวญ เราจะทำนำผ้ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย และศีรษะทำไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเขา และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขมขื่น □ 11 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า □ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อเราจะส่งทุภิกขภัยมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่การอดอาหาร หรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 12 เขาทั้งหลายจะท่องเที่ยวจากทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เขาทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวจนะของพระเยโฮวาห์ แต่เขาจะหาไม่พบ 13 ในวันนั้น สาวพรหมจารีสวยๆและคนหนุ่มจะสลบไสลเพราะความกระหาย 14 บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบาปแห่งสะมาเรีย และกล่าวว่า □โอ ดานเอ๋ย พระของท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด□ และว่า □พระมรรคาของเบเออร์เชบามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด□ เขาเหล่านี้จะล้มลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย□

9

อิสราเอลจะถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก (พบยู 28:63-68)

1 ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ตรัสว่า ๐จงตีที่หัวเสาเพื่อให้อิธรรณิประดูหวั่นไหว และจงหักมันเสียให้เป็นชิ้นๆเหนือศีรษะของประชาชนทั้งหมด คนที่ยังเหลืออยู่เราจะสังหารเสียด้วยดาบ จะไม่มีผู้ใดหนีไปได้เลย จะไม่รอดพ้นไปได้สักคนเดียว 2 แม้ว่าเขาจะขุดไปถึงนรก มือของเราจะจับเขามาจากที่นั่น ถ้าเขาจะปีนไปฟ้าสวรรค์ เราจะนำเขาลงมาจากที่นั่น 3 แม้ว่าเขาจะซ่อนอยู่ที่ยอดเขาคารเมล เราจะหาเขาที่นั่นแล้วจับเขามา แม้ว่าเขาจะไปซ่อนอยู่ที่กันทะเลให้พันดาเรา เราจะบัญชาอยู่ที่นั่น และมันจะกัดเขา 4 แม้ว่าเขาจะตกไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย เราจะบัญชาดาบที่นั่น และดาบจะฆ่าเขาเสีย เราจะจ้องมองดูเขาอยู่เป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี ๐ 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา พระองค์ผู้ทรงแต่ต้องแผ่นดิน และแผ่นดินก็ละลายไป และบรรดาที่อาศัยอยู่ในนั้นก็ไว้ทุกข์ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ และยุบลงอีกเหมือนแม่น้ำแห่งอีปิปต์ 6 ผู้ทรงสร้างห้องชั้นบนไว้ในสวรรค์ และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาแล้วรดน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์ 7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๐โอ คนอิสราเอลเอ๋ย แก่เราเจ้าไม่เป็นเหมือนคนเอริโอเปียดอกหรือ เรามีได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอีปิปต์หรือ และพาคนฟีลิสเตียมาจากคัฟโตร์ และพาคนซีเรียมาจากคีร์หรือ 8 ดูเถิด พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจับอยู่ที่ราชอาณาจักรอันบาปหนา และเราจะทำลายมันเสียจากพื้นโลก เว้นแต่เราจะไม่ทำลายวงศวานยาโคบให้สิ้นเสียทีเดียว ๐ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 9 ๐ เพราะว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะส่งวงศวานอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายอย่างกับสันตะแครง แต่ไม่มีเมิดใดสักเมิดเดียวที่ตกลงถึงดิน 10 คนบาปทั้งปวงในประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือผู้ที่กล่าวว่า ๐ความชั่วจะตามไม่ทันและจะไม่พบเรา ๐

ราชาธิปไตยของดาวิดจะฟื้นดังเดิม

11 ในวันนั้น เราจะยกพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ และซ่อมช่องซาร์ตต่างๆเสีย และจะยกที่ปรักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล 12 เพื่อเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์คนที่เหลืออยู่ของเอโดม และประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา ๐ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหละ

ทั้งแผ่นดินอิสราเอลและคนอิสราเอลจะได้รับพระพรในอาณาจักร 1000 ปี

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ๐ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อคนที่ไถจะหันคนที่เกี่ยว และคนที่ย่ำฟองุ่นจะหันคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทั้งสิ้นจะละลายไป 14 เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิม เราจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่ และเข้าอาศัยอยู่ เขาจะปลูกสวนองุ่นและตีมน้ำองุ่นของสวนนั้น เขาจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน 15 เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย ๐ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โอบาดีห์

เราไม่รู้ว่โอบาดีห์เป็นผู้ใด หรือว่าเขาพยากรณ์ที่ไหนหรือเมื่อไร เราไม่รู้ว่บิดาของเขาชื่ออะไร ชื่อ โอบาดีห์ หมายความว่า □ผู้คุ้มครอง□ หรือ □ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์□ เขาอาจจะเป็นโอบาดีห์ที่กล่าวถึงใน 1 พกษ 18:3; 1 พศด 9:16; 8:38; 27:19 เขาอาจจะอยู่ที่ประเทศยูดาห์ (1:11)

เล่มนี้มีคำพยากรณ์แห่งการพิพากษาต่อประเทศเอโดม (1:6, 8, 19, 21) เป้าหมายของเล่มนี้คือเพื่อแสดงว่เอโดมจะต้องถูกพิพากษาเพราะเหตุเขาข่มเหงชาวกรุงเยรูซาเล็ม นี่อาจเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันกับ 2 พกษ 8 และ 2 พศด 21 (ประมาณปีก่อน ค.ศ.□ 800) หนังสือเยเรมีย์ 49:7-22 มีคำพยากรณ์เช่นกันต่อเอโดม

ความหายนะจะมาสู่เอโดม

1 นิมิตของโอบาดีห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องเอโดมดังนี้ว่า เราได้ยื่นข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ ทูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้พูดว่ □จงลุกขึ้นเถิด ให้เราลุกไปท่าสงครามกับเมืองเอโดม□ 2 ฤๅเกิด เราได้กระทำเจ้าให้เสือกท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นอย่างมาก 3 ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ล่อลวงเจ้าเอง เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ที่อาศัยของเจ้าอยู่สูง เจ้ารำพึงอยู่ในใจว่ □ผู้ใดจะให้เราลงมายังพื้นดิน□ 4 แม้ว่เจ้าเห็นขึ้นไปสูงเหมือนนกอินทรี แม้ว่รังของเจ้าอยู่ในหมู่ดวงดาวทั้งหลาย เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ 5 ถ้าขโมยเข้ามาหาเจ้า ถ้าพวกปล้นเข้ามาในเวลากลางคืน (เจ้าจะถูกทำลายสักเท่าใด□ เราจะไม่ขโมยเพียงพอแก่ตัวของเขาเท่านั้นหรือ ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งองุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ 6 ชาวของของเอชวได้ถูกรื้อค้นสักเท่าใดหนอ ทพยสมบัติซึ่งซ่อนไว้ก็ถูกค้นไปหมด 7 พันธมิตรทั้งสิ้นของเจ้าได้จับเจ้าไปถึงพรมแดน สหมิตรของเจ้าได้ล่อลวงเจ้า เขากลับสู่นะเจ้าเสียแล้ว มิตรที่กินข้าวหม้อเดียวกับเจ้าก็วางกับดักเจ้า เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจอะไรเสียเลย 8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่ ในวันนั้นเราจะไม่ทำลายคนฉลาดให้สิ้นไปจากเอโดม และทำลายความเข้าใจเสียจากภูเขาเอชวหรือ 9 โอ เทมานเอ๋ย ชายผู้มีกำลังทั้งหลายของเจ้าจะขยาด จนในที่สุดทุกคนที่มาจากภูเขาเอชวจะถูกตัดขาดเสียด้วยการสังหาร

ความบาปของเอโดมต่ออิสราเอล

10 เหตุเพราะความรุนแรงที่กระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า ความอับอายจะปกคลุมเจ้าไว้ เจ้าจะต้องถูกตัดขาดออกไปเป็นนิตย์ 11 ในวันที่เจ้าขึ้นเป็นปฏิปักษ์ ในวันที่คนต่างด้าว นำกำลังของเขาไปเป็นเชลย และคนต่างชาติเข้ามาทางประตูเมือง เขาจับสลากเอากรุงเยรูซาเล็มกัน เจ้าก็เหมือนคนเหล่านั้นคนหนึ่ง 12 เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ด้วยความพอใจในวันที่น้องชายของเจ้ารับเคราะห์ในวันที่นั้น เจ้าไม่ควรเปรมปรีดีเย้ยประชาชนยูดาห์ในวันที่เขาทั้งหลายถูกทำลาย เจ้าไม่ควรจะโอ้อวดในวันที่เขาตกทุกขไต่ยาก 13 เจ้าไม่ควรเข้าประตูเมืองแห่งประชาชนของเราในวันแห่งหายนะของเขา เออ เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ในเรื่องภัยพิบัติของเขาในวันแห่งหายนะของเขา เจ้าไม่ควรจะเข้ารับทพยสินของเขาไปในวันแห่งหายนะ

ของเขา 14 เจ้าไม่ควรจะยินสัปดาห์ทางแยก เพื่อจะกำจัดพวกที่หลบหนีของเขา เจ้าไม่ควรจะมอบพวกที่เหลืออยู่ให้แก่ศัตรูของเขาในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก

การรื้อทำลายเอโดม เปรียบได้กับวันแห่งพระเยโฮวาห์ในอนาคต

15 เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้ประชาชนชาติทั้งสิ้นเข้ามาแล้ว เจ้ากระทำแก่เขาอย่างไร ก็จะมีผู้มากระทำแก่เจ้าอย่างนั้น การตอบแทนของเจ้าจะกลับมามากบนศีรษะของเจ้าเอง 16 เจ้าดีมอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของเราฉันใด ประชาชาติทั้งสิ้นก็จะดีมไม่หยุดฉันนั้น เออ เขาจะดีมแล้วก็โอนเอนไป เขาจะเป็นเหมือนอย่างที่ไม่เคยเกิดมา

ในยุค 1000 ปี อิสราเอลจะได้แผ่นดินของเอโดมเป็นกรรมสิทธิ์

17 แต่จะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยน และที่นั่นจะบริสุทธิ์ และวงศัวานของยาโคบจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา 18 วงศัวานของยาโคบจะเป็นไฟ วงศัวานของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และวงศัวานของเอซาวจะเป็นต่อข้าว ไฟและเปลวไฟจะไหม้และเผาผลาญเสีย วงศัวานของเอซาวจะไม่มีใครรอดได้เลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้สั่งพระวาทาแล้ว 19 คนเหล่านั้นที่อยู่ในภาคใต้จะได้ภูเขาเอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ คนเหล่านั้นที่อยู่ในที่ราบจะได้แผ่นดินฟีลิสเตีย เขาจะได้แผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรียเป็นกรรมสิทธิ์ และเบนยามินจะได้กิเลอาดเป็นกรรมสิทธิ์ 20 พลโยธาของอิสราเอลที่เป็นเฉลยจะได้ที่ซึ่งเป็นที่ของคนคานาอันไกล ไปจนถึงศาราเฟทเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนพวกเชลยชาวเยรูซาเล็มที่อยู่ในเสฟาราดจะได้หัวเมืองในภาคใต้เป็นกรรมสิทธิ์ 21 พวกผู้ช่วยให้พ้นจะขึ้นไปภูเขาศิโยนเพื่อปกครองภูเขาเอซาว และราชอาณาจักรนั้นจะตกเป็นของพระเยโฮวาห์

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โยนาห์

โยนาห์เกิดที่เมืองกัทเฮเฟอร์แคว้นกาลิลี ตรีภูมิตะกูลเศบูลุน ในอาณาจักรเหนือ เขาเริ่มใช้
ในสมัยกษัตริย์เยโรโบอัมที่ 2 (2 พกษ 14:23-25) โยนาห์เป็นบุตรอามิททัย (1:1; 2 พกษ
14:23-25)

หนังสือโยนาห์ได้รับการดูถูกจากผู้สงสัยและคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้ามากกว่าเล่มอื่นๆ ใน
พระคัมภีร์ แต่เล่มนี้ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นความจริงมากกว่าเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์เดิม และ
ประวัติศาสตร์รับรองว่าโยนาห์คนนี้มีจริง

พระเยซูได้อ้างถึงเรื่องของโยนาห์ว่าเป็นความจริงในเมื่อพระองค์ทรงเปรียบเทียบเรื่อง
นี้กับการถูกฝังไว้ และการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์เอง (มธ 12:39-41) เพราะ
เหตุว่าพระเยซูได้เชื่อว่าเรื่องนี้เป็นความจริง คนใดที่ปฏิเสธเรื่องนี้ก็เป็นคนชั่ว พระเจ้า
แห่งพระคัมภีร์นี้ทรงสามารถช่วยโยนาห์ให้พ้นจากปลาฉลาม และทรงสามารถช่วยพระเยซู
ให้เป็นขึ้นมาจากความตายได้เช่นกัน

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิททัยว่า 2 □จงลุกขึ้นไปยังนิ
นเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น เหตุความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้อง
หน้าเราแล้ว□

โยนาห์ได้กบฏและขึ้นเรือหนีไป แล้วเกิดพายุใหญ่

3 แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทาร์ซิชจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยัง
เมืองยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่งกำลังไปเมืองทาร์ซิช ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และ
ขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลาย ไปยังเมืองทาร์ซิช ให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 4
แต่พระเยโฮวาห์ทรงขับกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนน้ำกล้ว
กำปั่นจะอัปปาง 5 แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และเขาโยนสินค้า
ในกำปั่นลงในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท
6 นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า □โอ เจ้าคนชู้เขาเอ๋ย อยากรักกันนี้ ลุกขึ้นซิ จง
ร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ
□ 7 เขาทั้งหลายก็ชกชนกันว่า □มาเถอะ ให้เราจับสลากกัน เพื่อเราจะทราบว่า ใครเป็นต้น
เหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้□ ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์ 8 เขาจึงพูดก
ับท่านว่า □จงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้ ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหากินทาง ไท
นและเจ้ามาจาก ไทน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติ ไทน□ 9 และท่านจึงตอบเขาว่า
□ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้ายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้าง
ทะเลและแผ่นดินแห่ง□ 10 คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า □ท่านกระทำอะไรเช่นนี้
หนอ□ เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่าน
บอกแก่เขาเช่นนั้น 11 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า □เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อ
ทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา□ เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที

ปลาหมึกตัวหนึ่งได้กลืนโยนาห์เข้าไป

12 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า □จงจับตัวข้าพเจ้า โยนลงไปในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง □ 13 ถึงกระนั้นก็ดีพวกลูกเรือก็ช่วยกันดิ้นรนแข่งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะว่าทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นด้านเขาไว้ 14 เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า □โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศเพราะชีวิตของชายผู้หนึ่งเลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย □ 15 เขาจึงจับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง 16 คนเหล่านั้นก็ยกเครื่องพระเยโฮวาห์ขึ้นอีก เขาทั้งหลายก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้ 17 และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาหมึกมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลานั้นสามวันสามคืน

2

โยนาห์อธิษฐานและได้รอดพ้นไป

1 แล้วโยนาห์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้น 2 ว่า □ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์ 3 เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว 4 ข้าพระองค์จึงทูลว่า □ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเงยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก □ 5 น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่ 6 ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับดาลประตูปิดกันข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ แต่กระนั้นก็ดี โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากความเยือกเย็น 7 เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ ข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ 8 บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียมเท็จ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย 9 แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโมทนาพระคุณ ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้ว่าอย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ □ 10 และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนาห์ออกไว้บนแผ่นดินแห้ง

3

พระเจ้าทรงเรียกโยนาห์อีก โยนาห์ประกาศและคนนิเนเวห์กลับใจ

1 แล้วพระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรบสองว่า 2 จงลุกขึ้น ไปยังนิเนเวห์ นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เราบอกเจ้า □ 3 ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้น ไปยังนิเนเวห์ ตามพระวามะของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายนิเนเวห์เป็นนครใหญ่โตมากที่สุดเท่าที่จะเดินข้ามเมื่อกี้กินเวลาสามวัน 4 โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมือง ได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า □อีกสี่สิบวัน นิเนเวห์จะถูกคว่ำ □ 5 ฝ่ายประชาชนนครนิเนเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อุดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด 6 กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนิเนเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลอง

พระองค์คือกษัตริย์ ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า⁷ พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนั้นนะเวห์ โดยอำนาจษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า □ คนหรือสัตว์ □ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลั้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ⁸ ให้ทั้งคนและสัตว์นุ่งหมผ้ากระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤดิชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือเขากระทำ⁹ ใครจะรู้ได้ พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมิได้พิณาศ□¹⁰ เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤดิชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มีได้ทรงลงโทษเขา

4

โยนาห์โกรธ

¹ เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ² ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็พูดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มิใช่หรือ นี่แหละเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทาร์ซิช เพราะข้าพระองค์ทราบบว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ³ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่□

พระเจ้าทรงสอนและว่ากล่าวโยนาห์

⁴ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ได้อยู่หรือ□⁵ แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกนคร นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ใต้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น⁶ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก⁷ แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป⁸ ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันตกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า □ ให้ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่□⁹ แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า □ ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นได้อยู่แล้วหรือ□ ท่านทูลว่า □ ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า□¹⁰ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ เจ้าสงสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวคุณ¹¹ ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้ชีวิตเมืองนี้นะเวห์นครใหญ่นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าย่างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นอันมากด้วย□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มีคาห์

มีคาห์เป็นชาวเมืองโมเรเซทแห่งประเทศยูดาห์ (1:14) เราไม่ทราบเกี่ยวกับครอบครัวหรือประวัติของเขา แต่เราทราบว่าเขาเป็นชาวเมืองโมเรเซท (1:1; ยรม 26:18) ตามข้อที่ 1 เราเห็นว่ามีคาห์อยู่สมัยเดียวกันกับอิสยาห์ (อสย 1:1) และเขาพยากรณ์ในรัชสมัยกษัตริย์โยฮาม อาหัส และเฮเซคียาห์ใน 4:1-8 มีคาห์ได้พยากรณ์ถึงการรวบรวมและความรอดของอิสราเอลและถึงอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซูด้วยคำอันไพเราะมาก เขาได้พยากรณ์ถึงการที่อิสราเอลจะเป็นเชลย การบุกกรุกแห่งกรุงเยรูซาเล็ม การบังเกิดของพระเยซูที่หมู่บ้านเบธเลเฮม (5:2) และอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู ในมธ 10:35-36 พระเยซูได้อ้างข้อความจากหนังสือมีคาห์

หนังสือเล่มนี้มีอยู่ 3 ภาค แล้วแต่ละภาคได้เริ่มต้นด้วยคำว่า จงฟัง!

พระเจ้าทรงมีเรื่องกล่าวโทษแก่สะมาเรียและยูดาห์

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงมีคาห์ชาวเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยฮาม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งประเทศยูดาห์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม 2 ขนชาติทั้งหลายเอ๋ย ทุกคนจงฟัง โอ พิภพเอ๋ย และสารพัดที่อยู่ในนั้น จงฟัง และให้อंकพระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าของท่าน เป็นพยานกล่าวโทษท่าน คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจากพระวิหารริสทธิของพระองค์ 3 เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมาทรงเหยียบย่ำที่สูงของพิภพ 4 ภูเขาจะละลายไปภายใต้พระองค์ และหุบเขาจะถูกผ่าเหมือนขี้ผึ้งหน้าไฟ เหมือนน้ำที่เทลงตามที่ชัน 5 เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้บังเกิดขึ้นเพราะการละเมิดของยาโคบ และเพราะความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร สะมาเรียมิใช่หรือ ปูนียสถานสูงแห่งยูดาห์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ 6 เหตุฉะนั้นเราจะกระทำสะมาเรียให้เป็นกองสิ่งปรักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนองุ่น เราจะเทก้อนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเขา จะให้เห็นรากฐานของเมือง 7 รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกทุบเป็นชิ้นๆ ค่าจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำให้รูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะเมืองนั้นรวบรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยค่าจ้างของหญิงแพศยา และมันจะกลับเป็นค่าจ้างของหญิงแพศยา 8 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงร่ำไห้และคร่ำครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายไปไหนๆ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร่ำไห้ดุจมังกร และเสียงครวญครางดุจนกเค้าแมว 9 เพราะวาระอวยผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงกระทั่งประตูเมืองแห่งประชาชนของเราคือถึงเยรูซาเล็ม 10 ย้ำบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าร้องไห้ไปเลย จงเกลือกกลิ้งตัวอยู่ในฝุ่นในวงศ์วานอัฟราห์ 11 ชาวเมืองซาฟิรเอ๋ย จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานันไม่ได้ออกมาในเมื่อเบธเอลเซลร่ำไห้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า 12 เพราะว่าชาวมาริบทคอยความดีอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม 13 โอ ชาวเมืองลาคีชเอ๋ย จงเทยม้าเข้ากับรถรบ เธอเริ่มสร้างบาปให้แก่บุตรสาวของศิโยน เพราะ ได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า 14 เพราะฉะนั้น เจ้าจะต้องมอบของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซทปากที่ บรรดาเรือนของอัครซิบจะเป็นสิ่งอสังคยแก่บรรดากษัตริย์อิสราเอล 15 โอ ชาวเมืองมาเรซาห์เอ๋ย เราจะนำผู้รับมรดกมาสู่

เจ้าอีก ท่านจะมายังอดุลัมซึ่งเป็นสงาราศีของอิสราเอล ¹⁶ จงกลั่นผมและโกนหนวดโกนเคราเสีย เพื่อไว้ทุกข์ให้แก่ลูกรักที่พอใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้านมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราะเขาทั้งหลายได้จากเจ้าไปเป็นเชลย

2

ความโลภและพวกผู้พยากรณ์ที่จําความหายนะมาสูยูดาคห์

¹ วิบัติแก่ผู้ที่เตรียมความชั่วช้า และคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน พอรุ่งขึ้นเขาก็ออกไปกระทำ เพราะว่ากรรมนั้นอยู่ในอำนาจมือของเขาที่จะกระทำได้ ² เขาโลภที่ดินแล้วก็ใช้ความรุนแรงยึดเอาไป เขาโลภบ้านเรือนและกิริบไปเสีย เขาบีบบังคับคนและบ้านเรือนของเขา และบีบคนกับมรดกของเขา ³ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังเตรียมภัยให้ตกกับครอบครัวนี้ ซึ่งเจ้าจะหลบลกของเจ้าให้พ้นไปไม่ได้ และเจ้าจะเดินอย่างผิงผายไปไม่ได้ เพราะเวลานี้เป็นการวิบัติ ⁴ ในวันนั้น จะมีคนเล่าคำอุปมาต่อสูเจ้า และจะรําให้ด้วยการโอตครวญอย่างขมขื่นว่า □พวกเราพินาศอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนที่ดินกรรมสิทธิ์แห่งชนชาติของข้า พระองค์ทรงถอนไปจากข้าเสียแล้วหนอ พระองค์ทรงแบ่ง ไร่นาของพวกเราให้แก่บรรดาคนที่จับกุมพวกเรา□ ⁵ ดังนั้น เจ้าจะไม่มีใครจับสลากแบ่งที่ดินกัน ในชุมชนแห่งพระเยโฮวาห์ ⁶ เขากล่าวแก่ผู้ที่พยากรณ์ว่า □อย่าพยากรณ์เลย□ เขาจะไม่พยากรณ์แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่อับอาย ⁷ โอ พวกที่มีชื่อว่าวงศํวานของยาโคบเอ๋ย พระวิญญานของพระเยโฮวาห์หมดความอดทนแล้วหรือ สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์หรือ ถ้อยคำของเราไม่กระทำให้บังเกิดผลดีแก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมหรือ ⁸ ในตอนหลังๆนี้ประชาชนของเราลุกขึ้นต่อสู้อย่างกับเป็นศัตรู เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าจากผู้ที่ผ่านมาไปโดยไววางใจ ด้วยไม้กีดฟันว่าจะมีสงคราม ⁹ เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงในประชาชนของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของเขาทั้งหลาย เจ้าได้เอาสงาราศีของเราไปเสียจากเด็กๆของเขาเป็นนิตย์ ¹⁰ จงลุกขึ้นและจากไป เพราะที่นี้ไม่ใช่ที่พักของเจ้า เพราะความไม่สะอาดซึ่งจะทำลายเจ้า ด้วยความพินาศอย่างทุกขระทม ¹¹ หากคนใดจะเที่ยวไปโดยมีนีสัยหลอกหลวงและมุสาวา □เราจะพยากรณ์ให้ท่านฟังเรื่องเหล่านี้ลงและเมรีย□ เขาจะเป็นผู้พยากรณ์ของชนชาตินี้ได้ละ

พระเจ้าจะทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่

¹² โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายเป็นแน่ เราจะรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และจะตั้งเขาไว้ด้วยกันเหมือนฝูงแพะแกะที่อยู่ในเมืองโบธราห์ เหมือนฝูงสัตว์ที่อยู่ในคอก เขาจะทําลายเสียงดังเพราะเหตุมีคนมากมาย ¹³ ผู้ที่ทะเลงออกได้จะขึ้นไปก่อนเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะทะเลงออกไปและผ่านออกประตูเมือง เขาจะออกไปทางนี้ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะเสด็จไปก่อน และพระเยโฮวาห์จะทรงนำหน้าเขา

3

ยูดาคห์จะถูกนำไปเป็นเชลย เยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

¹ และข้าพเจ้ากล่าวว่ โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขของยาโคบ คือบรรดาผู้ครอบครองวงศํวานอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง ท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรม ไม่ใช่หรือ ² ท่านทั้งหลายผู้เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่นึกหนิงออกจากประชาชนของเรา และนึกเนือออก

จากกระดูกของเขาทั้งหลาย 3 ผู้ที่กินเนื้อคนชาติของเรา และถลกหนึ่งออกจากตัวเขาทั้งหลาย และหักกระดูกของเขา และสับเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไว้ใส่หม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่ 4 แล้วเขาจะร้องทุกข์ต่อพระเยซูฮาวห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขาครวนนั้นพระองค์จะทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากเขาทั้งหลาย เพราะเขาได้ประทุพุดอย่างชั่วร้าย 5 พระเยซูฮาวห์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์ผู้ที่นำชนชาติของข้าพเจ้าให้หลงไป ผู้ที่กัดด้วยฟันและร้องว่า งเป็นสุขเถิด ผู้ที่ไม่ยินดีอะไรใส่ปากของเขา แต่พวกเขาประกาศสงครามต่อเขา 6 เพราะฉะนั้น จะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราศจากนิมิต และความมืดทึบจะบังเกิดแก่เจ้าปราศจากการทำนาย สำหรับพวกผู้พยากรณ์นี้ดวงอาทิตย์จะตกไป และกลางวันก็จะมืดอยู่เหนือเขา 7 ผู้ทำนายจะอับอาย พวกโหราจะขายหน้า เออ เขาทั้งหลายจะปิดริมฝีปากด้วยกันหมด เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า 8 แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์เดช คือด้วยพระวิญญาณของพระเยซูฮาวห์ และทั้งความยุติธรรมกับกำลังที่จะประกาศการละเมิดของยาโคบแก่เขาเอง และประกาศบาปของอิสราเอลแก่เขาเอง 9 ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขแห่งวงศวานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศวานอิสราเอล จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ซึ่งความยุติธรรมและผู้แปรความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ปรวนไป 10 ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า 11 ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสิ้นความด้วยเห็นแก่สินบน ปุโรหิตของเธอสั่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระเยซูฮาวห์และกล่าวว่า พระเยซูฮาวห์ทรงสถิตท่ามกลางเรามิใช่หรือ ไม่มีความชั่วอย่างใดเกิดขึ้นแก่เราได้ 12 ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะเจ้านี้เอง ศิโยนจะต้องถูกไถเหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งปรักหักพัง และภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงซึ่งมีต้นไม้

4

อาณาจักร 1000 ปีในอนาคต

1 ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยซูฮาวห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในเจ้าพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา ชนชาติทั้งหลายจะหลังไหลเข้ามาหา 2 และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยซูฮาวห์ ยิ่งพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์ เพราะพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวจนะของพระเยซูฮาวห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม 3 พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอันแข็งแรงที่อยู่ไกลออกไป และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป 4 แต่ต่างก็จะนั่งอยู่ใต้ร่มเงาและใต้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีใครมากระทำให้เขาสะดุ้งกลัว เพราะพระโอบอ้อมของพระเยซูฮาวห์จอมโยธาได้ตรัสอย่างนี้แล้ว 5 ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน แต่เราจะดำเนินในพระนามของพระเยซูฮาวห์พระเจ้าของเราเป็นนิตย์สืบๆ ไป 6 พระเยซูฮาวห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนชาติพิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทกขใจ 7 คนที่ชาติพิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยซูฮาวห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาศิโยนตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้น ไปจนชั่วกัลปาวสาน

8 โอ หอคอยที่เฝ้าฝูงสัตว์เอย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอันแข็งแกร่งสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน อำนาจครอบครองดั้งเดิมจะมาสู่เจ้า ราชอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะต้องถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลนก่อนกลับมายังแผ่นดินของตน

9 เออ ทำไมเจ้าร้องไห้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรึกษาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ เจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตร 10 โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงบิดตัวและโอดครวญ ไปเถิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่นา เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั่น พระเยโฮวาห์จะทรงไถ่เจ้า ณ ที่นั่นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า 11 บัดนี้ ประชาชาติมากมายได้ขมนมต่อสู่เจ้า กล่าวว่ ปรจให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์ ให้ตาของเราเพ่งดูศิโยน 12 แต่เขาทั้งหลายไม่ทราบถึงพระดำริของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามา ดั่งรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว 13 โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดเถิด เพราะว่าเราจะทำเขาของเจ้าให้เป็นเหล็ก และกีบเท้าของเจ้าให้เป็นทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชิ้นๆ และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบสมบัติของเขาทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น

5

คำพยากรณ์เรื่องการบังเกิดของพระเยซูที่เบธเลเฮม

1 โอ บุตรสาวแห่งกองทัพทหารเอ๋ย บัดนี้เจ้าจงรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมาล้อมเราทั้งหลายไว้ เราจะเอาไม้ตีแก้มของผู้ปกครองอิสราเอล 2 เบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคณยุคดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ดั่งเดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล 3 ดั่งนั้น พระองค์จะทรงมอบเขาไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังคนอิสราเอล

ยุคอาณาจักร 1000 ปี

4 และพระองค์จะทรงขึ้นมั่น ทรงเล็งดูด้วยพระกำลังแห่งพระเยโฮวาห์ ด้วยสง่าราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ได้ เพราะบัดนี้พระองค์จะทรงเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุดท้ายปลายพิภพ 5 พระองค์ผู้นี้จะเป็สันติสุข คือเมื่อชาวอัสซีเรียจะบุกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเมื่อเขาจะเหยียบย่ำในปฐมาทั้งหลายของเรา เราจะยกผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา 6 เขาทั้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า และพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากชาวอัสซีเรียเมื่อชาวอัสซีเรียยกเข้ามาในแผ่นดินของเรา และเหยียบย่ำกายในเขตแดนของเรา 7 แล้วคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนน้ำค้างจากพระเยโฮวาห์ เหมือนห่าฝนที่ตกบนหญ้า ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 8 และคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ดั่งสิงโตอยู่ท่ามกลางสัตว์เดียรัจฉานในป่า ดั่งสิงโตหนุ่มอยู่ท่ามกลางฝูงแพะแกะ ซึ่งเมื่อมันผ่านไป มันก็เหยียบย่ำลงและฉีกเสีย ไม่มีใครช่วยให้พ้นได้ 9 มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นเหนือคูริชของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกตัดขาดไป 10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวันนั้นเราจะขจัดม้าของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายรถรบของเจ้า

11 และเราจะขจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น 12 เราจะขจัดศิลาของเจ้าให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่มีหม้อผีอีกต่อไป 13 เราจะขจัดรูปเคารพสลักของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะมิได้กราบไหว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป 14 เราจะถอนเสารูปเคารพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย 15 เราจะแก้แค้นเพราะความโกรธและความกริ้วต่อประชาชาติ ดังที่ไม่เคยมีใครได้ยินเลย

6

พระเจ้าทรงมีคดีกับอิสราเอล

1 จงฟังสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส จงลุกขึ้น แกล้งคดีของเจ้าต่อหน้าภูเขาทั้งหลาย จงให้เนินเขาฟังเสียงของเจ้า 2 โอ ภูเขาทั้งหลาย ทั้งรากฐานที่ทนทานของพิภพอัย จงฟังคดีของพระเยโฮวาห์เถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสู้ความกับอิสราเอล 3 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าอ่อนเพลียในกรณีใด จงตอบมา 4 ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และไถ่เจ้ามาจากเรือนทาส และเราใช้ให้โมเสส อาโรน และมีเรียม นำหน้าเจ้าไป 5 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงระลึกว่า บาลาคหฺษตรีย์ไม่อับคิตอบายประการใด และบาลาอัมบุตรชายเบโอรได้ตอบเขาอย่างไรจากชิทิมถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ 6 ข้าพเจ้าจะแนะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบหลายตัวหรือ 7 พระเยโฮวาห์จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพินๆ และธรรนํ้ามันหลายหมื่นสายหรือ ครที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหีบชำระการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าชำระบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า 8 โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเยโฮวาห์ทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า 9 พระสุรเสียงพระเยโฮวาห์ประกาศแก่นครนั้น คนที่มีสติปัญญาจะพิจารณาคุณพระนามของพระองค์ จงฟังคทา และผู้ที่ทรงตั้งมั่นไว้เถิด 10 ยังมีทรัพย์สมบัติแห่งความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว และเครื่องดวงที่พร่องไปซึ่งนำสะอิดสะเอียนนั้นอยู่อีกหรือ 11 เราจะถือพวกที่มีตาซึ่งที่ชั่วร้าย และมีถูงเต็มด้วยลูกต้มขี้โกงว่า ไม่มีมีความผิดได้หรือ 12 บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พุดมสา และสิ้นของเขาก็ส่อลวงอยู่ในปากของเขา 13 เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้เจ้าเจ็บป่วยด้วยการเขียนตีเจ้า ด้วยการกระทำให้เจ้ารกร้างไปเพราะเหตุบาปของเจ้า 14 เจ้าจะรับประทาน แต่จะไม่รู้จักอิ่ม และส่วนภายในของเจ้าก็จะมีแต่ความหิว เจ้าจะเก็บไว้ แต่ก็ไม่สั่งสม อะไรที่เจ้าสั่งสม เราก็จะให้แก่ดาบ 15 เจ้าจะหว่าน แต่เจ้าจะไม่ได้เกี่ยว เจ้าจะย่ำยิบมะกอกเทศ แต่จะไม่ได้ขลิบเองด้วยนํ้ามัน เจ้าจะข่าองุ่น แต่จะไม่ได้ตีมนํ้าองุ่น 16 เพราะได้มีการถือรักษากฎเกณฑ์ของอมรี และบรรดากิจการแห่งวงศานของอาหับ และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของคนพวกนี้ เพื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นทึกรกร้าง และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นที่เหยียหยัน ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูว่ากล่าวจากชนชาติของเรา

7

1 วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่พบว่าเขาเก็บผลในฤดูร้อนหมดแล้ว และเก็บผลจากเถาองุ่นหมดแล้ว ไม่มีพวงองุ่นรับประทาน จิตใจข้าพเจ้าปรารถนาผลสุกรุ่นแรก 2 คนดีสูญหายไปจากโลก จะหาคนชื่อตรงท่ามกลางมนุษย์สักคนก็ไม่มี ต่างก็ข่มคอบ

จะเอาโลหิตกัน ต่างก็เอาตาชายดักพี่น้องของตน ³ มือทั้งสองของเขาคอยจ้องแต่สิ่งที่ชั่ว เพื่อจะกระทำด้วยความขื่น เจ้านายและผู้พิพากษาขอสินบน และคนใหญ่คนโตก็เอ่ยถึงความปรารถนาชั่วแห่งจิตใจของเขา ต่างก็สานสิ่งเหล่านั้นเข้าด้วยกัน ⁴ คนที่ตีที่สุดของเขาก็เหมือนหนามย้อย คนที่ชื่อตรงที่สุดของเขาก็คมกว่ารั้วต้นไม้หนาม วันแห่งยามรักษาการณ์ของเจ้า และวันที่จะลงโทษเจ้า มาถึงแล้ว บัดนี้ ความยุ่งเหยิงของเขาก็อยู่ใกล้เต็มที ⁵ อาย่างวางใจในสหยา อาย่างมั่นใจในคนนำทาง จงเฝ้าประตูปากของเจ้าอย่าเผยอะไรแก่เธอที่อยู่ในอ้อมอกของเจ้า ⁶ เพราะว่าคุณชายดูหมิ่นพ่อ และลูกสาวลุกขึ้นต่อสู้อแม่ของเธอ ลูกสะใภ้ต่อสู้อแม่สามี ศัตรูของใครๆ ก็คือคนที่อยู่ร่วมเรือนของเขาเอง

มีคาห์กล่าวถึงคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในวาระสุดท้าย

⁷ เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า ⁸ โอ ศัตรูของข้าพเจ้า เอ๋ย อย่าเปรมปรีดีเย้ยข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า ⁹ ข้าพเจ้าจะทนต่อพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะทนจนกว่าพระองค์จะทรงแก้แค้นของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์ ¹⁰ แล้วเธอซึ่งเป็นศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะทับถมเธอที่กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน□ ตาของข้าพเจ้าจะเพ่งดูเธอ ให้สาแก่ใจ คราวนี้เธอจะถูกข่าลงเหมือนเลนที่ในถนน ¹¹ วันที่จะสร้างกำแพงเมืองของเจ้า ในวันนี้คำบัญชาจะถูกปลดปล่อยไป ¹² ในวันนี้เขาจะมาหาเจ้าคือมาจากอัสซูรีเรียและจากเมืองที่มีป้อมปราการ จากระหว่างป้อมปราการกับแม่น้ำ จากระหว่างทะเลนี้กับทะเลโน้น และจากระหว่างภูเขานี้กับภูเขาโน้น ¹³ ถึงกระนั้นแผ่นดินก็จะรกร้างเพราะคนที่อาศัยในแผ่นดินนั้นเป็นเหตุ เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของเขา ¹⁴ ขอทรงเลี้ยงดูประชาชนของพระองค์ด้วยคทาของพระองค์ คือฝูงประชาชนที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยโดดเดี่ยวอยู่ในป่า ในท่ามกลางคารเมล ขอทรงให้เขาหากินอยู่ในบาซันและกิเลอาดอย่างในโบราณกาล ¹⁵ ตั้งในสมัยเมื่อเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะสำแดงสิ่งมหัศจรรย์แก่เขา ¹⁶ ประชาชาติทั้งหลายจะแลเห็นและอับอายด้วยอานภาพทั้งสิ้นของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะเอามือปิดปากไว้และหูของเขาจะหนวกไป ¹⁷ เขาทั้งหลายจะเสียดวงคลีเหมือนอย่างงู เขาจะเคลื่อนตัวออกจากกรูของเขา ดุจหนอนบนแผ่นดินโลก เขาจะตระหนกตกใจพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เนื่องด้วยเจ้า เขาทั้งหลายจะกลัว ¹⁸ ใครเล่าจะเป็นพระเจ้าเสมอเหมือนพระองค์ ผู้ทรงยกโทษความชั่วช้า และทรงให้อภัยการละเมิดแก่คนที่เหลืออยู่อันเป็นมรดกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงถือพระพิโรธเนื่องในนิตย์ เพราะว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในความเมตตา ¹⁹ พระองค์จะทรงหันกลับมาอีก พระองค์จะทรงเมตตาเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงเหยียบความชั่วช้าของเราไว้ พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเขาลงไปในที่ลึกของทะเล ²⁰ พระองค์จะทรงสำแดงความจริงให้ประจักษ์แก่ยาโคบ และความเมตตาต่ออับราฮัม ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของเราตั้งแต่สมัยโบราณกาล

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ นาฮูม

ผู้พยากรณ์นี้มีชื่อว่า □นาฮูมชาวเมืองเอลโซซ□ (1:1) ดูเหมือนว่าเขามาจากแคว้นกาลิลี เราคิดว่าเมืองแห่งหนึ่งในแคว้นกาลิลีได้ปกป้องรักษาชื่อของนาฮูมไว้ คือเมืองกับเรนาอูม ซึ่งชื่อเมืองนี้หมายความว่า □หมู่บ้านของนาฮูม□ (ภาษาฮีบรูเรียกว่า คาฟาร์ นาฮูม□

หัวเรื่องของหนังสือเล่มนี้คือการพยากรณ์ถึงการทำลายกรุงนินะเวห์ ผู้พยากรณ์นี้ได้เขียนไว้ในปีก่อน ค.ศ.□ 713 ประมาณ 70 ปีหลังจากการประกาศของโยนาห์ซึ่งได้นำชาวนินะเวห์ให้มีการฟื้นฟูใหญ่ แต่หลังจากสมัยของโยนาห์ ชาวเมืองนี้ได้กลับไปทำความบาปและไหว้รูปเคารพอีก เพราะฉะนั้นอีกประมาณ 100 ปีหลังจากสมัยของนาฮูม เมืองนี้จะต้องถูกทำลาย คำพยากรณ์นี้ได้สำเร็จเมื่อกษัตริย์นาโบโปลัสซาร์และไซอาซาร์ริสได้ทำลายกรุงนินะเวห์ประมาณปีก่อน ค.ศ.□ 600

คำพยากรณ์ของนาฮูมเป็นบทกวีที่ไพเราะมาก หัวเรื่องก็คือ □ภาระเกี่ยวข้องกับคนนินะเวห์□ คือการทำลายของเมืองและอาณาจักรนี้ เพราะเหตุชาวอัสซีเรียได้ข่มเหงพวกอิสราเอล

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะทรงลงโทษคนบาป

1 ภาระเกี่ยวข้องกับคนนินะเวห์ หนังสือเรื่องนิมิตของนาฮูมชาวเมืองเอลโซซ 2 พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงหวงแหนและทรงแก้แค้น พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโฮวาห์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ปัจเจกมิตรของพระองค์ 3 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วซ้ำ ทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงดโทษคนชั่วเลย พระมรรคาของพระเยโฮวาห์อยู่ในลมหมนและพายุ และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์ 4 พระองค์ทรงห้ามทะเล ทรงกระทำให้มันแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป ภูเขาและคารเมลก็เหี่ยว และดอกไม้ของเลบานอนก็เหือดไป 5 ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ภูเขาที่สันสะเทือนและเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินก็เรีสร้างต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสารพัดที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย 6 ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะทนต่อความร้อนแรงแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ พระพิโรธของพระองค์พลุ่งออกมาอย่างกับไฟ โดยพระองค์ศิลาก็ถูกเหวี่ยงลง 7 พระเยโฮวาห์ประเสริฐทรงเป็นที่ กำบัง เข้มแข็ง ใน วันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางใจในพระองค์ 8 แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมทัน และความมืดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป 9 เจ้าคิดอุบายอันใดต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้น ไปอย่างเด็ดขาด ความทุกข์ยากจะไม่โผล่ขึ้นเป็นคำรบสอง 10 แม้ว่าเราทั้งหลายเหมือนหนามไม้ให้ที่เกี่ยวกันยุ่ง และเฆมาตามขนาดที่เราตีมัน เราจะถูกเผาผลาญสิ้นเหมือนตอข้าวที่แห้งผาก 11 เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวกเจ้าที่คิดอุบายชั่วร้ายต่อพระเยโฮวาห์ และแนะนำความชั่ว 12 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า □แม้พวกนั้นจะอยู่อย่างสงบและมีจำนวนมากมายด้วย เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเขาผ่านไป แม้ว่าเราให้เจ้าทุกขใจบ้าง แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกขใจอีกต่อไป 13 บัดนี้เราจะหักแอกของเขาเสียจากเจ้า และจะระเบิดเครื่องจองจำของเจ้าให้สลายไป□ 14 พระเยโฮวาห์ตรัสบัญชาด้วยเรื่องเจ้าว่า □เขาจะไม่หว่านชื่อ

ของเจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป เราจะขจัดรูปเคารพที่สลักและรูปเคารพที่หล่อออกเสียจาก
นิเวศแห่งพระของเจ้า เราจะขุดหลุมศพให้เจ้า เพราะเจ้าชั่วนัก

พระพรสำหรับยูดาห์ในอนาคต

15 ดูเถิด เท้าของผู้นำชาวติมาที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ โอ ยูดาห์เอ๋ย จงรักษา
ประเพณีการเลี้ยงตามกำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปฏิญาณของเจ้าเถิด เพราะว่าคนชั่ว
จะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขาถูกขจัดเสียสิ้นแล้ว

2

นครนินะเวห์จะถูกทำลายด้วยสงคราม

1 ผู้ที่พาดให้แหลกเป็นชิ้นๆ ได้ขึ้นมาก่อสู้กับเจ้าแล้ว จงเข้าประจำป้อม จงเฝ้าทางไว้ จง
คาดเอาไว้ จงรวมกำลังไว้ให้หมด 2 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความโอาสและการ
ของยาโคบกลับสู่สภาพเดิม อย่างกับความโอาสและการของอิสราเอล เพราะว่าพวกปล้น
ได้ปล้นเอาไป และได้ทำลายกิ่งก้านของเขาให้พินาศ 3 โล่ของทหารหาญนั้นสีแดง และ
ทหารของเขาก็แต่งกายสีแดงเข้ม ในวันเตรียมพร้อมรถรบก็จะแวววาบดังคบเพลิง และ
ไม้สนสามใบก็จะสั่นสะท้านอย่างรุนแรง 4 รถรบห่อไปตามถนน มันรีบไปรีบมาที่ลานเมือง ส่ง
แสงราวกับคบเพลิง และพุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ 5 นายทหารถูกเรียกตัว เขาก็สะดุดเมื่อเขา
เดินไป เขาจะรีบตรงไปที่กำแพงเมือง มีเพิงกันอาวุธตั้งขึ้น 6 ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่พระ
ราชวังก็จะมลายไป 7 ยัสซาปจะถูกนำไปเป็นเชลย นางจะถูกนำขึ้นไป บรรดาสาวใช้จะนำ
หน้านางไปด้วยเสียงนกร้อง ตีอกชกใจของตน 8 แต่ตั้งแต่เดิมมาแล้วนินะเวห์ก็เหมือนสระ
น้ำ แม้กระนั้นพวกเขาจะหนีออกมา เขาทั้งหลายจะร้องว่า ภัย ภัย ภัย แต่ก็ไม่มีใครเห็น
กลับ 9 ปล้นเอาเงินซี ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้สิ้นสุด มีของมีค่าทุกอย่าง
เป็นทรัพย์มั่งคั่ง 10 เรศร้าง ความเรศร้าง และความพินาศ จิตใจก็ละลายไปและหัวเขาก็
สั่น บั้นเอวก็ปวดร้าวไปหมด ไบหน้าทุกคนชืดเขียว 11 ที่อาศัยของสิงโตอยู่ที่ไหน คือที่เลี้ยง
อาหารของสิงโตหนุ่ม ที่ที่สิงโตคือสิงโตแก่เคยเดินเข้าไป ที่ที่ลูกของมันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใด
ทำให้มันกลัวได้ 12 สิงโตนั้นได้ฉีกอาหารให้ลูกของมันพอกิน และได้คาบคอเหยื่อมาให้เหล่า
เมียของมัน มันสะสมเหยื่อเต็มถ้ำและสะสมเนื้อที่ฉีกแล้วเต็มรัง 13 พระเยโฮวาห์จอมโยธา
ตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เราจะเผาถรณ์ของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหารสิงโตหนุ่ม
ของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก และจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก

3

นครนินะเวห์จะถูกลงโทษสมกับการกระทำของเธอ

1 วิวัดแก่เมืองที่แปดเนื่อนไปด้วยโลหิต เต็มด้วยการมรณาและการโจรกรรม เหยื่อจะ
ไม่
จากไปเลย 2 เสียงขวิดของเส้ และเสียงกระหึ่มของล้อ ม้าควบ และรถรบห่อไป 3 พลม้า
เข้าประจัญบานดาบแวววาวและหอกวาววับ คนถูกฆ่าเป็นก่ายกอง ซากศพกองพะเนิน ร่าง
คนตายไม่รู้จักจบสิ้น เขาจะสะดุดร่างนั้น 4 ทั้งนี้เพราะการแพศยาอย่างมากมาย ไม่ถ่วงของ
หญิงแพศยานั้นผู้มิเสนห์ และเป็นจอมวิทยาคน นางได้ขายประชาชนดีเสียด้วยการแพศยา
ของนาง และขายบรรดาครอบครัวมนุษย์ด้วยวิทยาคนของนาง 5 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส
ว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า และจะยกกระป๋องของเจ้าคลุมหน้าเจ้า เราจะให้บรรดาประชาชนดี
มองดูความเปลือยเปล่าของเจ้า และให้ราชอาณาจักรทั้งหลายมองดูความอับอายของเจ้า

6 เราจะโยนของโสโครกที่นำสะอิดสะเอียนใส่เจ้า และกระทำให้เจ้านาขยะแขยง และจะปล่อยให้เจ้าถูกประจาน 7 ต่อมาทุกคนที่แลเห็นเจ้าจะหดหนีไปจากเจ้าและกล่าวว่า □ ในนัเวห์เป็นเมืองร้างเสียแล้ว ใครเล่าจะสงสารเธอ□ จะไปหาใครที่โหนดมาเล่า โลมเธอได้เล่า 8 เจ้าวิเศษกว่าเมืองโนซึ่งมีพลเมืองมาก ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำหรือ ซึ่งมียารอบนคร มีทะเลเป็นที่กำบัง มีทะเลเป็นกำแพงเมือง 9 เอธิโอเปียเป็นกำลังของเมืองนี้ทั้งอียิปต์ และก็ไม่จำกัลดเสียด้วย พุดและลิบนี่เป็นผู้ช่วยเมืองนั้น 10 ถึงกระนั้นเมืองนั้นก็ยังคงถูกกวาดไป เธอตกไปเป็นเชลย ลูกเล็กเด็กแดงของเธอก็ถูกเหวี่ยงลงแหล่งเป็นชิ้นๆที่หัวถนนทุกสาย เขาจับสลากแบ่งผู้มีเกียรติของเมืองนั้น และคนใหญ่คนโตทั้งสิ้นของเมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่ 11 เจ้าจะมึนเมาไปด้วย เจ้าจะถูกชอนไว้ เจ้าจะแสวงหากำลังเพราะเหตุศัตรู 12 ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลมะเดื่อสุกรุ่นแรก ถ้าถูกเขย่า ก็จะร่วงลงไปในปากของผู้กิน 13 ดูเถิด คนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าก็เหมือนผู้หญิง ประดูเมืองแห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างให้แก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้ไหม้ตาลประดูของเจ้าหมดแล้ว 14 เจ้าจงชกน้ำขึ้นไว้สำหรับการถูกล้อมนั้น จงเสริมป้อมปราการของเจ้า จงลงไปในวันอดินเหนียว ย่ำปูนสอให้เข้ากันดี และเสริมให้เตาเผาอิฐแข็งแกร่งขึ้น 15 ไฟก็จะคลอกเจ้าที่นั่น ดาบก็จะฟันเจ้า มันจะกินเจ้าเสียอย่างตักแตนวัยกระโดด จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากอย่างตักแตนวัยกระโดด จงเพิ่มให้มากเหมือนตักแตนวัยบิน 16 เจ้าเพิ่มพวกพ่อค้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า ตักแตนวัยกระโดดนั้นลอกคราบแล้วก็บินไปเสีย 17 เจ้านายของเจ้าก็เหมือนตักแตนวัยบิน พวกสัสดีของเจ้าก็เหมือนฝูงตักแตนเกาะอยู่ที่รั้วต้นไม้ในวันอากาศเย็น พอดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็บินไปหมด ไม่มีใครทราบว่ามันไปที่ไหน 18 โอ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้าหลบเสียแล้ว ขุนนางของเจ้าจะอาศัยในพงคลี ชนิดของเจ้าก็ระจัดกระจายอยู่บนภูเขา ไม่มีผู้ใดรวบรวมเอามาได้ 19 ผลพอกข้าของเจ้าไม่มีบรรเทา บาทผลของเจ้าก็สาหัส ทุกคนผู้ได้อินข้าวของเจ้า เขาก็ตบมือเยาะเจ้า มีใครเล่าที่ไม่ได้รับภัยอันร้ายเนื่องในตัณห์ของเจ้า

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮานุก

เราไม่รู้มากเกี่ยวกับผู้พยากรณ์ฮานุก เราไม่รู้ว่าเขาเกิดที่ไหน มาจากตระกูลอะไร หรือพยากรณ์ที่ไหน ชื่อของเขาอยู่ในเล่มนี้สองครั้ง (1:1; 3:1) ดูเหมือนว่าเขาพยากรณ์ก่อนที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้บุกกรุงเยรูซาเล็มในปีก่อน ค.ศ. 605 เล่มนี้ สวมมากเป็นการว่ากล่าวต่อชนชาติยูดาห์ แต่บทสุดท้ายเป็นการอธิษฐานและเพลงสดุดีที่สวยงามมาก

ภาระของฮานุกเรื่องความบาปของอิสราเอล

1 ภาระที่ฮานุกผู้พยากรณ์ได้เห็นมา 2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกซ่านสักเท่าใด และพระองค์จะมีได้ทรงฟังหรือ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็จะไม่ทรงช่วยให้รอด 3 โฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น 4 ดังนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็มีได้ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาส 5 จงมองทั่วประชาชาติต่างๆ และดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ 6 เพราะดูเถิด เรากำลังรื้อคนเคลเดีย ประชาชาติที่ขมขื่นและร้อนนั้น ผู้กรีธาทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีใช้ของตน 7 เขาเป็นที่น่าครั้นคร้ามและสยดสยอง ความยุติธรรมและความโอบอ้าของเขาจะออกมาจากพวกเขาเอง 8 ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็วกว่าเสือดาว และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่า ยามเย็น พลม้าของเขาจะรูดหน้าเรื้อยไปอย่างผยอง เออ พลม้าของเขาจะมาจากถิ่นที่ไกล มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเร็วนัก 9 เขาทั้งหลายจะพากันมาเพื่อความทารุณ หน้าเขาทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทิศตะวันออก เขาจะรวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนทราย 10 เขาจะดูหมิ่นบรรดากษัตริย์ และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขาจะหัวเราะเยาะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย 11 แล้วใจของเขา ก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำผิด เขาจะให้อำนาจของเขานี้แก่พระของเขา

พระเจ้าผู้บริสุทธิ์จะไม่ลงโทษความบาปหรือ

12 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ดำรงมาแต่ต้นรัตนดอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก้การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก้การติสอน 13 พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าก็ไม่ได้ โฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเงิบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย 14 เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนุษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิ่งเลื้อยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า 15 เขาจับคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขาลากคนมาด้วยแห เขารวบคนมาด้วยอวนของเขา เขาจึงเปรมปรีดีและเริงโลด 16 เพราะฉะนั้น เขาจึงถวายเป็นบูชาแก่แหของเขา และเผาเครื่องหอมให้แก่อวนของเขา เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขา

จึงดำรงชีพอยู่อย่างฟุ่มเฟือย อาหารของเขาก็สมบูรณ์¹⁷ แล้วเขาจะเททิ้งแหของเขา และฆ่าประชาชนชาติทั้งหลายอย่างไม่ละเว้นตลอดไปเป็นนิตย์หรือ

2

พระเจ้าทรงตอบฮานุก

1 ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกดำเนิน² และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า □จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจ่าง เพื่อให้คนที่วังอ่าน ได้คล่อง³ เพราะว่ามีมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่มสา ถ้าดูเข้าไป ก็จงคอยสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก⁴ ดูเถิด ผู้ที่จิตใจของขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ⁵ ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเหล้าองุ่น เขาจึงเป็นคนจองหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตะกละของเขากว้างเหมือนอย่างนรก อย่างมัจจุราชไม่เคยรู้จักอีก เขากอบโกยประชาชนชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของตน□⁶ ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกค่าอุปมากล่าวต่อเขาหรือ และยกสักขีถกกล่าวเยาะเขาว่า □วิบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีไชของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ และบรรทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว⁷ ลูกหนึ่ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ และผู้ใดที่กระทำให้เจ้าตัวสั้นจะไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขาริบบ้างละ⁸ เพราะเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชนชาติ ชนชาติทั้งหลายที่เหลืออยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และเพราะการทารุณต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น⁹ วิบัติแก่ผู้ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของความชั่วร้าย¹⁰ ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายหาความอับอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว¹¹ เพราะวาศิลาจะตะโกนออกมาจากผนัง และซ็อกก็จะตอบสนองมาจากหมู่ตัวไม้ในเรือน¹² วิบัติแก่ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และวางรากนครไว้ด้วยความชั่วช้า¹³ ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำงานเห็นเดเห็นน้อยก็เพื่อแก่การไร้สาระมิได้เป็นเช่นนี้เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาออกหรือ¹⁴ เพราะวาพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ตั้งน้ำที่เต็มทะเล¹⁵ วิบัติแก่ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป เพื่อจะเพ่งดูความเปลือยเปล้าของเพื่อนบ้าน¹⁶ เจ้าจะอิมไปด้วยความอับอาย ไม่ใช่อิมด้วยสง่าราศี เจ้าดื่มเองซิ แล้วให้เหมือนผู้ชายที่มีได้เข้าสูหนัด ถ้ายซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า แล้วความอับอายจะพ่นเหนือสง่าราศีของเจ้า¹⁷ เนื่องด้วยความทารุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า ความพินาศของสัตว์เดียรัจฉานซึ่งกระทำให้เขากลับ เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และด้วยเหตุความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น¹⁸ รูปแกะสลักให้ประโยชน์อะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้ รูปหล่ออันเป็นครูสอนความเท็จให้ประโยชน์อะไร ที่ช่างจะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น ที่ช่างจะสร้างพระไว้¹⁹ วิบัติแก่ผู้ที่กล่าวแก่งที่ทำได้ด้วยไม่ว่า □จงตื่นเถิด□ แก่งหินไม่ว่า □จงลุกขึ้นเถิด□ สิ่งนั้นสั่งสอนอะไร ได้หรือ ดูเถิด สิ่งนั้นกะให้ล่ทองคำหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย²⁰ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ □จงให้สิ้นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพิภพที่พระองค์เกิด□

3

คำอธิบายของฮานุก

1 คำอธิบายของฮานุกผู้พยากรณ์ ตามทำนองซิกกาโยน 2 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ยินดีดีที่สุดในพระองค์ แล้วข้าพระองค์ข้าเกรง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พอถึงกลางยุคขอทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่ พอถึงกลางยุคขอทรงแจ้งให้ทราบทั่วกัน เมื่อทรงกริ้ว ขอทรงระลึกถึงความกรุณา 3 พระเจ้าเสด็จจากเทมาน องค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน เซลาห์ สง่าราศีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์ 4 ความผ่องใสของพระองค์ดังแสงสว่าง มีเขาออกมาจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงกำบังอุทยานภาพของพระองค์เสียที่นั่น 5 โจรกระบาดเดินนำหน้าพระองค์ ถ่านที่ไหม้อยู่มาชิดตามหลังพระบาทของพระองค์ 6 พระองค์ประทับยืนและทรงวัดพิภพ พระองค์ทอดพระเนตรและทรงเขย่าประชาชาติ แล้วภูเขาในรันดร์กาลก็กระจัดกระจาย และเนินเขาอันอยู่เนื่องนิตย์ก็ยุบต่ำลง การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดังดั่งเดิม 7 ข้าพเจ้าได้เห็นเต็นท์ของคนคูชั้นอยู่ในสภาพทุกขใจ และม่านแห่งแผ่นดินมีเดือนหวันไหว 8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อแม่น้ำหรือ พระองค์ทรงกริ้วต่อแม่น้ำหรือ หรือว่าพระองค์ทรงโกรธทะเลเมื่อพระองค์เสด็จทรงมา เมื่อทรงรกรบแห่งความรอด 9 คันธนูของพระองค์ก็ถูกเปิดออกจนเปลือยเปล่าทีเดียว ตามคำสั่งบัญชาของเหล่าตระกูลคือพระดาร์สของพระองค์ เซเลห์ พระองค์ทรงแยกพิภพด้วยแม่น้ำทั้งหลาย 10 บรรดาภูเขาเห็นพระองค์ก็บิดเบี้ยวไป กระแสน้ำที่เดือดอดก็กวาดผ่านไป มหาสมุทรก็ส่งเสียง มั่นยกมือของมันขึ้นเบื้องสูง 11 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นิ่งเฉยอยู่ในที่ของมัน เมื่อแสงแห่งลูกธนูของพระองค์พุ่งผ่าน ไป เมื่อแสงแห่งหอกอันวาววับของพระองค์พุ่งไป 12 พระองค์เสด็จไปเหนือพิภพด้วยความโกรธา พระองค์ทรงเหยียบย่ำประชาชาติด้วยความกริ้ว 13 พระองค์เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงทำให้ศิระแห่งเรือนของคนชั่ว ได้รับบาดเจ็บ โดยการเผยให้เห็นตั้งแต่รากฐานถึงช่วงคอ เซลาห์ 14 พระองค์ทรงแหงหัวหน้าหมู่บ้านของเขาด้วยหอกของพระองค์ ผู้มาอย่างลมหม่นเพื่อจะกระจายข้าพเจ้าเสีย เขาจะเปรมปรีดี ตั้งว่าจะกินคนจนเสียเป็นความลับ 15 พระองค์ทรงเหยียบย่ำทะเลด้วยม้าของพระองค์ คือน้ำมากหลายซึ่งเดือดพลุ่ง 16 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็สะเทือน พอได้ยินเสียง ริมฝีปากของข้าพเจ้าก็สิ้น กระดูกของข้าพเจ้าก็ผุพัง และข้าพเจ้าก็สะเทือนอยู่ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะพักอยู่ในวันแห่งความลำบาก เมื่อเขามาถึงประชาชน เขาจะบุกรุกด้วยกองทหารของตน 17 แม้มันจะเดือดจะไม่มีดอกบาน หรือจะไม่มีผลในเอาจุ่น การตรากตรำกับต้นมะกอกเทศก็สูญเปล่า ฟุ้งนางจะมีได้เกิดอาหาร ฟุ้งสัตว์จะขาดไปจากคอก และจะไม่มีฝูงวัวที่ในโรงนา 18 ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะว่าเริงในพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า 19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า พระองค์จะทรงกระทำเท่าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างดินกางตัวเมีย พระองค์จะทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลายของข้าพเจ้า ถึงหัวหน้านันกร้องใช้เครื่องสาย

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เศฟันยาห์

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ เศฟันยาห์ ที่ได้ประกาศในปีก่อนค.ศ. 625 ในสมัยกษัตริย์โยสิยาห์และเยเรมีย์ (1:1; ยรม 1:1) ผู้พยากรณ์นี้ได้บอกเกี่ยวกับเชื้อวงศ์ของตนถึงชั่วอายุที่สี่ เขาคือ □เศฟันยาห์บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์□ และเขาพยากรณ์ □ในรัชกาลโยสิยาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์□ (1:1)

เขากล่าวว่าการทำลายของกรุงเยรูซาเล็มโดยกรุงบาบิโลนซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตเป็น □วันแห่งพระเยโฮวาห์□ อันเล็ก ซึ่งได้เปรียบเทียบกับ □วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า□ อันแท้ ซึ่งก็คือการเสด็จกลับมาของพระเยซูและการสงครามที่อารามาเกตโดน

ยูดาห์จะถูกกวาดไปเป็นเชลยในอนาคต

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเศฟันยาห์บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์ ในรัชกาลโยสิยาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์ 2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้เกลี้ยงจากพื้นแผ่นดิน□ 3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์เดี๋ยวจนกันไปเสีย เราจะกวาดนกในอากาศไปเสียทิ้งปลาในทะเลด้วย เราจะกวาดล้างสิ่งที่ทำให้สะดุดพร้อมกับคนชั่ว เราจะขจัดมนุษยชาติออกจากพื้นแผ่นดิน 4 เราจะเหยียดมือของเราออกต่ออูฐูด้าห์ และต่อชาวเยรูซาเล็มทั้งมวล เราจะขจัดกากเดนของพระบาอัลเสียจากสถานที่นั้น และกำจัดข้อบรรดาเคมาริมพร้อมกับพวกบุโรหิตเสีย 5 กำจัดคนเหล่านั้นที่กราบลงบนดาตฟ้าหลังคาตึกเพื่อไหว้บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ คนเหล่านั้นที่กราบลงปฏิบัติถนต่อพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติถนต่อพระมิลโคม 6 คนเหล่านั้นที่หันกลับจากการติดตามพระเยโฮวาห์ ผู้มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์หรือทูลถามพระองค์□ 7 จงนั่งสงบอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมเครื่องบูชา และทรงกระทำแขกของพระองค์ให้บริสุทธิ์ 8 และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงผ่านูชานั้น พระองค์ตรัสว่า □เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายและโอรสของกษัตริย์ และบรรดาผู้ที่ตกแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายต่างดาว 9 ในวันนี้ เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู คือผู้ที่กระทำให้เรือนของนายเต็มไปด้วยความทารุณและการคดโกง□ 10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า □ต่อมาในวันที่นั้น จะได้ยินเสียงร้องจากประตูปลา และเสียงร่ำไห้จากแขวงสอง และเสียงโศกคร่ำครวญจากเนินเขา 11 ชาวตำบลมักเทซเฮย์ จงร่ำไห้เถิด เพราะพ่อค้าทั้งปวงก็ถูกโค่นลงเสียแล้ว บรรดาผู้ที่ค้าขายกับเงินก็ถูกขจัดเสียแล้ว 12 ต่อมาคราวนั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนที่ตกตะกอน ผู้ที่กล่าวในใจของตนว่า □พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงกระทำการดี และพระองค์ก็จะไม่ทรงกระทำการชั่ว□ 13 ฉะนั้นทรัพย์สิ่งของของเขาจะถูกปล้น และเรือนของเขาจะรกร้าง ถึงเขาจะสร้างเรือน เขาก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนนั้น ถึงเขาจะปลูกสวนองุ่น เขาจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น□ 14 วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาและแรงมาก ทั้งเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้แก่ลวกล้าจะร้องเสียงดังที่นั่น 15 วันนี้เป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์ใจและความซึม

เศราห์ เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่าและการทิ้งให้รกร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอึมครึม เป็นวันแห่งเมฆหมอกและความมืดทึบ ¹⁶ เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันโห่ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปรางกรและตอป้อมสูง ¹⁷ เราจะนำทุกชัฏภัยมาสู่มนุษย์ เขาจะได้เดินไปเหมือนคนตาบอด เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โลหิตของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และเนื้อของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์ ¹⁸ เงินหรือทองคำของเขา ก็ดีจะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวงแหนของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

2

ทุกคนที่ใจถ่อมจงแสวงหาพระเยโฮวาห์

¹ โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ปรารถนาเอ๋ย จงมาชุมนุมกัน เออ มาชุมนุมกัน ² ก่อนที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่านไปได้ดังกลบที่ปลิว ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ³ ทุกคนที่ใจถ่อมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามคำตัดสินของพระองค์ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่อมใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับการกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์

คำพยากรณ์เรื่องการพิพากษาต่อภาษา โมอับ อัมโมนและเอธิโอเปีย

⁴ เพราะว่าเมืองภาษาจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัสเคโลนจะเป็นที่รกร้าง ชาวเมืองอัสโดดจะถูกขับไล่ในเวลาเที่ยงวัน และเมืองเอโครนจะถูกถอนรากถอนโคน ⁵ ระเบิดแก่เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นประชาชาติเคเรี พระวงจนะของพระเยโฮวาห์มีมากแล้ว โทษเจ้า โอ คานาอัน แผ่นดินของคนฟิลิสเตีย เราจะทำลายเจ้า จนไม่มีชาวเมืองเหลือ ⁶ ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นกระท่อมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ ⁷ ชายทะเลนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วานยูดาห์ที่ที่เหลืออยู่นั้น เขาจะหากินที่นั่น ครั้นถึงเวลาเย็น เขาจะนอนลงที่ในเหย้าเรือนทั้งหลายของอัสเคโลน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะเอาพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่สภาพเดิม ⁸ เราได้ยินคำดาของโมอับ และคำครหาของคนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาตำประชานของเรา และอวดอ้างเรื่องเขตแดนของเขาทั้งหลาย ⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า เหตุฉะนี้ เรามิชีวิตอยู่นั้นใดแน่ทีเดียว โมอับจะกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม และคนอัมโมนจะเหมือนเมืองโกโมราห์ คือเป็นที่ขยายพันธุ์ต้นตำแยและบ่อเกลือ และเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิตย์ ชนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา และชนชาติของเราที่เหลืออยู่จะยึดเขาเป็นกรรมสิทธิ์ ¹⁰ นี่จะเป็นผลตอบแทนความจงหองของเขา เพราะเขาตำและอื้อวอดต่อประชานของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ¹¹ พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่เกรงกลัวของเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำให้พระหิ้งหลายของโลกผ่ายผอม และมนุษย์ทั้งปวงจะนมัสการพระองค์ ต่างตามถิ่นฐานของตน รวมทั้งเกาะแห่งประชาชาติทั้งสิ้น ¹² คนเอธิโอเปียเอ๋ย เจ้าด้วยเหมือนกัน จะต้องถูกประหารเสียด้วยตาบของเร ¹³ แล้วพระองค์จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดินทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย และจะกระทำให้เมืองนินะเวห์เป็นที่รกร้าง เป็นที่แห้งแล้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร ¹⁴ ฝูงสัตว์ทั้งหลายจะนอนอยู่ท่ามกลางที่นั่น สัตว์ป่าในประชาชาติทั้งสิ้น นกนกรทุกฝูงและอีกาบ้านจะอาศัยอยู่ที่หัวเสาทั้งหลายของเมืองนั้น เสียงของพวกมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความรกร้างจะอยู่ที่ธรณีประตู เพราะพระองค์จะทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสดารเปิดโล่งออก ¹⁵ นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้อย่างไร้กังวล เป็นเมืองที่คิด

ในใจของตนว่า □ ข้านี้แหละ และไม่มีเมืองอื่นใดนอกเหนือจากข้าอีก□ มันกลายเป็นเมืองรกร้างเสียจริงๆ เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคนที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเหยียดแขนและสายมือของเขา

3

ความบาปของพวกผู้พิพากษา ผู้พยากรณ์และปุโรหิตแห่งเยรูซาเล็ม

1 วิบัติแก่เมืองนี้ที่โสโครกและเป็นมลทิน เป็นเมืองที่บีบบังคับเขา 2 เธอไม่ยอมเชื่อฟังเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการติสอนใดๆ เธอไม่วางใจในพระเยโฮวาห์ และเธอไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าของเธอ 3 เจ้านายของเธอก็เหมือนสิงโตที่คำราม ผู้พิพากษาของเธอก็เหมือนหมาป่ายามเย็น ซึ่งไม่แตะกระดูกจนกระทั่งถึงรุ่งเช้า 4 ผู้พยากรณ์ของเธอเป็นคนเบาปัญญาเป็นคนทรยศ พวกปุโรหิตของเธอก็กระทำสถานบริสุทธิ์ให้มัวหมอง เขาฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ 5 พระเยโฮวาห์ผู้ทรงดำรงอยู่ในเมืองนั้นชอบธรรม พระองค์จะมีได้ทรงกระทำความชั่วช้าเลย ทุกเช้าพระองค์สำแดงคำตัดสินของพระองค์ พระองค์มีได้ทรงขาดเลย แต่คนอธรรมไม่รู้จักอภัย 6 □ เราได้ขจัดประชาชาติทั้งหลายออกเสียแล้ว หอคอยของเขาก็รกร้างเรากะทำให้ถนนของเมืองนั้นเสียไปเปล่าๆ ไม่มีใครผ่านไปมา หัวเมืองของเขาถูกทำลายเพื่อจะไม่มีคน ไม่มีชาวเมืองอยู่เลย 7 เรากล่าวว่า □ แท้จริง เมืองนั้นจะยำเกรงเรา เธอจะยอมรับคำสั่งสอน□ เพื่อที่อาศัยของเขาจะไม่ถูกตัดออก เราลงโทษเขาอย่างไรก็ตาม แต่เขาทั้งหลายยังคงกลับร้อนใจที่จะให้การกระทำของเขาเสื่อมทราม□

บรรดาศัตรูของเยรูซาเล็มจะถูกลงโทษ

8 พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า □ เพราะฉะนั้นจงคอยเรา คอยวันที่เราลุกขึ้นเพื่อทำการปล้น เพราะการตกลงใจของเราก็คือจะรวมประชาชาติ ให้ราชอาณาจักรขมขื่นนมกัน เพื่อเทความกริ้วของเราบนเขาทั้งหลาย คือความรื้อแรงแห่งความโกรธของเรา เพราะว่าพิภพทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวนแค้นของเรา 9 ในคราวนั้น เราจะให้ประชาชนนั้นหันไปใช้ภาษาบริสุทธิ์ เพื่อว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์เป็นใจเดียวกัน 10 บุคคลที่ทูลขอต่อเรา คือบุตรสาวแห่งคนของเราที่ถูกกระจัดกระจายไป จะนำเอาเครื่องบูชาของเรามาจากปากข้างโน้นของแม่น้ำแห่งเอธิโอเปีย 11 ในวันนั้น เจ้าจะไม่ถูกกระทำให้อับอายด้วยการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา เพราะในเวลานั้นเราจะคัดผู้ไ้อ้วตเห่อเหิมนั้นออกเสียจากท่ามกลางเจ้า เจ้าจึงจะไม่เยอหยิ่งจองหองเพราะเหตุภูเขาศรีสุทธีของเราอีกต่อไป 12 เพราะเราจะเหลือแต่คนที่ทุกซึกและซัดสน ไว้ในท่ามกลางเจ้า เขาจะวางใจในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ 13 บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอลเขาจะไม่กระทำความชั่วช้า และไม่กล่าวคำมุสา และในปากของเขานั้นจะหาสิ่งที่ล่อลวงก็ไม่มี เพราะเขาทั้งหลายจะเที่ยวหากินและนอนลง และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับเกรง

อิสราเอลในสมัยราชอาณาจักรของพระคริสต

14 โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงให้ร้องเถิด จงเปรมปรีดีและสิงโลดด้วยเต็มใจของเจ้าเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม 15 พระเยโฮวาห์ทรงล้มเลิกการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่พบความชั่วร้ายอีกต่อไป 16 ในวันนั้น เขาจะพูดกับเยรูซาเล็มว่า □ อย่างกลัวเลย□ และพูดกับศิโยนว่า □ อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเปลี้ยไป□ 17 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วย

ให้รอด พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความ
รักของพระองค์ พระองค์จะทรงเริ่งโลดเพราะเจ้าด้วยร้องเพลงเสียงดัง ¹⁸ เราจะรวบรวม
คนที่เศราโศกให้มายังประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ คือคนในพวกเจ้าซึ่งต้องทนต่อการเยาะเย้ย ¹⁹
ดูเถิด ในคราวนั้นเราจะกวาดล้างผู้ที่บีบบังคับเจ้าทุกคน เราจะช่วยคนซื่อสัตย์ให้รอดพ้น
และรวบรวมคนที่กระจัดกระจายไป และเราจะเปลี่ยนความอับอายของเขาให้เป็นความนำ
สรรเสริญ และให้เป็นเสียงลือไปทั่วโลก ²⁰ ในคราวนั้นเราจะนำเจ้ากลับเข้ามา คือในคราว
ที่เรารวบรวมพวกเจ้าเข้าด้วยกัน เออ เราจะกระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับใน
ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลายของโลก คือเมื่อเราให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมต่อหน้าต่อตา
เจ้า^๑ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮักกัย

ฮักกัยพยากรณ์หลังจากชาวอิสราเอลได้กลับมาจากบาบิโลนโดยเศรบบาเบลเป็นผู้นำ เขาได้พูดถึงฮักกัยใน 5:1 และ 6:14 จากข้อความเหล่านี้เราได้เห็นว่าการประกาศของเขาได้เกิดผลและพวกอิสราเอลได้สร้างพระวิหารให้เสร็จ หัวเรื่องของเล่มนี้คือ การตกแต่งพระวิหารและการถวายทรัพย์ที่ต้องใช้ในการตกแต่งนั้น เขาอยู่สมัยเดียวกันกับเศคาริยาห์และมาลาคี (1:1)

หนังสือฮักกัยมีอยู่ 5 ภาค และแต่ละภาคเริ่มต้นด้วยคำว่า □ พระวจนะของพระเยโฮวาห์ มาโดยทางฮักกัย□ (1:1; 1:3; 2:1; 2:10; 2:20)

1 ณ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดารีอัส พระวจนะของพระเยโฮวาห์ มาโดยทางฮักกัย ผู้พยากรณ์ ถึงเศรบบาเบลบุตรชายเชอัลทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และถึงโยชวานบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต ว่า

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในแสรูซาเล็มจะถูกพระเจ้าลงโทษ

2 □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ประชาชนเหล่านี้กล่าวว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง คือเวลาที่ จะสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์□ 3 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์จึงมาถึงโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า

ประชาชนเริ่มสร้างพระวิหารใหม่

4 □โอ เจ้าทั้งหลาย ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองอาศัยอยู่ในบ้านที่มีไม้บับ แต่ส่วนพระนิเวศนี้ทิ้งให้พังทลาย 5 เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร 6 เจ้าหว่านมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้านุ่งห่ม แต่ก็ไม่มีใครอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู 7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร 8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปทีเนินเขาและนำไม้มาสร้างพระนิเวศ เราจะมีคความพอใจในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ 9 เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ดูเถิด ก็ได้น้อย และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เราก็กินไปเสีย พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ทำไมเป็นอย่างนั้นแล้วก็เพราะนิเวศของเราพังทลายอยู่ ฝ่ายเจ้าต่างก็สาละวนอยู่กับการเรื่องบ้านของตน 10 เพราะฉะนั้น ห้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึงยื่นน้ำค้างไว้เสีย และโลกก็ยึดพืชผลของมันไว้เสีย 11 และเราก็เรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมัน มาสู่สิ่งต่างๆ ซึ่งดินอำนวยการผล สุ่มมนุษย์และสัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นซึ่งมีอกระทำไว้□ 12 แล้วเศรบบาเบล บุตรชายเชอัลทีเอลและโยชวา บุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต พร้อมกับประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และถ้อยคำของฮักกัยผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมา และประชาชนก็เกรงกลัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 13 แล้วฮักกัย พุทของพระเยโฮวาห์จึงกล่าวแก่ประชาชนตามกระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ว่า □พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราอยู่กับเจ้าทั้งหลาย□ 14 และพระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจเศรบบาเบลบุตรชายเชอัลทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และทรงเร้าใจของโยชวานบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวง

ที่เหลือน้อยนั้น เขาทั้งหลายก็มาทำงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 15 ณ วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาเรอัส

2

พระสัญญาของพระเจ้าถึงพระวิหารยิ่งใหญ่ในสมัยที่พระคริสต์เสด็จกลับมา

1 ณ วันที่ยี่สิบเอ็ด เดือนที่เจ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า 2 จงกล่าวแก่เศรบบาเบลบุตรชายเชอัลทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และแก่โยชวาบบุตรชายเยโฮซาตัก มหาปุโรหิต และแก่ประชาชนที่เหลือน้อยเกิด ว่า 3 ใครบ้างที่เหลือน้อยท่ามกลางพวกท่านนี้ ที่เห็นพระนิเวศนี้ครั้งเมื่อมีสง่าราศีเดิมนั้น บัดนี้ท่านเหล่านั้นเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเปรียบกันไม่ได้เลยใช่ไหม 4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ เศรบบาเบลเอ๋ย แม้กระนั้นก็คิด จงกล่าวหาญเถิด โอ โยชวาบบุตรชายเยโฮซาตัก มหาปุโรหิตเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงทำงานเถิด เพราะเราอยู่กับเจ้า 5 ตามถ้อยคำซึ่งเราได้ทำเป็นพันธสัญญาไว้กับเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายออกจากอียิปต์ วิญญาณของเราอยู่ท่ามกลางเจ้า อย่ากลัวเลย 6 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า อีกสักหน่อย เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลกทะเลและแผ่นดินแห่ง อีกครั้งหนึ่ง 7 เราจะเขย่าประชาชาติทั้งสิ้น เพื่อความปรารถนาของประชาชาติทั้งสิ้นจะได้เข้ามา เราจะบรรจุนิเวศนี้ให้เต็มด้วยสง่าราศี พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 8 เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า สง่าราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า และเราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี้

ทรงติเตียนประชาชนเพราะเขาละเลยในการเตรียมพระวิหาร

10 เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองของรัชกาลดาเรอัส พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า 11 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงถามบรรดาปุโรหิตเกี่ยวกับราชบัญญัติเถิดว่า 12 ถ้าผู้ใดยกชายเสื้อคลุมมาพอกห่อเนื้อบริสุทธฺ์ไป หากว่าชายเสื้อตัวนั้นไปถูกขมมับหรือแกง หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธฺ์ไปด้วยหรือไม่ 13 พวกเขาปุโรหิตตอบว่า ไม่บริสุทธฺ์ 13 แล้วฮักกัยจึงถามว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มลทินเพราะไปถูกศพมา แล้วมาถูกสิ่งเหล่านี้เข้า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วยหรือไม่ 14 ปุโรหิตตอบว่า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วย 14 ฮักกัยจึงตอบว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อหน้าเรา ประชาตินั้นเป็นอย่างนั้นและประชาชาตินี้ก็เป็นอย่างนั้น ผลงานทุกอย่างที่มีมือของเขากระทำเป็นอย่างนั้นด้วย และสิ่งใดๆที่เขาถวายบูชาที่นั่น ก็เป็นมลทิน 15 บัดนี้ จงพิจารณาเถิดว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจะเกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง คือก่อนที่ศิลาก้อนหนึ่งจะวางซ้อนบนศิลาก้อนหนึ่งที่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ 16 ก่อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อผู้ใดมายังกองข้าวคิดว่าดวงได้ยี่สิบถึง ก็มีแต่สิบถึง เมื่อผู้หนึ่งมาถึงบ่อเก็บน้ำองุ่นเพื่อตักเอาห้าสิบถึง ก็มีแต่ยี่สิบถึง 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้โจมตีเจ้าและผลงานทั้งสิ้นจากมือของเจ้าด้วยให้ข้าวม่าน และขึ้นรา และด้วยลูกเห็บ แต่เจ้าทั้งหลายก็ยังไม่เห็นมาหาเรา 18 จงพิจารณาตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป คือวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า คือตั้งแต่วันที่วางรากฐานแห่งพระวิหารของพระเยโฮวาห์ จงพิจารณาดู 19 ยังมีข้าวตอกค้างอยู่ในยุ้งบ้างหรือ เถาองุ่น ต้นมะเดื่อ และต้นทับทิมกับต้นมะกอกเทศยังไม่เกิดผลหรือ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เราจะอำนวยการแก่เจ้า

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระเจ้าจะทรงทำลายอาณาจักรทั้งหลายแห่งโลก

20 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงฮักกัยเป็นครั้งที่สองเมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า
21 □จงพูดกับเศรุบบาเบลผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ว่า เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก 22 และเรา
จะคิดว่าพระที่นั่งของบรรดาราชอาณาจักร เราจะทำลายเรี่ยวแรงของบรรดาราชอาณาจักร
แห่งประชาชาติ และจะคว่ำรถรบกับผู้ขี่ม้าและผู้ขี่ซึ่งจะต้องล้มลง คือทุกคนจะต้องล้ม
ลงด้วยดาบแห่งพื้นองของเขา 23 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเราจะรับเจ้า โอ
เศรุบบาเบล บุตรชายเซอัลทิเอล ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำเจ้า
ให้เป็นดังแหวนตรา เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เศคาริยา

หนังสือเล่มนี้ได้ชื่อจากผู้เขียนคือ เศคาริยาห์ ซึ่งเป็นบุตรเบเรคิยาห์ ซึ่งเป็นบุตรอดิโด (1:1) เขาอยู่ในเชลวองศ์ของบรูโรทิต ตามหนังสือเอสรา 5:1 และ 6:14 เศคาริยาห์ได้รับใช้พร้อมกับฮักกัย ในการฟื้นฟูแห่งการสร้างพระวิหาร และเขาได้พยากรณ์ ในปีก่อน คปศป 520 และ 518 (1:1, 7; 7:1) ทั้งเขากับฮักกัยได้ประกาศถึงเรื่องการณ์สวรรค์และความบาปทั้งหลายแห่งชาติอิสราเอล

เครื่องหมายต่างๆ ซึ่งเศคาริยาห์ได้ใช้ในการพยากรณ์มีคำอธิบายในเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ เขาได้พยากรณ์ถึงตอนที่พระเยซูทรงลูกลาเข้าไว้ในกรุงเยรูซาเล็ม (9:9) การที่พระเยซูทรงเป็น ปกถึง ปก แห่งราชวงศ์ของดาวิด (อสย 11:1-5) และการปรากฏของพระเยซูต่อพวกยิวในตอนที่ยิวนั้นจะได้รับความรอด เขาได้พยากรณ์ถึงรอยตะปูในพระหัตถ์ของพระเยซู การรวบรวมของอิสราเอล การที่ผู้ทรยศต่อพระคริสต์จะสู้รบกับกรุงเยรูซาเล็ม การที่พระเยซูจะทรงช่วยกรุงเยรูซาเล็มให้พ้นจากการสู้รบนั้น และถึงอาณาจักร 1000 ปีของพระเยซู

ผู้พยากรณ์เศคาริยาห์ตักเตือนประชาชน

1 ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอดิโด ผู้พยากรณ์ว่า ² พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างมาก ³ เพราะฉะนั้น จึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงกลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ และเราจะกลับมาหาเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ ⁴ อย่างเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆ ร้องบอกเขาว่า ปพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเกิด ป พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เขาไม่ได้ยินและมีได้ฟังเรา ⁵ บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พวกผู้พยากรณ์เล่า เขามีชีวิตต่ออยู่เป็นนิตย์หรือ ⁶ แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่ผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของเรา ก็ได้ติดตามบรรพบุรุษของเจ้าทั้งนี้มิใช่หรือ จนเขากลับใจแล้วกล่าวว่า ปพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงดำริว่า จะทรงกระทำแก่เราประการใด ในเรื่องทางและการกระทำของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น ป

ทูลสารคดีของพระเจ้าซิมัสแดง

7 เมื่อวันทียิสิบสี่ เดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเชบัท ในปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอดิโด ผู้พยากรณ์ว่า ⁸ ฦ กลางคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งซึ่งมีมาสแดง ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวที่ลานหุบเขา ฦ เบื้องหลังท่านผู้นั้นมีมาสแดง สีเสด และสีขาว ⁹ แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า ปโอ นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร ป ทูลสารคดีที่สนทนากับข้าพเจ้า บอกข้าพเจ้าว่า ปเราจะสำแดงให้เจ้าทราบ ว่า เหล่านี้คืออะไร ป ¹⁰ เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวจึงบอกว่า ปเหล่านี้คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ไปที่เขตตรวจตรา

โลก□ 11 และเขาเหล่านั้น ได้ตอบทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมัน เขียวว่า □ เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเถิด ทั้งโลกก็นิ่งสงบอยู่□

พระเจ้าทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็มหลังจากการเป็นเชลยเจ็ดสิบปีแล้ว

12 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าว ว่า □ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา อิกนานเท่าใดพระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ้วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า□ 13 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้ซึ่งสนทนากับข้าพเจ้า เป็นพระวาทที่ประเสริฐและเล้าโลมใจ 14 ทูตสวรรค์ผู้ซึ่งสนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □ จงร้องว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เรามีความหวังแห่งกรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโยนเป็นที่ขี้ง 15 เราโกรธประชาชนชาติมากที่อยู่อย่างสบายๆ เพราะเมื่อเราโกรธแต่น้อย เขาก็ก่อกบฏพิบัติเกินขนาด 16 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เรากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความกรุณา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างเนินคของเรารขึ้นไว้ในนั้น และซึ่งเชือกวัดไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม 17 จงร้องอีกว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเรายะไปบุยลยท่วมท้นไปด้วยความมั่งคั่งอีก และพระเยโฮวาห์จะปลอบศิโยน และเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง□ □

นิมิตเรื่องเขาสีเขากับช่างไม้สี่คน

18 ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีเขาสีเขา 19 ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า □ เหล่านี้คืออะไร□ ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า □ เหล่านี้คือเขาที่ชีวิตยูดาห์ อิสราเอล และเยรูซาเล็ม ให้กระจัดกระจาย ไป□ 20 แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างไม้สี่คน 21 และข้าพเจ้าจึงถามว่า □ คนเหล่านี้มาทำอะไรกัน□ พระองค์ทรงตอบว่า □ เขาเหล่านี้มาชีวิตยูดาห์ให้กระจัดกระจายไป จนไม่มีผู้ใดยกศิระขึ้นได้อีก และช่างเหล่านี้มากระทำให้เขาหวาดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเขาแห่งประชาชาติ ที่ยกเขาของตนมาชีวิตแผ่นดินยูดาห์กระทำให้กระจัดกระจายไป□

2

การวัดกรุงเยรูซาเล็มแห่งอนาคต

1 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด ชายคนหนึ่งมีเชือกวัดอยู่ในมือณะ 2 ข้าพเจ้าจึงถามว่า □ ท่านจะไปไหน□ เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า □ จะไปวัดเยรูซาเล็มดูว่า กว้างเท่าใด ยาวเท่าใด□ 3 และดูเถิด ทูตสวรรค์ที่ได้สนทนากับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน

ในยุคอาณาจักร 1000 ปี เยรูซาเล็มจะรับพระพร

4 และบอกท่านว่า □ วิงซี บอกชายหนุ่มคนนั้นว่า □ จะมิดคนมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอย่างกับเมืองที่ไม่มีกำแพงล้อม เพราะว่าเป็นประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากมาย 5 เพราะว่าจะจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และเราจะเป็นสงาราศีในเมืองนั้น 6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เฮ้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินเหนือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้แผ่พวกเจ้าออกตั้งลมทั้งสี่ทิศของห้องฟ้า 7 โอ ศิโยนเอ๋ย เจ้าผู้ที่อยู่กับธิดาของบาบิโลน จงหนีไป 8 เมื่อสงาราศีมาแล้ว พระองค์ทรงใช้เราให้ไปยังประชาชาติที่ปล้นเจ้า เพราะว่ามีผู้ใดได้แต่ต้องเจ้า ก็ได้แต่ต้องแก้วพระเนตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสตั้งนี้ว่า 9 เพราะ ดูเถิด เราจะสิ้นมือของเรานเหนือเขา และเขาจะเป็นของถูก

ปล้นให้แก่คนรับใช้ของเขาเอง□ แล้วเจ้าจะได้ทราบว่ายโฮวหัจอมโยธาใช้ข้าพเจ้ามา¹⁰ โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงและรำเรงเถิด เพราะดูเถิด เรามาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวหัจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ¹¹ และประชาชาติเป็นอันมากจะสมทบกันเข้าเป็นฝ่ายพระเยโฮวหัจอมโยธาในวันนี้ และจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และเจ้าจะทราบว่ายโฮวหัจอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามายังเจ้า¹² และพระเยโฮวหัจอมโยธาจะทรงรับยูด้าห์เป็นมรดก เป็นส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ และจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง□¹³ โอ บรรดาเนื้อหนังเอ๋ย จงนิ่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวหัจอมโยธา เพราะว่าพระองค์ทรงตื่นและเสด็จจากที่ประทับอันบริสุทธิของพระองค์แล้ว

3

โยชัวสวมเครื่องแต่งกายแห่งความชอบธรรม

¹ แล้วท่านได้แสดงให้เห็นข้าพเจ้าเห็นโยชัวมาหาโรหิต ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระเยโฮวหัจอมโยธา และชาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน² และพระเยโฮวหัจอมโยธาตรัสกับชาตานว่า □โอ ชาตาน พระเยโฮวหัจอมโยธาห้ามเจ้าเถอะ พระเยโฮวหัจอมโยธาให้ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงห้ามเจ้าเถิด นี่ไม่ใช่ดินพินที่ฉวยออกมาจากไฟดอกหรือ□³ ฝ่ายโยชัวนั้นสวมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์⁴ และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า □จงเปลื้องเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย□ และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า □ดูเถิด เราได้เอาความชั่วช้าออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด□⁵ และข้าพเจ้าว่า □จงให้เขาทั้งหลายเอาผ้ามาลาสอาดมาโพกศีรษะของท่าน□ เขาจึงเอาผ้ามาลาสอาดมาโพกศีรษะของท่าน และสวมเครื่องแต่งกายให้ท่าน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวหัจอมโยธาทักทาย⁶ และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวหัจอมโยธาจึงกล่าวแก่โยชัวว่า⁷ □พระเยโฮวหัจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษาคำกำชับของเรา เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเรา และดูแลบริเวณของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นี้

โยชัวเปรียบได้กับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระอังกูร

⁸ โอ โยชัวมาหาโรหิต จงฟังเถิด เจ้าและสหายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า เพราะคนเหล่านี้เป็นหมายสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา มา คือ พระอังกูร⁹ เพราะว่า พระเยโฮวหัจอมโยธาตรัสว่า จงดูศิลาซึ่งเราตั้งไว้หน้าโยชัว เป็นศิลาก้อนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลานั้น และเราจะเปลื้องความชั่วช้าของแผ่นดินนี้ออกไปเสียในวันเดียว¹⁰ พระเยโฮวหัจอมโยธาตรัสว่า ในวันที่นั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาได้เถาองุ่นและไต้ต้นมะเดื่อ□

4

คันประทีปทำด้วยทองคำกับต้นมะกอกเทศสองต้น

¹ และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา² และท่านถามข้าพเจ้าว่า □เจ้าเห็นอะไร□ ข้าพเจ้าตอบว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นเชิงเทียนทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีขามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดท่อนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ³ และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวามือนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง□⁴ และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้

ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า □เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร□ 5 ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า □นี่คืออะไร เจ้าไม่ทราบหรือ□ ข้าพเจ้าตอบว่า □เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ□ 6 แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า □นี่เป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่ให้ไว้กับเศรบบาเบลว่ามีใช้ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญานของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 7 โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรบบาเบลเจ้าจะเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลาก้อนที่อยู่ยอดออกมาท่ามกลางการโห่ร้องว่า □งามจริงพระวิหาร งามจริง□ □

เศรบบาเบลจะสร้างพระวิหารให้สำเร็จ

8 ยิ่งกว่านั้นพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้ากล่าวว่า 9 □มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขาจะสร้างให้สำเร็จ แล้วเจ้าจะทราบว่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย 10 เพราะว่าผู้ใดที่ดูหมิ่นวันแห่งการเล็กน้อย เพราะเขาจะเปรมปรีดี และจะได้เห็นสายดิ่งที่อยู่ในมือของเศรบบาเบลพร้อมกับสิ่งหึ่งเจ็ดนี้ ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโฮวาห์ซึ่งมองอยู่ที่พิภพ□

พยานสองคน (ว 11)

11 แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า □ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงเทียนนั้นคืออะไร□ 12 และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า □กิ่งทั้งสองของต้นมะกอกเทศซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเทน้ำมันออกนั้นคืออะไร□ 13 ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า □เจ้าไม่ทราบหรือ เหล่านี้คืออะไร□ ข้าพเจ้าตอบว่า □เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ□ 14 แล้วท่านจึงกล่าวว่า □ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น□

5

หนังสือม้วนหนึ่งที่เหาะอยู่ เป็นคำสาปแช่ง

1 ข้าพเจ้าหันกลับและเงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด หนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่นั้น 2 ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า □เจ้าเห็นอะไร□ ข้าพเจ้าตอบว่า □ข้าพเจ้าแลเห็นหนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่ ม้วนยาวสี่สิบศอก และกว้างสิบศอก□ 3 แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า □นี่แหละเป็นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น ผู้ที่ทำการโจรกรรมทุกคนจะต้องถูกขจัดออก ตั้งแต่นี้ไปตามความในหนังสือม้วนนั้น และทุกคนที่ปฏิญาณจะต้องถูกขจัดออกตั้งแต่นี้ไปตามที่กำหนดไว้ 4 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร และในเรือนของคนที่เป็นปฏิญาณเท็จโดยออกนามของเรา และคำนั้นจะค้างคินอยู่ในเรือน ผลาญเรือนนั้นเสียทั้งตัวไม้และศิลา□

เอฟาห์ที่ออกไป

5 ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพูดกับข้าพเจ้าว่า □จงเงยหน้าขึ้นดูว่า สิ่งที่อยู่ออกไปนั้นคืออะไร□ 6 ข้าพเจ้าจึงว่า □นั่นคืออะไร□ ท่านจึงตอบว่า □นี่คือเอฟาห์ที่ออกไป□ และท่านจึงว่า □นี่คือสิ่งคล้ายคลึงในแผ่นดินทั้งสิ้น□ 7 และ ดูเถิด ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอฟาห์นั้น 8 และเขากล่าวว่า □นี่คือความชั่ว□ และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอฟาห์ แล้วก็ผลักลูกน้ำหนักที่ทำด้วยตะกั่วหนักปิดปากมันไว้ 9 แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีผู้หญิงสองคนออกมานั้น มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาตา และนางก็ยกเอฟาห์ที่ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์ 10 แล้ว

ข้าพเจ้าจึงพูดกับทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า □นางเหล่านั้นจะนำเอฟาห์ไปที่ไหน □ 11 ท่านตอบข้าพเจ้าว่า □ไปยังแผ่นดินชินาร์ไปสร้างเรือนไว้ให้เอฟาห์ เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว นางเหล่านั้นจะวางเอฟาห์ไว้บนฐานของมัน□

6

รถรบสี่คัน

1 และข้าพเจ้าได้หันกลับ เหยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด มีรถรบสี่คันออกมาระหว่างภูเขา สองลูก ภูเขาเหล่านั้นเป็นภูเขาทองสัมฤทธิ์ 2 รถรบคันแรกเทียมม้าแดง รถรบคันที่สองม้าดำ 3 รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้าด่างสีเทา 4 แล้วข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า □เจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร□ 5 และทูตสวรรค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า □เหล่านี้เป็นวิญญาณสี่ดวงแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งออกมาหลังจากที่ได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว 6 ม้าดำตรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้าดำไป และตัวสีต่างตรงไปยังประเทศใต้□ 7 และตัวสีเทากออกไป พวกมันก็ร้อนใจที่จะออกไป และตรวจตราพื้นพิภพ และท่านกล่าวว่า □ไปซิ ไปตรวจตราพิภพ□ ดังนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ 8 แล้วท่านจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า □ดูเถิด ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหนือนั้น ได้กระทำให้อัจฉริยะญาณของเราสงบนิ่งในประเทศเหนือนั้น□

การสวมมงกุฎบนศีรษะของโยชูวา เปรียบได้กับพระคริสต์ ผู้เป็นมหาปุโรหิตและกษัตริย์

9 และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า 10 □จงนำเอาเฮลดัย โทเบียห์ และเยดาياهو ไปเสียจากบรรดาเซลย ผู้ซึ่งกลับจากบาบิโลน ในวันที่เดียวกันนั้น ไปยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศเฟนียาห์ 11 จงเอาเงินและทองคำทำเป็นมงกุฎหลายมงกุฎ และสวมบนศีรษะของโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต 12 และกล่าวแก่เขาว่า □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร เพราะท่านจะไพบูลย์ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ 13 ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นปุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และการหารือกันอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง□ 14 และมงกุฎเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเฮลดัย โทเบียห์ เยดาياهو และเยน บุตรชายของเศเฟนียาห์ 15 บรรดาผู้ที่อยู่ห่างไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านทั้งหลายจะทราบ ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงใช้ข้าพเจ้ามายังท่าน ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนี้จะเป็นไปดังกล่าวนั้น□

7

ทรงดีแต่ในการอดอาหารที่ไม่จริงใจ

1 ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลกษัตริย์ดาโรัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ ในวันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสลิว 2 เมื่อพวกเขาได้ใช้ให้ซาเรเซอร์และเรเกมเมเลค พร่อมกับพรรคพวกของเขา ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 3 และร้องขอต่อบรรดาปุโรหิตที่พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า □ควรที่ข้าพเจ้าจะไว้ทุกข์และปลีกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่□ 4 แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า 5 □จงกล่าว

แก่ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาปุโรหิตว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหารและไว้ทุกข์ในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ด ตั้งเจ็ดสิบปีนั้น เจ้าได้อดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ⁶ และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ⁷ ในเมื่อเยรูซาเล็มมีคนอยู่และมั่งคั่ง มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และแดนที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าควรจะฟังพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุ่นก่อนๆ มิใช่หรือ□

จงแสวงหาพระเจ้า ความชอบธรรมและความปราณี

⁸ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเศคาริยาว่า ⁹ □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสสดับนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง ทุกคนจงแสดงความเมตตากรุณาและความสงสารต่อพี่น้องของตน ¹⁰ อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างดาวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน□ ¹¹ แต่เขาปฏิเสธ ไม่ยอมฟังและหันปาดือเข้าใส่ และอดหูของเขาเสียเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน ¹² เออ เขาได้กระทำใจของเขาเหมือนก้อนหินแข็ง เกรงว่าเขาจะได้ยินพระราชบัญญัติและพระวจนะ ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุ่นก่อนโดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่อิงได้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ¹³ ดังนั้นต่อมาพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □เมื่อเราร้องเรียกเขาไม่ฟังฉันใด เมื่อเขาร้องทูล เราก็ไม่ฟังฉันนั้น ¹⁴ และเราก็ให้เขากระจัดกระจายไปด้วยลมหมุนท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาไม่รู้จัก ดังนั้นแผ่นดินจึงรกร้างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขาได้ปล่อยให้แผ่นดินที่นาพึงพอใจนั้นรกร้างไปเสียแล้ว□

8

บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าต่ออิสราเอลไม่เปลี่ยนแปลง

¹ และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามาซึ่งข้าพเจ้าอีกว่า ² □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราหวังแทนศิโยนด้วยความหวังแทนอันยิ่งใหญ่ และเราหวังแทนเธอด้วยความกริ้วมาก ³ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรากลับไปยังศิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียกภูเขายของพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่าภูเขาบริสุทธิ์ ⁴ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ชายชราและหญิงชราจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มอีก ต่างก็มีไม้เท้าอยู่ในมือเพราะอายุมากทีเดียว ⁵ และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็จะเต็มไปด้วยเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป ⁶ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชนที่เหลืออยู่ในสมัยนี้แล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ก็นาจะประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ ⁷ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออกและจากประเทศตะวันตก ⁸ และเราจะพาเขาทั้งหลายให้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม

ประชาชนจงเชื่อฟังถ้อยคำของพวกผู้พยากรณ์

⁹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงให้มือของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง คือเจ้าทั้งหลายผู้ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น ¹⁰ เพราะว่าก่อนสมัยนั้นไม่มีคำสั่งให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพเพราะเหตุภัยพิบัติ

นั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน ¹¹ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชนที่เหลืออยู่น้อย่างกับสมัยก่อน ¹² เพราะว่าเมล็ดพืชจะเกิดเจริญงอกงาม เกาปูนจะมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชนที่เหลืออยู่นี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ¹³ โอ วงศ์วานยูดาห์ และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายให้เขาแข่งกันใด ต่อมาเราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งพระพรฉันนั้น อย่ากลัวเลย แต่จงให้มือของเจ้าแข็งแรงเถิด ¹⁴ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้าเข้ามาให้เราโกรธนั้น เราก็ตัดใจว่าจะลงโทษเจ้า เรามิได้หย่อนความตั้งใจลง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ ¹⁵ ดังนั้นในวันเหล่านี้เราตั้งใจอีกว่า เราจะกระทำต่อเยรูซาเล็มและต่อวงศ์วานยูดาห์ อย่ากลัวเลย ¹⁶ ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเป็นตามความจริงและกระทำเพื่อสันติ ¹⁷ อย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อเพื่อนบ้าน อย่ารักคำปฏิญาณเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง□ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ ¹⁸ และพระวณะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า ¹⁹ □พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้าและการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบจะเป็นที่ให้ความบันทึงและความร่าเริง และเป็นการเลี้ยงที่ให้อิ่มจนแกวงศ์วานยูดาห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักความจริงและสันติภาพ

เยรูซาเล็มจะเป็นเมืองหลวงของทั้งโลก

²⁰ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ประชาชาติทั้งหลายยังจะมา คือประชาชนที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย ²¹ ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่ □ให้เราไปกันทันที ไปทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย□ ²² เออ ประชาชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธาในเยรูซาเล็ม และทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ²³ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ต่อมาในสมัยนั้นสิบคนจากประชาชาติทุกภาษาจะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า □ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่า พระเจ้าทรงสถิตกับท่าน□ □

9

คำตรัสของพระเจ้าเรื่องประเทศต่างๆที่อยู่ล้อมรอบ

¹ ภาระแห่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มีในหัตถ์ และเมืองดามัสกัสจะเป็นที่พิทสงบสำหรับที่นั้น เมื่อตาของมนุษย์จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ แม้กระทั่งอิสราเอลทุกตระกูลด้วย ² เมืองฮามัทซึ่งมีเขตแดนติดกันก็รวมอยู่ด้วย ไทระกับไซดอน แม้จะเป็นเมืองฉลาดก็ตาม ³ ไทระได้สร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฝุ่น และทองคำเนื้อดีอย่างโคลนตามถนน ⁴ ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดเอาข้าวของของเมืองนี้ไปเสีย และเหรียญอำนาจของเมืองนี้ลงไปในทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาผลาญเสีย ⁵ เมืองฮัซเคโลนจะเห็นและกลัว เมืองกาซาจะเห็น และมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง เมืองเอโครนด้วยเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่นาละอาย กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาซา เมืองฮัซเคโลนจะไม่มีคนอาศัยอยู่ ⁶ ลูกนอกกฎหมายจะมาอยู่ในเมืองฮัซโดต เราจะตัดความหวังของของคนที่ฟิเลสเตียออกเสีย ⁷ เราจะเอาเลือดของเขาออกไปจากปากของเขา และเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างซี่ฟันของเขาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่ คือเขา

เองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่งในยูดาห์ และเอโครนจะเหมือนคนเขบศ 8 และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองขาม เพื่อจะมีให้ผู้ใดเดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บีบบังคับผ่านพวกเขาไปอีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเราเอง

คำพยากรณ์เรื่องการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มิชยของพระคริสต์

9 โอ ริดดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเรออย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้องดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา 10 เราจะขจัดรถรบเสียจากเอเฟราอิม และม้าเสียจากเยรูซาเล็ม รัญสงครามจะถูกขจัดเสียด้วย และท่านจะบัญชาสันติให้มีแก่ประชาชาติทั้งหลาย อาณานิกรของท่านจะมีจากทะเลนี้ไปถึงทะเลโน้น และจากแม่น้ำนั้นไปถึงสุดปลายพิภพ 11 ส่วนเจ้าเล่า เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเชลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากบ่อแห่งนั้น 12 นักโทษที่มีความหวังเอ๋ย จงกลับไปกำบังเข้มแข็งของเจ้า คือวันนี้เองเราประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า 13 เพราะเราได้ตัดยูดาห์เหมือนไค้กิ่งคั่นธนู เราได้กระทำเอเฟราอิมให้เป็นลูกธนู โอ ศิโยนเอ๋ย เราปลุกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้านะ โอ กรีกเอ๋ย และแกวงเจ้าอย่างดาบของนักรบ 14 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏเหนือเขาทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป่าแตร และจะเสด็จไปในลมหมุนทิศใต้ 15 พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะพิทักษ์รักษาเขาทั้งหลายไว้ และเขาทั้งหลายจะสร้างผลาญและเหยียบลงด้วยนักยิงสลิงลง และจะตีมีดและทำเสียงอีกที่ทีกเพราะเหตุเหล้าองุ่น และจะอึมเหมือนขาม เปียกเหมือนนมแท่นบูชา 16 ในวันนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ตั้งฝูงแกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฎ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดินของพระองค์ 17 ด้วยว่าความดีของพระองค์มากมายเพียงใด และความงดงามของพระองค์ยิ่งใหญ่แค่ไหน เมล็ดข้าวจะกระทำให้คนหนุ่มรื่นเริง และน้ำองุ่นใหม่จะทำให้หญิงสาวชื่นบาน

10

ในอนาคตยูดาห์กับอิสราเอลจะฟื้นดังเดิม

1 จงขอฝนจากพระเยโฮวาห์ในฤดูฝนชุกปลายฤดู ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลเมฆพายุ จะทรงประทานท่าฝนแก่มนุษย์ และผักในทุ่งนาแก่ทุกคน 2 เพราะว่ารูปเคารพประจำบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพวกโหรก็เห็นสิ่งหลอกลวง และเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างฝูงสัตว์ เขาทุกข์ใจเพราะขาดเมษบาล 3 เราโกรธเมษบาลอย่างรุนแรง และเราลงโทษบรรดาแพะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาเอาพระทัยใส่ฝูงสัตว์ของพระองค์คือวงศวานยูดาห์ และทรงกระทำเขาให้เป็นเหมือนม้าศึกอีกเต็มในสงคราม 4 ศิลาหมอกออกมาจากเขา หมุดซึ่งเดินหือออกมาจากเขา คั่นธนูรบศึกออกมาจากเขา และผู้บีบบังคับทุกคนออกมาจากเขาด้วยกัน 5 เขาจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสงคราม เหยียบย่ำศัตรูไปในโคลนตามถนน เขาจะต่อสู้เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา เขาจะกระทำให้ผู้ที่อยู่บนหลังม้ายุ่งเหยิง 6 เราจะหนุนกำลังวงศวานของยูดาห์ และเราจะช่วยวงศวานของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เขาได้อาศัยอยู่ เพราะเราสงสารเขา และเขาจะเป็นเหมือนที่เรามิได้ทอดทิ้งเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เราจะฟังเขา 7 แล้วคนเอเฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของ

เขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีเหมือนได้ดื่มน้ำองุ่น เออ ลูกหลานของเขาจะได้เห็นและเปรมปรีดี และจิตใจของเขาจะยินดีเหลือสิ้นในพระเยโฮวาห์⁸ เราจะผิวปากเรียกเขาและรวบรวมเขาเข้ามา เพราะเราทำได้เฝ้าเขาไว้แล้ว และเขาจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน

อิสราเอลถูกกระจัดกระจายแล้วกลับคืนมา

⁹ แม้เราจะหว่านเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเขาและกลับมา¹⁰ เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอนจนจะไม่มีที่ให้เขาอยู่¹¹ พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความระทม และจะทรงทุบคลื่นทะเล และที่ลึกทั้งสิ้นของแม่น้ำจะแห้งไป ความเห่อเหิมของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคทาของอียิปต์จะพรากไปเสีย¹² เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเข้มแข็งในพระเยโฮวาห์ และเขาจะดำเนินในพระนามของพระองค์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

11

การปฏิเสธพระเมสสิยาห์

¹ โอ เลบานอนเอ๋ย จงเปิดบรรดาประตูของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลาญไม้สนสีดาร์ของเจ้าเสีย² ต้นสนสามใบเอ๋ย จงรำให้เกิด เพราะไม้สนสีดาร์ล้มเสียแล้ว เพราะบรรดาไม้ที่สง่างามพินาศลงไปแล้ว โอ ต้นโอ๊กเมืองบาซันเอ๋ย จงรำให้เกิด เพราะป่าที่บึงถูกโค่นเสียแล้ว³ ฟิงชี เสียงร่ำไห้ของเมฆบาล เพราะสง่าราศีของเขาทั้งหลายก็ถูกทำลายไปแล้ว ฟิงชี เสียงสิงโตหนุมคาราม เพราะว่าความภูมิใจแห่งแม่น้ำจอร์แดนก็ร้างเปล่า⁴ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า □จงเลี้ยงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า⁵ บรรดาผู้ที่เชื่อมั่นไปก็ฆาตม์เสีย และไม่ต้องมีโทษ และบรรดาคนที่ขายมันกล่าวว่า □สารการแต่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้ามีมันแล้ว□ และเมฆบาลของมันทั้งหลายไม่สงสารมันเลย⁶ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราจะไม่สงสารชาวแผ่นดินนี้อีกต่อไป ดูเถิด เราก็คงกระทำให้เขาต่างคนตกเข้าไปในมือของเพื่อนบ้านของเขา และต่างก็ตกไปในหัตถ์ของกษัตริย์ของเขา และท่านจะบิบบแผ่นดินให้แหลก และเราจะไม่ช่วยเหลือคนหนึ่งคนใดให้พ้นมือของท่านทั้งหลายเลย□

พระเยซูจะถูกขายด้วยเงินสามสิบบเหรียญ

⁷ ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้เลี้ยงดูฝูงแพะแกะที่ถูกฆ่า คือตัวเจ้าเอง โอ พวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงเอาไม้เท้าสองอัน อันหนึ่งให้ชื่อว่า พระคุณ อีกอันหนึ่งข้าพเจ้าให้ชื่อว่า สหภาพ และข้าพเจ้าก็เลี้ยงดูฝูงแกะ⁸ ในเดือนเดียวข้าพเจ้าตัดเมฆบาลสามคนนั้นออกเสีย แต่จิตใจข้าพเจ้าเกลียดชังแกะเหล่านั้น และจิตใจแกะก็เกลียดชังข้าพเจ้าด้วย⁹ ข้าพเจ้าจึงว่า □ข้าจะไม่เลี้ยงดูเจ้า อะไรจะต้องตายก็ให้ตายไป อะไรที่จะต้องถูกตัดออกก็ให้ถูกตัดออกไปเสีย และให้บรรดาที่เหลืออยู่นั้นกินเนื้อซึ่งกันและกัน□¹⁰ ข้าพเจ้าก็เอาไม้เท้าที่ชื่อ พระคุณ นั้นมาหัก เพื่อล้มเลิกพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้กับชนชาติทั้งหลายเสีย¹¹ จึงเป็นอันล้มเลิกในวันนั้น และพวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะ ผู้ซึ่งคอยดูข้าพเจ้าอยู่ก็รู้ว่า นั่นเป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์¹² แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า □ถ้าท่านเห็นควรก็ขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นควรก็ไม่ต้อง□ แล้วเขาก็ชั่งเงินสามสิบบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง¹³ แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ□ คือเงินก้อนอนงามที่เขาจ่ายให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์¹⁴ แล้วข้าพเจ้าก็หักไม้เท้าอันที่สองที่ชื่อ สหภาพ นั้นเสีย ล้มเลิกภราดรภาพระหว่างยูดาห์และอิสราเอล¹⁵ แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จง

หยิบเครื่องใช้ของเมฆบาลโง์เขลาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง¹⁶ เพราะดูเถิด เราจะตั้งเมฆบาลผู้หนึ่งในแผ่นดินนี้ ผู้ไม่แฉะไปหาตัวที่ถูกตัดออกไป หรือแสวงหาตัวที่ยังหนุ่ม หรือรักษาตัวที่หักเสียแล้ว หรือเลี้ยงดูตัวที่เป็นปกติ แต่กินเนื้อของแกะอ้วนทุกตัว นึกกินจนกระทั่งถึงกีบของมัน¹⁷ วิบัติแก่เมฆบาลผู้ไร้อำนาจของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแกะและเสีย ขอให้ดาบฟันแขนของเขา และฟันดาบของเขาเกิด ขอให้แขนของเขาลีบไปเสีย และให้ดาบของเขาบาดที่เดียว□

12

ยุคแห่งความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พรรคพวกของสัตว์ร้ายล้อมกรุงเยรูซาเล็มไว้

1 ภาระแห่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับด้วยเรื่องอิสราเอล พระเยโฮวาห์ผู้ทรงซึ่งท้องฟ้าออก และวางรากพิภพ และปั้นจิตวิญญาณให้มีอยู่ในมนุษย์ ตรัสว่า² □ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสิ้นสະเทือนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้³ ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกหั่นเป็นชิ้นๆ ถึงแม้ว่าประชาชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูซาเล็ม

พระเยซูคริสต์จะทรงป้องกันกรุงเยรูซาเล็ม และทำลายบรรดากองทัพที่ล้อมกรุงไว้

4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัววุ่นวาย และกระทำให้คนขี่บ้าคลั่ง แต่เราจะลืมาดวงศิวานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายดาบอดไป⁵ แล้วหัวหน้าคนยูดาห์จะรำพึงในใจว่า □ชาวเยรูซาเล็มจะเป็นกำลังของเรา เนื่องจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเขา□⁶ ในวันนั้นเราจะกระทำให้หัวหน้าคนยูดาห์ทั้งหลายเหมือนหม้อร้อนแดงอยู่ท่ามกลางกองไฟ เหมือนคบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางพืนขาว และเขาจะเผาผลาญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวาและไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิมมันเอง คือเยรูซาเล็ม⁷ และพระเยโฮวาห์จะประทานชัยชนะแก่เดินทัพของยูดาห์ก่อน เพื่อว่าสง่าราศีแห่งราชวงศ์ดาวิด และสง่าราศีแห่งชาวเยรูซาเล็มจะไม่ได้เป็นที่ยกย่องเหนือกว่าของยูดาห์⁸ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาทั้งหลาย⁹ ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงหาที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม

อิสราเอลจะเห็นพระผู้ช่วยให้รอด

10 และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แหง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหีบิษของตน¹¹ ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อฮาตัดริม โมน ธน ที่ราบ เมกิดโด¹² แผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตาม ครอบคร้ว แต่ละครอบคร้ว ครอบคร้วราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่านต่างหาก ครอบคร้วของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบคร้วของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบคร้วของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก¹⁴ และครอบคร้วที่เหลื่ออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบคร้วต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก□

13

คนอิสราเอลที่เหลืออยู่จะกลับมาหาพระคริสต์และรับความรอด

1 ปีในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด

การให้รูปเคารพถูกกำจัด คนถ่อมตัวพยายามเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น เราจะขจัดชื่อของรูปเคารพเสียจากแผ่นดิน เพื่อว่าเขาจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะไล่ผู้พยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาดไปเสียจากแผ่นดินด้วย 3 ต่อมาเมื่อมีผู้ใดมาพยากรณ์อีก บิดามารดาผู้ให้เขาบังเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า □เจ้าอย่ามีชีวิตอยู่เลย เพราะเจ้าพุดมสาในพระนามของพระเยโฮวาห์□ เมื่อเขาพยากรณ์ บิดามารดาผู้ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาให้ทะลุ 4 ต่อมาในวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละอายเพราะนิมิตของเขาเมื่อพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้ามีขนเพื่อสลวงอีกต่อไป 5 แต่เขาจะกล่าวว่า □ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นชาวนา เพราะว่ามีคนสอนข้าพเจ้าให้เลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่มๆ□

พระผู้ช่วยให้รอดทรงให้อิสราเอลดูผลของพระองค์

6 และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า □ทำไมท่านมีผลในมือทั้งสอง□ เขาจะตอบว่า □ข้าพเจ้าได้ผลนั้น ในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า□ 7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □โอ ดาบเย้ย จงตื่นขึ้นต่อสู้เมฆบาลของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา จงตีเมฆบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย

อิสราเอลจะถูกพิพากษาและชำระให้สะอาด พวกกบฏจะถูกกวาดทิ้งไป (อสค 20:33-38)

8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสียให้พินาศสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม 9 เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า □เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา□ และเขาจะกล่าวว่า □พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า□ □

14

สงครามอันบริสุทธิ์ ของพระคริสต์ ปฏิบัติต่อพระคริสต์และกองทัพของ เขาจะถูกทำลาย (ว 19:11-21)

1 ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว เมื่อทรพย์สินที่เขาริบไปจากเจ้า นั้น เขาจะแบ่งกันท่ามกลางเจ้า 2 เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้น ให้ทำศึกกับเยรูซาเล็ม เมืองนั้นจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดมและผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง 3 แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม

พระเยซูคริสต์จะยืนอยู่ที่ภูเขาเมะกอกเทศ (กจ 1:10-11)

4 ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขาเมะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขาเมะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะ

ถอยไปทางใต้⁵ และท่านทั้งหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา เพราะว่าหุบเขาแห่งบรรดาภูเขาจะมาจดอาซาลและท่านทั้งหลายจะต้องหนีไป อย่างที่หนีจากแผ่นดินไหวสมัยออสซีอาห์กษัตริย์ประเทศยูดาห์ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพวกวิสุทธิชนทั้งสิ้นจะมากับพระองค์⁶ ต่อมาในวันนั้นแสงสว่างจะไม่แจ่มใสหรือจะไม่มีดวง⁷ แต่จะเป็นวันหนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงทราบแล้ว ไม่ใช่วันหรือคืน แต่ต่อมาเวลาเย็นจะมีแสงสว่าง

แม่น้ำสายใหม่ไหลจากเยรูซาเล็มไปถึงทะเลเกลือและทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (อสค 47:1-12)

⁸ ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปตั้งในฤดูหนาว

พระเยซูคริสต์จะทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น

⁹ และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก¹⁰ แผ่นดินทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่ราบจากเกบาถึงริมโมนใต้เยรูซาเล็ม แต่เยรูซาเล็มจะดำรงสูงเด่นอยู่ในที่ตั้งของเมืองนั้น จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เป็นประตูเก่า ถึงประตูมูมและจากหอคอยฮานันเอล ถึงบ่อย่ำองุ่นของกษัตริย์¹¹ และจะมีผู้คนอาศัยอยู่ เพราะ ไม่มีการทำลายเสียสิ้นอีกแล้ว แต่เยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย¹² ต่อไปนี้เป็นภัยพิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้โจมตีบรรดาชนชาติทั้งหลายที่ทำสงครามกับเยรูซาเล็ม คือเนื้อของเขาจะเน่าไปเมื่อเขายังยืนอยู่ได้ ตาของเขาจะเน่าคาบาดา และลิ้นของเขาจะเน่าคาปาก¹³ ต่อมาในวันนั้นการสืบสนอหล่มหาอย่างใหญ่โตจากพระเยโฮวาห์จะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นคนหนึ่งจะจับกุมเพื่อนบ้านของตน และเขาจะยกมือขึ้นต่อสู้อีกและกัน¹⁴ แม้ว่ายูดาห์ก็จะต่อสู้กันที่เยรูซาเล็ม ทรัพย์สมบัติของประชาชนชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบจะถูกเก็บ มีทองคำ เงิน และเสื้อผ้ามากมาย¹⁵ และภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่เหมือนภัยพิบัติอย่างนี้จะบังเกิดแก่ม้า ล่อ อูฐ ลา และไม่ว่าสัตว์ชนิดใดซึ่งมีอยู่ในเดนมัทเหล่านั้น

ทั้งโลกจะอยู่ใต้การปกครองของพระคริสต์

¹⁶ และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม จะขึ้น ไปนมัสการกษัตริย์ปีแล้วปีเล่า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง¹⁷ ถ้าครอบครัวใดในพื้นที่พิภพไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ฝนก็จะไม่ตกเหนือเขาเหล่านั้น¹⁸ และถ้าครอบครัวแห่งอียิปต์ ซึ่งขาดฝนแล้วไม่ขึ้นไปปรากฏตัวที่นั่น ก็จะบังเกิดภัยพิบัติด้วย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้โจมตีประชาชาติอื่นๆซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง¹⁹ ที่กล่าวนี้จะเป็นการลงทัณฑ์อียิปต์และเป็นการลงทัณฑ์ประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง²⁰ และในวันนั้นลูกพรานที่ผูกม้าจะมีคำจารึกว่า ปรปฐุทธิแต่พระเยโฮวาห์²¹ และหม้อซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเป็นเหมือนขามซึ่งอยู่หน้าแท่นบูชา²¹ เออ และหม้อทุกกลุในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะเป็นของปรปฐุทธิแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาจะเอาหม้อไปบ้าง และจะต้มเนื้อในหม้อเหล่านั้น ในวันนั้นจะไม่มีคนคานาอันในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธาอีกต่อไป

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาลาคี

มาลาคีเป็นศาสดาพยากรณ์คนสุดท้ายในพระคัมภีร์เดิม ชื่อว่า มาลาคี หมายความว่า □ ผู้ส่งข่าวของเรา□ มาลาคี ซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์เขียนคนสุดท้าย ได้เขียนในสมัยเดียวกันกับเอสราและเนหะมีย์ หนังสือมาลาคีได้เขียนไว้หลังจากอิสราเอลเป็นเชลยในบาบิโลนเช่นเดียวกับหนังสือยัซกียและหนังสือเศคาริยาห์ หลังจากหนังสือมาลาคีได้เขียนไว้แล้วไม่มีพระวจนะของพระเจ้าไปถึงอิสราเอลเป็นเวลา 400 ปี คือจนถึงสมัยของพระเยซู มาลาคีได้เตือนเกี่ยวกับความบาปของพวกเขาในอดีต ความบาปภายในครอบครัว และความบาปของคนที่ยังไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยไม่ถวาย 10 % ของรายได้และเงินถวายอื่นๆ และมาลาคีได้กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู และ □ วันแห่งพระเยซูคริสต์□

เวลาและกิจการต่างๆในประวัติของอิสราเอลตั้งแต่เวลาที่เขากลับมาจากบาบิโลนจนถึงสมัยของมาลาคี

ปีก่อนค.ศ.๗๖๖ กิจการ 536 ตามคำสั่งของไซรัส ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไปโดยเศรุบบาเบลเป็นผู้นำ (อสร 1-2)

534 ได้วางรากแห่งพระวิหารใหม่ (อสร 3) แต่ได้ถูกบังคับให้หยุดสร้างพระวิหาร 520 การประกาศของยัซกียและเศคาริยาห์ได้สร้างพระวิหารต่อ (อสร 5; ชกก 1:5)

516 การสร้างพระวิหารเสร็จ (อสร 6:15) เพียงแต่ 20 ปีตั้งแต่ชาวอิสราเอล 50000 คนกลับไป 457 ชาวอิสราเอลอีก 1800 คนกลับไป โดยเอสราเป็นผู้นำ (ไม่ได้นับพวกภรรยา ลูกๆและคนใช้□ (อสร 7)

445 ตามคำสั่งของกษัตริย์เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะสร้างกำแพงเมืองอีก (นหม 2) 430 เนหะมีย์ได้กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก หลังจากที่ไม่เยี่ยมกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส (นหม 13:6-7)

มาลาคีได้พยากรณ์หลังจากเวลานี้ (รายการนี้จาก Explore the Book, โดย เจ ซิดโล แบกซ์เตอร์□ เล่มที่ 4 หน้า 259-260)

พระเจ้าทรงรักและเลือกอิสราเอลเหนือเอโดม

1 ภาระแห่งพระวอนของพระเยซูคริสต์ที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาคี 2 พระเยซูคริสต์รับว่า □ เราได้รักเจ้าทั้งหลาย□ แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า □ พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด□ พระเยซูคริสต์รับว่า □ เขาว่าเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราก็ยังรักยาโคบ 3 แต่เราได้เกลียดเขา เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเขาร้างเปล่าสำหรับมังกรแห่งถิ่นทุรกันดาร□ 4 เมื่อเอโดมกล่าวว่า □ เราถูกบั่นทอนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่□ พระเยซูคริสต์จึงอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า □ เขาทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และผู้คนจะเรียกเขาเหล่านี้ว่า □ เป็นเขตแดนแห่งความชั่วร้าย□ และ □ เป็นชนชาติที่พระเยซูคริสต์ทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์□ □ 5 ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า □ พระเยซูคริสต์นี้จะใหญ่ยิ่งนักแม้กระทั่งนอกเขตแดนของอิสราเอล□

พระเยซูคริสต์ทรงติเตียนพวกปุโรหิต

6 □ บุตรชายก็ยอมให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใช้ก็ยอมให้เกียรตินายของเขา แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่

แหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมิ่นนามของเรา ท่านก็
 ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด 7 ก็โดยนำอาหารมลทินมา
 ถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ แล้วท่านว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็น
 มลทินสถานใด ก็โดยคิดว่า ข้าแต่ของพระเยโฮวาห์นั้นเป็นที่ดูหมิ่นอย่างไรละ 8 เมื่อเจ้า
 นำสัตว์บาบอดมาเป็นสัตวบูชา กระทำเช่นนั้น ไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือ
 ป่วย กระทำเช่นนั้น ไม่ชั่วหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้น ไปกำไลเจ้า
 เมืองของเจ้าดู เจ้าจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าใหม่ 9 ลองฮ้อนวอนขอ
 ความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเราดูซี ด้วยของถวายดังกล่าว
 มานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส
 สดิ่งนี้แหละ 10 ยากให้มีสักคนหนึ่ง ในพวกเจ้าซึ่งจะปิดประตูเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟ
 บนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า และเราจะไม่
 รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า 11 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่
 ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเขาถวายเครื่อง
 หอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่นามของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะชื่อนามของเรานั้นจะใหญ่
 ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ 12 แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่า ข้าแต่ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน และว่า
 ผลของไต่ะนั้นคืออาหารที่ถวายนั่นนำดูถูก เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว
 13 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า ข้าแต่ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทินแล้วเจ้า
 ก็ทำยึดขัดกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย ของเหล่านั้นแหละเจ้านำ
 มาเป็นของบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ 14 พระเยโฮ
 วาห์จอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฏิญาณไว้ และยังเอาสัตว์พิการไป
 ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโง่งนั้นเถิด เพราะเราเป็นพระมหากษ
 ัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัวเกรงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ๐

2

ทรงติเตียนความไม่สัตย์ซื่อของอิสราเอล

1 ๐ ปุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำบัญชานี้มีอยู่เพื่อเจ้าทั้งหลาย 2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส
 สว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง และถ้าเจ้าไม่จำใส่ไว้ในใจที่จะถวายสง่าราศีแด่นามของเรา เราจะส่งคำ
 แข่งมาเหนือเจ้า และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของ
 เจ้าแล้วนะ เพราะเจ้ามิได้จำใส่ใจไว้ 3 ดูเถิด เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเสื่อมไป และจะ
 ละเลงมูลสัตว์ใส่หน้าเจ้า คือมูลสัตว์ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไป
 เสียจากหน้าเราอย่างนั้นแหละ 4 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะทราบ ว่า เราส่ง
 คำบัญชานี้มาให้เจ้า เพื่อว่าพันธสัญญาของเราซึ่งทำไว้กับเลวีจะคงอยู่ 5 พันธสัญญาของ
 เราซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญาเรื่องชีวิตและสันติภาพ เราได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อ
 เขาจะได้ยำเกรง และเขาได้ยำเกรงเรา และเกรงขามนามของเรา 6 ในปากของเขามีราช
 บัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วช้าที่ริมฝีปากของเขาไม่ได้เลย เขาดำเนินกับเราด้วย
 สันติและความเที่ยงตรง และเขาได้เห็นหลายคนให้พ้นจากความชั่วช้า 7 เพราะวามิปาก
 ของปุโรหิตควรเป็นยามความรู้ และมนุษย์ควรแสวงหาราชบัญญัติจากปากของเขา เพราะ
 ว่าเขาเป็นทูตของพระเยโฮวาห์จอมโยธา 8 แต่ตัวเองได้หันไปเสียจากทางนั้น เจ้าเป็นเหตุ
 ให้หลายคนสะดุดเพราะเหตุราชบัญญัติ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าได้กระทำให้
 พันธสัญญาของเลวีเสื่อมไป 9 ดังนั้นเราจึงกระทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อ

หน้าประชาชนทั้งปวง ให้สมกับที่เจ้ามิได้รักษาบรรดาวิถีทางของเรา แต่ได้แสดงอคติในการสอนราชบัญญัติ□

เราทุกคนมีพระเจ้าองค์เดียว

10 เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามิใช่หรือ แล้วทำไมเราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ โดยการลบหลู่พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา

พระเจ้าทรงลงโทษความไม่สัตย์ซื่อต่อครอบครัวที่ย่ำร้างและการทรยศ

11 ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียนเขาก็ทำกัน ในอิสราเอลและในเยรูซาเล็ม เพราะว่ายูดาห์ได้ลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างดาว 12 พระเยโฮวาห์จะทรงขังผู้ชายคนใดๆที่กระทำเช่นนั้น ทั้งผู้สอนและนักศึกษา เสียจากเต็นท์ของยาโคบ ถึงแม้ว่าเขาจะนำเครื่องบูชาถวาย แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็ตามเกิด 13 และเจ้าได้กระทำอย่างนี้อีกด้วย คือเจ้าเอาน้ำตาลรดทั่วแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องไห้คร่ำครวญ เพราะพระองค์ไม่สนพระทัยหรือรับเครื่องบูชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว 14 เจ้าถามว่า □เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ□ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น แม้ว่านางเป็นคูเคียงของเจ้าและเป็นภรรยาของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง 15 พระองค์ทรงทำให้เขาทั้งสองเป็นอันเดียวกันมิใช่หรือ แต่เขายังมีลมปราณแห่งชีวิตอยู่ และทำไมเป็นอันเดียวกัน เพราะพระองค์ทรงประสงค์เชื้อสายที่ตามทางของพระเจ้า ดังนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้ใดทรยศต่อภรรยาคนที่ได้เมื่อหนุ่มนั้น 16 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า □เราเกลียดชังการหย่าร้าง เพราะคนหนึ่งปกปิดความทารุณด้วยเสื้อผ้าของตน พระเยโฮวาห์จอมโยธาดังนี้แหละ เพราะฉะนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ□

การขาดความเคารพทำให้พระเจ้าอ้อนระอาพระทัย

17 เจ้าได้กระทำให้พระเยโฮวาห์อ้อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้ายังจะกล่าวว่า □เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ้อนพระทัยสถานใดหรือ□ ก็เมื่อเจ้ากล่าวว่า □ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงปีติยินดีในคนเหล่านั้น□ หรือโดยถามว่า □พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน□

3

คำพยากรณ์ถึงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาและการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์

1 พระเยโฮวาห์จอมโยธาดังนี้ตรัสว่า □ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกระชั้นชิด ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา 2 แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประดุกไฟกลุ่ดแค้น และประดุกสบู่ของช่างซักรีด 3 ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์ 4 แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และตั้งในปีที่ล่วง

แล้วมา 5 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักโทษยาม พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิบัติคุณเท็จ ผู้ที่ยับยั้งคัมภีร์จางในเรื่องคำจาง และแม่ม่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสหั้นเหคนต่างตัวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา 6 เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผันแปร บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด

การปล้นพระเจ้าในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชา

7 เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎของเราและมีได้รักษาไว้ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า □เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด□ 8 คนจะปล้นพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ปล้นเรา แต่เจ้ากล่าวว่า □เราทั้งหลายปล้นพระเจ้าอย่างไร□ ก็ปล้นในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชานั่นซิ 9 เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติปล้นเรา 10 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำสิบชักหนึ่งเดิมขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในในเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ดูทีหรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างสิ้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่ 11 เราจะขนาบตัวที่ท่าหลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลองุ่นในไรนาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ 12 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่าผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ 13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า □เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานใด□ 14 เจ้าได้กล่าวว่า ปีที่จะปรนนิบัติพระเจ้าก็เปลา่ประโยชน์ ที่เราจะรักษากฎของพระองค์ หรือดำเนินอย่างคนไว้ทุกข์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นจะได้ผลประโยชน์อันใด 15 บัดนี้เรารู้ว่าคนอวดดีเป็นคนได้รับพร เออ คนที่ประกอบความชั่ว ไซ้ว่าจะมั่งคั่งเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พินไป □

หนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์

16 แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์จึงพูดกันและกัน พระเยโฮวาห์ทรงฟังและทรงไต่ถาม และมีหนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์ ได้บันทึกชื่อผู้ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และที่ตรึกตรองในพระนามของพระองค์ไว้ 17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขาผู้ปรนนิบัติเขา 18 แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์□

4

วันแห่งพระเยโฮวาห์

1 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า □ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผาไหม้เหมือนเตาอบเมื่อคนที่อวดดีทั้งสิ้น เออ และคนที่ประกอบความชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย

ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม

2 แต่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมซึ่งมีปีกรักษาโรคภัย ได้จะขึ้นมากสำหรับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงนามของเรา เจ้าจะกระโดดโลดเต้นออกไปเหมือนลูกวัวออกไปจากคอก 3 และเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่ว เพราะว่าเขาจะเป็นเหมือนขี้เถ้าที่ได้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันนั้นเมื่อเรา

ประกอบกิจ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ ⁴ จงจดจำราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ทั้งกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ที่ภูเขาไซเนบสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น

เอลียาห์จะมาอีกก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ (มธ 17:10-13; ลก 1:17; วา 11:3-6)

⁵ ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง ⁶ และท่านผู้นั้นจะกระทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ หาไม่ เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแห่ง□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มัทธิว

เป็นที่เชื่อกันโดยทั่วไปว่า ๐มัทธิวคนเก็บภาษี๐ เป็นผู้เขียนข่าวประเสริฐเล่มนี้ มาระโกและลูกา ได้เรียกท่านว่า เลวี มาระโกได้เรียกบิดาของท่านว่า อัลเฟอัส คนเก็บภาษีคือผู้ที่เก็บรวบรวมเงินภาษี ซึ่งโดยปกติแล้วจะทำการชูดริต่ออย่างไม่เป็นธรรม มักจะเป็นคนร่ำรวยและเป็นทีเกลียดชังของพวกยิวตลอดมา และแม้ภายหลังการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์แล้ว ท่านผู้นี้ก็ยังคงเรียกตัวของตนเองว่า ๐มัทธิวคนเก็บภาษี๐

หนังสือของมัทธิว มีชื่อ เรื่องว่า ๐ข่าวประเสริฐของ พระเยซู คริสต์ เรียบเรียง โดยท่านมัทธิว๐ หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า แต่หนังสือสี่เล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่ ซึ่งบอกเราให้ทราบเกี่ยวกับชีวิต การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสตนั้น เราเรียกชื่อเฉพาะว่า ๐ข่าวประเสริฐของพระเยซู๐ ข่าวประเสริฐโดยมัทธิวเล่มนี้เองได้แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์

ที่ว่ามัทธิวและลูกาได้ลอกเลียนแบบจากมาระโกนั้นเป็นความคิดที่ไม่มีความจริง และเป็นวิธีของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้าโดยพยายามใช้เหตุผลว่า ข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มแรกนี้มีข้อความที่คล้ายคลึงกัน พวกเขาจึง ไม่ยอมรับว่าเป็นข้อความที่ได้รับการทรงดลใจมาจากพระเจ้า แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ไม่เคยมีหลักฐานว่าข่าวประเสริฐทั้งสามเล่มนี้เป็นคำพูดและความคิดของมนุษย์ หรือได้ลอกเลียนแบบมาจากต้นฉบับใดๆ และในหนังสือมัทธิวบทที่ 4 ข้อ 4 พระเยซูทรงตรัสไว้ว่า ๐พระวจนะทุกคำออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า๐

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสตเรียบเรียงโดยมัทธิวเล่มนี้นั้น ได้รับการเขียนขึ้นก่อนหน้าการทำลายล้างกรุงเยรูซาเล็ม อาจจะเป็นราวๆ ปีค๐ศ๐ 37 และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าเป็นหนังสือข่าวประเสริฐเล่มแรกซึ่งเขียนขึ้นเพื่อชาวยิวเป็นหลักใหญ่ คำอุปมาและคำสอนบางส่วนมุ่งเล็งถึงชาวยิวและผู้นำของพวกเขา หนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมลำดับวงศ์ของ ๐พระเยซูคริสต ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม๐ และได้ยกย่องพระเยซูว่าเป็น ๐กษัตริย์ของชนชาติยิว๐ (2:2) และลำดับวงศ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มีสิทธิตายกษัตริย์ในฐานะที่ทรงเป็นบุตรที่โยเซฟเลี้ยงดูมา (1:16)

ในระหว่างหนังสือข่าวประเสริฐด้วยกันแล้ว หนังสือมัทธิวได้ให้รายงานอย่างละเอียดที่สุดเกี่ยวกับการเทศนาบนภูเขาและการสนทนาระบบนภูเขาเมะกอกเทศ

ลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสตตั้งต้นจากอับราฮัม

1 หนังสือลำดับพงศ์พื้นฐันของพระเยซูคริสต ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม 2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาร์และพี่น้องของเขา 3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศปารห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม 4 รามให้กำเนิดบุตรชื่อยัมมีนาตบ อัมมีนาตบให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน 5 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาสเกิดจากนางราหับ โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบดเกิดจากนางรูธ โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี 6 เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูริยาห์ 7 ซาโลมอน

ให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา 8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮซาฟัท เยโฮซาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออัสซัซยาห์ 9 อัสซัซยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคียาห์ 10 เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อบันเนสเสห์ บันเนสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์ 11 โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน 12 หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทีเอล เซลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรบบาเบล 13 เศรบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบีอูด อาบีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์ 14 อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอูด 15 เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาซาร์ เอลาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัธธาน มัธธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ 16 ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟ สามิของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสตักทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์ 17 ดังนั้น ตั้งแต่อัรบราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

การตั้งครรรค์และการกำเนิดจากหญิงพรหมจารี

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สุ่ชอบหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ 19 แต่โยเซฟสามิของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ 20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า โยเซฟบุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ 21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย 22 ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้เป็นสำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 23 ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรรค์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา 24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขา นั่นคือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา 25 แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

2

นักปราชญ์จากทิศตะวันออก

1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม 2 ถามว่า ภูมราที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนี้ผู้น้อยอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน 3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็ว่านวยพระหทัยทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยว่านวยใจไปกับท่านด้วย 4 แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิต

ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ดรัสถามเขาว่า พระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด
 5 เขาทูลท่านว่า □ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า
 6 □บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยู
 เดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะปกครองอิสราเอลชนชาติ
 ของเรา□□ 7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ สอบถามเขาอย่างถ่วงถ้
 ถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น 8 และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า
 □จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถ้ถ่วงถ้กันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้อ
 นามัสการท่านด้วย□ 9 ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเกิด ดาวซึ่งเขาได้
 เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จนมาหยุดอยู่ที่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น 10 เมื่อ
 พวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก 11 ครั้นพวกเขาเข้าไปใน
 เรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนามัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์
 ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กายาน และมดยอบ 12 และ
 พวกนักปราชญ์ได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับ
 ไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น

เขาพาพระกุมารเยซูไปที่ประเทศอียิปต์

13 ครั้นเขาไปแล้ว ดูเกิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ได้มาปรากฏแก่โยเซฟใน
 ความฝันแล้วบอกว่า □จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนี ไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่น
 จนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย□ 14 ในเวลา
 กลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์ 15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรด
 สิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้เป็นสำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้
 โดยศาสดาพยากรณ์ว่า □เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์□

กษัตริย์เฮโรดมีบัญชาให้ฆ่าทารกแห่งบ้านเบธเลเฮม

16 ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คน ไปฆ่าเด็ก
 ทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่
 ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถ่วงถ้กัน 17 ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเร
 มีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า 18 □ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และ
 ร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม
 เพราะว่บุตรทั้งหลายนั้น ไม่มีแล้ว□

การกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ (ลก 2:39-40)

19 ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเกิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏ
 ในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์ 20 สั่งว่า □จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดิน
 อิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว□ 21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพา
 กุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล 22 แต่เมื่อได้ยินว่า อาร์เคลาัสครองครองแคว้นยู
 เดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบการเตือนจากพระเจ้าในความ
 ฝัน จึงเลี่ยงไปยังบริเวณแคว้นกาลิลี 23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อ นานาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จ
 ตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า □เขาจะเรียกท่านว่าชานานาซาเร็ธ□

3

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาประกาศหลักคำสอน (มก 1:3-6; ลก 3:2-17; ยน 1:6-8, 19-28)

1 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย ² กล่าวว่่า □ท่าน ทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว□ ³ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ตรัสถึงโดยอิชยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่่า □เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่่า ท่านจงเตรียมมรรคา ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรง ไป□ ⁴ เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาคดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า ⁵ ขณะนั้น ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหา ยอห์น ⁶ สาราภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน ⁷ ครั้น ยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าว แก่เขาว่า □โอ เจ้าซาตัญร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น ⁸ เหตุฉะ นั้นจึงพิสูจนการกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น ⁹ ยอห์นก็เหมาเอาในใจว่่า เรามิอับราฮัม เป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นบุตรเกิดขึ้นแก่อับรา ฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ ¹⁰ บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะ ต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ ¹¹ เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่่ากลับใจใหม่ ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือ ฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ บริสุทธิ และด้วยไฟ ¹² พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงขำระลานข้าว ของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผา แกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ□

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มก 1:9-11; ลก 3:21-22; ยน 1:31-34)

13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมา จากท่าน ¹⁴ แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่่า □ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์□ ¹⁵ และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่่า □บัดนี้ **จงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ**□ แล้วท่านก็ ยอมทำตามพระองค์ ¹⁶ และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จ ขึ้นจากน้ำ และดูเกิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณ ของพระเจ้าเสด็จลงมาดจนก่อกองเขาและสถิตอยู่บนพระองค์ ¹⁷ และดูเกิด มีพระสุรเสียงตรัส จากฟ้าสวรรค์ว่่า □ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก□

4

พญามารทดลองพระเยซู (มก 1:12-13; ลก 4:1-13)

1 ครั้งนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง ² และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรง อดอยากพระกระยาหาร ³ เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่่า □ถ้าท่านเป็นพระบุตรของ พระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร□ ⁴ ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่่า □**มิ พระคัมภีร์เขียนไว้ว่่า □มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหา มิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะ ทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า**□ □ ⁵ แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้น ไปยังนครบริ

สุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร ⁶ แล้วทูลพระองค์ว่า **□** ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเกิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า **□** พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน **□** ⁷ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า **□** พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า **□** อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า **□** เป็นพระเจ้าของท่าน **□** ⁸ อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้น ให้พระองค์ทอดพระเนตร ⁹ แล้วได้ทูลพระองค์ว่า **□** ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน **□** ¹⁰ พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า **□** อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า **□** จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า **□** เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว **□** ¹¹ แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มการประกาศท่ามกลางประชาชน (มก 1:14-15; ลก 4:14-15)

¹² ครั้นพระเยซูทรงได้ยินว่าอยู่ที่นั่นถูกขังไว้ อยู่ในเรือนจำ พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี ¹³ เมื่อเสด็จออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้ว พระองค์ก็มาประทับที่เมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลที่เขตแดนเศบูลุนและนัฟทาลี ¹⁴ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า ¹⁵ **□** แคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ¹⁶ ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืด ได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่มาก และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว **□** ¹⁷ ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า **□** จงกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว **□**

ทรงเรียกเปโตรกับอันดรูว์ (มก 1:16-20; ลก 5:2-11)

¹⁸ ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล เพราะเขาเป็นชาวประมง ¹⁹ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□** จงตามเราเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา **□** ²⁰ เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที

ทรงเรียกยากอบกับยอห์น

²¹ ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังขนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา ²² ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงประกาศในแคว้นกาลิลี

²³ พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย ²⁴ กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคณป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่หนทุกขเวทนา คนผีเข้า คนบ้า และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย ²⁵ และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

5

การเทศนาสั่งสอนบนภูเขาเรื่องความสุขนิรันดร (ลก 6:20-49)

1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากตั้งนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์² และพระองค์ทรงเอ่ยพระโอษฐ์ตรัสสอนเขาว่า³ ๒บุคคลผู้ใดรู้สึกบพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา⁴ บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม⁵ บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก⁶ บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับอิ่มบริบูรณ์⁷ บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา⁸ บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า⁹ บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า¹⁰ บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา¹¹ เมื่อเขาจะตีเตียนข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข¹² จึงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่ามีบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน

คริสเตียนคือความสว่างและเกลือแห่งแผ่นดินโลก (มก 4:21-23; ลก 8:16-18)

13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ¹⁴ ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้¹⁵ ไม่มีผู้ใดจุดเทียนแล้วนำไปวางไว้ในถัง แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น¹⁶ จึงให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

ทุกจุดทุกตัวอักษรจะต้องสำเร็จ

17 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ¹⁸ เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แต่อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น¹⁹ เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้เลวที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้ใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์²⁰ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

พระคริสต์ทรงอธิบายถึงคำสอนในพระคัมภีร์เดิม

21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ๒อย่าฆ่าคน ๒ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ²² ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า ๒อ้ายบ้า ๒ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า ๒อ้ายโง่ ๒ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก²³ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน²⁴ จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสีย

'อน แล้วจึงค่อยมาถวายเป็นเครื่องบูชาของท่าน 25 จึงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลิลีกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ 26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้เงินครบ 27 ท่านทั้งหลายได้ยืมว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า โออย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา 28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว 29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงครีบอกออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะ 30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะ 31 แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในรก

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 19:9; มก 10:2-10)

31 ยังมีคำกล่าวไว้ว่า □ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา □ 32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการล่นขู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย 33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยืมว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า โออย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า □ 34 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า 35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ 36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ได้ 37 จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความซื่อ

จงรักศรัทธ

38 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า □ตาแทนตาและฟันแทนฟัน □ 39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย 40 ถ้าผู้ใดอยากจะทำฟ้องศาลเพื่อจะริบเอาเสื้อของท่าน ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาด้วย 41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร 42 ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอขมิมจากท่าน 43 ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า □จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู □ 44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน 45 จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม 46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 47 ถ้าท่านหักท้าวแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ 48 เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ □

6

คนหน้าซื่อใจคดเสแสร้งว่าเป็นผู้เคร่งศาสนา (มธ 6:16-18)

1 ๏จงระวังให้ดี ท่านอย่าทำทานต่อหน้ามนุษย์เพื่อจะให้เขาเห็น มิฉะนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ 2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าซื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะได้รับ การสรรเสริญจากมนุษย์ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น 4 เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยออธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย 7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

แบบอย่างของการอธิษฐาน (ลก 11:1-4)

8 เหตุฉะนั้นท่านอย่าเป็นเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว 9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ 10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก 11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ในกาลวันนี้ 12 และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น 13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สิบบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน 14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย 15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

การถืออดอาหารจากใจจริง

16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าซื่อใจคด ด้วยเขาเสแสร้งทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว 17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโมยทาศีระและล้างหน้า 18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลี้ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลี้ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย

จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้ 20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีใครขุดช่องลักเอาไปได้ 21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของ

ท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย 22 ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็จะเต็มไปด้วยความสว่าง 23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาทึบสักเพียงใด 24 ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

จงแสวงหาทางของพระเจ้าก่อน

25 เหตุฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ 26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ 27 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ 28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาวา มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย 29 และเรามอบท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อโบราณด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้หนึ่งดอกหนึ่ง 30 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่อ น้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือนะ 31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า เราจะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม 32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่พระเจ้าบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ 33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็จะมีการกระวนกระวายสำหรับพรุ่งนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พ้ออยู่แล้ว

7

อย่ากล่าวโทษผู้อื่น

1 อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ 2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานอันนั้น 3 เหตุใดท่านมองดูผงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของตนเอง 4 หรือเหตุใดท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า ปล่อยให้เราเชี่ยผงออกจากตาของท่าน แต่ดูเถิด ไม้ทั้งท่อนก็อยู่ในตาของท่านเอง 5 ท่านคนหน้าชื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเชี่ยผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ 6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย

พระสัญญาอันนำอัครรรยแก่ผู้อธิษฐาน (ลก 11:5-13)

7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คือได้รับ คนที่แสวงหาก็คือพบ และคนที่เคาะก็เปิดให้เขา 9 ในพวกท่านมิใคร่บ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง 10 หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย

เองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอจากพระองค์

กฎทองคำ

12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขา เหมือนกัน เพราะว่าเป็นคือพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์

คนแสวงหาความรอดมีน้อย คนจำนวนมากจึงหลงไป

13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก 14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

เรารู้จักผู้พยากรณ์เท็จได้โดยคำสอนของเขา

15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนั่งหมุดจแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า 16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม 17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว 18 ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ 19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ 20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา

ผู้เคร่งศาสนาหลายคนหลงหายไป

21 มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ 22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ 23 เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา

รากฐานสองชนิด (ลก 6:47-49)

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา 25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา 26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่ไม่ฉลาดสร้างเรือนของตนไว้บนทราย 27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลท่วม ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก 28 ต่อมาครั้นพระเยซูคริสต์อภัยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

8

คนโรคเรื้อนหายป่วย

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป 2 ดูเถิด มีคนโรคเรื้อนมานับสารพัดของพระองค์แล้วทูลว่า พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จงทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้ 3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า

□เราพอใจแล้ว จงเสาะเอาเถิด□ ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย 4 ฝ่ายพระเยซูคริสต์สั่งเขาว่า □อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย□

ผู้รับใช้ของนายร้อยหายป่วย (ลก 7:1-10)

5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์ 6 ทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก□ 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราจะไปรักษาเขาให้หาย□ 8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าใต้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า □ไป□ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า □มา□ เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า □จงทำสิ่งนี้□ เขาก็ทำ□ 10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไหนดีกเท่านี้แม้ในอิสราเอล 11 เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบ ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มิได้ภายใน ทินนั้นจะมีเสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน□ 13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า □ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น□ และในเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ

แม่ยายของเปโตรหายป่วย (มก 1:29-34; ลก 4:38-41)

14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่ 15 พระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ใช้นั้นก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย 16 พอล้าง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย 17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า □ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป□ 18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป

ทรงลงใจผู้ติดตามพระองค์ (ลก 9:57-62)

19 ขณะนั้นมีธรรมจารยคนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น□ 20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ□ 21 อีกคนหนึ่ง ในพวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน□ 22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด□

พายุสงบลงด้วยพระดำรัสของพระเยซู (มก 4:36-41; ลก 8:22-25)

23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 24 ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่ 25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด เรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว□ 26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เหตุไฉนเจ้าจึงหวาดกลัว โอ เจ้าผู้มีความเชื่อน้อย□

แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป ²⁷ คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพุดกันว่า □ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนขึ้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน□

คนถูกผีสิงที่แดนเกอร์กาซี (มก 5:1-21; ลก 8:26-40)

²⁸ ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟาก ไปถึงแดนกาตาราแล้ว มีคนสองคนที่มีผีสิงได้ออกจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ พวกเขาดุร้ายนัก จนไม่มีใครใดอาจผ่าน ไปทางนั้นได้ ²⁹ ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า □พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ท่านมาที่นี่เพื่อจะทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ□ ³⁰ ไกลจากที่นี่มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ ³¹ ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า □ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด□ ³² พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า □**ไปเถอะ**□ ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น ³³ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็น ไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น ³⁴ ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

9

พระเยซูทรงรักษาคนอัมพาต (มก 2:3-12; ลก 5:18-26)

¹ และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟาก ไปยังเมืองของพระองค์ ² ดูเถิด เขาหามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า □**ลุกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว**□ ³ ดูเถิด พวกเขาธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า □คนนี้พูดหมิ่นประมาท□ ⁴ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า □**เหตุใดท่านทั้งหลายคิดช่วยอยู่ในใจเล่า** ⁵ **ที่จะว่า □บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว□ หรือจะว่า □จงลุกขึ้นเดินไปเถิด□ นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน** ⁶ **แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้**□ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า□ **จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด**□ ⁷ เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน ⁸ เมื่อประชาชนเป็นอันมากเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์

ทรงเรียกมัทธิวคนเก็บภาษี (มก 2:14-20; ลก 5:27-35)

⁹ ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่น ไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสกับเขาว่า □**จงตามเรามาเถิด**□ เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ¹⁰ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์ ¹¹ เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า □**ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า**□ ¹² เมื่อพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้นจึงตรัสกับพวกเขาว่า □**คนปกติไม่ต้องการหม้อ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหม้อ** ¹³ **ท่านทั้งหลายจงไปเรียนรู้ความหมายของข้อความที่ว่า □เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา□ ด้วยว่าเราได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม** แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่□ ¹⁴ แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า □**เหตุใดเราทั้งหลายจึงอดอาหารบอญ** แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร□ ¹⁵ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □**สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศก**

เศร้ามื้อเช้าบ้างอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้น เขาจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื่อผ้าและถุงหนัง (มก 2:21-22; ลก 5:36-39)

16 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื่อเก่าขาดกว้างออกไปอีก 17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้

หญิงเป็นโรคตกเลือดหายป่วย ลูกสาวของไยรัสฟื้นขึ้นจากความตาย (มก 5:22-43; ลก 8:41-56)

18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขาเหล่านั้น ดุเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์ แล้วทูลว่า ลูกสาวของข้าพระองค์ก็เพิ่งตาย ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก 19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ก็ตามไปด้วย 20 ดุเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือด ได้สิบสองปีมาแล้ว แอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์ 21 เพราะนางคิดในใจว่า ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็คงหายโรค 22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ นับตั้งแต่เวลานั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ 23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเป่าปี่และคนเป็นอันมากขลุมนกันอยู่ 24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่ เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ 25 แต่เมื่อทรงจับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น 26 แล้วกิตติศัพท์นั้นก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

ชายตาบอดสองคนกลับมามองเห็นได้อีก

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั้น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มา ร้องว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด 28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า เจ้าเชื่อหรือว่า เราสามารถจะกระทำกระทำได้ 29 เขาทูลพระองค์ว่า เชื้อ พระเจ้าข้า 29 แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาของพวกเขาตรัสว่า ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด 30 แล้วตาของพวกเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาอย่างแข็งขันว่า จงระวังอย่าให้ผู้ใดรู้เลย 31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั้นแล้ว ก็เผยแพร่งิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น 32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั้น ดุเถิด มีผู้พาคนโง่คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มหาพาพระองค์ 33 เมื่อทรงจับผีออกแล้วคนโง่นั้นก็พูดได้ หมูคนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย 34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี

คนทำการยังมีน้อยในภารกิจนี้ (มก 6:5-6; ลก 10:1-3)

35 พระเยซูได้เสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย 36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดจฝูงแกะ ไม่มีผู้เลี้ยง 37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของ

พระองค์ว่า **การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่** ³⁸ เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์

10

ชื่ออัครสาวกสิบสองคนกับงานที่ทรงมอบให้ (มก 6:1-13; ลก 9:1-6)

¹ เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้ ² อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยกอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา ³ ฟิลิปและบารโธโลไมว โธมัสและมีทิวคนเก็บภาษี ยกอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบแนอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส ⁴ ซีโมนชาวคาnaan และยูดาสอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์นั้น ⁵ สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า **อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย** ⁶ แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า ⁷ จงไปพลางประกาศพลางว่า **อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว** ⁸ จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ ก็จงให้เปล่าๆ ⁹ **อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในใส่ของท่าน** ¹⁰ **หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า** เพราะว่าคุณทำงานสมควรจะได้อาหารกิน ¹¹ **เมื่อท่านมาถึงนครใด หรือเมืองใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป** ¹² **ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น** ¹³ **ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้น ไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน** ¹⁴ **ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสบบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย** ¹⁵ **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะมากกว่าโทษของเมืองนั้น** ¹⁶ **ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดูแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า** เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา ¹⁷ **แต่จงระวังผู้คนไว้ให้ดี** เพราะพวกเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา ¹⁸ **และท่านจะถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง และกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา** เพื่อท่านจะได้เป็นพยานต่อเขาและต่อคนต่างชาติ ¹⁹ **แต่เมื่อเขามอบท่านไว้แล้ว อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร** เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลาอันนั้น ²⁰ **เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน** ²¹ **แม้ว่าพี่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย** ²² **ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา** แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด ²³ **แต่เมื่อเขาชมเชยท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง** **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปหัวเมืองต่างๆ ในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา**

ปัญหาของสาวก

²⁴ **ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน** ²⁵ **ซึ่งศิษย์จะได้เป็นเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว** ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นเสียเท่าใด ²⁶ **เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา** เพราะว่ามีผีสิงใดไปบัง

ไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์²⁷ ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน²⁸ อย่างลับผู้ที่มาได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพิณาศในนรกได้²⁹ นกกระจอกสองตัวเขาชายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้³⁰ ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น³¹ เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว³² เหตุฉะนั้นผู้ใดจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย³³ แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือบิดาหรือมารดา

34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามิได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา³⁵ ด้วยว่าเรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดา และลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี³⁶ และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน³⁷ ผู้ใดที่รักบิดามารดายิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา³⁸ และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา³⁹ ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด⁴⁰ ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา⁴¹ ผู้ที่รับศาสนาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสนาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสนาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ผู้ชอบธรรมพึงได้รับ⁴² และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเราเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้

11

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (ลก 7:19-29)

2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป³ ทูลถามพระองค์ว่า □ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น □⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า □จงไปแจ้งแก่ยอห์นอีกครั้งถึงสิ่งที่ท่านได้ยินและได้เห็น⁵ คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา⁶ บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข □⁷ ครั้นสาวกเหล่านั้น ไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า □ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ⁸ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในพระนิเวศของกษัตริย์⁹ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสนาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียวและเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นยิ่งกว่าศาสนาพยากรณ์เสียอีก¹⁰ คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้เขียนถึงว่า □ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน □¹¹ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้

หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก ¹² และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้ ¹³ เพราะค่าของศาสนาดพยากกรณีทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากกรณีมาจนถึงยอห์นนี้ ¹⁴ ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น ¹⁵ ใครมีหูจงฟังเถิด ¹⁶ เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน ¹⁷ กล่าวว่า □พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปร่ำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้คร่ำครวญ□ ¹⁸ ด้วยว่ายอห์นมากก็ไม่ได้อินหรือดื่ม และเขาวา □มีผีเข้าสิงอยู่□ ¹⁹ ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขากิว่า □ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป□ แต่พระปญญา ก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปญญานั้น□

การพิพากษาสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ

²⁰ แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่ ²¹ □วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิม วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดอน เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเภา กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว ²² แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา ไทรเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบากว่าไทรของเจ้า ²³ และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้ ²⁴ แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา ไทรเมืองโสโดมจะเบากว่าไทรของเจ้า□ ²⁵ ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า □โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์ และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้ ²⁶ ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นทีชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁷ พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตรและผู้ใดก็ตามที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

การเชื่อเชิญที่ยิ่งใหญ่

²⁸ บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข ²⁹ จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามิใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน ³⁰ ด้วยว่าแอกของเรา ก็เบากว่า และภาระของเรา ก็เบา□

12

พระคริสต์เป็นเจ้าของใหญ่เหนือวันสะบาโต (มก 2:23-28; ลก 6:1-5)

¹ ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์ก็หวังเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน ² แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาก็ทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต□ ³ พระองค์จึงตรัสกับเขาวา □พวกท่านยังมิได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว ⁴ ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของ

พระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บิโรหิตพวกเดียว ⁵ ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือที่ว่า ในวันสะบาโตพวกบิโรหิตในพระวิหารดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด ⁶ แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านมีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก ⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า □เพราะสงศ์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา□ ท่านก็คงจะไม่กลัวโทษคนที่ไม่มี ความผิด ⁸ เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต□

ทรงรักษาชายมือลีบ (มก 3:1-6; ลก 6:6-11)

⁹ แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั้น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา ¹⁰ ดูเถิดมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า □การรักษารอคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่□ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ¹¹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่จุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ ¹² มนุษย์คนหนึ่งยอมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต□ ¹³ แล้วพระองค์ก็ตรัสกับชายคนนั้นว่า □จงเหยียดมือออกเถิด□ เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง ¹⁴ ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

ฝูงชนที่ติดตามมาได้รับการรักษาให้หาย

¹⁵ แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั้น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน ¹⁶ แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด ¹⁷ ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอัสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า ¹⁸ □ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ ¹⁹ ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน ²⁰ ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หึก ไม้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ ²¹ และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน□

ชายมีผีสิง ได้รับการรักษา พวกฟาริสีกล่าวหาว่าเป็นโดยฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล (มก 3:23-30; ลก 11:14-23)

²² ขณะนั้นเขาพาคคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและเป็นใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้ ²³ และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า □คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ□ ²⁴ แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า □ผู้นี้ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น□ ²⁵ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสกับเขาว่า □ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใดๆหรือครัวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้ ²⁶ และถ้าชาตानขับชาตานออกมันก็จะแตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ ²⁷ และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน ²⁸ แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว ²⁹ หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ ³⁰ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือปฏิบัติชด้อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็คือผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

ความบาปซึ่งทรงอภัยให้ไม่ได้ (มก 3:29-30)

31 เพราะฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหิมน้ประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหิมน้ประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้ 32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

คำพูดที่ชั่วร้ายแสดงให้เห็นถึงจิตใจที่ชั่วร้าย (ลก 6:43-45)

33 จงกระทำให้ต้นไม้ดีและผลของต้นไม้ก็ดี หรือกระทำให้ต้นไม้เลวและผลของต้นไม้เลว เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน 34 โอ ชาติงร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากยอมพูดจากสิ่งที่เต็มอยู่ในใจ 35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วมก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว 36 ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา 37 เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า□

โยนาห์คือตัวอย่างการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ (ลก 11:29-44)

38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากให้เห็นหมายสำคัญจากท่าน□ 39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า □คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ 40 ด้วยว่า □โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน□ฉันใด บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉันนั้น 41 คนชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้ 42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี้

บ้านปลายของผู้ที่มงายหวังพึ่งความดีของตนเอง (ลก 11:24-26)

43 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก แต่ไม่พบเลย 44 แล้วมันก็กล่าวว่ □ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น□ และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว 45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่นร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนั้นก็จะเป็นอย่างนั้น□

ผู้ประพุดติดตามพระประสงค้ของพระเจ้าก็เปรียบเหมือนญาติพี่น้องของพระคริสต์ (มก 3:31-35; ลก 8:19-21)

46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกพี่น้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค้จะสนทนากับพระองค์ 47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด มารดาและพวกพี่น้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค้จะสนทนากับพระองค์□ 48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า □ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา□ 49 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า □ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา 50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา□

13

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มก 4:1-20; ลก 8:4-15)

1 ในวันนั้นเองพระเยซูได้เสด็จจากเรือขึ้นไปประทับที่ชายทะเล 2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปที่เรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง 3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า ๐ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพื้นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย 8 บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง 9 ใครมีหูจงฟังเถิด 10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า ๐เหตุใดพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา 11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ๐เพราะว่าข้อความลึกซึ้งของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้ 12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมิเหลือเฟือ แต่ผู้ใดที่ไม่มีนั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา 13 เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจ 14 คำพยากรณ์ของอิสยาห์ก็สำเร็จในคนเหล่านั้นที่ว่า ๐พวกเขาจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่รับรู้ 15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับรักษาเขาให้หาย 16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน 17 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่ที่นี่ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน 18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น 19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรนั้นแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้น ไปเสีย นั้นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง 20 และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรารถนา 21 แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆ เพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย 22 ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล 23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง ๐

คำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า ๐อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน 25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นเม้าหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็หลบไป 26 ครั้นตื่นขึ้นเขานั่งงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย 27 พวกผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า ๐นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน ๐ 28 นายก็ตอบพวกเขาว่า ๐นี่เป็นการกระทำของศัตรู ๐ พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า ๐ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ ๐ 29 แต่นายตอบว่า ๐อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย 30 ให้ทั้งสองจำเจริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และใน

เวลาเกี่ยวนั้นเราจะส่งผู้เกี่ยวว่า ฝูงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา □ □

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มก 4:30, 32)

31 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า □อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน 32 เมล็ดนั้นที่จริงก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่ที่สุดท่ามกลางฝักทั้งหลาย และจำเรียกเป็นต้นไม้นั้นในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้□

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (ลก 13:20-21)

33 พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า □อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด□ 34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย 35 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า □เราจะอ้าปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก□

ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับข้าวสาลีและข้าวละมาน

36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้ฝูงชนเหล่านั้นจาก ไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า □ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกข้าพระองค์เข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนา นั้น□ 37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์ 38 นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย 39 ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์ 40 เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น 41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน 42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดูดวงอาทิตย์ใครมีหูจงฟังเถิด

คำอุปมาเกี่ยวกับขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้

44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ไต่พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรกติจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับไข่มุกราคามาก

45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี 46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับอวนจับปลา

47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ดิตปลารวมทุกลชนิด 48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ในภาชนะ แต่ที่ไม่ดีนั้นก็

ทั้งเสีย 49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม 50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ□ เขาทูลตอบพระองค์ว่า □เข้าใจ พระเจ้าข้า□ 52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า □เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้รับการสั่งสอนถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน□

พระเยซูทรงถูกปฏิเสธที่เมืองนาซาเร็ธ

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น 54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงบ้านเมืองของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า □คนนี้มีสติปัญญาและการอิทธิฤทธิ์อย่างไรมาจากไหน 55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มีไซหรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มีไซหรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเซส ซิโมน และยูดาสิมีไซหรือ 56 และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่กับเรามาไซหรือ เขาได้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน□ 57 เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า □ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในคร่ำเรื้อนของตน□ 58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์มากที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

14

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ (มก 6:14-29; ลก 9:7-9)

1 ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู 2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า □ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้□ 3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน 4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า □ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนามมาเป็นภรรยา□ 5 ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ 6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เดินร่าต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ 7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น 8 บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า □ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ□ 9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้ 10 แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก 11 เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา 12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

ทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนห้าพันคน (มก 6:30-44; ลก 9:10-17; ยน 6:1-14)

13 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงได้ยิน เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป 14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย 15 ครั้นเวลาเย็นแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า □ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้

ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้านสำหรับตนเอง 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า **เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด** 17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า **□ที่นี้พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น** 18 พระองค์จึงตรัสว่า **เอาอาหารนั้นมาให้เราที่นี่เถิด** 19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง 20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม 21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูทรงเสด็จดำเนินบนน้ำ (มก 6:45-56; ยน 6:15-21)

22 ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟาก ไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน 23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว 24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่ 25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก 26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า **□เป็นผี** เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว 27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย** □

เปโตรสงสัยและจมลง

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า **□พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์** 29 พระองค์ตรัสว่า **มาเถิด** เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู 30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า **□พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย** 31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า **□โอ คนมีความเชื่ออ่อนแอ เจ้าสงสัยทำไม** 32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลง 33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า **□พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว** 34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเขนเนซารेत 35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์ 36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้และต้องแต่ชายฉกรรจ์พระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้และต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ทุกคน

15

ทรงต่อว่าพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 7:1-23)

1 ครั้งนั้น พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า 2 **□ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเรามีได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร** 3 แต่พระองค์ได้ตรัสตอบเขาว่า **□เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า** 4 **เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า □จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน □ และ □ผู้ใดแช่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย** 5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า **□ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า □สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแล้ว** 6 **ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน** 7 อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไป

เพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน 7 ท่านคนหน้าชื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า 8 ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา 9 เขามีสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาทบบัญญัติของมนุษย์มาอดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน□□ 10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า □จงฟังและเข้าใจเถิด 11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน□ 12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า □พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้อินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก□ 13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า □ต้นไม้อะไรทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย 14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ□ 15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า □ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกข้าพระองค์ทราบเถิด□ 16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า □ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ 17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดๆซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่บ่อไป 18 แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 19 ความคิดชั่วร้าย การฆาตกรรม การผิดผู้ผิดเมีย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ 20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน□

ลูกสาวของหญิงชาติคานาอัน ได้รับการรักษาให้หาย (มก 7:24-30)

21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน 22 ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า □โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก□ 23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ้อนวอนพระองค์ ทูลว่า □ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา□ 24 พระองค์ตรัสตอบว่า □เรามิได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล□ 25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานีสการพระองค์ทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด□ 26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า □ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร□ 27 ผู้หญิงนั้นทูลว่า □จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นขอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน□ 28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า □โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด□ และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น

ทรงรักษาฝูงชนให้หายจากโรค (มก 7:31-37)

29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น 30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พากันง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย 31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มก 8:1-9)

32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า □เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากให้เขาไปเมืองยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง□ 33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า □ในถิ่นทุรกันดาร

นี่ เราจะหาอาหารที่ไหนพอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้³⁴ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า **ท่านมีขนมปังกี่ก้อน** เขาทูลว่า ผมเจ็ดก้อนกับปลาเล็กๆสองสามตัว³⁵ พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน³⁶ แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลานั้นมาขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน³⁷ และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บ ได้เจ็ดกระบุงเต็ม³⁸ ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก³⁹ พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมกดาลา

16

พวกฟาริสีห์เข้าชื่อใจคร่ำครวญขอมหาสำคัญ (มก 8:10-12)

1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้อง ให้พระองค์สำแดงมหาสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น 2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า **พวกตอตกเขินท่านทั้งหลายพูดว่า** **รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง**³ ในเวลาเช้าท่านพูดว่า **วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว**⁴ โอ คนหน้าชื่อใจคร่ำครวญ ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตรู้และเข้าใจได้ แต่มหาสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ 4 คนชาติชั่วและเล่นซู้แสวงหามหาสำคัญ และจะไม่โปรดให้มหาสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่มหาสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น⁵ แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา 5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้น ได้ลืมหาขนมปังไปด้วย

เชื่อเป็นสัญญาณลักษณะแสดงถึงคำสอนที่ผิด (มก 8:13-21)

6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงสังเกตและระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี**⁷ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า **เพราะเหตุที่เรามีได้เอาขนมปังมา**⁸ ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า **โอ ผู้มีความเชื่อ น้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา** 9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง 11 เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ว่าให้ท่านระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี¹² แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า **คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด**¹⁴ เขาจึงทูลตอบว่า **บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์หรือเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์**¹⁵ พระองค์ตรัสถามเขาว่า **แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด**¹⁶ ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า **พระองค์ทรงเป็นพระคริสตผู้ทรงพระเจ้าของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่**

พระคริสตเป็นรากฐานแห่งคริสตจักร

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ** 18 ฝ่ายเรอบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตู

แห่งแรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หามิได้ ¹⁹ เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่าน จะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์ ²⁰ แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการตรึงบนไม้กางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ (มก 8:31-38; ลก 9:22-27)

²¹ ตั้งแต่เวลานั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ ²² ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย ²³ พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์ ²⁴ ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา มา ²⁵ เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ²⁶ เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา ²⁷ เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน ²⁸ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี้ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน

17

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

¹ ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง ² แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง ³ ดูเถิด โมเสส และเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์ ⁴ ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี้ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด ⁶ ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ทงหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก ⁷ พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย ⁸ เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว ⁹ ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า นิमितซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย ¹⁰ เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน ¹¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืน

สู่สภาพเดิม ¹² แต่เรบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้น ได้มาแล้ว และเขาหา รู้จักท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขา เช่นเดียวกัน ¹³ แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

อัครสาวกแก้คนขาดฤทธิ์อำนาจที่จะรักษา (มก 9:14-29; ลก 9:37-43)

¹⁴ ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า ¹⁵ □พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ ¹⁶ ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้ ¹⁷ พระเยซูตรัสตอบว่า □โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีพิธีชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่าน ไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด ¹⁸ พระเยซูจึงตรัสสาห์บิ์นั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่เวลานั้นเอง ¹⁹ ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า □เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้ ²⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เพราะเหตุพวกท่าน ไม่มีความเชื่อ ด้วยเรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะส่งภูเขานี้ว่า □จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น □ มันก็จะเลื่อน และ ไม่มีสิ่งใดที่เป็น ไปไม่ได้สำหรับท่านเลย ²¹ แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร □

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มก 9:30-32; ลก 9:43-45)

²² ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย ²³ และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ □ พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

²⁴ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า □อาจารย์ของท่าน ไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ □ ²⁵ เปโตรตอบว่า □เสีย □ เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงก่นเขาไว้ แล้วตรัสว่า □ซิโมนแอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น □ ²⁶ เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า □เก็บจากผู้อื่น □ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □ถ้าเช่นนั้น โอรสก็ไม่ต้องเสีย ²⁷ แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้น ไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด □

18

พระเยซูทรงอธิบายถึงผู้เป็นใหญ่ที่สุด (มก 9:33-37; ลก 9:46-48)

¹ ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า □ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ □ ² พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา ³ แล้วตรัสว่า □เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย ⁴ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็น

ใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์⁵ ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา⁶ แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า⁷ วิตถลัคนี่ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิตถลัคนี่ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น⁸ ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้านข้างดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งใหม้อยุ่เป็นนิตย์⁹ ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก¹⁰ จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาดำอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (ลก 15:1-7)

11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด¹² ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก่าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ¹³ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก่าสิบเก้าตัวที่ได้หลงหายนั้น¹⁴ อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

การปฏิบัติต่อพี่น้องที่ทำผิดต่อท่าน

15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้¹⁷ ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี¹⁸ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

พระสัญญาสำหรับการอธิษฐานร่วมกัน

19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้²⁰ ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ใดๆ ในนามของเรา เราจะสามารถอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น

จงยกโทษถ้าท่านอยากได้รับการยกโทษ (มก 11:25; ลก 17:3-4)

21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ²² พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ข้าพเจ้ามิได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด²³ เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน²⁴ เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคณหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า²⁵ เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้²⁶ ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า ข้า

แต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น□ 27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระหทัยเมตตา โปรดยกหนี้ไปปล่อยตัวเขาไป 28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า □จงใช้หนี้ให้ข้า□ 29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า □ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น□ 30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น 31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา 32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้นั้นมาสั่งว่า □โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา 33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ□ 34 แล้วเจ้านายของเขาก็ร้องจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าทีให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด 35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง□

19

พระเยซูทรงเสด็จจากแคว้นกาลิลีเข้าสู่แคว้นยูเดีย

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น 2ฝูงชนเป็นอันมาก ได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

พระเยซูทรงชี้แจงถึงเรื่องการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; มก 10:1-12; ลก 16:18)

3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า □ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆ ก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่□ 4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม □ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง□ 5 และตรัสว่า □เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□ 6 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย□ 7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า □ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้□ 8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นเช่นนั้น 9 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้ว ไม่มีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย□ 10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า □ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย□ 11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า □มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติดตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติดได้ 12 ด้วยว่าผู้ที่เป้นขันทีตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันทีเพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด□

พระเยซูทรงอวยพระพรแก่เด็กๆ (มก 10:13-16; ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้น เขาพา เด็ก เล็กๆ มาหา พระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรง วาง พระหัตถ์ และ อธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้ 14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า □จงยอมให้เด็กเล็กๆ เข้ามา

หาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น□
 15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มก 10:17-30; ลก 10:25-30)

16 ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า □ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร□ 17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้□ 18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า □คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง□ พระเยซูตรัสว่า □อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ 19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ 20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า □ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง□ 21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า □ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา□ 22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก 23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก 24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า□ 25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า □ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้□ 26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า □ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง□

บรรดาอัครสาวกจะพิพากษาอิสราเอลสิบสองตระกูล

27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง□ 28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อนูตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล 29 ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือนูตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้พลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดรเป็นมรดก 30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น□

20

คำอุปมาเกี่ยวกับคนงานในสวนองุ่น

1 □ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่ 2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาเรียนแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา 3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด 4 จึงพูดกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร□ แล้วเขาก็พากันไป 5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน 6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า □พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆตลอดวันทำไม□ 7 พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า □เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า□ เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตาม

สมควร⁸ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า **จงเรียกคนทำงานมา และให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก**⁹ คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน¹⁰ ส่วนคนที่มาที่แรกนั้นก็ว่าเขาจะได้อีกมากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน¹¹ เมื่อเขารับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน¹² ว่า **□พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรากกลางแดดตลอดวัน**¹³ ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่ง ในพวกนั้นว่า **□สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ**¹⁴ **รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน**¹⁵ **เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้น ไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ หรือ ทำไมท่านอิจฉาตราร้อนเมื่อเห็นเราใจดี**¹⁶ **อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย**□

พระเยซูทรงพยากรณ์อีกครั้งถึงการทรยศพระองค์ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 12:38-42; 16:21-28; 17:22-23; มก 10:32-34; ลก 18:31-34)

¹⁷ เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทาง ได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า¹⁸ **□ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย**¹⁹ **และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่**□

มารดาคนหนึ่งทูลขอความยิ่งใหญ่ให้แก่บุตรชายของนาง (มก 10:35-45)

²⁰ ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์²¹ พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า **□ท่านปรารถนาอะไร**□ นางทูลพระองค์ว่า **□ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เมืองขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เมืองซ้ายคนหนึ่ง**²² แต่พระเยซูตรัสตอบว่า **□ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะตั้งมันท่านจะตั้งได้หรือ และบัดนี้สมาทานซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ**□ เขาทูลพระองค์ว่า **□พวกข้าพระองค์ทำได้**²³ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□ท่านจะตั้งมาจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้ใด**²⁴ เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น²⁵ พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า **□ท่านทั้งหลาย รู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่อันหลายก็ใช้อำนาจบังคับ**²⁶ **แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะไต่เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย**²⁷ **ถ้าผู้ใดใครจะไต่เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน**²⁸ **อย่างบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก**□

ชายตาบอดสองคนมองเห็นได้อีก (มก 10:46-52; ลก 18:35-43)

²⁹ เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผุ่งชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป³⁰ และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า **□โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด**³¹ ฝ่าย

ประชาชนก็ห้ามเขาให้หนึ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด³² พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า **ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน**³³ พวกเขาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น³⁴ พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

21

พระเยซูทรงเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มิชยชนะ (ศคย 9:9; มก 11:1-10; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

¹ ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟาอี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน ² ตรัสสั่งเขาว่า **จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ที่ที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมาให้เรา** ³ ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่านท่านจงว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์** แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที⁴ เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า ⁵ จงบอกอิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลากับลูกของมัน⁶ สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้⁷ จึงจูงแม่ลากับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลาขึ้น ⁸ ผู้คนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน ⁹ ฝ่ายผู้ชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า โอไซชานนาแก่ราชโอรสของดาวิด ขอให้พระองค์เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โอไซชานนา¹⁰ ในที่สุด¹⁰ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า **ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด**¹¹ ผู้ชนก็ตอบว่า **นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี**

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหารเป็นครั้งที่สอง (มก 11:15-18; ลก 19:45-47)

¹² พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย ¹³ และตรัสกับเขาว่า **มิพระวจนะเขียนไว้ว่า** **นี่เขตของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนี่เขตอิชยาอาน** แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น **ถิ่นอาศัยของพวกโจร**¹⁴ คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย ¹⁵ แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า **โอไซชานนาแก่ราชโอรสของดาวิด** เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง ¹⁶ และจึงทูลพระองค์ว่า **ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า** **จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุนนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้**¹⁷ พระองค์ได้ทรงไล่จากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

มะเดื่อถูกสาปก็เหี่ยวแห้งไป (มก 11:12-14, 20-24)

¹⁸ ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร ¹⁹ และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลแม้แต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า **เจ้าจงยังมีผลอีกต่อไป** ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป ²⁰ ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ

แล้วว่า □เป็นอย่างไรหนอต้นไม้เพื่อจึงเที่ยวแห่งไปในทันใด□ 21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อและมีได้สงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นไม้ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า □จงถอยไปลงทะเล□ก็จะสำเร็จได้ 22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้□

พระเยซูกับสิทธิอำนาจของพระองค์ (มก 11:27-33; ลก 20:1-8)

23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร ในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกบรูโรทิดใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า □ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน□ 24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 25 คือบัดนี้ศมาซของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์□ เขาได้ปรึกษากันว่า □ถ้าเราจะว่า □มาจากสวรรค์□ ท่านจะถามเราว่า □เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า□ 26 แต่ถ้าเราจะว่า □มาจากมนุษย์□ เราก็ก้าวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์□ 27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า □พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ□ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

คำอุปมาเกี่ยวกับบุตรชายสองคน

28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ชายผู้หนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า □ลูกเอ๋ย วันนี้จงไปทำงานในสวนองุ่นของพ่อเถิด□ 29 บุตรคนนั้นตอบว่า □ข้าพเจ้าไม่ไป□ แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ 30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า □ข้าพเจ้าไปขอรับ□ แต่ไม่ไป 31 บุตรสองคนนั้นคนไหนเป็นผู้ที่ตามความประสงค์ของบิดาเล่า□ เขาทูลตอบพระองค์ว่า □คือบุตรคนแรก□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็ทำ ไปในอาณาจักรของพระเจ้า ก่อนท่านทั้งหลาย 32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านด้วยทางแห่งความชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้เช่าสวนที่ไม่ซื่อสัตย์ (อสย 5:1-7; มก 12:1-9; ลก 20:9-19)

33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของบ้านผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่ออย่างงุ่นในสวน และสร้างหอฟีลา ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 34 ครั้นฤดูเก็บผลองุ่นใกล้เข้ามา เขาจึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลองุ่น 35 และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เขียนตีเสียดคนหนึ่ง ฆ่าเสียดคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียดให้ตายคนหนึ่ง 36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้คนอื่นๆ ไปมากกว่าครั้งก่อน แต่พวกเขาสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก 37 ครั้งสุดท้ายเขาจึงใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า □พวกเราคงจะเคารพบุตรชายของเรา□ 38 แต่เมื่อบรรดาคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของบ้าน ก็พูดกันว่า □คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขา แล้วให้เรายึดมรดกของเขาเสีย□ 39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนองุ่นแล้วฆ่าเสีย 40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนองุ่นมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น□ 41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า □เขาจะทำลายล้างคนชั่วเหล่านั้นอย่างแสนสาหัส และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนเช่าอื่นๆที่จะแบ่งผลโดยถูกต้องตามฤดูกาลแก่เขาต่อไป□ 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า □ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว

การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เป็นกรรมที่ศจรรยัประจักษ์แก่ตาเรา⁴³ เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอาไปเสียจากท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้เกิดผลสมกับอาณาจักรนั้น⁴⁴ ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ก็จะต้องขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง⁴⁵ ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็ยังรู้ว่าพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกเขา⁴⁶ แต่เมื่อพวกเขาอยากจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

22

คำอุปมาเกี่ยวกับพิธ็อกิเชกสมรส (ลก 14:16-24)

1 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า² อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธ็อกิเชกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน³ แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเชกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา⁴ ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า⁵ ให้นำบอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วิวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ดำไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธ็อกิเชกสมรสนี้เถิด⁶ แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปในไรนาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย⁷ ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอภัยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย⁸ แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทัพออกไป ปรามปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย⁹ แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้ที่ได้รับเชิญนั้น ไม่สมกับงาน¹⁰ เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบคนมากเท่าใดก็ให้เชิญมาในพิธ็อกิเชกสมรสนี้¹¹ ผู้รับใช้เหล่านั้นจึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนงานสมรสนั้นเต็มด้วยแขก¹² แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส¹³ ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า ไสยเหตุใดเขาจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส¹⁴ ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก¹⁵ กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า¹⁶ จงมัดมิดมัดเท้าคนนั้นเอาไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน¹⁷ ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย¹⁸

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเฮโรดเกี่ยวกับการเสียดาษี (มก 12:13-17; ลก 20:20-26)

15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร¹⁶ พวกเขาจึง ใช้พวกสาวกของตน กับพวกเฮโรด ให้ไปทูลพระองค์ว่า¹⁷ อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง โดยมีได้เอาใจใส่ผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด¹⁸ เหตุฉะนั้น ขอโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่¹⁹ แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาดังตรัสว่า²⁰ พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม²¹ จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน²² เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์²³ พระองค์ตรัสถามเขาว่า²⁴ รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร²⁵ เขาทูลพระองค์ว่า²⁶ ของซีซาร์²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า²⁸ เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า²⁹ ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

พระเยซูทรงตอบคำถามของพวกเขาด้วยความตงูสเกี่ยวกับการฟื้นจากความตาย (มก 12:18-27; ลก 20:27-38)

23 ในวันนี้ไม่มีพวกเขาถามพระองค์ พวกเขาเป็นผู้ที่กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 24 อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า ถ้าผู้ใดตายยังไม่มืบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สละไ้ สิบเชื้อสายของพี่ชายไว้ 25 ในพวกเราที่มีพี่น้องชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่้องชาย 26 ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย 28 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า พวกเขาผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า 30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์ 31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า 32 เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ 33 พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น 33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มก 12:28-34; ลก 10:25-28)

34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน 35 มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า 36 อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด 37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า 38 จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า 39 นี้แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ 39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 40 พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้

คำถามเกี่ยวกับบุตรของดาวิด (มก 12:35-37; ลก 20:41-44)

41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมกันอยู่ที่นั้น พระเยซูทรงถามพวกเขา 42 พวกเขาคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด 43 เขาตอบพระองค์ว่า 44 เป็นบุตรของดาวิด 43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า 45 ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า 46 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน 45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้ 46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

23

พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีหลงตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม (มก 12:38-40; ลก 20:45-47)

1 ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ 2 ว่า พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั้นบนที่นั่งของโมเสส 3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การกระทำของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหา

ทำตามไม่⁴ ด้วยเขาเอาภาระหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิ้วเดียวก็ไม่จับต้องเลย⁵ การกระทำของเขาทุกอย่างเป็นการอวดให้คนเห็นเท่านั้น เขาใช้ถักสักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีฟู่ห้อยอันยาว⁶ เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา⁷ กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า "รับบี" "รับบี"⁸ ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า "รับบี" ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นที่นั่งกันทั้งหมด⁹ และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์¹⁰ อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า "นาย" ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์¹¹ ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่านผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย¹² ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับยกย่องขึ้น

วิบัติแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี (มก 12:38-40; ลก 20:47)

13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้¹⁴ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และแสรังอิฐฐานเสียยิบยว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะได้รับการพระอาชญามากยิ่งขึ้น¹⁵ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวกินเข้าจาริต เมื่อได้แล้วเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวเจ้าเองถึงสองเท่า¹⁶ วิบัติแก่เจ้า คนนำทางตาบอด เจ้ากล่าวว่า "ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้น ไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ"¹⁷ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์¹⁸ และว่า "ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้น ไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ"¹⁹ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์²⁰ เหตุฉะนี้ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น²¹ ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น²² ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น²³ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายนับชกหนึ่งของสระแห่น ยีหร่าและขมื่น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้น ได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควร ได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้น ไม่ควรละเว้นด้วย²⁴ คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป²⁵ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส²⁶ พวกฟาริสีตาบอด จงชำระสิ่งที่อยู่ภายในถ้วยชามเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย²⁷ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอูฐมีคัมภีร์ซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงามจริงๆ แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและการโสโครกสารพัด²⁸ เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละภายนอกนั้นปรากฏแก่มนุษย์ว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า²⁹ วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวก

เจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมให้งดงาม 30 แล้วกล่าวว่า ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะมีส่วนกับเขาในการทำลายโลหิตของพวกศาสนาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้ 31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นการพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสนาพยากรณ์เหล่านั้น 32 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด 33 เจ้าพวกงู เจ้าซาตุนร้าย เจ้าจะพ้นการลงโทษในนรกอย่างไรได้ 34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสนาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆ ไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขียนดีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ช่มเหิงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง 35 ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารุคยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชานั้น ย่อมตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย 36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

พระเยซูทรงพิพากษาต่อกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

37 โอ เยรูซาเล็ม ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสนาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้า ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 38 ดูเถิด ๐บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า 39 ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ๐ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ ๐

24

การพยากรณ์ถึงการทำลายพระวิหาร (มก 13:1-13; ลก 21:5-19)

1 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาชี้ตึกทั้งหลายของพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร 2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ๐สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาก็คือซันทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะ ไม่ถูกทำลายลงก็หามิได้ 3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมะกะออกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัว กราบทูลว่า ๐ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบทั่ว เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้ 4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ๐ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง 5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ๐เราเป็นพระคริสต์ ๐ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง 7 เพราะประชาชนชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชนชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ 8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและจะฆ่าท่านเสีย และประชาชนชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา 10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน 11 จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 12 ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่ขยายออกไป 13 แต่ผู้ที่ทน ได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด 14 ชาว

ประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มก 13:14-23)

15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลเสียดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด) 16 ¶เวลานั้น ให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาทั้งหลาย 17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน 18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 19 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรรค์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ 20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันเสบบาโต 21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่ต่อไปอีกเลย 22 และถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ที่เลือกสรรไว้ จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 23 ในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า ¶ดูเถิด พระคริสตอยู่ที่นี่ ¶ หรือ ¶อยู่ที่โน่น ¶ อย่าได้เชื่อเลย 24 ด้วยว่าจะมีพระคริสตเทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปไม่ได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง 25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว 26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า ¶ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ¶ ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า ¶ดูเถิด อยู่ที่ห้องลับ ¶ ก็จงอย่าเชื่อ

บุตรมนุษย์จะเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสง่าราศี (มก 13:24-27; ลก 21:25-36)

27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกกินใจ การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉับนั้น 28 ด้วยว่าหากศพออยู่ที่ไหน ฝูงนกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น 29 แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ¶ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป ¶ 30 เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า ¶มนุษย์ทุกคนจะดูทั่วโลกจะไว้ทุกข์ ¶ แล้วเขาจะเห็น ¶บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า ¶ พร้อมด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก 31 พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น

จากความทุกข์เวทนาถึงการเสวยสุขพ้นปีของพระองค์ (มก 13:28-29; ลก 21:29-31)

32 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 33 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้ ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประจักษ์แล้ว 34 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ 35 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาอย่างไม่คาดหมายของพระคริสต์ (มก 13:32-37; ลก 21:34-36)

36 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว 37 ด้วยสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย 38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลาย ได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็น

สามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าไปในนาวา³⁹ และน้ำท่วมได้มากวาดเอาพวกเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉันนั้นด้วย⁴⁰ เมื่อนั้นสองคนจะอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง⁴¹ หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง⁴² เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมีพระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด⁴³ จงจำไว้ว่าอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าจะมีขโมยจะมาขโมยเขา เขาก็จะเฝ้าระวัง และไม่ยอมให้ทะเลงเรือของเขาได้⁴⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

ผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อ

⁴⁵ ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา⁴⁶ เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข⁴⁷ เรียบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง⁴⁸ แต่ถ้าผู้รับใช้ผู้นั้นจะคิดในใจว่า นายของข้าคงมาช้า⁴⁹ แล้วจะตั้งต้นโบายตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับพวกขี้เมา⁵⁰ นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้⁵¹ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปเข้าส่วนกับพวกคนหน้าชื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

25

คำอุปมาเกี่ยวกับสาวพรหมจารีสิบคน

¹ เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว² ในพวกเธอเป็นคนที่ที่มีปัญญาห้าคน และเป็นคนโง่ห้าคน³ พวกที่โง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่⁴ แต่คนที่ที่มีปัญญานั้นได้นำน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย⁵ เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายอยู่ พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป⁶ ครั้นเวลาที่เที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า โอเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด⁷ บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตักแต่งตะเกียงของตน⁸ พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า โอขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่⁹ พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า โอทำอย่างนั้นไม่ได้ เกรงว่าน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า¹⁰ เมื่อพวกเธอกำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด¹¹ ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาร้องว่า โอท่านเจ้าข้า ขอเปิดให้ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย¹² ฝ่ายท่านตอบว่า โอเรียบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน¹³ เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินตะลันต์

¹⁴ อาณาจักรแห่งสวรรค์ซึ่งเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้¹⁵ คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ออกเดินทางทันที¹⁶ คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์¹⁷ คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน¹⁸ แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้¹⁹ ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้

รับใช้เหล่านั้น 20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า ๐นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูกิจนี้ ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์ 21 นายจึงตอบเขาว่า ๐ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงบริติร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด 22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า ๐นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูกิจนี้ ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์ 23 นายจึงตอบเขาว่า ๐ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงบริติร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด 24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงว่า ๐นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้จักท่านว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย 25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูกิจนี้ แผละเงินของท่าน 26 นายจึงตอบเขาว่า ๐เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้ว่าเราเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามีได้โปรย 27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบียดด้วย 28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบตะลันต์ 29 ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นจนมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา 30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขอบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ๐

การพิพากษาบรรดาชนชาติต่างๆ

31 เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสงสารคีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งหลาย เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ 32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายโดยแยกพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะแยกแกะออกจากแพะ 33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย 34 ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ๐ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก 35 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้ 36 เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา 37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า ๐พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร 38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร 39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร ๐ 40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า ๐เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเราในสิ่งแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย ๐ 41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ๐ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่งจงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น 42 เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มิได้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มิได้ให้เราดื่ม 43 เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็มิได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็มิได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านมิได้เยี่ยมเรา ๐ 44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์

ด้วยว่า พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร⁴⁵ เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า ข้าเรอบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา⁴⁶ และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

26

พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่วางแผนจะฆ่าพระเยซู (มก 14:1-2; ลก 22:1-2)

1 ต่อมา เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า 2 **ท่านทั้งหลายรู้ว่า อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้ถูกตรึงที่กางเขน** 3 ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชน ได้ประชุมกันที่ คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟาส 4 ปรึกษากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอา ไปฆ่าเสีย 5 แต่พวกเขาพูดว่า **ในวันเทศกาลเลี้ยงย่ำฟิ่งทำเลย** กลัวว่าประชาชนจะเกิดการจู่โจม

มารีย์ชาวบ้านเบธานีซีโลมพระเยซูต่อหน้าคนทั้งหลาย (มก 14:3-9; ยน 12:1-8)

6 ในคราวที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน 7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมา เฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์⁸ พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ **ไม่พอใจ** จึงว่า **เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า** 9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า **กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา** 11 ด้วยว่าคนยากจนมิอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอ **ไป** 12 **ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา** 13 **เรอบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย**

ยูดาสตกลงที่จะทรยศพระองค์ (มก 14:10-11; ลก 22:3-6)

14 ครั้งนั้นคนหนึ่งในพวกสาวกสิบสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ 15 **ถามว่า** **ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้อะไรข้าพเจ้า** ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เหรียญเงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ 16 ตั้งแต่เวลานั้นมายูดาสก็คอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์

การจัดเตรียมเบื้องต้นสำหรับเทศกาลปัสกา (มก 14:12-16; ลก 22:7-13)

17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า **พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน** 18 **พระองค์จึงตรัสว่า** **จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุงนั้น บอกเขาว่า** **พระอาจารย์ว่า เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะต้องปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา** 19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

อาหารมื้อแรกก่อนเทศกาลปัสกา (มก 14:17-21; ลก 22:14-23; ยน 13:2-30)

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน 21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา** 22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ** 23 พระองค์ตรัสตอบว่า **ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเรา** 24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น **แต่วิบัติแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง** 25 ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า **อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ** พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **ท่านพูดเองแล้วนี่**

การตั้งพิธีศีลระลึก (มก 14:22-25; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-25)

26 ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า **จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา** 27 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า **จงรับ ไปดื่มทุกคนเถิด** 28 ด้วยว่าเป็นโลหิตของเรา อันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก 29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะ **ไม่ดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง** คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มก 14:26-31; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ 31 ครั้งนั้น พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า **ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป** 32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน 33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า **แม้คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หามิได้เลย** 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง** 35 เปโตรทูลพระองค์ว่า **ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย** เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูในสวนเกทเสมนิใกล้วันสิ้นพระชนม์ (มก 14:32-42; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนิ แล้วตรัสกับสาวกว่า **จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น** 37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มโคกเสรำและหนักพระทัยยิ่งนัก 38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด**

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของพระเยซูในสวนเกทเสมนิ (มก 14:35-41; ลก 22:41-44; ยน 5:7)

39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนิน ไปอีกหนอยหนึ่ง ก็ขอพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า **โอพระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็น ได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้น ไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์** 40 พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขาอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า **เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักช่วงเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ** 41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าไปในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง 42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า **โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้**

งอยู่ภายนอกบริเวณคุกหานั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า **☐**เจ้าได้อยู่กับเยซูชาวกาลิลีด้วย **☐** 70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า **☐**ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง **☐** 71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นั่นว่า **☐**คนนี้ได้อยู่กับเยซูชานาซาเร็ธด้วย **☐** 72 เปโตรจึงปฏิเสธอีก ด้วยคำปฏิญาณว่า **☐**ข้าไม่รู้จักคนนั้น **☐** 73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆ นั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า **☐**เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าก็สอดตัวตัวเอง **☐** 74 แล้วเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า **☐**ข้าไม่รู้จักคนนั้น **☐** ในทันใดนั้น **☐** ก็กึกขึ้น **☐** 75 เปโตรจึงระลึกถึงคำของพระเยซูที่ตรัสแก่เขาว่า **☐**ก่อน **☐** กึกขึ้น **☐** ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง **☐** แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้อย่างขมขื่นยิ่งนัก

27

สภามอบพระเยซูไว้แก่ปีลาต

1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกบรูโรทิดใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย **2** เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทิอัสปีลาตเจ้าเมือง

การสำนึกผิดและความตายของยูดาส (กจ 1:16-19)

3 เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกบรูโรทิดใหญ่และพวกผู้ใหญ่ **4** กล่าวว่า **☐**ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์ **☐** คนเหล่านั้นจึงว่า **☐**การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง **☐** 5 ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย **6** พวกบรูโรทิดใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า **☐**เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นคำโลหิต **☐** 7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง **8** เหตุฉะนั้น ทุ่งนั้นจึงเรียกว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้ **9** ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า **☐**และพวกเขาก็รับเงินสามสิบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้ นั่น **☐** คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้ **10** **☐** แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า **☐**

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้าปีลาต

11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า **☐**ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ **☐** พระเยซูตรัสกับท่านว่า **☐**ก็ท่านว่าแล้วนี่ **☐** 12 แต่เมื่อพวกบรูโรทิดใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด **13** ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า **☐**ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ **☐** 14 แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

พวกยิวให้ปล่อยบารับบัสและตัดสินให้พระเยซูถูกประหารชีวิต

15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่ฆมนตามใจชอบ **16** คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบารับบัส **17** เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า **☐**เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต **☐** 18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา **19** ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า **☐**ท่านอย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันทุกข์ใจหลายประการกับความ

ฝันเกี่ยวกับท่านผู้นั้น 20 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ขยงหมู่มนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย 21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า ใดในสองคนนี่เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า ๐ เขาตอบว่า ๐บารับบัส 22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า ๐ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอะไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต ๐ เขาพากันร้องแก่ท่านว่า ๐ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด ๐ 23 เจ้าเมืองถามว่า ๐ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด ๐ แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า ๐ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด ๐ 24 เมื่อปีลาตเห็นว่า ไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่มน แล้วว่า ๐เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับฐะเอาเองเถิด ๐ 25 บรรดาหมู่มนเรียนว่า ๐ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด ๐ 26 ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โบยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบพระองค์ให้ถูกตรึงที่กางเขน

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและถูกสวมมงกุฎหนาม (มก 15:17-23)

27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้ 28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้ามาสวมพระองค์ 29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้อ้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า ๐กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ ๐ 30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นตีพระเศียรพระองค์ 31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาก็ถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 32 ขณะที่พวกเขาออกไปนั้น เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

การตรึงที่กางเขน (มก 15:24-32; ลก 23:27-43; ยน 19:16-27)

33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธา แปลว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ 34 เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย 35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า ๐เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน ๐ 36 แล้วพวกเขาก็นุ่งผ้าพระองค์อยู่ที่นั่น 37 และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า ๐ผู้นี้คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว ๐ 38 คราวนั้นมิโจรสลอนถูกตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สิ้นศีรษะของเขา 40 กล่าววว่า ๐เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด ๐ 41 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า ๐ ๐เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา ๐ 43 เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า ๐เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า ๐ ๐ 44 ถึงโรที่ถูกรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยามซ้ำต่อพระองค์เหมือนกัน

เกิดความมืดตั้งแต่เที่ยงจนถึงบ่ายสามโมง พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ (มก 15:33-41; ลก 23:44-49; ยน 19:30-37)

45 แล้วก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง 46 ครั้นประมาณบ่ายสาม โมง พระเยซู ทรงร้องเสียงดังว่า ๐เอลี เอลี ลามาสะบักธานี ๐ แปลว่า

□ พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย □ 47 บางคนในพวกที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า □ คนนี้เรียกเอลียาห์ □ 48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี๊ยะเสียบปลายไม้้อส่งให้พระองค์เสวย 49 แต่คนอื่นร้องว่า □ อย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่ □ 50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

มานกันสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดในพระวิหารขาดออกจากกัน (ฮบ 9:3-8; 10:19-20)

51 และดูเถิด มานในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน 52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็สว่างลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา 53 ภายหลังที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก 54 บัดนี้ เมื่อนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกัน ได้เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งบังเกิดขึ้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า □ แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า □ 55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล 56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชวามักดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี

โยเซฟชาวบ้านอาริมาเธียนำพระศพของพระเยซูไปฝัง (มก 15:42-47; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย 58 เขาได้เข้าไปหาปิลาตขอพระศพพระเยซู ปิลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้ 59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้ 60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กิ่งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป 61 ฝ่ายมารีย์ชวามักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์

พวกทหารยามเฝ้ารักษาอุโมงค์ฝังศพที่ประทับตราไว้

62 วันต่อมา คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปิลาต 63 เรียนว่า □ เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า □ สว่างไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่ □ 64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกลือกว่าสาวกของเราจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และคนหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก □ 65 ปิลาตจึงบอกเขาว่า □ พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้ □ 66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

28

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มก 16:1-4; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

1 ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชวามักดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่ง มาดูอุโมงค์ 2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก เพราะทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กิ่งกอนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น 3 โบน้าของทูตนั้นเหมือนแสลงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ 4 พวกยามที่เฝ้าอยู่กลัวทูตองค์นั้น

จนตัวสิ้น และเป็นเหมือนคนตาย ⁵ ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า โออย่ากลัวเลย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่กางเขน ⁶ พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นั่นไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แน่ มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น ⁷ แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราได้บอกท่านแล้ว ⁸ หญิงเหล่านั้นก็ไปจากโถงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก รุ่งนำความไปบอกพวกสาวกของพระองค์ ⁹ ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า **จงจำเรียมเถิด** หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และมีสการพระองค์ ¹⁰ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **โออย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น**

คำรายงานของพวกทหารยาม

¹¹ ขณะที่พวกผู้หญิงกำลังไปอยู่นั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมืองเล่าเหตุการณ์ทั้งปวงที่บังเกิดขึ้นนั้น ให้พวกบุโรหิตใหญ่ฟัง ¹² เมื่อพวกบุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร ¹³ สั่งว่า พวกเจ้าจงพูดว่า พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่ ¹⁴ ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ ¹⁵ พวกทหารจึงยอมรับเงิน และทำตามที่ถูกสอนมา และความนี้ก็เป็นเรื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้

พระบัญชาอันยิ่งใหญ่ของพระเยซูคริสต์

¹⁶ แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้ ¹⁷ และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ ¹⁸ พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า **ทุกธาณูปภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็จัด ในแผ่นดินโลกก็จัด ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว** ¹⁹ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²⁰ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ มาระโก

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ มาระโก ซึ่งเชื่อว่าเป็น โปลุสชายของน้องสาวบารนาบัส (คส 4:10) มาระโกได้เดินทาง ไปประกาศที่เยรูซาเล็มที่เมืองอันติโอกพร้อมกับอัครสาวกเปาโลกับบารนาบัส และได้ละทิ้งทั้งสองไว้ที่เมืองเปอร์กา ซึ่งเปาโลไม่เห็นด้วย เปาโลจึง ไม่ยอมให้มาระโกไปพร้อมกับท่านอีก (กจ 13:5, 13; 15:37-39) แต่ภายหลังกมาระโกได้หันมารับใช้พระเจ้าอีกและอยู่กับเปโตรในกรุงบาบิโลนในปีคคค 60 (1 ปด 5:13) หลังจากนั้นอีกประมาณ 4 หรือ 5 ปี มาระโกได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม (คส 4:10; พม 1:24) แต่เปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรม

หลายคนที่ไม่เชื่อในพระคัมภีร์พูดว่าหนังสือมาระโกได้ถูกเขียนขึ้นเป็นเล่มแรก ก่อนเล่มอื่นในสี่เล่มที่เรียกกันว่า □ข่าวประเสริฐของพระเยซู□ และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโกนี้ได้ถูกคัดลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เขาเรียกว่า □เล่ม Q□ (ซึ่งไม่มีใครเคยได้พบ □เล่ม Q□ นี้) ที่ได้มาจากคำบอกเล่าต่อกันมา คือจากเรื่องราวต่างๆที่อัครสาวกเปโตรเล่าให้มาระโกฟัง และเขาอ้างว่าหนังสือมัทธิวและหนังสือลูกาได้รับการลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก แต่ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดที่ไร้สาระ เพราะว่าหนังสือมาระโกนี้ และพระคัมภีร์ทั้งหมด □ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า□ (มธ 4:4) และ □ได้รับการดลใจจากพระเจ้า□ (2 ทธ 3:16) ทุกคนที่เขียนส่วนหนึ่งของพระคัมภีร์รวมทั้งมาระโกนั้น ได้เขียน □สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์□ (1 คร 2:9) เพราะว่าทุกข้อที่ได้เขียนไว้นั้นก็เขียนโดยได้รับการดลใจจากพระวิญญาณของพระเจ้า มาระโกเขียนถึงสิ่งที่ท่านเห็นด้วยตาของตนเอง ไม่ใช่สิ่งที่เปโตรได้เล่าให้ท่านฟัง คำที่นำสังเกตในหนังสือมาระโกก็คือ □ในทันใดนั้น□

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยมาระโกนั้นทำให้เราเห็นพระลักษณะของพระเยซูในสภาพของผู้รับใช้ของพระเยซู

การเทศนาสั่งสอนของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-11; ลก 3:1-16; ยน 1:6-8, 19-28)

1 ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้ 2 ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า □ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน 3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า □จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป□ 4 ยอห์นให้เขาได้รับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป 5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็ม ได้พากันออกไปหา ยอห์น สารภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่าน ในแม่น้ำจอร์แดน 6 ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอฐ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานผักแค้นและน้ำผึ้งป่า 7 ท่านประกาศว่า □ภายหลังกเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะนั่งอมตัวลงแกสยฉลองพระบาทให้พระองค์ 8 จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายได้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์□

พระเยซูทรงรับบัพติศมาจากยอห์น (มธ 3:13-17; ลก 3:21-22)

9 ต่อมาในคราวนั้น พระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์น ในแม่น้ำจอร์แดน 10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดจกเขาเสด็จลงมานบนพระองค์ 11 แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า □ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก□

พญามารทดลองพระเยซู (มธ 4:1-11; ลก 4:1-13)

12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร 13 และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพายุทศวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเริ่มเทศนาสั่งสอนในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-13; ลก 4:14)

14 ครั้นยอห์น ถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า 15 และตรัสว่า □เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด□

ทรงเรียกซีโมน อันดรูว์ ยากอบ และยอห์น (มธ 4:18-22; ลก 5:10-11; ยน 1:35-42)

16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมน และอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเล ด้วยว่า เขาเป็นชาวประมง 17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ท่านจงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา□ 18 เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที 19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังช้อนอวนอยู่ในเรือ 20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเศเบดีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงขับผีในเมืองคาเปอร์นาอุม (ลก 4:31-37)

21 พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอถึงวันสะบาโต พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน 22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หาเหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่ 23 มีชายคนหนึ่ง ในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา 24 ว่า □พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอญเราไว้ เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านแล้ว ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า□ 25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า □เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ□ 26 และเมื่อผีโสโครกทำให้นั้นนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา 27 คนหนึ่งประหลาดใจนักจึงถามกันว่า □การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน□ 28 ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแวงกาลิลี

พระเยซูทรงรักษาแม่ยายของซีโมนเปโตร (มธ 8:14-15; ลก 4:38-39)

29 พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมน และอันดรูว์ พร้อมกับยากอบและยอห์น 30 แม่ยายของซีโมนนอนป่วยจับไข้ อยู่ในทันใดนั้น เขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง 31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพุงขึ้น และทันใดนั้นไข้ก็นหาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอันมากเวลาเย็น (มธ 8:16-17; ลก 4:40-41)

32 เวลาเป็นวันนั้นคนวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์³³ และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกกันอยู่ที่ประตู³⁴ พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆ ให้นำหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

พระเยซูทรงอธิษฐานและออกไปประกาศ (ลก 4:42-44)

35 ครั้นเวลาเข้ามิดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปเลียว และทรงอธิษฐานที่นั่น³⁶ ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์³⁷ เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาก็ทูลพระองค์ว่า ๐คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์³⁸ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ๐ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั้นเอง³⁹ พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาคู่แคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

พระเยซูทรงรักษาคนเป็นโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; ลก 5:12-14)

40 และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลวิงวอนพระองค์ว่า ๐เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้⁴¹ พระเยซูทรงสงสาร เขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า ๐เราพอใจแล้ว เจ้าจงสะอาดเถิด⁴² พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้น โรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด⁴³ ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น⁴⁴ ตรัสแก่เขาว่า ๐เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย⁴⁵ แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปเลียว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

2

คนอัมพาตได้รับความรอดแล้วได้รับการรักษาหาย (มธ 9:1-8; ลก 5:18-26)

1 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอรนาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน² และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับจะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระวจนะนั้นให้เขาฟัง³ แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม⁴ เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา⁵ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า ๐ลูกเอ๋ย บาบของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว⁶ แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า⁷ ๐ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น⁸ และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ๐เหตุใดท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า⁹ ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า ๐بابของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว^{๑๐} หรือจะว่า ๐จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด^{๑๑} นั้น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน^{๑๒} แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้^{๑๓} (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า^{๑๔} ๐เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด^{๑๕} 12 ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่

เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า □เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย□

ทรงเรียกเลวี คนเก็บภาษี (มธ 9:9-13; ลก 5:27-32)

¹³ ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลเลกั ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา ¹⁴ เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า □**จงตามเรามาเถิด**□ เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป ¹⁵ ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก ¹⁶ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า □เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า□ ¹⁷ ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □**คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่**□ ¹⁸ มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า □เหตุไฉนพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ□ ¹⁹ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □**ท่านจะให้สหายนของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหาก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น** ²⁰ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายนไป ในวันนั้นสหายนจะถืออดอาหาร

คำอุปมาเกี่ยวกับผ้าและถุงหนัง (มธ 9:16-17; ลก 5:36-39)

²¹ ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื่อเก่าขาดกว้างออกไปอีก ²² และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่□

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; ลก 6:1-5)

²³ ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป ²⁴ ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า □ดูเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต□ ²⁵ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □**พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย** ²⁶ คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และข้ายังสั่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย□ ²⁷ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □**วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต** ²⁸ เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย□

3

ทรงรักษาชายมือลีบในวันสะบาโต (มธ 12:10-14; ลก 6:6-11)

¹ แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ ² คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ ³ พระองค์ตรัสแก่คนมือนาลีบว่า □**มายืนข้างหน้าเถิด**□ ⁴ พระองค์

จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า **□ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำกรดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะสังหารชีวิตดี□** ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่⁵ พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า **□จงเหยียดมือออกเถิด□** เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

ฝูงชนก็ติดตามไปและคนเป็นอันมากได้รับการรักษาให้หาย (มธ 12:15-16; ลก 6:17-19)

⁶ พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้⁷ ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเล และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย⁸ จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาได้ยินถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์⁹ พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์¹⁰ ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์¹¹ และพวกฟีโลเครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอิงว่า **□พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า□**¹² ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมันมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด

ทรงตั้งอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:1-4; ลก 6:12-16)

¹³ แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้เหล่านั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์¹⁴ พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ¹⁵ และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้¹⁶ และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร¹⁷ และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง¹⁸ อันดรูว์ ฟีลิป บาร์โธโลมิว มัทธีว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส อัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน¹⁹ และยูดาสอิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน²⁰ และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้²¹ เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า **□พระองค์ควักจริตแล้ว□**

ความผิดบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ (มธ 12:24-29; ลก 11:14-20)

²² พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า **□ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง□** และ **□ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อ่านนายผีนั้น□**²³ ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า **□ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้²⁴ ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁵ ถ้าครัวเรือนใดๆเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้²⁶ และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป²⁷ ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้²⁸ เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้²⁹ แต่ผู้ใดจะกล่าวคำ**

หมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ได้รับการอภัยโทษเลย แต่ผู้นั้นยอมได้รับโทษจากการพิพากษาเป็นนิตย์ ³⁰ ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า □พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง□

ผู้ที่เชื่อเป็นเหมือนมารดาและพี่น้องของพระเยซู (มธ 12:46-50; ลก 8:19-21)

³¹ เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ ³² และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า □ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์คอยอยู่ข้างนอก□ ³³ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา□ ³⁴ พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า □ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา ³⁵ ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา□

4

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่านพืช (มธ 13:1-23; ลก 8:4-15)

¹ แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฟุ้งชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลง ไปประทับ ในเรือที่ทะเล และฟุ้งชนอยู่บนฝั่งชายทะเล ² พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ³ □จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช ⁴ และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย ⁵ บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพื่นหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดิน ไม่ลึก ⁶ แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป ⁷ บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล ⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วงอกงามจำเจริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง□ ⁹ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ใครมีหู จงฟังเถิด□ ¹⁰ เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น ¹¹ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง ¹² เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขาจะไต่ยกโทษเสีย□

พระเยซูทรงอธิบายถึงคำอุปมานั้น (มธ 13:18-23; ลก 8:11-15)

¹³ พระองค์ตรัสกับเขาว่า □คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ ¹⁴ ผู้หว่านนั้นก็ผู้หว่านพระวจนะ ¹⁵ ซึ่งตรึงหนทางนั้น ได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขาหนีไปเสีย ¹⁶ และซึ่งตกที่ซึ่งมีพื่นหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ท่านเองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี ¹⁷ แต่ไม่มีรากในตัวเอง อยู่น้อยชั่วครู่ ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้นก็เลิกเสียในทันที่ทันใด ¹⁸ และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ ¹⁹ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆ ได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล ²⁰ ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง□

เทียนที่จุดแล้วต้องตั้งไว้ให้ส่องแสง (มธ 5:15-16; ลก 8:16; 11:33)

21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า □เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ได้ตั้ง ได้เตียงนอนหรือ และมีไขสำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ 22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มิดสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่งพราย 23 ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด□ 24 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว 25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา□

อาณาจักรที่เติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง

26 พระองค์ตรัสว่า □อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันที่ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นก็งอกจำเรียงขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ 28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเรียงขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่ามีถึงฤดูเกี่ยวแล้ว□

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; ลก 13:18-19)

30 และพระองค์ตรัสว่า □อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร 31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน 32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเรียงใหญ่โตกว่าฝักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้□ 33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก

พายุใหญ่ในทะเลกาลิลีสงบลง (มธ 8:23-27; ลก 8:22-25)

35 ในวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า □ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด□ 36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับพระองค์ด้วย 37 และพายุใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว 38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ□ 39 พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า □จงสงบเสียบซิ□ แล้วลมก็หยุดมีความสงบเสียบทั่วไป 40 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มี**ความเชื่อ**หรือ□ 41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า □ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนขึ้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน□

5

ทรงขับผีออกจากผู้ชายที่เมืองกาดารา (มธ 8:28-34; ลก 8:26-37)

1 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาดารา 2 พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ท่านใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์ 3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะสามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่ 4 เพราะว่าได้สามโซ่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้ 5 เขาคลั่งร้องอิงอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภูเขาทั้งกลางวันกลาง

คืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัว 6 ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์ 7 แล้วร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิบัติญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรมาณข้าพระองค์ 8 ที่พูดเช่นนี้ เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มັນว่า **ข้าอัยผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด** 9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า **เจ้าชื่ออะไร** มันตอบว่า **ข้าชื่อกอง** เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน 10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น 11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น 12 ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า **ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านั้นเถิด** 13 พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบใกล้ที่น้ำตาย 14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น 15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งหม่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัว 16 แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกร ให้เขาฟัง 17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา 18 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้น ได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป 19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า **จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว** 20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นเทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

หญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์และหายโรค ลูกสาวของ ไยรัสเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 9:18-26; ลก 8:41-56)

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล 22 ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อ ไยรัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์ 23 แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากกว่า **ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย** 24 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์ 25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือด ได้สิบสองปีมาแล้ว 26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น 27 ครั้นผู้หญิงนั้น ได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องพระองค์ 28 เพราะเธอคิดว่า **ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค** 29 ในทันใดนั้นเลือดที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว 30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า **ใครถูกต้องเสื้อของเรา** 31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า **พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า **ใครถูกต้องเรา**** 32 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น 33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น 34 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า **ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด** 35 เมื่อพระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจาก

บ้านนายธรรมศาลานอกว่า ปลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า? 36 ทั้งนี้ที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า **ปอช้า วิตกลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด** 37 พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ 38 ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวันนายร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก 39 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้ว จึงตรัสถามเขาว่า **ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วันวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่** 40 เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นและสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่ 41 พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า **ทาลิธา คูมิ** แปลว่า **เด็กหญิงเอ๋ย เราย่างแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด** 42 ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง 43 พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

6

พระเยซูทรงกลับไปเยี่ยมเมืองนาซาเร็ธ (มธ 13:54-58; ลก 4:16-30)

1 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังบ้านเมืองของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป 2 พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า **คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา** 3 คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมน เป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวทั้งหลายของเขาก็อยู่ที่นั่นกับเรามาใช่หรือ? เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์ 4 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า **ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในบ้านเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน** 5 พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค 6 พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ

ทรงใช้อัครสาวกทั้งสิบสองคนออกไปเทศนาสั่งสอน (มธ 10:1-42; ลก 9:1-6)

7 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ 8 และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหาร หรือย่ำ หรือหาสตาบใส่ใส่ไป 9 แต่ให้สวมรองเท้า และไม่ให้สวมเสื้อสองตัว 10 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า **ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น** 11 และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้เท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น 12 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่ 13 เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมนต์ขโมยคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค

เฮโรดทรงสั่งให้ตัดศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 14:1-12; ลก 9:7-9)

14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงได้ยินเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า **ปอช้า** ผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึง

ทำการมหัศจรรย์ได้¹⁵ แต่คนอื่นว่า □เป็นเอลียาห์□ และคนอื่นๆว่า □เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์□¹⁶ ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงได้ยินแล้วจึงตรัสว่า □คือยอห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่าน ได้เป็นขึ้นมาจากความตาย□¹⁷ ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่าวโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน¹⁸ เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า □ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน□¹⁹ นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้²⁰ เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดียิ่งฟังท่าน²¹ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญทั้งปวงในแคว้นกาลิลี²² เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า □เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ□²³ และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า □เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา□²⁴ หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า □ฉันจะขอสิ่งใดดี□ มารดาจึงตอบว่า □จงขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด□²⁵ ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า □หม่อมฉันขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ□²⁶ กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้²⁷ ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะยอห์นมาเพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะยอห์น ในคุก²⁸ เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน²⁹ เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์

อัศรสวากกลับมาพักผ่อน (ลก 9:10)

³⁰ ฝ่ายอัศรสวากพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน³¹ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหนื่อยหนึ่ง□ เพราะว่ามิคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; ลก 9:10-17; ยน 6:5-13)

³² พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ล่าพัง³³ คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์³⁴ ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ³⁵ เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า □ที่นี้กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว³⁶ ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย□³⁷ แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า □พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด□ เขาทูลพระองค์ว่า □จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขารับประทานหรือ□³⁸ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ□ เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า □มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว□³⁹ พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงไว้ให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ⁴⁰ ประชาชนก็ได้นั่งรวมกัน

เป็นหมู่ๆ หมูละลายยคนบ้าง ทำสิบบ้าง ⁴¹ เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย ⁴² เขาได้กินอิ่มทุกคน ⁴³ ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม ⁴⁴ และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน

พระเยซูทรงดำเนินบนทะเล (มธ 14:22-32; ยน 6:15-21)

⁴⁵ และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดา ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน ⁴⁶ เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น ⁴⁷ เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว ⁴⁸ แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินตั้งจะเลยเขาไป ⁴⁹ เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องฮึงไป ⁵⁰ เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย** ⁵¹ พระองค์จึงเสด็จขึ้น ไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ ⁵² ด้วยว่าเกรอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง

พระเยซูทรงรักษาประชาชนที่แคว้นเยนเนซาเรท (มธ 14:34-36)

⁵³ ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท ⁵⁴ เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที ⁵⁵ และเขาวิ่งไปทั่วตลอดแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขา ได้ยินข่าวว่าพระองค์อยู่ที่นี่ ⁵⁶ แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ละต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

7

ทรงตำหนิธรรมเนียมของพวกฟาริสี (มธ 15:1-20)

¹ ครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์ ² เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด ³ เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย ⁴ และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหารและธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ คือล้างถ้วย เขยือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ ⁵ พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า **ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ดำเนินชีวิตตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน** ⁶ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **โออิสาห์! ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า **โอประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา**** ⁷ **เจ้านมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวางอ้างว่า **เป็นพระดำรัสสอน**** ⁸ **เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับ ไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วยเขยือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่** ⁹ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือ**

ตามประเพณีของพวกเขา 10 เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า □จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน□ และ □ผู้ใดฝ่าฝืนบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย□ 11 แต่พวกเขา กลับสอนว่า □ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า □สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโอรส□ □ แปลว่าเป็นของถวายแล้ว 12 เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำอะไรต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน 13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวาจาของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปด้วยประเพณีของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่□ 14 แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามา ก็ตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด 15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์ จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 16 ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด□ 17 ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพันประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น 18 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์ จะกระทำให้นมนุษย์เป็นมลทินไม่ได้ 19 เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าไปในใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลำไส้ไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน□ 20 พระองค์ตรัสว่า □สิ่งที่ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน 21 เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวงประเวณี การผัดผัดเมียม การฆาตกรรม 22 การลักขโมย การโลภ ความขี้ การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาริษยา การหมิ่นประมาท ความเยอหยิ่ง ความโหด 23 สารพัดการชั่วนั้นเกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน□

ทรงรักษาลูกสาวของหญิงชาติซีเรียฟีนิเซียที่ถูกผีสิง (มธ 15:21-28)

24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่น ไปยังเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้ 25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากราบลงที่พระบาทของพระองค์ 26 ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ชาติซีเรียฟีนิเซีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน 27 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า □ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร□ 28 แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า □จริงด้วยพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก□ 29 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า □เพราะเหตุถ้อยคำนี้จึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว□ 30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว

ทรงรักษาชายที่หูหนวกและเป็นใบ้ (มธ 15:29-31)

31 ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลกาลิลี 32 เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น 33 พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ย่อนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงปั้นน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มและลูบคนนั้น 34 แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า □เอฟฟารา□ แปลว่า □จงเปิดออก□ 35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขุดลึ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด 36 พระองค์ทรงห้ามปรามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ก็ยังทรงห้ามปรามพวกเขา เขาก็ยังเล่าลือไปมาก 37 พวกเขา ก็

ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า □พระองค์ทรงกระทำส่วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้□

8

ทรงเลี้ยงอาหารคนสี่พัน (มธ 15:32-39)

1 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มียาอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า ²□เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มียาอาหารจะกิน ³ ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล□ ⁴ เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า □ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอ้อมได้ที่ไหน□ ⁵ พระองค์ตรัสถามเขาว่า □พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน□ เขาทูลว่า □มีเจ็ดก้อน□ ⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน ⁷ และเขามีปลาเล็ก ๆ อยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วส่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย ⁸ คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเสวยอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง ⁹ คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป

พวกฟาริสีทูลขอหมายสำคัญ ทรงอธิบายคำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อขม (มธ 16:1-12)

10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา ¹¹ พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์ ¹² พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า □คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้□ ¹³ แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก ¹⁴ ฝ่ายเหล่าสาวกลืมหิวและเหนื่อยไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก้อนเดียวเท่านั้น ¹⁵ พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า □จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี□ ¹⁶ เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า □เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง□ ¹⁷ เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า □เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ ¹⁸ มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ ¹⁹ เมื่อเราหักขนมปังห้าก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนั้นไว้กี่กระบุง□ เขาทูลตอบพระองค์ว่า □ได้สิบสองกระบุง□ ²⁰ □เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือไว้กี่กระบุง□ เขาทูลตอบว่า □ได้เจ็ดกระบุง□ ²¹ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ□

พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดใกล้เมืองเบธไซดา

22 พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น ²³ พระองค์ได้ทรงจู่มือคนตาบอดออกไปนอกเมือง เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่ ²⁴ คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า □ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา□ ²⁵ พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน ²⁶ พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า □อย่าเข้าไปในเมือง หรือเล่าให้ใครในเมืองนั้นฟังเลย□

การยอมรับของเปโตร (มธ 16:13-16; ลก 9:18-20)

27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังเมืองต่างๆในแคว้นซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **□คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด□**

28 เขาทูลตอบว่า **□เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง**ในพวกศาสดาพยากรณ์□ 29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **□ฝ่ายพวกท่านแล้วว่าเป็นผู้ใด□** เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า **□พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์□** 30 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์ 31 พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาใหญ่ พวกเขาโรยหินใหญ่ และพวกเขาจะจารจะปฏิบัติต่อพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ 32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์ 33 พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเปโตรว่า **□อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์□**

ยอมแบกกางเขนหรือมีความละเอียดในการติดตามพระเยซู (มธ 16:24-27; ลก 9:23-26)

34 และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า **□ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาเขาตัวเอง และรับกางเขนของตนแบก และตามเรามา** 35 **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิต เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด** 36 **เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร** 37 **เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา** 38 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเรา และถ้อยคำของเรา ในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธ์□

9

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; ลก 9:28-36)

1 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า **□เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้สึความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช**

□ 2 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา 3 และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้ 4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกเขาเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู 5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า **□พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกเขาทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์** หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง□ 6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวกัน 7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า **□ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด□** 8 ทั้งในคืนนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา 9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกำชับเหล่าสาวกไม่ให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้น ไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้น

มาจากความตาย¹⁰ เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร¹¹ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า **☐**เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน[☐]¹² พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **☐เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เข็มนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นและทิ้งพระองค์เสีย¹³ แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใครจะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน☐**

อัศจรรย์สาวกแก่คนทีขาดฤทธิ์อำนาจ (มธ 17:14-21; ลก 9:37-42)

14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังซักไซ้ไล่เลียงเขาอยู่¹⁵ ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์¹⁶ พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า **☐ท่านซักไซ้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด☐**¹⁷ มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนทูลตอบว่า **☐อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พบบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีไข้เข้าสิง¹⁸ ผิดพาเขาไปที่ไหนๆก็ทำให้ล้มซัดดินไป มีอาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้☐**¹⁹ พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า **☐โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด☐**²⁰ เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาซัดล้มลงกลิ้งเกลือกที่ดิน มีน้ำลายฟูมปาก²¹ พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า **☐เป็นอย่างไรมานานสักเท่าไร☐** บิดาทูลตอบว่า **☐ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆมา²² และผีก็ทำให้เด็กตกไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด☐**²³ พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า **☐ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทูลกลับ☐**²⁴ ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า **☐ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อ นั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด☐**²⁵ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสสำหรับผีใส่โครกนั้นว่า **☐ย้ายผีไปไหนหนว เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย☐**²⁶ ผีนั้นจึงร้องอ้ออึงทำให้เด็กนั้นซัดดินเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า **☐เขาตายแล้ว☐**²⁷ แต่พระเยซูทรงจับมือพวงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ฟื้นขึ้น²⁸ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า **☐เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้☐**²⁹ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **☐ผีอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร☐**

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ (มธ 17:22-23; ลก 9:43-45)

30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้³¹ ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า **☐บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่☐**³² แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ

สาวกคนไหนจะเป็นใหญ่กว่า (มธ 18:1-6; ลก 9:46-48)

33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอรนาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า **□**เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด **□** 34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน 35 พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า **□**ถ้าผู้ใดใครจะ**ได้**เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง **□** 36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กคนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า 37 **□**ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มีใช้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา **□**

ทรงว่ากล่าวสาวกที่ขอบวิพากษ์วิจารณ์ (ลก 9:49-50)

38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า **□**พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมีได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเพราะเขามีได้ตามพวกเรามา **□** 39 พระเยซูจึงตรัสว่า **□**อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเด็นหนึ่งอาจกลับพุดประณามเรา 40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้อเรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว 41 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้

ทรงเตือนถึงนรก

42 แต่ผู้ใดจะ**ทำ**ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโมก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลลึกดีกว่า 43 และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 44 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 45 ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ 46 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 47 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก 48 ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย 49 ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ 50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน **□**

10

คำบัญชาของพระเยซูเกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:1-9; ลก 16:18; 1 คร 7:10-15)

1 ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนพักข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น 2 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า **□**ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชาบัญญัติหรือไม่ **□** 3 พระองค์ตรัสถามเขาว่า **□**โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร **□** 4 เขาทูลตอบว่า **□**โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้ **□** 5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **□**โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง 6 แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก **□**พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชาย

และหญิง 7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา 8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน 9 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน 9 เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย 10 เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น 11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า 12 ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดพระเวณีต่อเธอ 12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดพระเวณี 13

จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามา (มธ 19:13-15; ลก 18:15-17)

13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น 14 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า 15 จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้ 16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; ลก 18:18-20)

17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า 18 ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดรเป็นมรดก 18 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า 19 ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐวัน แต่พระเจ้าองค์เดียว 19 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 20 อย่าล่วงพระเวณีห้ามเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน 20 คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า 21 อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา 21 พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า 22 ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา 22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

คำทรงเตือน อย่าไว้วางใจในทรัพย์สมบัติ

23 พระเยซู จึง ทอด พระ เนตร รอบๆ แล้ว ตรัส แก่ เหล่า สาวก ของ พระองค์ ว่า 24 คน มั่งมี จะ เข้า ใน อาณาจักร ของ พระเจ้า ก็ ยาก นักหนา 24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า 25 อลูเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา 25 ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า 26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า 27 ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้ 27 พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า 28 ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง 28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า 29 คุณเกิด ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา 29 พระเยซูตรัสตอบว่า 30 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน

ทั้งจะถูกการชมเชยด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ³¹ แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น□

ทรงพยากรณ์ถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนชีพของพระเยซู (มธ 20:17-19; ลก 18:31-33)

³² เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาดำมมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น ³³ ว่า □**ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ** ³⁴ คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะเหยียดท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่□

คำขอร้องของยากอบกับยอห์น (มธ 20:20-28)

³⁵ ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า □**พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองขอร้องจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์**□ ³⁶ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า □**ท่านทั้งสองขอร้องจะให้เราทำอะไรให้ท่าน**□ ³⁷ เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า □**เมื่อพระองค์จะทรงส่งาราศินั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เมืองชายพระหัตถ์คนหนึ่ง**□ ³⁸ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □**ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ฝ่ายซึ่งเราจะดื่มท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ**□ ³⁹ เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า □**ได้ พระเจ้าข้า**□ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □**ฝ่ายซึ่งเราดื่มท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง** ⁴⁰ แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พหุกิจงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ที่จะให้แก่ผู้อื่น□ ⁴¹ เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น ⁴² พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า □**ท่านทั้งหลายรู้อยู่ว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่อันหนึ่งก็ใช้อำนาจบังคับ** ⁴³ แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะไ้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ⁴⁴ และถ้าผู้ใดใครจะไ้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง ⁴⁵ เพราะบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก□

คนตาบอดชื่อบาร์ทิเมอัสได้รับการรักษาให้หาย (มธ 20:29-34; ลก 18:35-43)

⁴⁶ ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบาร์ทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง ⁴⁷ เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า □**ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด**□ ⁴⁸ มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า □**บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด**□ ⁴⁹ พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า □**จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า**□ ⁵⁰ คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู ⁵¹ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า □**เจ้าขอร้องจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า**□ คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า □**พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตา**

ข้าพระองค์เห็นได้๑ 52 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว๑** ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

11

การเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย (ศคย 9:9; มธ 21:1-9; ลก 19:29-38; ยน 12:12-19)

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธพายี และหมู่บ้านเบธานี เชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน 2 สั่งเขาว่า **จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ซึ่งไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด** 3 ถ้าผู้ใดถามท่านว่า **ท่านทำอย่างไรทำไม** จงบอกว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงคฺลูกลา**นี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่๑ 4 สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน 5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า **ท่านทำอะไรทำไม** 6 สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป 7 สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลา 8 มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตีกิ่งไม้จากต้นไม้มารปลงตามทางนั้น 9 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โห่ร้องว่า **โฮซันนา** ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ 10 ความสุขสวัสดิ์มงคลจงมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สูงที่สุด๑ 11 พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานี กับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล (มธ 21:19-21)

12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว 13 พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมิไย จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ 14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า **ตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย๑** เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

พระเยซูทรงชำระล้างพระวิหาร (มธ 21:12-16; ลก 19:45-47)

15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย 16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร 17 พระองค์ตรัสสอนเขาว่า **มิมีพระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า ๑** **นิเวศของเราประชาชนชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน๑** แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น **๑** **ถ้ำของพวกโจร๑๑** 18 เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ได้ยินอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ 19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง 20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเขียวแห้งไปจนถึงราก 21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า **๑** **พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันนั้นก็เขียวแห้งไปแล้ว๑**

จงเชื่อในพระเจ้า (ยก 5:15)

22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า **□**จงเชื่อในพระเจ้าเถิด 23 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า **□**จงลอยไปลงทะเล **□** และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นอย่างนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง 24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น 25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้อื่นผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย 26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน **□**

เกิดปัญหาเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; ลก 20:1-8)

27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์ 28 ทูลพระองค์ว่า **□**ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้ **□** 29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **□**เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด 30 คือบัดพิศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ **□** จงตอบเราเถิด **□** 31 เขาจึงปรึกษากันว่า **□**ถ้าเราจะว่า **□**มาจากสวรรค์ **□** ท่านจะถามเราว่า **□**เหตุใดจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า **□** 32 แต่ถ้าเราจะว่า **□**มาจากมนุษย์ **□** เขากลับประชานเพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ 33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า **□**พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ **□** พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□**เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด **□**

12

คำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการพิชผล (อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; ลก 20:9-19)

1 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า **□**ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้พวกชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกล 2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน 3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเชยตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า 4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศิระแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับยศ 5 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เชยตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง 6 เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้ายพูดว่า **□**พวกเขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา **□** 7 แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า **□**คนนี้เป็นและเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา **□** 8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้ในนอกสวนองุ่น 9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนองุ่นจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า 10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า **□**ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมอบแล้ว 11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา **□** **□** 12 ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลับประชาน ด้วยเขารู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์

คำถามเกี่ยวกับการสงฆ์ (มธ 22:15-22; ลก 20:19-26)

13 เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับผิดในพระดำรัสของพระองค์¹⁴ ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีใจเอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะสงฆ์ให้แก่ซิงขาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่¹⁵ เราจะสงฆ์หรือไม่สงฆ์□ แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู□¹⁶ เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า □รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร□ เขาทูลตอบพระองค์ว่า □ของซิงขาร์□¹⁷ พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า □ของของซิงขาร์ จงถวายแก่ซิงขาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแต่พระเจ้า□ ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์

พระเยซูตรัสตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (มธ 22:23-33; ลก 20:27-38)

18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้ที่กล่าวว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น ไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า¹⁹ □อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า □ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาชังอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สะไภ้คนนั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้□²⁰ ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย พี่หัวที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และพี่น้องที่สามก็ทำเช่นนั้น²¹ พี่หัวที่สี่จึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และพี่น้องที่สามก็ทำเช่นนั้น²² พี่หัวที่เจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและ ไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย²³ เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว□²⁴ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า □พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า²⁵ ด้วยว่าเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยาอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์²⁶ และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า □เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ□²⁷ พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว□

พระบัญญัติข้อใหญ่ที่สุด (มธ 22:34-40; ลก 10:25-37)

28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึง ได้ยินเขาไล่เลียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า □พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง□²⁹ พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า □พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า □โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว³⁰ และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน□ นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่³¹ และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เหมือนกันคือ □จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี□³² ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า □ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกจริงว่าพระเจ้านั้นแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่น ไม่มีเลย³³ และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสวดบูชา

ทั้งสิ้น□ 34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า □ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า□ ตั้งแต่นั้น ไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก

พระเยซูทรงคัดค้านพวกฟาริสี (มธ 22:41-46; ลก 20:41-44)

35 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร ได้ตรัสถามว่า □ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร 36 ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้อัครทูตของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน□ 37 ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้□ ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี 38 พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า □จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคำนับกลางตลาด 39 ขอบนึ่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง 40 เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และแสวงวิธีขูดเอาไขมันของเด็กๆ คนเหล่านี้จะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น□

หญิงม่ายที่ถวายเป็นของแด่สองแผ่น (ลก 21:1-4)

41 พระเยซู ได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในที่นั้น 42 มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้ 43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนนี้ ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้ 44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด□

13

การสนทนากับบฏเซมาสะกอกเทศ (มธ 24-25; ลก 21)

1 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง□ 2 พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า □ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี้ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หาไม่ได้□ 3 เมื่อพระองค์ประทับบนบฏเซมาสะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยกอบ ยอห์น และอันดรูว์มารายทูลถามพระองค์สืบตัวว่า 4 □ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่าจะเกิดเหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จะสำเร็จ□

เส้นทางแห่งชีวิตของยุคนี้

5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า □ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง 6 ด้วยว่า จะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า □เราเป็นพระคริสต์□ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป 7 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง 8 เพราะประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสุวรรณาจักร ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก 9 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และ

จะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา 10 ชาวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน 11 แต่จำเมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้ นั่นอย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตริตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 แม้ว่าพี่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พี่ก็จะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงความตาย 13 ท่านจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชังเพราะเห็นแก่นามของเรา แต่ผู้ที่ทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

ความทุกข์เวทนาใหญ่ยิ่ง (มธ 24:15)

14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง□ (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) □เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนี ไปยังภูเขาทั้งหลาย 15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บข้าวของใดๆออกจากบ้านของตน 16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน 17 แต่ในวันเหล่านั้น วิบัติจะเกิดขึ้นแก่หญิงที่มีครรภ์ หรือหญิงที่มีลูกอ่อนกินนมอยู่ 18 ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว 19 ด้วยว่าในครานั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงเวลานี้ และจะไม่มีต่อไปอีกเลย 20 ถ้อยคำพระเจ้าเป็นเจ้ามิได้ทรงให้ในวันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า 21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า □ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น□ หรือ □ดูเถิด อยู่ที่โน่น□ อย่าได้เชื่อเลย 22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จเกิดขึ้นหลายคน ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้ 23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว

องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมาพร้อมด้วยสงสารคี (มธ 24:27-31)

24 ภายหลังเมื่อคราวลำภานั้นพ้นไปแล้ว □ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในห้องฟ้าจะสะเทือนสะท้านไป□ 26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น □บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ□ ทรงฤทธิ์านุภาพและสงสารคีเป็นอันมาก 27 เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; ลก 21:29-31)

28 บัดนี้ จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อกิ่งก้านยังอ่อนและแตกใบแล้ว ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว 29 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทั้งปวงนี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าเหตุการณ์นั้นมาใกล้จะถึงประเดี๋ยวแล้ว 30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้บังเกิดขึ้น

จงเฝ้าคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อยู่ตลอดเวลา

31 ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย 32 แต่วันนั้นโมงนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่มี รู้แต่พระบิดาองค์เดียว 33 จง

เผ่าละวังและอริษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร ³⁴ ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งซึ่งออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไร และได้ส่งนายประตูดูเฝ้าบ้านอยู่ ³⁵ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเผ่าละวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า ³⁶ กลัวว่าจะมาจับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่ ³⁷ ซึ่งเรารอคอยพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเผ่าละวังอยู่เถิด

14

พวกบุโรหิตใหญ่วางอุบายที่จะฆ่าพระเยซู (มธ 26:2-5; ลก 22:1-2)

¹ ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย ² แต่พวกเขาพูดกันว่า □ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดุ่นวาย □

มารีย์แห่งหมู่บ้านเบธานีชโลมพระเยซู (มธ 26:6-13; ยน 12:1-8)

³ ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมนาระดาที่มีราคาามากมาเผ่าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็น้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ ⁴ แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า □เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า ⁵ เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาริอัน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ □ เขาจึงบ่นว่าหญิงนั้น ⁶ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า □อย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา ⁷ ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป ⁸ ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำให้เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาชโลมกายของเรา ก่อนเพื่อการศพของเรา ⁹ เรารอคอยความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆทั่วโลกซึ่งชาวประเสริฐนี้จะประกาศไป การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น □

ยูดาสตกหลงทรยศพระเยซู (มธ 26:14-16; ลก 22:3-6)

¹⁰ ฝ่ายยูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่ง ในพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกบุโรหิตใหญ่เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา ¹¹ ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาส แล้วยูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา

เหล่าสาวกตระเตรียมการสำหรับเทศกาลปัสกา (มธ 26:17-19; ลก 22:7-13)

¹² เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน □ ¹³ พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า □จงเข้าไปในกรุงนั้น แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป ¹⁴ เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า □ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน □ ¹⁵ เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด □ ¹⁶ สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดาร์สที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-24; ลก 22:14, 21-23; ยน 13:18-19)

17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน 18 เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า **□เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ□** 19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า **□คือข้าพระองค์หรือ□** และอีกคนหนึ่งถามว่า **□คือข้าพระองค์หรือ□** 20 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า **□เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี่คือเป็นคนจิมในจานเดียวกันกับเรา** 21 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่ชีวิตแก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะเป็นการดีต่อคนนั้นเอง□

การเริ่มต้นแห่งพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; ลก 22:17-20; 1 คร 11:23-26)

22 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า **□จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา□** 23 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน 24 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **□นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก** 25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นนี้ออ ไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า□

เปโตรจะปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:31-35; ลก 22:31-34; ยน 13:36-38)

26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์ก็กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ 27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า **□ท่านทั้งหลายจะสะดุ้งใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า □เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป□** 28 แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน□ 29 เปโตรทูลพระองค์ว่า **□แม้คนทั้งปวงจะสะดุ้งใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุ้งใจ□** 30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **□เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง□** 31 แต่เปโตรทูลแข็งแรงทีเดียวว่า **□ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย□** เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

พระเยซูทรงปวดร้าวทรมาณในสวนเกทเสมนี (มธ 26:36-46; ลก 22:39-46; ยน 18:1)

32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า **□จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะเมื่อเราอธิษฐาน□** 33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิดกขี้และหนักพระทัยนัก 34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า **□ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด□** 35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนิน ไปอีกหน้อยหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจากพระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า **□อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำให้สิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาตัวนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์□** 37 พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า **□ซีโมนแอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักชั่วเวลาหนึ่งไม่ได้หรือ** 38 **ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง□** 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน 40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขามิ

ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด ⁴¹ เมื่อเสด็จกลับมารั้งที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **□เดี๋ยวนี้ ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศให้ตกอยู่ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว** ⁴² **ลุกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเรามาใกล้แล้ว □**

ยูดาสทรยศพระเยซูให้เขาจับตัวไป (มธ 26:47-56; ลก 22:47-53; ยน 18:3-11)

⁴³ พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่ง ในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกบุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ ⁴⁴ ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้น ได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า **□เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขา ไปให้มันคง□** ⁴⁵ และทันทีที่ยูดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า **□พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า□** แล้วจับพระองค์ ⁴⁶ คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป

ดาบของเปโตร เหล่าสาวกละทิ้งพระเยซู (มธ 26:51-56)

⁴⁷ คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาบุโรหิต ถูกหูของเขาขาด ⁴⁸ พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า **□ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือ จึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา** ⁴⁹ **เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์□** ⁵⁰ แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป ⁵¹ มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าปานฝันหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือย เปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้ ⁵² แต่เขาได้สลัดผ้าปานฝันนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป

พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมหาบุโรหิตและสภา (มธ 25:57-68; ยน 18:12-14, 19-24)

⁵³ เขาพาพระเยซูไปหามหาบุโรหิต และมีบรรดาพวกบุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น ⁵⁴ ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาบุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้ ⁵⁵ พวกบุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานมาเบิกปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ ⁵⁶ ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน ⁵⁷ มีบางคนยืนขึ้นยื่นเบิกความเท็จปรักปรำพระองค์ว่า ⁵⁸ **□ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า □เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย□ □** ⁵⁹ แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยิ่งแตกต่างกันไม่คู่ต้องกัน ⁶⁰ มหาบุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า **□ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร□** ⁶¹ แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาบุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า **□ท่านเป็นพระคริสตบุตรของบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ□** ⁶² พระเยซูทรงตอบว่า **□เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์□** ⁶³ ท่านมหาบุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า **□เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า** ⁶⁴ ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร□ คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย ⁶⁵ บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปัดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า **□พยากรณ์ใช้□** และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; ลก 22:56-62; ยน 18:16-18, 25-27)

66 และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คุกหาค้างกลางนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมาหา บัโรทิดเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเขม่นดู แล้วพูดว่า □เจ้าได้อยู่กับเยซูชวานาชา เรือด้วย□ 68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า □ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ□ เปโตรจึงออกไปที่ ระเบียงบ้าน แล้วไปกักขัง 69 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืน อยู่ที่นั่นว่า □คนนี้แหละ เป็นพวกเขา□ 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลาย ที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า □เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย□ 71 แต่เปโตรเริ่มสยดและสาบานว่า □คนที่เจ้า ว่านั้นข้าไม่รู้จัก□ 72 แล้วไปกักขังเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขา ว่า □ก่อนไปกักขังสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง□ เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

15

พระเยซูทรงถูกนำ ไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-2, 11-15; ลก 23:1-7, 13-18; ยน 18:28-40; 19:1-16)

1 พอรุ่งเช้า พวกบัโรทิดใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภา ได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอมไว้แก่ปีลาต 2 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า □ท่าน เป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ□ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า □ท่านว่าแล้วนี้□ 3 ฝ่ายพวกบัโรทิด ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด 4 ปี ลาดจึงถามพระองค์อีกว่า □ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลาย ประการทีเดียว□ 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ 6 ในเทศกาล เลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ

ปล่อยตัวบารับบัส ตรึงพระเยซูบนกางเขน (มธ 27:16-26; ลก 23:16-25; ยน 18:40)

7 มีคนหนึ่งชื่อบารับบัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้กระทำการฆาตกรรมในการ กบฏนั้น 8 ประชาชนจึง ได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขานั้น 9 ปี ลาดได้ถามเขากว่า □ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ□ 10 เพราะ ท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกบัโรทิดใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิงฉา 11 แต่พวกบัโรทิดใหญ่ ยยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบารับบัสแทนพระเยซู 12 ฝ่ายปีลาตจึงถามเขากว่า □ท่าน ทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว□ 13 เขาทั้ง หลายร้องตะโกนอีกว่า □ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด□ 14 ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า □ตรึง ทำไม เขาได้ทำผิดประการใด□ แต่ประชาชนยิ่งร้องว่า □ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด□ 15 ปีลา ตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็ มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน 16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักค ่อที่เรียกว่าศาลปริโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

พระเยซูถูกสวมมงกุฎหนาม (มธ 27:27-31)

17 เขาเอาเสื่อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรพระองค์ 18 แล้วเริ่มคำนิบพระองค์พูดว่า □กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ□ 19 แล้วเขาได้ เอาไม้ไผ่ตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ 20 เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื่อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน 21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดา ของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบก

กางเขนของพระองค์ไป ²² เขาพาพระองค์มาถึงสถานที่แห่งหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า สถานที่ทะเลสาบ ²³ แล้วเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

การตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-56; ลก 23:33-49; ยน 19:17-37)

²⁴ ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาลงพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร ²⁵ เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้ นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง ²⁶ มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า กษัตริย์ของพวกยิว ²⁷ เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง ²⁸ คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ²⁹ ฝ่ายคนที่ทั้งหลายที่เดินผ่านไปมา นั้น ก็ตำว่าพระองค์ สิ้นศีรษะของเขากล่าวว่า โอเฮีย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ ³⁰ จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด ³¹ พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า โอเขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ³² ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ ³³ และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบขำต่อพระองค์ ³⁴ ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง ³⁵ พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า โอเอโลฮี เอโลฮี ลามาสะบักธา ³⁶ แปลว่า โอพระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ³⁷ มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า โออย่าเพิ่ง ให้เราคอยดูว่า เอลิยาจะมาปลดเขาลงหรือไม่ ³⁸ ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป ³⁹ ขณะนั้นมานในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง ⁴⁰ ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไปแล้ว จึงพูดว่า โอแท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ⁴¹ มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม ⁴² (ผู้หญิงเหล่านั้น ได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อยู่ที่นั่น

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-61; ลก 23:50-56; ยน 19:38-42)

⁴³ ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต ⁴⁴ โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมมาซิกสภาและเป็นทีนัับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปิลาตขอพระศพพระเยซู ⁴⁵ ปิลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ ⁴⁶ เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ ⁴⁷ ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าปานเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาจากกางเขนแล้วพันผ้าปานพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพ ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้ ⁴⁸ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

16

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูและเหตุการณ์ที่ติดตามมา (มธ 28:1-15; ลก 24:1-49; ยน 20:1-23)

1 ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ซื่อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์² เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์³ และเขาพูดกันว่า □ใครจะช่วยลึ้กก่อนหินออกจากปากอุโมงค์□⁴ เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก⁵ ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้าขาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง⁶ ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า □อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชื่อนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เกิด⁷ แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตร เกิดว่า พระองค์เสด็จ ไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว□⁸ หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามิได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว⁹ ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี¹⁰ มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องให้เป็นทุกข้ออยู่¹¹ เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ¹² ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก¹³ ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามิได้เชื่อ¹⁴ ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอาหาร และทรงติเตียนเขาเพราะเขา ไม่เชื่อและใจดื้อดึง ด้วยเหตุที่เขามิได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว¹⁵ ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า □ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน¹⁶ ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องถูกลงพระอาชญา¹⁷ มีคนเชื่อที่ไหน หมายสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาใหม่หลายภาษา¹⁸ เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาคัดมียาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค□

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู (ลก 24:50-53; กจ 1:6-11)

19 ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า²⁰ พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสุนนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ลูกา

ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้คือ ลูกา ซึ่งเป็น แพทย์ที่รัก (คส 4:14) ท่านเป็นชาวยิวและได้เดินทางกับเปาโลบ่อยๆ ในการเที่ยวประกาศ และได้อยู่กับเปาโลเมื่อท่านติดคุกที่กรุงโรม

หลายคนที่มีปฏิเสธรพระคัมภีร์ ซึ่งไม่เชื่อเรื่องพระคัมภีร์เป็นหนังสือที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ได้ให้ความเห็นว่าหนังสือลูกากับหนังสือมัทธิว ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสือมาระโก และเขาอ้างว่าหนังสือมาระโก ได้เขียนลอกมาจากอีกเล่มหนึ่งที่เรียกว่า Q เล่ม Q ซึ่งเป็นคำที่มนุษย์เล่าต่อกันมา แต่ความคิดนี้ขัดแย้งกับคำกล่าวในหนังสือลูกา 1:3 ที่ว่าท่านลูกาได้เขียนด้วยความมั่นใจและได้รับสิ่งที่ได้เขียนไว้นั้นจาก Q เองบน Q

หนังสือ Q ข่าวประเสริฐของพระเยซู ทั้งสามเล่มแรกนอกจากหนังสือลูกานี้ได้เขียนไว้ก่อนกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี ค.ศ. 70 หนังสือลูกาได้รับการเขียนไว้ก่อนหนังสือกิจการ (ลก 1:3; กจ 1:11) และเป็นที่น่าอนว่าหนังสือลูกาไม่ได้ลอกเลียนแบบมาจากหนังสืออื่นๆ และไม่ได้มาจากการสืบหาหรือจากสิ่งที่คนอื่นได้เห็นด้วยตาของตนเอง ถึงแม้ว่าหนังสือมัทธิวมีจำนวนบทมากกว่าหนังสือลูกาก็ตาม หนังสือลูกาก็เป็น Q ข่าวประเสริฐของพระเยซู ที่ยาวที่สุด

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกานี้ได้แสดงให้เห็นพระเยซูในพระลักษณะของ บรมมนุษย์ ซึ่งเป็นฐานะของพระเยซูที่ลูกาชอบมากที่สุด หนังสือลูกาเน้นถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่า Q ข่าวประเสริฐของพระเยซู Q อีกสามเล่ม (ลก 1:15, 41, 67; 3:22; 4:1, 14; 11:13; 24:49) หนังสือมัทธิวพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 12 ครั้ง และหนังสือมาระโกพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่กี่ครั้ง แต่หนังสือลูกาพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ 17 ครั้ง หนังสือลูกาเน้นถึงการอธิษฐานด้วย หนังสือลูกาเขียนไว้สำหรับชาวกรีก หนังสือมัทธิวเขียนไว้สำหรับชาวยิว หนังสือมาระโกเขียนไว้สำหรับชาวโรม

คำนำ

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย 2 ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้น ได้แสดงให้เห็นให้เรา 3 เรียบท่านเอโอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รับทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย 4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบิยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน 6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรม จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีที่ติเลย 7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะว่านางเอลีซาเบธเป็นหมั้น และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว 8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน 9 ท่านได้สลาภตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้

เป็นเจ้าของเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา 10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น 11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา 12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว 13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า □เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น 14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา 15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา 16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย 17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลีซาห์ ให้พอกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า □ 18 เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า □ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว□ 19 ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า □เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน 20 ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณืเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น□ 21 ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน 22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยิ่งรู้ว่าท่าน ได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่าน ใช้ใบ้กับเขาและยังเป็นใบ้อยู่ 23 ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน 24 ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์แล้ว ไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า 25 องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวง ไปเสีย□

การประกาศถึงการประสูติของพระคริสต์

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ 27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกัน ไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ 28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า □เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรื่องเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง□ 29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจ เพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร 30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า □มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว 31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู 32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน 33 และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีจกสิ้นสุดเลย□ 34 ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า □เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่□ 35 ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า □พระวิญญานบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า 36 ดูเถิด ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่

คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว³⁷ เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้³⁸ ส่วนมารีย์จึงทูลว่า □ ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด □ แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียนนางเอลีซาเบธ

³⁹ คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย⁴⁰ แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ที่ทักทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ⁴¹ ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์⁴² จึงร้องเสียงดังว่า □ ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย⁴³ เป็นไหน่ข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ได้มาหาข้าพเจ้า⁴⁴ เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี⁴⁵ สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่า จะสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเขา □

คำสรรเสริญของมารีย์

⁴⁶ นางมารีย์จึงว่า □จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า⁴⁷ และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความรู้สึกยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า⁴⁸ เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก⁴⁹ เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์⁵⁰ พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆ ไป⁵¹ พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มิใช่เยอหังแกคนงานช่างเช่นไป⁵² พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น⁵³ พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอึดด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า⁵⁴ พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจัดจำพระกรุณาของพระองค์⁵⁵ ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิรันดร์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา⁵⁶ มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

การกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

⁵⁷ ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย⁵⁸ เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดีด้วย⁵⁹ ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสุหนัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา⁶⁰ ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า □ ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น □ เขาพากันตอบนางว่า □ ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่อนั้น □⁶¹ แล้วเขาจึงใช้ไม้กับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร⁶² บิดาจึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า □ ชื่อของบุตรคือยอห์น □ คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก⁶⁴ ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า⁶⁵ บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย⁶⁶ บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า □ ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ □ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา⁶⁷ ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ได้พยากรณ์ว่า⁶⁸ □ จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวก

อิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์⁶⁹ และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศัวัณของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์⁷⁰ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวงศาศดาพยากรณ์บริสุทธิของพระองค์⁷¹ ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ซึ่งเรา⁷² จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิของพระองค์⁷³ คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา⁷⁴ ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว⁷⁵ ด้วยความบริสุทธิ์ และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา⁷⁶ ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้⁷⁷ เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา⁷⁸ โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา⁷⁹ เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข⁸⁰ ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

2

พระเยซูทรงประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม (มธ 1:18-25; 2:1)

1 อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซิมาริ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน² (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อซีริไนอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย³ คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน⁴ ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด⁵ เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์⁶ เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร⁷ นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่ามีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกผู้เลี้ยงแกะ

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน⁹ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลัว¹⁰ ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรา นำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง¹¹ เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสตเจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด¹² นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า¹³ ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า¹⁴ ปรีศมีภาพจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น¹⁵ ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกผู้เลี้ยงแกะได้พูดกันว่า บัดนี้ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา¹⁶ เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า¹⁷ ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น¹⁸ คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา¹⁹ ฝ่ายนางมารีย์ก็เ

ับบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่ 20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้เห็นและได้ฟัง ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสูหนัด (ลก 1:59)

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสูหนัด เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์²² เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของ โมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมาร ไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า²³ (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า บุตรชายทุกคนที่เบิกรครรภ์ครั้งแรก จะ ได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า) ²⁴ และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้อธิษฐานไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ หนึ่งคนเขาควั่น หรือคนพิราบหนุ่มสองตัว

สิเมโอนผู้รากับพระกุมารเยซู

25 ดูเถิด มีชายคนหนึ่ง ในกรุงเยรูซาเล็ม ชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน²⁶ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁷ สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ²⁸ สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า²⁹ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระคำรับสั่งของพระองค์³⁰ เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว³¹ ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย³² เป็นความสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์³³ ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น³⁴ แล้วสิเมโอนก็อุยพรแก่เขาแล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ³⁵ เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยิ่งจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)

นางอันนาหญิงผู้พยากรณ์

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี³⁷ แล้วก็ไม่มีมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน³⁸ ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

ทั้งครอบครัวกลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี⁴⁰ พระกุมารนั้นก็เจริญวัยและเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษาทรงเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็ม

41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปีๆ 42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น 43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้ 44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน 45 เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 46 ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ฟังและได้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่ 47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น 48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นี้กี่ปี 49 พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า **ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชากิจแห่งบิดาของฉัน** 50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา 51 แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขา ไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขามารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ 52 พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

3

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-12; มก 1:1-8; ยน 1:6-8, 15-36)

1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทิวสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทรูเรียกับบริเวณแคว้นตราโคเนดิส ลีซานีสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน 2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร 3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้ 4 ตามที่มีเขียนไว้แล้ว ในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า **เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า** **จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป** 5 **หูเขาทุกแห่งจะฟังให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ** 6 **เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า** 7 **ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า** **โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น** 8 **เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น** **อย่านึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า** **พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้นับตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้** 9 **บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้ว โยนทิ้งในกองไฟ** 10 **ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า** **เราจะจะต้องทำประการใด** 11 **ท่านจึงตอบเขาว่า** **ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงยื่นให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงยื่นให้เหมือนกัน** 12 **พวกเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า** **อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด** 13 **ท่านจึงตอบเขาว่า** **เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภค** 14 **ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า** **พวกเราข้าพเจ้าเส่า จะต้องทำประการใด** **ท่านตอบเขาว่า** **อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน** 15 **เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร**

ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่ ¹⁶ ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า □เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ¹⁷ พระหัตถ์ของพระองค์ถือฟลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ□ ¹⁸ ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย ¹⁹ ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าติเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียกรรยาของน้องชายชื่อฟิลิป และเพราะการชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น ²⁰ เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

พระเยซูทรงรับบัพติศมาและประกอบด้วยพระวิญญาณ (มธ 3:13-17; มก 1:9-11)

²¹ อยู่มา เมื่อคน ทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวกออก ²² และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปลักษณะเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า □ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก□

วงศ์ตระกูลของพระเยซูทางมารีย์มารดาของพระองค์

²³ เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย□ เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี ²⁴ ซึ่งเป็นบุตรมัทธ ซึ่ง เป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอันนาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ²⁵ ซึ่งเป็นบุตรมัทธาธิอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮุม ซึ่งเป็นบุตรเอลลี ซึ่งเป็นบุตรนังกาย ²⁶ ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธาธิอัส ซึ่งเป็นบุตรเสมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ²⁷ ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี ²⁸ ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัดดี ซึ่งเป็นบุตรโคสั่ม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์ ²⁹ ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลิเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธ ซึ่ง เป็นบุตรเลวี ³⁰ ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาน ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม ³¹ ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทตะธา ซึ่งเป็นบุตรนาอัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด ³² ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน ³³ ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรซ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ³⁴ ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์ ³⁵ ซึ่งเป็นบุตรเสรุก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์ ³⁶ ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค ³⁷ ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ³⁸ ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

4

พระเยซูทรงถูกทดลอง (มธ 4:1-11; มก 1:12-13)

¹ พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับ ไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร ² ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน

ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร ³ พญามารจึงทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง ⁴ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า **มิมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็น่ามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า** ⁵ แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้น ไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร ⁶ แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านจะสั่งก้อนหินนี้และสร้างราศีของราชอาณาจักรนั้น เราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่าผมอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่มิได้ก็จะเป็นแก่ผู้หนึ่ง ⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด ⁸ ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า **อย่าชยาดาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะมีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า บงกนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว** ⁹ แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด ¹⁰ เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ป้องกันรักษาท่านไว้ ¹¹ และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน ¹² พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า **มิมีคำกล่าวไว้ว่า อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน** ¹³ เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว

พระเยซูทรงประกอบด้วยพระวิญญาณในแคว้นกาลิลี (มธ 4:12-16; มก 1:14)

¹⁴ พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ ¹⁵ พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง

พระเยซูเสด็จกลับไปยังธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ

¹⁶ แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์ ¹⁷ เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า ¹⁸ **พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ผูกขาเป็นอิสระ ¹⁹ และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า** ²⁰ แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์ ²¹ พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า **ข้าพเจ้าได้ยืนกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว** ²² คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า **คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ** ²³ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาทิษณ์อันแก่เราเป็นแน่ คือว่า หมอจงรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของตบที่นี้ด้วย** ²⁴ พระองค์ตรัสว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในบ้านเมืองของตน ²⁵ แต่เราบอกความจริงแก่**

ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน ²⁶ และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านศาราเฟทแคว้นเมืองไซดอน ²⁷ และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาซาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่คนอามานชาวซีเรีย ²⁸ เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก ²⁹ จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเงื่อมเขาที่เมืองของเขาซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายจะผลักพระองค์ลง ไป ³⁰ แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาผ่านไป

พระเยซูทรงขับพวกผีในเมืองคาเปอรนาอุม (มก 1:23-26)

³¹ พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอรนาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต ³² คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ ³³ มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง ³⁴ กล่าวว่า ข้าไ้ พระเยซูชวนาชารี ปลอยเราไว้ เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า ท่านมาเพื่อจะทำลายเราหรือ เราว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า ³⁵ พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า **จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ** เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย ³⁶ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า **ข้านี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา** ³⁷ กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงเทศนาและรักษาคนเจ็บป่วย (มธ 8:14-17; มก 1:29-38)

³⁸ ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ่อนน้อมพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น ³⁹ พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ม่ายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย ⁴⁰ ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกลงบนเขาทุกคน ให้เขาหายโรค ⁴¹ ผีก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า **ข้าท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า** ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์ ⁴² ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปเลียว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็ทูลทวงหนี้ยวพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา ⁴³ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะว่าที่นี่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง** ⁴⁴ พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

5

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์ ทรงเรียกเปโตร

¹ ต่อ มา ครั้น เมื่อ ประชาชน กำลัง เบียด เสียด พระองค์ เพื่อ ฟัง พระ วณะ ของ พระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท ² และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่ ³ พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขากอบไปจากฝั่งหนอยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น ⁴ เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า **จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างๆลงจับปลา** ⁵ ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า **ข้าพเจ้าอาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพเจ้า**

จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์⁶ เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล่อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด⁷ เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง⁸ ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระขนานของพระเยซูทูลว่า **โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป**⁹ เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น¹⁰ ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า **อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน**¹¹ เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษาชายโรคเรื้อนให้หาย (มธ 8:2-4; มก 1:40-44)

¹² ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ขยหน้าลงถึงดินอ้อนวอนทูลพระองค์ว่า **โอพระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์สะอาดได้**¹³ พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้ว ตรัสว่า **โอเราพอใจแล้ว จงสะอาดเถิด** ในทันใดนั้น โรคเรื้อนของเขาก็หาย¹⁴ พระองค์จึงกำชับเขา ไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า **อย่าออกไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว**¹⁵ แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา¹⁶ แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาต (มธ 9:2-8; มก 2:1-12)

¹⁷ คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงส่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค¹⁸ และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์¹⁹ เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู²⁰ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า **บุตรเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว**²¹ ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า **คนนี้ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น**²² แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **โอไหนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้** ²³ **ที่จะว่า โอบาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว หรือจะว่า โอจงลุกขึ้นเดิน ไปเถิด** ²⁴ **นั่น ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน** ²⁵ **แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้** (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) **โอเราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด**²⁵ ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลาจร้องสรรเสริญพระเจ้า²⁶ คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า **วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด**

ทรงเรียกเลวี (มธ 9:9; มก 1:13-14)

27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **จงตามเรามาเถิด** 28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป 29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตน เพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน 30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระซิบบ่นติพวกสาวกของพระองค์ว่า **□เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มร่วมกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป** 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ** 32 **เรามาได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่** 33 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า **□ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเนื่องๆและอธิษฐานอ่อนวอน และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม** 34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **□ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ** 35 **แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร**

คำอุปมาเกี่ยวกับเสื้อและถุงหนัง (มธ 9:16-17; มก 2:21-22)

36 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า **□ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย** 37 **□ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย** 38 **□แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้** 39 **□ไม่มีผู้ใดเมื่อเติมน้ำองุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำองุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า □ของเก่านั้นก็ดีกว่า □**

6

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต (มธ 12:1-8; มก 2:23-28)

1 ต่อมาในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่ในนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน 2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า **□ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต** 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย** 4 **□คือท่าน ได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกบิโรทิตเท่านั้น** 5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **□บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย**

ทรงรักษาชายมือลีบ (มธ 12:9-14; มก 3:1-6)

6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ 7 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า **□จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า** 9 **□เขาก็ลุกขึ้นยืน** 10 **□แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติควรจะทำกรดีหรือทำกรร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตดี** 11 **□พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับชายคนนั้นว่า □จงเหยียดมือออกเถิด** 12 **□เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง** 13 **□แต่นั้นเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้**

ทรงเลือกอัครสาวกสิบสองคน (มธ 10:2-4; มก 3:13-19)

12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง 13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่นั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก 14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลมิว 15 มัทธิวและโรมัธ ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เศโลเท 16 ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ด้วย 17 แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมาเย็น ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมูสาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมือง ไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา 18 และบรรดาคณะที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย 19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามิถุทธิช้านอกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน

ความสุขอันเปี่ยมล้น (มธ 5:2-12)

20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน 21 ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ 22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์ 23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ คุณเกิด บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขา ได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์เหมือนกัน 24 แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจแล้ว 25 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้ 26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยกว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขา ได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน 27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน 28 จงอวยพรแก่คนที่ชังท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน 29 ผู้ใดต่บแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าวางจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอลาจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน 31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน 32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน 33 ถ้าว่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน 34 ถ้าว่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน 35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาอิมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนออกตัญญูและคนชั่ว 36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา 37 อย่าวิณัจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้อุกริวิณัจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา

และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ 38 จงให้ และท่านจะได้รับด้วย และในटकของท่านจะได้รับดวงด้วยทะนานถ้วนยัดสั้นแน่นพูนสั้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น 39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า ๐คนตาบอดจะนำทางคนตาบอด ได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็เป็นเหมือนครูของตน 41 เหตุใดท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ยอมพิจารณาไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง 42 เหตุใดท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า ๐พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชิญผองออกจากตาของเธอ ๐ แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็น ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงซักไม่ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชิญผองออกจากตาพี่น้องของท่านได้ 43 ด้วยว่าต้นไม้วัดยอมไม่เกิดผลเลวหรือต้นไม้วัดยอมไม่เกิดผลดี 44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้วัดยอมได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้วัดยอม หรือยอมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้วัดยอม 45 คนดีก็ยอมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ยอมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น 46 เหตุใดท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า ๐พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ๐ แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น

เรือนที่สร้างบนศิลา (มธ 7:24-27)

47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด 48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้างเรือน เขาขุดลึกกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระแทกทั้ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา 49 ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งสร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกระทบกระแทกทั้ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก ๐

7

ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อย (มธ 8:5-13)

1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม 2 มีผู้รับ ใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่มาขอรักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว 3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญบางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับ ใช้ของตน 4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า ๐นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำ การนั้น ให้ท่าน 5 เพราะว่าท่านรักษาชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา 6 พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า ๐พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคน ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้า ได้ ขาดของข้าพระองค์ 7 เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่า ไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับ ใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค 8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ได้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า ๐ไป ๐ เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า ๐มา ๐ เขาก็มา บอกผู้รับ ใช้ของข้าพระองค์ว่า ๐จงทำสิ่งนี้ ๐ เขาก็ทำ ๐ 9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า ๐เราบอกท่าน

ทั้งหลายว่า แม่ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้¹⁰ ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้น เมื่อกลับ ไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของหญิงม่ายได้ฟื้นคืนชีพที่เมืองนาอิน

11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อ นาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับ คนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์¹² เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีคนหาม ศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็น อันมากมามากับหญิงนั้น¹³ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดานั้น พระองค์ ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า **อย่าร้องไห้**¹⁴ แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ ลูก ต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า **ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลูก ขึ้นเถิด**¹⁵ คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของ เขา¹⁶ ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า **ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา** และ **พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว**¹⁷ และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อม รอบ¹⁸ ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง

พวกศิษย์ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทูลถามพระเยซู (มธ 11:2-6)

19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า **ท่านเป็นผู้ที่จะมา นั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น**²⁰ เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า **ยอห์น ผู้ให้รับบัพติศมา ใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้อง คอยผู้อื่น**²¹ ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วย และโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญานชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้ เห็นได้²² แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า **จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็น และได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวก ได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา**²³ บุคคลผู้ใดไม่เห็น ว่าเราเป็นอุปลสรค ผู้นั้นเป็นสุข

พระเยซูทรงยกย่องยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 11:7-13)

24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า **ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ**²⁵ แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนั่งหม่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนั่งหม่มผ้างดงามและ อยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก²⁶ แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสดาพยากรณ์ หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์อีก²⁷ คือผู้นั้นเองที่พระคัมภีร์ได้ เขียนถึงว่า **ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน**²⁸ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสดา พยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า ก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก²⁹ ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่า พระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขารับบัพติศมาของยอห์นแล้ว

คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผลของพวกฟาริสี

30 แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น 31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **□ เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร 32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแกล้งเพื่อนว่า □ พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้ให้แกพวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้ 33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็มิได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า □ เขามีผีเข้าสิงอยู่ 34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า □ ดูเถิด นี่เป็นคนกินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป 35 แต่พระปัญญาภิปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น □**

หญิงคนชั่วโลมพระเยซู

36 มีคนหนึ่งเ็นพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง 37 และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้น้ำตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จีบพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น 39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็กึกในใจว่า **□ ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว 40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ ซิโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง □** เขาทูลว่า **□ ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด □**

ผู้ที่ได้รับการยกบาปมากก็รักมาก

41 พระองค์จึงตรัสว่า **□ เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญ เคนาริอัน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบบเหรียญ 42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า 43** ซิโมนจึงทูลตอบว่า **□ ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนึ่ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า □** พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **□ ท่านคิดเห็นถูกแล้ว □ 44** พระองค์จึงทรงเหลือवलหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซิโมนว่า **□ ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด 45** ท่านมิได้จิบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจิบเท้าของเรา 46 ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา 47 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย 48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า **□ ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว □ 49** ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มกึกในใจว่า **□ คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ไ้ได้ 50** พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า **□ ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด □**

1 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์² พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากร่างและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าชาวามักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี³ และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเขา

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน (มธ 13:1-23; มก 4:1-20)

4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า⁵ **□**มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่านเมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย⁶ บ้างก็ตกที่หิน และเมื่อออกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น⁷ บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย⁸ บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า[□] ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า **□**ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด[□]⁹ เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า **□**คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร[□]¹⁰ พระองค์จึงตรัสว่า **□**ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้น ได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ¹¹ คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า¹² ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพยายามมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้¹³ ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรินิบัติ แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป¹⁴ ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนารมย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต¹⁵ และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดีแล้วก็จดจำไว้จึงเกิดผลด้วยความเพียร

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้ (มธ 5:15-16; มก 4:21-23; ลก 11:33)

16 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ใต้เตียง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้¹⁷ ด้วยว่า ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย¹⁸ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มีแม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา[□]

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่นๆ (มธ 12:46-50; มก 3:31-35)

19 ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปไม่ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก²⁰ มีคนทูลพระองค์ว่า **□**มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์[□]²¹ แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า **□**มารดาของเรา และพี่น้องของเรา คือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม[□]

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง (มธ 8:23-27; มก 4:36-41)

22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **□**ให้เราข้ามทะเลสาบไปพักข้างโน้น[□] เขาก็ถอยเรือออกไป²³ เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกล้ากลางทะเลสาบ น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย²⁴ เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า **□**อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลาย

กำลังจะพิณาศอยู่แล้ว □ พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว ²⁵ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า □**ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน**□ เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า □ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน□

คนคลั่งเพราะถูกผีสิงในเมืองกาตารา (มธ 8:28-34; มก 5:1-17)

²⁶ เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาตาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี ²⁷ เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่ช้านานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ ²⁸ ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็โห่ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า □ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าพระองค์เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์□ ²⁹ (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว) ³⁰ ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า □**เจ้าชื่ออะไร**□ มันพูดตอบว่า □ชื่อกอง□ ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา ³¹ ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก ³² ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้น ได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต ³³ ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปในทะเลสาบสำลักน้ำตาย ³⁴ ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง ³⁵ คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนั่งหม่อม่ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว ³⁶ ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็นก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร ³⁷ ชาวเมืองกาตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป ³⁸ คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูสงฆ์เขาออกไป ตรัสสั่งว่า ³⁹ □**จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า**□ แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

บุตรสาวของ ไยรัสฟื้นคืนชีพและหญิงผู้ถูกต้องชายฉลองพระองค์ (มธ 9:18-26; มก 5:22-43)

⁴⁰ ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่ ⁴¹ ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อ ไยรัส เป็นนายธรรมศาลา มากกราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา ⁴² เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ ⁴³ มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้ ⁴⁴ ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นเลือดก็ตกก็หยุด ⁴⁵ พระเยซูจึงตรัสถามว่า □**ใครได้ถูกต้องเรา**□ เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า □**ใครได้ถูกต้องเรา**□ ⁴⁶ แต่พระเยซูตรัสว่า □**มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา**

เพราะเรารู้สึกว่าคุณก็ได้ชานออกจากตัวเรา 47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะชอนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั้นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น 48 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด** 49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป 50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า **อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี** 51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น 52 คนทั้งหลายจึงร้องไห้ว่าไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า **อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่** 53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว 54 ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า **ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด** 55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน 56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

9

ทรงส่งอัครสาวกสิบสองคนออกไปประกาศ (มธ 10:1-42; มก 6:7-13)

1 พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆ ให้หาย 2 แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บ ให้หาย 3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า **อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว** 4 **และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป** 5 **ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสับตีผนังคฤหาสน์จากเท้าของท่านออกสอให้เห็นความผิดของเขา** 6 เหล่าสาวกจึงออกไปตามเมืองต่างๆ ประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 14:1-12; มก 6:14-29)

7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองไตซินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตาย 8 บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นเศสตาพยากรณ์โบราณกลับมาเป็นขึ้นใหม่อีก 9 เฮโรดจึงว่า **ยอห์นนั้นเราได้อัดศิระแล้ว แต่คนนี้ที่เราไตซินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า** แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:30-44; ยน 6:1-4)

10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา 11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้ 12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า **ขอให้ประชาชนไปตามเมืองต่างๆ และชนบทที่อยู่แถบนี้ หากที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว** 13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด** เขาทูลว่า **เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสีย**

แต่เราจะไม่ซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้¹⁴ เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน**¹⁵ เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง¹⁶ เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังให้มาก่อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็แหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน¹⁷ เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร (มธ 16:13-20; มก 8:27-30)

¹⁸ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด**¹⁹ เหล่าสาวกทูลตอบว่า **เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่**²⁰ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **แล้วพวกท่านแล้วว่าเป็นผู้ใด** เปโตรทูลตอบว่า **เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า**²¹ พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์ สิ่งที่สาวกต้องสละ

²² **ตรัสว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาใหญ่ พวกเขาปฏิเสธ และพวกเขาจะตาย** ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่²³ พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า **ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรา มา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรา มา**²⁴ **เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด**²⁵ **เพราะถ้าผู้ใดจะได้อะไรของโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร**²⁶ **เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น** เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ²⁷ แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นซึ่งยังจะไม่รู้ถึงความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า²⁸

การจำแลงพระกายของพระคริสต์ (มธ 17:1-8; มก 9:2-8)

²⁸ ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้แก่ประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้น ไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน²⁹ ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ³⁰ ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์³¹ ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม³² ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็ง่วงเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์³³ ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง** เปโตรไม่เข้าใจว่าคำได้พูดอะไร³⁴ เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขายืนในเมฆนั้น เขาก็กลัว³⁵ มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า **ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด**³⁶ เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด

สาวกเก้าคนขาดอำนาจ พระเยซูทรงขับผีออก (มธ 17:14-21; มก 9:14-29)

37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์³⁸ ดุเก็ด มีชายคนหนึ่ง ในหมู่ประชาชนนั้น ร้องว่า โออาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว³⁹ และ ดุเก็ด ผีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวพองซ้ำ ไมใคร่ออกจากเขาเลย⁴⁰ ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้⁴¹ พระเยซูตรัสตอบว่า **โอ้อ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพวยพุดรของทานมาที่นี้เถิด**⁴² เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสาทิบผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา⁴³ คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึงความตายของพระองค์อีก (มธ 17:22-23; มก 9:30-32)

44 **จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย**⁴⁵ แต่คำเหล่านี้สาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น

เด็กเป็นแบบอย่าง (มธ 18:1-5; มก 9:33-37)

46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด⁴⁷ ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์⁴⁸ แล้วตรัสกับเขาว่า **ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่**⁴⁹ ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา**⁵⁰ พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นผู้ต่ำต้อยต่อผู้เรา ก็เป็นผู้ต่ำต้อยแล้ว**

จากแคว้นกาลิลีผ่านแคว้นสะมาเรีย

51 ต่อมาครั้นจนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกขับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แนวไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁵² และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์⁵³ ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม⁵⁴ และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยาขอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า **พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไปลงมาจากสวรรค์ เฝ้าผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ**⁵⁵ แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า **ท่านไม่รู้วาทานมีจิตใจทงใจตนเองใด**⁵⁶ **เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด** แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

ทรงลองใจผู้อาสาตามพระองค์ (มธ 8:18-22)

57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น**⁵⁸ พระเยซูตรัส

แก่เขาว่า □สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ□ 59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า □จงตามเรามาเถิด□ แต่คนนั้นทูลตอบว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน□ 60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจง ไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า□ 61 อีกคนหนึ่งทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน□ 62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ผู้ใดเอามือจับคันไถแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า□

10

ทรงส่งพยานเจ็ดสิบคนออกไปประกาศ (มธ 9:35-38; 10:1-42)

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น 2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า □การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์ 3 ไปเถาะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปดุจลูกแกะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า 4 อย่าเอาได้เงิน หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง 5 ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆจงพูดก่อนว่า □ให้ความสุขมีแก่เรือนนี้เถิด□ 6 ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก 7 จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น 8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาต้อนรับท่านไว้ จงกินของที่เขาดังให้ 9 และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้น ให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า □อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว□

การพิพากษาอย่างรุนแรง (มธ 11:20-24)

10 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า 11 □ถึงแม้ผมจะคลีดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีแสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว□ 12 เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะมากกว่าโทษของเมืองนั้น 13 วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบรไซดา เพราะถ้าการมหัศจรรย์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้า ได้กระทำในเมืองไทโรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเถ้า กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว 14 แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทโรและเมืองไซดอนจะมากกว่าโทษของเจ้า 15 ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอรนาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก 16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา□

ความชื่นชมยินดีที่แท้จริง

17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้ยอมใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์□ 18 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ 19 ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะ

ท่าอันตรายแก่ท่านได้เลย 20 แต่อย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผิวยูได้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์ 21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาน จึงตรัสว่า โอ้อ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญหาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้ 23 พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเข่าวว่า 24 ให้นัยดาทั้งหลายที่ได้เห็นการณซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข 24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามิเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามิเคยได้ยิน 25

ข้อสำคัญที่สุดของพระบัญญัติ

25 ดุเถิด มีนักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า 26 อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดรเป็นมรดก 26 พระองค์ตรัสตอบเข่าวว่า 27 27 ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร 27 เขาทูลตอบว่า 28 28 จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง 28 พระองค์จึงตรัสแก่เข่าวว่า 29 29 ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต 29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า 30 30 แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า 30

คำอุปมาเกี่ยวกับชาวสะมาเรียที่ดี

30 พระเยซูตรัสตอบว่า 31 31 มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว 31 เผอิญบโรทิศคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 32 คนหนึ่งในพวกเลวิกก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง 33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา 34 34 เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พलगเอาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ 35 35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนารีอันมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเข่าวว่า 36 36 จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะชี้ให้ 36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น 37 37 เขาทูลตอบว่า 38 38 คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา 38 พระเยซูจึงตรัสกับเข่าวว่า 39 39 ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด 39

มารธาและมารีย์

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ 39 39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย 40 40 แต่มารธาอยู่ในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า 41 41 พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนใจหรือ ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด 41 41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า 42 42 มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวาย

และร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก 42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้□

11

แบบอย่างของการอธิษฐาน

1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่ง ทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอน พวกศิษย์ของตน□ 2 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า □ข้าแต่พระบิดาของ ข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น 3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกวัน 4 ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้า พระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไป ในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากความชั่วร้าย□□

คำสอนอื่นๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้น ในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า □เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด 6 เพราะเพื่อน ของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหานี้ และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน□ 7 ฝ่ายมิตร สหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า □อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วม เตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้□ 8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะ ไม่ลุก ขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบ ให้ตามที่เขาต้องการ 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะ แล้วจะเปิดให้แก่ท่าน 10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็คะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คะพบ และทุกคน ที่เคาะก็จะเปิดให้เขา 11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนห็นให้ เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอางูให้เขาแทนปลาหรือ 12 หรือถ้าเขาขอไข่จะเอาแมลงป่อง ให้เขาหรือ 13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญานบริ สุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์□

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่าขับผีออกโดยเบเอลเซบูล (มธ 12:22-37)

14 พระองค์ทรงขับผีใโบ้อยู่ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คน ไบ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ ประหลาดใจ 15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า □คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูล นายผีนั้น□ 16 คนอื่นๆทดลองพระองค์โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์ 17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า □ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยก กันเองก็จะรกร้างไป คราวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับคราวเรือนก็จะล่มสลาย 18 และถ้าชาตาน แยกแย้งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเรา ขับผีออกโดยเบเอลเซบูล 19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลาย ขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษ พวกท่าน 20 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึง

ท่านแล้ว ²¹ เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเข้าบ้านของคุณอยู่ สิ่งของของเขาก็ปลอดภัย ²² แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้นะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้น ไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอา ไปนั้น ²³ ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี แต่ยังไม่มีความรอด (มธ 12:43-45)

²⁴ เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า □ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมา □ ²⁵ และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว ²⁶ มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก □ ²⁷ ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่ง ในหมู่ประชาชน ร้องทูลพระองค์ว่า □ครรถ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และห้วงน้ำที่พระองค์สวายนั้นก็เป็นสุข □ ²⁸ แต่พระองค์ตรัสว่า □มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ ก็เป็นสุข □

หมายสำคัญของโยนาห์ (มธ 12:39-42)

²⁹ เมื่อคนทั้งปวงประหลาดใจขึ้น พระองค์จึงตั้งต้นตรัสว่า □คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น ³⁰ ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวNinevehนั้น บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น ³¹ นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่ สุดปลายแผ่นดินโลก เพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าชาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้ ³² ขนขวานนี้ Ninevehจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าขนขวานนี้ Ninevehได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้

จงให้แสงสว่างของตาส่องออกไป (มธ 5:15-16; มก 4:21-22)

³³ ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้ ³⁴ ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็เต็มไปด้วยความสว่าง แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืด ³⁵ เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดี ไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง ³⁶ เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งส้นของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน □ ³⁷ เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสี อ้อนวอนพระองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง ³⁸ ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

รูปแบบแห่งความชอบธรรมที่ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ (มธ 23:13-35)

³⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า □เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย ⁴⁰ คนโหนดเขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ ⁴¹ แสดงให้ท่านตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย ⁴² แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระและขมิ้นและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไม่สมควรละเว้นด้วย ⁴³ วิบัติแก่เจ้า

พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด 44 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไม่ว่ามีอะไร□

ทรงตำหนินักกฎหมาย การพิพากษาแก่คนยุคนี้

45 นักกฎหมายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า □อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย□ 46 พระองค์ตรัสว่า □วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมายด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จับต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นี้เดียว 47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก้ออโม่งค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น 48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเจ้าได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ก้ออโม่งค์ฝังศพให้ 49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสด้วยว่า □เราจะใช้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวก ไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง□ 50 เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก 51 คือตั้งแต่โลหิตของอาแบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น 52 วิบัติแก่เจ้า พวกนักกฎหมาย ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเอาก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้□ 53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นเข้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายให้ตรัสต่อไปหลายประการ 54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

12

เชื้อของพวกฟาริสี

1 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า □ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด 2 เพราะว่า ไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์ 3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่าน ได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนแดดฟ้าหลังคาบ้าน 4 มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลัง ไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก 5 แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมิฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ 6 นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย 7 ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว 8 และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดที่จจะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย 9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า 10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้ 11 เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าไปในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร 12 เพราะว่า

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโม่งนั้นเองว่า ท่านควรจะทำอะไรบ้าง 13 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ขอสิ่งที่ชายของข้าพเจ้า ให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า 14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า บุรุษเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน 15 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดมิได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามิอยู่นั้น

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก 17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า เราจะทำอะไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา 18 เขาจึงคิดว่า เราจะทำอะไรดี คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น 19 แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด 20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ใจคนโง่ ในคืนวันหนึ่งชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้ นั้นจะเป็นของใครเล่า 21 คนที่สำสุมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีใจมั่นจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ 22 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม 23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม 24 จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีได้มียุ้งหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านมากทีเดียว 25 มิใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงไหยวอกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ 26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า 27 จงพิจารณาดอกไม้ว่า มันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนเมื่อมีบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ที่นั่นดอกหนึ่ง 28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่ย่นนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่อถ้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด 29 ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย 30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่วาพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน 32 ผู้คนเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน 33 จงชายของท่านมิอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้ค่าคือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย 34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

เราควรจะทำอย่างไรเพื่อกลับใจของพระเยซู

35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอาของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่ 36 พวกท่านเองจงเหมือนคนทีคอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้ 37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอาไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา 38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้ผู้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข 39 ให้เข้าใจอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้

ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้ 40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน 41 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง 42

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสัดยชื่อ

42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 43 ใครเป็นคนต้นเรือนสัดยชื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา 44 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะมีความสุข 44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน 45 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า นายของข้าคงจะมาช้า 46 แล้วจะตั้งต้นโบายตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป 46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิดในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ 47 ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้น้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก 48 แต่ผู้ที่มิได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก

พระคริสต์เสด็จมาเพื่อให้เกิดการแตกแยกกัน

49 เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว 50 เราจะต้องรับบัพติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากกว่าจะสำเร็จ 51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดขึ้นดีภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก 52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ ไปหากันในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม 53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี 54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า 55 เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้น ในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวกันว่า 56 ฝนจะตก 56 และก็เป็นอย่างนั้นจริง 55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า 57 จะร้อนจัด 57 และก็เป็นจริง 56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดิน และท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้ 57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก 58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาของที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกือบว่าเขาจะฉุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ 59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์ 60

13

กลับใจหรือพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง 2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า 3 ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่าเขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ 3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพินาศเหมือนกัน 4 หรือสิบบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สีโลอัม ได้ฟังหีบเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ 5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน 60

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อที่ไร้ผล (ออสย 5:1-7; มธ 21:18-20)

6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปว่า **□**คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาทาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ 7 เขาจึงว่าแก่คนทีรักษาสวนองุ่นว่า **□**ดูเถิด เรามาทาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้दनรกไปเปล่าๆทำไม **□** 8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า **□**นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาไว้ใส่ 9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดียู **□** ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย **□ □**

ทรงรักษาหญิงคนหนึ่ง ในวันสะบาโต

10 พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต 11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย 12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า **□**หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว **□** 13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า 14 แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า **□**มีหกวันทีควรจะทำงาน เหตุฉะนั้น ในหกวันนั้นจงมา ให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย **□** 15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า **□**คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคน ได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพา ไปให้กินน้ำ ในวันสะบาโตมิใช่หรือ 16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นบุตรของอับราฮัม ซึ่งชาติาน ได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจองจำอันนี้ในวันสะบาโต **□** 17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องชายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดีเพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

คำอุปมาเกี่ยวกับเมล็ดมัสตาร์ด (มธ 13:31-32; มก 4:30-32)

18 พระองค์จึงตรัสว่า **□**อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี 19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักภาคเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น **□**

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ (มธ 13:33)

20 พระองค์ตรัสอีกว่า **□**เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด 21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด **□** 22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนิน ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า **□**พระองค์เจ้าข้า คนทีรอดนั้นน้อยหรือ **□** พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า 24 **□**จงเพียรเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า **□**นายเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเข้าเถิด **□** และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า **□**เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน **□** 26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า **□**ข้าพเจ้าได้กิน ได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า **□** 27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า **□**เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา **□** 28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ออกจากสวนองุ่น ที่นั้นจะมีการร้องไห้ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน 29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า 30 และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่

เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย 31 ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะเขาโรดใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย 32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า บังจงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า บิดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ 33 แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะริินนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกละทิ้งนอกกรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้

พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง (มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)

34 โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ 35 ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าว ว่า ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ

14

ทรงรักษาชายเป็นโรคมาน้ำในวันสะบาโต

1 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์ 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมาน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 3 พระเยซูจึงตรัสถามพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสีว่า ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่ 4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป 5 พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รับจุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือไม่ 6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้

คำอุปมาเกี่ยวกับแขกรับเชิญผู้เยอหยิ่ง

7 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้น ได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า 8 เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเราได้เชิญคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก 9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า บังจงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด แล้วเมื่อนั้นท่านจะต้องเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู 10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า อสหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติเถิด แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น 11 เพราะว่าผู้ใดที่ไต่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น 12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มักมี เกลือกว่า เขาจะเชิญท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน 13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด 14 และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่านด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

คำอุปมาเกี่ยวกับการเลี้ยงใหญ่ (มธ 22:1-14)

15 ฝ่ายคนหนึ่งทีเอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้อินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข 16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า อย

งมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก 17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตน ไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า □เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว□ 18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า □ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้อง ไปดูนาฉัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ□ 19 อีกคนหนึ่งว่า □ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ให้คู้และจะต้อง ไปลองดูวัวฉัน ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ□ 20 อีกคนหนึ่งว่า □ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้□ 21 ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้เจ้านายฟัง นายเจ้าของบ้านก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า □จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่□ 22 แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า □นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่□ 23 เจ้านายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า □จงออกไปตามทางใหญ่และริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเร้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรื่อของเราจะเต็ม 24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ฉันนั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้อิ่มเครื่องของเราเลย□ □

สิ่งที่สาวกต้องสละ

25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเสวยหลังตรัสกับเขาว่า 26 □ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชิงบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 28 ตัวอย่างในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาสูญเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่ 29 เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนที่ปรองทั้งเห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา 30 ว่า □คนนี่ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้□ 31 หรือมีภรรยาหรือศักดิ์เมื่อจะยกกองทัพ ไปทำสงครามกับภัษตรีอื่น จะมีได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือ ว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้น ได้หรือไม่ 32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน 33 ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มิได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้ 34 เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม้เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ 35 จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด□

15

พวกฟาริสีขึ้น

1 ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์² ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์นั้นว่า □คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา□

คำอุปมาเกี่ยวกับแกะที่หลงหาย (มธ 18:12-14)

3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า 4 □ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละแกะสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ 5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดี 6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า □จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว□ 7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

8 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ 9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า โอจงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้า ได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว 10 เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่

คำอุปมาเรื่องบุตรหายไ้

11 พระองค์ตรัสว่า โอชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน 12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด 13 บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง 14 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้ว ไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง 15 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน 16 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา 17 เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน 18 เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า โอลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร 19 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย 20 ข้าพเจ้า ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด

บุตรที่หายไปก็กลับมาและความรื่นเริงยินดี

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคออุ้มเขา 21 ฝ่ายบุตรนั้นก็จึงกล่าวแก่บิดาว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้า ไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป 22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา 23 จงเอาลูกวัวอันพินิจมาฆ่าเลี้ยงกันเพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด 24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก 25 เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนใหญ่เปรียบได้กับพวกฟาริสี

25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ 26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน 27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า บิดาของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอันพินิจ เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ 28 ฝ่ายที่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา 29 แต่เขายกมือว่า โอดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า 30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอันพินิจเลี้ยงเขา 31 บิดาจึงตอบเขาว่า โอลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า 32 แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า ○ยังมีเศรษฐีที่มีคนตั้นเรือน คนหนึ่งและมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนตั้นเรือนนั้น ผลาญสมบัติของท่านเสีย 2 เศรษฐีจึงเรียกคนตั้นเรือนนั้นมาว่า แก่เขาวา ○เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้า นั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าทีตั้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนตั้นเรือนต่อไปไม่ได้ 3 คนตั้นเรือนนั้นคิดในใจว่า ○เราจะทำอะไรดี เพราะว่านายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ตั้นเรือน จะขุดดินก็ไม่มีการจ้าง จะขอรานก็อายเขา 4 เรารูแล้วว่าทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ตั้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้ 5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า ○ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้ากี่มากน้อย 6 เขาตอบว่า ○เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง 7 คนตั้นเรือนจึงบอกเขาว่า ○เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วแล้วแก้เป็นห้าสิบถัง 7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า ○ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย 8 เขาตอบว่า ○เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ 9 คนตั้นเรือนจึงบอกเขาว่า ○จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ 8 แล้วเศรษฐีก็ชมคนตั้นเรือนธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก 9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้ไม่มีตรสหาด้วยทรัพย์สินมบัติธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์ 10 คนที่สตัยชื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสตัยชื่อในของมากด้วย และคนที่อัสตัยในของเล็กน้อยที่สุดจะอัสตัยในของมากเช่นกัน 11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สตัยชื่อในทรัพย์สินมบัติธรรม ใครจะมอบทรัพย์สินมบัติอันแท้ให้แก่ท่านแล้ว 12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สตัยชื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์สินมบัติแท้ให้เป็นของของท่านแล้ว 13 ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะซึ่งนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและจะปรนนิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้

พวกฟาริสีเยาะเย้ยคำสั่งสอนของพระเยซู

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้น แล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์ 15 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ○เจ้าทั้งหลาย เป็นผู้ทำที่ทำดีเป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า 16 มีพระราชบัญญัติและศาสนตพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น 17 ฟาและดินจะสว่างไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง (มธ 5:31-32; 19:5-11; มก 10:2-12; 1 คร 7:10-15)

18 ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

เศรษฐีและลาซารัส

19 ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ 20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรับ้านของเศรษฐี 21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา 22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ 23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่ง

นัก เศรษฐินั้นจึงเห็นแก่เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน ²⁴ เศรษฐินั้นจึงร้องว่า □อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรากุญชรมานอนในเปลวไฟนี่ □ ²⁵ แต่อับราฮัมตอบว่า □ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ขอร้องดีสำหรับตัว และลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน ²⁶ นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้ □ ²⁷ เศรษฐินั้นจึงว่า □บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่าน ใช้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า ²⁸ เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้ □ ²⁹ แต่อับราฮัมตอบเขาว่า □เขามิโมเสสและพวกศาสนาดาวพวยากรณ่นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด □ ³⁰ เศรษฐินั้นจึงว่า □มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่ □ ³¹ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า □ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสนาดาวพวยากรณณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ □ □

17

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

¹ พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า □จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น ² ถ้าเอาหินโมแบ่งผูกคอคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขาฆ่าผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด ³ จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา ⁴ แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า □ฉันกลับใจแล้ว □ จงยกโทษให้เขาเถิด □ ⁵ ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า □ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น □ ⁶ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า □ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักภาคเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า □จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล □ และมันจะเชื่อฟังท่าน

ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย

⁷ ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนา จะบอกเขาที่เดียวว่า □เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด □ ⁸ หรือจะไม่บอกเขาว่า □จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงคอยกินและดื่มเถิด □ ⁹ นายจะชอบใจผู้รับใช้คนนั้นเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่ ¹⁰ ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำการสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น □ □

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคน

¹¹ ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเลียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี ¹² เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคน มาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล ¹³ และส่งเสียงร้องว่า □เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด □ ¹⁴ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า □จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด □ ต่อมาเมื่อกำลังเดิน ไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด ¹⁵ ฝ่ายคนหนึ่งในพวก

นั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง ¹⁶ และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย ¹⁷ ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า ◻ ไม่มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่ไหน ¹⁸ ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้ ◻ ¹⁹ แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า ◻ จงลุกขึ้น ไปเกิดความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ ◻

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยทางปรากฏแก่ตา

²⁰ เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ◻ อาณาจักรของพระเจ้า ไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้ ²¹ และเขาจะไม่พูดว่า ◻ มาดูนี้ ◻ หรือ ◻ ไปดูโน้น ◻ เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย ◻

พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

²² พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า ◻ วันนั้นจะมาถึงเมื่อท่านทั้งหลาย ใครจะเห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น ²³ เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า ◻ มาดูนี้ ◻ หรือ ◻ ไปดูโน้น ◻ อย่าออกไป อย่าตามเขา ²⁴ ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์ ²⁵ ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์ ²⁶ ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย ²⁷ เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยาจนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น ²⁸ ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ชื้อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง ²⁹ แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถัน ได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น ³⁰ ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น ³¹ ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน ³² จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด ³³ ผู้ใดอดสำห้เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด ³⁴ เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ³⁵ ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ³⁶ ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง ◻ ³⁷ เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า ◻ จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า ◻ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ◻ ซากศพอยู่ที่ไหน ผุ่นงอนหรือจะตอมกันอยู่ที่นั่น ◻

18

หญิงม่ายกับผู้ที่พากษาอธรรม

¹ พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่ง ให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ ² พระองค์ตรัสว่า ◻ ในนครหนึ่งมีผู้ที่พากษาคคนหนึ่งที่มีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์ ³ ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้ที่พากษานั้นพูดว่า ◻ ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าเกิด ◻ ⁴ ฝ่ายผู้ที่พากษานั้น ไม่ยอมทำจนช้านาน แต่ภายหลังเขานึกในใจว่า ◻ แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์ ⁵ แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มีมาทวนเราให้ลำบาก เราจะไม่แก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆ ให้เรารำคาญใจ ◻ ◻ ⁶ และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ◻ จงฟังคำที่ผู้ที่พากษาอธรรมนี้ ได้พูด ⁷ พระเจ้าจะ

ไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ 8 เรบอทท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ□

คำอุปมาเกี่ยวกับคนฟาริสีและคนเก็บภาษี

9 สำหรับบางคนทีโง่ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า 10 □มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี 11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า □ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ซึ่งเป็นคนเฝ้าโกง คนอธรรม และคนล่วงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้ 12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ก็อดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ก็ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย□ 13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่ทรงเงยหน้า แต่ตอกของตนว่า □ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์เป็นคนบาปเถิด□ 14 เรบอทท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น□

พระเยซูทรงอวยพรแก่เด็กเล็ก ๆ (มธ 19:13-15; มก 10:13-16)

15 แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา 16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า □จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น 17 เรบอทความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้□

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม (มธ 19:16-30; มก 10:17-31)

18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า □ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดรเป็นมรดก□ 19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า □ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว 20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า □อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน□ 21 คนนั้นจึงทูลว่า □ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ มา□ 22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้น พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสິงของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรา□ 23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก 24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า □คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา 25 เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า□ 26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า □ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้□ 27 แต่พระองค์ตรัสว่า □สิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้□ 28 เปโตรจึงทูลว่า □ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทั้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา□ 29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า □เรบอทความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร□

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงความตายและการฟื้นคืนชีพของพระองค์ (มธ 20:17-19; มก 10:32-34)

31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า **ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ** 32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยามคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน 33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันทีสามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่ 34 ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

ทรงรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค (มธ 20:29-34; มก 10:46-52)

35 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง 36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน 37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ฐเสด็จไป 38 คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า **ท่านเยชู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด** 39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้นั่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า **บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด** 40 พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา 41 ว่า **ดูเจ้าบารธนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า** เขาทูลว่า **พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้** 42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า **จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ** 43 ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

19

ศักเคียสคนเก็บภาษีได้รับความรอด

1 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป 2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี 3 ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นใคร แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเดียว 4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น 5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขาว่า **ดูศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้** 6 แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี 7 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า **พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป** 8 ฝ่ายศักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า **ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้เนื้อใจของของผู้นั้น ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาเสีย** 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย** 10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

11 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน 12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า **มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกลเพื่อจะรับอานาจนารองอาณาจักรแล้วจะกลับมา** 13 ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมา

มอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า ไปค้าขายจนเราจะกลับมา□ 14 แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า □เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา□ 15 ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจครอบครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้แก่นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรก็มากน้อย 16 ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า □ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่าน ได้กำไรสิบมินา□ 17 ท่านจึงพูดกับเขาว่า □ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัจซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเกิด□ 18 คนที่สองมาบอกว่า □ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่าน ได้กำไรห้ามินา□ 19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า □เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเกิด□ 20 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า □ท่านเจ้าข้า ดูเถิด เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ 21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน□ 22 ท่านจึงตอบเขาว่า □เจ้าผู้รับใช้ซื่อ เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน 23 ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเราจะได้รับเงินของเรากลับดอกเบียด้วย□ 24 แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า ไปจงเอาเงินมินาหนึ่งนั้น ไปจากเขา ให้แก่คนที่มิสิบมินา□ 25 (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า □ท่านเจ้าข้า เขามิสิบมินาแล้ว)□ 26 □เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา 27 ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา□ □

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ 21:1-11; มก 11:1-11; ยน 12:12-19)

28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขา ไปจะขึ้น ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป 30 สั่งว่า □จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ขั้วไม้เคยมิใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจงมาเถิด 31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า □ท่านแก้มันทำไม□ จงบอกเขาว่า □เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้□□ 32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว 33 เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า □ท่านแก้ลูกลาทำไม□ 34 ฝ่ายเขาตอบว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลานี้□□ 35 แล้วเขาก็จูงลูกลามาถึงพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น 36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง 37 เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง 38 ว่า □ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงส่งาราคีในที่สูงที่สุด□ 39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า □อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน□ 40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ศิลาก็คงจะส่งเสียงร้องทันที□

ทรงกันแสงเพราะกรุงเยรูซาเล็ม (ลก 13:34-35)

41 ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงส่งสารกรุงนั้น 42 ตรัสว่า □ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลฉนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว 43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู่เจ้า และล้อมซึ่งเจ้าไว้ทุกด้าน 44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ใน

เจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า□

ทรงชำระพระวิหารอีก (มธ 21:12-16; มก 11:15-18; ยน 2:13-17)

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น 46 ตรัสแก่เขาว่า □มีพระวณะเขียนไว้ว่า □นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน□ แต่เจ้าทั้งหลายมักกระทำให้เป็น □ถ้าของพวกโจร□□ 47 พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย 48 แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

20

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซู (มธ 21:23-27; มก 11:27-33)

1 ต่อมาวันหนึ่ง เมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหาร และประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ มาพบพระองค์ 2 และทูลพระองค์ว่า □จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน□ 3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด 4 คือว่าบิดาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์□ 5 เขาจึงปรึกษากันว่า □ถ้าเราจะว่า □มาจากสวรรค์□ ท่านจะถามว่า □เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า□ 6 แต่ถ้าเราจะว่า □มาจากมนุษย์□ คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์□ 7 เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน 8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากะทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด□

คำอุปมาเกี่ยวกับคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย (อสย 5:1-7; มธ 21:33-46; มก 12:1-12)

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า □ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน 10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาทั้งหลายจะได้มอบผลจากสวนองุ่นแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้น ได้เขียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า 11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เขียนตีและทำการน่าอับยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า 12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใสออกไป 13 ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า □เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นพวกเขาคงจะเคารพนับถือ□ 14 แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า □คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสียเพื่อมรดกจะตกกับเรา□ 15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนองุ่นฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น 16 ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า□ คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า □ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย□ 17 ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า □เหตุฉะนั้นพระวณะซึ่งเขียนไว้ นั้นหมายความว่าไรกันซึ่งว่า □ศิลาซึ่งขว้างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลบกลายเป็นศิลาหมุมเองแล้ว□ 18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะต้องขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง□

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

19 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้อยู่ ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้น แต่เขากลัวประชาชน 20 เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรม ไปสอดแนมหวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาญาของเจ้าเมือง 21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า □อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ 22 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชาบัญญัติหรือไม่ 23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า □ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม่ 24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร □ เขาทูลตอบว่า □ของซีซาร์ □ 25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า □ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า □ 26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชน ไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

ทรงตอบพวกละอูสีเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากตาย (มธ 22:23-33; มก 12:18-27)

27 ยังมีพวกละอูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการที่ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ 28 ว่า □อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า □ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตนเพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้ □ 29 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร 30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร 31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย 32 ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 33 เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว □ 34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน 35 แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลูกลงโลกหน้า และลูกลงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน 36 และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย 37 แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้ฟื้นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ขังได้สำแดงในเรื่องฟุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า □เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ □ 38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าเจ้าพเจ้าพระเจ้าของทุกคนเป็นอยู่ □

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถที่จะตอบพระเยซูได้ (มธ 22:41-46; มก 12:35-37)

39 ธรรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า □อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว □ 40 หลังจากนั้นพวกเขา ก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก 41 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า □ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิดนั้นเป็น ได้อย่างไร 42 ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 43 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน □ 44 ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นบุตรของดาวิดอย่างไรได้ □

พระเยซูทรงกล่าวโทษพวกธรรมาจารย์ (มธ 23:1-36; มก 12:38-40; ลก 11:37-54)

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า 46 **จงระวัง** พวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง 47 เขาริบเอาเรือนของหญิงม่าย และอิฐฐานโอ้วอดเสียดียว เขาทั้งหลายนั้นจะได้รับพระอาชญามากยิ่งขึ้น

21

เงินถวายของหญิงม่าย (มก 12:41-44)

1 พระองค์เฝยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย
2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย 3 พระองค์ตรัสว่า **เรา**ออกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้ 4 เพราะทุกคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด

ทรงเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศ (มธ 24-25; มก 13)

5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่า ได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า 6 **สิ่งเหล่านี้**ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นั่นซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็หายไป 7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า **พระอาจารย์**เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งใดเป็นหมายสำคัญว่าการณ์ทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น

เส้นทางของคนยุคนี้ (มธ 24:4-14)

8 พระองค์จึงตรัสว่า **พระเจ้า**ให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า **เรา**เป็นพระคริสต์ และว่า **เวลานั้น**ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย 9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่นานเท่านี้ 10 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า **ประชาชนชาติจะลุกขึ้นต่อสู้อัประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้ราชอาณาจักร** 11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคระบาดอย่างร้ายแรง และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์ 12 แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านี้เขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา 13 การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน 14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก่ตัวอย่างไร 15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้ 16 แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่าน และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย 17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา 18 แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้ 19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต (มธ 24:15-21; มก 13:14-23)

20 เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว 21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง 22 เพราะเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้น เพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ 23 แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูก

ก่อนกินนมอยู่ เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้ ²⁴ เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่างกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศีของพระคริสต์ (มธ 24:29-31; มก 13:24-27)

²⁵ จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็ จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น ²⁶ จิตใจมนุษย์ก็จะสลบไปเพราะความกลัว และเพราะสังหรัณถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า ปรารถนาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะท้อนสะท้อนกันไป ²⁷ เมื่อนั้นเขา จะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาณภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก ²⁸ เมื่อเหตุการณ์ ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและพวงศิระชะขึ้น ด้วยการไถ่ทานใกล้จะถึงแล้ว ²⁹

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ 24:32-33; มก 13:28-29)

²⁹ พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า ๓๓ จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเกิด ³⁰ เมื่อผลิใบออก แล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว ³¹ เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว ³² เรา บอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับ ไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ ³³ ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

³⁴ แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่า ในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะสันไปด้วยอาการกิน และดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว ³⁵ เพราะว่าวันนั้นจะมาดจบังแว้วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก ³⁶ เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้ ³⁷ กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาคือภูเขากอกเทต ³⁸ คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เข้าประตูเพื่อจะฟังพระองค์

22

ยูดาสตกลงว่าจะทรยศพระเยซู (มธ 26:14-15; มก 14:10-11)

¹ เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว ² พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่า เขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน ³ ฝ่ายซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน ⁴ ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด ⁵ คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน ⁶ ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน

การเตรียมสำหรับงานเลี้ยงปัสกา (มธ 26:17-19; มก 14:12-16)

⁷ พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา ⁸ พระองค์จึงทรงใช้เปโตรและยอห์น ไปสั่งว่า ๗ จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน ⁹ เขาทูลถามพระองค์ว่า ๗ พระองค์ทรงปรารถนาจะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน ¹⁰ พระองค์ตรัสตอบ

เขาว่า ๐ ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหมอน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น 11 จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า ๐ พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า ๐ ห้องที่เราจะกินปัสสาวะกับเหล่าสาวกของเรา ได้นั้นอยู่ที่ไหน ๐ 12 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด ๐ 13 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้ว ได้จัดเตรียมปัสสาวะไว้พร้อม

การเลี้ยงปัสสาวะ (มธ 26:20; มก 14:17; ยน 13)

14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน 15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า ๐ เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสสาวะนี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน 16 ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะ ไม่กินปัสสาวะนี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า ๐ 17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า ๐ จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม 18 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะ ไม่ดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา ๐

ทรงประทานพิธีศีลระลึก (มธ 26:26-29; มก 14:22-25; 1 คร 11:23-26)

19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า ๐ นี่เป็นกายของเรา ซึ่ง ได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา ๐ 20 เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า ๐ ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย

อัครสาวกผู้หนึ่งจะทรยศพระเยซู (มธ 26:21-25; มก 14:18-21; ยน 13:18-30)

21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราก็คืออยู่กับเราบนโต๊ะ 22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือน ได้ทรงดำริ ไว้แต่ก่อนแล้ว แต่วิบัติแก่ผู้หนึ่งที่ทรยศพระองค์ ๐ 23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด 25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ๐ กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าของเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ 26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้ 27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับ ใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับ ใช้

อัครสาวกจะพิพากษาพวกอิสราเอลในอาณาจักรของพระเจ้า

28 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรารุกทดลอง 29 และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบ ให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบ ให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน 30 คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล ๐

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร (มธ 26:33-35; มก 14:29-31)

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ๐ ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาดาน ได้ขอท่านไว้เพื่อจะผิดร้อนท่านเหมือนผิดข้าวสาลี 32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน ๐ 33 ฝ่ายเขาจึงทูล

พระองค์ว่า **☐**พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี **☐** 34 พระองค์ตรัสว่า **☐**เปโตรเอ๋ย เรบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง **☐**

เหล่าสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า **☐**เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มียังเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ **☐** เขาทั้งหลายทูลตอบว่า **☐**ไม่ขาดสิ่งใดเลย **☐** 36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **☐**แต่เดี๋ยวนี้ใครมีเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีดาบก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ 37 ด้วยเรบอกท่านทั้งหลายว่า พระวณะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า **☐**ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด **☐** เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ **☐** 38 เขาทูลตอบว่า **☐**พระองค์เจ้าข้า ดูก่อน มีดาบสองเล่ม **☐** พระองค์ตรัสกับเขาว่า **☐**พอเสียทีเถอะ **☐**

พระเยซูในสวนเกทเสมนี (มธ 26:36-46; มก 14:32-42; ยน 18:1)

39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขาเมกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย 40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **☐**จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง **☐** 41 แล้วพระองค์ดำเนิน ไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน 42 ว่า **☐**พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด **☐** 43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ ช่วยชูกำลังพระองค์ 44 เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ก็ยิงปลงพระทัยอธิษฐานพระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ 45 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขาอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกขโศก 46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **☐**นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง **☐**

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจอบ (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ยน 18:3-11)

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูก่อน มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเขามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจอบพระองค์ 48 แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า **☐**ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจอบหรือ **☐** 49 เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า **☐**พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ **☐** 50 และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกขว้างขาของเขาขาด 51 แต่พระเยซูตรัสว่า **☐**พอเสียทีเถอะ **☐** แล้วพระองค์ทรงถูกต้องไปหุคนั้น ให้เขาหาย 52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า **☐**ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา 53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่านก็ได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความผิด **☐**

พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:57, 69-75; มก 14:53-54, 66-72; ยน 18:12-18, 25-27)

54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ 55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา 56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็น

เปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า □คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย□ 57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า □แม่เอ๋ย คนนั้นเข้าไม่รู้จัก□ 58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า □เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย□ เปโตรจึงว่า □พอเอ๋ย ข้ามิได้เป็น□ 59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนขึ้นแข็งแรงว่า □แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี□ 60 แต่เปโตรพูดว่า □พอเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นเข้าไม่รู้อะไร□ เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้น ไม้ก็ขึ้น 61 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปลี่ยดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า □ก่อนไม้ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง□ 62 แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องไห้เป็นทุกข์นัก

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี (มธ 26:67-68; มก 14:65; ยน 18:22-23)

63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโบยตีพระองค์ 64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า □จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า□ 65 และเขาพูดคำหั้นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา (มธ 26:59-68; มก 14:55-65; ยน 18:19-24)

66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกบุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า 67 □ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด□ แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า □ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ 68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป 69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานภาพ□ 70 คนทั้งปวงจึงถามว่า □ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ□ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า □ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น□ 71 เขาทั้งหลายจึงว่า □เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว□

23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต (มธ 27:11-14; มก 15:1-5; ยน 18:28-38)

1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต 2 และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า □เราได้พบคนนี้ยุ่งขนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง□ 3 ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า □ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ□ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า □ก็ท่านว่าแล้วนี่□ 4 ปีลาตจึงว่าแก่พวกบุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า □เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด□ 5 เขาทั้งหลายยังคงกล่าวแข็งแรงว่า □คนนี้ยุ่งพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนหัวตลอดยุคเดียว ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่□

พระเยซูต่อหน้าเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ 7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ในเวลานั้น 8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ ทำการอัศจรรย์บ้าง 9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่ 10 ฝ่ายพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก 11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก 12 ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดดีกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ยน 18:39-40)

13 ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน 14 จึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลาย ได้พาคณะนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ขบถประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา นั่น 15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย 16 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย 17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น) 18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า ท่านจงปล่อยบารับบัสให้เราเถิด 19 (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆาตกรรม) 20 ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจใคร่จะปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาอีก 21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า ปล่อยเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด 22 ปีลาตจึงถามเขาครั้งที่สามว่า ปล่อยเขาหรือไม่ เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้ว ก็จักปล่อยเสีย 23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็ดังกว่าเสียงของพวกปุโรหิตใหญ่ นั่นก็มีชัย 24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา 25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอร้อง ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและการฆาตกรรม แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา 26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรินที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป 27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์ 28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า อธิดาบุตรซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตนเถิด 29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมั้น และคร่ำครวญที่มีได้ปฏิสนธิ และหว่านเมล็ดได้ให้ดูเลย ก็เป็นสุข 30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ใจงสมั้มกับเราเถิด และแก่นใจเขาว่า ใจงปกคลุมเราไว้ 31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สุด อะไรมีจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้วเล่า 32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

การตรึงที่กางเขน (มธ 27:33-38; มก 15:22-28; ยน 19:17-19)

33 เมื่อมาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง 34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า ข้าแต่พระบิดา ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน 35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า ข้าช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด 36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์ 37 แล้วว่า ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกเขา จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด 38 และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกเขา

โจรที่กลับใจเสียใหม่ก็ได้รับความรอด

39 ฝ่ายคนหนึ่งเป็นผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด 40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า ข้าเจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน 41 และเราก็จมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่ 42 แล้วคนนั้นจึงทูล

พระเยซูว่า □พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในอาณาจักรของพระองค์□ 43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า □เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า **วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม**□ 44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิตของพระองค์ (มธ 27:50; มก 15:37; ยน 19:30)

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า □**พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์**□ ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป 47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า □แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม□ 48 คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการนี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกลงของตัวกลับ ไป 49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลีก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

พระศพของพระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-61; มก 15:42-47; ยน 19:38-42)

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อ โยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดี และชอบธรรม 51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเรียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำอาณาจักรของพระเจ้า 52 ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู 53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย 54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว 55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้ได้อย่างไรด้วย 56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

24

การฟื้นคืนชีพของพระคริสต์ (มธ 28:1-6; มก 16:1-8; ยน 20:1-17)

1 แต่เข้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา 2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว 3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า 4 ต่อมาเมื่อกำลังคิดงุนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรพรรณขาว 5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า □พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า 6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี 7 ว่า □**บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่**□ □ 8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้ 9 และกลับ ไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่น ๆ ทั้งหมดด้วย 10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยฮันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆ ที่อยู่กับเขา 11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล 12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่ง ไปถึงอุโมงค์ ก็มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าป่านวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคน ไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ใกล้จากกรุงเยรูซาเล็ม ประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร 14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น 15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนิน ไปกับเขา 16 แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้ 17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าผากเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร** 18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า **ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างดาว ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่ง เป็นไปในวันเหล่านี้** 19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า **เหตุการณ์อะไร** เขาจึงตอบพระองค์ว่า **เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย 20 และพวกบรูโรทิดใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน 21 แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น 22 และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเรา ที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด 23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ 24 บางคนที่อยู่กับเราก็มุ่งไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้น ได้บอกแต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่** 25 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า **โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาสิ่งที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้** 26 **จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสงสาราศิของพระองค์มิใช่หรือ** 27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เล็งถึงพระองค์ทุกข้อ ให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์ 28 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป 29 เขาจึงพูดท้วงเหนี่ยวพระองค์ว่า **เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจะจวนเย็นแล้ว และวันก็สว่างไปมาก** พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา 30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา 31 ตาของเขา ก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา 32 เขาจึงพูดกันว่า **ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ** 33 แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก 34 กำลังพูดกันว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน** 35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่ออัครสาวกสิบคน (มธ 28:16-17; มก 16:14; ยน 20:19-23)

36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า **ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด** 37 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี 38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า **ท่านทั้งหลายอย่ากลัวใจทำไม เหตุใดในความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า 39 จงดูมือของเราและเท้าของเรา เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น** 40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น 41 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่าขบขันเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า **พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างไหม** 42 เขาก็เอาปลาข้างขึ้นหนึ่งกับรวงผึ้งขึ้นหนึ่งมา

ถวายพระองค์⁴³ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย⁴⁴ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□**นี้ เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้ออกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชนิพนธ์ของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ[□]⁴⁵ ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

คำบัญชาที่ยิ่งใหญ่ (มธ 28:19-20; มก 16:15-18; กจ 1:8)

⁴⁶ พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□**มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสตเจ้าจะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม⁴⁷ และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม⁴⁸ ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยความเหล่านั้น

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์ (มก 16:19-20; กจ 1:9-11)

⁴⁹ และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญา นั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน[□]⁵⁰ พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์อวยพรเขา⁵¹ ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์⁵² เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก⁵³ เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยอห์น

ยอห์น ผู้เขียนข่าวประเสริฐนี้ เป็นบุตรชายของเศเบดีและสะโลเมและเป็นน้องชายของ ยากอบ ท่านเป็นคนหนึ่งในสามที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเยซูคือเปโตรและยากอบ ท่านเป็นสาวกที่พระเยซูทรงรัก ยอห์น ได้กล่าวถึงตนเองว่าท่านเป็นสาวกที่เอนตัวลงที่พระ ทรวงของพระเยซู เป็นสาวกนั้นผู้ที่พระเยซูทรงรักและเป็นผู้ที่พระเยซูทรงให้เลี้ยงดูมารดา ของพระองค์

ยอห์น ได้เขียนข่าวประเสริฐนี้ขึ้นภายหลังข่าวประเสริฐของมัทธิว มาระโก และลูกา อาจ เป็นประมาณปีค.ศ. 90

ท่านได้เขียนหนังสือในพระคัมภีร์ใหม่ไว้ห้าเล่มคือ หนังสือยอห์น จดหมายสามฉบับและ หนังสือวิวรณ์

ยากอบพี่ชายของยอห์น ได้ถูกฆัตรีย์เฮโรดฆาตตาย (กิจการ บทที่ 12) หนังสืออ้างอิง หลายเล่ม ในคริสตจักรของเหล่าบรรพบุรุษระบุว่า ต่อมายอห์น ได้ไปเผยแผ่พระวจนะใน เมืองเอเฟซัสและ ได้นำนางมารีย์ไปกับท่านด้วย ในสมัยการปกครองของจักรพรรดิโดม เียน ท่าน ได้ถูกเนรเทศไปที่เกาะปีทมอสและที่นั่นเองท่าน ได้เขียนหนังสือวิวรณ์ขึ้น ท่าน ได้รับการปลดปล่อยประมาณช่วงสมัยที่จักรพรรดิเทรจันท์เริ่มครองราชในปีค.ศ. 98

เราเชื่อว่า ถ้อยคำที่เขียนในข่าวประเสริฐของยอห์นตลอดทั้งเล่มนั้น ได้รับการดลใจจาก พระเจ้าอย่างแท้จริง ยอห์น ได้กล่าวอ้างไว้ว่า ท่าน ได้เขียนในลักษณะเป็นคำพูดยาวๆ หนึ่ง คำต่อคำจากพระเยซูและคนอื่นๆพระเจ้าเป็นผู้ทรงประทานคำยอห์นเป็นแต่ผู้บันทึกคำ เหล่านั้น

เป้าหมายเบื้องต้นของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์น ก็เพื่อที่จะพิสูจน์ว่า พระเยซูเป็น พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า (ยน 20:31) หนังสือยอห์นนี้ ได้มุ่งไปที่คำตรัสของพระเยซู มากกว่ากิจการของพระองค์ เกือบจะครึ่งหนึ่งของข่าวประเสริฐแห่งหนังสือยอห์นเป็นคำ ตรัสโดยตรงจากพระเยซู

โครงการแห่งความรอดได้รับการกล่าวถึงมากและชัดเจนที่สุดในข่าวประเสริฐของยอห์น มากกว่าที่อื่นๆในพระคัมภีร์ (ยน 1:12; 3:15-16, 18, 36; 5:24; 6:37, 40, 47) ทุกคนที่ จะเอาชนะวิญญาณจิตทั้งหลายเพื่อพระคริสต์จะต้องเน้นถึงความรอดเช่นกัน ผู้ใดที่วางใจ ในองค์พระคริสต์และยอมทิ้งในพระองค์สำหรับความรอด ผู้นั้นจะได้รับการบังเกิดใหม่เป็น บุตรของพระเจ้าและได้รับชีวิตนิรันดร์

พระเยซูเป็นพระวาทะของพระเจ้า

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาทะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทะ ทรงเป็นพระเจ้า 2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า

พระเยซู ผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัด

3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้ เป็นมานอกเหนือพระองค์ 4 ในพระอคมิชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง 5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่

ภารกิจของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

6 มีชายคนหนึ่ง que พระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น 7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน 8 ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น 9 เป็นความสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก 10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่

พระสัญญายิ่งใหญ่แก่ผู้ที่เชื่อ

11 พระองค์ได้เสด็จมายัง พวก ของ พระองค์ และ พวก ของ พระองค์นั้น หา ได้ ต้อนรับพระองค์ไม่ 12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือ คนทั้งหลายที่เชื่อ ในพระนามของพระองค์ 13 ซึ่งมี ได้เกิดจากเลือด หรือ ความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือ ความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า

พระเยซูทรงรับสภาพมนุษย์

14 พระวาจา ได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดาบริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง

คำพยานของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ 3:1-17; มก 1:1-11; ลก 3:1-18)

15 ยอห์น ได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า 16 และเราทั้งหลาย ได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณ ซ่อน พระคุณ 17 เพราะว่า ได้ทรง ประทาน พระ ราช บัญญัติ นั้น ทาง ไม่เสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรง สถิต ในพระทรง ของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว 19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกบูโรทิดและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า ท่านคือผู้ใด 20 ท่านได้ยอมรับ และมี ได้ปฏิเสศ แต่ได้ยอมรับว่า ข้าพเจ้า ไม่ใช่พระคริสต์ 21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ ท่านตอบว่า ข้าพเจ้า ไม่ใช่เอลียาห์ 22 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้ นั้นหรือ และท่านตอบว่า มิใช่ได้ 23 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะ ได้ตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร 24 ท่านตอบว่า เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 25 จงกระท่ามรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป 26 ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ได้กล่าว ไว้ 27 ฝ่ายผู้ที่ได้รับ ใช้มานั้น เป็นของพวกฟาริสี 28 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า ถ้าท่าน ไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้ นั้นแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา 29 ยอห์น ได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า ข้าพเจ้า ให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก 30 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่สมควรที่จะแก้ 31 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธานาบริเวณแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (วอ 5:6)

29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า ๐จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลก ไปเสีย 30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ๐ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า๐ 31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มา ให้บัพติศมาด้วยน้ำ๐ 32 และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า ๐ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญูณเหมือนดังนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์ 33 ข้าพเจ้าเองไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ๐เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญูณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์๐ 34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า๐

พระราชกิจของพระเยซู อันตรูว์ซึกฆวนเปโตร

35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน 36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า ๐จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า๐ 37 สาวกสองคนนั้น ได้ยินท่านพูดเช่นนี้ เขาจึงติดตามพระเยซูไป 38 พระเยซูทรงเหลือวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า ๐ท่านหาอะไร๐ และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า ๐รับบี๐ (ซึ่งแปลว่าอาจารย์๐) ท่านอยู่ที่ไหน๐ 39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ๐มาดูแล๐ เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว 40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันตรูว์นองชายของซีโมนเปโตร 41 แล้วอันตรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า ๐เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว๐ ซึ่งแปลว่าพระคริสต์ 42 อันตรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า ๐ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาสะ๐ ซึ่งแปลว่าศิลา 43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า ๐จงตามเรา๐ 44 ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันตรูว์และเปโตร 45 ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า ๐เราได้พบพระองค์ผู้ที่ไม่เสสได้กล่าวถึงในพระราชาบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชานาชาเรีบุตรชายโยเซฟ๐ 46 นาธานาเอลถามเขาว่า ๐สิ่งดีอันใดจะมาจากนาชาเรีได้หรือ๐ ฟีลิปตอบเขาว่า ๐มาดูแล๐ 47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า ๐ดูแล หนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอุปาย๐ 48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า ๐พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร๐ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ๐ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน๐ 49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า ๐รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล๐ 50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ๐เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก๐ 51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า ๐เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์๐

2

1 วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น 2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น 3 เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า **☐**เขา ไม่มีน้ำองุ่น☐ 4 พระเยซูตรัสกับนางว่า **☐หญิงเอ๋ย ข้าพเจ้าเกี่ยวข้ออะไรกับท่านแล้ว เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง☐** 5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า **☐**ท่านจะสั่งพวกเข้ให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด☐ 6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จนน้ำโบละสี่ห้าถึง 7 พระเยซูตรัสสั่งเข้ว่า **☐**จงตักน้ำใสโอ่งให้เต็มเถิด☐ และเข้ก็ตักน้ำใสโอ่งเต็มเสมอปาก 8 แล้วพระองค์ตรัสสั่งเข้ว่า **☐**จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด☐ เข้ก็เอาไปให้ 9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา 10 และพูดกับเข้ว่า **☐**ใครๆ เข้ก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้☐ 11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้ พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์ 12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

พระเยซูทรงชำระพระวิหาร

13 เทศกาลปัสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่ 15 เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนที่รับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ 16 และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า **☐**จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย☐ 17 พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า **☐**ความรื้อใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์☐ 18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า **☐**ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำกรเช่นนี้ได้☐ 19 พระเยซูจึงตรัสตอบเข้ทั้งหลายว่า **☐**ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน☐ 20 พวกยิวจึงทูลว่า **☐**พระวิหารนี้เข้สร้างถึงสี่สิบลูกบิจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ☐ 21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์ 22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสตั้งนี้ไว้แก่เข้ และเข้ก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น 23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเข้ได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ 24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน 25 และ ไม่มีใครมีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าจะอะไรมีอยู่ในมนุษย์

3

นิโคเดมัสกับการบังเกิดใหม่

1 มีชายคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีชื่อ นิโคเดมัส เป็นขุนนางของพวกยิว 2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า **☐**รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเข้ด้วย☐ 3 พระเยซูตรัสตอบเข้ว่า **☐**เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้☐ 4 นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า **☐**คนชรา

แล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ⁵ พระเยซูตรัสตอบว่า **□**เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้⁶ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ⁷ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่⁸ ลมใครจะพัด ไปข้าง ไหนก็พัด ไปข้างนั้น และท่าน ได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจาก ไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน⁹ **□**นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า **□**เหตุการณ์อย่างนี้จะ เป็น ไปอย่างไรได้¹⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□**ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ¹¹ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรา รู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหา ได้รับคำพยานของเราไม่¹² ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่าน ไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อ ได้อย่างไร¹³ ไม่มีผู้ใด ได้ขึ้นไป สู่อุสสวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น¹⁴ โมเสส ได้ยกยูนขึ้น ในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น¹⁵ เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์¹⁶ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาใน โลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วย โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น¹⁸ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่มิได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษ อยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า¹⁹ หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่าง ได้เข้ามาใน โลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่า รักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว²⁰ เพราะทุกคนที่ประพฤติดุชก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ²¹ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึ่งพระเจ้า[□]

คำพยานสุดท้ายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

²² ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไป ในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา²³ ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อาย โนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา²⁴ เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก²⁵ เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิว เรื่องการชำระ²⁶ สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า **□**รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน[□]²⁷ ยอห์นตอบว่า **□**มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา²⁸ ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้า ได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้า ได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์²⁹ ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยินฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อ ได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว³⁰ พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง[□]

ชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่เชื่อ

³¹ พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลก และพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง³² พระองค์

ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์³³ ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับใจตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง³⁴ เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์³⁵ พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์³⁶ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

4

เสด็จผ่านแคว้นสะมาเรียไปแคว้นกาลิลี

1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวก และให้บัพติศนามากกว่ายอห์น² (แม้ว่าพระเยซู ไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)³ พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก⁴ พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย⁵ พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารินในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่دينซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำของยาโคบ

6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง⁷ มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า **□ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง**⁸ (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)⁹ หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า □ไหนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย□¹⁰ พระเยซูตรัสตอบนางว่า **□ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า □ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง□ เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า□**¹¹ นางทูลพระองค์ว่า □ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน¹² ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย□

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือบ่อน้ำพุภายใน

13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า **□ผู้ใดที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก**¹⁴ แต่ผู้ใดที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขาผู้นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขาผู้นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์□¹⁵ นางทูลพระองค์ว่า □ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่□¹⁶ พระเยซูตรัสกับนางว่า **□ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด□**¹⁷ นางทูลตอบว่า □ดิฉัน ไม่มีสามีค่ะ□ พระเยซูตรัสกับนางว่า **□เจ้าพูดถูกแล้วว่า □ดิฉัน ไม่มีสามี□**¹⁸ เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช้สามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง□¹⁹ นางทูลพระองค์ว่า □ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์²⁰ บรรพบุรุษของพวกเรานับถือการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนับถือการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม□²¹ พระเยซูตรัสกับนางว่า **□หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ไหว้บ่อน้ำพุที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม**²² ซึ่งพวกเจ้านับถือการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานับถือการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว²³ แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นับถือการอย่างถูกต้อง จะ

นมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้น นมัสการพระองค์²⁴ พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง²⁵ นางทูลพระองค์ว่า **บิดันทรบว่าพระเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา**²⁶ พระเยซูตรัสกับนางว่า **เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น**²⁷ ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับหญิง แต่ไม่มีใครถามว่า **พระองค์ทรงประสงค์อะไร**²⁸ หรือ **ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง**²⁸ หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า ²⁹**มาดูท่านผู้หนึ่งทีเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ**³⁰ คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์³¹ ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า **พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานเถิด**³² แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า **เรามีอาหารรับประทานที่นั่นทั้งหลายไม่รู้**³³ พวกสาวกจึงถามกันว่า **มิมีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ**³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **อาหารของเราคือการทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ**³⁵ ท่านทั้งหลายว่า **อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เรอบอกท่านทั้งหลายว่า เঘหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว**³⁶ คนที่เกี่ยวข้องก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพิชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน³⁷ เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ **คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว**³⁸ เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่น ได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา³⁹ ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้น ได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า **ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ**

ชาวสะมาเรียได้รับความรอดเพิ่มขึ้นอีก

⁴⁰ ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน⁴¹ และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์⁴² เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า **ตั้งแต่ฉันไปที่เราเชื่อนั้นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้อิทธิเอง และเรารู้แน่ว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์**⁴³ ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังแคว้นกาลิลี⁴⁴ เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า **ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน**⁴⁵ ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

ทรงรักษาบุตรชายของขุนนาง

⁴⁶ ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอรนาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก⁴⁷ เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว⁴⁸ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า **ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ**⁴⁹ ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย**⁵⁰ พระเยซูตรัสกับท่านว่า **กลับไปได้ บุตรชายของท่านจะไม่ตาย**⁵¹ ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป⁵¹ ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า **บุตรชายของท่านหายแล้ว**⁵² ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรคอย

ทูเลาขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า □ใช้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง□ 53 บิดาจึงรู้ว่า ชั่วโมงนั้นเป็นเวลาที่เขาได้ตรัสกับตนว่า **บุตรชายของท่านจะไม่ตาย□** และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครวเรื่อนของท่านด้วย 54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

5

ทรงรักษาคนป่วยที่สระเบธซาธา

1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
 2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูและมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง 3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม 4 ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาทูลในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมขึ้น ผู้ใดก้าวลงไปในน้ำก่อน ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่ 5 ที่นั่นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว 6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า **□เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือไม่□** 7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า □ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมขึ้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไป ในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว□ 8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□จงลุกขึ้นแบกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด□** 9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต 10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า □วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ□ 11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า □ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรค ได้สั่งข้าพเจ้าว่า **□จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด□** 12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า □คนที่สั่งเจ้าว่า **□จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด□** นั้นเป็นผู้ใด□ 13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้น ไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก 14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า **□ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า□** 15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู 16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต 17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□พระบิดาของเราก็คงทรงกระทำกรณอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็อำนาจด้วย□** 18 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังสามารถเรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า 19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย 20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ 21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตคนใดถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น 22 เพราะว่าพระบิดาได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร 23 เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขาถวายเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา 24 เราบอกความ

จริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ²⁵ เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต ²⁶ เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น ²⁷ และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์

การฟื้นขึ้นมาสองแบบ

²⁸ อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ²⁹ และจะได้ออกมา คนทั้งหลายที่ได้ประพฤติดีกฟื้นขึ้นสู่วิชีวิต และคนทั้งหลายที่ได้ประพฤดิชั้วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา

บรรดาพยานของพระเยซูว่าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

³⁰ เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็กิจพิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็คือธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา ³¹ ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็คือไม่จริง ³² มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง ³³ ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาขอร้อง และขอร้องก็ได้เป็นพยานถึงความจริง ³⁴ เราได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด ³⁵ ขอร้องเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของขอร้องนั้น ³⁶ แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของขอร้อง เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา ³⁷ และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์ ³⁸ และท่านทั้งหลายไม่มีพระตำราสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น ³⁹ จึงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา ⁴⁰ แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต ⁴¹ เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์ ⁴² แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน ⁴³ เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขา ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น ⁴⁴ ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากตนเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร ⁴⁵ อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่ ⁴⁶ ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา ⁴⁷ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้□

6

ทรงเลี้ยงคนห้าพัน (มธ 14:13-21; มก 6:32-44; ลก 9:10-17)

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส ² คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

ต่อบรรดาคนป่วย³ พระเยซูเสด็จขึ้น ไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น⁴ ขณะนั้น โกลัสจะถึงปัสกาซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว⁵ เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า **เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้**⁶ พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด⁷ ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า **สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไมพพอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย**⁸ สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า **ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่ง มีขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนกับปลาเล็กๆสองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้**⁹ **ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่ง**¹⁰ **พระเยซูตรัสว่า ให้คนทั้งหมดนั่งลงเถิด** ที่นั้นมีหญ้ามก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน¹¹ แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา¹² เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า **จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป**¹³ เขาจึงเก็บเศษขนมข้าวบาร์เลย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหมดได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม¹⁴ เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า **นี่แท้จริงท่านผู้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก**

พระเยซูทรงดำเนินบนน้ำ (มธ 14:22-36; มก 6:45-56)

¹⁵ เมื่อพระเยซูทรงทราบว่ เขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง¹⁶ พอล่วงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปที่ทะเล¹⁷ แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอรนาอุม มืดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา¹⁸ ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า¹⁹ เมื่อเขาทั้งหลายดิกรรเขียงไปได้ประมาณห้าหกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว²⁰ แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า **นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย**²¹ ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น

การเทศนาของพระเยซูเกี่ยวกับอาหารแห่งชีวิต

²² วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่า ไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้น ไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น²³ (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส โกลัสสถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากที่ต้องศพผู้เป็นเจ้าของ ได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)²⁴ เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวก ไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอรนาอุม²⁵ ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า **อริบดี ท่านมาที่นี่เมื่อไร**²⁶ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม**²⁷ **อย่าชวนชววยหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว**²⁸ แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า **ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้**²⁹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น**³⁰ เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า **ถ้าเช่นนั้นท่านจะกระทำหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำ**

การอะไรบ้าง 31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์ 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย 33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก 34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด 35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย 36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ 37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็คจะไม่ทิ้งเขาเลย 38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 39 และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด 40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตร ได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ 42 เขาทั้งหลายว่า คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า เราได้ลงมาจากสวรรค์ 43 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า อย่าบ่นกันเลย 44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์คสาตาพยากรณ์ว่า ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยิน ได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา 46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว 47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มีชีวิตนิรันดร์ 48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น 49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต 50 แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา 52 แล้วพวกยิวก็ทุมเถียงกันว่า ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร 53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน 54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย 55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็เป็นของดื่มแท้ 56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา 57 พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามา และเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น 58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์ 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พวกสาวกไม่เข้าใจคำสั่งสอนของพระเยซู (มธ 8:19-22; 10:36)

60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้ 61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์นับถึงเรื่องนี้

พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า **□**เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ ⁶² ถ้าท่านจะได้เห็นบุ
 ธรรมมนุษย์เสด็จขึ้น ไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร ⁶³ จิตวิญญาณเป็นที่ให้
 มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิต
 วิญญาณและเป็นชีวิต ⁶⁴ แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ **□** เพราะพระเยซูทรงทราบแต่
 แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ ⁶⁵ และพระองค์ตรัสว่า **□**เหตุฉะนั้นเรา
 จึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า **□**ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรด
 ประทานให้ผู้นั้น **□** ⁶⁶ ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ห่อถอกไม่ติดตามพระองค์
 อีกต่อไป

คำกล่าวถึงความเชื่อของเปโตร

⁶⁷ พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า **□**ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ ⁶⁸ ซีโมนเป
 โตรทูลตอบพระองค์ว่า **□**พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มี
 ถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ ⁶⁹ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรง
 เป็นพระคริสตพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ⁷⁰ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า **□**เรา
 เลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย ⁷¹ พระองค์ทรง
 หมายถึงยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ คือคนหนึ่ง
 ในอัครสาวกสิบสองคน

7

การเลี้ยงในเทศกาลอยู่เพิงที่กรุงเยรูซาเล็ม

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูก็ได้เสด็จไป ในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่
 ประสงค์ที่จะเสด็จไป ในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ ² ขณะนั้นใกล้
 จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว ³ พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า **□**จงออก
 จากที่นี่ ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ ⁴ เพราะว่า
 ไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดง
 ตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด ⁵ แม้พวกน้องๆของพระองค์มิได้เชื่อในพระองค์ ⁶ พระเยซูตรัส
 กับพวกเขาว่า **□**ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ ⁷ โลกจะเกลียดชัง
 พวกท่าน ไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว ⁸ พวก
 ท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะวายุังไม่ถึงกำหนด
 เวลาของเรา ⁹ เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี

พระเยซูทรงออกจากแคว้นกาลิลีเป็นการลับ

¹⁰ แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย
 แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย ¹¹ พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า **□**คนนั้น
 อยู่ที่ไหน ¹² และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า **□**เขาเป็นคนดี **□**
 คนอื่นๆว่า **□**มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก ¹³ แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์
 อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว

พระเยซูที่เทศกาลอยู่เพิง

¹⁴ ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน ¹⁵ พวก
 ยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า **□**คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย ¹⁶
¹⁶ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า **□**คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรง

ใช้เรามา 17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติดังตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง 18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงหาเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงหาเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย 19 โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านรักษาพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม 20 คนเหล่านั้นตอบว่า ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน 21 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ 22 โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด 23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ 24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด 25 เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า คนนี้มิใช่หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26 แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ 27 แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลย ว่าพระองค์มาจากไหน 28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามิได้ทำตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักร่ององค์ 29 แต่เรารู้จักร่ององค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา 30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้น ได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์ยิ่งกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ 32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนขบขันกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกบรูโรทิดใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ 33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้ 35 พวกยิวจึงพูดกันว่า คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจาย ไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ 36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้

พระวิญญาณบริสุทธิ์คือแม่น้ำประกอบด้วยชีวิต

37 ในวันสุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ 38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น 39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับส่งาราศี)

เห็นด้วยหรือต่อต้านพระเยซู

40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น 41 คนอื่นๆก็พูดว่า ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์ แต่บางคนพูดว่า พระคริสต์จะมาจาก

กาลิลีหรือ 42 พระคัมภีร์กล่าวว่าไว้มิใช่หรือว่า พระคริสตเจ้าจะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากเมืองเบรธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น 43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์ 44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย 45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกบโรทิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นก็กล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า 46 □ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา 46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า □ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย 47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า □พวกเขาถูกลอกไปด้วยแล้วหรือ 48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ 49 แต่ประชาชนหมื่นนี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว 50 นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขา □ ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า 51 □พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขา ก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ □ 52 เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า □ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จึงค้นหาดูเถิด เพราะว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี □ 53 ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

8

หญิงที่ถูกจับกุมโทษฐานล่วงประเวณี

1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ 2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา 3 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นั้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน 4 เขาทูลพระองค์ว่า □พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้นี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่ 5 ในพระราชบัญญัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนั้นให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้ □ 6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนตั้งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย 7 และเมื่อพวกเขาขึงทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า □ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน □ 8 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก 9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจจึงฉีกผ้าปิดขอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น 10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า □หญิงเอ๋ย พวกเขาคิดฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ □ 11 นางนั้นทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย □ และพระเยซูตรัสกับนางว่า □เธอก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก □

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก (ยน 1:9)

12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต □ 13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า □ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง □ 14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปไหน แต่พวกท่านไม่รู้เรามาจากไหนและจะไปไหน 15 ท่านทั้งหลายขอมพิพากษาดูตามเนื้อหนัง เรามิได้พิพากษาผู้ใด 16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราจะถูกตั้ง เพราะเรามิได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระ

บิดาผู้ทรงใช้เรามา 17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า □คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง□ 18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามากก็เป็นพยานให้แก่เรา□ 19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า □พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน□ พระเยซูตรัสตอบว่า □ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราที่ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย□ 20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีใครได้จับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า □เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้□ 22 พวกเขาจึงพูดกันว่า □เขาจะฆ่าตัวตายหรือเพราะเขาพูดว่า □ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้□ 23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายมาจากเมืองล่าง เรามาจากเมืองบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ 24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว□ 25 เขาจึงถามพระองค์ว่า □ท่านคือใครเล่า□ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น 26 เราก็มียังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและทักทายท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงเป็นสัจย์จริง และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก□ 27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา 28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามิได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาของเราได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น 29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ□ 30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์ 31 พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า □ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง 32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย□ 33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า □เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวว่า □ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย□ □ 34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดที่ทาบปากก็เป็นทาสของบาป 35 ทาสนั้นมิได้อยู่ในครัวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป 36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ 37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเรา ไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน 38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน□ 39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า □อับราฮัมเป็นบิดาของเรา□ พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า □ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ 40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้ 41 ท่านทั้งหลายยอมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ□ เขาจึงทูลพระองค์ว่า □เรามิได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า□ 42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นี้แล้ว เรามิได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา 43 เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้ 44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นชาติกรตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่

ในมัน เมื่อมันพูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้สมุสา และเป็นพ่อของการมูสา 45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง 46 มิผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา 47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ยกย่องฟังพระวจนะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า 48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า □ที่เรารู้ว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ□ 49 พระเยซูตรัสตอบว่า □เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา 50 เรามิได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา 51 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดรักษาตาของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย□ 52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า □เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสดาพยากรณ์ก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า □ถ้าผู้ใดรักษาตาของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย□ 53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสดาพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า□ 54 พระเยซูตรัสตอบว่า □ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน 55 ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมูสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และรักษาพระดำรัสของพระองค์ 56 อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี□ 57 พวกยิวทูลพระองค์ว่า □ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ□ 58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมบังเกิดมานั้นเราเป็น□ 59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

9

ทรงรักษาชายตาบอดแต่กำเนิด

1 เมื่อ พระเยซู เสด็จดำเนิน ไปนั้น พระองค์ทอด พระเนตร เห็น ชาย คนหนึ่ง ตาบอด แต่กำเนิด 2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า □พระเจ้าอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด□ 3 พระเยซูตรัสตอบว่า □มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา ได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา 4 เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืน ไม่มีผู้ใดทำงานได้ 5 ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก□ 6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงปั้นน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น 7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า □จง ไปล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด□ (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้ 8 เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า □คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งขอทาน□ 9 บางคนก็พูดว่า □คนนั้นแหละ□ คนอื่นว่า □เขาคือคนนั้น□ แต่เขาเองพูดว่า □ข้าพเจ้าคือคนนั้น□ 10 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า □ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร□ 11 เขาตอบว่า □ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า □จง ไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย□ ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้□ 12 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า □ผู้นั้นอยู่ที่ไหน□ คนนั้นบอกว่า □ข้าพเจ้า ไม่ทราบ□ 13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี 14 วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้น ให้หายบอดเป็นวันสะบาโต 15 พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอี

กว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า □เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น□ 16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า □ชายคนนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวินัยสะบาโต□ คนอื่นว่า □คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร□ พวกเขาก็แตกแยกกัน 17 เขาจึงพูดกับคนตามอดอีกว่า □เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด□ ชายคนนั้นตอบว่า □ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์□ 18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตาบอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนที่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา 19 แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า □ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตาบอดมาแต่กำเนิด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น□ 20 บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า □เราทราบว่าคุณนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตาบอด 21 แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มิทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้□ 22 ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา 23 เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า □จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว□ 24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตาบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า □จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เราารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป□ 25 เขาตอบว่า □ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้า มิทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้□ 26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า □เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด□ 27 ชายคนนั้นตอบเขาว่า □ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ□ 28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า □แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส 29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าจะมาจากไหน□ 30 ชายคนนั้นตอบเขาว่า □เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าจะมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด 31 พวกเราเห็นว่าพระเจ้านั้นได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น 32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่ยาบแต่กำเนิดมองเห็นได้ 33 ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้□ 34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า □แกเกิดมาในนรกบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ□ แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย 35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า □เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ□ 36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า □ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้□ 37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้ที่ตนเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า□ 38 เขาจึงทูลว่า □พระองค์เจ้าข้า ข้าพพระองค์เชื่อ□ แล้วเขาก็มีศรัทธาต่อพระองค์ 39 พระเยซูตรัสว่า □เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด□ 40 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า □เรตาบอดด้วยหรือ□ 41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ถ้าพวกท่านตาบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า □เรามองเห็น□ เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่□

1 □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร 2 แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ 3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะยอมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป 4 เมื่อท่านต้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน 5 คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนี ไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า□
6 คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย 7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย 8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มิได้ฟังเขา 9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร 10 ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ 11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ 12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป 13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย 14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้อักแทะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา 15 เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็อธิษฐานเพื่อพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ 16 แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียออยู่ แกะเหล่านั้นเราก็ดึงพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว 17 ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก 18 ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา□ 19 พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก 20 พวกเขาหลายคนพูดว่า □เขามิใช่สิ่งและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไหม□ 21 พวกอื่นก็พูดว่า □คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะ使人คนตาบอดมองเห็นได้หรือ□

พระเยซูทรงเปิดเผยว่าพระองค์เป็นพระเจ้า

22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว 23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของชาวโลมอน 24 แล้วพวกยิวก็พากันมาล้อม พระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า □จะทำให้เราสงสัยน่านสีกเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสตก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด□ 25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า □เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา 26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว 27 แกะของเรายอมฟังเสียงของเรา และเรารู้อักแทะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา 28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้น ไปจากมือของเราได้ 29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้น ไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ 30 เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน□ 31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมามากจะขว้างพระองค์ให้ตาย 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า□ 33 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า □เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า□ 34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ในพระราชบัญญัติ

ของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือ ว่า □ เรา ได้กล่าว ว่า ท่าน ทั้งหลาย เป็นพระ □ 35 ถ้า พระองค์ ได้ทรง เรียก ผู้ที่ รับพระ วาจา ของ พระเจ้า ว่า เป็นพระ และ จะ ผ่า ฟืน พระ คัมภีร์ ไม่ได้ 36 ท่าน ทั้งหลาย จะ กล่าว หา ท่าน ที่ พระบิดา ได้ ทรง ตั้ง ไว้ และ ทรง ใช้ เข้า มา ใน โลก ว่า □ ท่าน กล่าว คำ หั้น ประมาท □ เพราะ เรา ได้ กล่าว ว่า □ เรา เป็น บุตร ของ พระเจ้า □ อย่าง นั้น หรือ 37 ถ้า เรา ไม่ ปฏิบัติ พระราชกิจ ของ พระบิดา ของ เรา ก็ ย่า เชื่อ ใน เรา เลย 38 แต่ ถ้า เรา ปฏิบัติ พระราชกิจ นั้น แม้ว่า ท่าน มิ ได้ เชื่อ ใน เรา ก็ จึง เชื่อ เพราะ พระราชกิจ นั้น เกิด เพื่อ ท่าน จะ ได้ รู้ และ เชื่อ ว่า พระบิดา ทรง อยู่ ใน เรา และ เรา อยู่ ใน พระบิดา □ 39 พวกเขา จึง หา โอกาส จับ พระองค์ คือก ครั้ง หนึ่ง แต่ พระองค์ ทรง รอด พ้น จาก มือ เขา ไป ได้

พระเยซูเสด็จไปยังสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงรับบัพติศมา

40 พระองค์เสด็จไปฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น 41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า □ ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง □ 42 และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์

11

ลาซารัสได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่นั้น 2 (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่) 3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า □ พระองค์เจ้าข้า คุณเกิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่ 4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า □ โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น □ 5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส 6 ดังนั้นครั้งพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน 7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวก ว่า □ ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด □ 8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า □ พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเรูวนี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ □ 9 พระเยซูตรัสตอบว่า □ วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้ 10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะเขาไม่เห็นความสว่างในตัวเขา □ 11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า □ ลาซารัสหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น □ 12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า □ พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี □ 13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน 14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า □ ลาซารัสตายแล้ว 15 เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด □ 16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวก ว่า □ ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์ □ 17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบ ว่า เขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร 19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ 20 ครั้นมารธาธำข่า ว่า พระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์ยังอยู่ในเรือน 21 มารธาจึงทูล

พระเยซูว่า **☐**พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย **22** แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่าจะสิ่งใดที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์ **23** พระเยซูตรัสกับเธอว่า **☐**น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก **24** มารธาทูลพระองค์ว่า **☐**ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา **25** พระเยซูตรัสกับเธอว่า **☐**เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก **26** และผู้ใดที่มิเชื่อและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม **27** มารธาทูลพระองค์ว่า **☐**เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก **28** เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า **☐**พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า **29** เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์ **30** ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น **31** พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า **☐**เธอจะไปร้องให้ที่อุโมงค์ **32** ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า **☐**พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย **33** ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องให้ และพวกยิวที่มากับเธอร้องให้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์ **34** และตรัสถามว่า **☐**พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน **☐** เขาทูลพระองค์ว่า **☐**พระองค์เจ้าข้า เชิญเสด็จมาดูเถิด **35** พระเยซูทรงพระกัมแสง **36** พวกยิวจึงกล่าวว่า **☐**ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร **37** และบางคนก็พูดว่า **☐**ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ **☐**

พระเยซูที่อุโมงค์ฝังศพ บรรดาเพื่อนของมารีย์ได้กลับใจเสียใหม่

38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้ **39** พระเยซูตรัสว่า **☐**จงเอาศิลาลอกเสีย **☐** มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า **☐**พระองค์เจ้าข้า ป่านนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสี่วันแล้ว **40** พระเยซูตรัสกับเธอว่า **☐**เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือ ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า **41** พวกเขาจึงเอาศิลาลอกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า **☐**ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์ **42** ข้าพระองค์ทราบว่าจะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา **43** เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า **☐**ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด **44** ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **☐**จงแก้แล้วปล่อยเขาไปเถิด **45** ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์ **46** แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง

พวกบรูโรทิดใหญ่กับพวกฟาริสีหาโอกาสที่จะฆ่าพระเยซูเสีย

47 ฉะนั้น พวกบรูโรทิดใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า **☐**เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ **48** ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป **49** แต่คนหนึ่ง

ในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย ⁵⁰ และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ ⁵¹ เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น ⁵² และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจาย ไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน ⁵³ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย ⁵⁴ เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์ ⁵⁵ ขณะนั้น ใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมาก ได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้น ไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว ⁵⁶ เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยินอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ ⁵⁷ ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้ไปจับพระองค์

12

ทรงพระกระยาหารเย็นที่บ้านเบธานี (มธ 26:6-13; มก 14:3-9; ลก 7:37-38)

¹ แล้วก่อนปัสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัส ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย ² ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่ง ในพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์ ³ มาริยังเอนำมันหอมนาระดาบิสสุทธิหนักประมาณครึ่งลิบโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาชโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น ⁴ แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ พูดว่า ⁵ เหตุใดเงินจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน แล้วแจกให้แก่คนจน ⁶ เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือข้อม และได้ขยกยกเงินที่ใส่ไว้ในข้อมนั้น ⁷ พระเยซูจึงตรัสว่า **□ข้างเขาเกิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา ⁸ เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป** ⁹ ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ มิใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย ¹⁰ แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย ¹¹ เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู

การเสด็จเข้ามาอย่างผู้มีชัย (มธ 21:4-9; มก 11:7-10; ลก 19:35-38)

¹² วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้น ได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ¹³ เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า □โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ ¹⁴ และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลาขึ้นเหมือนดั่งที่มีคำเขียนไว้ว่า ¹⁵ □ริดาแห่งศิโยนเอ๋ย ยอชกสิวลย ดุเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา ¹⁶ ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศี

แล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์¹⁷ เหตุฉะนั้น คนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้¹⁸ เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น¹⁹ พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว

พวกกรีกจะใคร่เห็นพระเยซู

20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง²¹ พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟิลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าใคร่จะเห็นพระเยซู²² ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู

พระเจ้าตรัสตอบจากฟ้า พระเยซูทรงสั่งสอน

23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี²⁴ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเบียดงอไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเบียดงอไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก²⁵ ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ซังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้รันรันดร²⁶ ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้นั้นก็ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น²⁷ บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ท่านเจ้าข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้²⁸ อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้²⁸ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติดี²⁹ แล้วก็มิพระสงฆ์เสียงมาจากฟ้าว่า เราได้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก²⁹ ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่า ฟาริสร้อง คนอื่นก็พูดว่า ภูเขาสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์³⁰ พระเยซูตรัสตอบว่า เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา³¹ บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว แต่ยิวผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย³² และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราจะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา³³ พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร³⁴ คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พวกเราได้ยินจากพระราชาบัญญัติว่า พระคริสตเจ้าจะเป็นนินดีห์ เหตุไฉนท่านจึงว่า บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น³⁵ บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า³⁵ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหนอหนึ่ง เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าจะไปทางไหน³⁶ เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง³⁷ เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว ก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา³⁷ ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์³⁸ เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด³⁹ ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า⁴⁰ พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย⁴¹ อิสยาห์กล่าวดังนั้นเมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์⁴² อย่างไรก็ตามก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะ

กลัวพวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา ⁴³ เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า ⁴⁴ พระเยซูทรงประกาศว่า □ผู้ที่เชื่อในเรานั้นหาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ⁴⁵ และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ⁴⁶ เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด ⁴⁷ ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยโลกให้รอด ⁴⁸ ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย ⁴⁹ เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามาพระองค์นั้น ได้ทรงบัญชาให้แก่เรา ⁵⁰ เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา□

13

ก่อนเทศกาลปัสกา (มธ 26:7-30; มก 14:17-26; ลก 22:14-39)

¹ ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าจะถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด

ทรงล้างเท้าของพวกสาวก

² ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้คล้อยใจดาสนิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ ³ พระเยซูทรงทราบว่าจะพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าจะพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า ⁴ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ ⁵ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้ ⁶ แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ □ ⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ □ ⁸ เปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้ □ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้ □ ⁹ ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย □ ¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า □ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน □ ¹¹ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าจะใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า □ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน □ ¹² เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า □ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ ¹³ ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น ¹⁴ ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรล้างเท้าของกันและกันด้วย ¹⁵ เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน ¹⁶ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็ไม่ได้ ¹⁷ ถ้าท่านรู้อย่างนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข ¹⁸ เรามิได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรา

รู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า □ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ ยกสันเห่าต่อเรา□ 19 เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น 20 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้น ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา□

พระเยซูพยากรณ์ถึงการทรยศพระองค์ (มธ 26:20-25; มก 14:17-21; ลก 22:21-22)

21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า □เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเรา□ 22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากัน และสงสัยว่า คนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 23 มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักได้ เอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู 24 ซีโมนเปโตรจึงท้าวไม่ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่า คนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด 25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร□ 26 พระเยซูตรัสตอบว่า □คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนั้นจิ้มแล้วยื่นให้□ และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่มาดาสคัสคาริโอทบุตรชายซีโมน 27 เมื่อมอดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว เขาตานก็เขวาลิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า □ท่านจะทำอะไรจึงทำเรารู้เกิด□ 28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น 29 บางคนคิดว่าเพราะมอดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า □จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น□ หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง 30 ดังนั้นเมื่อมอดาสรับประทานอาหารขึ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน 31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า □บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์ 32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้ 33 ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ □ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้□ 34 เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือ ให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น 35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนั้นแหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา□

ทรงพยากรณ์ว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ (มธ 26:33-35; มก 14:29-31; ลก 22:33-34)

36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน□ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป□ 37 เปโตรทูลพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์□ 38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า □ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไถ่ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง□

14

พระคริสต์ทรงตรัสถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (1 คร 15:51-52; 1 5ส 4:14-17)

1 □อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย 2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย 4 ท่านทราบว่าจะไปที่ไหน

และท่านก็รู้จักทางนั้น 5 โธมัสทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะไปไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร 6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา

การที่รู้จักพระเยซูก็คือการที่รู้จักพระบิดา

7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์ 8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ก็นับว่าได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น 10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามิได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์ 11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมีจะนั่นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด

ผู้ที่เชื่อก็สามารถทำกิจการที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำมาแล้ว

12 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรานั่นด้วย 13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอ ในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร 14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น 15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา

พระสัญญาแห่งพระผู้ปลอบประโลมใจ

16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป 17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน 18 เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน 19 อีกหน่อหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย 20 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน 21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและรักษามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา 22 ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์และไม่ทรงสำแดงแก่โลก 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา 24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่รักษาคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา 25 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน 26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว

สันติสุขสำหรับผู้ที่เชื่อ

27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย 28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า เราจะไม่จากไป และจะกลับมาหาท่านอีก ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า เราจะไม่ไปหาพระบิดา เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา 29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 30 แต่ไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมา และไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด

15

คำอุปมาเรื่องเถาองุ่นและกิ่ง

1 เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา 2 กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น 3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน 4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาต้นใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราต้นนั้น 5 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำอะไรไม่ได้เลย 6 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมนำทิ้งในไฟเผาเสีย 7 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น 8 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา 9 พระบิดาทรงรักเราต้นใด เราก็รักท่านทั้งหลายต้นนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา 10 ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ 11 นี่คือน้ำที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม 12 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน 13 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน 14 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา

คริสเตียนคือมิตรสหายของพระคริสต์

15 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะนายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว 16 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดา ในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 17 สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน

คริสเตียนที่ดีจะถูกเกลียดชัง

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน 19 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้น โลกจึงเกลียดชังท่าน 20 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ☐ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา☐ ถ้าเขามุ่งเหยิง เขา ก็จะมุ่งเหยิงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขารักษาคำของเรา เขาก็จะรักษาคำของท่านทั้งหลายด้วย 21 แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 22 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา 23 ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย 24 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำการสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาก็จะไม่มีบาป แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา 25 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า ☐เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ☐

พระวิญญานบริสุทธิ์ผู้ทรงเป็นพยาน

26 แต่เมื่อพระองค์ผู้ลอบประโลมใจที่เรากล่าวไปมาจากพระบิดามาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญานแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้น ได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา 27 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว☐

16

คำสัญญาแห่งการถูกชมเชยของคริสเตียน (มธ 24:9-10; ลก 21:16-19)

1 ☐เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ 2 เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งคนใดที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้ 3 เขาจะกระทำดังนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา 4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน 5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และ ไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า ☐พระองค์จะเสด็จไปทีไหน☐ 6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก

พระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงเตือนให้โลกรู้สำนึก

7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็คจะใช้พระองค์มาหาท่าน 8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา 9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา 10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราก็ก 11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

พระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงนำทางคริสเตียน

12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ 13 เมื่อพระองค์พระวิญญานแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น 14 พระองค์จะทรงให้

เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย 15 ทุกสิ่งทีพระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญูญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย

พระเยซู ทรง ปลอบ ใจ เหล่า สาวก เกี่ยว กับ การ สิ้นพระชนม์ และ การ พิน คินชีพ ของ พระองค์

16 อีกน้อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกน้อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา 17 สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า □ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า □อีกน้อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกน้อยท่านก็จะเห็นเรา□ และ □เพราะเราไปถึงพระบิดา□ เหล่านี้หมายความว่าอะไร□ 18 เขาก็พูดกันว่า □นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า □อีกน้อย□ เราไม่ทราบว่ สิ่งทีพระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร□ 19 พระเยซูทรงทราบว่เขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่ □ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่ เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่ □อีกน้อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกน้อยท่านก็จะเห็นเรา□ 20 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่ ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี 21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่มีระลึกถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก 22 ฉนั้นใดก็ดีขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้ 23 ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่ ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน 24 แม้งนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม 25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอุปมา แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอุปมาอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง 26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่ เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน 27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า 28 เรามาจากพระบิดา และได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก□ 29 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่ □ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอุปมา 30 เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่วว่ พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นทีผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า□ 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่ □เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ 32 ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ทีท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา 33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเรา ได้ชนะโลกแล้ว□

17

การอธิษฐานอย่างมหาปโรหิตของพระเยซู

1 พระเยซูตรัสตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่ □พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ 2 ดังทีพระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนี้รันดรแก่คนทั้งปวงทีพระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น

3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท่งองค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา 4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว 5 บัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา 6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้รักษาพระดำรัสของพระองค์แล้ว 7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์ 8 เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 9 ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์ 10 ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มิเคยรติในสิ่งเหล่านั้น 11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาขังอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์ 12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้น ในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสีย ไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ 13 และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม 14 ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก 15 ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย 16 เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก 17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง 18 พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกนั้นใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกนั้น 19 ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน 20 ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นพวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา 21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์ และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา 22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น 23 ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์ 24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นี้ด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก 25 โอ ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านั้นรู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา

26 ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา

18

พระเยซูในสวนเกทเซmani ทรงถูกทรยศและถูกจับกุม (มธ 26:47-56; มก 14:43-50; ลก 22:47-53)

1 เมื่อพระเยซูตรัสตั้งนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารชิดโรน ไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก 2 ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ 3 ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีถือโคมถือไฟและเครื่องอาวุธไปที่นั่น 4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า **ท่านทั้งหลายมาหาใคร** 5 เขาทูลตอบพระองค์ว่า **มาหาเยซูชวานาชาเรี** พระเยซูตรัสกับเขาว่า **เราคือผู้นั้นแหละ** ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยินยอมกับคนเหล่านั้นด้วย 6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **เราคือผู้นั้นแหละ** เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน 7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า **ท่านมาหาใคร** เขาทูลตอบว่า **มาหาเยซูชวานาชาเรี** 8 พระเยซูตรัสตอบว่า **เราบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด** 9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า **คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว** 10 ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส 11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า **จงเอาดาบใส่ฝักเสียม เราจะไม่ตีมัลคัสซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ**

ทรงอยู่ต่อหน้าอันนาสและคายาฟาส (มธ 26:57-68; มก 14:53-65; ลก 22:66-71)

12 พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้ 13 แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการ ในปีนั้น 14 คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด

เปโตรปฏิเสธพระเยซู (มธ 26:69-75; มก 14:66-72; ลก 22:54-62)

15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต 16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นก็รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป 17 ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า **ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ** เขาตอบว่า **ข้าไม่เป็น** 18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเฝ้าหน้ามุกอไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยิงผิงไฟกัน เปโตรก็ยิงผิงไฟอยู่ด้วยเขาด้วย

พระเยซูทรงอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต

19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์ 20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า **เราได้กล่าวให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย**

21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเขากล่าวอะไร 22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่น ได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า 24 ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม 25 อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดตมไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ 26 ซิโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า 27 เปโตรเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือไม่ เปโตรปฏิเสธว่า 28 ข้าไม่ใช่ 29 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรฟันหูขาดก็กล่าวขึ้นว่า 30 ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือไม่ 31 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันทีนั้น ไก่ก็ขัน

เขานำพระเยซูไปอยู่ต่อหน้าปีลาต (มธ 27:1-14; มก 15:1-5; ลก 23:1-7)

28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปริโทเรียม เป็นเวลาเช้านั้น พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปริโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปัสกาได้ 29 ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า 30 พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้ 31 เขาตอบท่านว่า 32 ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน 33 ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า 34 พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาดามกฎหมายของท่านเถิด 35 พวกเขายืนยันกับท่านว่า 36 การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย 37 ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร 38 ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปริโทเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า 39 ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือไม่ 40 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า 41 ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา 42 ปีลาตทูลตอบว่า 43 เราเป็นยิวหรือ คนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร 44 พระเยซูตรัสตอบว่า 45 อาณาจักรของเรามิได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราจะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้ 46 ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า 47 ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือไม่ พระเยซูตรัสตอบว่า 48 ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา 49 ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า 50 ความจริงคืออะไร 51 เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า 52 เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

พระเยซูถูกพิพากษาว่าผิด บารับบัสได้รับการปลดปล่อย (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:18-25)

39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือไม่ 40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า 41 อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส 42 บารับบัสนั้นเป็นโจร

19

พระเยซูได้รับการสวมมงกุฎหนาม

1 ขณะนั้นปีลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยตี 2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง 3 แล้วทูลว่า 4 ท่านกษัตริย์ของพวกยิวขอทรงพระเจริญ 5 และเขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ

ปีลาตมอบพระเยซูให้แก่ฝูงชน

4 ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า ๐ดูเถิด เราพาคณะนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย ๐ พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ๐คุณนี่ซิ ๐ ฉะนั้นเมื่อพวกบรูโรทิดใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า ๐จริงเขาเสียดริงเขาเสีย ๐ ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า ๐พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย ๐ พวกเขายึดตอบท่านว่า ๐พวกเราไม่มีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า ๐ ฉะนั้นครั้นปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น ๐ ท่านเข้าไปในศาลบรูโรทิดเรียกอีกและทูลพระเยซูว่า ๐ท่านมาจากไหน ๐ แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด ๐ ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า ๐ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้ ๐ พระเยซูตรัสตอบว่า ๐ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน ๐ ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า ๐ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ผู้ใดที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อสู้ซีซาร์ ๐ ๑๓ เมื่อปีลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาธา

ชาวยิวไม่ยอมรับพระคริสต์เป็นกษัตริย์

14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า ๐ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย ๐ ๑๕ แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า ๐เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ดริงเขาเสียดริงที่กางเขน ๐ ปีลาตพูดกับเขาว่า ๐ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ ๐ พวกบรูโรทิดใหญ่ตอบว่า ๐เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์ ๐

ทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน (มธ 27:33-54; มก 15:22-39; ลก 23:33-47)

16 แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป ๑๗ และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า สถานที่กะโหลกศีรษะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา ๑๘ ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง ๑๙ ปีลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า ๐เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว ๒๐ พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน ๒๑ ฉะนั้นพวกบรูโรทิดใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า ๐ขออย่าเขียนว่า ๐กษัตริย์ของพวกยิว ๐ แต่ขอเขียนว่า ๐คุณนี่บอกเราว่าเป็นกษัตริย์ของพวกยิว ๐ ๒๒ ปีลาตตอบว่า ๐สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป ๒๓ ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้น ไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง ๒๔ เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า ๐เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้ ๐ ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า ๐เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน ๐ พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้ ๒๕ ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมักดาลา ๒๖ ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวก

คนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า **หญิงเอ๋ย จงดูแลบุตรของท่านเถิด** 27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า **จงดูแลมารดาของท่านเถิด** และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน 28 หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่า ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า **เรากระหายน้ำ** 29 มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์ 30 เมื่อพระเยซูทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า **สำเร็จแล้ว** และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตออกไป

พระอัฐิของพระองค์ไม่หักเลย

31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทบทวนขาของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่) 32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทบทวนขาของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์ 33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทบทวนขาของพระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที 35 คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ 36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า **พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว** 37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า **เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง**

พระเยซูทรงถูกฝังไว้ในอุโมงค์ฝังศพของโยเซฟ (มธ 27:57-60; มก 15:43-47; ลก 23:50-56)

38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป 39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกวาภิโลกรัมมาด้วย 40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว 41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย 42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

20

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ (มธ 28:1-10; มก 16:1-14; ลก 24:1-43)

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้ามืด มารีย์ชาวมักลาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว 2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า **ข้าพเจ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าจะเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน** 3 เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น 4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน 5 เขาก็ลงมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน 6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ 7 และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก 8 แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ 9 เพราะว่าจะขณะนั้นเขา

ยังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย¹⁰ แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อมารีย์ชาวมักดาลา

11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่เธอก็มองลงมองดูที่อุโมงค์¹² และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท¹³ ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า **○หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม** ○ เธอตอบทูตทั้งสองว่า **○เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน** ○¹⁴ เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่านี่เป็นองค์พระเยซู¹⁵ พระเยซูตรัสถามเธอว่า **○หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด** ○ มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า **○นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป** ○¹⁶ พระเยซูตรัสกับเธอว่า **○มารีย์เอ๋ย** ○ มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า **○รับโน้น** ○ ซึ่งแปลว่า อาจารย์¹⁷ พระเยซูตรัสกับเธอว่า **○อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จะไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย** ○¹⁸ มารีย์มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกเว้นแต่โรมัส

19 คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า **○สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด** ○²⁰ ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี²¹ พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า **○สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาของเราทรงใช้เรามาฉันใด เรา ก็ใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น** ○²² ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า **○ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด** ○²³ ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น ○

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์อีกครั้งหนึ่งและโรมัสยอมเชื่อ

24 แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิโดมุส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้คุยกับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา²⁵ สาวกอื่นๆจึงบอกโรมัสว่า **○เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว** ○ แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า **○ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย** ○²⁶ ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า **○สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด** ○²⁷ แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า **○จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคล้ายที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด** ○²⁸ โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า **○องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้า**

พระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์²⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า **□โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข□**

ความมุ่งหมายของข่าวประเสริฐของยอห์น

³⁰ พระเยซู ได้ทรง กระทำ หมายถึง สำคัญ อื่นๆ อีก หลาย ประการ ต่อ หน้า เหล่า สาวก ของ พระองค์ ซึ่ง ไม่ได้จด ไว้ ใน หนังสือ ม้วนนี้ ³¹ แต่การ ที่ได้จด เหตุการณ์ เหล่านี้ ไว้ ก็ เพื่อ ท่าน ทั้ง หลาย จะ ได้ เชื่อ ว่า พระเยซู ทรง เป็น พระคริสต์ พระบุตร ของ พระเจ้า และ เมื่อ มีความ เชื่อ แล้ว ท่าน ก็ จะมี ชีวิต โดย พระนาม ของ พระองค์

21

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์ต่อเหล่าสาวกในแคว้นกาลิลี

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้ ² คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิคมัส และนารานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน

การตกปลาที่ล้มเหลว

³ ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า **□ข้าจะไปจับปลา□** เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า **□เราจะไปกับท่านด้วย□** เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย ⁴ แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

พระเยซูทรงปรากฏพระองค์และตรัสสั่งเหล่าสาวก อวนเต็มไปด้วยปลา

⁵ พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า **□ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า□** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **□ไม่มี□** ⁶ พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **□จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง□** เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้ ⁷ สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า **□เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า□** เมื่อซีโมนเปโตร ได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมขวาประมงของเขามาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล ⁸ แต่สาวกอื่นๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆ มาลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก โกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น) ⁹ เมื่อเขาขึ้นมานบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง ¹⁰ พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **□เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง□** ¹¹ ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด

พระเยซูทรงเลี้ยงเหล่าสาวก

¹² พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **□เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด□** และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า **□ท่านคือผู้ใด□** เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹³ พระเยซูทรงเข้ามาเหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงเหยิบปลาแจกด้วย ¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์

□ซีโมน...ท่านรักเราหรือ□

¹⁵ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า **□ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเขาเหล่านี้หรือ□** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **□ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า**

พระองค์ทรงทราบว่าคุณพระองค์รักพระองค์ พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า **จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด** 16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า **ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ** เขาทูลตอบพระองค์ว่า **ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าคุณพระองค์รักพระองค์** พระองค์ตรัสกับเขาว่า **จงเลี้ยงแกะของเราเถิด** 17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า **ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ** เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า **ท่านรักเราหรือ** และเขาทูลพระองค์ว่า **พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่าคุณพระองค์รักพระองค์** พระเยซูตรัสกับเขาว่า **จงเลี้ยงแกะของเราเถิด**

สาวกจะต้องยอมตามพระเยซูไป

18 เรานอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่านและพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป 19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า **จงตามเรามาเถิด** 20 เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า **พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์คือใคร** 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า **พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไร** 22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด** 23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า **สาวกคนนั้นจะไม่ตาย** แต่ตรัสว่า **ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า** 24 สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าคุณพยานของเขาเป็นความจริง 25 มีอีกหลายสิ่งที่คุณพระเยซูได้ทรงกระทำถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือกิจการ

คนทั่วไปเชื่อกันว่าผู้เขียนหนังสือกิจการก็คือ ๓ลูกา แพทย์ที่รัก (คส 4:14) จะเห็นได้ชัดว่าหนังสือกิจการนี้เป็นหนังสือเล่มต่อจากชาวประเสริฐของลูกา และมาจากผู้เขียนคนเดียวกัน ลูกาเป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล (กจ 16:12; 20:5) จากหนังสือ 2 ทิโมธี 4:11 เราได้พบว่าท่านได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรม ในหนังสือฟีเลโมน 1:24 ลูกาได้ฝากคำนับมาในจดหมายของเปาโล ไปยังฟีเลโมน

หนังสือกิจการได้รับการเขียนขึ้น ในช่วงเวลาที่เปาโล ได้รับการปล่อยตัวจากคุกครั้งแรกที่กรุงโรม (กจ 28:30) (ปีคคศ 63) หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมระยะเวลาจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู จนถึงช่วงเวลาสองปีแรกที่เปาโลถูกคุมขังอยู่ในคุกเป็นครั้งแรกที่กรุงโรม ดังนั้นจึงครอบคลุมระยะเวลาประมาณ 33 ถึง 35 ปี

โดยทั่วไปแล้ว หนังสือเล่มนี้แบ่งแยกออกเป็นสองส่วนใหญ่ๆคือ ในบทที่ 1-12 กล่าวถึงเปโตรเป็นส่วนใหญ่ มีกรุงเยรูซาเล็มเป็นศูนย์กลาง และชาวประเสริฐได้ประกาศแก่ชนชาติยิวเป็นหลัก ในบทที่ 13-28 กล่าวถึงเปาโลเป็นส่วนใหญ่ มีเมืองอันท็อก เป็นศูนย์กลางสำหรับงานเผยแผร์พระวจนะของพระเจ้า ไปยังต่างประเทศ และชาวประเสริฐประกาศแก่คนต่างชาติมากกว่าชนชาติยิว

ในส่วนแรก บทที่ 6 และ 7 กล่าวถึงการรับใช้ของสเทเฟนเพียงสั้นๆแต่ได้รับใช้พระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ ในบทที่ 8 เกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้าของฟีลิป และบทที่ 9 ได้บันทึกการกลับใจเสียใหม่ของเปาโลไว้ และได้บรรยายถึงโครเนลิอัสคนต่างชาติที่เมืองซีซารียาและอานาเนีย ที่ตามัสกัส อย่างไรก็ตาม ใน 12 บทแรก จุดสำคัญที่กล่าวถึงก็คือเปโตรและกรุงเยรูซาเล็มและชนชาติยิว

ในบทที่ 13-28 เมืองอันท็อกเป็นเพียงแต่สถานที่ตั้งต้นเท่านั้น เรื่องราวจะเริ่มต้นดำเนินจากเปาโลและบารนาบัส แล้วก็เป็นเรื่องของเปาโลกับสิลาส ไปที่เกาะครีต ไปที่เมืองกาลาเทีย และแคว้นซิลิเซีย เข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไปที่เมืองซีซารียา และในที่สุดได้พจญกับเรืออัปปาง และแล่นเรือไปจนถึงกรุงโรม ในเรื่องจะกล่าวถึงเปาโลอยู่ตลอดเวลา และท่านจะมุ่งไปหาชาวยิวก่อนเสมอถ้าท่านสามารถจะทำได้ แต่การรับใช้พระเจ้าในส่วนใหญ่ท่านจะประกาศท่ามกลางชาวต่างประเทศ

ในหนังสือกิจการแห่งอัครสาวกนี้ นายแพทย์ลูกา ได้แสดงประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชนชาติยิวในคริสต์จักรหลายแห่ง และประวัติศาสตร์ของคริสเตียนชาวต่างชาติแก่เรา ในหนังสือชาวประเสริฐของลูกา ท่านได้เล่าถึงสิ่งต่างๆของพระราชกิจตอนต้นของพระเยซู และการทรงสั่งสอนจนกระทั่งถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในหนังสือกิจการ ท่านเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูทรงกระทำและทรงสั่งสอนสืบต่อไป โดยผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผ่านทางเหล่าอัครสาวกและคริสตจักร

สาระสำคัญของเรื่องก็คือการเผยแผร์ชาวประเสริฐออกไปทั่วโลกโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยทางภูมิศาสตร์แล้ว ส่วนที่ได้รับชาวประเสริฐตามลำดับก่อนหลังจะเป็นดังนี้ กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

ลูกาได้เขียนชาวประเสริฐของท่าน และหนังสือกิจการในลักษณะที่ว่า เป็นผู้พูดแทนให้กับเปาโลหรือเปเลา ไม่ใช่อย่างแน่นอน พระคัมภีร์ไม่ได้มีข้อบ่งชี้ว่าท่านได้ทำเช่นนั้น ท่าน

ลูกาได้รับความเข้าใจจากเบื้องบนอย่างสมบูรณ์ในสิ่งที่ท่านได้เขียนนั้น และมีเพียงทางเดียวเท่านั้นที่ท่านจะทำให้พระคัมภีร์สำเร็จลงได้อย่างบริบูรณ์ก็โดยการรับถ้อยคำมาจากพระเจ้าด้วยการทรงดลใจของพระองค์เอง สิ่งที่ท่านลูกาเขียนขึ้นนั้น ท่านได้รับมาจากพระเจ้าโดยตรง ไม่ใช่ได้มาจากเปาโล หรือมิใช่ได้มาจากการจดจำเหตุการณ์โดยตัวของท่านเอง และก็ไม่ใช่ได้มาจากคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์ใด ๆ ทั้งสิ้น (ลก 1:3-4)

ภารกิจของพระคริสต์ภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์

1 โอ ข้าแต่ท่านเอโอฟิลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน 2 จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้วนั้น 3 ครั้นพระองค์ทรงทนทุกขุทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า

การรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า □ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ 5 เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ใช่ ไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์□ 6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ□ 7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า □ไม่ใช่ระยะเวลาที่ท่านจะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ 8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก□ 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังฟังใจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์

10 เมื่อเขากำลังเขม้นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา 11 สองคนนั้นกล่าวว่า □ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม้นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูของคัมภีร์ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น□

การอธิษฐานอ้อนวอนเพื่อฤทธิ์อำนาจที่ทรงสัญญาไว้ (ลก 24:49)

12 แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดิน ในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม 13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีห้องโถง ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น 14 พวกเขาตั้งใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่องพร้อมกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

มัทธิอัสได้รับเลือกให้แทนที่ยูดาส

15 คราวนั้นเปโตรจึง ได้ยืนขึ้น ท่ามกลาง เหล่าสาวก (ที่ ประชุมกัน อยู่ ณ นั้น มี รวม ทั้ง สิบ ประมาณ ร้อย ยี่สิบ ชื่อ) และ กล่าว ว่า 16 □ท่านที่ นี้อง ทั้ง หลาย จำเป็น จะ ต้อง สำเร็จ ตาม พระ คัมภีร์ ซึ่ง พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ ได้ ตรัส ไว้ โดย โอบซูล ของ ดาวิด ด้วย เรื่อง ยูดาส ซึ่งเป็น ผู้ นำ ทาง คน ที่ ไป จับ พระ เยชู 17 เพราะ ยูดาส นั้น ได้ นับ เข้า ใน พวก เรา และ ได้ รับ ส่วน ใน การ กิจ นี้ 18 ฝ่าย ผู้ นี้ ได้ เอา บาเหน็จ แห่ง การ ชำช้า ของ ตน ไป ซื้อ ที่ ดิน แล้ว ก็ ล้ม คะ มา ลัง แดก กลาง ตัว ใส่ พง ทะ ลัก ออก มา หมด 19 เหตุ การณ์ นี้ คน ทั้ง ปวง ที่ อยู่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม ก็ รู้ เขา จึง เรียก ที่ ดิน แปลง นั้น ตาม ภาษา ของ เขา ว่า อาเคลดามา คือ พง โลหิต 20 ด้วย มี คำ เขียน ไว้ ใน หนังสือ สดุดี ว่า □ขอ ให้ ที่ อาศัย ของ เขา กร้าง และ อย่า ให้ ผู้ ใด อาศัย อยู่ ที่ นั้น □ และ □ขอ ให้ ोक ผู้ หน ึ่ง มา ยึด ตำแหน่ง ของ เขา □ 21 เหตุ ฉะนั้น ใน บรรดา ชาย เหล่า นี้ ที่ เป็น พวก เดียว กับ เรา เสมอ ตลอด เวลา ที่ พระ เยชู เจ้า ได้ เสด็จ เข้า ออก กับ เรา 22 คือ ตั้ง แต่ บัพติศมา ของ ยอห์น จนถึง วันที่ พระ องค์ ทรง ฤกษ์ รับ ขึ้น ไป จาก เรา คน หนึ่ง ใน พวก นี้ จะ ต้อง ตั้ง ไว้ ให้ เป็น พยาน กับ เรา ถึง การ คิน พระ ชนม์ ของ พระ องค์ □ 23 เขา ทั้ง หลาย จึง เสนอ ชื่อ คน สอง คน คือ โยเซฟ ที่ เรียก ว่า บาร์ ซับบาส มี นาม สก ลว่า ยูสทัส และ มัทธิอัส 24 แล้ว พวก สาวก จึง อธิษฐาน ว่า □พระ องค์ เจ้า ข้า ผู้ ทรง ทราบ ใจ ของ มนุษย์ ทั้ง ปวง ขอ ทรง สำแดง ว่า ใน สอง คน นี้ พระ องค์ ทรง เลือก คน ไหน 25 ให้ รับ ส่วน ใน การ ปรับ นั บั ตินี้ และ รับ ตำแหน่ง เป็น อัครสาวก แทน ยูดาส ซึ่ง โดยการ ละเมิด นั้น ได้ หลง จาก หน้า ที่ ไป ยัง ที่ ของ ตน □ 26 เขา ทั้ง หลาย จึง จับ สลาก กัน และ สลาก นั้น ได้ แก่ มัทธิอัส จึง นับ เขา เข้า กับ อัครสาวก สิบเอ็ด คน นั้น

2

การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 เมื่อ วัน เทศกาล เพ็นเทคอสเต มา ถึง จำพวก สาวก จึง มารวม ใจ กัน อยู่ ใน ที่ แห่ง เดียว กัน 2 ใน ท้น ใด นั้น มี เสียง ดัง มา จาก ฟา เหมือน เสียง พายุ กว้าง สัน ก้อง ทั่ว บ้าน ที่ เขา นั่ง อยู่ ณ นั้น 3 มี เปลว ไฟ สัณฐาน เหมือน ลิ้น ปรากฏ แก่ เขา และ กระจาย อยู่ บน เขา สัน ทุก คน 4 เขา เหล่า นั้น ก็ ประกอบ ด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์ จึง ตั้ง ต้น พุด ภาษา ต่าง ตาม ที่ พระ วิญญาณ ทรง โปรด ให้ พุด 5 มี พวก ยิว จาก ทุก ประเทศ ทั่ว ใต้ ฟา ซึ่งเป็น ผู้ เกรงกลัว พระ เจ้า มา อยู่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม 6 เมื่อ ม ี เสียง อย่าง นั้น เขา จึง พากัน มา และ สืบ สน เพราะ ต่าง คน ต่าง ได้ ยืน เขา พุด ภาษา ของ ตน เอง 7 คน ทั้ง ปวง จึง ประหลาด และ อัศจรรย์ ใจ พุด กัน ว่า □ดู เกิด คน ทั้ง หลาย ที่ พุด กัน นั้น เป็น ชาว กาลิลี ทุก คน ไม่ ใช่ หรือ 8 เหตุ ไฉน เรา ทุก คน ได้ ยืน เขา พุด ภาษา ของ บ้าน เกิด เมือง นอน ของ เรา 9 เช่น ชาว ปารเธีย และ มี เดีย ชาว เอลาม และ คน ที่ อยู่ ใน เขต แดเน เมโสโปเตเมีย และ แคว้น ยูเดีย และ แคว้น คัปปาโดเซีย ใน แคว้น ปอนทัส และ เอเชีย 10 ใน แคว้น ฟริเจีย แคว้น บิรมิเลีย และ ประเทศ อียิปต์ ใน แคว้น เมือง ลิเบีย ซึ่ง ขึ้น กับ นคร ไชริน และ คน มา จาก กรุง โรม ทั้ง พวก ยิว กับ คน เข้า จาริ ดิว 11 ชาว เกาเชรีต และ ชาว อาระเบีย เรา ทั้ง หลาย ต่าง ก็ ได้ ยืน คน เหล่า นี้ กล่าว ถึง มหกิจ ของ พระ เจ้า ตาม ภาษา ของ เรา เอง □ 12 เขา ทั้ง หลาย จึง อัศจรรย์ ใจ และ ฉงน สน เทห์ พุด กัน ว่า □นี่ อะไร กัน □ 13 แต่ บาง คน เยาะ เย้ย ว่า □คน เหล่า นั้น เมา เหล้า อุ่น ใหม่ □

การเทศนาของเปโตรในเทศกาลเพ็นเทคอสต์

14 ฝ่าย เปโตร ได้ ยืน ขึ้น กับ อัครสาวก สิบเอ็ด คน และ ได้ กล่าว แก่ คน ทั้ง ปวง ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า □ท่าน ชาย ยูเดีย และ บรรดา คน ที่ อยู่ ใน กรุง เยรูซาเล็ม จง ทราบ เรื่อง นี้ และ ฟัง ถ้อย คำ ของ ข้าพเจ้า เกิด 15 ด้วย ว่า คน เหล่า นี้ มี ได้ เมา เหล้า อุ่น เหมือน อย่าง ที่ ท่าน คิด นั้น เพราะว่า

เป็นเวลาสามโมงเช้า 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 17 พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือดก่อนถึงวันใหญ่ นั่นคือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอลขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวามาซาเรี เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว 23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขน และประหารชีวิตเสีย 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ด้วยทรงกำจัดการเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หว่านไถ 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อนนำไป 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์ 29 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเรา ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าจะตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบันเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสตให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน 31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสตว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมิ่งสะของพระองค์ก็ไม่เปื้อนนำไป 32 พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ 33 เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว 34 เหตุที่ท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่าน ได้กล่าวไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา 35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน 36 เหตุฉะนั้นให้วงศวานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต

ผู้ได้ฟังได้รับความรอดและขอประทานแห่งพระวิญญาณ

37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลาบใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆ ว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี 38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ใจกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสตสันทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ 39 ด้วยว่าพระ

สัญญาที่แตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเข้าพระองค์⁴⁰ เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า [จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด]

ผู้เชื่อได้รวมใจเป็นหนึ่งเดียวและได้รับความสุข

⁴¹ คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน ⁴² เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกัน ในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน ⁴³ เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ ⁴⁴ บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินสิ่งของของเขาเหล่านั้น เขาเอามารวมกันเป็นของกลาง ⁴⁵ เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ ⁴⁶ เขาได้รวมใจกัน ไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป ⁴⁷ ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรที่ขึ้นทุกวัน

3

คนง่อยได้รับการรักษาจนหายที่พระวิหาร

¹ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้น ไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง ² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะไปไปในพระวิหาร ³ คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน ⁴ ฝ่ายเปโตรกับยอห์นเพิ่งดูเขาบอกว่า [จงดูพวกเราเถิด] ⁵ คนขอทานนั้นได้เขม้นดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน ⁶ เปโตรกล่าวว่า [เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดิน ไปเถิด] ⁷ แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง ⁸ เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินโลดสรรเสริญพระเจ้าไป ⁹ คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น ¹¹ เมื่อคนง่อยที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียงพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียงของซาโลมอนด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก

เปโตรเทศนาอีกครั้งหนึ่ง

¹² พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า [ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย โลกท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เขม้นดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง] ¹³ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสศพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป ¹⁴ แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสศพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย ¹⁵ จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้า

ได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้¹⁶ โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี่ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี่หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบของท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย¹⁸ แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น

อิสราเอลจงกลับใจเสียใหม่

¹⁹ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาขึ้นใจยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้น ได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว²¹ พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก²² ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า บิดพระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น ในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน²³ และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใด ไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลางประชาชน□²⁴ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ขามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้²⁵ ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะ ได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า□²⁶ ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน□

4

พวกอัครสาวกถูกจำคุกเพราะการเทศนา

¹ ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง² ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู³ เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว⁴ แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน

เปโตรได้กล่าวต่อหน้าสภา

⁵ ต่อมาครั้งรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์⁶ ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเลม⁷ เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า □ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด□⁸ ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็กล่าวแก่เขาว่า □ท่านผู้ครอบครองพลเมือง และพวกผู้ใหญ่ทั้ง

หลายของอิสราเอล ⁹ ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว ¹⁰ ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเรธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน ¹¹ พระองค์เป็น □ศิลา□ ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น □ช่างก่อ□ ได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว□ ¹² ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า□

พวกสาวกได้รับการข่มขู่แต่มิได้ถูกฆ่าเสีย

¹³ เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้เล็กน้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู ¹⁴ เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้ ¹⁵ แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน ¹⁶ ว่า □เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้ ¹⁷ แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนี้กับผู้อื่นผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง□ ¹⁸ เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย ¹⁹ ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า □การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาดูเถิด ²⁰ ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้□ ²¹ เมื่อเขาขู่สาบหับท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ²² ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

พวกคริสเตียนประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหนึ่ง

²³ เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกบรูโรทใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน ²⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า □พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น ²⁵ พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า □เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในทางที่ไร้ประโยชน์ ²⁶ บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองข่มขู่คนต่อสู้อัครผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์□ ²⁷ ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทือสปลาด กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอล ได้ข่มขู่คนต่อสู้อัครพระเยซู พระบุตร ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว ²⁸ ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์ และพระดำริ ของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้ว ให้เกิดขึ้น ²⁹ บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทาน ให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า ³⁰ เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรค ให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซู พระบุตร ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์□ ³¹ เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้น ได้สว่างไสว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ใจเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งเป็นของกลาง และอำนาจในท่ามกลางพวกคริสเตียน

32 คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของของตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง 33 อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน 34 และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขโมยตน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา 35 วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ 36 ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส 37 มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั่นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

5

อานาเนียและสัปปิราถึงแก่ความตาย

1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิราได้ขายที่ดินของตน 2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขาซุกเก็บไว้ ภรรยาของเขาารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก 3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า □อานาเนีย เหตุไฉนซุกเอาเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ 4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มูสาต่อมนุษย์แต่ได้มูสาต่อพระเจ้า□ 5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงได้ยินเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง 6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นหอบศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง 7 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป 8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า □เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือ จงบอกเราเถิด□ หญิงนั้นจึงตอบว่า □ได้เท่าที่เจ้าค่ะ□ 9 เปโตรจึงถามนางว่า □ไหนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย□ 10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง 11 ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น

คนจำนวนมากหายจากโรคต่างๆ

12 มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของชาโลมอน 13 และคนอื่นๆ ไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก 14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน□ 15 จนเขาหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน 16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มิผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย

คริสเตียนถูกข่มเหง กักขัง และการข่มขู่

17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง 18 จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง 19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า 20 □จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศ

บรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง□ 21 เมื่ออัครสาวกได้อินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้า จึงเข้าไปส่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่าน ได้เรียกประชุมสภาพร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปทีละคนให้พาอัครสาวกออกมา 22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน 23 ว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน□ 24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป 25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า □ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยื่นส่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร□ 26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง 27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม 28 ว่า □เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกชื่อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา□

เปโตรได้ฟ้องสภา

29 ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่น ๆ ตอบว่า □ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์ 30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นมาใหม่ 31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา 32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็ เป็นพยานด้วย□ 33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาปใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย

กามาลิเอลเข้าขัดขวางทำให้พวกอัครสาวกไม่ถูกฆ่าตาย

34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง 35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า □ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระงับตัวให้ดี 36 เมื่อคร่าวก่อนมีคนหนึ่งชื่อรุตาสอดตัวว่าเป็นผู้ใส่ร้าย มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่รุตาสอดฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป 37 ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่ง ชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจذبัญชีสำมะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พิณาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป 38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง 39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า□

สภาที่ถูกข่มเหงยังคงยินดีและเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์

40 เขาทั้งหลายจึงยินยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป 41 พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับการหลั่งเกียรติเพราะพระนามของ

พระองค์นั้น 42 ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

6

ผู้ช่วยศิษยาภิบาลพวกแรก

1 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบนดิเดียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกวันนั้น เขาเว้นไม่ได้แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก 2 ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า □ซึ่งเราจะละเลยพระวาระของพระเจ้ามิวไปแจกอาหารก็หาควรไม่ 3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จึงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดีประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้ 4 ฝ่ายพวกเราจะข่มักเขม้นอธิษฐาน และสั่งสอนพระวาระจนเสมอไป□ 5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิคาโนร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลัสชาวเมืองอันทิโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจาริตฝ่ายศาสนายิว 6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา 7 การประกาศพระวาระของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกบุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น

สเทเฟนถูกกล่าวหาและเผชิญหน้ากับความตาย

8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วย ความเชื่อ และฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน 9 แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบเรดิน มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเชีย ได้ลุกขึ้นพากันมาไล่เลียงกับสเทเฟน 10 คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้ 11 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า □เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสส และต่อพระเจ้า□ 12 เขายิงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา 13 ให้พยานเท็จมากกล่าวว่า □คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้ และพระราชาบัญญัติไม่หยุดเลย 14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชวาวนาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา□ 15 พวกสมาชิกสภาต่างฟังดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

7

1 มหาบุโรหิตจึงถามว่า □เรื่องนี้เป็นจริงหรือ□

สเทเฟนได้เล่าถึงการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอล

2 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า □ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน 3 และได้ตรัสกับท่านว่า □เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้าจากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น□ 4 อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ 5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มียุตร

พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน⁶ พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ พระเจ้าตรัสว่า □ และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรานีนิบัติเรา ณ สถานที่นี้⁸ พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หนัดไว้กับอับราฮัม เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา⁹ ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ¹⁰ ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน¹¹ แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร¹² ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข้าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก¹³ พอคราวที่สองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย¹⁴ ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา¹⁵ ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ¹⁶ เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอุโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของยาโมรมิดาของเซเคม¹⁷ เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม ทนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์¹⁹ กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้²⁰ คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน²¹ และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน²² ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ²³ แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล²⁴ เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น²⁵ ด้วยคาดว่าญาติพี่น้องเขาใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่²⁶ วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะทำให้เขากลับคืนอีก จึงกล่าวว่า □เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า□²⁷ ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า □ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา²⁸ เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ□²⁹ เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียน และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นี่³⁰ ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา³² ว่า □เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ□ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู³³ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า □จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์³⁴ ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียง

คร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยให้เขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศ อียิปต์³⁵ โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า □ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา□ โดยมีอของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้และให้เป็นผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น³⁶ คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี³⁷ โมเสสคนนี้แหละ ได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรง โปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเรา ให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นี้□³⁸ โมเสสนี้แหละ ได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย³⁹ บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์⁴⁰ จึงกล่าวแก่อาโรนว่า □ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไปด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ□⁴¹ ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น⁴² แต่พระเจ้าทรงเห็นพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขาณ์มีสการหมุดดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งศาสดาพยากรณ์ว่า □โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ⁴³ แล้วเจ้าทั้งหลายได้หันกลับไปพลางของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบณ์มีสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พ้นเมืองบาบิโลนอีก□⁴⁴ บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลับพลาแห่งสักขียาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่า ให้ทำพลับพลาตามแบบที่ได้เห็น⁴⁵ ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลับพลานั้นจึงชนตามเขยไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลับพลานั้นก็มีสิบบางจนถึงสมัยดาวิด⁴⁶ ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์⁴⁸ ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า⁴⁹ □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน⁵⁰ สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ□⁵¹ ท่านคนชาติหัวแข็ง ใจตื้อ หูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย⁵² มิใครบ้างในพวกศาสดาพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ชมเชย และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายเป็นผู้ทรยศและผู้ฆาตกรรมพระองค์นั้นเสีย⁵³ คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไม่□

พวกเขาได้เอาหินขว้างสเทเฟน

⁵⁴ เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และชมเชยด้วยเคียวฟันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁵ ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า⁵⁶ แล้วท่าน ได้กล่าวว่า □ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า□⁵⁷ แต่เขา

ทั้งปวงร้องเสียงดังและอุตหุ้งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน 58 แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปราสสเทเฟนได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเขาโล 59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนนวยพรพระเจ้าอยู่ว่า ข้าแต่พระเยซูเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย 60 สเทเฟนก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า ข้าพระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้ 61 เมื่อกว่านั้นแล้วก็ล่วงหลับไป

8

เขาโลข่มเหงคริสตจักร

1 การที่เขามาสเทเฟนเสียั้นเขาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวก ได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นเดียวกับสะมาเรีย 2 ผู้ที่เกรงกลัวพระเจาก็ฝังศพสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง 3 ฝ่ายเขาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปจุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก

คริสเตียนที่กระจัดกระจายไปได้นำจิตวิญญาณทั้งหลายมาถึงพระคริสต์

4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น 5 ส่วนฟีลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง 6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟีลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยันท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น 7 ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคน ได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เปโตรอัมพาทกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ 8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

ซีโมน ผู้มีเวทมนตร์ มีใจเชื่อแต่ได้ถูกตำหนิ

9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขายกตัวว่าเป็นผู้พิเศษ 10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า ข้าพเจ้านี้เป็นมหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้า 11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว 12 แต่เมื่อฟีลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง 13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟีลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟีลิปได้กระทำ 14 เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ได้ยันท่านว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา 15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานเพื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 16 (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น) 17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก 19 และว่า ข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า ข้าพเจ้าเงินของเจ้าพิณาศไปด้วยกันกับเจ้าเกิดเพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้ 21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า 22 เหตุฉะนั้น จงกลับใจ

ใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า 23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันอันแห่งความชั่วช้า 24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า ข้าพท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว 25 ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

คนที่ชาวเอริโอเปียได้รับความรอด

26 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟีลิปว่า จงลุกขึ้น ไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย 27 ฝ่ายฟีลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอริโอเปียคนหนึ่งเป็นคนที่ เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอริโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม 28 ขณะนั้นรถม้ากลับไปที่ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตาดพยากรณ์อยู่ 29 ฝ่ายพระวิญญาณตรัสสั่งฟีลิปว่า จงเข้าไปให้ชิดรถม้า นั้นเถิด 30 ฟีลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสตาดพยากรณ์ จึงถามว่า ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ 31 ชั้นที่จึงตอบว่า ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้ 32 ท่านจึงเชิญฟีลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน 32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ ข้าได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปรียากของท่านเลยฉันนั้น 33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว 34 ชั้นที่จึงถามฟีลิปว่า ศาสตาดพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นเล็งถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด 35 ฝ่ายฟีลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู 36 ครั้นกำลังเดินทางไปถึงที่แม่น้ำแห่งหนึ่ง ชั้นที่จึงบอกว่า ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา 37 และฟีลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้ 38 และชั้นที่จึงตอบว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า 38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไป ในน้ำทั้งฟีลิปกับชั้นที่ ฟีลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา 39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟีลิปไปเสีย และชั้นที่นั้น ไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี 40 แต่มีผู้ได้พบฟีลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

9

เขาโลกลับใจใหม่อย่างน่าอัศจรรย์

1 ฝ่ายเขาโลยังชู้คารามกล่าวว่าจะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปห้ามหาบารโหิต 2 ขอหนังสือ ไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้น ไม่ว่าจะชายหรือหญิง จะ ได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม 3 เมื่อเขาโลเดินทาง ไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมิแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ 4 เขาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า **เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าช่มเหงเราทำไม** 5 เขาโลจึงทูลถามว่า **พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด** องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า **เราคือเยซู ที่เจ้าช่มเหงซึ่งเจ้าถือบัพติศมา** 6 เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า **พระองค์เจ้าข้า**

พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า **□เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประกาศใด จะมีคนบอกให้รู้** 7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร 8 ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส 9 ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มน้ำอะไรเลย 10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า **□อานาเนียเอ๋ย** อานาเนียจึงทูลตอบว่า **□พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้** 11 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า **□จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่** 12 และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก 13 แต่อานาเนียทูลตอบว่า **□พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก** 14 และในที่นี้เขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์ 15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า **□จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานชนที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์ และชนชาติอิสราเอล** 16 **□เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา**

เขาโลได้ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และเริ่มเทศนาสั่งสอน

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขา โลกล่าวว่า **□พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์** 18 และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา 19 พอรับประทานอาหารแล้วก็กำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน 20 ท่านมิได้รีรอท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า **□คนนี้มีไซหรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้ และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่**

เขาโลหลบหนีรอดได้และได้รับการยอมรับที่กรุงเยรูซาเล็ม

22 แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจนให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ 23 ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย 24 แต่เรื่องการปองร้ายของเขารูถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เผ่าประตุมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน 25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางวัน 26 ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใคร่จะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก 27 แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส 28 แล้วเขาโลเข้ามานอกออกในอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม 29 ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องทางที่จะฆ่าท่านเสีย 30 เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่าน ไปยังเมืองซีซาริยา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส 31 เหตุฉะนั้น

คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสุขและเจริญขึ้น ดำเนินชีวิตด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาชิกรักยิ่งทวีมากขึ้น

ไอเนอัสได้รับการรักษาจนหาย

32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย 33 เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อ ไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว 34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด ในทันทีนั้น ไอเนอัสได้ลุกขึ้น 35 ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรน ได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหององค์พระผู้เป็นเจ้า

โดรคัสฟื้นขึ้นมาจากความตาย

36 ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่า โดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย 37 ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน 38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว 39 ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยินอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆ ซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่ 40 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า ไอทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น ไอทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง 41 ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพยุงเธอลุกขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นซันนั้น ให้กับเขาทั้งหลาย 42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า 43 ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

10

โครเนลิอัสแสวงหาพระเจ้า

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซาริยา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย 2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ 3 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า ไอโครเนลิอัสเอ๋ย 4 และเมื่อโครเนลิอัสเข้มนดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า ข้านี้เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า 5 ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า ไอคาอริธานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว 5 บัดนี้จงใช้คน ไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา 6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร 7 ครั้นทูตสวรรค์ก็ได้พูดกับโครเนลิอัสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ 8 และเมื่อโครเนลิอัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขา ไปยังเมืองยัฟฟา

เปโตรได้เห็นนิมิต

9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองซัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน 10 ก็หิวอยากจะได้รับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขา ยังจัดอาหารอยู่ เปโตร ได้เคลิ้มไป 11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก 12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า 13 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า **□เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด□** 14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า □มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย□ 15 แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า **□ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม□** 16 เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า

เปโตรไปที่เมืองซีซารียา

17 เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มาขึ้นอยู่หน้าประตู 18 และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่ 19 เมื่อเปโตรตรัสตอบเรื่องนิมิตนั้น พระวิญาณก็ตรัสกับท่านว่า □ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า 20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา□ 21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่ □ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหานั่น ท่านมาธุระอะไร□ 22 เขาจึงตอบว่า □นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บรูสิทธี ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน□

โครเนลิอัสและญาติพี่น้องได้ยินข่าวประเสริฐ

23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนที่มีเมืองซัฟฟา ก็ไปด้วย 24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว 25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน 26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า □จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน□ 27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน 28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า □ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเฝ้าเยยก็เป็นทีพระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน 29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขอร้องว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร□ 30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า □สิวันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ 31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า □โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว 32 เหตุฉะนั้น จงใช้คน ไปยังเมืองซัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน□ 33 ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้□ 34 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า □ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด 35 แต่คนใดๆ ในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และ

ประพุดิตตามทางชอบธรรมก็เป็นทีชอบพระทัยพระองค์³⁶ พระดำรัสที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุข โดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)

กิจการแห่งพระคริสต์ผู้ได้รับการเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

³⁷ ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระดำรัสนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือเรื่องที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบัพติศมาที่ยอห์นได้ประกาศนั้น ³⁸ คือเรื่องพระเยซูชวานาชาเรีธาว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์ทางกายอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

คำพยานเกี่ยวกับพระคริสต์

³⁹ เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้ ⁴⁰ ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ ⁴¹ มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว ⁴² พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ⁴³ ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ผู้ใดที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์

คนที่เชื่อได้รับความรอดและประกอบด้วยพระวิญญาณ

⁴⁴ เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น ⁴⁵ ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัดซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าจะของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย ⁴⁶ เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า ⁴⁷ ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้ ⁴⁸ เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรขยับยังอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

11

เปโตรให้เหตุผลถึงการที่ท่านไปหาคนต่างชาติ

¹ ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน ² เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่หนัดจึงต่อว่าท่าน ³ ว่า ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด และรับประทานอาหารกับเขา ⁴ แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า ⁵ เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองซัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาทั้งสี่มุม จากฟามายังข้าพเจ้า ⁶ ครั้นข้าพเจ้าเขม้นดูผ้านั้น ข้าพเจ้าได้พินิจพิจารณาก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า ⁷ แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า **เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด** ⁸ แต่ข้าพเจ้าทูลว่า โอหากินได้

พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย□⁹ แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า **□ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม□**¹⁰ เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก¹¹ คุณเกิด ในพันใดนั้นมีชายสามคนมาขึ้นอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซาร์ยามาหาข้าพเจ้า¹² พระวิญญานจึงส่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น¹³ ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขึ้นอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า **□จงไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา**¹⁴ เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟัง เป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด□¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น¹⁶ แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า **□ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์□**¹⁷ เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้□¹⁸ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า **□พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย□**

เหล่าสาวกได้ชื่อว่า คริสเตียน เป็นครั้งแรกที่เมืองอันติโอก

¹⁹ ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทเฟน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก่ยิวพวกเดียว²⁰ และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซริน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย²¹ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า²² ชาวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก²³ เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า²⁴ บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า²⁵ บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเขา²⁶ เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั่นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

อากาบัสพยากรณ์ถึงการกันดารอาหาร

²⁷ คราวนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก²⁸ ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญานว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาودیอัส ซีซาร์²⁹ พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย³⁰ เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเขาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

1 แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร 2 ท่านได้ข้ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ 3 เมื่อท่านเห็นว่าครานั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) 4 เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลอีสเตอร์แล้วจะพาออกมาให้แกคนทั้งหลาย

การประชุมอธิษฐาน ทูตสวรรค์ได้ปล่อยเปโตรจากคุก

5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด 6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก 7 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า ๐จงลุกขึ้นเร็วๆ! โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร 8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า ๐จงคาดเอวและสวมรองเท้า! เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า ๐จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด! 9 เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ท่านนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต 10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร 11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า ๐เที่ยวนี่ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว! 12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่ 13 พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง 14 เมื่อจำได้ว่า เป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู 15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า ๐เจ้าเป็นบ้า! แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า ๐เป็นทูตสวรรค์ประจําตัวเปโตร! 16 ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ 17 แต่เปโตรโบกมือให้เขาหนึ่งและเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า ๐จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ! เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น 18 แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขวัญหนีดีฝ่อมิใช่น้อย เปโตรหายไปในหนอ 19 เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซาริยา

กษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์

20 ฝ่ายเฮโรดกริ้วชาวเมือง ไทระและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจปลื้มสักการมวังของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอลงมาเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น 21 เมื่อถึงวันนั้น เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา 22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า ๐เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์! 23 ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มิได้ทูลขอแก้ภัยร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย 24 แต่พระวามะของพระเจ้าก็ยิ่งแผ่เจริญมากขึ้น 25 ฝ่ายบารนาบัสกับเขาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไปพายอห์นผู้มีชื่ออีกว่ามาระโกไปด้วย

13

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเขาโลกับบารนาบัส

1 คราวนั้น ในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันทิโอก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิโมนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มานาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล² เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า □จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น□³ เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป⁴ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลุเซีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส⁵ ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย

เอลิมาสได้เลื่อมใสกับเปาโลและได้กลายเป็นคนตาบอดไป

6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้น ไปถึงเมืองปาโพบแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่ง เป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยซุ⁷ อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จัสตัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมา ประารถจะฟังพระวจนะของพระเจ้า⁸ แต่เอลิมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น□ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ⁹ แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล□ ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มขันดูเอลิมาส¹⁰ และพูดว่า □โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ¹¹ ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด□ หันไถ่ความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลิมาส เอลิมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป¹² ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า¹³ แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโพบไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ยอห์น ได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม

เปาโลเทศนาที่เมืองอันทิโอกในแคว้นปัมฟีเลีย

14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันทิโอกในแคว้นปัมฟีเลีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต¹⁵ เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด□¹⁶ ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้น โบกมือแล้วกล่าวว่า □ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างดาวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์¹⁸ พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี¹⁹ เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก²⁰ ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงขามูเอลศาสดาพยากรณ์²¹ คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายศิษยาภิบาลจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี²² ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์

ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า □ เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ□²³ จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์²⁴ ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล²⁵ เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า □ ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ตถุเกิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่สมควรจะแก่สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์□²⁶ ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และผู้ใดในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว²⁷ ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกชนนาซีมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันนี้สะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์²⁸ ถึงแม้ว่ามีได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขายังขอปีลาตให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย²⁹ ครั้นทำงานสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์³⁰ แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์³¹ พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย³² เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา³³ พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า □ ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว□³⁴ ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า □ เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน□³⁵ เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสดุดีอื่นว่า □ พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป□³⁶ ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่วงหลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื่อยเน่าไป³⁷ แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื่อยเน่าเลย³⁸ เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย³⁹ และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส⁴⁰ เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกือบกว่าคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั่นจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า⁴¹ □ ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย□ □⁴² เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนน้อมให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า⁴³ ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้า ได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

พวกยิวไม่พอใจที่เปาโลเทศนาแก่คนต่างชาติ

⁴⁴ ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า⁴⁵ แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงได้แย้งกับบัพติศมา⁴⁶ แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่ □ จำเป็นที่จะต้องกล่าว

พระวามะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายปิดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะพ่ายหน้าไปหาคนต่างชาติ ⁴⁷ ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า □ เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก □ □ ⁴⁸ ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวามะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ ⁴⁹ พระวามะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น

ฝ่ายตรงข้ามได้ขับไล่เปาโลและบารนาบัสไปเสีย

⁵⁰ แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น ให้เคียดแค้น และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา ⁵¹ ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกไปเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคเนียม ⁵² แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญูญาณเบรสิทธี

14

เปาโลที่เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตรา และเมืองเดอริบี

¹ ต่อมาที่เมืองอีโคเนียม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมาก ได้เชื่อถือ ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง ³ เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกลัวกลัวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ได้ ⁴ แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก ⁵ เมื่อทั้งสองคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส ⁶ ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนี ไปยังเมืองที่อยู่ใกล้แคว้นลิคาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอริบี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ ⁷ และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

ชายพิการได้รับการรักษาจนหาย

⁸ ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย ⁹ คนนั้น ได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเข้มนดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้ ¹⁰ จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า □จงลุกขึ้นยืนตรัส □ คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป ¹¹ เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิคาโอเนียว่า □พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว□ ¹² เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระชุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด ¹³ ปุโรหิตประจำรูปพระชุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน ¹⁴ แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย รุ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง ¹⁵ ว่า □ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดา เช่นเดียวกับกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสารพัดซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น ¹⁶ ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติดำเนินชีวิตตามชอบใจ ¹⁷ แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้า

และให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอึ้งใจด้วยอาหารและความยินดี^{๑๘} ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ตาม อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

เปาโลถูกขว้างด้วยหิน แต่ได้ฟื้นขึ้นและไปที่เมืองเดอริบี

¹⁹ แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอโคเนียม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้อาหิณขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอริบีกับบารนาบัส²¹ และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอโคเนียม และเมืองอันทิโอกอีก²² กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายก็อึ้งขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำเป็นต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า

เปาโลกลับไปเมืองอันทิโอก

²³ เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น²⁴ และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิลิเดียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย²⁵ เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา²⁶ และแล่นจากที่นั่น ไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น²⁷ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจที่ทรงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ²⁸ แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

15

การประชุมปรึกษากันที่กรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับการเข้าสู่หนัด

¹ มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดีย ได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้^๒ เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและใส่ร้ายกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆ ในพวกนั้นให้ขึ้นไป หรือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็ม ในเรื่องที่เถียงกันนั้น³ คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องที่คนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง⁴ ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์หนึ่งปางที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา⁵ แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่หนัด และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส⁶ ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น

ผลประชุมเกี่ยวกับความรอดของคนต่างชาติ

⁷ เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ⁸ พระเจ้าผู้ทรงทราบ

จิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเขา⁹ พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ¹⁰ ถ้อยคำนั้นทำให้บัดนี้ท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว¹¹ แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา¹² ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

ยากอบประกาศว่าไม่จำเป็นต้องเข้าสุหนัต

¹³ ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า¹⁴ ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์¹⁵ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า¹⁶ ภายหลังจากเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่¹⁷ เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้¹⁸ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว¹⁹ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า²⁰ แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่าให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด²¹ เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต²² ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาสผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง²³ เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราบ²⁴ ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า ท่านต้องเข้าสุหนัตและรักษาพระราชบัญญัติ²⁵ แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า²⁵ พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา²⁶ และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา²⁷ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง

คำสั่งพิเศษสำหรับคนต่างชาติที่เชื่อในพระเจ้า

²⁸ เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น²⁹ คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ท่านมีความสุขเถิด³⁰ เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹ ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำ

หนุนใจนั้น ³² ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังใจขึ้น ³³ ครั้นพักอยู่ที่นั่นหนอยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้อง ไปถึงอัครสาวก โดยสันติภาพ ³⁴ ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น ³⁵ แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันโทอิก สั่งสอนประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

บารนาบัสแยกทางกับเปาโล

³⁶ ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า □ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง□ ³⁷ ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มิชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย ³⁸ แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนยอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นเป็มที่เลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน ³⁹ แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส ⁴⁰ แต่เปาโลได้เลือกสิลาส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป ⁴¹ ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิลิเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

16

เปาโลพบทิโมธีผู้ช่วยตลอดชีวิตของท่าน

¹ แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอโรบีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งทีเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก ² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอโคเนียนุม ³ เปาโลใครจะพาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก ⁴ เมื่อท่านเหล่านั้น ได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆ ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้รักษาไว้ ⁵ คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และจำนวนคนได้ทวีขึ้นทุกวัน

พระเจ้าทรงเรียกเปาโลให้ไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

⁶ ครั้นท่านเหล่านั้น ไปทั่วแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญานบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวาทะในแคว้นเอเชีย ⁷ เมื่อไปยังแคว้นมิเชียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบีธีเนีย แต่พระวิญญานไม่ทรงโปรดให้ไป ⁸ แล้วท่านเหล่านั้น ได้เดินทางผ่านแคว้นมิเชียลงมายังเมืองโตรอัส ⁹ ในเวลากลางคืนเปาโลได้ฝันเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวนว่า □ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด□ ¹⁰ ครั้นท่านเห็นในฝันนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น ¹¹ เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะซาโมธรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนออปรี

นางลิเดียได้เปิดใจและได้รับบัพติศมา

¹² เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน ¹³ ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น ¹⁴ มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธิยาทราเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้น้อมสการพระเจ้าหญิงนั้น ได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงเปิดใจของเขาให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโล

ได้กล่าว 15 เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเขาได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ่อนน้อมเราว่า □ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด□ และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

หญิงสาวที่มีผีสิงได้รับการขับผีออก

16 ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก 17 หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า □คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย□ 18 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า □เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา□ ผีนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

เปาโลและสิลาสถูกจำคุก

19 ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งที่ว่าการเมือง 20 เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า □คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา 21 และสั่งสอนธรรมนิยม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย□ 22 ประชาชนก็ได้อื้อกั้นขึ้นต่อสู้อเปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว 23 ครั้นโบยหลายทีแล้ว จึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง 24 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้ว จึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา

นายคุกและครอบครัวได้รับความรอดและรับบัพติศมา

25 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่ 26 ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคูกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจองจำก็หลุดจากเขาสิ้นทุกคนทันที 27 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย 28 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า □อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน□ 29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส 30 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า □ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้□ 31 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า □จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย□ 32 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุกและคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง 33 ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และในขณะที่นั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา 34 แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว

เปาโลได้รับอิสรภาพ

35 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า □จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย□ 36 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า □เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นบัดนี้เชิญท่านออกไปตามสบายเถิด□ 37 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า □เขาได้เขี่ยเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด□ 38 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว

39 จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง 40 ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้ววก็ลาไป

17

มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเฮสะโลนิกา ผู้คัดค้านก่อการจลาจล

1 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเฮสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว 2 เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต 3 และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์ 4 บางคนในพวกเขา ก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆ ไม่น้อย 5 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อ ก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง 6 ครั้น ไม่พบจึงฉุดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า ๐คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดิน ได้มาที่นี่ด้วย 7 ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกรองค์หนึ่งคือพระเยซู 8 เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ 9 จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่นๆ แล้วก็ปล่อยไป

เปาโลที่เมืองเบโรอา

10 พอคำสั่งพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว 11 ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเฮสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และคันดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดั่งกล่าวหรือไม่ 12 เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย 13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเฮสะโลนิกาทราบว่ เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้า ในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย 14 ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้น ได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป 16 เมื่อเปาโลกำลังคอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง 17 เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน 18 นักปรัชญาบางคนในพวกเอพิคูเรียและในพวกสโตอิก ได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า ๐คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้ใครจะมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า ๐ คนอื่นกล่าวว่า ๐ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่ ๐ เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย 19 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า ๐เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร 20 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่เรื่อง

เหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร? ²¹ (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

การเทศนาของเปาโลบนเขาอารีโอ

²² ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเนินเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งหลายเชื่อถือโซคراطีสไปในทุกเรื่อง ²³ เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตดูสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า □ แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก □ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังมีนมัสการอยู่ ²⁴ พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีอมมนุษย์ได้กระทำไว้ ²⁵ การที่มีอมมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หามิได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก ²⁶ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่ ²⁷ เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ²⁸ ด้วยว่า □ เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์ □ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า □ เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์ □ ²⁹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์ ³⁰ ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโงกเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ ³¹ เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์ ³² ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่นๆว่า □ เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป □ ³³ แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา ³⁴ แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโอนิสทัสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัสกับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

18

เปาโลกับอควิลลาและปรัสซิลลาที่เมืองโครินธ์

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ² ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปรัสซิลลา (เพราะคลาวดิอุสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น ³ และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน ⁴ เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก ⁵ พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการพอใจและเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ⁶ แต่เมื่อพวกเขาเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า □ ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นั้นไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ □ ⁷ ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออูซุส ซึ่งเป็นผู้

นมัสการพระเจ้า บ้านของเขายูดีติดกับธรรมศาลา 8 ฝ่ายคริสตชนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา 9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า **อย่ากลัวเลย แสดงกล่าวต่อไป อย่างนิ่งเสีย 10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก** 11 เปาโลจึงยังอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน

ผู้สำเร็จราชการของโรมปฏิเสธข้อเรียกร้องของพวกยิวที่ต่อต้านเปาโล

12 แต่คราวเมื่อกาลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาเซีย พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโลและพาท่าน ไปบัลลังก์พิพากษา 13 ฟ้องว่า **□**คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย 14 เมื่อเปาโลจะอ้างปากพูด กาลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า **□**โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย 15 แต่ถ้าเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับข้อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เรา ไม่อยากเป็นผู้พิพากษาตัดสินข้อความเหล่านั้น 16 ท่านจึงไล่พวกนั้น ไปจากบัลลังก์พิพากษา 17 บรรดาชาติกรีกจึงจับโสสเธเนสนายธรรมศาลามา เช่นนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กาลลิโอไม่เอาธุระเลย

เปาโลไปยังกรุงเยรูซาเล็มโดยผ่านเมืองเอเฟซัสและเมืองซีซาริยา

18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วไปยังแคว้นซีเรีย และปริสซิลลากับอาควิลลา ก็ไปด้วย เปาโลได้ไกล่เกลี่ยที่เมืองเคนแควเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้ 19 ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสซิลลากับอาควิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา 20 เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม 21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า **□**ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก 1 **□**แล้วเปาโลได้ลงเรือสำเภาออกจากเมืองเอเฟซัส 22 ครั้นมาถึงเมืองซีซาริยา ท่านได้ขึ้นไปคานันบคริสตจักรแล้วลง ไปยังเมืองอันทีโอก 23 ครั้นยังอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยชูกำลังใจพวกสาวก

อปอลโลที่เมืองเอเฟซัส

24 มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองเล็กซานเดรีย เป็นคนมีไหวพริบดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส 25 อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนร่นกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น 26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออาควิลลากับปริสซิลลา ได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น 27 ครั้นอปอลโลใครจะไปยังแคว้นอาคาเซีย พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่น ให้เขารับรองท่าน ไว้ ครั้นท่าน ไปถึงแล้ว ท่าน ได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย 28 เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยลหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต

1 ต่อมาขณะที่ปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวนแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน 2 จึงถามเขาว่า □ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธีหรือเปล่า□ เขาตอบเปาโลว่า □เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธีนั้นเราก็งยังไม่เคยได้ยินเลย□ 3 เปาโลจึงถามเขาว่า □ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า□ เขาตอบว่า □บัพติศมาของยอห์น□ 4 เปาโลจึงว่า □ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์ □ 5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า 6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธีก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาต่างๆ และได้พยากรณ์ด้วย 7 คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน

ข่าวประเสริฐจากเปาโลได้แพร่กระจายตลอดทั่วเอเชีย

8 เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า 9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบซ้ำเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ที่รินัส 10 ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวาจาของพระเยซูเจ้า

เปาโลทำการอัศจรรย์เหนือธรรมชาติ

11 พระเจ้าได้ทรงกระทำ การ อัศจรรย์อัน พิสดาร ด้วยมือของเปาโล 12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยใช้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน 13 แต่พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องไปเป็นหมอมผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขบถวิญญาณชั่วว่า □เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น□ 14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นบุตรบิดใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น 15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า □พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า□ 16 คนที่มีวิญญาณชั่วจึงร้องยี้งกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและขาดเจ็บ 17 เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ 18 มีหลายคนที่ยึดแล้ว ได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น 19 และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคากิ่งห้าหมื่นเหรียญเงิน 20 พระวาจาของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย 21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า □เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย□ 22 ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือที่ไม่รู้จักเอรัสที่สไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่น้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย

ผู้ทำรูปเคารพก่อให้เกิดการจลาจล

23 คราวนั้นเกิดการวุ่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น 24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก 25 เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า □ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมากก็เพราะทำการอันนี้ 26 และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอัน

มากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มีอมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ²⁷ นากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระแม่เจ้าอาร์เทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป□²⁸ ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า □พระอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่□²⁹ แล้วก็เกิดการจลาจลใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายฮัสกับอาร์สทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ³⁰ ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกเขาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป³¹ มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ³² บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมจลาจลมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร³³ พวกเขาเหล่านั้นบางคนได้ต้นอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกฮิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง³⁴ แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนฮิว เขาก็ยิ่งสงสัยเสียงร่ำพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า □พระอาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่□³⁵ เมื่อเจ้าหน้าที่ทะเบียนของเมืองนั้นยอมคล้อยตามจนประชาชนสงบลงแล้วเขาก็กล่าวว่า □ท่านชาวเอเฟซัสทั้งหลาย มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่ามีเมืองเอเฟซัสนี้เป็นเมืองที่นับถือการพระแม่เจ้าอาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และนับถือการรูปจำลองซึ่งตกลงมาจากดาวพฤหัสบดี³⁶ เมื่อชื่อนี้กล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรรู้อวมไป³⁷ ท่านทั้งหลายได้พาคณะเหล่านั้นมา ซึ่งมีใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน³⁸ เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีฮัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด³⁹ แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย⁴⁰ ด้วยว่านากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพ้อแก่การจลาจลคราวนี้ได้□⁴¹ ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

20

เปาโลกลับไปแคว้นมาซิโดเนีย

1 ครั้นการจลาจลนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกเขาจะมา กอดกันแล้วก็ลาเขา ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย² เมื่อได้ข้ามที่นั้นไปแล้วและได้สั่งเดือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก³ พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่าน जानจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย⁴ คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาร์สทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเรสะโลนิกา กายฮัสชาวเมืองเดอริบี และทิโมธี ที่คึกส์กับโตรพิมัสชาวแคว้นเอเชีย⁵ แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเขาอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน

เปาโลที่เมืองโตรอัส

6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี และต่อมาหัววันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และขับขี้อยู่ที่นั่นเจ็ดวัน⁷ ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกเขาประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยึดยาวไปจนเที่ยงคืน⁸ มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อทิกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วนนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่ง

สอนชานาน ไปอีก คนนั้นก็โงกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว
 10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้้นไว้ แล้วว่า อย่ายาดกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา
 11 ครั้นเปาโลขึ้น ไปห้องชั้นบนห้กขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนาต้อไปอีกชานานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป 12 คนทั้งหลายจึงพากคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และกบลิ้มใจยินดีไม่น้อยเลย

การเดินทางโดยเรือไปที่เมืองมิเลทัส

13 ฝ่ายพวกเราถลิ่งเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้ไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก 14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับทาน แล้วมายังเมืองมิเทเลเน 15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่น ได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคิโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิลีเยม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส 16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นได้ให้ทันวันเทศกาลเพนเทคอสเต

เปาโลกล่าวคำปราศรัยแก่ผู้ปกครองคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

17 เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา 18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤตต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย 19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าของด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า 20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับ ได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน 21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสตองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 22 ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพันผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง 23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจองจำและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่ 24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น 25 ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้า ในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก 26 เหตุฉะนั้นวันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราศีกจากโลหิตของทุกคน 27 เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง 28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง 29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย 30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป 31 เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลาง วันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน 32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระคำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกัน

บรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้ 33 ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด 34 แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ามีของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งทีจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า 35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวณะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า **การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ** 36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น 37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มาทัก และกอดคอของเปาโล จวบท่าน 38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

21

พระวิญญานเบริสุทธีห้ามเปาโลไม่ให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

1 ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซปรัส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา 2 เราพบเรือสำเภาหนึ่งทีไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือสำเภาแล่นต่อไป 3 ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็มานเกาะนั้น ไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นที่นั่น 4 เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาน มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 5 แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราก็กลาไป สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด 6 และคำมั่นลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็กลับเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา 7 ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอลเลมิสแล้ว ก็สิ้นทางทะเล เราจึงข้ามพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน 8 ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซาริยา เราก้เข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก้อาศัยอยู่กับท่าน 9 ฟีลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

ผู้พยากรณ์อาคาบัสกล่าวยืนยันถึงคำตักเตือนของพระวิญญานเบริสุทธี

10 ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออาคาบัส 11 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า **พระวิญญานเบริสุทธีตรัสตั้งนี้ว่า** **พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่** **เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ** 12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ทีนั่น จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 13 ฝ่ายเปาโลตอบว่า **เหตุใดในท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าช้าใจ** ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้ อย่างเดียวก็หามิได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายทีในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า

จากเมืองซีซาริยาไปที่กรุงเยรูซาเล็ม

14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก้หยุดพูดและกล่าวว่า **ขอให้เป็นไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด** 15 ภายหลังวันเหล่านั้น เราก้จัดแจงข้าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 16 สาวกบางคนทีมาจากเมืองซีซาริยาก้ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมานาสนันชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น 17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี

เปาโลปฏิญาณตัวไว้

18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหาเยรูซาลิม และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น 19 เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน 20 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า ๐ พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ 21 เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่าน ได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่า ไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หนัดหรือประพฤติดตามธรรมเนียมเก่า 22 เรื่องนั้นเป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว 23 เหตุฉะนั้นจึงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่า เรามิใช่ชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้ 24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้ไถ่บาป คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองดำเนินชีวิตให้มีระเบียบและรักษาพระราชบัญญัติอยู่ด้วย 25 แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี ๒6 เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้น ได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันที่การชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกพวกยิวที่โกรธแค้นจับกุมในพระวิหาร

27 ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุบประชาชน แล้วจับเปาโล 28 ร้องว่า ๐ คนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน ๒9 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโดทรที่มีสาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร) 30 แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที 31 เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชาวนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอิว กรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง 32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล

นายพันชนชาติโรมได้ใช้โซ่สามเปาโลไว้

33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นสามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง 34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อ นายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่มาได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร 35 ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย 36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า ๐ จงเอาเขาไปฆ่าเสีย ๓7 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า ๐ ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ ๓8 นายพันจึงถามว่า ๐ เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ 38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อนและพาพวกฆาตรกรสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิไซห์หรือ ๓9 แต่เปาโลตอบว่า ๐ ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองยอมา ข้าพเจ้าขอท่าน

อนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหนอย□ 40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22

เปาโลเล่าให้ฝูงชนชาติยิวฟังถึงการกลับใจเสียใหม่ของตน (กจ 9:1-18; 26:9-18)

1 □ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้□ 2 (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเงียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า□ 3 ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลิเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลีเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถือถ้อยทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้ 4 ข้าพเจ้าได้ชมเห็นคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง 5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้น ไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ทำโทษเสีย 6 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้ 7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า □**เขาโลเอ๋ย เจ้าชมเห็นเราทำไม**□ 8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า □พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด□ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า □**เราคือเยซูชวานาซาเรธซึ่งเจ้าชมเห็นนั้น**□ 9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้า ได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่ 10 ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า □พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด□ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า □**เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น**□ 11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้านั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส 12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นั่น 13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □**พี่เขาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด**□ ข้าพเจ้าจึงเห็นท่าน ได้ในเวลานั้น 14 ท่านจึงกล่าวว่า □**พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์** 15 เพราะที่ท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น 16 เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย□

พระเจ้าทรงเตือนเปาโลให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

17 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป 18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □**จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา**□ 19 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า □**พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุกและเชี้ยนต์ตามธรรมศาลาทุกแห่ง** 20 และเมื่อเขาทำให้โลहितของสเทพนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยินอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสียนั้นด้วย และข้าพระองค์

เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่ฆ่าสเตเฟนนั้น□ 21 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า **จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ**□ 22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า □เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่□ 23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อผ้าลงคนคลีดินชด์ขึ้นไปในอากาศ

เปาโลซึ่งเป็นชาติโรมได้รอดพ้นการเขียน

24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะรู้ว่าเขาเรื่องปรักปรำทำนด้วยเหตุประการใด 25 ครั้นเอาเชือกหนึ่งมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า □การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ□ 26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า □ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นสัญชาติโรม□ 27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า □ท่านเป็นสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด□ เปาโลจึงตอบว่า □ใช่แล้ว□ 28 นายพันจึงตอบว่า □ซึ่งเราเป็นสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก□ เปาโลจึงตอบว่า □ข้าพเจ้าเป็นสัญชาติโรมโดยกำเนิด□ 29 ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่ เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้ 30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกบุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปในยี่นอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

23

เปาโลต่อหน้าสภา

1 ฝ่ายเปาโลจึงเพ่งดู พวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพุดต่อพระพักตร์พระเจ้าส่วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้□ 2 อาณาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่ง คนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล 3 เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า □พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นพนักที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ□ 4 คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า □เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ□ 5 เปาโลจึงตอบว่า □พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า □อย่าพูดหยาบคายต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย□ 6 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสภานั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย□ 7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก 8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่าการที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น ไม่มีและทวดสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีถือว่ามีทั้งนั้น

เปาโลก่อให้เกิดการแตกแยกในพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

9 แล้วก็อ้ออิงเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า □เราไม่เห็นว่คนนี้มีผิดอะไร แต่ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทวดสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย□ 10 เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะอ้อแย้งจับเปาโลถึงเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลง ไปรับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร

องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้ให้เปาโลเกิดความมั่นใจว่าท่านจะเป็นพยานในกรุงโรม

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า **□เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น□**

คนมากกว่าสี่สิบคนสบถสาบานว่าจะฆ่าเปาโล

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคน ได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 13 คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นนึกว่าสี่สิบคน 14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า □พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย 15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลาย ฟรังนี้ เพื่อจะได้ชกถามความให้ถ่วงถ่วงกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง□ 16 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล 17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากกล่าวว่า □ขอพชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามิ่เรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ□ 18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้น ไปหานายพันกล่าวว่า □เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามิ่เรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ□ 19 นายพันจึงจูงมือชายนั้น ไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า □เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา□ 20 เขาจึงตอบว่า □พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาฟรังนี้ ทำเสมือนว่าจะได้สวนเรื่องเขาให้ถ่วงถ่วงกว่าแต่ก่อน 21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งจากท่าน□ 22 นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไปกำชับว่า □อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา□

เขาลอบนำเปาโลไปยังเมืองซีซารียา

23 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า □จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้อย่างเมืองซีซารียา 24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง□ 25 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมิ้ใจความดังต่อไปนี้ 26 □คลาودیอัสลิเซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ 27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม 28 ข้าพเจ้าอยากจะทำทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว 29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้ 30 เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวีสต์□ 31 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโล ไปถึงเมืองอันที่ปาตริสตามคำสั่ง 32 ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร 33 ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย 34 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีเลียเซีย 35 ท่านจึงกล่าวว่า □เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า□ ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปริโทเรียมของเฮโรด

24

เปาโลขึ้นศาลต่อหน้าเฟลิกส์ผู้ว่าราชการการเมือง

1 ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาบโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนักพูดคนหนึ่งชื่อ เทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

นักพูดเทอร์ทูลลัสได้กล่าวหาเปาโล

2 ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า ท่านเจ้าคุณเฟลิกส์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน 3 ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง 4 แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง 5 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลของพวกยิวทั้งหลายให้เกียดการรบกวนทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนابخาเรื่อนั้น 6 กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า 7 แต่นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา 8 และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่ 9 ฝ่ายพวกยิวจึงสับสนคนค่ากล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาและถูกคุมตัวไว้

10 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบที่ท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ 11 ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน 12 เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้รบกวนไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง 13 เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้ 14 แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกรีต ข้าพเจ้านมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสดาพยากรณ์ทั้งหมด 15 ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย 16 ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตสาหะประพฤติตามใจวินิจัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ 17 ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า 18 คราวนั้นมิมีพวกยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชีย ได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามิได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำรบกวน 19 ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว 20 หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา 21 เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย 22 เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นถี่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อลีเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า 23 เฟลิกส์ส่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน

เปาโลได้กล่าวอีกครั้งหนึ่ง

24 เมื่อสว่างมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์ร่วมกับภรรยาชื่อดรูซิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์²⁵ ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า □คราวนี้จงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก□²⁶ อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ²⁷ แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอริซิอัสเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

25

เฟสทัสฟังพวกโจทก์ของเปาโล

1 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการ ได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม² มหาปุโรหิตกับคนสำคัญในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน³ ขอให้ภรรยาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะข่มขอยฆ่าท่านเสียกลางทาง⁴ ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา และอีกหนอยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น⁵ ท่านจึงว่า □ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด□⁶ เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา⁷ ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้⁸ เปาโลจึงแก้คดีเองว่า □ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรมิผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์□⁹ ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า □เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เรารำระความเรื่องนีที่นั่นหรือ□

เปาโลอุทธรณ์ถึงซีซาร์

10 เปาโลตอบว่า □ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดต่อพวกยิว¹¹ เพราะถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำความผิด หรือได้กระทำอะไรรที่ควรจะมิโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เขาส่งฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์□¹² ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า □เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์□

อากริปปาและเฟสทัสฟังเปาโล

13 ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอรินิสก็เสด็จมาเยี่ยมค่านับเฟสทัสยังเมืองซีซารียา¹⁴ ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า □มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังทิ้งไว้¹⁵ เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา¹⁶ ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหาที่นั้น¹⁷ ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา¹⁸ เมื่อพวกโจทก์ยื่นขึ้น เขามิได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้¹⁹ เป็น

แต่เพียงปัญหาเดียวกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่ ²⁰ เมื่อข้าพเจ้ายังงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานั้นอย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่ ²¹ แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ส่งไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้ จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้ ²² อากริปปาจึงกล่าวแก่เฟสท์สว่า ข้าพเจ้าใคร่จะฟังคนนั้นด้วย ²³ เฟสท์สจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้านี้ท่านจะได้ฟังเขา ²³ ครั้นวันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาร่วมด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปในห้องพิจารณาร่วมกับนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสท์สจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา ²⁴ เฟสท์สจึงกล่าวว่า ข้าพท่านกษัตริย์อากริปปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ²⁵ แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป ²⁶ ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ โอ กษัตริย์อากริปปา หวังว่าเมื่อได้สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง ²⁷ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง ²⁸

26

เปาโลสู้คดีและอุทธรณ์ไปยังอากริปปา

¹ ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า ข้าพเจ้านุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้ ² เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก่คดีว่า ³ ข้าพพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีที่ปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพพระองค์นั้น ⁴ โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทนฟังข้าพพระองค์ ⁵ พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม ⁶ เขารู้จักข้าพพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด คือเป็นพวกฟาริสี ⁷ บัดนี้ข้าพพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรดาบุตรของพวกข้าพพระองค์นั้น ⁸ พวกข้าพพระองค์สิบสองตระกูลได้อุทิศสำหรับรับปฏิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญา นั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพพระองค์ ⁹ เหตุไรท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้ ¹⁰ ข้าพพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวยานาซาเรธนั้น ¹¹ สิ่งเหล่านั้นข้าพพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพพระองค์ก็เห็นดีด้วย ¹² ข้าพพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำห่มันประมาท และเพราะข้าพพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ ¹³ ดังนั้นเมื่อข้าพพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่ ¹⁴ โอ ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ายิ่งกว่า

แสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์¹⁴ ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายลี้มคะมาลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า **□เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าชมเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถิ่นประดักภัยกน□**¹⁵ ข้าพระองค์ทูลถามว่า **□พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด□** พระองค์จึงตรัสว่า **□เราคือเยซูซึ่งเจ้าชมเหง**¹⁶ แต่ว่าจงลุกขึ้นยินเกิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เห็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง¹⁷ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา¹⁸ เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา□¹⁹ โอ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น²⁰ แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว²¹ เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย²² เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้ใหญ่ผู้น้อย ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาเสนาบดีอากริปากับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น²³ คือว่าพระคริสตเจ้าจะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์□²⁴ ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า **□เขาโลเอ๋ย เจ้าคลั่ง ไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้ขามากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป□**²⁵ แต่เปาโลกล่าวว่า **□ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกติชนจะพูด**²⁶ ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบชื่อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสิ่งใดอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านี้ฉันมิได้กระทำกันในที่ลับ²⁷ ข้าแต่กษัตริย์อากริปา พระองค์เชื่อพวกศาสนาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์เชื่อ□²⁸ อากริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า **□เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า□**²⁹ เปาโลจึงทูลว่า **□ถ้าเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจองจำนี้□**³⁰ และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั้นอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น³¹ ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า **□คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจองจำไว้□**³² ฝ่ายอากริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า **□ถ้าคนนี้มีได้อุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้□**

27

เปาโลแล่นเรือไปสู่กรุงโรม

¹ ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออคัสตัส² เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัคราเมทียม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเซีย เรียกออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา³ วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไป

หามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้บรรเทาใจ 4 ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้าน
 ปลอดภัยของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม 5 เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้น
 บัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ในแคว้นลีเซีย 6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจาก
 เมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น 7 เราแล่นไปช้าๆ
 หลายวันและได้มาถึงเมืองคินดีสโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทาง
 ด้านปลอดภัยของเกาะครีตตรงเมืองสัลโมเน 8 เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น
 เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น 9 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและ
 การที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้ง
 หลาย 10 ว่า ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหาย
 มาก มิใช่แต่ของบรรพทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย 11 แต่นายร้อย
 เชื่อกับต้นและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น 12 และเพราะว่าท่างามนั้นไม่
 เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้
 จะได้ไปให้ถึงเมืองฟินีส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟินีส์นั้นเป็นท่าเรือแห่ง
 เกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้ 13 เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็
 คิดว่าสมควรปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต

พายุใหญ่อันน่าสะพรึงกลัว

14 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยุระกิโล 15 ครั้นเรือกำปั่นถูก
 พายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม 16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดภัยของเกาะ
 เล็กๆแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก 17 เมื่อยก
 เรือขึ้นแล้ว เราก็กวาดเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึง
 ลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม 18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็กวนของบรรพทุกทิ้งเสีย เพราะถูก
 พายุใหญ่ 19 พอถึงวันที่สามเราก็กวนเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง 20 และ
 เมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังคงพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เรา
 ทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป

เปาโลได้รับการหนุนใจจากทูตสวรรค์ จึงปลอดภัยทุกคน

21 ครั้นเขาได้ออดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า ท่านทั้งหลาย ท่าน
 ควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสีย
 สิ่งของ 22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีผู้ใด
 เสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น 23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
 ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ประณินบิदनั้น ได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า 24 ทูตนั้นกล่าวว่า ท่านอย่ากลัวเลย
 ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะ
 ทรงโปรดหรือรอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน 25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะ
 ข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่พระองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น
 26 แต่ที่เราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง 27 จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็ยังถูกซัดไปซัดมาอยู่ใน
 ทะเลอเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญวาม่าใกล้แผ่นดินแล้ว 28 ครั้นหยั่งน้ำดู
 ก็วัดได้สี่สิบลีบเมตร เมื่อไปอีกหนอหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบลีบเมตร 29 เขาก็กลัวว่าจะ
 โดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอห้าสิบลีบ แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า 30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่อง
 จะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ 31 เปาโล
 จึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า ถ้าคนเหล่านั้น ไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะ

รอดตายไม่ได้เลย□ 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป 33 เมื่อจวนรุ่งเช้า เปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า □วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย 34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว□ 35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหีกแล้วก็เริ่มรับประทาน 36 คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย 37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำป็นั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน 38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำป็นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้อำนาจเบาขึ้น 39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น 40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แก้เชือกที่มัดหางเสือ และชักใบหู้เรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง 41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสงบข้างบรรจบกัน กำป็นก็เกยดิน หู้เรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น 42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กล่าวว่ามีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้ 43 แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำไปหาฝั่งก่อน 44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำป็นที่หีกไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

28

ทุกคนขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัยที่เกาะมอลตา

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา 2 ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว 3 เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่ 4 เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า □คนนั้นคงเป็นฆาตกรแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม้ม่อมให้รอดตายไปได้□ 5 แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่ 6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ

บิดาของปูบลีอัสได้รับการรักษาให้หาย

7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปูบลีอัส มีไร่นาอยู่ใกล้ตำบลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน 8 ต่อมาบิดาของปูบลีอัสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย 9 ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย 10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาจึงนำสิ่งของที่เราร้องขอมาใส่เรือ 11 ครั้นล่วงไปสามเดือน พวกเราจึงลงเรือกำป็นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว กำป็นลำนั้นมีรูปลูกแพดชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์เป็นเครื่องหมาย 12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน 13 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรียมุส ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองไปทีโอสิ 14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม 15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยิน

ชาวพวกเขา เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัสและที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น

เปาโลที่กรุงโรม

16 ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขาขอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้ 17 ต่อมาครั้นล่วงไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า □ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติหรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็มเป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม 18 ครั้นพวกนั้น ได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย 19 แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า 20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่นี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล □ 21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า □พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่านหรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่ 22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่า พวกที่ถือสิทธิ์นี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง□ 23 เมื่อเขาได้เห็นพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาขอร้องของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชนิพนธ์ของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสตาดพยากรณ์ 24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

เปาโลประกาศข่าวประเสริฐแก่คนต่างชาติ

25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า □พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสตาดพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว 26 ว่า □จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต 27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย□ 28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย□ 29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่ 30 เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน 31 ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือโรม

จดหมายของเปาโล อาจเขียนขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 1 และ 2 เรสะโลนิกา 1 และ 2 โครินธ์ กาลาเทีย โรม ฟิเลโมน โคลอสี เอเฟซัส ฟิลิปปี 1 ทิโมธี ทิตัส และ 2 ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้นไม่ได้บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโลเกิดที่เมืองทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่านได้เรียนศาสนาศาสตร์จากอาจารย์กามาเลียลที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสเทเฟนถูกหินขว้างจนตายเปาโลได้อยู่ที่นั่นด้วย เปาโลรับเชื่อขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปยังเมืองดามัสกัส ท่านได้อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา 3 ปี ท่านทำงานที่เมืองทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศแก่คนต่างชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนาวย มีการศึกษาจากชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และเป็นชนชาติโรมัน พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเปาโลไว้พร้อมสำหรับงานใหญ่ และการทุกขุทรมานในชีวิตของท่าน

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ (ปีค.ศ. 57-58) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโรมันและส่งคำคำนับมาจากอาควิลลาและปรัสซิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำเดินที่ด้วยกับเขา (รม 16:3-5; กจ 18:3) เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้หลังจากที่ท่านได้รับเงินถวายจากชาวโครินธ์ ซึ่งส่งไปถึงวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (1 คร 16:1-3) และขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (รม 15:25-27) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นพอยเบซึ่งมาจากเคนเคเรียที่อยู่ใกล้เมืองโครินธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชาชนประมาณ 800,000 คน) และเห็นว่าท่านได้คำนับพวกคริสเตียนหลายๆคนโดยได้เอ่ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้คำนับเปโตร ในบทที่ 16 เพราะว่าเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือโรม เป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิรันดร์ และความมั่นใจในความรอด บทที่ 12-15 พูดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ 16 เปาโลคำนับพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นที่จะประกาศในกรุงโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับชาวประเสริฐของพระเจ้า 2 (คือชาวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) 3 เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง 4 แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า 5 โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆ เชื่อมโยงตามความเชื่อนั้น 6 รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย 7 เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชนขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์

เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด 8 ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก 9 เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้า ได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า ในชาวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างวัน 10 ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ 11 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญานมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย 12 คือเพื่อข้าพเจ้า และท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย 13 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบ ว่า ข้าพเจ้า ได้ตั้งใจ ไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมิได้เหตุขัดข้องอยู่ 14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวป่าด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย 15 ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย 16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อ ได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย 17 เพราะว่าในชาวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สูดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ใดคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ ๐

คนที่ได้รับความสว่างได้หันกลับไปสู่ความมืด

18 เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

จักรวาลพิศจนว่ามีพระเจ้าผู้ทรงสร้างที่ทรงพระชนม์อยู่

19 เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้า ได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว 20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้นคือฤทธานภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย 21 เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจงมงายของเขา ก็มืดมัวไป

ความเข้าใจได้กลับกลายเป็นมืดไป ทางของพระเจ้าได้เสียไป

22 เขายังตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป 23 และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปคน รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้กับความบาป การนับถือรูปเคารพ รักร่วมเพศ และความเลวทราม

24 เหตุฉนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้พระองค์ปล่อยให้ประพฤติกุศลตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขาก่อทำสิ่งซึ่งนำอภัยทางกายต่อกัน 25 เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะ ได้รับความสรรเสริญเป็นนิรันดย์ เอเมน 26 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้

ให้เขามีราคาตัดสินหาอันนำอภัยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป ²⁷ ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคาตัดสินหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบก็จันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา ²⁸ และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม ²⁹ พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนินทา ³⁰ ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ้องทอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา ³¹ อับยัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา ³² แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

2

พระเจ้าจะทรงพิพากษาเราทุกคน

¹ เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา ² แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง ³ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ ⁴ หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ ⁵ แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

⁶ พระองค์จะ ทรง ประทาน แก่ ทุก คน ตาม ควร แก่ การกระทำ ของ เขา ⁷ สำหรับ คน ที่ พากเพียรทำความดี แสวงหาสวรรค์ เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ ⁸ แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่าน และไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม ⁹ ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ¹⁰ แต่สวรรค์ เกียรติ และสันติสุข จะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ¹¹ เพราะว่าพระเจ้า ไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย ¹² เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพิพากษาโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ ¹³ (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้นหาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม ¹⁴ เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง ¹⁵ คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าว

โทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา) 16 ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พิธีเข้าสู่หนัดและความชอบธรรมแต่ภายนอก

17 ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด 18 และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ 19 และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้สูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด 20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น 21 ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเอง หรือ เมื่อท่านเทศนาว่า ไม่ควรลัทธิรูปยิว ตัวท่านเองสักหรือเปล่า 22 ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า 23 ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า 24 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า □คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้าก็เพราะท่านทั้งหลาย□ 25 ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสู่หนัดก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสู่หนัดนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย 26 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสู่หนัดแล้วไม่ใช่หรือ 27 และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสู่หนัดซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสู่หนัดแล้ว แต่ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น 28 เพราะว่ายิวแท้ มีใช้คนที่เป็ยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หนัดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสู่หนัดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น 29 คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เป็ยิวภายใน และการเข้าสู่หนัดแท้เป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

3

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

1 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หนัดนั้นจะมีประโยชน์อะไร 2 มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระดำรัสของพระเจ้า 3 ถึงมีบางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ 4 ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสา ก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวินิจฉัยพระองค์□ 5 แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์□ 6 พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร 7 เพราะถ้า ความจริง ของพระเจ้าปรากฏมาก ยิ่งขึ้น เพราะเหตุ ความอสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป 8 และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะเกิดขึ้น (ตามที่เรารู้ได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น□ พระอาชญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

⁹ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน ¹⁰ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □ ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย ¹¹ ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า ¹² เขาทุกคนหลงทาง ไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคน ไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย ¹³ ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย ¹⁴ ปากของเขาเต็มด้วยคำแข่งด่าและคำขมขื่น ¹⁵ เท้าของเขาวิ่งไวกในการทำให้นองเลือด ¹⁶ ในทางเดินของเขามีความพิณาศและความทุกข์ ¹⁷ และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ¹⁸ ในแวนดาวของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า □ ¹⁹ บัดนี้ เราารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ²⁰ เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนึ่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ได้โดยการประพฤติดำพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

²¹ แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาพยากรณ์เป็นพยานอยู่

พระราชบัญญัติมั่นคงยิ่งขึ้นด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์

²² คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน ²³ เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า ²⁴ แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว ²⁵ พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยลล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น ²⁶ และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย ²⁷ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ ²⁸ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติดำพระราชบัญญัติ ²⁹ หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย ³⁰ เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อตงกัน ³¹ ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

1 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า

พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปต่อคนชอบธรรม

2 เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า 3 ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า □อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□ 4 ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่าบาปหนึ่งที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปหนึ่งนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ 5 ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม 6 ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ 7 ว่า □คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข 8 บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข□

ความรอดของอับราฮัมเป็นแบบอย่างแก่ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

9 ถ้าเช่นนั้นความสามัคคีแก่คนที่เข้าสู่หนัดพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หนัดด้วย เพราะเรากล่าวว่า □เพราะความเชื่อนั้นเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม□ 10 แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หนัดแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัด มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่หนัดแล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด 11 และท่านได้เข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย 12 และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หนัด ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด

เรารับเอาพระสัญญาโดยความเชื่อ

13 เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ 14 เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีความประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ 15 เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใด ไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ 16 ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน 17 (ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า □เราได้อำนาจให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย□) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้เป็นให้เป็นขึ้น 18 ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นทีน่าไว้ใจก็ยังได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า □เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น□ 19 และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มีได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่าครรภันของซาราห์เป็นหมัน 20 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า 21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์

สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้²² ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน²³ แต่คำว่า □ ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว²⁴ แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย²⁵ คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

5

พระพรแห่งความชอบธรรม

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา² โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในรัมพระคุณที่เรายินยอมโดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า³ ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน⁴ และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ⁵ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลังไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว⁶ ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม⁷ ไม่ใคร่จะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้⁸ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา⁹ เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์¹⁰ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้า โดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์นั้น¹¹ มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ความผิดบาปโดยอาดัม ความชอบธรรมโดยพระคริสต์

¹² เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน เพราะมนุษยทุกคนทำบาป¹³ (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามีบาป¹⁴ อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง¹⁵ แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้น ไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก¹⁶ และของประทานนั้นก็มิเหมือนกับการผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม¹⁷ เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอัน ไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะต้องชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)¹⁸ ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้ง

ปวงเพราะการละเมิดของคนเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต ¹⁹ เพราะว่าเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนเดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น ²⁰ เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั้นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น ²¹ เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

6

การตายฝ่ายความบาป แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

¹ ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้น หรือ ² ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ ³ ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ ⁴ เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกขุดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระสิริของพระบิดาอย่างไร เราก็คouldได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น ⁵ เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้ว ในการตายอย่างพระองค์ เราก็คจะเป็นขึ้นมาอย่างพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย ⁶ เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้น ได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป ⁷ เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป ⁸ แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย ⁹ เราทั้งหลายรู้ยู่่า พระคริสต์ที่ทรงถูกขุดให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ¹⁰ ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

¹¹ เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹² เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น ¹³ อายากอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแต่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแต่พระเจ้า ¹⁴ เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ ¹⁵ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม ¹⁷ แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน ¹⁸ เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม ¹⁹ ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุนี้เองของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ่อนชั่วซ้ำฉันใด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่าน

เป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์นั้นนั้น 20 เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน 21 ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอายุ ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย 22 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ 23 เพราะว่าคุณค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

7

การยอมตามพระคริสต์อย่างไม่เลิกร้าว

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น 2 เพราะหา ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา 3 ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่ 4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า 5 เพราะหาเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย 6 แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติดตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

พระราชบัญญัติชั่วทุกคนต้องการความรอด

7 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่หาถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ถึงบาป เพราะหาถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า โออย่าโลก! ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลก 8 แต่หาบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะหาถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว 9 เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย 10 พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่าการกลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย 11 เพราะหาบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น 12 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี 13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้เราประจักษ์ว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งขึ้น 14 เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่หาข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป

การต่อสู้กันระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ

15 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น 16 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี 17 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ซึ่งบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ 18 ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ 19 ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ 20 ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ 21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังคงติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า 22 เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า 23 แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า 24 โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ 25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

8

ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

1 เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ 2 เพราะว่าการกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย 3 เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง 4 เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

5 เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปิกใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปิกใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ 6 ด้วยว่าซึ่งปิกใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปิกใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข 7 เหตุว่าใจซึ่งปิกอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ปิกศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ใต้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ 8 เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หามิได้ 9 ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใด ไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ 10 และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบ

ธรรม 11 แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงขับให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงขับให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย 12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง 13 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์

14 ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคณะหนึ่งคนใด คณะเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า 15 เหตุว่าท่าน ไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า อับบา! คือพระบิดา 16 พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า 17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้ส่งาราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้รอคอยส่งาราศีแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับส่งาราศีซึ่งจะเผยเฝ้าในเราทั้งหลาย 19 ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปารารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ 20 เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เขาอยู่ด้วยมีความหวังใจ 21 ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเยือกเย็น และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีส่งาราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย 22 เรารู้อย่าง บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ 23 และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้ 24 เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น 25 แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

26 พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ 27 และพระองค์ ผู้ทรงตรววจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก ทรงประทานความรอด ทรงให้เป็นคนชอบธรรม ทรงประทานส่งาราศี

28 เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ 29 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉาย

แห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก³⁰ ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย³¹ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา³² พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ³³ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว³⁴ ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร์

³⁵ แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกีดกันอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกไฟไหม้ หรือการถูกคมดาบหรือ³⁶ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า □ เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า□³⁷ แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักษาทั้งหลาย³⁸ เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า³⁹ หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

9

ความหวังโยของเปาโลที่มีต่อชาติอิสราเอล

¹ ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มัวสาใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย² ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด³ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง⁴ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญาและการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้า และพระสัญญาทั้งหลาย⁵ ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน

มิใช่ชาวฮิวจะอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณทุกคน

⁶ แต่มิใช่ว่าพระวณะของพระเจ้าได้ไว้ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่⁷ และมีไว้ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่□ เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค□⁸ คือว่าเขาลำเนาที่เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญาอันจึง

จะนับเป็นเชื้อสายได้⁹ เพราะพระเจ้าจะแห่งพระสัญญาไว้ว่าดังนี้ □ คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย□

พระเจ้าทรงเลือกยาโคบ

¹⁰ และมิใช่เท่านั้น แต่ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบุตรพรบุษของเรา ¹¹ (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่ตามการกระทำ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) ¹² พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า □ ที่จะปรานีบิดน่อง□ ¹³ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □ เราก็ยังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว□ ¹⁴ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอภัยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁵ เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า □ เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณานั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น□ ¹⁶ เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา ¹⁷ เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า □ เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก□ ¹⁸ เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็จะทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็จะทรงให้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง ¹⁹ แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □ ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงดีเตียน เพราะว่ามีผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้□ ²⁰ โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้า ได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า □ ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม□ ²¹ ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก่อนเดียนก่อนมาปั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ ²² แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ ²³ เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี ²⁴ คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

มีชาวอิสราเอลที่เหลื่ออยู่ที่จะได้รับความรอด

²⁵ ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โยเซฟว่า □ เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่ ²⁶ และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า □ เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา□ ในที่นั้นเองเขาจะได้อธิบายว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่□ ²⁷ และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า □ แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด ²⁸ ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จและจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้□ ²⁹ และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์□ ³⁰ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ ³¹ แต่พวกอิสราเอลซึ่งไฝหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้นำผลตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น ³² เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก่อนเห็นที่ให้สะดุดนั้น ³³

ตั้งที่มีค่าเขียนไว้แล้วว่า □จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับความอภัย□

10

ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักความชอบธรรม

1 ที่นี่องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด 2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ 3 เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อดสำห้จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า 4 เพราะว่าพระคริสตทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม 5 โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า □คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น□

ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระคริสต์

6 แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า □ยานิกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์□ (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน□ 7 หรือ □ใครจะลงไปยังที่ลึก□ (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก□ 8 แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า □ถ้อยคำนั้นอยู่ในโกล์ทัน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน□ คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น 9 คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด 10 ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด 11 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า □ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับความอภัย□ 12 เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีกไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ 13 เพราะว่า □ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด□

ความสำคัญของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะ ได้ยินอย่างไรได้ 15 และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีค่าเขียนไว้แล้วว่า □เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด□ 16 แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า □พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย□ 17 ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า 18 ข้าพเจ้าจึงถามว่า □เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ□ เขาได้ยินแล้วจริง□ เสียงของพวกเขาจะกระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ□ 19 ข้าพเจ้าจึงถามว่า □พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ□ ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า □เราจะให้เจ้าทั้งหลายอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะยัวโทษเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง□ 20 แล้วอิสยาห์ก็กล่าวไว้ว่า □คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่

คนที่มิได้ถามหาเรา□ 21 แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า □เรายืนมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น□

11

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะได้รับความรอด

1 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า □พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ□ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน 2 พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า 3 □พระองค์เจ้าข้า พวกเราได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ แต่บัญชาของพระองค์เขาก็ได้ขุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์□ 4 แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ □เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเขาลงต่อรูปพระบาอัล□ 5 เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ 6 แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการกระทำไม่ ฉะนั้นแล้วพระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ข่าวประเสริฐได้ไปยังคนต่างชาติ

7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอล ไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้วันนั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิใช่เชิงกระต่างไป 8 (ตามที่มิคาเขียนไว้แล้วว่า □พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อฟัง ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟัง ไม่ได้ยิน ให้แก่เขา) จนทุกวันนี้□ 9 ดาวิดทรงกล่าวว่า □ขอให้สำหรับของเขากลายเป็นบ่วงเร็ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา 10 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขงอค่อมตลอดไป□ 11 ข้าพเจ้าจึงถามว่า □พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มที่เดียวหรือ□ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น 12 แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด

คนต่างชาติควรที่จะรับฟังคำเตือนนั้น

13 แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอลจะไดกลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

14 เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เข้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่างเพื่อให้เขารอดได้บ้าง 15 เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่ 16 เพราะถ้าแบ้งก่อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอังกีบบริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย 17 แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกปามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เขาเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ 18 ท่านก็อย่าอวดดีดี

อภิงเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ใ้ว่าท่านได้เลี้ยงรานั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน 19 ท่านอาจจะแย้งว่า ปกิ๊งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ตอกิ่งเข้าไป 20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเยอหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว 21 เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน 22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิด ไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย 23 ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการตอกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาตอกิ่งเข้าอีกได้ 24 เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาตอกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาตอกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 25 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเหล่านี้ในข้อความลึกซึ้งนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่อง ที่บางคนในพวกอิสราเอล ได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน 26 และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ 27 นี้แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา 28 ในเรื่องชาวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าวาทามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา 29 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของท่านและทรงเรียกไว้ 30 ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉันใด 31 บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มีได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น 32 เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน 33 โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้า นั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ 34 เพราะว่า ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ 35 หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา 36 เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน

12

ร่างกายของคริสเตียนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

1 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นทิพพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย 2 อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ยชอบพระทัย และอะไรดีขอดเยี่ยม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน

3 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุ่มสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้

ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน ⁴ เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด ⁵ พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น ⁶ และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ ⁷ ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน ⁸ ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจาคน้ำใจให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี

คริสเตียนมีความรักและสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

⁹ จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี ¹⁰ จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว ¹¹ อย่าเกียจคร้านในการทำงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹² จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงระมัดระวังมิให้อิสฐาน ¹³ จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอภัยอภัยอภัย ¹⁴ จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแข่งด่าเลย ¹⁵ จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ ¹⁶ จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูงแต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

การปฏิบัติต่อบุคคลภายนอก

¹⁷ อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย □ แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง ¹⁸ ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน ¹⁹ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง □ ²⁰ เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านทิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่ากระทำการอย่างนั้นเป็นการสมถ่านที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา □ ²¹ อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

13

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้การปกครองของผู้มีอำนาจ

¹ ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่า ไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้น พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น ² เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง ³ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้น ไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่าน ไม่อยากกลัวผู้ที่มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้น ก็จงประพฤติแต่ความดีแล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น ⁴ เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ที่ท่านทำการชั่วมิได้ก็กลัวเกิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือตามใจเลยไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว ⁵ เหตุฉะนั้น ท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย ⁶ เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียสละสาธยาย เพราะว่ามีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ ⁷ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่

ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น

□เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง□ ได้อย่างไร

8 อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว 9 พระบัญญัติกล่าวว่า □อย่าล่วงประเวณีห้ามเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ□ ทั้งพระบัญญัติอื่นๆก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ □ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ 10 ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว 11 นอกจากนี้ท่านควรจะรู้กาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เรควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เราจะรอดนั้น ใกล้กว่าเวลาที่เรได้เริ่มเชื่อนั้น 12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของ ความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง 13 เราจงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทิรชยกัน 14 แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บำเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

14

ความรักของคริสเตียนคือต้องยอมทนต่อผู้ที่มีธรรมเนียมต่างกัน

1 ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น 2 คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น 3 อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว 4 ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของผู้อื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้ 5 คนหนึ่งถือว่ามีวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่ามีวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด 6 ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า 7 เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว 8 ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเรตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็คือเป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า 9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น 10 แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ 11 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า □เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเราทุกหัวเราจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และสิ้นทุกสิ่งจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า□ □ 12 ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

เพราะเห็นแก่ความรักคริสเตียนจึงยอมชนะตนเอง

13 ดังนั้นเราอยากว่าโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง 14 ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น 15 แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจ เพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย 16 ฉะนั้นอย่าให้การติของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ 17 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้น ไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญานบรสิฐี 18 ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นทีพอพระทัยพระเจ้า และเป็นทีพอใจของมนุษย์ด้วย 19 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน 20 อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย 21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง 22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็กินสุข 23 แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขามิได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

15

จงอดทนในการประพฤติต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

1 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมูยของคนที่อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง 2 เราทุกคนจงกระทำเพื่อเพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา 3 เพราะถ้าพระคริสต์มิได้ทรงกระทำสิ่งทีพอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์□

คริสเตียนจงยอมรับซึ่งกันและกัน

4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวัง โดยความเพียรและความขุใจด้วยพระคัมภีร์ 5 ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความขุใจทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์ 6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 7 เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า 8 บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย 9 และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์□ 10 และมีคำกล่าวอีกว่า □ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์□ 11 แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า □ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์□ 12 และอิสยาห์ก็กล่าวอีกว่า

ปรากฏแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์¹³ ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁴ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

การรับใช้ของเปาโลและแผนการเดินทาง

¹⁵ แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่านก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า¹⁶ เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁷ เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า¹⁸ เพราะข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง¹⁹ คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถาวรแก่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลีริคม²⁰ อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่น ได้วางไว้ก่อนแล้ว²¹ ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ²² นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน²³ แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน²⁴ เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง²⁵ ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน²⁶ เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาเซียเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วน ในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง²⁸ เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น²⁹ และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์³⁰ พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า³¹ เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศสุเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน³² เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน³³ บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

16

การทักทายต่อเพื่อนคริสเตียนที่รักยิ่ง

1 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้รับใช้¹ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย 2 ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควร แก้วสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย 3 ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสเซียลลาและอาคริลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ 4 ผู้ซึ่งได้ขอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกเขาต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย 5 และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคาญา 6 ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย 7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูนิอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจองจำร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่อัครสาวก ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย 8 ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า 9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังสทาคิสที่รักของข้าพเจ้า 10 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปิลเลสผู้เป็นที่พอพระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสไทอูลัส 11 ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสสัสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า 13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัสผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย 14 ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทิส ฟเลโกน เฮอร์เมส บัทโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น 15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และเนเรอัสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น 16 จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจวบอันบริสุทธิ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย 17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น 18 เพราะว่าคุณเหล่านั้น ไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และได้ลบลวงคนชื่อให้หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน 19 การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว 20 ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบซาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 21 ที่มิไรผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูสิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 22 ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า 23 ภายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสที่สสมุหบัญชีของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย 24 ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน 25 บัดนี้จึงถวายพระเกียรติ

แต่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก ²⁶ แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสดาพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้ประชาชาติทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ ²⁷ โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมิแต่พระเจ้าผู้ทรงสรรพัญญาแต่องค์เดียว สิบๆ ไปเป็นนิตย เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนแควรี]□

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 โครินธ์

เปาโลได้ประกาศที่เมืองโครินธ์เป็นเวลา 18 เดือน และได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น ท่านได้ไปเยี่ยมพวกเขา เป็นครั้งที่สาม (2 คร 13:1) เปาโลได้เขียนหนังสือ 1 โครินธ์จากเมืองเอเฟซัสในต้นปีค.ศ. 57 ก่อนเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (1 คร 16:8)

เมืองโครินธ์อยู่ทางทิศตะวันตกจากกรุงเอเธนส์ประมาณ 80 กิโลเมตร ในสมัยเปาโลเมืองโครินธ์มีพลเมืองประมาณ 400,000 คน และเป็นเมืองอันดับที่ 4 ในอาณาจักรโรมัน และเป็นศูนย์กลางสำหรับการนมัสการรูปเคารพ หลังจากที่เปาโลไปตั้งคริสตจักรที่เมืองโครินธ์แล้ว ท่านได้ไปอยู่ที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 2 หรือ 3 ปี

ขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเอเฟซัส มีผู้อาวุโสบางคนจากคริสตจักรเมืองโครินธ์ได้ไปหาท่านและเล่าให้ท่านฟังถึงปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับนี้ส่วนใหญ่เกี่ยวกับปัญหาในชีวิตคริสเตียนและปัญหาในคริสตจักรท้องถิ่น คือ การแตกแยกกัน การฟ้องกันที่ศาล การรับประทานอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพแล้ว การรับพิธีศีลมหาสนิท ผู้สอนเท็จ การสมรสและการหย่าร้างกัน การพูดภาษาต่างๆและการเป็นขึ้นมาจากความตาย

จดหมายฉบับนี้มีสาระที่สำคัญ 3 ประการคือ คำสอนว่าพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า (2:9-14) คำสอนเกี่ยวกับความรัก (13) และคำสอนเกี่ยวกับการเป็นขึ้นมาจากความตาย (15)

ผู้รับใช้ที่ได้รับการแยกตั้งไว้ และบุตรของพระเจ้าเป็นนิตย์

1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเธเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา ² เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และของเข ³ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด ⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์ ⁵ เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง ⁶ ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสตนั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว ⁷ เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁸ พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ⁹ พระเจ้าทรงสัตย์ชื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

การแตกแยกในคริสตจักร

10 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และ ไม่มีการแตกแยกกันระหว่างพวก

ท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินใจเดียวกัน ¹¹ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทู่เถียงกันในระหว่างพวกท่าน ¹² ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า □ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล□ หรือ □ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล□ หรือ □ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคเฟาส□ หรือ □ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์□ ¹³ พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ ¹⁴ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสตัสและกายอัส ¹⁵ ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง ¹⁶ ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเตฟานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง ¹⁷ เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขารับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้นเชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานภาพและพระปัญญาของพระเจ้า

¹⁸ คนทั้งหลายที่กำลังจะพิเนาศึกเห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานภาพของพระเจ้า ¹⁹ เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า □เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เขาใจสูงยุบสิ้นไป□ ²⁰ คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัดนี้ติดอยู่ที่ไหน นักโศกโศกแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โง่เขลาไปแล้วหรือ ²¹ เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลานั้น ²² ด้วยว่าพวกยิวเรียกเรื่องสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา ²³ แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุดและพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่ ²⁴ แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานภาพและพระปัญญาของพระเจ้า ²⁵ เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์ ²⁶ พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง ²⁷ แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่เข้มแข็งอับอาย ²⁸ พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกถือว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้หลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว ²⁹ เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ ³⁰ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย ³¹ เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า □ให้ผู้โง่อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้าของ□

2

การเทศนาเป็นมาโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา ² เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน ³ และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความ

กลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก ⁴ คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญาณและพระเดชานุภาพ ⁵ เพื่อความเชื่อของท่านจะ ไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ⁶ เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป ⁷ แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้ นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา ⁸ ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ได้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เอาองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีจริงไว้ที่กางเขน

พระดำรัสของพระเจ้ามาจากพระองค์โดยตรง

⁹ ดั่งที่มีเขียนไว้แล้วว่า □ สิ่งที่เราไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งทีพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์ ¹⁰ พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า ¹¹ อันความคิดของมนุษย์นั้น ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญาณของมนุษย์ผู้นั้นเองฉันใด พระดำรัสของพระเจ้านี้ก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญาณของพระเจ้าฉันนั้น ¹² เราทั้งหลายจึง ไม่ได้รับวิญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา ¹³ คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญาณบริสุทธิ์ ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญาณ ¹⁴ แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้น ได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญาณ ¹⁵ แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้ ¹⁶ เพราะว่า □ ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้ □ แต่เราก็มี่พระทัยของพระคริสต์

3

การยอมอยู่ฝ่ายเนื้อหนังเป็นภัยต่อจิตวิญาณ

¹ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ ² ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยัง ไม่สามารถ ³ ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้นำเนินตามมนุษย์สามัญดอกหรือ ⁴ เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า □ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล □ และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า □ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล □ ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่มีหน้าที่ต่างกันก็เป็นผู้ทำการร่วมกัน

⁵ เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน ⁶ ข้าพเจ้าได้ปลูก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต ⁷ เพราะฉะนั้น คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำ ไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ ⁸ ดั่งนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่

ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้⁹ เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า

พระคริสต์เป็นรากฐานเดียว

¹⁰ โดยพระคุณของพระเจ้า ซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเราจะก่อก่อขึ้นอย่างไร¹¹ เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์¹² แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง

ทรงทดลองการของเราทุกคน

¹³ การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร¹⁴ ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน¹⁵ ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระเจ้า

¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน¹⁷ ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

การตัดสินใจเกี่ยวกับการอ้วอด

¹⁸ อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้¹⁹ เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า □พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง□²⁰ และยังมีอีกว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ□²¹ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโดยกษมุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย²² จะเป็นเปาโล อพอลโลส เคพาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย²³ และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

4

หน้าที่รับผิดชอบของผู้อารักขาต่อพระเจ้า

¹ ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสิ่งเล็กน้อยของพระเจ้า² ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่ดีชื่อทุกคน³ สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็ได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า⁴ เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า⁵ เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า⁶ พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบกับตัวข้าพเจ้าและอพอลโลส ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอก

ไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดชมผู้อื่น⁷ ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุใดท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย⁸ ท่านทั้งหลายอิมหนาแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆ เพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

สิ่งที่อัครสาวกและผู้นำคริสเตียนต้องเสียสละ

⁹ เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง¹⁰ เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอัปยศ¹¹ จนถึงเวลานี้เราก็กิ่งหวและกระหาย เปลือยเปล่าและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง¹² เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกตำเราก็อวยพรเมื่อถูกชมเหงเราก็กินเอา¹³ เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ้อนวอน เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนรากิของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้¹⁴ ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่าน ได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า¹⁵ เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมิครุสก็หมิ่นคน แต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หามิได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ¹⁶ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า¹⁷ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร¹⁸ แต่บางคนทำผยองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน¹⁹ แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ยองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา²⁰ เพราะว่าการอ้างกรของพระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช²¹ ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

5

การตัดสินลงโทษการล่วงประเวณี

¹ มีชาวเลาเลียว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน² และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกท่าน³ แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย⁴ ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา⁵ พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเจ้า

ความบาปที่ไม่ได้รับการเตือนสติ ก็แพร่ขยายไปเหมือนเชื้อ

⁶ การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียวยอมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน⁷ ดังนั้นจงชำระเชื้อเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไว้

เชื่อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว ⁸ เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื่อเก่าหรือด้วยเชื่อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง ⁹ ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี ¹⁰ แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี่ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้

เราควรแยกตัวจากพี่น้องคริสเตียนที่กำลังดำรงชีวิตอยู่ในความบาป

¹¹ แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย ¹² มิใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ ¹³ ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

6

คริสเตียนไม่ควรจะเป็นความกั้นต่อหน้าคนไม่เชื่อ

¹ ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกั้นต่อหน้าคนอธรรมและไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน ² ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ ³ ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยังเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาตัดสินความเรื่องของชีวิตนี้ ⁴ ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกั้นเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือเล็กน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ ⁵ ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่าน ไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง ⁶ แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกั้นต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ ⁷ เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกั้น บัดนี้ท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง ⁸ แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกัน ในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง

ชีวิตเดิมก่อนถูกแยกตั้งไว้ และได้รับความชอบธรรมโดยความเชื่อ

⁹ ท่านไม่รู้หรือว่าคนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผิวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เป็นกะเทย ¹⁰ คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก ¹¹ แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญูญาณแห่งพระเจ้าของเรา ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า ¹² ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย

จงหนีจากการล่วงประเวณี

¹³ อาหารมิไว้สำหรับห้อง และห้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งห้องและอาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้น ไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามิไว้สำหรับร่างกาย ¹⁴ พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของ

พระองค์ด้วย ¹⁵ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็คือเป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า □เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน□ ¹⁷ แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ ¹⁸ จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

¹⁹ ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง ²⁰ พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้ว ตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

7

คำแนะนำสำหรับคู่สมรสของคริสเตียน

¹ แล้วเรื่องที่คุณเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว ² แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตน และผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน ³ สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยา ก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน ⁴ ภรรยา ไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกัน สามี ไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี ⁵ อย่าปฏิเสธการอยู่ร่วมกันวันแต่ได้ตกลงกัน เป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้ ⁶ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา ⁷ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น ⁸ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่เฒ่าว่า การที่พวกเขาอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว ⁹ แต่ถ้าเขาขังใจ ไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามิใช่เราร้อนด้วยกามราคะ ¹⁰ ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสงั มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี ¹¹ แต่ถ้านางทิ้งสามี ไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคิดดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย

คำแนะนำสำหรับคริสเตียนที่สามีหรือภรรยายังไม่เชื่อในพระเจ้า

¹² ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่น ๆ นอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง ¹³ ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย ¹⁴ ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ ¹⁵ แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ ¹⁶ โอ ท่านผู้เป็นภรรยา

ไหนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านเป็นผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่

จงพอใจในฐานะที่เป็นอยู่

17 แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดังนั้น 18 มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสู่นิตแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสู่นิต หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามิได้เข้าสู่นิตหรือ อย่าให้เขาเข้าสู่นิตเลย 19 การเข้าสู่นิตไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสู่นิตไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ 20 ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น 21 พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า 22 เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ 23 พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย 24 ที่นึ่งทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น

คำแนะนำสำหรับหญิงสาวพรหมจารีและหญิงม่าย

25 แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้ 26 ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้ 27 ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย 28 ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น 29 ที่นึ่งทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าคนนี้ก็สิ้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา 30 และให้คนที่เศร้าโศกเป็นเหมือนกับมิได้เศร้าโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ช็อกก็ได้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย 31 และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่วงไป 32 ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสาละวัน วุ่นวาย ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยาก็สาละวันในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นทีพอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า 33 แต่คนที่มีภรรยาแล้วก็สาละวันในการทำงานของโลกนี้ เพื่อจะทำสิ่งทีพอใจของภรรยา 34 มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวันในการทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวันในการทำงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นทีพอใจของสามี 35 ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบ่วงบาศคล้องท่านแต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย 36 แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา จงให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด 37 แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น

แต่เขายังบังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว 38 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า 39 ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย แต่ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น 40 แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้า ก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

8

อาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

1 แล้วเรื่องของที่เขานูซาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้นั้นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น 2 ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้ 3 แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น 4 ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้นูซาแก่รูปเคารพนั้น เราารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว 5 ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆ ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า □พระ□ (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก□) 6 แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้น โดยพระองค์ และเราก็กินมาโดยพระองค์ 7 มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของนูซาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน 8 อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็กินได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็กินขาดอะไร 9 แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป 10 เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้อ่อนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้นจะไม่เพิ่มขึ้นทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้นูซาแก่รูปเคารพนั้นหรือ 11 โดยความรู้ของท่านพี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพิณาศไป 12 เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์ 13 เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

9

เปาโลอ้างสิทธิของอัครสาวกที่เขาควรจะได้รับ

1 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ 2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า 3 ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอก 4 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ 5 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆ ด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเศพาสหรือ 6 เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

7 ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น 8 ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ 9 เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า 10อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ พระเจ้าทรงเป็นหัววัวหรือ 10 หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่ไถนาไถด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าวด้วยความหวังใจจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง 11 ถ้าเราได้หัวนวดของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือ ที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนึ่งจากท่าน 12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธินี้เลย แต่ยอมทนทุกขยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 13 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนที่ปรนนิบัติที่แทนบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแทนบูชานั้น 14 ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น 15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิเหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มีไว้เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า 16 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า 17 เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ แต่ถ้ากระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ 18 แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

เปาโลยอมทำทุกวิถีทางเพื่อจะนำจิตวิญญาณ

19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวง เพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น 20 ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น 21 ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์) 22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง 23 ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น 24 ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้ 25 ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย 26 ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักรบมวยที่ชกกลม 27

แต่ข้าพเจ้าจะจับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ได้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

10

การประพฤติของอิสราเอลเป็นเครื่องเตือนใจของคริสตจักร

1 พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้น ได้อยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน 2 ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน 3 และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน 4 และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลา นั่นคือพระคริสต์ 5 แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร 6 แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เรามีใจโลภปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น 7 ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า □ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน□ 8 อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียว สองหมื่นสามพันคน 9 อย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยงูร้าย 10 ท่านทั้งหลายอย่านับถือเหมือนอย่างที่บ้านคนในพวกเขาได้นับ แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์เพชฌฆาต 11 แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก 12 เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง 13 ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้ 14 พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ 15 ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีปัญญา ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

พิธีศีลระลึกมิไว้สำหรับผู้ที่เชื่อเท่านั้น

16 ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปังซึ่งเราหักนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ 17 แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน 18 จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนึ่ง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชานั้นมิใช่หรือ 19 ถ้าอย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ 20 แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมกับพวกปิศาจ 21 ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปิศาจด้วยก็ไม่ได้ 22 เราจะช่วยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉาหรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ

จงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

23 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น 24 อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น 25 ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบ 26 เพราะว่า □แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า□ 27 ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบ 28 แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า □ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว□ ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนักผิดชอบด้วย เพราะว่า □แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า□ 29 ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนักผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนักผิดชอบของคนที่ยกนั้น ทำให้ใจสำนักผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าแล้ว 30 เพราะถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำให้เขาติดใจในข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วแล้ว 31 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า 32 อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป 33 เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนที่บังพวน มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

11

□ชายเป็นศิรัษะของหญิง□

1 ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์ 2 ที่น่องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน 3 แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศิรัษะของชายทุกคน และชายเป็นศิรัษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์ 4 ชายทุกคนที่กำลั้งอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศิรัษะอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศิรัษะ 5 แต่หญิงทุกคนที่กำลั้งอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศิรัษะ ก็ทำความอัปยศแก่ศิรัษะ เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว 6 เพราะถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศิรัษะ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศิรัษะเสีย 7 เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศิรัษะนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย 8 เพราะไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย 9 และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย 10 ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศิรัษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ 11 ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชาย 12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า 13 ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจเองเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศิรัษะเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า 14 ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอายแก่ตัว 15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่ามันเป็นสิ่งทีประทานให้แก่

เขาเพื่อคลุมศีรษะ 16 แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่ได้โต้แย้งนั้น

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

17 แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าขมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะ ได้ผลเสียมากกว่าผลดี 18 ประการแรกข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง 19 เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น 20 เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ 21 เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา 22 อะไรกันนี้ ท่าน ไม่มีเรื่องที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ขัดสน ได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย 23 เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขาทรยศพระเยซูเจ้า นั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง 24 ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า **จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นพิธีระลึกถึงเรา** 25 เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า **ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นพิธีระลึกถึงเรา** 26 เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา 27 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่าง ไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า 28 ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ 29 เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่าง ไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญา มาสู่ตนเอง เพราะมิได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ผู้รับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่าง ไม่สมควร บ้างก็ป่วย บ้างก็ตาย

30 ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงลับ ไปแล้วก็มิมาก 31 เพราะถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะ ไม่ต้องถูกทำโทษ 32 แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก 33 ที่ห้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน 34 ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่นๆนั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

12

ของประทานต่างๆฝ่ายจิตวิญญาณ

1 ที่ห้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น 2 ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป 3 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบ ว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 4 แล้วของ

ประทานนั้นมิต่างจากกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน 5 งานรับใช้มิต่างจากกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน 6 กิจกรรมมีต่างจากกัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน 7 การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน 8 ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน 9 และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน 10 และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้ 11 สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์

คริสเตียนเป็นอวัยวะต่างๆของกายเดียวกัน

12 ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสตักทรงเป็นฉันนั้น 13 เพราะฉะนั้นเราจะเป็พวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นชามชานอยู่ 14 เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ 15 ถ้าเท้าจะพูดว่า □เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงไม่ได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น□ เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นหรือ 16 และถ้าหูจะพูดว่า □เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น□ หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนั้นหรือ 17 ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน 18 แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ 19 ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหนด 20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน 21 และตาจะว่าแก่มือว่า □ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า□ ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า □ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า□ ก็ไม่ได้ 22 แต่ยิ่งกว่านั้นอวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็มักเสียไม่ได้ 23 และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่า มีเกียรติน้อย เราก็มักทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่สำคัญนั้น เราก็มักทำให้สำคัญยิ่งขึ้น 24 เพราะว่ารวัยวะที่ำคัญแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่ยังอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น 25 เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความหวังโยซึ่งกันและกัน 26 ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย 27 บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น 28 และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ 29 ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัศจรรย์หรือ 30 ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ 31 แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยียมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

13

คุณความดีแห่งความรักของคริสเตียน

1 แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง 2 แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความทำอะไรเลย 3 แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่ 4 ความรักนั้นเกื้อหนุนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิงจากความรักไม่อดตัว ไม่หยิ่งผยอง 5 ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด 6 ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่ว แต่ชื่นชมยินดีในความจริง 7 ไม่แคะไค้คู่ช้ำความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง 8 ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป 9 เพราะที่เรารู้นั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง 10 แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป 11 เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใครครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย 12 เพราะว่บัดนี้เราเห็นสลัวเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้อย่างเต็มที่เหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย 13 ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

14

จงแสวงหาของประทานที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น

1 จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์ 2 เพราะว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาต่าง ๆ ได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกซึ้งฝ่ายจิตวิญญาณ 3 ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ 4 ฝ่ายคนที่พูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น 5 ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาต่าง ๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่าง ๆ ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเริญขึ้น 6 นี้แหละที่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาต่าง ๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิจารณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน 7 แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังสามารถเสียงได้ เช่นเป่าหรือพิณเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือตีอะไร 8 เพราะถ้าแต่เพียงเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประชุมงานได้ 9 ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพ้อตามลมไป 10 ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ 11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่าง

ภาษากับข้าพเจ้าด้วย ¹² เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอดสักระทำให้ตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น ¹³ เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาต่าง ๆ อธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย ¹⁴ เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาต่าง ๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ ¹⁵ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย ¹⁶ มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า □เอเมน□ เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรก็ได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด ¹⁷ แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไรก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเริญขึ้น ¹⁸ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาต่างๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก ¹⁹ แต่ในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาต่างๆ ²⁰ พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่ ²¹ ในพระราชนิพนธ์มีคำเขียนไว้แล้วว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างดาว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา□ □ ²² เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่างๆ จึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช้สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว ²³ เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาต่างๆ และมีคนที่ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะหนีไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ ²⁴ แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขาสำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง ²⁵ ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน

ระเบียบในการประชุมนมัสการและการใช้ของประทาน

²⁶ พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาต่างๆ ทุกคนก็มีคำวิวรรณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น ²⁷ ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาต่างๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล ²⁸ แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆ ในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า ²⁹ ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น ³⁰ ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน ³¹ เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ ³² วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นยอมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์ ³³ เพราะว่าพระเจ้าไม่ให้ผู้ก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นผู้ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น

ให้ผู้หญิงนิ่งในที่ประชุมและเรียนรู้จากสามีของตน

³⁴ จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้ ³⁵ ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็ก็เป็นสิ่งที่น่าอาย ³⁶ อะไร

กัน พระวาทะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ 37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้น เป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า 38 แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป 39 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาต่างๆก็อย่าห้ามเลย 40 แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

15

ข่าวประเสริฐแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์นำมาซึ่งความรอด

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ 2 และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ 3 เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ 4 และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มิเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น 5 พระองค์ทรงปรากฏแก่เศปาส แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน 6 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว 7 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด 8 ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด 9 เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ร้น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ชมเห็นคริสตจักรของพระเจ้า 10 แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น 12 แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี 13 แต่ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่ 14 ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย 15 และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา 16 เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา 17 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังคงอยู่ในบาปของตน 18 และคนทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย 19 ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็คือพวกที่นำสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

ลำดับการเป็นขึ้นมาจากตาย คือพระคริสต์ก่อน แล้วผู้เชื่อทั้งหลาย

20 แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น 21 เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุ ฉะนั้น การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุ ฉะนั้น 22 เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมคนใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระ

คริสต์นั้นนั้น 23 แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา 24 ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว 25 เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ 26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย 27 เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ 28 เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง

การรับบัพติศมาก็ไร้ความหมาย ถ้าไม่มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย

29 มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุใดจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า 30 และเหตุใดเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า 31 ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน 32 ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก 33 ให้เรากินและดื่มเกิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย 33 อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วยอมทำให้เสียที่ดีเสียไป 34 จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านั้นก็ให้ท่านมีความละเอียด

สภาพรูปกายที่ฟื้นขึ้นมาจากความตาย

35 แต่บางคนจะถามว่า 35 คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปกายเป็นอย่างไร 36 ท่านคนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นมาใหม่ไม่ได้ 37 เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่น ๆ ก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นการสร้างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น 38 แต่พระเจ้าทรงประหารนารูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประหารนารูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน 39 เพราะว่าเนื้อนั้น ไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง 40 ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง 41 สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แท้ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกับกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ 42 การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า 43 สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่มักจะมีสง่าราศี สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่มักจะมีอำนาจ 44 สิ่งที่ท่านหว่านลงนั้นก็เปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่จะเป็นกายวิญญาน กายธรรมดามี และกายวิญญานก็มี 45 เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า 38 ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญานไม่มีชีวิตอยู่ 38 แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญานผู้ประสาชีวิต 46 แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญานไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญาน 47 มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ 48 มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างไร

นั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น 49 และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะเดียวกับมนุษย์ดินแล้ว เราจะมีลักษณะเดียวกับมนุษย์สวรรค์ด้วย 50 แต่ที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเยี่ยงเนาจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเยี่ยงเนาเป็นมรดกก็ไม่ได้

การเปลี่ยนแปลงรูปร่างของคริสเตียนเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

51 ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกสลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด 52 ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาเปตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาจากเยี่ยงเนา แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ 53 เพราะว่สิ่งซึ่งเยี่ยงเนานี้ต้องสวมซึ่งไม่เยี่ยงเนา และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่รู้ตาย

คริสเตียนทุกคนมีชัยชนะเหนือความตายโดยพระเยซูคริสต์

54 เมื่อสิ่งซึ่งเยี่ยงเนานี้จะสวมซึ่งไม่เยี่ยงเนา และซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่งไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า □ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต□ 55 โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน 56 เหล็กในของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ 57 แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 58 เหตุฉะนั้นที่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่างหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่ได้

16

การถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนในกรุงเยรูซาเล็ม

1 แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย 2 ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา 3 เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 4 และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

เปาโลสัญญาว่าจะไปเยี่ยมชาวโครินธ์ การทักทายปราศรัยและคำแนะนำ

5 เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย 6 และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น 7 เพราะว่ข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย 8 แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสเต 9 เพราะว่ที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเป็นผล ทั้งผู้ซัดขางก็มีเป็นอันมากด้วย 10 แล้วถ้าที่โมธิมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่เขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปโดยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะ

ข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่ 12 อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรา นั้น ข้าพเจ้าได้
 คะยั้นกะยอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่จ้ใจที่จะไปเดี๋ยวนี ่เมื่อ
 มีโอกาสท่านจึงจะไป 13 ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชาย
 แห้ จงเข้มแข็ง 14 ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก 15 พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้
 ว่าครอบครัวของสเตฟาโนส เป็นผลแรกในแคว้นอากายา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ในการ
 ปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง) 16 ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ได้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้ง
 ปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา 17 ที่สเตฟาโนส และฟอร์ทูนาทิส และอากายคัสมาแล้ว
 นั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ
 18 เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้า และของท่านทั้งหลายชุ่มชื้น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจง
 รับรองคนเช่นนั้น 19 คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
 อาควิลลาและปริสซิลลา กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงมากมายในองค์
 พระผู้เป็นเจ้าของท่านทั้งหลาย 20 พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน ท่านจงทักทาย
 ปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมมจบนันริสุทธิ 21 คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า
 เปาโล 22 ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเสด็จ
 มา 23 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
 24 ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมายฉบับ
 แรกถึงชาวโครินธ์] ได้เขียนจากเมืองฟิลิปปี และส่งโดยสเตฟาโนส ฟอร์ทูนาทิส อากายคัส
 และทิโมธี

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 โครินธ์

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโล เขียนในปีค.ศ. 57 ในจดหมายฉบับที่ 2 ซึ่งเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์นี้ เปาโลมีความชื่นชมยินดีเพราะคนที่เคยประพฤติผิดประเวณี นั้นได้กลับใจใหม่แล้ว เปาโลพูดถึงความกระวนกระวายและความทุกข์ใจของท่าน และว่าท่านได้รับความบรรเทาใจเมื่อที่ตัสไปหาท่าน เปาโลอ้างอีกครั้งว่าท่านเป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ และบอกให้คริสตจักรเตรียมพร้อมที่จะต้อนรับท่านเมื่อท่านจะ ไปเยี่ยมเยียน เขาในไม่ช้านี้ดูเหมือนว่าที่ตัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงเมืองโครินธ์

ในบทที่ 8 และ 9 มีคำสอนที่ดีมากเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของคริสเตียน

ภาระหนักและความทุกข์ยากของเปาโล การปลอบประโลมใจและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และที่มิไอนี้องของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคาเซีย 2 ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด 3 จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง 4 พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนอื่นเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการปลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า 5 เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด การปลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น 6 ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลาย ได้รับความสุข และความรอด หรือที่เราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลาย ได้รับความสุขและความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น 7 เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลาย ได้มีส่วนในความทุกข์ยากฉันใด ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการปลอบประโลมใจฉันนั้น 8 ที่นี้เองทั้งหลาย เราอยากให้ท่านทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้ 9 ที่จริงเราคาดว่าเราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อมิให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงพ้นจากความตาย 10 พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก 11 ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

ความจริงใจและการรับใช้อันยิ่งใหญ่ของเปาโล

12 นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริ

สุทธิ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใจตามบัญญัติฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า ¹³ เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด ¹⁴ ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้ เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน ¹⁵ และในความไวใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า ¹⁶ ข้าพเจ้าใครจะแฉะเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็จะแฉะเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย ¹⁷ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะโครงการอย่างเนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าววาม่าไม่มาส่งๆ ไป ¹⁸ แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน้นใจ คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มีใช่เป็นคำรับ หรือปฏิเสธ ส่งๆ ไปแน้นนั้น ¹⁹ เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเราคือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น ไม่ใช่ จริง ไม่จริง ส่งๆ ไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น ²⁰ บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าก็เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า ²¹ บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ นั้น ก็คือพระเจ้า ²² และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย ²³ ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะโดดโทษพวกท่านไว้ก่อน ²⁴ เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่ตัวเราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่ด้วยความเชื่อ

2

การอภัยคนบาปที่สำคัญคิด

¹ แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่านอีก ² เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ ³ และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไวใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย ⁴ เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะ让您รู้จักความรักอย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย ⁵ แต่ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรายพวกท่านจนเหลือเกิน ⁶ ที่คนส่วนมาก ได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว ⁷ ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปล่อยประโลมใจเขาต่างหาก กล่าวว่คนเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์เหลือสิ้น ⁸ ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยื่นยื่นความรักต่อคนนั้นใหม่ ⁹ นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลองใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่ ¹⁰ ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้นั้น ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย เพราะถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์ ¹¹ เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว ¹² นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระ

ผู้เป็นเจ้าของ¹³ ข้าพเจ้ายังไม่มีความสบายใจเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบที่ตัสน้องของข้าพเจ้า ที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย

คริสเตียนเป็นกลิ่นแห่งชีวิตและกลิ่นแห่งความตาย

¹⁴ แต่ขอพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรา มีชัยเสมอ โดยพระคริสต์ และทรงโปรดประทาน กลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง ¹⁵ เพราะว่าเราเป็นกลิ่นอัน หอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนทีรอด และในหมู่คนที่พินาศ ¹⁶ ฝ่ายหนึ่ง เป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไป สู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจเหล่านี้ ¹⁷ เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็น อันมากที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่เราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

3

คริสเตียนเป็นหนังสือแห่งพระคริสต์

¹ เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่าน เหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ ² ท่านเองเป็น หนังสือของเราจารึกไว้ที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน ³ ท่านปรากฏเป็น หนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระ วิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจ มนุษย์⁴ และเรามีความไวใจในพระเจ้า โดยพระคริสต์อย่างนั้น ⁵ มิใช่เราจะคิดว่าสิ่งหนึ่ง สิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า

การเปรียบเทียบระหว่างสง่าราศีของพระราชบัญญัติและสง่าราศีของพระวิญญาณ

⁶ พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้น ประทานชีวิต ⁷ แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่ แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมี จากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำสั่นเสื่อมสูญไป ⁸ ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณ จะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ ⁹ เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับ ใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก ¹⁰ อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็ อับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้น ได้ส่องขมเสียหมด ¹¹ เพราะถ้าสิ่งที่ได้จาง ไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก ¹² เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด ¹³ และไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเลื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น ¹⁴ แต่จิตใจของเขาก็มีตบอด ไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิด ออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์¹⁵ แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะที่เขา อ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงปิดบังใจของเขาไว้ ¹⁶ แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระ ผู้เป็นเจ้าของ ผ้าคลุมนั้นก็จะมีเปิดออก ¹⁷ บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และ พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น ¹⁸ แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็

เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

4

เปาโล ผู้รับใช้สัตย์ซื่อของพระเจ้า

1 เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ ² แต่เราได้สละทั้งกิจการต่างๆที่ไม่เชื่อสัตย์ซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลกแพลงพระวามะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเรากับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า

ขาดานทำให้ตาของผู้ที่ไม่เชื่อมืดไป

3 แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ⁴ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา ⁵ ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู ⁶ เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์

□ทรัพย์สมบัติในภาชนะดิน□

7 แต่เรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภาชนะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง

ความทุกข์ทรมานทำให้จิตใจภายในเจริญขึ้น

8 เราถูกขนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ถึงกับหมดหวัง ⁹ เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ถึงตาย ¹⁰ เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย ¹¹ เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะต้องตายนั้น ¹² เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย ¹³ เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า □ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด□ เราก็มืดเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด ¹⁴ เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย ¹⁵ เพราะคำสั่งสอนที่นั่นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า ¹⁶ เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน ¹⁷ เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อยๆของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวเดี๋ยวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์ ¹⁸ ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ

'ของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่ไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองเห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร'

5

การเฝ้าคอยการเป็นขึ้นมาใหม่ด้วยใจจดจ่อ

1 เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรอนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทลายเสีย เรากียังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์² เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์³ ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราจะมิได้ถูกพบเห็นว่าเป็นเปลือยเปล่าอีก⁴ เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาในจึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย⁵ แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา⁶ เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมออยู่แล้ว ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า⁷ (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น)⁸ เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้⁹ เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เรากียังเป็นทิพพระทัยของพระองค์

คริสเตียนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ (1 คร 3:10-15)

10 เพราะว่าจำเป็นที่เรทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว¹¹ เพราะเหตุที่เราจักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย¹² เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสนำเรออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ขอบอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มิได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ¹³ เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เรากียังได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

ราชทูตของพระคริสต์

14 เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว¹⁵ และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย¹⁶ เหตุฉะนั้นตั้งแต่นั้นไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก¹⁷ เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น¹⁸ ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เราบริสุทธิในเรื่องราวการคืนดีกัน¹⁹ คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา²⁰ ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระ

คริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอร้องท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า ²¹ เพราะพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

6

สิ่งที่เราต้องยอมสละในการรับใช้พระคริสต์

¹ ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์ไม่ได้ ² (เพราะพระองค์ตรัสว่า □ ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้าในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า□ ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด□ ³ เรามิได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปฏิบัติ นั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้ ⁴ แต่ว่าการทั้งปวงเราได้กระทำไว้ให้เป็นที่ยอมรับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ ⁵ ในการถูกเยียน ในการที่ถูกจำคุก ในการรบกวน ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร ⁶ โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้น ไร้พินาศ โดยใจกรุณา โดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้ ⁷ โดยพระวจนะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย ⁸ โดยมีเกียรติยศ และไร้เกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและเล่าลือกันว่าดี เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง ⁹ เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตาย แต่ดูเถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเยียน แต่ยังไม่ตาย ¹⁰ เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมีर्म เหมือนคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

คริสเตียนต้องไม่เทียมแอกด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ

¹¹ โอ ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไรไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท่าน ¹² ใจของท่านทั้งหลาย ไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตนเอง ¹³ ดังนั้น ในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร□ คือจงเปิดจิตใจของท่านด้วย ¹⁴ ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร ¹⁵ พระคริสต์กับเบลีอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ ¹⁶ วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า □ เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา□ ¹⁷ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ เหตุฉะนั้น เจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย ¹⁸ เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา□ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ได้ตรัสดังนั้น

7

¹ ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า

ความชื่นชมยินดีของเปาโลต่อการตอบสนองของชาวโครินธ์

2 ขอรับเราเถิด เรามิได้ทำร้ายผู้ใด เรามิได้ชวนผู้ใด ให้ทำชั่ว เรามิได้โกงผู้ใดเลย
3 ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน 4 ข้าพเจ้าพูดอย่างไว้ใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความสุขใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังคงมีความปีติยินดีอย่างเหลือล้น 5 เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว 6 แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ห่อใจ ได้ทรงหนุนน้ำใจเราโดยทรงให้ที่ติสต์มาหาเรา 7 และมีไม่ใช่เพียงการมาของที่ติสต์เท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจที่ติสต์ด้วย ตามที่ที่ติสต์ได้มาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น 8 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าจดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น 9 แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย 10 เพราะว่าการที่ความเสียใจอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้ายอมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นยอมนำไปถึงความตาย 11 จงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ขอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความขานขวยที่จะแก้ตัวใหม่ และการไถ่ถอน ความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในกรณีนี้แล้ว 12 เหตุฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มีไม่ใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อความหวังโยของเรามีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า 13 โดยเหตุนี้ เราจึงมีความสุขใจเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับความสุขใจ เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของที่ติสต์ ในการที่พวกท่านได้กระทำให้จิตใจของที่ติสต์ชื่นบาน 14 เพราะถ้าข้าพเจ้าได้ทอดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติสต์ ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริงฉันใด สิ่งที่เราได้ทอดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติสต์เมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น 15 และเมื่อที่ติสต์ระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวกท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น 16 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะข้าพเจ้าไว้ใจท่านได้ทุกอย่าง

8

ตัวอย่างการถวายด้วยใจร้อนรนของชาวมาซิโดเนีย

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆ ในแคว้นมาซิโดเนีย 2 เพราะว่าเมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีสิ้นพันของเขาและความยากจนแสนเข็ญของเขานั้น ก็สั่นออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา 3 เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก 4 และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย 5 ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้ว

ได้มอบตัวให้เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า⁶ จนถึงกับเราได้เตือนที่ตัสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉันใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน

คำตักเตือนเกี่ยวกับการถวายเพื่อกันและกัน

7 เหตุฉะนั้น เมื่อท่าน มีพร้อ มบริบูรณ์ ทุก สิ่ง คือ ความ เชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จงประกอบพระคุณนี้อย่างบริบูรณ์ เหมือนกันเถิด⁸ ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มิได้หมายความว่า ให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือ ไม่⁹ เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีมั่งคั่ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีมั่งคั่ง เนื่องจากความยากจนของพระองค์¹⁰ และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่าน ได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมี โชติตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น¹¹ ฉะนั้นบัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะ ได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน¹² เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี¹³ ข้าพเจ้า ไม่ได้หมายความว่า ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่านหนักขึ้น¹⁴ แต่เป็นการ ให้กัน ไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่เขามิบริบูรณ์ เขาก็จะ ได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการ ให้กัน ไปให้กันมา¹⁵ ตามที่มีเขียนไว้ว่า □คนที่เก็บ ได้มากก็ ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บ ได้น้อยก็หาขาด ไม่□

การแสดงผลออกอย่างซื่อสัตย์ต่อเงินถวายของคริสตจักร

16 แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ที่ตัสมีใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน¹⁷ เพราะไม่เพียงแต่เขา ได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขา ได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย¹⁸ เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับที่ตัสด้วย¹⁹ และมี โชติแต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับ โชติอยู่ เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที แสดงน้ำใจปรักพร้อมของท่าน²⁰ เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ในเรื่องของการถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น²¹ เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย²² เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่ง ไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก²³ ถ้ามีใครใดถามถึงที่ตัส ที่ตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีใครใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์²⁴ เหตุฉะนั้นจงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้เห็นแก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

9

1 ข้าพเจ้า ไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์วิสุทธิชน² เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาบาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็

นอันมาก³ แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น⁴ มิฉะนั้นแล้ว ถ้าขามมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้ นั้น (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย) เราเองก็จะขายหน้าด้วย⁵ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรจะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อมและจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ

พระเจ้าทรงรักผู้ให้ด้วยใจยินดี

⁶นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก⁷ ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ด้วยใจยินดี⁸ และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย⁹ (ตามที่เขียนไว้ว่า เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดย์)¹⁰ ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น¹¹ โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า¹² เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย¹³ และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง¹⁴ เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารภนาท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น¹⁵ จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

10

เปาโล พิสูจน์ถึงความเป็นอัครสาวกของตัวเองอีกครั้ง

¹บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพถ่อมตนเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย² คือข้าพเจ้าขอร้องท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่ใจ อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสำแดงต่อบางคนที่นึกเห็นว่าเรายังดำเนินตามเนื้อหนึ่งนั้น³ เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนึ่งก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนึ่ง⁴ (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนึ่ง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งเกร็งลงได้)⁵ คือทำลายความคิด และปฏิญาณะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์⁶ และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ⁷ ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์

ก็ให้ผู้อื่นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน 8 ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย 9 เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า 10 เพราะมีบางคนพูดว่า [จดหมายของเปาโลนั้น]มีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลังและคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้ 11 จึงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราว่าอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำอย่างนั้นด้วย 12 เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา 13 ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น 14 การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการลวงขอบเขตอันควร เรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 15 เรามิได้โอ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา 16 เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกห้องถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องการทำงานที่คนอื่นได้ทำให้พร้อมแล้วนั้น 17 ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า 18 เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่น่านับถือนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง

11

1 ข้าพเจ้าอยากจะให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ 2 เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนท่านอย่างທີ່พระเจ้าทรงหวังแทน เพราะว่าข้าพเจ้าได้ห่มั้นพวกท่านไว้สำหรับสามิผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์ 3 แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านได้ลบลวงนางเอวด้วยอุบายของมันฉันใด จิตใจของท่านก็จะถูกลบลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดฉันนั้น 4 เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แหมท่านทั้งหลายช่างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริงๆ 5 เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องยกว่าครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย 6 แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกอย่างแล้ว 7 ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดคำหรือ 8 ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้รับนับดีพวกท่าน 9 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า พี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนีย ได้เจือจานให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะรังัวไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่าน ในทางหนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะรังัวตัวเขานั้นต่อไป 10 ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอาคาญาสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น 11 เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน 12 แต่

สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาเฝ้าอดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา

ขาดานปลอมเป็น □ ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง □

13 เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ 14 การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงขาดานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ 15 เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของขาดานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม หายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา

การเผชิญภัยและการทนทุกข์ของเปาโล

16 ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็น ไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง 17 การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลาด้วยไว้ใจตัวในการรอดนั้น 18 เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยรอดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะรอดบ้าง 19 เพราะว่าการที่ท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร 20 เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่าน ไปเป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้ขายตัวของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้บดหน้าท่าน 21 ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละเอียดว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ไม่มีใครกล้ารอดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา □ ข้าพเจ้าก็กล้ารอดเรื่องนั้นเหมือนกัน 22 เขาเป็นชาติฮีบรู หรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน 23 เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนโง่ □ ข้าพเจ้าทำงานหนักยิ่งกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ 24 พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที 25 เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง 26 ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยโรกภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม 27 ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย 28 และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบบังคับข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง 29 มิใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้า ไม่อ่อนกำลังด้วย มิใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้า ไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย 30 ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอด ข้าพเจ้าก็จะอดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง 31 พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิตย์ พระองค์ทรงทราบว่ ข้าพเจ้า ไม่ได้มสา 32 ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อารีทัสในนครดามัสกัสให้ทหารผ่านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า 33 แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่ หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

1 ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า 2 สิบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) 3 ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกาย หรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ) 4 คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาทซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม 5 สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอวดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า 6 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช้คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า

หนามใหญ่ในเนื้อของเปาโล

7 และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทรมัดข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป 8 เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า 9 แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า **เพราะคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มียุติขึ้นเต็มขนาดที่นั่น** 10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า 11 เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงขึ้นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกวางกล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น 12 ในการอวดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่ามีสมครแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่วิเศษอะไรเลยก็จริง 13 แต่จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์ 14 เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผัดนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด 15 ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก 16 และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลง 17 ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ขายถูกลด ข้าพเจ้าใช้อุบายดักจับท่าน 18 ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ 19 ข้าพเจ้าขอให้ทิตัสไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามีได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

เปาโลปรารถนาให้ชาวโครินธ์กลับใจ

19 ท่านทั้งหลายยังคงคิดว่าเรากำลังกล่าวแก่ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ตั้งเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรากะทำเพื่อท่าน จะจำเริญขึ้น 20 เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่าน เป็นเหมือนอย่างที่ว่าข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยาก

เห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน ริษยากัน โกรธกัน มากใหญ่ใฝ่สูง นินทา กัน ชุบซิบส่อเสียดกัน จ้องทองพองตัว และเกะกะวุ่นวายกัน ²¹ ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้า กลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้อง เศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมีได้กลับใจทั้งการโสโครก การผิด ประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

13

คำตักเตือนก่อนอำลา

¹ คราวนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน □ คำพูดทุกคำคำต้องมิพยานสองหรือ สามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ □ ² ข้าพเจ้า ได้บอกท่านแต่ก่อน และข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีก เหมือนเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านครั้งที่สองนั้น เดียวนี้ถึงข้าพเจ้า ไม่ได้อยู่กับท่าน ข้าพเจ้า ก็ยังเขียนฝากถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามา อีก ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการติโทษใครเลย ³ เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐาน ว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่ พวกท่าน ⁴ เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกต้องโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์ อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วยกันกับพระองค์ แต่เราจะยังมีชีวิต เป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย ⁵ ท่านจงพิจารณาจดตัวของ ท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่รู้เองหรือว่า พระ เยชูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁶ แต่ข้าพเจ้าหวัง ว่าท่านคงรู้ว่าเรามีได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁷ บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลาย จะไม่กระทำชั่วใดๆ มิใช่ว่าเราจะให้ปรากฏว่าเราเป็นที่ทรงชอบพระทัย แต่เพื่อท่านจะประ พฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง ⁸ เพราะว่าเราจะกระทำสิ่งใดขัด กับความจริงไม่ได้ ได้แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น ⁹ เพราะว่าเมื่อเราอ่อนแอ และท่านเข้ม แข็ง เราก็อินดี เราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุลถึงความบริบูรณ์ ¹⁰ เหตุ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้า ไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกวาดล้างท่าน โดยใช้อำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อ การก่อสร้างมิใช่เพื่อการทำลายลง ¹¹ ในที่สุดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ขอมาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัว ให้ดี จงมีกำลังใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่ง ความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน ¹² จงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจบอัน บริสุทธิ์ ¹³ วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ¹⁴ ขอให้พระคุณของพระเยซู คริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรง อยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์] ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิติสและลูกา]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ กาลาเทีย

ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้คือเปาโลเขียนในปีค.ศ. 57 เปาโลได้ออกประกาศเที่ยวแรกที่เมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดีย เมืองอีโคเนียม เมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี เมืองบีมฟีเลีย และเมืองอัททาลิยา มีหลายคนได้รับความรอดที่เมืองเหล่านั้น และเปาโลได้รับใช้ที่นั่นอีกในการประกาศเที่ยวที่สองและสามของท่าน แต่มีพวกยิวได้ให้พวกคริสเตียนชาวกาลาเทียถือพิธีสุหนัต์และพิธีต่างๆของโมเสสเข้าในความเชื่อของเขาด้วย (กจ 15:1) คำสอนที่ผิดนี้ได้ขยายออกไปทั่วแคว้นนั้น และทำให้พวกคริสเตียนต้องเข้าส่วนในศาสนายิว ทำให้พวกคริสเตียนที่เคยรับเชื่อกับเปาโลได้ละทิ้งท่าน และได้ปฏิเสธการเป็นอัครสาวกแท้ของท่าน จดหมายฉบับนี้เป็นคำกล่าวจากเปาโลถึงคริสตจักรทั้งหลายที่แคว้นกาลาเทีย (1:2) เปาโลขอให้เขากลับไปเชื่อข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ จดหมายฉบับนี้ได้อธิบายถึงข้อผิดพลาดในคำสอนของพวกยิว และได้ยกย่องคำสอนว่าเราเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

คำคำนำ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย ได้ทรงแต่งตั้ง) 2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย 3 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา 5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

สาเหตุที่เปาโลเขียนจดหมายนี้

6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลาย ได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น 7 ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ 8 แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง 9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง 10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประจบประแจงมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่มุสิกรับใช้ของพระคริสต์

ข่าวประเสริฐของเปาโลได้รับการสาแดงจากพระเจ้าโดยตรง

11 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบ ว่า ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วว่านั้น ไม่ใช่ของมนุษย์ 12 เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสาแดงแก่ข้าพเจ้า 13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า

ข้าพเจ้า ได้ชมhengคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย 14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้า ได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า 15 แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรสร้างข้าพเจ้า ไว้แต่ครรถ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ 16 ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย

ชีวิตคริสเตียนเริ่มแรกของเปาโล

17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออก ไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก 18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาโยโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน 19 แต่ว่าข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า 20 แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเกิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย 21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเซีย 22 และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสตักยัง ไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย 23 เขาเพียงแต่ได้ยินว่า □ผู้ที่แต่ก่อนเคยชมhengเราบัดนี้ ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย□ 24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

2

เปาโล บารนาบัส และทิตัสที่เยรูซาเล็ม

1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิตัสไปด้วย 2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้า ได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิ่งแข่งกัน หรือวิ่งแล้ว โดย ไรประโยชน์ 3 แต่ถึงแม้ทิตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต 4 เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส 5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป 6 แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย 7 แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต 8 (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตร ให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน) 9 เมื่อยากอบเคฟาสและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลัก ได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขวาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะ ไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต 10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เรลิมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ

เปาโลคัดค้านเปโตร

11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันโทโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่ 12 ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต 13 และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้แสวงทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงแสวงทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย 14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า □ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า□

คนทั้งปวงจะเป็นคนชอบธรรมได้โดยความเชื่อในพระคริสต์

15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช่คนบาปในพวกชนต่างชาติ 16 ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น □ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย□ 17 แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนชายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย 18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ถือตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด

การฟังพระราชบัญญัติทำให้พระคุณไร้ประโยชน์

19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า 20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า 21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

3

ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิโดยความเชื่อ

1 โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะ ไม่เชื่อฟังความจริงทั้งๆที่ภาพการถูกต้องของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว 2 ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญูณโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ 3 ท่านเขลาถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญูณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ 4 ท่านได้ทนทุกข้มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว 5 เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญูณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อเป็นบุตรของอับราฮัม

6 ดังที่อับราฮัม □ ได้เชื่อพระเจ้า□ และ □ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□ 7 เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่ เชื่อ นั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม 8 และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า □คนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า□ 9 เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ

ผู้ที่พึ่งพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง

10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งพึ่งการกระทำตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า □ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียน ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง□ 11 แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรม ในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า □คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ□ 12 แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ □ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น□

พระคริสต์ทรงไถ่เราจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ

13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า □ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง□ 14 เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญานโดยความเชื่อ 15 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรองกันแล้ว ไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้ 16 แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า □และแก่เชื้อสายทั้งหลาย□ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว □และแก่เชื้อสายของท่าน□ ซึ่งเป็นพระคริสต์ 17 แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้ 18 เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นแก่อับราฮัมโดยพระสัญญา

พระราชบัญญัติเป็นครูซึ่งนำคนบาปให้ไปถึงพระคริสต์

19 ถ้าเช่นนั้น มีพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง 20 เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้านั้นทรงเป็นเอกพระเจ้า 21 ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง 22 แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก 23 แต่ก่อนที่ความเชื่อมานั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง 24 เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ

ทุกคนที่เชื่อก็เป็นบุตรของพระเจ้า

25 แต่หลังจากความเชื่อนั้น ได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครุั้นอีกต่อไปแล้ว 26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อ ในพระเยซูคริสต์ 27 เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สามชีวิตพระคริสต์ 28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์ 29 และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

4

1 แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า トラบใดที่ทนายยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง 2 แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแลจนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้ 3 ฝ่ายเราก็คือเหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็คือทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม

ทรงไถ่ซื้อเราออกจากพระราชบัญญัติให้เป็นบุตรของพระเจ้า

4 แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ 5 เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร 6 และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า อับบา คือพระบิดา 7 เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์

การปฏิเสธอิสรภาพและกลับเป็นทาสอีก

8 แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย 9 แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก 10 ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี 11 ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์ 12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย 13 ท่านรู้ว่าตอนที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง 14 และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์ 15 ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็คงจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า 16 ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ 17 คนเหล่านั้นเฝ้าออกเอาใจท่านแต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา 18 การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการติดต่อดีไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น

การเปรียบเทียบระหว่างนางฮาการ์กับนางซาราห์

19 ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อสร้างขึ้นในตัวท่าน 20 ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียง

ของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน 21 ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จึงบอกข้าพเจ้าเถิด 22 เพราะมีเขียนไว้ว่า ฮับรามมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย 23 บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา 24 ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์ 25 นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่ 26 แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เมืองบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง 27 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า □จึงขึ้นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จึงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจอบุตรภรรยา ด้วยว่าหญิงที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก □ 28 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค 29 แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ชมหญิงที่เกิดตามพระวิญญาณนั้นใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น 30 แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า □จึงไล่หญิงทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสีจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้ □ 31 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

5

การฟังในพระราชบัญญัติก็ทำให้ขาดจากพระคริสต์และหลุดไปจากพระคุณ

1 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสตเจ้าได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย 2 คุณเกิด ข้าพเจ้าเฝ้าโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสู่นครพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่าน ไม่ได้เลย 3 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสู่นครทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติดังพระราชบัญญัติทั้งสิ้น 4 ผู้ใดในหมู่พวกท่านที่เห็นว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ท่านก็หล่นจากพระคุณไปเสียแล้ว พระคริสต์ยอมไม่ได้มีผลอันใดต่อท่านเลย 5 เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอคอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ 6 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสู่นครหรือไม่รับพิธีเข้าสู่นคร ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก 7 ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้ข้อพิงความจริง 8 การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย 9 เชื้อขมนมเพียงนิดหน่อยยอมทำให้แข็งตัวฟูขึ้นได้ทั้งก้อน 10 ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ 11 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสู่นคร เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกชมเชยอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นกางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ให้สะดุดแล้ว 12 ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย 13 พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพอย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด 14 เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า □จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง □ 15 แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป

การดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ สงครามระหว่างเนื้อหนังกับพระวิญญาณ

16 แต่ข้าพเจ้าขอออกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณ และท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง 17 เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้ 18 แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ 19 แล้ววาทกรรมของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก 20 การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใส่สูง การแตกก๊กกัน 21 การอิจฉากัน การฆาตกรรม การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเถร และการอื่นๆ ในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

ผลของพระวิญญาณ

22 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลอบปล้ำใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ 23 ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย 24 ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังทิ้งไว้ที่กางเขนเสียแล้ว 25 ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย 26 เราอย่าถือตัว อย่าขี้วาทะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

6

1 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรอบง่าอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย

จงช่วยรับภาระซึ่งกันและกัน

2 จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ 3 เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง 4 แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรที่จะรอดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น 5 เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง

ผู้สอนย่อมจะได้รับเงิงานจากผู้รับคำสอน

6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้สอนตนเถิด

การเกี่ยวเก็บหลังจากการหว่านสองแบบ

7 อย่าหลงเลย ท่านจะหลอลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น 8 ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเย็บเนาจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดรจากพระวิญญาณนั้น 9 อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร 10 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ

คำสรุปของเปาโล

11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียงใด 12 คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขายังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสุหนัด เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น 13 ถึงแม้คนที่เข้าสุหนัดแล้วก็ได้รักษาพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสุหนัด เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปอด 14 แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก 15 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสุหนัดหรือไม่ถือพิธีเข้าสุหนัด ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ

คำอ้อลาของเปาโล

16 สันติ สุข และพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ดำเนินตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า 17 ตั้งแต่นี้ไป ขอย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า 18 พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากกรุงโรม]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ เอเฟซัส

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม ที่คิแกัสเป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวเอเฟซัส (6:20-21) จดหมายอื่นๆที่เปาโลเขียนขณะที่ท่านติดคุกอยู่คือ ฟิลิปปี โคลโลสี และฟีเลโมน เปาโลเคยสั่งสอนที่เมืองเอเฟซัสเป็นเวลา 3 ปี ซึ่งในเมืองนั้นมีวิหารและรูปของนางพระอารเทมิส (กจ 20:31) เป็นศูนย์กลางทางศาสนาของประชาชน

จดหมายฉบับนี้ได้เน้นถึงพระกายของพระคริสต์ คือ ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่จดหมายถึงชาวโคลโลสีเน้นถึงศิระของพระกายนั้น คือ พระคริสต์ผู้เป็นศิระของคริสตจักร

เนื้อเรื่องที่สำคัญในจดหมายฉบับนี้ก็คือ คำแห่งการไถ่บาป ความรอดโดยความเชื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพวกคริสเตียน การทำลายสิ่งกีดกันระหว่างชาวยิวกับชาวต่างชาติ และการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์

คำคำนำ

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เรียน วิสุทธิชนซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส และผู้สวดขอร้องในพระเยซูคริสต์² ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้า พระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด

พระประสงค์ในรันดร์ของพระเจ้าที่มีต่อคริสเตียน

3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราทุกๆประการ ในสวรรค์สถาน โดยพระคริสต์⁴ ในพระเยซูคริสต์นั้น พระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก⁵ พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อนตามที่ชอบพระทัย พระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์⁶ เพื่อให้เป็นที่สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ชอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์⁷ ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือ ได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์⁸ ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุขุมและมีความรู้รอบคอบ⁹ พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรา รู้ความลึกซึ้งในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง¹⁰ ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์¹¹ และในพระองค์นั้น เราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรัสไว้สมกับพระทัยของพระองค์¹² เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์¹³ และในพระองค์นั้น ท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา¹⁴ ผู้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดก

ของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

15 เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง 16 ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ๋ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า 17 เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์ 18 และขอให้จิตใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร 19 และรู้ว่าฤทธานภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งขึ้นเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ 20 ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน 21 สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนืออัครทูต เทพเหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขายกขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้น แต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

พระคริสต์ ประมุขแห่งคริสตจักร

22 พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร 23 ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

2

รอดโดยความเชื่อ

1 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้ว โดยการละเมิดและการบาป 2 ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยดำเนินตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง 3 เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามตัณหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น 4 แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น 5 ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ก็ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) 6 และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรค์สถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ 7 เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์ 8 ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ 9 ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้ 10 เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น

พวกต่างชาติคิดดีกับพระเจ้าได้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

11 เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รู้บทวิธีเข้าสู่หนัดซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หนัด 12 จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ชาติจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า 13 แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

ในพระคริสต์ ผู้เชื่อทุกคนก็เป็นหนึ่งเดียวกัน

14 เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง 15 และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่างๆนั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียว ในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข 16 และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยกางเขน ซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป 17 และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ 18 เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญานองค์เดียวกัน 19 เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างตัวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า 20 ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมอก 21 ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า 22 และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นทีสถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญานด้วย

3

ข้อลึกลับของชนต่างชาติกับชนอิสราเอลที่จะรวมเข้าในคริสตจักรเดียวกัน

1 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ 2 ถ้าแม้ท่านทั้งหลาย ได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว 3 และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ 4 และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) 5 ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาน 6 คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น 7 ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ 8 ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมมิได้ 9 และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่าจะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่

พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์¹⁰ ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค์สถารู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้¹¹ ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์ในรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา¹² ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์¹³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าให้อภัย เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง

การอธิษฐานอันยิ่งใหญ่ของเปาโลเพื่อคริสเตียนชาวเอเฟซัส

14 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา¹⁵ ครอบครว้ทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์¹⁶ ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบลยแห่งสง่าราศีของพระองค์¹⁷ เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อทรงวางรากฐานท่าน ไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว¹⁸ ท่านก็จะหยั่งรู้ได้ว่าอะไรคือความกว้าง ความยาว ความลึก และความสูงพร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง¹⁹ และให้เข้าไปถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบลยของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม²⁰ บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจึงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบบังจอลูกภายในตัวเรา²¹ ขอให้พระเกียรติจึงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน

4

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระวิญญาณ

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจองจำเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนท่านให้ดำเนินชีวิตสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น² คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพอดกลั้นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก³ จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของพระวิญญาณ⁴ มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน⁵ มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว⁶ พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง

ของประทานของพระคริสต์สำหรับคริสตจักร

7 แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้⁸ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า □ ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเขลยไปเป็นเขลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์□⁹ (ที่กล่าวว้าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลง ไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย¹⁰ พระองค์ผู้เสด็จลง ไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้ที่เสด็จขึ้น ไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ□¹¹ พระองค์จึงให้บางคนเป็นนักรสวก บางคนเป็นศาสดาพยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์¹² เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ตีรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น

อวัยวะทุกส่วนทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน

13 จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่คือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์¹⁴ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกชั้ดไปชั้ดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง¹⁵ แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์¹⁶ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและผูกพันกันโดยที่ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

จงทิ้งมนุษย์เก่าและสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

17 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ท่านอย่าดำเนินตามอย่างคนต่างชาติที่เขาดำเนินกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่มีสาระ¹⁸ โดยที่ความเข้าใจของเขามีดมนไป และเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่งงอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา¹⁹ เขามีใจปราศจากความสะดุ้งต่อบาป ปลอยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ²⁰ แต่ท่านไม่ได้เรียนรู้อักพระคริสต์อย่างนั้น²¹ ถ้าแม่ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว²² ท่านจงทิ้งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามต้นเหาอันเป็นที่หลอกลวง²³ และจงให้จิตใจของท่านเปลี่ยนใหม่²⁴ และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง²⁵ เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และจงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน²⁶ เพราะเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน²⁶ โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป²⁷ อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่²⁷ และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร²⁸ คนที่เคซขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่งงใช้มือทำงานที่ดีๆกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆแจกให้แก่คนที่ขัดสน²⁹ อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่งงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง

อย่าทำให้พระวิญญาณเสียพระทัย

30 และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด³¹ จงให้ใจขมขื่น และใจชั้ดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด³² และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

5

จงดำเนินชีวิตในความรัก

1 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สัมพันธ์กับเป็นบุตรที่รัก² และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแต่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน³ แต่การเอ่ยถึงการล่วงประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน⁴ ให้อภัยพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโลนเกร ซึ่ง

เป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า⁵ เพราะท่านรู้แล้วว่า คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหว้รูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้⁶ อย่าให้ผู้ใดลบลวงท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาชญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง⁷ เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย⁸ เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้ว ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จึงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง⁹ (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น)¹⁰ ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใด จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า¹¹ และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงดีเดียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า¹² เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าละอาย¹³ แต่สิ่งสารพัดที่ถูกดีเดียนแล้ว ก็จะเป็นปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกๆ สิ่งที่ทำให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง¹⁴ เหตุฉะนั้นพระองค์คริสต์แล้ว¹⁵ ท่านก็หีบอู่ของตนขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน¹⁵ เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา¹⁶ จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นเวลาที่ชั่ว¹⁷ เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร

จงประกอบด้วยพระวิญญาณ

¹⁸ และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ¹⁹ จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า²⁰ จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ความรักของพระเยซูต่อคริสตจักรและสามีมิตรภรรยา

²¹ จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า²² ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีมิตรของตน เหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า²³ เพราะว่าสามีมิตรเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น²⁴ เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์นั้นได้ ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีมิตรทุกประการนั้น²⁵ ฝ่ายสามีมิตรก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่าง que พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร²⁶ เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้น ให้บริสุทธิ์ โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ²⁷ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดตำหนิหรือ ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ²⁸ เช่นนั้นแหละ สามีมิตรจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง²⁹ เพราะว่า ไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอมเหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร³⁰ เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์³¹ เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน³² ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร³³ ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีมิตรของตน

6

หน้าที่ของบุตรและบิดามารดา ทาสและนาย

1 ฝ่ายบุตรจงนอบน้อมเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก 2 ๐จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า๐ (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) 3 ๐เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก๐ 4 ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าข่มขู่บุตรของตนให้เกิดโทสะ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า 5 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์ 6 ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่จงทำเหมือนอย่างทาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ 7 จงปรนนิบัตินายด้วยจิตใจซื่อซื่อซื่อซื่อ เหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์ 8 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าจะท่านเป็นทาสหรือเป็นไทย 9 ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสในท่านเองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

ยุทธภักษ์ของคริสเตียน

10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์ 11 จงสวมยุทธภักษ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้ 12 เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครองศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพใน โมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสภาพอากาศ 13 เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภักษ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้ 14 เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกันอก 15 และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพร้อมมาสามเป็นรองเท้า 16 และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย 17 จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า

จงอธิษฐานโดยพระวิญญาณตลอดเวลา

18 จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณตลอดเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน 19 และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกกลับแห่งข่าวประเสริฐได้ 20 เพราะข่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทูตผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะทำ 21 แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ที่คิซัส ซึ่งเป็นเรื่องที่รักและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง 22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน 23 ขอให้พวกพี่น้อง ได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า 24 ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึงชาวเอเฟซัสจากกรุงโรม และส่งโดยที่คิซัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟิลิปปี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:13; 4:22) เปาโลมีความรักเป็นพิเศษต่อคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปี (ซึ่งอยู่ในแคว้นมาซิโดเนีย เป็นเมืองที่ท่านเคยติดคุกอยู่กับซิลลาส จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายแห่งความรักที่มีต่อพวกคริสเตียนเมืองฟิลิปปี เพราะพวกเขาเคยส่งความช่วยเหลือให้แก่เปาโลขณะที่ท่านติดคุกอยู่ พวกเขาเคยส่งเงินและของขวัญไปให้เปาโลโดยเอาไปพรตให้ส่ง (4:10, 16-18) โปรดสังเกตความรักของเปาโลต่อพวกคริสเตียนที่นี่ (1:3, 7-8; 2:12; 4:1) เปาโลได้รับพระสมภารณ์แห่งชัยชนะขณะที่ท่านติดคุกคือ มีความยินดีในการขัดสนและความหิวกระหาย และมีใจชื่นชมยินดีเสมอ เปาโลได้ขอให้พวกคริสเตียนที่เมืองฟิลิปปีมีนิสัยเช่นเดียวกับท่านในทุกสถานการณ์ ในจดหมายฉบับนี้พระเจ้าทรงเปิดเผยผ่านเปาโลเพื่อให้เราเห็นว่าเราทุกคนทำได้โดยพระคริสต์ (ฟป 4:13)

ความรักและความยินดีอันยิ่งใหญ่ต่อชาวฟิลิปปี

1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปี ทั้งบรรดาศิษยาภิบาลและผู้ช่วย 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 ข้าพเจ้ารู้สึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง 4 และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี 5 เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้ 6 ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดี ไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์ 7 การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจองจำ และในการกล่าวแก่ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่ 8 เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์ 9 และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งขึ้นในความรู้และในวิจารณ์ญาณทุกอย่าง 10 เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ติได้ จนถึงวันของพระคริสต์ 11 จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า

การเป็นพยานฝ่ายพระคริสต์ของชาวฟิลิปปี

12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบทั่ว การที่บังเกิดขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป 13 จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการ เพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตลอดของผู้คนและทั่วสถานที่แห่งอื่น ๆ ทั้งสิ้น 14 และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว 15 ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและทุ่มเกลียดกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วย

ใจหวังดี 16 ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการซิงดีซิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ ใจจริงใจ จะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า 17 แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันชาวประเสริฐนั้นไว้ 18 ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแกล้งทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย 19 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญูณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น 20 เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย

เปาโลปลั่งใจ

21 เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร 22 แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี 23 ข้าพเจ้าปลั่งใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก 24 แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า 25 เมื่อข้าพเจ้าแนใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้น และชื่นชมยินดีในความเชื่อ 26 เพื่อความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก 27 ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับชาวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียว เพื่อความเชื่อแห่งชาวประเสริฐนั้น 28 และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า 29 เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย 30 คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้เห็นว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

2

คำเตือนให้มีความรัก ความสามัคคีและการถ่อมใจ

1 เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญูณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็น ออกเห็นใจประการใด 2 ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน 3 อย่าทำสิ่งใดในทางทู่ถึยกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือว่าคนอื่นดีกว่าตัว 4 อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย

พระคริสต์เป็นแบบอย่างของเราในการถ่อมใจ

5 ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย 6 พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย 7 แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิด

ในลักษณะของมนุษย์⁸ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงยอมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน

พระคริสต์ทรงได้รับการยกขึ้นอย่างสูง

⁹ เหตุฉะนั้น พระเจ้า จึง ได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่าง สูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์¹⁰ เพื่อ หัวเข่าทุกหัวเข่า ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี จะต้องคุกกราบลง นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น¹¹ และเพื่อ ล้นทุกล้นจะยอมรับ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

คำกำชับให้เป็นดวงสว่างของโลก

¹² เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลาย ได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และ ไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น¹³ เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์¹⁴ จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการทู่เถียงกัน¹⁵ เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า ในท่ามกลาง ยุคที่คดโกงและวิปลาส ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่างๆในโลก¹⁶ โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมีชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้อำนาจโดยเปล่าประโยชน์

เปาโลกล่าวถึงทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส

¹⁷ แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย¹⁸ ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน¹⁹ แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความชื่นใจเช่นกันเมื่อได้รับข่าวของท่าน²⁰ เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกขุสขของท่านอย่างแท้จริง²¹ เพราะว่าคนทั้งหลายยอมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์²² แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา²³ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอลจะเห็น ได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว²⁴ แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย²⁵ ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาโฟรดิทัสน้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้รับนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย²⁶ เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกขุมากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย²⁷ เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์²⁸ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาอีก ท่านจะได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบาง ไปสักหน่อย²⁹ เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้³⁰ ด้วยว่าเขาเกือบจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

3

จงระวังผู้สอนเท็จ เปาโลสรุปชีวิตในอดีตของตน

1 สูดหายใจ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย 2 จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคณิกที่ชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อน 3 เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้มีสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ใส่ใจในเนื้อหนัง 4 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก 5 คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี 6 ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

เปาโลยินดีสละทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์

7 แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ 8 ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ 9 และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000

จงปรารถนาที่จะเป็นอย่างพระคริสต์

10 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์ 11 ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย 12 มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างทีพระเยซูคริสต์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว 13 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมนสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า 14 ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เรา ไปรับในพระเยซูคริสต์ 15 เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย 16 แต่เราได้แค่นั้นแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน

แบบอย่างที่ดีของเปาโลและศัตรูของพระคริสต์ (1 คร 11:1)

17 พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงดำเนินตามอย่างข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ดำเนินตามอย่างเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง 18 (เพราะว่ามีคนหลายคนทีประพฤติตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล 19 ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น้ำอ้วบของเขาขึ้นมาอ้อวอด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

จงเฝ้ารอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์

20 ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า²¹ พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

4

การเตือนสติให้มีใจยินดีและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

1 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า² ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเคให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า³ ข้าพเจ้าขอร้องทานด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกเกทัซของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมเดอัส รวมทั้งคนอื่นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว⁴ จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขอข้าย้ำอีกครั้งว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

วิธีขจัดความกระวนกระวาย

5 จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว⁶ อย่าทุกขร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ⁷ แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

จะมีสันติสุขจากพระเจ้าได้อย่างไร

8 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ของใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้⁹ จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน

ชัยชนะอันนำอัศจรรย์ของเปาโล

10 แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้ผ่านการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ขงหาโอกาสไม่ได้¹¹ ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น¹² ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดทน และความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน¹³ ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า¹⁴ ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า¹⁵ และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้าในการให้ท่านและรับท่านนั้นเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น¹⁶ เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า¹⁷ มิใช่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญชีของท่านมากขึ้น¹⁸ แต่ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว

ข้าพเจ้าก็อึ้งอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า ¹⁹ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ²⁰ บัดนี้ขอให้สง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน ²¹ ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน ²² พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์ ²³ ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฟิลิปปีจากกรุงโรม และส่งโดยเอปาโฟรดิทัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ โคโลสี

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 62 ขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรม (1:24; 4:18) ที่คึกซ์เป็นผู้ส่งจดหมายฉบับนี้ ไปถึงชาวโคโลสี (4:7-8) เป็นไปได้ว่าคึกซ์ได้ส่งจดหมายฉบับนี้และจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในช่วงเวลาเดียวกัน และโอเนสิมัสไปกับเขาด้วย (4:9)

เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อแก้ไขปัญหาบางอย่างในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี เช่น การไหว้ทูตสวรรค์ การตามพิธีกรรมต่างๆของมนุษย์ เป็นต้น เปาโลต้องการให้คริสตจักรที่เมืองเลาดีเซียอ่านจดหมายฉบับนี้ด้วย (2:1; 4:16) เปาโลทราบถึงปัญหาในคริสตจักรนี้โดยเอปาฟรัสซึ่งอยู่ในกรุงโรมในเวลานั้น (1:7-8) ไม่มีการบันทึกว่าเปาโลเคยไปที่เมืองโคโลสี แต่ถึงกระนั้นท่านก็รู้จักคริสเตียนบางคนที่นั่น ในจดหมายฉบับนี้เปาโลเน้นถึงความเป็นพระเจ้าและความยิ่งใหญ่ของพระคริสต์ ความครบบริบูรณ์ของผู้ที่เชื่อในพระองค์ และหน้าที่ต่างๆของครอบครัว รวมทั้งนายกับทาสด้วย

คำค่านับของเปาโลด้วยใจยินดี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และที่โมอีน้องชายของเรา 2 เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สวดขี้อธิษฐานในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ 4 ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง 5 โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระวจนะแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ 6 ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านตั้งที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง 7 ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสวดขี้อธิษฐานของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน 8 ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญานด้วย

คำอธิษฐานของเปาโลเพื่อวิสุทธิชนชาวโคโลสี

9 เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาน 10 เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า 11 มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี 12 ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วน ได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง 13 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ 14 ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร

15 พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง 16 เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่ง ไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณางักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ 17 พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์ 18 พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้นเป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง 19 ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

พระคริสต์ทำให้เกิดสันติภาพและการคืนดี

20 และโดยพระองค์นั้น ให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ 21 และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์ 22 โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะ ได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้อาหารและไร้ข้อกล่าวหา ในสายพระเนตรของพระองค์ 23 คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่าน ได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

พระคริสต์สถิตอยู่ภายใน

24 บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับ ความทุกขยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จ ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร 25 ข้าพเจ้า ได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับ ใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวณะของพระเจ้าสำเร็จ 26 คือข้อความลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ยอมรับแก่คริสตชนของพระองค์แล้ว 27 พระเจ้าทรงขอบพระทัยที่จะสำแดง ให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี 28 พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคน โดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะ ได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้ว ในพระเยซูคริสต์ 29 เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอดสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

2

พระคริสต์เป็นคลังแห่งปัญญาและความรู้ทั้งปวง

1 เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดส่าหามากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง 2 เพื่อเขาจะได้รับความชื่นใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นใจในความอดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความรู้อความลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์ 3 ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์ 4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดลบลวงท่าน

ด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง⁵ เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นของท่านในพระคริสต์⁶ เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป⁷ โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเติมสั้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น

จงหลีกเลี่ยงธรรมเนียมต่างๆและปรัชญาของมนุษย์

⁸ จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์⁹ เพราะว่า ในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์¹⁰ และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ

บัพติศมาคือความตายและการฟื้นขึ้น

¹¹ ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หนัด ซึ่งเป็นการเข้าสู่หนัดที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์¹² ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัพติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นเมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย¹³ และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

พระราชบัญญัติแห่งพิธีต่างๆถูกตรึงไว้ที่กางเขนนั้น

¹⁴ พระองค์ทรงลบกรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์¹⁵ พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประทานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น¹⁶ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต¹⁷ สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

จงหลีกเลี่ยงหลักการฟ่ายโลภ

¹⁸ อย่าให้ผู้ใดโกงบาเหน็จของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่ได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง¹⁹ และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ ศิษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น²⁰ ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฟ่ายโลภ ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ²¹ (เช่น ◻อย่าแคะต้อง◻ ◻อย่าชิม◻ ◻อย่าเอามือหยิบ◻ ◻) ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อทำดังนั้น◻ อันเป็นหลักการและคำสอนของมนุษย์²³ จริงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญหา คือการเติมใจนมัสการ การถ่อมตัวลง และการทรมานกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

3

จงแสวงหาสิ่งที่อยู่เบื้องบน

1 ถ้าท่านรับการทรงพบให้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า 2 จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก 3 เพราะว่าท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า 4 เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย

จงสวมมนุษย์ใหม่ทุกวัน

5 เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ 6 เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็ลงมาแก่บุตรแห่งการ ไม่เชื่อฟัง 7 ครั้งหนึ่งท่านเคยดำเนินตามสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ 8 แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบ โหลนจากปากของท่าน 9 อย่าพูดมสาต่อกัน เพราะว่าท่าน ได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว 10 และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายาของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น 11 อย่างนี้ ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนต่างชาติหรือชาวสียะ ทาสหรือไทยก็ไม่เป็น แต่พระเจ้าทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด 12 เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทน ไร้เวลาน 13 จงพ่อนหนักพ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านนั้น 14 ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน 14 แล้วจงสวมความรักทั้งสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์ 15 และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ 16 จงให้พระวาตะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า 17 และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น

หน้าที่ต่อครอบครัว และทาสกับนาย

18 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า 19 ฝ่ายสามี ก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจหมิ่นชังต่อนาง 20 ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดา ของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 ฝ่ายบิดาก็อย่าขี้บุดรของตน ให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ 22 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า 23 ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์ 24 ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะ

ได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ 25 ส่วน ผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

4

1 ฝ่ายนายก็จึงทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่ำเสมอ เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

หน้าที่ของคริสเตียน

2 จงข่มขืนนั้ในการอธิษฐาน จงเผ่าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ 3 และอธิษฐานเพื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น ให้เรากล่าวความลึกสลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ก็เพราะเหตุนี้ 4 เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น 5 จงดำเนินชีวิตกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส 6 จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประจด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าการตอบทุกคนอย่างไร

ครอบครัวแห่งความเชื่อในกรุงโรม

7 ทิคัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า 8 ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน 9 ให้โอนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี้ 10 อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจองจำกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ผ่าความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา) 11 และเยซุซซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในคณะที่เข้าสูหนัด จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า 12 เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ผ่าความคิดถึงมายังท่านด้วยเขาสู่อธิษฐานเพื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งขอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง 13 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮีเอราบูลู 14 ลูกาแพทย์ที่รักกับเบมมาส ผ่าความคิดถึงมายังพวกท่าน 15 ขอผ่าความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย 16 และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย 17 และจงบอกอาร์คิปเปัสว่า □การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ □ 18 คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงไซ่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงชาวโคโลสี และส่งโดยทิคัสและโอนสิมัส]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 เรสะโลนิกา

เปาโล สilas และทิโมธี เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 52 และพวกคริสเตียนที่เมืองเรสะโลนิกา ก็รู้จักท่านทั้งสามนี้ด้วย (1:1) เปาโลเป็นผู้ก่อตั้งคริสตจักรที่เมืองเรสะโลนิกา (กจ 17:1-10) เราจะไม่มากเกี่ยวกับการประกาศของเปาโลในเมือง เรสะโลนิกา แต่เราทราบจากกิจการ 17:2 ว่าเปาโลได้ประกาศอยู่ที่นั่นเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 3 สัปดาห์ หรือ 3 วันเสมอ จดหมายสองฉบับนี้ (1 และ 2 เรสะโลนิกา) ดูเหมือนว่า เป็นจดหมายฉบับแรกของเปาโลมีเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เราเชื่อว่าจดหมายสองฉบับนี้เขียนขึ้นในเวลาไม่ห่างกันเท่าไร และเขียนขึ้นขณะที่เปาโล Silas และทิโมธี ยังอยู่ที่เมืองโครินธ์ (กจ 18:5) และเป็นเวลาที่เปาโลเพิ่งออกมาจากเมืองเรสะโลนิกานั่นเอง

ในขณะที่เปาโลอยู่ที่เมืองเรสะโลนิกา ไม่นานเท่าไร ก็มีฝูงชนชุมนุมกันชมชู้ท่าน และท่านได้หนีไป (กจ 17:1-9) แต่หลังจากนั้นเปาโลได้ส่ง Silas และทิโมธี ให้กลับไปที่นี่อีก (3:1-2) และคริสตจักรที่ดีก็ได้เกิดขึ้น

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้ก็คือ เพื่อให้พวกคริสเตียนนี้ได้เข้าใจถึงความจริงของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูและเพื่อหนุนใจเขาให้มีการดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์

โปรดสังเกตว่า ในตอนสุดท้ายของแต่ละบทได้พูดถึงการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1:9-10; 2:19-20; 3:13; 4:14-18; 5:23)

แบบอย่างที่ดีของคริสเตียนชาวเรสะโลนิกา

1 เปาโล Silas และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเรสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด 2 เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เอ่ยถึงท่าน 3 ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการทำงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 4 พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว 5 เพราะชาวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไร ในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน 6 และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่าน ได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ 7 เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา 8 เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก 9 เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่าน ได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้ 10 และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่ง

พระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

2

ความรับผิดชอบของเปาโลต่อชาวประเสริฐ

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่าการที่เรามาหาท่านนั้น ไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย ² แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอภัยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟีลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เรายังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย ³ เพราะว่า คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการใส่โครก หรืออุบายใดๆ ⁴ แต่พระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดจิตใจเรา ⁵ เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภโลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา ⁶ และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะมาจากท่านหรือจากคนอื่น ⁷ แต่เราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน ⁸ เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มีใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา ⁹ พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน ¹⁰ ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์ เทียงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ ¹¹ ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อนบุตร ¹² เพื่อให้ท่านดำเนินชีวิตอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์

จงระวังการชมเชยเหมือนที่พวกยิวได้เคยกระทำ

13 เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้า ไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวาทะของพระเจ้าซึ่งท่านได้อินจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวาทะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย ¹⁴ ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว ¹⁵ พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนพยากรณ์ของเขาเอง และได้ชมเชยพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง ¹⁶ โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะ让他们รอดได้ เพื่อ □ ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ □ แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา ¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรวดไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พรวดไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึงชวนชวยปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก ¹⁸ เพราะเหตุนี้เราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาจนแล้วหนแล้ว แต่ขาดานได้ขัดขวางเราไว้ ¹⁹ เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของ

เรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มิใช่ท่านทั้งหลายดอกหรือ²⁰ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสงสาราติและความยินดีของเรา

3

คำแนะนำ ความรัก และคำอธิษฐานของเปาโล

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง² และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเรา ในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่าน ในเรื่องความเชื่อของท่าน³ เพื่อจะได้ไม่มีใครหัน ใจด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น⁴ ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็เป็นจริงอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว⁵ เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้น ได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า⁶ แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเรา เรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเรายู่อสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดอกกัน⁷ ที่นี้เองทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่าน ได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา⁸ เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น⁹ เราจะชอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรอีกจึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา¹⁰ เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์¹¹ บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเรา ไปถึงท่าน¹² และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดอกกัน¹³ เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

4

จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์

¹ ที่นี้เองทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะดำเนินชีวิตอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านดำเนินตามอย่างนั้นยิ่งขึ้นไป² เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว³ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี⁴ เพื่อให้ทุกคนในพวกท่าน รู้จักที่จะรักษาขนนะของตน ในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ⁵ มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า⁶ เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อที่นี้เองในเรื่องใดๆเลย เพราะว่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อน

แล้ว และได้เป็นพยานแล้วด้วย ⁷ เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์ ⁸ เหตุฉะนั้นคนที่ปิดทึบ มิได้ปิดทึบมนุษย์ แต่ได้ปิดทึบพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญานบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย ⁹ ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่ว่าจะเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่า ให้รักซึ่งกันและกัน ¹⁰ ความจริงท่านได้ประพฤติตอบรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่าน ให้มีความรักทวีขึ้นอีก ¹¹ และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เราทำกับท่านแล้ว ¹² เพื่อท่านจะได้ดำเนินชีวิตตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย

การเสด็จกลับมาและการรับขึ้นของคริสเตียน

¹³ แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆ ที่ไม่มีหวัง ¹⁴ เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกับบรรดาคนที่ล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย ¹⁵ ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้า ไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หามิได้ ¹⁶ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ร้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน ¹⁷ หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์ ¹⁸ เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

5

คริสเตียนจะไม่ถูกละไว้ในความมืดและพระพิโรธ

¹ แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม ก็ไม่ต้องเขียนบอกให้ท่านรู้ ² เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มากในเวลากลางคืน ³ เมื่อเขาพูดว่า ☐สงบสุขและปลอดภัยแล้ว☐ เมื่อนั้นแหละความพิณาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่ได้ ⁴ แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา ⁵ ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด ⁶ เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย ⁷ เพราะว่าคนนอนหลับก็ยอมหลับ ในเวลากลางคืน และคนเมาก็ยอมเมา ในเวลากลางคืน ⁸ แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกัน และสวมความหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวกเหล็ก ⁹ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹⁰ ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

การอำลาด้วยคำแนะนำและคำปลอบประโลมใจ

¹¹ เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงกอดกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น ¹² พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่าน ให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่าน

ในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตั้งเตือนท่าน 13 จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน 14 แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้ตั้งเตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสู้อต่อกันทั้งปวง 15 ระวังให้ดีอย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย 16 จงชื่นบานอยู่เสมอ 17 จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ 18 จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย 19 อย่าดับพระวิญญาณ 20 อย่าประมาทคำพยากรณ์ 21 จงพิสูจน์ทุกสิ่งสิ่งที่ดินั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น 22 จงเว้นเสียจากสิ่งที่สุดเหมือนชั่วทุกอย่าง 23 และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา 24 พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ 25 พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย 26 จงหักทลายปราชัยพวกพี่น้องด้วยธรรมเนียบมจบบันบริสุทธิ 27 ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง 28 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวเรสะโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 เธสะโลนิกา

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับที่ 2 นี้ในปีค.ศ. 53 ภายหลังจากที่ท่านเขียนจดหมายฉบับแรกไม่นาน ท่านได้ยินข่าวว่าพวกคริสเตียนที่เมืองเธสะโลนิกาได้เข้าใจว่า ๗ วันของพระคริสต์ (2:2) หรือ ๗ วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือการเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 ของพระเยซูนั้นใกล้จะถึงแล้ว และเปาโลต้องการจะแก้ไขคำสอนอื่นๆที่ผิดไป และต้องการจะอธิบายคำสอนอื่นเพิ่มเติม เปาโลบอกเขาว่า เริ่มแรกพระเยซูจะเสด็จมาในเมฆเพื่อรับพวกคริสเตียนให้ขึ้นอยู่บนสวรรค์ก่อน และหลังจากนั้น ๗ ลูกแห่งความพินาศ (2:3) จะปรากฏขึ้น และต่อไป ๗ คนนอกกฎหมายจะปรากฏในยุค 7 ปี แห่งความทุกข์ยิ่งใหญ่แล้ว เปาโลได้ยินข่าวว่า บางคนที่ชอย่งกับรัฐของคนอื่น ได้กินอาหารที่โต๊ะของคริสตจักร โดยไม่ยอมทำงานหรือเขาประพฤติอย่างไม่ถูกต้อง เปาโลบอกเขาว่า ถ้าใครไม่ยอมทำงานก็อย่าให้เขากิน

คำคำนำ

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า 2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

เปาโล สิลวานัส และทิโมธียกย่องชาวเธสะโลนิกา

3 พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย 4 ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น

การลงโทษต่อผู้ข่มเหง

5 ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย 6 เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก ไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย 7 และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ 8 ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 9 คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอานุภาพของพระองค์ 10 ในวันนี้ เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเรา) 11 เหตุฉนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสงค์ดีทุกประการ และกิจการ

แห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ ¹² เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

2

ชาวเรสะโลนิกาเข้าใจผิดในเรื่องวันของพระคริสต์

¹ บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า ² อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะโดยทางวิญญาณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว ³ อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล่มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพิณาศ ⁴ ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรก็ได้ชื่อว่า เป็นพระเจ้า หรืออะไรที่เขาไหว้วนมัสการนั้น แล้วมันก็นิ่ง ในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า ⁵ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว ⁶ และท่านก็รู้จักผู้หนึ่งที่กำลังหน่วงเหนี่ยวมัน ไว้ในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน ⁷ เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวเดี่ยวนั้นนั้นจะยังหน่วงเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหน่วงเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ⁸ ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ ⁹ คือผู้หนึ่งที่ มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ ¹⁰ และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พิณาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้ ¹¹ เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ ¹² เพื่อคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการไม่ชอบธรรม จะได้ถูกลงพระอาญาทุกคน

การปลอบประโลมใจและการเตือนสติ

¹³ พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้า เพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญาณทรงชำระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง ¹⁴ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹⁵ เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมันคงไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา ¹⁶ บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรา มีความชื่นใจในรันดร และความหวังอันดีโดยพระคุณ ¹⁷ ทรงชูใจและตั้งใจของท่านไว้ให้มันคงไว้ในวาจาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

3

คำหนุนใจ ให้อดทนในการรอคอยพระคริสต์

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไป และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ได้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว² และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนเชื่อ³ แต่วาท้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังท่านทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย⁴ เรามีความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติและจะประพฤติต่อไปตามที่เรากำชับท่าน⁵ ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้งหลายให้เข้าในความรักของพระเจ้า และอดทนในการรอคอยพระคริสต์

จงปลื้มตัวจากคนเกียจคร้าน

6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า จงปลื้มตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ดำเนินตามโอวาทซึ่งเขาได้รับจากเรา⁷ เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้ว่าคุณควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเรามีได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน⁸ และเรามีได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน⁹ มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่เราทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา¹⁰ แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็กินกับท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน¹¹ เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ขบขึงกับฐานะของคนอื่น¹² เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของตนเอง¹³ พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย¹⁴ ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย¹⁵ อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาฉันพี่น้องคนหนึ่ง¹⁶ บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด¹⁷ นี่แหละเป็นคำคำนับของข้าพเจ้าคือเปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้¹⁸ ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเรสะโลนิกา ได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ทิโมธี

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 65 ยุนิเกมารดาของทิโมธีเป็นชาวยิว บิดาของท่านเป็นชาวกรีก และโลอิส ยายของท่านก็เป็นคริสเตียนด้วย (2 ทธ 1:5)

ทิโมธีได้รับเชื้อที่เมืองลิสตราโดยการประกาศของเปาโล แล้วทิโมธีได้รับพิธีสืบทอดจากเปาโล (กจ 16:3) หลังจากนั้นเปาโลได้พาทิโมธีร่วมทางไปประกาศกับท่านด้วย

จดหมายสามฉบับของเปาโลคือ 1 และ 2 ทิโมธี และที่ต่สุดถูกเรียกโดยทั่วไปว่า ๓จดหมายสำหรับศิษยาภิบาล ๓ จดหมายสามฉบับนี้ได้ชื่อนั้นเพราะว่าได้เขียนถึงผู้รับใช้ของพระคริสต์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดูคนของพระเจ้า ในสถานที่ต่างๆ จดหมายฉบับแรกจากเปาโลถึงทิโมธีนี้อาจจะเขียนขึ้นหลังจากเปาโลออกจากเมืองเอเฟซัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย (1:3; กจ 20:1) หรืออาจจะเขียนขึ้นหลังจากที่เปาโลได้รับการปลดปล่อยจากคุกที่กรุงโรม ทิโมธีอาจจะเป็นศิษย์ที่สนิทที่สุดกับเปาโล เพราะเปาโลได้เรียกท่านว่า ๓ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า ๓ (1:2) ในจดหมายฉบับนี้เปาโลได้สอนทิโมธีเกี่ยวกับหน้าที่ของศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่น คือ เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับคริสตจักรอื่นๆและเกี่ยวกับการสอนพวกคริสเตียน

คำคำนำ

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา 2 ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า ในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จึงดำรงอยู่กับท่านเถิด

คำเตือนเรื่องคำสอนเท็จและการใช้พระราชบัญญัติอย่างผิดๆ

3 เมื่อข้าพเจ้าได้ ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ 4 ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จัก ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเป็นในทางของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ ก็จงกระทำดังนั้น 5 แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ 6 บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เสียไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล 7 และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขากล่าวทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ 8 แต่เราทั้งหลายรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง 9 คือโดยรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนต่อต้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆาตกรรมพ่อ คนฆาตกรรมแม่ คนฆ่าคน 10 คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้รัยสักคน คนโกหก คนทวนสวด และอะไรที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง 11 ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้แสวงสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น

คำพยานของเปาโล

12 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงขู่กำลังข้าพเจ้าด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์¹³ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ขมเหง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ¹⁴ และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์¹⁵ คำนี้เป็นคำสัตย์จริงใจ และสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก¹⁶ แต่วาเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็นในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอคนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อวางใจในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์¹⁷ บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจึงมีแด่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สิบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน¹⁸ ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับได้ดี¹⁹ จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงอ่อนปางลง²⁰ ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

2

คริสเตียนควรอธิษฐานเพื่อกษัตริย์ ผู้นำประเทศ และคนทั้งปวง

1 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง² เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์³ การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นทีชอบในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา⁴ ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น⁵ ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์⁶ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม⁷ และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปิดเลข□ และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ⁸ เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน

คำแนะนำสำหรับสตรีในคริสตจักร

9 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกัน ให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละอาย และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ให้ชักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทอง และไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง¹⁰ แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า□¹¹ ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเรียบง่ายและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง¹² ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานั่งอยู่¹³ ด้วยว่าพระเจ้าทรงแรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา¹⁴ และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวง

จึงได้ละเมิด¹⁵ แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลอदनุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะ

3

คุณสมบัติของผู้ปกครองดูแล

1 คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่ศิษยาภิบาล คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ² ศิษยาภิบาลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอัครมาสัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู³ ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมกได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน⁴ ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง⁵ (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้)⁶ อย่าให้ผู้ที่กลับใจใหม่เป็นศิษยาภิบาล เกรงว่าเขาอาจจะเยอหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญามาร⁷ นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเขาจะเป็นที่ติเตียนและจะติดบ่วงแร้วของพญามาร

คุณสมบัติของผู้ช่วย

8 ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองล้น ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมกได้⁹ และเป็นคนยึดมั่นในข้อลึกลับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์¹⁰ จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย¹¹ ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง¹² จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี¹³ เพราะว่าคนที่กระทำกรณในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์

ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่

14 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน¹⁵ แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะ ได้รู้ว่าควรประพฤติอย่างไร ในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง¹⁶ ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่ง ไม่มีใครปฏิเสธ ได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

4

พระวิญญาณเตือนเรื่องคนจะละทิ้งความเชื่อ

1 บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่องลอย และฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ² การหันใจอคตของคนที่พูดโกหก คือทำไปทั้งรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดง نابลง ไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา³ เขาห้ามทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้เชื่อ

และรู้จักความจริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ ⁴ ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ นั้นเป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว ⁵ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวอนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน

ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์

⁶ ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวอนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น ⁷ แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า ⁸ เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย ⁹ คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ ¹⁰ ด้วยเหตุนี้ เราจึงตราครุฑทำงานและทนสู้ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ ¹¹ จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้

จงเป็นแบบอย่างที่ดีโดยฟังฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

¹² อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนักแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ ¹³ จงใส่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา ¹⁴ อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสไบเตรีได้เอามือวางบนท่าน ¹⁵ จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฟังตัวท่านไว้ในการนี้ที่เดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง ¹⁶ จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

5

¹ อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จงตักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลาย เป็นเสมือนพี่หรือน้อง ² และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วนหญิงสาวาก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด

คำสอนเกี่ยวกับหญิงฝ่ายคริสเตียน

³ จงให้เกียรติแก่แม่ผู้ใดที่ฟัง ⁴ แต่ถ้าแม่ผู้ใดคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียน เพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับของพระพักตร์พระเจ้า ⁵ ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ผู้ใดอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน ⁶ ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นอายุ ⁷ จงห้ามขับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ ⁸ แต่ถ้าแม่ผู้ใดไม่เล็งดูวงศัตถ์ของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก ⁹ อย่าให้แม่ผู้ใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่ผู้ใด จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว ¹⁰ และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่น ได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้สั่งทำวิสุทธิชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง ¹¹ แต่แม่ผู้ใดสาว

นั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงระเหิงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใครจะสมรสอีก ¹² เขาจะต้องได้รับพระอาชญา เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา ¹³ นอกจากนั้น เขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมีโชแต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอนด้วย และเทียวยุ่งกับเรื่องของผู้อื่น พุดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพุด ¹⁴ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่ม่ายสาวุานั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางนินทาได้ ¹⁵ ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว ¹⁶ ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่ม่าย ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป็แม่ม่ายไว้ที่พึงจริงๆ

จงเคารพและช่วยเหลือผู้ปกครองที่ดี

¹⁷ จงถือว่า ผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ปกครองที่ทำงานหนัก ในการเทศนาและสั่งสอน ¹⁸ เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่ ๐อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ ๐ และ ๐ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน ๐ ¹⁹ อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน ²⁰ สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย ²¹ ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพิภคตรีพระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆ ด้วยใจลำเอียง ²² อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์ ²³ อย่าตีมันแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่องๆ ²⁴ การผิดของบางคนยอมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเขาไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป ²⁵ ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ได้

6

คำสอนเกี่ยวกับนายและทาส

¹ จงให้คนที่ทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท ² ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สตัยซื้อและเป็นทีรัก ข้อความเหล่านี้จึงสั่งสอนและตักเตือนกัน

ภัยจากการอยากเป็นคนมั่งมี

³ ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า ⁴ ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบท่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉานกัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้ว่างใจกัน ⁵ และการวิวาทที่ต้อติงของผู้มีใจทรามและไร้ความจริง ที่คาดว่าการได้กำไรนั้นเป็นทางของพระเจ้า จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนั้น ⁶ แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจก็เป็นกำไรมาก ⁷ เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกเงินใด เราก็กเอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้เงินนั้น ⁸ แต่ถ้าเรามี

อาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเกิด⁹ ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแล้ว และในต้นทหาหลายอย่างอัน โฉดเขลาและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป¹⁰ ด้วยว่าความรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคน โลกสิ่งเหล่านั้นจึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทีมแห่งตัวของเขาเองให้หะลด้วยความทุกขใจเป็นอันมาก

คำกำชับพิเศษสำหรับทิโมธี

11 โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกเลี่ยงหนีเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ¹² จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับ ในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน¹³ ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนท์อัสปิลาต¹⁴ ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ ไร่่อย่าให้ต่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา¹⁵ ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง¹⁶ พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบๆ ไปเป็นนิรันดย์ เอเมน¹⁷ จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถืออมาเนทีฐี ไร่่อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อันจ้ง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี¹⁸ จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง¹⁹ และสำสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตนเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้²⁰ โอ ทิโมธีเอ๋ย จงรักษาสิ่งที่ได้ฝากไว้กับความไว้วางใจของท่าน จงหลีกเลี่ยงคำพูดที่ลบลู่และไร่่ประโยชน์ และการคัดค้านของสิ่งที่เรียกกันอย่างผิดๆว่าเป็นศาสตร์ความรู้²¹ ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธี ได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปาคาเทอาานา]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ทิโมธี

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลติดคุกที่กรุงโรม (1:8, 16; 2:9) และในเวลาที่ท่านใกล้จะ ถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนจดหมายอำลา ไปถึงทิโมธี และขอให้ทิโมธีมาหาท่าน เพราะฉะนั้นจดหมายฉบับที่ 2 ถึงทิโมธีนี้ เป็นจดหมายฉบับสุดท้ายของเปาโลที่อยู่ในพระคัมภีร์

ในจดหมายฉบับนี้ เราได้เห็นความหวังอันชื่นชมยินดีของเปาโล ซึ่งเป็นจดหมายแห่งชัยชนะ และเป็นเสียงร้องด้วยความชื่นชมยินดีของผู้ที่มีชัยชนะแห่งความตาย ได้เน้นถึงความซื่อสัตย์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านได้อธิบายถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นในยุคนี้ (บทที่ 3) และพูดถึงการเตรียมพร้อมที่จะไปสวรรค์ของท่านด้วย ซึ่งเปาโลเชื่อว่าจะสำเร็จอีกไม่นาน เปาโลได้สอนทิโมธีว่า ทิโมธีควรจะใช้พระเจ้าอย่างไรหลังจากที่ท่านไปสวรรค์แล้ว

ความรักของเปาโลที่มีต่อทิโมธี

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์ 2 ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด 3 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน 4 ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี 5 ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแน่นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาชของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมารดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่ามีอยู่ในท่านด้วย 6 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้น ให้รุ่งเรืองขึ้น 7 เพราะวาพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา 8 เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยกย่องสรรเสริญ เพื่อเห็นแก่ชาวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า 9 ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การกระทำของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณ ซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น 10 แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยชาวประเสริฐ 11 สำหรับชาวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกเขา

เปาโลเชื่อมั่นในพระคริสต์อย่างไม่สั่นคลอน

12 เพราะเหตุนั้นเองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอายเพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น 13 จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยินจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์

14 ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา 15 ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียั้นต่างก็ผลไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอโรโมเกเนสรวมอยู่ด้วย 16 ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อโชครวนของข้าพเจ้าเลย 17 แต่ขณะเมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตสาห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า 18 และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

2

ทหารที่ดีของพระเยซูเจ้า

1 เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ 2 จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่าน ได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคน ไว้กับคนที่สัตย์ซื่อที่สามารถสอนคนอื่น ได้ด้วย 3 ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากจตุหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ 4 ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะ ไปห่วงใยกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขา ให้เป็นทหารนั้นจะได้ชอบใจ 5 และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็ควรมีได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขา ได้ปฏิบัติตามกฎ 6 กสิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล 7 จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้า ได้พูดเถิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง 8 จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกขับให้ เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น 9 และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล่ามโซ่ตั้งผู้ร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้านั้น ไม่มีผู้ใดเอาโซ่ล่ามไว้ได้ 10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้ นั้น เพื่อเขาจะได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร 11 คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน 12 ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน 13 ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังไม่ทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้ 14 จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และกำชับเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาได้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่ง ไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป 15 จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสาแดงตนเอง ให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้น ได้อย่างถูกต้อง 16 แต่จงหลีกเลี่ยงไปเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาท และไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น 17 และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮิเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น 18 คนทั้งสองนั้น ได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้น ได้ผ่านพ้น ไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย 19 แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตรารประทับไว้ว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์□ และ □ ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย□

ภาษาพระที่มีเกียรติและที่ไร้เกียรติ

20 แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ 21 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีเกียรติ ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง 22 จงหลีกเลี่ยงเสียจากราคะตั่นเทาของคนหนุ่มแต่งงไฟในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธ์ 23 จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันไร้เวลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน 24 ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครู และมีความอดทน 25 ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง 26 และเขาอาจหลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

3

ลักษณะจิตใจของมนุษย์ในยุคสุดท้าย

1 แต่งงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์ก่อกวน 2 เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม 3 เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติจริงใจ เป็นคนดุร้าย เป็นคนขังคนดี 4 เป็นคนทรยศ เป็นคนมุทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า 5 เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย 6 เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่เขาปัญญาหนาด้วยบาปไปเป็นเชลย แล้วพากันหลงไหลไปด้วยตณห์ตาต่างๆ 7 ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม้อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย 8 แล้วยืนแนสกับยัมเบรสได้ต่อต้านโมเสสอันใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงฉันนั้น เขาเป็นคนใจทราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย 9 แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น 10 แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอนการประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร 11 การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอีโคณียุม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด 12 แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง 13 แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย 14 แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด

พระคัมภีร์อันบริสุทธ์ทำให้คนของพระเจ้าตีรอบคอบ

15 และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอด โดยความเชื่อ ในพระเยซูคริสต์ 16 พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม 17 เพื่อคนของพระเจ้าจะตีรอบคอบ พริกพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

4

คำกำชับที่สำคัญสำหรับทิโมธี

1 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้า กำชับท่านต่อพระพิทักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ว่า 2 จงประกาศพระวจนะ ให้ชะมักเขม่นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน 3 เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟังตามความปรารถนาของตนเอง 4 และเขาจะบ่ายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ 5 ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำกรรับใช้ของท่านให้สำเร็จ

ชัยชนะของเปาโลในการเผชิญหน้ากับความตายเพื่อพระคริสต์

6 เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้น ใกล้จะถึงแล้ว 7 ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว 8 ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักษาเสด็จมาของพระองค์

ความต้องการของเปาโล

9 จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว 10 เพราะว่าเดมาส ได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย 11 ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้นี้ 12 ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว 13 เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับคาร์ปัสที่เมืองโตรอัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง 14 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้น ได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส □ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา □ 15 ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง 16 ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย 17 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะ ได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้เห็นต่างชาติทั้งปวงได้ยอ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโดนั้น 18 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สงสารก็จะมีแต่พระองค์สิฯ ไปเป็นนิตย์ เอเมน 19 ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศคากับอาคริสลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟร์ด้วย 20 เออร์สซังยังค้างอยู่ที่เมืองโครีนธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรที่มีสที่เมืองมิลเลทส์นั้น เขายังป่วยอยู่ 21 ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบลัส ปูเดนส ลีนิส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 22 ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรก

แห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดิเนโรเป็นครั้งที่สอง]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ทิตัส

เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 67 ทิตัสเป็นชาวกรีกซึ่งรับเชื่อโดยเปาโล ทิตัสไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับเปาโล ในครั้งที่พวกคริสเตียนได้ปรึกษากันถึงเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสสกับชาวต่างชาติ เราไม่รู้มากเกี่ยวกับทิตัส นอกจากว่าเปาโลให้ท่านอยู่ที่เกาะคริตเพื่อจะช่วยในการตั้งคริสตจักรที่นั่น

จดหมายสั้นๆนี้ก็เหมือนอย่างจดหมายสองฉบับที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เปาโลไว้ใจในทิตัสอย่างมาก และเรียกท่านว่า ว่าเป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า (2 คร 8:23) ในเวลาที่เปาโลไม่สบายและท้อใจ ทิตัสได้เดินทางจากเมืองโครินธ์มาเยี่ยมเยียนท่านซึ่งเป็นการหนุนใจท่านอย่างมาก (2 คร 2:13; 7:6, 13)

จดหมายฉบับนี้มีคำสอนสำหรับผู้รับใช้ ครอบครัว และประชาชนทั่วไป

คำค่านับ

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า ² ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสสาได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก ³ แต่ในเวลา queพระเจ้าทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวาระของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด ⁴ ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้า ในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดั่งรงอยู่กับท่านเถิด

สาระสำคัญของทิตัสที่เกาะคริต

5 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะคริต ก็เพื่อท่านจะได้แก่ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว ⁶ คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีมของหญิงคนเดียว มีบุตรสตัยชื่อ และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง ⁷ เพราะวาศิษยาภิบาลนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบเงินตะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มืข้อตำหนิ ไม่เป็นคนเยอหยิ่ง ไม่เป็นคนเล็ดรอน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้ ⁸ แต่เป็นคนที่มือชฌาสัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง ⁹ และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสตัยชื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น ¹⁰ เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ถือกระด้าง พุดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสูหนัด ¹¹ จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสีย ด้วยเขาพลิกบ้านคว่ำทั้งคร้วเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กแก่น้อย ¹² ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว้า ว่าเป็นชาวคริตเป็นคนพุดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกลียดรำนกินเดิบ ¹³ คำที่เขาอ้างนั้นเป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆเพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง ¹⁴ และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง ¹⁵ สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น

ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ข่มลทินไป ¹⁶ เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้อักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำกรติใดๆเลย

2

คำสอนที่จำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้า

¹ ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง ² ฟังสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เอาจริงเอาจัง ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง ³ ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์อย่าให้เป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนที่ไม่สนใจเหล้าองุ่นมาก แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม ⁴ เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวๆ ให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน ⁵ ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวาระของพระเจ้าได้ ⁶ ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ ⁷ ท่านจงสำแดงตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความสุจริต ให้เอาจริงเอาจัง ให้จริงใจ ⁸ และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติก็จะได้อาย ไม่มีสิ่งใดจะคิดท่านได้ ⁹ จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เถียงเลย ¹⁰ อย่าให้ขี้ขยก แต่ให้สวดยืมชื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เกิดเกียรติพระดาร์สสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ¹¹ เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว ¹² สอนให้เราระลึกถึงความอธรรมและโลกียตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า ¹³ คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ¹⁴ ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นเหมือนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำกรติ ¹⁵ ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้พูดตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้

3

คริสเตียนเป็นพลเมืองดี

¹ จงเตือนเขาให้มอบนมต่อผู้ปกครองบ้านเมือง และผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติกรติทุกอย่าง ² อย่าว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง ³ เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โง่เขลาก็ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและการเร้งสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชิง และเกลียดชังกันและกัน ⁴ แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด และประทานความรักแก่มนุษย์ปรากฏแล้ว ⁵ พระองค์ได้ทรงชวยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁶ พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁷ เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของ

พระองค์ เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวังคือชีวิตนิรันดร์⁸ คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้อุตสาหะทำ การดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง

จงหลีกเลี่ยงคำถกเถียงที่โต้เถียงกันอย่างโง่เขลา

⁹ แต่จงหลีกเลี่ยงจากปัญหา โฉดเขลาที่เถียงกัน จากการลำดับวงศ์ตระกูลและการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องพระราชาบัญญัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่อง เป็นราว ¹⁰ คนใดๆ ที่ยุให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตัดเดือนเขาหนหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จง ปฏิเสธ ¹¹ ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มนอกทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง ¹² เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารทมาสหรือที่คึกีสมาหาท่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าคงอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว ¹³ ท่านจงอุตสาหะส่งเศนาส ผู้เป็นทนายความกับอโปลโลไปตามทางของเขา อย่าให้เขาขาดสิ่งใด ¹⁴ ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะกระทำการดีด้วยสำหรับความจำเป็นต่างๆ เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไร้ผล ¹⁵ คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงทิตัส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวครีต จากเมืองนิโคบุรี แคว้นมาซิโดเนีย]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฟีเลโมน

ในขณะที่เปาโลเป็นนักโทษที่กรุงโรม ท่านได้นำโอเนสิมัสให้รับเชื่อในพระเยซู โอเนสิมัสเป็นทาสที่หนีจากนายของเขาคือ ฟีเลโมน ไปยังกรุงโรม เปาโลเขียนถึงฟีเลโมนนายของโอเนสิมัส ขอให้เขายกโทษให้โอเนสิมัส และต้อนรับเขาเหมือนอย่างพี่น้องในพระคริสต์ และเปาโลบอกว่าคุณยอมใช้หนี้ทั้งหมดของโอเนสิมัสที่มีต่อฟีเลโมน

เปาโลมีความหวังว่า ท่านจะได้รับการปลดปล่อยจากการติดคุกครั้งแรกของท่านในกรุงโรม (1:22)

คำค้านจากเปาโลและทิโมธี

1 เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา ² และถึงนางอัปเฟียผู้เป็นที่รัก และอาร์คิปปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน ³ ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยได้เอ่ยถึงท่านเสมอเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน ⁵ เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน ⁶ เพื่อการเป็นพยานถึงความรักของคุณจะได้เกิดผลโดยการรู้ถึงสิ่งดีทุกอย่าง ซึ่งมียู้อยู่ในท่านโดยทางพระเยซูคริสต์ ⁷ น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความขุโลใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนเข้มแข็งขึ้นเพราะท่าน

เปาโลขอร้องเรื่องโอเนสิมัส

8 เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกล้ำพอกที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้ ⁹ แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า คืออ้อนวอนอย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ ¹⁰ ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่ ¹¹ เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า ¹² ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ ¹³ ข้าพเจ้าใครจะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่านในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจองจำเพราะชาวประเสริฐนั้น ¹⁴ แต่ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง ¹⁵ อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่าน ไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป ¹⁶ บัดนี้เขามิใช่เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า ¹⁷ เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง ¹⁸ ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด ¹⁹ ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้

ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย ²⁰ แท้จริง น้องเอย์ จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเกิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า ²¹ ข้าพเจ้ามั่นใจท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำความดีที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก

ความหวังในอิสรภาพของเปาโล

²² อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน ²³ เอปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจองจำอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้า เพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน ²⁴ มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย ²⁵ ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดั่งรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอเนสิมัส ผู้เป็นทาสรับใช้]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ฮีบรู

เราไม่ทราบว่ามีใครเขียนหนังสือฮีบรูนี้ แต่คนส่วนมากคิดว่าเปาโลเป็นผู้เขียน เราสามารถทราบได้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นจดหมายถึงชาวฮีบรู เพราะว่าตั้งแต่ต้นถึงปลายมีการเปรียบเทียบความเชื่อของคริสเตียนกับพระคัมภีร์เดิม กับเครื่องบูชาและพิธีต่างๆ ของชาวฮีบรูซึ่งเล็งไปถึงพระคริสต์ ข้อแรกพูดถึงบรรพบุรุษ ซึ่งหมายถึงพวกบรรพบุรุษของชาวฮีบรู (ชาวฮิว) □

จดหมายฉบับนี้ไม่ได้เขียนถึงคริสตจักรใดๆ (เช่น โรม 1 และ 2 โครินธ์ เอเฟซัส ฟิลิปปี โคลโลสี 1 และ 2 เฮสธาโลนิกา) หรือถึงพวกคริสตจักร (เช่นกาลาเทีย □ หรือถึงคนส่วนตัว (เช่น 1 และ 2 ทิโมธี ทิตัส ฟีเลโมน 2 และ 3 ยอห์น □ แต่หนังสือฮีบรูนี้เป็นที่เรียกกันว่า □จดหมายทั่วไป □ ซึ่งเขียนถึงชาวฮิวที่กระจัดกระจายไป (เช่นหนังสือยากอบ (ยก 1:1) ซึ่งเขียนถึงชาวฮิวด้วย □ แต่จดหมายฉบับนี้ก็เหมาะสำหรับคริสเตียนทุกคน เพราะว่าเราได้เชื่อและใช้พระคัมภีร์ทั้งเดิมและใหม่เช่นกัน

ชาวฮิวที่ไม่เชื่อก็เกลียดเปาโล ชาวฮิวที่เชื่อแล้วในกรุงเยรูซาเล็มก็มักจะเชื่อว่าจะต้องตามธรรมเนียมต่างๆ ของศาสนาฮิว (กท 2:11-13) พวกคริสเตียนฮิวบางคนได้ไปสอนคำสอนผิดให้แก่ผู้เชื่อแล้วในเมืองกาลาเทีย ดังนั้นถ้าเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ก็เป็นภารกิจที่ท่านจะไม่ให้ชื่อของท่านปรากฏในจดหมายฉบับนี้ เรารู้อาจจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นที่กรุงโรม เพราะได้เขียนว่า □พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีกี่ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย □ (13:24) ทิโมธีซึ่งได้ติดคุกพร้อมกับเปาโล เพิ่งได้รับการปล่อยตัว (13:23) และเปาโลหวังว่าอีกไม่นานท่านจะได้รับการปลดปล่อยด้วย (13:19) ดูเหมือนว่าหนังสือ 2 เปโตร 3:15-16 ชี้ให้เห็นว่าเปาโลเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูนี้ เพราะว่าเปโตรพูดถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเรื่องอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชาวฮิวซึ่งท่านว่า □มีบางข้อที่เข้าใจยาก □ ซึ่งเล็งถึงคำเขียนของเปาโล

หนังสือฮีบรูเขียนก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ซึ่งเกิดขึ้นในปีค.ศ. 70 (10:2-3; 13:10-11)

หนังสือเล่มนี้เน้นว่า พระเยซู ซึ่งเป็นมหาบุโรหิต เครื่องบูชาและพระผู้ช่วย ให้รอดก็ประเสริฐกว่าสิ่งต่างๆ ในสมัยของโมเสส

สง่าราศีของพระบุตรและพระราชกิจของพระองค์

1 ใน โบราณกาล พระเจ้า ได้ตรัสด้วยวิธี ต่างๆ มากมาย แก่ บรรพบุรุษ ทาง พวก ศาสดา พยากรณ์ 2 แต่ ใน วัน สุดท้าย เหล่านี้ พระองค์ ได้ตรัส แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ทาง พระบุตร ผู้ ซึ่ง พระองค์ ได้ทรง ตั้ง ให้ เป็น ผู้ รับ สรรพ สิ่ง ทั้ง ปวง เป็น มรดก พระองค์ ได้ทรง สร้าง กัลปจักรวาล โดย พระบุตร 3 พระบุตร ทรง เป็น แสง สະ ห่อน สง่า ราศี ของ พระเจ้า และ ทรง มี สภาวะ เป็น พิมพ์ เดียว กัน กับ พระองค์ และ ทรง ผดุง สรรพ สิ่ง ไว้ โดย พระดำรัส อัน ทรง ฤทธิ์ ของ พระองค์ เมื่อ พระบุตร ได้ ทรง ชำระ บาป ของ เรา ด้วย พระองค์ เอง แล้ว ก็ ได้ ทรง ประทับ ณั้ ณ เบื้อง ขวามือ พระหัตถ์ ของ ผู้ ทรง เสด ขาน ภาพ เบื้อง บน

พระบุตรทรงอยู่เหนือพวกทูตสวรรค์

4 พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก 5 เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า □ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว□ และยังตรัสอีกว่า □เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา□ 6 และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีองค์ที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า □ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้าในสวรรค์มา□ 7 ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า □พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจวิญญาณ และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง□ 8 แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า □โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ อารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นถาวรพระกรที่ยั่งยืน 9 พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์□ 10 และ □องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์ถักของพระองค์ 11 สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม 12 พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอยู่อย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด□ 13 แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า □จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน□ 14 ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับพรและเป็นมรดกมิใช่หรือ

2

จงใส่ใจกับความรอดอันยิ่งใหญ่

1 เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมี ฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น 2 ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว 3 ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง 4 ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์

พระคริสต์ทรงครอบครองอยู่เหนือสิ่งสารพัด

5 เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่าทูตสวรรค์ 6 แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า □มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา 7 พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่เหนือเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถ์ถักของพระองค์ 8 พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา□ ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้

อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าเขากำลังอยู่ใต้อำนาจของเขา

ความทุกข์ทรมานของพระคริสต์

9 แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฏ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน 10 ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพบบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัด และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นายแห่งความรอดของเขานั้น ได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน 11 เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้ พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน 12 ดังที่พระองค์ตรัสว่า □เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน□ 13 และตรัสอีกว่า □เราจะไว้ใจในพระองค์□ ทั้งตรัสอีกว่า □ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา□

พระคริสต์ทรงรับสภาพมนุษย์

14 เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร 15 และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย 16 ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม 17 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้กอบกู้ด้วยพระเมตตาและความสัจย์ชื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน 18 เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

3

พระคริสต์ทรงอยู่เหนือโมเสส

1 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครสาวกและมหาบุโรหิตซึ่งเราับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์ 2 ผู้ทรงสัจย์ชื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสส ได้สัจย์ชื่อในพรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น 3 แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น 4 ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า 5 ฝ่าย โมเสสนั้น สัจย์ชื่อในพรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง 6 แต่พระคริสต์นั้น ในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้น ไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด

คำเตือน: พวกอิสราเอลที่ไม่เชื่อจึงเข้าไปในแผ่นดินคานาอันไม่ได้

7 เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญูญาณเบริสทุทธีตรัสว่า □วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 8) ย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้าง ไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวาระที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร 9 เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน และได้เห็นกิจการของเรากลึงสี่สิบปี 10 เพราะเหตุนั้นเราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า □ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา □ ดังนั้นเราจึงปฏิญญาด้วยความพิโรธของเราว่า □เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา □) 12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่ให้มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ 13 ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า □วันนี้ □ เพื่อว่าจะจะไม่ให้มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้าง ไปเพราะเล่ห์กลของบาป 14 เพราะถ้าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้น ไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราก็กลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์ 15 เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า □วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้าง ไปอย่างในครั้งกบฏนั้น □ 16 เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ยังได้กบฏอยู่ แต่มิใช่ทุกคนที่ไม่เสสได้น้อออกจากประเทศอียิปต์ 17 และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโหม่นสตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำบาป และซากศพของเขาตั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ 18 และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญญาว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ 19 ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้ เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

4

การเข้าสู่ที่สงบสุขโดยความเชื่อ

1 เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้เขาในที่สงบสุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมิผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง 2 เพราะเรา ได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้น ไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน 3 เพราะเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าไปในที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า □ตามที่เราได้ปฏิญญาด้วยความพิโรธของเราว่า □เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา □ แม้ว่างานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่วางรากสร้างโลก 4 และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดตั้งนี้ว่า □ในวัน ที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสินของพระองค์ □ 5 และแห่งเดียวกันนั้น ได้ตรัสอีกว่า □เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา □ 6 ครั้นเห็นแล้วว่ายังมีช่องให้บางคนเข้าไปในที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ ได้ยินข่าวประเสริฐครวก่อน ไม่ได้เข้าเพราะเขาไม่เชื่อ 7 พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่ง ไว้อีก คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดครั้นล่วงไปช้านานแล้วว่า □วันนี้ □ เหมือนตรัสเมื่อครวก่อนแล้วว่า □วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ ย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้าง ไป □ 8 เพราะถ้าถ้าเยชูได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงมิได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก 9 ฉะนั้นจึงยังมีเสบา โดสำหรับชนชาติของพระเจ้า 10 ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์ 11 เหตุฉะนั้น ให้เราทั้งหลายอุตสาห์เข้าไปในที่สงบสุขนั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกหลงไปในการไม่เชื่อเช่นเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง 12 เพราะพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลาณาภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แห่งทะเลกระทั่งจิตและวิญญูญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถฉินฉินความ

คิดและความมุ่งหมายในใจด้วย 13 ไม่มีสิ่งแรมิตสร้างใดๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้อด้วย

พระเยซูทรงเป็นมหาบุโรหิต

14 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาบุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้ 15 เพราะว่าเรามีได้มีมหาบุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังไม่ปราศจากบาป 16 ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ

5

มหาบุโรหิตที่มาจากมนุษย์ก็ไม่สมบูรณ์

1 ฝ่ายมหาบุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวายเพราะความบาป 2 ท่านนั้นมิใช่เมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย 3 เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงนั้นใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น 4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน

เมลคีเซเดคเป็นภาพเล็งถึงพระคริสต์

5 ในท่านเองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาบุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า □ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว□ 6 เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า □ท่านเป็นบุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค□ 7 ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสดับ เพราะพระองค์นั้นได้ชัยชนะ 8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา 9 และเมื่อทรงถูกทำให้เพียงพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดรสำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์ 10 โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาบุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค

ทารกคริสเตียน

11 เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว 12 ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง 13 เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวจนะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่ 14 แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจนสังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

6

คำสอนให้ละประณโอาทของพระคริสต์และก้าวไปถึงความบริบูรณ์

1 เหตุฉะนั้นให้เราละประณโอาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้า ไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการกระทำที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า ² และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิตยนั้น ³ ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาตเราก็จะกระทำอย่างนี้ได้ ⁴ เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญานบริสุทธิ ⁵ และได้ชิมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น ⁶ ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ชายหน้าต่อธารกำนัล ⁷ ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาเนื่องๆ และงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า ⁸ แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย ⁹ แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้นเราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด ¹⁰ เพราะพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลิมการงานและการทำงานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่ ¹¹ และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย ¹² เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก

พระสัญญาอันมั่นคงของพระเจ้า

13 เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง ¹⁴ คือตรัสว่า □เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น □ ¹⁵ เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น ¹⁶ ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อทู่เถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันชั้นเด็ดขาด ¹⁷ ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้ที่รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกผู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย ¹⁸ เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสสมสาไม่ได้นั้น เราซึ่งได้หนีมาที่ลี้ภัยนั้น จึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา ¹⁹ ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างสมอของจิตวิญญาน เป็นความหวังทั้งแน่วและมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในม่าน ²⁰ ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างเมลคีเซเดค

7

เมลคีเซเดคเป็นแบบอย่างของพระคริสต์

1 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้ถวายพรแก่อับราฮัม 2 อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นก็แปลว่ากษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งหมายถึงกษัตริย์แห่งสันติสุข 3 บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเริ่มต้นและวันสิ้นสุดของชีวิตก็ไม่มีเช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งดำรงตำแหน่งปุโรหิตอยู่ตลอดเวลา

ปุโรหิตตระกูลเลวีได้ถวายสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคโดยทางอับราฮัม

4 แล้วจึงคิดเถิดว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของรับนั้นมาถวายแก่ท่าน 5 และแท้จริงบรรดาบุตรของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบชักหนึ่งจากประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน 6 แต่ท่านผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้ถวายพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย 7 สิ่งที่คุณไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่ 8 ฝ่ายข้างนั้นมนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ 9 ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวี่นั้นที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังไม่ได้รับสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม 10 เพราะว่าคุณณ่นั้นเขายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เหนือกว่าตำแหน่งของอาโรน

11 เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้เรียกตามอย่างอาโรน 12 เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย 13 เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย 14 เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา นั้น ได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย 15 และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค 16 ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นแบบบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย 17 เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค 18 ด้วยว่าจริงๆ แล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์ 19 เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้น ไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า 20 ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้น ได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้ 21 (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้น ไม่มีกรกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค) 22 พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

ปุโรหิตตระกูลเลวีจะต้องตาย แต่พระเยซูทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์

23 แท้จริงส่วนบุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป 24 แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดย์ ตำแหน่งบุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน 25 ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิรันดย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้น ให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดย์เพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น 26 มหาบุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ 27 พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาบุโรหิตคนอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง 28 ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาบุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิรันดย์

8

พิธีต่างๆชี้ให้เห็นถึงความจริงของพระเจ้า

1 บัดนี้ ในเรื่องที่เรานำมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาบุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชาภาพในฟ้าสวรรค์ 2 เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง 3 เพราะว่าทรงตั้งมหาบุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหาบุโรหิตผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย 4 เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นบุโรหิต เพราะว่ามีบุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว 5 บุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเวาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแก่โมเสสครั้งเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาขึ้นว่า □ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา□

พันธสัญญาใหม่ก็เข้ามาแทนที่พันธสัญญาเก่า

6 แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น 7 เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก 8 ด้วยว่าพระเจ้าตรัสดีเขาว่า □องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์ 9 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจุ้มมือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้□ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ 10 □นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนี้□ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส □เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา 11 และทุกคนจะ ไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า □จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า□ เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด 12 เพราะเราจะกรุณาต่อการอธรรมของ

เขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป □ □ 13 เมื่อพระองค์ตรัสถึง □ พันธสัญญาใหม่ □ พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

9

พิธีต่างๆ ในพันธสัญญาเดิมเป็นแบบอย่างของพันธสัญญาใหม่

1 แต่แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้ 2 เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันทันประทีป โต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์ 3 และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด 4 ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มานา และไม้เท้าของอาโรนที่ออกช่อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา 5 และเหนือหีบนั้นมีรูปเศรฐแห่งสง่าราศีคลุมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้ 6 แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้เรียบร้อยแล้ว พวกบุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งทีปรนนิบัติพระเจ้า 7 แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาบุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย 8 อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น ไม่ได้ปรากฏแจ้งคราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่ 9 พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้ 10 ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่

การถวายบูชาของพระคริสต์เป็นความสำเร็จสมบูรณ์

11 แต่ เมื่อ พระคริสต์ ได้เสด็จมา เป็นมหาบุโรหิตแห่ง สิ่ง ประเสริฐ ซึ่ง จะ มา ถึง โดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้ 12 พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา 13 เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถ้าของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้ 14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะ ได้ทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของท่านทั้งหลาย ให้พ้นจากการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ 15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้ทราบถึงพระประสงค์ของพระองค์

16 เพราะว่าเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิณยกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว 17 เพราะว่าเป็นเมื่อคนตายแล้วหนังสือพิณกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หน

วงสี่เหลี่ยมกรมนั้นก็ใช้ไม่ได้¹⁸ เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด¹⁹ เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นหุสมมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง²⁰ กล่าวว่ □ เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย □²¹ แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลา กับเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน²² และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย

การเสียสละอย่างใหญ่หลวงของพระคริสต์

²³ เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ ว่าของจริง ใน สวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชา อันประเสริฐกว่า เครื่องบูชา เหล่านั้น²⁴ เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย²⁵ พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปี นำเอาเลือดซึ่ง ไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย²⁶ มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆ ตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา²⁷ มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการศึกษาอันใด²⁸ ดังนั้นพระคริสต์ได้ทรงถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สอง ปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาถึงความรอดนั้นนั้น

10

พันธสัญญาเดิมสิ้นสุด

¹ โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชาจนถึงที่สำเร็จไม่ได้² เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้มัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป³ แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปี⁴ เพราะเลือดวัวและเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้⁵ ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า □ เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์⁶ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาปพระองค์ไม่ทรงพอพระทัย⁷ แล้วข้าพระองค์ทูลว่า □ ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ □ (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์ □⁸ เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า □ เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย □ ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น⁹ แล้วพระองค์จึงตรัสว่า □ ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว โอ พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ □ พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่¹⁰ โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น¹¹ ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ขึ้นปฏิบัติอยู่ทุกวันๆ และนำเอาเครื่อง

บูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย ¹² ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ¹³ ตั้งแต่นั้นไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศักดิ์ของพระองค์จะถูกปราลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ ¹⁴ เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์ ¹⁵ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า

พระเจ้าไม่ทรงจดจำความบาปของคนที่เชื่อ

¹⁶ □□ คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น □ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส □ เราจะบรรจกราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย ¹⁷ และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป □ □ ¹⁸ ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชา โถบาชอีกต่อไป

พระคริสต์เป็นทางที่จะเข้าเฝ้าพระเจ้า

¹⁹ เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ²⁰ ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ ²¹ และครั้งนี้เรามีมหาปรีดีสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ²² ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวิถึฉ้อฉลและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ ²³ ให้เราเชื่อมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้ นั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ) ²⁴ และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำกรดี ²⁵ ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

การปฏิเสธรพระคริสต์และเครื่องบูชาอื่นๆ

²⁶ เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาโถบาชก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย ²⁷ แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ซัดซางนั้นเสีย ²⁸ คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา ²⁹ ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขา ให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด ³⁰ เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า □ การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส □ และได้ตรัสอีกว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ □ ³¹ การตกอยู่ในอู่พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว ³² แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง ³³ บางทีท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางทีท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น ³⁴ เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้า ในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่า และถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์ ³⁵ เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบา

เหน็ดเหนื่อยยิ่งใหญ่มาก 36 ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้งท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา 37 เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า 38 แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อมถอยใจของเราจะไม่มี ความพอใจในคนนั้นเลย 39 แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นก็กลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้ชีวิตวิญญาณถึงที่รอด

11

ความเชื่อได้แสดงออกโดยบุคคลแห่งความเชื่อ

1 บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้น มีจริง 2 โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง 3 โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น

อาเบล

4 โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อนี้เอง แม้ว่าอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่

เอโนค

5 โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่านประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้น มีพยานว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า 6 แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์

โนอาห์

7 โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต้อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้ปรับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ

อับราฮัมและนางซาราห์

8 โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาไม่รู้ไม่ว่าจะไปทางไหน 9 โดยความเชื่อ ท่านได้ฝ่าฝืนในแผ่นดินแห่งพระสัญญาอัน เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น 10 เพราะท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่าง และเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น 11 โดยความเชื่อ นางซาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชราวมามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ 12 เหตุฉะนั้นคนเป็นอันมากดูดวงดาวในท้องฟ้า และดูจเม็ดทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย 13 บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล ก็

เชื่อมั่นและต้อนรับพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าเขาทั้งหลายเป็นคนต่างดาวและเป็นผู้สัญจรอยู่ในแผ่นดินโลก¹⁴ เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา¹⁵ และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้¹⁶ แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว¹⁷ โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา¹⁸ คือบุตรที่มีพระด้ารัสไว้ว่า □เขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค□¹⁹ ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย

อิสอัคและยาโคบ

²⁰ โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหน้านั้น²¹ โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้มีสารขณะที่ค้ำอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน

โยเซฟ

²² โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน

โมเสสและบิธามารดาของท่าน

²³ โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิธามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์นั้น²⁴ โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของอิตากษัตริย์ฟาโรห์²⁵ ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเริ่งสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง²⁶ ท่านถือว่าการอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น²⁷ โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมีได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา²⁸ โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้องค์พหุชนฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้²⁹ โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดูบ้าง ก็จมน้ำตายหมด

ชาวอิสราเอลที่เมืองเยรีโค ราหับหญิงแพศยา

³⁰ โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล้อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง³¹ โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มิได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

ตัวอย่างอื่นๆเกี่ยวกับความเชื่อของพวกมหาบุรุษ

³² และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แซมสัน เยฟธาห์ ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย³³ โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต³⁴ ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตก

พ่ายไป³⁵ พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก บางคนก็ถูกทรมาณ แต่ก็ไม่มีใครรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า³⁶ บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย³⁷ บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเลื่อยเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนเที่ยวสัญจรไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกขเวทนา และทนการเคี่ยวเข็ญ³⁸ (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาพาเนจโรไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง³⁹ คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้⁴⁰ ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

12

จงวิ่งแข่งด้วยความเพียร

1 เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งที่ยึดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม² หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

การติสอนของพระเจ้า

3 ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการดิเตียน นินทา แห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป⁴ ท่านทั้งหลายยังไม่ได้รบสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก⁵ และท่านได้ลิ้มคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงดิเตียนท่านนั้น⁶ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนดีผู้นั้นไป⁷ ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการติสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ติสอนเขาบ้าง⁸ แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ⁹ อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนึ่งที่ได้ติสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะได้เข้ากราบบนบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเริญชีวิตมิใช่หรือ¹⁰ เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นติสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์¹¹ ดังนั้นการติสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้น ไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง¹² เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น¹³ และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ง่ายจะมีได้กำไรขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ¹⁴ จงอดสำหที่ จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้โอบรับสุทธิ ด้วยว่านอกจากนั้น ไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า¹⁵ และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อม

จากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมกลินไป

คำเตือนถึงผู้ปฏิเสธพระคริสต์

16 และเกรงว่าจะมีคนกระทำผิดประเวณีหรือคนประมาทเหมือนอย่างเอชวา ผู้ได้อาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว 17 เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอชวาวอกได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล

การขมมุมใหญ่ของผู้ที่รอดทั้งหมด

18 ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มืดมืด และถึงที่ลมพายุ 19 และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงดรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ดรัสแก่เขาอีก 20 (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้ั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า □แม้แต่สัตว์ถ้าจะต้องภูเขานั้นก็ต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย□ 21 สิ่งที่จะเห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโมเสสเองก็กล่าวว่า □ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น□) 22 แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ขมมุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ 23 และมาถึงที่ขมมุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว 24 และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล

จงอย่าเพิกเฉยต่อการที่พระเจ้าทรงเรียก

25 จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลก ไม่ได้พ้นโทษ ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พ้นโทษมากกว่านั้นอีก 26 พระสุรเสียงของพระองค์ครวญนั้น ได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า □อีกครึ่งหนึ่งเราจะกระทำให้หวาดหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย□ 27 และพระดรัสที่ดรัสไว้ว่า □อีกครึ่งหนึ่ง□ นั้น แสดงว่าสิ่งทีหวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่ 28 เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามขอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง 29 เพราะว่าพระเจ้าของเราเป็นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

13

คำสั่งฉันพี่น้อง

1 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป 2 อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว 3 จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจองจำอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจองจำอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคียวเชี้ย เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย 4 การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและ

คนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา ⁵ ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า □ เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย □ ⁶ เพื่อที่เราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า □ ⁷ ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา ⁸ พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลานี้ และเวลานี้ และต่อไปเป็นนิรันดกาล ⁹ อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย

การยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระคริสต์

¹⁰ เรามีแทนบูชาแทนหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลา นั้น ไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแทนนั้น ได้ ¹¹ เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาบุโรหิตได้เอาเลือดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชา โถบายนั้น ก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย ¹² เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกขุทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ¹³ เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์ ¹⁴ เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า

คำเตือนให้ยอมอยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง

¹⁵ เหตุฉะนั้น ให้เราถวาย คำสรรเสริญ เป็น เครื่องบูชา แต่พระเจ้า ตลอด ไป โดยทางพระองค์นั้น คือ ผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์ ¹⁶ แต่อย่าลืมนี่ที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นทิพของพระทัยพระเจ้า ¹⁷ ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดู จิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่จะต้องรายงานเพื่อเขาจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ทำงานนั้นก็จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย

คำอ้ำลา

¹⁸ จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจวิริยฉัย ผิด และชอบ ดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง ¹⁹ และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว ²⁰ บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาในรันดรนั้น ²¹ ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นทิพชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอสงสาราคิดจะมีแต่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดย์ เอเมน ²² พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น ²³ ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ที่ไมธีน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา ²⁴ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ²⁵ ขอ

พระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฮีบรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโมธี]

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยากอบ

หนังสือยากอบนี้ได้เขียนขึ้นในปีค.ศ. 45 ถึงคริสเตียนชาวอียิปต์ที่กระจัดกระจายไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ผู้ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ไม่ได้เป็นน้องชายของยอห์น (กจ 12:1-2) แต่อาจจะเป็น พี่ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า (กท 1:19) ซึ่งได้พูดถึงยากอบในมัทธิว 13:55 พร้อมกับ โยเสส ซีโมน และยูดาสหรือยูดาสซึ่งเป็นผู้ที่เขียนหนังสือยูดาส ยากอบเป็นผู้นำในการประชุมปรักษาที่กรุงเยรูซาเล็ม (กจ 15:2, 13-21) ท่านได้รับเชื่อหลังจากที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนกางเขน (ยน 7:5)

หนังสือเล่มนี้สอนถึงเรื่องความเชื่อกับการประพฤติ ความบาปของลิ้น และการรักษาให้หายจากโรคโดยการอธิษฐาน

คุณค่าของการทดลองและการทูลขอสติปัญญา

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับพงศ์พันธุ์สิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น 2 พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีทั้งสิ้น 3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้นทำให้เกิดความเพียร 4 และจงให้ความเพียรนั้นกระทำจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะสมบูรณ์ครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย 5 ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงดำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น 6 แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าหวั่นไหวเลย เพราะว่าผู้ที่หวั่นไหวก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา 7 ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย 8 คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น 9 ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา 10 และคนมั่งมีก็จงชื่นชมยินดีเมื่อถูกทำให้ต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องส่วงสับไปดจดอกหญ้า 11 เพราะทันทีที่ตะวันขึ้นพร้อมด้วยความร้อนอันแรงกล้า มันก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย 12 ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สู้ทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

พระเจ้าไม่เคยล่อลวงผู้ใด แต่ราคะตัณหาของตัวเราเองที่ล่อลวงเรา

13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง เพราะความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลง ไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย 14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตนเองชักนำให้กระทำผิด แล้วตัวก็กระทำตาม 15 ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย 16 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดเลย 17 ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง 18 พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิด โดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น 19 ดังนั้น พี่น้องที่รักของ

ข้าพเจ้า จึงให้ทุกคนไวในการฟัง ข้าในการพูด ข้าในการโกรธ ²⁰ เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมอย่างพระเจ้า ²¹ เหตุฉะนั้น จึงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาดดิน และจงโน้มใจรับพระวาระที่ทรงปลูกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

จงเป็นทั้งผู้ฟังและผู้ประพฤติตามพระวาระ

²² แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนประพฤติตามพระวาระนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง ²³ เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวาระ และไม่ได้ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา ²⁴ ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้ว ไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร ²⁵ ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะมีความสุขในการของตน

ความเชื่อแท้

²⁶ ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเคร่งครัดในความเชื่อ และมีได้เหนียวรั้งล้นของตนไว้ แต่ล่อลวงใจของตนเอง การเคร่งครัดในความเชื่อของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์ ²⁷ การเคร่งครัดในความเชื่ออย่างบริสุทธิ์ไร้มลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยี่ยมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

2

ความรักแท้ก็ปราศจากการเลือกที่รักมักที่ชัง

¹ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงสร้างราศีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน ² เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจางคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขอมขอเข้ามาด้วย ³ และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า เชิญท่านนั่งที่นี้ในที่นั่งอันดีเถิด และท่านก็พูดกับคนจางนั้นว่า แกลงยืนอยู่ที่นั่น หรือ จงนั่งแทมที่รองเท้าของเราเถิด พวกท่านเองมิได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ ⁵ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นทายาทแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ ⁶ แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กอดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล ⁷ ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบบระมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน ⁸ ถ้าท่านทั้งหลายกระทำให้สำเร็จตามพระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์ตามพระคัมภีร์ที่ว่า จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่ ⁹ แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป และตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว ¹⁰ เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด ¹¹ ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า อย่าฆ่าคน แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีฝ่าเมียเขาแต่ได้ฆ่าคน ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ ¹² ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่จะได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ ¹³ เพราะว่าผู้ที่ไม่แสดงความเมตตาข่อมจะได้รับการพิพากษาโดยปราศจากความเมตตา แต่ความเมตตาข่อมก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีมากกว่าการพิพากษา

ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

14 พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่มีการกระทำ จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยให้รอดได้หรือ 15 ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าและขาดแคลนอาหารประจำวัน 16 และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า □เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด□ และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า 17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการกระทำ ก็ตายโดยลำพังแล้ว 18 แต่คงมีผู้ค้ำว่า □ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการกระทำ□ จึงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการกระทำให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้า โดยการกระทำของข้าพเจ้า 19 ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปิศาจก็เชื่อเช่นนั้น และกลัวจนตัวสั่น 20 โอ คนไร้ค่า ท่านอยากจะทำอะไรว่า ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว

ตัวอย่างของอับราฮัมและราหับ

21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้รับความชอบธรรมโดยการกระทำไม่ใช่หรือ 22 ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้กระทำกร่วมกับการกระทำของท่าน และความเชื่อก็สมบูรณ์ได้โดยการกระทำ 23 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า □อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□ และท่านได้ชื่อว่า เป็น □สหายของพระเจ้า□ 24 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการกระทำ และมีใช้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว 25 เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยาก็ได้รับความชอบธรรมเนื่องด้วยการกระทำด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น 26 เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน

3

ความชั่วร้ายของลิ้น

1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าเป็นอาจารย์กันมากมายหลายคนนักเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น 2 เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันไปหลายๆอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย 3 ดูเถิด เราเอาเหล็กบั้งเขียนใส่ปากมาเพื่อไม่ให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว 4 จึงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือกก็ยั้งหัน ไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน 5 เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดโถ้วตออ้างการใหญ่ จึงดูเถิด ไฟนิตเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด 6 และลิ้นนั้นก็เป็น ไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก 7 เพราะสัตว์เดียรีจนาทุกชนิด ทั้งนก งู และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว 8 แต่ลิ้นนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย 9 เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก็มุ่งตามนุษย์ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า 10 คำสรรเสริญและคำแช่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย 11 บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ 12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาถุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกัน ไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้ทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้ 13 ในพวกท่าน ผู้

ได้มีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา ¹⁴ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพุดมูสาต่อความจริง ¹⁵ ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นแต่ยริจฉานตันทหา และเป็นเช่นปีศาจ ¹⁶ เพราะว่าที่ได้มีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วินวายและมีการกระทำชั่วช้าเลวทรามทุกอย่าง ¹⁷ แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลอันดี ไม่มีความลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด ¹⁸ และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขของคนเหล่านั้นที่ก่อให้เกิดสันติสุข

4

คำหิการดำเนินชีวิตฝ่ายโลก

¹ อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคะตันทหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน ² ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลกแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ ³ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตันทหาของท่าน ⁴ ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า ⁵ ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า พระวิญญานที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง ⁶ แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หึงหวงจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม ⁷ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน ⁸ จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ ⁹ จงเป็นทุกขโศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตนกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด ¹⁰ ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น

อย่าตัดสินพี่น้องของตน

¹¹ พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน ¹² มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น

อย่าอวดอ้างถึงพรุ่งนี้

¹³ ดูเถิด ท่านที่พูดว่า ข้าวันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนั้นเมืองนี้ และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร ¹⁴ แต่ที่ท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป ¹⁵ ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า ข้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะใช้ชีวิตอยู่ และจะกระทำ

สิ่งนี้หรือสิ่งนั้น□ 16 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยินดีในการโอ้อวดของตน ความยินดีอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งสิ้น 17 เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำกรดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

5

ตักเตือนคนมั่งมี

1 คุณเกิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน 2 ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน 3 ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดุจไฟ ท่านได้สำสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย 4 คุณเกิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้น้อโกงไว้ นั่น ก็รำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องว่านั่น ได้ทราบถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว 5 ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร 6 ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน

จงคอยทำการเสด็จกลับมา

7 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา คุณเกิด ขาวนารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน และเพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู 8 ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยว่าการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็งานจะถึงอยู่แล้ว 9 พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าขุ่นเคืองใจต่อกัน เกรงว่าท่านจะถูกพิพากษา คุณเกิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว 10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า 11 คุณเกิด เรากล่าวว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้ยื่นเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเยี่ยมไปด้วยพระเมตตาและความกรุณาปราณีสักเท่าใด

การอธิษฐานเพื่อคนป่วย

12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมดก็คือ จงอย่าปฏิเสธ ไม่ว่าจะโดยอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก และไม่ว่าจะโดยคำปฏิญาณอื่นใดก็ตาม แต่ที่ควรว่า ใช่ก็จงว่า ใช่ ที่ควรว่า ไม่ก็จงว่า ไม่ เกรงว่าท่านจะต้องถูกลงโทษ 13 มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ 14 มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชยบุตรตราผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมัน ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า 15 และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาป ก็จงทรงโปรดอภัยให้แก่เขา 16 ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล 17 ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน 18 และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้งอกพืชผลต่างๆ 19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้

โดซังจงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ได้ 20 จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 เปโตร

เปโตรได้เขียนจดหมายฉบับนี้ในระหว่างปีค.ศ. 60 และ 70 จากกรุงบาบิโลน เปโตรเป็น อัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต (กท 2:7-8) เหมือนอย่างเปาโลเป็นอัครสาวกสำหรับพวกต่างชาติ เปาโลไปประกาศต่อพวกต่างชาติซึ่งอยู่ในประเทศกรีซและกรุงโรม แต่เปโตรไปประกาศที่กรุงบาบิโลน แล้วได้เขียนจดหมายสองฉบับนี้ จากที่นั่น (5:13) กรุงบาบิโลนในที่นี้ไม่ได้หมายถึงกรุงโรม ชื่อของกรุงบาบิโลนนี้ได้อยู่ในหิ้งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่มากกว่า 270 ครั้ง และไม่ได้หมายถึงกรุงโรมจนกระทั่งยอห์น ได้ใช้เป็นคำเปรียบเทียบกับในหนังสือวิวรณ์ซึ่งได้เขียนขึ้นอีก 30 ปีต่อมา ไม่มีข้อพระคัมภีร์บอกว่เปโตรเคยไปที่กรุงโรมแต่มีหลายข้อที่แสดงว่าเขาไม่เคยอยู่ที่นั่น ในโรมบทที่ 16 เปาโลไม่ได้พูดถึงเปโตร แต่ได้พูดถึงอีกหลายคนซึ่งอยู่ที่กรุงโรม และเปโตรไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมในตอนที่เปาโลถึงที่นั่น (กจ 28:16-24) ไม่มีจดหมายฉบับใดของเปาโลที่เขียนขึ้นขณะที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมที่พูดหรือแสดงว่าเปโตรเคยอยู่ในกรุงโรม ใน 2 ทิโมธี 4:11 เปาโลเขียนว่า "ลูกคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า"

อันดรูว์ ซึ่งเป็นน้องชายของเปโตร ได้นำเปโตรไปถึงพระเยซู (ยน 1:41-42) เปโตรเป็นชาวประมงซึ่งอยู่ที่แคว้นกาลิลีในตอนที่ท่านรับเชื่อ และท่านกลายเป็นคนแรกในพวกอัครสาวก 12 คน พระเยซูทรงตั้งคริสตจักรไว้บนความเชื่อของเปโตร ซึ่งความเชื่อนี้เป็น ๓ ศิลา ๑ ที่มั่นคง และไม่ได้ตั้งคริสตจักรไว้บนเปโตร ซึ่งชื่อเปโตรหมายความว่า ๑ หินเล็ก ๑ ที่ไม่มั่นคง (1 คร 3:11)

เป้าหมายของจดหมายฉบับนี้คือ แสดงว่าความหวังของคริสเตียนเป็นความหวังอันมีชีวิตแห่งมรดกซึ่งไม่รู้เบื่อหน่าย ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย จดหมายฉบับนี้มีคำสั่งและคำแนะนำหลายอย่างที่จะช่วยคริสเตียนใหม่ๆ ให้ตั้งมั่นคงในความเชื่อ

ถึงคริสเตียนชนชาติยิวในหลายแคว้น

1 เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นแคปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย ² ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงหน้าไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความนับนอบเชื่อฟัง และให้รับการประพรหมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด ³ จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ ⁴ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เบื่อหน่าย ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ⁵ ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิเดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อ ให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย ⁶ ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกลงโทษต่าง ๆ ⁷ เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลงด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติ

และสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ ⁸ พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชมด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี ⁹ แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ

ความหวังของพวกศาสนาดายากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์ในอดีต

¹⁰ พวก ศาสนาดายากรณ์ ก็ได้อุตสาห์สืบค้นหา ใน ความ รอด นั้น และ ได้ พยากรณ์ ถึง พระคุณ ซึ่ง จะ บังเกิด แก่ ท่าน ทั้ง หลาย ¹¹ เขา ได้ สืบค้นหา สิ่ง โด หรือ ลักษณะ แห่ง เวลา ซึ่ง พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงบ่งไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้น ได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง ¹² ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสนาดายากรณ์เหล่านั้นทราบ ว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรานีบังเกิดในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

คำเตือนให้เป็นคนบริสุทธิ์

¹³ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ ¹⁴ ดุจดั่งเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติตามราคะตัณหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่าน ในกาลก่อน ¹⁵ แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ ฉันทิด ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยฉันทิด ¹⁶ ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์ ¹⁷ และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการกระทำของเขา โดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้ ¹⁸ ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอันหยาบช้าได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง ¹⁹ แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อย ²⁰ แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย ²¹ เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า ²² ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมิได้รักพวกพี่น้องอย่างจริงจัง ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง ²³ ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวาจาของพระเจ้า อันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ²⁴ เพราะว่า □บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป ²⁵ แต่พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์ □ พระวาจาเช่นนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

2

1 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การหน้าซื่อใจคด ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย 2 เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์ แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น 3 หากว่าท่าน ได้ชิมดูแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา 4 จงมาหาพระองค์ เหมือนมาใกล้ศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธ ไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ

คริสเตียนเป็นศิลาอันมีชีวิต

5 และท่านทั้งหลายก็เหมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปูโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ 6 เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า □เกิด เรawangศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้น ก็จะไม่ได้รับความอับอาย □ 7 เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลาย ที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น □ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว □ 8 และ □เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ□ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย 9 แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชากรชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย ให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ 10 เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว 11 พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจร ให้ท่านละเว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ 12 จงให้การประพฤติดของท่านทั้งหลายเป็นที่น่าสนใจต่อท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาคิดเถียงท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา

จงเชื่อฟังผู้ปกครองและกฎหมายของประเทศ

13 ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง 14 หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี 15 เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่งของคนโง่งงให้สงบด้วยการประพฤติดี 16 จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้น ให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า 17 จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์ 18 ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย 19 เพราะว่าถ้าผู้ใด เพราะเห็นแก่ใจวินิจัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์ โศกเศร้าอย่างยุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ 20 ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพาระการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยอมรับอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำความดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า 21 ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกไว้สำหรับเหตุการณีนั้น

เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกขั้ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์²² พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอובายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย²³ เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกขั้ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม²⁴ พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย²⁵ เพราะที่ท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมามีพระเจ้าผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

3

การปฏิบัติต่อกันและกันของสามีและภรรยา

1 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะ แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจงใจเขาได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวจนะนั้น² คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยาประกอบด้วยความยำเกรง³ การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม⁴ แต่จงให้เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า⁵ บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน⁶ เช่นนางซาราห์ เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มี ความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง⁷ ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กินกับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภาพสะท้อนที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน

จงใส่ใจประพฤติการดี

8 ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ⁹ อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้ว่าว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก¹⁰ เพราะว่ามีผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับลิ้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอวยวล้อลง¹¹ ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสุขและดำเนินตามนั้น¹² เพราะว่าการประพฤติขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเผ่าดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์ทรงสถิตฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อสุ้มคนทั้งหลายที่หาความชั่ว¹³ ถ้าท่านทั้งหลายใส่ใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้ายท่านได้¹⁴ แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกขั้ เพราะเหตุการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่ากลัวคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย¹⁵ แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง¹⁶ มีใจวินิจฉัยดีและชอบ

อันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤดิชั่ว เขาที่ใส่ร้าย การประพฤดิดีของท่านในพระคริสตเจ้ได้มีความละอาย ¹⁷ เพราะว่า การได้รับความทุกข์ เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤดิชั่ว

พระคริสตโดยเดชพระวิญญานได้เทศนาแกวิญญานในที่คุมขัง

¹⁸ ด้วยว่า พระคริสตเช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อ หนึ่งพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาน ¹⁹ และโดยพระวิญญาน เช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแกวิญญานที่ติดคอกอยู่ ²⁰ ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราว เมื่อพระเจ้าทรงโปรดดโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้น ได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน ²¹ เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมากีเป็นภาพที่รอดแก่เรา ทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระราคีแห่งเนื้อหนึ่ง แต่โดยให้หัวใจนิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะ พระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสตได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย ²² พระองค์ได้เสด็จเข้าในสวรรค แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์ เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

4

หน้าที่ของคริสเตียน

¹ ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสตได้ทรงทนทุกข์ทรมาน ในเนื้อหนึ่งเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่าน ทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมาน ในเนื้อหนึ่งก็มีส่วนรับกับบาปแล้ว ² เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนึ่ง ตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ³ ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิต ของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คนต่างชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเรา ได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าองุ่น เฮฮาเอะอะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหุรหุราฟุ่มเฟือย และการไหว้รูปเคารพอันเป็นที่น่าเกลียด ⁴ เขาประหลาดใจ ที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤดิเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน ⁵ คน เหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทุกคนเป็นและคนตาย ⁶ ด้วยเหตุนี้เอง ชาวประเสริฐจึงได้ประกาศแม้แก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษา ตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนึ่ง แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาน ⁷ แต่สิ่งซึ่งปวง โกลัสจะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเส็งยมเจียมตัว และจงเผื่อ ระวังในการอธิษฐาน ⁸ ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกัน ให้มาก ด้วยว่าความรักก็ ปกปิดความผิดไว้มากหลาย ⁹ ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่ปัน ¹⁰ ตาม ซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจางของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่าง เจ้าหน้าทีอันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า ¹¹ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนได้รับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้า ทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการห้ปวงโดยพระเยซูคริสต การสรรเสริญและไอศวรยานภาพงมีแต่พระองค์ตลอดไปเป็นนิิตย์ เอเมน

ผู้เชื่อจงอย่าห่อใจ

12 ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน 13 แต่ที่ท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย 14 ถ้าท่านถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ 15 แต่อย่าให้มิผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับฐานะของคนอื่น 16 แต่ถ้าผู้ใดถูกการร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุ นั้น 17 ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเราก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร 18 และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน 19 เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผากจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ด้วยการประพฤติดี เหมือนหนึ่งผากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

5

จงเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์

1 ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย 2 จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม 3 และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่สิบบทของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น 4 และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่รุ่งโรยไม่ได้เลย 5 ในท่านเองเดียวกัน ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อันที่จริงให้ท่านทุกคนคาดเอาไว้ด้วยความถ่อมใจ ในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้คนเหล่านั้นที่ถือตัวจองหงอน แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง 6 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร 7 จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงหวังใยท่านทั้งหลาย 8 ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆจุดสิงโตคาราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ 9 จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้ว่าคุณความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน 10 และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลายเข้าในสง่าราศีนี้รันดรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่หน้อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายถึงที่สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ท่านมีพื้นฐานมั่นคง 11 ขอสง่าราศีและ โศครวรรยานภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน 12 ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางซิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเดือนสตุติและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยินดีอยู่ใน

พระคุณนั้น 13 คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย 14 จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 เปโตร

ซีโมนเปโตรได้ลงนามว่าท่านเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ท่านพูดถึงจดหมายฉบับแรกของท่าน และขอให้ผู้อ่านทั้งหลายระลึกว่าเปโตรได้อยู่กับพระเยซูในตอนที่มีพระองค์ได้ทรงจำแลงพระกาย (1:16-18) จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพวกคริสเตียนที่อยู่ในแคว้นเอเชียน้อยในช่วงที่เปโตรคิดว่าอีกไม่นานท่านจะต้องตาย (1:14) จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายของเปโตร และมีคำแนะนำและคำสั่งสอนสุดท้ายสำหรับเพื่อนคริสเตียนที่รักของท่าน เปโตรขอให้เขามีความเชื่อ ความบริสุทธิ์ ความหวังและขอให้เขาเจริญขึ้นในพระคุณ เราเชื่อว่าจดหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ได้เขียนจากกรุงบาบิโลน ที่ซึ่งเปโตรได้ประกาศพระคริสต์กับพวกยิวที่ยังอยู่ที่นั่นคือพวกที่ยังไม่ได้กลับมาจากกรุงบาบิโลน หลังจากกิจการ 15:7 พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าเปโตรได้กลับมากกรุงเยรูซาเล็มอีกเลย ไม่มีบันทึกที่น่าเชื่อถือได้ว่า เปโตรตายที่ไหนหรืออย่างไร จดหมายฉบับนี้พูดถึงความเชื่อแท้ที่จะถูกทำลายในยุคสุดท้าย

จงเพิ่มพูนขึ้นจนเกิดผลในความรู้แห่งพระคริสต์

1 ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย 2 ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 3 ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเรา ให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม 4 ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตึณห และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์ 5 เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม 6 เอาความเห็นยาวังตนเพิ่มความรู้อเอาความอดทนเพิ่มความเห็นยาวังตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน 7 เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพี่น้อง 8 เพราะถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็จะทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 9 เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และลืมนับว่าตนได้รับการชำระจากความผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว 10 เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลายจงยังอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย 11 ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าไปในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา 12 เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้น ก็ดี ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ 13 ตราบใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลานี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึก

ถึงข้อความเหล่านี้ ¹⁴ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว

คำพยากรณ์อันหนักแน่นของเปโตร

¹⁵ ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้า จะ อุตสาห์กระทำ ให้ท่าน ทั้ง หลาย ระลึก ถึง สิ่ง เหล่านี้ เสมอ เมื่อ ข้าพเจ้าตายแล้ว ¹⁶ เพราะว่า เมื่อ เรา ได้ สำแดง ให้ท่าน ทั้ง หลาย ทราบ ถึง ฤทธิ์ เดช ของ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เรา ไม่ได้ คล้อยตาม นิยาม ที่ เขา คิด แต่ง ไว้ ด้วย ความ เฉลียวฉลาด แต่ เรา ได้ เห็น อนาคต ของ พระองค์ ด้วย ตา ของ เราเอง ¹⁷ เพราะว่า คราว เมื่อ พระองค์ ได้ ทรง รับ เกียรติ และ สร้าง ราชา ศักดิ์ จาก พระเจ้า พระบิดา เมื่อ พระสุรเสียง จาก สวรรค์ อัน ยิ่ง โหญ่ ได้ มา ถึง พระองค์ ตรัส แก่ พระองค์ ว่า □ ท่าน ผู้ นี้ เป็น บุตร ที่ รัก ของ เรา เรา ชอบใจ ท่าน ผู้ นี้ มาก □ ¹⁸ และ เรา ก็ ได้ ยิน พระสุรเสียง นี้ มา จาก สวรรค์ ใน ครั้ง ที่ เรา ได้ อยู่ กับ พระองค์ ที่ภูเขา อัมเบรีย นั้น ¹⁹ และ เรา มี คำ พยากรณ์ ที่ แน่ นอน ยิ่ง กว่า นั้น อีก จะ เป็น การ ดี ถ้า ท่าน ทั้ง หลาย จะ ถือ ตาม คำ นั้น เสมือน แสง ประทีป ที่ สอง สว่าง ใน ที่ มืด จน กว่า แสง อรุณ จะ ชื่น และ ดาว ประจักษ์ จะ ผุด ขึ้น ใน ใจ ของ ท่าน ทั้ง หลาย ²⁰ จง รู้ ช้อนี้ ก่อน คือ ว่า คำ พยากรณ์ ทุก คำ ที่ จารึก ไว้ ใน พระคัมภีร์ แล้ว ไม่มี ใคร ได้ ตาม ลำ พัง ใจ ของ ตนเอง ²¹ ด้วย ว่า คำ พยากรณ์ ใน อดีต นั้น ไม่ได้ มา จาก ความ ประสงค์ ของ มนุษย์ แต่ พวก ผู้ บริสุทธิ์ ของ พระเจ้า ได้ กล่าว คำ ตาม ที่ พระวิญญาณ บริสุทธิ์ ได้ ทรง ดล ใจ เขา

2

ผู้พยากรณ์เท็จและผู้หลงลง

¹ แต่ ว่า ได้ มี ผู้ พยากรณ์ เท็จ ท้า มกลาง ประชาชน ทั้ง หลาย ด้วย เช่น เดียว กับ ที่ จะ มี อาจารย์ เท็จ ท้า มกลาง ท่าน ทั้ง หลาย ผู้ ซึ่ง จะ แอบ เอา ลัทธิ ที่ ออก นอก กลุ่ม นอก ทาง อัน จะ นำ ไป สู่ ความ หายนะ เข้า มา ด้วย และ จะ ปฏิเสธ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ผู้ ได้ ทรง โถก เขา ไว้ และ จะ นำ ความ พิ นาศ อย่าง ฉับ พลัน มา ถึง ตนเอง ² จะมี หลาย คน ประพฤติ ตาม ทาง แห่ง การ สบ ข้าง ของ เขา และ เพราะ คน เหล่า นั้น เป็น เหตุ ทาง แห่ง ความ จริง จะ ถูก กล่าว ร้าย ³ และ ด้วย ความ โลก เขา จะ กล่าว คำ ดล ตระ แล่ง เพื่อ คำ ก่า ไร จาก ท่าน ทั้ง หลาย การ ลง โทษ คน เหล่า นั้น ที่ ได้ ถูก พิ พากษา นาน มา แล้ว จะ ไม่ เนิน ซ้ำ และ ความ หายนะ ของ เขาก็ จะ ไม่ หลับ ไหล ไป ⁴ เพราะ ว่า ถ้า พระเจ้า ไม่ ได้ ทรง ยก เว้น พวก ทูด สวรรค์ ที่ ได้ ท้า บาย นั้น แต่ ได้ ทรง ผลัก เขา ลง ไป สู่ นรก และ ได้ มัด เขา ไว้ ด้วย เครื่อง จอ ง จำ แห่ง ความ มืด คุณ ไฉน กว่า จะ ถึง เวลา ทรง พิ พากษา ⁵ และ ไม่ ได้ ทรง ยก เว้น มนุษย์ โลก ครั้ง ไบรอน แต่ ได้ ทรง ช่วย โนอาห์ ผู้ ประกาศ ความ ชอบ ธรรม กับ คน อื่น ออกจาก โถงน้ำ เมื่อ คราว ที่ พระองค์ ได้ ทรง บัน ดาล ให้ น้ำ ท่วม โลก ของ คน อธรรม ⁶ และ ได้ ทรง ลง โทษ เมือง โซโดม และ เมือง โกโมราห์ ให้ พิ นาศ เป็น ถ้ำ ถ่าน เพื่อให้ เป็น ตัวอย่าง แก่ คน ต่อ ไป ที่ จะ ประพฤติ ซ้ำ ⁷ และ ได้ ทรง ช่วย โลก ผู้ ชอบ ธรรม ให้รอด ผู้ มีความ ทุกข์ ใหญ่ หลวง เพราะ การ ประพฤติ ลาม กของ คน ซ้ำ เหล่า นั้น ⁸ (ด้วย ว่า คน ชอบ ธรรม นั้น ซึ่ง ได้ อาศัย อยู่ ใน ท่า มกลาง เขา เหล่า นั้น เมื่อ ท่าน ได้ เห็น และ ได้ ยิน จิต ใจ ที่ ชอบ ธรรม ของ ท่าน ก็ เป็น ทุกข์ เป็น ร้อน ทุก วัน ๆ เพราะ การ ประพฤติ ซ้ำ ของ คน เหล่า นั้น) ⁹ องค์ พระผู้ เป็น เจ้า ทรง ทราบ วิธี ที่ จะ ช่วย คน ที่ ตาม ทาง ของ พระเจ้า ให้รอด พ้น จาก การ ทดลอง ต่าง ๆ และ ทรง ทราบ วิธี ที่ จะ รักษา คน อธรรม ไว้ จนถึง วัน พิ พากษา เพื่อ จะ ได้ ลง โทษ เขา

สัญลักษณ์บางอย่างของผู้พยากรณ์เท็จ

10 โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคาค้นหาแห่งความโสโครก และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านั้นทะนงตนและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทสะท้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มีบรรดาศักดิ์¹¹ แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่¹² แต่ว่าคนเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรฉานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่เขาไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศในการชั่วร้ายของตนเอง¹³ และจะรับบำเหน็จแห่งการอธรรม เหมือนคนที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน เขาต่างพริ้วและมลทิน และประพฤติการเสเพลเฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงร่วมกับท่านทั้งหลาย¹⁴ ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่วงประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับดักคนที่มิจิดใจ ไม่มั่นคง เขามีใจชินกับการโลก เขาเป็นลูกแห่งความสับสน¹⁵ เขาสะละทิ้งทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ ผู้ที่ขอบบำเหน็จแห่งการอธรรม¹⁶ แต่บาลาอัมก็ได้ถูกตีเพราะการที่เขาได้กระทำความชั่วช้านั้น ลาไ้ตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยับยั้งอาการคลุ้มคลั่งของศาสตาดพยากรณ์คนนั้น¹⁷ คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดบอดไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้นเป็นนิตย์¹⁸ เพราะว่าเขาพูดเยอหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาแห่งเนื้อหนังกับความกำหนัด เพื่อจะล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤติดผิด¹⁹ เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความหายนะ เพราะวามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น

ความหน้าซื่อใจคดของผู้สอนเท็จ

20 เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขาารู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องกับพ่ายแพ้แก่การช้านั้นอีก บั้นปลายของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น²¹ เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขานั้น²² พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภามิตซึ่งเป็นความจริงว่า ☐สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปในอนในปลักอีก☐

3

1 บัดนี้ พวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก² เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ใส่ใจถึงคำทั้งหลายที่พวกศาสตาดพยากรณ์อันบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และคำบัญชาของเรายังหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด

คำเตือนเกี่ยวกับผู้เยาะเย้ยการเสด็จกลับมา

3 จงรำลึกก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ขอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตนเอง⁴ และจะถามว่า ☐คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลับล่วงไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก☐⁵ เพราะว่าเขาแก่งเล็งสิ่งนี้เสีย คือ โดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสะวรรค์ได้อุบัติขึ้น

ตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ ⁶ โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น ⁷ แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพิณาศแห่งบรรดาคนอธรรม ⁸ แต่พวกที่รัก อยาสิมข้อนี้เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว ⁹ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไม่ได้ทรงเงี้ยวซ้ำในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพิณาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

¹⁰ แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบขงมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะสว่างเสียไปด้วยเสียงที่ตั้งกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย ¹¹ เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนั้น ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า ¹² คอยทำและเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง ¹³ แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่ ¹⁴ เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ ¹⁵ และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นพระทัยไว้วันนั้นนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่านนั้น ¹⁶ เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และในจดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่นอนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้ตัวพิณาศ ¹⁷ เพราะเหตุนั้น พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จงระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่ว และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน ¹⁸ แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา สงสารศิงก็มีแต่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 1 ยอห์น

คนส่วนมากเชื่อว่าคริสตาสายยอห์นเป็นผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ รวมทั้งพวกบรรพบุรุษของคริสตจักรก็มีความเห็นพ้องกันว่ายอห์นเป็นผู้เขียน และการใช้ภาษาของจดหมายฉบับนี้ก็เหมือนกับการใช้ภาษาในหนังสือยอห์น จดหมายฉบับนี้อาจจะเขียนขึ้นประมาณปีค.ศ. 85 หรือ 90 จากเมืองเอเฟซัสซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของยอห์น จดหมายฉบับนี้เน้นถึงความรักของคริสเตียน ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับพระบิดา และการดำเนินในความสว่าง จดหมายฉบับนี้เตือนให้เราระวังเกี่ยวกับวิญญาณเท็จ และให้เราแน่ใจเกี่ยวกับความรอดของเรา จดหมายฉบับนี้ ขอให้เรานำวิญญาณของคนบาปมาถึงพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้ (5:13)

คำพยานส่วนตัวของยอห์นเกี่ยวกับพระคริสต์

1 ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลาย ได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต ² (และชีวิตนั้น ได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้น ได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย□

การมีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและพระบุตรนำมาซึ่งความยินดีอันเต็มเปี่ยม

3 ซึ่งเราได้เห็น และได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ⁴ และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม

บาปที่ไม่ได้สารภาพและชำระเสียก็ขัดขวางการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

5 แล้วนี่เป็นข้อความที่เรา ได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย ⁶ ถ้าเราจะว่าเราสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง ⁷ แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลาย ให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ⁸ ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเองและความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย

พระสัญญาเกี่ยวกับการสารภาพบาป

9 ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ¹⁰ ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาปก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

2

พระคริสต์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือเรา

1 ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น 2 และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย 3 เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ 4 คนใดที่กล่าวว่า ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย 5 แต่ผู้ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ 6 ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย 7 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่า ซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว 8 อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นลวงไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่ 9 ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ 10 ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย 11 แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่าจะเดินทางไปทางไหน เพราะว่าความมืดนั้น ได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว 12 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ 13 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา 14 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว

อย่ารักโลก

15 อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดา ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น 16 เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเยอหยิ่งในชีวิต ไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก 17 และโลกกับสิ่งชั่ววนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์

คริสเตียนปลอมจะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์

18 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิบัติชดต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิบัติชดต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว 19 เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่ปรากฏชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่ 20 ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิม

จากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง 21 ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้มาจากความจริงเลย 22 ใครเล่าเป็นผู้ที่พุดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ 23 ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย 24 เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย 25 นี้แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดรนั่นเอง 26 ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่านเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ลอลวงท่าน 27 แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้น ได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น 28 และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มีมลทินจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา 29 ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

3

ผู้เชื่อเป็นบุตรของพระเจ้า

1 จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ 2 ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่มีปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น 3 และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์ 4 ผู้ใดที่กระทำความบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ 5 ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย

จงระวัง [มนุษย์เก่า] ที่ยังคงทำบาปอยู่

6 คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำความบาป ผู้ใดที่กระทำความบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์ 7 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม 8 ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำความบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย 9 ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขายังเกิดจากพระเจ้า 10 ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่ได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า

คริสเตียนต้องรักซึ่งกันและกัน

11 นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน 12 อย่าเป็นเหมือนคาอินที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าพี่น้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าพี่น้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของพี่น้องชายนั้นชอบธรรม 13 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน 14 เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความตาย 15 ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดรดำรงอยู่ในเขาเลย 16 ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมพลีอวัยวะชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะทำอย่างชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง 17 แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจิตใจดำ ไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ 18 ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูด และด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง

จะมีความมั่นใจในการอธิษฐานได้อย่างไร

19 และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ 20 เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง 21 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า 22 และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ยอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ 23 และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว 24 และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

4

จงพิสูจน์วิญญาณทั้งหลาย

1 ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกอย่างวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปทั่วโลก 2 โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า 3 และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว 4 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก 5 เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา 6 เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้านั้นก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้านั้นก็ไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ

พระเจ้าทรงเป็นความรัก

7 ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า 8 ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าของเราทรงเป็นความรัก 9 โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ประจักษ์แล้ว เพราะว่าพระเจ้าของเราทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา ให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิต โดยพระบุตรนั้น 10 ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ปลงพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา 11 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย 12 ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา 13 ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา 14 และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก 15 ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า 16 เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น 17 ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้ 18 ในความรักนั้น ไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์ 19 เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน 20 ถ้าผู้ใดว่า ข้าพเจ้ารักพระเจ้า และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดุมสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาก็จะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้ 21 พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

5

ผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้าก็มีชัยชนะแก่โลก

1 ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย 2 เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าและได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า 3 เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้น ไม่เป็นที่หนักใจ 4 ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง 5 ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า 6 นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง 7 เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาตะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน 8 มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน 9 ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็น

พยานถึงพระบุตรของพระองค์¹⁰ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์

ผู้ที่เชื่อก็มีชีวิตนิรันดร

11 และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดรแก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์¹² ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต¹³ ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า¹⁴ และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา¹⁵ และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็มั่นใจว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น¹⁶ ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำความบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำความบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ทำให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น¹⁷ การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี¹⁸ เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นไม่กระทำความบาป แต่คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นก็ระวังรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย¹⁹ เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว²⁰ และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี้แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร²¹ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ยอห์น

จดหมายฉบับนี้เป็นจดหมายส่วนตัวสั้นๆ จากอัครสาวกยอห์น ไปถึง ๑ ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ ๒ ฉบับที่สองนี้เขียนขึ้นเพื่อให้เรารู้ว่าเราควรจะทำอย่างไรต่อผู้ที่สอนเทียมเท็จ และมีคำเตือนพิเศษว่าผู้ที่ไม่เชื่อคำสอนในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ก็ยังไม่ได้รับความรอด และคนเหล่านั้น ไม่ควรได้รับการต้อนรับอย่างคริสเตียน

ความจริงควบคู่กับความรัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมีโช่แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย 2 เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิตย์ 3 ขอพระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย ในความจริงและในความรัก 4 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา 5 และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้ว ตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน 6 และความรักนั้นก็คือ การที่ท่านทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี้เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลาย ได้ยิน ได้ฟัง มาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะดำเนินตาม

อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ในพระโอวาท

7 เพราะว่ามีผู้ล่องลวงเป็นอันมากออกไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ 8 ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับความหนักแน่นที่ 9 ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร 10 ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอร้องให้เขาเลย 11 เพราะว่าผู้ที่ขอร้องให้เขา ก็เขมีส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น 12 ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากเขียนด้วยกระดาษและนำหมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนากันต่อหน้า เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม 13 บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ฝากความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 3 ยอห์น

ฉบับที่สามนี้เขียนโดยอัครสาวกยอห์นไปถึงกายอัส ซึ่งมีชื่อเสียงดีในการต้อนรับแขก พวกบรรพบุรุษของคริสตจักรได้เป็นพยานว่าผู้ที่เขียนฉบับที่ 2 และ 3 นี้เป็นอัครสาวกยอห์น อาจารย์ เอชเชียนเข้าใจว่ายอห์นได้เขียนฉบับที่ 2 และ 3 หลังจากที่เขาได้รับการปล่อยจากเกาะเป็ทมอส ซึ่งหลังจากที่เขาได้เขียนหนังสือวิวรณ์แล้ว

ฉบับนี้ได้ยกย่องกายอัสสำหรับการประพฤติแบบคริสเตียนของเขาได้เตือนเขาถึงเรื่องดีโอเตรเฟส (ซึ่งเป็นผู้สอนผิดและผู้ล่อลวงคนอื่น) และได้ยกย่องผู้ชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส

จดหมายถึงกายอัสผู้เป็นที่รัก

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น 2 ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำริญูขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่ดีวิญญาณของท่านจำริญูอยู่นั้น 3 เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ดำเนินตามความจริงนั้น 4 ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้อินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง

การต้อนรับและช่วยเหลือผู้รับใช้ของพระเจ้า

5 ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ 6 เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในทางเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี 7 เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย 8 ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง

คำเตือนต่อดีโอเตรเฟส

9 ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดีโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขาหาได้รับรองเราไว้ไม่ 10 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำประสงศ์ร้าย และท่านนั้นก็ยังไม่สนใจเขาเอง ไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และหน้าข้ายังกิดคนคนที่ใครจะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย 11 ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า

คำสรรเสริญสำหรับเดเมตรีอัส

12 เดเมตรีอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ใช่แล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง 13 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา 14 แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะได้พบท่านในเร็ววัน และจะได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสหทัยของเราฝากคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหทัยแต่ละคนตามชื่อของท่าน

ประวัติความเป็นมาของหนังสือ ยุคาส

ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้คือยุคาสซึ่งเป็นน้องชายของยากอบ ท่านทั้งสองเป็นน้องชายของพระเยซูเจ้า คือเป็นบุตรชายของโยเซฟและมารีย์ แต่ท่านทั้งสองได้ถ่อมใจลงและเรียกตัวเองว่า ๐ผู้รับใช้ (ทาส) ของพระเยซูคริสต์ ๐

ยุคาสได้เตือนพวกคริสเตียนเกี่ยวกับผู้สอนเทียมเท็จเหมือนกับจดหมายฉบับที่ 2 ของเปโตรและขอให้ผู้อ่าน ๐ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ ๐ โดยเตือนเขาว่า หลังจากที่พระเจ้าทรงช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พระองค์ได้ทรงทำลายทุกคนในพวกเขาที่ไม่เชื่อ พระองค์ได้ทรงรักษาคชนบาบไว้จนกว่าจะถึงเวลาพิพากษา พระองค์ได้ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ และพระองค์จะทรงพิพากษาคคนที่กล่าวก้าวร้าวและ ๐คนเพื่อสันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ ได้กระทำให้เนื้อหนึ่งเป็นมลทิน ๐ ยุคาสได้ใช้คำพยากรณ์ของเอโนคเกี่ยวกับการครอบครองของพระคริสต์ (ในยุค 1000 ปี) และการพิพากษาของพระองค์ในเวลานั้น

คำนำ

1 ยุคาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากอบ เรียน คนทั้งหลายที่ทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และที่ทรงคุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และที่ทรงเรียกไว้แล้ว 2 ของพระเมตตาคุณ สันติสุข และความรักจงเพิ่มทวียิ่งขึ้นแก่ท่านทั้งหลายเถิด

คำเตือนให้คริสเตียนต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อ

3 ท่านที่รักทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าพากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลายในเรื่องเกี่ยวกับความรอดสำหรับคนทั่วไปนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า ข้าพเจ้าจำเป็นต้องเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดมอบไว้แก่อิสทธิชนแล้ว 4 เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามาอย่างไม่รู้ตัว ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเลี้ยงไว้ล่วงหน้ามาแล้ว จะได้รับการพิพากษาลงโทษอย่างแน่นอน เป็นคนอธรรม ที่ได้บิดเบือนพระคุณของพระเจ้าของเราไปเป็นการกระทำความชั่วช้าลามก และได้ปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ตัวอย่างของความชั่วร้ายที่ต้องรับการพิพากษาลงโทษ

5 ถึงแม้ว่าท่านเคยรู้เรื่องเหล่านี้มาแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังปรารถนาให้ท่านทั้งหลายระลึกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดช่วยให้พลไพร่นั้นรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ ไม่เชื่อพระองค์เสีย 6 และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รับการเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจงจำไว้ด้วยไซตรานอันเป็นนินรันดร์ ซึ่งไว้ในที่มิดจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น 7 เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้น ที่ได้หลงตัวไปกับการผิดประเวณี และมัวเมาในกามวิตถาร ก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนินรันดร์

ผู้สอนเทียมเท็จ

8 เช่นเดียวกัน คนเพื่อฝันแต่เรื่องสกปรกโสโครกเหล่านี้ได้กระทำให้เนื้อหนังเป็นมลทิน ดูหมิ่นผู้มีอำนาจ และพูดจาให้ร้ายต่อผู้มีบรรดาศักดิ์⁹ ฝ่ายอัครเทวดาธิบตีมีคาเอล ครั้นเมื่อท่านได้เสียดกับพญามารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจตั้งข้อกล่าวหาอย่างเขี้ยหยันต่อมารเลย ได้แต่เพียงกล่าวว่า □ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด□¹⁰ แต่ว่าคนเหล่านี้พูดให้ร้ายถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก แต่ได้กระทำตามสิ่งที่ตนเองรู้จักตามสัญญาตามเหมือนสัตว์เดียวิจฉนที่ไม่มีความคิด เขาได้กระทำให้ตนเองเสื่อมทรามไปด้วยการนั้น¹¹ วิบัติจึงมีแก่เขา เพราะเขาได้ดำเนินในทางของคาอิน และได้วิ่งพล่านไปตามความผิดพลาดของบาลอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์¹² คนเหล่านี้เป็นรอยต่างในการประชุมเลี้ยงผู้รักของท่านทั้งหลาย ขณะเขาร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขาเลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย เขาเป็นเมฆที่ปราศจากน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ผลของมันเหี่ยวแห้ง ไปจึงไม่มีผลอยู่เลย และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทั้งราก¹³ เป็นคลื่นที่บ้าคลั่งในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขาเป็นดาวที่ลอยลับไป เป็นผู้ที่ถูกอยู่ในความมืดทึบตลอดกาล¹⁴ เอโนคนคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ด้วยว่า □ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า ได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น¹⁵ เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทรชนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทรชนคนบาปเหล่านั้น ได้กล่าวร้ายต่อพระองค์□¹⁶ คนเหล่านี้มักเป็นคนบั่น เป็นคนโพนทะนาเป็นคนดำเนินตามด้นหาอันชั่วของตัว และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน¹⁷ แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้¹⁸ คือว่า พวกอัครสาวกนั้น ได้บอกท่านทั้งหลายว่า □ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยาะเขี้ยบังเกิดขึ้น เขาเป็นคนที่ดำเนินตามด้นหาอันชั่วของตัว□¹⁹ คนเหล่านี้คือคนที่แยกตัวออกมาและประพฤติตัวตามโลกีย์วิสัย และปราศจากพระวิญญูญาณ

ทรงบัญชาให้อธิษฐานและเป็นพยาน

20 แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิษฐานด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์²¹ จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนี้รันดร²² และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน²³ และจงช่วยคนอื่นฯ ให้รอดโดยความกลัวด้วยการจุดเขาออกมาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เประะเปื้อนด้วยเนื้อหนังเถิด²⁴ บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้มลง และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่จำเพาะสง่าราศีของพระองค์โดยปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดีอย่างเหลือล้น²⁵ สง่าราศี พระอานภาพ การครอบครอง และศักดิ์านภาพจะมีแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญา แต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิตย์ เอเมน

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือวิวรณ์

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มเดียวในพระคัมภีร์ซึ่งเริ่มต้นและลงท้ายว่า ผู้ที่อ่านและประพฤติตามคำสั่งสอนที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะได้รับพระพร

อัครสาวกยอห์นเป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ (1:4) ในปีค.ศ. 95 ขณะที่ท่านถูกเนรเทศไปอยู่ที่เกาะปัทมอส (1:9) วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์¹ นี้ได้เขียนไปถึงคริสตจักรทั้ง 7 แห่งโดยผู้นำของแต่ละแห่ง (ทูต) เพื่อจะเข้าใจหนังสือวิวรณ์ได้อย่างละเอียด เราควรอ่านหนังสือดาเนียลก่อน เพราะว่าคำพยากรณ์ในหนังสือดาเนียลเป็นพื้นฐานสำหรับคำพยากรณ์ในหนังสือวิวรณ์ คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้นก็ เป็นสำหรับสมัยนั้น (1:11) แต่คำพยากรณ์ส่วนมากก็ เป็นสำหรับอนาคต เหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้า (1:19) คำสั่งสอนสำหรับคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ซึ่งอยู่ในบทที่ 2 และ 3 ก็เป็นสำหรับคริสตจักรในเวลานั้นเอง คือคริสตจักรทั้ง 7 นั้น ไม่ได้เปรียบเทียบกับเวลา 7 สมัยของคริสตจักรซึ่งจะต้องสำเร็จก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ (ซึ่งเป็นคำสอนเท็จ) เพราะว่าถ้าเป็นอย่างนั้น คำสอนของพระเยซูว่าพระองค์จะกลับมาอย่างขโมย และเราควรคอยทำการเสด็จกลับมาของพระเยซูตลอดเวลา นั้นก็จะผิดไป (มธ 24:36; มก 13:32-37) และคำตรัสที่ว่า "ไม่ใคร่รู้ของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์" (กจ 1:7) ก็ผิดไปเช่นกัน แต่ละคนที่ตั้งวันและเวลาสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ทำผิดอย่างมากมาย

เราควรจะพยายามตีความหมายของหนังสือวิวรณ์นี้โดยตรงไปตรงมา หนังสือนี้พูดถึงการปรากฏของผู้ต่อต้านพระคริสต์และผู้พยากรณ์เท็จ การทุกข์ทรมานยิ่งใหญ่ซึ่งเป็นเวลา 3 ปีครึ่ง หรือ 42 เดือน และการที่ผู้ต่อต้านพระคริสต์จะเป็นผู้นำของโลกและต้องการให้ทุกคนนมัสการเขาด้วย หนังสือนี้กล่าวถึงการปกป้องของพระเจ้าต่อประเทศอิสราเอล การเสด็จกลับมาของพระเยซูพร้อมด้วยสงสาราซี การสงครามที่อารมาเกดโดน การครอบครองของพระเยซูในโลกนี้เป็นเวลา 1000 ปี บนบัลลังก์ของกษัตริย์ดาวิด และการพิพากษาครั้งสุดท้ายต่อพวกคนที่ไม่เชื่อที่ตายไปแล้ว ในที่สุดพระเจ้าจะประทานกรุงเยรูซาเล็มใหม่ให้มาอยู่บนโลกนี้ และพวกที่รอดแล้วจะประสบความสุขนิรันดร์กับพระเจ้าและพระคริสต์ (22:18-19) หนังสือนี้เป็นหนังสือปิดท้ายพระคัมภีร์ทำให้พระคัมภีร์เสร็จบริบูรณ์

วิวรณ์ของพระคริสต์ต่อยอห์น

1 วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ผู้ใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องอุบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์² ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวามะของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น³ ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว

เขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดในแคว้นเอเชีย

4 ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญานทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์⁵ และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้อิสรภาพจากความตาย และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์⁶ และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและโอศวรรยจึงมีแด่พระองค์สืบไปเป็นนิตย์ เอเมน

คำนับมายังคริสตจักรทั้งหลาย

7 ๓๐เกิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์ จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะร้องไห้เพราะพระองค์ ๓๐ จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน 8 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า ๓๐ เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ๓๐ 9 ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส เนื่องด้วยพระวจนะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์ 10 พระวิญญานได้ทรงดลใจข้าพเจ้า ใน วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้า ได้ยิน พระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร 11 ตรัสว่า ๓๐ เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝาก ไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสมเออร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทรา เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย 12 ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน 13 และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หญิงเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์ครอมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคตทองคำที่พระอุระ 14 พระเศียรและพระเศาะของพระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง 15 พระบาทของพระองค์ดุจทองสัมฤทธิ์เงางาม ราวกับว่า ได้ถูกหลอมในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำมุกหลาย 16 พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสง สองคมที่คมกริบ ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี่พระพักตร์ของพระองค์ดุจดังดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ 17 เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ๓๐ อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้น และเป็นเบื้องปลาย 18 และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนครและแห่งความตาย

ยอห์นเขียนถึงอนาคตกาล

19 จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้าด้วย 20 ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้น ได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด ๓๐

2

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส

1 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า ☐ พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ตรัสดังนี้ว่า 2 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหน็ดเหนื่อยและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมั่วสา 3 เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหน็ดเหนื่อยเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีได้อ่อนระอาไป 4 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า 5 เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้น เราจะรีบมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่ 6 แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลาส์นियมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน 7 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า☐

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นา

8 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นาว่า ☐ พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า 9 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่เจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน 10 อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสวดขอร้องจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า 11 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ จะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย☐

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัม

12 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามัมว่า ☐ พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า 13 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้ายึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาທີ່อันที่พาผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่ 14 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอนบาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่ไต่บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี 15 และมีพวกเจ้าบางคนก็ถือคำสอนของพวกนิโคเลาส์นियมด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง 16 จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้น เราจะรีบมาหาเจ้า และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา 17 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้หินขาวแก่ผู้นั้นด้วย ที่หินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น☐

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองธียาติรา

18 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองอียาทรา ว่า พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรจุดเปลวไฟ และมีพระบาทจุดทองสัมฤทธิ์เงางาม ได้ตรัสตั้งนี้ว่า 19 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบี่ยงปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบื้องต้น 20 แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว 21 เราได้ให้ออกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย 22 ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้พญากับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน 23 เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นผู้พิณิจพิจารณาจิตใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับการงานของเจ้า 24 สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลื่ออยู่ที่เมืองอียาทรา ผู้ไม่ถือศาสนาอื่น และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้าลึกของชาตานั้น เราขอบอกว่าจะจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า 25 แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา 26 ผู้ใดมีชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ 27 และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา 28 และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น 29 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด □

3

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิส

1 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดิสว่า พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดาราดาวเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสตั้งนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว 2 เจ้าจงระแวงระวังให้ดี และกระตุนส่วนที่เหลื่ออยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้น ให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า 3 เหตุฉะนั้น เจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร 4 แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่เมืองซาร์ดิสที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว 5 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ 6 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด □

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย

7 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด ได้ตรัสตั้งนี้ว่า 8 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวก

เจ้า ประดูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้รักษาค่าของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา 9 ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลาของชาตานที่ทุพมสาวาเขาเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็นนั่น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเจ้า 10 เพราะเหตุเจ้าได้รักษาค่าของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดขึ้นทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก 11 ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฏของเจ้าไปได้ 12 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสนาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้นด้วย 13 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

ถึงผู้ส่งข่าวแห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย

14 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสตั้งนี้ว่า 15 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน 16 ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆ ไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา 17 เพราะเจ้าพูดว่า เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลยก็ เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่ 18 เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ 19 เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

พระคริสต์ทรงเคาะประตูใจของแต่ละคน

20 ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา 21 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเราบนพระที่นั่งของพระองค์ 22 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด

4

ยอห์นได้รับการสำแดงในสวรรค์

1 ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้น ได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแตรว่า จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในกายหน้า 2 ในทันใดนั้น พระวิญญาณก็ทรงดลใจข้าพเจ้า และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น 3 และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต

คำสรรเสริญของผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่และสิ่งมีชีวิตที่อยู่บนสวรรค์

4 และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนั่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฏทองคำบนศีรษะ 5 มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีประทับเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า 6 และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีทะเลแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสัตว์สี่ตัว ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง 7 สัตว์ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สัตว์ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สัตว์ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสัตว์ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน 8 สัตว์ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสัตว์เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืน ไม่ได้หยุดเลย ว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสภาพอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสภาพอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา 9 เมื่อสัตว์เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ 10 ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ และถอดมงกุฎออกวางตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า 11 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิ์เดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามชอบพระทัยของพระองค์

5

หนังสือแห่งภัยพิบัติทั้งเจ็ดที่ได้ประทับตราไว้

1 และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง 2 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก 3 และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้ 4 และข้าพเจ้าก็ร่ำไห้หมกมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้

พระคริสต์ผู้ได้ทรงถูกตรึงเพื่อเป็นค่าไถ่

5 และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าร้องไห้เลย คุณเกิด สิ่งใดแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมูลากรของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้

พระเมษโปดกของพระเจ้าคือลูกแกะของพระเจ้า (ยน 1:29, 36)

6 และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส คุณเกิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์ ทรงมีเขาเจ็ดเขา และมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก 7 และพระเมษโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น 8 เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคนถือพิณเขาคู่และถือขันทองค้ำบรรจ

เครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง⁹ และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ว่าดังนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า¹⁰ พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก

ชีวิตทั้งมวลร้องสรรเสริญพระเจ้า

¹¹ แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็น โกลีๆ เป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสัตว์และผู้ואว้โสทั้งหลายนั้น ¹² ร้องเสียงดังว่า พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่เหมาะสม ได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานาจ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี ¹³ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ได้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิ์เดช จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์ ¹⁴ และสัตว์ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า อเมน และผู้ואว้โสที่ยืนสืบสักระยะตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

6

ตราประทับดวงแรก (มีชัยแก่โลก)

¹ เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสัตว์ตัวหนึ่งในสัตว์สี่ตัวนั้นร้องดุจเสียงฟ้าร้องว่า มาดูเถิด ² ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนั้นถือธนู และได้รับมงกุฎ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ

ตราประทับดวงที่สอง (สงคราม)

³ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สองร้องว่า มาดูเถิด ⁴ และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่มันนั้นได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และผู้นั้นได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

ตราประทับดวงที่สาม (ความอดอยาก)

⁵ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสัตว์ตัวที่สามร้องว่า มาดูเถิด ⁶ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่มันนั้นถือตราขู ⁷ แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสัตว์ทั้งสี่นั้นว่า ข้าพเจ้าสาธิตาคนและหนึ่งเดนาเรียน ชาวบาร์เลห์สามทะนานต่อหนึ่งเดนาเรียน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น

ตราประทับดวงที่สี่ (ความตายอันน่ากลัวของประชากรหนึ่งในสี่)

⁸ เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสัตว์ตัวที่สี่ร้องว่า มาดูเถิด ⁹ แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเลียวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังมันนั้นมีชื่อว่า ความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้มีอำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน

ตราประทับดวงที่ห้า (เสียงร้องจากดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา)

9 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้าแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณได้แทนบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขา ยึดถือนั้น 10 เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองขอให้เลือดของเราต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก 11 แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่า เหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน

ตราประทับดวงที่หก (ความโกลาหลบนแผ่นดินโลกเหตุจากพระพิโรธ)

12 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่ โด ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด 13 และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหว่านไหวด้วยลม ก้าวจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก 14 ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาอ่านขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม 15 แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซัดหินตามภูเขา 16 พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซัดหินว่า ปรองมวบ เราเกิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิโรธของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น 17 เพราะว่าเป็นสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า

7

อิสราเอล 144,000 คนจาก 12 ตระกูลได้รับการประทับตรา

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น 3 ว่า ปรองมวบทำอันตรายแผ่นดิน ทะเล หรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน 4 และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอล ได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน 5 ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน 6 ผู้ที่มาจากตระกูลอาเซอร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลนัฟทาลีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมนัสเสห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน 7 ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคารได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน 8 ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน

การปรากฏของมวลชนที่ได้รับการรอดต่อหน้าพระที่นั่ง

9 ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบตาลยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 10 คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า □ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก □ 11 และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสัตว์ทั้งสี่นั้น ก้มลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า 12 กล่าวว่ □เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ภัยญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิ์เดช จะมีแต่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน □ 13 และคนหนึ่ง ในพวกผู้อาวุโส นั้นถามข้าพเจ้าว่า □คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านั้นคือใคร และมาจากไหน □ 14 ข้าพเจ้าตอบท่านว่า □ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว □ ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า □คนเหล่านั้นคือคนที่มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด 15 เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น 16 พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อไป 17 เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูเขาไว้ และจะทรงนำเขา ไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น □

8

ตราประทับดวงที่เจ็ด (ตราทั้งเจ็ดแห่งการพิพากษา □)

1 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเงียบก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณ ครึ่งชั่วโมง 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานตราเจ็ดคัน 3 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตสวรรค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น 4 และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทูตสวรรค์สู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า 5 แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟาร้อง ฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว 6 และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือตราทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า

ตราที่หนึ่ง (พิชพันธุ์แห่งแผ่นดินโลกถูกทำลายหนึ่งในสาม □)

7 เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าตราขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน ต้นไม้ใหม่ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดใหม่ไปหมดสิ้น

ตราที่สอง (สัตว์ทะเลถูกทำลายหนึ่งในสาม □)

8 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าตราขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลังลุกไหม้ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้น ได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน 9 สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน

ตราที่สาม (แม่น้ำและบ่อน้ำพุมีรสขมหนึ่งในสาม □)

10 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลุกโพล่งจุกโคมไฟตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย 11 ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป

แตรที่สี่ (ดวงต่างๆในท้องฟ้ามืดไปหนึ่งในสาม)

12 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน 13 แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า วิวัด วิวัด วิวัด จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว

9

แตรที่ห้า (ภัยพิบัติจากเหวที่ไม่มีก้นเหว)

1 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับเหวที่ไม่มีก้นเหวให้แก่ดาวดวงนั้น 2 เมื่อเขาเปิดเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้น ก็มีควันพุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น 3 มีฝูงตั๊กแตนบินออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก 4 และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้าบนหน้าผากของเขาเท่านั้น 5 และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย 6 ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากที่จะตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา 7 ตั๊กแตนนั้นมิรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามันเหมือนหน้ามนุษย์ 8 ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต 9 มันมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอันมากกรูเข้ารบเข้าศึก 10 มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กใน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน 11 มันมีทูตแห่งเหวที่ไม่มีก้นเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า อาบัดโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า ออปอลลิโยน 12 วิวัดอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้ว ดูเถิด ยังมีวิวัดอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง

แตรที่หก (มนุษย์หนึ่งในสามถูกฆ่าตาย)

13 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงอนมมทั้งสี่ของแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า 14 เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรนั้นว่า ใจจงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส 15 ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี ที่จะให้หามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน 16 และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือนับจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน 17 ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้าเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้น ก็มีทับทรวงสีไฟ สีพลอยสีแดง และสีกำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและควันและกำมะถันพุ่งออกมาจากปากของมัน 18 มนุษย์ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและกำ

มะถันที่พุ่งออกมาจากปากมันนั้น ¹⁹ เพราะว่าฤทธิ์ของมันอยู่ในที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้ ²⁰ มนุษย์ทั้งหลายที่เหลื่ออยู่ ที่มีได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชารูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็ไม่ได้ ²¹ และเขาก็มิได้กลับใจเสียใหม่จากการฆาตกรรม และการเวทมนตร์ การล่วงประเวณี และการลักขโมย

10

ยอห์นได้รับหนังสือม้วนเล็กๆม้วนหนึ่ง

¹ และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรุ่งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสาไฟ ² ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคล้อยอยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก ³ ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคาราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น ⁴ เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า □จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น □ ⁵ ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น ได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า ⁶ และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ได้ □ ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น □ ว่า จะไม่มีการเนินซ้ำอีกต่อไปแล้ว ⁷ แต่ไว้ในวันแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น ความลึกสลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวกศาสนดาพยากรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ ⁸ และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า □จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นที่คล้อยอยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น □ ⁹ ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า □ขอหนังสือม้วนเล็กๆนั้นเถิด □ ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า □เอาไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง □ ¹⁰ ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กๆนั้นจากมือทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม ¹¹ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา และกษัตริย์ □

11

การวัดพระวิหารชั้นใน

¹ ท่านผู้หนึ่งจึงเอามาไม้ธอนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว และทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า □จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น ² แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั้นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิ์ลงได้เท่าตลอดสี่สิบสองเดือน

คำพยากรณ์ของยอห์นทั้งสอง

3 และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน หนึ่งหมื่นด้วยผ้ากระสอบ 4 พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของแผ่นดินโลก 5 ถ้าผู้ใดประสงค์จะทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพลุ่งออกจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้ 6 พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำ ทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆ กระทบทั่วโลก ก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา 7 และเมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีกันเหวกก็จะสู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย 8 และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโสโดมและอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงด้วย 9 คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่อุโมงค์เลย 10 คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทราบคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก 11 เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปรมาณแห่งชีวิตจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขาอีก และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก 12 คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า □จงขึ้นมาที่นี่เถิด□ และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้นไปในหมู่เมฆสุวรรค์

แผ่นดินไหวครั้งใหญ่

13 และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่ก็มีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์ 14 วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไป แล้ว ดูเถิด วิบัติอย่างที่สามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ

แดรท์เจ็ด (การประกาศถึงชัยชนะแห่งอาณาจักรของพระคริสต์)

15 และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายๆ เสียงกล่าวขึ้นดังๆ ในสวรรค์ว่า □ราชอาณาจักรทั้งหลายแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรทั้งหลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์□ 16 และผู้ว่า□ใส่ยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้าก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า 17 และทูลว่า □โอ ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง 18 เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนาดพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนทั้งหลายแผ่นดินโลก□ 19 แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

12

ผู้หญิงและพญานาค

1 มีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฎ 2 ผู้หญิงนั้นมีครุฑ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด 3 และมีมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฎเจ็ดอัน 4 ทางพญานาคตัวดวงดาวในท้องฟ้าทิ้งลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว

บุตรนั้นจะได้ครอบครอง

5 หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ 6 และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน

มีคาเอลและทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับซาตาน

7 และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้ 8 แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย 9 พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูศึกดำบรรพ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก 10 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า ๐บัดนี้ความรอด และฤทธิ์เดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสตของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว 11 เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้เสียดายที่จะพลีชีพของตน 12 ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงรื่นเริงยินดีเกิด แต่วิบัติจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาหาเจ้าด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย ๐

ซาตานข่มเหงหญิงนั้น

13 เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ข่มเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น 14 แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีหน้าต่างเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดวาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ 15 งูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำท่อมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่อม 16 แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่อมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป 17 พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์

13

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากทะเล

1 และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฎสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหมิ่นประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน 2 สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น 3 ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวๆหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้น ไปด้วยความอัศจรรย์ใจ 4 เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าว ว่า □ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้□ 5 และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหมิ่นประมาท และยอมให้มัน ใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน 6 มันกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลับพลาของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์

สัตว์ร้ายกระทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน

7 และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ 8 และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก 9 ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด 10 ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน

สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากแผ่นดิน

11 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค 12 มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีแผลปางตายแต่รักษาหายแล้ว 13 สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทั่งทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลก ประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย 14 มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น 15 และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ 16 และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มีอูฐาหรือที่หน้าผากของเขา 17 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน 18 ในเรื่องนั้นจงใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

14

ความชื่นชมยินดีของคน 144,000 คน

1 ข้าพเจ้าได้เห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาศิโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา 2 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดั่งเสียงน้ำมากหลาย และดั่ง

เสียงฟ้าร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกติดพิณเขาคู่กำลังบรรเลงอยู่ 3 คนเหล่านั้นร้องเพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสวรรค์ทั้งสี่นั้น และหน้าพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้น ได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้ว จากแผ่นดินโลก 4 คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ติดตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก 5 ปากเขาไม่กล่าวคำอูบายเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า

ทูตสวรรค์องค์แรกประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ

6 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร 7 ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และป่าน้ำพุทั้งหลาย

ทูตสวรรค์องค์ที่สองประกาศการล่มจมของบาบิโลน

8 ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะท่านครั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าอุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอ ในการล่วงประเวณี

ทูตสวรรค์องค์ที่สามประกาศการทุกข์ทรมานเป็นนิตย์ของทุกคนที่รับเครื่องหมายและบูชาสัตว์ร้าย

9 และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้าย และรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมัน ไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน 10 ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าอุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ไธระคนกับสิ่งใด ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 11 และควันแห่งการทรมานของเขาพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และผู้ที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และผู้ใดก็ตามที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน

พระสัญญาอันมั่นคงสำหรับพวกวิสุทธิชน

12 นี่แหละคือความอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และความเชื่อของพระเยซูไว้ 13 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่บัดนี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข และการวิญาณดนตรีว่า จงจริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป

การเก็บเกี่ยวบนแผ่นดินโลก

14 ข้าพเจ้าได้เห็นเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม 15 และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า จงใช้เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้อง

เก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว□ 16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงตวัดเคียว นั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว 17 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมา จากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน 18 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์ เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า □ท่านจงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวเก็บรวงงุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกงุ่นนั้นสุกดีแล้ว□ 19 ทูตสวรรค์นั้นก็ตวัดเคียวบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวเกี่ยวผลงุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้าง ลงไปในบ่อข่างุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า 20 บ่อข่างุ่นถูกข่าภายนอกเมือง และ โลหิตไหลออกจากบ่อข่างุ่นนั้นสูงถึงบึงเหียนมัว ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

15

ขันหึ่งเจ็ดแห่งพระพิโรธของพระเจ้า

1 ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูต สวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของ พระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น 2 ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดา คนที่มีชัยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืน อยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคู่ของพระเจ้า 3 เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้ รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า □ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรง ฤทธิ์านุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหา กษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง 4 โอ ข้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะ ไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนาม ของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการ จำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่ากาการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว□ 5 ต่อจาก นี้ข้าพเจ้า ได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก 6 และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่าน สีขาวและบริสุทธิ์ และคาดรัดประคดทองคำ 7 และสัตว์ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้น ได้เอาขันทอง คำเจ็ดใบเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนมอยู่เป็นนิตย์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้ง เจ็ดองค์นั้น 8 และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธิ์ นุภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้น ได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ด ของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

16

1 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สั่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า □จงไป เกิด เอาขันทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก□

ขันใบแรก (แผลร้ายที่มีหนอง)

2 ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มี เครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบุขารูปของมัน ก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนองมีทุกขเวทนา แส่นสาหัส

ขันใบที่สอง (ทะเลเป็นเหมือนเลือด)

3 ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของ คนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น

ขันใบที่สาม (แม่น้ำทั้งหลายกลายเป็นเลือด)

4 ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด 5 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรง อยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็น ผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น 6 เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิต ของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสนาดำพวยากรณไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้ เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว 7 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ ที่แท่นบูชาร้องว่า โอจริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การ พิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว

ขันใบที่สี่ (ความร้อนอันน่ากลัวจากดวงอาทิตย์)

8 ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อ่านาจแก่ดวงอาทิตย์นี้ นที่จะคลอกมนุษย์ด้วย ไฟ 9 ความร้อนแรงกล้า ได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมิ่น ประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจ และไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์

ขันใบที่ห้า (ความมืดในอาณาจักรของสัตว์ร้าย)

10 ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็ มืดไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บปวด 11 และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่ง สวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสีย ใหม่อีกจากการประพฤติของตน

ขันใบที่หก (การเตรียมทางไว้สำหรับพวกฆัตรีย์แห่งทิศตะวันออก)

12 ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำ นั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดาฆัตรีย์ที่มาจากทิศตะวันออก 13 และข้าพเจ้า เห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายขบอกจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้าย นั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ 14 ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มั่นอก ไปหากฆัตรีย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทัวพิภพ เพื่อให้บรรดาฆัตรีย์เหล่านั้นร ่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด 15 **จงดูเถิด เราจะ มาเหมือนขโมย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกลือกว่าผู้นั้นจะเดิน เปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็นความน่าอายของเขา** 16 และมันให้เขาทั้งหลายขุ มนุษย์ที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อารมาเกตโดน

ขันใบที่เจ็ด (ความพินาศของบาบิโลน)

17 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจาก พระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า โอสำเร็จแล้ว 18 และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดิน ไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย 19 มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมือง ของนานาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้องพระพักตร์

พระเจ้า เพื่อจะให้คนนั้นดื่มถ้วยเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์²⁰ และบรรดาเกาะต่างๆก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ²¹ และมีลูกเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

17

การพิพากษาลงโทษแม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย

1 ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้นมาหาข้าพเจ้า และพูดว่า ☐หญิงมာที่นี้ เกิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่เนืองยวบเน้ามากหลาย 2 คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้มัวเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ☐ 3 ทูตสวรรค์องค์นั้น ได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งเนืองยวบเน้าตัวร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา 4 หญิงนั้นนั่งหมั้นด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน 5 และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า ☐ความลึกกลับ บาปิโลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก☐ 6 และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก 7 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า ☐เหตุไฉนท่านจึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น

กษัตริย์ทั้งหลายเป็นพันธมิตรกับปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

8 สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวเพื่อไปสู่ความพิบัตแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้น ก็จักอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น 9 นี้ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นเนืองยวบ 10 และมีกษัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งห่างไกลได้ส่งไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังมิได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง 11 สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้มิได้เป็นนั้นก็เป็นเทปีแปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพิบัต 12 เขาทั้งสิบเขาที่ท่าน ได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังมิได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง 13 กษัตริย์ทั้งหลายนั้นเมื่อนำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น 14 กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ☐ 15 และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า ☐เน้ามากหลายที่ท่าน

ได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ ¹⁶ เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นอยู่นบนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผานางเสียด้วยไฟ ¹⁷ เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์โดยการทรงทำให้พวกเขามิมีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวจนะของพระเจ้า ¹⁸ และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก□

18

นครบาบิโลนล่มจม

¹ ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป ² ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า □บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปิศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด ³ เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น □ ⁴ และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า □ชนชาติของเรา จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น ⁵ เพราะบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วช้าแห่งนครนั้นได้ ⁶ นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงเป็นสองเท่าให้นครนั้น ⁷ นครนั้นได้เยอหยิ่งจองหองและมีชีวิตอย่างหุรหุรามากเท่าใด ก็จงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความระทมทุกข์มากเท่านั้น เพราะท่านครั้นนั้นทะนงใจว่า □เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่หญิงม่าย เราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย □ ⁸ เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตาย และความระทมทุกข์ การกันดารอาหาร และไฟจะเผาครั้นนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอานุภาพยิ่งใหญ่ □

กษัตริย์และพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกคร่ำครวญต่อบาบิโลน

⁹ บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีวิตอย่างหุรหุราด้วยกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้ครั้นนั้น ก็จะพิลาปรั้าให้คร่ำครวญเพราะนครนั้น ¹⁰ พวกกษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า □อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโม่งเดียวเท่านั้น □ ¹¹ บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะร่ำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาอีกต่อไปแล้ว ¹² สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไชมุก ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด บรรดาภาษาคนที่ทำด้วยงา บรรดาภาษาคนที่ไม่มีราคามาก ภาษาของทองสัมฤทธิ์ ภาษาเหล็ก ภาษาหินอ่อน ¹³ ออบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม กายาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรบ และทาส และชีวิตมนุษย์ ¹⁴ และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหาย

ใครได้นั้นก็สว่างพ้น ไปจากเจ้าแล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่ง และหรรษาภิพินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย 15 บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จนเป็นคนมั่งมี เพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการทรمانของนครนั้น พวกเขาจะร้องให้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง 16 ว่า โอินิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้มุ่งหมผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆ และไข่มุกนั้น 17 เพียงในช่วงโมงเดียว ททรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญไปสิ้น□ และนายเรือทุกคน คนที่โดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ไต่ยืนอยู่แต่ห่างๆ 18 และเมื่อคนเหล่านั้น ได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็ร้องว่า □นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้□ 19 และเขาทั้งหลายก็ไปรยผงคลิลิงบนศีรษะของตน พลงร้องให้คร่ำครวญว่า โอินิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเล ได้กลายเป็นคนมั่งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในช่วงโมงเดียวนครนั้นก็เป็นที่รกร้างไป□

การชื่นชมยินดีในสวรรค์ต่อการพิพากษาของพระเจ้า

20 เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสนาดาวาภรณ์ทั้งหลาย จงรำเรงยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว 21 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหิน โม่ใหญ่ทุ้มลงไปในทะเลแล้วว่า □บาบิโลนมหานครนั้นจะถูกทุ้มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย 22 และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนักคิดพินเขาคู นักเล่นมโหรี นักเป่าปี่ และนักเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างในวิชาช่างต่างๆอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงโม่แป้งในเจ้าอีกต่อไป 23 และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าว่าเจ้าสาว ในเจ้าอีกต่อไป เพราะวบบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิทยาคมของเจ้า ได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง 24 และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกศาสนาดาวาภรณ์และพวกวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก□

19

อาเลลูยาบนสวรรค์

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ ร้องว่า □อาเลลูยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา 2 □เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม□ พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง และ □พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์□ 3 คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า □อาเลลูยา □ควันไฟที่เกิดจากนครนั้น พลุขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์□ 4 และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสัตว์ทั้งสี่นั้น ก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า □เอเมน อาเลลูยา□ 5 และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า □ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา□ 6 แล้วข้าพเจ้า ได้ยินเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า □อาเลลูยา เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่

การเล็งสมรสอันวิเศษของพระเมษโปดก

7 ขอให้เราทั้งหลายว่าเริงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และมเหสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว⁸ และทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน⁹ และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า □จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมา ในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก□ และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า□¹⁰ แล้วข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยาานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยาานของพระเยซูนี้เป็นหัวใจของการพยากรณ์□

การเสด็จกลับมาสู่แผ่นดินโลกของพระคริสต์พร้อมด้วยเหล่าพลโยธาของพระองค์

11 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า □สัตย์ซื่อและสัตย์จริง□ พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำการสงครามด้วยความชอบธรรม¹² พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง¹³ พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ □พระวาทะของพระเจ้า□¹⁴ เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป¹⁵ มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่างงั้นแห่งพระพิโรธอันเนียบขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด¹⁶ พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรของพระองค์ว่า □พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง□

การชุมนุมของฝูงนกในท้องฟ้า

17 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่คนทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า □จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่¹⁸ เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชนทั้งไทยและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่□¹⁹ และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้นและบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทำการสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์

ปลายทางปฏิบัติต่อพระคริสต์ ผู้พยากรณ์เท็จ และกองทัพของเขา

20 สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ยั่วหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบูชารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทิ้งเป็นลงเป็นบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน²¹ และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงมานั้นเสีย และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

1 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่ 2 และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูติดดาบรพรพ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และล่ามมันไว้พันปี 3 แล้วทั้งมันลงไป ในเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจและประทับตรา เพื่อไม่ให้มันล่องลงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้ว หลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง

การฟื้นขึ้นของคริสเตียนเพื่อครอบครองร่วมกับพระคริสต์

4 ข้าพเจ้า ได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวณะของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี 5 แต่คนอื่นๆที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก 6 ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นบุตรโอรสของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี

การกบฏในยุคพันปี ซาตานถูกทิ้งลงในนรก

7 ครั้นพันปีล่วงไป แล้ว ก็จะปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้ 8 และมันจะออกไปล่องลงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโคกและมาโคก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดั่งเม็ดทรายที่ทะเล 9 และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น 10 ส่วนพญามารที่ล่องลงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไป ในบึงไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่ ณ นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์

การพิพากษาบนพระที่นั่งใหญ่สีขาว

11 ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย 12 ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ 13 ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน 14 แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง 15 และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

21

เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ล่องลงมาจากพระเจ้า

1 ข้าพเจ้าได้เห็นห้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะห้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไประลอกแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว 2 ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ์

คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี

พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์และสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นใหม่

3 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า □เกิด พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา 4 พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้น ได้ผ่านพ้นไปแล้ว □ 5 พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า □เกิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่ □ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □จงเขียนไว้เกิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ □ 6 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า □สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย 7 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา 8 แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่นำสะอิดสะเอียน ซาตณกร คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พูดมุสานั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง □

แบบของเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์

9 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า □เชิญมานี้เกิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นนมเสีของพระเมษโปดก □ 10 ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญูณขึ้น ไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า 11 เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ใสสว่างดจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันใสเหมือนแก้วผลึก 12 เมืองนั้นมั่งคั่งแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล 13 ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู 14 และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่ออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก 15 ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น ถูไม่วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง และวัดประตู และกำแพงของเมืองนั้น 16 เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน 17 ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรวัดของมนุษย์ ซึ่งคือมาตรวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น 18 กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสดจแก้ว 19 ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สอง ไพฑูรย์ ที่สาม หินควอตซ์โปร่งแสง ที่สี่มรกต 20 ที่ห้า โทแพซ ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง 21 ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสราวกับแก้ว

พระเจ้าสถิตอยู่กับมนุษย์ ประตูเมืองสวรรค์จะไม่ปิดเลย

22 ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรง
 ฤทธานภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น 23 เมืองนั้น ไม่ต้องการ
 แสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมือง
 นั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น 24 บรรดาประชาชาติที่รอดแล้วจะ
 เดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดาภคินีในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศี
 และเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น 25 ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน
 ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย 26 และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติ
 ของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น 27 สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่
 นำสะอิดสะเอียน หรือพุดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ใน
 หนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

22

แม่น้ำแห่งชีวิตและต้นไม้แห่งชีวิต

1 ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนแก้วผลึก ไหลออกมาจาก
 พระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก 2 ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสอง
 ฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกผลทุกๆเดือน และใบของต้นไม้
 สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย 3 จะไม่มีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป พระที่นั่งของ
 พระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรน
 นิบัติพระองค์ 4 เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับ
 บออยู่ที่หน้าผากเขา 5 กลางคืนจะไม่มีที่นั้น เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะ
 ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงประทานแสงสว่างแก่เขา และเขาจะครอบครองอยู่
 ตลอดไปเป็นนิตย์ 6 และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า □ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อ
 และสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพวกศาสนาดำพยากรณ์อันบริสุทธิ์ ได้ทรงใช้
 ทูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติ
 ขึ้นในไม่ช้า□ 7 □ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็มีความสุข□

คำสั่งให้ประกาศคำพยากรณ์นี้

8 ข้าพเจ้า คือยอห์น เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้นข้าพเจ้าได้ยิน
 และได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะนมัสการแทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์
 เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า 9 แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า □อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่น
 เดียวกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านคือพวกศาสนาดำพยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำ
 ในหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด□ 10 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า □อย่าประทับตราปิดคำ
 พยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว 11 ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรม
 ต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป
 และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป□ 12 □ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะ
 นำบาปแห่งของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน 13 เราคืออัลฟาและโอเมกา
 เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย□ 14 คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระ
 บัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขาจะไม่มีสิทธิ์ในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข
 ้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู 15 ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่วงประเวณี
 ฆาตกร คนไหวรูปเคารพ คนใดที่รักและกระทำการมสา 16 □เราคือเยซูผู้ใช้ให้ทูตสวรรค์

ของเรา ไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นราก และเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส

การขวนเข็ญครั้งสุดท้ายของพระคัมภีร์ต่อคนบาป

17 พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า **เชิญมาเถิด** และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า **เชิญมาเถิด** และให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย 18 ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น 19 และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้นั้นที่มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบริสุทธินั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย

คำทรงเตือนและพระสัญญาว่าพระคริสต์จะเสด็จมา

20 พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า **แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว** เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด 21 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดั่งรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน